

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZAFER YOLUNDA

1

BORAN

BORAN YAYINEVİ

ZAFER YOLUNDA 1

Birinci Baskı

Eylül 2000

Baskı: Berdan Matbaacılık

Boran Yayınevi

Mimar Hayrettin Mah.

Doğramacı Sk. No:25/66

Eminönü/İSTANBUL

ISBN 975-6822-03-1

ZAFER YOLUNDA

1

BORAN

GİRİŞ

Anadolu topraklarında bin yıllardır dönüyor sömürü ve zulmün çarkı. Çark döndükçe, iliklerine dek sömürülen, emekçilerin alınteridir. Çarkı döndüren yoksulluk, açlık, sürgünler, savaşlar, katliamlardır. Binyıllardır, yüzbinlerce emekçinin kırıldığı devlet çarkı değişmeden döner durur. Değişen tek şey vardır, yöneticiler. Yani egemenler... yani yöneten ve zulmedenler... yani sömürücüler.

Kan ve göz yaşına boğulan Anadolu topraklarında sömüren ve zulmedenler, Selçuklu'dan Osmanlı'ya, beyler, ağalar, paşalar sultanı olmuş, Türkiye Cumhuriyeti'ne gelindiğinde ise Osmanlı mirası devralınmış, sömürü ve zulüm devam ettirilmiştir. Yöneten despotlar padişahlar da olsa, generaller ya da emperyalizm ve egemen güçlerin ortak iktidarı olan oligarşik bir yönetim de olsa, değişmeyen bir tekşey vardır... İktidarını korumak, devlet çarkını döndürmek için halkı sindirmek, sömürmek, katletmek, zulmetmek.

Bu zulme, sömürüye rağmen susmamış, boyun eğmemiştir Anadolu halkları. Sömürü ve zulme karşı bazen sesli, bazen sessiz, bazen açık, bazen gizli hep direniş içerisinde olmuş, insanca yaşam savaşı vermiştir. Öyle ki, Anadolu toprakları halkın kanıyla sulanmış ve tarih neredeyse halklarımızın kanıyla yoğrulmuş bir tarih haline gelmiştir. Bu tarih bir isyanlar tarihidir ve bizimdir.

En güzel, en parlak sayfalarına alıp, saklı tutan tarihin sayfalarını açacağız birer birer. Açmalıyız ki, hemen her dönem kanla bastırılmasına rağmen bitmeyen, kuşaktan kuşağa günümüze kadar akıp gelen, ilmek ilmek, sabırla, özveriyle, kan ve terle, emekle, şehitlerle yazılan tarihimizin gürül gürül ve dalgalı bir akış olduğunu görelim. Açmalıyız ki, yıllardır bu coşkun akışın tam karşısında, zalimlerin, sömüren ve zulmedenlerin çaresizce nasıl setler oluşturmaya çalıştığını görelim. Baba İshaklarla, Bedrettinlerle, Pir Sultanlarla yazılan isyanlar tarihinde akışı sağlayan savaşçıların cesetleri yığılsa da üst üste, gürül gürül akan bu suyu kana da bulasalar, durmaz, durdurulamaz bir seldir... 1970’lerde yatağını bulan bir devrim seli.

Türkiye devriminin bu büyük akışının adı Parti-Cephe’dir. Ve Türkiye devriminin akışı 30 yıldır, Parti-Cephe’nin açtığı kanalda sürmektedir.

Evet, kökleri derinlerdedir tarihimizin. “Dönen dönsün ben dönmez yolumdan” diyen Pir Sultanlar; yenilirken dahi “Sonuna kadar savaşıcağız” diyen “Hakikat Savaşçıları” Börklüceler; “Ok yaydan, kılıç kından çıkmalı yeri gelince. Tuzlu terden, kızıl kandan akmalı yeri gelince” diye seslenen Baba İshaklar; “Zulüm varsa isyan da vardır” diyen Seyit Rızalar’dadır köklerimiz. Bu kökler THKP-C’de ve Devrimci Sol’da dal budak sarmış, serpilmiş ve Anadolu halklarının umudu DHKP-C’de filizlenmiş, boy vermiştir. “Yarin yanağından gayrı, her yerde, her şeyde hep beraber” diyebilmenin özlemi, yüzyıllardan bugüne taşınmıştır. Bu özlem bugün de inatla taşınmaya devam ediliyor.

Tarih yazıyoruz...

Bağımsız siyasi çizgisiyle, tarih sahnesine çıkışından bugüne tarih yazma bilinciyle hareket eden ve tarih yazmanın ancak ve ancak ideolojisine, kendine ve halkına güveni üzerinde yükselen politikalar ve örgütlenen pratikle, bedeller ödenerek başarılacağını bilen Devrimci Sol, açık ve berak bir tarih anlayışına sahip oldu. Ülke ve halk gerçeğini kavramanın, ayakları ülke topraklarına basan bir devrimci hareket olmanın doğal sonucu olarak Devrimci Sol, üzerinde yaşadığımız, kurtuluşu için mücadele ettiğimiz vatan topraklarının emekçi halklarına, onların yaratıcılığına ve gücüne duyduğu güvenle destanlaşan bir tarih yazmıştır.

Bu bakış açısıyla burada anlatılan tarih, sadece alınıp da uygulanmayan kararların, yapılan toplantıların, belirlenen hedeflerin ya da diğer “sol” örgütlerde pek sık başvurulduğu gibi, üçer beşer kişilik “kongre” ya da “konferans”ların anlatıldığı, dökümanların ard arda bir mücadele tarihi olarak dizilmesi değildir.

“Biz, tarih yaratırken savaşmayı, örgütlenmeyi öğrendik. İç ve dış düşmanlarımızı daha iyi tanıdık. Düşmandan hemen her şeyin emek verilerek, özveriyle, zorla koparılıp alınması gerektiğini öğrendik. Tarihimiz birçok bo-

yutuyla üzerinde durulması ve irdelenmesi gereken bir zenginliğe sahiptir. Bu tarih, belki de hiçbir devrimde görülmeyen, hiçbir teorik kalıba sığdırılamayacak özgünlüklere sahiptir. Bu özgünlükleri, tarihi gelişim içerisinde irdelemek, dersler çıkarmak görevlerimiz arasındadır.” (1)

Tarih bilinci öğrenmektir, dersler çıkarmaktır. Tarih bilinci geçmişini aşmak ve aynı zamanda gerekli, olumlu yanlarıyla yaşatmaktır. THKP-C’den Devrimci Sol’a, Devrimci Sol’dan DHKP-C’ye devralınan bayrağın hep yükseklerde dalgalanıyor olmasının nedeni de budur.

Tarihimizi tüm ayrıntılarıyla bilmek, bilince çıkarmak, sağa sola savrulmadan, onun zengin deneyleriyle, yol göstericiliğiyle iktidara yürüyebilmek demektir.

Tarihimizi bilmek, bir anlamda zaferi görmektir.

Tarih bir halkın, özgürlük için, adalet için, kurtuluş için ödediği bedeldir aynı zamanda. İşte bunun için, bu tarihin gerçek sahipleri şehitlerdir.

Şehitlerle yazılan bu tarihin miladı Mahirler’dir, Kızıldere’dir...

Çünkü Türkiye solu, ancak Mahirler’in önderliğindeki THKP-C’yle, onları simgeleyen bu tarihle birlikte iktidar hedefli bir savaşın içine girmiştir. Düşmanla uzlaşmayan, siyasi olarak da, askeri olarak da, düşmanla göğüs göğüse bir çatışmanın içinde ancak bu tarihten itibaren yer almıştır.

Devrim bu ülkede Mahirler’le, THKP-C ile gündemleşmiştir.

Türkiye halkları oligarşinin demokrasilik oyunu dışındaki bir alternatifle bu tarihi dönemle birlikte tanışmıştır. “İlk”ler onlarla yaratılmıştır. Onlar kendilerinden sonraki tüm devrimci geleneklerin mayasıdır. Tohum onlardır. Milat işte bunun için Kızıldere’dir.

Bu tarih, kendisinden öncesini de, sonrasını da kucaklar. 30 Mart, Türkiye Solu’nun 50 yıllık revizyonist tezlerini, reformist geleneklerini parçalayıp, geçmişin olumsuzluklarının üzerine bir çizgi çekerken, bu geçmişte, bu 50 yılda olumlu olan ne varsa onu da kendisinde birleştirmiştir. Bu yüzdendir ki, şehitlerle yazılan bu tarihin miladının Kızıldere olması, asla öncesini yadsımaz.

“THKP-C, tarih bilinci olmadan, tarihte ilerici-devrimci öğelere sahip çıkmadan, devrimci bir hareketin, bir halk hareketinin yükselmeyeceğini ifade eder. Bu nedendir ki, THKP-C, ülkemiz tarihinde, emperyalizme ve burjuvaziye despotik yöntemlere karşı tavır almış, halkçı karakterde kuruluşlara, hatta tek tek kişilere sahip çıkmıştır.” (2)

Sözü Mahir’e verelim...

“Türkiye’de Marksist hareket şerefli bir mücadele tarihine sahiptir. CHP ve DP yönetimlerinin karanlık yıllarında, siyasi irticanın en azgın oldu-

ğu yıllarda, Türkiyeli proleter devrimciler yiğitçe ve mertçe mücadeleler vermişlerdir. Türkiye proleter devrimci hareket içinde siyasi irticaya karşı baş eğmez bir mücadele içinde olan arkadaşlarımız, daima biz genç proleter devrimciler için örnek olmuşlar ve büyük değer taşımışlardır. Ama bu geçmişteki mücadelenin hatalarını eleştirmeyeceğimiz anlamına gelmez. Bugün ve yarın için doğru olan politika, dünün eleştirisinden çıkar.

Biz Türkiye'deki Marksist hareketin tarihine sonuna kadar saygılıyız. Ve onun devamı olarak kendimizi görmekteyiz.

(...)

Bugün, kim Leninizmin yüce bayrağını, hem teoride, hem sosyal pratikte emperyalizmin ve oportünizmin saldırılarını göğüsleyerek yükseklerde tutuyorsa, Türkiye'deki Marksist hareketin tarihi zincirinin haldeki halkası olur; devamı olur!..” (3)

Bu bakış, ülke ve halk gerçeğini kavramanın, tarihe sahip çıkma bilinciyle başılabileceğini de anlatır. Bu açık ve net tarih anlayışı ile, THKP-C'den başlayarak Devrimci Sol ve DHKP-C'de tarihsel gelişim içerisinde neyin ilerici, neyin gerici, neyin kahramanlık, neyin ihanet olduğunu, neyin olumsuzluk olduğu ve sahip çıkılması gerektiği yerli yerine oturtulmuştur. Baba İshaklar, Bedrettinler'den başlamak üzere, Kemalizm de, TKP de Türkiye sosyalist hareketi de belli bir tarihsel kesite damgasını vuran toplumsal gelişmeler, halk hareketleri de, bu bakışla tarih içerisinde yerli yerine konulmuş ve sahip çıkılmıştır.

Mahirler'in hiçbir zaman TKP'li eski tüfeklere teslim olmayışının sırrı da burada gizli değil midir? Eski tüfek oluşlarına, onların “gücü” ve “otoritesi”ne boyun eğmeyişleri de tarihe, ülke ve halk gerçeğine bakışlarındaki bu açıklıktan başka bir şey değildir.

Devrimci Sol, oportünist-reformist sol gibi, tarihe reddiyeci temelde yaklaşmadı hiç. İnkarcılık, tarihe, geçmişe, halk hareketlerine ve bu hareketlerin önderlerine bakışta, olayların, kavramların, kişiliklerin içini boşaltmayı da beraberinde getirir.

Evet, şehitlerle yazılan tarihimizin miladının Kızıldere olması asla öncisini yadsımaz. Bu tarih halklarımızın kurtuluş savaşında yer almak için ülke topraklarına gelirken katledilen TKP'nin önderi Mustafa Suphi'yi, Onbeşleri de, THKP-C öncesi 50 yıllık geçmişte, zindanlara rağmen uzlaşmaz bir sosyalist kişiliğin ender örneklerinden biri olarak öne çıkan Hikmet Kıvılcımlı'yı da kucaklar.

Bu tarih '70'lerde Mahirler'le, THKP-C'yle aynı dönemde halkımızın kurtuluşu için silaha sarılmakta tereddüt etmeyen THKO önderleri Deniz, Yusuf ve İnanları; Nurhak Şehitlerini ve silahlı savaşı temel alması ve direnme tavrıyla ülkemiz devrimcilerine örnek olan TİKKO önderi İbrahim Kay-

pakkaya'yı en parlak sayfalarında taşır. Onları kucaklamak, onların ülkemiz koşullarına uymayan teorilerine değil, teorilerindeki öze, kurtuluşun silahlı halk savaşından geçeceği özüne sahip çıkmaktır. Onlar şehitlerimiz olmanın ötesinde, teorilerinin özünü oluşturan bu düşünceleriyle de tarihimizin ve süren savaşımızın parçasıdılar. Onların devrimcilik anlayışında esas olan, halka ve devrime bağlılıktır. Bu anlayışı da sahipleniyoruz.

Bu tarihi; hatalarıyla, olumsuzluklarıyla sahipleniyoruz. Bu mirası süren savaşımızda sahipleniyoruz. Devrimimiz açtıkları kanaldan akıp geliyor.

Tarihimiz Mahirler'den, Denizler'den, İbolar'dan sonra, devrimin daha fazla kanla beslendiği bir dönemi yaşamaya başladı. '70'lerin yarattığı büyük potansiyeli sindirerek etkisizleştirmek isteyen düşman, sivil faşist çeteleri sürdü ortaya. Binlerce gencimiz anti-faşist mücadelede şehit düştü. Bu tarih, yaşlı-genç, önder ya da sıra neferi ya da halktan insanlar olarak onların fedakarlıklarını, cesaretlerini, fütursuzluklarını miras sayıyor.

Tarihimiz, cuntanın Türkiye halklarını zulüm altında teslim almaya çalışması karşısında, yok olma pahasına direnen, savaşan, teslim olmayan Devrimci Sol gerçeğinden gücünü alıyor.

Bu dönemin ardından, tarihimiz bir yanıla zindanlarda yazılır. Beden beden direnen, silaha dönüşen cesetlerimizle yazılan bir tarihtir bu. Doruğunda Ölüm Oruçları vardır. Bu tarih, 12 Eylül cuntasına karşı zindanlarda direnişin bayrağı olan Mazlum Doğanları, Kemal Pirleri, Abdullah Meralleri, Haydar Başbağları, Fatih Öktülmüşleri, Hasan Telcileri, onların siyasi kimlik ve onur savaşlarını miras sayıyor.

Devrimci Sol'un savaşının yükselip yaygınlaştığı, ev ev, sokak sokak düşmanla göğüs göğüse bir çatışmanın yaşandığı '90'lı yıllar, şehit sayımızın "kayıp"larla, "faili meçhul"lerle büyüdüğü, sayılamaz hale geldiği yıllardır. Dağlarda ve şehirlerde silahlı savaşı ısrarla sürdürenler, düşmanın halklara açtığı savaşta kitleleri pasifize etmesinin, teslim almasının önündeki barikattir. Bu tarih yüzlerce savaşçının, şehit düşmek pahasına, kurtuluş savaşımızı kesintiye uğratmama tarihsel görevini omuzlamakta gösterdiği büyük cüret, atılganlık ve kararlılıkla akışını sürdürmüş, Kızıldere'de dalgalandırılan kurtuluş bayrağı kent kent, sokak sokak yaygınlaşmıştır.

Bu yıllar şehitlerin kanlarıyla yazılan şanlı ve onurlu tarihimize, yaratılan destansı direnişlerin eklendiği yıllardır. Kuşatılan her üste, düşman Mahirler'in sesini duymaktadır artık. Devralınan mirasa yeni zenginlikler katılmış, halk kurtuluş savaşı ve halk kurtuluş savaşçılığı adeta yeniden biçimlenmiştir.

Bir halk hareketi olarak; geçmişimizi hiçbir zaman unutmamış, sahip olduğu mirası kıskançlıkla korumuş, tarihine sırtını dönmeden ondan öğrenmiş ama öğrendiğiyle de yetinmeden, devrim tarihimize vazgeçilmeyecek, geçmişini de aşan yepyeni sayfalar eklemeye devam etmiştir.

Acılarla, sevinçlerle, şehitlerle, ihanet ve kahramanlıklarla, ideolojik sağlamlıkta sınavlardan geçmiş bir tarihtir bu. Dünden bugüne, binlerce şehit ve onbinlerce tutsak ve hiçbir gücün silemeyeceği, halkın belleğine kazınmış bir tarih...

Şeyh Bedrettin yüzyıllar öncesinden sesleniyor ve onaylıyor bu sözleri... “Bir kişi inancı için vuruşarak ölürse, inancı da doğruysa o ölmüş sayılmaz... Tarih gelecek için kavga verip, yitmiş bile olsa, insanlık için vuruşanları hiç unutmaz.” ... Unutmadı ve alıp sakladı tarih, en temiz, en parlak sayfalarında.

Bu tarihin miladı Mahirler ve THKP-C ise, öncüsü 1978’de örgütlenen DEVRİMCİ SOL’dur. Devrimci Sol, tarih sahnesine çıktığı günden itibaren 16 yıllık tarihsel sürecinde engellenemeyen, durdurulamayan bir öfke seli olmuştur. Halkımızın kurtuluş bayrağı ve umudun adıdır O.

Durdurulamayan bir öfke seli Devrimci Sol, tarihini cüret ve atılganlıkla yazdı ve 16 yıllık tarihsel sürecinde savundukları, savunduklarının gereği olarak yaptıkları, stratejisi, gelenekleri, ilke ve kuralları ile “miras” tartışmasına son verdi.

Devrimci Sol, Kızıldere’de Anadolu ihtilalinin manifestosunu yazan THKP-C’nin ideolojisine, çizdiği devrimci yola, yarattığı mücadele ve örgütlenme tarzına sadık kaldı. Ama yetinmedi. Halk ve vatan gerçeğinin, hayatın, savaşın, yaşanan sürecin ihtiyaçlarını bilincinde üretti, yarattı, savaştı. Kalıplara takılmadan, hem THKP-C’nin çizgisini yaşanan tarihsel süreçlerin koşullarına uyarladı hem de çizgisini korudu ve geliştirdi.

THKP-C’yi savunmak devrimi istemek ve savaşımdır. Devrimci Sol bunun gereklerini yerine getirerek, Türkiye devriminin akışını hiçbir zaman kesintiye uğratmadan Parti-Cephe kanalında sürdürdü. Bu akışı sağlayan, devralınan Parti-Cephe bayrağını dalgalandıran, yığınlığa meydan okuyup ‘iktidar’ diyen, ‘devrim’ diyen, ‘savaş’ diyen kararlılığın nedeni, net bir stratejik bakış, hedefe ulaşmakta kararlılık, yaratılan yüzlerce gelenek, yüzlerce ilke, kural ve değerlerdir.

Halklarımızın kurtuluş bayrağı olmak, umudun adı olmak kolay olmadı. Her şey yoktan var edildi. Savaşıldı, öğrenildi; öğrenildi, savaşıldı. Koşullar ne olursa olsun gerçekleri haykırmaktan geri durmadı. ‘Güçlü’nün karşısında ‘aman’ı olmadı Devrimci Sol’un. Hangi kılıf altında gelirse gelsin, tüm saldırılara rağmen dimdik ayakta durmasını bildi. Düşüncede, örgütlenmede, pratikte hiç kimseye bağlı kalmadan, hiç kimseden icazet dilenmeden yaratıldı Devrimci Sol.

1978’den, DHKP-C’nin kurulduğu 1994 tarihine kadar, emekle, özveriyle, fedakarlıkla, dişe diş, başı dik ve onurla sürdürülen savaştailmek ilmek örülen Devrimci Sol’un 16 yıllık tarihini anlamak aynı zamanda Devrimci Sol’un geçtiği ateş çemberlerini de vurgulamayı gerekli kılar. Her bi-

risi kendi içinde özgünlükler taşıyan bu ateş çemberleri, değişik açılardan kuşatmaların da yaşandığı ama her seferinde sabır ve yaratıcılıkla kendine, ideolojisine ve halkına güvenle aşılan zorlu süreçlerdir.

Devrim ve karşı-devrim iradesinin kesin bir biçimde sınıandığı bu siyasi çatışmalardan ilki 1972 Kızıldere direnişidir: Mahir Çayan ve yoldaşlarının, kuşatılmışlık koşullarında Kızıldere’de yükselttiği bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda baş eğmezlik, devrimci inanç ve kararlılık, halka ve devrime bağlılık ve tereddütsüz savaşıklık Devrimci Sol’a, Devrimci Solculara, devrimci, sosyalist, siyasi, kültürel karakterini veren olguların başında gelir.

İkinci ateş çemberi, 12 Eylül faşist cunta yıllarıdır. İhanetin, özverinin, direnmenin, baş eğmeyip teslim olmamanın, düşüp yeniden ayağa kalkmanın öğrenildiği yıllardır... İşkenceler, faşizmin zindanları, hücreleri, baskı ve yasakları, idam tehditleri, inançlardan soyundurma çabalarının boşa çıkartıldığı, ideallere, M-L düşünceye, vatana ve halka sınımsız sarılarak, devrimci kimliğin korunduğu yıllardır... Teslimiyet politikalarının 1984 Ölüm Orucu ile tuzla buz edildiği, saflaşmaların yaşanıp kimin dost, kimin düşman olduğunun daha net görüldüğü, bilendiğimiz, çelikleştiğimiz, iktidar bilincimizi geliştirdiğimiz yıllardır...

Yılmadan, yorulmadan, devrim ve iktidar hedefini bir an dahi göz ardı etmeden, yaşanan süreçlerden sınavları bir bir geçerek mücadeleyi yükseltip, devrim yürüyüşünün hızlandırıldığı ‘90’lı yıllar Devrimci Sol için yeni ve ciddi bir ateş çemberidir. Revizyonizmin başarısızlıkları sonucu, birçok sosyalist ülkenin emperyalist sisteme teslim edildiği ve dünya çapında dönemsel bir gericiğin yaşandığı, “Ben M-L’yim, sosyalistim” demenin çok daha güç olduğu bu yıllarda, Devrimci Sol ideolojik sağlamlığını koruyarak, çizgisini ve mücadelesini M-L yolundan saptırmadı. Anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi hedefinden, sosyalizm ve komünizm davasından asla taviz vermeden, nesnel koşullara teslim olmayıp, enternasyonalist görüşleri de omuzladı.

13 Eylül 1992, Devrimci Sol’un “Partileşmenin arifesindeyiz” dediği, Parti Kuruluş Kongresi’nin pratik hazırlıklarının yapılmaya başlandığı bir süreçte arkadan hançerlendiği yeni bir ateş çemberidir. İç düşmanın, emperyalistlerin, yerli işbirlikçilerinin, dost maskeli düşmanların bir araya gelip Devrimci Sol’u kuşattığı, ama önderliği, kadroları, taraftarları ile Devrimci Sol’un kenetlenip kuşatmayı paramparça ettiği bir ateş çemberidir bu. Ateşi ve ihaneti ilk kez yaşamamıştı Devrimci Sol. Ama iç düşmanın, nasıl dış düşman haline geldiğini, örgütlenmeyi yok etmek için nasıl saldırıya geçtiğini gördü. İdeolojik sağlamlığı ve netliği, önderliği, kanla, yüzlerce şehitle yarattığı gelenek ve değerleri, kök saldığı halkı ve taraftarları ile aşıldı bu ateş çemberi. Çelikleşen Devrimci Sol iradesi, çeliğine yeni bir su daha ve-

rerek, düşmanlarına meydan okuyup, 1994, 30 Mart'ında DHKP-C'nin devralarak, kesintiye uğratmadığı hızlı devrim koşusuna yeni bir boyut kazandırdı.

Devrimci Sol'u Devrimci Sol yapan mücadele tarihinde her şeyden önce vatan ve halk gerçeğini kavramak, halkın yaratıcılığını savaşa sürmek vardır. Mücadele hedefinde netlik ve açıklık, devrimci eylemlerde kadroların kendi yaşamlarını feda etme pahasına halka zarar vermemesi ilkesi, halka verilen sözü tüm bedellere karşın yerine getirme, yaptıklarını her koşulda savunma, ilkeli olma, yanlışların hesabını açıkça halka ve kadrolara verme... işte Devrimci Sol'u Türkiye halklarıyla bütünleştiren devrimci 'sır'lardan sadece bir kaç... Savaşan, yenen, yenilen, vuran, vurulan ama yaralarını sarıp tekrar kaldığı yerden kararlılıkla devrim ve iktidar hedefine doğru ilerleyen Devrimci Sol, Türkiye devrim yolunda, hep HIZLI KOŞMA'yı temsil etmiştir.

Kurtuluşun müjdecisi, coşkun bir seldir Devrimci Sol. Ülkenin içinde bulunduğu koşullara ve siyasi süreçlere uygun olarak önüne koyduğu hedefler, alınan kampanya kararları, binlerce askeri ve kitlesel eylem, sayısız korsan gösteri, milyonlarca afiş, bildiri, pul, broşür, pankart, duvar yazılamaları, silahlı ve silahsız politik eylem biçimleri, kültür ve yayın faaliyetleri, onbinlerce tutsaklık, gözaltı, işkence, yüzlerce şehit, oligarşinin zindanlarını delen özgürlük eylemleri, direniş destanları, düşman saldırılarına bedenleriyle duvar ören Ölüm Orucu direnişçileri, ihanet, halka, vatan ve devrimle bağlılıkla yaratılan direniş destanları, değerler ve gelenekler görülmeden, bu baş eğmez mücadele ve savaş, hiçbir gücün silemeyeceği kanla yazılmış tarihimizi yaratan şehitlerimiz anılmadan anlatılamaz.

Bu nedenle tarihsel akış içerisinde üzerinde durulan eylemler, kampanyalar, yaratılan destansı direnişler Devrimci Sol tarihinin tepe noktaları olarak ele alınmış, anlatılmıştır.

Devrimci Sol'un mücadele geçmişine, halkın can güvenliği talebine sahip çıkarak, devlet destekli sivil-faşist terörün etkisizleşmesi ve giderek yenilgiye uğratılmasında sürükleyici, devrimci bir misyon oynaması vardır. Tekelci burjuvazinin çeşitli kurumlarına, bankalarına, şirketlerine, devletin işkence ve baskı aygıtlarına, karakollara ve emperyalizmin uzantısı hedeflere karşı gerçekleştirdiği devrimci şiddet eylemleriyle Devrimci Sol, devletin yönetemez duruma dönüştürülmesi ve halkımızın bilincindeki 'güçlü devlet' imajının sarsılmasında tartışılmaz güçlü bir pay sahibidir. Halkımızın tüm "terör" ve "anarşi" yaygaralarına rağmen silahlı mücadeleye sempoitiyle yaklaşmasında, devrimcilere güven duymasında, Devrimci Sol'un halkın adalet özlemlerine verdiği ciddi cevap, savaşçıların gösterdiği cüret, cesaret ve kadroların halkın içinde sürdürdüğü mütevazı yaşamlarının önemi büyüktür.

İdeolojisine, kendine güven, değişen koşulları ve halkın sorunlarını doğru tahlil etme ve çözüm üretme yeteneği, yaratıcılık ve özgünlük Devrimci Sol'un ülkemiz topraklarında geniş bir kitle tabanı olmasında ve hızla büyümesinde altı önemle çizilmesi gereken olgulardır.

Savaşın içinde, savaşın ve halkın sorunlarını hissederek, görerek, devrim ve iktidar hedefiyle bütünleşen Devrimci Sol, gelişiminde engel tanımadı. Savaşın sürdürülmesinde ortaya çıkan açmazların, engellerin, nesnelliğin aşılmasının devrimci hareketin büyümesi ve kökleşmesinin her düzeyde koşulunu yaratan, Devrimci Sol'un, Devrimci Sol önderliğinin politik ustalığından başka bir şey değildir.

Bu politik ustalıkta, strateji ve taktikleri sihirli formüller olarak görmek vardır. Devrimci Sol, devrimci değerlere gölge düşürmeden, iktidara taviz vermeden, uygun yol ve yöntemlerle mücadele ve örgütlenmenin önündeki engelleri aşmıştır. Teoriyi dogmatikleştirmeden, mekanikliğe düşmeden, sürecin her aşamasında, devrimimizin genel ve özel sorunlarını çözecek politikalar üretmek, "eskiyeni" değiştirmek, hiçbir koşulda çözümsüz kalmamak, Devrimci Sol'un özgünlüğüdür. Kuşatmaları yarma da, devrim yürüyüşünü her koşulda kesintisiz sürdürme de, geliştirilen her türlü taktik de Devrimci Sol'un M-L yaratıcılığıdır. O, stratejisini ve bu çerçevede tüm pratiğini dünyanın yeni sömürgesi Türkiye topraklarında yaşayan halkların, ulusların maddi yaşam koşullarını M-L analizi ile yaratıcı bir tarzda oluşturmuştur.

Enternasyonalizm, Devrimci Sol'un tarihinde somut pratik M-L bir politikadır. THKP-C'nin enternasyonalist dayanışma alanında yarattığı devrimci geleneği sürdüren Devrimci Sol, Efraim Elrom eyleminden beri özellikle Ortadoğu halkları ile emperyalizm ve siyonizme karşı dayanışma temelinde yürüttüğü kampanya ve eylemlerle Türkiye halklarının, ezilen dünya halklarına karşı beslediği sıcak, dost, içten duygu ve düşüncelerin siyasi olarak ifade edilen gücü olabilmıştır. Filistin, Ortadoğu, Asya, Latin Amerika ve Afrika halklarının bilinen hemen tüm ulusal ve halk kurtuluş hareketleri fiili politik eylemlerle desteklenmiş, halkların kardeşlik duyguları güçlendirilmeye çalışılmıştır.

Emperyalizm dünyanın neresinde ezilen halklardan birisine saldırıya geçse Devrimci Sol ve kadroları bu saldırının acılarını yüreklerinde duymuşlar, kendi halklarının acısı olarak algılamışlardır. Tavırsız kalmamış, sözde savunucu gibi davranmamış, devrimci şiddet eylemlerinden, protesto gösterilerine kadar farklı birçok mücadele biçimini hayata geçirerek, enternasyonalizmin Türkiye toprağında hiçbir zaman yok olmamasını, gelişip güçlendirilmesini sağlamışlardır.

Devrimci Sol, Sosyalizm cephesindeki karşı-devrimci girişimlere ve darbelere karşı -örneğin Romanya- dünya ve ülke ölçeğinde M-L tavrını,

enternasyonalist dayanışmanın ender örneklerinden birini sergilemiş, önderlik etmiştir. Sosyalizmi, Marksizm-Leninizmi savunmada yalnızdır, tek başınadır. “Yaşananlar revizyonist politikaların iflasıdır, sosyalizmin sorunları sosyalizm içerisinde çözülecektir” diyerek, Devrimci Sol tek başına kalma pahasına sosyalizmi savundu. Bu onur Devrimci Sol’undur. Evet, yalnızdı Devrimci Sol ve kendisine defalarca söylenmiş “maceracı”, “sekte” nitelermelerine, bir de “Don Kişot”luk eklendi. Ama o ideolojisine, kendine, halkına duyduğu güvenle yalnız kalmayı göze aldı. Ancak, bugünden yarını kurmaya hazır olanlar yalnız kalmayı göze alabilirler... Tarih unutmaz...

Tüm bu tarihsel süreç boyunca Devrimci Sol, yürüttüğü enternasyonal desteğin yanında, 1991 Körfez Savaşı döneminde tereddütsüz sürdürdüğü enternasyonalist destek ve dayanışma eylemleriyle de, dünya ve Ortadoğu halklarının haklı olarak büyük sempatisini topladı, onlarla sıcak köprüler kurdu. Bu süreçte alınan tavrın önemi, ulusal ve halk kurtuluş savaşları ve sosyalizm mücadelesi açısından tarihseldir, öğreticidir. Kılı kırk yaran “olmaz”lar üzerine matematik hesaplar yapan oportünizmin tersine, en açık, en çıplak haliyle devrimin, halkların, sosyalizmin saflarında yer almıştır Devrimci Sol.

Devrimci Sol geleneği, 16 yıllık mücadele tarihi içerisinde evrensel boyutları yanında kendi özgün siyasi kimliğine, ayırt edici karakteristik devrimci niteliklerine ulaşmış, Türkiye halklarının bilincinde bir Devrimci Solcu imajı oluşmuştur. 300’ü aşan devrim şehidiyle, binlerce Devrimci Sol militanının -önderliğiyle bütünleşerek- özverili, gözüpek mücadelesiyle Devrimci Sol, halkıyla kaynaşmış, bütünleşmiş, kökleşmiş bir halk hareketidir. Bu aynı zamanda örgütlenmesini, sadece belirli bir sınıfa değil, tüm halk kitlelerine yaygınlaştırdığı için böyledir.

İşçisi, memuru, köylüsü, gençliği, esnafı, tüm çalışanları; aydını, sanatçısı ile; Kürdü, Türkü, Lazı, Arabı, Çerkesi tüm ulus ve milliyetlerden; Alevi, Sünni tüm mezheplerden emekçi halkımızın sorunlarına, taleplerine sahip çıktığı, mücadelesini halk demokrasisini kurma mücadelesiyle bütünleştirdiği için Devrimci Sol bir halk hareketidir. Devrimin halkın eseri olacağını hiçbir zaman unutmamış, mücadele anlayışında, örgütlenme ve çalışma tarzında bunu çok net ortaya koymuştur.

Devrimci Sol sınıflar mücadelesinin her alanındadır. Gençliği küçümseyen, köylülüğü yok sayan ya da tersinden işçi sınıfını beğenmeyen her türlü seçkinci, işçici, marjinal yaklaşım ondan uzaktır.

Ülkenin her köşesi savaş alanıdır Devrimci Sol stratejisi ve taktiklerindedir. Şehirlerin ya da dağların, kolay ya da daha zor olması değil, halkın çıkarları ve savaşın gerekleridir bunları belirleyen. Kürt bölgeleriyle, Trakya, Karadeniz’le, Ege ve Akdeniz aynı vatan toprağıdır Devrimci Sol için. Pek

çok alanda ilk olmanın bedelini gözdaltılar, işkenceler, tutuklanmalar ve şehitlerle ödemiştir. Devrimin, özgürlüğün bedelleridir bunlar. Devrimci Sol açıkça ortaya koyar ki bu bedelleri ödemeyi göze almadan devrimci bir örgüt de olunamaz. Devrim mücadelesinin önderliğine de soyunulamaz. Devrimci Sol, önderliğiyle, kadrolarıyla ve taraftarlarıyla bu bedelleri ödeyerek kanıtlamıştır kendini. Bu güveni vererek, umudun, kurtuluşun, geleceğin adı olmuştur.

Devrimci Sol, kendisini Türkiye devrimine adanmış devrimcilerin örgütüdür. Tek bir yaprağın kimıldamadığı koşullarda bile halka inancını yitirmeyen, politik bir şekillenişe sahiptir. Geçici olumsuzluklar onun tarihsel perspektifini karartmamıştır. "Yaşasın"ları da, "kahrolsun"ları da günübirlik değişmemiştir. Devrimci Sol' un ideolojik çizgisindeki kararlılık olması gerektiği gibi birbirini bütünlemiştir.

Bu bütünlüğüyle siyasi ahlakın ülkemizdeki temsilcisi olmuştur Devrimci Sol. Halka ve kadrolarına karşı açıklığıyla, halka zarar vermeyi kesinlikle reddeden eylem anlayışıyla, profesyonel devrimciliğin yozlaştırılmasına ilkeleri ve kurallarıyla karşı koyuşuyla, halkımızın temiz geleneklerini sahiplenmesiyle, dürüstlüğü yüceltmesiyle, kimsenin dil uzatamayacağı bir saflığı devrimci insan kişiliği haline getirmiştir. Bu çizgiden sapmaları bünyesi kaldırmaz, kaldırmamıştır. Kendi içinde ortaya çıkan zaafarla, suçlarla uzlaşmayı değil, hesaplaşmayı yeğlemiştir. Çünkü bilir ki temiz kalmak, arınmak ancak böyle mümkündür. Oligarşiye olduğu kadar iç düşmana karşı da uzlaşmazdır. Çünkü savaş bir bütündür.

Dogmatizme, revizyonizme, yozlaşmaya, oportünist tutarsızlıklara düşmeden, bağımsız, özgür düşünmek, ülkemiz devrim pratiğinden hareketle kendi Marksist-Leninist sandalyesinden konuşmak Devrimci Sol'a özgüdür. Devrimci Sol siyasi arenaya çıktığı günden itibaren, dışarıda bir "model" ya da "merkez" arama gereğini hissetmemiş, kendi bağımsız, özgür siyasi iradesiyle hareket ederek, ayakları ülke topraklarına basan, yüzü Türkiye halklarına ve aslolarak ülke devriminin temel sorunlarına dönük politika üretmiş, örgütlenmiş ve devrimi dünyanın Türkiye'sinde, Türkiye halklarının gücüyle yapacak olduğu bilinciyle hareket etmiştir.

Kendi stratejik hattına, ideolojisine ve Türkiye halklarına güvenin bir sonucu olarak, genç ve yeni kadrolara güven politikası Devrimci Sol'a özgüdür. Devrimci Sol genç ve yeni kadrolara güveni, kadroların devrimci hareketin önderliğine güveni ile bütünleştirilmiş, tarihsel süreci içerisinde ateş çemberlerinin aşılıp, daha güçlü ayağa kalkılması, bir yanıyla bu sayede başarılmıştır.

Devrimci Sol, cesaret, atılganlık ve direnişi, Türkiye devrim mücadelesinin faşizm koşullarında gerektirdiği vazgeçilmez nitelikler olarak kavramış, meşru ve haklı bir zemin üzerinde, emekçi halklarımızın özlem ve ta-

leplerinin siyasi-silahlı mücadele araçlarıyla dile getirilişi olarak gelenekselleştirmiştir. Halk kurtuluş savaşının “cüret, cüret daha fazla cüret” anlayışı ile atılım yapacağı bilincini oluşturmuş, yaygınlaştırmıştır.

Saflarında yoldaşlık ilişkilerini kutsal bir bağ olarak görmek Devrimci Sol’a özgüdür. Devrimci Sol, yoldaşlık ilişkilerinin, yoldaşlık bağlarının gücünü salt kitabi bir söylem olarak ele almamıştır. Sıcak mücadele içerisinde omuz omuza savaşma, kolektif devrimci bir yaşamı paylaşma, her koşulda birbirine sahip çıkma ve gerçek değeri vererek saygılı olmanın yoldaşlık bağlarını güçlendirdiğini bilince çıkartmıştır.

Solda düşmanlığın değil, dostluğun temsilcisi olma onuru Devrimci Sol’a aittir. Devrimci Sol tarihinde devrimci, ilerici, demokrat kanı akıtmak yoktur. Devrimci Sol’un onur duyulan bu geleneği kaynağını devrim saflarındaki örgütler arası sorunları ideolojik mücadele zemininde, eleştiri-dostluk-eleştiri ve özleştirme ilkesine sınımsız sarılmasından ve ML, ilkelerinden asla taviz vermeme özelliğinden alır.

Devrimci Sol, emeğe, devrimci özveriye ve devrim şehitlerine saygıyı yerleştirmiş, sahiplenmiş ve geliştirmiştir. Devrim şehitleri fiziki olarak omuz omuza olunmasa da, düşünceleriyle, kavgalarıyla, yaşam biçimleriyle, sahip oldukları birbirinden değerli özellikleriyle yaşatılmıştır. Onlar atılan her adımda Devrimci Solcular’ın yanı başında olmuştur. Devrimci Sol, önderliği ve kadrolarıyla, “Şehitlerimize devrim sözümüz var” şiarını hep yüksek sesle haykırarak, şehitlerinin Devrimci Sol’u her an sınavdan geçirdiğini hiçbir zaman unutmamıştır.

Tüm bu özelliklerin, Devrimci Sol’u Devrimci Sol yapan, ona kendine özgü bir kimlik kazandıran niteliklerinden dolayı, devrimci hareket Türkiye halklarının belleğine kazınmış, “dediğini yapan, yaptığını savunan” bir siyasi hareket olarak tanınmıştır.

1978’den 1994’e 16 yıllık sürecinde şanlı ve onurlu bir tarih yazan Devrimci Sol, Türkiye halklarına Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi’ni armağan ederek tarihsel misyonunu yerine getirdi. Anadolu toprakları üzerindeki, binlerce yıllık sömürü ve zulüm saltanatına son verecek olan, devrimimizin garantisi DHKP-C Kuruluş Kongresi’nde DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş’ın, Kongre’ye sunduğu raporda ifade edilen şu sözler, belki de Devrimci Sol’un 16 yıllık tarihinin bir anlamda özetidir.

“Yoldaşlar,

Bu kongreyi düzenleyebilmemiz için çok uzun zaman geçti. Bu uzun zaman, bu kongrenin tarihi oluşumudur. Bu tarihte acılarımız, sevinçlerimiz, şehitlerimiz, ihanetler ve kahramanlıklar vardır. Devrimci bir hareketi yaşatan, en zor koşullarda dahi ayakta tutan, düştüğünde kalkmasını bilen, koşullar ne olursa olsun sağa-sola savrulmayan ideolojik sağlık olmaksızın, bu kongre yaratılamazdı.

Biz, artık emekçi halklarımızın karşısına Parti misyonu ile çıktığımızda,

arkamızda bizi yolumuzdan geri döndürtemeyecek, her gün, bir adım daha ileri taşıyarak, dediğini yapan, sözüne güvenilir, sınavlardan geçmiş bir tarih yazmalıydık.

Kongremizin oluşumuna kadar geçen bu süreç, bu tarihin yazımıdır. Bu tarih, esas olarak, kanla yazılmış şehitlerimizin tarihidir..."(4)

Evet, bu tarih, kanla yazılmış şehitlerimizin tarihidir. Her sayfası temiz, onurlu, şanlı bir tarih.

Bölüm 1

ANADOLU'NUN TARİHİ BİR İSYANLAR TARİHİDİR

ANADOLU'NUN İSYANLAR TARİHİ BİZİMDİR

Köklerimiz Anadolu'nun isyankar topraklarındadır. Baba İshaklar, Pir Sultanlar, Şeyh Bedrettinler, Dadaloğlular, Kawalar ve Seyit Rızalar'ın isyan ateşidir, yüzyıllardır elden ele taşınan.

Zalimin zulmü olur da, isyan olmaz mı? Selçuklular'dan başlamak üzere Anadolu toprakları, sömürülen, zulmedilen halkın isyanlarına beşiklik etmiş, yiğit önder ve savaşçıların, halkın kanlarıyla sulanan bereketli Anadolu toprağı isyanlarla yoğrulmuştur. İşte bu nedenle bu topraklar isyankar topraklardır ve köklerimiz buradadır.

Bir değil, on değil, belki de sayılamayacak çokluktaki bu isyanlar, ayaklanmalar, Anadolu ihtilalini büyötmüş, ona güç katmıştır. Hakça ve kardeşçe bir yaşam için, kimi beş, kimi on yıl süren bu ayaklanmalar, sömürü ve zulmün hüküm sürdüğü vatanımızda, bu gerçeğı değıştirme kavgasını sürdüren Partimize -THKP-C'den başlamak üzere- bir isyan, bir başkaldırı geleneğini miras bırakmışlardır. Kıskançlıkla koruduğumuz, her dönüp bakıldığında yeni dersler çıkardığımız bu tarih, Türkiye halklarına, onların yaratıcılığına ve gücüne güvenimizi daha da büyötmektedir.

Pek çoğıu destansı özelliklere sahip ayaklanmalar çeşitli zamanlarda, Anadolu'nun hemen her yerinde yaşanmıştır. Babailer Ayaklanması Baba İshak önderliğinde, Amasya, Kırşehir, Tokat, Sivas, Adıyaman ve Malatya yöresinde meydana gelirken; Şeyh Bedrettin Hareketi, Aydın, Manisa yörelerinde başlayıp, Rumeli'ye kadar uzanmıştır. Bir başka örnek, Yenice-

bey Ayaklanması, Tarsus ve Adana civarında; Tamil Ayaklanması Karaman, Seydişehir, Harput yöresinde; Tuzcuoğlu Memiş Ayaklanması ise Trabzon, Gümüşhane yörelerinde ortaya çıkmıştır. Yani özcesi, Anadolu'nun her karış toprağı isyan hamuruyla yoğrulmuştur. Edirne'den Sivas'a, Erzurum'a, Dersim'e uzanan bu isyanların bazıları doğrudan halk ayaklanmasıdır. Önderleri bazılarında halkın içindendir. Kimilerinde ise Osmanlı bürokrasisi... Kimi düzene, merkezi otoriteye doğrudan karşı çıkarken, kimi ayaklanmada ise halkın tepki ve talepleriyle egemenlerin iç kavgaları da işin içinde olmuştur.

Her dilden, her dinden, her ulus ve milliyetten halkların zalime başkaldırdığı bu ayaklanmalarda isyan bayrağı dalgalandırılmış, güçlü gelenekleri ve dersleri miras bırakarak, tarih sahnesindeki onurlu yerlerini almışlardır.

Anadolu'nun bu isyanlar tarihi bizimdir.

ANADOLU İHTİLALİNİN İLK ÖRGÜTLÜ BAŞKALDIRISI BABAİLER AYAKLANMASI

Önderliğini Baba İshak'ın yaptığı Babailer Ayaklanması, Anadolu İhtilalinin ilk örgütlü başkaldırısıdır.

1240'lı yıllar... Anadolu toprağı, çok çeşitli barbar hükümdarlıkların çıkar, yağma, talan ve katliamlarına maruz kalırken, kanla sulanan topraklarında, isyan tohumlarını da besliyordu.

Selçuklu'nun sömürü ve zulmü ile Anadolu halkları kınılır ve inletilirken, Baba İshak yoksul kitleleri, hakça ve kardeşçe bir yaşam için örgütlenmeye çağırır. Bu çağrı, zalimin zulüm saltanatına karşı, yoksul kitlelerin topyekün ayaklanmasına çağrıdır.

"Sultan Gıyasettin'in tımar vergisi, halka (reayaya) zulüm eder olduğundan gayrı dayanacak hal kalmamıştır. Bundan ötürüdür ki, her din ve dilden kardeşlerimize gidilip, Sultan Gıyasettin'in sefahat hayatı ve zulmü bir bir anlatılmalı. Çocuk, genç, yaşlı, kadın, kız demeden söz birliği, can birliği edilmeli. Gayrı zalimlerin sarayına teknil kılıç kuşanıp, at sürelim. Nic'olursa olsun. Dünya halkının ıslahına, ganimetlerden hissedar olmalarına girişelim." diyerek, her dil ve dinden kardeşlere seslenir Baba İshak. Yaşlı, genç, çocuk, kadın, erkek demeden omuz omuza olmanın, söz birliği, can birliğini gerçekleştirmenin gereğini anlatır. Yoldaşlığa, ortak bir davaya, kurtuluşa davettir bu. Hakça, kardeşçe bir düzene davet... Cesurdur, cüretlidir Baba İshak... "Gayrı zalimin sarayına, teknil kılıç kuşanıp, at sürelim. Nic'olursa olsun." Fütursuz, gözü pek bir savaşçılığın gerekliliğini anlatır. "Dünya halkının ıslahına, ganimetlerden hissedar olmalarına girişelim" derken, Baba İshak, ezilen yerli ve göçebe halka eşit, hakça bir dünyanın yolunu göstermektedir.

Yoksulların ahını isyan eyleyen Baba İshak ve müridleri, Amasya, Tokat, Sivas köylerine dağıldılar ilkin...

Sultan Gıyasettin'in halkına hıyanetini, sefahat hayatını, adaletsizliğini ve zalimliğini anlatıp, yoksul ırgatları din, dil, mezhep, tarikat demeden aynı yolda birleşmelerini, zalimlere aman vermemelerini, vergi fermanlarına uymamalarını ve bunun için kılıç kuşanmalarını tembihlediler.

Yıllar süren bu derleniş olgunluğa eriştiğinde, Baba İshak Tokat, Sivas ve çevre vilayetlerdeki müridlerine Amasya'daki dergaha dönmeleri için haber saldı. Müridler çağrıya uyup, Amasya'ya geldiğinde dergaha geçildi ve söyleştiler... Baba İshak, planlanan ayaklanma günü geldiğinde, hangi müridler nerede, nasıl davranacak, kendisi hangi yörede olacak, buyruklarını kim ulaştıracak..., kısacası ayaklanma ile ilgili her şeyi, tane tane, bütün bilgeliğiyle aktarıp, eksik söz bırakmadı.

"Gayrı hak yolunda kılıç kınından çıkmalı. Bilge, yiğit cenkdaşlar tek mil aç, çıplak, serkeş (başkaldıran) reayanın (halkın) başına geçmeli. Cenge hazır olmalı."

Müridler verilen görevleri saygıyla, coşkuyla karşıladılar ve görev yerlerine yollandılar bir bir. Planlar, talimatlar, nasıl hareket edecekleri, halkı Baba İshak'ın isyan çağrısına nasıl davet edecekleri kafalarında, şehir ve kasabaların fethine yöneldiler.

Birkaç yıl sonra, hazırlıklar tamamlanmış, müridler önderin fermanını beklemektedir. Ve çok geçmeden ulaşır Baba İshak'ın fermanı. Haber dört bir yana yayılır. Ok yaydan fırlar gibi, aynı gün ve saatte isyan bayrağı dalgalanmaya başlar. Kendilerini sakınmadan, geri durmadan, en önde savaşır Baba İshak'ın kurmayları. Kararlı ve kahramandırlar. Tepeden tırnağa yayıldı cesaret. Baba İshak'ın doğum yeri Keferesut'u, Sivas'ı, Tokat'ı zaptedip, burçlarına isyan bayraklarını astılar.

Zafer sahipleri, coşkun ırmaklar gibi Amasya tarafına yöneldiler. Dergahta buluşan müridlere Baba İshak bilgece seslenir... "Şimdi yüreklerimizdeki kutsal cenk ateşini daha bilgece ve daha soğuk kanlı yayma vaktidir. Zafer sarhoşluğuna izin vermeden şöyle bir durulalım, Ve bizi fitne fesat bekleyenlerin emeklerini belleyelim."

Öfke içindedir Sultan Gıyasettin. İçini korku bürümüş, ihtiyaten Hububat Kalesi'ne çekilmiştir. Plan yapıp Amasya Asker Serdarı Hacı Armağan Şah'a, Baba İshak'ı ve kendisine en çok bağlı olan müridlerini basıp, esir etmesini ve sonra da Amasya'ya getirip kale burçlarına asılmasını ferman eyler. Hacı Armağan Şah'ın üzerlerine yürüdüğü haberi Baba İshak'a ulaştığında, dergah ve çevresi kuşatılmıştır. Müridlerin birkaçı atılır öne, Baba İshak'ı koruma kaygısıyla bir yere kaçırmayı önerirlerse de, Baba İshak tereddütsüz reddeder bunu... Kılıcını kınından çıkarıp, "Bundan gayrisinden medet aramayacağız. Hak yolunda baş eğ-

meyeceğiz. Bu cenk benden, sizden ötedir. Bu cenk üstsüz başsızların, tekmi reayanın zaptı zor öfkesinden, candan cana devam eyleyecektir.”

Baba İshak da, müridleri de kuşatıldıklarını ve yenileceklerini biliyorlardı. Aman dilemeyecek, zalimin ayaklarına kapanmayacak, teslim olmayacaklardı. Savaştlar. Öldüler, öldürdüler. Baba İshak ve kendisine bağlı müridleri esir alındılar sonunda. Önde Baba İshak, arkada müridleri arka arka ya zincirle bağlandılar. Soluksuz, duraksamadan yollandılar Amasya'ya. Ve Amasya burçlarından aşağıya sallandırıldılar.

Önderlerinin, kurmaylarının katledildiği ulaştı diğer yörelere de durdu mu isyan?.. Hayır, ateşte pervaneler gibi hep bir arada salladılar kılıçlarını.

İktidarı riske giren, kırmayla, katletmeyle isyan eden halkı zapt edemeyen Sultan Gıyasettin, takviye ordularını çağırıp yürüdü üstüne Babailer'in. Korkmadı Babailer, geri durmadılar ve cenge tutuştular. Çoluk-çocuk, genç-yaşlı demeden kılıçtan geçirildiler. Müridlerin başları burçlara, hanlara asıldı.

Anadolu Selçukluları döneminde Baba İshak ve müridlerinin sömürü ve zulme karşı ezilen halk kitlelerini yanlarına alarak başlattıkları bu ilk örgütlü başkaldırı, sonrasında yüzlerce ayaklanmanın esin kaynağı olmuştur. Haklıdır Baba İshak; bilge bir önderdir... “Bu cenk üstsüz başsızların, tekmi reayanın zaptı zor öfkesinde, candan cana devam eyleyecektir.” İsyen bayrağı elden ele, candan cana devredilmiştir.

İSYAN BAYRAĞI ŞEYH BEDRETTİN'İN ELLERİNDE

Yöneten değişmiş, yönetenin, sömüren ve zulmedenin adı değişmiş ama Anadolu topraklarında zalimlerin zulmü ve sömürüsü değişmemiştir.

Anadolu Selçuklu Devleti'nin Moğol istilasıyla yıkılmasının ardından, bu topraklarda ortaya çıkan onlarca beylikten biri de Osmanlı Beyliğidir. Osmanlı'nın fetihleri, yağma ve talanı daha ilk günden başlar. Gelişme olanaklarından yoksun durumdaki diğer beylikleri askeri ve idari kadrosundan Osmanlı Beyliği'ne büyük katılımlar gerçekleşir. Askeri ve idari olarak gittikçe güçlenen Osmanlı Beyliği'nin devletleşmesinin koşulları da oluşmaktadır.

14. yüzyılda, tarih sahnesinde Osmanlı Devleti vardır artık. Askeri, merkezi bir feodal devlet olan Osmanlı, işgal ettiği yerleri kendine bağlamasıyla sınırlarını genişletmiştir. İşgal ettiği topraklara götürdüğü yağma, talan, asker ve vergi dışında bir şey değildir. Osmanlı devleti böyle biçimlenmiş, böyle güçlenmiştir.

Yüzyıl değişir, tarih 15. yüzyıl demektir. Dönem, Yıldırım Beyazıt dönemidir ve Osmanlı devlet yapısı tam bir çürümeyi ve yozlaşmayı yaşamaktadır. Saray tam bir sefahat içerisindeyken, devletin askeri ve idari yapısı, egemenlik kurulan her alanda iyice yozlaştırılmaktadır. Savaşlardan el-

de edilen zenginlikler sarayın lüksüne aktarılırken yolsuzluk, rüşvet ve kayırma Osmanlı adaletini halkın gözünde bir hiç durumuna düşürmüştür.

1402'den 1413'e kadar sürecek olan taht kavgalarının başlamasıyla Osmanlı, 'Fetret Devri' denilen döneme girer. 'Fetret' başı boşluk, başsızlık anlamına gelir. Sarayda herkesin iktidar olacağına inandığı ama hiç kimsenin iktidar olamadığı, binbir entrikayla güç toplanmaya çalışılan bir dönemdir bu. Gündemde taht kavgaları vardır.

Osmanlı devlet geleneğinde toplumsal zenginliğin kaynağı toprak, toprakların sahibi devletin tek hakimi padişah'tır. Durum böyle olunca daha fazla toprak, daha fazla haraç alınacak insan, orduyu genişletecek daha fazla insan gücü olarak görülmüştür halk. Tüm bunlar yeni fetihler için, yağma, talan ve sömürü için kamçılayan bir silah olunca, iktidar uğruna ana, baba, kardeş boğma planları, entrikalar birbirini kovalamıştır.

İşte bu entrikaların birbirini kovaladığı ve önce dört kardeş arasında, daha sonra Çelebi Mehmet ve Musa Çelebi arasında iktidar kavgasına dönüşen bu dönemde bir de halkın durumuna bakalım.

Osmanlı, tam bir soygun ve baskı mekanizması ile egemenliği altında tuttuğu halkları ilihine dek sömürmektedir. Gerek yerel gerekse merkezi otoritenin çok yönlü, sistemli saldırıları birbirini bütünler tarzda durmaksızın artar ve toprağını terk etme hakkı dahi olmayan yoksul halk daha fazla sefaletle sürüklenir.

Halkı canından bezdiren yığınla neden vardır. Gün geçtikçe derinleşen sefaletin yanına, Timur istilasıyla çekilen acılar, açlık ve yıkıma, taht kavgaları nedeniyle iktidarda yaşanan belirsizlik ve boşluğu değerlendiren çeşitli egemen kesimlerin sömürü, eşkıyalık, yağmacılığı eklenmiştir bu kez.

Çelebi Mehmet'in iktidarı almasıyla, Batı Anadolu'nun verimli topraklarında yoğunlaşan sömürü, sefaleti çekilmez bir hale getirmektedir. Yerel otoriteler beyleri, kadisiyla vergileri arttırır, sömürü pastasından daha fazla pay kapma yarışına girişirken, her türden tepkiye karşı katliamlar düzenlemekten de çekinmezler.

Bu koşullarda halk kitleleri doğru ve adaletli olan her türlü inanca ve bu doğrultuda örgütlenmeye açıktır. Toplumsal direnişin ve ayaklanmanın koşulları oluşmuştur.

Aynı tarihte ve Osmanlı'nın yaşadığı bu çürümüşlük ve ayaklanma koşullarında, tarih Baba İshak sonrası en onurlu ve şanlı sayfalarına alıp sakladığı Şeyh Bedrettin Hareketi'ne tanıklık edecektir. Onbinlerce insanın kurtuluş umudu, bir öğretmen, dişe diş verilecek bir savaşta bir kurmay ve komutandır Bedrettin.

Anadolu topraklarında yüzlerce müridiyle bir bilim ışığı, bir devrimcidir. O yaşadığı çağın devrimcisidir. Ve yaşamını, tıpkı bugün yaşayan devrimciler gibi insanlığın kurtuluşuna adanmıştır.

Henüz genç bir öğrenciyken yoluna düştüğü Kahire'den dönüşünde Bedrettin, yolculuğu boyunca geçtiği topraklar üzerinde yaşayan bütün toplumsal ve etnik kesimden insanların büyük ilgisiyle karşılaşır. İnsanları ona çeken, aslolarak yeni bir düzeni temsil eden hak ve adalet düşüncesi- dir. Halep, Konya, Kütahya, Denizli, İzmir ve Rum adaları boyunca, gelece- ğe yönelik sağlam ilişkiler kurar, karşılaştığı güvenilir insanları müridliğe ka- bul eder ve kutsal davasına onlarca yeni taraftar kazanır.

Rumeli Sultanı Musa Çelebi ve müridleriyle yaptığı uzun tartışmalar sonucu kabul ettiği Rumeli Kazaskerliği sırasında Bedrettin görür ki; sömü- rü kalkmıyor. Yeni beyler türüyor ve halkın yoksulluğu, açlığı, adalet özle- mi bitmiyor. Bedrettin, iktidarı ve uygulamalarını tanımaya ve kazaskerliği- ni bir araç olarak kullanmaya çalışır. Bu arada Rumeli topraklarında Şeyh Bedrettin düşüncesi yayılmaya başlar.

Taht kavgası bitmiş, Çelebi Mehmet, Musa Çelebi'nin yerini almıştır. Şeyh Bedrettin'i öldürtmek istese de, toplum içindeki saygınlığı ve şöhre- ti Bedrettin'in hem katlinin hem de zindana atılmasının önünde engel olur. Yine de özgür bırakmak istemez Çelebi Mehmet. Şeyh Bedrettin İznik'e sürgüne gönderilir ve tutsak edilir. Bedrettin için, Şeyh Bedrettin Hareketi için, İznik sürgününde yeni bir sayfa açılır.

Sürgün yeri susup oturuken, beklenen bir yer olmamıştır Bedrettin için... Yapılacak tek şey kalmıştır geriye: "Hakikat" diye ifade ettiği hak ve adaletin egemen olduğu bir düzeni kurmak için örgütlenip savaşmak. İznik kavga hazırlıklarının yapıldığı bir karargahtır artık.

Anadolu perişandır, halk ise yoksul, acı içinde ve aç. Anadolu'nun yok- sul topraklarını eşkıyalık ve hırsızlık kaplamış, beyler ve sultanlar Anadolu halkının can düşmanı olmuştur. Halk "artık yeter" deme noktasındadır. Ve Bedrettin eyleme geçme zamanının geldiğine, o güne kadar yetiştirdiği öğ- rencilerini bu tarihi göreve koşturmak karar verir.

Dervişlerini toplar bir araya. "Eyleme geçme zamanıdır" der ve büyük bir heyecanla görev bölüşümü yapılır. Börklüce Mustafa'yı Anadolu Şeyhi olarak Aydın, İzmir, Urla ve Karaburun yöresine; Torlak Kemal'i ise Börklü- ce'nin komutasında Manisa'ya gönderir. Kendisi ise Rumeli'ye geçmek ve isyan hareketini başlatmak üzere hazırlıklara girer. Rumeli'de ayaklanma- nın ön hazırlıklarını yapmak için Kadı Botog, Rumeli Şeyhi olarak atanır.

Börklüce Mustafa önderliğinde Ege'ye dağılan Bedrettin yiğitleri dur- maksızın hak ve adalet temelinde propaganda yapar, beylerin, sultanların gerçek yüzlerini halka açıklarken, diğer taraftan bey adamlarına, kolluk güç- lerine karşı "gerilla tarzı" saldırılar yaparlar. Yapılan bu çalışmalar iki yıl bo- yunca sürer. Bey'in vergileri iki katına çıkıp, halkta tepkiler yoğunlaşınca, tepkiler iyi değerlendirilip ayaklanma başlar. Başlangıçta bir köyde ortaya çıkan ayaklanma kısa sürede çevre köylere yayılır ve buralarda komiteler

kurulur.

Aydın merkezinde Ahiler önderliğinde ayaklanan halk, bir araya gelerek örgütlenir, Aydın-Karaburun yöresinde beylerin zulmüne karşı, Ahiler vergi, tüccarlar haraç, köylülerse aşar vermeyerek, yoldaşlık temelinde yaratılacak ortakça düzenin ilk temellerini atarlar.

Aydın-Karaburun'da yeni kurulmuş düzeni yıkmak için, Manisa'dan bey kuvvetleri ayrıldığında, Torlak Kemal ve yiğitlerinin iki yıldır halk arasında yaptıkları çalışmalar sonucunu verir ve Manisa'yı ele geçirirler. Bu adımı, Şeyh Bedrettin'in başarıya ulaşan ayaklanmaya önderlik etmek ve Rumeli'ndeki ayaklanmayı başlatmak için sürgünden kaçması izler. Şeyh Bedrettin yıllardır kendisini bekleyen taraftarlarıyla Rumeli'de, Deliorman'dadır.

Batı Anadolu'da yaşam, hak ve adalet düşüncesiyle yeniden düzenlenir. Yeni düzende, yaşam bir tür komün biçiminde örgütlenirken, bütün mallar üzerindeki özel mülkiyete son verilir. Bütün işlerin, iş bölümü esasına göre ortak yapılması sağlanır. Paylaşım, herkesin çalışmasına ve çıkardığı işe göre değil, kişilerin ihtiyacına göre, kendisine yetecek kadar, ihtiyacı kadar alması yöntemi esas alınır.

Anadolu ve Rumeli'de hak ve adalet temelinde yükselen "Hakikat" savaşı, yaptıkları ve yarattıklarıyla kısa sürede Hristiyanı, Müslümanı, Ermenisi, Türkmeni, Rumu, Bulgarı, Sırpı... pek çok milliyetten halkı bir araya getirir, birleştirir. Anadolu ve Rumeli halkları, kendi eşitlik ve mutlulukları için Şeyh Bedrettin Ayaklanması'na katılmaktan geri durmazlar. "Yarin yanağından gayrı, her yerde, her şeyde, hep beraber" ilkesinde somutlanan "Hakikat Düzeni"nde halkların kardeşçe bir arada ve sömürülmeden yaşayabileceği görüldükçe, nasıl her işi elbirliğiyle yapıyorlarsa, ölüme de birlikte giderler.

"Saygıdeğer amaçlara, ancak saygıdeğer araçlarla ulaşılabilir" diyerek halka yaklaşımda, örgütlenmede faydacı yaklaşmazlar. Halka hesap verme sorumluluğuyla, sorgulamaya ve sorgulanmaya açık olurlar, hesap vermekten kaçınmazlar. Birçok sorunda, hak arayışında ve adalet dağıtmada halkla birlikte karar verirler, halkın yaratıcılığı ile birçok olayı kolaylıkla çözümlerler. Ve kurdukları hakikat düzeninde tüm emekçileri eşit ve kardeş ilan ederler. Ezen-ezilen ilişkisi olmadığı gibi, kadın-erkek eşit haklara sahiptir ve kadın da erkeğin emekçi kardeşidir. Bu yüzden, Savaş Kurulu'nda kadınlar da erkeklerin yanı başında "Hakikat Bacıları" olarak yer alırlar, kılıç kuşanıp "Bacılar Başı" adıyla kendilerine has komutanlık kurumlaşmalarını yaratırlar.

Çocuk, yaşlı, genç, kadın, erkek; Türkmen, Rum, Sırp, Bulgar; Alevi, Sünni, Müslüman, Hristiyan kardeşçe ve eşit bir yaşam için kahramanca savaşırlar.

Düşman da boş durmaz. Çok geçmeden, hakikat düzeninin kurulduğu Batı Anadolu'ya yönelik saldırılarına başlar. Düşmana kurulan pusularda, yapılan açık çatışmalarda ve savaşta kahramanca çatışır Bedrettin yiğitleri. Kurmayları Börklüce ve Torlak Kemal en öndedir. Mazlumların zalimlerden hesap sorduğu hakikat savaşında insanlar büyük bir sahiplenme duygusuyla sarıllılar savaşlarına. Her çatışma, her çarpışma yeni kahramanlıkların yaratıldığı bir destana dönüşür.

Ege'deki Bedrettin yiğitleri toplumsal ve askeri zaferlerinin altına imza atarken, Şeyh Bedrettin de sürgünde bulunduğu İznik'ten kaçarak geldiği Deliorman civarında stratejik bir alanda çeşitli tahkimlerle askeri karargah denebilecek bir şekilde konumlanır. Hem Rumeli bölgesinin örgütlenmesi için çalışırken hem de savaş için hazırlıklar yapar.

Çelebi Mehmet, ayaklanmanın önünü alamamış olmanın korkusu, pa-niği içinde hem sayıca hem de silah gücü olarak çok daha güçlü bir ordu hazırlar. Çelebi Mehmet'in Batı Anadolu'ya saldıracağı haberini alan Bedrettin, bu saldırıyı boşa çıkarmak ve Osmanlı'nın gücünü bölmek için Rumeli'nden saldırmaya karar verir.

Karaburun'da Börklüce Mustafa'ya bağlı güçler, Manisa'da ise Torlak Kemal ve savaşçıları Osmanlı ordusuna yenilirler. Büyük bir katliam ve vahşet yaşanır.

Osmanlı, Ege'de ortakça düzeni zulüm ve vahşetiyle boğar, Hakikat savaşçıları katlederken, Rumeli'ye geçen ve savaş için aylarca hazırlık yapan Şeyh Bedrettin ve savaşçıları Edirne yolunda yenilir Osmanlı'ya. Bu yenilginin ardından, beylerin ihaneti nedeniyle Osmanlı'ya tutsak düşer Şeyh Bedrettin.

Göstermelik bir yargılama yapılsa da, tarihin en önemli siyasi savunma örneklerinden birini sergileyerek davasını, düşüncelerini, haklılığını savunur Bedrettin..

Yıl 1420'dir... Yer Serez'in Bakırcılar Çarşısı'dır...Şeyh Bedrettin idam sehpasında son kez haykırır;

"İnsanlar... Tanık olunuz ki, bugün olmazsa yarın, mutlaka sömürünün tüm çarkları kırılacak, nice direnirse dirensin, sömürgeci yer yüzünden kalkacaktır. Tanık olunuz ki, bunu kaç kez söylediğimiz gibi yine belirtiyoruz. Yaşamı bugünden yarına kendi küçümencik ömrüyle bir tutanlar belki anlayamazlar. Ama tarihin geleceği insanlığı buna hazırlamaktadır. Tüm toprak işleyenin, tüm tezgahlar üretenin, tüm sular kullananın ve dahi tüm egemenlik salt emekçilerin olacaktır. Siz çocuklarınıza iletiniz, bugün olmazsa bile, çocuklarınız çocuklarına iletinler. Hükümdarlıklar, taçlar nice görkemli görünseler de, üstünde durdukları başlar için giderek taşınamaz olmaktadırlar. Bir gün mutlaka, insanlar başlarından egemenleri atacaklar-

dır. Sultanların, kralların, ruhbanların yerini, birbirine kenetlenmiş, dayanmış ve her işini danışma üzerine kurmayı alışkanlık haline getirmiş emekçilerin egemenliği olacaktır...”

Şeyh Bedrettin, Börklüce Mustafa, Torlak Kemal ve nice hakikat savaşçısı bunun için vuruştular. Yenildiler belki ama “Bir kişi inancı için vuruşurken ölürse, inancı da doğruysa, o ölmüş sayılmaz...” diyenlerdendi onlar. Kahramanca şehit oldular, ölümsüzleştiler. Ne tarih, ne de kurtuluş için savaşanlar onları unutmaz.

Anadolu topraklarında Baba İshak, Şeyh Bedrettin ve yoldaşları Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal’in yaktıkları isyan ateşleri, bu topraklarda Osmanlı’nın yağması, talanı, soysuzluğu ve zulmü devam ettikçe çoğalmış, isyan tarihimize yeni isyanlar eklenerek, hak ve adalet isteği, sömürsüz, insanca bir yaşam isteği yüzyıllar boyunca gündemde olmuştur. Anadolu’nun yoksul, her dilden, her dinden ve kökenden halkları yüzyıllar boyu dizginsiz bir sömürü ve en vahşi katliamların altında inim inim inletildi, gün oldu yenildiler, ama yıkımlar ve cesetlerle dolu topraklarda yeniden, yeniden ayağa kalktı, direndi, savaştı.

Gün olur Şahkulu, Nur Ali Halife, Bozoklu Celal, Baba Zünnun, Yenicebey, Kalender, Şeyh Seydi, Karayazıcı ayaklanması olur adı isyanın. Yüzyıl değişir, sömürü, zulüm saltanatı, acı, göz yaşı, yıkım, katliamlar ve yoksulluk değişmez. Bu kez adları Tamil Ahmed, Kalenderoğlu, Yusuf Paşa, Canbuladoğlu, Abaza Mehmet Paşa, Cennetoğlu, İlyas Paşa, Kara Haydaroğlu, Katırcıoğlu, Yerder Ali Paşa, Gürcü Abdünnebi, Abaza Hasan Paşa’dır. Hak ve adalet özlemiyse aynıdır... Değişmez.

Yüzyıllar yüzyılları kovalamaktadır. Osmanlı’nın fetih ve yağmaya dayalı, askeri merkezi feodal yapısında da, padişahların, sultanların, beylerin saraylarındaki sefahatta da, halkın gün geçtikçe derinleşen sefaletinde de değişen hiçbir şey yoktur. Patrona Halil, Şer Himmet, Kabakçı Mustafa, Tuzcuoğlu Memiş olur bu kez isyanın adı.

Gün olur “Ferman padişahınsa dağlar bizimdir” diyen Dadaloğlu’dur. Toroslar’dan ses verir, hem ozandır hem de bir savaş ve kavga adamı. Halk onun türkülerinde ve isyankar söyleminde kendi duygularını, isteklerini, düşlediklerini bulur. Tıpkı, 16. yüzyılda, çekilen acılar, yoksulluk ve kıyam ortasında Anadolu halkının yarattığı efsane Köroğlu’nda olduğu gibi. Kendisini bulur halk onda, sever, sahiplenir. Kimi zaman susar gibidir, izler gibidir, sinmiş gibidir ama kalkar her defasında ayağa ve yürür üstüne üstüne zalimin.

“Yürü bre Hızır Paşa
Senin de çarkın kırılır
Güvendiğin padişahın
O da bir gün devrilir...”

Fermanların, fetvaların, zindanların teslim alamadığı, susturamadığı Pir Sultan'ın sesidir bu. Bir düşünce adamı, bir ozan, nihayet bir eylem adamıdır. Sivas'taki dergahında, halkın toprak dağıtımındaki adaletsizliklerden, ağır vergilerden, açlıktan, soygundan yakınmalarını dinleyen, dirlik ve düzenin nasıl sağlanacağını sakınmaksızın anlatan bir bilgedir o. Çağlar ötesine uzanıp, "Dönen dönsün, ben dönmezem yolumdan" deyişinin, bugünün halk kurtuluş savaşçılarına bir kimlik, bir gelenek olduğu Pir Sultan....

AYAKLANMA BAYRAĞI KÜRT HALKININ ELİNDE

1830'lu yıllara kadar, Anadolu toprakları daha çok Türk halkının ayaklanmalarına tanıklık etmişken, bu yıllardan sonra tarih sayfasında yerini alan ağırlıklı olarak Kürt halk ayaklanmalarıdır.

Mezopotamya, Anadolu ve İran'ın bütün kölecilik dönemleri boyunca, Kürdistan toprakları barındırdığı büyük doğal zenginlik kaynakları nedeniyle savaşlar ve istilalar arenasıdır. Bu nedenle çekildikleri dağlık yüksek arazilerde, birbirinden kopuk, içe dönük-dışa kapalı bir yaşamları olmuştur. Aileye dayanan, belirleyici özelliği kan bağı ve hısımlık olan aşiret yapısıyla; tarımdan ziyade ağırlıklı olarak hayvancılığa, küçük el zanaatçılığına dayanan dışa kapalı, kendine yeter ekonomik yapısıyla Kürt halkı için ortada bir parçalanmışlık ve dağınıklık tablosu vardır. Kendileri dışındaki toplumsal gelişme ve değişimlerden etkilenmeyi de bir anlamda engelleyen bir tablodur bu... Ve bu tablonun neden olduğu yüzyıllara damgasını vuran, etkinlikleri altına girdikleri devletler tarafından birbirlerine karşı savaşdırılmaları... Aşiretler arası kavgalar, çatışmalar, kardeş kanı...

Yüzyıllar değişir... Ve 11.-12. yüzyıllar... Kürtlerin yerleşik yaşama geçişle beraber, esas biçimlenişi Osmanlı döneminde olan feodal üretim düzeni... İç dinamiklerden çok, zorlayan-destekleyen dış etkenler ve tarımın hayvancılıktan ayrılması sürecini yaşamadan feodalizme geçiş...

Mülkiyet, topraklar ve sürüler aşiret beylerinin elindedir. Askeri-merkezi feodal Osmanlı devletinin ilişkilerine göre belirlenen üretim ilişkileri olsa da, kendi içinde özgünlükler taşıyan bir özel statüleri vardır. Toprak mülkiyetinin aşiret beyine ait olduğu ama saraya karşı yükümlülüklerinin olmadığı "hükümet" ler ve hemen altında vergi ve savaşta asker vermelerine karşın, mülkiyet hakkının babadan oğula geçebildiği, "sancak" denilen yapılar... Yüzyıllar değişir... Ve 17. yüzyıl... Bitlis Beyliği, Cizre Beyliği gibi bu yapılar askeri zorla dağıtılır ama feodal yapı devam eder.

1800'lü yıllara gelindiğinde Osmanlı imparatorluğu sömürgecilerin yarı-sömürgesi durumuna gelmiştir artık. Avrupa kapitalizmi sıçrama yapıp sömürge avına çıktığı koşullarda Osmanlı iştah kabartan bir av durumun-

dadır. Osmanlı, tarihsel geri kalmışlığından dolayı sömürgeci müdahaleye direnemeyecek, tarihte adının “hasta adam” olarak konduğu çöküş sürecine doğru hızlı adımlar atmaya başlayacaktır.

Aynı yıllar, Osmanlı İmparatorluğu’nun Balkanlar’da fırtınalar yaşadığı yıllardır. Yunan, Bulgar, Arnavut, Sırp gibi diğer halkların başkaldırdığı, ulusal bağımsızlıklarını birer birer kazanıp Osmanlı’yı sarstığı koşullarda Kürt halkı, sözünü ettiğimiz nedenlerden ötürü bu gelişmeyi yaşayamaz. Özcesi, Kürt halkının uluslaşmasının önündeki engeller bu gelişimi yaşamasının önünde bir barikat durumundadır.

Bütün bunlar, Osmanlı yönetimine karşı, Kürt halk hareketlerinin olmadığı anlamına gelmez elbette.

Osmanlı devletinin, daha önce kurulmuş Kürtlere ait özel statüleri askeri zorla birer birer dağıtması, parçalaması ile Kürtlerin direnişleri de başlar.

1828’lerde adı Rewanduz’dur ayaklanmanın. 1838’lerde Bedirhan Bey, 1855’lerde Yeralan İzzettin Şer ve 1880’lerde Şeyh Ubeydullah Ayaklanması’dır adı. Bu yıllar boyunca ortaya çıkan Kürt ayaklanmalarına bakıldığında, neredeyse tamamının ulusal temelden yoksun halk hareketleri olduğunu görürüz. Osmanlı’nın sömürü ve zulüm saltanatının, asker ve vergi vermekten bitkin düşmüş, iliklerine dek sömürülen yığınların memnuniyetsizliğinin sonucudur ayaklanmalar. Belki ulusal temelden yoksundur ama ulusal uyanışın tohumlarını da barındırmaktadır.

1800’lü yıllarda ulusal uyanışın ciddi tohumlarını barındıran iki büyük ayaklanmanın altı çizilmelidir. Bedirhan Bey ayaklanması ilk ulusal özelliklerin belirmeye başladığı bir ayaklanmadır. Osmanlı Padişahı II. Mahmut dönemidir ve padişahın tasarıları arasında Yeniçeri Ocağı’nın dağıtılması, yerine Sekban’ı Cedid adı verilen yeni bir askeri örgütlenme modelinin oluşturulması vardır. Yani, Osmanlı yine “asker toplanacak” demektedir. Pek çok aşiret bu uygulamaya karşı çıkar. İsyan bayrağını çekenlerden birisi de Cizreli Bedirhan Bey’dir. Osmanlı’nın, üzerine yolladığı kuvvetlerle şiddetli çatışmalar olur ve Osmanlı geri çeker askerlerini. Bedirhan Bey ard arda yeni adımlar atar. Yıl 1842’dir... Bağımsızlığını ilan eder. Büyük Zap Vadisi de denilen bölgeyi, Van’dan Siverek’e, Viranşehir’den Musul ve Urumiye’ye kadar denetimi altına alır. Önde gelen, sayılan, ciddi bir askeri ve siyasi kişiliktir Bedirhan Bey. Osmanlı’nın yaptığı vahşice kıyımların hesabını sormaya hazır, öfkeli yoksul Kürt halkını örgütleme ve Osmanlı’ya karşı seferber etme becerisini gösterir.

Osmanlı kaygılıdır, telaşlıdır. Çünkü gündemde olan sadece bir aşiret ya da beylik hareketi olmanın ötesindedir. Bir anlamıyla Osmanlı devletine karşı bir siyasi harekettir söz konusu olan. Büyük hazırlıklara girilir. Daha önce dersi verilen Hafız Paşa geri çekilmiş, yeni sefere Topal Osman Paşa hazırlanmaktadır.

Urumiye bölgesinde karşı karşıya gelirler. Yoğun ve sert çatışmalar devam ederken, tarih Osmanlı'ya yakıştırdığı sözü not eder sayfalarına... "Osmanlı'da oyun çok". Kendisi Urumiye'ye giderken Cizre ve çevresinin savunmasını devrettiği Yezdan İzzettin Şer'in Osmanlı'yla hareket etmesi sonucu Bedirhan Bey iki ateş arasında kalır. Mevziler yarılır... Osmanlı üst üste darbelerle Bedirhan Bey ve güçlerini geriletir.

Son olarak çekildiği Eruh Kalesi kuşatıldığında, kuşatmayı yarmayı dener ama başarılı olamaz. İki oğluyla birlikte yakalanır. Sonra sürgün yılları ve 1868'de ölüm... Bedirhan Ayaklanması'nda tarih, daha sonra da pek çok Kürt isyanında gündeme gelecek, Kürtlerin geri toplumsal yapısında maddi zeminini bulan ve düşmanın zaman zaman kullandığı güç ve otorite olma zaafı, bir anlamda vaatlere de kanma, ihaneti yenilginin nedeni olarak yazar.

Bedirhan Bey Ayaklanması'nın bastırılmasının ardından, Osmanlı sarayının sevinci öyle bir haldedir ki, Sultan Abdülmecid, elde edilen başarının anısına, altın ve gümüşten yapılmış dört çeşit madalya çıkarır. Kıyamın, katliamın, yoksul halkı inletmenin, zulmün ödülüdür bu. Kariyer sıralamasına göre sadrazamdan başlayarak çavuş ve bölüm emirlerine kadar takılır utanç madalyaları.

Ulusal uyanışın tohumlarını barındıran bir diğer ayaklanmayla 1880'lerde yüz yüze kalır Osmanlı devleti. Şemdinan Şeyhlerinden Şeyh Ubeydullah Nehri'nin adıyla anılır bu ayaklanma. Osmanlı-Rus Savaşı sonrasında savaşın getirdiği açlık, kıtlık ve yer yer yaşanan yağma hareketlerinin de eklenmesiyle halkın öfkesi burnundadır. Yer yer küçük çaplı başkaldırıları olsa da bastırılır. Ama çevresinde pek çok aşireti toplayan ve bir süredir ayaklanma hazırlıkları da yürüten Şeyh Ubeydullah, "Otonom Kürdistan" sloganını gündeme getirdiğinde, aslolarak İran bölgesinde ve Mahabad çevresinde yaygınlaşan ayaklanmaya duyarsız kalmaz Osmanlı. Erzurum'da bulunan güçlerini bölgeye sevk eder.

Zor durumdadır Şeyh Ubeydullah. Dile getirdiği talepler ve bu doğrultuda gelişen ayaklanma, bölgede çıkar peşinde olan devletleri öylesine tedirgin eder ki, sınır güvenliklerini arttırıp güç yığırlar. Şeyh Ubeydullah teslim olur Osmanlı'ya. Aşiretler yavaş yavaş dağlara çekilirler. İstanbul'a gönderilir ama, o bir yolunu bulup kaçır ve yeniden ayaklanmaya hazırlanır. Hakkari dağlarında mevzilenmiştir. Üzerine gönderilen askeri güçler karşısında tutunamaz. Yeniden yakalanma... Mekke'ye sürgün ve 1883'te ölüm.

Kürt halk hareketleri belki başarısızlıkla sonuçlandı ama her ayaklanma, belki yıllar sonra gerçekleşen bir başka isyana kendi birikimlerini taşı-

maya devam etti. Osmanlı ise 1800'lü yıllarda ardı ardına gündeme gelen irili ufaklı Kürt halk hareketlerinden duyduğu tedirginlikle önlemler almaya başladı. Asimilasyon için verilen yoğun uğraşlar, baskı, zor ve kıyamalar birbirini izledi. Sonraki yıllarda Cumhuriyet dönemi Türkiye'sinde de devralınacak bir Osmanlı mirası bırakıldı sömüren ve zulmedenlere. Bu mirastan en önemlisi belki de Sultan Abdülmecid'in kurduğu Kürtlerden oluşturulan askeri güç Hamidiye Alayları'dır. Yani Kürt ayaklanmalarını yine Kürtlerden oluşmuş bir askeri gücü de yedekleyerek bastırmak. Sonuç, aşiretler arası çatışmanın körüklenmesi, Kürt halkının birliğinin engellenmesinden başka bir şey olmamıştır.

Tarih akışını durdurmayacak, "Hasta Adam" Osmanlı İmparatorluğu tarih sahnesinden çekilirken, Osmanlı'nın mirasını devralan sömürü ve zulmün taze iktidarı, zaman zaman duraksamalar da yaşasa daha pek çok Kürt ayaklanmasına tanıklık edecektir.

"HASTA ADAM" OSMANLI SON DÖNEMLERİNİ YAŞIYOR

1800'lü yıllar, yani 19. yüzyıl, Avrupa kapitalizmi açısından yeni bir aşamaya geçişi ifade ederken Osmanlı hızlı bir çöküş süreci yaşamaktadır. Feodalizm Avrupa'da kapitalizme dönüşürken zayıf dinamiklere sahip Osmanlı feodal yapısı bu gelişimi sağlayamaz. Sınırlarının genişliği, doğal zenginlikleri, ham madde kaynağı oluşu vb. gibi nedenlerle sömürgeciler için cezbedicidir Osmanlı. Buna eklenebilecek en önemli olgular ise Osmanlı'nın tarihsel olarak geri kalmışlığının getirdiği açmazlardır. Ciddi bir ekonomik, sosyal, siyasal bunalım içindedir Osmanlı. Savaşlardan savaşlara koşan, yağma, talan ve istilaya dayanan yapısıyla elde ettiği sermaye birikimini lükse, savaşa ve borca dağıtan, feodal dönemin üretim ilişkilerinde ısrar eden, sermaye birikimi zayıf ve kapitalistleşmeyi frenleyen bir Osmanlı tablosu. Güçsüzdür Osmanlı. Bir yanda ulusal bağımsızlık savaşlarıyla uğraşmaktadır, diğer yandan sömürüye, zulme başkaldıran Anadolu halk ayaklanmalarıyla. İşte bu gerçekler nedeniyle "hasta"dır Osmanlı ve kendisini emperyalizmin kucağına atar. Yarı-sömürgeleşme süreci başlar ve yıllar geçtikçe Osmanlı bünyesi, sömürgecilikle didiklene didiklene "hasta adam" Osmanlı adeta yatağa düşer. İmzalanan ticaret anlaşmaları, birbirini adeta kovalayan borç -kredi- sömürgecilik anlaşmaları, nihayet Osmanlı'yı 1875 yılında borçlarını ödeyemeyecek duruma geldiğini yani iflas ettiğini açıklamaya kadar götürür. Yaşanılan Osmanlı'nın yarı-sömürgeleşme sürecinden başka bir şey değildir.

Sömürgeciliğe, saray çevresine karşı hiç mi tepki yoktur? Tepki vardır ama bu tepki küçük-burjuva aydın kesimiyle sınırlıdır. Ve bu kesimin o dönemde en büyük yanılgısı, yoksul halkla bütünleşerek hareket etme ve Os-

manlı'ya köktenci bir tavır alma yerine, tepkilerini saray içi darbelere, kendine güvensiz yöntemlere bel bağlayarak gündeme getirmeleridir. Burjuva devrimleri çağında, bu kesimlerin ufkunda sadece meşrutiyet vardır. Reformcudurlar. 1908'de, örneğin sözde "hürriyet rüzgarları" eser Osmanlı'da ama gerçekler görüldüğü gibi değildir. Sömürünün en vahşi koşullarını yaşayan yoksul emekçi halkı düşünen yoktur. Bu sürece damgasını vuran İttihatçılar, İngiliz'in, Fransız'ın, Alman'ın sözcüsü, eli ayağı durumundadır. Onlara göre sorunların, sıkıntıların çözümü ya Alman ya Fransız ya da İngiliz reçetelerinde ve müdahalelerindedir.

Tarihte sadece bunlar yazılı değildir... 1840'lı yıllardan itibaren yarı-sömürgeleşme sürecine giren Osmanlı'da, zaman zaman tepkilerini gündeme getiren, grevler, direnişler örgütleyen, şehitler veren işçi sınıfının mücadeleleri de görülür.

1890'larda sadece İstanbul'da toplam işçi sayısı 10 bindir. Bursa, Uşak, Zonguldak, İzmir, Selanik hem işletmelerin hem de işçi sınıfının yoğunlaştığı kentlerdir. Direnişler de daha çok buralarda meydana gelir.

1879 Tanzimatı'ndan kalan ama halen yürürlükte olan "Mecelle" adlı yasada, Ecir -nefsini kiraya veren kimse- diye anılan işçiler, 1872'de Beyoğlu'nda telgraf işçileridir ve grevdedirler. Aynı yıl içinde İzmit demiryolu işçileri, Beykoz deri ve kundura fabrikası işçileridir grevde olan. 1873'te Kasımpaşa tersane işçileri 1875'te ise hemen tüm tersane işçileri grevdedir bu kez. Sirkeci İskeleyi'nde hamallar katılırlar grevlere. Grevler yılı 1876'da Hasköy tersane işçileri, araba işletmesi işçileri, Haydarpaşa demiryolu işçileri grevlerle yükseltirler seslerini. Fişekhane işçileri ilk büyük yürüyüşlerden birini gerçekleştirir... Hedefleri Babıali'dir...

Yıllar yılları kovaladıkça grevlere, direniş eylemlerine yenileri eklenir. Değişik isimler altında Amele Cemiyetleri'nde örgütlenir işçi sınıfı. Hiçbir hakkın, hukukun olmadığı, kapitalist işverenlerin işçileri tam bir zorbalık altında çalıştırdığı kadın ve çocuk emeğinin çok yoğun bir biçimde kullanıldığı, sefalet içindeki işçi sınıfının bu tür eylemleri gerçekleştirmesi için her türlü neden mevcuttur. Feodal zorba Osmanlı'nın "nefsini kiraya veren kimse" diye gördüğü ve nitelendirdiği işçi sınıfı ise kendisini "Ecir" olarak görmez. Kul değildir o, ve emeğinin karşılığını gücü yettiğinde, zaman zaman gücünü de aşarak istemekten geri durmaz. Hemen tüm eylemlerde, anlaşmazlıklar, araya giren bir devlet büyüğü aracılığıyla çözülür. Bunun nedeni, Osmanlı'da -daha sonra Cumhuriyet dönemi Türkiye'si'nde- devletin ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel tüm alanlara müdahale geleneğidir. Gelenekler ve örgütsüzlük işçileri bir devlet büyüğünün ayağına gitmeye götürmektedir.

Osmanlı'nın işçi hareketlerinin üzerinden baskısı hiç eksik olmaz. Yasaklar, kurdukları cemiyetlerin kapatılması, koğuşturmalar, cemiyet yöneticilerinin tutsak edilmesi gelir zaman zaman gündeme. Osmanlı'nın baskı ve saldırılarının 1900'lü

yıllarda hız kazanmasına rağmen işçilerin direnişleri, grevleri yoğunluğundan bir şey kaybetmez.

1908, işçi sınıfı hareketinin doruğudur Osmanlı'da. Birbiri peşi sıra grevler örgütlenir, çatışmalar yaşanır. Hava değişir. Aydın demiryolu işçileri ücret artışı için greve giderler. Osmanlı tahammülsüzdür, tam bir terör estirir ve bir kısım işçi tutuklanır. Ama durmaz işçiler. Tutuklanan işçi arkadaşları için, bu kez gösteriler düzenleyip, istasyondaki depoları yakarlar. Osmanlı'nın İzmir'e asker çıkartmasıyla grev kanlı bir biçimde bastırılır. Ve işçi sınıfı, bir işçinin katledilmesiyle ilk şehidini verir.

Askerlerin saldırılarına, verilen bir şehide rağmen, durulmuyor işçi sınıfı hareketliliği. Demiryolu işçileri, tersane işçileri, şeker, matbaa, tekstil, hava gazı, sigara kağıdı işçileri, lokanta garsonları grevdedirler. Sigara kağıdı işçilerinin grevini desteklemek için, bu kez Reji işçileri bir ilki gerçekleştiriyor ve dayanışma amacıyla greve gidiyorlar. Adana'da pamuk işçileri iki pamuk fabrikasını işgal ediyorlar.

Yıl 1909, işçiler Osmanlı topraklarında 1 Mayıs'ı kutluyor ve kavgaya davet ediyorlar. 1910'da İstanbul'da ilk 1 Mayıs kutlaması yapılıyor. Daha sonraki yıllarda da, Osmanlı topraklarında grev yapılmayan tek bir işletme kalmıyor neredeyse.

Ve 1914... Emperyalistler arası I. Paylaşım Savaşı başlıyor...

TALAN EDEN OSMANLI TALAN EDİLİYOR

Emperyalistler arası 1. Paylaşım Savaşı başladığında, 1914'ler Osmanlısı "hasta adam" olarak adeta yatağa düşmüş, ekonomik, sosyal, siyasal krizler içinde bunalımı derinleşmekte, Osmanlı artık son demlerini yaşamaktadır. Osmanlı bu hasta vaziyetiyle emperyalistler için iştah kabartan, hazır ve kolay bir lokmadır. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na, emperyalistlerin istekleri doğrultusunda katılan çöküş sürecindeki Osmanlı, savaşın sonunda yenilen devletler arasında yer alır.

1918 Mondros Mütarekesi ile Osmanlı emperyalistlerin masasında emperyalizme tümüyle teslim olur. Teslim olan saray saltanat sahibi, feodal zorbalardır. Onursuzdurlar. Teslim olan, vatanın satışına, talanına "evet" diyen ne işçiler ne de köylülerdir. Yani yoksul halk değildir bu utancı, bu namussuzluğu yaşayan. Sevr Anlaşması sonrası işgal edilir vatan. Ülke toprakları düşman çizmesi altındadır.

İşçiler işgale karşı ilk tepkisini Sultanahmet'te yaptığı mitingle gösterir. Tepkilidirler ama ulusal bir uyanışa önderlik edecek durumları da yoktur. Daha işgalin ilk yıllarında, tarihin örnek bir tavır olarak not ettiği, işgal altında bulunan Adana'da, halkı işgalcileri desteklemeye davet eden bildirilerin basımını dört matbaa işçisinin engellemesi önemlidir. İşten atılırlar

ama yalnız değildirler. Matbaanın diğer işçileri işten atılan arkadaşları için direnişe geçerler.

Osmanlı topraklarında açık bir işgal, soygun ve emperyalist talan yaşanmaktadır. Yüzyıllardır, savaştan savaşa koşturulan, baskı, zor, sömürü, zulüm ve katliamlarla umutları neredeyse köreltilen Türkiye halkları, bu emperyalist işgal tablosu ile kaldırmaya başlar başını. Ulusal bir uyanışın adımları hızla atılmaya başlanır. Önderliğini küçük-burjuvazinin yaptığı ulusal kurtuluş hareketidir bu.

Emperyalist işgale karşı tepkiler aslolarak iki biçimde gündeme gelir. Bir yanda ulusal özellikleri olan çetelerin yürüttüğü savaş, diğeri ise Anadolu esnafının "sivil, aydın, asker zümrenin" yani küçük-burjuvazinin ilk başlarda demokratik taleplerle sınırlandırdığı Müdafa-i Hukuk Cemiyetleri ve onların pratikleri vardır.

Çetelerin yürüttüğü mücadele halkı da içine alır. Ege'de Demirci Efe, Yörük Ali Efe gibi efeler, bu bölgede etkin ve silahlı bir güç durumundadırlar. Geçmiş yıllarda halkın öfkesine ve kinine sahip çıkmış, düzeni yıkacak güçleri olmasa da, silahlı bir güç olarak halkın adeta umudu olmuş Çakırcalı Mehmet Efe'den Atçalı Kel Mehmet'ten devraldıkları mirasla ulusal kurtuluş savaşında işgale karşı ilk direniş cephelerini açanlar oldular. Aynı biçimde, işgal edilmiş Antep topraklarında Şahin Bey ve Karayılan, Maraş'ta ise Aslan Bey önderliğinde yükseltilir direniş. Ve savaşılır. Yaptıkları karakol baskınları, düşman güçlerin yollarını kesip çatışmaları, attıkları pusular ve düşmana verdirdikleri kayıp, el koydukları silah-mühimmat, ilçe baskınları ile büyük yararlar sağlamış, yoksul halkın ulusal kurtuluş hareketi yanında yer alıp saf tutmasında da etkili bir güç olmuşlardır.

Emperyalist işgalle beraber, ulusal onurlarını satmamış, duyarlı Anadolu eşrafı tarafından, bulundukları bölgelerde direniş örgütleri olarak hareket eden Müdafa-i Hukuk Cemiyetleri, yoksul halkı ulusal kurtuluş savaşına katmada etkili olmuşlardır. Bu süreçte, Mustafa Kemal ve arkadaşları ulusal kurtuluşa katılacak güçlerin farkındadırlar ama aynı güçler dağınık durumdadırlar. Bu aynı zamanda hem var olan savaşa önderlik için atılması gereken adımkken, diğer yanıyla da Kemalistlerin işgal sonrası sürecin de önderliğini yapma yani iktidar düşüncesinden başka bir şey değildir. Kongreler yapılır ve güçler Ankara merkezli Kuvva-i Milliye (Ulusal Kuvvetler) çatısı altında toplanırlar. Kuvva-i Milliye bir anlamda komite tarzı örgütlenmedir. Ancak, karşı karşıya olunan sorun, emperyalist işgalin parçalanmasıdır; ulusal kurtuluşu sağlayacak bir savaştır ve bu örgütlenmeler bu anlamda bu ihtiyacı karşılamaktan uzaktır. Zamanla oluşturulan düzenli ordu ile ulusal kurtuluş savaşı verilir. Çetelerin bir kısmı da bu orduya katılırken bir kısmı, başlangıçta yan yana oldukları Kemalistlerle ters de düşebilmişlerdir. Kaygıları var olan durumlarını meşrulaştırmak ve kalıcılaştırmak olunca Kema-

listlerle çatışmaya da girebilmiş ve imha edilmişlerdir.

Burada, Ege bölgesindeki ulusal mücadeleye önderlik eden Çerkes Ethem'e değinmek gerekir. Çerkes Ethem Kuvva-i Seyyare'nin (Seyyar Kuvvetler) lideridir. Savaşın başında, ideolojik-politik bir çizgisi olmasa da, Ekim Devrimi'nin etkileriyle sosyalist düşünceye sempati duymuş, sol bir programa sahip "Yeşil Ordu" yu kurmuştur. Ancak bu yapının siyasiliği biçimseldir ve Kuvva-i Milliye gibi siyasi merkezi bir örgütü, ideolojik-politik hedefleri olan bir yapı olamamıştır. Kurtuluş Savaşı'nın ilk yıllarından itibaren Kemalistlerle, onların politikalarıyla bütünleşemez Çerkes Ethem ve Kemalistlerce alt edilir. Çerkes Ethem yurt dışına kaçar ve Yeşil Ordu örgütlenmesi de dağılır. Onun için, ulusal savaş kapsamında söylenecek tekşey vardır; Çerkes Ethem emperyalist işgale karşı anti-emperyalist bir tavır takınmıştır. Halkçı karakteriyle ve düşünce yapısıyla Mustafa Kemal'in alternatifi ve düzen karşıtı bir güçtür. İşgal koşullarında gösterdiği son tavır bu gerçekleri değiştirmez.

Bir bütün olarak Kurtuluş Savaşı'nın niteliği ve tarihsel anlamına ilişkin önemli olan; sadece ülkemizden emperyalistleri söküp atması değil, genç Sovyetler Birliği'nin emperyalistlerce kuşatılmasının önünde bir kalkan olması ve dünyada başarıyla sonuçlanan bir ulusal kurtuluş savaşı olmasıdır. Bu yanıla ulusal kurtuluş savaşı, diğer ezilen dünya halklarına esin ve moral kaynağı olmuştur. Ve ilk kez bu savaşta, işgal ve Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın doğurduğu özel koşullarda bir kısım Anadolu eşrafı ve toprak ağası-nın halkla bütünleşmesidir.

Düşman çizmesi altında inim inim inletilen, soygun ve talan edilen vatan topraklarında, işgale karşı grev ve direnişler hemen hemen tüm savaş boyunca sürer.

Yıl 1919'dur ve işçi sınıfı içinde sosyalist örgütlenmeler gündeme gelmeye başlar. Türkiye Sosyalist Fırkası kurulur ve ardından Dr. Şefik Hüsnü ve Ethem Nejat önderliğinde Türkiye İşçi ve Çiftçi Fırkası... Emperyalist işgal ve ulusal uyanışla beraber başlayan Kurtuluş Savaşı içindedir sosyalistler tüm güçleriyle.

1920 yılı boyunca tersane, tramvay işçileri, Kazlıçeşme deri işçilerinin önemli direnişleri olur. Sosyalistler bu direnişlerde oldukça etkindir. 1920 1 Mayıs'ında Haliç'ten başlayıp Karaköy üzerinden Beyoğlu'na kadar süren yürüyüşte işçilerin ellerinde pankartlar vardır. "BAĞIMSIZ TÜRKİYE" yazan pankartlarla işgal koşullarında, İstanbul'da 1 Mayıs kutlaması yapılır.

Yıl 1922'dir ve bu yılın 1 Mayıs kutlamaları İstanbul'dan Ankara'ya da sıçrar. Haykırılan talep ulusal bağımsızlıktır. Ve İstanbul'da işgalcilerle Osmanlı, işbirliğiyle pek çok işçiye tutuklar. İşgale, emperyalist düşman çizmeleriyle vatanın çiğnenmesine, acıya, kana, göz yaşına, ulusal onurlarını satmış, soysuzlara öfkeli işçiler. Özellikle İstanbul Eyüp ve Vefa'da kurulan

işçi örgütlenmeleri işgalcilere ait silah depolarını basıp, elde ettiklerini Anadolu'ya ulusal kurtuluş savaşına yollarlar. Aynı duyarlılık Ankara'da İmalatı Harbiye'de çalışan işçilerde de vardır ve işlikleri savaşın hizmetine sunarlar. Bu örgütlenmeler savaş boyunca bir hayli çoğalır ve yaygınlaşırlar.

1923... KEMALİSTLER İKTİDARDA... NEDİR DEĞİŞEN?

Ulusal Kurtuluş Savaşı başarıya ulaşmış, emperyalizm kovulmuş, 1923'te ülkemiz için yeni bir sayfa açılmıştır. Sayfa yenidir yeni olmasına da, -Çünkü Osmanlı hasta yatağından kalkamamıştır ve tarih sahnesinde Türkiye Cumhuriyeti vardır artık- Osmanlı'dan devralınan mirasta değişen bir şey yoktur. İktidardaki Kemalistler yani küçük-burjuva "sivil-asker-aydın" kesimler, daha dün emperyalist işgale karşı halkın, yoksul emekçilerin önündeyken, hızlı bir gericileşme sürecine girerler. Yoksul halkın önünde değil, karşısındadırlar şimdi.

Küçük-burjuva diktatörlüğünün geleneksel özelliklerini, karakterini taşıyan yeni iktidar, güçlü bir otoriteye sahiptir, baskıcı ve anti-demokratik. Nitekim, Kemalistler Türkiye halklarına karşı sistemli baskı uygulamaktan kaçınmamıştır. Kendisini tehlikede hissettiği anda özellikle tercih ettiği yol, baskı ve zor olmuştur. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı elinden alınırken, Kürt halkına reva görülen kandır, kıyamlardır, acı ve göz yaşıdır. Aynı şekilde işçilere reva görülen anti-demokratik uygulamalar, baskı ve terörden başka bir şey olmamıştır.

Her şeyden önce iktidara aşağıdan yukarıya bir halk hareketiyle gelmedi Kemalistler. Yukarıdan aşağıya, küçük-burjuva sivil-asker-aydın kesimlerin milliyetçilik temelinde geliştirdiği bir hareket sonucu iktidar oldular. Feodalizme tavır aldılar belki ama aslında tasfiye etmeleri gereken Anadolu eşrafı ve toprak ağalarını tasfiye edemediler. Uygulamak istedikleri model, kapitalist kalkınma modelidir. Ve Kemalistler, tarihsel ve geleneksel olarak içinden çıktıkları Osmanlı'nın mirasçılığını da terk etmemişlerdir. Buldukları her fırsatta da, yaşanan gelişmelere göre, bu mirasın nasıl koyu bir savunucusu olduklarını göstermenin gerisinde durmazlar...

"Yabancı şirketlere el konulsun...

1 Mayıs resmen işçi bayramı olarak tanınsın...

8 saatlik iş günü istiyoruz...

Serbest sendika ve grev hakkı istiyoruz..."

Haykıranlar işçilerdir. 1 Mayıs 1923'te çok sayıda iş yerinde grevdedir işçiler. Talepleri açıktır: anti-emperyalist tavır devam etsin ve kurtuluştan payımıza düşeni verin. Osmanlı mirası girer devreye. Kemalistlerin bu taleplere verdiği cevap, birçok işçiye tutuklamak olur. Kema-

listlerin yoksul halka layık gördüğü pay, yine sömürü ve zulümden başka bir şey değildir.

Tercih, Kemalistler açısından kapitalizmden yana tavır almak olunca, siyasi, sosyal, ekonomik, kültürel, askeri hemen her alanda politikalar buna göre belirlenmiştir. 1923'ler Türkiye'sinde küçük-burjuva diktatörlüğünün kafasında olan tek şey vardır, milli kapitalizm ve milli burjuvazi yaratmak. 1932'lere kadar gündemlerinde politik hedef olarak bundan başka bir şey yoktur. Bu doğrultuda hızlı adımlar da atarlar. Bir yandan çıkarılan yasalarla burjuvaziye "yürü ya kulum" denilirken, sanayileşmenin, kapitalistleşmenin önünde engel olabilecek her türlü problemi çözmek için devlet eliyle destek verilir. Ne yapılsa da geliştirilemez burjuvazi. Dertleri ağır sanayi kurmak yerine, ayrıcalıklarını korumak ve ucuz yollu ceplerini doldurmak olur. Daha sonraki yıllarda, planlı dönemde de, bu kez devletin öncülük ettiği sınai kurumlar, kuruluşlar, burjuvazi için rahatça beslenilebilen arpalıklar olurlar.

Yoksul halk için planlanan tam da Osmanlı mirasçılarına yakışan politika ve uygulamalar olur. Hatta burjuva muhalefetin tepesinden de sopası hiç eksik olmaz.

1923'ten 1946'ya kadar yoksul emekçi halkın taleplerine Kemalistlerin verdiği cevap baskıdır, terördür, zor kullanımı ve katliamlardır.

Yıl 1925... aylardan Temmuz... Telgrafçılar aynı anda Samsun, Adana ve Erzurum'da grevdeler. Hükümetin iddiası, "grevi komünistlerin düzenlediği"dir. Grevci işçiler tutuklanır. "Hükümet aleyhine komplo düzenlemek" iddiasıyla İstiklal Mahkemesi kurulur ve yargılanır işçiler.

Aynı yıl içinde 3 bin kayıkçı, alacakları için direnişe başlar. Nakliyat şirketinin yaptığı ilk şey polise haber vermek olur. İşçilerle asker ve polis arasında çıkan çatışmalarda 10 işçi ölür. Yetmez Kemalist iktidara ve 370 işçi de tutuklanır.

Adana-Nusaybin demiryolu hattında çalışan işçiler haykırırlar;

"İşten atılmalara son verilsin..."

İş güvenliği, işçi sağlığına önem verilsin istiyoruz...

Ücret artışı istiyoruz...

Sendika hakkı istiyoruz..."

Direnişe geçerler. Günlerce süren direniş ve Fransızlar'ın grevi kırmak için trenlerle grev kırıcıları taşıdığı görülünce, tren önüne, rayların üzerine yatar işçi eşleri ve çocukları. Tren durdurulur. Direniş hükümetin asker göndermesiyle bastırılır. Askerin açtığı ateş sonucu 10'a yakın işçi öldürülür, 22 işçi önderi tutuklanır.

Daha sonraki yıllarda da devralınacak bir geleneğin ilk adımları tam da bu dönemlerde atılır ve Kemalist iktidar "Sendika istiyorsanız, onu

da devlet kurar” deyip, kendi inisiyatifıyla “Sendikalar Birliği”ni kurar. 30 bin üyesi vardır ve devletin bu birliğe verdiği görev şöyle özetlenir: “Komünizmle mücadele etmek, işçi-patron arası uyuşmazlıkları anlaşıma yoluyla, barışçıl bir biçimde çözümlenmek”. Kimin yararına çözümlemek? Elbette patronların yararına. Nihayetinde bir işçi örgütüdür ve tabanın baskısıyla, bir şeyler yapmak zorunda kalır. Kemalist iktidarın güç ve otoritesini sarsacak hiçbir şeye tahammülü yoktur ve Sendikalar Birliği’nin kapısına kilit vurulur.

1946 ve sonrasına kadar Kemalist iktidarın kendi ulusal koşullarıyla, emperyalist sermayeyi de kullanarak kapitalizmi geliştirme hedefi değişmez. Sömürü bunun için yoğunlaştırılır.

Devlet bütçesi kapitalistler ve tüccarların emrine bunun için verilir. Yoksul halk bunun için daha fazla sefaletle itilir.

Kürt ulusal uyanışı bu nedenle kanla, katliamla bastırılır. Bu nedenle halkın sırtından eksik olmayan jandarma dipçiğiyle sömürü gerçekleştirilir. Takrir-i Sükun yasaları bu yüzden çıkarılır.

İlericiler, yurtseverler, demokratlar bu ve benzeri gerçekleri halka açıklayıp, ayağa kalkmasını sağlamasın diye zindanlara hapsedildiler. TKP önderi Mustafa Suphi ve yoldaşlarını Karadeniz’in sularında bu yüzden boğdurdıkları gibi, yasaklar, cezalar, sürgünler hep bu yüzden gündemden hiç düşmez.

Ekonomik politikalar amacına ulaşmadıkça ve çok istenilen burjuvazi yaratma isteği gerçekleşmeyince, sömürü ve zulüm politikalarına, uygulamalarına her gün bir yenisi eklendi.

Ne için yola çıkmışlardı Kemalistler, hedefleri özgürlük, siyasi bağımsızlık değil miydi? Emperyalist işgale karşı ulusal uyanışı örgütleyen, ulusal kurtuluş hareketini örgütleyen onlar değil miydi?.. Onları elbette; ama özgürlük adına, bağımsızlık ve kurtuluş adına yola çıkan Kemalistler için sömürü ve zulüm çarkını ellerine geçirdiklerinde işler değişiverdi. Türkiye halklarının, Kürdü, Türkü, Lazı, Çerkesi, Arabı, Gürcüsüyle bütün halkın vatansever duygularını, din duygularını, her türden değerlerini kullanarak emperyalist işgale son verdiler ama bu savaşın yükünü aslolarak çeken halkın karşısına geçiverdiler hemen. İktidar ellerindeydi artık ve “milli kapitalizm, milli burjuvazi” naraları atarak sömürü ve zulüm çarkını döndürmeye devam ettiler.

Ama susmadı halk. Zulüm karşısında başkaldırmaya devam etti.

ŞEYH SAİT AYAKLANMASI

Anadolu toprakları emperyalistler tarafından işgal edilip, vatan parça parça parsellenir, satılır, soygun ve talan edilirken, kana boğulurken toprak-

larımız, ulusal onur, namus, özgürlük ve bağımsızlık için anti-emperyalist tavır gösteren Kemalistlerin, 1923 sonrası Cumhuriyet Türkiye'sinde yani iktidar kendi ellerindeyken gericileşmesi, şovenist-milliyetçi politika ve uygulamaları yaşama geçirmesi maddi bir temele dayanır. Kemalistler küçük-burjuvadır, iktidarlara küçük-burjuva diktatörlüğüdür ve ulusal kurtuluş savaşında duydukları Kürt-Türk ittifakına da artık ihtiyaçları yoktur. Sonuç, Kürt halkı açısından soykırımdır, katliamdır, baskı, yasak ve asimilasyondur.

Varlığı yok sayılan bir ulus...

Ulusal talepleri zorla, katliamlarla bastırılan bir ulus...

Asimilasyona, soykırıma tabi tutulan bir ulus... Kürtler...

Varlığı yok sayılarak toprakları "milli" topraklara katılan, siyasi olarak ilhak edilen Kürdistan...

Ulusal baskı, ulusal hareketleri doğurur ve cumhuriyet döneminde, hepsi kanlı bir biçimde bastırılan 17 Kürt ayaklanması olur.

Yıl 1922... Tarih sahnesinde AZADİ vardır... Kürt İstiklal Cemiyeti adı verilen örgütlenme, Kürtlerin ulusal haklarını korumak ve bağımsız bir devlet, Kürdistan kurmak için faaliyete başlar. Kısa sürede faaliyet alanını genişletir. Bitlis'ten Diyarbakır'a, Elazığ'dan Siirt'e, Urfa'ya... İl il yapılan örgütlenmeleri, bir anlamda gizli olarak yürütürler. Örgütlenme başkanlarının bazıları aynı zamanda milis komutanlarıdır.

Bir süre sonra, Şeyh Sait'in de aralarında bulunduğu bazı Şeyhler bu cemiyete üye olurlar. Çalışmalar Kürt illerinin dışında da yapılır ve Ankara, İstanbul gibi yerlerde Kemalistlere muhalif olanlarla ilişkiler yürütülür.

Yıl 1924... Kemalistler Nastırı Ayaklanması'yla boğuşurken, bu arada hareketlenmiş, ayaklanma hazırlığına girmiş cemiyet üyeleri birer birer yakalanarak Bitlis'e yollanmışlardır. Askeri Harp Divanı'nda yargılanmaları devam ederken, Şeyh Sait de hakkında bir "tutuklama kararı" olup olmadığı ikilemiyle araştırma yapmakta, aynı zamanda köylere kadar gezerek vaizler vermekte, propaganda çalışmalarını yürütmektedir. Bölgede tanınan, sevilen, sayılan bir dini kişilik, bir Nakşibendi Şeyhi'dir Şeyh Sait.

Yıl 1925'tir ve ilk silah Piran'da patlar. Şeyh Sait'in bölgedeki saygınlığı ve yaptığı propaganda faaliyetiyle ayaklanma hızla yayılır. Ayaklanma yayılırken, dönemin gazeteleri de olayı kısa haber biçiminde duyurmaktadır. Ve bir açıklama göze çarpar gazete sayfalarında... "(...) civardaki zabıta kuvvetleri ile uçaklar vesair vasıtalarla, tenkili keyfiyeti lazım gelenlere emredilmiştir. Meseleye kapanmış nazarıyla bakılmaktadır." Açıklamayı yapan dönemin İçişleri Bakanı'dır. Sözüünü ettiği "tenkil", toplumun huzurunu kaçıran(!) kişi ya da topluluğu tepeleme, öldürme, katletmedir. Gazetelerin köşelerinde küçük ve önemsiz geçer ayaklanma haberi ama İzmir'den bölgeye uçaklar seferber edilir.

İsyan, Şeyh Sait önderliğinde Kürt halkının büyük bir bölümünü harekete

geçirir. Kemalistler, kolordularını, uçaklarını ve "vesair vasıtaları"nı harekete geçirirler. Kaygılıdırlar. Ayaklanmanın çapı, yaygınlığı ürkütmüştür Kemalistleri.

Şeyh Sait bölgeyi dört cepheye böler. Kendisi de Diyarbakır Cephesini yönetmek için Lice'ye yönelir. Öfkeli, savaşçı yoksul Kürt halkı, ayaklanma önderi Şeyh Sait'le birlikte, üzerlerine gelen düşman kuvvetlerini bozguna uğrattılar. Kolordulara bağlı birlikler geri çekilmek zorunda dahi kalabilmektedir. Kemalistler hınç doludur, güçleri, otoriteleri sarsılmaktadır. Şeyh Sait ve ayaklanmacılar üzerine piyade, yetmedi süvari, daha da yetmedi topçu birlikleri yollar. İsyanlılar ilerleyişlerini devam ettirirler. Lice'yi ele geçirirler. Artık Şeyh Sait'in gündeminde Diyarbakır'a yönelmek ve Amed'i ele geçirmek vardır.

İsyanın genişliği, yükselen "Biji Kürdistan" haykırışları ve sürekli ilerleyen bir durumdaki ayaklanmacılar, telaşı daha da arttırır. Genelkurmay ek önlemler alıp isyan bölgelerine yeni birlikler yollama kararını verirken, Mustafa Kemal ve İsmet İnönü Ankara'da kafa kafaya vermiş düşünmektedirler... "İsyan ya farklı bölgelere, Türkiye geneline yayılırsa..." Bakanlar Kurulu'nu toplarlar ve sıkıyönetim ilanına karar verilir. Osmanlı'dan devrıldıkları sömürü ve zulüm mirasına yeni eklemeler yapıp, kendilerinden sonrakilere yeni yeni miraslar bırakmaktadırlar. Ardı ardına sıkıyönetim ilanı ve sıkıyönetim ilan edilen yerlerde İstiklal Mahkemeleri'nin kurulması kararı alınır. Ayrıca Ankara'da bir İstiklal Mahkemesi kurulacak, sıkıyönetim ilan edilen bölgeler dışındaki bütün illerdeki davalar bu mahkemede görülecektir. Bu da yeterli gelmez Kemalistlere. Sırada Takrir-i Sükun Kanunu vardır. Meclis içinde yoğun tartışmalar yaşanır, muhalif olanlar karşı çıksalar da Takrir-i Sükun Kanunu kabul edilir. Tarih 4 Mart 1925'tir.

Kemalistler, milliyetçilik duygularıyla ırkçı, şoven politikalarla soykırım kararları almaktadır.

"(...) Ayaklanma bölgesindeki idam kararları derhal, (...) yerine getirilecektir..."

Kemalistler bir yandan askeri hazırlıklarını, diğer yandan ise işin hukuksal kılıfı, yasaları yaparken, her iki taraf açısından da Diyarbakır'ın elde edilmesi çok önemlidir. Saldırı hazırlıkları gözden geçirilir ve nihayet çatışmalar başlar. Diyarbakır'ın değişik girişlerinde ve içinde yapılan şiddetli çatışmalardır bunlar. İlk taarruzda başarılı olamaz Şeyh Sait, geri çekilir ve daha sonra ikinci bir taarruza geçer. Yenilirler, Şeyh Sait yakalanır. Önce Varto'ya ardından da Diyarbakır'a yollar.

"Tenkil" hareketi devam etmekte, "tepeleme, katletme, öldürme" Kemalist ordu ilerledikçe daha bir hız ve yoğunluk kazanmaktadır. Aynı günlerde Bitlis'te yargılamaları devam eden Kürt İstiklal Cemiyeti (AZADİ) yöneticileri idam edilirler. Değişik bölgelerde çatışmalar bir süre daha devam etse de, ayaklanma önderliğinin de tutsak edilmesi nedeniyle son

bulur.

Zaman geçirilmeden İstiklal Mahkemeleri kurulur. Darağaçları hazır-
dır. Adları tarihe geçen Kılıç Ali, Ali Çetinkaya gibi katillerden oluşan İstik-
lal Mahkemeleri'nde yüzlerce insanın idam kararı, göstermelik yargılama-
lardan sonra verildi.

Şeyh Sait, ayaklanmanın önde gelenleri Avukat Hacı Ahdi, Seyit Ab-
dülkadir, Seyit Mehmet, Kör Sadi ve diğerleri onurludurlar, boyun eğmez,
aman dilemezler. Umudludurlar, gelecek kuşaklara devredecekleri birikim,
miras temiz, onurlu olsun isterler... Sakınmazlar sözlerini cellatların yüzle-
rine haykırırlar:

"...Şunu biliriz ki, dehşet ve insafsızca sömürü ile şan ve şeref kaza-
nılmaz..." der Seyid Abdülkadir.

"Yaşasın Kürdistan" diye haykırır Hacı Ahdi. Mahkeme heyeti önün-
de Türkçe konuşmayı reddetmiş, ana dilinde Kürtçe ifade vermiştir.

"Vatanım için kurban olmayı daima düşünürdüm. Şüphesiz ki asıl-
makta olduğumuz bu toprağa bağımsızlık bayrağı dikilecektir" diye haykı-
rır Diyarbakır AZADİ örgütünün yöneticisi Doktor Fuad Bey.

Doktor Fuad Bey'in sesine, Hınıslı Halid Cebri'nin sesi katılır...

"Bugün beni asıyorsunuz, fakat hiç şüphemiz yoktur ki, yarın torunla-
rımız da sizleri yok edeceklerdir. . ." Haklıdırlar.

Şeyh Sait ise egemen güçlerin baskılarına kararlı direnmez ve can
kaygısına düşer. Egemenlerin dediklerini yapar ama yine de idam edil-
mekten kurtulamaz.

Şeyh Sait bir Nakşibendi Şeyhidir, doğrudur. Ve ayaklanma, feodal
toplumsal bir zeminde, dini bir liderlik altında, aşiretlerin Kemalist diktatör-
lüğe karşı ulusal içerikli talepler de barındıran bir başkaldırmadır. Ezilen,
baskı gören, varlığı yok sayılan Kürt halkının, dinsel motiflerle de olsa Ke-
malizmin zoruna, zorbalığına, milliyetçi-ırkçı müdahalelerine başkaldırısı
haklıdır.

"DERSİM'E SEFER OLUR, ZAFER OLMAZ"

Şeyh Sait Ayaklanması bastırılmış, belki Kürt önderleri ve yoksul Kürt
halkı kana, göz yaşına boğulmuş, katledilmiştir ama zulüm, sömürü çarkı
dönmekte, Kürt halkının ulusal hakları gaspedilip varlığını yok sayan asimi-
lasyon ve soykırım politikaları, uygulamaları devam etmektedir.

Zulüm ve sömürü varsa isyan da vardır ve Şeyh Sait isyanını arka arka-
ya yeni isyanlar izler. 1925'te Şeyh Sait isyanının da etkisiyle, 1938 Dersim
isyanına kadar birçok isyana tanıklık eder tarih. Anadolu toprakları kanla
yoğrulmaya devam etmektedir. Tedip (yola getirme) ve tenkil (öldürme) ha-
reketleri de bu arada hızından hiçbir şey kaybetmez.

Raskotan Ayaklanması'nı Raman Hareketi izler. Soran Ayaklanması, 1. Ağrı, Koçuşığı Ayaklanmaları, Mutki ve 2. Ağrı Ayaklanması'yla sürer. Kemalist iktidar, yeni önlemler, tedbirler alarak, askeri hareketlerine devam etmektedir. Çoluk çocuk, kadın kız, yaşlı genç Kürt halkının katledilmesi neredeyse hiç kesintiye uğramaz.

1927'de isyanın adı Asi Resul'dür. Ve bunu 1930'lu yıllarda Zilan Ayaklanması takip eder. Ne tedip ne de tenkil hareketleri çözüm olmamaktadır. Aynı yıl içinde ayaklanmaları, 3. Ağrı Hareketi ve Pülümür Hareketi izler.

Kürt halkı ayakta, baş kaldırmıştır ama ayaklanmalar, aşiret yapısı ve parçalanmışlık nedeniyle hep yenilgiyle sonuçlanır. Yenilgiler vardır ama Anadolu topraklarında kan ve can bedeli isyan geleneğine yeni halkalar eklenmektedir.

Ve Dersim... İsyanlar yatağı, baş eğmeyen Dersim... Kemalistler için, zaman zaman bazı ayaklanmaların dışında ve sessiz kalmış olsa da hep bir çıban başı ve bir o kadar da direniş odağı Dersim. Dersim'e, Dersim'lilere ve genel olarak Kürt halkına öyle bir ders verilmelidir ki, yıllar geçsin ama unutulmasın. Küçük-burjuva diktatörlüğü, ince hesaplarla Dersim'in ve Dersimlilerin "ıslahatı" için hazırlanmaya devam eder.

Henüz 1936'lı yıllardır. Dersim'in "ıslahatı" için üç yıllık bir program ön görülür ve çalışmalara başlanır. Hali hazırda bölgede bulunan dört tabur asker -her biri 500 kişilik- yeterli gelmez düşmana, ek askeri kuvvet yollanmalı, silah ve top güçleriyle birlikler güçlendirilmelidir. Bu da yetmez... Silahlar toplanmalıdır, sadece ateşli silahlar da değil, her türlü... Yetmez, askere gitmeyenleri toplayıp uzaklara sürmek gereklidir. "Kışkırtıcı" şeyhler, dedeler vd. yakalanmalı ve Fizan'a, Trablusgarp'a, İşkodra'ya yollanmalıdır.

Bunların ardından Dersim "ıslah" edilmiş olacaktır, derken bunlar da yetmez görünür Kemalistlere. "Islahat için" denilen katliam yolları yapılır Dersim'e; uzak arazilere ulaşmak için ardı ardına köprüler yapılır. Haberleşme unutulmaz, telgrafhane açılır Dersim'de... Hükümet konağı da kurulmalıdır, var olan devlet dairelerinde bulunan Dersimli memurlar da işten çıkarılmalıdırlar. Kemalistler büyük bir katliamın, normal, olağan bir iş yaparcasına hazırlığı içindedirler. Haritalar yatırılır masaların üzerlerine. Hozat, Ovacık, Çemişgezek, Pertek, Nazımiye, Mazgirt ve arazisi harekata elverişsiz mevkiiler bir bir değerlendirilir. Ne yapılmalıdır... "Evleri, köyleri yakalım" derler; "taş üstünde taş, omuz üstünde baş bırakmayalım"...

Mustafa Kemal'in ifadesiyle "kanayan yara" Dersim'e elden gelen yapılmalı ve "sökülüp atılmalı"dır. Üst üste devlet yetkilileri gider Dersim'e. Yerinde incelemeler yapar, raporlar hazırlayıp Kemalistlere sunarlar. Bunlardan birisi de dönemin İktisat Vekili Celal Bayar'dır.

Silah, askeri teçhizat, mühimmat işine çok önem verilir. "Uçaklar gitsin, Dersim üzerinde uçuşlar yapsın hatta araziye fotoğraflasın." de-

nir. Katliamları için kılı kırk yarar Kemalistler. Tek tek aşiret incelemesi yaparlar... Nüfusları nedir, silah, koyun, keçi, sığır, binek hayvanlarının sayısının da bilinmesi iyi olacaktır. Ayrıca aşiretleri tanımak, hangisine nasıl yaklaşılabileceğini önceden planlamak, aşiretler arası var olan anlaşmazlıkları düzenlenecek katliamlarda kullanmak, birleşmelerini, ittifak yapmalarını engellemek de yerinde olacaktır.

Kanun üzerine kanun çıkarılır. Meclis'te dakikalara sığan, hızla onaylanan kanunlarla, Kemalistler Dersim'e Tunceli adını verirler. Kemalistler için Dersim Tunceli olabilirdi ama ulusal haklarına, tarihsel köklerine, geleneklerine sahip çıkan Kürt halkı için Dersim hiçbir zaman Tunceli olmadı.

Hazırlanan bütçe ile Dersim'de bazı kişilere, aşiretlere paralar sa-
çılır. Dersim'de yapılacak hareketin başarılı olmasının yollarından biri de başkaldırının içten zaafa uğratılmasıdır. Kırgan aşireti ve Seyit Rıza'nın amcasının oğlu Rayber hareketin sonuna kadar satılmışlıklarının, soysuzluklarının gereğini yaparlar.

Kürtler, bütün bu gelişmeler yaşanırken Seyit Rıza önderliğinde bir karşı hazırlık içindedirler. Seyit Rıza öncelikle aşiretleri bir araya getirir. Bazıları Seyit Rıza önderliği etrafında güçlü bir ittifak yaparken, bazı aşiretler sadece savunmada ve tarafsız kalmaya, bazıları ise hükümete teslim olmaya karar verirler.

21 Mart 1937... Sıcak bir ilk bahar sabahı ateşlenir kıvılcım. Yüzyıllar öncesinden, uzatır ellerini Kawa. İsyan ateşini teslim eder Seyit Rıza'ya. Köprüler yakılır, karakollara baskınlar düzenlenir. Kürt halkı ayaklanmış, yok sayılmaya, baskıya, zora, zulme, sömürüye, asimilasyona cevabını bir hayli yüksek bir sesle vermektedir...

"Dersim'e sefer olur, zafer olmaz". . .

Kemalist iktidarın seferber ettiği askeri kuvvetler köyleri basmakta, kadınlara, kızlara tecavüz etmekte, köyler yakılıp yıkılmakta, Kürt halkı katledilmektedir. Katliam genişledikçe ayaklanmanın ve çatışmaların sahası da genişler.

Seyit Rıza karargahını Halvari Vank'a kurar. İsyanın kurmaylarından Alişer'in karargahı ise Ağdat'tadır. Çatışmaların yoğunlaştığı bir dönemde, sözde tarafsızlığını ilan etmiş ama Seyit Rıza'ya yakınlığıyla hem Halvari Vank'a hem de Ağdat'a girip çıkan Rayber haini, Alişer'i kendi evinde, sözde dost sofrasında öldürür. Alişer'in eşi Zarife sarılır silaha ve Rayber'in üzerine yağdırır kurşunları ama vuramaz. Ölen Rayber'in has adamlarından biridir. Ve Zarife'ye döner silahlar, katledilir Zarife. Haber tez yayılır. Haine lanet yağdırılır, Kürt halkı öfke içindedir. Rayber'se açığa çıkmış hainliğiyle artık doğrudan düşman için çatışmaya başlamıştır. İhanet ve kahramanlık aynı savaş içindedir.

Tarih kara sayfasına yazar Rayber'in adını.

Mağaralar, ırmaklar, dağlar, ormanlar ve evlerde katledilir Kürt halkı. Katledilenin yaşı, cinsiyeti önemli değildir "kafatasçılar" için. Onlar için önemli olan Elazığ'a, Hozat'a götürecekleri kesik baş sayısı ve karşılığında alacakları yüklüce paradır. Dersim'de sürdürülen tam bir çete faaliyetidir.

Alişer'in katledilmesi, birçok aşiret ileri geleninin öldürülmesi, yakılan yıkılan, katledilen yoksul halk, tecavüzler de yetmez Kemalistlere. Öyle ya, "taş üstünde taş, omuz üstünde baş kalmamalı"dır. Havalanır uçaklar Elazığ ve Erzurum'dan, Dağ, taş bombalanır. Osmanlı mirasçıları, sömürü ve zulüm saltanatçıları atalarından çok şey öğrendiklerini gösterirler. Kan ve acıya boğulmuştur her yan, ama onlar mutludurlar. "Sökülüp atılması gereken yara"ya gerekli tedavi yapılmaktadır.

Seyit Rıza'nın peşindedir düşman. Uzunmeşe denilen yörede olduğunu duyunca durmaz, bombalamaya başlarlar bölgeyi. Havada uçaklar, karada topçu birlikleri vardır. Yoğundur çarpışma. Seyit Rıza yarmasına yarar kuşatmayı ama karısı Bese, oğlu Şeyh Hasan ve bin savaşçısı katledilir.

Osmanlı'nın torunları haber salarlar Seyit Rıza'ya... "Taleplerini kabul edeceğiz, gel görüşelim". Gider Seyit Rıza ve Erzincan'da tutuklanarak hapsedilir. 75 yaşında, 1938 Dersim isyanının önderi Seyit Rıza, zaman yitirilmeden, ayaklanmanın önde gelen 11 kişisiyle beraber asılırlar.

Tarih 18 Kasım 1937... Yer; Elazığ'ın Buğday Meydanı.

Son sözleri, "Bir gün Kürt halkı ve gençleri, benim öcümü alacaklar. Kahrolsun talancı, katil ve zalimler" olur Seyit Rıza'nın.

1938, '39..., 1942'ye kadar devam eder katliamlar. Toplam sayı 90 bini aşkın ölümdür.

Mustafa Kemal, Dersim hareketleriyle ilgili değerlendirmesinde, "... bölgede bu gibi olaylar bir daha tekrarlanmamak üzere tarihe karıştı." der. Ama yanılmaktadır. Türkiye Kürdistanı'nın dağlarında isyan bayrağını dalgalandıranlarsa yaşıyor; Kawalar, Şeyh Saitler, Seyit Rızalar, Alişer ve Zarifeler savaşmaya devam ediyorlar.

EMPERYALİZMİN KUCAĞINA YENİDEN DÜŞMEK... YENİ SÖMÜRGE TÜRKİYE

Tarih 1940'lı yılları gösterdiğinde, başlangıçta alt düzeyde emperyalizmle ilişkilere girilir ve burjuvazi yavaş yavaş palazlanmaya başlar. 2. Paylaşım Savaşı döneminde, ülke içinde sürdürülen savaş ekonomisi koşulla-

rında gelişmesini sürdüren burjuvaziye var olan sömürü tarzı da yeterli gelmemektedir artık. Emperyalistlerle yapılacak tatlı ortaklıkların düşleri kurulmaktadır.

Aynı dönem, 2. Paylaşım Savaşı'ndan yeni çıkmış, yorgun düşmüş, yeniden ayağa kalkmanın yollarını arayan Avrupa emperyalizmi ve o süreçten nispeten güçlü çıkmış ABD emperyalizmi de arayış içindedir. Aranılan yeni pazarlardır. Kafalarında olan egemenlik ve sömürü alanlarını genişletmektir. Bu yıllarda birdenbire, uluslararası emperyalist kuruluşlar türemeye başlar. Ardı ardına IMF, Dünya Bankası kurulur. Ve tabloya kısa bir zaman içinde NATO eklenir. Her şey program dahilindedir ve Marshall-Truman planları girer devreye. Emperyalizm "yeni" bir şeyler yapmaktadır. İki li anlaşmalar, askeri, ekonomik paktlarla yapılan ekonomik ve askeri yardımlar izler birbirini.

Tüm bu gelişmelerle, 1946'dan itibaren emperyalizmle bağımlılık ilişkileri boyutlanır. Süreç ağır ağır 1950'li yıllara kadar ilerler.

1940'lı yılların ortaları, bu anlamda ülkemizin tarihi açısından tarihsel bir dönüşümü ifade eder. Dönemektir; çünkü emperyalistlerle yeni-sömürgeci ilişkiler geliştirilmektedir. Emperyalizm uzanan kirli ve kanlı ellerini tek elci bir nitelik kazanmaya başlayan burjuvazi tutmuştur.

Emperyalizm, adım adım yukarıdan aşağıya kapitalizmi geliştirir ve giderek devlet faşistleştirilmeye başlanır. Kaçınılmazdır; içine düşülen açmazlar, iç ve dış kaynak ihtiyaçları emperyalizmle bağımlılığı, bağımlılık giderek köleleşmeyi ve nihayet ekonomik, sosyal, siyasal krizi getirecektir. Sömürü ve zulümde değişen, sadece kimin yerli, kimin yabancı olduğunun belli olmadığı bir iktidar yapısıdır.

1946'da alınan çok partili sisteme geçiş kararı ve çıkarılan yasalarla, siyasi partilerin sayısında hızlı bir artış olur. Bu yıllarda kurulan Demokrat Parti (DP), programı ve hedefleriyle emperyalizm ve burjuvazi için iktidara getirilmesi gerekli önemli bir güç durumundadır. Ve 1950 seçimlerinde kazanan DP olur.

Türkiye'nin ABD'nin bir eyaleti durumuna getirileceği süreç başlamıştır artık. DP, Türkiye'yi "Küçük Amerika" yapacaktır; "her mahallede bir milyoner" olacaktır... Tekellerin düşleri ve bu düşlerini hayata geçirebilmek için düzülen yalanlardan sadece ikisidir bu. Sahtekarlık diz boyudur. Yıllar süren "Milli şef" dönemi, baskılar ve zulüm, savaş dönemi uygulamalarıyla meydana gelen yoksullaşma, emekçilerin DP'nin demokrasi ve özgürlük havariliğinin peşine takılması sonucunu doğurmuştur. Ama yalancının mu mu yatsıya kadar yanacak, DP'nin gerçek yüzü açığa çıkacaktır.

Yukarıdan aşağıya devlet bütün kurumlarıyla faşistleştirilmeye başlanır. Ordu, polis ilk el atılan yerlerdir. Kemalistler yavaş yavaş tüm devlet kurumlarından tasfiye edilmeye başlanır.

Haziran 1950... Gündemde Kore Savaşı vardır. ABD'ye kulluklarını göstermek için, DP'ye fırsat doğmuştur. Yoksul Kore halkının emperyalizme karşı savaşında, Türkiye emperyalizmin bizzat yanındadır.

En ufak anti-emperyalist tepkiler bile baskı ve yasaklarla engellenmeye çalışılır. Sosyalist düşünceye, akımlara her türlü zor uygulanır. Türkiye Barışseverler Derneği Kore'ye asker yollanmasını protesto eden bir bildiri yayınlayınca, dernek kapatılır ve kurucuları tutuklanır. Pek çok muhalif gazete ve dergi susturulur. Öğrenci dernekleri kapatılır. Aynı dönem, 1951 tevkifatı ile pek çok ilerici-aydın zindanlara doldurulur. 141 ve 142. maddelerin içeriğinin yeniden düzenlenmesi, cezai yaptırımların daha da arttırılması tartışmaları yürütülürken Meclis'te, "komünistliği sabit görülenlerin asılması" önerisi dahi gelir. Yapılan tartışmalarsa "Demokrasiyi Koruma Kanun Tasarısı" adını taşımaktadır. Anladıkları demokrasi budur. Kendileri için demokrasi ama halk için değil...

Şubat 1952... Türkiye Kore Savaşı'nda emperyalizme karşı rüştünü ispatlamıştır ve NATO'ya kabul edilir. ABD'nin, emperyalizmin Ortadoğu'da jandarmalığını yapacağı yılların ilk adımları atılır böylelikle.

Sesini yükseltir işçi sınıfı. DP'den iktidara gelmeden önce verdiği vaatlerin gereğini yapmasını istemektedir. Grevler, direnişler izler birbirini. Taksi şoförleri, fırın işçileri, liman işçileri, temizlik işçileri greve çıkarlar. Grevlerin, direnişlerin hemen tamamına asker ve polisle saldırılır. Yüzlerce işçi doldurulur zindanlara. Saldırıları yanında, tarihsel bir adım daha atar DP ve 1952'de Türk-İş kurulur. Amerikan tipi sarı sendikacılığın Türkiye şubesine duyulan ihtiyaç, o yıllarda yoğunlaşan grev ve direnişlerden, sorunları sistem çıkarları doğrultusunda çözme ihtiyacından başka bir şey değildir.

Bu süreçte işçiler TEKSİF'in (Tekstil İşçi Sendikaları Federasyonu) başlattığı kampanya çerçevesinde haykırmaktadırlar... "Ulusal ekonomi kurtarılmalı, işsizlik önlenmeli". Yürürlükte olan sendikalar yasası yetiştir imdada ve DP 3. maddesine sarılır bu kanunun... "Sendikalar politika yapamaz" denmektedir ve kampanya durdurulur. Bu ve benzeri gelişmeler, ABD ve CIA akıl hocalığı ile DP'yi harekete geçirir ve işçi hareketinin denetimi ve kontrolü için sarı sendikacılık böylece devreye sokulur.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın 1954'te kurduğu Vatan Partisi, legal olanaklar çerçevesinde faaliyetini sürdürürken, faşist baskılardan nasibini alır. Kıvılcımlı, o yıllarda daha çok anti-emperyalist tavrı ön plana çıkarma düşüncesindedir. 2. Kuvva-i Milliye'cilik'ten bahseder... 1957 seçimlerine de katılan Vatan Partisi pek çok yerde mitingler düzenler. Bu mitinglerde aradığı desteği bulamaz. Mitingleri izleyen biri daha vardır... Demokrat Parti. Kıvılcımlı'nın miting konuşmaları banda çekilmiştir. Bu konuşmalar gerekçe gösterilerek Vatan Partisi kapatılır. Kıvılcımlı ve 38 arkadaşı tutuklanır. İşkenceli sorgulara uğratılırlar. Yıl 1958'tir. Ve DP iktidarı, emperyalizmin kir-

li ve kanlı elleriyle yaşama geçirilen yeni-sömürgeci bağımlılık ilişkilerinin doğurduğu ekonomik, siyasi, sosyal açmaz ve krizin içinde boğulmaktadır. Emekçilerin alınterini, emeğini satan, vatanın her karış toprağını emperyalistlere pazarlayan, faşist kurumlar yaratan, baskı ve teröre başvuru halkı sindirmeye çalışan Demokrat Parti, 1960 öncesi son demlerini yaşamaktadır.

1960 Hareketi henüz yoldadır. Menderes ve politikalarına tepkiler çok çeşitli çevrelere yayılır. Aydın kesim, gençlik, işçiler, köylüler, basın kuruluşları, bazı partiler, işçi sendikaları, yaşanan krizin getirdiği baskıya, zora ve zulme tabi tutulurlar. 1960 Hareketi'ne kadar 10 yıllık süreçte, derinleşen bir kriz ve buna paralel artan faşist bir saldırı dalgası vardır. Tepkiler, memnuniyetsizlik had safhadadır. Ama bu durumu değerlendirecek bir devrimci örgütlenme söz konusu değildir. Bu yıllar boyunca egemenler, emperyalizmin yol göstericiliğinde, bolca demokrasilik oynadılar. Tepkiler, ne yapıp edilmeli ve düzen sınırları içinde kalmalıydı. Siyasi partilerin umut haline getirilmesinde, sendikal alanda, basın ve yüksek öğrenimde öncelikle ele alınan konu hep bu oldu.

Özcesi, DP dönemi burjuvazinin Türkiye'yi emperyalizmin yeniden sömürgeci haline getirmeye, ihanet tarihinin yazılmaya başlandığı, küçük büyük her türden muhalefet baskı ve zorla susturulmaya çalışıldığı dönemdir.

Devlet kademelerinde, askeriye dahil hemen tüm devlet kurumlarında süren Kemalizmin ve Kemalistlerin tasfiye süreci de yine bu dönemde öne çıkan olgulardan biridir.

Ekonomik, sosyal, siyasal kriz ve emperyalizmle girilen bağımlılık ilişkilerinin getirdiği sosyal sarsılmalar sadece halk kitlelerinde de değildir. Tekelleşen burjuvazinin, tekelleşme politikalarına uyum sağlayamayan burjuva kesimlerin de varlığının altı çizilmelidir.

27 MAYIS 1960 HAREKETİ; DP İKTİDARDAN ALAŞAĞI EDİLİYOR

1950'den 1960'a 10 yıllık DP iktidarının yarattığı ülke tablosuna, ordu ve bürokrasi içindeki Kemalistlerin "dur" dediği gündür 27 Mayıs.

Belki "dur" denmiştir gidişata ama bu hareket emperyalizme, emperyalist bağımlılık ilişkilerine son verecek radikallikte ve netlikte değildir. Bunun zemini de yoktur her şeyden önce. Ortada yeni-sömürgecilik olgusu varken, bizzat emperyalizm ve tekeller eliyle yukarıdan aşağıya çarpık bir kapitalizm geliştirilirken, Kemalist 27 Mayıs yönetimi radikal kararlar alamaz. Ve yapılanlar burjuva demokratik kurumları oluşturma ve düzenlemeler yapmanın ötesine geçemez.

Yaşanan politik bir devrimdir. Yeni Anayasa hazırlanır. Tanıdığı nispi demokratik hak ve özgürlükler, 1961'den sonraki süreçte demokrasi mücadelesine önemli katkılarda bulunmuştur. Bu anayasa ile üniversiteler idari-mali-bilimsel özerkliğe kavuşturulur. TRT ve Anayasa Mahkemesi yürütmenin denetiminden uzaklaştırılır, biçimsel de olsa örgütlenme özgürlüğü tanınır, basın ve yayın üzerindeki sansür kısmen kaldırılır, sendikalar ve dernekler yasası vb. ile emekçi halkın düşünce dünyasının geliştirilmesine olanak sağlanır.

Bir çok Marksist yayın bu dönemde yayınlanarak, bunlar bir kısım entelektüellerin tekelinden alınır. Devrim mücadelesinin gerçek önderlerinin ellerindedir klasikler... Ve '60'lı yıllar mücadelenin geliştiği, büyüdüğü yıllar olur. Bu tür gelişmelere, Milli Birlik Komitesi'nin (MBK) tekellere karşı gündeme getirdiği, Ticaret ve Sanayi Odalarının bir kararname ile kapatılması ya da bankaların işlemlerinin durdurulup ordu denetimine alınması gibi politika ve uygulamalara ne kadar dayanacaktır tekelciler?.. 1961 seçiminden itibaren gündeme gelen koalisyon hükümetleriyle ve nihayet 1965 seçimiyle yıldızı parlayan Adalet Partisi (AP) aracılığıyla, MBK'nın attığı adımların önüne geçilir yavaş yavaş. 1965 sonrası süreçte tekelciler ve bir bütün olarak oligarşi için 1961 Anayasası'nın fiili olarak hiçbir kıymet-i harbiyesi kalmaz. Bu anayasanın demokratik hükümler taşıyan maddelerine uymazlar. Ne Danıştay'ın ne Anayasa Mahkemesi'nin aldığı kararlara fiili olarak uymazlar... Tekellerin planı açıktır, önce işlemez duruma sokularak, sonra da adım adım kendi borularını istedikleri gibi öttürecekleri günlere geleceklerdir.

Demokrat Parti'nin siyasi evladı Adalet Partisi, oligarşinin has uşağı olarak istenilen adımları atar bir bir. Bir yandan dinsel gericiliğin sırtı okşanırken, sivil-faşist örgütlenmelerin kurulması sürecine hız verilir. "Komünizmle Mücadele Dernekleri"nin sayısında hızlı bir artış olur. Toplumsal muhalefet gelişir; işçisi, köylüsü, gençliği tepkilerini değişik eylem biçimleriyle gündeme getirirler. Aynı dönem "Komünizmle Mücadele" adı altında kurulan dernekler, sivil-faşist hareketin beslenip büyütülmesi, "Komünizmi tel'in mitingleri" gibi bilinçleri çarpıtmaya yönelik politika ve uygulamalarla süreç 1968'lere gelir.

Yeni bir süreçtir 1968'ler... Sosyal, siyasal sarsılmalar içinden, genç kuşak devrimciler çıkacak, 50 yıllık revizyonist geleneği parçalamanın hızlı adımlarını atacak, DEV-GENÇ kurulacak, Türkiye halklarına ve devrimine THKP-C'nin armağan edileceği günlere gelinecektir.

68'Lİ YILLAR EMPERYALİZM VE OLİGARŞİYE KARŞI GELİŞEN DEVRİMCİ BİR HALK HAREKETİDİR

1968-69'lu yıllar bağımsızlık, ulusal onur, kurtuluş ve savaş sözcüklerinin

uzun bir dönemden sonra yeniden Türkiye halklarının gündemine girdiği yıllar olmuştur.

Ülkede ekonomik kriz derinleşmiş, buna paralel olarak da emperyalizmin ülkemiz üzerindeki tahakkümü daha açık bir biçimde hissedilmeye başlanmıştır. Özellikle ABD emperyalizminin dayattığı ekonomik, siyasal ve askeri programların dönemin AP Hükümeti tarafından hayata geçirilmesi çabaları ülke gündeminin baş köşesine oturuyor ve başta gençlik olmak üzere, giderek diğer emekçi halk kesimlerini de kapsayan anti-emperyalist, anti-faşist bir halk hareketinin ortaya çıkmasına neden oluyordu.

Diğer taraftan bu yıllar, dünyada emperyalist sömürü ve saldırılara karşı bağımsızlık ve sosyalizm mücadelelerinin alabildiğine yükseldiği, emperyalizmin dünya genelinde krizinin ve teşhirinin derinleştiği yıllardır.

Çin ve Vietnam devrimleri ve Vietnam'da süren savaş, Cezayir Ulusal Kurtuluş Savaşı, Küba devriminin zaferi, Filistin halkının mücadelesi... Avrupa'da boy veren öğrenci hareketleri... hepsi de emperyalizme karşı vurulan can alıcı darbeler olurken, dünyada emperyalizme karşı ilk ulusal kurtuluş savaşlarından birini vermiş olan Türkiye halkları emperyalizmin ve oligarşinin kendilerine dayatmak istediği ulusal onursuzluğu kabul edemezlerdi. Etmediler de.

İlk başta öğrenci gençlik içinde yükselen ve giderek Türkiye devriminin yolunun çizilmesine doğru evrilen bu çıkış, diğer emekçi halk kesimlerinde dinamit fitili olmuştur. Solun o döneme kadarki 50 yıllık tarihinin en kitlesel yılları olma özelliğine sahip olduğu ve ülkenin "Yankee Go Home" sloganı ile sarsıldığı bu süreçteki gelişmeleri "gençlik heyecanı", "gençliğin emperyalizme karşı dönemsel tepkisi" vb. safsatalarla onu ideolojik temellerinden koparmaya çalışanlar, kendi çarpık düşüncelerine kılıf arama sevdası içinde olan reformist-revizyonist artıklarından başkaları değildir. Asıl dramatik olan ise, '68 hareketinin içini boşaltma çabaları itibarıyla bu kesimlerin objektif olarak oligarşiyle aynı paralele düşmeleridir, ihanetleridir. Bu çevrelerin iddialarının aksine '68'deki hareket, gençliğinden işçi ve köylülere, gecekondukusundan çeşitli küçük burjuva kesimlere varıncaya kadar emekçi halkın harekete geçtiği emperyalizme ve oligarşiye karşı gelişen devrimci bir halk hareketidir.

Bu yılların oldukça önemli olan diğer bir yanı ise Türkiye halklarını kurtuluşa götürecek, devrimci hareketin mayalanmasında bir kilometre taşı işlevi görmesindedir. Bu devrimci hareket 1970 yılı sonlarında kurulacak olan THKP-C'dir. THKP-C'yi oluşturacak olan devrimci kadrolar Türkiye devrimine ilişkin kaynağını ülkenin sosyo-ekonomik yapısından ve halklarımızın yaşadığı koşullardan alan, ayaklarını ülke topraklarına basan strateji ve taktikleri ilk olarak bu yıllarda dile getirmeye başlamıştır. Şu veya bu ülkenin komünist partisinin şubesi olmayacak bağımsız devrimci bir örgütlenmenin oluşturulması fikri de ilk olarak bu yıllarda boy vermiştir.

50 YILLIK REFORMİST-REVİZYONİST GELENEK

1960'lı yıllara kadar iktidar hedefi şöyle dursun, doğru dürüst bir muhalefet hareketi bile olamayan ve burjuvaziye icazet bataklığında kulaç atan TKP'den sonra geleneksel sol, '61 Anayasası'nın getirdiği nispi demokratik ortamda örgütlenme ve gelişme şansı bulur. Solun en kitlesel yılları olması özelliği taşıyan bu süreçte ilk anda parlamentarist-reformist TİP (Türkiye İşçi Partisi) ve küçük-burjuva milliyetçisi YÖN Hareketi olmak üzere iki akım ortaya çıkar. Esasta Kemalist küçük-burjuvazinin ideolojik düşüncelerinden farklı olmayan YÖN, hedeflediği toplum düzenine ulaşmanın yolunu asker-sivil-aydın kesimin gerçekleştireceği bir "cunta"da görmektedir. Emekçi sınıflara dayanma diye bir derdi olmayan bu akım M-L'nin "Proletarya Diktatörlüğü", "Sınıfsız Toplum" kavramlarını, ağzına almayacak kadar ürkütücü görmektedir.

Diğer bir akım olarak TİP ise kurulduğu andan itibaren eklektik düşüncelere sahip olmuş, sistematik olarak ideolojik-politik netliğe kavuşamamıştır. TİP ilk yıllarında sosyalizme geçişi ülkemiz koşullarında üç evreli olarak düşünüyor ve mücadele çizgisini bu anlayış üzerine oturtuyordu. Buna göre: İlk aşamada işçi ve köylülerin eğitilerek seçimler yoluyla iktidara gelmesi; ikinci aşamada emperyalizmle bağların koparılması, prekapitalist unsurlar tasfiye edilerek demokratik düzenin oluşturulması; üçüncü aşamada ise sosyalizmin inşası şeklinde bir program öngörüyordu. Ülkemiz koşullarıyla uzaktan yakından alakası olmayan TİP'in bu yanlış çizgisi 1965 yılı genel seçimlerinde 15 milletvekili ile parlamentoya girince bu kez de "Direk Sosyalist Devrim" olarak değişiyordu. Baştan itibaren tutarlı bir ideolojik-politik yapıya sahip olmayan bu anlayış parlamentoya 15 milletvekili sokmanın sarhoşluğuyla "Üç aşamalı devrim" anlayışından "Direk Sosyalist Devrim" anlayışına sivrulüyordu. Tabi gerekçe de hazırды. Buna göre: 15 milletvekili ile sosyalist bir partiyi parlamentoya sokan işçi ve köylülerin bilinçlenme seviyeleri artık yükselmişti. Dolayısıyla da artık aşamaya falan gerek kalmamış, sosyalist devrime geçişin koşulları oluşmuştur.

Sonuç olarak TİP, gerek M-L devlet ve devrim teorisini inkar etmesi ve "barışçıl geçiş" hayalleriyle kitlelere çarpıtılmış bir sosyalizm bilinci iletmesi ve "parlamentarist" mücadeleyi, tek mücadele biçimi olarak ele alması, gerekse de ülkenin ekonomik, sosyal ve siyasal koşullarını değerlendiriş biçimi olarak, solun 1920'lerden başlayan reformist-revizyonist, statükocu geleneğinin '60'lardan sonraki devamı olmuştur. Tüm bunların yanı sıra başka alternatif olmayışı nedeniyle binlerce gencin TİP saflarında bulunuyor olması ve gelecekte Türkiye devriminin yolunu çizecek olan kadroların TİP bünyesinde sosyalizmle tanışarak, bu mücadele içinde ortaya çıkması anlamında TİP'in önemli bir yeri de vardır..

Başlangıçta TİP bünyesinde bulunan genç kadrolar, sınıflar mücadelesi pratiğinden edindikleri deneyimleri M-L teori ile bütünleştirerek bir yandan kitlelere önderlik etmeye çalışırken diğer yandan ise Türkiye devriminin yolunun arayışları içindedirler.

İşçi sınıfının ekonomik-demokratik hareketlerinden köylülerin toprak işgallerine, öğrencilerin özerk-demokratik üniversite talebiyle başlayan ve giderek anti-emperyalist bir nitelik kazanan eylemlerinden diğer emekçi kesimlerin hak alma mücadelesine varıncaya kadar giderek yükselen bir hareketlenme yaşanmaktadır.

TİP ise kendine ve halka güvensizliğin, işçi sınıfının bağımsız sınıf kavgasından uzak durmanın doğal bir sonucu olarak, tüm bu gelişmeleri seyretmekle kalmıyor, kitle mücadelesinin radikalleşerek düzen dışına taşması durumunda “faşizm gelir” diyerek statükocu söylemlere sarılıyordu. Elbette bu yaklaşım burjuvaziden icazet dilenmenin, halka güvensizliğin bir sonucuydu. Bu haliyle TİP oportünizmi devrimci-demokratik hareketin önünde mutlaka aşılması gereken bir engel durumundadır.

50 YILLIK GELENEKTEN KOPUŞUN İLK ADIMI; DEV-GENÇ

Başta TİP oportünizmi olmak üzere çeşitli reformist-revizyonist anlayışlara karşı, devrimci gençlik kadrolarının yükseltmiş olduğu ideolojik mücadele en somut haliyle Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) içerisinde ifadesini buluyordu. Gerek pratik mücadelesi gerekse de reformist-revizyonist sola karşı verilen ideolojik mücadele açısından bakıldığında FKF önemli bir misyonu temsil etmiştir. Zamanla DEV-GENÇ’i daha sonra da THKP-C’yi oluşturacak olan devrimci kadrolar bu yıllarda FKF içindedir. Dahası bu dönemde yoğunlaşan ideolojik mücadele doğal olarak toplumun en dinamik kesimi olan gençlik içerisinde cereyan etmektedir. 1965 yılında çeşitli fakültelerdeki Fikir Kulüplerinin bir araya gelmesi ile oluşan FKF daha ilk kuruluş döneminde Kozlu Kömür Ocakları grevine saldıran polisin iki işçiyi öldürmesini protesto için düzenlediği ilk kitlesel eylemiyle emekçi halkın yanında olduğunu ortaya koymuştur.

1968’deki ikinci kurultayına kadar FKF yönetiminde etkin olan TİP oportünizmidir. Fakat bu oportünist anlayış giderek gençlik içinden tecrit olmaya başlaması itibarıyla bu, tam bir etkinlik sayılmaz. Keza aynı dönemde devrimci kadrolar bir yandan FKF yönetimine çöreklenmiş olan TİP oportünizmine karşı ideolojik mücadele veriyor, diğer yandan ise bu oportünist yönetimi de aşarak anti-faşist, anti-emperyalist eylemler içinde yer alarak işçi grevlerinden köylülerin toprak işgallerine varıncaya kadar gelişen kitle eylemlerine katılıyordu. Gençlik her geçen gün doğruları bulma-

ya başlıyor ve her türlü engele rağmen bu yolda yürüyüşünü sürdürüyordu.

TİP oportünizminin tüm engelleme çabalarına rağmen, Elmalı'da toprak işgali yapan köylülerin yanında yine FKF'ye bağlı gençler vardır. Onları, C. Vance'nin Türkiye'yi ziyaretini protesto etmek için FKF yönetiminden bağımsız olarak havaalanında gösteri yaparken, Amerikalılara ait binaları taşlarken görürüz bu süreçte. Fakültelerde faşistlere karşı en devrimci tavırlar alanlar, faşistlerin panolarını indirenler yine onlardır. Bunun gibi onlarca anti-emperyalist, anti-faşist eylemlerin destekleyicisi ve bizzat örgütleyicisi olan genç militanların öncülüğünü yaptığı 6. Filo eylemi, ülkemizde oldukça büyük bir etki yaratmıştır.

1968 Temmuz ayında Amerikan 6. Filosu'nun İstanbul'a geleceği duyulduğu andan itibaren gençlik hemen hazırlanmaya başlar. Dünya halklarının katili ve ülkemizdeki anti-demokratik uygulamalardan bizzat sorumlu ABD emperyalizminin vurucu gücü 6. Filo'nun elini kolunu sallaya sallaya hiçbir kaygı duymadan ülkemize gelmesine seyirci kalınamazdı. Tarih 1968 yılının Temmuz ayını gösterdiğinde, 6. Filo İstanbul'a gelir... Bu durumu duyan ve binlerce kişiden oluşan gençlik kitlesi FKF içerisindeki genç militanların önderliğinde Taksim'den Dolmabahçe'ye dalga dalga akarak, 6. Filo'ya ait Amerikan askerlerini denize dökerler. Polis müdahale etmeye cesaret edemediği bu eylem FKF oportünist yönetiminin ihanete eşdeğer tüm engelleme çabalarına rağmen gerçekleşir.

Giderek keskinleşen sınıf mücadelesi karşısında TİP oportünizmi gitgide iflas ediyordu. Bu oportünist anlayışın etkisinden kurtulmaya başlayan genç militanların öncülüğünde gelişen anti-emperyalist gençlik hareketi giderek daha da güçleniyor, yaygınlaşıyordu.

Ülkenin içerisinde bulunduğu tablo böyleyken, FKF'nin 3. Kurultayı '69'un Ocak ayı içerisinde yapılır. TİP ile MDD arasındaki çekişmenin damgasını vurduğu bu kurultayda Milli Demokratik Devrim (MDD) görüşünü savunanlar ağırlıklı bir şekilde yönetime gelir ve giderek etkinliği ele geçirirler. MDD'cileri oluşturan üç ayrı anlayış vardır. Bunlardan birincisi küçük-burjuva kuyrukçuları olan eski tüfekler, ikincisi ise Çin devriminin önderi Mao'nun görüşlerini sadece lafta savunan "Kampüs Maocusu" kesimdir. Üçüncüsü ise sosyalist düşüncelerle tanıştıkları andan itibaren Türkiye devriminin yolunun arayışı içerisinde olan ve o ana kadarki kitle muhalefetine öncülüğünü yapan Mahir Çayan ve arkadaşlarının oluşturduğu devrimci görüşlere sahip olan anlayıştır. Gerek eski tüfekler, gerekse de "Kampüs Maocuları"nın temsil ettiği anlayışlar, MDD anlayışını dahi çarpık, oportünist, revizyonist tarzda yorumlarken, devrimci kesim (Mahirler) açısından ise MDD anlayışı TİP oportünizminden kopulması ve devrimci düşüncelerin netleşmesi sürecinde sadece gelip geçici bir basamak işlevi

görmüştür.

FKF'nin 3. Kurultayı sonrasında kitle eylemleri içindeki etkinliği daha da artar ve ciddi gelişmeler olur. Öyle ki, bu süreçte başlayan ve birçok üniversiteyi kapsayan boykot ve işgal eylemleri, kendiliğinden gelişen kitle hareketlerine de yol yöntem sunuyordu. Gençlik kesiminden işçi sınıfına, gecekondukusundan köylülere, seyyar satıcılara ve çeşitli küçük-burjuva kesimlere varıncaya kadar, emekçi kitleler, grevler, boykotlar, işgaller, sokak gösterileri vb. tarzında düzene olan tepkilerini dile getiriyorlar, adeta kendi güçlerinin farkına varıyorlardı.

Bu dönemde gündeme gelen ve "Kanlı Pazar" olarak anılacak olan anti-emperyalist eylem, genç kadroların öncülüğünde gelişen önemli bir eylem olmuştur. 6. Filo'nun ülkemizi tekrar ziyaret etmesine tepki olarak gelişen, polis ve gerici faşistlerin ortaklaşa saldırdığı bu gösteride iki işçi hayatını kaybeder. Bu eylemle emperyalizme ve oligarşiye olan öfkenin, dönemsel olmadığı iki şehit ve yüzlerce yaralı pahasına gösterilmiştir.

Aynı dönemde Vietnam'da "pasifikasyon" ve "savaşın Vietnamlılaştırılması" ile görevlendirilmiş, Vietnam halkının "kasap" olarak andığı CIA uzmanı Commer'in daha elindeki kanlar kurumadan Türkiye'ye büyükelçi olarak atanacağı haberleri yayılır. Bu olayın duyulması ile birlikte gençlik kitlesi FKF'li gençlerin öncülüğünde protesto eylemlerine başlar. 6 Ocak 1969 günü davet edildiği ODTÜ'yü ziyaret eden Commer, rektörlük önünde toplanan binlerce öğrencinin öfkesiyle karşılaşır. Bu eylem sonucunda Commer'in arabası yakılarak tamamen tahrip edilir. Devrimci gençlik önderleri ise bu eylemin en önündedir.

MDD içinde bulunan devrimci kadroların, yaşamış olduğu netleşme sürecine paralel olarak sınıf savaşımı da giderek keskinleşmeye başlamıştır. Çünkü baştan itibaren kitle muhalefetine odağında bu kadrolar vardır.

Ekim '69'a gelindiğinde ise FKF'nin 4. Kurultayı tamamlanır. Ve FKF, Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu adını alır. Yalnızca bir isim değişikliği değildir bu. Kurultay TİP'in devrimci saflardan tecriti, Mahir Çayan ve arkadaşlarının önderlik ettiği devrimci kesimin ise MDD dışındaki düşüncelerinin yavaş yavaş netleşmeye başlamasının ifadesidir. Bu netleşmenin sonucu olarak eski tüfekler giderek, Mahir'lerin temsil ettiği ve silahlı mücadeleyi savunan devrimci kesimin görüşlerini sözde destekler gibi görünür. Çünkü onlara göre "şiddet eylemleri" rejimin krizini derinleştirecek ve ordunun beklenen müdahalesi gerçekleşecektir. "Kampüs Maocuları" ise Proleter Devrimci Aydınlik (PDA) çevresinde kümeleniyordu. Bu süreçte devrimci kesim ise Aydınlik Sosyalist Dergi'de (ASD) görüşlerini yayınlamaya başlar.

PDA grubu '70 yılı başlarında kendi örgütlenmesini oluşturacak, eski tüfeklerle devrimci hareketin birlikteliği ise bir yıl kadar sürecektir. Çünkü

6 Ocak 1969 Ankara ODTÜ CIA ajanı Commer'in arabasının yakılması

devrimci hareket açısından ideolojik netleşme ilerledikçe, bu anlayışla da olan ayrım noktaları keskinleşecek ve '70 sonlarında kesin kopuş gündeme gelecektir.

'65'lerden itibaren başlayan ve bir bütün olarak reformist-revizyonist geleneğe karşı verilen ideolojik mücadele FKF ile sürmüş, bu gelenekten kopuşun ilk adımı ise DEV-GENÇ olmuştur. Bu anlamda DEV-GENÇ, Türkiye sol hareketinin tarihinde iktidar perspektifine sahip, uzlaşmaz, devrimci şiddete dayalı mücadele anlayışının ilk tohumları olmuştur. DEV-GENÇ, işçi, köylü, gençlik ve diğer emekçi halk kesimlerinin mücadelesine önderlik edecek daha üst siyasi bir örgütlenmenin olmadığı koşullarda bu görevi üstlenmek gibi tarihsel bir misyona sahip olmuştur. Bu misyonu yerine getirdiği koşullarda ise DEV-GENÇ'in temel hedefi halk kurtuluş mücadelesine önderlik edecek bir örgütlenmenin yaratılmasıdır. Özellikle 4. Kurultay'dan sonra DEV-GENÇ'in eylem pratiği üst boyutlarda seyretmeye başlar. Başta işçi sınıfı olmak üzere diğer sınıf ve katmanlarla da bağlarını iyice güçlendiren DEV-GENÇ artık her yeredir.

İzmit, Zonguldak, İzmir, İstanbul'daki işçi direnişlerinden, Malatya, Sivilri, Giresun, Salihli'deki köylülerin toprak işgalleri, mitinglerine, kamu emekçilerinin boykot yürüyüşlerinden, gecekondu halkının yıkıma karşı direnişlerine kadar hemen hemen tüm eylemliliklerde aktif olarak yerlerini alan DEV-GENÇ'liler bu hareketleri desteklemiş ve emekçi kitleleri bilinçlendirmeye çalışmışlardır. İstanbul'da kurulu olan GAMAK Elektrik Motorları Fabrikası işçilerinin direnişi gençliğin işçi sınıfıyla dayanışmasının güzel bir örneğidir. '69 yılının en sert çatışmalarının yaşandığı bu direnişte, arkadaş-

larının işten atılmasını protesto etmek için fabrikanın önünde toplanan 500 GAMAK işçisine saldıran polise karşı işçiler ellerindeki sopalarla, taşlarla karşı koyarlar ve polisin ateş açması üzerine işçi Şerif Aygöl katledilir, 17 işçi de yaralanır. Bu olayın hemen ertesi günü İstanbul'un tüm fakültelerinde katliamı protesto etmek için forumlar yapılır ve genel boykota gidilir.

Halkların kardeşliğini ve kurtuluşlarının da birlikte mücadele edilerek kazanılacağını savunan DEV-GENÇ'liler, '70 Nisan'ında "silah araması" adı altında yoksul Kürt halkı üzerinde estirilen devlet terörüne karşı tavır almışlar, bu vahşi saldırıları protesto etmişlerdir.

15-16 Haziran işçi eylemlilikleri, ezilen halk yığınlarının faşist düzene karşı mücadelesinin yükseldiği '70'li yıllardaki irili ufaklı birçok eylem arasında ayrı bir öneme sahiptir.

'70'li yıllar ABD emperyalizminin ülkemizdeki etkinliğinin arttığı, ekonominin emperyalist tekellerin kuşatması altına girdiği, oligarşi içi çelişkilerin iyice büyüdüğü ve tüm bu nedenlerden dolayı emekçi halkın yaşamının artık iyice çekilmez hale geldiği yıllardır. Düzenin krizinin derinleşmesi, emekçilerin en küçük hak arama eylemlerine bile devletin azgınca saldırıları, halkı derinden etkilemiş ve bunların sonucu olarak yürüyüşler, mitingler, protesto gösterileri gündemi doldurmaya başlamıştır. Bu gelişmelerden rahatsız olan oligarşi, işçi sınıfını tamamen denetimi altına alabilmek, Amerikancı Türk-İş karşısında örgütlenen DİSK'i tasfiye etmek amacıyla 274 ve 275 sayılı iş kanunlarında değişiklik yapılmasını öngören bir kanun tasarısını gündeme getirdi. Bu tasarı 15 Haziran 1970'te Meclis'te görüşülecekti.

Kanun tasarısının Meclis'te görüşüleceği 15 Haziran günü İstanbul ve İzmit'te hemen hemen tüm büyük fabrikalarda çalışan işçilerin çoğu üretimi durdurarak yürüyüşe geçtiler. İlk gün sayıları 70 bini bulan işçiler İstanbul'da üç koldan, İzmit'te iki koldan ilerlemeye başladılar. Polis zaman zaman yürüyüş kollarına müdahale edip işçileri gözaltına almaya çalıştıysa da, işçiler polisin elinden bu arkadaşlarını alarak eylemlerine devam ettiler. Ertesi gün devam eden yürüyüşe katılan işçilerin sayısı 150 bine ulaşmıştı. Bu durum karşısında paniğe kapılan oligarşi, hareketi durdurabilmek için polisle birlikte orduyu da devreye soktu. Asker ve polislerin kurdukları barikatlar işçiler tarafından birer birer parçalanarak aşılmaya başlandı. Asker ve polislerin ateş açmaları sonucu Mustafa Baykam, Abdurrahman Bozkurt ve Yaşar Yıldırım adlı işçiler şehit düştüler, yüzlerce işçi yaralandı. Patlayan direniş karşısında şaşkınlık ve korkuya kapılan DİSK yöneticileri işçilere eylem son vermeleri için radyo ve gazetelerden çağrı yaptılar. İşçi sınıfının bu eyleminde ön saflarda yer alan yine DEV-GENÇ'lilerdi. DİSK'li yöneticiler DEV-GENÇ'lileri provokatör ilan ederek, işçilerden bunlara uymamalarını istiyorlardı.

İşçilerin bu büyük direnişi karşısında çaresizleşen egemenler geri adım atmak zorunda kaldılar ve 274 ve 275 sayılı kanunlarda değişiklik öngören kanun tasarısını geri çektiler.

DEV-GENÇ militanları bu hareket boyunca işçilerle omuz omuza dövüştüler, onlarla birlikte hapishanelere girdiler, onlarla beraber direndiler.

Hemen herşeyi deneyerek öğrenmek zorunda kalan genç kadrolar, bir yandan oportünizme ve revizyonizme karşı ideolojik mücadele vermiş, kitlenin muhalefetine öncülük etmiş, diğer yandan ise yeni-sömürge Türkiye koşullarında nasıl bir mücadele anlayışı, nasıl bir örgüt ve nasıl bir çalışma tarzı sorularına cevap aramışlardı. Bu arayış sürecinde yaşanan tüm ayrışmaların ve gelişmelerin karakteristik yanı, Mahir Çayan ve arkadaşlarının her ayrışma ve saflaşmada ülke ve halk gerçeğini biraz daha derinden kavramalarını sağlamış olmasıdır.

Yine bu saflaşmadan biri olan PDA oportünizmiyle yaşanan ayrılıktan sonra ASD saflarında yer almış devrimci kadrolar çok geçmeden bu dergi saflarındaki Mihri Belli'nin başını çektiği küçük-burjuva ve oportünist anlayışa karşı (MDD) ideolojik mücadeleyi yükselttiler. ASD'ye karşı verilen ideolojik mücadele uzun bir arayışın sonunda artık Türkiye devriminin yolunun netleşmeye başladığı anlamına gelir. Devrimci hareket ASD içindeki sağcı MDD anlayışıyla ideolojik, politik ve örgütsel farklılıklarını şu temel noktalarda ortaya koyuyordu:

Temel farklılıklardan birincisi, devrim anlayışı noktasındaki farklılıktı. M. Belli'nin başını çektiği MDD'ci anlayışın işçi sınıfının önderliğini reddeden, kendi sağındaki küçük-burjuva milliyetçilerine önderlik misyonu yükleyen, halk savaşını ve kırların temel çarpışma alanı olması gerçeğini reddeden oportünist çizgisini mahkum eden devrimci kadrolar, yeni-sömürge ülkelerin özelliklerinden hareketle halk savaşını formüle ettiler.

İkinci nokta, çalışma tarzındaki farklılıktı. Bütün çalışma biçimlerini hareketin burjuvazi nezdinde meşrulaştırılması temelinde şekillendiren MDD'cilerin bu oportünist anlayışını Mahir Çayan şu şekilde ortaya koyuyordu:

"Sosyalistçilik yasağı yaparak, 'devrimci milliyetçi' adını kendine takıp, kimliğini gizleyerek, legaliteyi temel amaç alan bir çalışma tarzı ile proleter devrimci çalışma tarzı arasında hiç ama hiç benzerlik yoktur." (5)

Üçüncü ayrılık noktası ise devrim anlayışı ve çalışma tarzından ayrı ele alınmayacak olan örgüt anlayışıdır. MDD'ciler tam bir menşevik, oportünist anlayışı ile kavradığı örgüt anlayışı hakkındaki düşüncelerine, devrimci kadroların koymuş oldukları tavrı yine Mahir Çayan şöyle ifade eder:

"Daha ilk etapta örgütü 'aşağıdan yukarı, en demokratik şekilde kura-
cağız ve işçiler, köylüler ilk dönemde sayıca ağır basacaklardır' diyen Mihri Belli ve etrafındaki kişilerin kuracağı partinin devrimci bir parti, emperya-

lizme karşı bir savaş örgütü olmayacağı gün gibi açıktır.” (6)

Ve devrimci kadrolar MDD’cilerin oportünist örgüt anlayışını da aynı şekilde reddederek, Türkiye solunun tarihinde ilk kez burjuva reformlar peşinde koşmayan, ML, savaşçı bir örgütün yaratıcıları oldular. İlk etapta hangi sınıftan geldiğine bakılmaksızın, proleter devrimcilerden oluşmuş ve il-legaliteyi esas alan bir savaş örgütü anlayışının savunucusu oldular.

Yine başta TKP olmak üzere ‘70’lere gelinceye kadar bütün sol hareketlerin ulusal soruna bakışına damgasını vuran sosyal-şoven bakış açısını parçalayarak, ML, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesinin tavizsiz savunucusu olan devrimci kadrolar bu konudaki yanlış görüşleri şu şekilde mahkum ediyordu:

“Biz, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ışığı altında diyoruz ki: ‘her şart altında, her zaman meseleyi Misak-ı Milli sınırları içinde ele almak gerekir veya Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının kullanılmasıdır’ diyen görüşler yanlıştır. Bu görüşlerin sahipleri, her iki tarafın burjuva milliyetçi ve küçük burjuva unsurlarıdır.” (7)

Devrimci kadroların “Aydınlık Sosyalist Dergi’ye Açık Mektup”ta ortaya koyduğu esas olgu emperyalizmin yeni-sömürgesi olan ülkemiz koşullarında devrimin yolunun Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi (PASS) olduğu; şehirlerde klasik kitle çalışması ve barışçıl mücadele biçimini temel alan bir anlayışın devrimci bir anlayış olamayacağının netleştirilmesidir. Bu netleşme yalnızca MDD oportünizmiyle değil, 50 yıllık reformist-revizyonist gelenekten tam anlamıyla bir kopuşu ilan ediyordu. Bu kopuş egemen sınıfların nispi demokratik hakları rafa kaldırma hazırlıkları içinde oldukları, devrimci-demokratik hareketi boğmak için yeni saldırılar ve baskı politikalarına yöneldikleri bir dönemde Türkiye devrimci hareketinde yeni bir sürecin başlangıcı oluyordu.

TÜRKİYE DEVRİMİNİN DÖNÜM NOKTASI THKP-C

DEV-GENÇ önderliğinin, sınıf savaşının ilkeleri etrafında oluşmuş, biz-zat devrimci pratik etrafında şekillenecek ve Türkiye halklarını kurtuluşa gö-türecek bir parti hedefine yönelmesi ile birlikte '70'lerin sonunda THKP-C kurulur.

THKP-C'nin kurulması Türkiye devrimci mücadelesinin bir dönüm nok-tası olur. THKP-C'nin kuruluşu, tarihimizde reformizm ile devrim, küçük burjuva oportünizmiyle M-L çizginin birbirinden ayrışması anlamında en önemli, en ciddi dönemlerden biridir. DEV-GENÇ'in mücadele pratiği üze-rine oturan THKP-C, belli bir olgunlaşmanın, kadro birikiminin ve ideolojik birliğin üzerinde yükselmiştir. 50 yıllık reformist-revizyonist geleneğe karşı verilen ideolojik mücadele THKP-C'nin partileşme sürecidir.

Yine bu sürecin pratiği içerisinde işçi sınıfı, gençlik, köylülük, -hatta o günkü koşulların özgünlüğünden- ordunun vd. kesimlerin içinde büyük öl-çüde örgütlenmelerini tamamlamış, coğrafi anlamda stratejik bölgelerde örgütlülüklerini yaratmış, silahlı yapıları kurmuş, komitelerini oluşturmuş bir örgütlenmedir THKP-C.

THKP-C'nin kuruluşu Anadolu ihtilalinin iktidar perspektifine kavuşma-sıdır. Kendine güvensizliğin, burjuvaziden icazet dilenmenin, burjuva de-mokrasisi içinde çare aramanın, pratik mücadeleden kaçışın ifadesi olan

sol geleneğin tarih çöplüğüne gömülerek, Türkiye halklarının kurtuluşunun silahlı mücadele ile mevcut iktidarı yıkmaktan geçtiği beyinlere THKP-C ile kazınmıştır.

THKP-C'nin kuruluşu, halka ve kendine güvensizliğin, korkaklığın belirleyici olduğu bir dönemin kapanarak, devrime ve halka bağlılığın, güvenin, özverinin ve cesaretin damgasını vuracağı bir dönemin başlangıç noktası olmuştur. Reformizm ile düzen tarafından ideolojik, politik ve ekonomik olarak kuşatılmışken, kendine sosyalist diyen hiçbir ülkenin desteğini ve yardımını almadan emperyalizme ve oligarşiye karşı silahlı başkaldırı hareketini başlatmak THKP-C'de ifadesini bulur. Bu başkaldırı neyi amaçladığını bilmeyen, körü körüne bir başkaldırı değildir. Hedefinde, emperyalizmi ülkemiz topraklarından kovmak, oligarşiyi yıkmak ve Devrimci Halk İktidarı'nı kurmak vardır.

Evet, THKP-C'yi oluşturan önderler M-L'yi bir dogma, bir reçete olarak değil, son derece zengin, hayatın gerçekleri karşısında derinleşip gelişen bir eylem kılavuzu olarak kavramışlardır. Bu kavrayış ülkemizin ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel, tarihsel özelliklerine uygun doğru bir ideolojik-politik hat belirlemelerini sağlamış ve her türden şabloncu, dogmatik, kuyrukçu anlayışla THKP-C arasında aşılması olanaksız kesin bir çizgi olmuştur. Bu konuda Mahir Çayan'ın "Biz dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için yola çıktık.", "Türkiyeli devrimcilerin görevi dünya sosyalist ülkelerinin trafik polisliğini yapmak değildir." Sözleri THKP-C'nin özgünlüğünü özetler niteliktedir.

THKP-C '71 SİLAHLI DEVRİM CEPHESİNİN ANA GÖVDESİDİR

Gerek ideolojik-politik, gerekse de pratik anlamda bir bütün olarak '71 devrimci kopuşuna damgasını vuran THKP-C olmuştur. Yine bu koşullarda silahlı mücadeleyi başlatmaları itibarıyla '71 kopuşu içinde yer alan diğer devrimci yapılanmalar ise THKO ve TKP-ML'dir. Militan mücadeleleri ve silahlı mücadeleyi temel almaları yanı ile bu anlayışların geleneksel sol çizginin hakimiyetini sona erdirmede önemli rolleri olmuştur. Fakat bunlar ideolojik-politik çizgilerinin yanlışlığı sonucu hiçbir zaman önemli bir güç olmamışlar, bunun doğal sonucu olarak da 12 Mart faşizmi ile birlikte THKO ideolojik, politik ve örgütsel olarak tasfiye olurken, TKP-ML ise uzun yıllar, varılmaktan öteye gidemeyecektir.

THKO savaşçılarının özverili, cesaretli ve uzlaşmaz mücadele pratiklerinin '71 silahlı devrim cephesinin prestij kazanmasındaki rolü oldukça önemlidir. Özellikle THKO önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın 12 Mart faşizminin idam sehpalarında takınmış oldukları uzlaşmaz tavırları, Türkiye devrimci hareketine önemli bir miras olarak kalacak-

tır.

TKP-ML ise '71 silahlı devrim cephesinin bir parçası olarak önemli bir yere sahip olmuştur. Ancak silahlı mücadeleyi temel alması ve militan tutumu ile birlikte, Çin'in yarı-sömürge koşullarında geçerli olan halk savaşı anlayışını olduğu gibi ülkemizin koşullarına uygulamaya kalkan bu anlayışa esas karakterini veren şey şabloncu-mekanik oluşudur.

THKP-C KURULUYOR

'70'ler Türkiye'si, üniversiteli gençliğin emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı başlattığı mücadelesinin tüm emekçi kesimleri sarıp sarımaladığı, kendiliğinden gelişen eylemlerin birbiri ardına patladığı bir süreçtir. 15-16 Haziran gibi büyük işçi direnişlerinin yanında pek çok irili ufaklı grevlerin, fabrika işgallerinin, çatışmaların yaşandığı, köylülerin toprak işgalleri, mitingler yaptığı, öğrenci gençliğin anti-emperyalist gösteriler düzenlediği, akademik-demokratik talepli boykotlar-işgaller gerçekleştirdiği bu dönem aynı zamanda oligarşinin yavaş yavaş faşist karakterinin de ortaya çıkmaya başladığı bir dönemdir. Halk kitlelerinin en küçük hak arama eylemlerine bile devlet azgınca saldırmakta, bağımsızlık isteyenler, sömürüye karşı çıkanlar hapishanelere doldurulmaktadır. Üniversiteli gençleri sindirmek için polis, üniversitelere saldırmakta, işgal etmekte ve katliamlar yapmaktadır. "Silah araması" vb. gerekçelerle yoksul Kürt halkı üzerinde devlet terörü estirilmektedir.

Mahirler, kendiliğinden gelişen eylemlerin yaygınlaştığı, düzene karşı halk muhalefetine yükseldiği böylesi bir süreçte, halk kitlelerini iktidar için mücadele ettirebilmenin DEV-GENÇ gibi bir gençlik örgütlenmesiyle mümkün olamayacağını, Marksist-Leninist bir parti gerektiğini tespit ederler. Bu dönemde çıkardıkları "1965-1971 Türkiye'de Devrimci Mücadele ve DEV-GENÇ" adlı broşürde görüşlerini şöyle ifade ediyorlardı:

"Hakim sınıfların açıkça zor metotlarına başvurdıkları, revizyonist kliklerin azgınca pasifizm propagandasını yaptıkları bu dönemde, eldeki kadroları örgütlü biçimde en aktif mücadelenin içine sokmak gerekmektedir... Karşı-devrimin baskısına devrimci şiddetle cevap vererek, işçi ve köylü kitlelerine aktif mücadelenin gerekliliğini göstermek gerekmektedir. 'Hazreti Eyüp sabrı' ile beklemeden, en aktif mücadelenin içine girilerek, bu mücadele içinde geniş halk kitlelerini örgütlemek gerekmektedir. Ancak böyle bir mücadeleyle, revizyonizmin sosyalizm yolundaki bataklıkları kurutulacak, Türkiye halkı özgürlüğüne kavuşacaktır." (8)

17-18 Ekim 1970 tarihlerinde gerçekleştirilen DEV-GENÇ'in 5. Kurultayı'nda ilk sözü alarak uzunca bir konuşma yapan Mahir Çayan, Mil-

li Demokratik Devrim stratejisinin bir savaş stratejisi olduğunu, bu devrimci savaşın görevlerinin bir gençlik örgütü (DEV-GENÇ) tarafından asla yerine getirilemeyeceğini; bunun bir Parti örgütlenmesi içinde çözümlenmesi gerektiğini belirtiyordu.

DEV-GENÇ'in bu kurultayında o güne kadar Aydınlık Sosyalist Dergi içinde yer alan Mihri Belli ve Mahirler arasındaki görüş ayrılıkları iyice su yüzüne çıkmıştı. Bu kurultaydan sonra ileride THKP-C'yi kuracak olan kadrolar, 29-30 Ekim'de Ankara Birlik Sahnesi Tiyatrosu'nda yapılan toplantıda, bir özeleştirici ortamının yaratılacağını ve böylece hareketin daha sağlıklı bir çizgiye gireceğini umarak Mihri Belli'yi, Türk Solu dergisinden bu yana sürdürdüğü sağ çizgisinden dolayı eleştirdiler.

Devrimci hareketin "kendisi" demek olduğunu sanan Mihri Belli, yöneltilecek eleştirileri kendisine karşı yapılan kişisel saldırılar olarak kabul etmiş ve bu hırçınlıkla o zamana kadar açıktan söyleyemediği, geçiştirmeye çalıştığı oportünist, revizyonist düşüncelerini açıkça ortaya koymuştur.

Mahirler bu toplantıdan sonra artık kesin olarak Aydınlık Sosyalist Dergi'den ayrılmaya karar verirler. ASD'den neden ayrıldıklarını ve görüş ayrılıklarını teker teker ele aldıkları "ASD'ye Açık Mektup" adlı broşürde, ayrılıkla ilgili tüm düşüncelerini ortaya koyarlar. (Bu broşür 1971 yılının ocak ayında Kurtuluş yayınlarında basılmıştır.)

Çoğunluğunu, DEV-GENÇ'in mücadele pratiği içinde yetişmiş, ideolojik-politik görüşleri bu süreçte netleşmiş kadrolar, '70 Aralığında 50 yıllık geleneksel soldan kopuşun bir ifadesi olarak, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaş yükseltecek, politik-askeri bir örgütlenme olan THKP-C'yi kurmuşlardır.

THKP-C'nin ideolojik-politik yayın organı olan Kurtuluş gazetesinin 15 Mart 1971 tarihli 1. sayısında "... Hayat, devrimci pratiğin içindeki işçi, köylü, öğrenci militanları bir araya getirdi. Böylece, Leninizm temelleri üzerinde, devrimci yoldaşlığın oluşturduğu, kelimenin geniş anlamı ile proleter devrimci bir örgüt doğdu. Bu örgüt Türkiye'deki karşı-devrim cephesinin bütün baskı, şiddet ve cebrini göğüsleyerek kırsal alanlardan fabrikalara, üniversitelere kadar, bütün kesimlerdeki devrimci mücadeleyi yönlendirme gayretleri içinde olanların örgütüdür." (9) deniliyordu.

THKP-C kadrolarının büyük çoğunluğu DEV-GENÇ kökenli olmaları na rağmen kendilerini yalnızca gençliğin akademik-demokratik mücadelesi ile sınırlamamışlar, o güne kadar işçi, köylü, memur..., tüm halk kesimlerinin taleplerine sahip çıkmışlardır. Bunun doğal bir sonucu olarak halkın tüm kesimleri ile sıcak bağlar geliştirmişlerdir. Bu bağ gittikçe güçlenecek ve THKP-C'nin örgütsel ilişkilerine dönüşecektir.

THKP-C'NİN İDEOLOJİK-POLİTİK ÇİZGİSİ

THKP-C'nin ideolojik-politik görüşleri, devrim stratejisi, ülkemiz gerçekliğinin M-L bir temelde yorumlanmasına dayanır. Başka ülke komünist partilerinin ideoloji-politikalarını, stratejilerini aynen bizim ülkemize uyarlamaya çalışan şabloncu oportünist-revizyonistlere karşı sürekli bir ideolojik mücadele yürüten Mahir Çayan, Türkiye devriminin yolunu çok net bir biçimde Kesintisiz II-III adlı çalışmasında ortaya koymuştur. Mahir Çayan'ın bu düşünce ve görüşleri süreç içerisinde, mücadele içerisinde gelişmiş, olgunlaşmış ve netleşmiştir. Bir taraftan emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele ederken bir taraftan da TİP içerisinde, ASD içerisinde, FKF ve DEV-GENÇ içerisindeki oportünist-revizyonistlere karşı amansız bir ideolojik mücadele sürmüştür. Teorinin sürekli gelişmesi, derinleşmesi ve devrimin tüm sorunlarının kavranması aslında Mahir'in araştırmacı kişiliğinin, M-L ideolojisine ve kendine güveninin, devrim isteğiyle yanıp tutuşmasının bir sonucudur.

Devrimin sorunlarının çözümüne hiçbir katkısı olmayan soyut tartışmalarla solun birbirini kırıp geçirdiği, her gün yeni Amerikalıların keşfedildiği bu dönemlerde THKP-C'nin ideolojik-politik çizgisinin şekillenmesini Mahir şöyle anlatıyor: "İşte biz bu hava içinde, biraz da bu havanın etkisinde kalarak doğru çizgiyi, ayaklarımız bu bataklıkta olduğu için ağır ağır yürüyerek bulduk. Aynı yavaşlıkla da pratiğe geçtik. (Teoriyi devrim yapmak için okuduk, öğrendik. Ancak bu ulema olduk anlamında yorumlanmamalıdır. Biz sosyalizmin öğrencileriyiz. Ve bu öğrencilik hayatımız boyunca devam edecektir)." (10)

Bizim ülkemiz gibi 3. Bunalım Dönemi'ndeki yeni-sömürge ülkelere özgü suni denge, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi gibi konular ilk defa Mahir Çayan tarafından ortaya konulmuştur. Mahir Çayan, ülkemizdeki emperyalizmin varlığını 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra geliştirilen yeni-sömürgecilik ilişkileri içinde ele almıştır. Buna göre emperyalizm bizim gibi ülkelere, askeri, tankı, topu ile değil ekonomik-askeri anlaşmalarla girmiş ve içsel bir olgu haline gelmiştir (Gizli işgal). Emperyalizme bağımlı gelişen temel sanayi, geçmiş döneme göre toplumsal üretimi ve nispi refahı arttırmıştır.

Suni denge olgusu ise yeni-sömürge ilişkilerin doğal bir sonucudur. Toplumsal üretimin artışı ve nispi refah görünüşte emekçilerle sömürücüler arasındaki çelişkileri yumuşatmıştır. Emperyalist işgalin gizli niteliği halkın tepkilerinin yükselmesini engellemiştir. Devletin silahlı güçleri iç savaş göre biçimlenmiştir. Ülke içindeki pazarın genişlemesi, ülkenin en ücra köşelerine kadar uzanan ulaşım ve haberleşme, devlet otoritesinin ülkenin her köşesinde güçlenmesine neden olmuştur. Halk kitlelerine karşı yeni

ve çok güçlü propaganda araçları ve pasifikasyon yöntemleri geliştirilmiştir. İşte tüm bunlar halk kitleleri ile oligarşi arasında bir suni denge oluşmasının nedenleridir. Bu nedenlerden dolayı memnuniyetsiz olan, düzene karşı olan halk kitleleri atıl kalmakta, harekete geçmemektedir. Bunun içindir ki devrim için yola çıkmış kim olursa olsun ülkemizdeki suni dengeyi dikkate almalı, stratejisini, taktiklerini buna göre belirlemelidir.

Kendi iç dinamiği ile gelişmeyen ülkemizdeki tekelci burjuvazi baştan itibaren emperyalizmin desteğiyle geliştirilmiştir. Bu niteliğinden dolayı üretim ilişkilerinin tümüne hakim olacak güçte değildir. Toprak burjuvazisi ve feodal kalıntılarla yönetimi paylaşmak zorundadır. Bu yönetime oligarşik dikta veya sömürge tipi faşizm de denilebilir. Bu yönetim bazen göstermelik demokrasi ile bazen de bu bile ortadan kaldırılarak sürdürülür.

3. Bunalım Dönemi'nde emperyalizmin yeni-sömürgecilik ilişkilerini, oligarşinin niteliğini ve suni denge olgusunu ortaya koyan Mahir, verecek olan devrimci mücadelenin temel olarak silahlı propagandayı esas alması gerektiğini savunmaktadır. Bu konuya ilişkin Mahir şunları ifade eder: "İşte, silahlı propagandayı temel alan ve öncü savaşı ile emekçi kitleleri devrim saflarına çekerek, devrimci mücadelenin bir halk savaşı ile zafere ulaşacağını tespit eden partimizin bu tespiti, Marksizm-Leninizmin kılavuzluğu altında içinde yaşanan tarihsel durumun ilişki ve çelişkilerinin ve bu çelişkilerin ülkemize yansımalarının ışığında yapılmıştır." (11)

O dönem THKP-C'nin öngördüğü "silahlı propaganda" ve "öncü savaşı"na yönelik oportünist-revizyonistlerin yaptıkları "Bir avuç adamın hakim sınıflarla düellosudur, bu anarşizm, narodnizmin çizgisidir" vb. karalamalara, çarpıtmalara ilişkin verilen cevapta ise; "Emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik mücadelelerinin, oligarşik diktatörlük -isterse temsili görünüm içinde olsun- tarafından terörle bastırıldığı merkezi otoritenin ordusu, polisi vs. ile 'dev' gibi güçlü olarak halk kitlelerine gözüktüğü, gizli işgalin var olduğu bu ülkelerde, kitlelerle temas kurmanın, onları geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası ile devrim saflarına kazanmanın temel mücadele metodu silahlı propaganda"dır.

Silahlı propaganda, askeri değil politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadele biçimidir. Yani silahlı propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir." (12) deniliyordu.

Temel olarak silahlı mücadelenin esas alınması ekonomik-demokratik mücadelenin reddedilmesi anlamına gelmiyordu. Halk kitlelerinin ekonomik-demokratik talepli eylemliliklerin etrafında örgütlenmesi ve

bu mücadele biçiminin silahlı mücadeleye tabi, onunla birlikte ele alınması gerektiği belirtiliyordu. Silahlı propagandanın temel, demokratik mücadelenin buna tabi olarak ve birbirini tamamlayan tarzda ele alınarak sürdürüldüğü strateji, ülkemiz devriminin stratejisidir. Devrim halk savaşı ile gerçekleşecektir. Fakat ülkemizin özgünlüğü nedeniyle halk savaşı, öncü savaşı aşamasından geçmek zorundadır. Bütün bunları kapsayan strateji Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisidir (PASS).

THKP-C'nin stratejik hedefi anti-emperyalist ve anti-oligarşik devrimdir. Ülkemizdeki egemen sınıflarla emperyalizmin iç içe geçmiş ve birbirinden ayrı olarak düşünülemeyeceği gerçeğinden hareketle Mahir, "Ülkemizdeki tekeller kapitalizm kendi iç dinamiği ile gelişmediğinden ve de yerli tekeller burjuvazi, baştan emperyalizmle bütünleşmiş olarak doğduğundan, stratejik hedefimiz anti-emperyalist ve anti-oligarşik devrimdir." (13) tespiti yapmıştır. Politik Askeri Liderliğin Birliği ilkesini yani hem politik hem de askeri örgütlenmenin aynı önderlik altında toplanmasını benimseyen THKP-C, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisine göre işçi sınıfının ideolojik öncülüğünde savaşacaktır.

12 MART

THKP-C kurulalı henüz birkaç ay geçmişti ki, yükselen devrimci-demokrat halk muhalefeti ve oligarşi içindeki çelişkilerden dolayı "demokrasi"ye ara verilmiş, 12 Mart faşist cuntası gelmişti. Emperyalizmin derinleşen krizi, emperyalizme göbeğinden bağlı olan oligarşinin de krizini ve çelişkilerini derinleştirmiştir. Bir de buna her geçen gün sesini yükselten halk kitlelerinin muhalefeti eklenince oligarşi bu duruma daha fazla dayanamamış, sömürge tipi faşizmin karakteri gereği yönetimi 12 Mart faşist cuntasına teslim etmiştir.

12 Mart halka ve devrimcilere karşı ilan edilmiş bir savaştı. "Balyoz Harekatı" adı altında Türkiye halkları üzerinde tam bir terör estiriliyordu. Düzene muhalif herkes; öğrenciler, aydınlar, emekçiler..., herkes gözaltına alınıyor, işkencelerden geçiriliyor, hapishanelere dolduruluyorlardı. Halka gözdağı verilerek sindirilmek isteniyordu.

12 Mart faşist cuntasına karşı silahlı mücadelede ısrarlı olan THKP-C ve THKO dışındakiler neye uğradığını şaşırarak, kimi bavullarını hazırlayarak hapishane önündeki yerlerini almışlar, kimileri ise ortadan yok olmuşlardı.

12 Mart sonrası "sol"un durumunu Mahir şöyle anlatıyor:

"İşte bu ortamda 12 Mart askeri darbesi olmuş ve 1923'ten beri süregelen nispi denge (Önce devrim cephesi lehine, 1946'dan sonra aleyhine olan) bozulmuş ülkedeki oligarşi, küçük burjuvazinin politik gü-

cünü kırarak devletin bütün kurumlarına egemen olmuş ve baskı ve şiddet politikası ile sol'u dağıtmıştır.

12 Mart öncesinde yedi-sekiz fraksiyon halinde olan sol, bugün başlıca iki kampa ayrılmıştır:

- Silahlı devrim cephesi.
- Oligarşinin soldaki uzantısı pasifist cephe.

Silahlı propagandaya, gerillaya karşı olmanın hainlik sayıldığı hemen hemen herkesin savaş, silahlı eyleme geçme sözlerini ağızından düşürmediği 12 Mart öncesi ortam ile 12 Mart sonrası ortam iki ayrı dünya gibidir. En iyi devrimciliği en keskin gözükme şeklinde anlayan, silahlı propagandayı ağızlarından düşürmeyen, silahlı propagandayı savunmayan herkesi hainlikle suçlayan pek çok legal dönemin keskin 'gerilla uzmanları' silaha sarılmaktan başka hiçbir yolun kalmadığı 12 Mart sonrasında ise, 12 Mart öncesinde devrim meselesini iyi düşünmediklerini, aslında silahlı propagandanın örgütleyici olmadığını, yanlış olduğunu, daha önce meselelerini iyi bilmediklerini, 12 Mart'tan sonra teoriyi öğrendiklerini söyleyerek, daha önce pasifizm diye küfrettikleri uluslararası revizyonizm çizgisine dört elle sarılmışlardır.

Bu son derece doğaldır. Çünkü her darbe, sağ ve pasifist eğilimleri ortaya çıkartır (1905 yenilgisi Menşevik çizgiye geçici olarak güç kazandırmıştır).

12 Mart'tan sonra Türkiye solunda birbirine zıt iki gelişim olmuştur.

Birincisi genellikle öğrencilerin dışında halkın çeşitli kesimlerinden gelen pek çok yeni ve tutarlı eleman silahlı propagandanın etrafında toplanırken, legal dönemin bazı keskin 'cazip şöhretleri' de, geçmişte yanlış düşündüklerini söyleyerek, pasifizmin cephesine gönüllü yazılmışlardır." (14)

12 Mart faşist cuntasının devrimcilere ve halka karşı savaş ilanı THKP-C'nin kadroları tarafından tereddütsüz kabul edildi. THKP-C'nin kurulmasının üzerinden çok kısa bir süre geçmesine rağmen 6 ayrı bölgede, bölge örgütlülüklerini yaratmış, silahlı yapılarını kurmuş ve komitelerini oluşturmuştur. THKP-C Merkez Komitesi, Genel Komitesi ile yukarıdan aşağıya hiyerarşik yapısını oluşturmuştur. Mevcut örgütlenmeleri ve olanaklarıyla sürecin omuzlarına yüklediği devrimci sorumluktan kaçmamış ve silahlı mücadeleyi yükseltmişlerdir.

Oligarşi içindeki tekelci burjuvazinin temsilcisi olan 12 Mart'ın Başbakanı Nihat Erim "ilerici-reform yanlısı" görünerek, küçük burjuvalar ve Kemalistler'in desteğini alarak zaman kazanmak istiyor ve devrimcilere son darbeyi vuracağı zamanı kolluyordu. Fakat THKP-C'nin bu süreçteki eylemleri Nihat Erim'in bu maskesini düşürmüş ve oynanmak istenen oyunu bozmuştur.

THKP-C'NİN EYLEMLERİ

Ziraat Bankası Küçükkesat Şubesi Kamulaştırma Eylemi

Şehir gerilla eylemlerini başlatmak için karar almak üzere toplanan THKP-C Merkez Komitesi silahlı mücadeleyi sürekli kılabilcek bir takım olanaklar ve kurumlaşmaların yaratılması için gerekli olan paranın bir kısmını kamulaştırmalar yapılarak karşılanmasına karar vermiştir. Bu karar doğrultusunda Ankara Ziraat Bankası Küçükkesat Şubesi'nin istihbaratı çıkartılır. Eylemi gerçekleştirecek ekibin belirlenmesiyle eylem planı çıkartılarak gerekli hazırlıklar yapılır. Plana göre eylem sorumlusu Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir, belirlenen bankanın önünde 12 şubat 1971 günü saat 11.30'da bekleyecek, diğerleri ise Ulaş Bardakçı, Hüdaî Arkan ve Oktay Etimen aynı gün kamulaştıracakları bir taksi ile banka önünde bekleyen yoldaşlarıyla birlikte eylemi gerçekleştireceklerdi.

Planlandığı gibi, başarıyla bitirilen eylem sonucunda 48 bin 660 lira kamulaştırılır.

Türk Ticaret Bankası Erenköy Şubesi Kamulaştırma Eylemi

Şubat ayı içinde toplanan THKP-C Merkez Komitesi faaliyetlerini değerlendirir. Bu toplantıda şehir gerilla eylemlerinin bundan böyle deşifstasyon, İstanbul'un şimdilik daha uygun olması vb. nedenlerle İstanbul'da yoğunlaşmasına karar verilir. Karara göre Mahir, Cevahir, Ulaş ve eylemi gerçekleştirecek olan diğerlerinin de İstanbul'a gitmeleri kararlaştırılır. Buna göre ilk önce Ulaş İstanbul'a gidecek, gerekli kurumlaşmaları, hazırlıkları gerçekleştirecektir. Bu iş için hazırlıklara başlayan Ulaş, Ankara'da kamulaştırdığı Anadol marka bir otomobil üzerinde çeşitli değişiklikler yaparak tanınmayacak hale getirir ve İstanbul'a gelir. Kurumlaşmalar için gerekli evler hazırlandıktan sonra Mahir, Cevahir ve diğerleri şubat ayının sonlarında İstanbul'a gelirler. Oldukça hızlı ve titiz bir şekilde hazırlıkları tamamlayan Ulaş, aynı zamanda Eminönü Nüfus Müdürlüğü'nden sahte kimlik için kullanmak üzere 32 adet boş nüfus cüzdanı ve mühürler elde eder. Silahların da Ankara'dan gelmesiyle hazırlıklar tamamlanır.

İstanbul'da yapılan toplantıda, gerçekleştirilecek ilk eylemin bir bankadaki paranın kamulaştırılması eylemi olmasına karar verirler ve bu yönde hazırlıklara başlarlar. Bu eylem için konumundan dolayı müsait olan Erenköy Türk Ticaret Bankası ile ilgili istihbarat çalışmalarına başlarlar. Eylem planı çıkarılır.

Eylem yapıldıktan sonra geri çekilmek için kullanılacak otomobile Ulaş'lar tarafından eylemden önce el konulur. Amerikalı bir çavuşa ait olan bu otomobil eylemden bir gün önce bankaya yakın bir yere park edilir.

Ertesi gün bankadan içeri giren Cevahir veznedarın yanına gittiğinde, Mahirler de bankadan içeri girip silahlarını çekerek eylemi başlatırlar. Para-

lara el konulduktan sonra eylemciler kapı önüne koydukları kutu içerisinde bomba olduğunu söyleyerek Ulaş'ın çalışır vaziyette bıraktığı otomobile yönelirler. Eylem yerinden uzaklaştıktan sonra Amerikalı çavuşun otomobili uygun bir yerde Mahir ve Cevahir tarafından bir bidon benzinle yakılır. Başarıyla sonuçlanan bu eylemde 14 bin 449 lira kamulaştırılır.

İşbirlikçi Burjuva Mete Has ve Toprak Ağası Talip Aksoy'un Kaçırılması

12 Mart cuntası gelmiş, emekçi halk sömürü ve zulüm düzeninin pervasız saldırılarıyla baş başa kalmıştır.

Devletin tüm güçlerini devrimcileri ortadan kaldırmak için seferber ettiği bu süreçte zulmün ve sömürünün asıl kaynağına yönelmek sağlam bir ideolojik çizgi, devrim mücadelesinde kararlılık ve cüret gerektiriyordu. İşte THKP-C'yi diğer siyasi yapılardan ayıran özellikler de bunlardı.

Hedef tespit edildikten sonra hazırlıklara başlayan THKP-C savaşçıları, Mete Has'ın oturduğu evi, evin konumunu, eve gidiş geliş saatlerini vd. ayrıntıları dikkate alarak eylem planını çıkarırlar ve eylemi 4 Nisan 1971 günü yapmayı kararlaştırırlar.

Eylem günü Ulaş'ın kullandığı otomobille, Mete Has'ın oturduğu Bağdat Caddesi'ndeki Suadiye 406 numaralı apartmanın önüne gelen Mahir, Cevahir ve Ulaş etrafı kontrol için iki saat kadar bekledikten sonra saat 17.00'de Mete Has'ın dairesinin kapısını çalarlar. Kapıyı açan hizmetçiye silahlarını çekerek susmasını, sesini çıkarmamasını söylerler. Hizmetçiye de yanlarına alarak Mete Has'ın karısı Fezal Has'ın odasına girerler. Fezal Has'a, THKP-C'li olduklarını ve eylemi niçin yaptıklarını anlatarak "söylenenleri yaptığı sürece" kendisine bir zarar vermeyeceklerini anlatırlar ve Mete Has'ın eve gelmesini beklemeye başlarlar. Kadir Has'la birlikte eve gelen Mete Has karşısında Mahir'leri görünce ne yapacağını şaşırır. Mahir, Mete Has'ı başka bir odaya çekerek THKP-C'li olduklarını ve kendisini kaçırarak 400 bin TL fidye isteyeceklerini anlatır. Bu sırada kalbi duracak hale gelen Kadir Has rahatsızlanarak yatak odasındaki yatağa yatmış, Cevahir ise başında beklemektedir. Evdekilere akşam misafir bekleyip beklemedikleri sorulduğunda ise misafir beklediklerini söylerler. Saat 21.00 sularında beklenen misafir toprak ağası Talip Aksoy ve ailesi de gelirler. Saat 24.00 olduğunda Cevahir Mete Has'ı yanına çağırır ve bir süre sonra kendisi ile birlikte Talip Aksoy'u da götürceklerini söyler. Gece yarısı evden çıkarılan Talip Aksoy ve Mete Has'ı, Ulaş Erenköy'deki bir apartman dairesine götürür. O gece Mete Has'ın evinde kalan Mahir parayı vermedikleri taktirde Mete Has ve Talip Aksoy'u öldüreceklerini bir kez daha tekrarlar. Sabah saatlerinde Kadir Has'la birlikte şirketin bürosuna giden Mahir toplam miktarın yarısı olan 200 bin TL'yi burada, diğer kalan 200 bin

TL'yi de akşama doğru Etiler çarşısı durağında alır. Paranın tamamı alındıktan sonra Mete Has ve Talip Aksoy elleri ve gözleri bağlı bir şekilde ağızlarına mendil sokularak aynı akşam 23.30 sıralarında Fenerbahçe'de bırakılırlar. İşbirlikçi tekелci burjuvaziye karşı yapılan bu eylemde halkı sömüren asalakların 400 bin lirasına el koyulmuştur.

İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'un Kaçırılması

Enternasyonalizm THKP-C'nin teori ve pratiğinde içi boş bir sözcük olmaktan çıkmış, büyük bedeller pahasına ete kemiğe büründürülmüştür.

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki ileri karakolu olan İsrail, bağımsızlık ve özgürlük isteyen Filistin halkına karşı her türlü vahşeti uygulamaktan çekinmemiştir. Dünya halklarının düşmanı olan emperyalizmin, çıkarlarını korumak için Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren İsrail'in Türkiye'deki başkonsolosu THKP-C'nin hedefiydi bu kez. Filistin halkının acısını yüreğinde hissetmek ve yapılan katliamların hesabını sormaktı enternasyonalizm. Ve enternasyonalizmi sözde değil özde kavrayan THKP-C katliamların hesabını soracaktı.

THKP-C yöneldiği hedefleri çok net olarak belirlemiştir.

THKP-C Merkez Komite imzalı THKP'nin devrim stratejisini anlatan "İhtilalin Yolu" adlı broşürde şöyle deniliyordu:

"İçinde bulunduğumuz dönem, halk kurtuluş savaşının şehir gerillası biçiminde yürütüldüğü dönemdir. Partimiz, politik savaşın bu mücadele biçimini belli kurallara bağlamıştır. Şehir gerilla savaşında hedef, emperyalist güçler, tekелci burjuvazi ve onların köpekleridir. Bu hedeflere vuran bütün hareketleri destekleyen partimiz, bu hedeflere yönelmeyen adi gangsterlik niteliğindeki eylemleri şiddetle kınar." (15)

17 Mayıs 1971 günü daha önce yapılan plan gereği Mahir, öğle saatlerinde Cevahir ve Ulaş'la buluşarak Başkonsolos E. Elrom'un oturduğu apartmanın önüne gelirler. Apartmanın kapısını ilk önce çalanlar Cevahir ve Ulaş olur. Kapıcıya kapıyı açtırdıktan sonra silahlarını çekerek "sesini çıkarmamasını" söylerler. Bu sırada Mahir de apartmandan içeri girer. Hepsi birlikte kapısı açık olan bir daireye girerler. Evdekilere, kendilerine bir zarar vermeyeceklerini söyleyerek bağırırmaları için uyarırlar. Öğlen 13.30'da apartmandan içeri giren başkonsolosu, elinde silahı ile Cevahir karşılar. Ve Mahir'in bulunduğu daireye sokmaya çalışır. Başkonsolos ilk başta direnmeye çalışırsa da Cevahir'in müdahalesiyle direnmekten vazgeçerek söylenenleri yapmaya başlar. Başkonsolosun elleri, ayakları ve ağzı bağlandıktan sonra gizli bir şekilde binadan çıkarılır. Örgütün belirlediği başka bir yere götürülür. Aynı gün İsrail Başkonsolosu E. Elrom'un kaçırılışına ilişkin "Amerikancı Bakanlar Kurulu'na" başlıklı bildiri ve diğer bildiriler TRT, Türk

Haber Ajansı, yayın organları, parti başkanları ve bazı öğretim üyelerine gönderilir.

“Amerikancı Bakanlar Kurulu’na” başlığı taşıyan THKP Merkez Komite-si imzalı ültimatomda şunlar yeralır:

“Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, 1 MAYIS HAREKATI’nda Ortadoğu halklarının baş düşmanı Amerikan emperyalizminin maşası siyonist İsrail’in Türkiye Başkonsolosu olan ve de ülkemizdeki siyonist hareketlerin organi-zasyonunda önemli rolü olan Efraim Elrom’u kaçırmıştır.

Efraim Elrom’un hayatına karşılık, derhal şu şartların yerine getirilmesi gerekmektedir.

1- Tutuklu bulunan bütün devrimcilerin derhal serbest bırakılması (Yer sonra bildirilecektir),

2- Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi’nin 1 No’lu Bülteni’nin 07.30, 13.30, 19.30 ve 22.45 TRT haber bültenlerinde 3 gün devamlı ve eksiksiz anons edilmesi,

3- Mühlet doluncaya kadar polisin ve diğer zabitanın hiçbir takibe giriş-memesi ve aleyhte yayın yapılmaması.

Mühlet bu ültimatomun verildiği tarihten itibaren 3 gündür. Şartlar ye-rine getirilmezse derhal Efraim Elrom kurşuna dizilecektir.” (16)

Efraim Elrom, kaçırıldıktan 5 gün sonra taleplerin yerine getirilmemesi sonucu 22 Mayıs 1971’de Genel Komite’nin kararı gereği Mahir Çayan ta-rafindan cezalandırılır.

MALTEPE ÇATIŞMASI

Cevahir Şehit Düşüyor

İsrail Başkonsolosu’nun cezalandırılması emperyalizme ve siyonizme karşı büyük bir darbeydi. Oligarşi bu eylemden sonra çok büyük bir operas-yon başlattı. Gözaltılar, tutuklamalar furyası içinde Mahir ve Cevahir Malte-pe Rıhtım Caddesi’nde polisle karşı karşıya gelirler. Bölgeden uzaklaşmaya çalışırken aynı zamanda peşlerine takılan polislerle çatışmaya başlarlar. Ku-şatmanın genişlediğini görüp kuşatmayı yaramayacaklarını anlayınca bir evin balkonundan içeri girerler. Bu ev Türkiye devrimci hareketine “teslim olmama”yı miras bırakacak 51 saatlik bir direnişin mevzisi olacaktır.

Alt katın çatışma için uygun olmayacağını düşünerek üst kata çıkarlar. Evde Sibel Erkan, annesi ve erkek kardeşi vardır. Anne ve erkek kardeşini serbest bırakan Mahir ve Cevahir, Sibel Erkan’ı rehin alırlar. Civardaki evler boşaltılmış, tüm bölge havan topları ve keskin nişancılarla kuşatılmıştır.

Polis evde kimlerin olduğunu bile bilmemektedir. Sürekli teslim ol çağrı-ları yapmaktadırlar. Teslim ol çağrılarına karşı Mahir ve Cevahir’in cevapları kı-sa ve nettir:

“Asla teslim olmayacağız. Bizim buradan ancak ölümümüz çıkar. Çocuğa dokunmayacağız. Çocuk ancak sizin ateşinizle ölebilir. Silahımızı da asla teslim etmeyeceğiz. Erkek adam silahını atmaz. Bizi teslim almaya gelerseniz silahımız size dönecektir.”

Kararları kesindir. Teslim olmayacaklardır. Saat 13.00 sıralarında THKP-C savaşçısı olduklarını, isimlerini ve yurt dışına çıkmak için pasaport ve araç istediklerini açıklarlar. Görevli subay bu isteklerini üstlerine ileteceklerini söyler.

İlk gece kuşatmayı tamamlayan ışıldakların sönmesi üzerine baskın olabileceğini düşünerek havaya 5 el ateş eden Mahirler teslim olmayacaklarını bir kez daha haykırırlar

Ertesi gün tarihler 1 Haziran'ı gösterirken, öğlen saat 12'ye 20 kala ilk atışla birlikte baskın başlar. İlk atışı yapan ve Cevahir'i vuran Binbaşı Ahmet Cihan-gir'dir. Polisler ve askerler binanın arka tarafından, cepheden destek ateşiyle içeri girmeye çalışırken, Mahir ve Cevahir yaralanmalarına rağmen çatışmaya devam ederler. Düşman sayı ve silah olarak çok üstündür. Bu arada Sibel'i mutfağa alarak çatışmanın dışında tutarlar. Çatışma sonunda içeri giren polisler üzerlerine kurşun yağdırırlar. Cevahir şehit düşer, Mahir ise yaralı olarak tutsak edilir.

Mahir, Sibel'i niçin rehin aldıklarını tutuklandıktan sonraki duruşmalarda verdiği ifadelerinde şöyle açıklıyordu:

“Bizim Sibel Erkan'ı rehin tutma amacımız ikiliydi,

1- Bir blöf yaparak iltica hakkı sağlayabilmektir (Zayıf bir ihtimal olarak kabul ediyorduk),

Esas önemli olan amacımız son nefesimizi verirken THKC'nin adını bütün Türkiye'ye duyurmaktır. Yani politik propagandaydı.”

Maltepe Hapishanesi

Mahir, Maltepe'deki çatışmada yaralı olarak tutsak düşmüş ve askeri hastanede “tedavi” görmekteydi. Hastanede kaldığı süre içinde işkenceli sorgulardan geçmişti. Daha sonra tedavisi henüz bitmeden Selimiye Kışlası'ndaki hücrelerine getirilmişti. Düşman tek başına kaldığı bu hücrelerinde bile onu ranzaya zincirleyerek korkusunu açığa vuruyordu. THKP-C davası başladığında dava arkadaşlarıyla savunmasını birlikte hazırlamak için Mahir'in Maltepe Cezaevi'ne gitme talebi kabul edildi. Mahir Maltepe Cezaevi'ne geldiği ilk zamanlar, serseri ve faşist tiplerin kaldığı F koğuşuna verildi. Bir müddet sonra yoldaşları ve kendisinin talebi üzerine yoldaşlarının yanına, A koğuşuna geçti.

THKP-C'liler hapishanede de mücadele ile, dışarı ile ilişki kurmanın yolları üzerine kafa yormuşlar, dışarı ile haberleşmek için yöntemler geliştirmişlerdi. Bir taraftan da THKP-C savunmasını hazırlıyorlardı. Bu savunmanın hazırlanmasında hummalı bir çalışma ortamı hakimdi. Hapishanede komünlerini kurmuşlar-

di. O döneme kadar hapishanelerde görülmeyen disiplinli ve kolektif bir yaşam tarzları vardı.

Hapishaneye geldikleri ilk günlerden beri özgürlük tutkuları THKP-C'lilerin bu konuda araştırmacı-gözlemci olmalarını sağlamıştır. Ulaş daha ilk geldiği günden hapishane çevresinin bir haritasını çıkarmış, hapishanenin yapısını gösteren bir kroki elde etmek için çalışmalarına başlamıştı. Özgürlüklerine kavuşmak için bazı yöntemleri değerlendiren Mahirler en sonunda tünel faaliyetinde karar kılarlar.

Tünel faaliyetine cezaevinin denetimi en az olan tarafındaki D bloktan başlanır. Bu koşu THKO davasından Ömer Ayna ve Cihan Alptekin kalıyordu. 29 Kasım 1971 günü saat 17.00 sularında Mahir Çayan, Ulaş Bardakçı, Ziya Yılmaz ve THKO tutsaklarından Ömer Ayna ile Cihan Alptekin açtıkları tünelden özgürlüklerine kavuşurlar. Özgür Tutsaklığın ilk tohumları da Mahir'ler tarafından atılır.

YUSUF KÜPELİ VE M. RAMAZAN AKTOLGA'NIN İHANETLERİ

'71 Şubat-Mayıs'ında şehir gerilla eylemleriyle oligarşinin şimşeklerini üzerine çeken THKP-C'nin önder kadrolarından H. Cevahir şehit düşmüş, diğer önder kadrolar ise tutsaktırlar. Bu süreçte dışarıda olan THKP Merkez Komitesi'nde yer alan Yusuf Küpeli ve Münir Ramazan Aktolga, Mahirler'in tutsaklığını fırsat bileyerek THKP çizgisini sağa çekmeye çalışmış, o döneme kadar THKP çizgisine yönelik oportünist-revizyonist eleştirilerden farklı olmayan eleştiriler getirmişlerdir.

Bunlara göre: "THKP-C'nin ideolojik-stratejik çizgisinin kaynağı anarşizm-narodnizm-fokoculuk"tur, "Öncü savaşı bir avuç adamın oligarşi ile düellosu"dur, "Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi fokocu bir strateji"dir, "Silahlı propaganda yanlış"tır.

Yusuf Küpeli ve Münir Ramazan Aktolga hainlerinin bu eleştirilerine karşılık M. Çayan'ın:

"Peki o dönemde sizler bu görüşleri solda savunmuyor muydunuz" sorusuna verdikleri cevap ise:

"Ancak o zaman biz marksizmi iyi bilmiyorduk. Mahir'in söylediklerini olduğu gibi kabul ediyorduk. Oysa bu altı ay içinde okuduk, öğrendik." gibi komik bir cevap olmuştur.

Yusuf Küpeli ve Münir Ramazan Aktolga'nın bu ihaneti karşısında toplanan Genel Komite üyeleri bu iki hainin bütün yetki ve görevlerini iptal ederek, partiden atılmasına karar verir.

ARNAVUTKÖY ÇATIŞMASI

Ulaş Şehit Düşüyor

Özgürlük eylemiyle tutsaklıklarına son veren THKP-C'nin önder kadroları hiç tereddütsüz mücadeleyi bıraktıkları yerden tekrar omuzladılar.

Bu dönemde ortaya çıkan Yusuf Küpeli-Münir Ramazan Aktolga ihaneti sonucu büyük risklere ve olanaksızlıklara rağmen bu kadroların tek amacı kaldıkları yerden silahlı mücadeleyi yükselterek emperyalizm ve oligarşiye karşı devrim yürüyüşünü sürdürmektir.

Olanaksızlıklar yüzünden riskli evlerde kalmak zorunda kalan Ulaş, 13 Şubat'ta Levent'te gittiği bir evde akşam vakti kuşatıldı. Bu kuşatmayı, birlikte kaldığı arkadaşlarıyla birlikte çatışarak yarıdılar ve bölgeden uzaklaştılar. Bu çatışmada bir ara içeri atılan bir el bombasından evinde kaldıkları kişiyi korumak için Ulaş, ev sahibinin üzerine kapanarak kendisini siper etti. Fakat büyük bir şans eseri bu bomba patlamamıştı. Ulaş bu kuşatmadan çatışarak kurtulur. Ancak bu olayın üzerinden henüz altı gün geçmişti ki Ulaş bu sefer de Arnavutköy'de kaldığı evde kuşatılır. Tarih 19 Şubat'tır. Sabah saat yediye gelirken az sonra Türkiye devrimci tarihinde onurlu yerini alacak olan çatışma başlayacaktı. Aynı Maltepe'de şehit düşen yoldaşı Cevahir gibi Ulaş da birazdan şehit düşecek fakat teslim olmayacaktı.

Bir tohum daha düşmüştü Anadolu topraklarına...

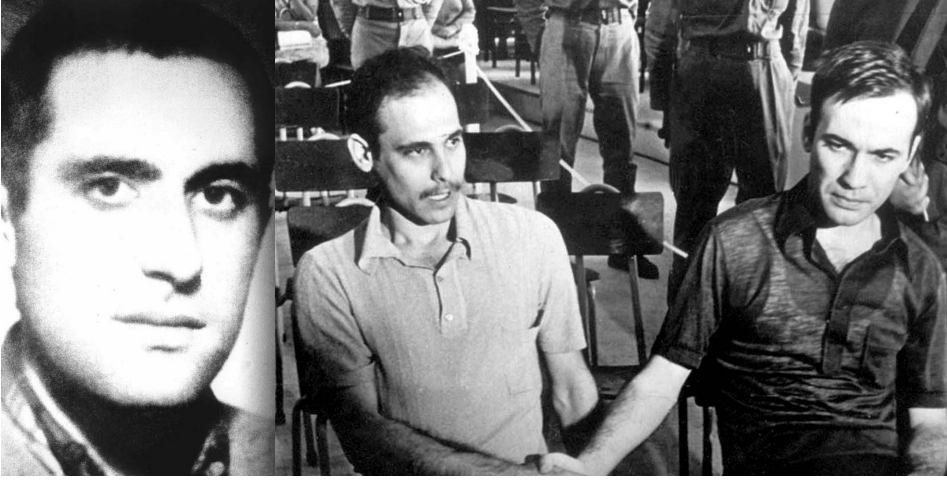
KIZILDERE MANİFESTOSU

12 Mart'ın halka ve devrimcilere açtığı savaş olanca hızıyla sürüyordu. Cevahir'in şehit düşmesi; Mahirler'in tutuklanması; parti içindeki Yusuf Küpeli ve Münir Ramazan Aktolga'nın ihanetleri... Savaşın sürdürülmesine engel olamamıştı. Mahirler özgürlük eylemiyle tutsaklıklarına son vermiş, bir süre sonra ise Ulaş şehit düşmüştü. Denizler'in idamları gündemdeydi. Oligarşi açtığı bu savaşla devrimcilerin "kökünü kurutmak, bir daha hiçbir zaman ayağa kalkmamaları için" devrimcileri katletmek, halka gözdağı vermek istiyordu. Oligarşinin bu planı bozulmalıydı. Bunun yolu ise savaşı daha da yükseltmekten geçiyordu.

THKP-C'liler "Denizler'in idam edilmesi, Türkiye devrimci hareketine vurulan darbedir, devrimci hareketin prestij kaybıdır" diyerek devrimci dostluk ve dayanışma anlayışının gereği Denizler'in idamını engellemek için eylem hazırlıklarına başladılar.

Ne yapılması gerektiği üzerine süren tartışmalarda, emperyalizmin ve oligarşinin uşağı AP'nin Genel Başkanı Süleyman Demirel'in veya bazı milletvekillerinin kaçırılması, elçilik işgali gibi öneriler içerisinde en uygun eylemin NATO'nun Ünye Radar Üssü'nde görevli İngiliz teknisyenlerinin kaçırılması olduğuna karar verildi.

Mahirler eylemi gerçekleştirmek için Ankara'dan Ünye'ye hareket ederler. Fatsa'ya yakın bir yerde inerek Yapraklı köyüne giderler. Burada eylemin ne zaman ve nasıl yapılacağı en ince ayrıntılarına kadar planlanır.

Hüseyin Cevahir, Ulaş Bardakçı ve Mahir Çayan

26 Mart akşamı İngiliz teknisyenlerin kaldığı apartmana gelen THKP-C ve THKO savaşıları burada kalan 12 İngiliz teknisyeni etkisiz hale getirirler. Daha sonra bunlardan üçünü yanlarına alan savaşılar İngilizler'in aracıyla Niksar'ın Kızıldere köyüne doğru hareket ettiler. Kızıldere köyünün yakınlarında aracı terk ederek, köylülerin dikkatlerini çekmemek için köye yakın bir yerdeki ağılda geçirdiler geceyi. Ertesi gün Kızıldere köyü muhtarının evine geçtiler.

27 Mart sabahı İngilizler'in kaldıkları eve bir başka görevlinin gelmesi üzerine eylem öğrenilmiş oldu. Eylem bir anda emperyalizm ve oligarşi cephesinde şok etkisi yaratmıştır. Bunun üzerine bölgeye sevk edilen çok sayıdaki birliklerle operasyon başlatılır.

Savaşıların eylemle ilgili olarak hazırladıkları "Türkiye Cumhuriyeti, Cumhurbaşkanlığı, Parlamentosu ve Hükümetine" başlıklı bildiride, "1972'nin Türkiye'sinde tek bir yurtseverin, öncü savaşıcısının oligarşinin ipiyle hayatına son verilmek istenirse, bu İngiliz ajanları da halkın devrimci öncülerinin, yani bizlerin kurşunlarıyla yok olacaklardır." kararlılığı haykırılmaktadır.

Bölgede sürdürülen operasyonlar sonucu THKP-C ve THKO savaşılarının yanlarındaki İngiliz rehinelere birlikte Kızıldere köyüne gittiklerini öğrenen jandarmalar 30 Mart sabahı köyü ve evi tamamen kuşattılar.

O sırada evde THKP-C savaşıları Mahir Çayan, Sinan Kazım Özdoğan, Hüdayi Arıkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy ve Ertuğrul Kürkçü ile THKO savaşıları Cihan Alptekin ve Ömer Ayna vardı.

Düşman teslim ol çağrılarını yapıyordu.

Cevapları **“Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik.”** oldu.

Kesin kararlıydılar, asla teslim olmayacaklardı. Talepleri kabul edilmediğinde İngiliz rehinelere öldürecekler ve sonuna kadar çatışacaklardı. Hemen hazırlıklara başladılar. Evi çatışma için uygun hale getirmeliydiler. Evin kapılarını, pencerelerini un çuvallarıyla, dolaplarla tahkim ettiler. Çatıdaki kiremitlerden birkaç tanesini sökerek etrafı gözetlemeye, düşmanın hareketlerini izlemeye başladılar.

Askerler İngilizlerin sağ olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Öğleden sonra İngilizler gösterilerek konuşturuldu.

Binlerce polis ve asker çevreyi kuşatmıştı. Düşman teslim ol çağrısına devam ediyordu.

Asla teslim olmayacaklardı. Bir süre sonra taleplerini tekrarlamak için çatıya çıkan Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ertuğrul Kürkçü ve Saffet Alp görüşmek üzere beklerken birden üzerlerine önce tek tek, daha sonra makineli tüfeklerle binlerce mermi yağmaya başladı.

O ilk anda Mahir Çayan başından aldığı bir yarayla şehit düşer.

İlk şehit düşen THKP-C'nin önderi, Türkiye devriminin yolunu çizen ve bu yolda ihanetlere, kuşatmalara, tutsaklıklara, yalan ve iftiralara rağmen hep en önde ve hiç sendelemeden, düşmeden, kararlılıkla yürüyen Mahir Çayan'dır.

Yoldaşlarının kını ve öfkesi bir kat daha artmıştı. Önderleri şehit düşmüştü. İngilizleri, Mahir şehit düştükten hemen sonra cezalandırdılar.

Havan toplarıyla, makineli tüfek atışlarıyla bu direniş üssü harabeye çevrilmişti.

Düşman bir ara ateşini keserek tekrar teslim ol çağrısı yapmaya başladı. Onlar baştan söylemişlerdi söyleyeceklerini. Artık söyleyecek bir şeyleri yoktu. Düşmanın görüşme taleplerini reddederek, saldırılarını hep bir arada karşılamak üzere el bombalarını da yanlarına alarak evin samanlığına geçtiler.

Yeniden başlayan tüfek, bomba ve roketatarlarla yapılan saldırıda samanlığa düşen bir bomba savaşçıların bir bölümünün daha şehit düşmesine neden oldu. Karşı tarafın ateşinin kesilmesi üzerine evin içine giren polis ve askerler en son ağır yaralı olan Saffet Alp'i katlettiler.

Bu çatışmada Ertuğrul Kürkçü dışında tüm savaşçılar şehit düşmüşlerdi.

Kızıldere bir yenilgi miydi, yoksa bir zafer mi?

Bu sorunun cevabı çokça tartışıldı, konuşuldu. Ama bu sorunun doğru cevabını asıl olarak tarih verecekti. '74'lü yıllarda "Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganını dillerden düşürmeyen devasa THKP-C potansiyeli vermişti.

Evet, THKP-C'nin önder kadroları fiziki olarak yok olmuşlardı. Görünüşte THKP-C yok olmuştu. THKP-C'nin önderleri silah elde emperyalizm ve oligarşiye karşı savaşmış ve destanlar yaratarak şehit düşmüşlerdi. Fakat bu önderlerin ideolojik-politik görüşleri, düşünceleri yani THKP-C'nin özü yok edilemezdi. İşte bu nedenledir ki THKP-C yaşayan bir ruh olmuş, yok edilememiştir. Hiçbir güç de yok edemeyecektir.

Kızıldere, Türkiye devriminin manifestosudur. Kızıldere THKP-C öngörüsünün, o güne kadar sürdürdüğü ideolojik-politik hattın sağlamlığının bir kanıtıdır. Türkiye devriminin nasıl yapılacağının çok açık ve net bir şekilde anlatıldığı destanın adıdır.

THKP-C'NİN TÜRKİYE DEVRİMİNE BIRAKTIĞI GELENEKLER

1968-72 yılları THKP-C'nin ülkemiz devrim tarihinde devrimci gelenekler yarattığı yıllardır. Yaratılan bu gelenekler günümüze kadar da devrimi isteyen, devrim iddiasında olan herkes için bir ışık olmuştur. Devrimci bir parti için kısa sayılabilecek bu sürecin her kesitinde büyük bir değerler bütünü yaratılmıştır.

Yaratılan bu geleneklerden her biri o dönemin koşulları dikkate alınarak değerlendirilmelidir. Ancak o zaman bu gelenekleri yaratan ideolojik-politik güç çok daha iyi anlaşılacaktır.

THKP-C'nin oluşmaya başladığı '68'li yıllara kadar kendisine komünist-devrimci diyen hiç kimse silahlı mücadeleyi ağızına bile almamıştır. Elli yıllık reformist-revizyonist geleneksel "sol"un ideolojik saldırılarına rağmen genç THKP-C kadroları silahlı mücadelenin gerekliliğini savunmuş ve bunu M-L temellere oturtarak hayata geçirmişlerdir.

THKP-C ülkemizdeki sömürü ve zulmün baş sorumlusunun emperyalizm ve işbirlikçi tekeller olduğunu soyut söylemlerle ifade etmemiş, emperyalizm ile ülkemiz arasındaki ilişkilerin, bu ilişkiler içerisinde tekeli burjuvazinin rolünü çok somut bir biçimde ortaya koymuştur. Bu konuda söyledikleri dergi, kitap sayfalarında kalmamış, emperyalizme ve oligarşiye karşı silahlı-kitleseleylemleri gerçekleştirerek halk kitlelerini bilinçlendirmeye çalışmıştır. Kanlı Pazar'da şehit düşen devrimcilerin anısına gerçekleştirilen Amerikan Askeri Malzeme Deposu Tuslog'un Zincirlikuyu merkezi, Tuslog Şişli şubesi, Amerikan-Türk Dış Ticaret Bankası'nın Elmadağ şubesi, ABD Başkonsolosluğu, IBM'in Gümüşsuyu'ndaki merkezi ve Salı Pazarı'ndaki Amerikan askeri botu bombalanmış ve tahrip edilmiştir. 6. Filo'ya, emperyalizme karşı işçi, köylü ve öğrenci gençlikle birlikte kitlesele mitingler, gösteriler düzenlenmiştir. İşbirlikçi tekeli burjuvazinin temsilcilerinden Mete Has ve toprak ağası Talip Aksoy'un kaçırılması... gibi eylemlerle halklarımıza sömürü ve zulmün kaynağını çok net olarak göstermiştir.

İsrail siyonizmi tarafından katledilen Filistin halkının haklı mücadelesini destekleyen THKP-C, katliamları protesto etmek ve hesabını sormak için İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'u cezalandırmıştır. Bu eylemle THKP-C enternasyonalist değerlere ne denli önem verdiğini tüm dünya halklarına göstermiştir.

O döneme kadar başka ülke ve komünist partilerin Türkiye bürosu gibi çalışan, ideolojik-politikalarını aynen onları taklit ederek belirlemiş olan bir sol vardı Türkiye'de. Bu yapıların ayakları ülkemiz topraklarında değildir, Mahirler ise dünya devrim ve komünist parti deneyimlerini incelemiş, bunlardan dersler çıkarmış ve asıl olarak da ülke ve halk gerçekliğimiz üzerinden Marksist-Leninist temellere dayalı bir yol belirlemiştir. THKP-C örgütsel-ideolojik bağımsızlığını titizlikle korumuş, başkalarının denetimi altına girmemiştir.

"Parti ve Cephe" silahı, halkımızın ellerine ilk kez Mahirler tarafından verilmiştir. THKP tarafından yönlendirilen THKC, halk kurtuluş savaşının sürdürücüsü olmuştur. Emperyalizme ve oligarşiye karşı olan tüm halk kesimleri THKC çatısı altına toplamaya çalışılmıştır.

THKP-C yaptığı her türlü silahlı-silahsız eylemde halkın zarar görmesi için olabildiğince özen göstermiştir. Cevahir'in şehit düştüğü Maltepe çatışmasında rehin alınan Sibel Erkan olayı; Ulaş'ın çatışarak kuşatmayı yardığı Levent'te, kaldığı evin sahibinin içeri atılan bombadan zarar görmemesi için ev sahibinin üzerine kapanması bu anlayışın örneklerindendir.

Her koşul altında mücadele etme isteği ve azmine sahip olan THKP-C kadroları, tutsaklık koşullarında da mücadelenin bir parçası olmayı sürdürmüşlerdir. Maltepe Cezaevi'nde devrimci yöntemlerle özgürlüklerine kavuşan Mahirler ülkemizde firar geleneğini başlatmışlardır.

THKP-C'liler düşman karşısında teslim olmamayı bir gelenek haline getirmişlerdir. Düşmanın gücü ve içinde bulunduğu koşullar ne olursa olsun her defasında "teslim ol" diyen düşmanı yenilgiye uğratmışlar; teslim olmaktansa çatışarak, onurlu bir şekilde şehit düşmeyi yeğlemişlerdir. Maltepe'de, Arnavutköy'de, Kızıldere'de onlar kanlarının son damlasına kadar çatışmışlar, "Kurtuluşa Kadar savaş" sloganlarını haykırarak şehit düşmüşlerdir.

THKP-C oportünizme, revizyonizme sapmalara ve ihanetlere karşı her an uyanık ve tavizsiz olmuştur. Bunlara karşı kıyasıya bir mücadele yürütmüş, "yalnız kalırız" vb. hiçbir kaygı duymamışlardır. Aynı zamanda kendi içlerinde çıkan fırsatçı, inkarcı ve ihanetçileri affetmemiş devrimci safları bu tür unsurlardan arındırmışlardır.

Gerek TİP ve gerekse TKP içinde önderlikler, pazarlıklar ve ayak oyunları ile belirlenmiş ve mücadeleye yabancı, masa başı önderlikleri ol-

muşlardır. THKP-C içerisinde şekillenen önderlik gerçeği ise teorisiyle, pratiğiyle bizzat mücadele içerisinde şekillenmiştir. Önderlik kendini koruma kaygısıyla mücadele dışında kalmamış, aksine her dönem sıcak çatışmaların hep odağında olmuştur. O dönem THKP-C'nin gerçekleştirdiği eylemlerden Mahir'in içinde olmadığı eylem yok gibidir.

Eğer bugün THKP-C devrim tarihimizin miladı sayılıyorsa bunun nedeni yarattığı bu geleneklerdir.

Yaratılan bu gelenekler kolay yaratılmamıştır. Her birisi kan bedeli, can bedeli yaratılmış ve halklarımıza armağan edilmiştir.

BİR DÖNÜM NOKTASI: 1974'LER

12 Mart cuntası da, bütün faşist cuntaların karakteristik özelliklerine uygun olarak demagoji, yalan ve anarşi- terör propagandasıyla geldi. 12 Mart "gerekli"ydi. Çünkü "devlet elden gidiyordu", "anarşi korkulacak düzeye ulaşmıştı"!.. CIA damgalı faşist cunta "Atatürkçülük" maskesi takarak küçük burjuva ilerici kesimi, aydınları yanına alarak, önüne koyduğu kademeli programını kolayca uygulayabilecekti.

12 Mart'ta parlamento kapatılmamıştı ama ordu, parlamentonun üstünde olduğunu bir kez daha göstermiş ve parlamentoyu denetimine almıştı. Şimdi sırada yükselen halk muhalefetini sindirmek ve halkı teslim alarak ülkeyi emperyalizmin ve tekellerin istediği "'istikrara" kavuşturmak vardı. Birbiri ardına kurulan 12 Mart hükümetleriyle (1. ve 2. Erim, Melen ve Talu) Amerikancı faşist cunta, yakın vadeli planını hayata geçirmeye başlamıştı.

Balyozcu Başbakan olarak tarihe geçen Nihat Erim azgın bir terör uyguladı. Bir gecede yüzlerce yurtsever, demokrat gözaltına alındı, işkence-den geçirildi ve tutuklandı. Baskı, terör ve işkence bu yönetimin temel ilkesi oldu.

Bütün işçi grevleri durduruldu. Var olan özgürlükler kısıtlandı. Taban fiyatları düşürüldü. Dernekler kapatıldı. Sendikalar işlevsiz hale getirildi. '61 Anayasası'nın 50'ye yakın maddesi değiştirildi. Yeni baskı yasaları çıkarıldı. 11 ilde sıkıyönetim ilan edilerek devrimcilerin katliamına başlandı. Dönemin Başbakan'ı Nihat Erim'in deyiimiyle "özgürlüklerin üstüne şal çekildi".

Silahlı devrimci hareket faşist rejime karşı temel görevlerinden birini, cuntanın maskesini düşürerek, 12 Mart'ın Amerikancı faşist yüzünü açığa çıkararak yerine getirdi. Geniş halk kesimleri kısa sürede THKP-C'nin mücadelesi sonucu Erim Hükümeti'nin baskıcı, terörist ve Amerikancı yüzünü görerek faşist cuntaya tavır aldı. Böylece küçük-burjuva ilerici kesimi yanına alamayan cuntanın iç çelişkileri de derinleşerek büyük bir güç kaybına uğradı ve kademeli programını uygulayamaz duruma geldi.

12 Mart faşist cuntası ülkeyi, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin beklendikleri “istikrar” a kavuşturamamıştı. Birbirini takip eden koalisyon hükümetleri de “istikrar” a kavuşturamayacaktı, kavuşturamadı da. Ekonomik ve sosyal bunalım her geçen gün derinleşti. Sosyal suç işleme oranında büyük bir artış ortaya çıktı.

12 Mart faşizmi, silahlı devrimci güçleri fiziki olarak yenilgiye uğratmayı başarmış ama devrimci potansiyeli ve genel olarak da halkta mevcut olan sol potansiyeli yok edememişti. Geniş halk kesimlerinde 12 Mart faşizmine karşı derin bir hoşnutsuzluk ve hesap sorma isteği vardı. Bu yoğun potansiyele rağmen örgütsüzlük hakimdi.

Demokratik muhalefeti büyük oranda susturan, devrimci harekete ağır darbeler vuran ve kısa vadeli programını kısmen de olsa uygulayan cunta artık gitmek zorundaydı.

OLİGARŞİNİN “YENİ” ÇÖZÜMÜ CHP

Oligarşi 12 Mart’ta bitiremediği potansiyeli bir taraftan sindirebilmek amacıyla sivil-faşist terörü örgütlü bir güç haline getirirken diğer taraftan da çeşitli demagojilerle düzen sınırları içinde tutmaya çalışıyordu. Oligarşinin bu politikası için CHP biçilmiş kaftandı. İnönü’nün yerine Ecevit’in gelmesiyle “ortanın solu” gelişimini tamamlayan CHP, halkta var olan sol potansiyeli göz önüne alarak ‘60’ların sonlarında piyasaya sürdüğü “Düzen değişikliği” programını tekrar gündeme getirdi. CHP’nin “düzen değişikliği” programı gerçekte bir aldatmacaydı ve tekelci burjuvazinin çıkarlarını savunuyordu.

“Ak günlere” vaadiyle, halkın taleplerini sloganlaştıran CHP, politika-sında başarıya ulaştı ve kısa sürede geniş halk kesimlerinin desteğini aldı. Bu ortamda yapılan 14 Ekim 1973 seçimlerinde CHP yüzde 33 oy oranıyla birinci parti olarak seçimlerden çıktı. Ancak CHP’nin oyları tek başına iktidar olmasına yetmiyordu. O dönemler için prekapitalist kesimlerin temsilcisi MSP ile koalisyon hükümeti kuruldu. Bu aynı zamanda tekelci sermayenin prekapitalist unsurlarla yapmak zorunda olduğu ittifakın siyasal plandaki yansımaysıdı.

Büyük vaatlerle hükümet olan CHP-MSP koalisyonu 7 aylık koalisyon döneminde kendilerine oy verenlerde büyük hayal kırıklığı yarattı. CHP vaatlerinin hiçbirini tutmadı ve temsilcisi olduğu egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda hareket etti. Oligarşi dışında kimse bu koalisyondan umduğunu bulamadı.

CHP egemen sınıfların isteklerini yerine getirirken bir yandan da halkın gözünü boyamaya yönelik icraatlarda bulunuyordu. 12 Mart sonrası-

da açılan Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin (DGM) kapatılması için Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. Ve kısmi genel af çıkardı.

Kıbrıs işgal hareketi ABD'nin onayı alınmadan pek çok siyasi hesap yapılarak gerçekleştirildi. Oligarşi kangrenleşen siyasi ve ekonomik bunalımına kendi açısından bir çözüm bulmak zorundaydı. Aynı zamanda Rum gericilerinin Türk köylerine yaptıkları saldırılar Türk kamuoyunu ayağa kaldırıyor ve hükümeti bir şeyler yapmaya zorluyordu. Bu koşullar altında Kıbrıs işgal hareketi gerçekleştirildi. ABD bu işgalden tedirgin olmasa da işgale tepkisini, askeri planda başlattığı ambargoyu ekonomik planda da fiilen uygulayarak gösterdi.

CHP ve Ecevit, Kıbrıs işgaliyle kendisinin bile beklemediği bir prestij kazandı. Ecevit birden Atatürk ve İnönü'den sonra "üçüncü adam" ilan edildi. Ecevit böylece birkaç kuş birden vurmuş oldu. Bir yandan savaşın ekonomik bedeli halka ödetilirken diğer yandan bunalımın yarattığı hoşnutsuzluk halka unutturuldu, halkın dikkati Kıbrıs'a çevrildi. Ecevit Kıbrıs işgal hareketi sonrasında anti-emperyalist potansiyeli CHP'ye kanallı etmeye çalıştı. Kazandığı prestijini kullanarak tek başına iktidara gelebilmek için seçim manevralarına başladı. MSP de aynı hesapları yapıyordu. Erbakan kendisini asıl "Kıbrıs Fatihisi" olarak göstermeye çalışıyor ve Kıbrıs'ın tamamının ilhak edilmesini savunuyordu.

CHP-MSP Hükümeti 12 Mart faşizmine hiçbir tavır almadan, ekonomik ve sosyal bunalımı daha da derinleştirerek 18 Eylül 1974'te istifa etti. Hükümet bunalımı CHP'nin beklentisinin aksine seçimle değil, Mart 1975'te kurulan 1. MC hükümetiyle sonuçlanacaktı.

CHP-MSP Hükümeti sonrasında Sadi Irmak başkanlığında kurulan geçici hükümet tam bir kaostun hakim olduğu bir dönem oldu. Bu dönemde sınıf mücadelesi de iyice keskinleşmeye başladı.

CHP'nin kazandığı prestij göz önünde bulunduran sağ partiler, seçime gitmeyerek birleşip koalisyon hükümeti kurma yoluna gittiler. AP, MSP, CGP ve MHP'nin oluşturduğu koalisyon hükümeti Milliyetçi Cephe (MC) olarak adlandırıldı. MC hükümetleri aynı zamanda oligarşinin halka karşı açık bir savaş ilanındı. Oligarşi hükümet bunalımı şeklinde ortaya çıkan ekonomik ve siyasi bunalımı halka karşı açık bir savaş ilanı ile atlatmak istiyordu. MC hükümetinin vurucu gücünü oluşturan MHP, hükümet kurmak için gerekli olmadığı halde koalisyona ortak edildi.

Planı, halkı baskı ve terör yoluyla korkutmak ve yıldırarak olan MC hükümeti tüm devlet kadrolarını MHP'lilerle doldurdu. Amaç, bu korku ortamında ekonomik bunalıma egemen sınıflar açısından "çare" bulmaktı. Bu dönemde baskı ve terörün dozu artırıldı. Katliamların ardı arkası kesilmedi.

Baskı ve terör bunalıma çare olmadığı gibi daha da derinleşerek, bunalıma bir de kuyruklar eklendi.

Bölüm 2

DEVRİMCİ HAREKET YENİDEN ÖRGÜTLENİYOR

GENÇLİK, THKP-C MİRASINA SAHİP ÇIKIYOR

12 Mart'ın en büyük başarısı, devrimci önderleri, Mahirleri, Denizleri katletmesi değildi. Asıl başarısı geride kalan insanları teslimiyete, ihanete, örgütü tasfiyeye zorlaması ve bunu büyük oranda başarması oldu. Yenilginin ardından dışarıda ilk anda yaprak kımıldamazken, hapishanelerde davayı inkar boy verdi. Geçmiş devrimci özüne uygun savunan, o mirasa sahip çıkan neredeyse kalmadı. Demirel'in demokratlığından, silahlı mücadelenin emperyalizmin oyununa gelmek olduğuna varıncaya kadar yapılan "keşif"ler, 12 Mart mahkemelerinde icazet dilenmenin kılıfı oldu. Dışarıda kalanlar ise 12 Mart'ın tüm olumsuzluklarını üzerinde taşıyan sağ kafa yapılı unsurlar haline geldiler.

Halk kitleleri üzerinde silahlı mücadelenin yarattığı büyük sempatiye rağmen örgütsüzlük hakim durumdaydı. Tüm halk kesimlerinde olduğu gibi gençlikte de durum farklı değildi. Ancak geniş devrimci potansiyelin yanı sıra devrimci kişi ve gruplar varlıklarını sürdürüyor, oldukça sınırlı da olsa propaganda faaliyetlerine devam ediyorlardı.

12 Mart sonrası ilk hareketlenme devrimci mücadelenin dinamit fitili olan gençlikten geldi. Tüm tecrübesizliklerine ve eksikliklerine rağmen THKP-C'yi sahiplenen genç kadrolar vardı. THKP-C Türkiye devriminin yolunu çizmişti. Yapılacak tek şey bu yolda yürümekti.

'73'lere gelindiğinde dağınık ve örgütsüz olan gençliğin önünde duran en büyük sorun, örgütlenme, bir diğer sorun da sivil-faşist terördü. '71 ön-

cesi hiçbir okulda örgütlü gücü bulunmayan faşist hareket, '73'lerde hemen her okulda örgütlü olarak bulunuyor, aynı zamanda da Meclis'te MHP ile temsil ediliyordu.

'73'lerde toplumsal muhalefet içinde en aktif gücü oluşturan THKP-C sempaticianları (Cepheciler) '73 sonbaharına kadar örgütsüz ve dağınık durumdadırlar. Ancak kendi içlerinde gruplar halinde eğitim faaliyetleri sürdürüyorlardı. Bu süreç THKP-C'yi tanıma, öğrenme ve özümseme sürecidir.

Cepheciler arasında tam bir birliktelik ve netlik yoktu. 12 Mart döneminde hapishaneye girmemiş ama 12 Mart'ın tüm olumsuzluklarını üzerinde taşıyan unsurlar Cepheciler içinde etkin durumdaydı. Dönemin değerlendirmesini objektif olarak yapabilen ve oportünizme, revizyonizme karşı P-C'yi savunanlar ise bu aşamada öncelikle eski THKP-C kadrolarının, geçmişle aynı çizgide, bu geniş potansiyele ve mücadeleye sahip çıkmalarını, önderlik etmelerini beklediler. Ancak daha sonra yaşananlar bu beklentileri boşa çıkardı.

12 MART SONRASI İLK ÖRGÜTLENME: İYÖKD

O günkü koşullarda var olan potansiyelin açığa çıkarılıp değerlendirilebilmesi için legal bir örgütlenme gerekiyordu. Bu düşünceye karşı 12 Mart'ın yarattığı korku ortamının etkilerini üzerinden atamayan "eski"ler bekleyelim daha erken derken, bazı kesimler de "legal örgütlenme insanları deşifre eder" gerekçesiyle karşı çıktı.

O dönemde hiçbir grubun tek başına dernek çalışması yürütebilecek kapasitesi yoktu. Tüm potansiyelin açığa çıkarılıp değerlendirilebilmesi için de mümkün olduğunca geniş tabanlı bir dernek oluşturmak gerekiyordu.

Cepheciler'in girişimiyle dernek çalışması başlatıldı. Çok geçmeden "eski"ler korkulacak bir şey olmadığını, başarılabilirliğini gördüler. İlk çalışmaların ardından oportünistler ve diğer gruplar da yavaş yavaş sahneye çıkmaya başladı. Bu girişimler sonucunda 12 Mart sonrasının ilk gençlik örgütlenmesi İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği (İYÖKD) adıyla Kasım 1973 tarihinde kuruldu. İYÖKD'nin yönetimi, 2 Mıhrıcı dışında Cepheciler'den oluşuyordu.

İYÖKD'nin 1. Kongre'ye kadar yürütölen temel faaliyetleri, bildiri, bülten, afiş vb. ile yürütölen faaliyetler olarak şekillendi. İlk faaliyet yoğun bir propagandayla derneğin kuruluşunu duyurma oldu. İYÖKD'nin önemli diğer faaliyetleri; NATO'nun kuruluş yıldönümünde Nisan '74'te yürütölen "Anti-empyralist Kampanya"da öğrenci gençlik ile sınırlı kalınmadı. Bildiri, pul, afiş vb. çalışmalarda halka yönelik bir propaganda faaliyeti yürütöldü. İYÖKD'nin bir diğer kampanyası "Tüm siyasi tutuklulara koşulsuz özgürlük" kampanyası oldu.

İYÖKD, kuruluşundan kısa bir süre sonra geniş gençlik kesimlerini çevresinde topladı. Bu potansiyeli kendi etrafında örgütleyebilmek amacıyla oportünist ve revizyonist gruplar da İYÖKD içinde kendilerine yer edinmeye çalışıyorlardı.

Soldaki ayrışma süreci bu koşullarda yaşanıyordu. 12 Mart yenilgisi silahlı mücadeleye sempatiyle bakan geniş bir potansiyelin yanısıra revizyonizmin yeşermesine de uygun bir ortam yaratmıştı. Silahlı devrimci hareketin fiziken yenilmesi, revizyonizmin şiddeti reddeden tezlerinin, özellikle belirli bir kesim içinde taraftar bulmasına olanak sağlamıştı. O güne kadar ülkede varlığı hissedilmeyen TKP'nin ülke içinde faaliyetlere başlaması bir rastlantı değildi. TSİP'in kurulup faaliyete geçmesi ve belirli bir etkinlik sağlaması da bu döneme denk düşer.

1. Kongre öncesi revizyonizmin kök salmaya başlamasıyla, tartışmalar giderek boş gevezeliklere dönüşmüş ve pratik faaliyetlerde aksaklıklar çıkmaya başlamıştı. Bu dönemde sivil-faşist hareket devrimcilere göre daha örgütlü olmasına rağmen yoğun potansiyel karşısında tereddütlü davranıyor ama yavaş yavaş saldırılarla kendini hissettirmeye başlıyordu. 1. Kongre öncesinde gençliğin önünde temel sorun olarak revizyonizm duruyordu. Mücadelenin önünü açabilmek için revizyonizmin etkinliğinin kırılması gerekiyordu.

Böylesi ortamda gidilen kongre öncesi her grup, İYÖKD yönetimi içinde yer alabilmek için yoğun bir üye kayıt faaliyeti başlattı. Ancak İYÖKD'nin tüm yükünü çeken Cepheliler her yerde ön plandaydı ve en kitlesel grubu oluşturuyordu.

Mihriciler ve THKO taraftarlarının, Cepheciler'in yanında yer aldığı kongrede yönetim bir Mihrici, bir THKO taraftarı dışında Cepheciler'den oluştu. Kongrede revizyonistlerin yönetime gelme hayalleri suya düşürüldü. Kongre sonrası Cepheci görüş doğrultusunda bir program hazırlandı ve yönetimde iş bölümü yapıldı. Bu iş bölümüne göre Mihrici Şahin Aydın Yıldız'da, THKO taraftarı ise İTÜ'de görev yürütecek, diğer tüm okul ve yurtlarla birlikte bildiri, bülten vb. faaliyetleri de Cepheci grup yürütecekti.

Kongre sonrası İYÖKD'nin faaliyetleri bildiri, bülten dağıtımından, yürüyüş, protesto gösterileri, mitinglere kadar genişledi. '73 sonrası İstanbul'da ilk izinsiz gösteri bu dönemde gerçekleştirildi. Bu protesto eylemi İETT'nin otobüs biletlerine zam kararı almasıyla ortaya çıkan ekonomik sorun çerçevesinde gerçekleşti. Propaganda faaliyetleriyle başlayan kampanya kitlesel gösteriyle sona erdi. Laleli'de bir anda toplanan bine yakın öğrenci pankart açıp İETT zamlarını protesto eden sloganlar atarak Aksaray'a kadar yürüdü. Burada yol trafiğe kesildikten sonra İYÖKD adına konuşma yapılarak gösteri sona erdirildi. Gösteriden birkaç gün sonra İETT öğrenci biletlerine getirilen zammı geri çektiğini açıkladı.

1974 yılının en önemli olayı Kıbrıs'a yönelik askeri işgaldir. Bu işgal ülkenin her yanında ırkçı-milliyetçi duyguları üst düzeye çıkardı ve militarizmi körükledi. O dönemde güçlü bir M-L hareket olmadığı için Kıbrıs'ta gerçekleştirilen işgale yeni kesimler alkış tutmuş, bir kısım solun daha da ileri giderek ordunun anti-emperyalistliğinden bahsetmesi bu tavırsızlığı körüklemişti. TSİP revizyonizmi ise politika üretemeyerek bekle-gör taktiği izledi. Tek doğru ve tutarlı tavrı Cepheciler'in öncülüğündeki İYÖKD aldı. Kıbrıs için tek çözümün halkların kardeşliğine dayalı bağımsız ve birleşik bir Kıbrıs olduğunu açıklayan ve müdahaleyi kınayan duvar yazıları, panel, afiş vb. faaliyetler yürütüldü. ABD Konso losluğu önüne siyah çelenk bırakıldı.

1974-75 öğrenim yılında paralı yükseköğrenim yapan yüksekokullara öğrenci gençliğin büyük tepkisi vardı. İYÖKD, öğrenci gençliğin taleplerini dikkate alarak boykotu gündeme getirdi. Boykot önce birkaç birimde başlayarak hızla tüm yüksekokullara yayılarak öğrenim durdu. Boykotu kırmaya yönelik gerçekleştirilen faşist saldırılar Cepheci öğrenciler tarafından etkisizleştirildi. Boykot öğrenci temsilcilerinin Milli Eğitim Bakanı'yla yaptıkları görüşmede taleplerinin kabul edilmesiyle sona erdi. Bu boykotun devrimci gençliğin mücadelesinde önemli bir yeri vardır. Kazanıyla sonuçlanması büyük bir moral kaynağı olurken, faşistlerin gerçek yüzü tüm öğrencilerin önünde açığa çıktı.

Bu dönem aynı zamanda faşist saldırıların yoğunlaşmaya başladığı, giderek katliamlara evrildiği bir dönem oldu. CHP-MSP hükümetinin istifa etmesiyle kurulan geçici hükümet döneminde sivil-faşist saldırılar yoğunlaşmaya başladı. Daha sonra kurulan 1. MC Hükümeti döneminde bütün devlet kadroları faşistlerle dolduruldu. Faşist hareketin devlet eliyle örgütlenmesinde büyük bir gelişme oldu. Nisan '74'te Ülkü Ocakları tekrar kuruldu. İşçi, köylü ve çeşitli meslek gruplarında faşist kitle örgütlenmeleri kuruldu. Yine Ülkücü Polisler Birliği (Pol-Bir) de bu dönemde kuruldu. Yasal örgütlenmeye paralel olarak "oba" çatısı altında MHP'nin yerel örgütlerine bağlı örgütlenmeler oluşturuldu. "Oba" birim örgütlenmeleri '77'lerden sonra giderek askeri görevler de üstlendi.

İYÖKD yönetiminde bulunan Şahin Aydın'ın gericiler tarafından 19 Aralık 1974'te öldürülmesi faşist katliamların ilk habercisi oldu. Katliamın öğrenilmesi üzerine Cepheciler'in öncülüğünde tüm okullarda boykot ilan edildi. İÜ ve çevre okullar, Beyazıt'tan Eminönü'ne, İTÜ öğrencileri de Karaköy'e doğru yürüyüşe geçti. Cepheci öğrencilerin organize ettiği yürüyüş disiplinli bir şekilde sürdü.

Şahin Aydın'dan kısa bir süre sonra 23 Ocak 1975'te Kerim Yaman faşistler tarafından katledildi. Kerim Yaman'ın katledilmesine karşı dev-

rimci gençliğin tepkisi çok daha sert oldu. Kerim Yaman'ın cenazesinin de büyük bir anti-faşist gösteriye dönüşeceğini bilen polis cenazeyi vermek istemedi. Cenazeyi kaçıran devrimciler, İÜ merkez binayı işgal ederek sabaha kadar, akın akın kampüse gelen öğrencilerle anti-faşist sloganlar haykırdı. Kerim Yaman'ın katafalka konan cenazesi başında yapılan saygı duruşuyla son görev yerine getirildi. Her amfide, her salonda seminerler verilerek işgal eylemi okula dönüştürüldü. Ertesi sabah 50 bin kişilik yürüyüş ve Sirkeci'de yapılan mitingden sonra Kerim Yaman'ın cenazesi memleketi olan Akhisar'a gönderildi.

'74 AFFI

Dönemin THKP-C kadroları 12 Mart sonrasında cezaevlerinde teslim olarak davayı inkar boyutuna ulaştılar. Öyle ki, cezaevlerindeki teslim alan, yıldırın ve inkarcılığı egemen kılan oligarşi açısından bu insanları içeride tutmanın özel bir önemi kalmamıştı.

THKP-C'nin eski kadroları "af" ile dışarıya çıktıklarında dışarıdaki durumun beklediklerinden çok daha farklı olduğunu gördüler. Silahlı mücadelenin yarattığı potansiyel gözlerini kamaştırmıştı. İçeride birleştikleri, THKP-C düşüncelerini tasfiye etme, düşüncesini dışarıda da yayarak yeni ve farklı bir anlayışla mücadeleye önderlik etmek amacıyla kendi aralarında görüşmeye koyuldular.

Kimisi düşüncelerini direkt açıklarken kimisi de kısa süre THKP-C'yi savunur görünüp, kitleye düşüncelerini empoze etme yolunu seçti. En tehlikelisi ise ileride Devrimci Yol'u kuracak olan kadroların seçtikleri yoldu. THKP-C'yi tasfiye etmeyi oldukça uzun bir sürece yaymak ve bu süre içinde kitleyi yavaş yavaş kendi sağ çizgilerine çekmekti.

'75'li yıllarda önce THKP-C'nin sol sapma yorumuna varan Marksist Leninist Silahlı Propaganda Birliği (MLSPB) kuruldu. Devrimci hareketi inkarcılıkla suçlayan bu grup "inkar değil savaş" sloganıyla devrimci harekete, silahlı biçimlere varana kadar saldırıda bulundu. Diğer bir grup THKP-C'yi kitlelerden kopuk olmakla suçlayan ve işçiciliği seçen Kurtuluşçulardı. Daha başta P-C'den kopuşu sağlayarak ortaya çıktılar. Bu grup Mayıs '76'da çıkmaya başlayan Kurtuluş Sosyalist Dergi'de (KSD) THKP-C tezlerinin tümünü açıktan tasfiye etti. Ankara Devrimci Gençlik önderlerinin kararsız tavırları KSD'nin gelişimine hizmet ederken KSD İstanbul'da istediğini bulamadı.

THKP-C'nin sol yorumcularından biri de "Türkiye Devriminin Acil Sorunları" adlı broşürü yayınlayarak tarih sahnesinde yerini alan Acilciler'di. Acilciler içinde yaşanan bir ayrılıkla Halkın Devrimci Öncüleri (HDÖ) kuruldu.

İSTANBUL DIŞINDA GENÇLİK ÖRGÜTLENMELERİ VE FEDERASYON ÇALIŞMASI

Ankara’da 12 Mart sonrası kurulan ilk gençlik örgütlenmesi Ankara Demokratik Yüksek Öğrenim Derneği (ADYÖD), tüm kesimleri kapsamakla beraber ağırlıklı olarak TSİP’lilerden oluşuyordu. ADYÖD, Kıbrıs işgali nedeniyle ilan edilen sıkıyönetim tarafından kapatıldı. Ankara’da ADYÖD kapatıldıktan sonra Ankara Yüksek Öğrenim Derneği (AYÖD) kuruldu.

İYÖKD dışında çeşitli illerde de yüksek öğrenim kültür dernekleri kuruldu. İYÖKD 1. Kongresi’nde kendini hissettiren merkezi örgütlülük ihtiyacı çerçevesinde İYÖKD’nin inisiyatifiyle İzmir, Bursa, Adana ve Sakarya’da kurulmuş olan yüksek öğrenim kültür dernekleri Ekim ’74’te İstanbul’da toplandı. Toplantıda merkezi örgütlülüğün yaratılması konusunda anlaşmaya varıldı. 26-27 Ekim’de yapılan ikinci toplantı 16 yerel derneğin katılımıyla gerçekleşti. Toplantıda Devrimci Gençlik Birliği (DGB) “sosyal emperyalizm” ilkesini benimsetmeye çalıştı. Gerek tartışmaların çıkmaza girmesi gerekse İYÖKD yöneticilerinin tutuklanması ve ADYÖD’ün kapatılması nedeniyle merkezi örgütlülük girişimleri sonuçsuz kaldı.

İLERİ DERGİSİNİN ÇIKARILMASI

Gelinen süreçte daha geniş kesimlere ulaşabilmek, aynı zamanda bir eğitim aracı olabilecek bir gazete çıkarılmalıydı. Gazetenin çıkarılmasını esas olarak “eski tüfekler” istedi. Amaçları gazeteyi kendi sağcı düşüncelerini yayabilmek ve kafa bulandırabilmek amacıyla kullanmaktı.

TDGF’nin (DEV-GENÇ) yayın organının da adı olan İleri adıyla bir dergi çıkarıldı. Oluşturulan yazı kuruluna ağırlıklı olarak eski tüfekler ve o dönemde başı çeken sağcı unsurlar girdi.

İleri dergisini genel olarak değerlendirdiğimizde olumlu yanlar olsa da kendisinden beklenen misyonu yerine getiremedi. Ama her şeye rağmen gençliğin Türkiye çapındaki birliği konusunda çıkan ve faşist saldırılar ve doğru tavrı işleyen yazılar olumlu işlev gördü.

İYÖKD 2. KONGRESİ

İYÖKD içinde azınlıkta olan oportünist ve revizyonist gruplar İYÖKD yönetimine girebilmek için çoğunluğa dayalı seçim sistemi yerine nispi temsil sistemine göre yönetimin belirlenmesini önerdiler. Aslında nispi temsil esası hiç de demokratik değildi. Böylece her grup İYÖKD yönetiminde yer almış olacaktı. Çünkü yönetimde olmak güç demektir, örgütlenme demektir. Cephecilerin girişimiyle bu düşünceye izin verilmedi.

İYÖKD, içinde çeşitli eksiklikler olmasına rağmen mücadeleyi kısa sürede yükseltmiş ve öğrenci gençliği çevresine toparlamaya başlamıştı. Bu yükseliş oligarşinin de dikkatini çekti. Mücadelenin yükselmesini göz önünde bulundurarak derneği kapatmayı göze alamayan oligarşi, sürekli bir baskı politikası izlemeye başladı. Bu doğrultuda bir gecede İYÖKD'nin yöneticileri ve İleri dergisi sorumluları gözaltına alınarak tutuklandı. Tutuklanmalardan doğan boşluk kısa sürede dolduruldu. Ancak dernek içinde süren tartışmalar ve yöneticilerin tutuklanmaları yeni bir kongreyi gerekli kılıyordu. Kongre hazırlıklarının önemli bir özelliği de eski tüfeklerin ilk defa bu süreçte düşüncelerini yaymaya başlamasıydı.

Yapılan kongrede Cepheciler ezici bir çoğunluk sağladılar. Cepheciler tek başına yönetime gelebilecek durumdayken yanlış bir ittifak politikası sonucu yönetime bir THKO taraftarı da alındı. Aslında THKO taraftarlarının THKO ile hiçbir ilgileri kalmamıştı. Sadece duygusal olarak yaklaşıldığı için yönetime bir THKO taraftarı alınmış oldu.

Kongre sonrası yönetime gelemeyen oportünist gruplar her okulda ayrı bir dernek kurmak gibi bölücü bir tavır içerisine girdiler. İTÜDER vd. dernekler bu süreçte kuruldu. İYÖKD'nin okulların yoğun bulunduğu bölgelerde şube örgütlenmeleri vardı ve her okul birim temsilciliği aracılığıyla İYÖKD içinde temsil ediliyordu. Böyle bir durumda oportünizmin kendi grupsal çıkarlarını tatmin etmek için giriştiği bu faaliyete bölücülükten başka bir isim verilemezdi. Cepheci gruba gelince; kendi içinde yaşadığı ayrışma ve bölünme sürecini geride bırakmış, kendiliğindenci ve dağınık yapısını aşmaya yönelik bir gelişme dönemi başlıyordu.

2. Kongre sonrası, anti-faşist mücadeleyi yükseltmek, gençliği örgütlemek ve Türkiye çapında birliği sağlamak gibi görevler kendini dayatıyordu. Faşist saldırılar gittikçe şiddetleniyordu. O dönemde solun faşist terör karşısında durabilecek kararlı ve doğru bir anti-faşist çizgisi yoktu. Solun tavırları da güç kaybettirmişti. Diğer illerde kurulan İYÖKD benzeri örgütlenmeler sürekli birleşme taleplerini tekrarlıyordu.

Bu görevlerin yerine getirilmesi ancak 2. Kongre öncesi başını kaldıran inkarcı, tasfiyeci oportünizmin tasfiye edilmesiyle mümkün olabilecekti. O süreçte bu görevi yerine getirebilecek tecrübeye sahip kadrolar yoktu. Bu görevi yerine getirmek o güne kadar Cepheci grubun tüm yükünü çeken, mücadele içinde ön plana çıkan yeni ve tecrübesiz kadrolara düşüyordu. Böyle bir gelişme aynı zamanda daha ciddi, disiplinli ve ideolojik birliğin sağlandığı bir örgütlenme olacaktı.

Bu konuda DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş şunları ifade ediyor: "Hareketimizin ilk nüvesi: Kurtuluş Grubu.

Özellikle İstanbul gençliği içerisinde yoğunlaşan THKP-C'yi savunan unsurlar, '75'lere gelindiğinde büyük bir güçtür artık. Onbinlerce insanı ha-

reket ettiren, çalıştıran, sivil faşist saldırılara devrimci şiddet temelinde cevap veren gençlik dışındaki halk kesimlerine açılma ve örgütlenme gereksinimi duyan bu insanlar, giderek illegal örgütlenme bilincine kavuşmaktadırlar.

(...)

Bu süreçte ideolojik ve pratik gelişmenin geldiği nokta mevcut demokratik örgütlenmelerin dışında ileri bir adım atmamızın, farklı örgütlenmeler yaratmamızın gerekliliğini bize kavratmıştı. Bu kavrayış KURTULUŞ GRUBU olarak siyasi arenada yer almamızı sağlamıştır. Çeşitli seçimlerde, revizyonizme ve oportünizme karşı mücadelede, çeşitli siyasi tavır alışlarda Kurtuluş Grubu kendi meşruluğunu ve gücünü kabul ettirir. Bunlardan öte Kurtuluş Grubu misyonunun asıl önemi, THKP düşüncesini tasfiye etmek isteyen açık saldırılara, onu sağdan ve soldan kemirmek isteyen çeşitli oportünistlere karşı THKP-C mirasını savunan, THKP-C'nin ideolojik görüşleri, mücadelesi kılavuzluğunda devrimci iktidar bilincini oluşturan, iddialı, kendine güvenen ve koşullar ne olursa olsun, devrimin rotasından sapmayacak olan Marksist-Leninist hareketimizin örgütlenme adımlarının ciddi bir tarzda atıldığı ve şekillendiği ilk adım olmasıdır.

Bu grubun oluşumuyla, THKP'nin ideolojik görüşlerini yaymak için Kızılde-re'den sonra ilk defa merkezi bir faaliyet içine girilerek Mahir Çayan'ın tüm yazıları toplatılıp teksir haline getirildi. Ve tüm ülkeye dağıtıldı. Ayrıca Kesintisiz I - II - III yazıları çok sayıda basılarak, genç devrimci kuşağın THKP-C düşüncelerini öğrenmesi sağlandı. Bu faaliyet bugünden bakıldığında çok önemsiz görülse de, o günkü koşullarda büyük rol oynamıştır. Bu yayınlar oportünizm ve tasfiyeciliğe karşı gençliğin elinde bir mücadele kılavuzu olma işlevi görmüş ve hemen her yerde THKP düşüncelerinin oluşmasını ve savunulmasını sağlamıştır. Oportünizmin maskesinin düşürülmesini hızlandırmıştır. Bir tarihin yok edilmesi çabası karşısında, onun yok edilemeyeceğinin cevabı olmuştur bir anlamda. Ve bu yazılar kendiliğinden bir tarzda onlarca kez çoğaltılarak dağıtılmıştır.

(...)

Kurtuluş Grubu bu süreçte öğrenim kurumlarında gençliğin ekonomik-demokratik mücadelesini yönlendirme yanında, çeşitli gecekonduarda artan sivil faşist teröre karşı devrimci şiddet temelinde örgütlenmekte, silahlı-silahsız şiddet hareketleri, çeşitli kamulaştırma eylemleri ve anti-emperyalist eylemler ile dünya halklarına yönelen saldırılara karşı enternasyonalist boyutta eylemleri hayata geçirmektedir." (17)

Evet, o süreç solda ayrışmanın ve saflaşmanın yaşandığı bir süreç oldu. Kurtuluş Grubu'nu oluşturan kadroları zor görevler bekliyordu. Bir yandan THKP-C'nin sağ ve sol yorumlarına, oportünizm ve revizyonizme karşı ideolojik mücadele verilirken, diğer yandan da yükselen faşist terör karşısında doğru ve kararlı bir anti-faşist mücadele verilmeli ve örgütlenmeliydi.

Kurtuluş Grubu kurulduktan sonra, geçmişte THKP-C içinde çeşitli gö-

revler almış insanların oluşturduğu Ankara kökenli Devrimci Gençlik ile ilişki kuruldu. Ankara DG sağ ve sol sapmalara karşı çıkarak THKP-C'nin birliğinin, mücadele içerisinde ideolojik birliğin oluşturulmasıyla yeniden sağlanabileceğini ve esasta THKP-C'ye sahip çıktıklarını vurguluyorlardı.

İstanbul'daki genç devrimci kadrolar özellikle Ankara'daki eski THKP-C ve DEV-GENÇ kadrolarının sürece müdahale etmelerini bekliyorlardı. Eski kadrolar ise tüm "iddialarına" rağmen sosyal emperyalizm tartışmalarında ve P-C değerlendirmelerinde, diğer solla yapılan ideolojik mücadelede kendine güvensizliklerinin bir sonucu olarak ciddi bir faaliyet gösteremediklerinden, Ankara'da THKP-C'ye sempati duyan geniş kitlesel bir kesimin oportünist saflara kaymasını önleyemedi. Oportünizmle mücadelede kararlı davranmayan Ankara Grubu'nun İstanbul'daki tartışmalara da hiçbir katkısı olmadı. Çünkü kendilerine güvenleri yoktu ve ideolojik tartışmaları yürütecek net bir kafaya sahip değillerdi. Bütün bunlara rağmen genç kadrolar Ankara'daki eskilere safça bir güven duyuyordu. Bu devrimci saflık kendi koşulları içinde değerlendirilmezse yanlış anlaşılabilir. THKP-C sempatizanlarının büyük çoğunluğunun oluşturduğu DEV-GENÇ'liler bölücü bir tavra girmek istemiyorlar, temkinli ve sorumlu davranıyorlardı. Doğru tavır da buydu.

Tartışmalar sürecinde eski DEV-GENÇ örgütlenmesi gibi merkezi bir federasyon kurulması ve ideolojik birliğin sağlanması doğrultusunda anlayış birliğine varıldı. Bu iki temel doğrultuda ilişkiler kurulacak ve geliştirilecekti. Ve tabi ki, bu sürecin sonunda devrimci hareketin partileşmesi gerçekleşecekti. Alınan kararlar doğrultusunda ilk adım olarak 20 Kasım 1975'te Devrimci Gençlik Dergisi çıkarılmaya başlandı. Devrimci Gençlik dergisinin çıkarılmasıyla İstanbul'daki Cepheciler Devrimci Gençlik adını kullanmaya başladı.

2. Kongre sonrası İYÖKD'nin eylemleri gerek kitlesellik açısından gerekse mücadelenin boyutlanması açısından bir gelişme gösterdi. Giderek sokak çatışmalarına doğru evrilen bir süreç yaşandı. Bu sürecin en önemli eylemi 2 Aralık 1975'te yapılan Kocamustafapaşa Direnişi oldu.

Yaşayanların Dilinden Kocamustafapaşa Direnişi

"1 Aralık 1975'te İDMMA Galatasaray Mühendislik Yüksekokulu'ndan iki devrimci, Halit Pelitöz ve Cezmi Yılmaz'ın faşistlerce katledilmesi üzerine Galatasaray Mühendislik Yüksekokulu işgal ediliyor. Cepheci grubun başlattığı bu işgalde bir grup oportünist bölücü tavır takınarak kitlesini İTÜ Taşkışla'ya götürüyor.

Olumsuz geçen ilk günün ardından ertesi gün okullar boykot ediliyor ve İÜ merkez binası önünden Kocamustafapaşa'ya doğru yürüyüşe geçiliyor. Kocamustafapaşa Sümbül Efendi Camii önüne geliniyor.

Coşkulu kalabalık zaman zaman sloganlar atarak cenaze namazının bit-

mesini bekliyor. Kalabalıkta cenazenin alınıp alınmayacağı, polis cenazeyi verme konusundaki tavrının ne olacağı konusunda kuşkular var. Polis cenazeleri kitleden kaçırmak isteyebilir. Cenazeleri alıp Topkapı'ya kadar yürümek ve cenaze yürüyüşünü anti-faşist bir gösteriye dönüştürmek düşüncesindeki arkadaşlar polisin bunu engelleyici tavırlarına karşı uyanıklığı elden bırakmamaya çalışıyorlar.

Polis cenazeleri vermek istemiyor, ailesine baskı yapıyor. 'Olay çıkacakmış' diyerek ailesini korkutmaya çalışıyor. Bunun üzerine cenazeyi polisin elinden almak ve gerektiğinde polisle çatışmak zorunluluğu üzerinde anlaşılıyor. Ve hemen buna yönelik çalışmalara başlanıyor. Cenaze namazının kılındığı Kocamustafapaşa Sümbül Efendi camii'nin etrafı cadde ve çevre sokaklar ile polisin durumu vb. kısa sürede inceleniyor. Genelde yabancı olunmayan bir bölge olması ve çevre halkının devrimcileri tanınması dolayısıyla herhangi bir çatışma durumunda birçok avantajın olduğu belirleniyor.

Kalabalığı çevreleyen sokaklardan denize bakan taraflar boş. Çapa-Fındıkzade yönündeki sokaklar ise polis tarafından tutulmuş. Polis, cami avlusuna girmesine engel olamadığı kitleyi çepeçevre sarmış durumda. Ayrıca ana caddede kitlenin geldiği yönde, arka taraflara panzerle ve diğer araçlarıyla adeta barikat kurarak kapatmış. Yani herhangi bir olay çıkması durumunda geriye dönüş yapılamayacağı gibi Çapa-Fındıkzade tarafına da gidilemez. Tek bir çıkış var, o da Samatya tarafına yönelip oradan surlara ve bu yolla Topkapı'ya gidiş yönü.

Cenazeyi Topkapı'ya kadar anti-faşist bir gösteriyle taşımanın çaresi üzerine düşünülürken cami tarafından iki-üç el silah sesi geliyor. Ve kitlede bir dalgalanma oluşuyor. Camiden geriye doğru bir kaçış, ana caddeden Cerrahpaşa'ya doğru yönelen bir panik... Panzerlerin ve polis araçlarının kattığı yöne doğru bilinçsizce kaçan ve herhangi bir çatışma ve gözaltına alınma karşısında polisin kucağına düşeceğini bilmeyen kitlenin anlık tepkisi bu... Bu panik havası bir kitle kıyımına yol açabilecek boyutta ciddi bir tehlikeyi de içinde taşıyor. Bu nedenle önce hemen paniği engellemek ve kitlenin soğukkanlı, bilinçli davranmasını sağlamak gerekiyor. Öyle bir panik yaşanıyor ki, oportünist gruplar şaşkınlıkla "Yaşasın Halk Savaşı" sloganı bile atıyorlar. Oysa bu sloganın yaşanan ana denk düşmediği kitleyi toparlama amacı taşımadığı çok açık... Kitlenin polisin yoğun olarak bulunduğu yöne doğru akışını ve bir provokasyonu önlemek için önce polisle kitle arasında bir barikat oluşturmak gerekiyor. Bunun için de ani kararlar verilip ve bu kararları hızla yaşama geçirmek zorunlu oluyor. "Arkadaşlar, paniğe kapılmayın, sakın olalım" türünden bağırtılar duyulmuyor bile,

- Arkadaşlar, şu arabalarla caddeye barikat kuralım. Arkadaşlar, yardım edin, yolu keselim hemen... Çabuk olun arkadaşlar ! Tamam şuraya. Şu

2 Aralık 1975, Kocamustafapaşa Direnişi

otomobili de devirelim! Onu da hemen yanına itekleyin arkadaşlar, yol tamamen kapansın, panzer geçmesin!

İlk arabanın yolun ortasına getirilip devrilmesinden sonra bir kişi arabanın üstüne çıkıp ters yöne doğru ilerleyen kitleyi toparlamaya çalışıyor.

- Arkadaşlar! Arkadaşlar! Beni dinleyin! Bu yöne doğru gitmiyoruz. Orada polis barikatları var, geçemeyiz. Kortejlerimizi oluşturarak Samatya tarafına gireceğiz. Arkadaşlar! Paniği önleyelim arkadaşlar!

- "Kahrolsun Faşizm"

Bu slogan kitleyi toparlayıcı etki yapıyor. Panik yavaş yavaş duruluyor; kitleye önderlik edenlerin verdiği talimatlar doğrultusunda polisin saldırılabileceği noktalarda barikatlar oluşturmaya hız veriliyor. Kitledeki paniğin önlenmeye ve iradi olarak yönlendirilmeye çalışıldığı bu anda inisiyatif koyan arkadaşımızın yanında oportünist gruplardan bir kişi çıkıyor ve arkadaşımıza müdahale etmek istiyor. Kitleye tam ters doğrultuda bir işaret vererek biraz önce kitlenin panikle sürüklendiği yöne gitmesi gerektiğini bağıırıyor. Böylesi bir anda böylesi tutarsız bir tartışma! Rezalet! Ama oportünizmle geçirecek zaman yok... Tam bu anda otomobillerin vb.lerin devrilerek barikatlar kurulduğunu gören bir taksi şoförü hızla arabasını kurtarmaya çalışıyor. Ve taksiyi arkadaşlarımızın üzerine sürüyor. Bir başka arabanın üzerinden kitleye yön veren sorumlu arkadaşımızın uyarısı üzerine kaza önleniyor. Ama arabanın oradan sıyrılıp kaçışı engellenemiyor. İnsanlar kızgınlıklarını arabanın arkasından taş ve o an orada buldukları odun parçalarını ata-

rak almaya çalışıyorlar.

Panik önlendikten sonra kitlenin el birliğiyle çalışması ve polisle çatışmaya hazırlanma konusundaki isteği gerçekten görülmeye değer. Sanki biraz önceki panik halinde kaçmaya çalışan bu kitle değilmiş gibi... Kitle psikolojisinin önemi bir kez daha ortaya çıkıyor. Böylesi durumlarda devrimci inisiyatif ve önderlik belirleyici oluyor.

Barikatın kurulmasından sonra İYÖKD'liler hemen bir güvenlik kolu oluşturdu. Bu güvenlikle polis barikata yanaştırılmayacak... Bu arada kitleye gideceği yönü gösterecek ve yürüyüşte inisiyatif koyacak arkadaşlar da görevlerinin başına geçiyorlar. Ve artık kitleye tamamen egemen olunuyor, en küçük bir panik ve tereddüt kalmıyor...

Bu arada, ilk andaki paniğe neden olan silah sesinin polise ait olduğu ve cenazeyi vermemek için direnen polislerden birinin silahını ateşlemesiyle basın mensuplarından birinin karnından yaralandığı da öğreniliyor.. Olayı herkes birbirine aktarıyor.

Ana cadde yönünden gelebilecek saldırıya karşı ilk barikat oluşturulduktan sonra sıra ara sokaklardan gelebilecek saldırılara karşı barikat kurulmasına geliyor. Ana caddeden gelmesi güçleşen polisin yan sokaklardan şansını deneyebileceği biliniyor.

Ara sokaklarda barikat oluşturma faaliyeti sürerken henüz barikat kurulmamış sokaklardan birinde bir panzer görülüyor. Ağır ağır kitleye yaklaşmakta olan panzer sürücüsünde bir kararsızlık seziliyor. Aynı kararsızlık ilk anda kitlede de gözleniyor. Panzere karşı ne yapılabileceği konusunda tecrübesizlik ve hazırlıksızlık bir an için kitleyi çaresiz bırakıyor. Çünkü atılan taşlar panzeri durdurmaya yetmiyor...

Panzer yavaş yavaş ilerlemeye devam ederken, polis panzerin arkasından ateş etmeye başlıyor. Samatya yönüne doğru akmaya başlayan kitlenin alanı bütünüyle boşaltabilmesi için zaman kazanmak gerek. Oysa henüz kitle alanı boşaltmış değilken bu sefer doğrudan kitlenin üzerine ateş açılıyor. Bunun üzerine polisin ateşine karşılık bizim güvenlik de silahla cevap veriyor. Panzerin arkasından kitleye ateş eden polisler bir anda neye uğradıklarını şaşırıyorlar. Ve sınıyorlar. Ama panzer ilerlemeye devam ediyor. Eğer panzer arka sokağı aşip kitlenin içine dalarsa yeni bir panik kaçınılmaz gibi. Ne yapıp edip bu panzer durdurulmalı. Ama nasıl? Bu soru herkesin kafasını kurcalarken elindeki şeyi ne yapacağını bilmez bir biçimde şaşkın birisi İbrahim Erdoğan'a yaklaşıyor:

- Al bunu, ne yapacağımı bilmiyorum!

Barikatın tamamlanmadığı şu anda bir dinamit lokumu bulmanın sevinçiyile, İbrahim Erdoğan yanan bir sigara ya da ateş aramaya başlıyor.

- Ateş için ne varsa verin!

- Ne yapıyorsun, dikkat et elinde patlar!

Yoğun bir ateş altında kalan panzerin bir penceresi kırılıyor.

- Herkes yere yatsın!

"Herkes yere yatsın" diyen İbrahim Erdoğan vücudunu bir yay gibi gererek ateşlediği dinamiti panzerin tam altına gelmesi dileğiyle fırlatıyor. Tam isabet olmazsa panzeri bu patlama da durduramayacak.

Yere yatma emriyle kendine birer siper bulan insanların kulağı seste... Patlama!..

Gümbürtü ile herkes kafasını kaldırıp patlamanın olduğu yöne bakıyor. Altında dinamit patlayan panzer adeta tekerleklerinin üzerinde hoplayıp tekrar eski yerine oturuyor.

Tam isabet !

Dinamitin panzeri durdurması karşısında molotof yapma düşüncesiyle hemen en yakın bakkallara koşuluyor. Bir bakkal, bir kasa dolusu şişeyle gaz yağını hiç para almadan veriyor. Panzere karşı kazanılan zaferin motive ettiği kitle anında molotof yapmak üzere harekete geçiyor.

Kocamustafapaşa halkının bu çatışmalar sürerken arkadaşlarımıza yardımcı olması özellikle bölgeye yabancı olan arkadaşlarımızı şaşırtıyor. Polise karşı kullanılması için evinin balkonundaki odunları, dükkanındaki boş şişeleri veren halktan insanlar, kitleyi sanıldığından çok etkiliyor ve giderek Kocamustafapaşa halkı çatışmayı yaşıyor. Halkla girilen bu ilişki sonucu, halktan kimi insanların cenaze yürüyüşüne katılmış biri gibi inisiyatif koymaya çalışmaları, mutlu gülümsemelere yol açıyor.

Kitle alanı boşaltıyor... Ana caddede ve arabayla kurulan barikatların arkasında güvenlik alan ve polisle çatışan arkadaşlarımız kitlenin alanı boşaltmasının ardından görev yerlerini terk ediyor.

- Çabuk olun, kaçın!

- Arkanızdan polis yetişecek!

- Yakalanacaksınız, acele edin!

Halktan insanların, geri çekilen arkadaşlarımızı kurtarma yönündeki bu uyarılarına saygılı bir biçimde karşılık veriliyor...

Panzerlerle barikatlara saldıran polis, barikatları birer birer sökerek kitleyi izlemeye başlıyor. Polisin azgınca saldıracağını gören halk arkadaşlarımızı evlerine alıp saklamaya başlıyor. Polis ise ev ev dolaşıp arama yapıyor. Ve şüpheli kişileri gözaltına alıyor. Hamile bir kadının evinde sakladığı arkadaşımızı kendi yatağına yatırması ve kocasının pijamalarını vs. verip ona uygun bir görünüm sağlaması en ilginç olaylardan biri oluyor.

Yaklaşık 10 bin kişiden oluşan kitle, Yedikule yönüne doğru akmaya başladı. Polis barikatları yıkarak yine kitleyi izlemeye çalışıyor. Polisin yeni bir saldırı planı içinde olması karşısında her 100 metrede bir barikat kurularak yürünmeye devam ediliyor.

Bu barikatlar polisin aradaki mesafeyi kapatıp saldırmasını geciktirecek...

Silivrikapı'ya gelindiğinde ise kitlenin karşısına İl Jandarma Alay Komu-

tanı denetiminde askerler çıkıyor. Askerler devrimcilerle polis arasına bariyer kuruyor. Sokak çatışmasının geniş bir alana yayılarak sürmesinden endişeye kapılan yetkililer çareyi asker getirmekte bulmuşlardı. Albay, her şeyin diyalog yoluyla çözülebileceğini söyleyerek polisle devrimciler arasında ara buluculuk yapmayı öneriyor. Kabul edildi ve sonuçta anlaşma oldu. Polisin saldırmayacağı sözü üzerine cenazeler Topkapı'ya kadar götürülüyor.

10 bini bulan kitle cenazeleri aynı zamanda faşizmi lanetleyen konuşmaların yapıldığı Topkapı'dan memleketlerine yolcu ettikten sonra gruplar halinde ayrılarak tekrar Aksaray'a geldi. Aksaray'da tekrar birleşen gruplarla kitle burada düzgün kortejler oluşturdu. Ve Laleli'ye kadar yürüdü. Burada içilen devrim andından sonra eylem bitirildi. Polis ise o günkü çaresizliğini Aksaray köprüsü üzerinde 75 devrimciyi gözaltına alarak gizlemeye çalıştı."

Bu dönemin önemli diğer eylemleri de Şişhane'de bir anti-faşist gösteri sırasında polisle çatışma ve İTÜ Maden Fakültesi işgali vb. eylemler oldu. Faşist katliamlar sonrasında cenaze törenleri her biri kitlesel birer anti-faşist gösteriye, mitinge çevrildi.

İYÖKD'NİN KAPATILMASI

İYÖKD yöneticileri ve İleri dergisi sorumlusu hakkında "gizli örgüt" suçlamasıyla dava açılmasından sonra gençliğin örgütsüz kalmaması açısından İYÖKD yerine başka bir derneğin kurulması düşünülmeye başlandı. Çünkü faşist saldırıların vardığı boyutta gençliğin örgütsüzlüğe tahammülü yoktu.

Tüm gençliğin merkezi örgütlenmesinin yaratılması konusunda İYÖKD'nin çabaları kimi sol gruplara rağmen büyük ölçüde başarılı olmuştu. Merkezi örgütlenme içinde siyasi varlık gösteremeyeceğine inanan bir kısım sol gruplar, komsomol türü gençlik örgütlenmelerini savunarak İYÖKD'den ayrıldılar. TSİP yanlıları Genç Sosyalistler Birliği'ni (GSB), TKP-ML taraftarları Devrimci Gençlik Derneği'ni (DGD) kurdular. Grupçu kaygılarla hareket etmenin sonucu olarak tek bir gençlik örgütlenmesi oluşturulamamıştı. Ve komsomol tipi bu örgütlenmeler gençliği temsil etmekten uzaktılar. İYÖKD ise gençliğin tek merkezi örgütü olma meşruiyetini sağlamış; oligarşiyi korkutan da bu olmuştu. İYÖKD'yi kapatma planları yaşama geçirildiği sırada İstanbul devrimci gençliğinin eylemleri yeni ve üst biçimler olarak geliyordu. Bu eylemler radikal kitle eylemliliği anlamında daha sonraki yıllara perspektif sunacak derinlikte oldu.

Düşünülen formül oligarşi İYÖKD'yi kapatmadan ve oportünizmin bölücü faaliyetlerini resmileştirmeden tüm İstanbul gençliğini birleştirecek yeni merkezi dernek kurulmasıdır. Bu doğrultuda resmen olmasa da fiilen İYÖKD

devrimciler tarafından kapatıldı. Ve İstanbul Yüksek Öğrenim Derneği'ni (İYÖD) kurma çalışmaları başlatıldı.

Tek gençlik örgütlenmesine tüm kesimler evet demesine karşın İYÖD'ün kuruluşu konusunda tartışmalar yeni kopmaları beraberinde getirdi. Belli başlı iki tartışma konusu vardı:

Birincisi, demokratik merkezîyetçilik anlayışındaki farklılıklardı. Oportünist gruplar "Eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik" ilkesini eylem içinde muhalefet özgürlüğü biçimine varan bir anarşizm olarak algılıyordu. Önceden hedefleri belirlenmiş ortak eylemde ajitasyon ve propaganda belirlenmiş sınırlar ve sloganlara bağlı kalmak reddediliyordu. Bu anlayış, eylem disiplini ve demokratik merkezîyetçiliği tanımamaktı ve kabul edilemezdi.

İkincisi, dernek yönetiminin homojen olup olmayacağı konusunda anlayış farklılıkları vardı. Oportünizm ilk anda mantıklı gibi görünen "nispi temsil" esasıyla belirlenecek dernek yönetiminde herkesin gücü oranında temsil edilmesini istiyordu. Gençlik içinde belirli bir güç ve yer edinememiş oportünizm, yönetimden az da olsa pay kapma düşüncesiyle bunu savunuyordu. Oysa bu anlayış pratikte dernek yönetimini bitmek bilmez kısır tartışmaların ortasında hantal, bürokratik bir kuruma dönüştürmekten başka bir işe yaramazdı. Devrimci gençlik ise yönetimin tek bir anlayışın elinde olmasını ya da birbiriyle anlaşabilecek grupların ortak listesi biçiminde "çoğunluk sistemine" göre belirlenmesini savunuyordu. Böylesi bir homojenlik dernek yönetiminin karar alma sürecini hızlandıracak, üretken ve dinamik bir yapı oluşacaktı.

Dernek yönetiminin seçimi esnasında "nispi temsil" mi yoksa "çoğunluk sistemi" mi olacağı sorununun çözmek için oylamaya başvuruldu. Okullarda seçimler yapıldı. On kişiye bir delege düşecek şekilde delegeler seçildi. Delege seçimleri sırasında seçimleri kaybettiğini anlayan oportünistler kendi anlayışları doğrultusunda karar çıkmazsa karara uymayacaklarını belirttiler. Bu tavrı gösterenlerin merkezi örgütlülük içinde olmak gibi bir niyetleri olmadığı anlaşılınca seçimleri tamamlamanın bir anlamı kalmadı.

Ve son seçim yeri Devrimci Gençlik taraftarlarının yoğun olduğu İTÜ Taşkışla'da seçimlerden vazgeçildi. İYÖD'ü Devrimci Gençlik tek başına oluşturdu. Oportünistler ise kendi aralarında Taşkışla'da seçim yaptıktan sonra nispi temsil esasına göre İstanbul Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği'ni (İYDGD) kurdular. Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu (Milan Gençlik) ve TKP-ML izleyicileri (Halkın Gücü) taraftarlarının kurduğu İYDGD'de birlik uzun sürmedi. Kısa süre sonra İYDGD, Halkın Kurtuluşu taraftarlarının derneğine dönüştü.

İYÖD DÖNEMİ

1976 yazında Devrimci Gençlik tarafından kurulan İYÖD, İYÖKD'ye göre homojen bir yönetime ve kitleye sahipti. İnkarcı oportünizm ve sağcı unsurların tasfiye edilmiş olması gibi bir avantaja sahip olmakla beraber gençlik örgütlenmesinin bölünmesi önemsiz sayılmayacak kadar olumsuz etkilere sahipti.

İYÖD döneminin ayırt edici iki önemli özelliği vardı. Birincisi okullarda ve yurtlarda faşist işgali kırma mücadelesinin yoğunluk kazanması; ikincisi ise mücadelenin üniversite dışına, fabrikalara, gecekondulara, mahallelere taşınmasıdır.

Bu dönem aynı zamanda MC Hükümeti'nin tüm kurumları faşist kadrolarla doldurma planını boyutlandığı bir dönemdir. Ve ön planda üniversiteler olmak üzere mahalleler, fabrikalar azgın bir terörle karşı karşıyadır. Sivil-faşistler tüm alanlara polisle işbirliği içinde saldırılar düzenlemektedir.

1976-77 öğrenim yılına gelindiğinde faşistler yoğun bir saldırı başlattılar. Bu saldırılar karşısında İYÖD faşist işgalleri kırma, engelleme kararı alarak tüm okulları savunmaya başlar. Solun büyük kısmı kitleyi kendi kaderine bırakarak panik halinde sınıf mücadelesi arenasından kaçmaktadır. "Provokasyon" teorilerinin "faşizm tırmanıyor" saptamalarının, "aman sessiz durun" önerilerinin yapıldığı bir ortam hakimdir.

Faşist saldırılar karşısında pasifist bir tavır takınmak faşist terörü durdurmayacak, aksine faşist işgalleri arttıracaktı. Henüz okullardan tam anlamıyla çekilmemiş olan oportünist ve revizyonist gruplar İYÖD'ün anti-faşist mücadele çağrısına ilk başta olumlu cevap verdiler. Ancak okullar açıldığında revizyonizm ve oportünizmin konu üzerinde ciddiyetle durmadığı ve mücadeleden kaçtığı görüldü. İYÖD tek başına da kalsa anti-faşist mücadeleyi sürdürmekte kararlıydı. Anti-faşist mücadele okulların içinde bulunduğu durum değerlendirelerek bir program dahilinde yürütüldü.

İstanbul'daki yüksekokulları kendi içlerinde bulundukları koşullara göre dört ayrı kategoride toplamak olanaklıydı.

Devrimcilerin etkin olduğu halde faşistlerin işgal etmek amacıyla saldırdığı okullar (Yıldız DMMA, Galatasaray Mühendislik, İTÜ, Kadıköy Mühendislik)...

Faşist işgal altında olduğu halde devrimcilerin faşist işgalleri kırma mücadelesi verdiği okullar (İÜ Hukuk Fakültesi, Edebiyat Fakültesi, Orman Fakültesi, Aksaray İTİA)...

Faşistlerin giremediği okullar (Boğaziçi Üniversitesi, İÜ İşletme, İktisat Fakültesi, Yabancı Diller Yüksekokulu, Maliye Muhasebe Yüksekokulu, Nişantaşı Dişçilik ve Eczacılık Yüksekokulu, UESYO, Işık Mühendislik, Yüksek Teknik

Öğretmen Okulu

Ortada kalan okullar (İÜ Çapa Tıp, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Eczacılık Fakültesi, Kimya ve Fen Fakültesi, Kadıköy Eğitim Enstitüsü ...)

Devrimci Gençlik tek başına tüm okullara yetecek durumda değildi. Bir yandan faşist saldırılar giderek daha merkezi ve planlı bir biçimde yoğunlaşırken, öte yandan Devrimci Gençlik kendi içindeki ayrışma-saflaşma sürecinden kitlesel planda kaçınılmaz olarak güç yitimine uğrayarak çıkıyor, iç sorunlarından dolayı okullarda faşist saldırıların dayattığı boyutta ilgilenemiyordu. Bu nedenle kısmen de olsa gençliğin devrimci potansiyelinde görece bir duraklama olmuştur. Tüm bunlara karşın Devrimci Gençlik faşist saldırıların karşısına dikilerek okulların, yurtların her birini, birer anti-faşist mevzi haline getirmekte kararlıydı. Devrimci Gençliğin '70'li yıllarda gençliğin mücadelesini büyüten ve ona niteliğini veren olgulardan birisi de bu devrimci kararlılığı, cesareti ve tutarlılığıdır.

Polis desteğindeki sivil faşistlerin yoğun saldırılarına karşın Yıldız DMMA, İTÜ ve Galatasaray Mühendislik'e yönelik faşist işgal denemeleri boşa çıkartıldığı gibi, '75-'76 öğrenim yılına kadar devrimcilerin etkinliği altındayken, oportünizmin faşist saldırılar karşısında okulları terk etmesi üzerine faşist işgal altına giren Şişli Siyasal Bilgiler Yüksekokulu da Devrimci Gençliğin çabalarıyla tekrar eski haline getirildi, işgal kırıldı. Orman, Edebiyat, Hukuk fakültelerinde, Vatan Mühendislik'te işgallerin kırılması ise '76-'77'den sonraki öğrenim dönemine kalmıştı. İşgallerin '76-'77 yılında kırılmadığı okulların ortak özelliği Devrimci Gençlik militanlarının sayısal azlığı, oportünizmin etkinliği ve faşist saldırılar karşısında bu okulların terk edilmiş olmalarıdır. Bu durumda Devrimci Gençlik militanlarının çabaları sonuç almaya yetmemiştir. Devrimcilerle faşistler arasında belirli bir güç dengesinin olduğu, devrimcilerin çoğunlukta olmasına karşın oportünizmin etkinliği nedeniyle faşistlerin okula gelmeye devam ettiği Çapa ve Cerrahpaşa Tıp'ta devrimci gençliğin gücünün zayıflaması nedeniyle girişimler sonuçsuz kalırken, Eczacılık, Kimya ve Fen fakültelerinde faşistler okuldan atıldılar.

DEV-GENÇ YENİDEN KURULUYOR

1976 yılında Devrimci Gençlik açısından önemli bir olay da DEV-GENÇ'in, Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (DGDF) adıyla tekrar kurulmasıdır. Ankara Devrimci Gençlik'le '75'lerde başlayan ilişkilerde ilk adım olan Devrimci Gençlik dergisinin ardından, ikinci adım da atılarak DGDF kuruldu. DDGF, İYÖD, AYÖD ve EYÖD'ün (Erzurum Yüksek Öğrenim Derneği) birleşimiyle Kasım '76'da oluşturuldu. DGDF'nin yönetim kurulu 5 İYÖD'lü ve 5 AYÖD'lüden oluşuyordu. Başkan Ankara'dan, Genel Sekreter ise İstanbul'dan seçildi.

DGDF'nin kuruluşundan sonra üye dernek sayısı büyük bir hızla arttı. DEV-GENÇ genişledi, büyüdü. Ancak bu gelişme görevlerin tam olarak yerine getirilmesinden dolayı değil, THKP-C potansiyelinin merkezi örgüte duyduğu acil ihtiyaçtandır.

THKP-C adına birçok grubun çıktığı, devrimci mirasın çarçur edildiği bir ortamda THKP-C tezlerinin yerli yerine oturtulması, açılması ve günün politik görevlerinin belirlenmesinde öncülük edilebilmesi için ideolojik netliğin, birlikteliğin sağlanması gerekiyordu. Ancak Devrimci Gençlik dergisi bu görevi yerine getiremiyordu. 16 sayı çıkan Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik dergisinde Ankara ve İstanbul gruplarının ortak görüşleri olan devlet, faşizm, yeni-sömürgecilik gibi genel teorik konular ele alınmış fakat bu konuların genel teorik açılımını aşamamıştır. Teorik konuların açılması isteği Devrimci Gençlik'in bir gençlik dergisi olduğu, bu görevin ancak siyasi bir dergi tarafından yerine getirilebileceği şeklinde cevaplanıyordu.

Ankara'yla İstanbul arasındaki çelişkiler, anti-faşist mücadele pratiğinde, Kürt sorununa bakışta kuşkuyla başladı. İstanbul'daki devrimciler bu kuşkuların gerçek olup olmadığını tam olarak ayırt edecek verilere sahip değildi. Ve her şeyden önce de savunulduğu söylenen görüşlerde Ankara grubunun ne kadar samimi olduğu ancak pratikte anlaşılabilir. Bu nedenle bu görüşlerin pratiğe geçmesi beklendi.

Zamanla anti-faşist mücadele çizgisindeki pratik farklılıklar giderek netleşti. Anti-faşist mücadelede "aktif savunma" çizgisi savunuluyor, ancak Ankara grubu bunu pratikte pasif ve edilgen bir şekilde uyguluyordu. '76-'77 öğrenim yılında hemen tüm yüksekokulları işgal altına almak için faşistler bütün ülke çapında saldırıya geçtiklerinde, İstanbul'da faşist işgalleri kırmaya yönelik kampanyalar ile faşistlere geri adımlar atılırken, Ankara'da bir gerileme yaşanıyor. Ankara bu gerilemeyi koşulların farklı olmasıyla, birtakım tersliklerle, aksiliklerle açıklamaya çalışıyordu. Oysa sorun ne koşullardan ne de birtakım aksiliklerden kaynaklanıyordu. Farklılık, "aktif savunma" çizgisinin nasıl kavrandığındaydı. Ankara grubu örgütlenmeyi neredeyse Devrimci Gençlik dergisinin dağıtım şebekesini örgütlemek olarak algıyordu. İstanbul Devrimci Gençlik Trakya ve Marmara'daki faaliyetleri de yönlendirmeye çalıştı. Bursa, Tekirdağ, Edirne vd. illerde anti-faşist mücadele yükseldi.

Buna karşın İstanbul Devrimci Gençlik ile Ankara grubu arasındaki farklılıkların süreç içinde düzeleceği umulmaktaydı. Oysa Ankara grubunun, İstanbul hakkındaki düşünceleri farklı ve olumsuzdu. İstanbul'dakileri sol kafalı olarak değerlendiriyor, kendi anlayışını İstanbul'a da empoze etmeye çalışıyordu.

Bu süreci DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş şöyle anlatıyor:

“İçeriden çıkan eski THKP-C unsurlarının çabalarıyla oluşan KSD, THKP-C eleştirileriyle başlayıp sosyal emperyalizm teorilerini savunan ve giderek Aydınlik’a angaje olan inkarcı gruplar, sol sapma çizgileri etrafında ortaya çıkan Acil ve MLSPB saflaşmalarından sonra, Ankara kökenli, geçmişte THKP-C içerisinde kısmi görevler almış bazı insanların önderliğinde oluşan Devrimci Gençlik grubu, sağ sol sapmalara karşı çıkarak, THKP-C’nin birliğinin mücadele içerisinde ideolojik birliğin oluşturulmasıyla yeniden sağlanacağını, esas olarak da THKP-C’nin geçmişine sahip çıktıklarını vurgulayarak ortaya çıkarlar. Bu yaklaşımla birlikte, diğer sağ ve sol gruplar gibi gençliğin ve halk kitlelerinin mevcut sorunlarını çözmeye ilgisiz kalmazlar. Bu yaklaşımları ve ideolojik birliğin süreç içerisinde sağlanarak THKP-C’nin yeniden oluşturulması düşünceleri biz genç kuşaklara çekici gelir. Yaşamın örgütlenmesi, örgütlenme-mücadele-örgütlenme anlayışı içerisinde tartışılarak birbirimizi ikna edip, geçmişin ve günümüzün doğru bir analizini yaparak THKP-C olarak yeniden halk kitlelerinin karşısına çıkmak en büyük arzumuzdu. Bu nedenle çok samimi duygularla bu grup ile ilişkiler geliştirilerek, birlik doğrultusunda mesafe alınmaya çalışıldı.

Devrimci Gençlik dergisinde, daha ilk sayılardan itibaren farklı bir anlayış, dahası sağ bir yaklaşımın ip uçlarını görmek mümkündü. Bütün bunları zamanında eleştirmemize rağmen olumlu bir sonuç alamıyorduk. Tersine ön yargılı, hesaplı yaklaşımlar gündeme getiriliyordu. Keza pratiğin örgütlenmesinde de örgütlü adımların atılmasından ısrarla kaçınılıyor, kendiliğindenci sağ bir pratik bize dayatılıyordu. Asgari olması gereken grup düzeyindeki bir örgütlenmeden dahi yoksunduk. Çokça sözü edilen ideolojik birliğin sağlanması için de hemen hemen hiçbir çaba görülüyordu. Bütün zorlamalarımız, mücadeleyi militanlaştırma girişimlerimiz ve yaşama geçirmeye çalıştığımız militan pratiğimiz kitleyi olumlu etkilerken, bu grup önderlerini olumsuz etkiliyor, çok çeşitli biçimlerde sürekli kendiliğindenci ve sağ bir çizgiye çekebilmeye çalışılıyordu. Kendi aralarında neyin nasıl yapılacağı, partileşme sürecinin nasıl aşılabacağı pratik ve teorik sorunlara yaklaşım vb. sorunlarda düşünce birliği yoktu.

Süreç gözle görülür bir biçimde her gün biraz daha belirginleşerek, saldırılar boyutlanarak tırmanıyordu. Süreci örgütlü olarak göğüsleyebilmek ve saldırılara karşı koyarak, örgütlü mücadele içerisinde adım adım büyütürken halk savaşı çizgisini hayata geçirmek her gün biraz daha yakıcılığını hissettiriyordu. Ama Ankara grubunun acelesi yoktu. Öylesine gamsızdılar ki, küçümsenmeyecek sayıda genç insan kendilerine umut bağlamışken, onlar cezaevinden çıkar çıkmaz mücadelenin sorunlarına eğilme, sorunları çöme yerine, kendi özel sorunlarıyla uğraşma, yasallık kazanma çabaları içerisine girmişlerdi.

Görünüşte cezaevinden çıkan eskilerin önderlik ettiği Ankara DG Grubu ile birlikte olmamıza karşın, özde Ankara ve İstanbul pratiği ve sorunlara yaklaşımı farklı biçimlerde süregelmişti. Ankara'nın bu farklılığı ortadan kaldırıp ideolojik birliğin sağlanması için özel bir çabası ve örgütlenme girişi de olmamıştır. Tamamen yasallık esas alınarak kendiliğinden süren bir mücadele çizgisi bize dayatılmıştır..." (18)

DEVRİMCİ YOL BİLDİRGESİ

'77'ye gelindiğinde Ankara ve İstanbul arasında süren tartışmalarda İstanbul DG'nin zorlamasıyla ideolojik birlik yolunda adımlar atılmaya başlandı. Ankara ve İstanbul DG militanlarının ortak onayıyla Devrimci Yol Bildirgesi'nin çıkarılması kararlaştırıldı.

DY Bildirgesi geç de olsa ideolojik birlik noktasında atılmış önemli bir adım olacaktı. Ancak daha tartışmalar sonuçlanmadan, bazı konulardaki kuşklar giderilmeden Ankara DG, Bildirge Taslağı'nı hazırladı. Birlikte olunan süreç boyunca sürekli erteleyen, zaman kazanmaya çalışan Ankara grubunun tek hızlı hareket ettiği konu DY Bildirge Taslağı'nın hazırlanması oldu.

Hazırlanan taslakta Ankara grubunun sağcı ve inkarcı mantıkları ve farklı düşülen noktalar kendini hissettiriyordu. Geçmişin değerlendirmesi, THKP-C'nin değerlendirmesi, günümüzde yeniden örgütlenme, ulusal sorun, öncü savaşı, PASS, çalışma tarzı vd. konularda THKP-C'yi inkar eden düşüncelere İstanbul grubu haklı olarak itiraz etti. İstanbul DG'nin itirazlarına karşı bunun bir taslak olduğu, daha tartışılacağı, baskıya girmeden düzeltileceği, parmak basılan noktalarda özde farklı düşünülmeyeceği, sadece ifade farklılıkları olduğu belirtildi.

Her şeye rağmen ideolojik birlik konusunda adım atılmış olması sevindiriciydi. Bildirge'nin ve ardından tüm halk kesimlerine seslenen periyodik bir yayın organının çıkartılması ve bu yayın organında Bildirge'de ifadesini bulan yaklaşımların enine boyuna açılmasıyla ideolojik birlik sürecini netleştirmek karar altına alındı. Buna paralel olarak da örgütlenme, merkezi bir düzeye kavuşturularak mücadeleyi yükseltme konusunda görüş birliğine varıldı.

İstanbul DG'nin taslağa itiraz ettiği hemen hiçbir konu değiştirilmeden taslak, DY Bildirgesi olarak yayınlandı. Geline aşamada iki yol kalmıştı; ya sürecin tamamlanması için bir süre daha zorlayıcı olarak, farklı olunan noktaların açılmasıyla, farklı ve aynı olunan noktaları netleştirecek ya da mevcut yazılar ve yaklaşımlarla yetinerek ayrılık gündeme gelecekti. Ancak farklı noktaların netleşmeden, stratejik konularda farklı noktaları açığa çıkartmadan yapılacak kopuş parti birliğini olumsuz etkileyecek, ileride ka-

panması güç yaralar oluşturunca. Bu nedenle bu Bildirge'nin savunulması, birlikten yana tavır alınması, Bildirge'deki amaçların yerine getirilmesini beklemek, bunun için çalışmak devrimci bir tutum oldu.

Stratejik anlamda belli farklılıklar olmasına rağmen neden o süreçte ayrılık yolunun seçilmediğini DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş şöyle anlatıyor:

"Bildirge taslağı DY bildirgesi olarak yayınlandığında, itiraz ettiğimiz noktaların hemen hiçbirinin değişmediğini gördük. Önderlik ettiğimiz, etkilediğimiz, yönettiğimiz kitlenin ve taraftarlarımızın büyük çoğunluğu yaklaşımlara tepki gösteriyordu. Ankara grubunun THKP-C, ideolojik birlik, gelecek konularındaki yaklaşımları sağ bir çizgide netleşmiş gözüküyordu. Bu teorik yaklaşımlar, sürdürdükleri sağ pratikle uyum içindeydi.

(...) Her türlü ayak oyununa, burjuva politikacılığına, iki yüzlülüğe rağmen birlik konusunda zor ve sancılı da olsa çabalarımızı yoğunlaştırmalı, bununla birlikte ihanete de hazır olmalıydık. Çokça eski tüfeğin ihanet yolunu nasıl seçtiğini artık görmüştük. Ama ön yargılı da değildik.

Bildirge yazarlarına farklı düşüğümüz yaklaşımların 'düzeltilecek' dedikleri halde neden düzeltilmediğini, neden aynı şekilde çıktığını sorduğumuzda garip, hatta biraz da çocukça cevap vererek, baskı yanlışlığı olduğunu, dergide bu sorunların tek tek ayrıntılı bir şekilde açıklanacağını ve düzeltileceğini belirtiyorlardı. Sorumlu gözüken başka biri ise neden böyle çıktığını bilmediğini, kendisinin de bizim gibi düşündüğünü söylüyordu. Kuşkusuz bu yaklaşımlarda burjuva politikacılığı açıkça sırtıyordu. Bütün bunlara rağmen bildirgede sözü edilen konuların açılmasını beklemek ve bunların açılmasıyla birlikte tartışmayı ilerletmek zorunlu hale gelmişti." (19)

Bütün bu tartışmalar yaşanırken tarih 1 Mayıs'a doğru yaklaşmaktaydı. Faşist saldırılar tek tek katliamlarla sonuç alamayınca giderek toplu katliamlara doğru evrilmekteydi.

Faşist saldırılar karşısına devrimci şiddeti koymak gerekliliği her gün daha da artarken, sol, faşistlere çevirmesi gereken silahlarını birbirine çevirmiş durumdaydı. Türkiye'ye PDA'nın taşıdığı, ÇKP-SBKP çatışmasında "sosyal emperyalizm" tezlerinin tartışılması, giderek yaygınlık kazanarak başka sorun yokmuşçasına solun gündemini kapladı.

Türkiye solu açısından '73-'80 arası dönemin ayırt edici özelliklerinden birisi, sol içi tartışmaların giderek silahlı çatışmalara ve kan dökülmesine evrilmesi oldu. Kan dökülmesine kadar varan "sosyal emperyalizm" tartışması ve saflaşması sola büyük bir zaman ve enerji kaybettirdi.

'70'lerin "gözde" kavramı "sosyal emperyalizm" tezlerinin altında esas olarak sosyalizmi, sosyalist toplumu kavramamak yatar. Sosyal emperyalizm çığlıkları atanlara göre Stalin'in ölümünden sonra Sovyetler Birliği'nde kapitalistleşme başlamış ve 12 yıl içinde 1968 Çekoslovakya müda-

halesiyle sosyalizm bitmiştir. Bir insan ömrü için bile önemsiz sayılan 10-15 yıl, milyonlarca emekçinin maddi manevi çabalarıyla, kanla, göz yaşıyla, acıyla, yıllar boyu sürdürdüğü mücadele sonucu oluşturduğu yapıların yıkılması için yeterli sayılıyordu.

Sorunun temelinde ÇKP'nin SBKP ile tartışmalarını başka bir platforma kaydırarak kendini haklı çıkarma gayretleri vardır. '60'larda geri dönüşün tamamlandığı tezleri asıl olarak ÇKP'ye aittir ve altı sonradan doldurulmaya çalışılan bir tezdır. Bir kere sosyal emperyalizm denildikten sonra SBKP revizyonistlerinin içte ve dışta gündeme getirdiği her politika ve uygulama direkt kapitalizm ve burjuvaziyle özdeşleştirilmiştir. Sosyal emperyalizm teorisine göre; sosyalizm ya vardır ya da yoktur. Bu her şeyden önce sosyalizmin bir geçiş dönemi olduğunu inkar etmektir. Dolayısıyla sosyalizm dönemindeki mücadeleler, zikzaklar vb. olgular ön plana çıktığında sosyalizm yok sayılmaya başlamıştır.

'77 1 Mayıs'ı arifesinde "sosyal emperyalizm" çatışmaları hızlanmış durumdaydı. Oportünist ve revizyonist sol, Sovyet-Çin-Arnavutluk yanlıları olarak ayrılmış, birbirlerini "Maocu bozkurt" ve "sosyal faşist" olarak suçluyorlardı.

'76 1 Mayıs'ından sonra '77'nin daha görkemli olması açısından hazırlıklar aylar öncesinden başlatılmıştı. İstanbul ve çevresindeki illerden işçileri 1 Mayıs günü Taksim Meydanı'na toplayabilmek için çalışılıyordu. DİSK ve DKÖ temsilcilerinin toplantıları sürüyor, 1 Mayıs kutlamalarının programı, ilkeleri, disiplini, sloganlar, alana kortejlerin girişi, alanlardaki konuşmalar vb. üzerine tartışmalar yaşıyorlardı. Tartışma programı oportünist ve revizyonist gruplar arasındaki atışmalarla uzuyordu. Bir kesimi "... Maocu bozkurtları alana sokmayacağız" derken diğer bir kesimi de "... Sosyal faşist barikatları parçalayıp alana gireceğiz" diyordu. Yayın organlarında, bildirilerde kızıışan bu tartışma tedirginlik yaratıyordu. Bu ortamda oligarşi 1 Mayıs'tan haftalarca önce "kan dökülecek, sol çatışacak" diyerek kamuoyu oluşturdu ve katliamın meşru zeminini hazırladı. Oligarşinin bu programına sol adeta eşlik etti. DEV-GENÇ'in tüm uyarılarına rağmen sol, provokasyona çanak tutan bildiriler ve demeçler vermeye devam ediyordu.

Tartışmayı başlatan burjuva milliyetçisi PDA, peşine Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği ve Partizan'ı da katmayı başardı. TKP, TİP, TSİP revizyonistleri de diğer cephede yer aldılar. 1 Mayıs yaklaştıkça hava giderek elektrikleniyor, tartışmalar giderek her iki cephenin de birbirinin 1 Mayıs faaliyetlerine yönelik hazırlıklarına silahlı müdahaleleri, ölümlere yol açan çatışmaları getiriyordu.

Ancak her şeye karşın 1 Mayıs'ın en coşkulu ve kitlesel bir şekilde kutlanması için yoğun bir çaba harcanıyordu. Diğer illerde olduğu gibi İstanbul'da da bütün meydanlar, caddeler, sokaklar, neredeyse boş duvar kalmamacasına 1 Mayıs'la ilgili sloganlarla ve çağrılarla doldurulmuştu.

Bir DEV-GENÇ'linin Anlatımından 1 Mayıs 1977

"Beklenen gün geldiğinde İstanbul'un tüm semtlerinden Beşiktaş'a doğru akın başladı. Trenler, vapurlar, otobüsler, minibüsler, taksiler yolcularını sabahın erken saatlerinden itibaren Beşiktaş'a ya da Beşiktaş'a en yakın merkeze indiriyorlardı.

Gerici-faşist basının günler öncesinden başlattığı "1 Mayıs'ta kan dökülecek", "Kızıl ihtilal provası yapılacak", "Kimse sokağa çıkmasın, dükkanları açmasın" türünden tehditlerine karşın yüzbinler Beşiktaş'a sığmaz olmaya başlamış ve henüz saat 10.00 bile olmamıştı.

Kitle Beşiktaş'a sığmaz olmaya başladığında yürüyüş kolunun Taksim'e doğru hareket etmesi için kortejlerin oluşturulması bekleniyor. Kimin hangi sırayla yürüyeceği önceden belirlendiğinden pek bir karışıklık çıkmıyordu. Anonsla yürüyüşün başladığı söyleniyor.

Yürüyüşün disipliniyle görevli arkadaşlarımız canla başla çalışarak onbinleri aşan kitlemizin 1 Mayıs'ta disipliniyle ve coşkusuyla örnek olması için çabalarıyorlar. Bu çabalar meyvesini veriyor. Ve kortejimiz pankartlarının yerleşimi, sloganların düzenli atılması ve coşkusuyla, kitleselliği ve bulvara hakimiyetiyle ayırt ediliyor. Yürüyüş sıramızın gelmesini beklemek çok güç. Kortejler tam bir kaplumbağa hızıyla ilerliyor, yürümekle durmak arasında bir şey... Beklemek giderek kitleyi sıkıyor, düzende bozulmalar başlıyor. Yorgunlukla yere oturmalar, kortejden ayrılmalar... Kortejin ilerleyişinden sorumlu DİSK Maden-İş görevlisine kortejin neden ilerlemediği soruluyor, verilen cevap tatmin edici değil. Kortej yürüyüşünü ve Taksim'in durumunu görmesi için bazı arkadaşlar gönderiliyor, çünkü revizyonistlerin istenmeyen şeyler yapabileceğine dair kuşkumuz var... Denetime giden arkadaşların gelmesiyle kuşkuların haklı olduğu, revizyonistlerin kortejlerin yerleşimini bilerek geciktirdikleri ve böylece bizlerin Taksim alanına girmesini engellemeye en azından geciktirmeye çalıştıkları ortaya çıkıyor. Bizlerin alana girişi ne kadar geciktirilirse revizyonistler alana o kadar çok hakim olacaklar ve bir oldu bittiyle bizler alana ulaşmadan 1 Mayıs kutlaması bitirilecek.

Revizyonizmin taktiğinin boşa çıkarılması gerek. Devrimci Gençlik alana mutlaka girmeli. Bir an önce Taksim'e yönelmek üzere DEV-GENÇ kitlelerinin belirlenen güzergahın dışında en kısa yoldan Taksim'e çıkartılmasına karar veriliyor. Beklemekten sıkılmaya başlayan kitlemizin yönü Yenimahalle'den Fulya Deresi'ne, oradan da Spor Sergi Sarayı'nın önünden Elmadag'a döndürülüyor. Hızlı bir yürüyüş kolu olarak Harbiye Radyoevi yönünden Taksim'e yaklaşıyoruz. Sloganlarımız, marşlarımız İstanbul sokaklarını,

caddelerini inletiyor. Alana girişimizin görkemli ve disiplinli olması için Taksim öncesi durup kortejimiz yeniden düzenleniyor, toparlanıyor. Kortejlerin kağıdı hızıyla Taksim'e ulaştığı bir anda, hiç beklenmeyen bir yönden, Şişli yönünden Taksim'e ulaşan DEV-GENÇ kitlesinin slogan ve marşları önceden Taksim'e gelmiş olanların başlarının Şişli yönüne çevrilmesine yol açıyor. Alanda bir dalgalanma oluyor. Kürsüdeki konuşmacının konuşması sloganlarımızın gürlüğü karşısında duyulmuyor.

Alana yaklaştığımız bir sırada DİSK görevlileri önümüzü kesiyor ve önümüzde bir barikat oluşturarak alana girişimiz engellenmek isteniyor. Görevliler bağnazca direniyorlar. Ve aldıkları talimat nedeniyle ikna etmek de olanaksız. Günlerdir revizyonist-oportunist gruplar arasında yaşanan ve bir inatlaşmaya dönüşen tartışmalardan sonra bu durum iyice canımızı sıkıyor. Ama alana girmeye kararlıyız birtakım oyunlarla, oyalamalarla alana girişimiz yapay biçimde önlenemez. Tartışmanın uzaması ve önümüzdeki barikatın giderek pekiştirilmeye çalışıldığı bir aşamada alandaki işçiler kıpırdanmaya başladılar ve bize doğru gelenler DİSK görevlilerine, müdahale etmekten vazgeçmelerini ısrarla ve kararlılıkla belirtiyorlar. Tartışma uzadıkça giderek DİSK görevlilerinden bazıları da ısrardan vazgeçiyorlar ve revizyonist saf, acizlik içinde kalıyor. Tam bu sırada kürsüden bir anons yayılıyor: "Görevliler müdahale etmeyiniz! Bırakın geçsinler!"

Etten barikatlar kalkıyor. Biraz önce önümüzdeki barikatların kaldırılması için çaba gösteren işçilerle sarmaş dolaş oluyoruz. "Bu alanlarda bu sloganları da duydum ya artık gam yemem" diyerek aralarında sevinçten ağlayanların da bulunduğu bu insanlarla birlikte kortejimiz alana yöneliyor.

DEV-GENÇ korteji alana sloganlarıyla girerken bütün dikkatler kortejimize yöneliyor. Kürsüdeki konuşmacı ara vermek zorunda kalıyor ve "Ülkemiz gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist gençliğimizin onurlu temsilcisi Devrimci Gençlik - DEV-GENÇ sloganlarıyla pankartlarıyla alana giriyor. Alana girişlerini selamlıyor, hoş geldiniz diyoruz!" Bu takdimin hemen ardından yüzbinlerce el alkışa duruyor. Bu müthiş duygu yoğunluğu ve coşku ortamında DEV-GENÇ kortejine ayrılan yere, Taksim Anıtı'nın çevresine yerleşiyoruz. Anıt ile orta durakların çevresi tamamiyle DEV-GENÇ kitlesiyle doluyor. Durakların üzerine çıkılıp pankartlar yerleştiriliyor. Aynı sırada anıt üzerine de büyük bir DEV-GENÇ pankartı çekiliyor.

Kortejin yerleşmesi tamamlanıp DEV-GENÇ önderleri günün önemini anlatan konuşmalar yaparken oportünist cephenin Tarlabası yönünden alana yaklaşmakta olduğu haberi geliyor.

Sayıları 50 bini bulan DEV-GENÇ kitlesi olası bir çatışmayı düşünmek dahi istemiyor ve hiçbir şey yokmuşçasına sakinliğini koruyor.

Tarlabası tarafında DİSK görevlilerinin yoğunlaştığı ve geniş bir etten barikat duvarı oluşturduğu görülüyor. Uzaktan "Kahrolsun Sosyal Faşizm"

1 Mayıs 1977’de paniği engelleyerek daha fazla insanın ölmesine engel olan DEV-GENÇ’liler

sloganı duyulmaya başlandığında DİSK görevlileri saflarında da “Kahrolsun Maocu Bozkurtlar” sloganı atılmaya başlıyor.

Alanda her şey aniden olup bitiyor. Günlerdir kaygısını çektiğimiz, korktuğumuz sahne gelip çatıyor. Oportünistlerin korteji ile DİSK görevlileri karşı karşıya geldiklerinde itiş-kakış başladı. “Gireceğiz”, “sokmayacağız” sesleri yükselirken oportünist saflardan iki-üç el silah sesi geldi... Bir an derin bir sessizlik oldu.

Bu sessizliği Sular İdaresi’nin üzerinden alandaki kitlenin taranışı izledi. Sular İdaresi’nin üzerinden anıta doğru ateş açılması üzerine tüm alanda bir panik başladı. Yüzbinlerin bu paniği sırasında bu kez de Siraselviler yönünden gelen bir beyaz otomobilden alandaki kitleye yayılım ateşi açıldı. Bunu İnter-continanel’den açılan ateş ve dört bir yandan alanın taranması izledi. Paniği önlemek mümkün değildi... ama kitle alandan uzaklaşamıyor, çünkü kaçmaya olanak yok. Kaçacak boşluk yok. Herkes önündekilere çarpıyor, insanlar birbirini çığnıyor. Paniği engellemek isteyenlerin uyarıları birbirini izliyor.

Şaşkınlık ve çaresizliğin verdiği dalgalanmaya karşın sadece DEV-GENÇ kitlesi yerinde ve DEV-GENÇ’lilerin sesleri duyuluyor:

- Yere yatın, kaçmayın!

- Yere yatın!
- Kaçmayın!

“Yere yatın” bağırtıları çoğalınca alandaki insanlar adeta bir rüzgarla birlikte buğday başaklarının yatması gibi yere yatıveriyorlar. İnsanlar başlarını korumak için birbirinin vücudunu korunak yapıyorlar. Tüm kitle alana yamyassı bir biçimde yatmış durumda ve silah sesleri artık daha net duyuluyor. Sular İdaresi üzerindeki 4-5 kişinin alanı tarayışı sürmekle birlikte, beyaz otomobil ortalıktan kayboldu ve İstiklal Caddesi tarafından polis ve panzerler geliyor.

Kazancı Yokuşu’nda ise bir yığılma var. Bir kamyonetin tam sokak girişini tutması yüzünden geçişi engellenen kitlenin yarattığı izdihamdan birçok insan birbirini ezmiş durumda.

İlk paniğin yatırılmasında rol oynayan DEV-GENÇ görevlileri alana ateş açılan noktaları yoğun bir ateşe alıyorlar. Ateş açanlar beklemedikleri bu karşılık üzerine kaçıyorlar. Alanı dört bir yandan tarayanların kaçmasından sonra alana bakıldığında yüzbinlerin alanı boşalttıkları görülüyor. Geride ise yerdeki bayraklar, pankartlar, flamalar, sopalar kalmış. Alan tam bir savaş sonrası görünümünde, bazı işçiler ve DİSK görevlileri ne yaptığını bilmez bir halde alanda oradan oraya dolanıyorlar. Kendilerini alandan zorla götürmek isteyen bazı görevlilere pankart sopalarıyla saldırıyorlar. “Bizim de sizinle birlikte kaçmamızı mı istiyorsunuz? Yetmedi mi yaptıklarınız? Bütün bunlar sizin yüzünüzden.” Aralarında ağlayanların da bulunduğu bir kısım DİSK görevlisi kırmızı renkli DİSK görevli gömleğini parçalayarak fırlatıyor. Ve DEV-GENÇ’lilerle birlikte alanda kalmayı yeğliyorlar. Bu sırada kürsüdeki anonsun sesi duyuluyor:

- Tüm DİSK görevlileri alanı boşaltıyoruz. Polise karşı gelmiyoruz. Alanı terk ediyoruz.

Anons alanda kalmayı yeğleyen işçilerin ağız dolusu küfürlerle karşılıklarına ve pankart sopalarını kürsüye fırlatmalarına neden oluyor... Alandaki paniğin önlenişinden sonra daha büyük kayıplar vermemek için yeni bir paniğe yol açmadan ama olabildiğince hızlı bir biçimde alanı boşaltmak gerekiyor. Çünkü alana dört bir yandan panzer saldırısı an meselesi. Alan boşalmaya başlıyor...

Alan boşaltılırken, panzerler saldırıya geçiyor. Yoğun bir biçimde ses bombası atıyor ve su püskürtüyorlar. Yaklaşık 15 kadar DEV-GENÇ görevlisi panzerlerin camlarını hedef alarak ateşle karşılık veriyorlar. Panzer duraklarından geçip anıt çevresinde dönüyor. Sular İdaresi’nin oradan İstiklal Caddesi’ne kaçıyor, ama tekrar dönüp saldırıya geçiyor.

Panzer, Pamuk Eczanesi’nin önünde yerde yatan bir kadını alandakilerin uyarıcı bağırsıklarına aldırmadan eziyor. Bu sahnenin çileden çıkarttığı bir yoldaşımız eline geçirdiği uzun bir pankart sopasıyla panzere saldırıyor. Ağlayan birkaç işçi de sopalarıyla saldırıyor panzere, vuruyor, vuruyorlar... Çekilmezlerse onları da ezecek. DEV-GENÇ görevlileri bu işçileri geri çekiyorlar, panzer duruyor ve geriliyor...

Silah sesleri bütünüyle kesildiğinde geride derin bir sessizliğin hakim olduğu alanda yaralılar ve ölümler iyice seçiliyor. Anıtta hala DEV-GENÇ pankartı dalgalanıyor, orta durakların üzerinde de pankart duruyor. Atatürk Kültür Merkezi'nin önünü boydan boya kaplayan 1 Mayıs pankartı tüm görkemiyile dalgalanıyor.

Alanda kalanlar yaralıları ve ölümleri saptamaya çalışıyorlar. Yaralıları bir an önce hastanelere ulaştırmak gerekiyor. Kazancı Yokuşu'nda ölümler üst üste yığılmış, yaralıları ve ölümleri taşıma işlemine DEV-GENÇ görevlileri daha fazla katılamıyor çünkü üzerlerinde silahlar var. Alan yavaş yavaş jandarmayla dolmaya başladığında yakalanmamak için çekilmeleri gerektiğini düşünüp Kazancı Yokuşu'ndan aşağıya ve Cihangir'e doğru çekiliyorlar.

Böyle büyük bir günün kanlı bitmesi ve hem de bu provokasyon ortamına revizyonist-oportunist grupların zemin hazırlamaları hazmedilir gibi değil. DEV-GENÇ'liler alanı terk ederken bozguna uğramış bir ordunun moral bozukluğu içindeler. Tek tesellileri alanda direnmeleri ve yeterli olmasa da silahlı saldırıya silahla karşılık vererek alandaki kitlenin sahipsiz olmadığını gösterebilmeleri... Beşyüzbinlerle yürüyecek bir potansiyele ulaşan halk muhalefetine bu hızlı büyümesi karşısında telaşa kapılan oligarşi, korkusunu dile getirmişti."

Ertesi gün gazetelerde "34 ölü" haberinin altında panzerlerle ezilmiş, kurşunlanmış, yaralanmış işçilerin, öğrencilerin, devrimcilerin korkunç resimleri ve bu tabloyu tamamlayan, pankart sopalarıyla panzere saldıran, polisle çatışarak kitleyi korumaya çalışan DEV-GENÇ'lilerin ve Taksim Anıtı'nda dalgalanan DEV-GENÇ pankartının resimleri vardı. Bu ortamda dalgalanan DEV-GENÇ pankartı adeta "ne yaparsanız yapın, bizi yok edemezsiniz" diyerek DEV-GENÇ iradesini ve kararlılığını herkese ilan ediyordu.

1 Mayıs '77 katliamının birinci dereceden sorumlusu oligarşiydi, kontrgerillaydı ve hesap verecekti. Ancak oligarşiye bu katliamı yapabilmesinin zeminini hazırlayan oportünist ve revizyonist solun hiç mi suçu yoktu? Elbette katliamın yapılmasında suçları vardı. Devrimci sorumluluk ve anlayıştan uzak birçok oportünist ve revizyonist grup, 1 Mayıs katliamının zeminini hazırlayarak suçlarına halkın katledilmesi suçunu da eklemişti.

İstanbul DEV-GENÇ, olayın hemen sonrasında değerlendirmesini yaparak kamuoyuna duyurdu. Katliama zemin oluşturan, provokasyon ortamının doğmasına neden olan gruplardan da özel olarak özeleştiri istedi.

Suçluluk psikolojisindeki bu gruplar 1 Mayıs sonrasında, halkın ve devrimcilerin tepkisinden korkarak, demokratik örgütler ve kitlelerin bulunduğu ortamlara uğrayamadı. DEV-GENÇ, sorumluluk taşıyan oportünist ve revizyonist grupların taraftarlarıyla, tek tek sendikalarda, okullarda, yurtlarda, derneklerde vd. her birimde konuşarak özeleştiri istedi. Olayın şokuyla büyük çoğunluğu grupsal zihniyeti bir kenara bırakıp özeleştiri verirken bazıla-

rı özeleştiri vermeye yanaşmayarak kendi gruplarının tavrını bağnazca savundu. Katliamın ilk günlerinde suçluluk psikolojisiyle demokratik örgütlerden çekilen oportünist ve revizyonistler, katliamı kontrgerillanın yaptığından kamuoyunda benimsenmesiyle yavaş yavaş tekrar siyasi arenaya çıkmaya başladılar. Ve sosyal emperyalizm tezleri doğrultusunda sol içi çatışmalar ve devrimci kanının dökülmesi 12 Eylül sabahına kadar sürdü.

Burada sözü, DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'a bırakalım:

"1 Mayıs 1977 mitingi ve katliamı oportünist ve revizyonist solun kontrgerilla provokasyonuna alet olabilecek bir yapıda olduğunu çok somut bir şekilde göstermiştir. Diğer önemli bir ders ise lafızda çok keskin ve birbirleriyle kavga etmekte usta bu solun, düşman saldırısı karşısında kendine güvensiz, halka inançsız olduğunu göstermesidir.

Devrimci bir örgüt, devrimci bir hareket, bağımsız bir kişiliği ancak, ülkesinin devrimci bir analizini yaparak, kendi özgünlüklerini göz ardı etmeden, evrensel olanla yerel olanın farkını koyarak şekillendirebilir. Başka örgütlerin ve partilerin birer alt örgütü gibi çalışan örgütler bu ülkelerdeki esen rüzgarlara göre yön değiştireceğinden, asla doğru devrimci çizgiyi bulamazlar. Ve bu nedenle başkalarının aleti olmaktan da asla kurtulamazlar. O günlerde bu söylediklerimiz ne yazık ki ciddiye alınmıyor, herkes bildiğinde ısrar ediyordu. Hatta SBKP'nin, ÇKP ve AEP'nin takipçileri olmadığımızdan, bu partilerin yanlışlarını, sapmalarını eleştirdiğimizden, bu kesimler tarafından biraz da alaycı bir şekilde 'orta yolcu' diye adlandırıldık. Kuşkusuz M-L'de orta yol yoktur. Biz M-L sandalyemizde, onlar ise revizyonist ve oportünistlerin sandalyesinde oturuyorlardı, temel fark buradaydı. Bu temel farklılık öylesine çarpıcıdır ki, hemen her süreçte kendini gösterecek, bu kesimleri sürekli bunalıma sürükleyecek, takipçisi oldukları partiler kendilerini inkar ettiğinde adeta boşlukta kalarak büyük bir bozgun yaşayacaklardı. Yine bu farklılıktan dolayı bu hareketler hemen her dönemde sağa biraz daha fazla savrulacaktı. Ve bu, giderek düzenle uzlaşmayı beraberinde getirecekti. Bu gerçekleri o gün söylemek hemen bütün gruplar için anlamsızdı. Ama '74'lerden beri mücadele içerisinde olan devrimciler, bu gerçeklerin hayat içinde hemen hemen her sözcüğüyle kanıtlandığını yaşayarak görmüşlerdir.

Başkalarının takipçiliği ve taklitçiliği, kısa sürede takipçisi olduğu kesimin gücüne dayanarak belli bir güç toplasa da, bu güç esas olarak emek verilerek kazanılmış bir güç olmadığından rahatlıkla kaybedilecek bir güçtür. Nitekim revizyonistler ve çeşitli oportünist grupların arkasındaki bu güç yok olduğunda, ya bir vuruşta tamamen çökerek düzene dönmüş, ya da marjinalleşmişlerdir. Bu anlayışların hiçbir yaratıcılığı ve özgünlüğü yoktur. Taklit, süreci geriden takip etme ve kendi dışlarında yükselen mücadeleye karşı çıkarak objektif olarak düzen güçleriyle birlikte tavır almaları kaçınıl-

mazdır. Kendi dışlarında yükselen her mücadeleye, özellikle de düzen statülerini sarsan silahlı mücadeleye karşı düşmanlıkları akıl almaz boyutlardadır. Bazen anlaşılmaz nedenlerle de olsa silahlı mücadeleyi sürdüren bir örgütün yaptığı her şeye karşı çıkmak, onu güçten düşürmek, yıpratmak için akla gelen ve gelmeyen her şeyi yaparlar. Anlaşılmaz görünen her şey, özünde düzen savunuculuğu olarak kavranmalıdır. Onların statüleriyle düzen statüleri arasında Çin Seddi yoktur.” (20)

SOL İÇİ CİNAYETLER

Türkiye soluna büyük bir zaman, enerji ve prestij kaybettiren sol içi çatışma kimi zaman SBKP-AEP-ÇKP saflaşması yüzünden gündeme gelirken, kimi zaman da tümüyle sıradan nedenlerle, sorumsuzluklarla ortaya çıkarak hazin sonuçlar doğurmuştur. ‘73-’80 yılları arasında, ardında yüzü aşkın ölü ve yaralı bırakan sol içi çatışmaların ulaştığı boyutları anlatmak için birkaç örneğe değinmekte yarar var.

- 1979’da DY-DK arasında Adana’da pazar yerinde karpuz yeri yüzünden çatışma çıktı. 3-4 kişinin yaralandığı çatışmada yaralanan DY’li Lüt-fü..., hastane kapısında DK’lılarca (Devrimci Kurtuluş-MLSPB) tekrar vurularak öldürüldü.

- 15 Ocak 1979’da TKP-ML’den ayrılıp DY’ye geçen Hasan Çakmak adlı öğretmen Dersim’de TKP-ML’lilerce işkenceyle öldürüldü. TKP-ML, Hasan Çakmak’ı öldüren kişinin kendilerinden olmadığını, sadece sempatisi olduğunu ve tüm ilişkilerini kestiklerini, aynı kişinin daha önce de HY’lilerin bir aracını yanlışlıkla taradığını açıkladılar. Ancak Hasan Çakmak’tan söz ederken “ırz düşmanı” diyerek dolaylı olarak öldürmeyi onayladılar.

- 1980’de DK’lılar Devrimci Sol’dan Mehmet Büçkün’ü öldürdüler. Öldürenler daha sonra silahlarıyla yakalanarak Adana Sıkıyönetim Mahkemesi’nde idam cezası aldılar. Bunlardan biri DK’nın iç sorunlarından dolayı cezaevinde öldürüldü, diğeri de Kırşehir firarında kaçtı.

- 1980’de TKP-ML-GKK ayrılığında daha eylemci gözükmek amacıyla GKK (Geçici Koordinasyon Komitesi), Devrimci Sol taraftarı bir lokantacı hakkında ölüm kararı aldı. Müdahale edilip kefil olunmasına rağmen GKK’li Erol Kaban, lokantacıyı ajan diyerek öldürdü.

- 1980 yazında Antalya’da başlayarak Ankara’ya sıçrayan ve pantolon davası olarak adlandırılan DY-KSD çatışmasında 6-7 kişi vuruldu. Çatışmalarda Ankara DEV-GENÇ yöneticisi Necdet Bozkurt da ağır yaralandı.

- 1980’de Ankara, Çiğcin, Çalışkanlar Mahallesi’nde 2 HK’linin İGD’lilerin oturduğu yere gidip laf atmasıyla başlayan çatışmada HK’dan İGD’ye geçmiş olan bir İGD’li öldü. Her iki kişi de daha sonra yakalanarak

Sıkıyönetim mahkemesinde müebbet hapis cezası aldı.

- 30 Temmuz 1980'de 2 HK'lı Oktay Çiğdemol ve Faysal Helleci, Adana Meydan Mahallesi'nde PDA'lılarca kasap satırlarıyla parçalanarak öldürüldü. PDA bu olayı savundu ve asıl mağdurun kendisi olduğunu söyledi.

- Adana'da bir TKP'liyi vuran Serdar Soyergin bu cinayet nedeni ile daha sonra idam cezası alarak asıldı.

- PKK-Tekoşin çatışmasında PKK, Tekoşin'in önderlerinden Kenan Özkan, Ali Yayacı, Bozan Aslan ve Mehmet Uzun'u öldürdü. Öyle ki bu çatışma sonrasında PKK, Tekoşin örgütünü bitirdi.

- PKK-KUK çatışması ise sol hareketteki en kapsamlı çatışma olmuştur. Bu çatışmalarda özellikle PKK yüzlerce devrimci yurtsever katletmiştir. 12 Eylül sabahına kadar süren bu çatışmalarda amaç, otorite kurmaktır ve esas sorumlu PKK'dır.

DEV-GENÇ'in başlattığı, sol içi çatışmaları ideolojik mücadele zemini dışına çıkarmama geleneği, Devrimci Sol'un koruyup devam ettirdiği devrimci bir politika olmuştur. Devrimci Gençliği de bu ortama çekmeye yönelik provokatif tavırlar oldu. Bunun ilk örneği "Demokratik Üniversite Mitingi" (1976) ile yaşandı.

Beşiktaş-Taksim güzergahında yapılan mitingde Devrimci Gençlik silahlı saldırıya uğradı. Mitingin disiplinine uyacaklarını belirterek katılan Halkın Kurtuluşu taraftarlarının, mitingte "Kahrolsun Sosyal Emperyalizm" vb. sloganlar atmaları üzerine, provokasyona açık bu tutumları hatırlatılarak disipline uymaları istendi. Ancak "Eylemde birlik ajitasyon ve propagandada serbestlik" ilkesini eylemde anarşiye yol açma serbestliği olarak algılayan HK taraftarları, bu tavırlarına devam edince yürüyüş kolumundan uzaklaştırıldılar. Ancak yürüyüş kolu Taksim'e girdiği sırada ateş açtılar, bunun üzerine HK'lılar DEV-GENÇ'liler tarafından dağıtıldı.

1977 Nisan'ında Şişli Siyasal'dan DEV-GENÇ'li Kemal Karaca'nın KSD tarafından pusuya düşürülerek öldürülmesi, DEV-GENÇ'i bir karşı saldırı ile sol içi çatışmalara çekme çabalarının bir sonucu olarak gelişmiştir. Ancak DEV-GENÇ'liler bu oyuna gelmedi. KSD'liler bu olaydan sonra İstanbul'daki tüm birimlerde teşhir ve tecrit edildiler. Bunun sonucudur ki, KSD'nin İstanbul'daki varlığı en alt düzeye inmiş, bir daha gelişememiştir.

DEV-GENÇ'liler sol içi çatışmalara prim vermedikleri gibi, bulundukları her yerde çatışmaların önünde en büyük engel oldular. DEV-GENÇ'lilerin bir görevi de sol içi çatışmalarda tampon olmaktı denilebilir. "Maocu Bozkurt", "Sosyal-faşist" tespitlerinden hareketle oportünist ve revizyonist kesimler kendi aralarında çatışmaktan başka bir şeyle ilgilenmedikleri gibi, anti-faşist mücadeleye de büyük zarar verdiler. Çünkü devrimcile-

re sempatiyle bakan birçok insan solun kendi içinde silahlı çatışmalara girmesinden olumsuz yönde etkileniyor ve bu tutum sola genelde prestij kaybettiriyordu.

Sol içi çatışmaların silahlı çatışmalara dönüşmemesi için, DEV-GENÇ çok uğraşmasına ve kısmen başarılı da olmasına karşın, bu çatışmaları sona erdirememiştir.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşı yükseltmek, halkların mücadelesine önderlik etmek yerine, sol içi çatışma yaratarak, devrimci öldürerek, yaralayarak, siyaset yasakları koyarak devrimci varlığını sürdürmek istemenin ne anlama geldiği, halka ve devrimcilere nasıl zarar verdiği kavranarak bilince çıkartılmadıkça, dünden bugüne sol içi çatışmalar tek tek ele alınıp nedenleri bulunmadıkça ve halka özeleştirisi yapılmadıkça, bu çerçevedeki tüm olumsuzluklar açık ve net bir dille mahkum edilmedikçe çatışmalar bitmeyecek, devrimci kanı akmaya devam edecektir.

Devrim için halk yığınlarını seferber etmek, mücadeleyi yükseltip geliştirmek iddiasında olan her siyasi hareket taşıdığı devrimci sorumluluk gereği her alanda devrimci bir gelenek oluşturmak gibi bir misyonla yüklü olmak durumundadır. Sol içi ilişkilerdeki olumsuzluğu aşmak ve devrimci gelenek oluşturmak görevi ancak tüm sol hareketlerin ortaklaşa çabaları sonucu başarılabilirdi. Bunun ilk adımı geçmiş olumsuzlukları bütün nedenleriyle sorgulayarak özeleştiriyeye yönelmekten geçiyordu. Ancak o güne kadar Devrimci Hareketin tüm uyarılarına sessiz kalan sol daha sonra yapılacak çağrılara da sessiz kalacaktı.

DEVİRİMCİ YOL DERGİSİ VE AYRILIKTA İLK ADIM

Nihayet 1 Mayıs 1977'de Devrimci Yol dergisinin ilk sayısı çıktı. Önümüzdeki süreçte oligarşinin devrimcilere ve halka yönelik nasıl bir politika izleyeceği, solun durumu ve mücadelenin ihtiyaçları açısından 1 Mayıs '77 çok öğretici deneyler sunmuştu.

Mücadelenin gerekleri yerine getirilmeli, henüz oluşturulmuş olan birlik ve 1 Mayıs '77'de ilk sayısı çıkan DY dergisi bu misyonu oynamalıydı.

DY dergisinin ilk sayısında "Çıkarken" yazısında; "Bugün önümüzdeki temel sorun en basit bir ifadeyle BİRLİKTİR !" deniliyordu. "Şüphe yok ki devrimci hareket açısından toparlanma ve birlik sorunu yine gündemdedir. Bu sorun işçi sınıfının, siyasi iktidar mücadelesinin bir aracı olarak savaşçı partinin yaratılma sorunudur." (21)

Partileşme sürecinin ideolojik, politik, örgütsel birliğinin yaratılması süreci olduğu, bunun da iradi bir mücadele süreci olarak kavranması gerektiği belirleniyordu. Partileşme sürecinin her şeyden önce M-L ideolojik temel üzerinde yükselebileceği vurgulanan "Çıkarken" yazısında ise bu ko-

nuyla ilgili şöyle deniliyordu:

“Devrimci hareketin birliğine giden yol ideolojik birlikten geçer, ideolojik birlik ise ideolojik mücadeleden ”(22)

Devrimci Yol dergisinin, ideolojik mücadelede görevlerinden “sadece bir kısmını yerine getirmeye çalışan araç olarak”, karşı karşıya bulunulan “siyasi sorunlara çözümler getirmeye, Türkiye devriminin teorik temellerine açıklık getirmeye çalışacağı” belirtiliyordu. Ülkemizde ideolojik mücadelenin gruplar arası laf yetiştirme ve bir düello olarak anlaşıldığını, bunun ise teorik keşmekeşi kronikleştirdiği, böyle bir hataya düşmemek için “mevcut şartlar ve objektif sosyal gelişme tarafından önemli bir siyasal muhtevaya bürünen sorunlar”la uğraşılacağı belirtiliyordu.

Ancak yazılanlar kısa sürede unutuldu, tam tersi yapıldı. Devrimci Yol dergisinde, Devrimci Sol ayrılığına kadar, THKP-C’nin tezlerini tartışmaktan özenle kaçınıldı. Dergide açıklanacak denilen Bildirge konularının hiçbirine değinilmediği gibi, Devrimci Sol ayrılığına kadar sadece 8. sayı 18. sayfa da çıkan Bildirge ilanından başka hiçbir yazı çıkmadı. Dergi sayfaları tam da sosyal emperyalizm teorisyenlerinin istediği gibi oportünizmle tartışmaya ayrıldı. Böylece ‘75 sonrası solun gündemini salt sosyal emperyalizm tartışmalarıyla doldurmak, tartışılan temel sorunlardan uzaklaştırmak isteyenlerin oyununa DY de isteyerek katılmış oldu. Çünkü DY, P-C’nin tezlerini tartışmıyor, dikkatleri başka yöne çekmek istiyordu.

İstanbul’daki militanların THKP-C’nin temel tezlerinin neden dergide açılıp tartışılmadığı yönündeki eleştirilerini “Biz önümüze çıkan aktüel sorunlarla ilgili yazmalıyız” cevabı veriliyordu. Bu cevap İstanbul’daki devrimci militanları tatmin etmiyordu. Çünkü önümüze çıkan aktüel sorunlar Nîkaragua’dan Zimbabve’ye, Hindistan’dan Honduras’a kadar devrimci mücadeleyi kapsıyor fakat ideolojik birlik, çalışma tarzı, anti-faşist mücadele çizgisi, Kürt sorunu vb sorunlar ve THKP-C’nin temel tezleri bir türlü gündeme alınmıyordu. THKP-C’nin temel tezleri dergide açılmadığı gibi, broşürler ve başka araçlar yoluyla da tartışılmıyordu.

Bitmek tükenmek bilmeyen sosyal-emperyalizm tartışmaları ortalığı kaplarken, DY Ankara grubu, Ankara’da çıkmakta olan Devrimci Yol dergilerinin köşelerinde zaman zaman sürecin ihtiyaçlarına cevap vermeyen kısa yazılarda THKP-C tezlerine değinip geçiyordu.

DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş bu konuda şunları ifade ediyor:

“Bildirge ideolojik birlikte ileri bir adım olmasına rağmen, DY dergisi bu ideolojik birliği tamamlamada sahibi olduğu misyonu yerine getiremiyordu. Uzun süre geçmesine karşın günlük olağan sorunlarla sayfa doldurup oyalama yolu seçiliyordu. İtirazlara ise hep ‘bekleyin’ deniyordu. DY artık kendi ideolojik görüşlerini empoze edebilmek için bir zamanlama programına oynamaktaydı. Bu yaklaşımın sonucu olarak bildirge ile birlik-

te örgütlenmede merkeziliği sağlayacak ve mücadeleyi yükseltecek adımların atılması gerektiği kararına rağmen hiçbir adım atılmamaktaydı. Neden böyle oluyor sorularının cevabı verilmemekteydi. Bu soruların cevabını vermek ve farklılıkları gidermek yerine, hızla sağa sola insan yerleştirme, özel ilişkiler geliştirerek, kendi sağ çizgilerini egemen kılabilmek ve herhangi bir kopuş durumunda insanları bu yönde saflaştırma hazırlığına başlanmıştı. Zamanlamanın neye hizmet ettiği artık görünmekteydi. 'Açılacak' dedikleri sorunların açılmaması da burjuva politikacılığının sonucuydu. Sorunların, henüz kendi hizip örgütlenmelerini tamamlayamadan açılması ve tartışılması sonları olabilirdi. Çünkü şimdiye kadar THKP-C'yi savunuyoruz şeklinde ortaya çıkmış, böyle tanınmış ve bu yaklaşımla THKP-C potansiyelini büyük oranda toplamışlardı. Veya öyle görünüyordu. Bütün hizip girişimlerine, gözle görülür ayak oyunlarına ve bunları görmemize rağmen sineye çekerek görüşlerin açılmasında ısrarlı olduk. Yine tek bir adım atmadılar. Taraftarlarımızın tepkileri giderek artıyor, artık bu durumun böyle sürmeyeceği, müdahale etmemiz gerektiği her gün biraz daha artan dozda ifade ediliyordu.

(...)

Tıkanan, artık söylemlerin etkisiz olduğu ve açmazlarla karşı karşıya kaldığımız durumu çözmek için son bir adım daha atmaya karar verdik. İleri gelen, kitlelere önderlik eden tüm kadrolarımızla konuşarak '73-74'lerden beri süreci omuzlamış önder insanlarımızın görevlerini bırakarak, 'bu tür sorunlar hemen tartışmaya açılıp, bir sonuca ulaşılır, ya da gelinen aşamada bu belirsizlikle, bu anlayışla Devrimci Yol ismi altında faaliyet sürdürmemiz mümkün değildir' şeklinde bir yaklaşım içerisine girerek baskı unsuru olma kararına vardık" (23)

Ayrılık fiili olarak gerçekleşmeden önce Devrimci Sol'u örgütleyen önder ve kadrolar birliği korumak ve bölünmemek amacıyla olağanüstü çaba sarfettiler. Yalnız Ankara hizbi ile sürdürülen tartışmalarda bir sonuç alınamıyordu. İstanbul'daki önder kadrolar zorlayıcı olmak, sonuç almada yardımcı olmak açısından görevlerini askıya aldıklarını Ankara hizbine açıkladılar. Ve Şubat 1978'de Ankara'ya giderek son bir kez tartışarak, sorunlara çözüm yolu aramaya çalıştılar. Tartışma yapılmadığı için görevlerini askıya aldıklarını, İstanbul'daki militan kadrolara açıklamamışlardı. Ancak THKP-C'nin önderlerinden Ulaş Bardakçı'nın ölüm yıldönümü olan 19 Şubat kampanyası ile ilgili silahlı eylemleri durdurma kararını İstanbul'daki bölgelere iletiler. Kararın iletilmediği Beşiktaş'ta, Serencebey MİT Merkezi ile 12 Mart'ta MİT'in işkence merkezlerinden biri olan tarihi İhlamur Kasrı bombalandı. Bombalanan MİT merkezinde bir asker öldü. Bu eylem-

lilikler dışında 19 Şubat kampanyasında silahlı temelde hiçbir eylemlilik olmadı. Bu durum aynı zamanda DY Ankara hizbinin silahlı mücadeleye ve THKP-C'ye bakış açısının da bir göstergesiydi. 0 güne kadar anti-faşist mücadele ve 19 şubat, 30 Mart gibi devrim şehitlerinin devrimci bir tarzda silahlı eylemlerle anılmasını bir yandan 'asker kafalılık, sol anlayış' vb. deyimlerle küçümserken diğer yandan da Anadolu örgütlenmesinde DY kitesine bu eylemlilikler üzerinde propaganda yaparak sahip çıkıyor, İstanbul'daki mücadelenin parsasını topluyordu. 19 Şubat kampanyasında önceden planlanan eylemlerin durdurulmasıyla Türkiye bir sessizliğe büründü. Ve DY'nin mücadele anlayışı pratikte ortaya çıkmış oldu. Ankara hizbi ile yapılan tartışmalardan bir sonuç alamayan önder kadrolar, görevlerini askıya alma kararlarını bildirerek İstanbul'a döndüler. Şubat ayında öğrenci gençlik, mahalleler, işçi kesimi ve diğer alanlardaki 40 kadro ile İTÜ-DER lokalinde bir toplantı düzenleyerek gelişmeler anlatıldı.

Önder kadrolar bildirge platformundan başlayarak son döneme kadarki tüm gelişmeleri ve ayrılık noktalarını tek tek açıkladılar. Görevlerini askıya aldıklarını kadrolara ilk kez bildirdiler.

Kadrolar, aynı noktalarda kendilerinin de eleştirilerinin olduğunu ve önder kadrolarına birlikte olduklarını, güven duyduklarını, yalnız bırakmayacaklarını, kendilerinin de görevlerini askıya alacaklarını bildirdiler. Hareket önderleri, kadroların görevlerini bırakmalarının doğru olmayacağını, bunun soruna çözüm getirmeyeceğini söylediler. Tartışmalar sonucunda kadroların görev ve sorumluluklarına devam etmesi ve DY Ankara hizbinin dergide temel teorik tezleri açmasının beklenmesi kararı alındı.

DY yazarları görevleri dondurma kararına çok sevinmişlerdi. Görevlerini bırakan kadroların yerine hemen Ankara'dan insanlar atayarak her şeyi kendi denetimleri altına almaya ve kendi sağ çizgilerini hayata geçirmeye başladılar. Parti-Cephenin mücadele çizgisine yabancı, bürokrat kafa yapılı bu insanlar bilir bilmez her konuda konuşuyor, emirler yağdırarak insanları hiçe sayıyor ve tepki topluyorlardı. Son olarak başvuru bu yöntem de başarıya ulaşamamış ama DY tasfiyeciliğinin maskesini düşürmeye hizmet etmiştir.

Ankara ve İstanbul Devrimci Gençlik arasında tartışmalar sürerken İstanbul Devrimci Gençliğin mücadelesi de tüm hızıyla sürmekteydi. İYÖD kuruluşundan hemen sonra faşist işgalleri engelleme ve kırma mücadelesinde kararlılığı ile işgal altındaki birçok okulda faşist işgalleri kırmış ve faşist işgalleri engelleme mücadelesinde başarılı sonuçlar elde etmişti. Bu durum oligarşinin dikkatini çekmekte gecikmemişti. Ve İYÖD üzerindeki baskılar yoğunlaştırılarak '77 yazına

gelindiğinde İYÖD kapatıldı.

İYÖD'ün kapatılması İstanbul Devrimci Gençliğin çalışmalarını etkilemedi. İYÖD kapatılmadan önce İstanbul DEV-GENÇ adlı bir derneğin kuruluş çalışmaları başlatıldı. İstanbul DEV-GENÇ faaliyete geçinceye kadar okul temsilcilerinin onayıyla İstanbul DEV-GENÇ yönetim kurulu üyeleri gençlik örgütlenmesinin mücadelesini yönlendirdi.

DEV-GENÇ'in faşist işgalleri kırma kampanyası çerçevesinde tüm okullara girmesi, sivil-faşist harekete büyük darbeler vurmuştur. Faşistler okullarda değişik taktikler izlemek zorunda kaldılar.

Sivil-faşistlerin taktikleri, okulların kapanmasını sağlamak ve ülke çapındaki kitle katliamlarına hız vermek olmuştur. Böylece kapanan okullardaki kadrolarını değişik yerlerde kullanma olanağı elde edilecek, aynı zamanda devrimci gençliğin çalışmasına da engel olacaklar ve toplu katliamlarla halkı ve devrimcileri sindireceklerdi...

İstanbul DEV-GENÇ bu durumu baştan itibaren görerek kitle katliamlarını engellemek için önlemler almaktadır. Toplanan yerler her gün değiştirilmekte, bir arada bulunan yerler sürekli kontrol edilmekte, okullarda her gün bomba araması yapılmakta, okullara gidiş gelişte değişik yollar kullanılmakta, trafik durdurulup yollar kesilmektedir. İşte böylesi bir süreçte 16 Mart katliamı yaşanır.

16 Mart Katliamına Tanık Olan Bir Devrimcinin Anlatımları

"Ortalıkta hiçbir olağanüstülük belirtisi yoktu. Her zamanki gibi ara yoldaki okullarda öğrenciler öğle yemeği olarak satılan kumanyalarını almışlar, merkez binadaki arkadaşlarını çıkışta karşılamak için üçer-beşer toplanmaya başlamışlardı.

Ben de İşletme Fakültesi köşesindeki "Sebil Büfesi" önündeki 5-6 kişilik grubun içindeydim. Bir yandan faşist işgalin durumundan, mücadelemizden söz ediyor, öte yandan bir şeyler atıştırıyor, diğer arkadaşların gelmesini bekliyordum. Merkez binanın çıkış saati yaklaşmıştı. Kısa bir süre sonra merkez binaya doğru yürümeye başladık.

Tam o anda korkunç bir patlama oldu. Bir-iki saniyelik kısa bir suskunluktan sonra patlama sesinin geldiği Merkez Bina önüne doğru koşmaya başladık. Yabancı Diller'i geçip Jeofizik binası önüne gelmiştik ki, bu kez ardarda patlayan namluların sesi duyuldu. Olay yerini tam olarak görmemekle birlikte, bomba ve silah seslerinin ne anlama geldiğini tahmin etmiştik. O anki duygularımı tam olarak anlatabilmem hiçbir zaman mümkün değil. Koşuyordum. Elimi uzatsam bu kahrolası tuzağı önleyebilecekmışim duygusuyla koşuyordum. Yanımdan ters yönde kaçmaya çalışan yüzleri, elbiseleri kızıla boyan-

miş insan silüetleri görüyordum. Meydana yaklaştıkça, ters yöne gitmeye çalışan insan silüetlerinin sendelediğini, çoğunun diz üstü çökmüş, oturmuş olduklarını, daha ileride de duvar diplerinde, çift taraflı kaldırımında, dar yolda yerlerde yattıklarını fark ediyordum. Görebildiğim her şeyin kıvılcı boyandığı bir yere gelmişim. Beyazıt Meydanı'na bakan, Eczacılık'ın önündeki küçük alanda, katliam meydanındaydım artık.

Biraz sonra, ders dönüşü karşılayacağımız arkadaşlarımızın bir çoğu, kızıl-erkekli kan gölü içinde yerlerde yatıyor, kimi hala son bir gayretle kalkmaya çalışırken kimisi birbirine destek olmaya, acılarını paylaşmaya çalışıyorlardı. Şarapnel parçalarının vücutlarından etlerini koparıp götürdüğü yerlerden, mermilerin sıcak tende açtığı yaralardan akan kanı durdurmak istercesine ellerini vücutlarına bastıran, tarifsiz acılar içindeki yüzlere bakmaktan kendimi alamazken tanıdık birini gördüm. Sanki hiçbir acı duymuyormuşçasına, her zamanki tebessümüyle boylu boyunca uzanmış yatan Hatice Özen'di gördüğüm. Üzerindeki kül rengi mantosu, ayağında pantolonu ile çok yorgunmuş da hemen oracıkta derin bir uykuya dalmış gibi başı hafifçe yana düşmüş, sırt üstü yatıyordu. Görünürde hiçbir yara-bere izi yoktu. Vücudunda doğal görünümünü bozan tek şey, dudaklarının arasından sızan kandı...

Bu görüntü karşısında bir an bilincimi yitirmiştim. Bir elin dürtmesiyle kendime geldim ve orada herkesle birlikte 'Kahrolsun Faşizm', 'Faşist Katillerden Hesap Soracağız' sloganlarını diğerleri gibi olanca gücümle, nefretimle bağırdığımı fark ettim.

Yanımdaki arkadaşla birlikte eğilip Hatice'yi yerden kaldırmak istedik. İki yanından koltuk altlarından şöyle bir doğrultmaya çalışınca da yüreğimin derinliklerinde acı bir sarsıntı duydum. Hatice'nin iki omuzu önden birbirine değiyordu ve sanki göğüs ve sırt kafesi hiç kemiksizmiş gibi boşalmıştı. Hafiflikti ellerimde hissettiğim...Parmaklarıma değen sıcak ıslaklığın yarattığı ürpertiyle birlikte vücudunu doğrultunca anladık ki sevgili yoldaşımızın sırtı boydan boya yırtılmış, paltosunun arkası lime lime ve kıpkırmızı olmuştu. Anlaşılan bomba tam arkasında ve omuz hizasında patlamıştı.

Slogan sesleri giderek yükseliyor, yaralıları taşıyanlar, çevreden yetişen arkadaşlar giderek çoğalıyordu. Bu arada kendini kaybederek ağlayanlar, faşizme duyduğu laneti haykıranlar, kin ve nefretin doruğa ulaştığı noktalarda şoka girip, bir şey yapamamanın hıncıyla başını üniversitenin bahçe duvarına vuranlar vardı. Herkes bir şeyler yapmak istiyor, kendilerinden kopup gittiğini hissettikleri canları için sağa sola koşuşturuyor, bir kısmı yaralıları Esnaf Hastanesi'ne taşı-

ken, bazıları da araba arıyordu.

Diğer yandan onlarca polis, Beyazıt Meydanı'na inen tarafı tutmuş faşistlerin yuvalandıkları yerlere bir şey olmasın diye, galeyana gelmiş insanların önüne barikat olmaya çalışıyordu.

Bu anlatılması, ifade edilmesi güç, öfke ve duygu seli içerisinde biz iki arkadaş Hatice'yi Esnaf Hastanesi'ne doğru taşıyorduk. Yarı yolda rastgelen bir taksiyi durdurup bu kez Tıp Fakültesi'ne doğru yola çıktık. Arka camdan geriye doğru baktım. Katliamdan arda kalan kan gölü içerisinde ayakkabı, kemer, saat, palto, ceket ve arasında bir ciltli kitabın kanlı sayfaları uçuşuyordu ortalıkta. Aynı anda yan camdan gözüme bir arkadaş ilmişti. Belli ki Esnaf Hastanesi'ne yaralı götürmüş, başka yaralıları taşımak için koşarak geri dönüyordu. Kanlı yumruğu havada bağıırıyordu; 'Faşist Katillerden Hesap Soracağız'.

İçinde bulunduğumuz araba hızla ilerlemeye, sıkışmış trafikte canhıraş korna sesleriyle kendine yol açmaya çalışıyordu. Arka koltuğa yatırdığımız Hatice yoldaşın başı dizlerimde sağa sola yalpalarken, bir an için dalıyor ve Hatice'yi düşünmeye başlıyordum.

DEV-GENÇ'e Merkez Bina'ya gidiş hazırlıkları dönemindeki hali geliyor aklıma. Hayat dolu, sempatik ve sevecen tavırlarıyla 2 yıllık faşist işgalin insanlar üzerinde doğurduğu, en başta kendine güvensizliği yıkmak için nasıl çırpındığını hatırlıyorum. Birden bir başka sahne, emekçi kadınlara sınıf bilinci taşıma çalışmaları canlanıyor gözlerimde. Derken Kadırğa Yurdu'nun küçük salonuna götürüyor, düşünceleirim duygularım beni... Hatice masanın başında elinde 'devlet' konusuna ilişkin seminer notları. Anlatıyor, hukuk öğrencilerine burjuva demokrasisini, faşizmi... Özveri, bağlılık, çalışkanlık, yürekli karakteriydi onun. Süreğen bir hastalığı vardı, bu yüzden tansiyonu hep düşüktü. Ama yine de sabah erken saatlerde kalkıp merkez binaya gelir, oradan DKD'ye (Devrimci Kadınlar Derneği) gider ve günlük uğraşısı devrimci mücadele içerisinde sürer giderdi. Dur durak bilmiyordu O...

Hastaneye kadar süren yolculuğa, O'nun kısa ama dopdolu yaşamını, özverili çalışmalarını, öğrenci gençlik ve devrimci kadın hareketine katkılarını sığdırmaya çalışıyorum...Ve de merkez binaya gitmeye başladıktan sonraki hafta sonu, dernekteki, faşist işgali kıracağımız inancını tekrarlayan coşku dolu sesi çınlıyor kulaklarımda. Ve O ses iki damla yaş oluyor göz pınarlarımda..."

Devrimci-demokratik, yurtsever düşüncelere sahip olmaktan, halktan yana, iyiden, güzelden yana olmaktan başka bir "suçu" olmayan 7 Hukuk ve İktisat Fakültesi öğrencisi bu katliamda can verdi. Kızlı erkekli 40'a yakın öğrenci (10'un üzerinde ağır olmak üzere) ya-

DEV-GENÇ'liler 16 Mart katliamını kitlesel olarak protesto ettiler.

ralandı.

Merkez binadaki faşist işgali kırma mücadelesine önderlik eden DEV-GENÇ, gelişmeleri saat saat izliyordu. Katliama engel olamamıştı ama onun yaratacağı olumsuz sonuçları en aza indirmeliydi. Ve ilk yapılması gereken bu hunharca katliamı, dev bir kitle gösterisiyle protesto etmekte.

DEV-GENÇ, merkez binayı işgal ederek eylemi büyük bir anti-faşist kitle gösterisi haline dönüştürme kararı aldı. Şehitlerin cenazesi onbinlerin ellerinde taşınacak, faşizm hep bir ağızdan lanetlenecekti. Şimdi beklemeden harekete geçmenin, siyasi atılganlık göstermenin zamanıydı. Kuşkusuz bu ilk adımdı ve bunu diğerleri izleyecekti. Her faşist katliamın hesabı sorulacaktı.

Saldırı sonrası yaralıların hastaneye götürülmesi ardından ara sokaklardaki okullara mensup tüm öğrenciler İşletme Fakültesi amfisinde toplandılar. DEV-GENÇ'in almış olduğu işgal kararı açıklandı. Ve topluca merkez binaya gitmek için harekete geçildi. Aynı anda rektöre giden temsilciler, kapıların açılmaması halinde doğabilecek her şeyin sorumlusu olacağını iletmişlerdi. Rektör, ana giriş kapısında polislerle çatışmaya girilmesinden korkuyordu. Anti-faşist devrimci kitlenin kabaran öfkesi karşısında ara sokağa açılan yan kapıyı açmakta buldu çareyi. Devrimciler daha sonra doğabilecek bir engellemeye meydan vermemek için alabildiğine hızlı hareket ediyorlardı. Daha önceki sa-

DEV-GENÇ'liler 16 Mart'ı unutmadılar, unutturmadılar. (1988)

yısız işgal pratikleri vardı. Ve bunlardan öğrenmişlerdi böyle hareket etmek gerektiğini. Yaklaşık 2 bin civarındaki kitle ile merkez binaya girildi. İçerde olan polisler kaçtılar. Kapılar tutuldu. DEV-GENÇ'in oluşturduğu işgal komitesi önderliğinde işgal fiili olarak başlamıştı. Artık İstanbul'un dört bir yanından haberi duyan tüm devrimciler, ilericiler, yurtseverler merkez binadaki işgale akıyordu. Bütün öğleden sonra, akşam, gece, sabaha kadar sürdü bu akış.

Tüm İstanbul yükseköğrenim gençliği oradaydı. Ağabeylerinin, ablalarının katledildiği bu faşist kıyımı öğrenen ortaöğrenim gençliği geliyordu okul önlükleriyle... Fabrikalardan işçiler, İstanbul'un dört bir yanından gecekondulardan emekçiler taşınıyordu beşer-onar. Kızları, oğulları yanında, ana-babalar geliyordu.

Gece boyunca amfilerde, bahçelerde marşlar söylendi, ağıtlar yakıldı, seminerler düzenlendi. Onbinler faşizme karşı kin ve nefretini haykırdı. Ertesi gün sabah Beyazıt alanına bakan demir kapılar açıldığında üstte gerili DEV-GENÇ pankartının altından geçen, yaklaşık 50-60 bin kişi bir kez daha dalga dalga aktılar ve zapt ettiler Beyazıt Meydanı'nı.

Korteji DEV-GENÇ'in oluşturduğu işgal komitesi düzenlemiş, şehitlerin tabutları ardından, önde DEV-GENÇ, ardından tüm demokratik gençlik örgütleri, demokratik kitle örgütleri olmak üzere yürüyüşe geçmişti. Yüzlerce pankartla faşizm lanetleniyordu.

Herkesin yakasında şehit devrimcilerin resimleri vardı. Sloganlarla, devrimci marşlarla devrimci kararlılık vurgulanıyor, katliamların devrimci mücadeleyi engelleyemeyeceği haykırılıyordu.

İstanbul halkı, başta Beyazıt Meydanı olmak üzere kortejin geçtiği ana caddenin her iki yanını tika basa doldurmuştu. Bir insan denizi gibiydi Beyazıt Meydanı... Polis hiçbir şeye karışmıyordu. Her yan panzerlerle, polisle tutulmuştu ama binlerce insanın öfkesi, onları bir anda boğabilirdi. Bu yüzden yürüyüşten sorumlu olanlarla olanca nezaketiyle konuşuyor, ne yapılacağını öğrenmeye çalışıyordu. Oligarşi bu katliamın böylesi bir protesto ile lanetleneneceğini düşünememişti.

Yürüyüş korteji merkez binadan çıkıp Çemberlitaş, Sultanahmet, Gülhane hattından Sirkeci'ye ulaştığında merkez binadan çıkanlar henüz bitmemişti daha.

Önde, anti-faşist mücadele şehitlerinin resimleriyle, kortej kıvrıla kıvrıla vardı Sirkeci Meydanı'na... Üç kez doldu boşaldı o alan. Üç kez içildi antlar... Ve İstanbul'un o güne kadar gördüğü en büyük anti-faşist kitle gösterilerinden biriyle şehitler son yolculuklarına uğurlandı.

Olaya ilişkin tepkiler, kınama ve protestolar günlerce sürdü. Üniversite rektörlerinden çeşitli demokratik kuruluşlara, burjuva partilerinden yurt dışındaki çeşitli çevrelere kadar ülke ve dünyada geniş kesimler katliamı kınadı, protesto etti. Bu arada reformistlerin yönetimindeki DİSK nihayet tüm ülke çapında üyesi olan işçilere çağrı yaparak 20 Mart 1978 günü iki saatlik "faşizme ihtar" grevi yaptı. Bu eylem DİSK'in kurulduğundan beri merkezi olarak gerçekleştirdiği ilk siyasal amaçlı eylemdi. Ve işçi sınıfı ülke tarihinde ilk defa bu eylemle genel grevi gerçekleştirmiş oluyordu.

İşgalin ve yürüyüşün DEV-GENÇ açısından diğer bir önemi daha vardır. 16 Mart üniversite işgali Devrimci Sol-DY ayrılığının İstanbul'daki önder kadroların DY ile ilişkileri dondurduğu dönemde gerçekleşmiştir.

DY, AYÖD yönetiminden iki kişiyi İstanbul'a getirmiş ve DEV-GENÇ sorumlusu yapmıştır. Ancak tüm pratik İstanbul DEV-GENÇ militanları tarafından yönlendirilmekte, Ankara'dan gelen bu iki kişiye gelişmeleri seyretmek kalmaktadır.

İşgal sırasında üniversiteye giren bu iki sorumlu eylemin sorumluluğunu almak için gönderilmiştir. DEV-GENÇ'liler net tavır koymak gerektiğini görerek; "Bize akıl vermeyi, ukalalık yapmayı bırakın. Bugüne kadar birçok işgal gerçekleştirmiş gibi konuşma-

yın. Ne olduğunuzu biliyoruz. Size soracak bir şeyimiz olursa haber verimiz.” diyerek bu iki sorumluyu susturur. Ve işgal İstanbul DEV-GENÇ’in öncülüğünde başarıyla sürdürülür.

‘78 1 MAYIS’I

Görevlerini donduran kadroların yerlerine kendi kadrolarını atayan DY, kopuşun giderek netleşmesi ve tasfiyeciliğinin sonuçlanmasına karşın, 1 Mayıs ‘78 mitingini ülke ve sol kamuoyuna içinde bir sorun olmadığını, tüm alan ve bölgelere hakim olduğunu gösterebilmek amacıyla gövde gösterisine dönüştürmek için hazırlıklara başlar. Devrimci Sol’u oluşturacak olan kadrolar DY’nin tasfiyecilik oyununun bozulmasını ve 1 Mayıs ‘78’i gövde gösterisine dönüştürerek kamuoyunu aldatmasını engellemek amacıyla 1 Mayıs’ta DY’den ayrı düşüldüğünü tüm kamuoyuna açıkça gösterme kararı alır.

1 Mayıs günü DY’nin özgün sloganları reddedilerek onbinlerce gençlik, işçi, memur, sarı-kırmızı zemine yazılmış devasa büyüklükte “Yolumuz Çayanların Yoludur” pankartları taşıldılar. 1 Mayıs mitinginde beklediğini bulamayan DY kadroları hırçınlaşarak provokatif tavırlar içerisine girdiler. DY sorumlusunun ileri sürdüğü önerileri çürüten bir devrimciye saldırması, hakaret etmesi ve tartaklamaya kalkması, DY sorumlularının gerçek yüzünü bir kez daha açığa çıkarır. Ancak İstanbul DEV-GENÇ’in sağduyulu yaklaşımları bu provokatif tavırları da boşa çıkarır.

Bu gelişmeleri DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş şöyle ifade ediyor:

“ ‘78 1 Mayıs mitingi ve yürüyüşü, henüz Devrimci Sol adı konmamasına karşın, halklarımıza tasfiyeciliği boşa çıkardığımız, THKP-C mirasını savunduğumuz ve artık DY’li olmadığımız mesajını çok çarpıcı biçimde verebildiğimiz bir olaydır. Böylece DY’nin gizlemeye çalıştığı ‘hareket içerisinde bir sorun yok, sorunlu olan birkaç insandır, onlar da ayrılmıştır.’ yalan ve sahtekarlığı ortaya çıkartılmıştır.” (24)

1 Mayıs 1978’in ardından faşist katliamlar devam etti.

9 Mayıs 1978 günü İDMMA (Yıldız) gece bölümü öğrencileri okuldan toplu halde çıkarılarken, sivil-faşistler topluluğa beyaz bir otomobilden ateş açmışlardı. Bu katliam sırasında iki DEV-GENÇ’li olay yerinde (Hasan Okut, Müjdat Çelikyay), bir DEV-GENÇ’li ise (Renan Eriş) daha sonra tedavi edildiği hastanede şehit oldu. Devrimci, demokrat 12 öğrenci ise çeşitli yerlerinden yaralan-

mıştı.

Yıldız katliamının hemen ardından Yıldız İDMMA, DEV-GENÇ'li-lerce işgal edildi. İşgal ertesi gün cenazeye kadar sürdürüldükten sonra, cenaze töreni yapıp iki DEV-GENÇ'linin cenazeleri bir grup arkadaşın eşliğinde memleketlerine gönderildi.

Faşistlerin eylemi, Yıldız İDMMA öğrencileri arasında tecrit olmalarının sonucunda okulda tutunmaya çalıştıkları sürece denk düşüyordu. Ancak, katliam özelde İDMMA'nın devrimci-demokrat öğrencilerinde, genelde ise anti-faşist gençlik arasında moral bozukluğu yaratmaya yönelikti ve yıldırıcı bir yanı da vardı. Bu nedenle sivil faşistlerin bu saldırısı cevapsız kalmamalıydı.

Katliamın hemen arkasından Beşiktaş bölgesinin militanları toplanarak bu eyleme hemen tavır alınması doğrultusunda görüş birliğine vardılar. İlk etapta faşistlerin kaldığı dört evi imha edeceklerdi. Daha sonra da Beşiktaş MHP binası basılarak katliamın planlayıcıları bina da ise cezalandırılacaktı.

Faşistler Serencebey'deki MİT binasının çevresindeki evlerde üsleniyorlardı. Burasını güvenli buluyorlardı. 10 Mayıs 1978 günü gündüz faşistlere ait dört ev bombalandı.

Yıldız katliamını cevapsız bırakmamak ve faşistlere Beşiktaş'ta yaşam hakkı tanınmayacağını göstermek amacıyla 20 Mayıs 1978 günü de Beşiktaş MHP binası basıldı. Burada bulunan MHP'nin muhasebecisi görünümündeki Yıldız katliamının planlayıcısı olduğunu çevresine övüne övüne anlatan Ahmet Yücekaya ölümle cezalandırıldı. Ve bina bomba ile imha edildi.

Yıldız katliamının planlayıcısı bir faşistin cezalandırılması ve MHP lokalinin ağır hasar görmesi ile sonuçlanan eylemle sivil faşistlere, Beşiktaş'ta yaşam hakkı tanınmayacağı, faşist saldırıların cevapsız kalmayacağı, faşist katillerin nerede olurlarsa olsunlar bulunup cezalandırılacağı mesajı verildi.

1978'e gelindiğinde faşist terör tırmanırken, faşizme karşı mücadele de yükseliyordu.

DEVİRİMCİ SOL BİLDİRGESİ

Devrimci Yol hareketinde 1978 yılı ortalarında ortaya çıkan ayrılık, devrimci bir ayrılıktır. Ayrılık döneminde ve sonrasında birçok çevre "Temel görüşlerde farklılıklar yok" diyebiliyordu. Ayrılığın daha ilk 6 ayından sonra ise bu görüş değişmiş, THKP-C'yi Devrimci Sol'un savunduğu söylenmeye başlanmıştır. Yaşanan süreç Devrimci Sol ile Devrimci Yol örgütleri arasındaki ideolojik, siyasi, örgütsel farklılıkla-

rın çok açık ve net olduğunu göstermiştir. 1978 başlarında Türkiye devriminin izleyeceği yolun, THKP-C tarafından belirlenmiş olduğunu söyleyip, DY'nin sağ bir pratik yarattığını, yarı-legal, gevşek bir örgütlenmeyi savunduğunu, dolayısıyla THKP-C'nin sağ yorumu olduğunu belirtmek, "başı bozukluk", "kariyerist amaçları için örgütü bölmek" suçlamalarına muhatap olmak demektir. Ayrılığı bir zorunluluk olarak gören Devrimci Sol için ise bu aşamada ayrılık, sürecin kendilerini haklı çıkaracağına güvenmek ve THKP-C görüşlerinin tasfiyesine şiddetle karşı çıkmak, M-L'yi ve THKP-C tarafından belirlenen Türkiye Devriminin Yolu'nu savunmak anlamına geliyordu. Dolayısıyla ayrılık devrimci bir ayrılıktı.

Süreç, herkesin bildiği gibi Devrimci Sol'u haklı çıkardı.

Devrimci Sol Bildirgesi (Devrimci Yol Hareketinde Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi) ayrılığın teorik, siyasi, örgütsel yanlarını ve anti-faşist devrimci pratiğe müdahalede ortaya çıkan farklılıkları, DY görüşlerinin bütünlüklü olarak eleştirisini... yani DY inkarcılığını ele almakta, THKP-C düşüncesinin Devrimci Sol tarafından günün koşullarında somutlanmasını, yorumlanmasını içermektedir.

Devrimci Sol Bildirgesi, DY-Devrimci Sol ayrılığının geniş kapsamlı bir değerlendirmesini yapar ve temel ayrılık noktaları tek tek ele alınarak açıklanır.

Bildirgede;

Öncelikle THKP-C'nin örgütsel, ideolojik, politik açılardan değerlendirmesi yapılır ve 1972 fiziki yenilgisinin nedenleri ortaya konur.

Nasıl bir partileşme süreci yaşanması gerektiği, bu konuda ortaya çıkan farklılıklar değerlendirilir.

Emperyalizmin işgal biçimi, yeni sömürgecilik ve suni denge üzerine düşülen görüş ayrılıkları açıklanır.

Devrim anlayışı, çalışma tarzı, kadrolaşma, anti-faşist mücadele, örgütlenme anlayışına ilişkin farklı düşünceler birer birer ele alınıp açıklanır.

Devrimci Sol-DY ayrılığının ideolojik seyrini pratikteki yansıması izledi. DY Ankara hizbi önce ayrılığı küçümsemeye çalıştı. Ancak işin ciddiyetini kısa sürede kavrayınca da daha önce kendisinin DY Bildirgesi'nde mahkum ettiği yöntemlerle Devrimci Sol'a karşı saldırıya geçti.

Devrimci Yol Bildirgesi'nde "... ideolojik birliğin olmadığı bir durumda gerçek bir birlik olamaz. Böyleleri bu gibi durumlardaki kaçınılmaz ayrışma ve dağılmalar karşısında hayalleri yıkılmış insanların verdiği hırçınlıkla herşeyi, karşılarındaki kişilerin kariyeristliği ve kişisel özellikleri ile açıklayabilmişlerdir. Yüksek perdeden 'her şeyin

müsebbibi olan kişiler'den hesap soracaklarını (!) ilan edenlerin, 'bizden ayrılırken' diye başlayan ifşaatları (!) gerçekte her şeyden çok kendi eksik ve cüce kavrayışlarına tanıklık eder." (25) sözleri ile geçmiş ayrılıklardaki olumsuz tutumları mahkum eden DY Ankara hizbi, aynı hatayı Devrimci Sol ayrılığında fazlasıyla kendisi yapmıştır.

Bölüm 3

DEVRİMCİ SOL KURULUYOR

DEVİRİMCİ YOL DÖNEMİNE GENEL BAKIŞ

Devrimci Yol örgütlülüğü içinde yer aldığı dönem, Devrimci Hareket için en başta zaman kaybına yol açmıştır. Devrimci Yol Ankara hizbinin devrimci militanlara vermeye çalıştığı mantık, birçok kadronun yanlış biçimde şekillenmesini, çarpık kafa yapılarının oluşmasını beraberinde getirmiştir.

DY dönemi, hareketin kendiliğindencilığe terk edildiği bir süreçtir. Türkiye'nin en kitlesel örgütü olarak adlandırılmasına karşın DY, gerçek anlamda bir örgüt olmamıştır. P-C ideolojisi doğrultusunda örgütlenmek, şekillenmek gibi bir sorunu olmayan DY, sürece iradi müdahalelerde bulunmak gerektiğini unutmuş, anti-faşist mücadelede kendiliğindencilığın kuyruğuna takılmıştır. Anti-faşist bir tepki hareketi olmak perspektifini aşamayan DY, iktidar ufkuna sahip olmamıştır.

Halkı terörle sindirmeye çalışan faşistlerin saldırıları karşısında can güvenliği temelinde devrimcilerle ilişkiye geçen -ki, 1980'e doğru CHP tabanını da bu eğilimdeydi- halk kitlelerinin tepkilerini yanlış değerlendiren DY, kitlelerin ufkunu genişletecek, can güvenliği istemini, anti-faşist bilince dönüştürecek bir mücadele çizgisi izleyememiştir. DY Ankara grubunun ufkunu, anti-MHP temelinde bir pasif savunma ile sınırlı kalmıştır.

Gerçek anlamda bir "örgüt" olmak yerine, dergi etrafında "örgütlen-

me"yi tercih eden DY oportünist önderliği, kadrolarını gazete bayisine dönüştürmüştür. Yasal miting, gösteri düzenleyen, açık faaliyet gösteren DY militanları ancak tek yanlı bir gelişim gösterebilmişlerdir.

DY partileşme sürecini bilinmeyen bir tarihe ertelemiştir. Silahlı mücadele yürütecek bir M-L hareketin kadrolaşma anlayışından uzak olan DY oportünist önderleri, yaygın, yatay ilişkilerine nitelik dönüştürecek, DY'yi M-L bir partiye götürecek dikey örgütlenme anlayışına sahip olmadı. Bir silahlı mücadele örgütünün kadroları yerine, giderek, legalite içinde boğulan, barışçıl mücadeleyi temel alan bir örgütün kadroları çıkarmaya başladı. Klasik kitle çalışması becerileri (Örneğin ne kadar dergi sattığı, dergi paralarının tam toplanıp toplanmaması) DY militanlarının değerlendirilmesi ve istihdamda en önemli ölçü oluyordu.

DY döneminde, DY önderliğinden, partileşme sürecinin ana sorunu olan ideolojik-örgütsel-politik birliği sağlaması bekleniyordu. Oysa DY içinde birlikte olunan dönemde üç alanda da birliğin sağlanması için DY önderliğinin ciddi herhangi bir çabası olmadı. Onların İstanbul'daki devrimci militanlar ve önderler hakkındaki hükümleri kesinleşmişti; İstanbul'dakiler "sol kafalı", "asker kafalı" iflah olmaz militanlardı. Eleştirilere ve tartışmaya tahammülsüz Ankara hizbi (oportünist DY önderliği), daha 12 Mart döneminde hapisteyken aslında "yeni oportünist" çizgiyi oluşturmuş, "bu bağlamda", "şu bağlamda" gibi anlaşılmaz bir dille militanların kafasını karıştırarak, düşüncelerini yavaş yavaş empoze ediyordu. THKP-C ve Mahir Çayan sempatisini pragmatizminin bir ögesi yaparak ve İstanbul'da, bu oportünist önderliğe rağmen sürdürülen devrimci mücadelenin prestijini de buna ekleyerek, sol içinde hak etmediği bir yer edindi.

DY döneminde, ideolojik birlik oluşturulamadığı gibi ayrılık noktaları daha bir açığa çıktı. Eleştiri ve tartışma kabul etmeyen Ankara grubu için ideolojik birlik, kendi sağcı görüşlerinin kabulü demekti. Farklılıkları gidermek için yapılan eleştirilere karşı "matbaa hatası" deniliyordu, ama DEV-GENÇ ve THKP-C geleneğinin dilini konuşamamanın verdiği sıkıntı sürüp gidiyordu. İdeolojik birliğin ancak M-L düşünceler etrafında yapılabileceği, oysa DY'nin M-L düşüncelerden hızla uzaklaşması ve tartışma eleştiri kabul etmez bir tavır geliştirmesi üzerine ayrılık kaçınılmaz oldu.

DY dönemi legalizmin ve dernekçiliğin batağında yüzülen bir dönemdir. Herkesin herkesi ve her şeyi bildiği bir dönemdir ve silahlı mücadele yürütecek profesyonel bir örgütlenme yaratılmamıştır. Gizlilik kurallarının, profesyonel çalışmanın önemsenmediği, laçkalığın hakim olduğu bu dönemin izleri Devrimci Sol içinde de kısa sürede atılamadı.

DY örgütlülüğü altında iken, Ankara'daki oportünist önderliğin İstanbul ile ilişkileri asgari düzeydedir. İstanbul, DY örgütlenmesinin bir parçası değilmiş gibi davranılmaktadır. İlişkiler bir takım yayınların alış verişinin ötesi-

ne pek az geçmiştir. Buna karşın görevler en iyi biçimde yapılıyor, hatta İstanbul mücadeledeki yeri ile DY'nin bütün Türkiye'deki prestijini yükseltiyor, DY'nin gerçek çizgisinin süratle açığa çıkmasını engelliyordu. Bu, geçici, katlanması zor bir durum yaratmasına karşı, Anadolu'daki DY sempatanlarının DY'nin silahlı mücadeleye hazırlandığı gibi yanılsamaya düşmelerinde, İstanbul'daki mücadelenin bu nedenle önemli payı vardır.

ÖRGÜTSEL AYRILIK SÜRECİ BÖLGELERE YAYILIYOR

DY hareketindeki tasfiyecilik, örgütsel düzlemde kendini en açık biçimde Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nda (DGDF) gösterdi. 24 Haziran 1978 günü DGDF'nin kapatılmasıyla ortaya çıkan yeni bir federasyon kurma çalışmalarını ve sorunları tartışıp nasıl bir örgütlenmeye gidileceğini somutlamak, görüşmek ve karara bağlamak amacıyla bir toplantı yapıldı. Bu toplantıya DGDF yönetiminde bulunan İstanbul'dan bir kişi ile İstanbul DEV-GENÇ'i temsilen bir kişi olmak üzere İstanbul'dan iki kişi katıldı.

Yalnız DY Ankara hizbine göre ayrılık noktalanmıştır ve bu toplantıya diğer yerlerden gelenler de DY Ankara hizbinin planlarına göre hazırlıklı gelmişlerdir. Yeni bir federasyonun, yönetmeliği, kurucuları, yönetimi ve organların belirlenmesi bile yapılmıştır. Bu toplantıyı düzenlemelerinin amacı kitleye, "demokratik seçim oldu" görüntüsü verebilmektir. İstanbul'dan katılan devrimcilerin (temsilcilerin) görüşlerine ve ısrarlarına aldırmadan, DY Ankara hizbinin önceden hazır ettiği isimler göstermelik olarak oylamaya sunulur ve kabul edilir(!) Bu toplantı, daha önce 1 Mayıs 1978'de yaşanan olayların üzerine gelmiştir.

Ankara'daki DEV-GENÇ toplantısının bir oldu bittiye getirildiğini anlayan İstanbul'dan katılan temsilciler, İstanbul'a döndükten hemen sonra, Tüm Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (Tüm DEV-GENÇ) ismiyle yeni bir federasyonun kurulmuş olduğunu gazetelerden öğrendiler.

Bu türden burjuva ayak oyunları, DY etkinliğindeki diğer DKÖ'lere de yayılarak devam eder. Diğer illerde de benzer gelişmeler yaşanır. DEV-GENÇ'te yaşanan bu olaylar Devrimci Sol'un legal yayın organı DEV-GENÇ dergisinde şu şekilde ortaya konur:

"Devrimci Gençlik Federasyonu DEV-GENÇ kuruldu.

(...) D.Yol dergisi etrafında kümelenen bu insanlar kendi düşünce sistematiklerini (daha doğrusu inkar sistematiklerini) militanların kafalarına yerleştirmenin yoğun bir çabasına giriştiler. Planlarının gereği olarak, hareket içindeki kendileri için ileride 'tehlike' yaratacak militanların tasfiyesini gündeme getirdiler. Gelişmenin su yüzüne çıkmasından sonra (arkadaşla-

rimizin görevlerini bırakarak tüm sorumluluklarını devretmesiyle birlikte) tasfiyeci girişimleri ivmesini arttırarak hızla gelişti. Sakat bir mantığın doğal bir sonucu olan bu tasfiye girişimleri hareketimizin içerisinde özellikle militan mücadele yürüten arkadaşlarımıza yöneldi. Bu tasfiyeci anlayış İstanbul DEV-GENÇ'e de yansıdı.

(...)

Uzun vadeli bu planlar gençlik hareketi ve onun örgütü DGDF'ye de bütün sıcaklığıyla yansıdı. DGDF yayınladığımız broşürde de (DGDF ve iki yılı) ifade ettiğimiz gibi kurulduğu andan itibaren birçok olumsuzluğu bağrında taşıyordu. Yönetimin sağlıksızlığı, kolektif çalışmanın olmayışı, kadro çalışmasının olmayışı, doğru bir kitle anlayışının yokluğunda DGDF'nin çalışmasını aksatan nedenler olarak sıralanmakla birlikte DGDF'nin örgütlenmesinde başarısızlığın esas kaynağı 'D.Yol'cuların hizipçi ve tasfiyeci kafa yapılarının ve bu kafa yapısına uygun anlayışın devrimci bir anlayış olmasında aranmalıdır. Böylesi bir durumda DGDF örgütlenmesi bütün zaaf ve eksiklerine rağmen militanların ağırlıkla kendi kişisel çabalarıyla sürdürdükleri mücadele sonucu oligarşiyi tedirgin etti. İçişleri Bakanı'nın tüzüğü onaylamayacağını anlaşıldıktan sonra DGDF'nin hukuki durumunu düzeltebilmek, daha işler biçimde çalışmasını sağlayabilmek için bir toplantı yapılarak (bu toplantıya D.Yol Ankara hizbi ile aramızda ayrılık çıkıncaya kadar federasyon toplantısına katılmayan MYK üyelerinden dördü gene katılmamıştı) yeniden bir federasyon kurulması çalışmasına karar verildi. Fakat daha sonra aramızda gelişen durumların bir sonucu olarak D.Yol'cular tarafından bu çalışma tek taraflı olarak durduruldu." (26)

Daha sonra ise DY Ankara hizbi, İstanbul DEV-GENÇ'ten habersiz (DGDF'nin üye derneği olmasına rağmen) DGDF çalışmalarına girer. Bu hizbin çağrısı ile gerçekleşen Ankara toplantısı şöyle gelişir:

"Birinci olarak toplantının düzenlenmesine karar vermede MYK üyelerinin dahi haberi yoktur. Bunun en somut göstergesi olarak da MYK üyelerinden olan arkadaşlar, toplantıyı tertip eden değil, çağrılan duruma düşürülmüştür. İkinci önemli nokta ise, bu toplantıya belli bölgeleri temsilen katıldıklarını söyleyen arkadaşların gerçekten o bölgeyi temsil etmedikleri, bazı bölgeleri temsilen gelenlerin ise o bölgelerdeki derneklerin olmadığı, gene o bölgelerde herhangi bir çalışmanın varlığından bahsedilemeyeceği ve gelen kişinin o bölgeyi temsil etme hakkına sahip kişi olmadığı bir müddet sonra ortaya çıktı. Çağrılan kişilerde aranan vasıf yalnızca D.Yol dergisine bağlılıkla sınırlı olduğu için aranması gereken yukarıda saydığımız vasıflar gayet doğal olarak aranmamıştır. Bu nedenledir ki, toplantı komik bir tiyatro görünümünde, katılan insanlar ise aktör ve figüranlık görevi verilmesinden öteye bir anlam ifade etmemektedir. Toplantı süresince aktör

rolünde olanlar ısrarla federasyonun nasıl kurulması gerektiği, işlerliği ve ilkelerin neler olacağı, YK'nun kimler ve hangi seçim sistemiyle oluşturulacağı ilkeleri yerine, 'öncü savaşı' (!) konusunda tartışmanın isteği görünümü içindeydiler. Çünkü federasyonun oluşmasında ilkeleri teşkil edecek ve Yönetim Kurulu'nun seçimini kendi aralarında çoktan halletmişlerdi. (...) Ve bu tiyatronun sonunda hep beraber ama bizim seyirci olarak kaldığımız bir tarzda Tüm Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun kurulmasına karar verildi(!)

(...)

Toplantı içerisinde bizim önerimiz şu idi:

Türkiye'nin her tarafında; şehir şehir, kasaba kasaba, köy köy, delege seçimleri yapılsın. Delegelerin toplanarak yapacakları kurultay sonucu yeni yönetim tespit edilsin. Bu çalışmaları DGDF MYK sürdürsün. (...) Bu yaptığımız öneri oylamaya bile gerek görülmeden DGDF başkanı tarafından hemen reddedildi.

(...)

Toplantının terkinden sonra Türkiye'nin muhtelif yerlerinde DEV-GENÇ birimlerinde federasyonla ilgili tartışmaları kararlaştırdık. Tasfiyecilerin kurdukları Tüm DEV-GENÇ'in kurulmasındaki sağlıksızlıkları açıkladık. (...) Bu çalışmalarımız sonunda devrimcilerle beraber tavır alan birçok DEV-GENÇ biriminde uyanan genel kanı devrimci bir tarzda yeniden örgütlenmenin gerekliliği oldu. Bu alanda hemen çalışmalar başlatılarak İstanbul'da 8 Temmuz günü DEV-GENÇ kurultayı toplandı. Kurultayda Devrimci Gençlik Federasyonu'nun (DEV-GENÇ) kurucu üyelerinden İstanbul, Elazığ, Konya, Tekirdağ DEV-GENÇ'ten başka Eskişehir, Çanakkale, Bursa, Babeski, Uzunköprü, Samsun, İzmir, Ankara, Kırşehir, Malatya ve bunun gibi birçok il ve ilçede olan birimlerden DEV-GENÇ'lilerin yaptığı konuşmalarla DEV-GENÇ'in yeniden kurulması kararlaştırıldı. Kurultaya 1500 civarında DEV-GENÇ delegesi ve temsilcisi katıldı. Katılanların ortak kararı üzerine İstanbul DEV-GENÇ, Elazığ DEV-GENÇ, Tekirdağ DEV-GENÇ, Konya DEV-GENÇ Devrimci Gençlik Federasyonu'nu oluşturma çabalarına başlayarak DEV-GENÇ kuruldu." (27)

DGDF-DGF ayrılığının somutlaşmasından sonraki süreçte, İstanbul ve Ankara'dan diğer illere, birimlere tartışmalar yayıldı. Teorik netleşme hızlandı. Birkaç örnek vermek gerekiyor bunun için:

"(...)

Malatya'da yürütülen devrimci mücadelede faşizme karşı pasif kalış ilk zamanlar militanlar tarafından kişilere karşı tavır alış biçiminde muhalefet olarak ortaya çıktı. Daha sonra DY Hareketi içinde gelişen olaylar, DY'nin teorik tespitlerinin ve Malatya olayları karşısındaki tavırlarının ince-

lenmesi, Malatya'daki durumun kişilerin hatalarından değil bir siyasi hareketin ideolojik ve siyasi çizgisinin pratikteki yansımasından ileri geldiği kavrandı...

DY Hareketindeki durum İstanbul'dan bir grup arkadaşın Malatya'ya gitmesi ile Malatya'ya bütün açıklığı ile yansıdı. Tartışmalar yoğunlaştı. (...) Kısa zamanda Malatya'nın bütün bölgeleri yoğun tartışmaların içine girdi. Çoğu bölge devrimcileri, Ankara hizbine karşı tavrı aldı. En son hizipçiler, 'tartışma' önerisi getirdiler. Biz de tespit ettiğimiz bir gün önererek bunu kabul ettik. Daha sonra tartışma zamanı geldiğinde ne kadar açık yürekli olduklarını gösterdiler. Tartışmalardan kaçmak için 'burada taraflar yoktur, bu her hafta yapılan bir seminerdir' deyip, tartışmayı küçümsediler. Biz buna karşı çıktık. Usul hakkında bile söz vermektan çekinen tasfiyeciler hizipçiler kendi önerilerini getirdiler. Bu şartlar altında bile tartışmadan çekinmedik. Getirilen öneriye göre önce hizipçiler konuşacak ve sırayla biz konuşacaktık. Hizipçilerin konuşması bittikten sonra söz alan arkadaş DY'nin tasfiyeciliğini, geçmişe bakışlarını eleştirdi. Sıra anti-faşist mücadele ve çalışma tarzı hakkında konuşacak arkadaşın gelince, önceki arkadaşın 'uzun' konuştuğunu bahane ederek, saatlerce bizi dinleyeceklerine söz(!) verdikleri halde kendi önerilerine bile uymadılar. Ve kendi kendilerine söz vererek konuşmaya başladılar. Devrimci disiplin kurullarına bile tahammülleri olmayan bu kişilerin tavırlarını ve oportünist anlayışlarını protesto etmek için tartışmayı terk ettik. Hizipçiler salonu büyük bir çoğunlukla boşaltan devrimciler karşısında bir avuç kaldılar." (28)

Konya'daki tartışma ve ayrışmaları ise devrimciler şöyle aktardılar:
" (...)

Aylardır bizim görüşlerimizin olmadığını söyleyen ve bu doğrultuda azami çabalarını sarfeden tasfiyeciler, Konya'da yapılan toplantıda kendi kendileriyle çelişkiye düşmüşlerdir. Tasfiyecilerin yetkililerinden Tüm DEV-GENÇ'in genel sekreteri 'şimdiye kadar görüşlerinizi bilmiyorduk, gerçek durum buysa köklü ideolojik ayrılıklarımız vardır' demiştir. Bu açıklamayla, Konyalı devrimciler açısından Ankara hizbini yeterince teşhir etmiştir ve Tüm DEV-GENÇ Genel Sekreterinin yaptığı bu açıklamayla tasfiyeciler arasındaki bağın ideolojik olmaktan çok 'devrimcilere karşı olma' niteliğinde olduğu açıktır. " (29)

Ayrışmanın devrimci niteliğine rağmen Türkiye solunda gelenek olduğu üzere, ayrışma süreci sağlıklı yaşanmamıştır. Bir zamanlar sola ayrılık konusunda akıl veren DYD yazarları, DY-Devrimci Sol ayrılığında kendi görüşlerine uygun davranmamıştır. Özellikle İstanbul'da öğrenci yurtlarında, Tüm-Der'de, TÖB-DER'de vd. mevzilerde fiili saldırı ve provokasyonlara girişmişlerdir. Oligarşinin Hürriyet, Tercüman, Aydınlık gazeteleriyle başlattı-

ğı provokasyon ortamı hazırlama çabalarına, DYD yazarları hizipçilik hırslarıyla alet olmakta, solda provokasyona hizmet eden tavırları körüklemektedirler. Atatürk Eğitim Enstitüsü'nde görevli devrimci bir öğretmenin faşistlerce öldürülmesinin ardından yapılan cenaze töreni sonrasında, TİP'lilerden cenazenin oportünistlerle birlikte kaçırılması ve sonra devrimcilerin bulunduğu korteje sataşmalarla başlayan olaylar, provokatif tavırları geliştirmiştir. Daha sonra Kadıköy Yurdu'nu basarak orada bulunan birkaç devrimciye fiili saldırı yapmaları ve ardından daha fazla bir güçle yurdu işgale kalkışmaları gibi provokatif tavırları giderek yayılmıştır. Çeşitli bölgelerde DEV-GENÇ adını 'kullandırmama', duvarlardaki Devrimci Sol DEV-GENÇ imzalarını silerek DY imzası atmak, etkin oldukları il, ilçe, mahalle, demokratik dernek vb. yerlerde devrimcilere çalışma yasağı koyma vb. tavırlar, DY Ankara hizbinin ayrılığı subjektif nedenlerle bitirme, sonuçlandırma çabalarının bazılarıdır. Bu tavırlardan umulan sonuç ve devrimci olmayan yöntemlerden beklenen amaçlar; ideolojik, siyasi ayrılık noktalarını bilmeyen DY sempatzanlarını kemikleştirmek, Devrimci Sol'un karşısına suni gerekçelerle dikmektedir. Bu burjuva politikacılığının önemli ölçüde tutmadığını söyleyebilmek ne yazık ki zor.

Devrimci Sol yayın organı DEV-GENÇ dergisinin birinci sayısında "Tasfiyeciler Devrimci Hareketimizin Gelişimini Engellemede Provokasyona Umut Bağlamamalıdır" başlıklı bir yazıyla DY'nin olumsuz tavırlarını ortaya koydu. Ve devrimci tutum almaya çağırdı.

"(...)

Hareketimiz içinde ayrılıkların olmadığı dönemlerde oportünistlerin provokatif tavırlarına karşı DY yazarlarının tavrı 'ideolojik mücadeleyi temel alma ve sola yönelik provokasyonlara zemin teşkil etmeme' şeklindeyken bugün kendi hizip çıkarları söz konusu olduğunda rahatlıkla geçmişteki ilkelerini terk edebiliyorlar. Onlar da artık şimdi bütün oportünist gruplar gibi bu tip hareketlerden medet umma (!) yoluna girmişlerdir. Artık DY yazarlarının şimdiye kadar sürdürdükleri 'bilimsellik' ve 'olgunluk' maskesi düşmüş panik ve kin temelinde pasifizmin ve inkarcılığın kompleksi ile ne yapacağını bilememenin 'ızdırabı' içindeki gerçek yüzleri açığa çıkmıştır.

Tasfiyeci hizbin önderleri bu provokatif saldırılardan çok yönlü yararlar! ummaktadırlar. Bir yandan kendi taraftarlarına ne denli aktif (!) olduklarını ispatlarken öte yandan da sol hareket içerisinde 'güçlü siyasi hareket' (küçük burjuvazinin sol hareket içerisinde güçlü siyasi hareket) olduklarını (küçük burjuvazinin 'kuvvete tapma' eğiliminden kaynaklanan kof güç gösterileridir bunlar) göstermek, bu saldırılara karşı aynı metodlarla devrimcilerin de cevap vermesini hesaplayarak devrimcilerin ne kadar 'sağsız unsur' olduklarını kanıtlamak gibi bir taşla birçok kuş vurmak hesapları içindedirler. Tabi böylesi saldırılar ve çatışma ortamı devrimci hareketimiz içinde

ortaya çıkan problemi kadroların ideolojik mücadele platformunda çözme-lerini ortadan kaldırmakta ve kadroları kemikleştirmektedir. Ve provokasyona gebedir. Ama bu 'kasaba politikacılığı' devrimciler açısından birçok defalar deşifre olmuştur. Bu nedenle tasfiyeci hizbin önderleri bu tür şark kurnazlıkları bırakıp devrimci metodlara başvurmalıdırlar. Hiç olmazsa devrimci harekete karşı yönelen faşist provokasyonların ekmeğine yağ sürmemiş olurlar." (30)

VE DEVRİMCİ SOL DOĞDU... THKP-C YENİDEN ETE KEMİĞE BÜRÜNÜYOR

Evet, Kızıldere yenilgi değil, bir siyasal zaferdir.

Evet, ölümün nasıl da tereddütsüz kucaklanabileceğinin öğretmeniymiş ONLAR. Devrim için... Halk için... Vatan için...

Evet, düşmanla hangi dilden konuşulacağını ve devrimin yolunu gösterdiler. "Hobi" değil, boş zamanların mücadelesi değil devrimcilik... Titiz ve Mahir gibi örülecek bir yaşamdır.

Evet, devrimci politikada burjuvazinin kuyruğuna takılmak yok, icazet dilenmek yok, ilkesizlik, kararsızlık yok dediler. Dolu dolu yaşadılar, dolu dolu öldüler. Unutulmayacaklarını, kanlarının yerde kalmayacağını, yükseltilecek devrim bayrağının elden ele taşınacağını biliyorlardı.

Taşındı devrim bayrağı, inatla. "İktidar" diyen, "savaş" diyen, "devrim" diyen genç kadroların yüreği Mahirdi. Beyni Mahir.

Pek çok "eski"nin, pek çok "otorite"nin hükmü bir dönem engel oldu belki önlerinde ama, nasıl ki Mahirler kısa süreli mücadelelerine rağmen düzenin ve oportünizmin kokuşmuş statülerini alt üst ettiyse, genç kadrolar da sabır ve inatla aştılar oportünist barikatları... Adeta itiverdiler bir kenara.

Evet, tasfiyeciler devrim mücadelesinin yıllarını aldılar. Ama hiçbir zaman unutulmayan bir amaç vardı genç kadroların kafasında; THKP-C yeniden Parti ve Cephe olarak siyasi arenada yerini almalıdır.

Hesapsız, art niyetsiz ama bir o kadar da kararlı ve tereddütsüzler.

Tereddütsüzlüklerini Mahirler'in, THKP-C'nin mirasını savunmada gösterdiler ısrarla.

Ama, sinsi tasfiye planları görülmüştür. Hiç kimsenin "yanlış anlaşılmış", "bu bağlamda anlaşılmalıdır" sözlerine de tahammül yoktur artık. Dayatma ve THKP-C'nin tasfiye edilmesine boyun eğilmeyecektir.

İşte 1 Mayıs 1978'de, onbinlerce insanın taşıdığı "Yolumuz Çayanların Yoludur" haykırışı, bu boyun eğmeyişi ifadesidir. Onbinlerce Mahir haykırır 1 Mayıs alanında... "THKP-C tasfiye edilemez... Parti yeniden örgütlenecek".

Belki adı konmamıştır, Devrimci Sol denmemiştir henüz... denilecektir.

DEVİRİMCİ SOL'UN HIZLI KOŞUSU BAŞLAMIŞTIR ARTIK

Halkın silahlı savaşını örgütleme anlayışından ve partiyi yaratma hedefinden uzak olma noktasında ortaklaşan, sağ ve sol saptmalara karşı mücadele içinde şekillenen Devrimci Sol'un, tarih sahnesine çıkışı ile, belki düşmandan da önce, oportünizmin saldırıları başladı. Oportünistler, reformistler, tasfiyeciler adeta söz birliği etmişcesine aynı cenahtan fırlattılar oklarını. Tavrı aldılar, tecrit etmek istediler. Nedir istenmeyen, tavrı aldıkları kimdir, neyi, nasıl bir misyonu temsil etmektedir?..

İstenmeyen, varolan statüleri yıkacak bir devrimci harekettir.

Yüz yüze kalınan, statükoları alt üst edecek, vurduğu yerden ses getirecek, iddialı, iddialarının gereğini pratik olarak da hayata geçireceğini daha şimdiden gösteren devrimci harekettir, Devrimci Sol'dur. Birçok siyasi hareket icazet derken, burjuvazinin kuyrukçuluğunu yaparken, sivil toplumlardan ödünç alınmış düşüncelerle pratiklerine ve örgütlenmelerine biçim verirken, ülke gerçeklerine gözlerini kapamış, objektif olarak mücadelelenin önünde bir engel durumuna gelmişken... Devrimci Sol kıran kırana bir savaş diyordu.

Ne oportünizmin, ne tasfiyecilerin, ne de düşmanın daha ilk günlerde Devrimci Sol'a dikkatini yoğunlaştırması ve saldırıları, gelişimini engellemeli, tüm barikatlar bir bir aşılarak uzun bir maraton olan devrim koşusuna hız verilmeliydi. Yaşanılan süreç bir bütün olarak ülkenin içinde bulunduğu durum, devrim ve sınıflar savaşının sürecindeki odak noktası olan anti-faşist mücadele, yapılması gerekenler atlanmamalı, değerlendirilmeli, savaşın gerekleri adım adım yerine getirilmeliydi.

Zorlu bir süreçtir. Devrimci Sol pek çok boyutu olan tarihsel görevlerle yüz yüzedir. Siyasi arenada yeni olmak, tarihsel görevlerin gerisinde kalmanın gerekçesi olamazdı. Olmadı da. Süreç kimseyi bekleyecek durumda değildi. Savaşmalı, savaşırken örgütlemeli, zorlukların tümünü, yine savaş kesintiye uğratmadan aşmak gerekliydi. Devrimci Sol, bu bilinçle davrandı.

Yıl 1978'dir ve Devrimci Sol'un süreçteki hedefi partiyi yaratmaktır. Sınıf savaşının içinde, dışı dış, kıran kırana sürdürülecek bir mücadeleyle kadroların ve örgütün varedileceğini, nihayet partiye ulaşabileceğini bilen Devrimci Sol bu yönde pratik adımlarını ardı ardına atmaya başladı.

Aynı dönem, sivil ve resmi faşist terörün, en üst seviyeye tırmadığı dönemdir. İşçisiyle, köylüsüyle, memuru, öğretmeni, gençlik kesimiyle bir bütün olarak emekçi halk faşist saldırıların hedefi durumundaydı. Yerleşim alanları, eğitim kurumları vb. faşist işgal tehdidi altındaydı. Ya da işgal edil-

mişti. Devletin desteğinde tam bir tırmanışa geçen saldırılar için özel olarak seçilen bir alan da yoktur. Hayatın her alanı sivil ve resmi faşist teröre muhataptı. Saldırıları yeni bir boyuta yükselmişti ve ilk örneği 1977 1 Mayıs'ında görülen gizli-açık, resmi, yarı-resmi güçlerin katılımıyla gerçekleştirilen kitle katliamları, bizzat devlet tarafından yaşama geçiriliyordu. İstanbul Üniversitesi önünde, üniversite öğrencilerine karşı yapılan, 7 devrimci-demokrat öğrencinin katledildiği, onlarcasının da yaralandığı 16 Mart katliamı yeni ve önemli bir aşamaydı.

Evet, yıl 1978'dir ve devrimcilere düşen görev, sivil ve resmi faşist saldırılara karşı direnmek, sadece direnmek de değil faşist saldırıları etkisiz hale getirecek bir mücadele hattı izlemektir. Faşist saldırılar böyle etkisizleştirilebilir, faşist işgaller de ancak böyle kırılabilir.

Henüz, parti niteliğinde ya da o düzeyde bir örgütlülüğe sahip değildir Devrimci Sol. Bunun getirdiği birçok olumsuzluk ve eksiklik de vardır. Ama Devrimci Sol, partileşme sürecinde bir örgütlenme olduğunu söyleyerek, sürecin dayattığı devrimci görevlerin uzağında kalamazdı. Hedeflenen Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesini yönetecek bir parti olduğuna göre bizzat savaşın içinde olunmadan, masa başında bu hedefe ulaşmak da mümkün değildi. Bizzat savaşın içinde olunacak, silahlı savaşa göre örgütlenilecek, bu savaşın gerektirdiği kadrolarsa, kitleler içinde yürütülecek mücadele içinde yetişeceklerdi. Yani savaşılacak ve öğrenilecek, öğrenilecek ve savaşılacaktı. Hiçbir devrimci örgüt gökten zembille inmemiş, savaş ve öğrenme bütünlüğü içerisinde savaş örgütleri yaratılmıştır. Devrimci Sol, hiçbir gerekçenin arkasına sığınmadı. Ülkenin içinde bulunduğu koşulları, sürecin devrimcilere yüklediği, faşizmin halkı teslim alma programını atlamayarak partileşme sürecindeki mücadelesini de PASS (Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi) perspektifinde şekillendirdi. Siyasi arenaya çıkışından itibaren 16 yıl bir öfke seli olarak savaşan, gelişen, büyüyen ve 1994'te devrim bayrağını DHKP-C'ye devreden Devrimci Sol'un tüm süreçlerinde gözden kaybetmediği, bir özlem, bir ideal olan daha ilk günlerden itibaren partili savaşmadır.

Kaybedilecek zaman yoktur Devrimci Sol için. 1978'e kadar tasfiyecilerle birlikte bulunduğu ve ilişkilerin askıya alınıp ayrı bir devrimci örgüt olarak tarih sahnesine çıkıldığı dönemlerde olduğu gibi anti-faşist, anti-emperyalist, anti-oligarşik yüzlerce eylemin altına imza atan Devrimci Sol şimdi yeni bir eylemin arifesindedir. Faşizmin işgal altında tuttuğu İstanbul Gültepe'nin merkezi basılacak, düşman odakları teslim alınacak, tahrip edilecek karşı-devrimciler cezalandırılacaklardır. Faşist işgal kırılacaktır...

İstanbul'un en yoksul kenar mahallelerinden biridir GÜLTEPE. Kendilerine ilerici-demokratım diyen insanların korka-çekine gidip gelebildikleri, sivil faşistlerin uyguladıkları terörle halkı yıldırıldığı, sindirdiği bir bölgedir.

İşgalin kırılması doğrultusunda çalışmalar yapmak üzere tüm Sol'a çağrı yapılarak işgali birlikte kırma önerildi. Ancak oportünist ve revizyonistler mücadeleyi tatil etmişlerdi. Oysa bu bölgede, polis desteğinde üslenen faşistler buradan Mecidiyeköy'e, Şişli'ye hatta diğer çevrelere sızmaya çalışıyorlardı. Gültepe halkı ise faşist baskı ve terörden bıkmış durumda devrimcileri bekliyordu. Çünkü günün 24 saatinde kimlik kontrolü, yol kesme, demokrat insanları izleme, dövme, daha ileri insanlara ateş etme, evlerden ve esnaftan zorla para toplama vb. sonucu herkes can telaşına düşmüştü. Bölge halkı bu durumdan duyduğu rahatsızlığı bölge karakoluna, valiliğe vb. yerlere yaptığı suç duyurularıyla dile getirmişti ama sonuç alamamıştı.

Devrimcilerin Gültepe'deki bu gidişe dur demeleri gerekiyordu. Aksi durumda faşistlerin buradan çıkaracakları deneylerle diğer bölgelerdeki işgalleri hızlandıracakları, yetkinleştirecekleri açıktı. Gültepe'de nelerin yapılabileceği konusu günlerce düşünüldü, tartışıldı. Faşistlere unutamayacakları bir ders verilmeliydi. Bu eylem aynı zamanda sola da pratik öğreticiliği ile ders olmalı ve faşistlere karşı mücadelenin nasıl verilmesi gerektiği de öğretilmeliydi.

Günler süren tartışmalar hazırlıklar sonrasında Gültepe'de faşist odaklara yönelik askeri bir eylem konulması kararı alındı. Türkiye'de ilk kez bu kapsamda devrimci bir askeri eyleme girişilecekti. Hedefler şunlardı:

- 1- MHP binası basılıp imha edilecek
- 2- MHP ilçe başkanının dükkanı basılacak ve kendisi cezalandırılacak
- 3- Bölgedeki en azılı faşistlerden bir esnafın dükkanı daha basılacak, imha edilip, kendisi cezalandırılacak
- 4- Bölgede faşistlere yataklık eden bir esnafın dükkanı imha edilecek.

Bu tarihsel eylemi, içinde yer alanlar şöyle anlatacaktır,

"Eylem planı, önce her hedefi yok edecek ekiplerle ayrı ayrı görevlerinin ne olacağı konusunda konuşuldu. Daha sonra eylemin komplike bir eylem olması dolayısıyla bütün ekiplerle aynı anda konuşulup herhangi bir aksilik çıkmaması için koordinasyon kurulmaya çalışıldı. Eylemde her biri 5'er kişiden oluşan 5 ayrı ekip görev alacak. Ekiplerin sorumluluğu, eylemin merkezi MHP binasını basacak olan ekibin sorumlusunda olacaktı. O elindeki mendili sallayarak açacak ve burnunu siler gibi yapıp atacaktı ve eylem başlayacaktı. İki ekip eylem sorumlusunu görebiliyordu. Ama MHP ilçe başkanının dükkanını hedefleyen ekibin sorumlusunu görmeme riski var, araya araç girebilir. Bu nedenle eylem sorumlusu ile bu ekibin arasında telsizle haberleşme sağlanacak. Ayrıca karakol da o ekibin bulunduğu tarafta. Polis ve jandarmanın gelmesi o yönden olacak.

Bu nedenle bu ekip (2. Ekip) hem Yusuf Bahri Genç'in dükkanını imha

edip cezalandıracak olan ekibin güvenliğini alırken, aynı zamanda karakol tarafındaki yolu da gözleyecek, tutacak.

Operasyon sabah yapılacak, çünkü halkın sokaklarda pek az bulunduğu bir zaman seçilmesi gerekiyor. Halka zarar verilmemesi için sokakların تنها olduğu saatler böylesi geniş çaplı operasyonlar için en uygun alanları oluşturuyor. Operasyon öncesi bölge başka bir ekip tarafından baştan başa kontrol edilecek ve faşistlerin o anki durumları polisin, jandarmanın gücü ve konumları izlenip operasyon sorumlusuna aktarılacak. Bundan sonra operasyon kararı uygulamaya geçirilecek.

Operasyonda kullanılacak silahlar, patlayıcılar (el bombaları ve el yapımı patlayıcılar) hazırlandı. Hangi silahı kim kullanacak, kim nerede patlayıcıları nasıl kullanacak, operasyon öncesi nerede buluşulacak, bölgeye ekip-ler nasıl girecek ve eylem sonrası operasyon bölgesinden nasıl uzaklaşılacak vb. bütün ayrıntılar inceden inceye tekrar tekrar konuşulmuş, bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Sadece operasyon saatini beklemek kalmıştı.

Operasyona ekipler arka kapısı olan kapalı bir servis kamyonu ile gidiyorlar. Kamyonun önünde, bölgeye ilişkin en son haberlerin ulaşmasından sonra operasyon için uygun koşulların olduğuna karar veren eylem sorumlusu yoldaş oturuyor. Kamyon eylem bölgesine girdikten sonra önce 4. ekip iniş yapıyor. Kamyon yoluna biraz devam ediyor ve biraz sonra da 3. ekip iniyor, 1. ekiple 5. ekip aynı anda ve eylem sorumlusu yoldaşla operasyon merkezine indikten sonra kamyon 2. ekibi yerine ulaştıracak. Boşaltma işlemi biten kamyonla operasyon bölgesine açılan yol enlemesine kesilecek ve o anda eyleme başlanması işareti verilecek.

Gültepe Harmantepe’de görünürde hiçbir olağandışılık yok ancak günün o saatinde 25 devrimcinin son kontrolleri yapan dikkatli bakışları dışında bir olağanüstülük yok. Esnaf sabah alışverişi yapan müşterileriyle meşgul. Ev kadınları camlarda sabah temizliği yapıyorlar. İkinci kattaki MHP binasında camlar kapalı hiçbir hareket belirtisi yok. Alanda o an geçen birkaç kadın ve çocuk var, kimi esnaf da dükkanının önünü süpürüyor. 3. hedef durumundaki nalburun kapısı açık içeride birileri görülüyor. 2. Hedefin karşısındaki ilkokulun ders saati olduğundan çocuklar ortalıkta dolaşmıyor. Sokağın başındaki kasaptan çıkan yaşlı bir kadını, yoldaşlar, tekrar kasaba girip beklemesi için ikna ediyorlar. Yoldaşlar onunla birlikte bir çocuğu da kasaba sokuyorlar ve dışarı çıkmamasını tembih ediyorlar. Bundan sonra eylem sorumlusu yoldaşın kırmızı maskesini çekip başlama işareti olan mendili sallamasıyla birlikte bütün yoldaşlar kırmızı maskelerini takarak hızla eylem hedeflerine yöneliyorlar. Telsizden 2. Ekibe başlama anonsu yapılıyor. Ancak 2. ekip telsizden cevap vermiyor, bunun üzerine eylem sorumlusu bir an geriye yola çıkıyor ve el kol işaretleriyle 2. ekip sorumlusuna başlama işareti verebiliyor. İlk andaki aksilik böylece önlenmiş oluyor.

İlk anda şok etkisi yaratmak için MHP binası makinalı ile taranmaya başlanıyor. Makinalının takırtısı çevredeki tüm dikkatleri topluyor, bir anlık panik...

2. ekip yolu trafiğe kapattıktan sonra, ilçe başkanı Yusuf Bahri GENÇ'in dükkanına girecek olan yoldaşlar hızla dükkana giriyorlar. Yolu trafiğe kapatan ekibin sorumlusu bir yandan da karakolu gözlüyor. Eylem başlamadan gelen bilgilere göre karakolun önünde üç adet polis minibüsü var. Polisler karakoldan çıkarlarsa kendilerini neyin beklediğini anlatmak için makinalı ile havaya bir şarjör boşaltıyor ve şarjör değiştiriliyor. Karakoldan burnunu dahi çıkartan yok, mesaj alınmış demek... İlçe başkanının dükkanına giren yoldaşlar içerideki 3 kişiyi etkisiz hale getiriyorlar. Ama faşist ilçe başkanı şanslı gününde; her gün bu saatlerde dükkanında olan faşist bugün dükkanda yok. İçerideki 3 kişi dövülerek dışarı çıkarılıyor. Tanınan militan faşistlerden olmadıkları için başka bir şey yapılmıyor. Dükkandakiler boşaltıldıktan sonra içeriye gaz dökülüyor, bomba yerleştiriliyor. Tam bu sırada okulun teneffüs zili çalıyor. Öğrenciler yola çıkarlarsa patlamadan zarar görebilirler, patlamanın bundan önce gerçekleşmesi gerekiyor. Dükkan ateşe verilip bombanın fitili ateşleniyor, halkın zarar görmemesi için çevre tutuluyor, kimse yaklaştırmayacak. Yoldaşlardan biri de bu sırada çevrede bulunanlara eylemin amacını yüksek sesle, bağıarak anlatıyor. Faşist ilçe başkanının şanslı gününde olduğu, ama her zaman bu kadar şanslı gününde olmayabileceği, kendisinden mutlaka hesap sorulacağı, bundan sonra faşistlerin Gültepe'de dolaşamayacakları, bölgeye girişlerinin DEVRİMCİ SOL tarafından yasaklandığı, faşistlikten vazgeçmelerini, bölge halkına özeleştirme vermelerini, faşistliklerine devam eden her kim olursa olsun cezalandırılacakları halka anlatılıyor. Çevredeki halk, evlerinin penceresinden, dükkanlardan, binaların balkonlarından yoldaşlarımızın konuşmasını ve uzaktan gelen silah seslerini dinliyorlar. Bu arada faşistin dükkanından yükselen alevler anlatılanların gerçek olduğunu halka gösteriyor.

Eylemin başlamasından sonra ekip sorumlusunun MHP'yi taramaya başlamasıyla ekibin diğer 4 üyesi hızla içeri yöneliyorlar. 5. ekibin üyeleri de ekip sorumlusunun tarama ateşinden sonra MHP'nin kapısına camlarına ateş ediyorlar. Demir kapı kilitli olduğundan bomba ile parçalanacak. Bombayı kullanacak yoldaş merdivenle dışarıdan çıkılan kapıyı hedefliyor bombayı fırlatıyor. Bomba tam istenilen yere düşüyor, ama beton zeminde sekerek tekrar aşağı düşüyor. Ekip üyeleri bunu hesapladıklarından siper alarak patlamayı bekliyorlar. Bomba yerde patlıyor, sokak boşaltıldığından kimse zarar görmüyor ama kapının uçurulamaması canlarını sıkıyor. Bu kez içeriye tahrip kalıbını atacak yoldaşın binaya yaklaşması için bina yoğun ateş altına alınıyor ve içerideki nöbetçilerin tahrip kalıbını atacak yol-

daşa silahlı bir karşılık vermesini önlemek düşünülüyor. Binanın içinden bağırtma sesleri geliyor, başkaca herhangi bir hareket yok. Patlayıcı atacak yoldaş atış mesafesinde camı hedefleyip fırlatıyor ama camın orta çerçevesine çarpıp sokağa düşüyor, o da sokakta patlayacak. İçeriye girip yerleştirilmek üzere hazırlanmış ağır patlayıcının tam istenilen yere fırlatılmasına karşılık tam bir şanssızlık eseri camın çerçevesine çarpması ile yere düşen patlayıcının fitilinin yeni bir deneme için uygun olduğunu düşünen eylem sorumlusu yoldaş fırlayıp ağır patlayıcıyı alıp tüm gücüyle yeniden fırlatmak üzereyken içeriden ağlama sesleri duyuyor. Bombayı fırlatıyor ama yine isabet kaydedilmiyor. Artık yeni bir denemeye zaman yok. Ekip elemanları siper alıp patlamayı bekliyorlar. Büyük patlamayla binanın tüm camları etrafa dağılıyor ve patlamanın olduğu yerde beton binada çatlaklar ve ağır hasar meydana geliyor. Patlamanın ardından diğer ekip sorumlularının görevlerini tamamladıklarına dair işaretlerini almak için eylem sorumlusu yoldaş onları görebilecek noktaya geçiyor. Bu sırada ekip elemanları binayı ateş altında tutmaya devam ediyorlar, sorumlu çevreyi kontrol ediyor.

İnsanların bakışında bir sıcaklık var ve hiç kimse içeri kaçmıyor. Kısa bir konuşmayla çevrede eylemi izleyen halka eylemin amacı açıklanıyor.

3. ekibin üç elemanı ise eylemin başlamasıyla birlikte hedef olan dükkana giriyorlar. 2 kişi de çevre güvenliği alıyorlar. Dükkanda hedeflenen faşist yok. Faşistin babası da MHP'nin aktif faşistlerinden biri olduğundan dükkânın dışına çıkarılıp cezalandırılıyor. Bu sırada müşteri ve çalışan da dışarı çıkarılıyor. Dükkana gaz dökülüp patlayıcı yerleştiriliyor. Dışarıda eylemi izleyen insanlara eylemin amacı bir kez de burada anlatılıyor. Çevrede bulunabilecek faşistlerin olası bir müdahalesine karşı gözdağı vermek amacıyla havaya bir kaç el ateş ediliyor ve zaten uzaktan yoğun silah sesleri geldiğinden daha fazlasına gerek duyulmuyor.

4. ekibin hedefi daha çok çevredeki esnaftan faşistlere destek olanlara yönelik olduğundan zayıf bir hedef. Dükkan sahibine zarar verilmeyecek, sadece dükkânı tahrip edilecek. Eylemin başlamasıyla birlikte dükkana bir kaç el ateş edilip dükkân sahibi dışarı çıkarıldıktan sonra tahrip kalıbı ile dükkân dağıtılıyor ve bu görevi biten ekip Yahya Kemal - Kağıthane tarafından gelebilecek polis jandarma müdahalesine karşı güvenlik görevine dönüyor. Aynı zamanda gerek olursa 1. ve 3. ekibe de yardıma gidebilecekler. Eylemin en çok merakla izlendiği yer burası. Halk sadece saatçi dükkânının tahrip edildiğini görmekle birlikte çevreden gelen silah ve bomba sesleriyle neler olduğunu kavramaya çalışıyor. Kahvehane önündeki balkona toplananların konuşma sesleri yoldaşlarımızın kulaklarına kadar geliyor.

- Faşistlere genel bir operasyon yapılıyormuş.

- Bizim çocuklar.
 - MHP'yi basmışlar, silah ve bomba sesleri oradan geliyor!
 - Nalbura da girildi, bombalandı!
 - Bahri Genç'in dükkanını da bombalamışlardır, o taraflarda da bir şeyler oluyor.
 - Ben size demedim mi devrimciler bir gün hesap sorar!
- Çevre halkı olan biteni anladıklarını belirtir sohbetlere başlamışken, bir kadın, yoldaşlarımızın duyabileceği biçimde komşularına sesleniyor:
- Kimse devrimcilerin hangi yöne gittiklerini bilmiyor, görmedi, duymadı. Zaten hiç kimseyi de tanımıyoruz!
- Silah seslerinin ulaşamayacağı bir mesafeye kadar yüründükten sonra savaşılar dağılıyor. ”

2 Ekim 1978'de yapılan Gültepe Operasyonu Türkiye'de o güne değin yapılmamış bir askeri operasyon niteliğindedir. Ve Devrimci Sol, devrimci bir hareket olarak tarih sahnesine çıkışını bu operasyonla duyurur. Ülke topraklarında varlığını böylesi bir askeri eylemle duyuran Devrimci Sol, Türkiye halklarına ve sola önemli bir mesaj verir, Devrimci Sol gerçeği budur. Mesajın ulaştığı bir yer daha vardır... Oligarşi. Düşman, bulunduğu her alanı kavga alanı haline getiren, boyun eğmeyen, kararlı, ısrarlı, radikal tavırlarıyla kendi program ve politikalarını yavaş yavaş bozan Devrimci Sol'dan "Önemle üzerinde durulması gereken bir örgüt" diye söz etmektedir. Kaygılıdır ve kaygısında da haklıdır düşman. Sevinç çılgınlıkları atıp, Kızıldere'de "yok ettim" dediği THKP-C'dir, Devrimci Sol'da gördüğü. Silahlı savaş boyutlanıyor, P-C yeniden ete kemiğe bürünüyor. Türkiye devrim tarihine pek çok özgünlük de armağan edecek, Türkiye halklarının kurtuluş savaşına Parti-Cephe silahını yeniden kazandıracak olan Devrimci Sol süreci başlamıştır artık. Yokluktan, yoksulluktan, sömürü ve zulümden, nihayet sivil ve resmi faşist saldırıların ağırlığından bunalmış, umut arayan, kurtuluş arayan emekçi halk sevinç içindedir oysa.

Hezeyan içindedir Devrimci Yol, hırs içindedir. Var olan statülerinin bozulduğunu gören, lafta söyledikleri bir kenara itilmeye, gerçek yüzleri bir bir gün ışığına çıkmaya başlayan sol da Devrimci Yol'la hareket etmeye başladı. Daha önce hiçbir konuda anlaşılamadıkları Devrimci Yol ile birdenbire adeta "can ciğer kuzu sarması" oluverdiler. Kullanılan ağız aynıydı. Devrimci Sol'a alınan tavırlar aynıydı... Parselledikleri siyasi arenada, yeni ve üstelik statüleri parçalayan bir devrimci harekete, Devrimci Sol'a bu nedenle aynı cepheden saldırıyorlardı. Siyasi arenadan tecrit durumunu kimin, kimlerin yaşayacağını ise tarih gösterecekti.

Aslında işin özü, pratik olarak yaşama geçirilen, anti-faşist mücadeleden, hiçbir çarpıtmaya meydan vermeden, kimin oportünist bir mücadele

anlayışını temsil ettiğini göstermesinden başka bir şey değildir. Lafta keskin, eylemde kararsız ve cesaretsiz oportünizm, açıkçası renk vermektedir artık. Aynıların aynı, ayrıların ise ayrı yerde olmasını net olarak belirleyen, o sürecin temel halkası anti-faşist mücadelenin gereklerini yerine getirip getirmeme tavrında berraklaşmıştır.

Halkın can güvenliği talebi göz ardı edilecek midir, edilmeyecek midir?..

Faşist saldırılara karşı mücadele etmemek, kitleleri faşizme teslim etmek olmayacak mıdır?..

Aynıları, ayrıları bu sorulara verilen cevaplar belirlemiştir.

Devrimci Sol için pek çok engelle boğuşulan bu süreçte, diğer yandan, bizzat bu mücadelenin içinde, doğru devrimci teorinin çarpıtılmasına karşı ideolojik mücadele verilip kadrolaşma ve örgütlenme de sağlanmaya çalışılmıştır. Hedef, partiyi yaratmaksa, ideolojik olarak sağlanacak birlik, savaş örgütünün istediği çelik disiplinli savaşçı kadrolar ve onların bir bütün olarak ortak ruhsal şekillenmesi, bizzat savaşın içinde başarılabilirdi.

Devrimci Sol, yaşadığı süreci, sağ ve sol sapmayla arasına kesin çizgiler koyarak “partileşme süreci” olarak tanımladı ve pratiğin, siyasi mücadelenin içinde olarak bu hedefe yoğunlaştı.

Partileşme süreci iradi, kolektif bir süreçtir. Devrimci Sol, bu doğrultuda gecikmeksizin hızlı adımlar atmaya başladı. Devrimci Sol, bu süreci, “Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele (1983)” adlı değerlendirmesinde şöyle anlatır:

“Devrimci Sol’un, (...) programını partileşme sürecine uyarlaması gerekiyordu. Hayatın dayattığı çelişkileri çözerek ve mücadeleyi örgütlülüğü oranında geliştirerek partileşme sürecini aşmak -tamamlamak- zorundaydı. Ve bu örgütlenme süreci, stratejik örgütlenmenin nüvelerini içerisinde taşıyacak şekilde politik-askeri örgütlenmelerin yaratılmasıyla başladı.”(31)

1978 yılı ortalarından itibaren sürdürülen çalışmaların bir yanı, bu anlamda Devrimci Sol’un örgütlendirilmesi ve merkezi bir organizasyonun oluşturulması doğrultusunda idi. Bazı legal birim, bölge örgütlenmelerinde, Devrimci Yol sürecinde kurulmuş eski yapıların tümünün Devrimci Sol’dan yana tavır almasıyla bu yapılar örgütsel çalışmalarını, Devrimci Sol’a bağlı olarak yürütmeye devam ettiler. Ayrıca, genelde yeniden kurulan, yeni ilişkilere uygun olarak belirlenen sorumlular aracılığıyla yeni yapılanmalara gidildi.

Yine bu dönem, Devrimci Sol’un, DY’den ayrılık noktalarını ortaya koyan “Devrimci Yol Hareketi’nde Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi” (Ağustos 1978) adlı broşürü; “THKP-C ve İki Sapma” broşürü ile güncel, pratik, anti-faşist mücadelenin yürütülüşüne açılımlar getiren DEV-GENÇ dergisinin

yayınlanması izledi. Anti-faşist mücadeleye ivme kazandırıldı ve okulların, mahallelerin, fabrika ve diğer alanların faşist işgallerden kurtarılması doğrultusunda militan, savaşçı bir mücadele geleneği başlatıldı.

Özetle, Devrimci Sol, mücadelenin ve örgütlenmenin daha iradi bir hale dönüştürülmesinin adımlarını atıyordu.

Ve 20 Aralık 1978...

DEVRİMCİ SOL'UN ÖRGÜTSEL ŞEKİLLENİŞİNDE TARİHSEL BİR ADIM

20 Aralık '78 Kararları (*)

1978 yılı sonudur. Devrimci Sol Organizasyon Komitesi üyeleri bir araya gelirler. Tarihe "20 Aralık '78 Kararları" olarak geçen kararlar Devrimci Önderliğin, ileride iyice olgunlaşacak olan M-L bir hareket yaratma amacının ciddiyetini göstermesi açısından önemlidir. İçinde bulunulan koşullar, hem hareketin hem politik sürecin değişik boyutlarıyla değerlendirilmesi, somut, açık ve hiçbir abartmaya yer vermeden yapılır. Önderlik gerçekçidir ve tarihsel misyonunun farkındadır.

"THKP-C'nin bir dizi gruba bölündüğü bir ortamda, siyasi hareketin örgütlenmesi sorunuyla baş başayız. Gerçek bir Parti'nin oluşması öncelikle kadro sorunudur. Önümüzde, ne kadar M-L teori olursa olsun, siyasi hareketin tüm alanlarında örgütlenmesini sağlayacak ve siyasi gereklerini yerine getirecek kadrolar olmadıkça, hiçbir şey ifade etmez. O halde acil sorun, kadro sorunudur. Önümüzdeki dönemde, hatta bugün, çözmemiz gereken en acil sorun kadroların yaratılmasıdır.

Peki bu kadrolar nasıl yaratılacak? Eğer ki kadroları pratikten kopuk filozofça düşünen insanlar olarak görmüyorsak; kadroları yaratmanın ana yolu, doğru bir pratiği örgütlemek ve hayata uygulamaktır..."

Devrimci Sol önderliğinin, kadrolaşmaya ilişkin bu satırlarda yazılı "kadroların yaratılmasının ana yolu, doğru bir pratiği örgütlemek ve hayata uygulamaktır" kararı, tarihsel öneme sahip bir belirlemedir. İleride de görüleceği gibi, bu "doğru pratik", artık Türkiye sınıflar mücadelesi tarihinin de doğruladığı ve haklı çıkardığı gibi "anti-faşist" mücadele pratiğidir. Bu süreçte Devrimci Sol'u Devrimci Sol yapan anti-faşist mücadele ve bu mücadelenin içinde kadrolaşmak, partileşmek, dikkat edilirse bu cümlede saklıdır. Kadrolaşmaya bakışa daha sonra detaylı bir açılım getiriliyor ve anlatıyor Devrimci Sol Önderi:

(*) Bu belge Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş'ın el yazılarından aynen alınmıştır. Gizlilik koşullarında kaleme alınan bu yazı, toplantı tutanaklarından derlenmiş, redaksiyon dışında dokunulmamıştır.

“Bu pratiği yönlendirmek ve örgütlemek de kadro sorunudur.

Tabi ki, burada kadrolaşma ve örgütlenme, objektif durumun ışığında ele alınmalı, değerlendirilmelidir. Objektif süreç ise kadrolaşma sürecidir. Yani pratiği yaratma, başka bir deyişle parti kadrolarını yaratma meselesidir.

O halde acil sorun, şimdiye kadar -en az üç yıllık pratiğimiz içinde- mücadele içerisinde tanıyabildiğimiz, güvendiğimiz unsurlarla örgütlü bir şekilde (bu sürece has örgütlülüklerde) işe başlamaktır.

Bunu yapabilmek için de, yine bu sürece has, yukarıdan aşağı asgari de olsa merkezi bir örgütlenme ve ideolojik birliğin gündeme gelmesi gerekir.

Bugünkü durum için, Hareketimiz merkezi bir siyasi hareket görünümü olmasına rağmen, ne pratik ne de ideolojik olarak -muhtevası açısından- merkezi bir durumda değildir.

Şu andaki anti-faşist mücadele ve siyasi hareketin günlük pratiği, bölgelerdeki militanların omuzlarındadır ağırlıkla. Yapılması gereken süratle, anti-faşist mücadeleyi kendiliğindenci, merkezilikten yoksun durumdan çıkartmak ve var olan militanları örgütlü hale getirmektir.

Özet olarak, bugün hareketimiz kendiliğinden ve örgütsüz bir rota izlemektedir. Sol yorumlar hakim durumdadır.

Yaptığımız tespitler ve siyasal önermeler, tam anlamıyla hayata geçmemektedir.

Bölgelerde Devrimci Sol adına, yer yer farklı görüşler savunulmaktadır.

Gayri memnunluk boy vermektedir.

Militanların fedakarlığı ve yaratıcılık, öndersizlik devam ettikçe bu gi-dişle, bir şey ifade etmeyecek hale de gelebilir.

İşte, tüm bu eksik ve zaaflarımızın üstesinden gelmenin, ciddi bir siyasi hareket olabilmenin ön şartı, örgütlülüktür.

Bugün, örgütlenme üzerine yeterli bir tecrübeye ve yetkinliğe sahip olmadığımız açık ama hayatın önümüze koyduğu bu süreçten partileşme sürecinden vazgeçemeyiz.”

Devrimci Sol’un bağımsız bir siyasi hareket olarak tarih sahnesine çıktığında, Türkiye halklarına verilen “Partileşme sözü” akıldadır. Genç ve yeni bir devrimci hareketin atacağı her adımda bu asli görevi hiçbir zaman unutmaz. Devrimci Sol önderliğinin bu asli görevin altını özenle çizirken söylediği “Partileşme sürecinden vazgeçemeyiz” kararlılığı ve sözüne sadık siyasi dürüstlüğü, beraberinde devrimci hareketin içinde bulunduğu duruma gerçekçi yaklaşımı getirmektedir. Sorunlar, sıkıntılar, eksik ve zaafı, içinde bulunulan koşullar dikkate alınarak, alternatif çözümler ar-

dına sıralanmaktadır. Süreci tahlilde isabet, açık, sağlam ve hızlı bir gelişimin habercisidir aslında. Savaşçı, militan bir Devrimci Sol yaratılacaktır. Eldeki kadroların, bu kadroların sahip oldukları zaafların, eksiklerin acımasızca üzerine giderek hem kadrolaşma hem de sürecin dayattığı görevler iç içe ele alınacaktır.

Söz konusu olan, salt kadrolar ve örgütlenmenin yaşadığı sorunlar, sıkıntılar da değildir. Bunlara ilişkin belirlemeler içinde, Devrimci Sol önderliği, salt kadrolara karşı değil, kendisine karşı da acımasız olduğunu gösteriyor. Bu, Devrimci Sol önderliğinin, daha işin başında, M-L, ciddi, savaşçı bir örgüt yaratma konusunda takındığı devrimci tutumdan başka bir şey değildir.

Tespitler, örgütlülüğün hedeflerinin belirlenmesiyle devam ediyor:

“Bu örgütlülük neyi hedeflemelidir;

Bu örgütlülük bizce doğruluğu kabul edilmiş PASS’yi yaşama geçirebilecek bir örgütlülük olmalıdır.

Bu örgütlülüğün yaşama geçmesi ise öncelikle Parti sorunudur. Parti elemanlarının ve organizasyonlarının oluşturulması için elimizdeki mevcut kadroların niceliği ve niteliği yeterli değildir.

Bu elemanların yetişmesinin kıstası ise, bugünkü şartlarda şekillenen pratiğe göre, çeşitli alanlardaki çok yönlü mücadeledir.

Bugünün somutunda hareketimizin sempatanları ve kadroları özellikle aydın-gençlik kökenlidir.

İşte biz bu malzemeyle kadrolaşmayı ve örgütlenmeyi yapmak ve daha bir üst boyuta sıçratmak zorundayız.”

Önderliğin ardı ardına yaptığı süreç, mevcut yapı, kadro potansiyeli vb. ile ilgili Marksist-Leninist çözümler ışığında Devrimci Sol, illegal örgütlenmesini, kadro okulları olma işlevini de görecektir FTKSME’nin (Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri) niteliğini, örgütsel işlevliğini, yapısını da aynı süreçte ele almıştır. Bekleyecek zaman da yoktur. Faşizmin sivil ve resmi faşist terörle emekçi halkı teslim alma oyununu bozma temel göreviyle, kadrolaşma ve organlaşmanın yaratılması iç içe düşünülür ve bizzat yaşamın içinde bu hedeflere biçim vermeye çalışır Devrimci Sol.

Kadrolaşma için sadece kitaplarla, teorik yazılarla, polemiklerle, akademik çalışmalarla yetinilmeyecek, kadroların pratik yetenekleri, ideolojik gelişimleri ve yetkinlikleri kırgın pratik içinde sağlanacaktır. O süreçte, sınıf mücadelesinin odak noktasını oluşturan anti-faşist mücadele, kadrolaşmayı da belirleyecektir. FTKSME’ler içinde yetişecek kadrolardan, edindikleri bilgi-beceri-deneyim dikkate alınarak Silahlı Devrimci Birlikler (SDB) oluşturulacaktır. SDB örgütlenmesi partinin, PASS ışığında yürüteceği gerilla savaşının (öncü savaşı) cepheye bağlı askeri örgütlenmesi olan gerilla ordu-

sunu dönüşecek olan yapılarıdır.

20 Aralık 1978 toplantısında, giderek netleşen bu organizasyonların formüle edilmesini görürüz:

“Bunun için de ;

1- Gençlik içerisinde mücadele ve ilk amatörlük devresinin geçmesi (tali olarak diğer kesimlerde bu tür kadrolaşacak adaylar vardır),

2- Gençlik içerisinde, tutarlı, kararlı bir şey vaat eden insanların özellikle mahalleler ve çeşitli bölgelerde sorumluluk, ilişki ağına ve dar anti-faşist savunma gruplarına girmeleri sağlanmalı. Gençlik içerisindeki mücadeleden, daha değişik sınıflarla karşı karşıya kalma sorumluluğunu geliştirmeyi ve burada çeşitli sınıf ve tabakaların nabzını, çıkarlarını ve psikolojisini tanıyarak yönetmeyi, bizzat pratikte sınıfları tanımayı ve yeteneklerinin asgari de olsa ortaya çıkmasını getirir.”

Devrimci Sol önderliğinin burada tespit ettiği kadrolaşma politikası, zaman geçirmeksizin yaşama da geçirilir ve başarılı sonuçlar da alınır.

“Gençlik içerisindeki entelektüel alışkanlıkların atılmasıyla ve fedakarlığın öğrenildiği her alanda, mutlaka kadro adaylarının var olan yetenekleri ve azimleri kendini gösterecektir.

Bu alanlar (yani gençlikten alınıp işçi kesimine veya bir başka alana) amatörlük devresinin aşıldığı, profesyonelliğe doğru adımların atıldığı alanlardır.

Bu alanlarda, kadronun gençlik içerisindeki alışkanlıklarının bir süre daha devam etmesi doğaldır. Eğer kadroya yönetebilme öğretilirse, inançlı biri yönetmeyi öğrenebilir. Mevcut pratiğimiz bunu bize kanıtladı.

Mahallelerdeki savunma gruplarında başarı gösteren arkadaşlar, yerlerine yenilerini bırakacak şekilde bir örgütlenme aşamasına geldiklerinde, bu arkadaşlar alınıp, daha ileri görevlerde koşulmak üzere, örgütlü hücretim veya ekip haline getirilip, siyasi hareketin merkezi kadrolaşması (sağlanmalı, bu arkadaşlara -bn) daha geniş bir alanda sorumluluk verilmelidir.”

Savaşçı, militan, özverili, cesur, disiplinli, gizli çalışma becerisini öğrenmiş, kitleleri tanıyan kadrolar yaratmaktır hedeflenen. Kitlelerin içinde olunacak, sınıflar yakından tanınacak, sorunları, sıkıntıları bilinecektir. Halk düşmanları da, halkın kendisi de sıcak bir pratik içinde tanınacaktır. Sömürü ve zulüm düzeni yakından tanınacak ve halk düşmanlarına karşı sınıf ki ni oturacaktır. Dişe diş bir kavga içinde halk tanınmalı, ayrıca onlara güven de verilmeliydi. Savaş, mücadele hiçbir zaman hazır reçetelerin işi olmadı, olamaz da. Hata yapılacak, zaafa düşülebilecek, yanlışlar olacak, belki yenilenecek; ama bizzat mücadele içinde çıkarılan dersler ışığında yönetme sanatı öğrenilecekti.

Bu bakışta aynı zamanda Devrimci Sol önderliğinin, örgütlenmenin her kademesinde, mutlaka kendi alternatifini, aday örgütlenmelerini (komitele-rini) oluşturma, yaratma görevinin altını da önemle çizdiğini görürüz. Devrimci bir hareketin sürekliliğini sağlayacak olan, kendisini mutlaka yeniden üretmesi gerektiği M-L anlayışı da bu toplantıda ele alınmıştır.

“Partileşme sürecinden vazgeçemeyiz” diyen Devrimci Sol önderliği, örgütlenmeye yeni yeni şekil verilen bu dönemde kadrolaşma ve organlaş-mayı birlikte değerlendirir, buna uygun politika ve işleyiş tarzı üretirken dü-şünülen, partileşme sürecinin sadece yığın halinde kadrolar yaratmak de-mek olmadığıdır. Kadrolar yetiştirilmiş olabilir, nerede, hangi örgütlülük içerisinde, nasıl istihdam edilecektir? Önemli olan devrimci hareket için bu bütünselliğin yaratılabilmesidir. Yeni örgütlü kadrolar yetiştirilecek ve her örgütlülük devrimci hareketin parti konusunda bir adım daha atmasını sağ-layacaktır.

Kadroların yığın halinde oluşu nasıl ki, partileşme süreci açısından bir anlam ifade etmiyorsa, aynı şey organlar için de geçerlidir. Organların ilk nüvelerinin oluşturulduğu partileşme sürecinde önemli olan, bu organların strateji doğrultusunda fonksiyonlarını yerine getiren insanlardan oluşması-dır. Bu fonksiyonlarını yerine getirecek kadrolar yetiştirilmeliydi...

“Siyasi hareketin merkezi kadrosu (olma -bn) pratik sürecinde ise, iyi-ce yetkinleşen ve çok yönlü nitelikleri üzerinde taşıyan bu arkadaşlar artık güvenebileceğimiz unsurlardır. Ve siyasal hareketimizin birinci dereceden elemanlarıdır. Bu arkadaşların farklı niteliklerinin bir çatı altında oluşu, ek-sikliklerini giderecektir. Anlatılmak istenen bu ekipteki herkesin aynı nite-likte olmayabileceği ama denenmiş unsurlar olduğu ve mutlaka bir dalda ihtisas sahibi olmalarıdır.

Ve bu ekiplerin ana görevi, siyasal faaliyeti örgütlemektir. Bu siyasi fa-liyetin odak noktasını ise silahlı eylemi sürdürmek ve bunu sürekli kılacak kadroları ve kitle bağlarını yaratmaktır.

Bu siyasi ekiplerin gizliliği mutlak olmalıdır. Bağımlılıkları direkt merke-ze karşıdır. Ve merkezden bir kişiye karşı sorumludurlar. Merkez yetkilisi, bu sürece uygun olarak, ekibin tümüyle birden ilişki kurar.

Görünüştaki (ya da günümüzdeki) hukuki durumu müsaitse mümkün olduğu kadar bilinen, fakat kendisinden böyle bir siyasi ilişki umulmayan ki-şi olabilmelidir.

Bu ekibin her elemanı, ayrıca bir alanda bilfiil çalışır.

Periyodik ve acil hallerde toplanırlar.

Kararları ortak alırlar.

Bir kişi siyasi sorumludur.

Kararları salt çoğunlukla alırlar.

Siyasi sorumlu kritik anlarda herhangi bir işi yapma veya erteleme yet-

kisine sahiptir.

Hareket halinde kararları siyasi sorumlu verir.

Bugün, sınırlı da olsa, bu tür kadrolarımız vardır. Ama illegalitesi ve örgütlülüğü yok denecek kadar azdır.

Merkezi bir örgütlenme bu örgütlülüğü gerçekleştirebilir.”

Devrimci Sol önderliği, devrimci hareketin ilk oluşum yılları olmasına, birçok görevi bir arada omuzlamayı gerektiren tarihsel bir süreç yaşanmasına rağmen; yılların deneyimine sahip, oturmuş, merkezi bir yapıyla dönemin ihtiyaçlarına cevap veren bir örgütlenmeymişcesine düşünmektedir. Kadrolaşma, organların yaratılmasına da hizmet edecek birim-bölge-alan örgütlülüklerine biçim verme ve nihayet merkezi bir örgütlenme oluşturmada tüm dikkat. İstenen, mücadelenin gereklerine uygun, savunulan çizgiye uygun kadro örgütlenmesidir. Ve içinde bulunan sürecin devrimci harekete dayattığı faşist teröre karşı koyma, caydırma, oligarşinin emekçi halkı bu yolla teslim alma oyununu bozma görevi temel alınarak örgütlenmeye de şekil verilmektedir.

Faşist terör, salt 1978 ve sonraki yıllara özgü bir olgu da değildi: 1974’ten itibaren sivil faşist terör sürekli ön plana çıkan bir olguydu ve kitlelere ulaşmanın, kitleleri örgütlemenin önündeki en önemli engellerden biri durumundaydı. 1978’e gelinceye kadar aksatılmamış, bir görev olarak üstlenilmiş ve sivil faşist teröre sessiz kalınmayıp, aktif bir tavır alınmıştı. 1978’lerde ise sivil ve resmi faşist terör iç içe geçmişti ve Devrimci Sol, oluşumuyla birlikte bu ihtiyaca cevap veren bir örgütlülük yaratmakta gecikmedi. FTKSME’lerdi (Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri) düşünülen örgütlülük. Anti-faşist mücadeleyi devrimci bir çizgide sürdürebilmek ve aynı zamanda birer kadro okulu işlevi görecektir bu örgütlenmelerle Devrimci Sol, daha ilk oluşum yıllarında oportünist-reformist solu şaşırtmaya da başlamıştır.

Öyle ya Mahirler’de, THKP-C’de FTKSME’ler yoktur. SDB de. THKP-C’nin ne partileşme sürecinde ne de partili sürecinde yoktur. Nedenini anlamak çok zor da değildir. Mahirler’in döneminde sivil faşist terör de yoktur, dolayısıyla bir engel durumuna gelmiş, aşılması gerekli bir olgu olarak devrimci hareketin gündeminde de olmamıştır. Ama oportünizm ve reformizmin pek de öyle düşünmeyeceğini bilir Devrimci Sol önderliği ve “THKP-C ve İki Sapma” adlı broşüründe şöyle bir öngöründe bulunur:

“Bu tür örgütlenmeyi bugünün şartlarında önerdiğimizde birtakım ‘keskin’(!) THKP-C savunucuları bizi hemen suçlayacaklar. ‘gördünüz mü, maskeleri düştü, bu tür bir örgütlenme M. Çayan’da yoktur, Mahir revizyona tabi tutuldu’ diye çığırkanlık edeceklerdir.”(32)

Çok zaman geçmemiş, oportünist yaygaralar da başlamıştır, tam da düşünülen çerçevede. Ama Devrimci Sol ve önderliği rahattır. Daha sonraki yıllarda da M-L anlayışının bir yansıması olarak, süreç tahliline, politika belirleme vb. isabetli olarak, kendine, özgücüne, ideolojisine, halka ve onların yaratıcılığına, gücüne güvenen Devrimci Sol, hayatı teoriye uydurmayla çalışmamıştır. Boş bir çabadır ve Devrimci Sol hep uzağında olmuştur.

FTKSME'ler, tıpkı 20 Aralık 1978 toplantısında düşünüldüğü gibi hayatın zengin deneyleri ve öğreticiliğiyle de geliştirilerek birimlerde yaşama geçirilecekti. FTKSME'ler, birimlerde mücadeleyi örgütleyecek, yönlendirecek, sınıf mücadelesinin odak noktası olan (1978-'80 sürecinde) sivil ve resmi faşist teröre karşı halkın can güvenliğini sağlayacak, faşist işgallerin kırılması işlevini de yerine getirecektir. Salt bunlarla da sınırlı değildir. Bu örgütlenmeler, aynı zamanda örgütlü bulunduğu alan ya da birimin özelliklerine de bağlı olarak diğer mücadele biçimlerini örgütleyen, yönlendiren de olacaktır. Oluşum yılları ve kadrolaşma, organlaşma hedefi de düşünüldüğünde FTKSME'ler, aynı zamanda kadro okulları da olmuşlardır. Bizzat savaşın içinde örgütlenmeyi, örgütlemeyi ve yönetmeyi öğreten okullar olmuşlardır. '78-'80 arası süreç, bu sıralananlara ilişkin zengin deneylerle doludur ve hayat Devrimci Sol'u doğrulamış ve faşizmin emekçi halkı teslim alma programı bozulmuş, uygulanamaz hale getirilmiştir.

Devrimci Sol Organizasyon Komitesi'nin 20 Aralık 1978 tarihli toplantısında "Merkezi Örgütlülüğe Nasıl Gececeğiz?" tartışması yapılırken, hem içinde bulunulan süreçte örgütlenmenin durumu hem de DY'den kopuş sonrası durum ve buna rağmen yapılanlar sıralanıyor bir bir.

"Bugünkü şartlarda doğru bir siyasetin adım adım kadrolarını yaratması ve kadroların yaratılmasıyla orantılı olarak hareketin parça parça örgütlenmesi, çeşitli alanlarda legal, yarı-legal bir platformdan illegaliteye geçilmesidir.

Aslında ideal olan, dardan geniş doğru gelişen ve organlarını yaratıp kaplumbağa adımlarıyla pratiğe geçirmektir. Ama bizim gelişimimiz bunun tam tersidir. Yılların getirdiği kendiliğindencilik ve alışkanlıklar, kadroların deşifre olması, gençlik hareketi içinde boğulma, perspektifsizlik ve DY hareketinden ayrılışımız... DY'den ayrıldığımızda önümüzdeki tablo şudur:

Geniş yaygın ilişkiler

Kafası bulanık kararsız kadrolar

Ve DY'nin bizi kitleden koparma, tecrit etme gayretleri...

Bu süreçte, tüm zaaf ve eksikliklerin üstesinden gelecek gücümüz yoktu. Bu süreç aynı zamanda kendi içinde merkezileşmeyi de yaratma süreciydi.

İşte bir yandan merkezileşmenin olmaması, ötede DY'nin istediği plat-

forma düşmemek için çeşitli alanları acil olarak pratiğe geçirmek gerekiyordu. Bunlardan;

DEV-GENÇ örgütlenmesi

Yayın faaliyeti

Bölgelerde siyasi örgütlenme

Ve anti-faşist siyasi eylemler

Tüm bunları örgütsüz olduğumuz halde göğüslemek zorunda idik. Çünkü başka alternatif yoktu.”

Bu tespitler, değerlendirmeler -Hareketin temel özelliğini oluşturan-HIZLI KOŞMA’sını, devrimci ruhunu, dinamiğini anlatmaktadır. Bunları, sürecin genel özellikleri içinde bir yere oturtup anlamaya çalışmayanlar için anlatılanlar içinden çıkılmaz bir paradokstur adeta ve böyle düşünenler için bu satırlar anlamsızdır.

Biraz gerilere gidelim... Sivil faşist örgütlenme yaygınlaşmaya başlamış, okullar, eğitim kurumları bir bir işgal edilmiş ve sivil faşist terör gençliği terörle teslim almaya çalışıyordu. Sınıf mücadelesi hiç kimseyi de beklemiyordu. Faşist şiddetin ve örgütlenmenin karşısına ya maddi bir güç olarak devrimci şiddeti ve örgütlenmesini çıkaracak ya da kendiliğindencilik içerisinde sivil faşistlerin devlet desteğinde kitleleri teslim almasına seyirci kalınacaktı. Seyirci kalınacak... Yani “tarihsel sorumsuzluğa” ortak olunacaktı.

Güçlerini henüz düzenleyememiş Devrimci Sol, “önce adam akıllı örgüt olayım, sonra pratiğe müdahale ederim” diyemezdi, demedi de. Devrimci Hareket, tüm eksik, zaaf ve yetersizliklerine karşın, faşizme karşı savaş içinde kurulacak, gelişecek ve güçlenecekti. 1975-’80 anti-faşist mücadelesinin zaferi, Devrimci Sol önderliğinin politik öngörüsünü ve cüret politikasını tartışmasız haklı çıkarmıştır.

Toplantıya geri dönelim. Devrimci Sol önderliği, hareketin oluşumuna ilişkin anlatımlarına devam ediyor.

“Yani, ayrılışın sıhhatli ve uzun perspektifli gelişmemesi, bu girift ve karmaşık ilişki ağını yaratmaktadır.

Hareketin üst seviyesine çıkan problem, yine bu karmaşık sürecinde kendine has bir ilişki ağı içinde gelişmesini engelledi. Ve bugün zorunlu bir örgütlülük yaratma durumuna gelmiş durumdayız.

Merkezileşmek için acil olan nedir?

Geleceği şüpheli de olsa merkezi bir organizasyon şarttır.”

Devrimci Sol önderliğinin, 1978 Aralık ayında, Devrimci Sol Organizasyon Komitesi hakkında “geleceği şüpheli” kaydını düşmesi, ideolojik ve siyasi

önderliğin, genel olarak süreci, kadroların özelliklerini, yapısını olduğu kadar, geçici MK niteliğinde olan Organizasyon Komitesi üyelerini de çok iyi tahlil etmiş olduğunun iyi bir göstergesidir.

Organizasyon Komitesi'nde yer alan unsurlar, o zamana kadar THKP-C'nin görüşlerinin devrimci yorumunun tam anlamıyla hayata geçirildiği bir mücadele pratiğinde kendilerini sınamış, kanıtlamış üyelerden oluşmuyordu. Dolayısıyla, devrimci bir süreci yaşayarak, yaşatarak aşmış ve daha somut olarak 1973 sonrası süreçte THKP-C'nin devrimci yorumunu örgütlenme imkanı bulmuş kişiler değillerdi. Yani deneyimleri bu denli yoktu. Bu süreç asıl olarak devrimci bir anlamda DY-Devrimci Sol ayrılığından sonra başlamıştır ve Organizasyon Komitesi üyeleri önceki dönemlerde, kendiliğinden mücadele içinde öne çıkmış ileri unsurlardan oluşuyordu. Ve birçok kadro gibi onlar da kendiliğindenci dönemin birçok özelliğini üzerlerinde taşıyorlardı. Bu nedenle daha işin başında, Komite üyelerinin, devrimci dönemde bizzat mücadele içinde kendilerini tanımadan, kanıtlamadan kendilerine devrimci anlamda maddi temeli olmayan bir "güveni" ifade etmeleri, M-L bir tutum olamazdı. Buradaki "şüpheli" kaydı bunu ifade etmektedir.

İleriki süreçte hem de çok geçmeden, ilk Organizasyon Komitesi'nde yer alan unsurlardan bir kısmı, bu "şüpheleri" boşa çıkarmayacak tarzda hareketin dışına düşerek Devrimci Sol önderliğini haklı çıkaracaktır. Örneğin, 1979 sonlarında MK'da ortaya çıkan ve tarihe "Platformcular" olarak geçen tasfiyecilik eğilimi bunu kanıtlamıştır.

Toplantıda, hareketin merkezi yapılanmasıyla ilgili alınan kararlar şöyle sürüyor:

"Bu merkeziliği zorunlu olarak, şimdiye kadar ön planda rol oynayan arkadaşlardan seçme durumu ile karşı karşıyayız.

Bu Merkezi Komite en az üç kişiden oluşmalıdır.

Kendi arasında görev bölüşümü olmalıdır.

Kararları genellikle salt çoğunlukla almalıdır. Kritik alanda oy çoğunluğu gündeme gelebilir.

MK'nın bir siyasi sorumlusu olmalıdır.

Siyasi sorumlu diğer siyasetlere, yurtdışına karşı hareketi temsil eder.

MK'dan kararın çıkmayacağı hallerde kararsız ve kritik alanlarda, günlük pratikte karar verme yetkisine sahip olmalıdır.

Hareketin siyasi kadrolaşması siyasi sorumluya bağlı olmalıdır.

MK elemanları ve siyasi sorumlusu bizzat herhangi bir alanı örgütlemek ve denetlemek,

Hareketin organlarına ve elemanlarına, koşullara uygun siyaset götürmek,

Hareketin organları arasındaki koordineyi gerçekleştirmekle yükümlüdür.

Hareketin tüm ilişki ve olanakları MK'da toplanır ve bir değerlendirme-ye tabi tutulur.”

Merkezi örgütlenmeye ilişkin alınan kararlarda sıra, yayın organı ve ideolojik mücadeleye daha sonra da bölge komitelerine, oluşumları ve görevlerine geliyor:

“Hareketi bağlayan görüşler MK onayından geçmek zorundadır,

Bugünkü aşamada, yayın faaliyetimizde MK'dan bir kişi sorumlu olabilir. Ve bu sorumlu çeşitli alanlarda MK'nin atayacağı şahıslar veya komiteler aracılığıyla yayın faaliyetini sürdürür. Siyasi, bağlayan yazılar ve açıklamalar şartlar mümkünse MK'nın, değilse en azından siyasi sorumlunun denetiminden mutlaka geçmelidir...

MK'ya bağlı bölgelerde Bölge Komiteleri oluşturulmalıdır.

Bölge Komiteleri yukarıda anlattığımız alanlardan geçen ve yetkinleşen unsurlardan oluşmalıdır. En az üç, en fazla beş kişiden oluşmalıdır.

Yeter derecede kadro yoksa dahi her bölgeye mutlaka siyasi sorumlu olabilecek ve komiteleşmeyi gerçekleştirebilecek yetenekte bir militan görevlendirilmelidir.

Görevleri :

Bölgelerde gerilla hareketinin nüveleri olabilecek, kitleler içinde eriyen kadrolar yaratmaktır. Bu kadrolaşmalar bölgenin özelliklerine ve işin esasına göre farklılıklar gösterebilir.

Örneğin, kırsal alanlarda kır gerillasını hedefleyecek bir rota izlenmelidir.

Yine bu bölgelerdeki kadrolaşma da yukarıda anlattığımız süreci geçirmek zorundadır ve her bölge komitesinin bir siyasi sorumlusu olmalı ve siyasi kadrolaşma tek elde toplanmalıdır.

Bölge Komiteleri'nin bugün yapacağı ana görev:

Saflaşmayı bir üst boyuta çıkarmak ve mevcut ilişkiler içerisinde legal, yarı-legal ve illegal kadroların durumuna göre örgütlenmeyi gerçekleştirmektedir.”

THKP-C'yi, Mahirleri, PASS'yi, iktidar ve devrim sorununu kavrayan Devrimci Sol önderliği, henüz örgütlü ilk adımların atıldığı bu süreçte stratejinin gereklerini göz önüne alarak örgütlenmeye biçim vermektedir. Bölge örgütlenmeleri gibi, alanların üstleneceği görevler de stratejiye ve onun güncel sürece uyarlanışına göre şekillenecektir.

“Alanlar ise ;
Gençlik
Mahalleler
Köyler
Sendikalar
Bürokrasi ve
Fabrikalar.

Her coğrafi birim (özellikle iller kastediliyor) bu iş esasına göre sorumluluk mekanizması yaratılmalıdır. Ve bu mekanizmalar siyasi sorumlusuna bağlı olmalıdır.

Her alanda esas olan, gerilla hareketini yönlendirebilecek bir KADROLAŞMA yaratmaktır.

Zaten anti-faşist çatışma bugün her alanda sürmektedir. Zorunlu olarak her alan bu çatışmaya uygun örgütlenme yapacaktır.

Örneğin gençlik kendi alanında, anti-faşist çatışma ve savunma ekipleri oluşturmak zorundadır.

Mahalleler yine öyledir. Ve çatışma yönü kırlara kaymaktadır. Kısacası, tüm alanlar faşizme karşı silahlı mücadeleyi sürdürecektir bir perspektifte ele alıp hayata geçirmelidir.

Tüm bu çalışmalar sonunda çeşitli alanlarda ihtisaslaşmış kadrolar çıkarmış olacağız.

Bu uzman, yetişmiş kadroların olmadığı bu dönemde zorunlu olarak daha gevşek bir örgütlenmeye gideceğiz. Bu da bu sürecin karakterini yansıtır, (yani kadrolaşma sürecinin) çeşitli alanlarda yetkinleşmiş unsurların yeterli hale geldiği yani PASS’yi hayata uygulayabilecek nicel ve nitel kadrolar oluşturduğumuzda hareket nitel sıçramasını yapmış olacak ve Parti haline gelmiş olacağız.”

Bir bütün olarak 20 Aralık 1978 toplantısı ve bu toplantıda alınan kararların gösterdiği tek şey vardır; Devrimci Sol önderliği sahip olunan stratejiyi, PASS’ni güncel sürecin ihtiyaçlarını göz önüne alarak devrimci tarzda yorumlamış ve siyasi arenaya çıktığı günden itibaren Devrimci Sol, bu açıdan her sürece damgasını vuran bir devrimci hareket olmuştur.

Evet, sürece ve devrimci mücadeleye müdahale edilecek, yeni boyutlar kazandırılacak. Aynı dönem M-L bir örgütlenmenin yaratılması doğrultusunda ciddi ve pratik adımlar da atılacaktır. Daha önce, DY tasfiyecioportünist önderliğine rağmen, militan, savaşçı bir pratiği yaşama geçirebilen Devrimci Sol, FTKSME ve SDB örgütlenmelerini yaratmada, yoğunlaştırmada, işlevli, amaca hizmet eder tarzda kullanmada zorluk da çekmedi. Militan ve savaşçı pratiğin içinde, 1975’lerden itibaren zaten var olan ve Devrimci Sol’u, tasfiyecilik barikatını parçalayarak tarih sahnesine çıkaran

kadrolar, 1978-80 arası süreçte bu örgütlenmeleri hızla inşa ettiler, görevlerinin gereğini yerine getirdiler.

DEVRİMCİ SOL VE ANTİ-FAŞİST MÜCADELE

Devrimci Sol ve anti-faşist mücadeleyi 1978 ve '80 süreci itibarıyla anlatabilmek, aynı süreçte gelişen ve boyutlanan kitle katliamlarına evrilen faşist terörü de anlamayı gerektirir.

Kökleri 1930'lara giden ideolojik netleşmesini bu yıllarda gerçekleştirip, Türk Ocakları içinde yaptıkları çalışmalar ve yayın faaliyetleri ile ideolojilerini yayan faşist hareket, bizzat devletin desteğiyle yıldan yıla planlı-programlı bir büyüme içerisinde oldu. 1940'lı yıllarda devletin göstermelik tavır alışları ve tevkifatlar, sözde yargılamalar, beraat ettirmeler sonrasında meşrulaştırıldı. Faşist hareket Demokrat Parti iktidarı için gerici-dinci ideolojik öğelere dayanacak kurumlaşmaların ciddi zemini oldu. Faşistler bu zemini kullanadursun DP iktidarı da emperyalistlerin kirli ellerini tutup, ülkenin emperyalizmle bütünleşmesi sürecini hızlandırmak için faşist hareketi değişik biçimlerde kullanmaya başladı. "Komünizmle Mücadele Dernekleri" bu yönde atılmış adımlardır.

27 Mayıs'ın ardından DP'nin misyonu daha da genişletilmiş biçimiyle AP'nin elindedir ve faşist hareketin önü özenle açılır. Bizzat Genelkurmay Başkanı Celal Tural bu dönemde "komünizmle mücadele"ye dikkat çekerken, CIA tarafından hazırlanan "Ayaklanmaları Bastırma Hareketleri, Terorik, Pratik" broşürü çoğaltıldı. Artık CIA'nın denetim ve yönlendirmesinin

de işin içinde olduğu bir sürece doğru ilerlemektedir faşist hareket. Sonuçları çok fazla bir zaman geçmeden de görülmeye başlanır.

Yıl 1967... Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi Kongresi'nde Alparslan Türkeş "Başbuğ" ilan ediliyordu. "Başbuğ"larının öncülüğünde besleme itler hızla çoğaldılar. Kurulan komando kamplarında, emekli subaylardan oluşan eğitim kadrosu tarafından eğitildiler. Kısa sürede kurulan bu kampların sayısı 34'tür. AP iktidarının da desteği ile devlet kurumlarında özellikle de polis teşkilatında yayılmaya başladılar.

Ve 1969 yılı... CKMP'nin adı artık Milliyetçi Hareket Partisi'dir (MHP). 12 Mart döneminde, bu kez bizzat cunta tarafından beslenir, büyütülürler. Devlet kurumlarında faşistlere daha fazla yer verilirken, sivil faşist hareket de şiddet temelinde gelişmeye başlar. Sahnede Ülkü Ocakları, Ülkücü İşçiler Derneği, Ülkücü Köylüler Derneği, Ülkücü Polisler Derneği gibi örgütlenmeler vardır ve faşist hareket asıl gelişimini biri 1975, diğeri 1977'de kurulan 1. ve 2. MC hükümetleri döneminde sağlar. Eğitim alanında, polis teşkilatında, devlet kurumlarının denetiminde kadrolaşmaların önü açıldı ve faşist hareket hem merkezi hem de yerel düzeylere kadar örgütlenmesini tamamladı.

"Artık milliyetçilik düşmanlığı bir cesaret işidir. Size artık zamanın Türk milliyetçiliği lehine işlemekte olduğunu müjdeleyeceğim. Patlama noktasını aşmış bulunuyoruz. (...) Türkiye Halkları sloganını kullanan hainlerle birlikte onları kışkırtanların da kafaları ezilecektir." 1975 Mayıs'ında yaptığı bir konuşmada zamanın Türk Milliyetçiliği'nin lehine işlediğinin müjdesini veren "başbuğ" Türkeş'ten başkası değildir. Start verilmiştir. Ve 1976'dan itibaren faşist saldırılar ivme kazanıp üniversitelerden büyük kentlere, mahallelere, Anadolu'ya kadar yayılır. 1978'e kadar tek tek cinayetler biçiminde gündeme gelen faşist saldırılar 1978'den itibaren yeni bir rota izlemeye başlar. Artık gündemde faşistlerin gerçekleştirdiği, devlet destekli kitleli katliamlar vardır. Saldırıların esasını, kapsamlı bir yıldırma politikası oluşturmaktadır. "Din elden gidiyor" dem agojileriyle Alevi-Sünni çatışmaları körükleyici propaganda ve provokasyonlarla, kitleler nezdinde saygınlığı olan şahsiyetlere saldırılarıyla ortam bulanıklaştırılmaya çalışılır.

Bu tarihlerde Malatya ve Sivas'ta yaşanan provokasyon faaliyetleri, bu tezgahların en somut örnekleridir.

Malatya Belediye Başkanı Hamido'ya yapılan bombalı suikast, sivil faşistlerin tezgahladığı oyunlar için bir gerekçe oluyordu. Hamido'nun komünistlerce öldürüldüğü yolundaki kışkırtmalarla faşistlerin ilerici ve devrimcilere yönelik saldırılarına zemin sunuluyordu.

Malatya'daki tezgah ve provokasyon çabalarını bu kez Sivas izledi. Sivas'ta Alevilerin oruç tutmadığı hatta tutturmadığı, silahlanarak ayaklanma-

ya hazırlandıkları yolundaki provokasyonların ardından başlayan “komünistler camiyi bombaladı” yalanıyla düğmeye basılmış oldu. Ardı ardına Alevilerin, devrimcilerin, CHP’lilerin mahallelerine, iş yerlerine saldırılar yapıldı.

Neydi amaçlanan; provokasyonlarla, tezgahlarla “din elden gidiyor” benzeri demagogilerle gelinmek istenen nokta neydi? Devlet destekli ve planlı-programlı saldırılarla aynı anda yükseltilen “anarşi, terör, ülke çıkmaza giriyor” söylemleri ile açıkça sıkıyönetime davetiye çıkarılıyordu. İç savaş teorisıyla beslenen, sıkıyönetimle sonuçlandırılmak istenen bir hattı bu...

Devrimci Sol, bu süreci, sıcak ve militan bir sürecin içerisinde bire bir yaşayan kadrolardan oluşmuştu ve ideolojik sağlamlığı, doğru devrimci tespit ve politikaları, uygun örgütlenmeleri ile sürece müdahale etti. Bundan sonraki dönem 1978’lerden başlayarak Devrimci Sol’un gelişimi ile anti-faşist mücadelenin hız kazanmasının at başı gittiği bir dönemdir.

1978’de örgütlenmesini PASS temelinde geliştiren Devrimci Sol, mücadeleye anlayışının netliğiyle güncel anti-faşist mücadele taktiklerini belirledi, sloganlarını sürece uygun tarzda yeniden üretti ve devrimci mücadelenin önünde ciddi bir engel olan sivil faşist hareketin karşısına adım adım halkın örgütlü gücüyle birleşen devrimci şiddeti çıkarmaya başladı. O tarihlerde DEV-GENÇ dergisinin 2. Sayısında yükseltilen şiar “FAŞİST TERÖRÜN KARŞISINA DEVRİMCİ ŞİDDETİ KOYALIM”dır. Devrimci Sol bu şiarla tüm sola süreçte belirlenmesi gereken taktiğin temel doğrultusu ve netliğini gösterir.

İlk önce mahalleler, DEV-GENÇ ve Liseli DEV-GENÇ örgütlenmeleri kendilerini kısa bir sürede bu temel mücadele taktiğine uyarladı, FTKSME’lerini örgütlemek için hızlı adımlar attı. Üniversite ve liselerde, akademik-demokratik mücadelenin sağlıklı bir biçimde sürdürülmesinin koşulları da okullardaki faşist işgalleri kırmayı gerektiriyordu. Bu döneme özgün mücadele taktiğinin temel unsuru devrimci şiddet olan, mücadele ekipleri oluşturmak hem başat sorun olan can güvenliği hem de özerk-demokratik lise ve üniversite mücadelesinin koşullarını yaratmak için zorunluluktü.

DEV-GENÇ ve Liseli DEV-GENÇ, okullardaki sivil faşist işgallerin kırılması, polis baskılarının geriletilmesi mücadelesiyle, üniversitelerde akademik-demokratik iyileştirmeler ve liselerde özellikle mesleki liselerde sömürü olgusunu öne çıkararak demokratik lise mücadelesi için çağrılar yapmış, ilk önce de kendisi sürece müdahale ederek, büyük bir devrimci hareketlilik yaratmıştır.

“Karaoğlan” Ecevit Hükümeti’nin “sağa da, sola da karşıyız” demago-

jileriyle sivil faşist harekete cesaret veren politikası devrimcilere ve emekçi halka yönelik faşist saldırıların artarak sürdürülmesini de gündeme getirmiştir. Devrimci Sol emekçi halkı ve tüm solu bu konuda uyarır. Bunlardan en çok dikkat çeken o dönem Ecevit'in işçi sınıfına yaptığı "toplumsal anlaşma" çağırısı ve politikasıdır. IMF'nin Ecevit Hükümeti'ne dayattığı "istikrar paketi"nin en önemli unsuru olan ve işçi sınıfını grevlerden vazgeçerek burjuvaziyle anlaşmaya çağıran meşhur "toplumsal anlaşma" politikasına karşı Devrimci Sol tavırsız kalmaz. 1978'de Ecevit Hükümeti'yle Türk-İş arasında gündeme getirilen bu politikaya karşı Devrimci İşçi Hareketi (DİH) uyarı ve mücadele çağrısında bulunur:

"Toplumsal anlaşma,oligarşinin işçi sınıfı ve emekçi halkımız üzerinde boyunduruğunun yeni bir halkasıdır.

...T.A. (Toplumsal Anlaşma Bn.), işçi sınıfını ve emekçi halkı daha fazla sömürmeye, kazanılmış hakları tasfiyeye hizmet eden bir içeriktedir. Oligarşinin kitle pasifikasyonuna yönelik çabalarından biri olan T.A., suni denge koşullarında hemen güçlü tepki görmeden işçi sınıfının bir kısmına onaylatabilmektedir. Emperyalizm, CIA'sı, MİT'i, KONTR-GERİLLA'sıyla halka ve devrimcilere azgınca saldırırken, öte yandan emekçi halk daha da yoksullaştırılmakta, köleleştirilmektedir. Öte yandan, devrimci sendikal örgütlenme ve mücadelenin olmaması işçi sınıfını sarı sendikalar elinde eli kolu bağlı bırakmaktadır." (33)

Bu süreçte Devrimci Sol, "Faşist terörün karşısına devrimci şiddeti koyalım" şiarını tüm Anadolu'ya yaymıştır.

Elazığ'da, "Devrimci önderlik şimdiye kadar faşist işgallere karşı nasıl savaşıacağını öğrendi ve öğretiyor. Ve Türkiye halklarına kendisini savaşarak kanıtlayacaktır" diyen Devrimci Sol, DY oportünizminin mücadele ve örgütlenmeyi bölücü, engelleyici tavırlarına rağmen, faşist işgalleri kırmak için okullarda ve mahallelerde devrimci mücadeleyi yükseltiyordu.

Malatya'da pasifist geleneğin kırılması doğrultusunda devrimci adımlar atılıyor, dışı dışı mücadele başlatılıyordu.

Sivas'ta, faşistlerin Alevi-Sünni ayrımını körükleyerek "komünistler camiyi bombaladı" yalanıyla, emekçi Alevi halkını katliam tehditleriyle korkutarak emekçi Sünni halkı da dini inanç ve duygularını istismar ederek yanına çekme planlarına karşı, Devrimci Sol bu bölgede yoğun bir çalışma içerisinde girdi. Hemen aynı süreçte Bursa ve buraya bağlı ilçelerde Devrimci Sol mücadelesine ivme kazandırdı.

Tüm gelişmelerin üzerine Devrimci Sol'un, İstanbul Gültepe semtine düzenlediği operasyon, Gültepe'de faşist işgalin kırılmasında ve faşistlerin bölgeden atılmasında önemli bir adım olurken, hem İstanbul içinde diğer bölgelere, hem de Anadolu'ya büyük bir moral güç verdi. Gültepe operas-

yonu oligarşiyi ve solu sarsan bir eylemdi. Ve devrimci şiddet temelinde sürdürülen mücadelenin, cesaret ve cüretle yürütüldüğünde nasıl etkili sonuçlar alınabileceğini göstermesi, örnek olması açısından önemliydi. Nitekim Gültepe'yi süreç içerisinde diğer semtler, mahalleler, il, ilçe ve köyler takip etti.

19 -25 ARALIK 1978 KAHRAMANMARAŞ KATLIAMI

Yıl 1978... Aylardan Aralık... Yer Kahramanmaraş... Sivil faşist hareketi devletin de desteklemesi, bizzat planlı-programlı yönlendirmesiyle tirmandırılan faşist saldırılara yeni bir halka eklenecektir. Tek tek katletmelerden kitlesel katliamlara yönelinen 1978 yılı sonlarıdır. Ve 20 Aralık 1978 tarihli Devrimci Sol Organizasyon Komitesi'nin tarihsel önemdeki toplantısının yapıldığı günlerde yaşanır katliam. Ülke tahlili, sivil faşist hareketin gelişimi ve saldırıların gelmiş olduğu boyut, oligarşinin bu yolla emekçi halkı teslim almaya çalıştığı tespitleri ne yazık ki doğrulanmış, tarih Devrimci Sol'u haklı çıkarmıştır.

19 Aralık 1978 günü faşistlerin elinde bulunan bir sinemada "Güneş Ne Zaman Doğacak" adlı faşist bir film oynatılmaktadır. Saat 21.00'e doğru MHP tarafından planlanan oyun, Kahramanmaraş ÜGD yöneticileri tarafından uygulanmaya konulur. ÜGD Başkanı Mehmet Leblebici ve 2. Başkan Mustafa Kalkandere görevi Ökkeş Kenger'e verirler. Film oynatılırken Ökkeş Kenger sinemaya girer ve salona bombayı atar.

Aynı anda "Müslüman Türkiye", "Kanımız aksa da zafer İslamın" haykırışları duyulur. Bağırانlar daha önce sinemaya yerleştirilmiş, yapılan katliam planının bir parçası olan provokatörlerden başkası değildir. Aynı saatlerde, faşist sürülere gerekli talimatları veren MHP yöneticileri bölge dışına çıkmakla meşguldürler.

Sinemadan çıkan kitle, diğer bölgelerden gelen kitleyle buluşturulur. Katliam için start verilmiştir artık. Yüzün üzerinde Alevi ve sol görüşlü insanın katledildiği saldırıların en şiddetli olanı ve en çok insanın vahşice katledildiği gün 24 Aralık günüdür. Ve ilginçtir, o gün CHP Hükümeti tarafından Maraş'ta sokağa çıkma yasağının konulduğu gündür. Ama evinde olan sadece ölümü bekleyen masum insanlarımızdır.

Asker, yapılan plana göre kışlalarında, polisler ise karakollarındadır. Sokakta ise Maraş'ın faşistleri adeta cirit atmaktadır. Yine aynı gün yüzlerce faşist, çevre ilçe ve köylerden kamyonlarla Maraş'a getirilir. Katliama, daha önceden kapılarına kırmızı çarpy konulmuş yerlerden başlanır.

"24 Aralık Pazar günü saat 10.00-10.30 sıralarında, başlarında bir elinde bayrak bir elinde silah olan Muhtar Mehmet Yenişen ve Fevzi Görkem olduğu halde 'Allah Allah, komünistlerin kökünü kazıyacağız, komünistlerin

büyüğü küçüğü demeyin kafasını ezin' diye bağırarak gelip evime hücum ettiler, kapımızı kırıp içeri girdiler ve kocam Kalender Toklu'yu alıp bahçeye çıkardılar.

Arkalarından çıkıp, 'etmeyin, eylemeyin, çoluk çocuğumu meydanda komayın' diye yalvardım. Muhtar, 'Kocanı kurban kesiyorum' dedi ve oracıkta katlettiler. Kanları üzerime sıçradı. Çıkıp, karşıdaki kardeşim Hüseyin Toklu'nun evini sardılar, onu da sürükleyerek dışarı çıkartıp öldürdüler. Ben yalvardıkça 'Biz bu sene kurban keseceğiz, bayram günü gelmiş' diyorlardı.

Bu sefer karşı taraftaki gözü görmeyen, yaşlı kadın Cennet Çimen'in evine yöneldiler. Kadını 'gel gel nene' diye çağırdılar. Cuma Yalçın ve Nuri Doğan adlı kişiler zavallı kadının sağlam gözünü tornavida ile oydular. Daha sonra kurşunlayıp öldürdüler. Sonra kadını yakında bulunan hela çukuruna baş üzeri atıp oradaki at arabasını üzerine devirdiler. En son ise, sokaktaki bütün evleri ateşe verdiler.(...)

Koşarak kaçarken yolda İbrahim Usta'yı gördüm. Mustafa Gökkoş adlı şahıs elinde bir tabanca ile onu boynundan tutmuş sürüklüyordu. Bir başkası da 'onun kanını evime akıtmayın' diye bağırıyordu. İbrahim'i çeke çeke toplumun içine getirdiler ve oracıkta katlettiler."

Bunlar Maraş katliamına tanık olan bir kişinin anlatımlarıdır.

Tam bir kan gölü olmuştu Maraş. İnsanlığa ve tüm halka düşman faşistler hamile kadınların karınlarındaki çocuğu kılıçla kesip çıkartacak denli gözü dönmüş bir halde, planlandığı gibi tamamladılar katliamı.

Saldırı ve katliamlar amacına ulaşacak, CHP Hükümeti 13 ilde sıkıyönetim ilan edecekti. Faşistlere göre bu da yetersizdi. Bir an önce tüm ülke çapında sıkıyönetim ilan edilmeliydi.

Kahramanmaraş katliamı ile birlikte ülke gündemi bir anda yeniden sivil faşist terör ve CHP Hükümeti'nin tavrı üzerinde yoğunlaştı.

Devrimci Sol, o günkü koşullarda Kahramanmaraş faşist katliamı ve CHP Hükümeti'nin tavrını şöyle değerlendirdi:

"KAHRAMANMARAŞ HALKI FAŞİZMİN İĞRENÇLİĞİNİ, VAHŞİLİĞİNİ, KUDURMUŞLUĞUNU BÜTÜN DEHŞETİYLE YAŞADI

(...)

Faşist katiller yoksul halkı otomatik silahlarla katlettiler, çoluk, çocuk, genç, ihtiyar, kadın, erkek demediler, ana rahmindeki bebekler bile acımadılar, kadınların mahrem yerlerine dinamit patlattılar, göğüslerini kestiler, yaktılar, duvarlara, ağaçlara çivileyip öldürdüler. Mussolini'nin, Hitler'in kemiklerini sıslatırcasına akla gelmedik yöntemlerle yoksul halkı yok etmeye çalıştılar. Evlerini yaktılar, mallarını yağmaladılar, yaralıları öldürmek için hastanelere saldırdılar, yardıma gelen sağlık araçlarını engellediler, katliam-

Maraş katliamının hemen ardından yapılan
Devrimci Sol'un Protesto eylemlerinden biri

larını sürdürdüler... Tüm bu katliamlarını yaparken militarist güçler, emniyet kuvvetleri K.Maraş'ta katliamın önüne geçmek için mi çalıştılar(!) Tam tersine, yoksul halkın katliamlarına insanın vicdanına sığmamacasına yardımıcı oldular. Neden?.. Katliamı kimler istedi?" (34)

Devrimci Sol için bu soruların cevabı nettir ve açıkça ifade eder; katliamın, faşist saldırıların kazandığı boyutun ardında faşist politikalar vardır. Ve bu politikaların sahipleri toprak ağaları, büyük sermayedarlar, sanayiciler, holdingler, ihracatçılardır. Varılmak istenen sonuç sıkıyönetimdir. "Anarşi", "terör", "sağ-sol çatışması", "sağ-sol teröristler", "iç savaş" safsatalarının da bir anlamda tek bir amacı vardır; faşist katliamı gizlemek.

İzlenen faşist politikalar amacına ulaştı. Katliam yapanlar bilinmiyor muydu?.. Biliniyordu ama binlerce yoksul insanımızı acımasızca katledenler birdenbire ortadan kaybolmuş gibi sıkıyönetim ilan edildi. Üstelik Kahramanmaraş'ta da değil, Türkiye'nin 13 ilinde sıkıyönetim ilan edildi.

Devam ediyor Devrimci Sol:

"Şimdi katliam unutulmuştur. Katiller, faşist politika bunu unutturmuştur. Gündemde sıkıyönetim vardır. Devrimci mücadelenin yok edilmesi, demokratik hakların tamamen rafa kaldırılması, oligarşinin çıkarlarının disiplin altına alınması vardır. Faşist politika Kahramanmaraş katliamıyla amacına ulaştı. Masum insanların, yoksul halkın kanı faşist cellatların bıçaklarında, satırlarında, kurşunlarında bu faşist politika için akıtıldı. Onun

için Kahramanmaraş katliamı unutuldu.

Ama devrimciler, yoksul halkımız K.Maraş katliamını unutmayacaktır, faşizm halkımız üzerindeki kara bulut gibi, zihnimizden silinmeyecektir. Bu katliamın daha vahşileri, daha da kudurmuşluğu, daha kanlı günler elbette yaşanacaktır. Ama K.Maraş faşist katliamı faşizmin kudurmuşçasına bir belgesi olarak devrimcilerin, halkımızın faşizme karşı nefret günü olarak unutulmayacaktır.” (35)

Katliamın ardından ilan edilen ve sadece Kahramanmaraş’ı da değil 13 ili kapsayan bir sıkıyönetimin, Devrimci Sol için anlamı, cunta için bir geçiş aşaması olmasından başka bir şey değildi. Koşullar olağanüstü de olsa Devrimci Sol bir yandan hem örgütlenmesini tamamlamalı hem de mücadelenin yüklediği görevleri omuzlayıp, savaşı yükseltmeliydi. Aynı günlerde Devrimci Sol bu netliği, kararlılığı yaşarken, oportünist-revizyonist blok diyebileceğimiz sol kesim tam bir şaşkınlık içerisindeydi. Korku öylesine sinmişti ki içlerine ve öylesine kendilerine güvensiz ve tedirgindirler ki, aylara uzayan siyasi faaliyeti tatil etme, pratik süreçten elini-eteğini çekme tavrı içinde sol, “bekle-gör” politikası izleyecekti.

Oysa Devrimci Sol’un, daha televizyonun akşam haberlerinde Kahramanmaraş haberi geçer geçmez; sıkıyönetim haberi açıklanır açıklanmaz düşündüğü ilk şey, sıkıyönetim uygulamasına karşı tavrı alınmasıdır. Hemen harekete geçilir. Susmanın, tavırsız kalmanın değil, haykırmının, hesap sormanın günüdür.

25 ARALIK 1978 TAKSİM’DE SIKIYÖNETİMİ PROTESTO EYLEMİ

“Sıkıyönetim” deyince ilk akla gelen 12 Mart döneminin kimi uygulamalarıydı. Ama genelde sıkıyönetim konusunda deneyimsizlikler, bilinmezlikler çoktu.

Evet, sıkıyönetime karşı çıkmalı, kitlesel bir gösteriyle bu uygulama protesto edilmeliydi. Ama bu gösteriye karşı sıkıyönetim ne yapacaktı, kesin değildi... Eylem hem geniş katılımı olmalı hem de eyleme saldırı boyutunun şiddetli olması ihtimali yüksek olduğundan, katılabileceklerin de seçilmesi gerekiyordu. Her şey, en ince detaylarına kadar yeniden gözden geçirildi ve hassas davranıldı.

Eylem sırasında Taksim’e çıkan bütün yolların yakılarak kesilmesi, her yol ağzında yeterli derecede olmak üzere, ayrıca kitlenin içinde ve çevrede de silahlı güvenliğin alınması düşünüldü. Güvenlik görevi alacak olanlarda silahların dışında el bombası gibi kullanılmak üzere yarımşar dinamit lokumundan yapılmış kısa fitilli patlayıcılar olması da planlandı. Sabahleyin birimlere haberler gönderilerek korsana katılacakların görevleri iletildi. Her

bölgenin kaç kişiyle katılacağı, kimlerin meşale taşıyacağı, kimlerin silahlı güvenlik alacağı, kimlerin nerede nasıl görev yapacağı anlatılıyordu. Her bölge, korsan sırasında kullanılacak meşalelerini, patlayıcılarını ve eylemde kullanılacak silahlarını kendisi getirecekti. Hazırlıkları tekrar tekrar gözden geçirecek zaman yok ama öğleden sonra bölgelerin hazırlıkları bir kez daha gözden geçirildi, son talimatlar verildi ve korsan gösterinin saati beklenmeye başlandı. Akşam hava kararmadan az önce ellerinde gazete kağıdından uzunca paketlerle geçip giden yüzlerce insan doldurdu Taksim civarını. Eylem başladığında bu paketler açılacak ve paketlerin içinden meşaleler çıkacaktı.

Eylem saati geldiğinde her bölge kendi insanlarının ve güvenlik görevlilerinin yerini alıp almadığını kontrol etti. Başlama işareti verilir verilmez Taksim'e açılan bütün yollar ateşe verildi. Yolların yanmasıyla birlikte 1500 kişilik kitle 500 civarındaki meşaleyle düzgün sıralar halinde kortej oluşturdular. Havanın karardığı bu anda 500 meşale muhteşem bir görüntü yaratıyor, cadde bir anda aydınlanıyordu. Kortej slogan atmaya başladığında Sular İdaresi önü ve Sıraselviler Caddesi girişindeki polis ekip otoları da çevredeki güvenlik alan devrimciler tarafından kontrol altına alınıyor ve herhangi bir hareket yapmamaları için dikkatle izleniyorlar. Bu durumu hissedene polis ekip otoları hızla olay yerinden uzaklaşıyorlardı.

Taksim Meydanı'nı sloganlarla iki tur dolaşan kitleye, sıkıyönetimi anlatan kısa bir konuşma yapıp devrim andı içilmesinden sonra, disiplin gereği eylem 20 dakika sürdürülerek, göstericiler dağıldılar.

Kitlenin dağılacağı caddelerin başındaki devrimci güvenlik görevlileri, dağılan kitlenin önünden sokakları kontrol ederek, diğer sokak başlarında ki güvenlikler ise uygun aralıklarla kitlenin arkasından dağılmanın güvenliğini sağlayarak, belli bir yere kadar kontrollü uzaklaşma sağladılar.

SUSAN OPORTÜNİST-REVİZYONİST BLOK KONUŞAN İŞE DEVİRİMCİ SOL'DUR

Kahramanmaraş'ta faşist bir katliam olduğu ve CHP Hükümeti'nin sivil sıkıyönetim ilan ettiği haberi ülkeye yayılır yayılmaz, Devrimci Sol, başta İstanbul olmak üzere yurdun her tarafında protesto eylemleri örgütledi. Kahramanmaraş katliamını protesto eylemleri yurdun dört bir yanında ve özellikle İstanbul'da faşistleri sindirdi ve onların cephesinde faşist şeflerin ummadıkları gedikler açtı. Faşist örgütlenme için İstanbul'da sonun başlangıcı, bu eylemlerle başladı. Yeni bir hareket olmasının tüm objektif ve subjektif yoksunluklarına karşın, canını dişine takan Devrimci Sol militanları, bu eylemlilik sürecinde her açıdan gelişmenin dinamiğini de yarattılar. En sıradan sempatizanından nitelikli kadrolarına kadar tüm gücünü sefer-

ber eden Devrimci Sol Türkiye halklarının umudu ve örgütlü gücü olmaya aday olduğunu bu süreçte sergilediği pratiği ile ortaya koydu.

İstanbul'da DEV-GENÇ önderliğinde okullarda, Devrimci Memur Hareketi'nin önderliğinde iş yerlerinde, hazırlıksız olunmasına ve bir gün önce karar verilmesine rağmen, katliamın sonrasında okul ve dairelerin açıldığı ilk gün, iş bırakmalar, boykot ve forumlar, yürüyüşler düzenlendi. Ayrıca Samsun, Bursa, Elazığ, Uşak, Adana, Bolu, Tekirdağ, İznik ve Gemlik'te yollar trafiğe kesildi, forum ve boykotlar yapıldı, yürüyüşler düzenlendi, bildiriler dağıtıldı. Halka, Maraş'taki faşist katliamın ve Maraş'ta emekçi halka yaşatılan vahşetin sorumlusunun faşizm olduğu açık bir şekilde gösterildi.

İstanbul'da, sabahın erken saatlerinde KAHRAMANMARAŞ KATLİ-AMINI PROTESTO için; Şişli Siyasal, Gazetecilik, İşletme Fakültesi, Tatbiki Güzel Sanatlar Yüksekokulu, Kadıköy Yabancı Diller Yüksekokulu, İstanbul Yüksek Teknik Öğretmen Okulu ve İstanbul Erkek Lisesi, Galatasaray Lisesi, Kadıköy Ticaret Lisesi öğrencilerince bu okullar işgal edildi. Forum, boykot ve yürüyüşler düzenlendi. Bu eylemliliklere İTÜ, Vatan Mühendislik, Çapa Dış, Nişantaşı Dışçılık, Edebiyat Fakültesi, Mimarlık Yüksekokulu, Yıldız İDMMA Ayazağa Mühendislik, Orman Fakültesi ile 40'a yakın lisenin öğrencileri de katıldı. İşgaller sonrasında dışarıya kurulan hoparlörlerle halka anons ve açıklamalar yapıldı. Devrimcilerin faşizme boyun eğmeyeceklerini, Maraş vb. Katliamların karşısında sessiz kalmayacaklarını, halkı katleden faşistlerin cezalandırılacaklarını söylediler.

Öğleden sonra İşletme Fakültesi'nde 5 bini aşkın bir kitle Aksaray'a kadar protesto yürüyüşü yaptı ve devrim andı içerek dağıldı. Diğer okullarda işgaller akşamın geç saatlerine kadar sürdürüldü. Polis İstanbul'daki işgallerden sonra 300'e yakın öğrenciyi gözaltına aldı. Daha sonra da sıkıyönetime devretti. Devrimci öğrenciler 15 gün Selimiye Kışlası'nda tutuldular. Böylece Bülent Ecevit Hükümeti'nin sıkıyönetiminin kime karşı olduğu da daha net anlaşılmış oldu.

Daha sonraki günlerde başta Karaköy, Taksim, Kadıköy olmak üzere pek çok mahalli bölgede yollar trafiğe kesilerek gösteri yürüyüşleri düzenlendi, bildiriler dağıtıldı.

Memur kesiminde ise, Devrimci Memur Hareketi'nin önderliğinde İstanbul Defterdarlık'ta, şehirlerarası Telefon'da (PTT), İstanbul Belediye Sarayı'nda, Vergi Dairesi'nde, kara nakil vasıtaları ve daha birçok devlet dairelerinde memurlar sabahtan itibaren iş bıraktılar. Bazılarında ise akşam saatlerinde topluca iş yerlerini terk ederek Aksaray'da bir araya gelen memurlar, protesto gösterisinde bulunduktan sonra dağıldılar.

Yine bu, yoğun eylemlilik sürecinde "CHP Faşizme Teslim Oldu" başlıklı bir bildiri yayınlayan Devrimci Sol, bu bildiriye tüm alan, bölge ve birim-

lerinde yaygın olarak dağıttı. Bu bildiride CHP Hükümeti'nin politikasının niteliği, amaçları ve kime hizmet ettiği, genel olarak solun durumu ve Devrimci Sol'un sürece ilişkin düşüncelerine yer verildi.

CHP açısından, sıkıyönetimin ilanı bir anlamda Ecevit Hükümeti'nin kendi idam fermanını kendi elleriyle imzalaması, diğer bir deyişle faşizme teslim olması anlamına geliyordu.

"Yıllardır MHP ve Ülkü Ocaklı faşistlerin saldırıları, emekçi halkımızın ve aydınların, gençliğin can güvenliğini ortadan kaldırmış durumdadır. Tüm bunlar Türkiye ve dünya kamuoyunun gözleri önündeyken işkenceciler, kontrgerillacılar, yüzlerce insanın katilleri ortada açık açık dolaşırken CHP ve lideri Ecevit, faşist katillerin üzerine gitme cesareti gösterememiştir, gösteremezdi de zaten. Çünkü reformistliğin varacağı yer faşist terör karşısında pes etmek, susmak veya onlara teslim olmaktır. İşte CHP faşist teröre teslim olmuştur bugün. CHP Hükümeti'nin faşist devlet aygıtını ve onun kurumlarını kullanmak zorunda kalması faşist terör karşısında teslim olmasından başka bir sonuç yaratamazdı. Sonuçta MHP başarılı bir şekilde adım adım uygulamak istediklerini CHP'ye kabul ettirmiş ve bugün emin adımlarla kendi inisiyatifindeki faşist iktidara doğru yürümektedir." (36)

İlk oluşum yıllarından itibaren süreci tahlilde, bu tahliller doğrultusunda politika ve taktik üretiminde, yine bu doğrultuda dönemin ve Devrimci Sol'un partileşme sürecinin ihtiyaçlarına cevap veren örgütlenmeleriyle Devrimci Sol'dur sadece konuşan. Konuşmak harekettir, politika üretimi ve örgütlenmedir, savaşıclıktır, eylemdir.

CHP'nin kendi eliyle idam fermanını imzaladığı bu dönemde, MHP ve onun Hitler ve Mussolini'yi aratmayan "Başbuğ"u Türkeş'in yapmaya çalıştığı, halkı faşist terör ve demagojiyle hem kendi düşüncelerinin etki alanında tutmak hem de emekçi halkın tepkilerini nötralize ederek, kuvvet gösterisi yapmak, taban yaratmaktır. MHP'ye, CHP'nin ilan ettiği sıkıyönetimin sadece 13 ilde uygulanması da yetmez. MHP'nin asıl hedefi açık faşist bir iktidara ulaşmaktır ve çabalarının seyri de hep bu yönde olmuştur. "Başbuğ" ve itlerinin elinde bu hedefe varmak için tek silah vardır ve asıl önemli olan da budur; faşist terör...

Emekçi halkın omuzlarında şimdi daha fazla yük vardır. Faşist terör nedeniyle temel sorun haline gelen can güvenliği problemine, şimdi de sıkıyönetimin baskıları, yasakları ve terörü eklenmiştir. Tablo değişmektedir hızla. Faşistlerin sökülüp atıldığı, faşist işgallerin kırıldığı, etki güçlerinin olmadığı yerlere, şimdi sıkıyönetim koşullarında ordu kuvvetleri girmekte, baskı uygulamakta, aramalar yapmakta, toplu gözaltılar gerçekleştirmektedir.

Devrimci Sol özetlemektedir bu tabloyu. "...CHP, MHP'nin çizdiği çember içine girmiştir artık. (...) Oyunun birinci bölümü bitmiştir... Oyunun ikinci bölümü başlamalıdır artık. 'Orduya güvenimiz tamdır 'ama' sıkıyönetim bu hükümetin elinde iş yapamaz' diyor Türkeş. (...) hükümet düşürülmelidir! Aksi halde sıkıyönetim iş yapamaz. Yani açık açık Türkeş 'biz saldıracağız, siz de bunu engelleyemeyeceksiniz' diyor." (37)

Süreç, öngörüldüğü biçimde ilerlemektedir. Ecevit Hükümeti, aydınları, geleneksel solu neredeyse ne diyeceğini bilemez bir hale getirmiştir. Halka karşı şiddet politikasının, "kıpırdayanı vurun" yaklaşımının başında Ecevit vardır. Ve geleneksel solun "demokratik sıkıyönetim" beklentileri hızla boşa çıkmıştır.

"(...) Saldırganlar açık, ama 'suçlu' halk ve devrimcilerdir. Ve sıkıyönetim onlar için ilan edilmiştir bugün. Yüzlerce insanın katliamını protesto eden, MHP ve ülkücü örgütler kapatılsın diyen gençler Selimiye zindanlarına atılmıştır. Devrimciler için geniş arama ve tutuklama listeleri hazırlanmaktadır. Ve tüm demokratik haklar ortadan kaldırılmıştır. " (38)

Kahramanmaraş katliamı ve peşi sıra gündeme gelen sıkıyönetim, Ecevit Hükümeti'nin hızla siyasal inisiyatifini kaybetmesini beraberinde getirdi. Ortada şeklen bir Ecevit Hükümeti vardır ama altı boştur, inisiyatifsizdir, faşizme teslim olmuş, kukla bir hükümet vardır artık. Ecevit, bir anlamda başbakanlığına son verilecek günü saymakla meşguldür.

Devrimci Sol'un sürece ilişkin tespiti şudur; sıkıyönetim MHP'ye karşı değil, halka ve devrimcilere karşı ilan edilmiştir. Ve haykırır Devrimci Sol, "Anti-faşist mücadeleyi yükseltelim". Bu anlamıyla Devrimci Sol'un tüm sola -subjektif niyetlerini bir kenara itip- yaptığı faşist teröre ve sıkıyönetime karşı birleşme ve savaşma çağrısı tarihseldir. Oligarşi, cunta öncesi bir geçiş aşaması olarak sıkıyönetime başvurmuştur ve gelişmeler cuntaya doğru gitmektedir. Buna karşı hazırlık gerekmektedir. Ama oportünist-revizyonist blok, adeta deve kuşu gibidir. Başını toprağa gömmüş, görmeyen, duymayan, konuşmayan bir sol. Konuşan Devrimci Sol'dur:

"SOLUN DURUMU VE DEVRİMCİ SOL

(...)

Bir yanda TİKP-AYDINLIK burjuva milliyetçilerinin sıkıyönetim demeçleriyle ortak açıklamaları, diğer solun 'Acaba ne olacak Ecevit sıkıyönetimi MHP'ye karşı mı, sola karşı mı ilan etti' şaşkınlığı içinde susmaları, Ecevit'in sözünü dinleyerek 'şaşkın ördek'(!) olup hedef olmamak için kafalarını iyice kuma sokmaktadırlar. Kısaca bir bütün olarak sol siyasal arenada bölünmüşlüğünden ve bu sağ geleneğinden ötürü tayin edici fonksiyon-

dan yoksundur. Geleneksel sol seyirci konumundadır. Kendisine dokunulmaması için bazıları 'akıllı'(!) bir tarzda 'şaşkın ördek' olup, hedef olmamak için 'legal şartlar ortadan kalkınca bir hareket zorunlu olarak silahlı mücadeleyle karşı karşıya kalabilir' düşüncesini savunmalarına rağmen, bugünün sessizliği sadece ve sadece 'mevzileri korumak ve direniş komiteleri kurmak' önerisiyle oligarşiye karşı kendilerinin ne kadar meşru bir hak içinde olduklarını kanıtlayarak yüzlerce insanın katliamını ve sıkıyönetimi sessizlikle geçiştirebilmektedirler.

Devrimci Sol'un tavrı bu olamaz. Sıkıyönetim MHP'ye karşı değil, halkımıza ve devrimcilere karşı ilan edilmiş ve hayata geçirilmiştir. Halkımızın tüm hakları gasp edilmiş, devrimciler tutuklanmaya başlanmıştır. Bu arada sivil faşistler de saldırılarına devam edecektir. Halkımız üzerindeki sivil faşist teröre bir yenisi olarak da oligarşinin resmi terörü başlamıştır.

Sivil ve resmi faşist teröre sessiz kalmak, faşist terörün halkımızı yıldırması, göz dağı verilmesi ve faşist demagoji alanına girmesine göz yummaktır, faşistlerin ekmeğine yağ sürmektir. Faşist terörün karşısına devrimci şiddetle çıkmak ve tüm halklarımızı korumak mücadelesi vermek baş görevimizdir bugün.

(...)

Süratle, tüm 'yasal' çalışma biçimlerinin ve olanaklarının ortadan kalktığı bir dönemdeyiz. Yeni şartlara uyup sıkıyönetime ve faşist teröre karşı savaşmalı ve proletaryanın savaşçı partisini yaratmalıyız. Sıkı-yönetimin gelişi, partileşme sürecinin tamamlanması ve faşist teröre karşı devrimci terörün uygulanmasını erteleyemez aksine dünkünden daha fazla gereklidir.

(...)

Hayır! CHP'nin Ecevit ve çevresi bugün artık reformist yanını da süratle bir kenara itmiş faşistleşmektedir. Oturup CHP'nin MHP'ye nasıl darbe vuracağını bekleyip, CHP'nin sıkıyönetimi ve sivil faşistlere kitleleri teslim edemeyiz.

SIKIYÖNETİM VE FAŞİST TERÖRE KARŞI SAVAŞALIM!

FAŞİZMİ YENMENİN YOLU DEĞİŞİK EVRELERDEN GEÇEN UZUN YILLAR SÜRECEK OLAN HALK SAVAŞIYLA ZAFERE ERİŞECEK DEMOKRATİK HALK DİKTATÖRLÜĞÜDÜR!

TÜM SOL: SUBJEKTİF NİYETLERİ BİR KENARA İTİP FAŞİST TERÖRE VE SIKIYÖNETİME KARŞI BİRLEŞİP SAVAŞALIM!

TÜM HALKIMIZ SIKIYÖNETİM VE FAŞİST TERÖRE KARŞI FABRİKA-DA, İŞ YERİNDE, KÖYDE, OKULDA, HER YERDE MÜCADELE EDELİM! KURTULUŞA KADAR SAVAŞ" (39)

Bu çağırışı yapmakla da kalmaz Devrimci Sol. Halka ve sola "birleşe-

lim, savaşalım” çağrısı yaparken, kendisi pasif ve kendi kabuğuna çekilmiş değildir. Daha sıkıyönetim sürecinin başında “sivil sıkıyönetim, oligarşinin halkımız ve devrimciler üzerindeki baskı aracıdır” tespiti yapan Devrimci Sol, hızla örgütlenmesini yeni duruma, gelişmelere uygun bir hale getirmek için harekete geçti. Eskinin gevşek, legalize ilişkilerine yeni, devrimci biçimler vererek, örgütsel ilişkileri sıkıyönetim şartlarında koruyacak önlemler almak için toplantılar yaptı, kadro ve sempatizanlarını eğitmeye çalıştı. Sivil sıkıyönetimle birlikte artan polis ve jandarma terörüne, örölmek istenen muhbirlik ağına, toplu arama ve gözaltılara, tutuklamalara ve işkenceye karşı, Devrimci Sol, halkı ve devrimci güçleri mücadele etmeye ve örgütlenmeye çağırdı.

1979 yılı başında, Devrimci Sol’un gündeminde Ecevit Hükümeti’nin sıkıyönetim uygulaması vardır ve siyasal gündemin önüne bu durum çıkarılır. Devrimci Sol, diğer devrimci örgütlere ısrarla anti-faşist, anti-emperyalist temelde eylem ve güç birliği çağrısında bulunmaya devam eder.

“Sıkıyönetim halka karşıdır. Devrimci görev: Teslimiyetçilik değil, faşist teröre, yaygaraya karşı mücadeleyi yükseltmektir.” tespitini yapan Devrimci Sol, DEV-GENÇ dergisinin 3. sayısında “DEV-GENÇ’in Çağrısı” başlığıyla, süreci ve olası gelişmeleri aktardıktan sonra, asıl olarak alacağı ve alınması gereken tavrı ortaya koyar.

Devrimci Sol’un, DEV-GENÇ çağrısında özenle üzerinde durduğu birkaç nokta vardır. Faşist yasa, tedbir ve yöntemlerle halkın mücadelesi boğulmaya çalışılmaktadır. Ama egemen güçler bilmelidirler ki, DEV-GENÇ, militanları ve sempatizanlarıyla faşizme karşı mücadele etmesini bilecektir. DEV-GENÇ militanları her şart altında mücadele etmesini bilmeli ve bu şartlara uygun, gerekli örgütlenmelerini yaratmalıdır.

“Bugün sıkıyönetim koşullarında DEV-GENÇ, tüm okullarda ve gençlik alanlarında kitle bağlarını elinde tutacak, faşist terörü ve demagojiyi boşa çıkartacak tüm yöntemleri kullanmalı ve yeni bir örgütlenmeye girilmelidir. Örgütlenmenin legal yolları süratle bugünün şartlarına uygun bir örgütlenme içerisine sokulmalıdır.” (40)

Devrimci Sol, DEV-GENÇ’in çağrısında açık ve net olarak sıkıyönetimin halka karşı ilan edildiğini ve gidişin açık faşizme doğru olduğunu ifade eder. Bu durum halka bıkmadan anlatılmalı ve sadece anlatmakla da kalmayıp, bu doğrultuda mücadele de edilmelidir.

Sıkıyönetimin gazabına uğramamak için, bu dönemi sessiz sedasız atlatmak için tabanlarını iknaya çalışan solun birtakım şaşkınlarına ilişkin Devrimci Sol yine açık sözlüdür...

“... başımı kaldırsam, sıkıyönetim balyozunu indirir korkusuyla sessizlik... Bugün sola hakim olan budur.” (41)

Ama DEV-GENÇ'in tavrı bu olmayacaktır. Koşullar ne olursa olsun, sıkıyönetimin tüm haklarımızı gasp ettiğini, politik gerçekleri halka anlatmaya devam edecektir. Sorar Devrimci Sol, diğer devrimci örgütleri ciddi bir muhasebeye de davet etmektedir;

"...Ayrıca çok keskin bir takım gruplar kendilerini ne günlere saklıyorlar... Ne zaman mücadele edecekleri belirsiz. Yoksa nisbi demokratik şartlarda çığırkanlık, faşizm biraz balyozunu indirirse sessizlik, nisbi demokratik şartların gelmesiyle yine çığırkanlık gibi bir rota mı izliyor.

İşte solun icazetçiliği ve durumu. Ve biz tüm bunları göz önünde bulundurarak, anlaşabildiğimiz herkesle anlaştığımız noktada birlik olup, kendi özgücümüze güveni elden bırakmadan, faşizme karşı birlikte mücadele için çaba sarf etmeliyiz.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ !
DEV-GENÇ" (42)

Oportünist-revizyonist sol, Devrimci Sol'un bu çağrılarının tamamına kulaklarını tıkadı adeta. Pasif ve klasik faaliyetlerinin dışında bir şey de yapmadılar. Ama böylesi bir süreçte, bu tür geri-pasif bir mücadele hattının hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur.

Sıkıyönetimle birlikte yoğunlaşan ve sivil faşist terörle birleşen devletin baskı, tehdit ve saldırılarına ek olarak, demagojilere, spekülasyonlara da hız verildi. "Sağ-sol çatışıyor" her fırsatta tekrarlanan demagoji durumundaydı ve sivil faşist terörün özellikle yükseltip öne çıkarılmasıyla, devlete tarafsızlık maskeleri takılmaya çalışılıyordu. Oportünist-revizyonist bloğun bu dönemde içinde bulunduğu durum, anti-faşist mücadeleye bir tek olumlu katkı sunmazken, aslolarak oligarşinin yaratmak istediği havaya ve demagojilere, objektif olarak destek sunar durumda oldular. Bunun nedeni, oportünist-revizyonist solun MHP'yi, MHP'ye bağlı yan kuruluşları ve bir bütün olarak sivil faşist hareketi, sivil faşist saldırıları devletten bağımsız ele alma tavırları olmuştur. Salt savunma çizgisiyle sınırlı, can güvenliğiyle sınırlı bir hatta pasif, edilgen bir tavıra sahip olan sol için, faşist odakları dağıtma, faşist katilleri cezalandırma, bir bütün olarak faşizmin halkı teslim alma oyununu bozma gibi devrimci tavırlar söz konusu değildir.

Onlara göre bu tür bir hattı izlemek devrimci şiddeti uygulamak, bu şiddeti halkın örgütlü gücüyle birleştirmek tek kelimeyle "provokasyona gelmek"tir. Hatta "terör"dür ve kesinlikle uzak durulmalıdır. Silahlı mücadeleyi hatta halk savaşını savunduğunu iddia edeninden revizyonistine kadar tüm sol, böylesi bir acizlik ve icazet içerisinde olmuş, baskı, zor yoğunluk kazandıkça, bırakalım pratik olarak bir şey yapmayı, sol söylemlerini de terk etmeye başlamışlardır. Yaşanan özünde bir teslimiyettir ama bu yılların tozu-dumanı içerisinde ne kimseye anlatılabilmiş ne de kimse anlaya-

bilmiştir. Bu süreç böylece ilerleyecek, 1980 faşist cuntasıyla, bu gerçekler ve faşizme teslimiyet tescillenecektir.

GENÇ, YENİ, TECRÜBESİZ...

AMA MÜCADELE İÇİNDE KENDİNİ AŞAN DEVRİMCİ SOL

1979 yılı başlarında Devrimci Sol genç, yeni, tecrübesiz bir hareketti. Sıkıyönetim koşulları, artan faşist saldırılar, baskı, zor ve operasyonlar yaşanır ve adım adım açık faşizm koşullarına doğru süreç ilerlerken, Devrimci Sol gerekli örgütlülüklerden de, bu koşullarda var olması gereken profesyonellikten de yoksundu.

DY döneminden kalan olumsuz alışkanlıkları saflarından daha atmamışken, Devrimci Sol kendisini sıkıyönetim koşullarının dayattığı devrimci görevlerle adeta kuşatılmış olarak buldu. Bu dönem için başa çıkılması zorunlu eksiklikler; legalizm, liberalizm, legal alışkanlıkların yanı sıra kadro ve kadromsu unsurların da eski dönemde belli ölçülerde deşifre olmuş olması, gizlilik koşullarında çalışma yapma ve yeraltı faaliyetini yürütebilme konusunda sahip olunan deneyimsizlikler vb. biçiminde sıralanabilir. Devrimci Sol, içinde bulunulan koşullara rağmen, hem mücadele edecek hem de kendisini mücadele içinde aşarak yeniden yaratacaktır. Ve gelecek yıllarda tarih, geriye dönüp 1978-80 süreci anti-faşist mücadelesi deyince, Devrimci Sol'u anacaktır yalnız.

Belki deneyimsizlik, profesyonellikten yoksun olma vb. vardır ama Devrimci Sol'un atak, cesur, genç, THKP-C ve DEV-GENÇ geleneğine gönül vermiş, içten ve samimi militanları da vardır. Devrimci Sol Bildirgesi'nde özetlenen görüşlere inanmış, önderliğinin güvenilirliğini bizzat mücadele alanında tanımış Devrimci Sol militanları... O günün koşullarında diğer sol kesimlerde çok az bulunan, olumlu ve gelecek açısından umut verici niteliklere sahiplerdir.

Devrimci Sol, içinde bulunulan süreçte, "genç kadrolara güven" temelinde, ülke gerçeklerinden yola çıkarak alınan cesur bir kararla, kadro politikasını oluşturdu. Genç kadrolara güven duyup, sorumluluk verilerek, kendilerini tüm yönleriyle geliştirebilecekleri olanaklar tanındı ve örgütlülükler oluşturuldu.

Devrimci Sol önderliği, mücadelenin ilk dönemleri de dahil hiçbir zaman kadroların dışında politikalar oluşturmadı. Denilebilir ki, tüm temel görüşlerin netleştirilmesinde, mücadele kampanyalarının örgütlendirilmesinde, hareketin kaderini ilgilendiren atılımlarda Devrimci Sol kadrolarının doğrudan payı olmuştur ve bu özellik gelenekselleşmiştir. Katılım, biçim-

sel demokrasi kurallarıyla da sağlanmıştır. İş üretkenliği, devrimci çalışma ve bunların temelini oluşturan kolektivizm sayesinde bu gelenek yaratılabilmektedir.

Bu olumluluk ve eksiklikleriyle Devrimci Sol, 1979 başlarında, henüz çok da fazla yol alabilmiş değildir. Ama bu aşamada, sürecin olumlu yönünde aşılmasının dinamikleri de mevcuttur. En önemli dinamiklerden birisi, bu anlamda kadroların önderliğe, önderliğin kadrolara olan güvenidir. Bir örgüte niteliğini veren, gelişip güçlenmesinin olmazsa olmaz koşuludur bu güven. Ve Devrimci Sol, bu sayede ideolojik ve örgütsel tasfiyelerin, bölünüp parçalanmaların tüm solu sarıp sarmaladığı süreçlerde, bu yanıyla da güçlü kalmış, daha da güçlenerek çıkmıştır.

Faşizme karşı mücadelede zorlu ve karmaşık görevlerle karşı karşıyadır Devrimci Sol. Mücadele, silahlı savaş daha da boyutlandırılmalıdır. Ama asıl önemlisi, mücadele ve örgütlenme yeni koşullara göre yeniden biçimlendirilmelidir. Dönemin "liberal ahmakları" belki sıkıyönetimin "faşizme" karşı olacağını düşünebilirdi. CHP kuyrukçusu, hayalci, kendine ve halka güvensiz solun durumu buyken, Devrimci Sol çok yönlü görevlerle yüz yüze olduğunun bilincindedir. Peki, devrimcilerin zor görevlerle karşılaşmadığı bir mücadele düşünülebilir miydi?.. Devrimci Sol'un bu soruya cevabı nettir; hayır!..

O günkü koşullarda Devrimci Sol'un temel sorunu yine kadrolaşmadır. Devrimci Sol, bir yandan anti-faşist mücadeleyi yükseltirken, diğer yandan da kadrolaşmayı, örgütlenmeyi, ideolojik birliği pekiştirmeyi ihmal etmeyecektir. Yapılacak siyasi faaliyetin, yaratılacak örgütlenmelerin devrimci iç savaş sürecine hazırlık hedefiyle yapılacağı nettir Devrimci Sol için.

Hiçbir mevzi, hangi alanda olursa olsun faşistlere terk edilmeyecek, sıkıyönetimin, devletin baskı ve zoruna, çeşitli tedbir ve önlemlerine rağmen yaratıcı yetenek kullanılacak, yeni mücadele biçimleri, yöntemleri, metodları bulunacaktır. Aynı bakışla örgütlenmede adımlar atılacak, devrimci ve kitlesel birliğini muhafaza etme çabasını elden bırakmadan Devrimci Sol, örgütlenmelerini yeni sürecin görevlerini de omuzlayacak biçimde genişletmede ardı ardına adımlar da atacaktır.

Faşist işgaller kırılmaya devam edilecek, "zaten faşist işgal altında" denilip hiçbir alan, mevzi faşistlere terk edilmeyecektir. Yeni yollar bulunup denenecek, savaş, savaş içinde öğrenilerek mücadelenin kesintisizliği sağlanacaktır.

Aynı süreç içerisinde Devrimci Sol, ideolojik eğitim ve kadrolaşma faaliyetini yeni koşullara uygun bir biçimde devam ettirdi. İdeolojik-pratik faaliyet iç içe birbirini tamamlayan bir biçimde ele alındı. Tüm bu ve bunlara eklenebilecek çalışmalar sadece İstanbul'la sınırlı da değildir. Devrimci Sol, gücü ve örgütlülüğünü de zorlayarak Anadolu'daki mücadeleyi, örgüt-

lenmeyi sürece, sürecin görevlerini karşılamaya hazır hale getirmeye çalıştı.

Devrimci Sol için, yaşanan sürecin koşullarıyla '71 öncesi Türkiye koşulları aynı değildir. Ve Devrimci Sol, ideolojik netliği ile artık Türkiye devriminin yolunun arayışı sürecinin geride kaldığını, şimdi ise sorunun, THKP-C çizgisinin günün şartlarına uygun olarak nasıl örgütleneceği sorunu olduğunun bilincindedir. Yine geçmişte olmayan faşist terör olgusu mevcuttur ve partileşme, kadrolaşma faşist teröre karşı mücadele içerisinde sağlanacaktır. Bir yandan sahip olduğu eksikliklerin bilincinde olarak, bu eksiklikleri nasıl aşacağına kafa yoran, çözümler bulan Devrimci Sol, bu eksikliklerin ardına da sığınmadı. Önemli olan sürecin dayattığı görevlerdi ve gereği yapılacaktı.

Sivil-resmi faşist terör maddi bir gücü ve maddi gücün karşısına maddi bir güç çıkarılmalı, mücadele edilmeliydi. Ve bunun ana yolu devrimci şiddetti. Resmi ve sivil faşist terör, sınıf savaşımının odak noktasıydı ve partileşme süreci de bu odak noktaya göre biçimlenmek zorundaydı. Devrimci Sol, yaratacağı örgütlenmeleri, devrim anlayışından da hareketle PASS'yi hayata geçiren, gerilla savaşını gerçekleştirip yaygınlaştıran ve halk ordusunun oluşacağı bir perspektifle uygun bir halde ele aldı. Partileşme sürecini gözardı etmeyen çok yönlü bir gelişimdi bu. Gündemde sadece Devrimci Sol'un yaptığı çatışmalar vb. mi vardır? Yoktur elbette. Yer yer hatta silahlı mücadeleyi en genel anlamıyla savunan çeşitli gruplar, faşistlerin saldırılarına karşı savunma biçiminde bir çatışma yürütmektedir. Caydırıcı rol oynamayan, faşist terörü etkisizleştiremeyen ve saldırıya karşı sadece kendini savunan bir eylem çizgisi ve mücadele hattıdır bu.

Oysa Devrimci Sol mücadele yolunu, faşist terörü etkisizleştirici, caydırıcı ve faşist terörü-demagojiyi boşa çıkartıcı aktif bir hat olarak belirlemiştir. Asıl önemlisi ise bu mücadelenin, silahlı propagandayı temel alarak yürütecek ve halk ordusunu yaratacak bir perspektifi olmalıydı. Dolayısıyla, "faşist teröre karşı mücadelenin temeli devrimci şiddettir" denilmiştir.

"Devrimci şiddet partileşme sürecini hızlandırıcı bir tarzda örgütlenmek zorundadır.

Kendi başına, örgütsüz, merkeziliğe tabi olmayan ve hedefleri yanlış seçilmiş şiddet, partileşme sürecini hızlandırmaz ve çoğu zaman yanlış hedefler ve uygunsuz zamanlardaki çıkışları ve taktikleri ile oligarşi tarafından darbe yemek ve partinin yaratılmasını geciktirici bir fonksiyon yüklenirler ki, böyle bir şiddet anlayışı, giderek de bir kaos ve kargaşalığı doğurabilir." (43)

Tüm bu değerlendirme ve süreç tahlilleri sonunda Devrimci Sol

“FTKSME (Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri) kurulmalıdır” dedi. İş esasına yani alanlara özgü ele alınacak, silahlandırılacak bu ekipler bulundukları alanda, halkın örgütlü gücüyle devrimci şiddeti bütünleştirecek, aynı zamanda ekonomik-demokratik, ideolojik ve politik mücadeleyi de devrimci şiddet temelinde yönlendirecektir.

Devrimci Sol’un böylesi bir merkezi örgütlülükle hedeflediği, diğer bir yanıyla kadrolaşmayı merkezi bir biçimde ilerletmek, kadro üretkenliği sağlamak ve faşist teröre karşı giderek merkezi bir mücadeleyi gündeme getirmektedir.

Sürece özgü örgütlenmeler, bu örgütlenmelerin niteliği ve hedefleri üzerine Devrimci Sol şöyle devam ediyor:

“Faşist teröre karşı silahlı mücadele ekipleri içerisinde uzmanlaşan, asgari Marksist-Leninist özelliklere sahip, PASS’ni her şart altında uygulama yeteneğindeki inisiyatifli-bağımsız, örgütçü kadroların çıkmasıyla daha üst örgütlenmeler, iş esaslarına bağımlı olmadan, ama kitleler içerisinde eriyecek bir tarzda ve gerilla nüvelerini oluşturacak şekilde gizlilik koşullarına uygun politik-askeri nitelikteki kadrolardan oluşan SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLER oluşturulmalıdır.” (44)

SDB’lerin unsurları kitlelerin içinde eriyecek, böylece kitlelerin nabzını her an ellerinde tutabileceklerdir. Faşist teröre karşı devrimci şiddeti uygularken, aynı zamanda bu doğrultuda kitleleri örgütleyecek, parti hücre ve komitelerin yaratılmasını hızlandıracaktır. SDB örgütlenmeleri ayrıca kadroların uzmanlaştığı, yetkinleştiği bir zemin olma işlevini de göreceklerdir.

Ayrıntılı düşünülmektedir. Devrimci Sol, kır-şehir diyalektik bütünlüğü içerisinde ele aldığı Birleşik Devrimci Savaş (BDS) esprisinden hareketle, şehir gerillasına ve şehirde çalışma yapan kadrolara nefes borusu olabilecek kırsal alanlara yayılma kanallarının açılması stratejik düşüncesi doğrultusunda da adımlar atmıştır.

Şehirlerde hayata geçirilen ve olumlu sonuçlar alınan FTKSME’ler kırlarda da yaşama geçirilmeliydi. Çünkü faşist terör, sadece şehirlerle sınırlı bir durum da değildi. Kürdistan’da her ne kadar soykırım ve asimilasyona dönük bir görünüm olsa da, bir bütün olarak kırsal alanlarda Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri kurulmalıydı. Devrimci Sol’un aslolarak hedefi, bu alanlarda hareket kabiliyeti olan, kırsal alanlarda yaşama, barınma vb. konularda bir çeşit gerilla deneyimini ve taktiklerini sağlayacak Kır SDB’lerini örgütlemektir. Kırlarda, direkt oligarşiyle çatışmaya girmeyen SDB’ler, seyyar, yarı-gerilla birlikler halinde faaliyet sürdürecektir, ana görevleri ise kır gerilla savaşı konusunda deney ve tecrübe birikimi sağlamak olacaktır. Devrimci Sol’a geçmişten kalan böylesi tarihsel bir deney ve tecrübe mirası da yoktur. Ama açık faşizme doğru hızla ilerlenen süreçte atılması ayrıca bir zorunluluk olan kır gerillacılığı adımı atılmaktadır. Ve ilk ola-

rak Türkiye Kürdistanı ve Karadeniz stratejik bölgelerinde atılır adımlar. Şehirlerde küçümsenmeyecek bir deney ve tecrübe elde edilmiş olsa da, Devrimci Sol önderliğinin özenle üzerinde durduğu konu, şehir gerillasının, şehirde çalışma yürüten kadroların şehirde boğulup kalmayı, büyük darbelere neden olmadan onlara nefes alabilecek soluk boruları açmaktır.

Özetle, Devrimci Sol, geline süreçte siyasal ve örgütsel olarak nitelik sıçraması yapabilecek bir aşamaya ulaşmaktadır. 1979 başlarından itibaren başlayan süreç, anti-faşist mücadelenin THKP-C perspektifi doğrultusunda yükseltildiği, halkın örgütlü gücünü devrimci şiddet temelindeki mücadele ile birleştiren bir siyasal örgütlülüğün yaratıldığı, yetkinleştirilmeye çalışıldığı bir süreç olacaktır. Devrimci Sol'un hızlı koşusu devam eder...

FAŞİST TERÖRE KARŞI, DEVRİMCİ SOL ŞEHİRDE VE KIRDA MÜCADELEYİ YÜKSELTİYOR

Ecevit Hükümeti, iş başına geldiği günden itibaren, hem siyasal hem de ekonomik olarak aldığı kararlar ve bu kararlar doğrultusunda yaptığı uygulamalarla, emperyalizm ve oligarşinin sesi ve kuklası olduğunu göstermiştir. Ama ne alınan kararlar ne de gündeme gelen sıkıyönetim vb. uygulamalar, oligarşinin sıkıntılarına çare olamadı. Devrimci mücadele oligarşi ile yürütülen bir cephe savaşı aşamasına gelmemiştir belki, ama tüm ülke topraklarına yayılmış durumdaydı. Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar yayılan sınıflar savaşı dengeleri sarsıyor, sömürü ve zulüm düzeninin sahibi egemenler için zor günler yaşanıyordu. Sınıflar savaşı sadece büyük şehirlerle, belli kesimlerle sınırlı da değildir. Şehirlerden kırlara kadar geniş bir alan üzerinde sürmekte ve Türkiye Kürdistanı toprakları da yeniden ayağa kalkışın ilk adımlarını atmaktadır. Türkiye Kürdistanı'nda, Kürt ulusal hareketinin mücadelesinin yanında, Devrimci Sol'un mücadelesi de gelişmekte ve yükselmektedir.

Faşist teröre karşı yürütülen devrimci şiddet temelindeki mücadelenin gelişimi, her gün pankart asma, molotoflama, bombalama, faşist üslerin basılıp dağıtılması, faşist katillerin cezalandırılması ve sayılabilecek daha pek çok eylem, ajitasyon-propaganda çalışmalarıyla iç içe, birbirini tamamlayan tarzda ele alındı. İlk oluşum yıllarından itibaren, Devrimci Sol, baskı, zulüm, işkence vb. gibi halkın birebir maruz kaldığı sivil-resmi faşist teröre tavır alırken, ilkeli davranmayı hiçbir zaman elden bırakmamaya çalışmıştır. Devrimci Sol, halkın adaletini yaşama geçirirken, faşizmin yaşlı, genç, kadın, erkek demeden rastgele uyguladığı katliamcı saldırılarının karşısına devrimci şiddeti koymuş, alabildiğine hassas davranmış, gelenek ve ilkelere kalıcılığı için azami bir gayret içerisinde olmuştur. Diğer solun yaptığı gibi hesapsız, oligarşiye karalama ve anti-propaganda yapmaya fir-

sat veren bir eylem tarzının savunucusu da uygulayıcısı da olmamıştır. Basılan ve silahsızlandırılan karakollarda dahi, Devrimci Sol savaşıları suçlu suçsuz ayrımı yapmış, "bu devlet gücüdür" diyerek insanları taramamıştır. Devrimci Sol suçluları bizzat bulmuş ve suçuna uygun, devrimci adaletin gerektirdiği biçimde cezalandırmıştır. Süreç de bunu gerektirmektedir.

Devrimci Sol önderliği, devrimci hareketin henüz oluşum yılları olmasından da hareketle, kadroların devrimci adaleti içselleştirmesi, hareketin kendini yoksul emekçi halka kabul ettirmesi haklı hedeflerini gözden kaçırmaksızın, ortaya konulan devrimci adalet anlayışıyla dost da düşmana da devrimci halk iktidarının adalet anlayışının nasıl olacağını, nasıl olması gerektiğini göstermiştir.

Devrimci Sol'un adalet anlayışına, daha ilk oluşum yıllarından itibaren nasıl şekil verdiğinin, kadro ve savaşılarını nasıl yönlendirdiğinin bir göstergesi olarak, Devrimci Sol dergisinin Eylül 1980 tarihli 4. sayısında "Halkın Çıkarlarına Zarar Verilmemelidir" başlıklı yazıda şu bakış açısı ortaya konur;

"Devrimci Sol'un hiçbir kadrosu ve sempatzanı halkla ilişkilerinde sektör, onların çıkarlarını zedeleyici, devrimcileri kötü gösteren bu tür tavırlar içinde olmamalıdır.

- Bu tür tavırları gösteren diğer gruplar ise ortaya çıkartılıp halka teşhir edilmelidir.

-(...) Bir çok yerde lümpenler de, devrimciler adına çeşitli kesimlerden zorla para almakta ve devrimciler karalanmaktadır. Bu şahıslar mutlaka bulunup halka teşhir edilmeli ve devrimcilerin bu tür şeyler yapmayacakları anlatılmalıdır.

-Esnaflardan ve küçük sermaye kesiminden alınan her şeyin parası tam olarak ödenmelidir.

-Bağış, gönüllü bir davranıştır. Asıl güç olan, bir insanı senin düşüncene inandırarak sana yardım etmesidir. Zor ve gasp ise işin kolay yanıdır. Birincisi becerildiğinde o insan kazanılacaktır. İkincisinde ise o insan hem kaybedilecek hem de devrimciler aleyhine yıllar süren anti-propagandayı dalga dalga etrafına yayacak ve gericiğe hizmet edecektir.

-Faşizme karşı savaşta çoğu zaman istenmediği halde irademiz dışında halkın malına-canına zarar verme durumları doğmaktadır. Bu durumun asıl suçlusu faşizm olmasına rağmen, burjuvazi elinde tuttuğu basın, yayın vb. tüm araçları ile halka zarar veren en ufak bir davranışımızı dahi affetmemekte ve alabildiğine anti-propaganda yapmaktadır.

-Bunun için oligarşinin güvenlik kuvvetleriyle, faşistlerle çıkan çeşitli çatışma ve eylemlerde halkın maddi varlığına zarar verildiği durumda bu zarar gücümüz oranında mutlaka ödenmelidir. Halkın canına zarar verildiği hallerde ise bu durum en açık haliyle halka anlatılmalı ve oligarşinin anti-

propagandası etkisiz hale getirilmelidir.

-Faşizme karşı mücadele geliştikçe oligarşi de boş durmamakta ve devrimcileri avlamak için yoğun bir muhbir ağı kurmaktadır. Bunları etkisiz hale getirmek elbette ki devrimci hareketin bir görevidir. Ama bu işi yaparken de amaç halk kitlelerini örgütlemektir. Bir bölgede muhbir olarak bildiğimiz bir insanı cezalandırmadan önce birkaç kez devrimci tarzda yazılı ve sözlü mutlaka ihtar yapılmalı ve suçlarının ne olduğu, yaptığı muhbirlik işinin kime hizmet ettiği anlatılmalıdır. Bir sonuç alınmazsa o kişinin ne görev gördüğü, kime hizmet ettiği ve nasıl bir halk düşmanı olduğu kitlelere anlatılmalıdır. Cezalandırma ise en son yapılacak iştir.

... Yapacağımız her türlü işin hesabını çok açık bir şekilde halka verici ve insanları kazanıcı bir perspektife sahip olmak zorundayızdır.” (45)

Devrimci Sol tüm kadro ve sempatizanlarını burada sözü edilen anlayış doğrultusunda eğitmiş, yönlendirmiştir. Pratikte de bu bakış açısının belirlediği ilkelere uygun hareket edilmiştir.

Devrimci Sol, silahlı eylem hedeflerinin, kitlelerin anlayabileceği ölçüde açık ve net olması gerektiğini savunmuş, pratik olarak da amaçsız, halka zarar veren eylemlerin hep uzağında olmuştur. Eylemleri, salt askeri bir bakış açısıyla yapılan eylemler değildir. Devrimci Sol, böylesi pratik amaç taşımayan, salt askeri eylemleri yanlış bulmuş, bu tür eylemlerin devrimci mücadeleye yarar değil zarar getireceğini söylemiştir. Devrimci Sol için önemli olan haklılık zemininin yitirilmemesi, yapılan eylem etrafında kitleleri tartıştırmak ve örgütleyebilmektir. Değilse, silahlı eylemin hiçbir anlam ve kıymeti yoktur. Dolayısıyla, “halkın adaleti” olgusu boy vermiş, halk kitlelerince sahiplenilmiş, “Devrimci Sol yapmışsa haklı bir nedeni vardır” düşüncesi yerleşmiştir.

Faşist Odaklar Bir Bir Dağıtılıyor...

1979 yılı içerisinde yapılan silahlı eylemler içerisinde özellikle faşistlerin üs olarak kullandığı, faşist terör merkezlerine karşı Devrimci Sol üst üste baskın eylemleri gerçekleştirdi. Bu eylemlerden 14 Haziran 1979 tarihinde yapılan Kocamustafapaşa MHP binasının yakılması eyleminde Devrimci Sol savaşı Kenan Aydemir şehit düştü. Kenan Aydemir’in ağır derecede yanıklar alıp bir süre sonra hastanede şehit olmasının ardından MHP’li faşistlerin üs olarak kullanıp, toplantılar ve İstanbul çapında yapacakları eylemlerin planlanmasını yaptığı Cafe Mola’ya yönelik olarak düşünülen eylem için çalışmalar hızlandırıldı.

Uzun bir süredir düşünülen istihbarat çalışmaları yürütülmüş, eylem biçimi de netleştirilmişti, Devrimci Sol’un bu eylemdeki amacı Beyazıt Meydanı’nı, bu tür birkaç yerde üslenerek denetimleri altında tutmaya ça-

lişan sivil faşistleri bu bölgeden atabilmek, yıldırım ve bölgede işledikleri cinayetlerin hesabını sormaktı aynı zamanda.

Yaratıcıdır Devrimci Sol savaşçıları. "Anadolu'dan yeni gelmiş, milliyetçi, dindar bir lise mezunu" görünümünde faşist üsse sızılır, faşistlerle diyalog kurulur, daha sonraki günler için randevulaşılır ve Devrimci Sol savaşçısı kafeterya görünümündeki üste görevli faşistlerce "aşına olunan bir insan" durumuna gelir. Hemen ertesi gün, elinde James Bond bir çantanın içine yerleştirilmiş güçlü bir patlayıcı ile eylem yerine hareket eden Devrimci Sol savaşçısı üsse yönelir. Kafede en fazla 2 dakika kalmalı, çıktıktan en geç 1 dakika sonra da patlama gerçekleşmelidir. Bu "1 dakika" patlamadan etkilenmeyecek kadar uzaklaşmaya yetiyor. Çanta içeride uzun süre kalırsa kontrol etmek isteyen birisi de çıkabilir...

Patlayıcının ayarı ve eylemciye teslimi, bütün bunlar çok dikkatli bir biçimde yapılıyor. James Bond çanta, patlayıcının saati ayarlandıktan sonra açılmayacak biçimde kapatılıyor. Faşistler kafeye girişte arama yapmak isterse veya içeride herhangi bir şüphe durumunda açmak isterlerse çanta açılmamalı...

Çantayla içeri nasıl gidileceği, nereye, nasıl konacağı, içeriden nasıl çıkılacağı iyice planlanıyor, tekrar tekrar plan üzerinde anlatılıyor. Binanın 3. katındaki Cafe Mola'nın iç planı masa üzerinde dakikalarca inceleniyor.

Patlamaya 7 dakika kala, yolda yürüyen Devrimci Sol savaşçısına çanta teslim ediliyor. Kafeye çok yakın bir yerde çantayı teslim alan eylemci birkaç dakika içinde eylem yerinde olacak. Herhangi bir aksilik olursa, içeri giremezse, çevredeki yıkık bir binaya girip çantayı bırakacak kadar vakti var. O saatten sonra çantayı açıp patlayıcıyı etkisizleştirecek ne yer ne de zaman var çünkü.

Devrimci Sol savaşçısı hiçbir engelle karşılaşmadan, tam vaktinde, elinde bir defter, bir kitap ve çantayla içeri girer. İçeride Ortaköy Eğitim Enstitü'sünün faşistlerinden 20 kadarı bir sonraki hafta okulda yapacakları faşist saldırılarla ilgili toplantı yapmaktadırlar. İçeride onların dışında ayrı ayrı oturan 2-3 kişi daha var.

Çantayı masanın yanına koyup, defterini, kitabını masa üzerine bırakan Devrimci Solcu garsondan çay istiyor. Çayı hemen getiren garsondan simit de istiyor bu kez. Garson simit olmadığını, poğaça olduğunu söyleyince, poğaça sevmediğini söyleyerek, dumanı tüten çaya şekerini bile atıp karıştırmadan cebinde bozuk para araya araya dışarı çıkıyor. Saatine bakarak girdiğinden bu yana 1.5 dakikanın geçtiğini görüyor. Hızla aşağıya inerek oradan uzaklaşıyor. Binadan epey uzaklaştıktan sonra patlama sesini duyuyor.

Eylemin ertesi günü Beyazıt ve diğer bölgelerde duvarlarda ve pankartlarda;

“KENAN YOLDAŞ KAVGADA DAĞ GİBİ DÜŞTÜ
ZELZELEN DUYULDU DÖRT BİR YANDA VE BEYAZIT'TA
DEVİRİMCİ SOL” yazıları okunmaktadır.

Dört bir yandan sarsıntıların olduğu doğrudur. Ardı ardına eylemlere yeni eylemler eklenir.

EMPERYALİZME, FAŞİST TERÖRE, İŞSİZLİĞE VE PAHALILIĞA KARŞI MÜCADELE KAMPANYASI

Ecevit Hükümeti, 1979 Haziran ayında “IMF’ istikrar programı”nı gündeme getirdiğinde, bunun asıl olarak oligarşinin ekonomik krizinin bir sonucu olarak ortaya konduğu açıktır. Borç ödemek için, daha fazla borçlanmaya dayanan IMF’ politikaları CHP Hükümeti’nin işçi ücretlerinin durdurulmasını, tüketim maddelerine art arda zam yapılmasını, dolayısıyla emekçi halkı soymayı hedefliyordu. IMF’ ile anlaşılan ve IMF’nin programını benimseyen CHP Hükümeti de, böylece faşizmin karşısında olmadığını, faşizmle ve emperyalizmle uzlaşma, işbirliği siyaseti izleyerek halkı kandırmaya devam edeceğini bir kez daha gösteriyordu.

CHP’nin iki yüzlü politikasını teşhir etmek, IMF’ ve emperyalizmle bağımlılığını, zam politikasının da bundan kaynaklandığını somut olarak gösterip halka açıklamak ve bilinçlendirmek için Devrimci Sol, “Emperyalizm, Faşist Teröre, İşsizliğe ve Pahalılığa Karşı Mücadele” kampanyasını gündeme getirdi. DEV-GENÇ dergisinin 4. sayısında Devrimci Sol süreci tahlil eder ve şu sonuçlara varır:

“CHP-Ecevit iktidarı IMF’nin tüm şartlarını kabul etmiş, devalüasyon yüzde 100’ü aşmış, pahalılık ve işsizliğin had safhaya çıktığı böyle bir durumda faşist partiler, pahalılık, işsizlik ve yoksulluğun müsebbibinin CHP nezdinde ‘sol’ olduğunu ve bu yolla kitleleri kendi faşist demagojilerine alet etmeye başladılar...

CHP’nin sol bir kapitalist olduğu, ülkenin dışa bağımlı olduğu, pahalılığın ve işsizliğin sorumlularının emperyalizm, tekeli sermaye ve bir avuç sömürücü ve onların hükümeti CHP olduğunu halka göstermeliydik.” (46)

Kampanya sürecinde başlıca hedefler emperyalist tekeller, işbirlikçi sermaye, tefeciler, stokçular ve faşistlerdi. Bu doğrultuda yapılan çok sayıda eylem halk kitlelerinde sempati yarattı.

“IMF’NİN YÖNETTİĞİ DEĞİL BAĞIMSIZ TÜRKİYE” temel sloganı etrafında kampanya başarıyla yürütüldü. Yüzbinlerce bildiri, el ilanı ve afişlerle IMF’nin yeni-sömürge ülke ekonomilerini yönlendiren bir finans kuruluşu olduğu halka açıklandı.

Duvar yazılarıyla, bombalı ve bombasız pankartlarla, yasa dışı gösteri-

lerle IMF ve oligarşi teşhir edildi. Devrimci Sol'un örgütlü olduğu tüm şehirlerde ve alanlarda yürütülen bu faaliyetlere binlerce kişi katıldı. IMF ve işbirlikçi tekellerin yarattığı bilinçli yokluk ve karaborsa ortamında halkın acil ihtiyaçlarına çare bulmak ve sembolik de olsa yardım etmek amacıyla UNILEVER (Sana) ve MİGROS'a yönelik kamulaştırma eylemleri yapıldı. Yiyecek kamyonları gecekondü bölgelerine götürülerek halka dağıtıldı.

Böylece İstanbul'da 10 işbirlikçi tekeli şirket aynı anda basıldı. Onlarca silahlı Devrimci Sol militanı buraları bastıktan sonra içeride çalışanlara zarar vermeden -hepsini bir anda tecrit ederek- şirket binalarını tahrip ettiler, pencerelerinden pankartlar asıldıktan sonra binaları bombaladılar. Bu eylemler sırasında bir kişinin bile burnu kanamadı.

"Emperyalizme, Faşist Teröre, İşsizliğe ve Pahalılığa Karşı Mücadele" kampanyası çerçevesinde yapılması düşünülen eylem hedefleri arasında ABD kuruluşları da vardı. Bu hedeflerden biri olarak düşünülen "AMERİKAN BORAD HEYETİ" binasına yapılacak baskın, Devrimci Sol'un hemen bütün birimlerinin aynı gün ve saatte, aynı kampanya çerçevesinde harekete geçip, gerçekleştirmeyi düşündüğü onlarca eylemden biri olacaktı. Devrimci Sol'un böylesi bir taktiğe başvurmasının nedeni, bir yandan Devrimci Sol'un gücünü gösterecek olmasıyken, diğer yandan kendi gücünü ne ölçüde merkezi hedefler doğrultusunda harekete geçirebileceğini görecektir. Aynı gün ve aynı saatte onlarca eylemin yapılıyor olması doğaldır ki İstanbul polis ve sıkıyönetim güçlerini şaşkına çevirip paniğe sevk edecek, ne yapacağını bilemez hale getirecektir.

Böylesi özgünlüğü de içinde taşıyan "AMERİKAN BORAD HEYETİ" binası baskını aynı zamanda kampanyanın doruk eylemlerinden biridir de. Bu kuruluşun hedef alınmasının nedeni, halkı canından bezdiren işsizlik, pahalılık, yoksulluk gibi sorunların temelinde emperyalizme bağımlı olmanın yeni-sömürge ülke oluşun gösterilmesi yanıyla da kampanyanın özünüle çıkıyor olmasıdır.

Şirket, Eminönü Yeşildirek semtinde emperyalist kuruluşlardan birine ait olan beş katlı binanın dört ve beşinçe katlarını kullanmaktadır. Diğer katlarda şirketle ilgisi olmayan kuruluşlar bulunmaktadır.

Aynı gün ve saatte bir dizi eylemin yapılması nedeniyle eylemin günü ve saati üzerinde tartışma yapılmaz.

Amerikan Borad Heyeti Baskını Eylemine katılan bir savaşçının anlatımı

"Önceden ayarlanan saatte, saat 12.15'te bütün yoldaşlar eylem yerindeydi. Banka görevlisi jandarma da yerinde yoktu. Eylem sorumlusu yoldaş değişik görevler alacak grupların sorumlularını görüp 'hazırız' işaretini aldıktan sonra, eylemin başlaması işaretini verdi. Önce binanın etrafında

dış güvenliği alacak yedi yoldaş yerlerine yerleştiler. Buna göre, bina önündeki üst sokağın güvenliğini iki yoldaş; alt köşede iki yoldaş; binanın tam önünde de iki yoldaş görev alacaklardır. Dışarıdan gelebilecek herhangi bir saldırı durumunda bu yoldaşlar müdahaleyi önleyerek içerdeki yoldaşların dışarı çıkmasını ve bölgeden uzaklaşmasını sağlayacaklardır. Binanın karşı-sındaki Sirkeci Postanesi'nin önünde güvenlik alacak yoldaş ise, güvenlik grupları arasındaki koordinasyonu sağlamakla da görevliydi.

Dış güvenlik gruplarının yerlerini almasından sonra, binaya girecek altı yoldaştan üçü önden girdiler. Onları yarım dakika arayla ikinci üçlü izleyecekti. İlk üç yoldaştan ikisi içeri girerken biri önce dışarda kaldı ve camdan içeriyi izlemeye aldı. Eğer içeri giren yoldaşlar eylemi başlatırlarsa dışarıda kalan yoldaş da içeri girecek, bu da dışarıdakilere eylemin planlandığı gibi gittiği işareti olacak, ikinci grup üçlü ve eylem sorumlusu yoldaş onu izleyerek içeri gireceklerdi.

Binadan içeri giren iki yoldaş asansörle merdiven çıkışı arasında bir yerde oturan görevli bekçinin odasına yöneldiler ve bekçiye BORAD HEYETİ müdürünün yerinde olup olmadığını, görüşmek istediklerini söylediler. Bekçinin, müdürün yerinde olmadığı, öğleden sonra gelmelerini söylemesi ve bekçinin kendileriyle gelmeye niyetli olmadığına görülmesi üzerine enterne etmekten başka yol olmadığı kararı verildi. İki yoldaştan biri silahını çekip bekçiye kendileriyle birlikte yukarıya gelmesini, hiçbir şey yokmuş gibi davranmasını, söylenenlere uyarsa kendisine herhangi bir zarar gelmeyeceğini bildirdiler. Ve bekçiye de yanlarına alarak merdivenlerden çıkmaya başlamaları üzerine dışarıda bekleyip içeriyi gözleyen yoldaş da içeriye girdi.

Eylemin planlandığı biçimde yürüdüğünü anlayan eylem sorumlusu yoldaş ve ikinci grup hızla içeri süzıldüler. Ve önden giren gruba üst merdivende yetiştiler. Dördüncü kata gelindiğinde de her iki grup da maskelelerini yüzlerine çekerek hızla içeri girip önceden belirlenen hedeflere yöneldiler.

Beşinci kata girmekle görevli ekip içeri girdiğinde, girişteki bayan sekreteri enterne ederek bekleme salonu olarak kullanılan yere götürüp bir koltuğa oturtular. Bekçi de buraya oturtuldu. Sekretere müdürün yerinde olup olmadığı soruldu. Yerinde olduğu öğrenilince hiçbir ses duymadığından işinin başında oturan müdür odasına yöneldiler. Müdür onları şaşkınlıkla karşıladı. Hiç itirazsız söylenenlere uydu. Ve bekleme odasına götürülüp bir koltuğa oturtuldu. Bu sırada arka odalardan birinde bir çığlık sesi duyuldu. Şirketin yemekhanesinde görevli bayan karşısında silahlı-maskeli yoldaşlarımızı görünce korkuyla çığlık atmış. O da salona getirildikten sonra enterne edilenlere, yoldaşlarımız, kendilerinin Devrimci Sol savaşçısı ol-

duklarını; amaçlarının işsizliğe pahalılığa ve IMF ile girilen bağımlılık ilişkilerini protesto etmek olduğunu kendileriyle hiçbir işlerinin olmadığını eğer söylenenlere uyarlarsa burunları dahi kanamayacağını, sıradan insanlarla - Amerikan vatandaşı da olsalar- alıp veremedikleri bir şeyin olmadığını emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaştıklarını anlattılar. Bu sırada personelden bir bayan bayıldı. Eylem sorumlusu, personele, kolonyaları olup olmadığını sordu. Kolonyanın var olduğu anlaşılmaya hemen getirildi ve bayılan ayıltıldı. Bu bayanın Türkçe bilmediği ve bu nedenle söylenenleri anlamadığından aşırı heyecanlandığı anlaşılmaya personelden sözlerin İngilizceye çevrilmesi istendi.

Personelden ayrı oturtulan müdüre duvara dayanması ve cebindeki her şeyi çıkarması söylendi. Müdürün cebinden bir kimlik ve paralar çıktı. Paralar kendisine iade edilerek kimliğine el konuldu ve bir kez daha eylemin amacı anlatıldı. Amerikan emperyalizminin piyonu olduğu böylesi bir görevi bırakması tavsiye edildi. Ve sırtına 'Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi' yazıldı boyayla. Bu yazının kendi kişiliğine onuruna yönelik bir tavır olmadığı Türkiye'de bulunduğu görevin niteliğinden dolayı yazıldığı söylendi.

5. katta bunlar olurken 4. katı da ele geçiren yoldaşlarımız bu katta hiç kimsenin olmadığını gördüler. 4. kattaki yoldaşlarının yanına gelen eylem sorumlusu burada her şeyin normal olduğunu görmesi üzerine, personelin bu kata indirilmesi için emir verdi. Personel aşağı kata indirilirken yoldaşlarımızdan biri yanında getirdiği "İşsizliğin, Pahalılığın Sorumlusu Emperyalist Tekellerdir / Devrimci Sol" yazılı pankartı salona astı ve bildirileri serpiştirdi. Daha sonra iki kat arasındaki merdivenlere bomba süsü verilmiş paketler bırakıldı. Paketlerin içinde kampanya bildirileri vardı.

Alt kata indirilen personel, binaya yerleştirilecek patlayıcıdan hiçbir şekilde zarar görmeyecek kuytu bir köşeye yerleştirildi. Ve buradan ayrılmalarını, aksi takdirde bombadan zarar görebilecekleri sıkı sıkıya tembih edildi. Bu işlemler tamamlandıktan sonra eylem sorumlusundan gelecek işareti bekleyen bir yoldaşımız, elindeki patlayıcıyı müdür odasındaki masa ile evrak dolabının arasındaki bir yere yerleştirip fitili ateşleyecek sigarayı yaktı. Sigaranın yanıp fitili ateşlemesi 7-8 dakikayı bulacaktı. Ki, bu süre yoldaşlarımızın eylem bölgesini terk etmeleri için yeterli bir süredir. Üst kata bombanın yerleştirilmesi işaretini vermek üzere eylem sorumlusu yukarı çıkarken diğer yoldaşlarımız birer-ikişer eylem yerini terk etmeye başlamışlardı. Binayı en son olarak -personelin başında bekleyen yoldaşla birlikte- terk ettiler. Binanın çıkışında, bekçi odasında kendilerini bekleyen bayan yoldaşlarına silah ve maskeleri teslim eden bazı yoldaşlarımız da dikkat çekmeyecek bir süratle eylem yerinden uzaklaştılar. Dış güvenlikteki gruplar eylem yerinden ayrılmak üzere olan eylem sorumlusunun işareti ile görev yerlerinden ayrıldılar.

Ertesi günün gazeteleri eyleme genişçe yer verdiler. Bomba patlamış binada büyük ölçüde hasar olmuş ama personele hiçbir zarar gelmemişti. Eylem hedeflendiği, planlandığı biçimde gerçekleşmiş ve amacına ulaşmıştı.”

Bu kampanya sırasında Devrimci Sol militanlarından Hüseyin Taş ve Hüseyin Aksoy polis tarafından katledildi. Suçlular Devrimci Sol tarafından halka açıklanarak cezalandırılacakları duyuruldu ve çok geçmeden de bu katiller cezalandırıldı. İstanbul Kağıthane’de fabrikalara bildiri dağıtmaktan dönen bir grup Devrimci Sol militanından biri de Hüseyin Aksoy’dur. Kağıthane Jandarma Komutanı Başçavuş Erdal Görücü, çevirme sırasında Devrimci Sol militanı Hüseyin Aksoy’u şehit eder. Kampanya hedefleri kapsamında stokçulara karşı mücadelede bir yağ kamyonunun kaçırılıp halka dağıtılması sırasında Devrimci Sol militanları Şişli Emniyet Amirliği’ne bağlı bir ekibin müdahalesiyle karşılaşılır. Ekipte dört polis vardır. Üçü katletme yanlısı olmazken, biri, İsmail Top adlı polis Hüseyin Taş’ı şehit eder. Devrimci Sol’un adalet anlayışını bilen bizzat bu ekipteki polislerce katilin ismi Devrimci Sol’a ulaştırılır.

Hüseyin Aksoy’un katili Başçavuş Erdal Görücü ve Hüseyin Taş’ın katili polis İsmail Top, kısa süre içinde Devrimci Sol tarafından ölümle cezalandırılır.

Bu eylemler Devrimci Sol üyelerinden birine yönelik her hareketin cezalandırılacağı şeklindeki bir geleneğin oluşturulmasında önemli adımlardır.

Yine bu kampanya çerçevesinde yapılan eylemlerden birisi faşist üs “33 numara”nın bombalanıp tahrip edilmesi eylemidir.

O süreçte “33 numara” dendiğinde İstanbul’daki devrimcilerin hepsi neyin kastedildiğini bilirdi. “33 numara”, faşist MHP’nin Genel Başkanı Alpaslan Türkeş’e ait beş katlı bir binaydı. Faşistler bu beş katlı binanın her odasına ranzalar koyarak burayı yurt haline getirmişlerdi. Bu yurt, faşistlerin üssü olarak kullanılıyor, civardaki saldırılar buradan yönlendiriliyordu.

“33 numara” İstanbul Ortaköy’de Serencebey Yokuşu’ndaki MİT binasının hemen karşısında bulunduğundan, korunaklı bir yerdı aynı zamanda. Çok geniş bir alana yayılmış MİT binasının kalın ve yüksek duvarlarında sürekli silahlı nöbetçiler olduğu gibi, ayrıca faşistler de yurttaki silahlı nöbet tutuyorlardı. MİT binasının alt köşesinde kuledeki nöbetçi adeta 33 numaranın da nöbetçisi gibiydi.

Faşistler açısından önemli bir üs olan “33 numara”ya yönelik bir eylem, faşistlerde moral bozukluğu yaratacağı. Nerede olursa olsunlar devrimcilerin ellerinden kurtulamayacaklarını gösterecek, her geçen gün yeni

bir mevzi kaybettikleri İstanbul'da artık barınamayacakları bir kez daha gösterilecekti.

Önce, yurdun Devrimci Sol militanları tarafından basılması düşünüldü. Ancak binanın yeri ve koruması böyle bir eylemi çok riskli kıldığından bombalanarak kullanılmaz hale getirilmesinde karar kılındı.

Eylemi İstanbul Beşiktaş bölgesinin Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri (FTKSME) yapacaktı. Hedef, faşist üssün ortadan kaldırılmasıydı.

Binayı ve bölgeyi biliyordu savaşçılar. Binanın hemen yanındaki apartmanda Devrimci Sol sempatzanı halktan biri oturuyordu. Ve bu ilişki sayesinde savaşçılar, faşistlerin bütün hareketlerini izleyebiliyorlardı.

Eylem için en uygun zaman gecenin ilerleyen saatleriydi ve eylem sırasında çok sessiz olmak gerekiyordu. "33 numara"ya bitişikteki binanın çatısından geçilecek, bacadan veya havalandırma boşluğundan sarkıtılacak bombayla bina tahrip edilecekti.

Eylem için 3 kişi gerekiyordu. Patlayıcı toz haline getirildikten sonra bacadan sarkıtılacağı düşünülerak uzunca bir boru haline getirildi. 5 dakikalık bir fitille, uzun bir naylon ip hazırlandı. Gece saat 03.00'te harekete geçilebilirdi artık.

3 Devrimci Solcu aralıklarla yürüyerek bitişikteki binaya girdiler. Binaya girişte kimseye görünmemeye dikkat etmişlerdi. Sessizce çatı katına çıktılar. Binada oturan halk ilişkisinin anlaşılmaması için çatıya çıkan kapının menteşelerini söktüler. Buradan faşistlerin üssünün çatısına geçen 3 Devrimci Solcu, boru haline getirdikleri patlayıcıyı bacadan sarkıtmaya başladılar, ancak patlayıcı aşağıya inmiyordu, bir yere takılıyordu. Geri çektiler. Bu sefer çatının havalandırma kapağını zorladılar, kapak kilitliydi. Menteşeleri ile uğraştılar. Gürültü çıkacağını hesaplayarak bunu da bıraktılar. Bu kez çatı kapağına yöneldiler. Biraz uğraşınca çatı kapağı açıldı. İçeriye girerek patlayıcı koyabilecekleri uygun bir yer aramaya başladılar. Çatının altındaki katta faşistler dolaşıyordu. Onlarla karşılaşma durumunda silahların patlaması büyük olasılık olduğundan daha fazla inmeden, patlayıcıyı uygun bir yere yerleştirip fitili ateşlediler. Geri çekilmek için 5 dakika vardı. Geldikleri yoldan geri döndüler.

Eylem başarıyla gerçekleştirilmiş, binanın çatısı ve üst katı kullanılmaz hale gelmişti. Faşistler "33 numara"yı bir süre kullanamadılar. Eylem, devrimci çevrelerde büyük bir moral kaynağı oldu ve devrimcilere prestij kazandırdı. MİT binasının hemen yanında olmasının yanı sıra, çok iyi korunan faşist üssün bombalanması daha önceden de düşünüldüğü gibi faşistlerin moralini bozdu, şaşkınlığa yol açtı.

Binlerce Devrimci Sol militanı ve sempatzanının seferber edildiği -kısa adıyla- "IMF'ye karşı kampanya" başarıyla sonuçlandırıldı. Şehir eylem-

leri konusunda Devrimci Sol militanları deneyim kazanırken siyasi gerçekler halka somut biçimde açıklandı ve halkta Devrimci Sol'a büyük bir sempati yaratıldı.

"KIRK KATIR MI, KIRK SATIR MI?"

Ülke topraklarını en ücra köşesine kadar sarıp sarmalayan devrimci mücadele karşısında bunalmış, siyasi, ekonomik, sosyal krizi alabildiğine derinleşmiş düzen ve bu düzenin sultanı oligarşi için gündemde, yeni saldırı planları ve uygulamaları vardır şimdi. Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkes; Alevi, Sünni tüm ulus ve milliyetlerden, mezheplerden halkların yavaş yavaş anti-faşizm çerçevesini aşan ve sisteme yönelen mücadelesi karşısında oligarşinin yüksek sesle yaygarayı bastığı günlerdir. "Anarşi", "terör", "bölücülük" yaygaraları ile oligarşinin yapmaya çalıştığı, yine bilinçleri bulandırma, halkların gücünü bölme, zaafa uğratma gayretinden başka bir şey değildir. Kürdistan'da yükselen mücadele telaşını daha da arttırmakta ve Kürt halkının yok edilmesinin planları yapılmakta, uygulanmaktadır.

Tek tek cinayetler, saldırılar, yalan ve demagojiler yetmediği noktada gündeme getirilen kitlesel katliamlar da oligarşinin derdine derman olmamıştır. Genel olarak devrimci mücadele yükselmekte, durdurulamamaktadır. Anti-faşist potansiyelin her gün daha da artması, özellikle devrimci şiddet eylemlerinin faşist sürülerinin okuldan, mahallelerden, köyden ve hatta ilçe ve illerden sökülüp atılmasıdır, oligarşiyi korkutan.

Bu gidişe oligarşi açısından verilebilecek cevap belliydi. Bunun bir ayağını faşist saldırıların daha da arttırılması oluştururken, diğer ayağını -oligarşi açısından şimdi- misyonunu yerine getirmeyen Ecevit Hükümeti'ne tavır almak oluşturdur.

Reformcu görüntüsü vermeye çalışan bir zamanların "sağa da sola da karşı" Ecevit Hükümeti devrimci hareketlere ve halka saldırılarıyla halkın ve devrimcilerin düşmanı olmuşken, devrimci mücadeleyi oligarşinin istediği tarzda bastıramadığı için de şimdi oligarşinin istemediği adam duruma gelmiştir.

Tekelci burjuvazi TÜSİAD aracılığıyla Ecevit Hükümeti'ne karşı bir kampanya açıyor ve gazetelere tam sayfa ilanlar vererek hükümeti istifaya çağırıyordu. Ecevit Hükümeti tekelci burjuvazinin isteklerine cevap verememektedir. Neydi istedikleri; ücretlerin dondurulması, grevlerin yasaklanması, tarımın vergilendirilmesi, kamu harcamalarının iyice kısılarak paramusluklarının kendilerine doğru akıtılması ve nihayet sınıf mücadelesinin kanla bastırılması. Sıkıyönetimli parlamenter faşizmi bile yeterli bulmayan MHP ve ona bağlı kuruluşların, "Başbuğ"un itlerinin yaptıkları cinayet ve katliamların da çözüm olmadığı telaffuz edilmektedir. Süreç hızla açık faşizme doğru evrilmektedir. Her ne kadar istenilen açık faşist bir iktidar da

olsa, henüz tekellerin böylesi bir gücü de yoktu. Bu nedenle, oyuncularını ve oyuncularının rollerinin belli olduğu bir oyun başlamıştır artık. Ecevit Hükümeti bir biçimde alaşağı edilecek, darbe yapacak gücü buluncaya dek, bu kez emperyalizmin ve oligarşinin eli ayağı AP azınlık hükümeti olacaktır.

Gündemde ara seçim vardı.

1979 Eylül’ünde, ara seçim gündeme geldiğinde ilk planda öne çıkarılan AP-CHP koalisyonu oldu ve pasifist sol burjuvazinin kuyruğuna takılmakta bir an bile gecikmedi. Korkak aydınların ve pasifist solun özünde istediği MHP’li faşizm yerine AP-CHP koalisyonunun başında olduğu bir faşist devlettir.

Devrimci Sol açısından ise sorun son derece açıktır. Devrimci Sol’un sorunu açık faşizm ya da parlamenter faşizm arasında bir tercih yapma sorunu değildir. Olamazdı da. Net olan ve öne çıkarılması gereken tek şey vardır; “Tek Yol Devrim”. Korkak aydınların, reformistlerin, oportünistlerin düşündüğü gibi, açık faşizmi önlemenin yolu, kesinlikle parlamenter faşizme boyun eğmek değildir. Aksine devrimci mücadele yükseltilmeli, devrimci şiddeti halkla bütünleştiren örgütlü savaş boyutlandırılmalı, oligarşiye darbeler vurmaya devam edilmelidir. “Kırk katır mı, kırk satır mı” ikilemi içinde olan burjuva milliyetçisi PDA’cılar, TKP, TİP, TSİP gibi parlamentaristler gibi biçare değildir Devrimci Sol. Ve ara seçim sürecinde, seçim taktiğini belirler, haykırır; “Düzen Partilerine Oy Yok...” Devrimci Sol, aynı tarihlerde DEV-GENÇ dergisinde, “Seçimler Üzerine” başlıklı bir yazı yayınlarak, tavrını net olarak tüm kamuoyuna duyurdu.

“Evet, Ecevit’in ‘umut’ olma özelliği kaybolmaya başlamış ama yerine devrimci alternatif bir hareket henüz kitlelere yeterince kendisini kabul ettirip, kitleleri bir parti etrafında mücadeleye katamadığı sürece oligarşinin yeni ‘umut’ları çıkacaktır.

İşte devrimciler böylesi bir durumda CHP’ye karşı belirsiz-muğlak bir tavır takınamazlar artık. CHP’nin kimlerin temsilcisi olduğu açık ve net halke anlatılmalı ve halkın düzen partilerine ve parlamentoyu amaç edinen partiküllere (TİP,TSİP vs.) umut bağlamaları engellenmelidir.

Yukarıda anlattığımız tüm gerekçelerden ötürü devrimciler seçim platformunu kitlelerin bilinçlenmesinin araçlarından biri olarak kullanmak için devrimci bağımsız adaylar çıkartabilirler. Biz genç ve yeni bir hareket oluştumuzdan ötürü şu anda böylesi bir hazırlığa ve şartlara sahip değiliz.

Bu şartlara sahip olmadığımızdan bağımsız devrimci adaylar çıkaramadık.

Seçimlerde temel sloganımız düzen partilerinin ve parlamentonun teşhiri olmalıdır.

Ve ‘düzen partilerine oy yok’ sloganını işlemeliyiz.

(...)

Kısaca özetlersek,

Parlamentoyu ve seçimleri barışçıl mücadelenin araçlarından biri olarak reddetmeyiz.

- Buna bağlı olarak devrimci bağımsız adaylar çıkartılabilir.

-Şu anda objektif ve subjektif şartlarımız bağımsız adaylar çıkarmaya uygun değildir.

- Düzen partilerinden hiçbirini desteklememeliyiz.

- TİP - TSİP vs. partileri ve bunlara bağlı bağımsız adayları, parlamenter mücadeleyi amaç olarak ele aldıklarından desteklememiz mümkün değildir.

- Seçimlerde temel görevimiz 'düzen partilerine oy yok, Tek Yol Devrim' perspektifinde halk kitlelerine gerçekleri açıklamaktır. Bilinmelidir ki, halk kitlelerinin düzen partilerinden ve parlamentodan umutlarını kesmenin ve onları bu platformun dışında örgütlemenin temel aracı örgütlü bir güç olmaktır. O da proletaryanın partisidir. Temel görevimiz ve propagandamız bu noktada odaklaşmalıdır." (47)

Yapılan ara seçimlerin ardından, artık iş başında olan "örtülü MC" yani AP azınlık hükümetiydi. İşe başladığı ilk günden itibaren, sahiplendiği misyonun bilinciyle Demirel'in ilk yaptığı ekonomik saldırıları başlatmak olacak ve 24 Ocak 1980'de, tarihe "24 Ocak Kararları" olarak geçen ekonomik saldırı paketi ilan edilecekti. Yoksul halkın yaşamı daha da çekilmez hale gelecek, baskılar, işkenceler, zamlar artarak sürecekti.

DEVİRİMCİ SOL'UN YAŞADIĞI İLK KOMPLO AÇIKLIK VE DEMOKRASİ ANLAYIŞININ ZAFERİ

Sürecin ve sınıflar savaşımının odak noktası olan sivil ve resmi faşist terörün önüne geçme, devrimci şiddet temelinde yükseltlen ve halkın örgütlü gücüyle bütünleştirilen bir örgütlü-silahlı savaşımı yürüten Devrimci Sol, hızla koşusuna devam ederken, 1979 yılı sonlarına doğru dönemsel bir engelle karşılaşır. THKP-C'nin devrimci yorumuyla yaşanan sürece müdahale edilmiş, oluşturulan politikalar, taktik hedefler doğrultusunda, mücadele her gün daha da ivmelendirilirken, anti-faşist mücadele Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar yaygınlaşır ve Devrimci Sol bölgelere kadar şehir-kır savaşı yönünde hızla adımlar atarken, devrimci hareket bir komplo ile karşı karşıya kaldı.

Sıkıyönetim ilan edilmiş, kitlesel katliamlar, faşist terör ve operasyonlar alabildiğine yaygınlaşmış, oligarşi göstere göstere açık faşizm hazırlıkları yapmaktadır. Bu koşullarda Devrimci Sol siyasi arenaya çıkmış, örgüt-

sel pek çok problemi aşarak, mücadeleyi yükseltme ve Türkiye halklarına önderlik etme misyonunu yüklenirken, tasfiyecilik eğilimi yavaş yavaş su yüzüne çıkmaya başladı. Devrimci Sol'un üstlendiği misyonu ve misyonun gerektirdiği dişe diş mücadeleyi, bu mücadeleye uygun örgütlenmeyi göze alamayan, buna niyeti dahi olmayan tasfiyeci-oportünist hizip 1979'da "Platformcular" olarak tarih sahnesine çıktı.

Daha, 20 Aralık 1978 tarihli Devrimci Sol Organizasyon Komitesi toplantısında, Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş tarafından altı özenle çizilen ve komite üyeleri için düşünülen "şüpheli" kaydı savaşın ve örgütlenmenin geline aşamasında doğrulanıyordu. Ne diyordu Devrimci Sol önderi; "Geleceği şüpheli de olsa merkezi bir organizasyon şarttır."

DY döneminde, kendiliğinden mücadele içinde öne çıkmış ileri unsurlardır belki bu şahıslar, ama P-C görüşlerinin devrimci yorumunun tam anlamıyla hayata geçirildiği bir pratik mücadele içinde kendilerini kanıtlamış, bu anlamda denenmiş, sınavlardan geçmemişlerdir.

1978'de siyasi arenaya çıkan, bu parsellenmiş siyasi arenada dişe diş bir kavga ile kendisini yoktan var eden Devrimci Sol'un, sözü edilen "P-C'nin devrimci yorumu"nu hayata uygulaması ile, ileri de olsalar kendini gizleyen kadroların gerçeklerinin gün ışığına çıkması da fazla gecikmemiştir.

Yüz yüze olunan, kökleri DY'de olan oportünist bir hiziptir, ama perde arkasında planlı bir komplonun olduğu oportünist bir hiziptir söz konusu olan.

DHKP-C Önderi Dursun Karataş bu gelişmeyi şöyle ifade eder:

"... Daha önce de izah ettiğimiz gibi, THKP-C mirasını savunmamız ve de oportünist, revizyonist, solun THKP-C'yi göstermek istediği gibi sadece silahlı eylem yapan, sınırlı sayıda insan olmadığımız, tersine devrimci şiddetle kitle hareketini birleştirmiş, kitlesel bir hareket olmamız, sağ ve sol sapmaların etkisinde kalmayarak doğru bildiğimiz yolda ısrar etmemiz, eski ve yeni, yakın devrim hayalleri ile yola çıkmış, bir atımlık barutu olanları oldukça korkuttu. Hareketimizi yolundan döndürmek için çok daha sinsi, farklı hesaplar içerisine girerek komplo düzenlediler. Hareket içerisinde belirli alanlarda yeniden istihdam edilen ve DY ayrılığında başından beri birlikte tavır aldığımız ama hiçbir zaman bu tavır alışın önemini yeterince hissetmemiş, devrimciliği, devrimi günlük uğraş gibi kavramış bu insanlar (3 kişi), farklı alan ve bölgelerde çalışmalarına, birbirleri ile hiçbir ilişkileri olmamasına rağmen, örgütten habersiz bir araya gelerek kumpas kurdular. Bu şahıslar, değil bir grup veya bir örgüt yönetmek, devrimciliği içselleştirip içselleştiremedikleri bile tartışılır haldeydiler. Bu tür şeyleri yapacak si-

yasi cesareten de yoksundular. Onlara bu cesareti şırına eden, THKP-C mahkemelerinde emperyalizme övgüler dizmiş, oyuna geldiklerini söylemiş, faşizme yaltaklanmış Ertuğrul Kürkçü'dür..." (48)

Böyle bir geçmişe sahip Ertuğrul Kürkçü kendi kabuğunda yaşayıp, yıllarca gelişen mücadeleyi seyreden durumda kaldıktan sonra, THKP-C'nin ve onun ortaya koyduğu silahlı mücadelenin, bu mücadelenin, Kızıldere direnişinin yarattığı potansiyelin kendi küçük dünyasına sığmayacak denli büyük olduğu gerçeğiyle yüz yüze geldiği an gerisin geri yüzseksen derece döndüğü andır aynı zamanda. "Emperyalizmin provokasyon teorilerini" unutmuş, hiçbir özeleştirici yapma gereği bile duymadan, ne şiş yansın ne kebab mantığıyla yuvarlak sözler kullanıp, genel olarak "THKP-C devrimci bir hareketti" diyerek, burjuva gazeteleriyle röportajlara başladı. Amaç, kolay yoldan siyasi arenaya çıkmaktı. Lekelidir Ertuğrul Kürkçü. Önce DY, KSD gibi siyasi hareketlerle flört etmeye başladı ama onlara angaje de olmadı.

"Lekeli de olsa THKP-C'deki ismini kullanmanın peşindeydi. Hareketimiz içindeki bu komplocular onun için bulunmaz bir fırsat oldu. Bu komplocuları yanına alarak güç oluşturup, kendini meşrulaştırmak istedi." (49)

1979 Aralıkta yayınlanan Devrimci Sol imzalı "Küçük Burjuva Eğilimlere ve Tasfiyeciler Hizipçilere Karşı Hareketimizi Savunalım, Saflarımızı Sağlamlaştıralım!" adlı broşürde, bu tasfiyeciler oportünist hizbin amaçları, niteliği ve savundukları görüşler şöyle özetlenir;

"(...) dönemin küçük burjuva ve kendiliğindenci karakteri sonucu, birçok zaaflı küçük burjuva unsur rahatlıkla varlığını sürdürebiliyor ve ön plana geçebiliyordu. Hatta öyle ki, bütün derdi, kişisel popülerite ve kendi (ben) duyguları hep önde gelen, hareket ettirici ögesi olan insanlar bile bu dönemin kanatları altında gelişebilmişler, yükselmişler, popüler olabilmişlerdir.

Yeni örgütlenme ilişkilerinin oluşturulması döneminde ortada olan bu tablo bugünün örgütlenme ilişkilerine, disiplinine karşı direnen unsurların gerçek yapılarını, o zamandan sergiliyordu. Kendiliğindenci dönemin özelliklerinin bir ürünü olarak ortaya çıkan zaaflı unsurlar, kendi zaaflarının, konumlarının sürdüğü bir örgütlülük istiyorlardı. Ne diyorlardı?

- Bir yazı kurulu oluşturulmalıdır.
- Hareketin bir an evvel organları oluşturulmalıdır.

Yeni örgütlenme başında önerilen, fakat daha sonra örgütlenme ilişkilerini kabul eder görünen bu unsurların savundukları görüşlerin muhtevası, Menşevik örgütlenmeyi savunmaktı.

Kendi konumlarını, zaaflarını koruyan bir örgütlenme, organlaşma, ya-

zı kurulu vs. gibi örgütlenmeyi savunmak, hareketin, pratik içinde yetişerek, güçlenecek olan kadrolaşma ve örgütlenme anlayışına tamamen ters düşüyordu.

Hareketin yeni örgütlenme ilişkilerinin olduğu süreç içinde, bu unsurlardan bazıları popüler yapısına uygun bir ortam ve konum bulamayınca kendilerini sempatizan ilan etti. DY'den bu yüzden ayrılıp Devrimci Solcu olan bu popülist unsurlar hareketin gelişmesine, güçlenmesine bir damla katkıda bulunmadan kendilerini 'sempatizan' ilan edip kenarda oturdular, beklediler; zamanı gelince de ortaya çıkıp harekette 'iş' içinde olan bir insan gibi düşüncelerini söyleme cesaretini gösterebildiler.

Kimileri yeni örgütlenme yapısı içinde sorumluluk almalarına rağmen;

- Özerklik, kendi başına hareket etme, kendi başına buyrukluğa gibi kendiliğindenci dönem alışkanlıklarını sürdürdüler.

- Eski ahbap-çavuş, feodal ilişkilerine dayanarak her şeyi bilmek biçimindeki anlayışlarını sürdürdüler.

- Kendi kişisel çıkarlarını özel sorunlarını sürekli ön planda tuttular.

- Harekete yapacağı katkıları, örgütlenmeyi kendi düşünce ve çıkarlarına uygun olarak sürdürdüler.

- Kimileri ise, gene hareketin sorumluluk ilişkileri içinde olmalarına rağmen;

- Disiplinden, örgütlenmeden bahsettikleri halde, pratikte kendileri disiplinsiz, örgütsüz, laçka hareket ettiler.

- Organlaşma vs. deyip asıl kendileri, örgütlenmemizin bugünkü örgütlenme ilişkilerini ciddiye almadılar, aslında kendilerine uygun konum olmadığı için organlaşma vs. gibi tantanalara dillerinden düşürmediler.

- Hareket içinde, aslında hareketin görüşlerini savunmadan iki yüzlüce kalmayı çıkarlarına uygun gördüler.

Bütün bu eğilimlerin ardında yatan gerçek neydi? Kendi konumlarını yalnızca kendilerini düşünen küçük burjuva bireycilerinin imtiyazlarını korumak istemeleriydi.

Hareketimiz yeni örgütlenme ilişkilerini sürdürüp, faşizme karşı mücadele verirken, devrimci şehitler verirken, bu insanlar ne yapıyorlardı;

- Kendi konumlarının ne olacağını, geleceklerini düşünüyorlardı.

- İmtiyazlarının devamı için ne yapacaklarını düşünüyorlardı.

Evet, birbirlerine karşı, 'popülisttir, bir işe yaramaz, ne olacağı belli değil, bürokrattır, asker kafalıdır, çete anlayışını savunuyor, siyasi dar görüşlüdür' vs. gibi eleştiriler yapan, birbirleriyle bir arada bulunmak istemeyen insanlar bir anda bir araya geldiler.(...)

Sonuçta, harekete karşı, onun görüşlerine, örgütsel ilişkilerine karşı gayri-memnunları 'birleştirmek', yani hareketimizin ideolojik ve örgütsel mekanizmalarını kendi imtiyazlı küçük burjuva zaafı, konumları için tasfi-

ye etmeye kalkmak, komploculuk yapmak... hareketin yönetimini suçlamak.

İşte yaptıkları budur...

(...)

Sonuç olarak;

- DS'nin yaşama şansı yoktur, görüşleri yoktur, çıkmazdadır.
- Bu yüzden tasfiye edilmelidir.
- DS'nin görüşleri yoktur ama var olan görüşleri içinde de,
- THKP-C değerlendirmesi yanlıştır,
- Öncü savaşını demagojik olarak savunarak, aslında DY'den farklı değildir.
- Direniş Komiteleriyle FTKSME'ler aynı şeylerdir,
- Temel çelişki, Türkiye'de de burjuvazi ile proletarya arasındadır. DS troçkist temel çelişkiyi savunuyor vs.

Bu değerlendirmelerin varacağı sonuç nedir? DY KSD ve DS tasfiye edilerek ortak bir güçlü 'birlik' hareketi oluşturmak. Bu 'hareket' bir fraksiyon olmayacaktır. Tam anlamıyla bir orta yol hareketi olacaktır.

(...)

İşte birlik diye kopardıkları yaygara bundan ibarettir. Zaten başka türlü birliğin oluşması mümkün müdür? Bugünkü kurnaz idealcilerin, tasfiyecihizipçilerin arzuladıkları şey, gayri memnunnardan oluşan 'birlik siyasetidir'. Öyle bir birlik ki, birbirlerine güvenmeyen, konum kavgasına düşecek olan insanların kavgalı birliği...

İşte arzuladıkları şey budur... Bu arzuları için DS içinden çıkan tasfiyeciler, DS'nin siyaset olmadığını, görüşleri olmadığını, dağıtılması gerektiğini ileri sürüyorlar. Bu haince arzularının gerçekleşmesine imkan yoktur ve imkan verilmeyecektir.

DS'nin siyaset olup olmadığını DS militanları çok iyi bilir. Bu soruya cevap vermeyi DS militanlarına bırakıyoruz.

- Evet, bizim için önemli olan DS'nin siyaset olmadığını savunan, dağıtılmasını isteyen tasfiyecilerin hainliklerini teşhir etmek, saflarımızı, kadrolarımızı güçlendirmektir.

DS'yi siyaset olarak görmeyen, dağıtılmasını isteyen insanların mantığını kavradık mı, küçük burjuva teslimiyetçiliğini, hareketi arkadan hançerlemenin nedenlerini kavramış oluruz. " (50)

Evet, öne sürülen teori budur. DY, Devrimci Sol ve KSD birleşmeli, çünkü bu siyasetler arasında temel hiçbir fark yok denmektedir. Komplocuların feyz aldığı düşünceler Devrimci Sol'un düşünceleri değildir. Ve hedefledikleri DY ve KSD'nin eklektik bir bileşimini sağlamak, Devrimci Sol'un yok edilmesidir. Bunu yaparken de örgütten ayrılmış, örgütün habe-

ri olmaksızın görev yerlerini terk etmiş, bırakmış, sinsi bir planla komplo düzenlemişlerdir.

Devrimci Sol, bağımsız kimliğiyle siyasi arenaya henüz yeni çıkmış ama dişe diş bir mücadeleyle kendisini var etmiş, statüleri parçalayarak siyasi arenada kendisine yer açmıştır. Devrimci Sol her şeyiyle mevcut soldan farklı bir misyona sahiptir. Bu farklılık onun çalışma tarzında, eylem anlayışında, üslubunda ve bir bütün olarak kadroların yaşam biçimindedir. Tasfiyeci-oportunist hizip birkaç ayda ortaya “platformcular” diye çıkmıştı belki ama çabaları sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Çünkü genç kadrolara güveni esas alan, halka ve kadrolara kendisine ve ideolojisine güvenle açık olmayı ilke edinmiş Devrimci Sol, kısa sürede sözü edilen broşürle tüm kadro ve taraftarlarına gelişmelerle ilgili bilgi verdi.

Devrimci Sol kadroları ve taraftarlarından büyük bir tepki alan komplocu “platformcular” hemen hiç kimseyi yanlarına alamadan, telaş içinde kaçtılar. Sığınacak liman arıyorlardı ve buldular. Komplocu çete elemanlarından biri KSD’ye, biri DY’ye giderken üçüncüsü de bir mafya çetesi kurdu... artık gaspçılık yapıyordu. Daha sonraki yıllarda önce hapse düştüler, daha sonra ise düzene döndüler. “Avrupa”da mülteciliği seçtiler.

Devrimci Sol, kadrolara güven politikası ve açıklığı ile karşı karşıya kaldığı bu ilk komplo faaliyetini hızla boşa çıkarmasını bildi. Devrimci Sol için bu önemli bir sınavdı ve bu sınavdan hem kadrolar hem de taraftarlar başarıyla çıktılar.

Ertuğrul Kürkçü ise, yeni bir ihanetine izin verilmemesinin yenilgisini yaşıyordu. Ve bir daha böylesi bir denemesi olmadı. O artık bir küçük burjuva aydını olmayı tercih etmiştir.

Devrimci Sol, genel anlamda burjuva özlemlerine, küçük-burjuva zaaf ve eksikliklere sahip, devrimci dinamikleri ölmüş, kariyerist, popülist, “ben” duygusuyla hareket eden eskileri aşacak ve öfke seli Devrimci Sol, hızlı koşusuna, mücadelenin ivmesini daha da yükselterek devam edecektir.

Süreç, mücadele, politik ve askeri örgütlenmede, hareketin organlaşmasında ve merkezileşmesinde sağlanan atılımlarla gelişir. Ve Devrimci Sol, hiç kimsenin yadsıyamayacağı, her gün büyüyen, gelişen bir güçtür artık.

24 ARALIK 1979 MARAŞ KATLİAMININ YILDÖNÜMÜ VE DEVRİMCİ SOL’UN TAVRI

Devrimci Sol için devrim şehitleri mücadelenin önemli manevi güçleridir. Bu nedenle, devrim şehitlerine her zaman yüksek bir değer vermiş, şehitleri devrim mücadelesinin önemli, vazgeçilmez bir parçası haline ge-

tirmiştir.

Devrimci Sol, Türkiye devriminin yolunu belirleyen THKP-C önderlerinin ölüm yıldönümü olan 30 Mart'tan yola çıkarak, 30 Mart-7 Nisan tarihi arasını "Devrim Şehitlerini Anma Haftası" ilan etmiştir. Bu nedenle, her 30 Mart, devrim şehitlerine bağlılığın, devrimci geçmişlerine sahip çıkmanın, saygı duymanın, bu doğrultuda devrimci bir bilinç ve ahlak yaratmanın günü olmuştur. Aynı günler oligarşi için korkulu günlerdir. Hatırlamak istemezler ama hesap soran Devrimci Sol'un adaleti ısrarla hatırlatır suçlarını.

Devrimci Sol'un, daha katliam haberi duyulduğu andan itibaren duyarlı olduğu, tüm güçlerini seferber ederek hesabını sorduğu Kahramanmaraş katliamı da, her yıl anılmış Devrimci Sol, örgütlü olduğu her alanda çok çeşitli eylem biçimleriyle katliamı protesto kampanyaları düzenlemiştir.

Katliamın hemen 1 yıl sonrası, Aralık 1979, hem devrimciler hem de sivil faşistler ve devlet için büyük önem taşıyordu. Çünkü katliamın birinci yılında yapılan eylemler faşizmin kitleleri baskı, zor ve faşist katliamlarla teslim alma çabalarına verilecek ciddi bir cevap olacaktı.

24 Aralık 1979 Kahramanmaraş katliamını protesto kampanyası, Devrimci Sol'un kitle, kadro potansiyelini, örgütsel gelişiminin ve devrimci eylem gücünün, bu tarihlerde ne durumda olduğuna ilişkin önemli de bir gösterge durumundadır.

Sadece İstanbul'da gerçekleştirilen eylemler;

Devrimci Öğretmen Hareketi (DÖH), TÖB-DER'in genel boykot eylemi çağrısına uyarak boykota etkin katılım sağladı. DÖH'ün çabaları sonucu ilk defa TÖB-DER içinde tüm sol'un (TKP ve HK dahil) birliği sağlandı.

Memur kesiminde 21 Aralık günü başlayan ve birçok işyerinde hayata geçen bildiri dağıtma, afişleme eylemleri yapıldı. 24 Aralık iş bırakma eylemi çeşitli biçimlerde gerçekleştirildi.

Mecidiyeköy Gelir Vergi, Kocamustafapaşa Gelir Vergi, Kocasinan Emlak Vergi, Sarıyer Vergi, Defterdarlık, Emlak Sandığı, Galata Vergi, Nakil Vasilatlar Vergi Dairesi, Beyoğlu Vergi, Sirkeçiler Gider Vergi, İETT Altıntepe, İETT Şişli-Levent, Milli Piyango, Şehirlerarası Telefon Santral (PTT), Tophane PTT, İstanbul Belediye Sarayı, Milli Eğitim Müdürlüğü'nde iş bırakma, iş yavaşlatma, bildiri dağıtma, pankart asma, toplantılar düzenleme vb. biçimlerde gerçekleştirildi. Devrimci Memur Hareketi'nin (DMH) önderliğinde gelişen bu eylemler faşist katliamı protesto etmenin birer ifadesi oldu.

İşçi kesiminde, iş bırakma, anma toplantıları, pankart asma, bildiri dağıtımı biçiminde eylemler gerçekleştirildi. 30 işyerinde Devrimci İşçi Hareketi (DİH)'nin önderliğindeki bu eylemlerde de işçi sınıfı faşizme karşı tepkisini dile getirdi.

Gençlik kesiminde, DEV-GENÇ önderliğinde;

Temel Bilimler, İÜ Edebiyat, Beyazıt Yabancı Diller YO, İTÜ Gümüşsu-

yu-Taşkıyla, İÜ Eczacılık, Yıldız, MYO, Nişantaşı Dişçilik ve Eczacılık, Gazetecilik YO, İTÜ Maden-Mimarlık-Mühendislik (Ayazağa) Fakültelerinde ve Işık Mühendislik'te bir günlük boykot, yürüyüş, forum eylemleri;

Çapa Tıp, Bahçelievler Kampüsü, Kadıköy Mühendislik, Vatan Mühendislik ve Spor Akademisi'nde 2 günlük boykot, forum ve yürüyüş eylemleri yapılırken, İstanbul Teknik Öğretmen'de 4 günlük boykot yapıldı.

DEV-GENÇ ve diğer gruplarla birlikte ise; İTİA, Cerrahpaşa Tıp, Veterinerlik YO, Tatbiki Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nde de boykot ve forumlar yapıldı.

Liseli DEV-GENÇ Önderliğinde;

Şişli, Kuştepe, Feriköy, Alibeyköy Meslek, Yeşilköy, Fındıklı, Kabataş, Akşam Ticaret, Kasımpaşa, Zincirlikuyu Yapı Meslek ve Sarıyer liselerinde işgaller yapıldı. Yine toplam 40 Lise'de Liseli DEV-GENÇ Önderliğinde boykot, forum ve protesto yürüyüşleri yapıldı.

Kahramanmaraş katliamının 1. yıldönümünde Devrimci Sol gerçekleştirdiği eylemlerle katliamın yıldönümünü faşizmden ve oligarşiden hesap sorma gününe çevirdi. Birkaç gün içinde gerçekleştirilen bu eylemlerle birlikte, Devrimci Sol militanları, faşist odaklara ve faşist yöneticilere yönelik cezalandırma eylemleri düzenlediler.

İstanbul'da okul çevrelerinde yeralan böylesi faşist yuvalarından "Platin", "Marmara", "Aksaray" ve "Cerrahpaşa" kahvehaneleri, Devrimci Sol Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri (FTKSME) öncülüğünde basılıp dağıtıldı, tahrip edildi. Yine Cankurtaran ve Beyazıt'ta faşist yuvası olan kahvehanelerde bildiriler dağıtıldı. Bu arada faşistlerin üslerinden biri olan Artvin Öğrenci Yurdu'na düzenlenen silahlı baskında faşistler yaralandı. Kadıköy-Kuşdili, Şişli ve Bakırköy'de faşistlerin kaldığı evlere yapılan baskınlarda iki faşist cezalandırıldı ve birçok faşist yaralandı. Beşiktaş'ta bulunan Irak Türkleri Dayanışma Derneği -faşist bir üs olarak kullanılıyordu- yönetim kurulu üyesi bir faşist te öldürülerek cezalandırıldı. Faşistlerin saldırı merkezlerinden olan Kahramanmaraş Öğrenci Yurdu basılarak tarandı ve bombalandı.

Sivil faşistlerin üslerinden biri olan Maraş Yurdu, İstanbul Fındıkzade'de, Çukurbostan semtinde 5 katlı bir binaydı. Bu bölgede faşistlerin başka yurtları da olduğu gibi Maraş Yurdu, devrimcilerin geçemediği bir sokağın ucunda bulunuyordu.

Maraş Yurdu'nun konumundan dolayı yurda yönelik bir eylemde çatışma çıkması durumunda birkaç dakika içinde diğer faşist yurtlardan yardım geleceği gibi, yurdun kendi silahlı nöbetçileri ile çevrede asker-polis denetimi vardı. Bu nedenlerle yurda yürüyerek ya da normal bir araçla gitmek, daha yurda varmadan çatışmanın başlaması demektir.

Bu nedenle, koşulları çok iyi bilenlerce eylem planı yapılıyor. Buna göre;

- Yurdun kapısına, ilk bakışta polis görüntüsü verecek bir Ford marka minibüsle gidilecek, çıkışta ise, yandaki boş arsadan geçilip arka sokağa geçilecek, minibüse binilip uzaklaşılacak...

- Yurdun nöbetçisi kapıda yakalanabilirse kapı açtırılacak olmazsa kapı camını kırarak içeri girilecek...

- Yurt tam dolu olmadığından faşistlerin hangi katta, hangi oda da kaldıkları da bilinmediğinden, olayın gelişimine göre mümkün olduğunca çok odaya girip faşistler aranacak...

- Erken bir çatışma çıkıp faşistleri bir yerde toplama olasılığı yüksek olduğundan tahrip gücü yüksek iki patlayıcı yerleştirilip bina kullanılmaz hale getirilecek. Bunlardan biri çıkıştan 2-3 dakika sonra patlayacak şekilde ayarlanacak olan bir saatli bomba, diğeri tahrip gücünü arttırmak için etrafına uygun kalınlıkta beton sıkıştırılmış ve bir aksilik çıkmaması için de çift fûnye ve çift fitil takılmış olan bir başka bomba.

Eyleme katılacak olanlara, yurdun ve çevresinin planları üzerinde eylem uzun uzun anlatılıyor.

Eylemde yer alan bir Devrimci Sol militanının anlatımı

"Sabah saat 05:30'da buluşup hazırlıkların tamam olup olmadığını kontrol ettik. Ve saat 06:00'da yurdun kapısında olacak biçimde minibüsle harekete geçtik.

Polis ekip otosuna benzeyen daha önce el koyduğumuz mavi minibüsü kapıda gören yurdun silahlı nöbetçisi faşist, hemen üst katlara kaçtı. İçeri girmesi gereken ilk iki yoldaş kapı camını kırarak içeri girdiklerinde, ilk katta kimseyi bulamadı. Bu arada yoldaşlarımızdan birini tanıyan ve durumu anlayan nöbetçiyle, dışarıdaki güvenlik arasında çatışma başladı ve ikinci katın odasındaki faşistlerin de kapıya barikat kurduğu görülüyor. Bu nedenle içeri girilemeyince geri çekilmeye karar verdik.

Bu arada silah seslerini duymaları üzerine diğer yurtlardan yardıma gelen faşistler, sokağın başındaki güvenlik alan yoldaş tarafından durduruluyor. Arka sokaktan minibüse binenler, yardıma gelen faşistleri durdurmak üzere sokak başında çatışmaya giren yoldaşlarımızı aldıktan sonra, eylem yerinden uzaklaşırken ilk patlama sesini duyuyoruz. Ancak ikinci ses duyulmuyor.

Bunu eylem yerinden uzaklaşmış olmamıza bağlıyoruz.

Ancak ertesi gün gazetelerden, ilk patlamanın etkisiyle açığa çıkan ikinci saatli bombanın, faşistler tarafından yurdun yanındaki boş sahaya atılarak patlatıldığını öğreniyoruz"

Türkiye'nin o zamana kadar en etkili ve kapsamlı protesto kampanya-

larından birini yürüten Devrimci Sol mahalli bölgelerde de Kahramanmaraş katliamının protestosu kapsamında pekçok eylem gerçekleştirdi. Devrimci Sol, aşağıda sıraladığımız eylemleriyle faşizme karşı direnmenin, mücadele etmenin ancak faşizmin anladığı dilden konuşarak, maddi faşist saldırılara maddi bir güç olan devrimci şiddetle cevap verilebileceğini, kısaca emekçi halka güven verebilmenin yolunu gösterdi.

Maraş katliamının yıldönümünde liselerde gerçekleştirilecek pekçok işgal, boykot, forum, yürüyüş vb. protesto gösterilerinden oluşan kampanyanın doruk eylemlerinden biri de 24 Aralık 1979 günü yapılan Topkapı Meslek Lisesi eylemidir.

Okulun mimarisi işgal için pek uygun olmamasına karşın okuldaki LİSELİ DEVRİMCİ GENÇLİK işgal eyleminde ısrarlı olunca eylem kararı alındı.

Topkapı Meslek Lisesi, Liseli DEV-GENÇ'in kitle üzerindeki etkisinin ve örgütlülüğünün oldukça ileri olduğu okullardan biridir.

Okuldaki Liseli DEV-GENÇ Komitesi, aynı zamanda eylem komitesi görevini de üstlenir. Birkaç kez toplanan komite, eylemi en ince ayrıntılarına kadar planlar. Plana göre okul binasının mimarisinden doğan dezavantajı ortadan kaldırmak için sadece üst katın işgaline karar verilir. İşgalde savunma araçları olarak 1 adet 7.65 mm'lik tabanca, 50 kadar mermi, 3 adet ses bombası ve bir düzine kadar da molotof kokteyli kullanılmasına karar verildi.

Okulda iki polis sürekli olarak görev yapmaktadır. Ancak bunlar okul içindeki forum vb. türden eylemlere müdahale etmemektedir. İşgal eyleminin önceden polisin kulağına gitmemesi için sınıflar dolaşarak üst kata Maraş katliamı ile ilgili bir forum yapılacağı söylenir. Bu arada polisler de Liseli DEV-GENÇ'liler tarafından göz hapsine alınır, hareketleri izlenir.

Kısa bir süre içinde üst katta toplanan öğrenci kitlesine Maraş Katliamı ve bu katliamın Türkiye Halklarını yıldırmaya yönelik bir saldırı olduğu anlatılır. Forumda yapılan çeşitli konuşmalardan sonra katliamı kınamak için üst katın, Liseli DEV-GENÇ tarafından işgal edileceği açıklanır ve tüm herkesten destek beklendiği, ama isteyenlerin evlerine gidebileceği söylenir. Potansiyel çok yüksektir ve eylem kitle tarafından da onaylanır ve hemen eylem hazırlıklarına girilir.

Okul kitlesinin yardımlarıyla sınıflardaki sıralar, masalar barikat kurmak üzere üst kata taşındı. Kitlenin yardımı o dereceydi ki, masa, sıra vb. eşyaların merdivenlere yığılması, barikatların kurulması çok kısa bir sürede tamamlandı. Okulda müstahdem olarak çalışanlarla, öğretmenler ve iki polis yukarıda ne olduğunu ve gürültülerin nedenini merak ederek yukarıda olanları izlemeye başlayınca şaşkınlık içinde kaldılar.

İşgal Eyleminde Yeralan Bir Liseli DEV-GENÇ'linin anlatımı

“Bir yandan barikatlar kurulurken, okulun ön ve arka tarafına büyük boy iki pankart asıyoruz: ‘MARAŞ’IN HESABI SORULACAK/ LİSELİ DEV-GENÇ”, “MARAŞ’I UNUTMADIK-UNUTMAYACAĞIZ / LİSELİ DEV-GENÇ / DEVRİMCİ SOL’

Çok geçmeden işgal haberinin polis ve jandarma merkezlerine gitmesi üzerine, okulun hemen karşısındaki polis karargahında görev yapan yüzlerce polis ve jandarma anında okulun etrafını sardılar. İşgalin başlangıcından beri slogan atan kitle marşlar, türküler söyleyerek eylemin coşkusu yükseltiyordu. Marşları, türküler ve sloganları işgal süresince kısa aralıklar dışında hep sürdürdük.

Okulun etrafını çeviren polislerin şefi elindeki megafonla ‘teslim olun’ çağırısı yapınca, yüzünde atkı sarılı yoldaşımız eylemin amacını anlatan, Maraş katliamını protesto eden bir konuşma ile cevap verdi. Konuşmayı dinleyen polis yetkilisi teslim ol çağırısını tekrarlayarak, aksi takdirde zor kullanacağını belirtince, bu tehdide havaya birkaç el silah sıkarak cevap veriyoruz. Polis silah sesinin şokunu yaşarken patlayan bir ses bombası polis ve jandarmaya işgalin ciddiyetini ve zor kullanarak okulu boşaltmanın kendileri açısından da taşıyacağı riskleri anlatmış oldu. Polis yetkilisine eylemin amacına ulaştıktan sonra ve ancak öğrenci kitlesinin kararıyla boşaltılabileceğini ve boşaltma işlemi sırasında herhangi bir gözaltına alma olmayacağı konusunda söz verilmesi istendi.

Polis güçleriyle Liseli DEV-GENÇ arasında karşılıklı tehdit, sürtüşme ve yer yer çatışma, işgal süresince devam eder. Bir ara polislerden birinin yağmur borusundan yukarı doğru tırmandığı görülünce, tırmanmasını sürdürmemesi için ikaz edildi. Ama polis, amirlerinin gözüne girmeye kararlıdır. Bunun üzerine tırmanmayı sürdüren polise, hafif yaralayacak biçimde ateş edildi. Henüz bir kaç metre tırmanmış olan polis aldığı yaranın etkisiyle kendini yere atar. Okulu sarmış olan polis ve askerler için bu olay bahane olur. Okulu saran POL-BİR üyesi faşist polisler, askerleri ve diğer polisleri ‘Bizim.....’u öldürdüler, parçalayıp aşağı attılar...’ biçiminde yalanlarla öğrenci kitlesine karşı kışkırtmaya başladılar.

Aradan geçen süre içinde eldeki mermi, molotof ve ses bombaları kullanıldığı ve artık eylemi sona erdirmek gerektiği, çünkü eylemin amacına ulaştığı kararı alan eylem komitesi, polisin ‘kimseye bir şey yapılmayacak, kimse gözaltına alınmayacak’ sözüne güvenilmese de, geniş bir kitlesellekle gerçekleştirilen eylemin daha fazla sürdürülmesinin istenmeyen sonuçlar yaratabileceği düşüncesiyle eylemi bitirme kararı alır. Polis sözünü tutmasa bile, bütün mahalle halkının ve öğrenci velilerinin gözü önünde verilmiş olan bu söze uyulmaması durumunda da polis ve jandarma teşhir olacaktı. Bu nedenlerle işgalin bitirilmesi ve okulun kitlesel olarak yürüyüş ko-

lu halinde terkedilmesine başlanır.

Kitlesel olarak yine marşlar, türküler söylüyor, sloganlar atıyoruz. Bari katları açtıktan sonra yürüyüş kolu halinde okuldan çıkmaya başladık. Tüm kitle okuldan çıktıktan sonra polis ve askerler saldırıya geçip, kıyasıya dövmeye başlayınca gerek öğrenciler, gerekse mahalle halkı ve veliler, bu saldırıyı sloganlarla protesto ettiler. Birçok öğrenci yaralanacak şekilde dövüldükten sonra 10 kişi de gözaltına alındık.

Eylemin sonundaki saldırılar kitlede epey hasar meydana getirmesine karşın, moral bozukluğu yaratmamış, aksine öğrencileri birbirine daha çok kaynaştırmış ve eylem, mahalle halkı tarafından sempatiyle desteklenmiştir. Faşist katliamlara kitle eylemliliğiyle karşılık verilmesi, halkın nefretinin bu tür eylemlerle gösterilmesi, sivil faşist hareketin ve devletin faşist saldırılarının halkı yıldıramayacağını da bir kez daha göstermiştir.”

İstanbul’un Mahalle ve Semtlerinden;

Avcılar, Cennet Mahallesi, Kuleli, Kocasinan, Küçükköy, Eyüp, Parseller, Güngören, Esenler, Bayrampaşa, Bloklar, Zeytinburnu, Balat, Fatih, Okmeydanı, Hasköy, Çağlayan, Kağıthane, Gültepe, Mecidiyeköy, Bakırköy, Reşitpaşa, Kuruçeşme, Sarıyer, Emirgan, Paşabahçe, Beykoz, Kartal, Gülsuyu, Üsküdar, Pendik, Kaynarca, Tuzla gibi semt ve mahallelerde Kahramanmaraş katliamının protesto edildiği duvar yazılması, pullama, afiş asma, ev ev bildiri dağıtımı, pazar yerlerinde konuşmalar yapma, korsan gösteriler, pankart asma, onlarca faşist işyeri ve dükkanın korsan gösteriler sırasında dağıtılması, birçok faşist militanın çeşitli biçimlerde cezalandırılması gibi eylemler gerçekleştirildi. Bahçelievler’de faşistlerin üs olarak kullandığı Ünverdi Kahvehanesi tahrip edildi. Esenler’de faşist bir öğretmen cezalandırıldı. Parseller faşist bölge örgütlenmesi içinde çalışan bir bakkal cezalandırıldı.

Devrimci Sol, İstanbul dışında da, yurdun hemen hemen bütün bölgelerini kapsayan protesto eylemlerini Anadolu’nun şehirlerine, ilçelerine, köylerine kadar taşıdı, katliam çeşitli eylem biçimleriyle protesto edildi. Bunlardan; Bursa, Gemlik, Ereğli (Zonguldak), Bolu, Kırıscık, İnebolu, Küre, Gerze, Karaman, Aybastı, Merzifon, Ordu, Espiye, Beşikdüzü, Trabzon, İzmit, Ankara, Saruhanlı (Manisa), Acıpayam, İzmir, Elazığ, Çanakkale, Gaziantep, Elbistan, Malatya, Tunceli, Pertek, Hozat, Balıkesir, Bandırma, Orhangazi...de çeşitli eylem biçimleriyle protestolar yapıldı.

1979 Kahramanmaraş katliamını protesto eylemliliği içinde başvuru alan eylem biçimleri de şunlardır;

Bildiri dağıtma, kahvehanelerde halk toplantıları, korsan gösteriler, köy toplantıları ve konuşmaları, pazar yeri konuşmaları, Liselerde işgaller, forumlar ve aynı şekilde üniversite ve yüksek okullarda işgal, forum, boykot,

afiş asma, duvar yazılması ve pankart asma, polis ve faşist arabalarının yakılması-tahribi, iş bırakma, iş yavaşlatma, yemek boykotu, büyük tekeli bankalara ve faşist işyeri ve evlere yönelik baskın, bombalama, tahrip etme, faşist yöneticilere yönelik cezalandırma eylemleri... Tüm bu eylem biçimleri, örgütlü, disiplinli bir şekilde hayata geçirildi.

24 OCAK SÖMÜRÜ-SOYGUN KARARLARI DEVİRİMCİ SOL'UN TAVRI

1979 ara seçimleri sonucu iktidara gelen ve bir azınlık hükümeti kuran DEMİREL, ardı ardına yoksul halkın yaşamını çekilmez hale getiren siyasi, ekonomik kararlar almaya başladı. Sömürü ve zulüm düzeni çarklarını döndürmeye devam ediyordu. Baskılar, işkenceler, faşist saldırılar, yoksul halkın belini iyice büken zamlar, hergün daha da artarak sürdü.

ECEVİT Hükümetini yıpratma planlarından biri olan suni karaborsa, yokluk vb. açısından bakıldığında belki mevcut değişiklik piyasada artık malların bulunuyor oluşuydu. Ama değişmeyen tek şey vardı, yoksul halk yine aynı durumdaydı, satın alamıyordu.

Ekonomik kriz, siyasi kriz, devrimci mücadelenin yükselmesi, işçi grevlerinin, giderek daha bir yaygınlaşması, faşist terörün azgınlaşması nedeniyle derinleşiyordu. Sınıf mücadelesi kızışıyor, DEMİREL'in "100 gün" hesapları tutmuyordu.

IMF, borçlarını tahsil etmek, ekonomik "istikrar" kazandırmak amacıyla AP azınlık hükümeti'nin gizli Başbakanı Turgut ÖZAL vasıtasıyla 24 Ocak kararlarını dayatmıştı. DEMİREL'in genel olarak, devrimci harekete karşı planı, azgın bir faşist saldırı hazırlığı yapmaktan başka bir şey değildi. Yeni plan, devletin güçlendirilmesini sağlayacak yasal düzenlemeler yapmak, polis ve ordunun ihtiyaçlarını karşılamaktır. Ardından gelecek olan, devrimci harekete yönelik saldırı hareketidir. Ordu memnuniyetsizdir. Sınıf mücadelesinin, alınan tüm önlemlere rağmen durdurulamaması, parlamentodan istenilen adımların atılmasını hızlandıracak yetki ve düzenlemelerin çıkmasıdır rahatsızlığın nedeni. Ordu sesiz kalmayacak, muhtıra verecektir.

DEMİREL'in faşist yüzü çok geçmeden açığa çıkacaktır. Birbirini takip eden halde, açık faşist saldırının hazırlıkları yapılmaya başlandı.

2559 sayılı Polis Vazife ve Selahiyetleri Yasası, vali-kaymakam ve polislerin dernek kurmasını yasaklayan 3201 sayılı Emniyet Teşkilatı Yasası, Vali ve Kaymakamların istedikleri zaman askeri kuvvetleri kullanmalarına olanak tanıyan 5442 sayılı İl İdare Yasası, gösterileri denetim altına alan ve cezai yaptırımı yükselten 171 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüş Hürriyeti Yasası, dernek çalışmalarını denetim altına alan ve devrimci derneklerin kapatılmasını sağlayan 1630 sayılı Dernekler Yasası... DEMİREL hızlıydı

ama DGM, Olağanüstü Hal ve 1402 sayılı yasa gibi cunta dönemi çıkacak yasaları çıkarmakta zorlanıyordu. DEMİREL'in dilinde açıkça "Bu anayasa-sayla, bu memleket yönetilemez, değiştirilmelidir" sözleri vardır. Dilinde bu sözler varken, elinde 12 Eylül Anayasası gibi bir taslak, çırpınıyor, bunu kabul ettirmeye çalışıyordu.

24 Ocak Kararları'nın altına imza atılmasının, tüm bunlardan da yola çıkarak söylenebilecek, tek nedeni vardır; bu ekonomik kararları uygulayabilmek, açık faşist cunta koşullarında mümkündür. Daha doğrusu, devrimci halk muhalefeti susturulmadan, yok edilmeden, bu kararları uygulayabilmek imkansızdı. Bu durum, hem oligarşi, hem de devrimciler için oldukça açıktır. Devrimci Sol, ortaya çıkan yeni gelişmelerin değerlendirmesini yaparak, devrimcilerin kendilerini cunta koşullarına hazırlamalarını istedi.

Devrimci Sol'un tavrı her zamanki gibi, sadece çağrılar yapmak, başkalarına neyi, nasıl yapmaları gerektiğini anlatmak olmadı. Devrimci Sol, kendi özgücüne güvenerek, sahip olduğu misyonun da bilinciyle "24 Ocak Kararlarını ve Zamları Protesto Kampanyası"nı başlatma kararı aldı.

Ülkenin her tarafında yüzbinlerce bildiri dağıtıldı. Diğer barışçıl politik mücadele biçim ve araçlarıyla siyasal teşhir gerçekleştirildi. Emperyalizm ve işbirlikçisi tekellere baskınlar düzenlenerek, IMF ve emperyalistlerin, işbirlikçilerin siyasal teşhiri yapıldı.

8 Şubat 1980'de Bayrampaşa Maltepe'de MİGROS Ana Deposu'nun basılarak yiyecek kamyonlarının kamulaştırılması ve yiyeceklerin gecekondulara halkına dağıtılması eylemi, bu kampanyada gerçekleştirilen eylemlerden biridir.

Bu eylemin örgütlenmesinde ve içinde yer alan bir Devrimci Sol militanı anlatıyor

"İğneden ipliğe tüm tüketim maddelerine yapılan zamlar ardarda sıralanıyordu. Halkın alım gücü alabildiğine düşmüştü. Tekeller, zamlar ve tekel karlarıyla vurgun üstüne vurgun vuruyorlardı. Hareketimiz zamların sorumlusunun tekeller olduğunu yürüttüğü kampanya ile halka açıklıyor, bildirilerle, pankartlarla, kitle gösterileriyle yoğun bir faaliyet sürdürüyordu. Bu eylemlilikler çerçevesinde, İsviçre uluslararası gıda tekeli MİGROS'un işbirlikçisi KOÇ Holding'e bağlı Bayrampaşa Maltepe Ana Deposu'nun basılarak, yiyeceklerin ve diğer tüketim maddelerinin halka dağıtılması kararlaştırıldı.

Eylem talimatı mahalli bölgeler yöneticilerine açıklandı. Eylem, bölge sorumlularınca ve FTKSME'lerce gerçekleştirilecekti.

Devrimci Sol'un daha önceden Bayrampaşa bölgesinde çalışmaları ve örgütlülüğü olduğundan istihbaratı bilgiler önceden biliniyordu. Son bir kez istihbaratı netleştirmek ve eylemin organizasyonunun sağlanması görevi

Bayrampaşa sorumlusuna verildi.

İstihbarat, silahların dağıtımı, eylemden sonra toplanma yeri ve geri çekilme yolları belirlendi.

Depo, ara sokak içerisindeydi. Deponun bulunduğu ara sokak 200 metre ileride bir meydana çıkıyordu. Meydanda sürekli dolaşan bir mavi bereli asker timi vardı, ayrıca polis ekiplerinin sürekli olarak devriye gezdikleri bir yer vardı. Eğer depo da istenmeyen bir durumla karşılaşılmazsa bu durum bir dezavantaj taşımıyordu. Bir çatışma durumunda geri çekilme yönü ters istikamet olmalıydı. Bu durumda meydana, deponun bulunduğu ara sokak güvenlik altına alınmalı ve depodaki yoldaşların güvenli bir şekilde geri çekilmesi sağlanmalıydı. İstihbarati çalışmalar netleştikten sonra eylemin planı mahalli bölgeler yöneticilerince yapıldı. Plan geniş bir organizasyonu da gerektiriyordu.

Bunun için 4 ekip hazırlandı. 1. Ekip depoya girecek ve depodakileri enterne edecek; 2. Ekip dışarda güvenlik alacak, meydana ve ara sokağı tutacak; 3. Ekip arabaları mahallelere götürecek şoför ve yardımcılardan oluşacak; 4. ekip ise her mahallede arabadaki malzemeleri dağıtmak için malzemelerin dağıtılacağı yerlerde hazır bekleyecekti. 1. ve 2. Ekipte ki yoldaşlardan bir kısmı, işleri bitince arabaları götürecek, 3. Ekip'e dahil olacaklardı. Ayrıca 1. 2. ve 3. ekipler arasındaki haberleşmeyi sağlayacak bir yoldaş görevlendirilecekti.

7 Şubat günü tüm gruplar yerlerini aldıklarında olağandışı bir durumla karşılaştılar. Depo'nun tam karşısında siyasi bir grup tarafından bomba süsü verilmiş bir pankartın asılmış olduğunu gördüler. Ortalıkta polis ekipleri kaynaşıyordu. Bir süre pankartın alınıp götürülmesi beklendi, uzayınca eylem ertelendi ve ertesi gün gruplar aynı şekilde yerlerini almak için dağıldılar.

8 Şubat günü sabahleyin tüm gruplar yerlerini aldı. Olağandışı bir şey yoktu. Meydanda her zamanki gibi mavi bereli askerler dolaşıyor, polis ekipleri zaman zaman geçiyordu. Güvenlikçi 5 yoldaş meydana ve ara sokağın başında kamufle olmuşlar, dikkat çekmeden görev yerlerini almışlardı. 3. ekipteki arabaları götürecek yoldaşlar ise, işe giden kalabalığın arasına karışmış bir şekilde kendilerine verilecek işareti bekliyorlardı. 1. Gruptaki yoldaşlar ara sokağa girerek depoya doğru yöneldiler. Depoya girişte maskelerini çektiler. Ana kapıdan girdiklerinde bina önünde ve arabaların dışında bir kaç işçi çalışıyordu. 3 yoldaş önce binanın önündekileri "korkmayın, biz Devrimci Solcuyuz, bizim işimiz sizinle değil. Biz Koç ve Sabancılar'la sizin patronlarınızla uğraşıyoruz. Sesinizi çıkarmayın" diye konuşarak sakinleştirip binaya soktular. Bina çeşitli malların bulunduğu raflara bölünmüş bir yerdi. Alt katta birçok işçi çalışıyordu. Bu işçilerle de aynı şekilde konuşularak hepsi bir yerde toplandı. Bir yoldaş başlarında beklerken,

Migros eyleminin basındaki yansıması

diğer iki yoldaş asma kata çıkarak orada bulunanları da aşağıya, diğerlerinin yanlarına indirdi. Buradakilerin başında bir yoldaş bırakarak üzerlerine Migros çalışanlarının özel elbiselerinden giyip dışarıya çıktılar ve diğer yoldaşlarla birlikte diğer binalardaki ve arabalardaki çalışanları teker teker topladılar. Sonra hepsini diğer çalışanların yanına getirdiler. Yaklaşık 40-50 kişi olmuştu.

Arabaları mahallelere götürecektir yoldaşlara haber iletili. Yoldaşlar depoya geldiler ve üzerlerine Migros çalışanlarının elbiselerini giyerek arabalarda hazır beklemeye başladılar.

Bu arada ana binada bir araya toplanan çalışanlarla bir yoldaş konuşuyor eylemin amacını anlatıyordu. "Bizim Devrimci Solcu olduğumuzu, emperyalizme ve oligarşiye karşı savıştığımızı, tekellerin Koç ve Sabancılar'ın sömürü düzenlerini yıkarak yerine halk iktidarını kuracağımızı IMF'nin-Emperyalizmin ve Koçlar'ın direktifleriyle hergün zam üstüne zam yapıldığı, yoksul halkın gün geçtikçe daha da yoksullaştığı, buradan alınan malların halka parasız dağıtılmasıyla halkın sorunlarının çözülmeyeceği ama zamların, hayat pahalılığının, yoksulluğun sorumlusunun emperyalizm ile Koçlar, Sabancılar olduğunu anlatmak, göstermek için bu eylemi yaptığımızı" anlatıyordu. Tam bir sohbet havası doğmuştu. Sanki bir eylemde değil, bir dost sohbetindeydik. Eylemin ilk anında heyecanlanıp baygınlık geçiren bir işçi için sağlık dolabı aranmış, bulunamamıştı. Bayan önce sobanın olduğu diğer binaya götürülmüş, orada ısınıp kendisine gelmesinden sonra tekrar buraya getirilmişti. Bu durum, işçiler tarafından dile getiriliyor, "burada kasalarla uğraşıyoruz, ayağıma kasa düşse, bir yerimiz kesilse ilk müdahaleyi yapacak bir ecza dolabımız bile yok. Arkadaşımız fenalaştı, siz de o kadar uğraştınız, bir kolonya bile bulamazdınız. Arkadaşımızın açılması, kendine gelmesi için açık havaya çıkarıp, dolaştırdınız, üşüyünce sobalı bölüme götürdünüz. Aradaki farkı görüyoruz" diyorlardı.

Bu arada işçilerden bazıları asma katta paraların olduğunu kasanın ol-

duğunu ve anahtarlarının kimde olduğunu da söylediler. Zaten o kasayı ve anahtarlarının kimde olduğunu yoldaşlar önceden biliyorlardı ve paraları kamulaştıracaklardı. İşçilerin bu tavrı tüm yoldaşları oldukça duygulandırdı ve işçilere teşekkür edildi. Kasanın anahtarı oranın çalışanlarından alındı ve çalışanlardan genç birisiyle yukarıya çıkıldı. Çalışan diğer işçilerin patron ile polis nezdinde zor durumda bırakılmaması için bir senaryo uygulandı. İşçi, kasanın içinde para olmadığını anahtarın kasanın anahtarı olmadığını yüksek sesle diğerlerinin duyacağı bir şekilde söylüyor, yoldaşlar da yine yüksek sesle ve sert bir tonla kasayı açmasını bildiriyorlar, tehdit ediyorlardı. Bir yandan da sağa sola vurup ses çıkarıyorlar, zor kullanıldığı imajı veriliyordu. Bu sırada kasa açılmış ve 724.659 Lira 70 Kuruş kamulaştırılmıştı. Paralar alındıktan sonra, işçi yine senaryo gereği ite-kaka diğer işçilerin arasına götürülürken bir yandan da sert bir tonda "patronun paralarını korumak sana mı kaldı?" vb. türünden konuşarak azarlanıyordu.

Artık herşey hazırды. Arabalar teker teker yola çıkmaya başladılar. Bu arada tüm çalışanlar üst asma kata çıkarıldılar ve buradaki telefon kabloları işçilerin yardımıyla koparıldı. İşçilerle son kez konuşulurken dış güvenlik-ten haber geldi. Bir cemse mavi bereli depoya geliyordu.

Depoda toplanan paranın bankaya nakledileceği biliniyordu, fakat bugün böyle bir nakil olmaması gerekiyordu. İşçiler nakil gününün değiştiğini söylediler. İşçilere hiç ses çıkarmamalarını ve odadan çıkmamalarını söyleyen yoldaşlar, para naklini yapan personel müdürünü yanlarına alarak aşağıya indiler. Tüm yoldaşların üzerinde Migros çalışanlarının elbiseleri vardı. Yoldaşlar orada çalışıyormuş görüntüsü vererek içeri giren Cemse'yi kontrol ediyor, tetikte bekliyorlardı. Dışarıdaki güvenlikte kapıya doğru yaklaşmış, kulakları içeriden gelecek silah seslerinde, her an yardıma hazır bekliyordu. Herşey olağan bir görünüm altında yapılmakta, etrafta işçiler çalışıyor, arabalar (son araba) dışarıya çıkıyordu. Tek olağanüstülük, işçiler her zamankinden ortalıkta daha az gözüküyordu, 3 işçi vardı. Cemse'den şoför ve bir çavuş olmak üzere 2 mavi bereli asker indi. Cemse'de başka kimse yoktu. Parayı sordu. Orada çalışan işçi görünümündeki yoldaş "Bugün para nakli yok" deyince personel müdürü ile görüşmek istedi. Binaya yöneldiği sırada binadan personel müdürü ile 2 yoldaş çıktı. Personel müdürü para naklinin olmadığını söyleyince Çavuş geri dönüp dışarı çıktı. Personel müdürünü geriye götüren yoldaşlar 10 dakika hiçbir şey yapmalarını, daha sonra polise haber verebileceklerini söyleyerek kapıyı kapadılar ve kapıya "Zamların Sorumlusu Tekellerdir. Devrimci Sol" pankartını asarak geri çekildiler.

Eylemin birinci bölümü başarıyla tamamlanmıştı. Arabaların çıkış sırası en uzak semte göre ayarlandığı için, geçen sürede arabalar hedeflerine ulaşmış olmalıydı, yeterli zamanları vardı.

Depodan tüketim maddeleri dolu 6 kamyon alınmıştı, ikisi Esenler bölgesine, biri Alibeyköy Saya Yokuşu'na, bir kamyon Eyüp Ayvansaray, Atik Mustafa Kemal Mahallesi'ne, birisi Yenibosna Mezbaha Mahallesi'ne, son kamyon ise Kocasinan Mahallesi'ne götürüldü. İçinde bulunan tüketim maddeleri halka parasız olarak dağıtıldı.

Yenibosna Mezbaha Mahallesi'nde kamyonu bekleyen yoldaşlar sabırsızlık içindeydiler. Dağıtımın organizasyonu yapılmıştı. Mahalle diğer kamyonların gittiği mahalleler gibi Devrimci Sol'un çalışma yaptığı ve örgütlü olduğu bir yerdi ve halk ilişkilerinden ileri durumda olanlar eylemden haberdar edilmiş, evlerinde hazır olarak bekletiliyorlardı. Malzemeleri dağıtacak olanlar, arabaya pankart asacak yoldaşlar ve evleri dolaşacak yoldaşlar belirlenmiş ve herkes sabırsızlıkla arabayı bekliyordu. Nihayet araba gözük-tü. Araba dağıtım yerine yaklaştığında şoförün yardımcısı arabadan inerek uzaklaştı. Şoför yüzünü atkıyla gizleyerek dağıtım yerine geldiğinde grup-lar yerlerini aldılar. İki yoldaş maskelerini takarak arabanın üzerine Devrim-ci Sol pankartını astılar ve arabaların kapılarını açarak tüketim mallarını da-ğıtmak için hazırlanmaya başladılar. Bir yoldaş da maskeli bir vaziyette ara-banın önüne gelenleri sıraya sokmak ve dağıtımın düzen içinde yapılması için yerini aldı.

Araba gelince evleri dolaşacak yoldaşlar tek tek evleri dolaşarak "Devrimci Solcu'lar Koç'un şirketi Migros'un bir arabasını getirmiş, mallarını hal-ka dağıtıyorlar" diyerek herkesi çağırıyorlardı. Evlerden tek tük çıkmalar başladı ve inanmaz bir biçimde arabaya doğru gelmeye başladılar. Böyle bir şeyin olmayacağını düşünüyorlardı. Devrimci Sol'un önceden haber ve-rilen halk ilişkileri de sokağa çıkıp "Bizim çocuklar Koç'un mallarını dağıtı-yorlarmış zamlarla bizden aldıklarının bir parçasını geri alalım" vb... türün-den konuşunca ve gerçekten de malların dağıtıldığını görünce halktaki "acaba doğru mu?" tereddütü kalktı. Ve herkes evlerinden boşalarak kam-yonun etrafında toplandı. Devrimci Sol/DEV-GENÇ bildirilerine sarılmış malları almak için birbirleriyle yarış etmeye başladılar.

Yoldaşlar bağarmaktan sesleri kısılarak düzeni sağlamak için çabaladı-lar. Zorlukla düzen sağlandığında mallar bitmiş, alamayan birkaç kişi kal-mıştı. Dağıtım bitince yoldaşlar geri çekildiler. Araba pankartlarla gece ya-rısına kadar mahallede kaldı. Çocuklar arabaya girip çıkıyor, "Devrimci Sol-culuk oyunu" oynuyorlar, ağabeylerini taklit ediyorlardı.

Gece yarısı polis gelip mahalleyi dolaşiyor, dağıtılan malları geri toplama-ya çalışıyor. Evlerden, üzerinde MİGROS etiketi bulunan malları toplama- istediğinden halk karşı çıkıyor, vermiyordu. Polis baş edemeyeceğini anlayınca vazgeçmek zorunda kaldı ve çekildi. Diğer mahallelerde eylem aynı şekilde sonuçlandırılmış, yiyecekler halka dağıtılmıştı. Kocasinan'daki araba bir gün sonra bulunabildi.

Eylem sonrası her grup ve bölge eylemin değerlendirmesini yaparak harekete iletti. Eylem başarıyla tamamlanmış, halktan olumlu tepkiler alınmıştı.”

Bu kampanyanın doruk noktası “kepenk kapatma” eylemi olmuştur.

Kepenk kapatma eylemi, küçük esnafın işbirlikçi tekelci burjuvaziye, emperyalizme ve büyük bankalara bir tepkisi olarak ortaya çıktı, şekillendi ve örgütlü olarak eyleme döküldü. Özellikle İstanbul esnafının ilk kez devrimcilerle böylesine güçlü bir şekilde kaynaştığı bu eylemle, emperyalizm ve oligarşiye güçlü bir cevap verildi; “Halkı sömüren küçük esnaf değil, sizsiniz”...

Kepenk kapatma eylemi, Devrimci Sol dergisinin Mart 1980 tarihli 1. sayısında şöyle değerlendirilmiştir;

“Artan pahalılık, paranın değerinin düşürülmesi karşısında, esnaflar da bundan rahatsız olduğunu belli etmeye başladılar. Özellikle İstanbul ilçelerindeki bakkal, lokantacı, manav, kahveci vb. gibi esnaflar, açıkça devrimcilerin yanında olduklarını gösterdiler...” (51)

Esnafın oligarşiye karşı tepkilerini yönlendirmek ve eyleme dökmek için Devrimci Sol, 15 Şubat günü için eylem kararı aldı. İstanbul’un tüm mahallelerinde, merkezi yerlerinde, tüm esnafın dükkanlarını kapatması için yoğun bir politik çalışmaya girildi.

15 Şubat günü Devrimci Sol’un yaptığı çalışmalar sonucunu verdi. İstanbul’da adeta hayat durmuştu. Burjuva gazeteler, tüm esnafın kepenk kapatmasının şaşkınlığını yazmaktadır. Manşetlerde İstanbul için “ölü şehir” nitelemesi yapılır. Evet, 15 Şubat günü İstanbul bir “ölü şehir”dir. Eylem İstanbul esnafının yüzde 90’ının üzerinde bir kesimi katılmıştır. Eylem, yapılış tarzı, eylemi sahiplenen ve yaşama geçiren kesimin esnaflar oluşu ve çapının yaygınlığı ile sarsıcı olmuştur. Sarsılan hem düşman hem de oportünist-revizyonist soldur. Oligarşi, radyo, TV ve burjuva gazeteleri kullanarak çağrı üstüne çağrı yapmaktadır. Esnafa, “Devrimci Sol’dan korkmayın, devlete güvenin” diyordu düşman. Sol ise, özellikle DY oportünizmi, hazımsızdır ve gelişmeleri hafsalası almamaktadır. Düşmanın eylemi karalama kampanyasına destek olmaya başlarlar. Kendi yayın organlarında dahi kepenk kapatma eylemini “zor yoluyla yaptırılmış bir eylem” olarak göstermeye çalıştılar.

DY bu tavrını öylesine ileri bir boyuta getirdi ki, esnafa kepenklerini kapatmaması çağrılarını “Demokrat” gazetelerinden yapmaları yeterli olmamış olacak, bu kez İstanbul’da duvar yazılamaları ile Devrimci Sol’a ve eyleme ilişkin anti-propaganda yaptılar. Aynı günlerde, paniğe kapılan düşman, polis ve askerlerle mahalleleri basıyor, esnaflara baskı yaparak zorla

dükkanlarını açtırmaya çalışıyor, yetmediği noktada kapılarını kırıp açıyor-
du.

Devrimci Sol, halkın taleplerini yakından takip etmiş, doğru ve yerinde bir önderlikle güven vermiş ve esnaf adeta Devrimci Sol'un çağrısını "emir-talimat" olarak almış ve tereddütsüz yaşama geçirmiştir. Evet, her türden oportünist-revizyonist solun anlamadığı gerçek budur.

Devrimci Sol kepenk kapatma eylemini hayatın felce uğratılması biçiminde uygulamadığı gibi, eylemin devrimci disiplinini koruyarak, halkın acil ihtiyaçlarını karşılayan ekmek fabrikalarını, fırınları ve özellikle eczaneleri açık tutmaya özen göstermiştir. Ve aynı eylem Anadolu'nun çeşitli şehirlerinde de yaşama geçirilmiştir.

Emekçi halkın omuzlarına çöken yoksullaşmaya, sefalete, açlığa, işkence, baskı ve kitlesel pasifikasyon operasyonları da eklenince, Devrimci Sol yeni bir kampanya kararı almakta ve bu saldırılara pratik cevap vermekte gecikmedi. İşkencecilerin cezalandırıldığı, faşist üslerin dağıtıldığı, karakol baskınlarıyla düşmandan hesap sorulup, halka devletin acizliğinin gösterildiği bu kampanya da düşmanı telaşa düşüren, solun ise var olan statülerini daha bir sarsan etkiler yarattı.

İŞKENCEYE VE TERÖRE KARŞI MÜCADELE KAMPANYASI (ŞUBAT 1980)

1980'li yıllara gelindiğinde oligarşi devrimci mücadele karşısında çaresizdi. Adım adım yükselen devrimci mücadele, mücadelenin önüne bir engel olarak çıkarılan sivil faşist örgütlenmeye önemli darbeler indirmiş, anti-faşist bilinç ve mücadeleyi Marksist-Leninistler ülkenin her tarafına yaymıştı. İşçi sınıfının grev ve direnişleri boyutlanmıştı. Kürt halkının ulusal uyanışında hissedilir bir gelişme söz konusuydu. Devrimci mücadelenin hayatın her alanında yükselmesine, MHP destekli AP azınlık hükümeti bir tek şeyle cevap veriyordu. Baskı ve terör. Baskı ve terörün odağına da işkence yerleştirilmişti.

İşkence, karakollarda günlük, normal bir iş haline getirilmişti. Polisteki ilerici, demokrat (POL-DER'li) unsurları tasfiye eden hükümet, polis teşkilatını POL-BİR'li (MHP'li) faşistlerle doldurmuş, adeta polisi MHP'nin yan kolu haline getirmişti. Karakola düşen sıradan insanlara işkence yapılıyordu. Tecavüz, dayak, işkence, öldürme yaygınlaştığı halde, devlet bunları sahtekarca "intihar" olayları olarak açıklıyordu.

Faşistlerin denetiminden çıkmış veya çıkmak üzere olan bölgeler ve halk üzerinde faşist terörü etkin kılabilmek için faşistlerle polis sürekli işbirliği içinde tespit ettikleri politikaları hayata geçiriyorlardı. Örneğin, polislerce basılıp arama yapılan kahvehane vb. yerler hemen peşinden sivil fa-

şistlerce basılıyor, halk tehdit edilip dövülüyordu. Yine belli alanlar polisçe denetim altına alınıp sivil faşistlerin normalde giremedikleri yerler faşist içerikli yazıyla donatılıyordu.

“Oligarşinin baskı teşkilatlarından biri olan polis teşkilatı, en küçük mahalleye kadar yayılmıştır. Mahallelerde semt karakolları, emniyet teşkilatının en yüksek kademelerinden ve İçişleri Bakanlığı’ndan aldıkları emirlerle, halkı yıldırıyor, devrimcilere karakollarda işkence yapıyorlar. En küçük bir ‘olay’da, dahi polisler, istedikleri evlere baskın yapıyor, emekçi halktan insanları, kadın-çocuk demeden hırpalıyor. Bunun dışında bazı polis karakollarında, gözaltına alınan kadınlar tecavüze dahi uğruyor.

Karakollar, AP Hükümeti’nin iş başına gelmesiyle beraber, tamamen POL-BİR’li MHP’li polislerin karargahı haline gelmiştir. İlerici-demokrat polisler oradan oraya sürülmekte, hiçbir karakolda ‘varlık’ etkinlik gösterememektedir.” (52)

Estirilen polis terörüne, Tarih işçi direnişinde polisin pervasız tavrı eklendi. Polis şiddeti boyutlandırdı. Bunun üzerine Devrimci Sol, polis terörünü ve işkenceyi protesto etmek için kampanya kararı aldı.

Kampanyanın amacı aslında hükümete bir uyarı niteliğindeydi. Halkın örgütlü gücüyle bu işkence yuvalarının ve işkencecilerin ne kadar çaresiz kalacağı gösterilecekti ve öyle de oldu. “Karakol baskınları” temelinde yürütülen ajitasyon, propaganda ve teşhir faaliyetiyle polisin tüm güç gösterilerine rağmen güçsüzlüğü ortaya konuldu.

Üç karakol (Tahtakale, Yedikule, Karagömrük) Devrimci Sol SDB ve FTKSME üyelerince basılarak silahsızlandırıldı. İçeride görevli polisler eylemin hedefleri arasında olmadığından canlarına dokunulmadı ve karakolun tahribi sırasında bir zarar görmemeleri için karakolların hücrelerine kapatıldılar. Karakolların içerisi tahrip edilip, penceresinden ya da iç duvarı üzerinden pankartlar asıldıktan sonra, boş kalan bölümü yine çevreye zarar vermeyecek biçimde bombalandı. Ve karakollar terk edildi. Sadece bir karakolda bir polisin devrimcilerin uyarılarını dinlemeyerek silahını ateşlemesiyle bu polis vurulmak zorunda kaldı.

“(…) polis karakolları, devrimcilere, halka zulüm yağıdıran işkence eden bir hale getirilmişlerdir. En küçük bir olayda dahi, karakola düşen devrimciler, dövülmekte, işkence görmekte ve ondan sonra 1.Şube’ye teslim edilmektedir.(…)

Devrimci Sol bu duruma sessiz kalamazdı.

Karakollardaki işkenceleri (ve ayrıca İzmir’de işçilere karşı polisin şiddetini) protesto etmek için üç tane karakol baskını düzenlendi. Bu amaçla karakollardaki polislerin yalnızca silahları alındı. Bir eylemde politik yanın ağırlık kazanması, politik amacına uygun olarak askeri eylemin yapılması

son derece önemlidir. Karakol baskınları bunu açıkça göstermiştir. Devrimci Sol'un diğer 'sol' gruplardan farkı, rastgele adam öldürme rastgele jandarma vurma, gibi politik amaçlardan ziyade askeri yanın 'kendini koruma' yanının ağırlık kazandığı eylemlerle farkı, bir kez daha somutlanmıştır." (53)

Bu eylemlerden sonra oligarşi karakolları özel korumaya aldı! Polis içine düştüğü çaresizlikten kurtulmak için ilginç yöntemlere başvurmaya başladı. Örneğin, halka "karakol basmak o kadar zor değil, o kadar da önemli değil" imajı verebilmek için üst düzey emniyet yetkililerince de karakollar "basıldı!" Polisin bu taktiği umduğunun tam tersi etki yaptı. Mizah ve espri konusu oldu.

Karakol baskınından amaç polisler zarar vermek değildir. Ani baskınla şaşkına uğratarak enterne edilecek olan polislerin silah ve mermileri alındıktan sonra nezarethaneye kelepçelenecekler, evrakların vb. bulunduğu oda patlayıcıyla tahrip edilecek ve karakolun uygun bir yerine asılan pankartla eylemin amacı anlatılacaktır.

Baskın için uygun karakollardan biri olarak şehrin en işlek, trafiğin en yoğun olduğu bölgelerden biri olan Eminönü'ndeki Tahtakale seçildi.

Eyleme Katılan Bir Militanın Anlatımı:

"Eylem yerinin belirlenmesinden sonra bir yoldaşımız karakolun iç yapısını öğrenmek üzere görevlendirildi. Birkaç arkadaş da dış istihbarat çalışmalarında yer aldı. Yaklaşık 10 gün boyunca karakolun çevresi gözetime alındı. İç istihbaratla görevli yoldaşımız çeşitli şikayetleri bahane ederek iki kez içeri girip karakolun iç yapısını, krokisini çıkardı.

İstihbarat çalışmaları tamamlandıktan sonra eylemde yer alacak -aynı birimden- 12 kişi bir binada toplanarak eylemi tartışıp görev dağılımı yaptılar. Eylem sorumlusu yoldaş, kroki üzerinden herkese görevini anlatmadan önce, eylemle ilgili düşünceleri, önerileri aldı, tartışıldı. Bu tartışmadan sonra eylem kesin halini aldı ve artık geriye harekete geçmek kaldı.

Eylem planına göre, karakolun içine 4 kişi girecekti. Diğer 8 kişi karakol çevresinde güvenlik alacak biçimde çevreye dağılacaktı. İçeriye giren 4 yoldaştan üçünde birer adet 9 mm, birer adet de 7.65 mm çaplı silah bulunacaktı. Karakola bombayı yerleştirmekle görevli yoldaşımızda ise bir adet 7.65 mm çaplı tabanca ile bir savunma el bombası olacaktı. Karakolun kapısının hemen yakınında güvenlik alacak yoldaşlardan birinde bir adet 9 mm'lik, diğerinde ise 2 adet 7.65 mm'lik tabancalar olacaktı. Karakolun bulunduğu sokağı diğer sokaklara bağlayan iki sokaktan Mısır Çarşısı girişindeki üç noktada ikişer ikişer güvenlik alacak yoldaşlarımızda ise 7.65 mm çaplı tabancalar olacaktı ve ayrıca her sokak başında güvenlik

alan iki yoldaştan birinde 1 adet savunma el bombası olmak üzere toplam üç adet savunma el bombası bulundurulacaktı.

6 Şubat 1980 günü sabah 7.30'da eylem grubunun bütün üyeleri Eminönü'ndeydi. Şehrin işe giden insan kalabalığı içinde 12 yoldaşın Yeni Cami tuvaletlerinde ve avlusunda silah, bomba ve maskeleri almaları dikkat çekmedi. Belirli aralıklarla tuvalete giren yoldaşlarımız, bir yoldaşın dağıttığı silahları alarak eylem yerine doğru yürümeye başladılar. Saat 08.00'de karakol çevresinde gözcülük yapıp güvenlik görevi alan yoldaşlarımız yerlerini almıştı. Güvenlik görevi alan yoldaşlarımız yerlerini aldığı sırada, karakolun içerisine girecek 4 kişilik ekibimiz karakolun bulunduğu sokağa girmişlerdi. Herkesin yerinde olduğunu gören ekip sorumlusu, eylemin başlaması işaretini verdi. Baskın ekibi hemen karakoldan içeri girerken maskelerini de yüzlerine çektiler.

Karakola giren yoldaşlar karakolun içindeki odalara yöneldiler. İçeride bir bekçi, bir polis ve karakolun temizlik işini yapan iki çocuk ile karşılaştılar. Herhangi bir direnişle karşılaşmadan polis ve bekçinin belindeki silahlara el koyan yoldaşlarımız, polis ve bekçi ile çocukları nezarethaneye götürdüler. Bombalama sırasında herhangi bir zarar gelmemesi için orada kalmaları özellikle belirtildi.

Karakolun holü üzerine "HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜYLE BİRLEŞMİŞ DEVRİMCİ ŞİDDET YENİLMEZ / DEVRİMCİ SOL" yazılı pankart asıldıktan sonra, başkomiserin odasına, evrak dolabı ile rafların arasına bomba yerleştirilip fitili ateşlendi ve yoldaşlarımız karakolu terk ettiler.

Karakolda beklediklerinden daha az polis ve bekçi ile karşılaştıkları için eylemi planlarından daha kolay ve daha az sürede tamamlayan yoldaşlarımız, eylemi yaklaşık 5 dakikada bitirdiler.

Karakola giren ekibimizin dışarı çıkıp biraz uzaklaşmasından sonra çevre güvenlik grupları da eylem sorumlusunun işareti üzerine geri çekildiler. Silahlar, daha önceden belirlendiği üzere Yenikapı tren istasyonunda beklemekte olan bir yoldaşa teslim edildi.

Birkaç saat sonra eylem ekibi yeniden toparlanarak eylem değerlendirmesi yaptı. Görevler eksiksiz yerine getirilmiş, eylem başarıyla sonuçlandırılmıştı. Karakol baskını basında ve halk arasında polisin acizliğinin göstergesi olarak yer aldı. Eylemimiz siyasal hedeflerine ulaşmıştı."

Eylemler politik etkisini göstermeye başladı. Birçok bölgede polisler el altından Devrimci Sol'a haber yollayarak karakollarında işkence yapmadıklarını ve yapmayacaklarını belirttiler.

Diğer şehirlerin yanı sıra kırsal alanda da aynı türden eylemler günde me getirildi.

Halkta ve devrimcilerde var olan polise karşı çekingenlik ve korku bu eylemlerle önemli ölçüde yıkılmış, polisin prestiji düşürülmüş, görüldüğü

kadar güçlü olmadığı halka gösterilmişti. Bu eylemler, devrimci mücadelede yeni ufuklar açmış, mücadelede atılganlık ve devrimci cesaret unsurunun taşıdığı önemi ortaya koymuştur.

Devrimci Sol, genel olarak sürece ilişkin, politik durum ve bunun gerektirdiği devrimci görevler üzerine değerlendirmelerine devam etti. Sivil-faşist terörle devlet terörü birleşmiştir artık, hatta çoğu zaman resmi devlet terörü faşist terörün önüne de geçmektedir. Dolayısıyla düşmanın izlediği hattı, gelişmelerin nereye doğru evrildiğini görmek, anlamak ve bu çözümlerlerin bir sonucu olarak sürece uygun yeni taktikler, politikalar geliştirilmek durumundadır.

Oligarşi ne ekonomik ne de siyasi krizine çözüm bulabilmektedir. Çok şikayetçi olduğu ve "anarşi" demagojileriyle üzerinde durduğu devrimci halk muhalefeti de bir türlü "denetim altına" alamamaktadır. Bunalım derindir ve gelişmeler, ordunun muhtırası açıkça cuntaya doğru evrilmektedir. Belki o gün için Devrimci Sol, "şu tarihte ordu iş başına geçecek" diyememektedir, -ki bu mümkün de değildir- ama ordu kısmen iş başındadır. Krizin derinleşmesi ve yönetememe had safhaya vardığında ordu tamamıyla iktidarın başına gelecektir. 1980 yılına hakim olan gelişmelerin ve oligarşinin politikalarının ve karşı-devrimci taktiklerinin nedeni, böylesi bir zemin sunma gayretinden başka bir şey de değildir. Ayrıca, uluslararası durum, İran İslam Devrimi sonrası Türkiye'ye biçilen misyon, İsrail-Mısır-Türkiye üçgenini sağlayacak ABD jandarmalığı paktı da yönetememe krizinin aşılmasını, ülkenin "istikrar"a kavuşturulmasını yani halk muhalefeti yok edilmesini zorunlu kılmaktadır.

Peki ne yapılacaktır bu koşullarda? Ayrımsız -TİKP dışında- bir saldırı dalgasına girilmiş, devrimciler ardı ardına toplu tutuklamalara maruz kalmıştır. Onbinler hapishanelere doldurulmuş durumdadır.

Devrimci Sol açıkça sorar, "Oligarşi saldırıyor, 'sessiz kalalım' mı diyeceğiz? Susacak mıyız, bekle-gör politikası mı uygulayacağız? Teslimiyetçilik anlamına gelen bu tavır, o günkü koşullarda -daha cunta gelmeden- genel olarak sola hakim olan ruh halidir.

"Diğer sol gruplar ne yapıyor?

Oligarşiye karşı diğer sol gruplar tam bir pasifizm içerisindedirler. Revizyonistlerin durumunu burada tekrar etmeye gerek yok. TKP, İzmir Tarih direnişi sırasında gerçek yüzünü göstermiştir. TİP, TSİP vb. 'parti'lerin ise sınıf mücadelesi diye bir dertleri yoktur. Kürdistan'daki Kürt milliyetçisi grupları ise 'aman Kürdistan'a baskı gelir' diye tam bir teslimiyetçilik çizgisine girmişlerdir.

Keskinliği kimseye bırakmayan Devrimci Yol, KSD, HK ve H. Yolu gibi gruplar ise, pasifizmlerini, birtakım kitle hareketlerinin arkasına gizlemekte, çığırkanlıklarıyla kendilerini avutmaktadırlar.

Bu grupların da devrimci şiddet, ordu ve polise karşı siyasi görevlerini yerine getirme diye bir sorunları yoktur. Görevleri genel geçer laflar etmek, 'kitleleri harekete geçirmek' vs dir. Hepsinin deyişleri aşağı yukarı aynıdır." (54)

Bu süreçte bir faşist darbe tehlikesinin açık seçik hale geldiği tüm gelişmelerin hızla açık faşist bir diktatörlüğe doğru gidildiğini gösterdiği bir sırada, Devrimci Sol'un aşağıdaki uyarıları, süreçte, kendisi ve devrimci örgütler açısından can alıcıydı:

"Cunta hazırlığının, zemininin yaratılmak istendiği bugünkü siyasal ortamda, KIR çalışmasının da önemi her zamankinden daha fazla kendini hissettirmektedir. Bugünkü ortamda, köy-kır çalışmalarına daha fazla ağırlık vermek zorundayız. Unutmamalıyız ki, şehir-kır diyalektik bütünlüğünü kumamayan bir hareket uzun süreli bir halk savaşı veremez. Kır çalışmalarında köylerin mevcut somut çelişkileri göz önüne alınarak örgütlenmesine çalışılmalıdır. Oligarşinin ordu baskısına karşı çıkılmalı, büyük tefeciler, toprak sahiplerine karşı köylü hareketleri geliştirilmelidir.

Kürdistan'da Kürt milliyetçilerinin kurduğu pasifizm çemberi, ancak Devrimci Sol'un önderliğinde kırılabilir. Bugünkü koşullar teslimiyetçi politikalar bize Kürt milliyetçi gruplarını pratikte teşhir etme imkanı vermektedir. O halde Kürdistan'da örgütlenmemizi geliştirdiğimiz oranda, pratiğimizi de yükseltmeliyiz." (55)

"Bana sağcılar suç işliyor dedirtemezsiniz" diyen Demirel, faşistleri açıktan destekliyor, sivil faşistlerin saldırılarına devlet terörü eklenerek saldırılar pervasızlaşıyordu. Kitlese katliamların yanında polis devrimci avına çıkıyordu, kitlese tutuklamalar, polis ve jandarmaların katliamları işkencehanelerde her gün artarak sürüyordu. Ordu, devrimcilere yönelik operasyonlarına hız vermişti. Emekçi halka ve devrimcilere yönelik saldırıların artmasıyla birlikte Devrimci Sol, AP'nin MHP'lileştiği tespitini yaptı. Devrimci Sol dergisinin Mayıs 1980 tarihli 2. sayısında "Sivil Faşist Terörle Devlet Terörü Birleşti" başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazının döneme ilişkin bazı bölümleri şöyledir:

"Emperyalizm Ortadoğu'da gerileyen durumunu (İran devrimi kastediyor -bn) telafi etmek için Ortadoğu halklarına karşı saldırıya geçmiş durumda. İran'dan hala umudunu kesmedi ve bir şeyler karıştırmaya çalışıyor. Ötede İsrail saldırıları Filistin halkına karşı var gücüyle sürüyor, Türkiye'de var olan faşist teröre resmi devlet terörü eklenerek hatta sivil faşist terörün yerini alarak pervasızca emekçi halklara savaş açılmış durumda. Halklarımızın faşizme karşı savaşı geliştikçe emperyalizm de halklara karşı tüm 'demokrasi' ve 'insanlık' palavralarını bir kenara atarak vur emirleri,

sorgusuz sualsiz tutuklamalar vs. ile kendi koyduğu kanunları da hiçe sayarak açık faşizmin her gün biraz daha kurumlaşması için gereken her şeyi yapmaktadır. Faşizmin halka saldırısı dünkünden daha ileri boyutlarda katliama ve işkenceye varmakta ve bu yolda tüm halk kesimleri sindirilip, pasifize edilerek, faşizmin ne denli güçlü olduğu imajı yaratılmak istenmektedir... Ve bu da kısmi olarak başarı sağlamış durumdadır.

(...)

Ve bu dönemde gerek MHP gerekse AP'nin taktikleri de bir yandan sivil faşist terörle halkı sindirmek ve faşist demagoji altında tutmak iken bugün ise resmi tüm devlet kurumlarıyla 'son türk devleti, en büyük düşman komünizmdir' sloganlarıyla hareket edilerek AP safını belirginleştirmiştir ve halka karşı sınıf mücadelesine karşı MHP yöntemlerini uygulayacağını ilan etmiş ve gerekeni de yapmaktadır.

CHP'nin sol bir maske ile hükümet olması ve Ecevit'in faşizme ne denli karşı olup olmadığını ortaya çıkarmak için bu süreçte sivil faşist teröre karşı devrimci şiddet ve devlet güçleri içerisinde de işkenceci ve zalimlerin cezalandırılması doğru bir taktikken artık bugün çatışmayı sadece ve sadece sivil faşistlerle sürdürmek imkansız bir hale gelmiştir. Arenada ağırlıkta olarak sivil faşistler değil, üniforma giymiş faşistler saldırmaktadır. Kısacası sivil faşistler resmi hükümet olmuştur. Böylesi bir durum açıkça 'devlet güçlerine saldırmamak gerekir', 'devlet güçlerine saldırmak provokasyon olur, açık faşizme davetiye çıkarmak olur' düşünceleri devlet terörünün kitleleri pasifize etme politikasının başarıya ulaşması demektir. Bir faşist polis, işkenceci veya asker cezalandırıldığında başsağlığı dileyen 'demokrat'lar ve ilericiler artık gözünü açmalıdır. Saldıran gerçekten bir avuç MHP'li değil tüm devlet güçlerini kullanan MHP'lileşen AP'dir." (56)

Devrimci Sol'un yoğunlaşan devlet terörüne geçici bir olgu olarak değil de, sınıf mücadelesinin erişmiş olduğu seviyeye bağlı olarak, devletin gündeme getirdiği bilinçli bir saldırı taktiği olduğunu belirlemesi çok önemlidir. Daha önceki evrelerde olduğu gibi, bundan sonra da Devrimci Sol'u diğer soldan ayıracak olan sürece uygun mücadele taktikleri belirleme ve atılabilirliğiyle, devlete karşı eylemleri yükseltmesi gibi devrimci tahlilleri anlaşılmasından, ayırım kavranamaz. Yürütülecek olan mücadelede seçilecek hedeflerin netliği, taktiğin sürece uygun olması ve halkın umut ve özlemlerine cevap vermesi açısından da çok önemli bir değerlendirme...

"Oligarşi son birkaç aylık saldırı-tutuklama ve operasyonlarıyla belli bir halk kesimine korku salmış, devlet güçlerini moralmen kısmi de olsa yükseltmiş ve olumlu deneyleri gördükçe de devam ettirmektedir. Faşist terörün bu amacını etkisizleştirmenin temel yolu devrimci şiddetin yalnızca sivil faşistlere yönelik olmasından çıkarılıp ağırlıkla faşist devlet güçlerine,

işkencecilere ve muhbirlerle, çalışma alanlarının mevcut özel durumlarına göre de bölgelerin sivil faşistlerine saldırılmalı ve faşist terörün nispi olarak kazandığı moral güçlülüğü ve halk üzerindeki sindirme, korku, 'güçlü devlet', 'devrimci hareketler ezilecek' imajı kaldırılmalıdır.

Böylesi bir ortamda devrimci şiddetin temel taktiği bu olmalıdır. Faşist devlet terörünü etkisizleştirmek, kitle pasifikasyonunu önlemek için devlet terörüne karşı, devrimci şiddet olmalıdır." (57)

Demirel komutasındaki faşist güçlerin pervasız saldırılarıyla görece bir "üstünlük" havası yaratan faşizm, devrimciler buna uygun devrimci taktiklerle mücadeleyi yürütmedikleri sürece güçlenecek, devrimci şiddet temelindeki mücadele ile devrimciler halkın örgütlü gücünü arkasına aldıklarında ise "moral denge" tersine çevrilecektir. Bunu zamanında ve yerinde tespit etmek önemlidir. Bundan da önemlisi savaşmak kararlılığı gösterebilmektedir. Ancak bırakalım savaşma kararlılığını gösterebilmeyi, Devrimci Sol dışında kalan solun, böyle bir tespiti dahi yoktur. Devrimci Sol bir hareket olmasının getirdiği tüm olumsuzlukları üzerinden atamamasına rağmen, tespit ettiği taktiği hayata geçirmek zorundaydı, sınıf mücadelesi kimseyi beklemiyordu. Öyle de oldu... Devrimci taktiği belirleyen Devrimci Sol, bunu kır örgütlenmesi için de gündeme getirdi.

"Aynı durum çeşitli farklılıklar içerse de kırsal alanlar için de geçerlidir. Sokağa çıkma yasakları toplu tutuklamalar olağan şeyler haline gelmektedir artık. Anadolu il ve kasabalarında kırsal alanda hareket kabiliyeti yaratamamış bir hareketin faşist devlet terörü şartlarında hayat hakkı giderek kalmamaktadır. Faşist teröre karşı bir nevi gerilla vur-kaç taktiklerini uygulayabilmenin yolu güçlü kırsal alan ilişkileri olmak zorundadır. Artık hayat dayatmaktadır. Oligarşinin yeni taktikleri karşısında elimizi çabuk tutmak zorundayız. Yoksa faşist terörün bugün birkaç ili, birkaç kasabayı ele geçirmesi az bir güç görünse de, doğru devrimci taktiği hayata geçiremezsek faşistler hakimiyetlerini, sindirme ve yok etme politikasıyla gerçekleştirecektir.

Bunun için de ana görev örgütlenmek-silahlanmak ve sivil faşist ve devlet terörüne karşı savaşmaktır." (58)

Devrimci Sol, devlet terörünün ağırlık kazandığı koşullarda söyledikleriyle tutarlı davranarak, taktik hedeflerinde değişiklik yaparak sürece devrimci tarzda müdahale etti. Türkiye solunu da faşist devlet terörüne karşı, ülkenin çeşitli bölgelerinde gerçekleştirilmek istenen faşist provokasyon ve tertiplere karşı, sivil faşistleri ve kontrgerillayı kullanarak başlattığı ve yenilerini ekleyeceği, kitle kıyımlarına karşı çağrı yaparak mücadeleye devam etti. Türkiye halklarına ve soluna yönelik yayınladığı bildiride sü-

rece ilişkin taktik hedeflerin neler olması gerektiğini açık-seçik ortaya koymaktan öte, kendisinin bu temelde mücadeleye hazır olduğunu da belirtti. Devrimci Sol dergisinin kapağında "İŞKENCELERİN SORUMLUSU AP VE MHP'DİR! HİÇBİR İŞKENCECİ CEZASIZ KALMAYACAK! ÇORUM, AMASYA, SIVAS, TOKAT, KARADENİZ BÖLGESİ VE YURDUN HER YERİNDEKİ FAŞİST PLANLARI BOZALIM, MÜCADELEYİ DEVLET TERÖRÜNE, İŞKENCEYE KARŞI YÜKSELTELİM!" çağrısı yer aldı. Ve bu çağrının da içinde yer aldığı Devrimci Sol dergisinin Temmuz 1980 tarihli 3. sayısında -geniş olarak halka dağıtılan- "İşkence ve faşist terörün sorumlusu AP ve MHP'dir" başlıklı bildiride üç önemli nokta vardır: Mevcut durum, somut hedef ve mücadeleye çağrı...

"İŞÇİLER, EMEKÇİLER, GENÇLER, MEMURLAR TÜM EMEKÇİ HALKIMIZ

Türkiye'de sınıf mücadelesi giderek keskinleşiyor. Artık ekonomik, politik ve sosyal açıdan yönetemez duruma gelen oligarşi, altı ayda bir hükümet değiştiriyor, orduyu devreye sokuyor, Amerikan, AET emperyalizmine yalvardıkça yalvarıyor, NATO'ya olan uşaklığını daha çok göstermeye çalışıyor.

Bunalım içinde kıvranıp duran oligarşinin, ordu, polis ve AP Hükümeti vasıtasıyla, yönetimini devam ettirebilmek için tek 'çare'si vardır: Saldırmak. Halka, devrimcilere, faşist olmayan herkese saldırmak. Oligarşinin ve AP Hükümeti'nin şu anki taktiği budur.

İşte bu yüzden, ordu, polis ve sivil faşistler bugün Türkiye'nin bütün yörelerinde, şehirlerde, kasabalarda, köylerde tam anlamıyla taarruz durumundadırlar. Bu emirleri faşistler, bizzat Demirel'in ağzından almaktadırlar. Demirel açıkça katliamları, saldırıları savunmaktadır. Demirel ve ekibine göre; Komünistler ve bölücüler başları ezilmesi gereken düşmanlardır. AP ve MHP'nin politikası açıktır; Böl ve yönet. Yani emekçi halkı mezheplere, ırka göre bölüp, belli bir kesimi diğerine karşı harekete geçirip faşist demagoji alanında tutarak kullanmaktır. Bu plan yıllardır uygulanmaya çalışıldı. Son yıllarda faşizm, bu planı bazı bölgelerde uygulamıştır. İşte Kahramanmaraş katliamı bunun tipik örneğidir. Sünni ve Alevi emekçi halk sanki birbirine düşmanmış gibi bir propaganda yürütülerek, Aleviler faşistler tarafından katledilmiştir. Erzincan, Elazığ, Sivas, Amasya hep bu planın birer parçalarıdır. Son olarak Çorum katliam girişimi bunu açıkça göstermiştir.

Alevi ve Sünnilerin birbirine düşman olduğu yolunda faşistlerin yürüttüğü propaganda tümüyle yalan ve demagoji üzerine kuruludur. Önemli olan kimin sömürücü, kimin sömürülen olduğudur. Alevi ve Sünni emekçiler, faşistlerin geri propagandalarıyla bölünerek, oligarşinin düzeni korun-

muş olur. Gerçek budur. Türkeş'in, Demirel'in dilinden düşürmediği 'komünistler ve bölücüler' yaygarasının arkasında oligarşinin çıkarları yatmaktadır.

Devrimcilere, halka, faşist olmayan herkese karşı sürdürülen bu saldırıların bir hedefi de CHP'dir. CHP'nin tabanındaki işçilere, köylülere, küçük-esnafa, gençlere karşı zaten faşistler yıllardır saldırmaktadırlar. Ama bugün CHP'lilerin cenaze törenlerine karşı yapılan saldırılar gösteriyor ki, oligarşi ve onun sözcüleri, Demirel, Türkeş bugün açık oynuyor, CHP'lileri tam anlamıyla bir yol ayrımı karşısında bırakıyorlar. Şöyle diyorlar: Biz faşist olmayan herkese saldırırız, bu yüzden CHP'li vatandaşlar ya bizim peşimizden gelir, ya da vururuz. Türkeş bu görüşlerini açıkça meydanlarda söylüyor, bir yandan da CHP'li yöneticileri cezalandırıyor. Demirel de bu görüşte hareket ediyor. Demirel'in bakanı bu yüzden normal ve anormal CHP'li ayrımı yapmıştır.

İŞÇİLER, GENÇLER, TÜM EMEKÇİ HALKIMIZ!...

Kısacası durum şudur: Oligarşi, tüm devlet güçleriyle, sivil faşist güçleriyle tüm halka karşı saldırıyı kıyasıya sürdürmektedir.

İşte bu saldırıların doğal bir sonucu vardır; o da işkence.

Halkımız katliamlar sonucu yüzlerce şehit verdi. Bunun yanında yıllardır, karakollarda, 1. şubelerde, MİT villalarında işkence görüyor. Yıllardır devamedegelen bu işkenceler, AP Hükümeti'yle birlikte resmi bir hüviyet kazandı.

Artık, karakollarda, 1. şubelerde, MİT villalarında, askeri cezaevlerinde faşist, polis ve ordu mensuplarının temel görevi herkese kesinlikle ayırım yapmadan işkence yapmaktır.

Evet, bugün yurdun her tarafında, karakola, polis şubelerine, askeri sorgulama yerlerine, MİT bürolarına götürülen herkes 'suçu' ne olursa olsun işkence görmektedir. Hatta polis ve ordu mensupları rahatlıkla şöyle diyebilmektedirler; 'bizim görevimiz burada işkence yapmaktır. Devlet bu yüzden para veriyor'.

Devletin paralı işkencecileri, giderek işkence metodlarını geliştirmekte, Amerika, İngiltere ve Almanya'dan gelen uzmanlar tarafından eğitilmektedirler. Bugün şu işkence biçimleri uygulanmaktadır: Elektrik verme, falaka, meydan dayağı, sigara söndürme, kadınlara tecavüz, uykusuz bırakma, günlerce ayakta tutma, tırnak sökme, aç ve susuz bırakma, saçları çekme, mahrem yerlere cop sokma, çeşitli psikolojik işkence biçimleri vs.

Yıllardır uygulanan bu işkenceler sonucu birçok devrimci hayatını yitirdi. Bugün de artık her gün devrimcilerin işkencede öldürülmeleri olağan bir hale geldi. Öyle ki polisler işkenceyle öldürdükleri devrimcileri kurşunlayarak cadde ve sokak köşelerinde çuval içinde bırakıyorlar.

EMEKÇİ HALKIMIZI!..

Devletin işkenceci cellatlarının normal bir görevi haline gelen işkence artık kapımızdan içeri girmiştir. Mahalleleri, evleri basan polis ve ordu güçleri, evden başlayarak işkence etmekte, ekip otolarında işkenceye devam edip ondan sonra da işkenceci cellatlara teslim etmektedirler.

İşkenceye görünüşte herkes insanlık dışı diyor. Türkeş de öyle diyor. İşkence insanlık dışıdır, ama hakim sınıfların bir metodudur. Tarih boyunca işkence uygulayanlar, halka zulmedenler hep egemen-sömürücü sınıflar olmuştur. Dünyanın en büyük işkence ustası HİTLER, burjuvazinin çıkarlarını savunuyordu. Mussolini de öyle. Bugün de dünyanın her yanında, işkence yapanlar hep sömürücü sınıflar olmuştur. Daha dünkü Şah'ın işkenceleri hatırdadır.

Türkiye'de de işkenceyi uygulayanlar, oligarşinin çıkarlarını savunan devletin ta kendisidir. Devletin polis, ordu, MİT içindeki işkenceci cellatlardır.

Bu gerçeği iyi bilmeliyiz. Demirel'in, Türkeş'in görünüşte işkenceye karşı olmasına aldanmayalım. İşkence emirleri veren bizzat Demirel'dir.

Emekçi halk ve devrimciler ise işkenceye karşıdır, düşmanlarına da hi iyi davranırlar. Tarihte emekçi sınıfların ve onların temsilcilerinin işkence yaptığı görülmemiştir. Çünkü emekçi sınıfların mücadelesi haklıdır. Onların baskıya, zulme ve işkenceye ihtiyacı yoktur, çünkü insanlığın geleceği için, mutluluğu için mücadele ederler.

EMEKÇİ HALKIMIZI!..

Oligarşinin, devrimcileri ve sizleri yıldırma için başvurduğu işkence aracına karşı mücadele etmek en kutsal görevdir. İşkenceye karşı mücadeleye katılmak, zindanlarda işkence altında tutulan devrimcilere yardım elini uzatmak en yüce bir mücadeledir.

Devrimciler ve emekçi halkımız, işkenceye karşıdır, bu yüzden de çok iyi bilinmelidir ki, hiçbir işkenceci cezasız kalmayacaktır, tarihte işkencecilerin cezasız kaldığı görülmemiştir. İşte İran!.. İşkenceciler nasıl birer birer kurşuna dizildiyse, burada da öyle olacaktır. Dünyanın her yanında işkencecilerin cezası kesindir. Affedilmeyecekleri kesin olarak bellidir.

DEVİMCİLER, İLERİCİLER, EMEKÇİ HALKIMIZ, DEMOKRATİK ÖRGÜTLER, TÜM SOL GRUPLARI!..

Oligarşinin devlet ve sivil faşist güçleri vasıtasıyla halka, devrimcilere karşı sürdürdüğü bu korkunç saldırı karşısında ne yapılacaktır? Faşizm evlerimizin önünde cesetlerimizi sürüklerken, hastahanelere sokmazken, işkencehanelerde ölüme mahkum ederken ne yapılmalıdır?

Aslında yapılması gereken şey açıktır; Bizzat hayat, faşistlerin saldırıla-

rı, yapılması gereken şeyi açıkça bize dayatıyor. Silahlanmak, silahlanmak ve silahlanmak!.. Faşizme silahla karşı koymaktan başka yol yoktur.

Bu gerçeğe rağmen, hala faşizme karşı 'barış'tan yana olanlar vardır. CHP'li merkez yönetim, cenazelerin silahla taranması sırasında dahi, faşizmi silahsız yola getireceğini iddia ediyor.

Hala, faşizme karşı silahlı mücadelenin 'alçaklık', evet alçaklık, olduğunu söyleyenler vardır. Öyle alçaklık ki, eğer faşizme karşı mücadele olmasaydı bu iddialarını dahi yazamayacaklardı. Uğur Mumcu gibi köşe yazarları, burjuva liberalleridir, korkaklardır.

Mumcu gibileri şunu öğütlüyorlar; faşizmin saldırganlığı karşısında aman silaha sarılmayın, aman faşist vurmayın, bu bireysel terörizmdir.

Uğur Mumcu'nun kafasında olan bir dizi lafta sol grup vardır. Örneğin TKP, örneğin TİP, TSİP, SDP, TEP. Bu görünüşte sol gruplar, faşizme karşı silahlanmaya karşıdırlar, silahlı mücadeleden vebadan korkar gibi korkmaktadırlar. Bu anlayışlar, emekçi halka ihanetten başka bir şey değildir. Halkı silahsızlanmaya, faşistlere karşı silahla karşı koymama ve silahlı dövüşenlere de 'alçak' demeye çağırmak ihanetten başka bir şey değildir. Devrimciler ve emekçi halk açısından soldan gelecek en büyük tehlike budur.

Bu anlayış faşist katliamlara 'evet' demekten başka bir şey değildir.

Diğer yandan faşizme karşı, güya silahlı mücadeleden yana olan gruplar vardır. Kurtuluş, Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu gibi. Görünüşte aktif mücadeleden yana olan bu gruplar, geleneksel pasif sol'un, 'bekle-gör' edilgen politikasından nasiplerini almışlardır. Bu gruplar faşizme karşı pasif savunma çizgisini seçmişlerdir. Yani faşistler saldırıya geçinceye değin bekle, faşistler saldırınca kendini savun. Faşistlerin saldırıları karşısındaki savunmalarını da, 'Yaşasın Direnişimiz' diye göklere çıkararak kendilerini avutmaktadırlar. Aslında sonuçları, insanın kendini avutamayacağı kadar acıdır. İşte Karadeniz Bölgesi, Trabzon, Ordu, Samsun ve Konya, Tokat, Çorum. Bu savunma çizgisi, edilgenlikte sonuçta faşizmin saldırılarını göğüslemiyor, tersine onun karşısında her gün yenilgiye uğruyor.

Görevlerimiz açıktır:

- Faşizme karşı silahlanmak,
- Edilgen bir savunma çizgisi değil, aktif, silahlı bir mücadele vermek.

Bu ortamda, işkencecilere karşı mücadele de faşizme karşı mücadelenin bir parçasıdır. Herkese görev düşüyor. İşkence herkese karşı olduğu için, işkence oligarşinin başlıca saldırı aracı olduğu için, herkes harekete geçmelidir. Tüm gücünü işkenceleri teşhir etmek için, işkencecileri ortaya çıkarmak için, işkenceye uğrayanlara yardım etmek için harcamalıdır.

İşkenceye karşı mücadele edemezsek, oligarşinin cellatları daha da cesaretlenecek, bugünkü düzenlerinin hiç yıkılmayacağını sanacaklar.

İŞKENCEYE, DEVLET TERÖRÜNE, SİVİL FAŞİST TERÖRE KARŞI
TÜM GÜCÜMÜZLE MÜCADELE EDELİM!...

İŞKENCECİLERİN ADLARINI BULALIM-HALKA TEŞHİR EDELİM!...

İŞKENCE YAPILAN YERLERİ ORTAYA ÇIKARALIM !...

İŞKENCECİLERİ HER YERDE CEZALANDIRALIM !...

İŞKENCE OLİGARŞİNİN-AP HÜKÜMETİNİN ZULÜM METODUDUR
!...

EN BÜYÜK İŞKENCECİLER, DEMİREL VE TÜRKİŞLERDİR!...

İŞKENCECİLER, HITLER'İN, MUSSOLİNİ'NİN, FRANCO'NUN,
ŞAH'IN YOLUNDA GİDİYORLAR !...

İŞKENCECİLERİN SONU ŞUDUR ; ÖLÜM !...

HALKIN KESİN KARARI ŞUDUR; İŞKENCECİLER AFFEDİLMEZ!...

BUGÜNKÜ SÖMÜRÜ DÜZENİ YIKILINCA İŞKENCE DE SON BULA-
CAKTIR!.." (59)

Devrimci Sol, bu bildirisinde tespit ettiği taktiklere uygun olarak yur-
dun her tarafını bir mücadele arenasına çevirecekti ve öyle oldu. Devrim
güçlerinin uğradığı kısmi moral güç kaybı hızla durdurulmalı ve üstünlük
tekrar devrim güçlerinin eline geçmeliydi. Dolayısıyla devrimci şiddet ey-
lemlerinin hedefi sivil faşist örgütlenmelerin yanı sıra artık esas olarak dev-
let olmak durumundaydı. Devrimci Sol'un mücadelesini sadece dar kadro-
ların yürüttüğünü, eylemlerinin ise yalnızca devrimci şiddet eylemlerinden
ibaret olduğunu sanmak büyük bir yanılgıdır. Kadrolar örgütlenmenin tem-
meli, devrimci şiddet eylemleri mücadele taktiğinin temel unsuru olmakla
birlikte, Devrimci Sol'u Devrimci Sol yapan sadece nitelikli eylemleri de-
ğildir. Ortaya konan enerji de Devrimci Sol kadrolarının olağanüstü çabaları-
yla sınırlı değildir. Devrimci Sol'u diğer gruplardan ayıran önemli bir özellik
de, halk ilişkisinden sempaticanına, kadrosuna, örgütün birinci dereceden
sorumlularına kadar herkesin, Devrimci Sol Merkez Komitesi'nin yönlendi-
riciliğinde, merkezi disiplin içinde, olağanüstü bir devrimci enerjinin ortaya
konulmasıdır. Mücadelede ses getiren nitelikli eylemler kadar, halkın biz-
zat görerek, yaşayarak hissettiği, tanık olduğu yaygın -uzlaşmacı olmayan-
barışçıl mücadele de, süreçte Devrimci Sol'un bir umut olarak belirmesi-
de önemli bir işlev görmüştür. Bu teorik ifadesini PASS perspektifinin, par-
tileşme sürecinde olan bir hareket özgülünde içinde bulunulan aşamaya
göre biçimlenişinde bulur. "Özgünlük", PASS'nin M-L yorumu, devrimci
şiddet temelinde diğer politik, ekonomik, demokratik ve barışçıl mücade-
le biçimlerinin diyalektik bütünlüğünden oluşan mücadele çizgisidir.

**FAŞİST TERÖRE KARŞI MÜCADELE KAMPANYASI VE
GÜN SAZAK'IN CEZALANDIRILMASI**

Kahramanmaraş katliamının planlayıcılarından, 2. MC iktidarı döneminde MHP'den Gümrük ve Tekel Bakanlığı yapmış olan ve bu görevi sırasında oluşturduğu "denetçi grup"larla Türkiye genelinde sivil faşist örgütlenmeyi güçlendiren faşist şef Gün Sazak, MHP'nin yeni kitlesel katliamlar planladığı bir dönemde Devrimci Sol tarafından cezalandırılmıştır.

Gün Sazak eylemiyle birlikte faşist saflarda panik, korku ve geri çekilme eğilimi hakim olmuştur ki, bu, Devrimci Sol'un beklediği eylem sonuçlarından biridir. Bu olumlu gelişmenin geçici değil, sürekli ve daha da derinleştirilmesi için solun sivil faşist hedeflere daha bir yönelmesi, mevcut duruma uygun taktik politikalar çizmesi ve pratiğe geçirmesi gerekirken, ne yazık ki bu başarısız olmuştur. Devrimci saflarda coşku yaratan bu eylem, oportünist-revizyonist saflarda şaşkınlıkla karşılanmıştır. Faşistlerin topyekün saldırıya geçeceğinden, devrimcilerin bunu göğüsleyemeyeceğinden korkan revizyonist- oportünist solun aksine, Devrimci Sol, yerel düzeyde faşist odaklara karşı mücadeleyi sürdürürken, halk nezdinde sivil faşist terörün suç üstü yakalandığını ve örgütsel olarak da pervasızca saldıracak moral güç bulamayacağını söylemiştir. Sivil faşistlerin yeni katliam planları ve girişimleri daha başından direniş gösterilmesi nedeniyle boşa çıkarılmıştı. MHP'nin devlet destekli Çorum katliam planının erken doğum yapması ve başarısızlığa uğraması, bunu göstermiştir. Ardından faşistler önemli bir saldırıya daha yeltenememişlerdir. Daha sonra sivil faşist hareket saldırılarını alt düzeyde sürdürmüş, fakat bunların da devrimcilerce göğüslenmesiyle hüsrana uğramışlardır.

Ankara'da faşist şef Gün Sazak'ın cezalandırılmasıyla ilgili Devrimci Sol'un bildirisi şöyledir:

"TOPRAK AĞASI, SERMAYEDAR, KAÇAKÇI, FAŞİST ŞEF GÜN SAZAK CEZALANDIRILDI

Yıllardır Türkiye devrimcilerine ve emekçi halklarına kan kusturan, dizilerce katliamları tertipleyip, binlerce yurtsever zindanlara sokup, işkencelerden geçiren bu faşist düzenin yetkililerinden faşist şef Gün Sazak cezalandırıldı.

Faşist şef Gün Sazak'ı niçin ölüme mahkum ettik ?

Halkımız;

(...)

Evet, bugün ülkemizde bir terör vardır. Ama bu terörü uygulayanlar ve başlatanlar tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de bizler değil bir avuç azınlıktır. Hiçbir devrimci, insan öldürme ve silahtan yana değildir. Ama sorun milyonlarca emekçi yoksul halkın kurtuluşu ise, bu amaç için her şey yapılmalıdır.

Halkımıza kurşun sıkan, evlerinde rahat vermeyen, her gün devlet desteğiyle yetiştirip halkımıza saldıran faşistlerdir ve onların devletidir. Silahı ve şiddeti seçen onlardır.

(...)

Faşist saldırıları yalnızca MHP'ye bağlamak yanlıştır. Faşizm kapitalizmin özünde vardır. Ve bugünkü halkın katledilmesini devam ettiren faşist saldırganları bağrında besleyen de bu devletin kurumlarıdır. Bu devletin bir azınlık gücün kontrolünde olmasıdır. İşte bunun için yalnız MHP ile mücadele kurtuluşu gerçekleştirmez. Asıl sorun mevcut faşist devlet mekanizmasını nasıl yıkacağımız, emekçi halk iktidarını nasıl kuracağımızdır.

(...)

Peki ne yapmak gerekiyor:

Bırakalım ezilen sınıfların iktidar olmasını ve devrim yapmasını, bugün can güvenliğimizi nasıl koruyacağız? Faşizmin saldırıları karşısında yaşamımızı nasıl garantileyeceğiz? Haklı olduğumuzu, haksızlığa karşı olduğumuzu nasıl belirteceğiz.

Faşizmin istediği tek şey var: Faşizmi tasdik edip bir avuç azınlığın bozulanlığını yapmak.

EMEKÇİLER - AYDINLAR - YURTSEVERLER!

Faşist terör tüm devlet kurumlarıyla bizlere saldırıyor... Bugün yüzlerce katliam yapılıyor. Yarın için binlercesinin hatta yüzbinlercesinin planları hazırlanıyor.

Tüm bu faşist oyunları bozmak ve faşizmin biz emekçi halkları ve yurtseverleri emperyalizmin ve başbuğlarının birer robotu olmasını önlemenin temel yolu, faşist teröre karşı 'devrimci şiddet' temelinde mücadele etmektir.

(...)

Bunun için teşkilatlanmak-savaşmak-teşkilatlanmak ve savaşmak zorundayız, başka yolu yoktur.

İşte biz devrimciler faşizme karşı savaşın öncüleri olarak sizlere sesleniyoruz.

(...)

Devrimci Sol tüm milliyetlerden halkı ve emekçileri faşizme karşı mücadelede silahlanmaya ve devrimcilerin yanında yer almaya çağırıyor.

Halkımız!

Faşist şef Gün Sazak'ın hareketimiz tarafından cezalandırılmasıyla faşist AP ve MHP devlet güvenlik güçleriyle nasıl saldırdıklarını gözlerinizle gördünüz, yaşadınız.

Faşizmin bu saldırıları karşısında bir dizi sol grup oligarşi ile ağız birliği etmişçesine karşı saldırıya geçti, bu eylem 'halka karşı saldırıyı getirmiştir'

diye.

Şunu sormak gerekir; Kahramanmaraş'ta yüzün üzerinde insanı faşistler katlederken, devrimciler saldırdığı için miydi acaba? Aksine faşistler planlı olarak hazırlıklarını tamamlamış ve kendilerine en uygun buldukları ortamda halkın katliamını gerçekleştirmiştir. Ve Gün Sazak eylemi faşistlerin planlı katliamlarını bozmuştur.

(...)

Soracaksınız...

Faşist şef Gün Sazak'ın cezalandırılması Türkiye emekçi halklarına ne kazandırmıştır diye...

(...)

Gün Sazak'la beraber tüm işkenceci ve faşistler korkuya kapıldılar.

- Demirel hükümetinin, güçlü devleti ve faşist polisinin moral güçlülüğü alt üst oldu.

- CHP'li yurtseverler faşizmi bir kez daha tanıma fırsatı buldu.

- Katliam ve işkenceler somut olarak halka gösterildi.

- Tüm demokratlar, ve aydınlar ve halkımız faşizmden çektiğinin hıncı olarak bir 'oh' çekti.

- MHP'nin ne denli barışçıl olduğu maskesi 'Sine-i millet' kararıyla bir kez daha düştü. MHP içindeki it dalaşı da bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı.

(...)

Faşizme karşı gerçekten savaşmak isteyenlerle, istemeyenler bir kez daha kanıtlanmış.

- Halkımız faşizmin saldırıları karşısında korunmak, can güvenliğini sağlamak için silahlanmak zorunda kalmıştır.

- CHP'li yurtseverler, CHP gerici yönetimini sıkıştırmaya başlamıştır.

- Ecevit'in anti-faşist maskesi bir kez daha düşmüştür.

- Faşist Demirel MHP'nin saldırıları karşısında savunamaz duruma gelmiştir.

- Faşizme karşı nötr olanlar faşistlere karşı duyarlı olmaya başlamıştır.

- Tüm işkenceci ve faşistlere iyi bir ders olmuş ve her an ölüm korkusuyla yaşamak telaşına girmişlerdir.

(...)

KAHROLSUN FAŞİST DEVLET !..

KAHROLSUN FAŞİST ŞEF TÜRKEŞ-GÜN SAZAK-A. OKTAY- S.SO-MUNCUOĞLU !..

TÜM FAŞİST VE İŞKENCECİLER CEZASIZ KALMAYACAK!..

HALKIMIZ, FAŞİZME KARŞI SİLAHLAN !..

KURTULUŞ YOLU FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ ŞİDDETEN GEÇER!..

SAVAŞIYORUZ KAZANACAĞIZ !..
EMEKCİ HALKLARIN ZAFERİNİ HİÇBİR GÜÇ ENGELLEYEMEZ!.." (60)

1980 yazına gelindiğinde Türkiye’de işkence olayları iyice yaygınlaştı. Güpegündüz mahalleler, semtler askeri birliklerle, polis kuvvetleriyle sarılıyor, evler keyfi olarak aranıyor ve talan ediliyordu. Gece yaraları yataklarından kaldırılan gecekondlu halkı sokaklara dizilerek sıra dayağından geçirilirken, evleri de talan ediliyordu. Böylesi koşullarda sorumluluk bilinciyle hareket eden tüm devrimci güçlere görev düşüyordu; Müdahale etmek. Devrimci Sol da bunu yapmıştır.

Türkiye, şehirlerinin (özellikle İstanbul) tam bir kışla görünümüne aldığı, okulların askeri karakol haline getirildiği, insanların nedensiz yere gözaltına alınıp işkencelerden geçirildiği bir ülke haline gelmişti. 1980 bahar ve yaz aylarında polis ekiplerinin sokakta insan seçip, hemen ekip arabasında işkence yaptığı, işkenceden onlarca insanın sakat kalıp canını kaybettiği bir ülkede devrimcilerin üzerine düşen görevler vardı. Devrimci Sol bu görevin bilincinde olarak “İşkencelere ve Faşist Teröre Karşı Mücadele Kampanyası’nı” başlattı.

Bu kampanya, Devrimci Sol’un 1979-’80 sürecinde yürüttüğü kampanyalar içinde en kapsamlı olanıdır. Yurdun her tarafında örgütlü olunan şehir, ilçe, köy ve kırsal alanda; işçi, memur, gençlik vd. alanlarda, onbinlerce insan işkencenin ve işkencecilerin teşhir edilmesinde, cezalandırılmasında görev aldı. Silahlı Devrimci Birlikler ve Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri, karakol baskınları, cezalandırmalar vd. devrimci şiddet eylemleri yaparken yine aynı süreçte onlarca banka tahrip edildi. MİT ve işkencecilerden hesap soruldu.

FAŞİSTLERİN, ÇORUM’U MARAŞ’A ÇEVİRME GİRİŞİMİ

24 Aralık 1978 Kahramanmaraş katliamından sonra halkı sindirmeye yönelik eylemlerine devam eden faşistlerin yeni hedeflerinden biri de Çorum olmuştur. Çorum’u Maraş’a çevirme peşinde koşan faşistler beklediklerini bulamamışlar, halkı gafil avlayamamışlardı. Devletin resmi kolluk kuvvetleri, ordu ve polis birliklerinin desteğiyle Çorum halkına saldıran faşistler, halkın ve devrimcilerin direnişiyle karşılaştı. Saldırıları püskürtüldü. Bundan sonra devrimcileri ve halkı Maraş’taki gibi gafil avlayamayacaklardı. Çorum olayları bir kez daha gösterdi ki, resmi ve sivil faşist güçler, faşist saldırıların ve katliamın suç ortaklarıydılar.

Çorum halkının faşist katillere karşı direnişini desteklemek ve resmi faşist güçlerle sivil faşistlerin birlikte hareket ettiğini göstermek; suç ortak-

larını açığa çıkartmak için, Devrimci Sol'un yürüttüğü kampanya çerçevesinde yapılan devrimci şiddet eylemliliklerinden birisi de Bahçelievler Polis Karakolu ile MHP binasına aynı anda saldırı düzenlenmesiydi.

Bakırköy Bahçelievler'de polis karakoluyla MHP aynı yerdeydi. Faşistler ve polisler bölge halkına ve devrimcilere terör estiriyorlardı. Karakolla aynı yerde olmasına rağmen silahlı nöbet tutuyor, devriye geziyor, yoldan geçenlere zor kullanıyor, terör estirerek bölgede egemenlik kurmaya çalışıyorlardı. Bu nedenle MHP ve polis karakoluna aynı anda eylem konması Çorum'da resmi ve sivil faşistlerin halka saldırısını, işbirliğini somut olarak ortaya koyacak, suç ortaklığını gün yüzüne -bir kez daha- çıkaracaktı.

Yürütülen kampanya çerçevesinde yapılması için eylem, mahalli bölgeler sorumluları tarafından harekete önerildi. Onaylandıktan sonra eylemin hazırlıklarına başlandı. Eylemi gerçekleştirecek ekip mahalli bölgelerde, birimlerde sorumluluklar üstlenmiş kadrolardan oluşacaktı.

Eylem planı, eylem yerini gösteren krokiler üzerinde anlatıldı. Eyleme katılacakların hepsi de çevreyi çok iyi bildiklerinden plan hemen kavrandı. Eylem 3'erli iki ekip tarafından gerçekleştirilecekti. 1. ekip MHP binasını, -ki, esas hedef orasıydı- 2.ekip polis karakolunu kurşunlayacaktı.

Eylemde Yer Alan Bir Militanın Anlatımı:

"Eylem için gerekli olan 2 taksi eylem günü olan 10 Temmuz 1980'de temin edildi. 34 UE 734 ve 34 ZD 274 plakalı Murat 131 marka otomobillerle harekete geçen yoldaşlar eylem yerine geldiler. 1. grup, esas hedef olan MHP binasını kurşun yağmuruna tuttu. Binadaki faşistler silahlarını kullanmaya fırsat bulamadılar. Yoldaşlar, MHP binasının önüne 'ÇORUM KATLİAMININ SORUMLUSU MHP'Lİ FAŞİSTLER VE FAŞİST DEVLET-TİR/ DEVRİMCİ SOL' yazılı pankartı astılar.

Bu arada 2. ekipteki yoldaşlar da polis karakolunu ateş altında tuttular. Eylemin tamamlanmasından ve pankartın asılmasından sonra arabalara binen yoldaşlar eylem yerinden uzaklaşarak geri çekildiler. Eylemde bir faşist öldürülmüş, biri polis olmak üzere 4 faşist de yaralanmıştı."

ÖRGÜTLÜ DEVRİMCİ ŞİDDET HALKA GÜVEN VERİYOR

Devrimci Sol, 1980 yazında gerçekleştirdiği "İşkencelere ve Faşist Teröre Karşı Mücadele" kampanyasında şu eylemleri yaptı:

İstanbul Topkapı'da işçilerin, gençlerin katıldığı 1000 kişilik kitlesel silahlı gösteri... Bu gösteri başlar başlamaz jandarmalar ve polislerle çatışma çıkmış, Devrimci Sol militanlarından İbrahim Karakuş, Talip Güldal orada, yaralanan Yüksel Karan ise daha sonra şehit düşmüştür.

Kampanya faaliyetinin bir parçası olarak İzmir Güzelyalı Karakolu Devrimci Sol tarafından basıldı. Faşist polislerin işkence yaptığı Güzelyalı Karakolu'nda polisler etkisizleştirilerek nezarethaneye kilitlendi, silahsızlandırıldı, karakola işkenceyi protesto eden pankart asıldı ve karakol, polislerle zarar gelmeyecek şekilde bombalandı.

Denizli Acıpayam, Bandırma'da ve Gemlik'te "Faşizmi, Kırımları ve Hayat Pahalılığını Protesto" mitingleri yapıldı.

Yaz döneminde okullar kapalı olmasına rağmen liselerin bulunduğu tüm bölgelerde yazılama ve afişlemeler yapıldı. 15 bin bildiri dağıtıldı. 30 pankart asıldı. Kahvelerde, trenlerde konuşmalar yapıldı. İki korsan gösteri düzenlendi. Bakırköy'de emekli MİT subayı, Etiler'de devrimcileri ihbar eden AP Şişli Yönetim Kurulu üyesi bir muhbir cezalandırıldı, Çağlayan'da polis ekibi tarandı. Çeşitli banka şubeleri ve üç zırhlı polis arabası yakıldı, Üsküdar'da eyleme engel olmak isteyen bir polisin silahındaki mermiler alındı, uzaklaştırıldı.

DEV-GENÇ'in Kampanya Kapsamında Yaptığı Faaliyetler:

İTÜ'de;

Okul çevresinde geniş olarak yazılama yapıldı. Binlerce bildiri dağıtıldı, on pankart asıldı. 66 otobüs konuşması, 2 korsan gösteri yapılarak çeşitli bankalar tahrip edildi. 2 mahallenin giriş ve çıkışları denetim altına alınarak gösteri yapıldı, konuşma yapıldı ve bildiriler dağıtıldı.

Beşiktaş'ta;

24 pankart asıldı ve bunlardan birinde patlayan bomba sonucu 4 polis yaralandı. 2 korsan gösteri düzenlendi. Binlerce bildiri ve el ilanı dağıtıldı, yazılama yapıldı.

Şişli'de;

44 pankart asıldı ve binlerce bildiri ve el ilanı dağıtıldı, yazılama yapıldı. 3 korsan gösteri yapılarak bankalar tahrip edildi. Duvar gazeteleri ve afişlerle işkenceler ve işkenceciler teşhir edildi. İşkenceci polis Uğur Gür'ün maketi yakıldı ve bir iş yeri faşist üs olarak kullanıldığı için bombalandı.

Aksaray'da;

Yoğun şekilde bildiri, el ilanı, afişleme, yazı, kahve ve otobüs konuşmaları gibi eylemler yapıldı. 20 pankart asıldı, 3 korsan gösteri düzenlendi ve bankalar tahrip edildi. Ayrıca 10 korsan gösteri sırasında 3 iş yeri bombalandı. İşkenceci Mecidiye Karakolu bombalanıp kurşunlandı. Çemberlitaş'ta 200 kişilik gösteri yapıldı ve jandarma ile çıkan çatışmada bir Devrimci Sol militanı (Halil İbrahim Bayraktar) şehit düştü.

Beyazıt'ta;

Bölgede 20 pankart asıldı. Yoğun olarak bildiri, el ilanı ve afişleme yapıldı. 4 banka tahrip edildi. Küçükpazar Karakolu bombalanıp kurşunlandı. 20'ye yakın kahvede işkenceyi teşhir amacıyla konuşmalar yapıldı. Faşist-

lere ait 2 iş yeri bombalandı ve MHP Eminönü Yönetim Kurulu Üyesi ve ÜGD Başkanı'nın kardeşi faşist militan cezalandırıldı.

Kadıköy'de;

Kadıköy çarşısında bir MİT ajanı cezalandırıldı. Muradiye Karakolu bombalanıp kurşunlandı. 8 yerde korsan gösteri düzenlendi ve 5 yere pankart asıldı. 3 banka tahrip edilip pankart asıldı. Binlerce bildiri dağıtımı ve kahvehanelerde, otobüslerde, sinemalarda konuşmalar yapıldı.

İstanbul Mahalli Bölgelerin Yaptığı Kampanya Faaliyetleri:

Gültepe ve çevresi;

200 kişi ile düzenlenen korsan gösteride jandarma ile çatışma çıktı. Turgut Yılmaz adlı Devrimci Sol militanı bu çatışmada şehit düştü. Hemen peşinden 300 kişilik anma toplantısı yapıldı. Bölgede yoğun olarak gerçekleştirilen bildiri dağıtım, el ilanı, afişleme ve yazılama sırasında jandarmalarla 6 kez çatışma çıktı. 10 yere bombalı, bombasız pankart asıldı. İşkenceci polis cezalandırıldı. Faşist bir bakkal dükkanı yakıldı ve Sanayi Mahallesi'nde bir muhtar cezalandırıldı.

Çağlayan ve çevresi;

7 yere pankart asıldı, 14 kahvede işkence ile ilgili konuşmalar yapıldı. İki 150'şer, ikisi 60'ar kişilik 4 korsan gösteri düzenlendi. Bölgede kampanya süresince gerçekleştirilen yoğun yazılama, bildiri dağıtım, afişleme eylemleri sırasında polisle 4 kez çatışma çıktı. Bunlardan birinde 3 polis yaralandı, 4 muhbirin evi, evde kalan kişilere zarar verilmeden kurşunlanıp tahrip edildi. Bir sinemada yapılan 300 kişilik halk toplantısında işkence ile ilgili konuşma yapıldı.

Mecidiyeköy ve çevresi;

Biri 150 kişilik diğeri 60 kişilik 2 korsan gösteri yapıldı ve eylemler sırasında 3 kez çatışma çıktı, bir polis cezalandırıldı. 8 pankart asıldı ve yoğun olarak yazılama, bildiri dağıtım, afişleme ve kahvehane konuşmaları yapıldı. Faşistlere ait bir araba kurşunlandı ve 8 faşist silahla yaralandı.

Kağıthane, Avcılar ve çevresi, Cennet Mahallesi, Kanarya, Sefaköy-Halkalı, Kocasinan, Kuleli, Parseller, Çiftlik, Yayla, Güngören, Bloklar, Zeytinburnu, Esenler, Bayrampaşa, Fatih, Eyüp, Alibeyköy, Küçükköy, Hisarüstü, Kuruçeşme, Paşabahçe-Anadolu Hisarı ve çevresi, Üsküdar çevresi, 1 Mayıs Mahallesi, Esatpaşa, İçerenköy-Tepeköy, Pendik, Kaynarca, Gülsuyu, Yakacık, Tuzla, Kartal gibi semt ve mahallelerde;

Bildiri dağıtım, yazılama, afişleme, el ilanı dağıtım, pankart asma, kahvehane-otobüs-tren ve vapur konuşmaları, sayıları 50 ile 30 kişi arasında değişen çeşitli korsan gösteriler, faşist muhbirlerin ve bunların yuvalandı-

ğı iş yeri vb. yerlerin cezalandırılması ve tahrip edilmesi, faşist-muhbir-işkenceci polislerin arabalarının yakılması ve tahrip edilmesi.. Ve bu eylemler sırasında birçok defa polis ve jandarmayla silahlı çatışmaya girme gibi eylemler gerçekleştirildi.

İşçi Kesiminde Yapılan Kampanya Faaliyetleri:

Phillips, Rastaş fabrikalarında bildiri dağıtıldı, Tekfen’de işçiler ziyaret edilerek işkence ile ilgili konuşma yapıldı. Ayazağa’da iki fabrikada, bildiri, pankart asma ve çevredeki kahvehanelerde konuşma yapıldı. Bomanti fabrika bölgesinde bildiri dağıtımı, afişleme ve 2 pankart asma eylemi yapılırken; Altınış’ta işçilerin katıldığı bir korsan gösteri düzenlendi. Likör Tekel fabrikalarında, İstinye bölgesindeki fabrikalarda ve Yıldız Porselen’de bildiri dağıtımı, afiş asma ve yazılama eylemleri yapıldı. Ayrıca; maden iş kolunda;

Sagtel, Vantilatör, Omega fabrikalarına ve çevresine bildiri dağıtıldı ve işkence ile ilgili konuşma toplantıları düzenlendi.

Kimya iş kolunda;

3 fabrikada bildiri dağıtımı ve pullama yapılırken Aksaray’da bir pankart asıldı.

Genel-İş bünyesinde;

Kağıthane Sular İdaresi, Ömerli Barajı, Sular İdaresi Merkez, Feriköy ve Kadıköy şubelerinde; makine sanayiinde; İETT bünyesinde Şişli, Topkapı, Levent şubeleri ile Esenler Belediyesi’nde;

Gıda iş kolunda; Yenibosna’daki Uğur Ekmek Fabrikası, Kuştepe, Taksim, Beşiktaş, Balmumcu, Yıldız’da bulunan ekmek fabrikalarında; inşaat ve seramik iş kolunda; Duduldu Yapı Merkezi, Ataköy Timlo, İTÜ Kampüsü, Alibeyköy’deki fabrikalar, Güneşli’deki inşaat ve iş yeri çevresinde;

Sosyal iş kolunda ve özellikle MİGROS şubelerinde; Eyüp-Topkapı işçi bölgesinde, Pancar Motor, Sümerbank ve Feriköy pazarında;

Geniş olarak bildiri dağıtılmış, afiş ve pankart asma, korsan gösteri düzenleme, işkence ile ilgili konuşma toplantıları, bankaların tahrip edilmesi, çeşitli işkencecilerin maketlerinin yakılması gibi eylemler gerçekleştirilmiştir.

Memurlar ve Diğer Kesimlerdeki Kampanya Faaliyetleri:

İş yerleri, otobüs ve trenlerde 13 bin bildiri dağıtıldı. 15 bin el ilanı dağıtıldı ve afişleme yapıldı. Ayrıca çeşitli iş yerlerinde yüzlerce özel bildiri dağıtıldı. 6 iş yeri ile 8 servis otobüsünde konuşma yapıldı ve 7 tane pankart asıldı. TÜM-DER, TMMOB ve Baro ile Tabibler Odası’nın ortak basın toplantısı yapıldı. Tekel Genel Müdürlüğü’ne ve İstanbul Belediye Sarayı’na işkencecilerin maketleri asıldı. Belediye zabıtalara 4 bölgede bildiri, yazılama

ve pullama eylemi yaparak 2 de pankart astılar. Ayrıca 50 kişilik korsan gösteri düzenleyerek bir banka tahrip edildi ve pankart asıldı.

Mühendisler; Odalara bildiri ve el ilanı dağıtımını yaparak, memurların korsan gösterisine katıldılar.

Öğretmenler; 3 bin bildiriye evlere, otobüslere, pazar yerlerine dağıttılar ve ayrıca afişleme yaptılar. 8 bin el ilanı dağıtarak çeşitli yerlere duvar gazeteleri astılar, yazılama yaptılar. Devrimci Öğretmen Hareketi tekelsel bir bankayı tahrip edip kurşunladı, pankart astı. Ayrıca Uğur Gür'ün maketini astılar.

Anadolu'da Yapılan Kampanya Faaliyetleri

Ankara;

Çalışkanlar-Yenievler'de geniş şekilde yazılama, pullama, bildiri dağıtımını, duvar gazetesi-pankart asma eylemlerinin yanı sıra bir polis ekip otosu yakıldı, bir muhbirin evi dağıtıldı. Geniş bir halk toplantısı yapıldı. Gültepe, Telsizler, Öncüler-Yiğitler, Ege Mahallesi, NATO yolu, Dikmen, Şirintepe, Abidinpaşa, Ufuktepe'de yazılama, afiş asma, bombalı-bombasız pankartlar asma, kahve konuşmaları yapıldı. Aktaş-Yenidoğan'da bildiri, afiş, yazılama ve pankart asma eylemlerinin yanı sıra faşistlerin evleri bombalandı ve kurşunlandı ve bir faşiste ait araba yakıldı.

Ankara'daki mahalli bölgelerin dışında DEV-GENÇ ve işçi kesiminde de bildiri dağıtım, pullama, yazılama faaliyetleri yürütüldü. Ayrıca Liseli DEV-GENÇ'liler tarafından İskitler, Altındağ, Maltepe, Kızılay ve Anıttepe'de ve daha birçok yerde pankartlar asıldı, korsan gösteri düzenlendi, bankalar tahrip edildi. Tüm Ankara'da bu eylemlilikler sürecinde 40 bin bildiri dağıtıldı.

Eskişehir;

Özellikle Takkalı mahallesinde yoğunlaşan kampanyada bir muhbir cezalandırıldı, ikisi de dövüldü, silahları alınıp halka teşhir edildi. Polis ekiplelerinin zaman zaman mahalleye girişleri engellendi. Şehir genelinde ise bildiri, afiş asma, pankart asma faaliyetleri yanında halkla birlikte işkence konulu toplantılar düzenlendi.

İzmir;

DEV-GENÇ biriminde yoğun bir şekilde bildiri dağıtım, afişleme, el ilanı, pullama, merkezi yerlere bombalı pankart asma eylemleri yapıldı. Bazı polis noktaları ve polis arabaları tahrip edildi, kasetle propaganda yapıldı.

Mahalli bölgeler; Bornova, Bayraklı, Gümüşpala, Yeşilyurt, Karabağlar bölgelerinde geniş olarak bildiri, yazı, pankart asma işlerinin yanında faşist odaklara yönelik devrimci şiddet eylemleri yapıldı. Otobüs, kahvehane, sinema konuşmaları yapıldı. Bornova AP binası ve Gümüşpala AP binası basılarak içeridekiler bir odada tecrit edildikten sonra bunlara zarar gelmeyecek şekilde bina bombalandı ve pankart asıldı. Aynı şekilde muhbirlerle kar-

şı da yapılan eylemlerde iki muhbir bacaklarından yaralanarak boyunlarına suçlarıyla ilgili yafta asıldı. Faşistlere ait 4 dükkan tahrip edildi. Gümüşpala MHP binası bombalanıp pankart asıldı.

Manisa;

Manisa'da da diğer şehir ve kasabalarda yapılan barışçıl mücadele biçimleri etkili olarak hayata geçirildi. 2 bombalı pankart asıldı. 8 bin el ilanı dağıtılıp, 500 afiş asıldı. Saruhanlı'nın köylerinde de bildiri dağıtımı ve kahvehane konuşmaları yapıldı.

Denizli;

Burada da geniş olarak barışçıl mücadele araçlarının tümüne başvuruldu. Bunların yanı sıra AP binası ve birçok banka tahrip edildi. İşkence yapıldığı tespit edilen bir karakol basıldı. Acıpayam'da miting yapılırken Çameli, Çavdar, Çal, Nihkar ve köyleri de dahil olmak üzere geniş olarak bildiri dağıtımı, afişleme, el ilanları ve duvar gazeteleri asma eylemleri yapıldı.

Aydın;

Tariş'te çalışan bir faşistin ve Milli Aydın Bankası şefinin evi bombalandı. Korsan gösteri düzenlendi, köylerde toplantılar yapıldı. Bunlarla birlikte diğer barışçıl mücadele biçimleri de hayata geçirildi.

Uşak;

TISK binası basılıp bombalandı ve pankart asıldı. Ayrıca Uşak'ın içinde ve çevre köylerinde barışçıl mücadele biçimleri etkili olarak yürütüldü.

Antalya;

7 bin bildiri, 3 bin el ilanı dağıtıldı, geniş yazılama yapılarak 3 bombalı pankart asıldı.

Adana;

Sakarya, Narlıca, Döşeme, Emek, İstiklal, Meydan, Kuruköprü, Hürriyet, Kemalpaşa, Cengiz Topel, Kanal, Zillidede, Akkapı, Mıdık mahallelerinde yazılama vb. barışçıl mücadele biçimleri hayata geçirildi, devrimci şiddet eylemi olarak işkenceci bir timde görevli bir polis Sakarya mahallesinde cezalandırıldı.

Tarsus;

Korsan gösteri ve diğer mücadele biçimlerinin yanında, ilçede AP ve MHP'nin faşist örgütlenmesini yapan Hasan Yavaş adlı bir faşist cezalandırıldı.

Osmaniye;

Faşistlerin üs olarak kullandığı bir gazino basılıp tahrip edildi. Osmaniye AP binası bombalandı. Ayrıca köyler de dahil geniş olarak yazılama, pankart asma eylemleri yapıldı.

Hatay, İskenderun, Mut ve Ermenek, Konya Ereğli, Karapınar'da da yazılama, bildiri, el ilanı ve kahvehane konuşmaları, pankart asma gibi ey-

lemler gerçekleştirildi.

Bursa;

Bir süre önce polisin Devrimci Sol'a karşı sürdürdüğü operasyonlar sonucu gerçekleşen bazı yakalanmalardan sonra, polis Bursa'da "Artık Devrimci Sol bitti" diyordu. Bunun böyle olmadığına kampanya süresince herkes şahit oldu ve polis adeta ne yapacağını şaşırdı.

Devrimci şiddet eylemlerinde Yeşilyayla'da faşist bir dış teknisyeni cezalandırıldı. Işıklar Polis Karakolu basılarak nöbetçi bekçi etkisizleştirilerek silahı alındı ve karakol bombalandı. Ayrıca bir polis noktası da bombalandı, başka bir polis noktası da tahrip edildi. Alacahırka ÜGD binası kurşunlandı ve aynı yerdeki faşist muhtarlık bombalandı. Çınar'da faşistlerin manav ve terzi dükkanları bombalanıp kurşunlandı.

Klasik barışçıl mücadele biçimlerinin yanında Zafer, Kemerçeşme, Selamet, Yeşilova, Yeşilyayla, Mollaarap mahallelerinde lastikler yakılarak yollar kesildi ve meşaleli kitle gösterileri yapıldı.

Ayrıca MHP Bursa İl Yönetim Kurulu üyesi ile yanında bulunan faşist bekçi iş yeri basılarak cezalandırıldı.

Gemlik'te de yazılama, bildiri dağıtımı, afiş asma, duvar gazeteleri eylemlerinin yanı sıra lastikler yakılarak meşaleli kitle gösterisi yapıldı, fabrika ve kahvehanelerde konuşmalar yapıldı.

Faşistler tarafından katledilen Devrimci Sol militanı Recep Sinan'ın katledilmesinde rolü olan bir faşistin evi bombalandı ve kurşunlandı. Gemlik MHP İlçe Sekreteri Erol Pınar cezalandırıldı.

Erol Pınar'ın Cezalandırılması Eyleminde Yer Alan Bir Devrimci Sol Militanı Anlatıyor.

"Anti-faşist potansiyelin yoğun olduğu Gemlik ilçesinde Devrimci Sol örgütlenmesi daha çok işçilere ve gençliğe dayanmaktaydı. Gemlik'in mahallelerinde örgütlenmiş olan Devrimci Sol'un ilçedeki varlığı, ciddi bir güç olamamış ve bir-iki aileye dayanan sivil faşist hareketi rahatsız etmekteydi. Sivil faşist hareketin ilçedeki örgütlenme planları Devrimci Sol tarafından bozulmuş, engellenmiş ve MHP ilçe binasını bir daha açmamak üzere kapatmak zorunda kalmışlardı. MHP'nin tabanı olan birkaç aile ise Gemlik'in dış kesimlerinde oturuyordu. MHP ilçe sekreteri Erol Pınar kimsenin kendisine dokunamayacağı iddiasını kahvehanelerde söyleyerek dolaşmaktaydı. Ayrıca işçi olarak çalıştığı Borusan'da MHP'yi örgütlemeye çalışıyordu. En önemlisi, 23 Haziran 1980 günü Gemlik Orhangazi Caddesi'nde faşistlerle çıkan bir çatışmada yoldaşımız Recep Sinan şehit edilmişti. Recep Sinan yoldaşımızın hesabını sivil faşist katillerden sormak zordundaydık. Recep Sinan'ın katledilmesinden birinci derecede sorumlular arasında Erol Pınar da bulunmaktaydı.

Eylem kararı alındıktan ve istihbarat çalışmalarını tamamladıktan sonra ilçedeki Devrimci Sol örgütlenmesi alarma geçirildi. Eylem sonrası oluşabilecek bir polis saldırısına karşı örgütlenme hazırlandı, ek önlemler alındı. İlçe örgütlenmesinin gerekli önlemleri kısa sürede alması üzerine eylem günü beklenmeye başlandı.

3 Ağustos 1980 günü saat 07.00'ye doğru faşistin evini görebilen bir caddenin üzerindeki köşede beklemeye başladık. Saat 07.05'te faşist Erol Pınar evinden çıktı.

Eylem sorumlusu yoldaş, faşisti cezalandırırken diğer yoldaş yakın koruma görevini üstlenerek dışarıdan gelebilecek müdahaleleri önleyecekti. Faşistin giderek yaklaştığını gören yoldaşımız silahını eline aldı ama yine de göstermemeye çalıştı.

Faşist birkaç adım geçmişti onları. Eylemi gerçekleştirecek olan yoldaş hızlandı ve faşistin önüne geçti.

'Erol Pınar sen misin?' diye soran yoldaşımız namluyu faşistin şakağına doğru nişanladı. İlk kurşunlar vücudunu birkaç yerinden yaralarken korumadaki yoldaş da gelişmeleri yakından izlemekteydi. 7.65 mm silahtaki kurşunlar kullanılmasına karşın faşist yere düşmedi. Geriye dönüp kaçmaya çalıştı. Bunun üzerine yakın korumada olan yoldaş, birçok yerinden yaralı olduğu halde üzerine gelen faşistin kafasına ateş etti. Erol Pınar yere düştü. Devrimci Sol savaşçıları olarak silahlarımızı bellerimize koyarak uzaklaşmaya çalışırken halk merakla eylem yerinde toplanmaya başlamıştı."

Bu eylem Gemlik'te örgütlenmeye çalışan faşistlerin örgütlü gücüne vurulmuş önemli bir darbeydi. Ayrıca eylem Devrimci Sol militanı Recep Sinan'ın katledilmesine misillemedir ve anti-faşist kitle üzerinde olumlu etki bırakmıştır.

İzmit; Diğer yerlerde yapılan barışçıl mücadele biçimleri İzmit'te de hayata geçirildi. Ayrıca Bekirdere'de faşistlerin bulunduğu bir kahvehane tahrip edildi, faşistlere ait Bağdat Caddesi'ndeki bir kitapçı dükkanı yakıldı. Derince BÜD (Büyük Ülkü Derneği) tahrip edildi, faşistlere ait bir kamyon yakıldı. İki korsan gösteri düzenlendi, MHP ve AP gençliğini birleştirmeyi amaç edinen ve İzmit'i merkezi çalışma alanı seçen HÜR-BİR binası basılarak içeride bulunan dernek sekreteri bir odaya hapsedildikten sonra bina tahrip edildi. Derince'de şehirlerarası kara yolunda korsan gösteri yapıldı ve aynı anda bir silahlı ekip de faşistlere ait bir tuhafiye dükkanını basarak yaktı.

Çanakkale; 2 faşistin dükkanı bombalandı ve diğer bölgelerde hayata geçirilen barışçıl mücadele yöntemleri burada da uygulandı.

Malatya; Haçova, Paşaköşkü, Hasanbey, Zayıye, Çavuşoğlu, Beylerbaşı, Taştepe, Şehit Fevzi, Melek Baba, Sarımoğlu, Üstkermek mahallelerin-

de bildiri, pullama, yazılama yapıldı, duvar gazeteleri asıldı. Evlerde halk toplantıları yapıldı. Kahve konuşmaları oldu. Merkezi caddelerde lastikler yakılarak yapılan gösterilerde pankartlar asıldı. Devrimci Sol şehitleri Hasan Karagöz ve Mehmet Ali Karasu'nun mezarları 200 kişilik bir halk topluluğu tarafından ziyaret edildi.

Malatya'nın Evlecik ve çevre köylerinde, Doğanşehir ve çevre köylerinde, Yeşilyurt'ta, Banaz'da, Hekimhan ve Hasançelik'te, Arguvan'da; bildiri dağıtımı, kahve konuşmaları, pankart asma, yazılama, pullama, köy konuşmaları yapıldı.

Gaziantep; Yukarıdüztepe, Aşağıdüztepe, Ortadüztepe, Saçaklı, Ünalı, Karşıyaka, Hoşgör, Boynet, Kayaönü, Yeşilova mahallelerinde yazılama, pullama, bildiri dağıtımı, kahve konuşmaları yapıldı.

Bu kampanya sırasında ayrıca 4 faşist cezalandırıldı, faşistlerin arabaları yakıldı, evleri tahrip edildi, kurşunlandı ve faşistlerin üslerinden bir benzin istasyonuna baskın yapıldı ve tahrip edildi.

Elazığ; Fevziçakmak, Beyazçeşme, Yıldızbağları, Rızayile, Akmanbağları mahallelerinde ve Çarşı'da bildiri, yazılama, pankart asma eylemleri gerçekleştirildi. Silahlı korsan gösteri düzenlendi ve bu sırada polisle çatışma çıktı. Fevziçakmak'ta muhbirlik yapan bir bekçi cezalandırıldı. Kubbeli cami yanındaki bakkal ile bir başka faşist cezalandırıldı. Hal köyünde bir faşist de yaralanma biçiminde cezalandırıldı.

Ordu; Emniyet Müdürlüğü bombalandı, ÜLKÜ-BİR binası tahrip edildi. Ayrıca geniş olarak diğer tüm barışçıl mücadele biçimleri hayata geçirildi.

Tokat, Elbistan, Afşin, Van, Bitlis, Tatvan, Ahlat, Tunceli, Hozat, Çemişgezek, Zonguldak, Zonguldak Ereğli, Karabük, Kastamonu, Araç, Küre, İnebolu, Kırbrıçık, Yığılca, Gerede, Samsun, Gerze, Aybastı ve Merzifon'da da; uzlaşıcı olmayan barışçıl mücadele biçimlerinin hemen tüm biçimleri uygulanarak geniş olarak bildiri dağıtımı, el ilanları, yazılama, duvar gazeteleri, kahve konuşmaları, bölgeden muhbirleri kovma ve uzaklaştırma, korsan gösteri, pankart asma gibi eylemler, kimi yerde daha az kimi yerde bütünü olarak hayata geçirilmiştir.

Türkiye çapında yürütülen barışçıl politik mücadele biçimlerinin uygulanmasının yanı sıra, bu kampanyanın doruk noktasına, 12 Mart faşizminin "Balyozcu Başbakan"ı Nihat Erim'in cezalandırılması eylemi oturtulmuştur.

12 Mart faşizminin başbakanı olarak tüm yurt çapında devlet terörünü organize eden, katliamlara emir veren, devrimcilere, demokrat aydınlar ve yoksul yurtsever halka yaygın işkence uygulatan, THKO önderlerinin idam kararlarını onaylayan, 30 Mart Kızıldere katliamının gerçekleştirilme-

sinde birinci dereceden sorumluluk alan Nihat Erim'in yaptığı zulüm halkın türkülerine bile (Erim Erim eriyessin... gibi) girmiştir.

Devrimci Sol tarafından cezalandırılan bu işkenceci Başbakan'ın üzerine bırakılan bildiride şu suçlar sıralanmaktadır:

"Nihat ERİM DEVRİMCİ SOL tarafından cezalandırıldı. Oligarşi MHP destekli AP Hükümeti vasıtasıyla tüm yurt çapında devrimcilere ve halkımıza karşı bir saldırıyı bütün vahşetiyle sürdürüyor. Açıkça katliam planları hazırlanıyor, işkencehanelerde devrimciler katlediliyor, kurşunlanıp sokak kenarlarında bırakılıyor. Çorum katliam planı daha önceki Kahramanmaraş katliamının aynısıydı. Bu plan tüm yurtta uygulanıyor. Hem de bizzat DEMİREL'in kumandanlığında.

Nihat ERİM de tıpkı faşist işkenceci DEMİREL ve TÜRKEŞ'ler gibi oligarşinin köpekliğini yapan eli kanlı işkenceci bir faşisttir.

O'nun eli Mahir ÇAYAN'ların, Hüseyin CEVAHİR'lerin kanına bulaşmıştır.

Nihat ERİM, Deniz GEZMİŞ'lerin idam sehпalarını onaylamıştır. Kısaca O 12 Mart döneminin eli kanlı bir işkencecisidir. Bugün de DEMİREL'lerin, TÜRKEŞ'lerin kanlı katliam planlarının sadık bir destekçisidir. Oligarşinin üst düzey faşist kadrolarından biridir.

DEMİREL'in kumandanlığındaki faşist katliam planlarını, örneğin Çorum, Amasya, Ordu, Sivas vs. katliam planlarını protesto etmek için 12 Mart döneminin eli kanlı bir işkencecisinin şahsında tüm işkencecileri protesto etmek için Nihat ERİM'i cezalandırdık. Faşist katliamlara, işkencelelere karşı tek çare halkın örgütlü gücüyle birleşmiş devrimci şiddettir.

DEMİREL ve TÜRKEŞ'lerin sonu da Şah gibi, SOMOZA gibi, Gün SAZAK gibi, Nihat ERİM gibi olacaktır" (61)

"BALYOZCU" BAŞBAKAN NİHAT ERİM'İN CEZALANDIRILMASI (19 Temmuz 1980)

Eylemi Gerçekleştiren Savaşçıların Anlatımı:

"1980 yazında harekete, Nihat Erim'in Dragos'ta oturduğuna ilişkin bir bilgi ulaştı. Kısa bir araştırma ve gözlem sonunda alınan bilginin doğru olduğu anlaşıldı. Bunun üzerine hareket, bu istihbaratın değerlendirilmesi emrini verdi. Titiz bir çalışmanın ardından istihbarat netleştirildi.

1980 yazında hareketimizin açtığı 'Faşist Teröre ve İşkenceye Karşı Kampanya' çerçevesinde, 12 Mart faşizminin Başbakanı, 30 Mart Kızılde-re katliamının, 6 Mayıs'ta Deniz, Yusuf, Hüseyin'in idamlarının, Ulaş'ın, Cevahir'in vd. THKP-C, THKO önder ve kadrolarının fiziken yok edilmesinden sorumlu N. Erim'in cezalandırılmasına karar verilmişti. Hareketimiz bu görevin yerine getirilmesini SDB ve FTKSME üyelerinden belirlenen 4 kad-

rosuna verdi. Eylemde kullanılacak arabanın elde edilmesi görevi de bir başka FTKSME'ye verilmişti. Eylemden bir hafta kadar önce bu arabayı eylem grubuna teslim eden bu FTKSME'nin görevi bitiyordu.

Eylem grubu bir örgüt evinde toplanarak istihbaratı baştan sona değerlendirdikten sonra eylem sorumlusu, ortaya çıkan önerileri ve eylem planlarından birini 'ilk plan' olarak saptadı. Buna göre görev dağılımı yapıldı. Bir kişi eylemde kullanılacak Anadol marka otomobili kullanacaktı. 2. yoldaş, eylemin çevre güvenliğinden sorumlu olacak, olası gelişmelere müdahale edecekti. Eylem sorumlusuyla 4. yoldaş ise Nihat Erim'i cezalandıracaktı. Eylem planına göre N. Erim'in koruması enterne edilmeye, silahsızlandırılmaya çalışılacaktı. Eğer eşi yanındaysa eşi korunacak, ona zarar verilmeyecekti. İlk plana göre eylem özel plajın girişi olan deniz kulübünün önünde olacaktı. Erim arabasıyla buraya geldiğinde araba durduktan sonra ve Erim kapıya yöneldiğinde eylem başlayacaktı.

2. plana göre, eylem saatinden önce deniz kulübü önünde olağandışı bir şey olursa 1. paralel yol üzerinde, arabada Erim'in eşi yoksa araba çapraz ateşe alınacaktı. 3. ve tali bir plan olarak da evinden çıkarken eylemin ana caddede yapılması düşünülmüştü.

3. plan caddenin kalabalıklığı, sıkıyönetim güvenliğine yakınlığı ve denetimin kısmen fazla olması nedeniyle pek olası değildi. 2. plan ise hesapta olmayan kişilerin arabada bulunması, ana caddeye yakınlığı ve kısmen kalabalık nedeniyle pek uygun değildi. 1.planın gerçekleşme koşullarının ortadan kalkmasıyla 2. plan gündeme girecekti. 2. plan için eylem bölgesine iki kez gidildi. Ama dikkat çekme, kuşkulandırma riski fazla olduğundan son anda vazgeçildi. 1. plan doğrultusunda uygulamaya geçildi...

Üç gün süreyle Nihat Erim'in hareket tarzı dikkate alınarak eylem gerçekleştirilmeye çalışılsa da daha önceden kestirilmeyen bazı gelişmeler nedeniyle 4. gün yeniden eylem yerine yönelindi.

Sabah 9.00'da istasyondaki kahvehanede buluşuldu. Birer çay içildikten sonra 'Semtte (inşaatta) bizi bekliyorlar' denilerek, işçi havasıyla kahvehane terk edildi. Anadol araba biraz sonra doğal plaja yakın bir yere park edildi. Şoför yoldaş plaja yöneldi. Diğer iki kişi de plaja geldikten sonra soyunup yüzmeye başladılar.

Silahları getiren 4. yoldaş biraz sonra elinde poşetle geldi. Plaj kıyafetlerini alarak silah poşetini kuytu ama kendisinin görebileceği bir yere koydu. Denize girdiler. 10 dakika sonra çıkarak bulundukları yere özgü neşeli bir sohbete başladılar... 'Benimki birazdan gelecek!', 'Ben dün onlardaydım... Abisiyle kavga ettim'... Giyindiler. Silahlarını bellerine taktıktan sonra Tekel yolu üzerine ikişerli olarak çıktılar. İki kişi arabaya yöneldi ve 'bitmeyen temizlik ve araba tamiri' ile uğraşmaya başladılar. İki kişi ise Nihat Erim'in evini hafif çaprazda gören büfe önünde dondurma yiyor, cola içiyor

ve Nihat Erim'in çıkışını bekliyorlar. Nihat Erim 15.50'de çıktı ve hemen harekete geçildi. Şoför yoldaş arabaya binerek deniz kulübünün az ilerisinde park etti. Arabanın kapısını açık tutarak bir kız arkadaşını bekliyormuş gibi yapıyordu. Diğer 3 kişiden ikisi deniz kulübünün 2-3 metre yan tarafında, oradan denize girilip girilmeyeceği üzerine konuşarak beklemeye başladılar. Silahlı güvenlikten sorumlu yoldaş da aynı doğrultuda ve 4-5 metre geride, tenis oynayan genç kızları seyrediyormuş gibi Nihat Erim'in gelişini beklemeye başladı. Bu pozisyonları almak 5 dakikalarını almıştı. Araba l. paralel yola girmeden 1-2 dakika önce, plaj bekçisi gelerek deniz kulübüne yakın 2 yoldaşa ne aradıklarını, burada gezmenin yasak olduğunu söyledi. Neşeli bir tartışma başladı, bekçi 'yasak' diyor, arkadaşlar da 'Biz buradan denize girebiliriz' diye iddia ediyorlar. 'İstersen git deniz kulübüne sor, bize kimse karışamaz' diye başlarından kovmaya çalışıyorlardı. Tam bu sırada Nihat Erim'in arabası son köşeyi döndü ve kulübün önünde durdu.

Arabadan, önce koruma görevlisi Ali Kartal indi. Erim'in inmesi için arka kapıyı açtı. Erim inerken, korumanın gözü iki arkadaşta takıldı ve onları azarlamaya kalkıştı; 'Siz ne arıyorsunuz burada? Hey! Çekin gidin bakalım!' Eylem sorumlusu yoldaş, 'Nereye gidecekmiz, buraya herkes gelebilir' diyerek üzerine yürüdü. Diğer arkadaş da aynı anda yürüyünce Ali Kartal silahına davrandı. Sorumlu arkadaşın 'sok onu beline' ikazlarına aldırmadı ve 14'lüsünü çekti. Ateş edecekken 2 kurşunla devrildi, silah elinden kaydı. Hemen peşinden Nihat Erim cezalandırıldı. Erim'in eşi arabadan çığlıklar atarak çıktıysa da ona dokunulmadı. Koruma polisi, büyük olasılıkla durumu son anda kavradığı için ateş etmek istedi. Hedefte olmadığı halde bu nedenle vurulmak zorunda kalmıştı. Yoldaşlarımız korumanın silahını da alarak Erim'in üzerine eylemin amacını anlatan bir bildiriye bıraktıktan sonra arabaya yöneldiler. Önce iki kişi, sonra şoför ve en son olarak da güvenlikten sorumlu yoldaş bindi arabaya. Araba yokuş yukarı zor bir manevrayla ama hızla hareket etti. Maltepe'ye doğru yöneldi.

Akşam, önceden belirlenen randevu yerinde eylemin değerlendirilmesi için tekrar buluşuldu. Eylem başarılıydı."

Bu kampanya sırasında Devrimci Sol militanlarından Turgut Yılmaz, Talip Güldal, İbrahim Karakuş, Yüksel Karan, Osman Sümbül ve Salih Bademci şehit düştüler. Ama kampanyanın en önemli özelliği Devrimci Sol'un faşistlere ve işkencecilere yönelik cezalandırma eylemleriyle emekçi halkın adalet özlemlerine cevap verebilmiş olmasıydı.

DEVİRİMCİ SOL'UN ANTİ-EMPERYALİST EYLEMLERİ INTERNASYONAL DAYANIŞMANIN DA BİR İFADESİ OLMUŞTUR

Emperyalizme karşı mücadele konusunda seçkin bir mirasa ve köklü

bir geleneğe sahip çıkan Devrimci Sol, emperyalizme karşı mücadeleyi oligarşiye karşı mücadele ile birlikte sürdürmüştür...

Ulusal ve halk kurtuluş savaşı veren, ezilen halkların devrimci örgütlerin mücadelelerinin desteklenmesi, emperyalizmin saldırılarının protesto edilmesi, ülkemizdeki emperyalist kuruluşların öne çıkan, güncelleşen varlıklarının teşhir edilerek anti-emperyalist bir bilincin gelişmesi doğrultusunda, emperyalist kurum ve temsilcilikler daima Devrimci Sol'un hedefleri arasında olmuştur. Türkiye halklarının iktidar mücadelesine yön veren Devrimci Sol, anti-emperyalist bilincin canlı tutulması, halkımızın, ezilen halkların mücadelesine sahip çıkmasının bir ifadesi olarak enternasyonal dayanışmayı yükseltecek devrimci şiddet eylemleri, protesto gösterileri, destek eylemleri düzenlemeyi hiçbir dönem ihmal etmemiş, bu görevini yerine getirmiştir. 1980 öncesi dönemde anti-emperyalist, enternasyonalist temeldeki eylemlerden bazıları şunlardır:

- 1977 Nisan'ında Şili'de kanlı bir darbeyle iktidarı gaspeden Pinochet faşizminin işkence yuvası haline getirilmiş Esmeralda gemisinin İstanbul limanına gelişi protesto edildi. Yasadışı bir gösteri düzenlendi. Şili Konsolosluğu kısmen tahrip edildi.

- 1977 Haziran'ında Molukalı gerillaları vahşi bir şekilde katleden Hollanda'yı protesto amacıyla Hollanda'nın İstanbul'daki konsolosluğu önünde protesto gösterisi düzenlendi.

- Yine 1977 Haziran'ında Batı Sahra halkı Fransız emperyalistlerine ait uçaklar tarafından bombalandı. Batı Sahra halkının kurtuluş mücadelesini boğmak amacıyla gerçekleştirilen bu bombalamayla Sahra halkı katledildi. Bu katliam Fransa'nın İstanbul'daki konsolosluğu önünde bir gösteri düzenlenerek protesto edildi. Batı Sahra halkı ve ona önderlik eden POLİSARİO örgütünün yanında bulunduğu gösterildi.

- 1977 Ağustos'unda faşist Şah rejiminin İran halkına yönelik baskı ve terörü kınandı. İran konsolosluğu önünde protesto gösterisi yapılarak Şah'ın maketi yakıldı. Yine Harbiye'deki İran Hava Yolları bürosu tahrip edildi.

- 1977 Eylül'ünde NATO'nun ülkemizde gerçekleştirdiği tatbikatları ve Boğaz'da demirleyen ABD savaş gemilerini protesto etmek için bir kampanya başlatıldı. Kampanya boyunca bildiriler, el ilanları dağıtıldı. Pullar, afişler yapıştırıldı, yazılamalar yapıldı. Çeşitli gösteri ve toplantılar düzenlendi. Karaya çıkan bir kısım ABD askeri denize atıldı ya da dövüldü. Yine İTÜ Maçka Maden Fakültesi Devrimci Gençlik tarafından işgal edilerek ABD emperyalizmi lanetlendi.

- 1977 Kasım'ında Mogadişu havaalanına baskın yaparak 2 Filistinli gerillayı katleden Alman emperyalizmi protesto edildi. Bu amaçla Alman Kültür Merkezi tahrip edildi.

- 1978 Kasım'ında Katangalı gerillalara saldıran Belçika devleti protesto edildi. Belçika'nın İstanbul Konsolosluğu önünde gösteri düzenlendi, konsolosluğa zarar verildi.

- 1978 Kasım'ında Filistin halkının emperyalizme ve siyonizme karşı yürüttüğü mücadeleye bir saldırı niteliğindeki Camp David anlaşmasını protesto gösterileri düzenlendi. Filistin halkıyla dayanışma içinde olduğu vurgulandı. Aynı gün içinde ABD, İsrail ve Mısır konsoloslukları önünde protesto gösterileri yapıldı ve bu ülkelerin bayrakları yakıldı. ABD'nin konsolosluk binasını yakma girişiminde bulunuldu. Yine bu konsolosluk binalarına düzenlenen devrimci şiddet eylemleriyle zarar verildi.

Devrimci Sol'un Filistin halkıyla dayanışması sonraki yıllarda değişik biçimlerde sürdü; hemen her fırsatta Filistin halkı ile dayanışma içine girildi, enternasyonalist bir tutum sergilendi.

- 1978 Aralık ayında ABD emperyalizminin geçici süre ile faaliyetine son verilen üslerinin yeniden faaliyete geçmesine izin verildi. Türkiye'nin kendi denetimine aldığı üsleri yeniden ABD'ye devretmesini ve ABD'nin bu üslere asker ve techizat sevketmesini protesto etmek amacıyla Amerikan Hava Yolları'nın İstanbul Harbiye'deki bürosu önünde yollar lastik yakılıp kapatılarak gösteri yapıldı. Büro bombalanarak tahrip edildi ve zarara uğratıldı.

- Yine ABD Kültür Ateşeliği'ne ait aracın önü kesildi, araç bomba ve kurşunlarla tahrip edildi ve yakılmaya çalışıldı.

- 12 Eylül 1980'den birkaç gün önce Trakya'da başlayan NATO manevralarına (Anvil Expres '80 tatbikatına) karşı Devrimci Sol bir hafta sürecek bir protesto kampanyası başlattı. Onbinlerce bildiri, el ilanı dağıtıldı, yasa dışı gösteriler yapıldı. 12 Eylül günü caddeler NATO'yu teşhir edici nitelikte bombalı-bombasız yüzlerce pankartla donatıldı. Bu kampanya 12 Eylül'ün ilan edilmesi nedeniyle tamamlanamadı ve programlanan daha ileri eylemler gerçekleştirilemedi.

Devrimci Sol'un anti-emperyalist ve enternasyonal dayanışma eylemleri burada özetlenenlerden daha kapsamlıdır. Özellikle Ortadoğu'da Filistin ve Kürt ulusal hareketlerini desteklemek için 1978'den 1980'e kadar sayısız eylem örgütlenmiştir. Latin Amerika halklarına yapılan saldırılar da Devrimci Sol'un protesto eylemlerinin hedefleri olmuştur. IMF'ye, NATO'ya karşı, emperyalistlerin ezilen halklara yönelik soykırım, ırk ayrımcılığı, sürgün, katliam plan ve uygulamalarına, yoksul halkların, ülkelerin işgal ve ilhak edilmelerine karşı Devrimci Sol, iki yıla yakın bir zamanda birçok eylem örgütlemiş, Türkiye halklarının sesi olmuş, bu süreçte enternasyonalist görevlerini hiçbir zaman aksatmamıştır.

Aralık 1978... Devrimci Sol'un Anti-emperyalist Tavrına Bir Örnek: Amerikan Kültür Ateşeliği Aracının Tahribi Eylemine Katılan Bir Militanın

Anlatımı:

“1978 Aralık ayında, ABD emperyalizminin varlığına karşı bir eylem yapılması kararı alınıyor.

Konsolosluk defalarca bombalandığı ve önünde bir kez gösteri yapıldığı için bu kez değişik bir eylem yapılması düşünülüyor. Yapılan istihbaratlar sonucu, her gün aynı saatte konsolosluktan bir minibüsün çıktığı saptanıyor. Minibüs konsolosluktan çıktıktan sonra İstiklal Caddesi'ne yöneliyor. Bunun saptanması üzerine konsolosluk minibüsünün Galatasaray'da yakılması düşünüülerek hazırlıklara başlanıyor.

Bölgelerden belirli kadrolar seçiliyor ve bunlar üçer kişilik ekipler halinde görevlendiriliyor. Arabanın durdurulması, içindekilerin boşaltılması, yakılması ve bu sırada bildiri dağıtılıp konuşma yapılması planlanıyor. Eylem günü belirlenen saatte eyleme katılacak bütün yoldaşlar İstiklal Caddesi'nin kalabalığı arasına karışarak arabanın çevrileceği yere yakın mesafeler arasında geziniyorlar.

Beklenen saatte, araba Galatasaray Lisesi'nin köşesinden İstiklal Caddesi'ne giriyor. Trafik oldukça yavaş ilerliyor. Köşeyi döndükten 25 metre kadar sonra bütün eylem ekipleri caddeye atılıyor ve arabanın kapıları tutuluyor. Arabada şoförle birlikte üç kişi var. Araba duruyor ama içindeki Amerikalılar bağırıp çağırıyor, inmek istemiyorlar. Görevli ekiplerden bir arkadaş Amerikalılar'ın burnuna silahı dayayınca susuyorlar ve uysal bir şekilde arabadan iniyorlar. Şoför ve Amerikalı'nın dışında bir de bayan sekreter var. Kenara çekilip enterne ediliyorlar. Erkeklerin üzeri, sekreter bayanın çantası aranıyor ve sadece yazılı şeylere el konuyor. Amerikalı'nın elindeki kurye çantası da alınıyor. Bu sırada bir kısım arkadaş da arabanın içini arıyorlar ve el konulan eşyalar hemen oradan gönderiliyor.

Arabadakilerin dışarı çıkarılması, arabanın ve ABD'lilerin üzerlerinin aranması işlemleri sırasında bir grup arkadaş slogan atıp gösteri yaparken bir grup da çevredeki halka anti-emperyalist içerikli bildirileri dağıtıyor. Asfalt yola ABD emperyalizmini teşhir eden sloganlar yazılıyor. Bir yoldaşımız ise yüksekçe bir yere çıkıp çevredeki halka aynı içerikte bir konuşma yapıyor. Halk ilgi ve merakla karışık şaşkınlık içerisinde olanları seyrediyor. Ve konuşmacı yoldaşı alkışlıyorlar...

Arabanın içi aranıp belgelere el konulduktan sonra yanlarında bir bidon benzin getiren grup, benzini arabanın üzerine döküp kibriti çakıyor. Ancak araba bir türlü tutuşmuyor. Bir daha, bir daha yakılıyor kibrit. Hayır, araba tutuşmuyor!? Tam bu sırada bir siren sesi duyuluyor. Güvenlikteki arkadaşlar motosikletli bir trafik polisinin İngiliz Konsolosluğu önünde durduğu, motosikletinden indikten sonra trafiğin neden durduğunu anlamak üzere, eylem yerine doğru geldiğini görüyorlar. Eylem yerine doğru yaklaşırken bir şeylerin farkına varan polis silahını çekip, 'Ne oluyor?' diye bağırıyor.

Bunun üzerine güvenlikteki yoldaşlar polisi korkutmak amacıyla havaya birkaç el ateş ediyorlar. Polis durumu kavrayıp kendini dar bir koridora atıyor ve kiliseye açılan bu dar koridordan bir daha görünmüyor. Yoldaşlar motosiklete de ateş açıp tahrip ediyorlar. Ama polisle uğraşmıyorlar.

Tutuşmayan benzin sorun yaratmaya devam edince, eylem sorumlusu herkesi arabadan uzaklaştırıp, altına bir bomba yerleştirdikten sonra, arabaya ateş emrini veriyor. Bir anda 4 silah arabayı kalbura çeviriyor. Daha fazla uğraşmanın gereksizliği düşüncesiyle eylem sorumlusu dağılın işaretini veriyor. Arabadan çıkarılıp enterne edilen görevliler serbest bırakılıyor. Kitle ara sokaklara dağılırken, patlama sesi duyuluyor.

Tutuşmayan benzinin sırrı, eylem değerlendirmesi yapılırken anlaşılıyor. Benzini getirmekle görevli ekipten biri yan yana duran su ve benzin bidonlarını karıştırıp su bidonunu getirmiş...”

KÜRDİSTAN’DA MİLLİ BASKIYA KARŞI MÜCADELE HAFTASI

Devrimci Sol, DY oportünizminden ayrılığın getirdiği güç kaybına, Kürt milliyetçi hareketlerin yaygın varlığına rağmen Türkiye Kürdistan’ında önemli bir güç olmuştur.

Devrimci Sol, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkının tavizsiz savunucusudur. Bu M-L ilkesinin tavizsiz savunuculuğu yanında Devrimci Sol, Kürt halkına yönelik asimilasyon, jenosid politikalarına karşı çıkmış, devrimci tavır almaktan geri durmamıştır. Kürdistan’da ezen ulusun milli zulmüne karşı mücadele ederek, bu topraklarda Malatya, Elazığ, Dersim, Gaziantep, Sivas, Muş yörelerinde devrimci örgütlülükler yaratmıştır.

Faşist teröre karşı mücadelede, özellikle Elazığ, Malatya, Sivas yörelerinde örnek direnişler örgütleyen Devrimci Sol, Kürt halkının bağrında haklı bir yer kazanmıştır.

Siyasi arenaya çıktığı 1978’den itibaren somut adımların atıldığı, stratejik olarak önem verilen Türkiye Kürdistanı ve Kürdistan’da mücadele Devrimci Sol’un iradi-örgütlü faaliyetini yoğunlaştırdığı bir alan olma özelliğini taşır. Kürdistan Komitesi ile stratejik bir alan olarak ele alınan Kürdistan’da, Kürt milliyetçi hareketin de öncülüğünde gelişen ulusal uyanışın hızlanmasında ve ulusallıkla sınırlı mücadeleye sınıfsal bir içerik kazandırılmasında Devrimci Sol’un ciddi çalışmaları olmuştur.

Daha 1979’larda, Devrimci Sol yayınlarından çıkarılan “Kürtlerin Tarihi Gelişimi ve Türkiye’de Kürt Mücadelesi” broşürü ile Devrimci Sol, ulusal soruna bakışını, nasıl bir M-L anlayışa ve stratejiye sahip olduğunu Türkiye

halklarına duyurmuştur. Pek çok korkak aydının, sözde Kürdistan'da mücadele eden ve Türkiye halklarının kurtuluşu davasını kendi küçük örgütleriyle sınırlı sayanların yanında, Devrimci Sol M-L duruşunu net olarak ortaya koymuş ve stratejisinin gereklerini yerine getirmeye çalışmıştır.

Devrimci Sol, Kürdistan'daki mücadele çizgisini şöyle ortaya koymuştur:

"PASS Kürdistan'a özgü özellikleri hesaba katarak hayata uygulanmalıdır. Şehirlerin durumu ve yeni-sömürgecilik ilişkilerinin -batıya nazaran düzeyi, Kürdistan'da şehirlere oranla kırlardaki mücadele ve örgütlenmeye AĞIRLIK vermemizi gerektirmektedir. Öte yandan politik hedeflerimizi saptarken, milli baskıyı ve Kürdistan'ın özelliklerini hesaba katmalıyız. Kürdistan'da silahlı propaganda, kırlarda (ve tali olarak şehirlerde) yürütülerek gerilla savaşı aracılığıyla her şeyden önce köylülerin çelişkilerini göz önüne almalı, Kürt köylülerinin ordu ve hükümet karşısındaki durumu, baskı yaygara ve göz dağına dayanan oligarşinin propagandası yıkılmalıdır." (62)

Devrimci Sol'un özenle üzerinde durduğu nokta, mekanikliğe, dar ulusçu anlayışa düşmeden, mücadeleyi ülke topraklarında, emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelenin kendisi olarak ele almak olmuştur. Belki politika ve programına özgü adımları atmada ağır kalmış, eksiklikleri olmuştur ama vazgeçilmez ısrarı vardır Devrimci Sol'un. Devrimci Sol'un Kürdistan'a müdahalesi, bir anlamda gecikmiş bir müdahaledir ve Kürt küçük burjuva milliyetçilerini sınıfsal bir zemine çekmek, bu yanılla da mümkün olamamıştır.

Pek çok kesimin, sol siyasetin "dokunulmaz" ve "tabu" olarak nitelendiği koşullarda, Devrimci Sol, Kürt gerçeği üzerinde hem teorik hem de pratik olarak durmuştur. "Kürt halkı, Kürdistan ve ulusal sorun, bu toprakların reddedilemez, inkar edilemez gerçeğidir" demiştir. Ve önemlidir, daha 1978'li yıllarda Devrimci Sol, oligarşinin Kürdistan'daki baskı ve katliamlarına karşı protesto eylemleri gerçekleştirmiştir. 1978'de Kürdistan'da katliam provalarının yapıldığı KANATLI '78 ve GÜRMAN '78 gibi tatbikatlara karşı sessiz kalmamış, bu tatbikatların ardında yatan politik gerçekleri ve amacını halka açıklayarak teşhir etmiştir.

Oligarşinin ırkçı-şoven politikalarına, halkı bölmeyi hedefleyen sahte Alevi-Sünni ayrımcılığına karşı, silahlı mücadele biçimlerinden barışçıl mücadelenin tüm biçimlerine kadar her devrimci eylem yöntemine başvurarak halkı bilinçlendirmeye çalışmış ve örgütlenmesi için sağlam bir temel yaratmıştır.

Devrimci Sol kadrolarının önemli bir bölümünün Kürt kökenli olması da bir tesadüf değildir. Bu kadrolar Kürdistan'daki zorlu, anti-faşist mücadelenin en önünde savaşarak, mücadeleye ve Devrimci Sol saflarına katılmış-

lar, Devrimci Sol'u Kürdistan topraklarında örgütlemişlerdir. Kürt halkının ulusal ve sınıfsal kurtuluşunun Kürt ve Türk halklarının ortak mücadelesi ve tek bir M-L önderlik altında ancak güvenceye alınabileceğinin propaganda-sına güçlü bir destek bulmuş, yaratmışlardır.

1980'e gelindiğinde, oligarşinin Kürt halkına karşı gündeme getirdiği baskı ve asimilasyon politikaları ve uygulamaları da yoğunluk kazanmıştı. Oligarşi için Kürt toprakları adeta "bölücülük" merkezidir. Ve denetim altına alınmalıdır, devletin gücü ve otoritesi sağlamlaştırılmalı, bunun için de Kürt halkı sürekli baskı altında tutulmalıdır.

Devrimci Sol Kürt halkına saldırıların arttığı bir dönemde kampanya kararı aldı. "Kürdistan'da Milli Baskıya Karşı Mücadele Kampanyası" kapsamında faşist, muhbir ve halk düşmanlarının cezalandırılmasından yasal-yasadsışı gösterilere, bildiri, afiş, yazı, pankart vd. eylem biçimlerine kadar değişik yöntemlerle mücadeleyi yükseltti. Kampanya etkinlikleri Elazığ, Tunceli, Malatya, Gaziantep, Diyarbakır, Van ve çevresinde, köylerde yoğun bir biçimde sürdürüldü. Oligarşinin ırkçı-şoven yüzü teşhir edilerek, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının savunuculuğu yapıldı.

Kürt halkı arasında büyük bir sempati yaratan ve bir hafta boyunca yürütülen bu kampanyanın son aşamasında, Dersim Pertek Jandarma Karakolu Devrimci Sol tarafından basılarak silahsızlandırıldı. 1938'den sonra, ilk defa oligarşinin karakollarına yönelik bir eylem olması nedeniyle oligarşiye vurulan anlamlı, önemli bir darbeydi.

DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş bu süreci şöyle ifade eder:

"Şehirlerde giderek ivme kazanan silahlı mücadelemize, kırlarda da bir atılımla eşlik edilmeliydi. Kırsal alanlarda bir başlangıç olarak ele aldığımız silahlı birliklerimizin ateş gücünü yükseltmeli ve oligarşinin güçlerinin zayıflığını, kararlı olduğumuzda yapamayacağımız şey olmadığını göstermeliydik. Dersim'de Pertek Dere Nahiyesi Karakolu'nu oldukça zayıf silahlarla donanmış bir gerilla birliğimiz basarak, karakol komutanı başşavuşla birlikte on eri silahsızlandırarak silahları kamulaştırdık. Savaşçılarımız aldıkları eğitim gereği, direnmekte ısrar eden ve teslim olmak istemeyen bir eri cezalandırarak geri çekildiler.

Bu baskın ve silahsızlandırma hareketi, bugünkü koşullarda küçük bir eylem gibi görülebilir. O günkü koşullarda ise gerek oligarşi, gerekse halk kesimlerinde büyük yankılar uyandıran ve hareketimize büyük dersler kazandıran önemli bir eylem olmuştur.

Çünkü bu eylem 1938 Dersim Kürt İsyanı'ndan sonra gerçekleştirilen ilk jandarma karakolu baskınıdır. Bu yanıyla, Kürt Halkının isyan ve özgürlük bayrağının yeniden kaldırılmasının mesajı olmuştur." (63)

Mesaj yerini bulmuş ve düşman aradan günler geçmesine rağmen ey-

lem haberini kamuoyuna açıklayamamaktadır. Korku ve telaşında haklıdır düşman, bölgede yoğun bir operasyon başlar, adeta bir abluka söz konusudur. Düşman güçleri Devrimci Sol gerillalarını bulup katletme düşüncesiyle sağa-sola saldırmaktadır. Bu bir kıvılcımdır ve düşman bu kıvılcımın tüm ülkeyi tutuşturabileceği korkusunu yaşamaktadır. Ağır silahlarla donatılan binlerce asker Dersim’de operasyona çıkarılır.

“... Oligarşi bu eylem için ‘yeni bir ‘38 başlangıcıdır’ diyerek, halk kitlelerini katliamla korkuturken, oportünist sol da ‘halkı katlettireceksiniz, bu provokasyondur, önceden bize niye haber vermediniz’ vb. vb. garip, abuk sabuk şeyleri halka empoze ediyordu...” (64)

Düşman, baskılarından da ablukasından da, savurduğu tehditlerden de bir sonuç alamadı. Devrimci Sol gerillaları, kayıp vermeden üslerine geri döndüler. Dersim halkının eylemin hemen ardından yaşadığı şaşkınlık, tereddüt, düşmanın aslında gözlerinde büyüttükleri kadar güçlü olmadığını görmeleriyle, Devrimci Sol’a karşı büyük bir sempatiye dönüştü. Sol içi çatışmalardan, solun başka işi yokmuşçasına birbirini yemesinden bıkmış Dersim halkı, oportünist sola, bu eylemi örnek gösteriyordu artık.

Devrimci Sol dergisinin Temmuz 1980 tarihli 3. sayısında kampanyayla ilgili şu görüşlere yer verildi:

“...mücadele çok yönlü yürütüldü. Milli baskı politikasını, faşist baskıları, protesto içeriğindeki propaganda, bildiri, afiş, pankart, korsan gösteri, dağlarda ve köylerde gösteriler, isyan ateşleri, faşistleri cezalandırma biçiminde sürdürüldü.” (65)

Bölüm 4

DEVRİMCİ SOL'UN ÖRGÜTLENME ALANLARI VE MÜCADELESİ

DEVİRİMCİ SOL BİR HALK HAREKETİDİR

Devrimci Sol, sınıf mücadelesinin sürdüğü her alanda, merkezi, legal ve esas olarak da illegal örgütlülükler yaratmayı, emekçi halk kesimlerini temel-tali mücadele bütünlüğü içerisinde örgütlemeyi önüne hedef olarak koymuş, bu doğrultuda 1978 sonlarından itibaren bu anlayışını hızla pratiğe geçirmiştir. Bu alanları fabrikalar, mahalleler, gençlik, memur kesimi, kırsal alan ve köylülük, küçük esnaf, zanaatkarlar, kültür ve sanat, baro ve meslek odaları ile diğer demokratik kitle örgütleri olarak belirlemiştir.

Bu alanlarda gençlik, fabrikalar, mahalleler öne çıkmış, bazıları ise içinde bulunulan tarihsel koşullar ve kimi objektif ve subjektif nedenlerden dolayı pratik olarak daha tali durumda kalmıştır. Bunun belirleyici nedenini hareketin yeni oluşunda ve kadrolaşma açısından taşıdığı yetersizlikte aramak gerekir.

Devrimci Sol Merkez Komitesi, kendisine bağlı merkezi örgütlenmesini 7 temel alana yaymıştır. Bu alan örgütlenmeleri DEV-GENÇ, Devrimci İşçi Hareketi, Devrimci Memur Hareketi, Anadolu Örgütlenmesi, Mahalli Birimler, Yurtdışı Örgütlenmesi ile "Diğer Faaliyetler" olarak belirlenmiştir.

İstanbul'da büyük bir kitleselliğe ulaşan, halkın hemen her kesiminde

örgütlülükler oluşturan Devrimci Sol, mahalli birimlerden Kadıköy yakasında, Topkapı bölgesinde, Şişli ilçesinde, Gültepe ve Boğaz çevresinde onlarca semt ve mahallede iradi örgütlenmelere sahip olmuştur.

Devrimci İşçi Hareketi de yine 3 bölgede (Topkapı, Şişli, Kadıköy), onlarca fabrika ve iş yerinde iradi olarak örgütlenmiş, yönetimde olduğu bağımsız sendikalar aracılığıyla geniş bir işçi kesimine ulaşabilmiştir.

İradi olarak yoğun bir çalışma yürütülmüş olmasına rağmen, hareketin yeni ve genç olması, bir buçuk yıllık bir sürede Devrimci İşçi Hareketi'nin işçi sınıfını yönlendiren bir güç olmasını engellemiştir.

Öğrenci gençlik içerisinde ise DEV-GENÇ örgütlenmesi ile siyaset gündemini belirleyici bir konuma yükselmiştir. DEV-GENÇ 1978-'80 arası süreçte, hemen tüm yüksekokullarda (Beyazıt Süleymaniye bölgesi okulları, Aksaray bölgesi okulları, Kadıköy bölgesi okulları, İTÜ'ye bağlı okullar, Şişli bölgesi ve Beşiktaş-Boğaziçi bölgesi yüksekokullarının tümünde örgütlü ve çoğunluktadır) hakimdir.

14 yurttan ve ayrıca, Liseli DEV-GENÇ örgütlülüğü ile 40'tan fazla lise de örgütlenmiştir.

4-5 kişiden oluşan her türlü silah, mühimmat ve araç-gereçle teçhiz edilmiş kır silahlı mücadele ekiplerini örgütleyen Devrimci Sol bunları doğrudan merkezi bir yapıya bağlamıştır. Merkezi yapıya bağlı olarak örgütlenen şehir Silahlı Devrimci Birlikler (SDB) de 4-5 kişiden oluşturulmuştur. SDB'ler, önemli bir çok eylem gerçekleştirmiş, merkezi yönetimin direktifleri doğrultusunda hareket etmişlerdir. Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri (FTKSME), her alanda ve birimde, söz konusu birimin örgütlenmesi tarafından sevk ve idare edilmiştir. Bu ekipler bulundukları birimin sorunlarını çözen, silahlı eylemleri gerçekleştiren ekiplerdir.

Devrimci Memur Hareketi, belediye, maliye, PTT, sağlık, eğitim, mühendis ve diğer memur kesimlerini içine alan bir örgütlenme olmuştur.

Anadolu örgütlenmesi, İstanbul dahil 6 bölgeye (Karadeniz, Orta Anadolu, Ege, Doğu Anadolu, Güney Anadolu) yayılmıştır. Bu örgütlenme içerisinde örgütlülük düzeyi açısından bazı ilçeler ilden önde gelmektedir.

Devrimci Kadın Hareketi de Devrimci Sol'un örgütlenme alanlarından biridir. İstanbul ve Anadolu'daki kadın örgütlenmesi merkezileştirilmiş, bu alanda da somut adımlar atılmıştır.

Yurtdışı örgütlenmesi ise Almanya, Hollanda, İsviçre, Suriye, Libya, Lübnan, Filistin ve Yunanistan'da faaliyet göstermiştir.

"Diğer Faaliyetler" içerisinde hukuk, kültür, basın-yayın dağıtım, silah, kurumlaşma faaliyetleri örgütlenmiştir.

İŞÇİ SINIFI VE DEVRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ (DİH)

12 Mart sonrası süreçte de, daha önce olduğu gibi, sol adına işçi sınıfı içinde örgütlenen güç reformizm-revizyonizm olmuştu. İşçi sınıfı mücadelesine ekonomizm temelinde yaklaşan reformizm, uzun yıllar adeta bu alanda tek başına denebilecek tarzda faaliyet yürüttü. Zaman zaman ekonomizmin sınırlarını aşan kendiliğinden karakterli çıkışlar olmuşsa da - 15-16 Haziran gibi - istisna olarak kalmıştır. Ve bunlar da reformizmin kontrolünde olmamış, ona rağmen gelişmiştir.

Devrimci Sol, işçi sınıfı içinde örgütlenmeye başladığında Devrimci İşçi Hareketi'ni yaratmayı hedefleyen militan devrimci bir anlayışla, reformizmin etkisini kırmaya çalıştı. Kendisini yasal mücadele ile, yasalar ile sınırlamayan, uzlaşıcı olmayan bir işçi sınıfı geleneği yaratmak, genç ve tecrübesiz bir hareket açısından hiç de kolay değildi. İşçi sınıfının gerçek gücünü mücadeleye sevk edebilecek bir örgütlenme yaratmak, aynı zamanda oligarşiye karşı olduğu kadar reformizme, uzlaşıcı geleneğe karşı bir mücadeleyi de içermek zorundaydı.

Devrimci Sol, işçi sınıfı içerisinde örgütlenmeye stratejik bir önem veriyordu. Genç ve tecrübesiz, henüz partileşme sürecinin başında bulunan bir hareket olarak, işçi sınıfını örgütlemeyi, bu alanda devrimci gelenekler yaratmayı önüne hedef olarak koydu ve pratik adımlar attı. İşçi sınıfının devrimde oynayacağı önder rol bu alandaki örgütlenmeyi ciddi tutmak gereğini dayatıyordu. Bunun önemi Devrimci Sol Dergisi'nde şöyle ortaya konuluyordu;

"İşçi sınıfı arasındaki devrimci çalışmaya büyük önem göstermeliyiz. Bu ihtiyaç kendini günden güne daha kuvvetli hissettiriyor.

Bu önem nereden geliyor? İşçi sınıfı, devrime katılan sınıflar açısından temel bir özellik göstermesinin yanında, şehir-kır diyalektik birliğini içeren bir stratejik çizgi açısından da şehirlerde uzun vadeli, kalıcı bir çalışma yapılması gerekli bir sınıf olarak durmaktadır..." (66)

Bu anlayışla hareket eden Devrimci Sol, fabrikaları temel alan bir örgütlenme çalışmasına girişti.

Sendikaların başına çöreklenen reformist ve revizyonistlerin etkinliğinin kırılması ve işçilerin kendi örgütlerinde etkin bir güç haline gelmesi amaçlandı.

Bu doğrultuda sendikal çalışmaya devrimci bir perspektif kazandırmak, demokratik sınıf ve kitle sendikacılığını geliştirmek, başlıca hedefleri içinde oldu. Demokratik kitle ve sınıf sendikacılığı bilincini genel işçi kitlesi içerisinde yaygınlaştırmaya çalışarak, gerici-faşist sendikacılık ve reformist

sendikacılık, düzen sendikacılığı teşhir edildi.

Yine işçi sınıfının mücadelesini salt ekonomik, günlük taleplerle yozlaştırmaya çalışan anlayışla mücadele ederken, işçi sınıfı içerisinde siyasal ajitasyon ve örgütlenmeye de ağırlık verildi. Devrimci sendikacılık anlayışını işverenlerden daha fazla hak koparıp almak biçiminde değil, sosyal hakların, işçi sınıfının devrimci mücadelesinin yükseltilmesi sırasında, somut sorunların çözülmesini de içeren devrimci bir anlayış olarak savundu ve örgütlülüğü oranında bu anlayışı temelinde gelenekler yarattı.

Devrimci Sol'un DİSK'e yaklaşımı da bu doğrultuda olmuştur.

DİH, 1980 yılında yayınladığı bir bildiride DİSK'i eleştirirken devrimci anlayışı şöyle dile getirdi;

"Faşizme karşı mücadelede DİSK görevlerini yerine getirmiş midir diye sorduğumuzda cevap olumsuz olmaktadır. Ülkede TÜRK-İŞ'ten sonra en büyük işçi sendikası ve herkesin kabul ettiği gibi tek devrimci sendikal konfederasyondur. DİSK'in tabanı 15-16 Haziran'ları, 1 Mayıs'ları yaşamış anti-faşist bir niteliğe sahiptir. Ancak, bir örgütün temsil ettiği sınıfın çıkarlarını koruyabilmesini, örgütün yapısı ve onu yönlendiren politika belirler. Bugün faşist teröre karşı örgütlenme sorunu olmayan reformist bürokrat yöneticilerin olduğu DİSK'ten zaten devrimci görevlerini yerine getirmesi beklenemezdi. Alınan kararlarda ve uygulanmasında da bu ispatlanmıştır.

Faşist terörün halka kan kusturması, işçilerin ekonomik-demokratik haklarının gaspedilmesi karşısında adeta seyirci kalınmıştır. Genel Grev kararıyla basın ve kamuoyu günlerce meşgul edilirken, 1 Mayıs 1980 toplantılarında 'aman DİSK kapatılır' denmiş ve sonuçta örgütsüz, pasif direnişle eylem gerçekleştirilmiştir (...)

Devrimci sendikal hareketin merkezi olması gereken DİSK bunu başaramamıştır. Başaramaz. Çünkü, DİSK'e egemen olan sendikal politika reformist-istiksarsız bir çizgidir. Bütün bunlara rağmen anti-faşist mücadelenin önemli bir parçasını oluşturması nedeniyle, DİSK'in yapacağı çok yönlü görevler bulunmaktaydı.

(...) Anti-faşist savaş içerisinde DİSK'in görevleri yerine getirebilmesi için;

- DİSK, işyerlerini, fabrikaları faşizmin saldırısına her an hazır tutan en geniş işçinin katıldığı örgütlenme biçimlerini hayata geçirmelidir.
- İşçiler anti-faşist mücadeleye belirli program doğrultusunda kitlesel olarak sokulmalı, faşizme karşı bilinçlendirilmelidir.
- Ülkede faşizme karşı yürütülen devrimci kavgaya maddi ve manevi olarak destek olunmalıdır.
- İşçi sınıfının faşist iktidar tarafından gaspedilmeye çalışılan ekonomik-demokratik-siyasal istemleri savunulmalı, saptanacak eylem programı

(direniş, işgal, genel grev) uygulanmalıdır.

- Devrimci sendikalarla örgütsel birliğin sağlanması için mücadele edilmelidir.

- 1 Mayıslar, 15-16 Haziranlar, işçi sınıfının mücadele günü olarak ele alınmalı, teslimiyetçi anlayışa son verilmelidir.”

Bu anlayışla DİSK'i eleştiren DİH, sendikalarda tabanın söz ve karar sahibi olacağı demokratik bir işleyişin egemen kılınması için mücadele yürüterek, işçilere sömürüden kurtuluşlarının ancak Demokratik Halk Devrimi ile olacağı bilincini verdi. Onları asıl olarak bu nedenle iktidar mücadelesi içine çekmeye çalıştı.

Sendikalarda reformistlerin yerleştirdiği gelenekleri -uzlaşmacılık sözünde durmama, bürokratik yapılar oluşturma, demokratik merkezîyetçiliği işletmeme, devrimci işçileri patronlarla birlikte işten attırma ve sendikalarından tasfiye etme, kaydını silme gibi birçok burjuva geleneği- kırmaya ve bunun yerine yavaş yavaş ama sağlam adımlarla Marksist-Leninist anlayışı yerleştirmeye çalıştı. Sendika ağlarının tuzağında yıllarca aldatılan Migros işçileri arasında yürütülen bu devrimci faaliyet meyvesini verdi. Ve işçiler Devrimci İşçi Hareketi'nin önderliğinde örnek bir sendikacılık yarattılar. Migros işçileri arasında başlatılan devrimci çalışmanın izlerini 12 Eylül cuntası bile yok edemedi.

İstanbul'da Kimya Sanayi işçileri ile Anadolu'nun bir çok ilindeki çeşitli iş kollarında, Devrimci İşçi Hareketi, Devrimci Sol'un gelişimine paralel olarak örgütlenmiş, etkili olduğu bazı işyerlerinde ve yönetiminde bulunduğu bazı sendikalarda, devrimci sendikacılığı yerleştirmiştir. (12 Eylül 1980 gericilik yıllarından sonra, işçi hareketinin tekrar filizlenmesiyle birlikte, en başta Migros ve Belediye işçilerinin sürecin önünü açıcı bir tarzda işçi sınıfına "Günaydın Arkadaşlar" demesi bir tesadüf değildir.)

Cunta öncesinde Devrimci işçi Hareketi İstanbul Topkapı bölgesinde Tekel (Unkapanı), Pancar Motor, İETT Topkapı, Man, Hower, Dinarsu, İstanbul bölgesi garajlar ve Atelyeler, İstanbul Belediyesi Temizlik, Kartal Mensucat, Telefunken ve Timlo'da;

Şişli bölgesindeki, Eczacıbaşı, Yıldız Porselen, Beldesan, Tekel Likör, Tekel Bira, İETT Şişli ve Levent Garajlar, Gülhane Parkı, Kağıthane Belediyesi Sular İdaresi, Profilo, Feriköy Sular İdaresi, Denizbank, Haliç Tersanesinde;

Kadıköy bölgesindeki Pendik Tersanesi, Alemdar Kimya, Malazlar Kibrit, Kartal Tarım İlaçları, S. S Paşabahçe Rakı Fabrikası, Cevizli Tekel, Kadıköy Sular İdaresi ile Ömerli Barajında örgütlenmeye çalışmış, ve Devrimci İşçi Hareketi bu fabrika ve işyerlerinde maddi bir güç olmuştur.

Devrimci İşçi Hareketi, belki bu süreçte güçlü bir örgütlülüğe ulaşamadı, ama, grevleri sadece ekmek için mücadele olmaktan çıkararak, bağım-

sızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin bir silahı haline getirme bilinci vermeye çalıştı. “Dar Yasallık” çemberini kırarak, mücadeleyi meşruluk zeminine oturtma geleneği yaratmada adımlar attı.

İşçilerin siyasal olarak gelişmelerini sağlamak için eğitim çalışmaları, seminerler, toplantılar vd. devrimci faaliyetler örgütlendi. Bu faaliyetleri kalıcı hale getirmek için eğitim grupları oluşturuldu. Devrimci İşçi Hareketi’nin devrimci faaliyetleri içerisinde yetişen önemli sayıdaki öncü işçinin, cunta yıllarından sonra sınıfı örgütlemeye önderlik etmeleri, 1979’ların çalışmasının önemini ortaya koymaktadır.

Pratik olarak bildiri dağıtma, el ilanları, afişler, duvar yazıları, yasal ve korsan mitingler örgütlemeyi, o günün şartlarındaki subjektif yapısıyla Devrimci İşçi Hareketi kendisi gerçekleştirdi.

İşçileri sömüren patronlara, faşist ve korsan sendikalara karşı, Devrimci İşçi Hareketi tarafından eylemler gerçekleştirildi. İşçi sınıfının sırtından geçinen bu sendika tüccarlarına karşı anlayacakları dilden mücadele yürütüldü. Faşist patronların, sendika tüccarlarının, işçileri yıldırma için üzerlerine gönderdikleri serseri ve faşist grupların caydırıcı eylemler yaparak, lokavtlara karşı direniş örgütleyerek, işçiler arasında kendi haklarına sahip çıkma bilincini geliştirdi.

İşçi sınıfını faşist terörle yıldırma amaçlayan sivil faşist örgütlenmeye sessiz kalınmadı. Sivil faşist örgütlenmenin, işçi sınıfı içerisindeki uzantısı olan Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu (MİSK), patronlarla işbirliği içerisinde fabrikaları faşist kaleler haline getirmeye çalışırken, DİH “işçiler şiddete karşıdır” diyerek fabrikalardaki faşist saldırılara karşı aktif savunmayı örgütledi. Devrimci işçiler doğrudan anti-faşist eylemler içerisinde yer almaya başladılar. Devrimci İşçi Hareketi doğrudan işçilerden oluşturulmuş FTKSME’leri örgütleyerek, sınıf bilinçli işçilerin anti-faşist mücadeleye militan katılımını sağladı.

Devrimci İşçi Hareketi’nin işçiler içerisindeki örgütlenmesi en genelinde, geniş işçi yığınları politize edebilecek bilinçli işçilerin örgütlenmesi, eğitilmesi ve mücadele içinde sınıfa öncülük edebilecek gerçek bir öncü haline getirilmesini amaçlıyordu. İşçi kitlelerinin politize edilmesi, bu alanda kadrolaşma, bizzat pratik mücadele içerisinde olanaklıydı ve Devrimci İşçi Hareketi, sendika odalarında değil, pratikte bunu gerçekleştirdi. Bu doğrultuda fabrikalar, fabrika çevrelerindeki yerleşim birimleri, mahalleler, işçilerin eğitimi için birer çalışma alanı olarak seçildi. Böylece fabrika dışında da sınıf mücadelesiyle bütünleşen işçiler, genel devrimci mücadele konusunda deneyimlerini arttırdılar.

Devrimci Sol, işçi sınıfı içerisindeki örgütlenme konusuna bakışını, DEV-GENÇ Dergisi’nin Ocak 1980 tarihli 5. sayısında ortaya koymuştu;

“İşçi sınıfının gerçek örgütlenmesi; ancak işçinin emek-sermaye çelişmesini yaşadığı fabrikalarda, sağlıklı kalıcı şartlara uygun gizlilik ilişkileri içerisinde her türlü devrimci eylemi hayata geçirebilecek kadrolaşma ve bunun üzerinde yükselen devrimci kitle mücadelesiyle mümkündür. Temel mücadele biçimine hizmet edecek unsurları ve araçları harekete geçirecek bir örgütlenme içerisinde devrimci sendikal hareketi yaratmalıyız. Gelişen devrimci sendikal kitle çalışması fabrikalardaki kalıcı örgütlenmelere hizmet etmeli, fabrikalardaki örgütlenmeler devrimci sendikal hareketi yükseltmelidir.(...)” (67)

Devrimci Sol’un 1978-80 sürecinde, belirlediği politika ve taktikler ile ülke genelinde yükselttiği devrimci mücadele, DİH’in işçi sınıfı içerisinde boy vermesini de sağlamıştır. Devrimci Sol, işçi sınıfı içerisinde gücü oranında mücadele etti ve her alanda olduğu gibi işçi alanında da oportünist-revizyonist Sol’un tüm statükolarını alt üst etti. Pek çok işçici, proleter, komünist sıfatlı örgütlerin, işçi sınıfını dillerine pelesenk ettikleri süreçte, Devrimci Sol, Devrimci İşçi Hareketi ile stratejisi doğrultusunda hem nice-lik, hem de nitelik olarak, örgütlenmesinin yaygınlığıyla ciddi bir güç durumdaydı. Oportünist ve revizyonistler, işçici ama marjinaldiler, çünkü her gelişmeye olduğu gibi yaşanan sürece, sürecin karakterine, gelişmelerin yükselttiği devrimci sorumluluklara sırtlarını çevirmişlerdi. Onlara göre, yapılması gereken çalışmalar ekonomik çerçevenin ötesine geçmemelidir. Yine onlara göre, önemli olan ayak oyunları yoluyla sendika yönetimlerine çöreklenmektir, sendika ağalığıdır. Sonuç alamamış, cılız kalmışlardır.

Devrimci Sol, sahip olduğu devrimci sendikal anlayış ve o süreçte devrimci mücadelenin odağı olarak tespit ettiği faşizme karşı mücadele, faşizmin saldırılarla halkı teslim alma oyununu bozma taktiği ve bu doğrultuda yükselttiği mücadelesi ile bu dönemde, işçi sınıfı içerisinde nasıl bir mücadele ve örgütlenme yürütmek gerektiği konusunda, ileriki yıllar için, nüve halinde de olsa bir çalışma ortaya koymuş, gelenekler yaratmıştır.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİNDE İLERİ BİR ADIM: TARİŞ DİRENİŞİ

Ülkemiz devrim tarihine, en sert, çetin, kanlı ve en uzun süren direniş olarak geçen Tarış Direnişi, 22 Ocak 1980 sabahı başladı ve zaman zaman kesintiye uğrasa da, şiddetinden bir şey kaybetmeksizin aylarca sürdü.

Olayların özünde saklı olan gerçek, TARİŞ’in faşistler için bir üs haline getirilmesi gayretlerinden başka bir şey değildir. Önce TARİŞ’e sonra işçilerin yoğun olarak yaşadığı gecekondu mahallesine yayılan saldırı dalgası, direniş ve çatışmalar, uzunca bir süre ülke gündeminin ön sıralarında yer aldı.

Devrimci Sol hem direnişin bire bir içinde yer alan DİH üyeleriyle, direniş içinde ve cunta koşullarında mahkemelerde devrimci tavrın temsilcisi ve uygulayıcısı olmuş, TARIŞ Direnişine, sıcağı sıcağına silahlı-silahsız pekçok eylemle destek de vermiştir.

TARIŞ işçilerinden Devrimci Sol-Devrimci İşçi Hareketi üyesi bir işçi anlatıyor:

“Tariş, hem bir demokratik mevzi olarak, hem de faşist kadro ve militanları doldurmaya elverişli bir işletme olarak 3. MC’nin saldırı hedefleri arasındadır. Ülkemizdeki KİT’lerin (Kamu İktisadi Teşekkülleri) genel durumu, burjuva partiler açısından her iktidar döneminde birer oy deposu ve ‘aralık’ işlevi gördükleri de düşünülürse, Tariş’in niçin saldırının hedeflerinden biri haline geldiği daha iyi anlaşılır.

İş artık saldırının sahnelenmesine kalmıştır.

22 Ocak 1980 sabahı İzmir sokakları hummalı bir faaliyet içindedir. Panzerler, silahlı timler tüm Tariş işletmelerini ‘arama’ bahanesiyle kuşatmaktadır. Gerçekten de bu yalnızca bir bahanedir. Öyle ki, aramadan işletme müdürlerinin bile haberi yoktur. Öyle ki, daha arama falan olmadan fabrika kapısında başlar baskı, gözdağı ve gözaltılar.

Tarişli işçiler, aslında biçimini kestiremeseler de MC’nin haklarına, ekmeleklerine saldıracağına beklentisi içindedirler zaten. Tüm işletmelerde aynı anda başlatılan operasyon herşeyi apaçık ortaya koymaktadır. Bu durumda Tariş işçilerine yapacak tek şey kalır: Direnmek. Ve öyle de yaparlar.

İşçilerin direnişinin üç talebi vardır: 1- İş ve can güvencesi sağlanması, 2- Keyfi olarak gözaltına alınanların serbest bırakılması, 3- İşletmelerdeki hasarlardan polisin sorumlu olduğunun açıklanması.

Kadınıyla, erkeğiyle hemen tüm işçiler direniş saflarındadırlar. Direnişi daha örgütlü hale getirmek için kısa sürede iç organizasyonlar oluşturulur. Binlerce işçinin yemek, sağlık vb. ihtiyaçları bu organizasyon içinde karşılanmaya çalışılır... Polis ise işletmeleri tam bir abluka altına almıştır. Operasyon sırası ve devamında polisin vahşetini gören - Ve çoğunlukla işçi, emekçi kesimin oturduğu - Çiğli, Çimentepe, Gültepe’deki gecekondu halkı, Ege Üniversitesi ve liselerdeki öğrenciler protesto gösterileriyle, maddi katkılarıyla direnişe destek olurlar. Polis ve asker bu kez destek güçlere saldırır vahşice. Ama üniversitelerde, gecekondu bulduğu cevapta yine aynıdır. Özellikle gecekondu halkı günlerce süren bir direniş yaratır.

Tüm bunlar yaşanırken, direnişin 1. haftasında devreye DİSK girer. Birkaç gün önce İzmir’de yapılan mitingde ‘egemen sınıflara savaş ilan eden’

DİSK'li yöneticiler, tek tek işletmeleri dolaşarak direnişi bitirmeye -açıkça- sı kırmaya- çalışırlar ve kırarlar da. Son uğrakları Çiğli iplik fabrikasıdır. İşçiler burada karşı çıkarlar direnişin bitirilmesine, sert tepki gösterirler. Devrimci öncü işçiler, direnişin bu noktada bitirilmesinin faturasının ağır olacağını, 1 ay içinde yeni saldırılara maruz kalınacağını, oysa verili durumda siyasi iktidara geri adım atılabileceğini vs. anlatmaya çalışırlar. Ne var ki DİSK de kararlıdır. Başvurulan ayak oyunlarına işletmedeki revizyonist grupların yan çizmesi eklenince kararsızlık baş gösterir.

Devrimci işçiler ise tecrübe ve inisiyatif eksiklikleriyle, direnişin DİSK'e rağmen sürdürülmesini sağlamada yetersizdirler.

Böylelikle direniş 31 Ocak'ta sona erdirilir.

Direniş, gözaltına alınan işçilerin saliverilmesi ve bir direniş deneyimi kazanılması dışında, esas talepleri açısından yenilgiyle sonuçlanmıştır aslında. Ve bu yenilgi ürününü -bir aya bile kalmadan- bir hafta sonra verir.

6 Şubat'ta gazetelerde Tarih yönetiminin koskoca ilanları vardır. Bu ilanlarda tüm Tarih işletmelerinin bir hafta süreyle onarıma (revizyona) alınacağı ve bu süre içinde de tüm işçilerin izinli sayılacağı duyuruluyordu. İlanın altındaki gerçek ise açıktı: İşçi kıyımı.

(Ekleme yerinde olacaktır ki, daha sonra mahkeme tutanaklarına da geçen bilirkişi raporlarında, 1 haftalık revizyonun mümkün olmadığı, dahası bu bakımı yapacak işçi ve teknik personel de izinli sayıldığı için kimlerce yapılacağını da belirlenemediği belirtiliyordu.)

Evet, işçilerin tespiti yine doğruydı. Revizyon gerekçesi işçi kıyımından başka bir anlam taşımıyordu. Ve artık hiçbir güvencesi kalmayan, açlığa, işsizliğe itilen işçiler için bir kez daha direnmekten başka yol yoktu.

Direniş tekrar başlar.

Bu kez kavgaya girerken, sınıfının bilincinde olan işçilerin önünde; 1974'te bazı fabrikalar henüz montaj aşamasındayken sendikalarını seçebilmek için verdikleri mücadelenin, 1975'te işçi kıyımıyla başlayıp faşistlerin saldırılarıyla tırmanan ve 10 işçinin yaralandığı DİSK'in yanlış tutumuyla işçilerin atıldığı direnişin, 1978'de işten atılan 8 devrimci işçinin açlık grevinin, bunu desteklemek için yapılan yemek boykotu ve diğer destek eylemlerinin deneyimlerine ek olarak nihayet daha bir hafta önce kırılan direnişlerinin dersleri vardı.

Birlikte hareket etmenin gücünü az çok kavrayabilecek tarihe sahiptir yani Tarihli işçiler. Buna o günkü toplumsal muhalefetin gücü de eklenince, işçiler direnişe coşku ve güvenle sarıldılar. Ama bir diğer yanıla köklü bir sınıf bilinci de değildi, onları eyleme iten. Genel olarak bakıldığında, direnişe mevcut koşulların, siyasi iktidarın kendilerine dayattığı bir eylem olarak katılma söz konusuydu. Direnişe kısa sürede hemen tüm işletmeleri kapsar. Barikatların ardında üretimde sürdürülmektedir bu kez. İşverenin

revizyona gerekçe olarak ileri sürdüğü “işletmelerin üretim yapamayacak durumda olduğu” iddiasına işçiler üretimi sürdürerek cevap verirler.

Teşhir olmanın da etkisiyle, iktidar direnişlerin bir an önce kırılmasına yönelir. İşletmeleri ablukaya almakla yetinmeyip operasyonlar düzenlemeye başlar.

Saldırıları işçileri daha da duyarlı kılar. Artık gerçekten kaybedecekleri bir şey kalmamıştır çünkü.

Direniş boyunca, İzmir de desteğini sürdürür. Protestolar, pankartlar, yürüyüşler, korsan gösteriler, AP binalarının basılması desteğin değişik düzeydeki ifadeleridir.

Gazetelerdeki ilanla birlikte direnişin başlamasından bir gün sonra, 1. no’lu üzüm işletmesindeki direniş polis tarafından düzenlenen bir operasyonla kırılır. Direniş sırasında pek çok işçi yaralanır. İşçiler toplu olarak gözaltına alınıp Alsancak Stadyumu’na götürülür.

Operasyonlar vahşice sürdürülür. Yağ kombinesinde, panzerlerle içeriye girmeye çalışan polise karşı direnen işçilerden üçü polisin açtığı ateş sonucu yaralanır. Kurşun yağmuru altında ikinci kez boşaltılır fabrika.

(...)

Çevre destek güçlerinin direnişini kırarak işçileri yalnız bırakmak için gecekonduarda barikatlar ardında yığılma sürdürülen direnişlere de saldırır oligarşi. Yurtsever bir işçi, Cemil Okan katledilir. Yaralılarla, gözaltılarla bastırılır direnişler.

(...)

13 şubat’ta, bir tek işletme kalmıştır artık direnişi sürdüren, Çiğli İplik fabrikası.

İşveren ve iktidar taktik değiştirip direnişi bölmeye çalışıyor. Önce Tarih yönetimi verdiği yeni bir ilanla, isim isim belirterek 253 işçinin işine son verildiğini açıklıyor. İşçiler bunun bir manevra olduğunu, bugün başkaları-naysa yarın kendilerine olacağını görüyor.

Direniş sürüyor, ancak diğer işletmelerdeki direnişlerin kırılmış olması belli bir tedirginliğe yol açıyor.

Bu manevralardan bir sonuç alamayan iktidar asıl yöntemine dönüyor yine, zora başvuruyor. Panzerler kapıya yükleniyor. Duvarlar, kapılar delik deşik ediliyor. Ama yine de püskürtülüyor saldırı. Yeni bir saldırıya karşı barikatlar sağlamlaştırılırken DİSK temsilcileri çıkıyorlar yine sahneye. ‘diyaloglar’ başlıyor.

Siyasi grupların bazıları taleplerin adını dahi anmayarak ‘arama yapılması güvencesiyle fabrikayı boşaltmay’ gündeme getiriyor. Elbette bu tavır tedirginliği boyutlandırıyor, çözülme başlıyor. Kimileri daha da ileri gide-rek ‘şartsız boşaltmayı’ öneriyor. Çözülme derinleşiyor. Doğru direniş çiz-gisi azınlıkta kalıyor. Toplantıyı terkederek görev yerlerine, barikatların ardı-

na dönüyorlar.

Oligarşi, bir yandan fabrika boşaltılırken, son bir saldırıyla direnişi bütünüyle kırıyor. Yüzlerce işçi gözaltına alınıyor.

Sonrası işkence tezgahları, cezaevleri...

İçerdiği tüm eksik ve zaafılara karşın, yiğit, onurlu bir direniş olarak işçilerin haklarına sahip çıkmasının bir örneği olarak işçi sınıfının mücadele tarihinde yerini alıyor Tariş Direnişi. Deneyim ve dersler bırakarak.

(...)

Direnişin yöntemi ve yönlendirmesi de bunların üzerine oturmuştu. Hemen tüm işletmelerde direnişin yönlendirilmesi, kısmi farklılıklar da olsa, üç ayrı organın şube yönetimi, işyeri temsilcileri ve siyasi gruplarının temsilcilerinin oluşturduğu platform; uyumlu, yer yer tek bir organ gibi çalışması üzerine şekilleniyor, siyasi grupların oluşturduğu platform bir karar organı işlevi görürken, işyeri temsilcileri de yürütme görevinde ifadesini buluyordu.

(...)

Tariş Direnişinde devrimci-yurtsever örgütler olayların 'arkasında' değil, içindedirler. Devrimci-Yurtsever örgütlerin temsilcileri olanlar Tariş işçileridir, başkaları değil. Oligarşinin -cuntanın-örgüt fobisiyle karartmaya çalıştığı yan budur. Oligarşi işçilerin devrimcileşmesinden, onların Tariş örneğini izlemelerinden korkuyor. Bunun için çarpıtmaya çalışıyor Tariş direnişini. Oysa Tariş direnişinin gerçeği budur işte. Direniş bir bütün olarak -apolitik olanından, AP'li, CHP'li olanına, devrimcilere kadar- Tariş işçilerinin eseridir.

(...)

Tarişli işçilerin direnişteki kararlılıkları, böylesine bir direnişi örgütleyebilmekteki başarıları sendikal örgütlülük dışında dinamiklere de sahip olmalarının sonucudur. Direnişin somut taleplerine ulaşması anlamındaki başarısızlığı ise bu dinamiklerin gereken noktada sendika yönetiminden yasal bağlayıcılıklarından kopacak güç ve oturmuşluktan yoksun oluşları nedeniyledir. Tariş Direnişi bize işyerlerindeki mücadelenin -hele ki bizim gibi sendikaların iki de bir rahatlıkla kapatılabildiği bir ülkede- salt sendikalar düzeyinde bir örgütlenmeye bağlanmaması gerektiğini de öğretiyor. Bu sonuç, DİSK'in direnişteki uzlaşmacılığından değil, ülkemizin genel gerçeklerinden çıkan bir sonuçtur.

Elbette sendikalarda çalışacak, devrimci işçilerin sendika yönetimlerini alması hedeflenecektir. Ama bunun gerçekleşmesi bile işçi sınıfının siyasi örgütlülüğe olan ihtiyacını değiştirmiyor. Mücadelenin gereklilikleri, bunun dışında, yine işyerleri bazına kadar inen daha farklı türde örgütlenmeleri dayatıyor."

Direnişin 5. günü -27 Ocak- İzmir’de DİSK’in düzenlediği Demokrasi Mitinginde Genel Başkan A. BAŞTÜRK şunları söylüyordu; “Burjuvazi Tariş’te bize savaş açmıştır. Savaş kabulümüzdür. Tüm değerleri yaratan biziz. Üretim bizim ellerimizde. Hizmetleri, çarkları durdurursak Türkiye’de hayat durur. Biz gücümüzün bilincinde ve kararlılık içindeyiz.” (68)

Ama bu sözler, Abdullah BAŞTÜRK’ün Tarişli işçiler karşısındaki görünen yüzüdür. Bir de diğer yüzüne bakmak gerekiyor:

“26 Ocak günü DİSK Genel Başkanı A. BAŞTÜRK çağırarak, direnişi kaldırmamızı söyledi.

30 Ocak günü Ege Bölgesi Temsilciliği’ne çağırıldım. İstanbul’dan gelen DİSK Başkan Vekili Rıza GÜYEN, Tekstil Genel Başkanı Rıdvan BUDAK, Başkan Vekili Selahattin UYAR direnişe son vermemizi istediler.” (Sendika Şube Başkanının mahkemedeki savunmasından)

İşte öteki yüzü bu.

Yukarıdaki alıntılar Tariş Direnişi ile ilgili hemen tüm yazılarda “Tarişli bir işçi” imzasıyla yer aldı. Yer yer kullanılan benzer başka alıntılarda aynı savunmadandı. Basit bir nedeni vardı bununda. Yaklaşık 200 sanıklı Tariş davasında direnişi siyasi olarak bütünüyle savunan, onu tarih içinde ve sınıf mücadelesi içinde yerine oturtan bir başka savunma yoktu ne yazık ki. Tariş direnişinin bir başka boyutu da buydu işte. Üzerinde durulması, dersler çıkarılması gereken bir boyut.

Tariş Direnişini Desteklemek İçin Yapılan Karagümrük Karakol Baskını

İzmir’de Tariş işçilerinin başlattığı direnişin gecekondu semti Gültepe’ye yayılmasını desteklemek ve buradaki devlet terörünü protesto etmek için Devrimci Sol tarafından bir kampanya başlatılmıştı. Bu kampanya çerçevesinde anti-faşist mücadelenin yükseltilmesi doğrultusunda Karagümrük Polis Karakolu’nun basılması kararı alındı. Bu baskın, direnişin daha sonrasında gündeme gelecek Tahtakale ve Yedikule Karakol baskınlarının da ilkidir.

Karakolun bulunduğu bölgede yoğun bir siyasi faaliyet olduğundan karakol ve çevresi oldukça iyi biliniyordu. Ancak istihbaratın sağlamaştırılması, gözden geçirilmesi gerekiyordu. Bunun için, Devrimci Sol’un halk ilişkilerinden bir kişi şikayetçi görünümünde karakola gönderildi. Karakolun gündüzleri kalabalık olduğu ve çevrede çok sayıda işyeri bulunduğu, bankalarda mavi bereli askerlerin muhafızlık yapmalarından dolayı baskının gece yapılması kararı verildi. İstihbaratı derinleştirmek üzere gönderilen kişi

“şikayetini” gece yapacaktı.

İki katlı olan karakol binasında gece 6 polis ve iki bekçi kalıyordu. Diğer bekçiler ise nöbet tutacakları sokaklara dağılıyorlardı. Nöbete çıkan bekçilerin dönüş saati ise, daha önceki istihbaratlara göre saat 07:00 - 07:30 arası idi. Bütün gün çalışan polislerin büyük bir çoğunluğunun yorgunlukla uyuduğu ya da rehavete düştüğü saatler olması nedeniyle baskın için en uygun saatlerin 07:00 - 07:30 arası olduğuna karar verildi.

Karakol ana caddeye paralel bir sokağın içerisindeydi. Ve ana caddeye, önünden geçen sokak ve tam karşısında bulunan ara sokakla başlanıyordu. Karakolun önünden geçen sokağın diğer ucu yaklaşık 100 metre sonra meydana açılıyordu. Bu meydan da polis ekiplerinin ve bekçilerin geçebileceği dört sokağa açılıyordu. Karakola açılan bütün yolların eylem sırasında tutulması gerekiyordu. Karakol baskını sırasında aynı zamanda meydana da bir korsan gösteri yapıp pankart asılması da düşünüldüğünden, meydana açılan yolların da güvenlik açısından çok iyi korunması gerekiyordu.

Eylem iki yerde aynı anda yürünecekti. Bir yanda karakol baskını sürerken, diğer yandan karakola 100 metre ilerideki meydana gösteri yapılacaktı.

Baskın iki ana grupla gerçekleşecekti. Birinci grup, üç ekipten oluşacaktı. Birinci ekip 5 kişiden oluşacak ve karakola girecekti. İkinci ekip karakolun önündeki sokağı tutacak ve karakolun önündeki polis aracını yakacaktı. İkinci ekip de 5 kişiden oluşacaktı. Üçüncü ekip ise 6 kişiden oluşacaktı. Bu altı kişi meydana açılan sokakları tutacak, korsan gösterinin güvenliğini sağlayacaklardı. İkinci grup 20 kişiden oluşuyordu. Bu grup meydana toplanıp slogan atacak, pankart asacaktı. Eylem sorumlusu iki ana grup arasındaki bağlantıyı sağlayacak, eyleme başlanması işaretini verecekti.

Eylemde yer alacak gruplardan ilkinde görev alanlar FTKSME üyesi militanlardan, ikinci grupta yer alanlar mahalli birimlerde çeşitli sorumlulukları olan kadrolaşma sürecindeki militanlardan oluşuyordu.

Planın hazırlanmasından sonra sıra hazırlıklara gelmişti. Her iki ekibin sorumlusuyla ayrı ayrı toplantılar düzenlenerek görevleri en ince ayrıntısına kadar konuşuldu. Daha sonra karakola girecek ekibin sorumlusu ile karakolun önünde bulunacak ekibin sorumlusu birbirleriyle tanıştırlarak görevleri anlatıldı. Meydanda güvenlik alacak ekip elemanları iki ayrı bölgeden geleceklerinden, bölge sorumluları birbirleriyle tanıştırlarak, görevleri bir kez daha anlatıldı. Ekip sorumluları eylemde yer alacakları noktaları gezererek görev yerlerini ve geri çekiliş noktalarını saptadılar. Görevleri konusunda tüm noktaları aydınlatmalarına inandıktan sonra, ekip sorumluları, sorumlulukları altındaki yoldaşlarını ayrı ayrı toplayarak eylemi ve amacını anlattılar. Eylem bölgesini iyice bilmeyenlere, bölgeyi gezmeleri, gidiş ve ge-

ri çekiliş yollarını iyice öğrenmeleri söylendi. Eylem hazırlıkları iki gün içerisinde bitirildi. Eylem için herşey hazırды.

Eylemde yer alan bir savaşıının anlatımı:

“Ertesi sabah (26 Ocak 1980) saat 07:00’de tüm ekipler ana cadde üzerinde bekliyordu. Devrimci güvenlik görevlilerimiz silahlarıyla birlikte gelmişler, eylem sorumlusunun işaretiyle harekete geçeceklerdi. Eylem sorumlusu saat 07:07’de ekip sorumlularını tek tek dolaşarak görev yerlerine yolladı. Tüm ekiplerin eylemde görevli oldukları yerleri almalarından sonra karakola girecek ekiptekiler kendilerini kamufle etmek için şapkalarnı, maskelerini dikkat çekmeyecek biçimde hazırladılar. Karakola girecek olan ekip, tüm ekipler yerlerini aldıktan sonra eylem sorumlusunun “başla” emrini bekliyordu.

Karakolun önündeki sokağın köşe başları üç yoldaş tarafından tutuldu. İki yoldaş da yanlarında getirdikleri benzin bidonlarıyla hazır biçimde beklemeye başladılar.

Meydandaki yoldaşların üçü ana caddeye açılan üç sokağı tutmuşlardı. Bu sokaklardan geri çekiliş yapılacak olanını iki yoldaş tutuyordu. Bir yoldaş da korsan miting yapacak grubun bulunduğu ara sokağın başında bulunuyordu.

Eylem sorumlusu ellerini havaya kaldırarak eylemi başlattı. İşareti alan tüm ekipler atkılarla ve maskelerle yüzlerini kapatarak görev yerlerinde giriş çıkışları tuttular. Eylem alanına giren her kim olursa eylem sonuna kadar dışarı çıkarılmayacaktı. Karakol ekibi yüzlerine maskeyi çeker çekmez hızla karakola girdi.

Girişteki adli işler odasına giren yoldaşlar ‘Kimse kıpırdamasın. Hareketsiz kalırsanız kimseye bir şey olmaz. Bizim işimiz sizinle değil, devletle. Karşı koymadan dediklerimizi yaparsanız burnunuz bile kanamaz. Heyecanlanmayın, sakın olun’ diyerek içerideki 3 polis 1 bekçiyi enterne ettikten sonra yüzüstü yatırdılar. Aynı anda yukarı kata çıkan yoldaşlar da buradaki 2 polisi ve 1 bekçiyi etkisiz hale getirerek alt kata indirdiler. Polisler ve bekçilere ait 6 adet Kırıkkale ve 1 adet Browning silah ile mermilerden başka o anda karakol zimmetinde bulunan 1 adet G-1 piyade tüfeğı, 1 adet tabanca ve 1 adet Sten tabanca olmak üzere toplam 10 adet silah ile 2 adet başkomiser üniformalı şapka, 1 adet başkomiser üniformalı gömlek, 10 adet şarjör ve karakol demirbaşı tabancaya ait 30 adet mermi bir çuvalın içerisine doldurularak alındı. Polis ve bekçiler karakolun gözetim hücrelerine kapatıldıktan sonra yerlerinden ayrılmamaları aksi takdirde kapı önüne koydukları bombanın patlamasından zarar görebilecekleri tembih edildi. Gözetim hücresinin önüne ve adli işler odasına patlayıcılar yerleştirildikten sonra karakol ekibi el koydukları silah ve mermilerin bulunduğu çuvala birlikte karakoldan çıktılar.

Karakol ekibi henüz karakola girmeden kısa bir süre önce, görevlerinden dönen üç bekçi ise Karagümrük meydanına açılan sokaktan karakola geliyorlardı. Ana caddeden karakola giden ara sokağa giren bekçiler meydana giren köşeyi döndüklerinde, burada eylemin başlamasını bekleyen üç yoldaş, atkı ile yüzlerini kapatarak bekçilere yaklaşıp, kollarına girdiler. Silahlarını bekçilerin karınlarına dayayan yoldaşlardan biri, 'kıpırdamayın ve sesinizi çıkarmayın. Bağırduğunuz ve karşı koyduğunuz takdirde vururuz. Karşı koymazsanız bir şey olmaz' dedi. Bekçiler silahlarının alınmasına direnmediler. Kaldırım kenarına oturtulan bekçilere başlarını öne eğmeleri söylendi, buna da harfiyen uydular. Bekçilerin silahlarının alınması ve yere oturtulmaları çevredeki işyerlerinde ve kahvelerde bulunanlar tarafından görülmeyecek biçimde, dikkat çekilmeden yapılmıştı, gelişmelerin farkına varan olmamıştı. Bekçilerin enterne edilmesi yeni bir durum olduğundan korsan gösteriden iki kişi çağrıldı ve bekçilerden alınan silahlardan ikisi onlara verilerek, bekçilerin enternesi görevi onlara devredildi. 'Kıpırdayıp bağırıkları anda vurun' emri verildi.

Karakol içinde ve karakola gelen ara sokakta bunlar olurken, eylemin başlama işaretiyle birlikte meydana açılan sokaklarda gruplar halinde beklemeye başlayan 20 kişiden birkaçı meydana 'FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM/ DEVRİMCİ SOL, İŞÇİLERİN MÜCADELESİ DURDURULAMAZ/ DEVRİMCİ SOL, TARIŞ'IN SORUMLUSU MHP'Lİ FAŞİSTLER VE DEVLETİR/ DEVRİMCİ SOL' yazan pankartları astılar. Karakolun önündeki polis jeepinden alevler yükselmeye başlayınca korsan miting 'MAHİR, HÜSEYİN, ULAŞ KURTULUŞA KADAR SAVAŞ" sloganıyla başladı. 'TEK YOL DEVRİM', 'YOLUMUZ ÇAYANLARIN YOLUDUR', 'TARIŞ'IN SORUMLUSU MHP'Lİ FAŞİSTLER VE DEVLETTİR', 'TARIŞ'IN HESABINI SORACAĞIZ' sloganlarının atıldığı korsan gösteri çevredekilerin ilgisini çekti. Ve kalabalık meraklılar topluluğu oluşturdu. Çevredeki evlerden ve işyerlerinden insanlar başlarını uzatıp ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Başlama işareti verildikten 10 dakika sonra eylem başarıyla ve hiçbir kayıp verilmeden, tam planlandığı şekilde tamamlanmıştı."

Tariş'teki direnişi desteklemek, devlet terörünü protesto etmek ve genelde de işkencenin, devlet terörünün yaygınlaştırılmasını teşhir etmek amacıyla, 6 Şubat 1980'de bu kez Tahtakale Karakolu Devrimci Sol tarafından basılıp, polisler etkisiz hale getirildikten sonra, silahsızlandırıldı. Eylem sonrası karakol holüne asılan pankartın mesajı açıktır; "Halkın Örgütlü Gücüyle Birleşmiş Devrimci Şiddet Yenilmez/ Devrimci Sol" Karakol baskını, basında polisin acizliğine gösterge olarak yayınlanırken halk arasında aynı etkiyi yaratarak, geniş bir sempati yarattı.

Bu eylemden, üç gün sonra 9 Şubat 1980'de Yedikule Karakolu'na bir

baskın düzenlendi. Yine aynı içerikteki pankart bu kez Yedikule Karakolu üzerinde asılı duruyordu.

MAHALLİ BÖLGELER VE DEVRİMCİ MÜCADELE

Devrimci Sol'un hayatın her alanında örgütlenmek, faşizme karşı mücadele etmek anlayışı, 1978'lerden öncelere dayanır. Sivil faşist örgütlenme ve saldırıların en yoğun olarak sürdürüldüğü yerlerin başında, yoksul halkın oturduğu mahalleler, gecekondu geldiğinden, anti-faşist mücadele ve devrimci örgütlenmenin (şehirlerde) bir yanıyla da mahalle halkına dayandırılması zorunluluk olmuştur. Bir halk hareketi olmayı en başat görev bilen Devrimci Sol, şehirlerin etrafına kümelenmiş işçi, küçük esnaf, memur, küçük atelye ve iş sahipleri, serbest meslek sahipleri gibi emekçi halk kesimlerinin can güvenliğini sağlama, konut sorununu çözmesine yardımcı olma, gecekondu yıkımlarını engelleme, yeni mahalleler kurma vb. birçok temel sorun etrafında örgütlenmeye çalışmıştır.

Çarpık kapitalizmin kırsal alanda ve Anadolu'da işsiz bırakarak şehirlerle göçe zorladığı insanlar, başta İstanbul olmak üzere büyük şehirlere akın etmişlerdir. Şehirlerdeki emekçi halkın bu kesimi, faşist düzenin en acımasız saldırılarının doğrudan hedefi durumundadır. Çıkarları demokratik devrimle özdeşleşen bu kitleler, devrimci çalışmanın yürütülmesi gereken alanlarının en başında yer almışlardır.

"DEVİRİMCİ SOL, başta işçiler olmak üzere çeşitli halk sınıf ve tabakalarından insanların yaşadığı bu alanlarda siyasi çalışma yapmaya önem vermiş, mahallelerde oturan emekçi halkın taleplerine sahip çıkarak onların mücadelesine öncülük etmeye çalışmıştır.

DEVİRİMCİ SOL'un mahalli bölgelerdeki çalışması başlangıçtan itibaren örgütlü bir süreç izledi. Ve bu süreç gelişip güçlenerek merkezi iradi bir nitelik kazandı. Sivil faşist saldırıların sadece gençlikle sınırlı kalmayıp tüm emekçi halka yönelmesi, mahallelerde de anti-faşist mücadelenin ön plana çıkmasını ve giderek saldırıların boyutuyla orantılı olarak yükselmesine neden oldu. DEVİRİMCİ SOL, faşist teröre karşı, mahalli bölgelerde gelişen hareketlere müdahale etti. Ve mahalli çalışmada ilk adımı attı. Süreç içinde kazanılan deney ve tecrübelerle bu alanda kendine özgü örgüt ve çalışma biçimleri yarattı.

Mahalli bölgelerde çalışmanın taşıdığı önemi başından tespit eden DEVİRİMCİ SOL, 1980 yılı başında şu belirlemeyi yapıyordu:

"...devrimcilerin çeşitli halk tabakaları arasındaki çalışmasının bir biçimi olarak, mahallelerde devrimci çalışma yapmak her zamankinden daha önemli bir duruma gelmiştir.

Mahalle çalışmasını, diğeri (işçi,köylü,esnaf,memur,öğrenci vb.) alışma alanlarından ayırmak elbette mümkün değildir. Bu yüzden mahalle çalışması bölgenin, şehrin, kasabanın vs. durumuna göre ayrılabilir veya birleşik bir çalışma olarak ele alınabilir. Bu tamamen somut duruma bağlıdır” (69)

DEVİRİMCİ SOL, mahalli bölgelere özgü, gerek demokratik, gerekse politik-askeri birçok örgütlenmeler oluşturdu. Çeşitli demokratik dernekler, tüketim kooperatifleri kurdu; varolanlara etkinlik kazandırdı; halk kitlelerinin sorunlarına çözüm bulmalarını sağladı, ya da bu yönde mücadeleye girişme bilinçlerini geliştirdi. Emekçi halk, kendi gücüne güvenmesini, örgütlü olarak hareket ettiğinde yenilmez olacağını bizzat kendi öz deneyleriyle öğrendi.

Oluşturulan ‘Halk Komiteleri’, halkın sorunlarını kendi gücüyle çözmesi ve bu yönde örgütlenmesini sağlamak yanında, halkın bilinçlenmesi ve sorunların gerçek kaynağını görebilmesi açısından da önemli işlev gördüler.

Yol, su, kanalizasyon, köprü, elektrik, sağlık hizmetleri, konut gibi her mahallenin kendine özgü alt yapı sorunlarının çözümü için ev ev örgütlenmeye gidildi. Geniş halk toplantıları düzenlendi, sorunlar tartışıldı, yapılabacaklar tespit edildi ve harekete geçildi.” (70)

Devrimci Sol, Örgütlenmesinin Daha İlk Yıllarında Halkın Konut İhtiyacını Karşılama İçin Mahalleler Kurdu.

Devrimci Sol’un örgütlenmesinde gecekondular mahalleleri önemli bir yer tuttu. Çarpık kapitalizmin bir ürünü olan gecekondular gerçeği devrimcilerin önüne, yoksul halkın konut sorununa sahip çıkılmasını koyuyordu. Mevcut düzen sınırları içinde, gecekondularla halkın konut ihtiyacının tamamen çözülebileceği gibi bir düşüncesi olmayan Devrimci Sol, “Bizim toplumun mimari yapısını yeniden yapılandırma ve halkın konut ihtiyacını karşılama anlayışımız, politikamız, ‘gecekondular tipi konut’ olmaz düşüncesiyle de hareket edemezdi. Yoksul halkın olanaklarını özgül şartlarda değerlendirerek, sorunun bu yanını ekonomik-demokratik mücadele kapsamında ele aldı. Özgül koşullarda ya gecekondular yapan desteklenecek ve devlete karşı savunulacak, korunacak; ya da devletin yoksul halkı konutsuz bırakmasına seyirci kalınacaktı. Çünkü, devlet yıktığı gecekondulara alternatif olarak tek şey gösteriyordu; Sokağa atmak.

Bir fabrikada, devrimci bir sendikanın yaptığı toplu sözleşmeler ve elde ettiği ekonomik kazanımlar, nasıl işçilerin emeğinin nihai olarak karşılanması anlamına gelmiyorsa, işçileri nihai kurtuluşa götürmüyorsa ve buna rağmen emeğin özgül koşullarda karşılığını almaya çalışmak mücadelesi,

ekonomik-demokratik mücadelenin bir zorunluluğu ise, gecekondur sorunun da aynı anlayış geçerlidir. Devrimci Sol da gecekondur gerçeğine bakışta hakim olan perspektif budur. Yani halkın konut ihtiyacı geçici olarak çözülürken, asıl olarak onları nihai kurtuluşlarını sağlamak olan devrim için eğitmek, örgütlemek temel çalışma biçimi olmuştur.

“...Bu çalışmaların başında, devletin ya da büyük şirketlerin arazilerine emekçi halkla birlikte el konarak, buralarda ev yapımının örgütlenmesi gelir. El konulan arazilerde belirli bir plan çerçevesinde gerçekleştirilen ev yapımı ile yeni mahalleler kurulmuştur.

(...)

DEVİRİMCİ SOL, örgütlü olduğu bazı bölgelerde, yolsuz, susuz, okulsuz, elektriksiz yaşayan, haraççı ve rüşvetçi gecekondur ağaları ve belediyeye karşı evlerini korumaya çalışan emekçi halkın bu talebine sahip çıkarak, belediyeye ve gecekondur ağalarına karşı mücadeleyi yükseltti. İlk etapta haraç ve rüşvetin önüne geçti, tek tek yıkımlara engel oldu.

(...)

El konulan arazilere yeni mahalleler kurulması çalışması ilk etapta oluşturulan Halk Komiteleri aracılığıyla örgütlendi. Arazinin parsellenmesi, plan ve proje çizimi, bina yapımı için kullanılacak malzemenin tespiti, mimar ve mühendisler tarafından yapıldı. Ve daha sonra parsellenmiş olanlar ihtiyacı olan anti-faşist, ilerici, demokrat ya da faşist olmayan sıradan insanlara dağıtıldı. Kondu alanında ev yapmak için başvuruda bulunanların evi olup olmadığı araştırıldı, ihtiyacı olmayanlar elendi. DEVİRİMCİ SOL’un örgütlü olduğu her alanda tespit edilen yoksul, ihtiyaç sahibi anti-faşist insanlarla toplantılar düzenlendi. Bu toplantılarda kurulacak mahalleye ilişkin düşünceler Halk Komiteleri tarafından açıklandı. (...) Çalışma yöntem ve ilkeleri birlikte belirlendi. Gecekondur yapım komitesine halktan yeni yeni insanlar katıldı.” (71)

1980 öncesinde, gecekondur bölgelerinde oluşturulan Halk Komiteleri tam bir demokratik işlerliğe sahipti. Tüm sorunları gecekondur halkını toplayarak tartışan, karara bağlayan ve uygulayan (uygulatan) komiteler, aynı zamanda gecekonduruların silah elde savunulmasını da örgütliyordu. Halk kendi güvenliğini sağlıyordu. Sonuçta sivil faşist çetelerin, devletin ve zabitanın saldırısına ve sayısız yıkım olayına rağmen direnen halkla birlikte okulu, yolu, kanalizasyonu, suyu, elektriği, sağlık odası, lokali..., kısacası asgari düzeyde alt yapısıyla yeni mahalleler kuruldu. Bu mahalleler halkın devrimci eğitimi için birer okul niteliği taşıyordu. Halk Komiteleri, bu gelişime uygun olarak mahallelerine “1 Mayıs Mahallesi” (Ümraniye), “Mahir Çayan Mahallesi” (Nurtepe) gibi isimler veriyordu.

Devrimci Sol Gecekondu Halkının Ekonomik ve Sosyal Sorunlarının Çözümünde Yol Gösterici Oldu.

Gecekondu halkının ekonomik, sosyal, kültürel sorunlarından yola çıkarak, Devrimci Sol militanları halkla birlikte kimi zaman kazma salladı, kimi zaman gösteri ve protesto yürüyüşleri düzenledi, kimi zaman silahlı direniş örgütledi, sivil faşistlerin işgallerini kırdı.

Halkın düzene karşı tepkileri örgütlü olarak dile getirilirken, sorunlarının çözümünün kendi güçleriyle olacağı gerçeği kavratıldı. Halkın doğrudan yönetimine katıldığı Halk Komitelerinin sorumluluğunda yürütülen çalışmalarla, halk hem kendi gücünü hem devrimcileri pratik içinde tanıdı, güvendi.

Birçok yerde muhtarlık seçimlerini kazanan Devrimci Sol adayları, örnek, demokratik yönetimler sergiledi. Halkın da demokratik yönetim bilincini geliştirdi.

Mahallelerde düzenin doğrudan birer ürünü olan yoz kurumların halk inisiyatifiyle dağıtılması ve bu konularda halkın bilinçlendirilmesi sağlandı. Fuhuş, kumar gibi kurumlar bu mahallelerde yok edildi ya da mahallelere baştan itibaren sokulmadı. Halkın emeğe dayanan onurlu yaşamı, gelenekleri, kültürü, geliştirildi. Gecekondu kadınları aktif mücadele içerisine çekilerek, geleneksel baskıların cenderesinden kurtarılmaya, devrimci bir öz kazandırılmaya çalışıldı.

Devrimci Sol Mahallelerdeki Faşist İşgallerin Kırılmasına Önderlik Etti.

Devletin sivil faşist terör aracılığıyla (MHP'ye bağlı örgütlenmeler) teslim almaya ve giderek faşizmin kitle tabanı yaratmak için yoğun saldırılara başvurduğu alanlardan belki de en önemlisi mahallelerdi.

Yoksul mahalle halkının can güvenliği sorunu hayati bir önem taşıyordu. Devrimci Sol, halkın can güvenliği sorununu çözme temelinde, mahallelerde halkın silahlı örgütlenmesini yarattı. Mahallelerdeki dernek, komite, kooperatif vb. legal ekonomik-demokratik nitelikli örgütlenmelerin yanı sıra, emekçi halkın can güvenliğini sağlamak, faşist işgalleri kırmak ve mücadeleye katmak için Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri'ni (FTKSME) örgütledi. İllegal örgütlenmeler olan FTKSME'ler, gecekondu halkının içerisinden devrimci mücadeleye katılan insanlardan oluşturuldu. Faşist yuvaların dağıtılması ve mahallelerin faşizmin saldırılarına karşı topyekün savunulması anlayışıyla FTKSME'lerin eylemleriyle eşgüdüm içerisinde, devrimci şiddet eylemlerini tamamlayacak tarzda legal, meşru, radikal eylemlerle halk, genç-yaşlı, kadın-erkek mücadeleye katıldı.

Devrimcilerin barındırılmasından mahallelerin silahlı güvenliğine, yazı, afiş, pullama, gösteri ve protestodan istihbarata, faşistlerin, muhbirlerin, işkencecilerin deşifre ve teşhir edilmesine kadar bütünlüklü bir mücadele

FTKSME'nin etrafında yaratıldı. Mahalleler devrimci hareketin, bu yanıyla, kadro kaynağı olmasında önemli işlevler yüklendi.

"Sivil faşistlere, polis ve muhbir ağına karşı mücadelede devrimciler ve halk, kendini koruyacak zengin yöntemler geliştirdiler, duvar gazeteleri, afişler, resimli afişler vb. yöntemlerle faşistler, işkenceci polisler, muhbirler teşhir edildi. İsimleri, resimleri, ev ve iş yeri adresleri, araba plakaları, halka karşı işledikleri suçlar afiş ve duvar gazeteleri ile evlere, kahvehanelere, duvarlara asıldı ve halktan tecrit edilmeleri sağlandı. Örneğin; polisin keyfi biçimlerde yaptığı baskınlarda, kapıları, pencereleri kırarak evlere girmesine, eşyaları kırmasına, yağmalamasına, halka işkence yapmasına karşı İstanbul Gültepe Keçiçerisi halkı kırılmış ve parçalanmış eşyalarını kamyonlarla valiliğin önüne taşıyarak toplu protesto ve gösteri yapmıştır. Yine Esenler'de sağı solu basarak terör estiren polisin bir genci gözaltına almasına tepki olarak 2-3 bin kişi karakolu kuşatmış, polisin ve jandarmanın ateş açmasına rağmen dağılmayarak gözaltına alınan genci geri almıştır. Elazığ Fevzi Çakmak Mahallesinde, kadınlarımız polisin panzerle gençlerimizi kovalaması üzerine panzerlerin önüne atlamıştır." (72)

Devrimci Sol bu süreçte halkla bütünleşerek mücadelede zenginliği yakaladı. Halkın bilinçlendirilerek devrimci mücadeleye çekilmesinde, politik mücadelenin hemen hemen bütün biçimlerini uyguladı. Yeni yöntem ve araçlar geliştirdi. Silahlı çatışma ve cezalandırmalardan barışçıl politik gösterilere, yasal mücadeleden yasa dışı çalışmanın çeşitli biçimlerine değin her mücadele araç ve yöntemi pratikten çıkarılan derslerle yaşama geçirdi. Başta İstanbul olmak üzere Elazığ, Bursa, Konya, Tekirdağ, Çanakkale, İzmir, Ankara, Ordu, Samsun, Sivas, Malatya, Antep, Tunceli, Eskişehir, İzmit, Denizli vd. yerlerde bu anlayışla önemli adımlar attı, gelenekler yarattı.

DEVİRİMCİ SOL'UN ÖRGÜTLENMESİNDE GENÇLİK ÖNEMLİ BİR ALAN, DEV-GENÇ ÖNEMLİ BİR OKUL OLMUŞTUR

Gençlik, dinamizminden, yapısından ve devrimci geleneklerinden dolayı hep sivil faşist örgütlenmenin, dolayısıyla devletin ilk saldırı hedefleri arasında olmuştur. 1980 öncesinde en özverili ve onurlu mücadelesi gençliğe, DEV-GENÇ'e kismet oldu. Bu alanda şanlı gelenekler yaratıldı. 1978'deki DY Devrimci Sol ayrılığına kadar, özellikle öğrenci gençliğin büyük bir kısmını içine alan DEV-GENÇ, ayrılıktan sonra da nitel yanıyla, devrimci mücadelecilerle gelenekle ile öne çıktı, giderek kitleselleşti.

Faşist işgal altındaki üniversiteler, DEV-GENÇ'in önderliği altında, başta İstanbul olmak üzere bir bir kırıldı. Devrimci Sol perspektifiyle mücade-

le yürüten DEV-GENÇ, devrimci hareketin bu süreçte önemli bir kadro kaynağı, kadro okulu ve öğrenci gençliğin anti-faşist mücadeleye seferber edilmesinde temel bir gençlik örgütü oldu.

Ülkemizde işçi sınıfı hareketinin nicel ve nitel anlamda zayıf oluşu, DEV-GENÇ'in omuzlarına militan sorumluluklar, mücadelenin sürükleyici gücü, kıvılcımı ateşleyen fitil olma görevini yükledi. Ülkemizdeki tüm emekçi sınıfları derinden etkileyen DEV-GENÇ, sürdürdüğü atak ve özverili mücadelesiyle bu görevin altından başarıyla çıkmasını bildi.

"İşte DEVRİMCİ SOL, bu gerçekliğin ışığında gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinin geliştirilmesine özel bir önem vermiştir. Gençlik yığınları içindeki politik çalışmaya önem verdiği ağırlık sonucu Hareketimiz, DEV-GENÇ geleneğinin sürdürücüsü ve bu geleneği yaşatan siyasal akım olarak önemli bir kitlesel güce ulaştı ve gençliğin mücadelesinin yönlendiricisi oldu. DEV-GENÇ çatısı altında binlerce, onbinlerce genç, faşizme ve emperyalizme karşı mücadelenin en ön saflarında yer aldı. Kısa sürede hızla militan bir karakter kazanan ve ihtilalci bir ruhla donanmış, '71 silahlı mücadelesinin bıraktığı devrimci mirasa sahip çıkan bir gençlik kuşağı doğdu." (73)

DEV-GENÇ bu süreçte Devrimci Sol'un yönlendiriciliğinde faşist katliamlara ve korkuya teslim alınarak apolitik bir gençlik ve toplum yaratılmasına karşı silahlı direnişten, gençliğin her türlü barışçıl araç ve yöntemlerle faşizme karşı örgütlenmesine, devrimci eylemliliğe çekilmesine yöneldi.

"DEV-GENÇ önderliğindeki anti-faşist gençlik yığınları, hemen her okuldaki faşist saldırıların karşısında dikildi. Öğrenim özgürlüğü ve can güvenliğini sağlamak talebi etrafında birleşerek öğrencisiyle, öğretim üyesiyle, çalışanıyla üniversiteleri birer anti-faşist direniş mevzisi haline getirmeye çalıştı. Faşistlerin işgali altındaki okullarda faşist işgalleri kırdılar, birçok okulda faşist saldırıları etkisiz hale getirdiler, faşistlerin atıldığı okullarda, akademik-demokratik taleplerini elde etmek, iktidarın üniversiteler üzerindeki baskısını azaltmak için çeşitli mücadele araç ve yöntemlerini devreye soktular." (74)

Özgür-demokratik üniversite, örgütlenme özgürlüğünün kazanılması, mevcut üniversite ve yüksekokullar yasasının demokratikleştirilmesi, öğrencilerin can güvenliğinin sağlanması, ders araç-gereçlerinin öğrencilere parasız temin edilmesi, sosyal-kültürel olanakların geliştirilmesi ve bu konularda kitlesel faaliyetlerin örgütlenmesi vb. öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinin pratiğini teşkil etti. Bu eylemlilik ve örgütlenme içerisinde gençliğin bilinçlendirilmesi hız kazandı, dinamizmini diğer sınıfla-

ra taşıdı.

Anti-faşist işgal eylemleri, boykotlar, sokak çatışmaları, yürüyüşler, gösteriler devrimci anlayış temelinde örgütlenerek okullarda faşistler geriletildi. Faşist planlar alt üst edildi.

Özellikle bu süreçte DEV-GENÇ, işçi sınıfı ve gecekondu halkı ile dayanışma, mücadele dostluğu geliştirme temelinde azımsanmayacak adımlar attı. Grev yerlerini, gecekondu bölgelerini, üniversiteleri savunur gibi savundu.

Forumlarla, seminerler, ortak gezilerle, panellerle, gece ve şenliklerle sportif ve diğer sosyal-kültürel etkinliklerle öğrenci gençlik en geniş kitleyi kucaklamasını bildi. Öğrenci gençliğin faşizmin saldırıları karşısına kitlesel bir güçle aşılmaz bir duvar gibi dikilirken, onları aynı zamanda kapitalizmin pisliklerinden, kirinden ve yoz etkilerinden arındırarak demokrat, devrimci, aydın, halkına ve devrime bağlı yurtsever bir kişilik kazandırmada çok önemli mesafeler katedildi.

Yayınladığı broşür, dergi, bülten, bildiri ile DEV-GENÇ, gençliği aydınlatıp eğitirken, afiş, el ilanı, pankart, bildiri, duvar gazeteleri, korsan gösterilerle de mücadele içinde geliştirmeyi hiç ihmal etmedi. Hemen tüm okullarda devrimci, ilerici, yurtsever gençliğin can güvenliğini DEV-GENÇ kendi olanaklarıyla çözdü.

“Gençlik içinde oluşturulan FTKSME’yle faşist saldırıları etkisiz kılacak, faşistleri caydıracak eylem çizgisi izlendi. Faşistlere ard arda vurulan darbelerle güçleri zayıflatıldı ve birçok okuldaki faşist işgal kitlelerin aktif katılımıyla kırıldı. Silahlı, silahsız ve kitlesel mücadele bir bütünlük içerisinde, birbirini tamamlayacak şekilde yürütüldü.” (75)

DEV-GENÇ, 1980 öncesi süreçte, Devrimci Hareketin kadro kaynağı, gençlik kitlesinin örgütlü devrimci gücü olmuş, süreçte atılğanlığı, kararlılığı, özverisiyle diğer sınıf ve tabakalara yol gösterici bir misyonu, belki de hiçbir ülke sınıf mücadelesi tarihinde bu denli olmayan, bize özgü bir biçimde yerine getirmesini bilmiştir. Devrimci Sol’un önder kadrolarının çoğu, DEV-GENÇ saflarındaki mücadele içerisinde pişerek gelişmiştir.

“Kısaca gençliğin mücadelesi, iktidar mücadelesinin bir parçası kılınmış, gençlik, faşizmin karşısına baş eğmez bir güç olarak dikilmiştir. Zaten bu yüzdendir ki, 12 Eylül faşist cuntası gençliği apolitikleştirmeyi ve düzen için tehdit unsuru olmaktan çıkarmayı önündeki en başat hedeflerden biri haline getirmiştir” (76)

İstanbul, Bursa, Elazığ, Malatya, Konya, Çanakkale, Tekirdağ, Eskişehir, Adana başta olmak üzere pek çok ilde ve üniversitelerde DEV-GENÇ örgütlülüğü yaratılmıştır.

Devrimci Sol Liseli DEV-GENÇ'i Örgütleyerek Ortaöğrenim Gençliğinin Merkezi, Militan Mücadele Örgütünü Yaratmıştır:

12 Mart 1971 sonrası dönemde, depolitizasyonun ve faşist saldırıların hedefleri arasında liseli gençlik de önemli bir yer tuttu. Devrimci Sol'un ideolojik, siyasi düşünceleri temelinde kurulan merkezi liseli öğrenci gençlik örgütü Liseli DEV-GENÇ, '80 öncesi devrimci mücadelenin gelişmesinde ve yaygınlaştırılmasında olduğu kadar, faşist saldırıların püskürtülmesi, faşist odakların dağıtılması ve liselerin demokratik bir yapıya kavuşturulmasında çok önemli adımlar attı. Liseli DEV-GENÇ -özellikle büyük şehirlerde- örgütleyerek Devrimci Sol'un anlayışını liseli gençlik saflarında başarıyla hayata geçirdi.

"DEVİRİMCİ SOL, liseli gençliği kazanmaya ve örgütlü bir güç olarak faşizmin karşısına dikmeye önem verdi. Liseli DEV-GENÇ öncülüğünde 'Demokratik Lise' mücadelesini geliştirdi. Meslek liselerinde sömürünün kaldırılması, eğitimde hak eşitliğinin sağlanması, baskı ve disipline dayanan yönetim sisteminin kaldırılması, faşist-gerici eğitim programının değiştirilmesi, notun baskı aracı olmaktan çıkarılması, polis-faşist-idare işbirliğine son verilmesi ve liseli gençliğin can güvenliğinin sağlanması, demokratik bir işleyişin egemen kılınması vb. talepleri içeren etkin bir mücadele örgütledi. Liseli gençliğin kendi taleplerine sahip çıkarak mücadelesini yükseltti. Diğer yandan ülke bazında süren anti-faşist mücadeleye liseli gençlik, yaşımız küçük demeden katıldılar. Anti-faşist kampanyalarda etkin bir biçimde yer aldılar. İşgaller, boykotlar, forumlar, yürüyüşler, mitingler, anti-faşist kitlesel gösteriler vb. nin gerçekleştiricisi oldular..." (77)

Liseli DEV-GENÇ de, DEV-GENÇ gibi faşizme karşı mücadelede önder kadrolar yetiştirdi. Kenan Aydemir, Turgut İpçioğlu, Yüksel Kaşıkçı, İbrahim Karakuş, İlhami Çavuşoğlu gibi liseli gençlik önderlerini, birer Devrimci Sol savaşçısı haline getirdi. Liseli DEV-GENÇ'in süreçteki rolünü ve etkinliğini vurgulamak açısından Maraş katliamının birinci yıldönümü olan 1979'da yapılan protesto eylemlerinden sadece İstanbul'daki aynı gün 30'a yakın liseyi boşaltarak alanlara çekmesini örnek vermek yeterlidir.

İstanbul'da liseli gençliğin 30'a yakın lisedeki etkinliğinin yanı sıra DEV-GENÇ'in üniversite ve yüksekokullardan 50 bine yakın kitleyi Maraş katliamının protestosunda harekete geçirdiği de düşünülürse, gençliğin mücadele içindeki yeri daha iyi anlaşılır. Yine bu süreçte Liseli DEV-GENÇ'in de okullardaki mücadeleden FTKMSE'lerin kurumlaşmasına kadar mücadeleyi nitel olarak da yükselttiklerini belirtmek gerekiyor.

MEMUR KESİMİ VE DEVRİMCİ MEMUR HAREKETİ (DMH)

Memurlar, Milliyetçi Cephe hükümetleri dönemindeki faşist kadrolaşma ve saldırılar, ilerici, devrimci memurların sürgün edilmeleri, grevli-toplu sözleşmeli sendikal haktan yoksun olmaları gibi birçok sorunla karşı karşıya bulunuyorlardı. Rüşvet, yolsuzluk, "partizanlık", adam kayırma ve faşist disiplinle egemen sınıfların tüm yoz ilişkilerine açık bir zeminde bulunan memurların örgütlenmesi, kendi ekonomik-demokratik sorunlarına sahip çıkmalarının yanı sıra devrimci mücadeleye kanalize edilmelerini de dayatıyordu. Bu gereksinimin bir sonucu olarak TÜM-DER doğdu, örgütlendi.

1980 öncesi koşullarda istenilen hedeflere varmasa da -ki bunda DY Devrimci Sol ayrılığının sağlıksız yaşanmasının önemli bir etkisi vardır.- Devrimci Sol, memurlar arasında önemli bir güç olmuştur. Sivil sıkıyönetim döneminde memurlar üzerinde faşist kışla disiplini uygulamak, devrimci memurların sıkıyönetime ve polise ihbar edilmesi istendiği süreçte Devrimci Sol, İstanbul'da memurlara yönelik devrimci bir "genelge" yayınladı. Devrimci Sol'un yayınladığı genelgede sıkıyönetimin emirlerine uyulmaması isteniyordu ve devrimci memurları ihbar eden yöneticilerin cezalandırılacağı açıklanıyordu. Bunun üzerine paniğe kapılan 1. Ordu Sıkıyönetim Komutanlığı, bir karşı-genelge yayınlamak zorunda kalmıştı. Bu İstanbul'da DEVRİMCİ MEMUR HAREKETİ'nin gücünü ve etkinliğini göstermesi bakımından önemli bir örnektir.

Devlet bürokrasisi içerisinde yukarıdan aşağıya örgütlenen faşist hareket ve bunu destekleyen hükümetin politikaları sonucu, devlet daireleri 1980 öncesinde faşist güçlerle anti-faşist güçlerin çatışma alanlarından birisi oldu. Devrimci Memur Hareketi'nin gücü oranında faşist işgallerin kırılması, sürgünlerin durdurulması, kışla disipliniyle memurların kişiliğinden arındırılması önüne geçmeye çalıştı. Bu geniş memur kitlesini kendi haklarına sahip çıkma ve bunun için aktif mücadeleye atılma ekseninde örgütlerken, dar kadro çalışmasını da ihmal etmemiş, Devrimci Sol'un kadro kaynaklarından biri haline getirmişti. Bunun bir sonucu olarak memurlar, Maraş katliamının yıldönümündeki anti-faşist kampanyada ve işkencecilere karşı kampanyada aktif olarak yer aldılar, 1 Mayıs kutlamalarına da aktif olarak katıldılar.

"DEVRİMCİ SOL, memurlar içindeki çalışmasında kadro eylemleriyle kitle eylemlerini, barışçıl mücadele ile devrimci şiddete dayanan eylemlerini birleştirdi. (...)

Buna karşın genelde yeni bir hareket olmasının yarattığı deney ve tecrübe yetersizliği, reformizmin bu kesimdeki etkinliği, memurların sınıfsal

yapılarının getirdiği statükoculuk vb. nedenler istenilen sonuca ulaşılamaması, anti-faşist memur kitlesinin aktif mücadele içine çekilmesinin yeterince başarılamaması sonucunu doğurmuştur.” (78)

Devrimci Sol, Memur Hareketi’nin Bir Parçası Olarak Öğretmenler İçinde Örgütlenmeye Önem Vermiştir (DEVİRİMCİ ÖĞRETMEN HAREKETİ -DÖH)

Ülkemizdeki öğretmenler, Köy Enstitüsü döneminin olumlu bir mirası olarak “Demokratik Öğretim” mücadelesine katılma ve “Demokrat Öğretmen” kimliği kazanma özelliklerini uzun bir süreden beri devam ettirmişlerdir. Öğretmenlerin bu olumlu geleneğiyle birleşen devrimci mücadelenin doğrudan etkisi onların da mücadeleye aktif olarak katılmalarında, örgütlenmelerinde uygun bir zemin yaratmıştır. Öğretmen kesiminin devrimci ve demokratik tarzda örgütlenmesinin önüne geçme ve onları faşizmin eğitimcileri haline dönüştürmeyi amaçlayan faşist hareket saldırılarını bu kesim üzerinde de yoğunlaştırdı.

Bu süreçte öğretmenlerin genel, merkezi sendikal örgütlenmesi TÖB-DER’dir.

Devrimci Sol, öğretmenler içerisindeki örgütlenmeye, temelde memur alanındaki örgütlenme anlayışıyla yaklaşmıştır. Devrimci Öğretmen Hareketi bu anlayışın bir ürünü olarak doğmuştur.

“DEVİRİMCİ SOL ortaya çıkışından itibaren öğretmenler içinde ‘Devrimci Öğretmen Hareketi’ni örgütlemeye başladı. Devrimci Öğretmen Hareketi, büyük bir kitlesellik kazanmasa da genel demokratik öğretmen hareketi içinde belirli bir güç odağı oldu. Kitleselleşmesi 12 Eylül cuntasıyla engellendi.

Devrimci Öğretmen Hareketi, öğretmenlerin kendi güncel sorunları ve talepleri için yürüttükleri mücadelede ön saflarda yer aldığı gibi, genel siyasi mücadeleye gücü oranında katıldı. DEVİRİMCİ SOL’un kampanyalarına öğretmen kitlesinin katılımını sağlamaya çalıştı.” (79)

Devrimci Öğretmen Hareketi, Devrimci Sol’un diğer alan örgütlenmelerinde olduğu gibi, kadro örgütlenmesine de önem vermiş, devrimci hareketi bu yönüyle de beslemiştir.

DEVİRİMCİ SOL’un Alan Örgütlenmelerinden Biri de Mimar Mühendis ve Teknik Eleman Kesimidir

Genel olarak küçük-burjuvazinin üst gelir tabakalarında yer alan mimar, mühendisler ve sosyal konumları onlardan daha geri olan teknik elemanlar, teknisyenler de, ülkemizdeki sürekli milli krizden her dönem etkilenmişlerdir. Bu nedenle işçi ve emekçilerin mücadelesine hep sempatiyle yaklaşmışlardır. Odalarda ve derneklerde örgütlenen bu kesimlerin de

grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakları yoktur. Bu nedenle mücadele etmeye ve örgütlenmeye başladıkları her dönem sivil ve resmi faşist terörün hedefleri arasında olmuşlardır. Üretimle doğrudan bağlarının bulunması da, burjuvazinin, bu kesimleri yıldırma ve sömürü düzeninin sessiz sedasız destekçileri yapma siyaseti izlemesini getirmiştir.

“Devrimci mühendisler hem fabrika ve iş yerlerinde işçi sınıfının mücadelesine kendi çaplarında destek oldular, hem de bağlı bulundukları odalar bünyesinde kendi mesleki sorunlarının çözümü için adımlar attılar. Yine, ülke gerçeklerini bilimsel olarak ortaya koyan, çarpık kapitalizmi teşhire yönelik bilimsel çalışmalar yaptılar ve bu çalışmalarının sonuçlarını, kendi demokratik örgütleri yoluyla duyurmaya çalıştılar” (80)

Devrimci mimarlar, mühendisler Devrimci Sol’un yoksul halkla birlikte kurduğu, kuruluşuna katıldığı gecekondu mahallelerinin imar planlarının hazırlanmasında yer aldılar.

KARADENİZ VE TÜRKİYE KÜRDİSTAN’I DEVRİMCİ SOL’UN ÖRGÜTLENMESİNDE STRATEJİK ÖNEMDEDİR

KÜRDİSTAN VE DEVRİMCİ SOL

Türkiye Kürdistanı, Devrimci Sol’un örgütlenmede stratejik önem verdiği bölgelerden birisidir..

DY tasfiyeciliğinden ayrılık sürecinde Elazığ, Malatya, Dersim gibi çeşitli illerde büyük oranda DY tasfiyeciliğine karşı tavır alındı. Ve DY’nin bu bölgelerde faaliyeti kalmadı. Devrimci Sol-DY ayrılığı sonrasında Devrimci Sol tarafından bölgede anti-faşist mücadele büyük bir hızla geliştirildi. Mücadelenin gelişimi ile örgütlenmenin gelişimi birbirini etkileyerek sürdü. Örgütlenmeler, mahallelere, işçilere, köylülere yayıldı. Kürdistan örgütlenmesi o günkü koşullarda Elazığ, Dersim, Malatya, Tatvan gibi il ve ilçelere yayıldı.

ELAZIĞ’da Mücadele

DY tasfiyeciliğinden ayrılık sürecinde Elazığ Yüksek Öğrenim Derneği (EYÖD) devrimci hareketten yana tavır aldı. DY’liler ise ayrılarak Doğu DEV-GENÇ isimli bir dernek kurdular. Doğu DEV-GENÇ’in kısa süren faaliyetinden sonra Elazığ’da DY’nin hiçbir faaliyeti kalmadı.

Ayrılık sonrasında bir yandan mücadele, anti-faşist mücadele temelinde yoğunlaştırılırken, diğer yandan örgütlenme mahallelere, köylere kadar yayıldı.

Fevzi Çakmak Mahallesi, İzzetpaşa Mahallesi, Beyaz Çeşme, Yıldız

Bağları, Trafo, Kanalüstü, Yeni Mahalle’de Devrimci Sol, örgütlenmesini oluşturdu. Mahalleler dışında hemen tüm okullarda, köylerde, karayolları işçileri arasında örgütlenme oluşturuldu.

Ayrıca oluşturulan FTKSME’ler ile silahlı şiddet temelinde mücadele yönlendirildi.

4 Eylül 1976’da Melih Kunter adlı bir faşist ölümle cezalandırıldı. 6 Ocak 1978’de Şadi Yılmaz, 19 Temmuz 1978’de Halil Dinç, 11 Eylül 1978’de İsmail Ölyaç adlı faşistler ölümle cezalandırıldı.

12 Eylül’de MHP Elazığ İlçe Merkezi 2. Başkanı ve Belediye Encümen Üyesi Yasin Uçar cezalandırıldı. 20 Ekim 1978’de polis komiseri Abdullah Dalman yaralı olarak ölümden kurtuldu. 3 Kasım 1978’de ise faşist Abdullah Küçük ölümle cezalandırıldı.

Bu eylemlerin dışında aralarında orduevi, ülkü ocakları gibi kurumların da bulunduğu onlarca faşist odak bombalanarak, kurşunlanarak tahrip edildi. Bombalı, bombasız onlarca pankart asıldı. Ayrıca Dersim Adli Emanet Deposu’nda bulunan 18 adet silah kamulaştırıldı.

MALATYA’da Mücadele

Malatya’da kadrolar, ayrılık sürecinde yaşanan yoğun tartışmaların ardından DY tasfiyeciliğine karşı tavır alarak devrimci hareketin saflarında yer aldılar. Ve kısa sürede örgütlenme geliştirilerek gençlik, mahalleler, memur kesimi ve ilçelere kadar yayıldı.

Taştepe, Haçova, Paşaköşkü, Çavuşoğlu mahallelerinde Devrimci Sol’un güçlü bir örgütlülüğü bulunuyordu. Ayrıca Yeşilyurt ilçesi, Konak kasabası, Elbistan, Kürecik, Arguvan’da ilçe komiteleri kuruldu, örgütlenme geliştirildi.

Silahlı mücadeleyi geliştirmek için FTKSME’ler oluşturuldu. Bu dönemde gerçekleştirilen eylemlerden bazıları şunlardır:

4 Nisan 1980’de Malatya Ülkü-Bir Başkanı faşist Mehmet Ali Çilesiz ölümle cezalandırıldı.

Ülkü-Bir Başkanı M. Ali Çilesiz’in cezalandırılmasını bir militan anlatıyor:

“M. Ali Çilesiz Malatya’da ve bölgede sivil-faşist örgütlenmenin kurmayı, beyin kadrolarındandı. Milliyetçi Cephe (MC) dönemlerinde Malatya’da Milli Eğitim Müdürlüğü’nde inisiyatif her şeyiyle bu faşistin elindeydi. Müdür dahil bütün memurlar onu ayakta karşılar, yapılan bütün sürgün ve atamalar onun talimatıyla gerçekleşirdi... Cezalandırmak amacıyla birçok kere eylem planları yapılmış, teşebbüste bulunulmuş ancak bu mümkün olmamıştı. Yetiştirilmiş, profesyonel bir faşist kadroydu. Bir memur olduğu halde evinden ne zaman çıkacağı işe ya da faşist odaklara gidiş dö-

nüş saatleri belli değildi. Bu nedenle hesap sorulup cezalandırılması gecikmişti.

Eylemden bir gün önce bir halk ilişkisinin evinde sorumlu arkadaşla birlikte üç kişilik bir toplantı yapıldı. Eylem, iki ayrı Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekibi'nin (FTKSME) sorumlularınca gerçekleştirilecekti.

Eylem yeri kroki üzerinde çalışılarak kısaca tartışıldı. Fazla ayrıntılar üzerinde durmaya gerek görmedik. Çünkü eylem yerini iyi biliyorduk. Eylemi gerçekleştirmek ve sonrasında güvenli bir şekilde çekilmek zor olmayacaktı.

Ülkü-Bir Başkanı faşist M. Ali Çilesiz bir ilkokulda öğretmenlik yapıyordu. Eğer o gün okula geldiyse bulmamız zor olmayacaktı. Sabahtan öğlene okuldaysa, öğlen saatinde okuldan ayrılacak, yok eğer öğlenden akşama buradaysa yine öğlen saatinde okula gelmiş olacaktı. Öğretmenlik yaptığı okul çevre yolu kenarında ve Ermeniler'den kalma yıkılmış boş evler ve arazilerle çevriliydi. Yakınlarında sebze hali, canlı hayvan pazarı ve saman pazarı gibi geniş iş alanları olduğundan istediğimiz kadar saatlerce kimse'nin dikkatini çekmeden rahatlıkla bekleyebilirdik.

Okulun önüne gelip kendimize beklemek için uygun bir yer seçtik. Okuldan biraz ileride boş arazi üzerinde bir toprak yığınına oturup okula gelen sokağın giriş ve çıkışını kontrol etmeye başladık.

Oturduğumuz yerden kalkmış dolaşırken tam da 'herhalde bu defa da olmayacak' dediğimiz bir sırada birden arkadaşın gözleri parladı. 'Şu gelen olabilir.' dedi. 'Ne demek olabilir, tanımıyor musun' diye sordum. Aynı anda gelen kişiye doğru yöneldik, aramızda otuz metre var yok. 'Uzun zamandır görmedim ama benziyor' diye cevapladı arkadaş. 'O zaman yere yatırıp kimlik kontrolü yapalım' dememle birlikte silahlarımızı da çektik. Faşist okula geç kaldığı için soluk soluğaydı. Bizleri silahlı halde karşısında bulunca gözleri yuvalarından fırlayacakmışçasına korkuyla irkildi. 'Kimliğini göster' diye bağırdık. Ama o kimliğini göstermek yerine arkadaşın kendisine fazla yakın sokulmasından yararlanarak aniden arkadaşın üzerine atıldı. Her ikisi de yere düştüler. Silah arkadaşın elinde ama faşist onu bileğinden yakalamıştı. Faşist, iri yarı, güçlü kuvvetli ve eğitimliydi. Ateş edeceğim korkusuyla arkadaş kendine siper etmeye çalışıyordu. Boğuşma iki üç saniye olmuştu ki silahımı ateşledim. İlk kurşunda isabet alan faşist yere serildi. Ve arkadaş ayağa kalkıp kendini toparladı. Yere yığılan faşistin üzerine 4-5 el daha ateş ettikten sonra hazırlayıp yanımızda getirdiğimiz bildiriye üzerine bırakıp hızla eylem yerinden uzaklaştık...

Eylem, Malatya'da büyük bir yankı yarattı. Faşistlere büyük bir darbe indirilmiş, sivil-faşistlerin çok önemli bir yönetici kadrosu cezalandırılmıştı. Sol örgütlerin bütün kitle tabanı da eyleme ve hareketimize sempatiyle

bakmaya başladı.”

1980 yılının değişik aylarında faşistlere karşı gerçekleştirilen eylemler artarak sürdü. 19 Nisan’da Hidayet Kazan, 5 Haziran’da Ömer Aslan, 14 Ağustos’ta Abbas Kali adlı faşistler ve 9 Eylül’de Mehmet Korkmaz, 30 Ekim’de Ali Zengin ve 5 Kasım’da Fuat Gürbüz adlı muhbirler FTKSME’ler tarafından ölümle cezalandırılanlardan bazılarıdır...

Malatya’da ayrıca polise ve çeşitli düzen kurumlarına yönelik birçok seri bombalama eylemleri gerçekleştirildi. Onlarca pankart asıldı, binlerce bildiri dağıtıldı.

Malatya ve Elazığ dışında örgütlenme Dersim, Tatvan, Sivas gibi il ve ilçelere de yayıldı. Elazığ ve Malatya’daki kadar yoğun olmasa da mücadele yürütüldü. Tatvan’da yüksek faizli kredi vererek sömürüyü artıran ve halkın yoğun tepki duyduğu bankalara yönelik eylemler yoğun bir yer tuttu. Polise yönelik saldırıların da gerçekleştirildiği Tatvan’da onlarca pankart asıldı, binlerce bildiri dağıtıldı.

Ağır baskı koşullarında Kürdistan’da yürütülen mücadele çeşitli operasyonlar yenmesine karşın cunta sonrasında da sürdü. Kürdistan’da ayrıca kır gerilla faaliyeti Karadeniz ile birlikte başlatıldı. Şehirlerde gelişen silahlı mücadeleye paralel olarak kırdaki da silahlı mücadeleyi geliştirme perspektifiyle hareket edildi. Oligarşide büyük panik, Kürt halkında büyük sempati uyandıran Pertek Dere Nahiyesi Karakol baskını yine bu süreçte gerçekleştirildi.

KARADENİZ BÖLGESİ VE DEVRİMCİ SOL

Ordu, Aybastı, Samsun, Merzifon, Beşikdüzü, Vakfıkebir, Bafra, Trabzon, Kastamonu, İnebolu, Küre, Bolu, Düzce, Karabük gibi pek çok ilde, ilçede örgütlenen Devrimci Sol, Karadeniz Bölgesi’ni stratejik önemde bir örgütlenme alanı olarak ele almıştır.

Bu bölgede başta DY olmak üzere KSD hareketi örgütlü güç olarak yer alıyordu. Ancak, oligarşinin Karadeniz’e önem vermesiyle birlikte, sivil faşistler saldırılarını giderek arttırdılar. Buna karşın bu hareketler, statükocu kafa yapıları gereği birçok bölgeyi faşistlere terk etmeye başladılar. Ünye’nin faşistlere terk edilmesi buna tipik bir örnektir.

Oligarşi Karadeniz’in stratejik önemdeki bu özelliğini iyi biliyordu. Daha 1979 yılından itibaren Karadeniz’e yoğunlaşmaya başlayan oligarşi, Samsun’u “Hassas Bölge” ilan etti. Bu tarihten sonra Samsun’da sıkıyönetimsiz sıkıyönetim yaşatılmaya başlatıldı.

Burada örgütlü olduğunu söyleyen KSD ve DY, güçlerini çekmeye, derneklerini kapatmaya başladılar. Ancak Devrimci Hareket’in müdahalesiyle birlikte Samsun’da mücadele durmadı, tersine giderek güçlenmeye

başladı.

1980 ortalarından itibaren AP Hükümeti'nin Samsun'da başlattığı saldırı dalgası, giderek diğer bölgelere de kaydırıldı. Ve Türkiye'de ilk defa büyük çaplı operasyonlara girişildi. Özellikle operasyon hedefleri Fatsa, Aybastı ve Gölköy'dü.

Önce "başarılı olamayan" Ordu Valisi Hikmet Güler görevinden alındı. Yerine faşist Reşat Akkaya getirildi. Reşat Akkaya özel olarak seçilmiş, bilinçli bir faşistti. Etrafında da faşist bir kadro oluşturdu.

Ordu Emniyet Müdürlüğü'ne, Amasya'da bir kişiyi öldürmüş olan Zeynel Abidin Aksoy atandı. Bunun yanında, Reşat Akkaya, Fatsa, Aybastı vb. yerlerden kaçmış sivil faşistleri etrafında topladı. Reşat Akkaya onlarla yaptıkları toplantılarda, "Ses isterim, kelle isterim" sözleriyle yapacağı katliamların haberini veriyordu.

Giresun'a ise, ünlü faşist Saadettin Tantan Emniyet Müdürü yapıldı. Tantan, "silah kaçakçıları" ya da "silah atölyeleriyle mücadele" adı altında köylere baskın düzenleyip, halkı işkenceden geçiriyordu.

Trabzon'da tüm polis kademesi değiştirildi. Bunun üzerine sivil ve resmi faşist saldırılar giderek yoğunlaşmaya başladı. Artvin'de faşist subay ve polisler halka saldırmaya başladılar.

Saldırıların en yoğunu Fatsa, Aybastı ve Gölköy'de oldu. 11 Temmuz 1980 günü binlerce asker, polis, motorize güçleriyle birlikte, yanlarına da sivil faşistleri alarak ünlü Fatsa "Nokta Operasyonu"nu başlattılar. Bu operasyonda çok sayıda DY'li katledildi. Yüzlerce insan işkenceden geçirildi. Sivil faşistler, yüzlerine maske takarak halka saldırdı, işkence yaptı.

Bir süre sonra benzeri bir operasyon Aybastı ve Gölköy'e de yapıldı ve katliamlar peşi sıra geldi. Dağlarda Nevzat Karayün ve çetesi katliamlarını ve zulmünü sürdürürken, Aybastı içinde ve köylerinde faşist Salih Yaman ve etrafındaki faşist çete terör estirdi. Aybastı Dava Tutanakları'nda Salih Yaman şöyle diyordu:

"Aybastı'dan kaçanlarla ilişki kurdum, Reşat Akkaya'ya başvurdum. Emniyet Müdürü (Zeynel Abidin Aksoy), 'operasyonda giriş-çıkışı bilen biri gerekiyor' dedi. Operasyona katılan polis arabalarına gözcülük yapıp, yol gösterdim. Ben muhbirlik yaptım..."

Bu operasyonları birinci dereceden yürüten de Aybastı Jandarma Komutanı Yüzbaşı Mustafa Karatan'dır.

Devrimci Sol'un bölgeye müdahale etmesiyle birlikte, yürüttüğü mücadelenin etkileri Karadeniz Bölgesi'nde de hissedildi. Faşistlere karşı gerekli mücadeleyi yürütemeyen ve devamlı mevzileri terk eden siyasetlerin içindeki iyi niyetli unsurlar koparak, Devrimci Sol'a sempati beslemeye başlamıştı.

Devrimci Hareket kısa sürede varlığını hissettirmeye başladı. (Özellikle Samsun, Merzifon, Fatsa'nın bir köyü -Çötele-, Aybastı ve çevre köyler, Ordu, Giresun-Bulancak, Trabzon'da) Bunların içinde en belirgin ve yaygın olanı Aybastı'daki örgütlenme ve mücadeledir. Burada, mücadelenin sıcak olması ve devrimcilerin halkla kurdukları bağ, örgütlülüklerini de hızlandırmıştır.

Aybastı ve Çevresinde Devrimci Sol Örgütlenmesi

Devrimci Sol, Aybastı'da 1979 Nisan'ından sonra örgütlenmeye başladı. Çok kısa sürede büyük gelişmeler oldu ve halkla devrimcilerin kucaklaşması gerçekleşti. Bu sürede 1 Mayıs, Kahramanmaraş olaylarını protesto ve halkın büyük oranda katıldığı Fındık Mitingi yapıldı.

Faizci ve tefecilere karşı yürütülen kampanya ile faiz senetleri geri alındı, borçlar ertelendi, faizciler köylere sokulmadı ve birçok faizci çeşitli şekillerde cezalandırıldı. Öyle ki, birçok yerde faizciler halktan özür diledi. Faizciliği bıraktığını belirtti. Aybastı yöresinde, neredeyse kronik hastalık haline dönüşmüş mera-orman çatışmalarını önlemek için devrimciler büyük çaba gösterdiler. Köylerde "yumruğu kuvvetli olanın" ormanı kırması engellendi. Aynı zamanda, Aybastı ile Gölköy halkı arasında süren bölgesel-yerel zıtlaşmaları önlemek amacıyla, hem Gölköy'deki devrimciler hem de Aybastı'daki devrimciler ortak çaba gösterdi; bu konuda başarılı da oldular.

Toprak sorunu olan köylülerin talebini karşılamak için toprak işgalleri gündeme getirildi, büyük topraklar köylülere dağıtıldı.

Bu gelişmelere katlanamayan sömürücüler -özellikle CHP'li Belediye Başkanı da dahil- "Aybastı'da devlet yok" çığırtkanlıkları altında İçişleri Bakanlığı'nı, kasabaya çağırarak, devrimciler "devlete şikayet" edildi.

Bir süre sonra polis ve jandarmanın sayısı arttırıldı. Hemen sonra köylere baskınlar düzenlendi. Köylüler topluca karakollara getirilip göz dağı verilirken, devrimcilerin köylere sokulmaması tembihlendi. Mevcut afişler sökülür, yazılır silinirken, "Biz de devrimciyiz, devrimciler bizden yanadır" diyen köylüler kara listeye alındı.

Tüm bunlara karşın, devrimciler köylülere yine de rahatça ulaşmayı başardılar. Çünkü köylüler baskılara aldırış etmediler ve devrimcilerle ilişkilerini güçlendirdiler.

Faşist başçavuş, görevden alınıp yerine "komünistleri ezeceğine" yeminli faşist bir teğmen getirildi.

Baskılar daha da yoğunlaştı. Köylerdeki erkekler, dipçiklerle dövölme-ye başlandı. Bunun üzerine yöre halkı meşru bir miting yaparak Kaymakam'a şikayette bulunmak, teğmenin görevden alınmasını istemek üzere akın akın Aybastı'ya geldi.

Bu mitingde yaşananlar, tanıkların anlatımıyla şöyledir:

“(…)

Bir devrimci bir gün arabanın üzerine çıkıp konuşma yaptığı sırada, faşist teğmen askerleriyle birlikte geldi. Mitingin dağılmasını istedi. Halkın ‘Dağılmayız!’ demesi üzerine, askerlere ateş emri verdi. 100’e yakın jandarma ve polis ateş etmeye başladı. Mermilerle dükkanların, evlerin camları delik-deşik oldu.

Halk alandan uzaklaşmadı, ancak tedirgin oldu. Bunun üzerine arabanın üzerinde bulunan devrimci, bir çırpıda teğmenin yanına ulaşip silahını çekerek, başına dayadı. ‘Ya askerlerini çekersin ya da canından olursun...’

Teğmen çaresiz, asker ve polisler geri çekilme emri verir. Kendine güveni artan halk, asker ve polisin üzerine yürüyünce asker ve polis karakola sığındılar. Ta ki, Ünye, Gököy ve Giresun’dan jandarma birlikleri, Ordu ve Samsun’dan polis ekipleri gelinceye kadar..”

Daha sonra “Faşist Teğmen Defol”, “Devrimci Sol Yoksul Halkın Yanındadır” sloganları ile gösteri yapılır. Okullar, -imam hatip dahil-askerler gidene kadar boykota gider.

İki Yöre Halkının Çatışması ve Devrimcilerin Tavrı.

Türkiye genelinde, oligarşi mezhep ve bölgesel çatışmaları sürekli olarak körüklemiş, birçok bölgede devrimciler bu yüzden örgütlenmekte zorluklar çekmiştir.

Karadeniz Bölgesi’nde de bu tip ayrılıklar devrimcilerin önüne engeller çıkarmıştır. Özellikle sahil şeridinin gerilerinde bulunan Merzifon, Suluova, Amasya, Tokat, Niksar, Reşadiye, Çorum, Sivas, Yozgat gibi yerler, Alevi-Sünni çatışmasının boyutlu olduğu yerler olarak görülmüştür.

Oligarşi bu tip bölgelerde böl-yönet politikasıyla halkı ikiye ayırıyor, bir bölümüne faşistleri yerleştirebiliyordu.

Örneğin, Alevi ve Sünni yoksul halkın birlikte yaşadığı Reşadiye, Bereketli, Mesudiye gibi bölgelerde devrimci gelişme çok az olmuş ya da hiç olmamıştır.

İşte Aybastı da benzeri bölünmelerle devrimcilere karşı kullanılmıştır. Tarihsel olarak var olan Aybastı-Reşadiye ya da halkın deyişiyle “Kilci-Canikli” (“Kilci” diye Reşadiyelilere söylenirken, “Canikli” de Aybastılılara söylenmekteydi) bölgesel kamplaşması sonucu, oligarşi ve sivil faşistler Reşadiye halkı içerisinde yer edinmişler ve halkı sürekli olarak Aybastılılara karşı kışkırtmışlardır.

29 Haziran 1980 tarihinde, Aybastı’dan kaçan faşistler, Reşadiye sınırları içerisinde, Aybastılı Saim Güngör, Mustafa Özer, Kamil Yılmaz, Ahmet Erikli, Kemal Sayın adlarındaki beş PTT işçisini dağ başında katletmişlerdi.

Cesetler, Reşadiye sınırları içerisindeydi. Ölenlerin aileleri, cenazeleri

almaya korkuyorlardı. Bunun üzerine Aybastı halkı toplanıp, silahlanarak, arabalarla bölgeye hareket etti.

Dağda bulunan gerilla birliğine halkın bu tavrı iletilir. Bunun üzerine birlik, hızla kestirme yollardan olay bölgesine hareket eder. Korkulan şey, iki bölge halkının karşılıklı çatışmasıdır. Bu durum engellenmelidir.

Birlik, iki halkın karşı karşıya geldiği (iki tepe üzerinde) anda olay yerine ulaşır. Birlik, dere içindedir. Aybastı halkı da derenin bitişiğinde bulunan tepedeki yolda toplanmıştır. İki halk çatışıp birbirlerinin üzerlerine gitmektedirler. Birlikten bir kişi gönderilip, halktan daha ileri gitmemeleri istenir. Ancak Aybastı halkı devrimcileri dinlemez ve “Ölüm pahasına da olsa cenazelerimizi alacağız” derler.

Yapılacak tek şey, birliğin daha hızlı davranıp, Reşadiye halkına doğru ilerlemesidir. Reşadiye halkının bulunduğu tepeye doğru yönelirler. Aybastı halkı şaşırmış, durup devrimcilerin hareketlerini izlemektedirler.

Reşadiye halkının arasında ise askerler ve faşistler de bulunmaktadır. Devrimciler, arada tampon görevi yapacaklardır.

Aybastı halkının durduğunu gören faşistler, Reşadiye halkının arasından devrimcilere ve Aybastı halkına ateş açarlar. Tüm bunlara karşılık birlik elemanları çalidan-kayadan atlayıp, saklanarak ilerler ve Reşadiye halkına hiç ateş etmezler.

Reşadiye halkı da şaşırmıştır. Sadece faşistlerin silahları ateşlenmektedir. Bir müddet sonra, Reşadiye halkı geri çekilmeye başlar. Faşistler de tek tek ateş ederek, korkularından çekilirler.

Aybastı halkı ilerlememiş, devrimcilerin tüm hareketlerini tepeden, şaşkın bir vaziyette izlemiştir. Sonunda, devrimciler de geri çekilirler. Halk cenazelerine ulaşır ve alıp geri dönerler.

İki halk arasında büyük kayıplara yol açabilecek çatışma zamanında engellenebilmiştir. Devrimciler, çelişkilerin daha da derinleşmemesi için Reşadiye halkına ateş etmemiş, büyük risklerine karşılık ilerlemişlerdir.

Devrimcilerin bu tavrının, halk üzerinde büyük etkisi olur. Kimileri “Niçin bu tavra girdiklerini” sorarlar, kimileri de devrimcilerin kendilerini hedef yapmalarının mantığını öğrenmeye çalışır. Tüm sorular, çeşitli zamanlarda, çeşitli vesilelerle açıklanır. Kazanan devrimciler olmuştur.

Faşist Katliamlar Cevapsız Kalmaz:

Devrimci Sol, Karadeniz Bölgesi’nde statüleri parçalayan devrimci şiddet temelinde bir mücadeleyi örgütlemiştir. Halkla bütünleşen, destek gören, şehirde ve kırdaki giderek ivme kazanan bir devrimci şiddettir bu.

Aynı süreçte, hız kazanan faşist saldırılar sırasında, faşistler Kabataş kasabasına düzenledikleri bir baskında, devrimcilerle ilişkisi olan Fatma Özçelik, Yusuf Tecim ve Adem Tecim’i katlettiler.

Bu kişiler devrimci hareketin bizzat üyesi değil, sadece sempati besleyen, devrimcileri evine kabul eden ve yakın çevreleri devrimci olan halktan insanlardı. Faşistler devrimcilere uzanamayacaklarını, yoksa gerekli dersi alacaklarını bildikleri için kasaba sınırındaki eve saldırmışlar, daha sonra da telaşla kaçmışlardı.

Halka yönelik bu saldırının hesabının sorulması gerekiyordu. Kasaba içinde faaliyet gösteren devrimcilerin, faşistleri takip etmelerinin ne olanağı var, ne de silah ve mühimmatları vardı. Dolayısıyla bu görev Aybastı yöresindeki gerilla birliğine düşüyordu.

Gerilla birliği elemanları, öncelikle bir ön çalışma yapılması ve gerekli istihbaratların toplanması kararına vardılar. Çünkü baskını düzenleyen faşistlerin kimliği, nerede barındıkları ve faşistlere istihbaratı sağlayanları bilmiyorlardı.

Devrimciler tüm ilişkilerini gerekli bilgilerin sağlanması yönünde harekete geçirdiler. Bu tip bölgelerde asıl bilgi kaynağı halkın kendisidir. Halktan akan bütün bilgiler gerekli yoldaşlara ulaşıyor ve sonuçta gerilla birliği hedefinin yerini belirliyordu.

Bu katliamdan bir süre sonra, gerilla birliğinin dinlenmek için mola verdiği köye bir istihbarat ulaşıyor. Bilgiler kesinliğe yakındır. Geriye sadece bilgilerin doğrulanması kalmaktadır.

Bilgiyi ulaştıran kişi bir öğretmendi. Ve Devrimci Sol'un bir üyesiydi. Bu kişiyle irtibata geçilmesi gerekiyordu. Öğretmenin bulunduğu köy oldukça uzaktı. Ve köye uzun bir yürüyüş yapılacaktı.

Gerilla birliğinin tamamının eyleme sokulmasına gerek olmadığı kararı alındı. Ve birlik içinden seçme yapıldı. Yaklaşık 6 kişi eylem için ayrıldı. Seçilen devrimcilerde 2 adet G3 piyade tüfeği, 3 adet sten, 1 adet MAP bulunmaktaydı. Ayrıca bol miktarda mermi ve tabancaları yanlarındaydı. Yanlarına gerekli erzakları alarak ayrıldılar. Eylem hakkında diğer birlik elemanlarına gizlilik gereği hiçbir şey söylenmemiştir. Sadece birkaç gün sonra döneceklerini ve bu süre içerisinde mola verilen köyde beklenilmesini söylediler.

Kır birliği 2 saat sonra örgütlü oldukları bir köye ulaştı. Burada gerek köyün devrimci gençleriyle gerekse halkıyla sohbet toplantıları yaptılar. Köylüler silah takviyesi istiyorlar ve acele olarak da mermi sağlanması gerektiğini belirtiyorlardı.

Devrimcilerin mermi temini için, geride kalan gerilla birliğine bir ulak gönderilmesi amacıyla köylü gençlerden birini görevlendirdiler. Gerekli merminin zulalanmış mermi deposundan verilmesi için ulakla birlikte bir de not gönderdiler.

Birlik geceyi köyde geçirdi. Bölgeye sürekli olarak yağmur yağdığından çamur içinde bir yürüyüş yapmışlardı. Gece çoraplarını değiştirip ayakkabı-

larını ve üzerlerini temizlediler.

Birlikten bir kişinin ayağındaki ayakkabının durumu çok kötüydü. Bütün birlikte sağlam botlar olmasına karşılık o devrimcinin ayağında sadece kara lastik bulunmaktaydı. Kara lastik normal havalarda, hafif ve pratik olması nedeniyle iyi sayılabilecek bir ayakkabıydı. Ancak yağmurlu havalarda ve çamurlu yollarda tam bir eziyet aracı, ekibi yavaşlatan bir etkendi.

Köylüler bu durumu farketmişti. Onun için ayakkabı temin etmeye çalıştılar. Libya'da işçi olarak çalışan ve devrimcilere yakınlık duymayan bir kişinin postallarını getirdiler. Bu kişi, istemeye istemeye köylülere postallarını vermek zorunda kalmıştı.

Ve son olarak, silahlarının bakımı yapıldıktan sonra, birlik iki eve dağılarak uyumaya geçti. Köy güvenliğine yardım amacıyla, sırayla birlik içinden nöbete çıkanlar yatmadılar. Birlik, sabah köyden ayrıldı. Ve bir başka köye hareket etti. Yağmur devam ediyordu.

Köye ulaşıldığında, aynı şekilde köylülerle birlikte olundu. Üzerlerini temizlediler ve değişik konularda sohbet ettiler, tartıştılar.

Köylü kadınları, devrimcilerin üzerlerindeki mermi kütüklüklerinin ve yedek mermi torbalarının, yağmurda ıslandığını fark etmişlerdi. Birlik olup, içlerine kalın, yağmur geçirmeyecek, sağlam kütüklükler ve mermi torbaları diktiler. Artık mermiler yağmurda ıslanacak ya da nemlenecek kaygısı taşınmayacaktı.

Akşam yemeği köylülerle birlikte yendikten sonra ekibin önünde uzun, yorucu bir gece yürüyüşü bulunuyordu. Artık bundan sonra devrimcilerin örgütlü olduğu köyler bulunmuyordu; ya tarafsız köyler ya da faşistlerle şu veya bu şekilde ilişkide olan köyler bulunuyordu. Onun için, gece yürüyüşü seçilmiş ve hiçbir yere uğramadan, öğretmenin bulunduğu köye ulaşmak amaçlanmıştı.

Faşistlerin ilişkide olduğu bir köy içinden geç saatlerde geçilebileceği düşünülmesi belirdi. Ancak daha dikkatli olunacaktı. Köye yaklaşıldı, nöbetçi olup olmadığı kontrol edildi; nöbet tutulmuyordu. Köy içerisinden rahat geçilebilecekti. Sadece köpekleri uyandırmamak, ortalığı uyandırmamak için dikkat edilecekti.

Ekip, silahları ellerinde, emniyet mandalları açılmış vaziyette köy içerisinden geçtiler. Herhangi bir olumsuzluk olmamıştı. Bundan sonraki yol fazla tehlikeli değildi.

Gün ağarmadan öğretmenin bulunduğu köye ulaşıldı. Karanlıkta evine girildi. Hiç kimse görmemişti. Kaldı ki, öğretmenin evi köyün en dışındaydı, giriş rahat olmuştu. Çıkış da rahat olacaktı.

Öğretmen faşistlere istihbarat veren ve eyleme katılan bir kişinin, yakın köylerde olduğunu belirtti. Köydeki diğer insanlara, yaptıklarıyla ilgili övünerek anlatıyormuş. İstihbarat kesinleşmişti.

Köy tam ayaklanmadan, öğretmeninin evinden çıkılmasını düşünen birlik, köy yakınında bulunan yüksekçe bir tepeye hareket etti. Bir müddet sonra öğretmen de yanlarına geldi; yiyecek getirmişti. Ayrıca yanında bir başkası daha vardı. Bu kişi, çevreyi iyi bilen, devrimcilere sempatisi olan biriydi. Yanında da Osmanlı döneminden kalmış bir mavzer vardı.

Tepede hem yemek yediler hem de eylem planı hazırladılar. Faşistin evi köy dışındaydı. Bu durum eylemi kolaylaştırıyordu. Birlik yoldan değil, ormandan gidecek ve evin arkasına ulaşacaktı. Böylece yürüyüş boyunca kimse görmeyecek ve faşiste haber ulaştıramayacaktı. Kılavuzluğu, köylü genç ve öğretmen yapacaktı. Yalnız bu ikisi eyleme karışmayacak, eylem sonrası birliği güvenli bölgeye bir an önce ulaştırma görevini yapacaktı.

Birlik hiç beklemeden ormanlık bölgeye girdi. Yaklaşık iki saatlik bir yürüyüşten sonra faşistin evinin arkasında bulunan ormanlık tepeye ulaştı. Önce dürbünlerle köy gözden geçirildi. Köy sakindi.

Birlikten iki kişi evin çevresini ve evin içini kontrol etmek amacıyla tepeden inmeye başladı. Diğerleri de ormanlık bölgeden çıkıp yamaçta bulunan fındık tarlasına yayıldı.

İki kişi eve ulaştıkları sırada fındık tarlasına giren bir çocuk, ağır ağır yamacı tırmanmaya başladı. Kılavuzluk yapan arkadaşına doğru geliyordu.

Bu anda da evin yakınında bulunan devrimciler, el işaretleriyle evin sarılması işaretini verdiler. Diğerleri, saklanarak evin yakınına ulaşırlarken, kılavuz ve diğer devrimci, çocuk yüzünden yerlerinden kımıldayamadığı gibi, iyice saklanmaya çalıştılar.

Ancak çocuk, istikametini hiç değiştirmeden üzerlerine gelmektedir. Çocuğun onları görmesi an meselesidir. Böyle bir şey olursa, çocuk bağırabilir, köyü ayaklandırabilir, faşisti uyandırabilirdi.

Devrimci, kararını verir ve bir sıçrayışta çocuğun yanına ulaşır. Çocuk korkmuştur. Ona, "korkmaması gerektiği, kendisine bir şey yapılmayacağı, bir müddet orada oturması gerektiği" belirtilir. Çocuk hiçbir şey söylemez, olduğu yere oturur. Kılavuz genç, çocuğun yanında bekler. Devrimci de son sürat tepeden aşağıya iner ve evin yanına ulaşır. Faşist hala uyanmamıştır.

Ev sarılır. Faşistler içerde oturmaktadır. Silahlıdır. Devrimcilerden birisi, evin penceresinden yaklaşır, elindeki sten ile faşistlerin üzerine ateş eder. Yaklaşık yarım şarjör mermi boşalttıktan sonra, geri çekilir. Evin etrafındaki devrimciler de pencereleri, kapıyı, çatıyı, duvarları vb. ateş içine alırlar. Dört bir yandan ev tahrip edilmeye çalışılır.

Bir müddet sonra eylem sorumlusu "çekiliyoruz" işaretini verir. Birlik aşamalı bir şekilde, fındık tarlasının olduğu yamaca çıkmaya başlar. Çocuğun yanına ulaşıldığında, çocuk salıverilir ve uzaklaşması istenir. Birlik ormanın kıyısına ulaşır. Bu arada faşistin bulunduğu ev tarafından tek tük ta-

banca sesleri gelmeye başlar.

Birlik orman kıyısında, silahlarını faşistin evinin üzerine doğru bir kez daha ateşler ve orman içerisine çekilir.

Hızlı bir yürüyüşle ormandan geçip, güvenli bölgeye ulaşan birlik kılavuz ve öğretmeni bırakarak kendi bölgelerine doğru yürüyüşe geçer.

Eylem tüm yörede büyük bir güven ve sempati yaratmıştır. Sonuçta hedef alınan faşist cezalandırılmış, iki-üç tanesi de yaralanmıştır.

“Nokta Operasyonları” ve Kır Birliğinin Kasaba Baskını (Ağustos 1980)

Fatsa “Nokta Operasyonu”nun arkasından gelen Aybastı operasyonu ile birlikte devrimcilerin hareket alanı daralmıştı. İlçe içerisinde yüzlerce polis, asker devriye geziyor, faşistler cirit atıyordu. Tanınan devrimcilerin Aybastı’ya girişi mümkün değildi. Ancak dağlar ve köyler devrimcileri bağrına basıyordu. Gerilla birliği yer yer halktan insanların da katılımıyla genişliyordu. Ancak bu sürekli olmadı. Sadece köylere askeri operasyonların düzenlendiği anlarda köylülerden tanınmış insanlar da gerilla birliklerine katılıyor. Dağda iki grup vardı; biri Devrimci Yolcular’dan oluşan birlikti. Diğeri ise Devrimci Sol’un gerilla birliğiydi. Bu iki grup ayrı ayrı dolaşıyor, kendilerine yakın olan köylerde konaklıyorlardı. 26.08.1980 günü Yelve yaylasında konaklayan DY’lilere faşist Yüzbaşı Mustafa Karatan ve diğer sivil faşistlerin öncülüğünde yapılan saldırı sonucunda 3 DY’li katledilmişti. Bu olay üzerine DY birliği bir sarsıntı geçirdi. Özellikle dağdaki birliğin liderliğini yapan Şahin Hoca’nın öldürülmesi bu sarsıntıya yol açmıştı.

Bu olay üzerine iki siyasi hareketin birlikleri birleştirildi ve tek bir birlik olarak çalışması kararlaştırıldı. Bu birliğin asıl amacı, dağlarda gezen Nevzat Karayün ve çetesinin imhasıdır. Eğer bu eylem gerçekleştirilirse, halkta büyük bir güven sağlanacak, coşku artacaktır. Dolayısıyla operasyonun etkisi de büyük oranda azaltılabilecektir.

Kabataş kasabası Fatsa ve Aybastı operasyonu ile birlikte faşistlerin denetimi altına girmişti. Bu kasaba, Fatsa-Aybastı karayolu üzerindeydi. Polis ve asker kolay denetim sağlamışlar, kasabayı faşistlere teslim etmişlerdi. Devrimci Sol ve DY’lilerden oluşturulan ortak birlik bu kasabaya baskın düzenleme kararı alır. Baskın gece düzenlenecek, kasabada nöbet tutan faşistler cezalandırılıp yuvalandıkları bir binaya saldırılacaktı.

Birlikte 15 kişi vardır. Ortak birlik gündüz hareket eder ve gün batımında kasaba yakınlarındaki tepelere ulaşır, orada mola verilir.

Hava karardığında birlik, kasabanın yakınındaki dereyi sessizce geçer ve kasabanın ana caddesini tam anlamıyla gören ve kasabayı denetleyen ormanlık tepeye mevzilenir.

Birlik üç ayrı hedefe yönelecektir; birinci grup ana yola inecek, yolun her iki yanına (tepe yanına ve dere içine) mevzilenecek ve mümkün olduğu kadar nöbetçilere yaklaşıp bertaraf edecek; ikinci grup ana caddede devriye gezen faşist gruba ateş açacak, imha etmeye çalışacak; üçüncü grup bulunduğu mevziden faşistlerin yuvalandığı binaya ateş edecek, eğer balkona çıkarlarsa çıkanları imha edecek...

İlk atış birinci gruptan gelecekti. Bu diğer gruplara da "başla" işareti olacaktı. İkinci ve üçüncü gruptakiler, bulundukları yerden kasaba sınırında nöbet tutan faşistleri göremedikleri gibi, birinci gruptakileri de göremiyorlardı.

Birinci grup, mevzi almak için diğer gruplardan ayrılıp yola inerler. O anda sınır nöbeti tutması gereken faşistler yoktur. Onun için kasaba sınırına kadar yaklaşıp mevziye yerleşirler. Diğer gruplar da silahlarını hazır edip beklerler. İlk ateşi birinci gurubun eylem sorumlusu nöbetçileri imha için yapacak, diğerleri de bunu izleyeceklerdi.

Bir süre sonra 3 kişilik faşist nöbetçiler, pusu yerine doğru gelirler. Eylem sorumlusu elindeki sten ile ateş açar, ancak ikinci, üçüncü atışlar gelmez, silahını ateşleyememektedir. Grubun diğer elemanları da ateşe başlar ancak faşistler kendilerini sipere atmışlar, tek tük tabancalarla karşılık vermektedirler. Bir müddet, faşistlerin bulunduğu bölgeye otomatik silahlarla ateş edilir, sonunda yeterli olduğu düşünülüp 1. grup çekilmeye başlar.

2. ve 3. gruplar, silah seslerini duyar duymaz hedeflerini ateş altında tutar. Bulundukları yerden ikinci grup, caddede bulunan faşist gruba yönelir. Ancak mesafe uzaktır ve o mesafeden tam isabet kaydettirmek mümkün olmamıştır. Çünkü faşist grup caddenin en uzak noktasında bulunmaktadır. Faşistlerin kaçtıklarını, bir tanesinin yere düştüğünü görürler. 3. grup binanın pencerelerini yoğun ateşe tutar. Balkona fırlayan faşistlere de ateş edilir. İsabet alıp almadıkları belli değildir. Tekrar içeriye kaçarlar.

1. ve 3. grubun sorumluları eylemin bitirilmesine karar verince her iki grup süratle geri çekilirler ve tepeden aşağıya -ana yola- doğru inmeye başlarlar. Tam yola çıkıp dereye ulaşacaklarken Aybastı yönünden iki adet askeri reonun farlarını görürler. Bunun üzerine oldukları yerde, yolun üzerinde mevzilenirler. Eğer askerler kendilerini farkettilerse çatışmaya girip ters yönden geri çekileceklerdir. Ancak iki reo önlerinden geçip gider. Süratli hareket etmeleri gerekmektedir artık. Çünkü askerler 1-2 dakika içinde kasabaya ulaşacak, durumu öğrenip peşlerine düşecektir. Bu nedenle şaşırtma amacıyla yolun karşısına ulaşip dereyi geçerek tepelere ulaşmaları gerekmektedir. Hızla yola atlayan birlik elemanları dere kısmını geçerler. Suya girerek derenin diğer yanına ulaşırlar ve dağlara ulaşip sabaha yakın gü-

venlikli bölgeye çekilirler. Eylem sonucunda bir faşistin öldürüldüğünün kesin olduğu, yaralıların sayısının ise tam olarak bilinmediği öğrenilir.

Stratejik olarak önem ve ağırlık verilen Karadeniz ve Kürt bölgeleri dışında Devrimci Sol, Orta Anadolu, Ege ve Akdeniz’de de çalışmalarını sürdürdü. Yasal, yasal olmayan, silahlı-silahsız örgütlenme ve devrimci şiddet eylemleri Ankara’dan Eskişehir’e, Konya’ya, İzmir, Uşak, Denizli, Manisa ve Aydın’dan Mersin’e, Adana ve Hatay’a yaygınlaştırıldı.

KADIN ÖRGÜTLENMESİ VE DEVRİMCİ KADIN HAREKETİ (DKH)

Devrimci Kadınlar Derneği (DKD) etrafında bir araya gelen devrimci kadınlar, çok yaygın bir demokratik örgütlenme yaratamamışlar da mücadeleleriyle seslerini duyurmayı başardılar. Devrimci Sol’un genç ve yeni olmasına karşın, kadınları örgütlemekte gösterdiği çabaların yoğunluğu, Devrimci Sol’un kadınlara yüklediği misyonun bir gereği olmuştur. Kadınlar katılmaksızın bir devrim; devrim olmaksızın da kadınların kurtuluşunun mümkün olmayacağından hareketle Devrimci Sol, kadınları militan bir mücadele içerisinde eğitmek için yoğun bir çaba harcadı.

Anti-faşist mücadelede kadınların rolü küçümsenemez. Birçok mahallede, fabrikada, iş yerinde, okulda vd. alanlarda kadınlar, anti-faşist mücadelenin içinde oldu. Küçükten büyüğe, propaganda çalışmasından silahlı eylemlere kadar her türlü görevde başarıyla yer aldılar. Anti-faşist gösterilerin ön saflarında zaman zaman kitlesel olarak da yer alarak, kadınların mücadeleye katılmasında öncülük ettiler. Bizzat kendilerinin örgütleyip gerçekleştirdiği gösteriler düzenlendi.

“Cins ayrımından kaynaklanan baskılara, feodal geleneklerin kadını ezmesine ve onun toplumda ikinci sınıf insan olarak görülmesine karşı mücadele edildi. Kadınların siyasal bilinçlenme süreçleri aynı zamanda onların özgürleşme süreçleri de oldu.” (81)

Bu dönemde Hatice Özen, Sibel Açıkalın, Serap Şimşek gibi şehitler vermiş olan kadınlar, büyük bir direniş ve azim göstererek, devrimci mücadelenin kadınlar cephesinde düzenin kadınlara biçtiği rolden kopuş geleneğini yaratabilmişlerdir. Nicel olarak kadın örgütlenmesi emekçi kadınların önemli bir bölümünü kucaklayamamışsa da devrimci mücadelenin her cephesinde nitel olarak bu dönemde yer almalarıyla, Devrimci Kadın Hareketi’nin nüvelerini oluşturmuş, temellerini atmışlar, geleceğe olumlu bir miras bırakmışlardır.

DEVRİMCİ SOL'UN KÜLTÜR-SANAT ALANINDAKİ ÖRGÜTLENMESİ VE DEVRİMCİ KÜLTÜR HAREKETİ

Devrimci mücadelede öteden beri amatörce sürdürülegelen kültürel faaliyetler, DY-Devrimci Sol ayrılığından sonra disipline edildi, örgütlü bir çalışmaya dönüştürüldü.

Kültür ve sanat alanını bir mücadele alanı olarak ele alan Devrimci Sol, 1978-'80 arası dönemde, sürecin temel sorunu olan anti-faşist mücadele ve savaşın boyutlandırılmasına yoğunlaşırken, bir halk hareketi olarak stratejisini, ideolojik bakışının gereklerini, bu alanda da yerine getirmenin çabası içinde olmuştur.

1979 Aralıkta 1. sayısı çıkan Kültür ve Sanat Yaşamında Tavır dergisi ile Devrimci Sol-Devrimci Kültür Hareketi ilk ciddi adımını atmış oluyordu.

Devrimci Kültür Hareketi, bu alandaki faaliyet sorununa şöyle yaklaşıyordu:

“Kültür alanındaki devrimci çalışmalar emperyalizmin politikasını ve faşizmin demagojisini, yıkıcılığını kurumlarıyla birlikte teşhir etmeyi amaçlamalı, ezilen halkların çıkarlarını savunmayı, kurtuluşlarının yollarını ve buna engel oluşturanları sergilemeyi amaçlamalıdır. Emekçi sınıf ve tabakaları arasında birliğin sağlanmasına yönelik olmalıdır. Geleceğin proleter kültürünün yaratılmasına zemin hazırlamak amacıyla geçmişin demokratik özlü kültürünün yozlaştırılmasına karşı mücadele etmelidir. Devrimci saflardaki küçük-burjuva özelemlerinin yansıması olan popülizm, yılgınlık, pasifizm ve benzeri türden eğilimlere karşı tavır almalıyız.

Kısacası, kültür alanındaki devrimci mücadelede, diğer alanlardaki gibi siyasi mücadeleye bağlı ve onun belirleyiciliğinde sürmelidir. Bunu sağlamak, alandaki çalışmaları merkezi bir örgütlülük altında sürdürmekle olacaktır. Bu örgütlülük hem alana ilişkin kadrolaşmayı gerçekleştirmeli, hem de alanda kurumlaşmaya yönelik olmalıdır. Bunlar ise kendi dışındaki bağımsız çalışmaları belli bir dünya görüşüne dayanan kültürel perspektifi oluşturduğu ölçüde sağlamış olacaktır.

Devrimcilerin bugünkü hedefi, kısa vadede kültür alanındaki devrimci çalışmaları, emperyalizme ve faşizme karşı sürdürülen mücadelede demokratik bir mevzi halinde bütünleştirmek olmalıdır. Zaten bugün sürdürülen demokratik mücadele geneldeki devrimci mücadelenin de siyasi gerçeklerin açıklanmasına, kitlelerin bilinçlenmesine yardımcı olan devrim için eğitim ve kültür mücadelesinin bir parçasını oluşturur.” (82)

Oligarşiye karşı sürdürülen ideolojik mücadeleyi sadece siyasi yayın faaliyeti ile sınırlı tutmayan Devrimci Sol, ideolojik saldırıların en yoğun ola-

rak sürdürüldüğü alanlardan biri olarak kültür ve sanat alanında da adımlar attı. Devrimci pratiğin yeniden yorumlanması, değerlendirilmesi, devrimci eleştiri süzgecinden geçirilerek dersler çıkarılması, kadro ve sempatizanların burjuva ideolojisinin etkisinden kurtarılmaya çalışılması, alternatif devrimci kültür ve sanatın yaygınlaştırılması, devrimci ahlak, davranış ve yaşam biçiminin geliştirilmesi gibi sorunlar, siyasi yayınların devrimin ve güncel devrimci mücadelenin temel sorunları içinde birkaç sayfada ele alınıp geçirilecek sorunlar değildi. Bu nedenle kültür ve sanat alanında da devrimci bir gelenek yaratmak, alana ilişkin Marksist-Leninist perspektifi oluşturmak amacıyla, kültür ve sanat alanı başlı başına örgütlenme alanlarından biri oldu.

Devrimci Sol'un düşünceleri temelinde, kültür-sanat-edebiyatı kapsayacak şekilde, devrimci kültür ve sanat anlayışını yaymanın bir aracı olarak Kültür ve Sanat Yaşamında TAVIR adlı bir dergi çıkarıldı. 12 Eylül cuntasına kadar 5 sayı çıkabilen Kültür ve Sanat Yaşamında TAVIR, Devrimci Sol'un kendi kadro, kitle ve sempatizanlarını olduğu kadar, mahallelerdeki yoksul emekçi halkı, fabrikalardaki işçileri ve gençliği devrimci sanat ve kültür konusunda bilinçlendirme faaliyeti yürüttü. İlk kez bu alan ciddi olarak devrimci mücadelenin örgütlenme alanlarından birisi olarak ele alındı, merkezi bir nitelik kazanarak genel bir çalışma haline dönüştürüldü.

Yoz, emperyalist ve feodal kültüre karşı halkın demokratik, ilerici kültürüne sahip çıkıldı. Haksızlığa, adaletsizliğe karşı olma ve emekçiler arası dayanışma, dostluk gibi temaları, gelenekleri yansıtan sanatçıların ürünleri halka tanıtıldı. Emperyalist ve burjuva kültürüne karşı, alternatif devrimci kültür ve sanatın nasıl geliştirileceği, aydın ve aydınların devrim karşısındaki ya da devrim içindeki yerleri konusunda perspektif yazıları yayınladı. Devrimci, sosyalist, yeni insan örnekleri gösterildi.

Özellikle ülkemiz aydınlarının devrimci mücadeleye bakış açılarına M-L bir içerik kazandırılması mücadelesi verildi.

Folklor ve spor şenlikleri, fotoğraf, karikatür sergileri, halk müziği konserleri ve tiyatro gösterileri vb. bu dönem gerçekleştirilen etkinliklerin bazılarıdır.

İTÜ DEV-GENÇ'in organize ettiği "Üniversitelerarası Folklor ve Halk Oyunları Şenliği" (Nisan 1980) 20 binden fazla insanın katılımıyla gerçekleştirildi. Bunun izleyicileri, bu zamana kadar sürekli katılan öğrenci gençliğin yanında, gecekonduların kadınları, işçiler ve diğer emekçi katmanlardan insanlardan oluşuyordu. Bu yanı sıra tam bir halk şöleni oldu. Öğrenci gençliği yurtseverlik temelinde birleştiren, devrimci duyguları coşturan bu şenlik, gençliğin emekçi halk kesimleriyle bu alanda da buluştuğu güzel bir etkinlik olmuştur.

DEVRİMCİ SOL'UN YAYIN FAALİYETLERİ VE YAYIN POLİTİKASI

Devrimci Sol'un yayın faaliyetlerindeki temel ilkesi; devrimci teorinin, ülkemizdeki çok yönlü pratiğe ve dünya devrim mücadelelerinin, sürece ve sorunların çözümüne ışık tutması, yani Marksizm-Leninizmin bir eylem kılavuzu olarak kavranılmasıdır. Bu anlamda, yaşanan tarihsel kesitten ve pratikten kopuk, soyut, kuru bilgiyi temel alan bir yayın faaliyeti yerine genelde burjuvaziye karşı ideolojik mücadele ekseninde, örgütlenmeye, mücadeleye, bir bütün olarak sürece hizmet eden, kadrolara yeterli düzeyde Marksist-Leninist bir formasyon kazandırarak, görev ve sorumluluklarını kavratmaya yönelik, özelde tüm insanlarımıza, genelde sol potansiyele çok yönlü eğitimi ve motivasyonu hedefleyen devrimci bir anlayış, bugüne kadar temel alınmıştır. Çok yazıp, somut hiçbir devrimci faaliyet üretmeyen, bürokrasi ve kırtasiyecilik hiçbir zaman tercih edilmemiştir.

Merkezi yayın faaliyeti, çalışma tarzı ve örgütlenme anlayışıyla uygunluk gösteren bir şekilde, örgütlenmenin temel aracı olarak değil, esasta ona hizmet eder bir anlayışla işlevlendirilmiştir.

Devrimci Sol bu amaçla bulunduğu koşullara uygun olarak legal ve illegal dergi, broşür, kitap ve çeşitli yayınlar çıkarmıştır.

Ağustos 1978-Ocak 1980 arasında toplam 5 sayı çıkan DEV-GENÇ dergisi ile Mart-Eylül 1980 arasında toplam 4 sayı çıkan Devrimci Sol dergisi, merkezi yayın organları olarak yayın faaliyetinde yer almışlardır.

Bu dergilerde;

- Sınıf mücadelesindeki gelişmeleri değerlendiren, sürece müdahale edici devrimci görevleri saptayan, kadrolara güven veren başyazılar "Siyasal Durum ve Devrimci Görevlerimiz" başlığıyla verilmiştir.

- Orta sayfa yazıları THKP-C perspektifinin günün siyasal koşullarında açılması, netleştirilip geliştirilmesini sağlayan, devrimci pratikle bütünleşen ve ona yol gösteren teorik konulara ayrılmıştır. Suni denge, iç savaş teorisi, kesintisiz devrim ve temel-baş çelişme gibi yazılar bunlardan bazılarıdır.

- Solun durumu ve değerlendirilmesi, eleştirisi, sol içi birlik ve çatışmalar üzerine yazılar,

- Kürdistan'daki gelişmeler, mücadelemiz, Kürt milliyetçiliğinin durumu, oligarşinin politikaları ve tavrımız üzerine haber ve değerlendirme yazıları,

- Üniversiteli ve liseli gençlik, işçi, memur, öğretmen kesimi ve mahallelerde emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ve örgütlenme (Devrimci İşçi Hareketi, DEV-GENÇ, Liseli DEV-GENÇ, Devrimci Öğretmen Hareketi, Devrimci Memur Hareketi) üzerine dersler, deney aktarımları, haber ve yazılar,

- İllerden haberler ve sınıf mücadelesinin gelişimine dair yazılar,

- Faşizmi, hükümet politikalarını ve burjuva muhalefeti teşhir eden yazılar,
- Ortadoğu'daki gelişmelerle ilgili tanıtma ve haber yazıları,
- Sosyalizm cephesindeki, yeni-sömürgelerdeki gelişmeler, ulusal ve halk kurtuluş hareketleri ile ilgili haber, değerlendirme ve tanıtım yazıları,
- Devrim şehitlerimizin tanıtımı ve anılmasına yer veren yazıları yayınlamıştır.

Devrimci Sol, ayrıca THKP-C ideolojik görüşlerinin, Mahir Çayan'ın tüm yazılarının bir araya getirildiği "Bütün Yazılar"ın basımını yaparak bunları THKP-C potansiyeline sunmuştur.

Yine sırasıyla;

- Devrimci Sol, ayrılığından hemen sonra "Devrimci Yol Hareketinde Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi" (Ağustos 1978),
- Ulusal sorunla ilgili olarak "Kürtlerin Tarihi Gelişimi ve Türkiye'de Kürt Meselesi" (Eylül 1979),
- THKP-C potansiyeli etrafında örgütlenmelerine karşın THKP-C düşüncesini karşılıklı olarak tasfiye çabalarına girişen sağ ve 'sol' yorumcuları mahkum etmek amacıyla "THKP-C ve İki Sapma" (Ocak 1980),
- Parti, cephe, güç ve eylem birlikleriyle Türkiye solunda bu konudaki yanlış yaklaşımları ele alan "Birlik Sorunu Üzerine" (1980), broşürleri merkezi olarak bu süreçte çıkarılan yayınların en önemlileri arasında sayılabilirler.

Devrimci Sol, çeşitli zamanlarda "Filistin Sorunu ve FHKC" ile "Zafer Filistin Halklarının Olacaktır" gibi, Filistin halkının kurtuluş mücadelesini Türkiye halklarına tanıtma ve dayanışma amaçlı merkezi broşürler ve yazılar yayınlamıştır.

Yine devrimci kültür ve sanat faaliyetleriyle ilgili olarak kültür ve sanat yaşamını anlatan dergi çıkarılmıştır.

Merkezi yayınların yanı sıra, üniversiteli ve liseli gençlik, işçi, memur, öğretmen kesimi ve mahalleler ile kültür hareketinin kendi alanlarına özgü mücadele ve örgütlenme sorunlarına ilişkin olarak, eğitime, deney aktarımına yönelik yazı, bülten ve broşürler yayınlanmıştır.

1980 FAŞİST CUNTASINA KADAR GEÇEN SÜREÇ HER ALANDA DEVRİME DOĞRU BİR KOŞU OLMUŞTUR

Daha 1979'larda, AP azınlık hükümeti dönemiyle birlikte ordunun muhtıraları, 24 Ocak Kararları, sivil faşist terörün önüne geçen resmi faşist devlet terörü, artan oranda yapılan kurumsal ve askeri hazırlıklar ile Devrimci Sol cuntanın ayak seslerinin farkındaydı. Süreci, oligarşinin cuntaya evrilen hazırlıklarının anlamını, karşı-devrimci politika ve taktiklerini tahlil eden

Devrimci Sol, halk güçlerinin ve solun durumunun da farkında olarak, çok boyutlu, zorlu görevleri omuzlamanın gerisinde kalmadı. Ne genç bir hareket oluşu ne eksiklikleri, kadrosal, örgütsel sorunları ne de henüz partileşme sürecinde bir örgüt durumunda oluşu nedeniyle, M-L bir örgüt olarak devrimci sorumluluklarını gözardı etmedi. Önderliği, süreç ve düşmanı tahlilde isabeti ile mücadelesini ve örgütlenmesini her geçen gün daha da geliştirdi. Devrimci Sol, 1978-'80 sürecinde, teoride, pratikte, eylem çizgisinde, çalışma ve örgütlenme tarzında, ahlakta, kültürde, adalet anlayışında... daha sayılabilecek pek çok niteliğiyle, ülkemiz sınıflar mücadelesinin öncüsü durumuna yükselmiştir.

Reformist, oportünist sol gibi 12 Eylül cuntası gelmesin diye mücadelesini tatil etmedi Devrimci Sol. Kendi özgücünü, şehirde, kırdı büyütme-ye çalıştı. Cuntaya karşı çıkabilecek gücü de ancak mücadele içerisinde kazanabileceği gerçeğiyle hareket etti. Vurdu, vuruldu, öldü, öldürdü, örgütlenmelerini büyüttü, darbeler yedi, kayıplar verdi ama savaşı savaş içinde öğrenme ve kadrolaşmayı, organlaşmayı, partileşmeyi unutmadı, temel sorunu olarak değerlendirdi.

THKP-C iktidar demekti. Devrimci Sol ısrarını hep korudu, örgütlenmesini buna göre inşa etmeye çalıştı.

THKP-C devrim demekti. Devrimci Sol devrim hedefini kitlelere maletme çabası içerisinde oldu hep. Halkın örgütlü gücüyle bütünleştirdiği devrimci şiddet ile silahlı savaş konusunda ciddi deneyler yaşadı, yaşattı.

Belki "yalnız" ve "tek başına" oldu her zaman. Sorun değildi. Yalnız olmamak, tek başına olmamak, 1978-'80 sürecine damgasını vuran sivil ve resmi faşist teröre boyun eğmekti, susmaktı. Devrimci Sol, ağır bedelleri olsa da boyun eğmedi. Yalnızlığı, Devrimci Sol'un M-L bir hareket oluşunun pratik olarak bu süreçte kanıtı oldu.

Dogmatizme, şablonculuğa, taklitçiliğe düşmedi Devrimci Sol. "Yaşasın" ve "kahrolsun"larını, ÇKP ya da SBKP'ye ya da AEP'e göre belirlemedi hiçbir zaman. Solun birbirini yediği, anti-faşist mücadelenin uzağında, sol içi çatışmaları boyutlandığı süreçlerde, M-L tavrını sürdürdü. Çözüm bulmaya çalışan bir yaklaşım içerisinde hem ideolojik bakışını hem politik tavır alışını şekillendirdi. Ne 1978 Kasım'ında Liseli DEV-GENÇ önderlerinden Turgut İpçioğlu, Aydınlık ihbarcılarınca katledildiğinde ne de KSD'liler Kemal Karaca'yı, MLSPB Mehmet Büçkün'ü ve bir Devrimci Sol taraftarının 10 yaşındaki oğlu Hasan Bülbül'ü, TKP-ML Mustafa Albayrak'ı katlettiğinde olgunluğunu devrimci sorumluluğunu kaybetmemiştir Devrimci Sol. Devrimci kanının dökülmemesi için sol siyasetler arası komisyon kurulması gibi somut öneriler de getirmiştir. Ama yalnızdır Devrimci Sol. Oportünist-revizyonist sol, "maocu bozkurt" ve "sosyal faşist" kutuplaşmasıyla

mücadelenin önüne engel durumuna geldiklerinde Devrimci Sol mücadele ve örgütlenmelerinde somut ve hep ileri adımlar atabildi.

İdeolojisine, halkına, kendine, kadrolarına güvendi Devrimci Sol. Açık olma ilkesini yaşama geçirerek, ideolojik ve örgütsel yetkinleşmeyi, hatalarından ders çıkarmayı bildi.

Cüretin, cesaretin, adaletin, kendine güvenin ve davaya bağlılığın simgesi olmuştur Devrimci Sol.

Devrimci Sol'u Devrimci Sol yapan süreç, bir anlamda tamamlanmıştır.

12 Eylül'e dönmüştür gün. 1978-'80 dönemi kapatır perdesini.

12 Eylül faşist cuntası baskı ve zor yıllarının duyurusunu yaparak, çöreklenir yoksul halkın ve devrimcilerin üzerine.

Devrimci Sol'u Devrimci Sol yapan nitelikleri, ona M-L bir karakter kazandıran özgünlükleri, ideolojik sağlamlığı, kendine güveni, halkına güveni sınavdadır şimdi. Tarih, Devrimci Sol'u, kan ve can bedeli yazılan tertemiz ve özenle defterine işlemeye devam eder.

Bölüm 5

12 EYLÜL CUNTASI VE DEVİRİMCİ SOL

12 EYLÜL ÖNCESİ DÜNYADAKİ DURUM

2. Paylaşım Savaşı'ndan sonra yaklaşık 20 yıl kadar soluklanan emperyalizm, 1960'lı yılların sonlarına doğru derinleşmeye başlayan yeni bir kriz dönemine giriyordu. Emperyalizmin doğasından kaynaklanan ve aslında sürekli olan bu kriz, '79-'80'li yıllarda petrolün varil fiyatının 40 doları aşmasıyla daha da derinleşmişti. Bu dönemde ABD, Japon emperyalizmi karşısında gerilemeye başlamış ve gün geçtikçe pazarlarını kaybetmektedir. Gün geçtikçe güçlenen Japon emperyalizmine karşı ABD, Avrupalı emperyalistlerle arasındaki çelişkiler nedeniyle bunlarla da birlikte hareket edememektedir.

'70'li yıllar, dünyadaki dengelerin ABD aleyhine değiştiği yıllar olmuştu. Orta Amerika, Asya, Afrika ve Ortadoğu'da ezilen halkların yükselen sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri ve kazanılan zaferler ABD emperyalizminin suratında ard arda patlayan tokatlardı. Nikaragua'daki devrimle işbirlikçi-faşist Somoza yıkılmış, İran'da faşist Şah rejimi yıkılarak yerine anti-emperyalist bir yönetim gelmişti. Filistin halkının haklı mücadelesi tüm dünya kamuoyu nezdinde meşrulaşmış, Arap ülkeleri emperyalizme karşı tavır almıştı. Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a müdahalesi karşısında ise eli kolu bağlı olan ABD, sesini çıkaramamaktaydı.

Özellikle İran'da gerçekleşen devrim ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarları-

nı tehlikeye sokmuştu. ABD, Japonya ve diğer emperyalist ülkelerin petrol ihtiyaçlarının büyük bir bölümünün karşılandığı Ortadoğu, aynı zamanda coğrafi konumu ve sürekli hareketli bir bölge olması nedeniyle emperyalistler için stratejik öneme sahipti. ABD kendisi için böylesine önemli olan Ortadoğu üzerindeki sömürsünü İsrail, Mısır ve İran'daki kukla yönetimler aracılığıyla sürdürmekteydi.

Ortadoğu'daki en son gelişmeler; İran devrimi, Sovyetler'in Afganistan'a müdahalesi, Filistin'de yükselen mücadele ve Arap ülkelerinin emperyalizme tavır alışları ABD'yi Ortadoğu'da bir çıkmaza sokmuştu. Bundan kurtulmak için ilk önce İran'daki devrimle birlikte bozulan Mısır-İsrail-İran üçgeninde, İran'ın yerini doldurabilecek bir ülkeye ihtiyacı vardı. En kısa zamanda bu üçgeni tamamlayamazsa Ortadoğu'da ipin ucunu kaçıracaktı. Böylesi bir tehlike, zaten diğer emperyalistler karşısında bir gerileyiş içinde olan ABD için tam bir kabus demektir.

ÜLKEMİZDEKİ DURUM

Emperyalizm ve oligarşinin çıkarları doğrultusunda uygulamalarıyla Ecevit, 1979 yılı ortasına gelindiğinde artık iyice yıpranmıştı. Ecevit, halka karşı olan bu uygulamaları, ardına gizlendiği demokrasi maskesi altında yürütüyordu. Fakat yaşanan kriz öylesine derindi ki işbirlikçi burjuvazinin bu "demokrasi maskesi"ne bile tahammülü yoktu. O günkü tabloyu, tekelci burjuvazinin temsilcilerinden Nejat Eczacıbaşı'nın söylediği "Demokrasi kurban edilmeliydi" sözleri bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyordu aslında. Ecevit, egemenler için elinden geleni yapmıştı. Bundan sonrası için ne gücü ne de becerisi vardı. '79 genel seçimlerini bahane ederek kaçtı.

Ecevit'in çıkış yolu olarak gösterdiği AP-CHP koalisyonuna Demirel yanaşmadı. "Demokrat" Ecevit tarafından "devleti ve demokrasiyi" kurtarmak için faşist Demirel'e uzatılan el boşta kalmıştı.

Yaşanan ekonomik ve siyasal krizin geldiği nokta, IMF ve işbirlikçi burjuvaziye çileden çıkarmıştı. 1979-'80'de üretim neredeyse tamamen durmuş, dış borç ödenemez hale gelmiş ve enflasyon almış başını gitmektedir. Yoklukların hüküm sürdüğü, kuyrukların alabildiğine uzadığı bu dönemde iş başına gelen AP azınlık hükümetinin ilk işi 24 Ocak Kararları'nı çıkarmak oldu.

24 Ocak Kararları şimdiye kadar uygulanan IMF reçetelerinin en kapsamlısıydı. Emperyalizmin ve işbirlikçi tekeli burjuvazinin halklarımızı daha fazla sömürebilmek için alt alta sıraladıkları isteklerden oluşuyordu.

24 Ocak Kararları, ücretlerin dondurulması ve giderek de düşürülmesi, yatırımların azalması, eğitim, sağlık gibi hizmetlere ayrılan paraların azaltılması, yüksek oranda zamların yapılması, sürekli devalüasyon ile ülke üre-

timinin ucuza dışarıya satılması, yüksek faizle halkın elindeki son kuruşunun da elinden alınması demektir. Bu kararlar, açıkça ülkemizin, emperyalistlerin açık bir pazarı haline getirilmesi, sömürü ve soygunun pervasızca arttırılmasından başka bir şey değildi.

Ne var ki tek başına 24 Ocak Kararları'nın alınması egemenler cephesinde pek bir şeyi değıştirmiyordu. Asıl sorun alınan bu kararların hayata geçirilebilmesiydi. Oligarşı için bu hiç de kolay değildi. Anti-faşist mücadelenin yükselmiş olması, güçlü bir devrimci hareketin varlığı ve halkın geniş kesimlerinin devrimcilerin saflarında yer alması bu kararların nasıl uygulamaya geçirileceğı konusunda AP azınlık hükümetini kara kara düşündürüyordu.

Halkın yükselen muhalefeti karşısında devlet, çaresizlik içindeydi. Faşist terör gemi azya almış, azgın saldırılarına devam ediyordu. Devlet, sivil faşist çetelerin yanında resmi güçlerini de halkın üzerine salmıştı. Sıkıyönetim uygulamaları içinde katliamlar, işkenceler olanca hızıyla devam ediyordu. Ama bütün bu faşist uygulamalar halkın yükselen mücadelesini engelleyemiyor, politik kriz gittikçe derinleşiyordu.

Devlet her gün biraz daha güç kaybediyor, etkisizleşiyordu. Devlet güçlendirilmeliydi, etkili kılınmalıydı. Fakat mevcut parlamento bu işin altından kalkabilecek güçte ve nitelikte değildi. Bu durumda Demirel'in planı şuydu;

İlk önce devletin askerini, polisini güçlendiren yasal düzenlemeleri yapacak, gerekli olan ihtiyaçlarını karşılayacak ve daha sonra da devrimcilere ve halka yönelik şimdiye kadar olandan çok daha boyutlu saldırılar gerçekleştirecekti. Faşizmin hüküm sürdüğü, silahların gölgesi altında yapılacak seçimlerle parlamentoyu tek başına veya faşist MHP ile birlikte ele geçirecekti. Bu yolla kurumlaştırılacak olan faşist parlamento aracılığıyla açık faşizmi getirecekti. Yoksa 24 Ocak Kararları'nı hayata geçirmesi yalnızca bir hayal olarak kalırdı.

Demirel bu saldırı planının hazırlıklarına başladı. Bazı yasal değışikliklerle, polisin yetkilerini arttırıyor, vali ve kaymakamlıklara istedikleri an asker kullanma yetkisi veriyor, izinsiz gösteri yapanların cezaları artırılıyor ve dernekleri denetim altına alarak devrimci derneklerin kapatılması sağlanıyordu. Fakat yapılan bu yasal düzenlemeler Demirel'e yetmiyordu. O daha fazla şiddet, baskı, katliam... istiyordu. "Bu anayasayla bu memleket yönetilemez, değıştirilmelidir" diyerek faşist bir anayasa istediğini açıkça söylüyordu. Böyle bir anayasa ise ancak tamamen faşist bir parlamento ile mümkündü. Bu nedenle Demirel, erken seçim isteyerek Meclisi Cumhurbaşkanlığı seçimlerine kilitledi. Cumhurbaşkanı seçtirmemek için her türlü ayak oyunlarına başvurdu. Demirel'in bu planı içerisinde faşist MHP de "vurucu güç" olarak yerini alıyordu.

Demirel koltuğuna oturalı henüz 35 gün geçmişti ki ordunun faşist generalleri hükümete bir muhtıra verdiler. Bu muhtıra ile Demirel'e verilen mesaj; "Ya sınıf mücadelesini durdurup istikrarı sağlarsın ya da ben gelir, sağlarım"dı. Bu muhtıra, açık faşizm hesabını yalnızca Demirel'in yapmadığını, ordunun da böyle bir planı olduğunu ortaya koyuyordu.

Yapacakları faşist darbenin meşruluğu için ordu, uygun anı kolluyordu.

Verilen muhtıra ordunun iktidara aday olduğunu açıklamaktan başka birşey değildi. Bundan sonrası yalnızca zamanlama sorunuydu. Bir de ABD'den onay almak gerekiyordu tabi. Demirel'le ordunun arasında seçim yapacak, son sözü söyleyecek olan ABD emperyalizmiydi.

FAŞİST TERÖRE KARŞI DEVRİMCİ MÜCADELE

Demirel hiç vakit kaybetmeden devletin faşist güçlerini halkın üzerine saldı. O zamana kadar sivil faşist terörü destekler tarzdaki devlet terörü bu dönemde sivil faşist terörle iyice bütünleşmiş ve devlet terörü sivil faşist terörün önüne geçmişti. Bu yeni sürece ilişkin, sürdürdüğü dışı dışı mücadelesi ile gündemi belirleyen Devrimci Sol şöyle diyordu:

"... Türkiye'de var olan sivil faşist teröre resmi devlet terörü eklenerek hatta sivil faşist terörün yerini alarak pervasızca emekçi halklara karşı savaş açmış durumda.

(...)

Faşist terörün amacı bugün biraz daha nitelik kazanmış durumdadır. Bitmek tükenmek bilmeyen tutuklama, katliam, işkence ve aramalarla, halkın sindirilmesi ve faşist demagoji altına sokulmasıdır. İşte, bu amaçla AP faşist Hükümeti en hızlı bir biçimde tüm bürokrat kademelerini yenilemiş ve planlı faşist devlet terörü ile saldırıya geçmiştir.

... Faşist terörün bu amacını etkisizleştirmenin temel yolu devrimci şiddetin yalnızca sivil faşistlere karşı yönelik olmasından çıkarılıp ağırlıkta faşist devlet güçlerine, işkenceciler ve muhbirlerle, çalışma alanlarının mevcut özel durumlarına göre de bölgelerin sivil faşistlerine saldırılmalı ve faşist terörün nispi olarak kazandığı moral güçlülüğü ve halk üzerindeki sindirme

-korku- güçlü devlet', 'devrimci hareketler ezilecek' imajı kaldırılmalıdır.

Böylesi bir ortamda devrimci şiddetin temel taktiği bu olmalıdır. Faşist devlet terörünü etkisizleştirmek, kitle pasifikasyonunu önlemek için devlet terörüne karşı, devrimci şiddet olmalıdır." (83)

Faşizmin planını açığa çıkaran Devrimci Sol bu süreçte bu planı bozmak için vuracağı hedefleri belirlemişti. Hiç zaman kaybetmeden belirledi-

ği hedeflere yöneldi. Bu çerçevede işkence yuvaları olan polis karakolları basıldı ve tahrip edildi, işkenceci faşist polisler cezalandırıldı. Kırsal alanda yoksul köylülere yapılan baskı ve işkencelerin sorumlusu jandarmaların karakolları basıldı. Devrimci Sol bu süreçte kampanya faaliyetleri içinde kitlesel gösteriler yaptı, örgütlülüğünü hızla güçlendirmeye çalıştı.

Geniş halk kitlelerinin başta “can güvenliği” talebi olmak üzere her türlü ekonomik-demokratik talebine sahip çıkan Devrimci Sol, halk kitlelerinin mücadelesini iktidar perspektifi ile ele aldı. Halk kitlelerinin can güvenliğini tehdit eden faşist teröre karşı aktif bir anti-faşist mücadele sürdürdü. Verilen bu aktif mücadele sayesinde ki, ‘78’de yapılan ve ‘70’li yılların en kitlesel katliamı olan Maraş katliamı benzeri bir katliam daha gerçekleştirilememiştir.

Devrimci Sol’un eylemleri karşısında paniğe kapılan statükocu sol “açık faşizm gelir” yaygarasıyla, dört elle provokasyon teorisine sarıldı. Statükocu sola göre devlete yönelen devrimci şiddet, sivil faşistlerin işine yarıyordu, çünkü devlet faşist değildi. Hatta bazıları daha da ileri gidiyor ve Ecevit’in “devleti ve demokrasiyi kurtarma” adına önerdiği AP-CHP koalisyonunu destekliyordu Halka güvensiz “sol”un gözleri kör olmuştu adeta. Halkı parlamenter faşizm ile açık faşizm arasında tercih yapmaya zorluyordu. İcazetçi solun bu uzlaşmacı taktiği devrimci mücadeleyi zaafa uğrattıyor, zarar veriyordu. Devrimci Sol’a göre devrimcilerin yapması gereken “parlamenter faşizm” ile “açık faşizm” arasında bir tercih yapmak değil, esas olarak faşizme karşı mücadeleyi yükselterek faşist saldırıları geri püskürtmek ve oligarşinin planını bozmak olmalıydı.

Devrimci Sol bu dönemde yaptığı çağrılarla diğer solu küçük hesapları bir tarafa bırakarak birlikte faşizme karşı mücadele etmeye çağırıyordu. Ne yazık ki sola yapılan bu çağrılar cevapsız kaldı.

Onbinlerce işçinin grevde, yüzbinlercesinin ise grevin eşiğinde olduğu bu dönemde Devrimci Sol ve bazı yurtsever grupların, diğer solun olumsuz tavırlarına rağmen işçi sınıfının Tarih, Gültepe (İzmir), Çukobirlik, Antbirlik, Yeni Çeltek, Adana Sabancı Holding’e bağlı iş yerlerinde aktif direnişler ve diğer halk kesimlerinin cesur direnişleriyle, Demirel’in faşist planları işlemez hale getirilmiştir.

SON SÖZ ABD’NİN

Ortadoğu’da ABD yanlısı İran Şahı devrilmiş, Sovyetler Birliği Afganistan’a müdahale etmiş, Ortadoğu adeta kaynayan kazan görünümündedir. Ortadoğu’da çıkarları tehlikeye giren ABD’nin bu bölgede dağılan Mısır-İsrail-İran üçgenini yeniden oluşturmak için İran’ın boşluğunu dolduracak bir ülkeye ihtiyacı vardır. Türkiye, Ortadoğu’ya yakın olması, Müslüman olması, NATO içinde ABD’den sonra en büyük orduya sahip olması ve ABD ile

bağımlılık ilişkileri dikkate alındığında bu görev için iyi bir adaydır.

Fakat Türkiye’de sürmekte olan halk kurtuluş savaşı, emperyalizm ve oligarşiyi tehdit eder hale gelmişti. Halk muhalefетinin böylesine yükseldiği Türkiye’nin, ABD’nin Ortadoğu’da kendisine vereceği görevi yerine getirmesi mümkün değildi. Bu görevi yerine getirebilmesi için öncelikle halkın mücadelesi bastırılmalıydı. Siyasi ve ekonomik istikrarın bir an önce sağlanması gerekiyordu. IMF’nin dayattığı ve asıl olarak emperyalizm ile tekелci burjuvazinin çıkarlarını gözetten 24 Ocak Kararları bu dönemde alındı. Bu programın uygulanabilmesi ise ancak daha fazla baskı, terör ve katliam ile mümkündü. Bu politikaları Demirel’in mi yoksa ordunun faşist generallerinin mi uygulayacağına ABD karar verecekti.

CIA’nın Türkiye uzmanları, Demirel’in faşist MHP’yi de içine alan planını riskli buluyordu. Halkın MHP’ye duyduğu tepki hiç beklenmedik sonuçlara yol açabilirdi. Hem sonra “demokratik saçmalıklarla” kaybedilecek vakit olmadığı gibi bu işin maliyeti de düşük olmalıydı. İşte bütün bunları değerlendiren ABD, faşist generallerle bu işi yürütmenin daha karlı ve kısa sürede olacağına karar verdiler.

12 EYLÜL FAŞİST CUNTASI

12 Eylül 1980 günü saat 04.00'ten itibaren Türkiye için artık kapkara bir dönem başlıyordu. Ordunun faşist generalleri darbe yapmış, baskı, katliam ve işkenceyle adı anılacak olan 12 Eylül faşist cuntası ülke yönetimini ele geçirmişti.

ABD Dışişleri Bakanı, Başkan Carter'a, "Sayın Başkan, Türk ordusunun komuta heyeti Ankara'da yönetime el koydu. Herhangi bir kaygıya gerek yok. Kimlerin müdahale etmesi gerekiyorsa onlar müdahale etti." diyerek 12 Eylül faşist cuntasının işbaşına geldiğini haber veriyordu.

Faşist cunta geldiği ilk andan itibaren halka karşı görülmedik, dizginsiz bir saldırı başlattı. Ülke yabancı bir ordunun işgali altındaymış gibi bir görüntü vardı. Caddeler, sokaklar tanklarla çevrilmiş, her taraf asker kaynıyordu. İşkence tezgahları tam kapasite çalışmaya başlamıştı. Bir avuç sömürücü asalak dışında tüm halk kesimlerinden yüzbinlerce insan bir anda faşist terörle karşı karşıya kaldı. Binlerce insan işkencede, sokak ortasında, dağlarda katledildiler, yüzbinlercesi işkencehanelerden geçirildi, onbinlercesi hapishanelere dolduruldu. Siyasi partiler, sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve derneklerin kapılarına mühür vurularak faaliyetleri durduruldu.

Toplu sözleşme ve grev hakkı işçilerin elinden alındı. Onbinlerce işçi "sakıncalı" denilerek işten atıldı. İşçilerin yalnızca Amerikancı Türk-İş için-

de örgütlenmesine izin verilirken, DİSK’le birlikte birçok ilerici, devrimci, yurtsever sendika kapatıldı, sendika yöneticileri işkencelerden geçirilerek tutuklandılar. Baskı ve terör işçileri sindirmenin temel araçlarıydı.

Memurlar üzerindeki baskı ve terör işçilerden farklı değildir. Ücretleri dondurulan memurların bir kısmı “sakıncalı” görülerek işten atılır. Binlerce memur işkencelerden geçirilerek hapishanelere doldurulur.

Sivil faşist saldırıların oldukça yoğun olduğu, özellikle de Karadeniz ve Türkiye Kürdistanı’nda can güvenliklerini sağlamak için silahlanmış köylüler üzerinde terör estirilir. Binlerce köy, jandarma tarafından basılarak kadın, erkek, çocuk, yaşlı demeden falakalardan geçirilir, kadınlara, kızlara en ahlaksız davranışlarda bulunulur. Devrimcilere yataklık ettikleri iddiasıyla binlerce köylü tutuklanır. Kürdistan ve Karadeniz’de tutuklama kampları oluşturulur.

Öğrenciler, aydınlar ise 12 Eylül faşist cuntasının baskı ve teröründen en fazla pay alanlardandır.

Faşist cuntanın ilk andan itibaren kimler tarafından planlandığı, kimlere hizmet ettiği aslında çok açık olarak görülüyordu. Buna rağmen faşist cunta bir takım manevralarla, yalan ve demagoji ile bazı kesimlere rengini belli etmemeye çalışıyordu.

Aslında cuntanın neler yapmaya çalıştığını, nasıl hareket ettiğini, attığı adımlarla neyi amaçladığını, Reagan’ın danışmanı olan Ortadoğu ve geri bıraktırmış ülkeler uzmanı Edward Luttwak, yazdığı “Hükümet Darbesi” adlı kitabında itiraf ediyordu.

“Amacımız sistem içinde siyasal gücü elde etmek olduğuna göre biz, devrimin yok etmek istediği statükocu güçlere dayanmak zorundayız. Şayet onların bir bölümüne biz de karşısak, onlarla hesaplaşmayı sonraya bırakacağız. Stratejimizin iki ana ilkesi olmalıdır. Birincisi, hızla hareket etmeliyiz. İkincisi bize karşı çıkması olası güçleri pasifize etmek için siyasal rengimizi belli etmemeliyiz. Gücümüzü oluşturacak kişileri elde etmek için genellikle tek kaynak vardır; gerçi ‘Kanun ve Nizam’ koruyucusu olarak ortaya çıkan partilere bağlı silahlı örgütlerden yararlanmak düşünülebilir ama bu para ve eylem özgürlüğü gerektirir ki, yasal güçleri kullanmak daha kolaydır. ”

Cuntacı faşist generaller ABD’li efendilerinden gördükleri dersleri iyi bellemişlerdir.

Cunta kendine tarafsızmış, sağa da, sola da karşıymış havası verebilmek için göstermelik olarak faşist MHP’yi kapatmıştı. MHP’nin iyice teşhir olduğunu, geniş halk kesimlerinin faşist MHP’nin gerçek niteliğini bil-

mesi ve tepkisinin olmasını hesaba katarak MHP'nin kapısına kilit vuran cunta, MHP'lileri devlet yönetimindeki kilit noktalara getirdi.

Kendisine Atatürkçü, Kemalist diyerek, Kemalist kesimlerin tepkilerini nötralize etmeye çalışan faşist generaller bu kesimlerin faşist cunta karşısında sessiz kalmalarını planlıyordu. Oysa Kurtuluş Savaşı'na önderlik etmiş olan Kemalistler'in emperyalizme karşı tavır alışlarının zerresi yoktu bunlarda. Tamamen ABD emperyalizminden emir ve talimat almaktaydılar.

Halkın can güvenliği talebine demagogik bir şekilde yaklaşan cunta, sanki bir gün öncesine kadar halkın can güvenliğini tehdit edenler asker-polis-sivil faşistler değilmiş gibi halkın can güvenliğini yeniden bunlara teslim etti.

12 EYLÜL VE SOL'UN DURUMU

ABD emperyalizmi ve işbirlikçi tekellerin istekleri doğrultusunda yönetimi ele geçiren faşist generaller, 12 Eylül'de halka karşı topyekün bir savaş başlattılar. Yaşanan bu açık faşizm dönemi, sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren herkes için tam anlamıyla bir sınav dönemi idi. Halka karşı açılan bu savaşta alınacak tavır, izlenecek mücadele hattı kimin ne olduğunu, mücadeledeki yerini çok açık bir şekilde ortaya koyacaktı.

Cunta faşist karakterini gizleyerek, tarafsız görünerek yürüttüğü baskı ve şiddet politikalarıyla devrimcileri teslim almak, halkı sindirmek istiyordu. Ancak böylelikle emperyalizmin ve oligarşinin isteklerini yerine getirebilir ve bunu sürekli kılabilen faşist kurumlaşmalarını oluşturabilirdi. Cuntanın planı buydu.

Devrimci Sol, cuntanın bu planını görerek kendi mücadele biçimini ve taktiklerini belirledi. Faşist cuntanın bu planını bozmak için öncelikle onun emperyalizme ve oligarşiye hizmet eden, faşist yüzünü açığa çıkarmak ve halk kitlelerinin sindirilmesinin önüne geçmek gerekiyordu. Bunun için yürütülecek mücadele ise temel olarak silahlı mücadele olacaktı. Devrimci Sol, 12 Eylül'ün ilk günlerinden itibaren, tereddütsüz faşist cuntaya karşı bu temelde mücadeleye girişti. Daha baştan oldukça ağır darbeler almasına rağmen, mevcut örgütlülükleri ve gücü oranında mücadelesine devam etti.

Daha düne kadar "devrim" diyen, "sosyalizm" diyen oportünist, reformist, geleneksel soldan birkaç istisna dışında kimseden "çıt" çıkmamaktaydı. Ülkemiz gerçekliğini kavrayamamış, 12 Eylül gibi açık faşizm koşullarına gerek ideolojik, gerekse örgütsel olarak kendini hazırlamamış olan sol, tam bir panik ve kaçış yaşamaktadır. Sol, bu tavrıyla faşist cuntanın ekmeğine yağ sürmüş, cuntanın işkence ve terörüyle bir başına ortada kalan halk kitlelerinin gözünde değerini yitirmiştir. Halk kitlelerinin böylesine çok

abuk sindirilmesinin asıl nedeni solun 12 Eylül’le birlikte derin bir sessizliğe gömülmesi idi.

Bir kısım sol, cuntanın ayak seslerini duyar duymaz 12 Eylül’den önce “geri çekilme taktiği” diyerek soluğu yurtdışında alırken, bir kısmı da 12 Eylül’le birlikte mücadeleyi tatil ediyordu. Sol bu tavrına ideolojik kılıf da buldu: “Devrim dalgası düşmüştü”. Bu durumda “ricat” devrimci bir taktikti. Sol bu tespitiyle 1905’ler Rusyası ile ülkemizin koşullarını bir tutuyordu. O zamana kadar silahlı mücadeleyi savunan yapıların da tavrı diğerlerinden farklı olmadı.

Solda yaşanan bozgun ve kaçış ilk elden cuntanın psikolojik üstünlüğü ele geçirmesine neden oldu. Baskı ve şiddetini ilk önce silahlı örgütlere ve daha sonra giderek silahsız örgütler, aydınlar, demokratlar üzerinde yoğunlaştıran cunta, halk kitlelerini pasifize etmeyi başardı. O güne kadar sola güvenen, destekleyen, mücadele içinde yer alan halk kitleleri solun mücadeleyi terk etmesiyle ne yapacağını şaşırmıştı. Mücadele etmek isteyenler, örgütsüz ve bazı olanaklardan yoksun tek tek veya gruplar halinde dağlarda, şehirlerde yakalanıyorlardı. Halkta, sola karşı bir güvensizlik ve değer yitimi gelişmişti.

Kısacası sol, 12 Eylül’n etin koşullarında geçtiği sınavlardan başarıyla çıkamamıştır. Yaşanan dağınıklık ve kaçış sonucu cuntanın gerçek niteliği halk kitlelerine yeterince gösterilememiş, cuntanın demagoji ve terörünün etkisiyle, halk kitlelerinin sindirilmesi engellenememiştir. Cunta bu yanıyla planını rahatça uygulama şansı bulmuştur.

12 Eylül’le bozguna Ğrayarak mücadele arenasından çekilen solun yaşadığı yalnızca örgütsel bir dağınıklık ve bozgun değildir. Yıllar geçtikten sonra çok daha net olarak görülecektir ki sol, asıl olarak yenilgiyi ideolojik anlamda yaşamıştır. Bu sürede daha önce iflas etmiş olan teorilere, burjuva demokrasiciliği, bireycilik, sivil toplumculuk vb. söylemlere sarılarak burjuvazinin ideolojik saldırıları karşısında yenik düşmüş, tam bir ideolojik çöküş yaşamıştır. Bu yapılar zamanla sınıf mücadelesi içinde varlıklarını koruyamamış ve silinip gitmişlerdir.

12 Eylül’den sonraki süreçte dışarıda ve hapishanelerde, her koşulda örgütlülüğü ve gücü oranında mücadeleye devam eden Devrimci Sol, direnişleriyle cuntanın “teslim aldık”, “yok ettik” demagojilerini boşa ıkarımış, onun terörist ve faşist yüzünün açığa çıkmasını sağlamıştır. Devrimci Sol yürüttüğü mücadele ile belki cuntanın programını bozamamış ama örgütsel varlığı ve faaliyetlerini sürdürerek, hiçbir koşulda yok edilemeyeceğini kanıtlamış, halk kitleleri için direnme azmi ve moral kaynağı olmuştur.

DEVRİMCİ SOL’UN FAşİST CUNTAYA KARşI MÜCADELESİ

Amerikancı faşist cuntanın dizginsiz terörü devrimcilere ve halka karşı yöneliyor, sınıf mücadelesi kanla bastırılmak isteniyordu. Cunta karşısında solun hiçbir direniş göstermeden ortadan kaybolması daha ilk andan itibaren cuntayı rahatlatmış ve daha da pervasızlaşmasını sağlamıştı. Halk, 12 Eylül öncesinde “mangalda kül bırakmayan” solun bu iki yüzlü tavrı karşısında moral yitimine uğramıştı. Bu durumun, halk kitlelerinin cuntanın ideolojik etkisi altına girmesinde önemli bir rol oynayacağı çok açıktı. Devrimci Sol bu koşullarda halka ve devrime duyduğu sorumluluk gereği cuntaya karşı savaşı yükseltme kararı aldı.

DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş, Devrimci Sol’un neden böyle bir karar aldığını şöyle anlatıyor:

“12 Eylül, ilk darbesini psikolojik üstünlüğü ele geçirerek vurmuş, bozgunu yaratmayı başarmıştı. Bu durumda biz ne yapacaktık? Örgütsel olarak, donanım olarak birçok konuda eksiktik. Ama tüm bunlara rağmen savaşı savaş içerisinde geliştirmek ve öğrenmek, açık faşizmin baskı ve terörle halkımızı teslim almasına izin vermemek, en azından bir direniş tarihi yazmak zorundaydık.

12 Eylül faşizmine karşı savaşacağımızı, ülkemizi ve halkımızı terk etmeyeceğimizi, daha 12 Eylül’ün ilk günlerinde Türkiye ve dünya kamuoyuna açıkladık. Dost ve düşmanlarımızı yeniden tasnif ederek, faşizme karşı mücadelede düşman cephesini daraltmaya, demokratik anti-faşist cepheyi genişletmeye çalıştık. Cuntaya karşı savaşmak isteyen, kendisine devrimci, sol, yurtsever, demokrat diyen herkese savaş çağrısı yaparak, eylem ve güç birlikleri önerisinde bulunduk. Düşman hedefi oldukça daralmış olup, açık faşizmle, yani cuntayla sınırlanmıştı. Hiçbir koşul dayatmadan TKP reformistlerinden Devrimci Yol’a kadar herkese seslenmeye çalıştık. Ama olumlu veya olumsuz hiçbir cevap alamıyorduk.” (84)

Devrimci Sol bir ateş çemberinden geçiyordu. Henüz DY tasfiyeciliğinden koparak siyasi arenada kendisini ifade etmeye başlayalı iki yıl bile geçmemişken, 12 Eylül’ün açık faşizm koşullarında düşmanın savaş ilanını tereddütsüz kabul etmiş, düşman karşısında yalnız başına kalmıştı. Devrimci Sol, her ne kadar 12 Eylül öncesinden, yaklaşan faşist cuntayı görmüş ve örgütlülüğünü açık faşizm koşullarına hazırlıklı hale getirmeye çalışmışsa da o günkü mücadelenin, örgütlülüğün, kadroların vb. faktörlerin özgünlüğünden dolayı yeterince hızlı davranamamış ve hazırlıklarını tamamlamamıştı. Bütün bunlara rağmen savaş yükseltilecekti. Savaşı savaş içerisinde öğrenecek olan Devrimci Sol, bu geleneği THKP-C’den devralmıştı. Ve yine biliyordu ki, Devrimci Sol, “Savaşta en ufak bir tereddüt durağanlığı, durağanlık paniği, panik kaçıışı” getirecekti.

DEVİRİMCİ SOL'UN FAŞİST CUNTAYA CEVABI: "AMERİKANCİ FAŞİST CUNTA 45 MİLYON HALKI YENEMEYECEK"

Devrimci Sol, 12 Eylül'ün hemen ertesinde "Amerikancı Faşist Cunta 45 Milyon Halkı Yenemeyecek" başlıklı bir bildiri yayınlayarak, 12 Eylül'ün gerçek yüzünü açığa çıkarmak ve Türkiye halklarını cuntaya karşı mücadeleye katmak için bir kampanya başlattı. Tarihsel önemdeki bu belgeyi бүtünüyle buraya koymakta yarar olduğunu düşünüyoruz.

"Amerikancı Faşist Cunta 45 Milyon Halkı Yenemeyecek;

12 Eylül 1980 günü Amerikan emperyalizmine, NATO generallerinin emir kumandasında ve TÜRKİYE'yi gizli işgal altında tutan bağımlı TÜRK Ordusu mevcut göstermelik parlamenter "demokrasiyi" ortadan kaldırarak Türkiye'ye cunta idaresini, yani açık faşizmi getirdi.

Amerikancı cunta neden geldi, ne yapacak? Sorularını cevaplayarak ülkemizdeki mevcut durumu tahlil etmeye çalışalım.

Artık yeni bir dönem başlamaktadır. Aslında bu dönem, bizim açımızdan ve de Mahir Çayan'ın tezleri açısından sürpriz bir dönem değildir. Tersine Mahir Çayan'ın ve de Devrimci Sol'un görüşlerinin kanıtlamasıdır. Başka bir deyişle, "faşizm tırmanıyor" diyen revizyonistlerin görüşlerinin bir iflasıdır. Faşizmi sadece MHP hareketi olarak gören revizyonistler, açık faşizm-cunta tehlikesini görmüyorlardı. Onlara göre faşizme geçit yoktu, demokratik haklar ve kurumlar vardı. Türkiye'yi emperyalist devletlerle aynı kefeye koyan revizyonistler, mevcut göstermelik demokrasinin bir gecede ortadan kaldırılabileceğini görmek istemiyorlardı. Kaldı ki 12 Mart'ta bu ortaya çıkmıştı. Ama yine de revizyonistlere göre, tepeden faşizm gelemezdi, gizli faşizm yoktu, yalnızca MHP faşizmi vardı.

12 EYLÜL Faşist-Amerikancı Cunta bu görüşlere de bir darbe indirdi. Devletin faşist niteliğini ortaya çıkardı, demokrasinin göstermelik olduğunu tüm dünyaya gösterdi. Şimdi revizyonistler, TKP, TİP, TSİP vs. başlarına vurup düşünmelidirler. Tırmanan faşizme ne oldu, cunta neden ve nasıl geldi sorularının cevaplarını bulmalıdırlar.

Mahir Çayan 12 Mart 1971 muhtırasının verildiği dönemde, yeni sömürge ülkelerdeki yönetimi tahlil etmişti. Burjuva demokratik devrimin yapılamadığı yeni-sömürge ülkelerde demokrasiden bahsedilemez. Bu gibi ülkelerdeki "demokrasi" 12 Mart ve 12 Eylül'de olduğu gibi bir gecede ortadan kaldırılan ve ordunun emriyle, onun koruma ve kollaması altında tekrar kuruluveren bir demokrasiydi.

O halde oligarşik yönetimin parlamenter (demokratik) görünümlü olarak sürdürülmesi gizli faşizmden (yarı askeri yönetim) başka bir şey değil-

di. Mahir Çayan bizim gibi ülkelerdeki oligarşik yönetimi gizli ve açık faşizm yönetimi olarak tahlil etmekte ve bu yüzden cuntaların, cuntaları kovalayacağından söz etmektedir.

12 Eylül günü iş başına geçen Amerikancı faşist cuntası bu tahlillerin doğruluğunu ortaya çıkarmış, üzerinde fırtınalar kopartılan "faşizm tırmanıyor" demokrasi var mı, yok mu? tartışmalarını dibinden kesip atmıştır. Artık kimsenin, üzerinde tartışamayacağı kadar açık bir gerçek vardır; (tabi cunta şakşakçılarının dışında) açık faşizm yönetimi başlamıştır.

CUNTAYI OLUŞTURAN KOŞULLAR

Açık ve gizli faşizme oligarşinin başvurmasının nedenleri nedir? İşte bu nedenler, koşullar, 12 Eylül Amerikancı faşist cuntanın gelmesini sağlamıştır.

Açık-gizli faşizm, oligarşinin başvurmak zorunda kaldığı yönetimlerdir. Çünkü oligarşi demokrasiyi uygulayamaz, tersine demokrasinin düşmanıdır (gerçek anlamda bir burjuva demokrasisinin bile). Oligarşiyi buna zorlayan şey yönetememesidir. Politik ve ekonomik planda ülkeyi emperyalizme peşkeş çekip, karlarına kar katmaktan başka bir şey düşünmeyen tekellerci sermayedarlar, yoksulluğu, gittikçe artan enflasyonu ve politik planda baskı ve şiddeti beraberinde getirmektedir. Bu durum nedir? Marksist literatürde bu durumun adı milli krizdir. Ülkemiz sürekli bir milli kriz içinde olmasından ötürüdür ki, oligarşinin yönetememesi; yani sık sık görülen hükümet değişiklikleri, kendi yasalarını bizzat kendilerinin çiğnemesi, sıkıyönetimlerin birbirini kovalaması, sonunda askeri yönetime başvurulması kaçınılmaz olmaktadır.

12 Mart muhtırasıyla, oligarşi yönetememesine bir "çare" bulacağını sanmış, baskı ve şiddet uygulamış, Anayasa'yı değiştirmiş ama 12 Mart döneminde bile hükümetler birbirini kovalamıştır.

12 Mart sonrası durum tam anlamıyla oligarşinin nasıl bir çıkmaz içinde olduğunu sergilemiştir. 1973-1980 arası dönem altı ayda bir hükümetlerin değiştiği, devalüasyonların yapıldığı, yoksulluğun had safhaya vardığı, baskı ve terörün giderek kitle katliamlarına dönüştüğü bir dönemdir. Bu durumun esas nedenlerinin oligarşinin yönetememesinde (başka bir deyişle faşizme başvurulmasında) yani milli krizin sürekli var oluşunda olduğunu göremeyenler, sorunu biçimsel tartışmalara indirgemişlerdir. Oligarşinin sözcüleri şunu işlemişlerdir: Problemin kaynağı anayasadır, seçim sistemidir, vs. Yani oligarşinin kendi koyduğu yasalar, kendisi için bir engeldir. Çıkmazda olan bir yönetimin, sürekli kendi kendisini inkar etmesinden başka ne beklenebilir ki?

İşte bu koşullar altındaki oligarşik yönetimin cuntaya başvurması kaçınılmazdır.

nılmazdır. İşlemeyen bir yönetim nasıl işler bir hale getirilecektir? Askeri idare kaçınılmaz ve en son başvurulacak bir "çare" olarak, oligarşinin ve de emperyalizmin elinin altındadır.

Bu durumu Devrimci Sol, Mart'ta çıkan 1. sayısında açıklamıştır. Oligarşinin elinde bulunan bütün kozları kullandığı, bu yüzden de askeri yönetimden başka bir "çare" kalmadığı, Ocak 1980'de verilen askeri muhtıranın bunun kanıtı olduğu ve cuntanın zemininin oluşturulmaya çalışıldığı anlatılmıştır. Bunlar, Türkiye'de yaşayan ve gerçekleri görmek isteyen herkesin görebileceği şeylerdi. Ama Devrimci Sol'un bu uyarısına kimse kulak asmadı. Devrimci Sol şöyle diyordu: "Artık bütün koalisyonlar, partiler birer birer denenmiştir. CHP ve AP koalisyonu ise, sömürü çıkarları yüzünden bir türlü gerçekleştirememektedir. Öte yandan da, ekonomik bunalım, oligarşinin deyimiyile "anarşi" de durmamaktadır.

O halde ne yapılacaktır? Bu durumda ordunun yönetimi ele alması artık kaçınılmaz bir "görev" durumuna gelmiştir. İşte ordunun muhtırası bunun bir belirtisidir ve bugün de, ordunun yönetimi ele geçirmesinden "başka yol yok" propagandasıyla gerekli zemin yaratılmaktadır. (Devrimci Sol Mart '80-sayı1)"

Buna karşılık Türkiye solu insanı şaşkırtan bir duyarsızlık örneği gösterdi. Sanki muhtıra verilmemiş gibiydi. Herkes kendini adeta "cunta gelmez" diye kandırıyor, neden cuntanın gelemeyeceğinin teorisini yapıyordu. Örneğin DY şöyle diyordu:

"Şimdilerde hemen herkes tarafından egemen sınıfların yönetim çıkmazlarının ve ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarının, Türkiye'de bir askeri faşist diktatörlüğü getirip dayatmakta olduğu kabul edilmektedir. Ancak, böyle bir değerlendirme kendi başına, yaşanan süreçteki egemen sınıfların temel politikalarını açıklamaktan uzak kalmaktadır.(Devrimci Yol Haziran '80 sayı-36)"

Bu kayıtsızlıklara en iyi cevap, sanırım 12 Eylül 1980 Amerikancı faşist cuntanın iş başına gelmesi olmuştur.

Cuntanın geliş amaçları, onun hangi koşullarda geldiğini, neden geldiğini de açıklıyordu. Faşist Orgeneral Kenan Evren bu amaçları, geliş nedenlerini şöyle açıklıyordu:

- Defalarca uyardık, söylenecek her sözü söyledik.
- Devlet otoritesi boşluktaydı.
- Ülke iç savaş eşiğindeydi.
- Yöneticiler kayıtsızlık içindeydi.
- Anarşi, terör, bölücülük önlenemiyordu.

İşte cuntanın geliş nedenleri bunlardır. Devlet otoritesinin boşluğu, yö-

neticilerin kayıtsızlığı ve anarşi yani oligarşinin yönetememesi ve sınıf mücadelesi.

Cunta bunun karşısında da "çare" olarak şunu öneriyor; Yeni Anayasa yapılacak, seçim sistemi değiştirilecektir. Sendikalar ve siyasi partilerin faaliyetleri yasaklanmış (durdurulmuş!) ve her tepkiyi en sert şekilde ezecek bir yönetim uygulanacaktır.

Herşey gün ışığı gibi aydınlıktır. Amerikan orgenerallerinin faşist cuntası, oligarşinin ve de emperyalizmin yönetememesi karşısında "çare" olarak ortaya çıkmış, kendi programına da oligarşinin çıkmazlarını koymuştur. Cuntanın hedefleri, oligarşinin ve emperyalizmin hedefleridir. Bu durum cuntanın sınıfsal temelini de ortaya çıkarmaktadır.

CUNTANIN SINIFSAK TEMELİ

Orgenerallerin faşist cuntası, Amerikan emperyalizminin ülkemizdeki işgalinin bir aracı olduğunu açıkça göstermiştir. Cuntanın lideri, 17 Eylül'deki basın toplantısında, ABD'nin sabah 05'den önce haber almasını soran bir gazeteciye bir şey diyememiş suçluluk duygusu içinde ABD'nin yorum yaptığını söylemiştir. ABD yorumlardan yola çıkarak "Türkiye'de cunta oldu" diyecek kadar raydan çıkmış ve akıldan yoksun yöneticilerin elinde bir ülke değildir. Bu cevap bile, Türkiye'deki cuntanın iplerinin ABD elinde olduğunu göstermektedir. 12 Eylül'den iki gün önce, Hava Kuvvetleri Komutanı, ABD'den talimatlar alarak dönmüştür. Ve ABD tüm Ortadoğu'da manevra halindedir. Irak İran'a saldırın, İsrail Filistinlilere, Ürdün Suriye'ye ve Türkiye'de askeri cunta.

Türkiye'nin ABD'nin bir yeni-sömürgesi olduğunu, ordusunun NATO ve ABD generallerinin emrinde yönetildiğini bilmeyen yoktur. Bu gerçekleri artık sokaktaki vatandaş da bilmekteyken, Orgeneral K. Evren kimi kandırıyor? Kaldı ki ABD'den destek almayan bir askeri yönetim "başarılı" olabilir mi? Ağa babalarından emir almadan kim cunta yapabilir? Askeri harcamaları, dış borçları kimin parasıyla karşılayacak, yedek parçayı, ithal mamülleri nereden alacaksınız? Ekonomik açıdan emperyalizmden habersiz olamaz, orgenerallerin faşist cuntası ABD'nin emriyle gerçekleşmiştir. İşte bu yüzden cuntayı ilk alkışlayan ABD ve diğer emperyalist devletler olmuştur.

Emperyalizme bağımlı, onun gizli işgal ordusu olmanın bir gereğini yerine getiren cunta, Ortadoğu'daki güçler dengesi açısından bir zorunluluk haline gelmiştir. İran'ın emperyalizmin denetimi altından çıkması ve Afganistan'a Sovyet müdahalesi yapılmasından sonra, ABD yeni güçler dengesi oluşturma yoluna gitti. İsrail-Mısır-Türkiye üçgeni ABD için en iyi güvenceydi. Son günlerde Kudüs olayından ötürü İsrail'in dünya çapında teşhir olması, Arap ülkelerindeki hoşnutsuzluğun artması ABD'yi iyice telaşlan-

dırdı. Güçlü bir üçgen yaratılması için özellikle Türkiye'nin istikrarlı olması gerekti. Oysa Türkiye istikrarsızlık içindeydi, sınıf mücadelesi gittikçe kızgınlaşıyordu. Demokratik hiçbir tepkinin olmadığı, kitlelerin baskı ve şiddet altında susturulduğu, sendikaların kapatıldığı, işçilerin alabildiğine sömürüldüğü, yönetimde istikrarın olduğu bir yönetim gerekliydi Türkiye'de. İşte bu yönetim ancak bir cunta yönetimi olabilirdi.

12 Eylül 1980 faşist cuntası işte bu yüzden CIA'nın planına göre oluşturulmuş Amerikancı bir cuntadır. Milli Güvenlik Konseyi adı altında iş başına geçen cuntanın millilikle hiçbir ilgisi olmadığı gün gibi açıktır. Cunta tamamen ABD'nin çıkarlarını Ortadoğu'da savunmakta, bunu da zaten inkar etmemektedir.

Faşist cuntanın içindeki sınıfsal dayanağı ise tekelci sermayedarlar, bankerler, büyük ihracat-ithalatçılar, büyük toprak sahipleridir.

Oligarşi diye adlandırdığımız bu sınıflar ve sınıfsal katmanlar arasında da çelişkiler mevcuttur. Oligarşinin yönetememesi, kendi içindeki çeşitli kanatlar arasında da çelişkileri şiddetlendirir. Siyasal partiler arasındaki çelişkiler, oligarşi içi çelişkilerin partilere yansımalarıdır.

Orgenerallerin faşist cuntası, bugün oligarşi içi çeşitli kanatların uzlaşmasına dayanmaktadır. Demirel, Ecevit ve Türkeş kanatlarının herbiri kendi başına hareket edecek güçte değildir. İşte bu yüzden bugün için uzlaşmaktadırlar. Cunta içinde şimdi uzlaşma havası esmektedir. Oligarşi bugüne kadar, kendi içinde uzlaşmak zorunda kaldığı, feodal kalıntıların, yani bir kısım toprak ağaları ve tüccarların temsilcisi MSP'yi dışlamak istemektedir. Çünkü oligarşiye göre istikrarsızlık -bir yönüyle- feodal kalıntılarla uzlaşmaya dayanmaktadır. 12 Mart döneminde bu gücü dışlamaya çalışan oligarşi, bunu başaramamış, tekrar ittifak içine almıştır. Şimdi Atatürk ve Cumhuriyet düşmanı, eroin kaçakçıları diye dışlanmak istenmekte ve istikrarın sağlanacağı umulmaktadır. Kısacası 12 Eylül, tamamlanmamış bir operasyon olan 12 Mart'ın tamamlanmasıdır diyebiliriz.

Bugün oligarşi içi bir uzlaşma vardır. (Erbakan'a tavır dışında; ki bu tavrın nereye varacağı bugünden belli değildir.) Bu uzlaşma, oligarşinin kendi içindeki çıkmazını da göstermektedir. Mücadele geliştikçe bu çelişkiler daha da şiddetlenecektir.

Cunta içinde uzlaşma sağlanmasına rağmen, ağırlık AP kanadındadır. AP'nin istediği değişiklikler, cuntanın programına aynen alınmıştır. Anayasa değişikliği, seçim sistemi, partiler yasası, vs. K. Evren ekonomi politikasının aynen devam edeceğini söylemiş, Demirel'in müsteşarları ve AP sözcüleri bakan koltuğuna oturmuştur. Demirel'in ekonomi müsteşarı Turgut Özal, Şimdi K. Evren'in en yakın danışmanı ve Başbakan yardımcısıdır. Faşist cuntanın ekonomi ve siyasi politikası AP'nin politikasıdır.

Demirel kanadının ağırlıkta olması CHP ve MHP kanadının dışlanması değildir; ama bu, yarın şiddetli bir mücadelenin olacağını bugünden göstermektedir.

CUNTA ATATÜRKÇÜ DEĞİL, FAŞİST İDEOLOJİYİ SAVUNMAKTADIR

Tüm burjuva partilerinin olduğu gibi faşist cunta da Atatürkçülüğü ağızından düşürmemektedir.

Cunta bir yandan güçler dengesini kendi lehinde tutabilmek bir yandan da ezilen demokrat, Kemalist kesimleri kendi yanına çekebilmek için Atatürkçü-Kemalist maskesi takmıştır. Gerçekte Kemalizmle bir ilgisi yoktur.

Kemalizm, emperyalizme karşı Türk halkının milli kurtuluş savaşıdır. Daha doğrusu Kemalizm denince akıllara “Ya istiklal, ya ölüm”, “Bağımsızlık” şiarı gelir ve Kemalizme damgasını vuran da budur. Bir de cuntanın şeffi gözüken soytarı Evren’in yaptıklarına bakın; Emperyalizme, NATO’ya tam anlamıyla teslimiyet ve Kemalizm. Olmaz öyle şey.

Ama ne yazık ki, Kemalizmin bağımsızlık olduğunu bilen bu insanlar biraz korku biraz da yanılmayla, tıpkı 12 Mart’ta olduğu gibi yine Atatürkçülük demagojisine alışı tutmuşlardır.

TÜM DİKTATÖRLERİN KARAKTERİ KORKU, TERÖR VE ZORDUR

Faşist Pinochet’den Somoza’ya, İran Şahına kadar tüm diktatörlerin halkın refahını sağlamaları, oligarşiyi ekonomik krizden kurtarmaları mümkün değildir. Onların gerici iktidarlara ancak korku ve terörle ayakta durabilir. Kendi iç çelişkileri, ekonomik çıkmazlar ve devrimci halk hareketi her geçen gün biraz daha çelişkilerini derinleştirip onları iyice yönetemez hale getirecektir.

TÜM HALKIMIZ

İşkence, katliam ve terörle, her türlü hakların ortadan kaldırıldığı, insan onurunun, Kürt ve Türk halklarının ulusal onurlarının hayasızca çiğnendiği bu faşist diktatörlüğe karşı dişe diş mücadele etmekten başka yol yoktur.

Cuntanın, can güvenliği sağlayacağını düşünen insanlarımız yanıltılıyor. Cunta can güvenliğini sağlamak için değil, sınıf mücadelesini kana boğmak, emperyalizmin iktidarını sağlamlaştırmak için gelmiştir. Belki kısa bir süre bizleri evimizde, işyerimizde, sokakta tehdit eden MHP’li sivil faşistler olmayacak ama onların yerini almış ve hergün yüzlerce katliam planlayan resmi faşistler kol geziyor artık ve MHP için geri planlarda durmak en iyi takdir artık. Çünkü onun yapmak istediklerini nasıl olsa Türk Ordusu ve Amerikan paşaları yapmaktadır.

Daha bugünden tüm Türkiye’de yüzbin’in üzerinde emekçi halk hapishanelere tıkıldı, insanlar işkencehanelerde hergün üçer-beşer öldürülüyor.

Tüm sendikalar, grev, yayın vs. her türlü demokratik haklar ortadan kaldırıldı ve yasa değişiklikleriyle tüm faşist polis ve askerlere istedikleri kadar insan öldürme yetkisi verildi.

Şu anda bütçenin üçte biri askeri harcamalara gitmektedir. Açık faşizm ise daha masraflı ve pahalıdır. Bugün üçte bir olan bu masraflar, yarın bütçenin en az yarısını alacaktır.

FAŞİST CUNTAYA YAPACAĞIMIZ HER YARDIM BİZE SIKILAN KURŞUN OLACAKTIR!..

Faşist cunta tüm masrafları yoksul emekçi halktan çıkarmak zorundadır.

İşçilere verilen yüzde 70 “cep harçlığı” hiçbir şeyi halledemeyecektir.

Cunta artan masraflarını gidermek için daha fazla iş gücü daha fazla üretim isteyecektir. Gelecek devalüasyon ve artan enflasyon milyonlarca emekçi halkı biraz daha açlığa ve sefaletle sürükleyecek, cunta dipçik zoruyla çalıştırmaya çalışacaktır.

Zamlar şimdiden başlamıştır, bunu devalüasyon kovalayacaktır.

Ve cunta bunun ilk tedbiri olarak da sendika, grev, dernek, vs. gibi tüm hakları ortadan kaldırmıştır. Aksi halde zorla çalıştırmak mümkün değildir. Baskı, terör, işkence ve yoksulluk düzeninden kurtulmanın yolu birlik ve mücadeleden geçer.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEKÇİLER, YURTSEVER ASKER VE POLİSLER, EZİLEN KÜRT VE TÜRK HALKLARI!...

Bu zalim Amerikancı cuntaya karşı mücadele etmekten başka yol yoktur. Amerikancı generaller ve işbirlikçi sermayedarlar 45 milyon halkı rehin alamayacaklardır.

İran’da Şah’ın, Nikaragua’da Somoza’nın sonu ne olduysa Türkiye’de Faşist Evren gibilerinin sonu da o olacaktır.

Hiç bir diktatörlük kendiliğinden yıkılamaz. Bunun için mücadele etmek gerek. Cuntaya, faşizme, emperyalizme karşı olan herkesin birleşebileceği bir platform vardır. Bugün ana ilke diktatörlüğe karşı çıkma olmalıdır.

Diktatörlüğü işletmemek, yaptığı her zulme karşı çıkmak, onun emperyalizmin işbirlikçisi olduğunu, Kemalist olmadığını ortaya çıkarmalıyız.

Cuntanın başarısızlığı mücadelemizle mümkündür.

DOSTLARIMIZ VE DÜŞMANLARIMIZ;

Cuntaya karşı olan herkes dostumuzdur.

Cuntayı destekleyenler, fiili yardım edenler, katliamlar düzenleyenler

ve emir verenler, her türlü muhbirler, Amerikancı cunta işbirlikçisi sermayedarlar, faşist subay, astsubay, polisler ve her türlü mevkideki yöneticiler.

Ülkemizdeki emperyalist kuruluş ve kişilerin sorumluları ve faşistler düşmanlarımızdır.

Namlumuz bu düşmanlara karşı yönelecek ve hiçbir zalim cezasız kalmayacaktır.

Oların tankları ve topları 45 milyon halkı teslim alamayacaktır.

Zafer, savaşın Türkiye halklarının olacaktır!...

KAHROLSUN FAŞİST AMERİKAN CUNTASI!...

CUNTA BİZİ YENEMEYECEK !. . .

EVREN'İN SONU SOMOZA'NIN SONUDUR!...

FAŞİST CUNTAYI YENECEĞİZ!...

CUNTA 45 MİLYON HALKI REHİN ALAMAYACAK!..."

Bu bildiri yurdun dört tarafında onbinlerce dağıtıldı, bombalı, bombasız pankartlarla, el ilanları ve duvar gazeteleriyle kampanya yaygınlaştırılmaya çalışıldı. Cuntadan sonra uygulamaya konulan, saat 24.00'dan itibaren sokağa çıkma yasağına rağmen, bir-iki gecede 100'den fazla tekellere ait kurumlar ve banka şubesi bombalandı ve tahrip edildi.

Emperyalist kuruluşlara saldırılar düzenlendi, cunta ile suç ortakları teşhir edildi. Yasadışı gösterilerle işkencecilerin, muhbirlerin ve bazı halk düşmanlarının cezalandırılmasıyla kampanya devam ettirildi.

Faşist cunta geleli daha bir ay olmamıştı ki, İTÜ'de öğrenci olan Devrimci Sol savaşçısı Ahmet Karlangaç ile yurtsever bir hareketten olan Ekrem Ekşi siyasi şubede işkence ile katledildiler. Devrimci Sol tarafından Ahmet Karlangaç ve Ekrem Ekşi'nin işkence ile katledilmelerini protesto etmek için İTÜ'de bir günlük boykot gerçekleştirildi. Boykot başarıyla sonuçlandı.

Ahmet Karlangaç'ın işkencede katledilmesinden bizzat sorumlu işkenceci polis M.Naci Türküm ise Devrimci Sol savaşçıları tarafından olaydan kısa bir süre sonra 31 Ekim 1980'de cezalandırıldı.

İstanbul 1.Şube işkencecilerinden M. Naci Türküm'ün cezalandırılmasıyla birlikte paniğe kapılan 1.Şube Devrimci Sol işkencecileri, bu eyleme misilleme olarak Devrimci Sol savaşçısı Mehmet Selim Yücel'i kurşuna dizerek katlettiler. Oysa Devrimci Sol aradan yıllar geçse de halka karşı suç işleyenlerden birgün mutlaka suçlarının hesabını soracaktır. Devrimci Sol'un hafızası güçlüdür. Nihayet aradan on yıl geçtikten sonra, M. Selim Yücel'i katledenlerden, 1.Şube Devrimci Sol timi şefi Aydın Barış 12 Aralık 1990'da Devrimci Sol savaşçıları tarafından bulunarak cezalandırılacaktır.

Devrimci Sol'un bu kampanyası, daha ilk günlerde alınan ağır örgütsel darbelerle rağmen kararlılıkla sürdürülmüş, geri adım atılmamıştır. Eylül-Ekim aylarındaki bu yoğun operasyonlara rağmen dışı dışı bir mücadele sürdürülmüştür.

Bu süreci DHKP Genel Sekreteri Dursun KARATAŞ şöyle anlatıyor:

"Mücadele çok daha sert koşullarda geçecekti. Eksiklerimizi, açmazlarımızı biliyorduk. Cuntanın ilk haftalarında, bir çözülme nedeniyle, bir MK üyemiz ve bazı ileri kadrolarımız tutsak düştü. Bunların yerleri telafi edilerek savaşa devam edildi. Daha önce tartışılan ama sonuçlandırılmayan, beş yoldaşın, önderliği de içine alan operasyonların gelişmesi durumunda hareket yönetimini üstlenmeleri ve savaşı sürdürmeleri Sinan yoldaşa anlatıldı. Savaşımız ve oligarşinin operasyonları devam ettiğinden, her an birçok tehlikeyle karşılaşabilirdik. Her koşulda örgütün varlığını sürdürebiliyorduk. Ülke toprağında çok ileri bir savaş sürdürülemezse de, halkın içerisinde ve her an yanbaşıda örgütsel bir gücün varlığını halk anlayacak ve hissedecektir. Bunun için mültecilik değil, ülkede kalmak esas alınmıştır. Ve savaş olanaklar ölçüsünde sürdürme kararının geçerliliğini korumasına vurgu yapılmıştır. Kısa bir süre sonra hareketin önderi de tutsak düştü. Bu 12 Eylül'le birlikte aldığımız büyük bir darbeydi. Örgütümüz yeni bir MK öncülüğünde ve Niyazi yoldaşın sorumluluğunda savaşı sürdürüyordu." (85)

"Amerikancı Faşist Cunta 45 Milyon Halkı Yenemeyecek" şiarı ile faşist cuntaya karşı sürdürülen bu kampanya ile Devrimci Sol gerçeği gözler önüne serilmiştir. Daha kampanyanın başlamasıyla birlikte alınan darbelerle rağmen savaşın sürdürülmesi, Devrimci Sol'un yok edilemeyeceğini, teslim alınamayacağını ve ne pahasına olursa olsun savaşı sürdüreceğini göstermiştir. Bu tavırla Devrimci Sol, cuntanın baskı ve terör ile sindirmeye, korkutmaya çalıştığı halk kitleleri için moral kaynağı olmuş, halkın güven duyabileceği bir güç olduğunu göstermiştir. Devrimci Sol bu süreçte geçtiği ateş çemberinden alınının akı ile çıkacak ve halklarımızın kurtuluş umudu olmayı sürdürecektir.

FAŞİST CUNTANIN TERÖR VE İŞKENCESİNE KARŞI KAMPANYA

Faşist cunta iş başına gelir gelmez sol'un ciddi bir direniş göstermemesi sonucu pervasız bir terör dalgası başlatmıştı. Okullar, mahalleler, köyler ve fabrikalarda devrimciler işkenceye alınıyor, tutuklanıyor ve sorgusuz katlediliyordu. Bu aşamada Devrimci Sol, 12 Eylül'ün ilk aylarında aldığı birinci örgütsel ağır darbeye rağmen Faşist cuntanın terör ve işkencesine karşı yeni bir kampanya başlattı.

Yenilen operasyonlarla birlikte, örgütsel eksik ve zaafılar da daha net

bir şekilde görülebiliyordu. Operasyonlar nedeniyle yeri boşalan kadroların telafi edilmesi, tüm örgütlenmelerin yeniden gözden geçirilerek düzenlenmesi gerekiyordu. Yenilen darbeler sonucu yaşanan moral yitimini engellemek için, önemli düşman hedeflerini vuracak silahlı birliklerin oluşturulması ve bunların gizliliğini, hareket kabiliyetini arttırmak için, eski dönemdeki yaygın ilişkileri daraltmak ve tüm örgütlenmeleri bu yönde seferber etmek gerekiyordu. Bütün bu düzenlemelerin yapılması için zamana ihtiyaç vardı.

Bu nedenle oligarşinin, Devrimci Sol üzerinde yoğunlaşmasını engellemek için geçici bir taktik olarak Devrimci Sol tutsakları tarafından dışarıya, bu kampanya sırasında yapılacak olan, siyasi gücü ve etkisi yüksek olan bazı silahlı eylemlerin THKS (Türkiye Halk Kurtuluş Savaşçıları) adına üstlenilmesi önerildi. Dışarıdakiler tarafından bu öneri yeterince anlaşılmadı ve kampanya boyunca yapılan tüm eylemlerde bu isim kullanıldı. Bu nedenle de dışarıya önerilen bu taktik amacına ulaşmamıştı.

O günlerde mücadele alanlarında adeta Devrimci Sol'dan başka bir örgüt kalmamıştı. Yurtsever, devrimci örgütler sürece uygun düşmeyen ve yanlış devrim-örgüt-mücadele anlayışlarından kaynaklanan gevşek, legal, hantal varlıkları ile, operasyon üstüne operasyonla ya etkisiz kılınıyor ya da buna rağmen kalanlar da mülteciliği seçiyorlardı. Bu koşullarda yapılan faşist cuntanın terör ve işkencelerine karşı mücadele kampanyası emekçi halk kesimlerinde büyük bir yankı uyandırmış, cuntanın devrimcileri "yok ettik", "bitirdik" propagandalarına devrimci bir cevap olmuştur.

Kampanya süresince bildiriler dağıtıldı. Duvar yazılamalarıyla işkence teşhir edildi. Bombalı bombasız pankartlarla örgütlü olunan her yerde kampanya sürdürüldü. Muhbirlere, işkencecilere, polis ve jandarmaya yönelik eylemler yapıldı. İzmir'de bir işkence merkezi olan Kemeraltı Polis Karakolu basıldı. İşkenceci polisler cezalandırıldı ve bu terör yuvası silahsızlandırıldı.

Bu mücadele kampanyasının en önemli eylemi ise, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde siyasi şubeden sorumlu emniyet müdür yardımcısı olarak görev yapan işkenceci-faşist Mahmut Dikler'in Devrimci Sol tarafından cezalandırılması eylemi oldu. Bu eylem faşist cunta üzerinde şok etkisi yarattı.

Mahmut Dikler'in cezalandırılmasına katılan bir savaşçı anlatıyor.

"Baştan beri faşist cuntaya karşı mücadele bayrağını açan DEVRİMCİ SOL işte böylesi bir süreçte yürüttüğü mücadeleyi bir üst seviyeye sıçratmak amacıyla "Faşist Cuntanın Terörüne ve İşkencesine Karşı Mücadele Kampanyası"nı örgütledi.

Kampanyanın temel amacı, giderek yoğunlaşan terör ve işkenceye

karşı çıkmak, hesap sormak ve bütün demogojik propagandalara karşı devrimci örgütlerin varlığını ve mücadeleye devam ettikleri, baskı ve teröre karşı mücadelenin engellenemeyeceğini halk kitlelerinin gözleri önüne sermekti. Bu temel hedefe ulaşabilmek, istenilen sonucu yaratabilmek için basitten karmaşığa birçok faaliyet örgütlendi. Çeşitli eylem biçimleriyle kampanya gerçekleştirildi.

Kampanyaya damgasını vuran, kamuoyunda büyük yankı uyandıran eylem, İstanbul Emniyet Müdür Muavininin cezalandırılması oldu.

Mahmut Dikler, rastgele seçilmiş bir hedef değildi. O dönem Devrimci Sol militanları tarafından yapılan istihbarat çalışmalarının sonucunda ortaya çıkan birçok hedeften, en uygun olanı olarak belirlenmişti.

Mahmut DİKLER, 1971 döneminden beri Emniyet teşkilatında uzman bir işkenceci olarak çalışıyordu. 1 Mayıs 1977 katliamının organizatörleri arasındaydı. Ve hala İstanbul Emniyetindeki görevi dolayısıyla, 1.Şubedeki işkencelerden ve devrimcilerin katledilmelerinden sorumlu olanlar arasındaydı. Tüm bunların yanı sıra, Ekim 1981’de İstanbul Siyasi Şube’de katledilen Devrimci Sol savaşçısı Ahmet Karlangaç’ın katledilmesi emrini veren, onaylayan da oydu. Mahmut DİKLER’in cezalandırılmasına karar verildikten sonra, eylem için dört kişilik bir Silahlı Devrimci Birlik ekibi görevlendirildi.

Mahmut DİKLER’in Arnavutköy’de bulunan evinden her sabah düzenli olarak çıkıp Siyasi Şubeye gittiği ve akşam evine döndüğü belirlendikten sonra, evi ile Siyasi Şube arası gözetim altına alındı. Bir haftalık istihbarat çalışmasından sonra, Mahmut DİKLER’in evinden sabah saat 08:00 - 08:30 arası çıktığı, akşam ise görev yerinden 19:00 - 20:00 arası ayrıldığı kesin olarak belirlendi.

Bu kez iki gözetim yeri de terkedilerek ev ile şube arasındaki güzergah çeşitli yerlerinden gözetim altına alındı. İstisnai durumlar dışında, Mahmut DİKLER’in yanında bulunan üç koruma görevlisiyle birlikte Zincirlikuyu-Levent-Etiler güzergahını izlediği saptandı. İstihbarat netleştirildikten sonra, eylemin nerede yapılacağı kesinleştirilmesi kalmıştı. SDB ekibinin yaptığı araştırmalar sonucu, eylemin sabah saatlerinde Mahmut DİKLER görev yerine giderken, Etiler yolu üzerinde, bulunan Güvercin Otobüs Durağı’nda gerçekleştirilmesi uygun bulundu.

Güvercin Otobüs Durağı Etiler yolu üzerinde, Levent’in iç sokaklarına açılan bir köşededir. Düşünülen plana göre, daha önceden temin edilmiş bir oto iç sokaklardan birine park edilecek, SDB ekibi silahlarıyla otobüs durağında bekleyen kalabalığın içinde yerini alıp DİKLER’in arabasını bekleyecekti. Oto, otobüs durağına geldiğinde, SDB elemanlarından üçü, aniden kalabalığın içinden fırlayıp üç ayrı yönden ateşe başlayacak bir kişi de otobüs durağındaki kalabalığı ve eylemi gerçekleştirmekte olan üç yoldaşının

güvenliğini kontrol altında tutacaktı. Eylem gerçekleştirildikten sonra, ilk önce eylemi gerçekleştiren üç kişi, ardından da güvenliği alan yoldaş, hızla ara sokağa dönüp orada hazır olarak bekleyen otoyola binerek, Levent'in iç sokaklarından Maslak yoluna çıkacaklardı, buradan da uzaklaşacaklar ve uygun bir yerde otoyolu terkedeceklerdi.

Plan çerçevesinde üst üste iki gün Güvercin Otobüs Durağına gidildi. Birincisinde raslantı eseri, oto beklenen saatte gelmedi. Bunun üzerine ekipten bir kişi silahsız olarak bekletildi. Oto yaklaşık iki saat sonra geldi ve bilenen güzergahı izledi. İstihbaratta bir eksiklik yoktu ama bilinmeyen bir nedenden dolayı iki saatlik bir gecikme olmuştu.

Ertesi gün, olası bir gecikme de hesaba katılarak yeniden aynı plan çerçevesinde eylem yerine gidildi. Eylem yeri SDB ekibinin çalışma alanlarından çok farklı olduğu için özel bir kamuflaja gerek görülmemiştir. İkinci gidişte bunun bir eksiklik olduğu ortaya çıktı. Ekip elemanları eylem yerinde otobüsün gelmesini beklerken, otobüs durağına ekip elemanlarından birinin yakın bir akrabası geldi ve ister istemez bir selamlaşma oldu. Duraktaki ekip elemanı yoldaş ne yaptıysa akrabasını oradan uzaklaştıramadı. Akrabası kendisini uzun süredir görmediği için, halını, hatırını sormanın ötesinde sohbet etmek istiyordu.

Bu arada Mahmut DİKLER'in içinde bulunduğu polis otosu gelip geçti. Ekibin diğer üyeleri, akrabasını oradan uzaklaştırmaya çalışan yoldaşın durumunu tam anlayamamışlardı ama, bir terslik olduğunu farkettileri için, otoyola müdahale etmediler. Otobüs durağında bir müddet oyalandıktan sonra ayrıldılar ve uygun bir yerde toplanarak durumu gözden geçirdiler. Kamuflaj eksikliği belirlendi. Gerek kamuflaj eksikliği, gerek sabah otobüsün gelişinde gecikme olabileceği değerlendirilerek, eylemin akşam iş dönüşü yapılması kararlaştırıldı.

M. DİKLER daha önceki istihbarat bilgilerine göre akşam 19:00 - 20:00 arası evine dönmekteydi. Yeniden istihbarat çalışması başladı. Çeşitli yerlerde yapılan gözlemlerde, güzergah trafiğinin akşam saatlerinde, Levent'ten Etiler'e dönülen kavşakta sıkıştığı belirlendi. Levent-Etiler arasındaki durakta, trafik sıkışıklığından dolayı 5-6 dakikalık bir duraklama olmaktadır. Bu durum eylem için ideal bir durum yaratmaktadır. Bunun üzerine eylemin Güvercin otobüs durağı yerine (ki burada oto hızla geçmektedir) Levent-Etiler kavşağında yapılmasına karar verildi. Trafik sıkışık olduğundan eylem sonrası yaya olarak uzaklaşılmasına da uygundu.

6 Şubat 1981 akşamı saat 19:00'da ekibin tüm üyeleri silahlarıyla birlikte otobüs durağında yerlerini aldılar. On dakika sonra trafik olabildiğince sıkışmaya başladı. Mahmut Dikler'in üç silahlı korumasıyla birlikte, içerisinde olduğu otomobil otobüs durağına geldiğinde trafik durma noktasındaydı. Yani her şey planlandığı gibi şekillenmekteydi. Ekip sorumlusunun işa-

retiyile otobüs durağının hemen önünde sıkışmış kalmış olan oto, SDB elemanlarınca taranmaya başlandı. Mahmut Dikler ve koruma polisleri silahlarına davranma imkanı bulamadan kendilerini arabanın koltuk altına attılar. Yoldaşlarımız eylemin yarım kalmaması için otonun kırılan camlarından içerisini bir daha taradılar. Bu sırada trafik yavaş yavaş açılmaya başladı. Mahmut DİKLER ve koruma polislerinin cezalandırıldığından emin olan yoldaşlarımız, daha önce planlandığı gibi ikişerli gruplar halinde olay yerinden uzaklaştılar. Eylem yeri terkedildi. Gruplar daha önceden belirlenen yerlere ulaştılar.

Ertesi gün belirlenen yer ve saatte buluşma sağlandı. Ekip üyelerinin tamamının, planlandığı gibi eylem yerinden uzaklaştıkları ve herhangi bir aksaklığın olmadığı belirlendi. Eylem cunta döneminde siyasi polisi şaşırtmak amacıyla Türkiye Halk Kurtuluş Savaşçıları (THKS) adına üstlenildi.”

Devrimci Sol’un, 12 Eylül öncesinde, kendiliğindenci, tasfiyeci DY’den kopuşundan önceki süreçten kalan legal alışkanlıklar, devrimci disipline gelememe, kadroların büyük çoğunluğunun deşifre olması gibi nedenler yanında yakın zamanda yukarıdan aşağıya denetimin yeterince yapılamaması ve alternatif yönetim mekanizmalarının zamanında kurulmaması vb. nedenler sonucunda bu kampanya sırasında da devam eden operasyonlarda, Devrimci Sol ağır darbeler almaya devam etti. Bu süreçte Devrimci Sol’un Kır Gerillası faaliyette olmasına rağmen, deşifre olmuş, yakalanma tehlikesi çok yüksek olan kadrolar kıra aktarılamamışlardır. Yaşanan gelişmeler sonucu silahlı mücadelenin ivmesi düşmüş, Devrimci Sol’un mücadelesinde, 1981 ortalarından itibaren yeni bir dönem başlamıştır.

Herşeye rağmen, bu kampanya sonucunda işkencecilerden hesap sorulacağı mesajı dosta ve düşmana iletilmiş ve işkencecilerin kafasında “Halkın adaleti bir gün bana da ulaşacak” korkusunu yaratmıştır.

OLİGARŞİ VE OPORTÜNİZMİN DEVRİMCİ SOL’U BÖLME ÇABALARI

Bu dönemlerde gerçekleştirdiği operasyonlarla Devrimci Sol’a ağır darbeler vuran oligarşi, işkence tezgahında etkisi altına aldığı Murat Karbulut hainini kullanarak Devrimci Sol’u bölme manevralarına girişti. Dost maskeli oportünizm de M. K. adlı hainden yana tavır alarak oligarşinin Devrimci Sol’u bölmeye çalışmasına ortak oldu.

M. K. 12 Eylül öncesi SDB’lerde görev yapmıştı. Birkaç eylem yapınca da kendisini farklı bir yere koymak istemiş, fakat onun bu zaafli kişiliğine taviz verilmeyince de yapay sorunlar yaratmaya çalışıyordu.

Devrimci Sol’un yüzlerce kadrosunun tutsak düşmesi ile birlikte birçok olumsuzluklar yaşaması, cuntada Devrimci Sol’un bölüneceği ve yokolaca-

ğı beklentisine yol açmıştı. Fakat bu beklentisi bir türlü gerçekleşmiyordu. İşte bu süreçte eline düşen ve etkisi altına aldığı M. K. hainini kullanmaya çalıştı. M. K. hainini Devrimci Sol'u bölmek için yönlendiren oligarşi, ona olmadık misyonlar biçiyor, önderlik vasıflarının ne kadar gelişkin olduğunu, onun gibi bir "önder" in bulunamayacağını propagandasını yapıyordu. Şubedeki işkencecilerden, sıkıyönetim savcılarına, cezaevi müdürlüğüne kadar herkes tarafından yaygın bir propaganda ile Devrimci Sol içinde sahte bir kahraman yaratılmaya çalışılıyor ve Devrimci Sol bölünmek isteniyordu.

Oligarşinin bu saldırısına oportünist sol da katılmıştı. Birçok siyaset Devrimci Sol'un bölündüğü yalanlarını yaymaya başlamıştı. Ayakları ülke toprağına basmayan devrimin sorunlarını görmekten uzak oluşları nedeniyle oligarşiye karşı güç olabilmeyi başaramayan oportünist sol, Devrimci Sol'un bölünmesinden, güç kaybetmesinden medet umarak M. K. hainini desteklediler. Ona yardımcı olabilmek için notlarını hapishane içinde ve diğer hapishanelere taşıdılar. Aslında Devrimci Sol'a karşı bu tavırları pek de sürpriz olmamıştı. Devrimci Sol'un DY tasfiyeciliğine karşı tavır alıp kendini ifade etmeye başladığı süreçte tasfiyecilikle birlik olup Devrimci Sol'u bölmeye çalışıyorlardı. Oportünist sol, Devrimci Sol'un uzlaşmacı olmayışı, başka partilerin Türkiye bürosu gibi çalışmaması, kendilerinin statükolarını sarsması ve oportünist kafa yapılarını ortaya çıkarması ile yürüttüğü mücadele karşısında hep ezilmiş ve düşmanlık beslemişti.

Oligarşinin ve oportünizmin bu çabaları bir sonuç vermeyecek ve hevesleri kursaklarında kalacaktı. Çünkü Devrimci Sol'un ideolojik sağlamlığı, yarattığı gelenekler, kültürü ve önderliğe bağlılığı bunun önünde engeldi. Oligarşi ve oportünizm bunu anlayamamışlardı, anlayamayacaklardı da.

İşte bunlardan dolayıdır ki aynı noktada buluşmuş ve Devrimci Sol'a karşı saldırıya geçmişlerdi. Sonuçta oportünizm "yüzlerce" kişiyi yanına alarak ayrıldı dediği M.K. haini, yanına tek bir kişi bile alamadan, tek başına bağımsızlar koğuşuna gidecek, hapishanede direnişi kırmak için idare ile işbirliği yapacaktı.

SAVAŞ ALANINDA BİR FAŞİST CUNTA VARDI, BİR DE DEVRİMCİ SOL

1981'lerden sonraki süreç devrimci, demokrat, yurtsever örgütler için olduğu kadar, ilerici, demokrat özelliklere sahip tüm emekçi halk örgütlülükleri için de oldukça zor yıllar olmuştur. Faşist cunta devrimcilere ard arda darbeler indiriyor; devrimcileri sokaklarda, dağlarda, mahallelerde, hayatın her alanında yok etmeye çalışıyordu. Tutsak aldığı onbinlerce devrimciyi de hapishanelerde işkencelerle yıldırma hedefliyor, devrimci kişiliklerini yok ederek davalarına ihanet ettirmeye zorluyordu. Ülkemizin dört bir

yanında devrimci avı sürerken burjuva partilere dahi yaşam hakkı tanımayan cunta, ABD emperyalizminin de desteğiyle istediği kurumları günde-me sokuyordu.

Yıllardır devrimcilerin peşinden gitmiş, faşizmin en aşağılık baskılarına rağmen devrimcileri sahiplenmekten vazgeçmemiş milyonlarca emekçi halk Amerikancı faşist cuntanın postalları altında ezilirken sol neredeydi? Ülkede oluk oluk kan akarken kendine “komünist”, “sosyalist” yaftası vuranlar ne ile meşguldüler? Kuşkusuz ki, faşist cuntanın saldırılarını boşa çıkarmanın, savaşmanın, direnmenin hesaplarını yapmıyorlardı. Çünkü, birçoğu daha cuntanın ayak seslerini duydukları andan itibaren kaçışın hesaplarını yapmış ve cuntanın gelmesiyle de hiçbir direniş göstermeden soluğu yurtdışında almıştı. Geride kalan birkaç istisnanın icraatı ise, cuntanın halkı sindirmek için başvurduğu baskı ve katliamlarına adeta seyirci kalmaktan ibaretti.

12 Eylül’den önce mangalda kül bırakmayan sol, gelinen aşamadaysa suskundu. Tabi yalnız bununla da kalınmıyor, savaşmamaya, direnmemeye ve kaçışa denk düşen, bunları meşrulaştırmayı hedefleyen teorilerin ardı arkası kesilmiyordu. Bunlara göre “cunta çok güçlüydü”, dahası “kitlelerin devrimci dalgası da düşmüştü”. O halde hemen “ricat” kararı alınmalıydı. Gerçekte ise, kendine ve halka güvensizliğin, korkaklığın bir sonucu olarak cunta “dev” gibi gözüküyordu gözlerine. Düşen ise kitlelerin devrimci dalgası değil, solun kendi dalgasıydı. Kitlelerin devrimci dalgasının kendiliğinden yükselmesini bekleyen bu anlayışlar, her halde kendilerine siz necisiniz, devrimciler ne için vardır, sorularının hiç sorulmayacağını düşünüyorlardı. Emekçi halkları faşist cuntayla baş başa bırakarak, hiçbir direniş göstermeden ülke topraklarını, savaş alanını terk etmenin adı ise “ricat” değil olsa olsa ihanet olabilirdi.

Elbette ki teslimiyete, ihanete denk düşen bu tavır, solun ideolojik-politik hattından bağımsız değildi. Savaşa göre örgütlenmemiş, ülke gerçeklerinden kopuk bir düşünce ve mücadele anlayışına sahip olan bu kesimler, doğal olarak, cuntaya karşı kararlı bir mücadele çizgisi tutturamazdı. Fakat ülkemizin içinde bulunduğu tablo ile birlikte düşündüğümüzde faşist cuntaya karşı direnmek her şeyden evvel onur mücadelesiydi. Sol ise bunu anlayamadı.

Devrimci Sol ise tüm eksik ve yetersizliklerine karşın devrimcilerin yok edilemeyeceğini, halklarımızın kolay kolay teslim alınamayacağını ve her koşulda mücadelesinin devam edeceğini daha cuntanın ilk günlerinde dostta ve düşmana göstermişti. Savaş alanında yalnız kalınmıştı ve daha da yalnız kalınacaktı. Ama asla emekçi halkı yalnız bırakarak, savaş alanı terk edilemeyecekti. Kesin kararlıydı Devrimci Sol. İlk sözü ne olduysa son sözü de o olacaktı. Ve tarihin ihanetler için ayırmış olduğu utanç sayfalarında değil,

kahramanlık destanları için ayrılmış en ak sayfalarında yer alacaktı.

1980-1985 DİRENME YILLARI

Düşmanın gücünü bölecek veya en azından dikkatini dağıtacak bir hareketlenmenin dahi olmadığı bu koşullarda, savaştan Devrimci Sol, faşist cuntanın yöneldiği tek hedef durumundaydı. Bir yandan savaşı yükseltmek göreviyle karşı karşıya olan Devrimci Sol, diğer yandan verilen kayıpların yerini doldurmak, dağılan güçlerini tekrar toparlamak göreviyle karşı karşıyaydı. Eğer bir yenilgi de alınacaksa bu ihanete denk düşen bir kaçışın sonucunda değil, bizzat savaşın içerisinde, hareketin kalan en son neferine kadar çarpışa çarpışa alınan bir yenilgi olmalıydı. Çünkü Devrimci Sol, Kızıl-dere manifestosunu yazan THKP-C'nin mirasını taşıyordu.

Devrimci Sol aldığı darbeler sonucu belli bir güç kaybına uğrasa da mücadelesini sürdürmeye devam ediyordu. Cuntaya karşı ortaya koyulan direniş, gerek sol tabanda, gerekse de halk kitlelerinde büyük bir moral yaratıyor, azımsanmayacak derecede bir sempatiyi açığa çıkarıyordu. Faşist cuntanın "devrimcileri yok ettik", "bitirdik" mesajını vermeye çalıştığı bir dönemde kendileriyle aynı acıları, üzüntüleri ve coşkuyu yaşayan, direnen ve savaştan devrimci bir örgütün varlığını hissetmek halkımız açısından büyük bir moral kaynağı oluyordu.

1981 yılı artık açık faşizmin bütün kurumlarıyla yerleşmeye başladığı bir süreçtir. Daha önceden var olan yarı-özerk kurumlar ortadan kaldırılıyor, sistem bütünüyle faşist otoritenin belirleyiciliğinde yeniden organize ediliyordu. Devrimci, yurtsever ve Kürt ulusal hareketlerine büyük darbeler indirilmiş, hemen tüm sol şu veya bu şekilde mücadele alanının dışına düşmüştü.

Cunta faşist saldırılarını yoğun bir şekilde sürdürürken yeni bir anayasa hazırlanması ve bu anayasadan sonra çıkarılacak seçim ve siyasal partiler yasalarıyla da yeniden "demokrasiye" geçileceği yönünde yavaş yavaş takvim açıklamaya başlamıştı. Cunta "anarşinin kaynağı" olarak gösterdiği üniversiteleri faşist bir disiplin altına almak için YÖK Yasası'nı bu süreçte gündeme getirdi. YÖK yasası Türkiye devrim mücadelesinde bu zamana kadar onurlu bir yer edinmiş olan gençliğin depolitize edilmesini amaçlıyordu. Faşizme ve düzene itaat edecek insanlar yetiştirmeyi hedefleyen ve gençliğin örgütlenmesini engellemeyi amaçlayan cunta bu amacına ulaşmak için Üniversiteler Kanunu'nu yeni baştan düzenleyerek YÖK kurumunu anayasa maddesi haline getirerek, bu yasayı da değiştirilemez maddeler arasına almıştı. Bu şekilde gençlik yeni bir kalıba dökülecek, kılık kıyafetlerden eğitimin faşistleştirilmesine, gericileştirilmesine kadar her şeye müdahale edilecek ve böylece de ülkesini ve halkını düşünmeyen apolitik bireyler yetiştirilecekti. Bunun önemini gören Devrimci Sol içinde

bulunduğu tüm olumsuz subjektif koşullarına rağmen mücadelenin ivmesinin iyice düştüğü koşullarda YÖK'e karşı mücadele kampanyası kararı aldı.

"CUNTA BİLİM, ÖZGÜRLÜK DÜŞMANIDIR", "ÜNİVERSİTELERİN FAŞİSTLEŞTİRİLMESİNE İZİN VERİLMEYECEK" şiarlarını temel alan Devrimci Sol, geniş çaplı bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürüttü. El ilanları dağıtıldı, duvar yazılamaları yapıldı. Pankartlar asıldı. Bu ve benzeri araçlarla sürdürülen, ajitasyon-propaganda çalışmaları sırasında ayrıca gençliğe ve öğretim üyelerine yönelik broşür ve bildiriler çıkarılarak koşulların elverdiği ölçüde öğrenci gençliğe YÖK konusunda bilgi verildi, alınması gereken tavrı açıklayan forumlar ve toplantılar yapıldı. Devrimci Sol'un zor koşullarda ve ağır baskıya karşı yürüttüğü bu kampanya, cunta sonrası sessizliğe gömülen üniversitelerde yeniden canlanmanın ilk işaretlerinden biri olmuştur.

1981 Kasım'ına gelindiğinde alınan bir darbeyle Devrimci Sol adeta yeni bir örgütsel bunalımın içine girdi. Cuntanın ilk aylarında yediği operasyondan sonra oluşturulan 2. MK ile mücadeleyi sürdüren Devrimci Sol, gelinen aşamada son operasyonla birlikte, 2. MK'dan da yurtdışı sorumlusu hariç hemen herkesi tutsak vermişti. Bu operasyonda 2. MK'nın siyasi sorumlusu Niyazi Aydın da tutsak düştü. Cuntaya karşı verilen savaşta en ön saflarda bulunan önderlerinin tutsak düşmesiyle Devrimci Sol dışarıda büyük bir otorite boşluğu yaşıyordu. Ve yüzlerce kadrosu ve taraftarı hapis-hanelerdeydi.

Devrimciler, ilericiler, yurtseverler yüzbinleri bulan sayılarla Mamak, Diyarbakır, Metris, Adana, Buca gibi pilot hapis-haneler başta olmak üzere faşist cuntanın toplama kamplarında vahşi ve insanlık dışı saldırılarla karşı karşıyaydılar. Mücadelenin genel olarak ivmesinin düşmesi ya da birçok örgütün tükenme aşamasına geldiği bu dönemde hapiste bulunan tutsakların cuntaya karşı alacakları tavır tarihsel bir öneme sahip olacaktı. Devrim ve karşı-devrimin iradesi bu kez de büyük oranda zindanlarda çarpışacak ve bu çarpışma Türkiye devrim mücadelesinin belli bir dönemine damgasını vurarak tarihe geçecekti. İki yol vardı: Ya cuntanın faşist yaptırımları, devrimcilikten vazgeçirme, pişmanlaştırma ve depolitizasyona uğratma saldırıları sonuç verecek ve devrimcilerin "bittiği" demagojilerine maddi kanıt olacaktı; ya da dişe diş, can bedeli yaratılacak direnişlerle devrimciler hala yenilmediklerinin, savaşı sürdürdüklerinin mesajını halka ulaştıracak ve devrim tarihinin en onurlu sayfalarını yazacaklardı. Bu süreçte hapis-hanelerin yüklendiği misyonu cuntanın, saldırılarına karşı alınacak olan devrimci tavrı DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş şöyle anlatıyordu:

“... Cuntaya karşı mücadele ve direniş objektif olarak hapishanelerde odaklaşmaya başlamıştı. Cunta da dünyada yaşanan olaylardan dersler çıkarmıştı. Devrimcileri tutsak almakla ve idam kararlarıyla mücadeleyi ancak geçici durdurabileceğini biliyordu. Ve sonuçta çok daha tehlikeli -yüksek boyutta- devrimci mücadelenin doğabileceğini düşündüğünden, tutsak aldığı devrimcilerin, özellikle önder konumda olanların düzene teslim olduklarını, pişmanlık getirdiklerini halka göstermek için yoğun bir propaganda savaşına girdiler. Baskı ve terörle sindiremedikleri, teslim alamadıkları halkı, psikolojik savaşla sindirmek ve teslim almak istiyorlardı. Bu oyunu bozmalıydık. Tutsaklık koşullarında da olsak, sadece kişisel onurumuzu kurtarmak için bir direniş değil, tüm baskı ve zor koşullarına rağmen, teslim olmadığımızı, devrimci düşüncelerimizi yaşattığımızı ve faşizmin bizi teslim alamayacağı mesajını verebilecek direniş biçimlerini ve bunu halka ulaştırmanın yollarını bulmalıydık. Cuntanın halka devrimcileri yanlış tanımasına, sindirilmiş göstermesine fırsat verecek tavır ve davranışlardan kaçınmalıydık. Direnişi tek tek devrimcilerin direnişi olmaktan çıkarıp, onbinlerce devrimci yurtseverin tutsak olduğu cezaevlerini, cuntanın teslim alamadığı direniş kalelerine dönüştürebilmeliydik. Ve direnişi halk kitlelerine yansıtarak yeniden moral ve coşku yaratıp, örgütlenmelerimizi yeniden geliştirmeliydik. (...)

Bir parti, örgüt önderliğiyle, tüm savaşçı ve kadrolarıyla tutsak düşebilir, büyük yenilgiler yaşayabilir. Buralar devrimcilerin sınav yerleridir. Bu sınavları başarıyla geçenler halka ulaşmakta güçlük çekmezler. Faşizmin mahkeme kürsülerini haklılığımızı ve devrimi haykırdığımız, faşizmi yargıladığımız kürsülere dönüştürmeliydik.” (86)

Koşullar ne olursa olsun cuntanın siyasi tutsaklar üzerindeki baskı-terör-yasak ve ideolojik saldırılarına sessiz kalınamazdı. Devrimci Sol dışarıda, hapishanelerdeki baskı ve terörün teşhir edilmesi, halk kitlelerinin, ilerici kuruluşların, aydınların ve dünya kamuoyunun dikkatlerinin hapishanelere çekilmesi amacıyla faaliyetlerini sürdürdü. Yenilen darbe ve verilen kayıplara ve cuntaya karşı verilen mücadelede yalnız olmanın verdiği birçok dezavantaja rağmen 1981 Eylül-Ekim ve 1982 Nisan-Mayıs aylarında iki kampanya örgütledi. “CUNTA DEVRİMCİLERİ TESLİM ALAMAYACAKTIR” ve “İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK” temel şiarı ile yürütülen teşhir kampanyaları hapishanelerdeki direnişlerle dışarıdaki mücadelenin birleştiği önemli mücadele dönemlerinden birini oluşturuyordu.

Aynı tarihlerde Devrimci Sol tutsakları Metris Askeri Hapishanesi’nde sürdürülen işkence ve baskılara karşı iki açlık grevi örgütlemişlerdi.

Sol açısından ise, dışarıdaki tavrı ile içerideki tavrı arasında hemen hiç-

bir fark yoktu. Oligarşinin devrimcileri teslim alma saldırılarını geri püskürtmek için Devrimci Sol tutsaklarının gündeme getirdiği AG eylemlerine karşı aynı anlayışlarını sergilemekten çekinmiyorlardı. Bu anlayışlar kendilerine direnme önerisiyle gidenleri “gelişmeleri abartmakla” suçlayabiliyorlar, “baskıların tırmanışı söylendiği kapsamda görünmüyor” diyebiliyorlardı. Hatta kimileri daha “cüretli” davranarak “Sıkıyönetim komutanları değişti, bekleyelim” diyebilecek kadar umutluydu gelişmelerden. Zorlamayla da olsa direniş içerisinde yer alanlar ise, direnişlerin ilerleyen aşamalarında gündeme gelen en ufak bir hak kırıntısıyla yörüngesini şaşırarak direnişin kırılmasına neden oluyor ve objektif olarak düşmanın gücüne güç katıyordu.

1982 yılı 15 Mart’ının Türkiye devrim mücadelesi açısından anlamı oldukça önemlidir. Bu tarih Devrimci Sol Ana Davası’nın başlamış olduğu gündür. Devrimci Sol Ana Davası, devrimcilerin değil, cuntanın yargılandığı, mahkeme kürsülerinde devrimcilerin haklılığının, meşruluğunun haykırıldığı ve dünyada çok az örneği olan tarihi bir siyasi savunmaya sahne olmuştur. Yaprığın dahi kımıldamadığı, tam bir sessizliğin hüküm sürdüğü bu dönemler, cuntanın kuşatması altında, devrimci hareketin savunulup cuntanın mahkum edilmesi, sola, demokrat kamuoyuna ve halka büyük moral olmuştur.

Yine Devrimci Sol, hapishanelerde, idam sehпalarında, mahkeme kürsülerinde Türkiye halklarının sesi olan devrimci tutsakları desteklemek ve kamuoyunun dikkatini hapishanelere ve mahkemelerde yaşanan olaylara çekmek amacıyla bir kampanya gerçekleştirildi. Devrimci Sol Ana Davası’nın başladığı ilk günde örgütlenen bu kampanyayla “Cunta Devrimcileri Yargılayamaz” temel şiarıyla ilk anda Devrimci Sol davası nezdinde tüm sıkıyönetim mahkemelerinin faşist yüzünü ortaya çıkarmayı ve buraların oligarşinin devrimcileri imha etme politikasının bir aracı olduğunun teşhir edilmesi amaçlandı. 15 Mart sabahı İstanbul’da ve birçok şehirde insanlar duvarlara yazılmış olan “Cunta Devrimcileri Yargılayamaz” sloganlarını okudular. Yine birçok şehirde el ilanları, bildiriler, pankartlar vb. gibi araçlarla tutsakların sesi Türkiye halklarına ulaştırılmaya çalışıldı.

Devrimci Sol Ana Davası’nın açılmasından sonra mahkeme kürsülerini devrimcilerin oligarşiyi yargıladığı kürsüler haline getiren Devrimci Sol tutsaklarının sesi ülke ve dünya kamuoyuna daha sonraki yıllarda duyurulmuştur. Bu amaçla Devrimci Sol tarafından tanıtım broşürü, yurtdışında destek yürüyüşleri, protesto eylemleri, onbinlerce bildiri, el ilanı, pankart asma eylemlerinin yanı sıra uluslararası demokratik kuruluşları bu doğrultuda harekete geçirmeyi amaçlayan çabalar sürekli kılınmıştır.

1982 yılı ortalarına gelindiğinde zaten yediği darbeler sonucunda oldukça güç kaybetmiş olan Devrimci Sol gündeme gelen yeni operasyonlar ile birlikte tekrar gerileyiş sürecine girdi. Özellikle örgütün başına geçecek insan sıkıntısı büyük bir sorun olarak kendini hissettiriyordu. Fakat kısa bir sürede bu açığı belirli oranlarda giderebilen Devrimci Sol, yeniden toparlanma sürecine girdi. Darbe-toparlanma kısır döngüsü içerisinde mücadelesini sürdüren Devrimci Sol, gücü oranında gelişmelere müdahale ediyor ve hemen hiçbir politik gelişmeye tavırsız kalmıyordu. Fakat bu tavırlar istenilen sonuçları yaratmaktan uzak kalıyordu. İçinde bulunulan bu tablo ile 1982 yılı sonlarına kadar gelindi.

1982 Aralık ayında ise, faşist cunta önünde engel olabilecek tüm devrimci, demokrat ilerici, aydın vb. güçleri büyük oranda etkisizleştirmişti. Bu ana kadar cuntaya karşı verilen en ciddi mücadelenin sürdürücüsü olan Devrimci Sol da yediği darbeler sonucunda birçok önder kadrosunu, savışısını, taraftarını tutsak vermişti. Durum böyle olunca da, cunta açık faşizmini kurumlaştırmak anlamına gelen faşist anayasasını oylamaya sokmakta bir sakınca görmemişti. Anayasa oylaması, cuntanın programını hayata geçirebilmesi anlamında oldukça önemli bir adımdı. Bu yüzden daha aylar öncesinden tehdit ve gözdağı kampanyasına başlayan cunta şefleri en ufak bir muhalefete dahi tahammüllerinin olmadığını mesajını veriyorlardı. Bu halka olan güvensizliklerinin bir sonucuuydu. Milyonlarca halkı, baskı ve terörle sindiren faşist cunta tabi ki halka güvenemezdi. Dolayısıyla da halkın bu oylamada alacağı olası bir karşı tavır, uykularını kaçıırıyordu cunta şeflerinin. Bu anayasanın içeriği toplumun geleceğini derinden etkileyeceğinden oldukça önemliydi. Oligarşinin dışında kalan hemen tüm kesimlerin çıkarlarını olumsuz yönde etkileyen cunta anayasasına karşı alınacak tavır da oldukça önemli gelişmeleri beraberinde getirebilirdi. Bu yüzden, kendine devrimciyim, demokratım, yurtseverim diyen herkes bu faşist anayasanın niteliklerini teşhir etmek, cuntaya ve onun faşist anayasasına karşı oluşan memnuniyetsizliği açığa çıkarmak ve cuntanın oyununu bozmak göreviyle karşı karşıyaydı. Tüm bunlardan dolayı oylamaya katılarak "Anayasaya Hayır" demek faşizme hayır demektir. "Anayasaya Hayır" demek, "faşist cuntaya hayır" demektir.

Devrimci Sol yaptığı bu değerlendirme doğrultusunda başlattığı "Faşist Cuntanın Anayasasına Hayır" kampanyasıyla tavrını belirledi. Bu kampanya doğrultusunda "Anayasaya Hayır" mesajını tüm halka ulaştırmak için yoğun bir çalışma yürüten Devrimci Sol, bildiri, el ilanı, mektup, pankart, yazılama, telefonla bilgi verme gibi yöntemlerle, anayasanın niteliğini, yaratacağı ortamı gücü elverdiği oranda halk kitlelerine anlatmaya çalıştı. Onları "hayır" oyu vermeye çağırdı.

"Biz, **BİZ**

Devrimin, siyasi kimliğin savunulduğu Devrimci Sol Ana Davası

Devrimciler, **DEVRİMCİLER**,
Yurtseverler, **YURTSEVERLER**,
Demokratlar, **DEMOKRATLAR**
Faşizme Karşı, **FAŞİZME KARŞI**,
Mücadele edenler olarak, **MÜCADELE EDENLER OLARAK**,
Halkımıza, **HALKIMIZA**
Baskı ve, **BASKI VE**,
Şiddet uygulayan, **ŞİDDET UYGULAYAN**
Türkiye Halklarına, **TÜRKİYE HALKLARINA**
Açlık, **AÇLIK**
Yoksulluk, **YOKSULLUK**
Sefalet getiren, **SEFALET GETİREN**
Bu Anayasayı, **BU ANAYASAYI**
Protesto ediyoruz, **PROTESTO EDİYORUZ**”

Bu ses 2 Kasım 1982’de Devrimci Sol III. Davası’nın ilk duruşmasına çıkan devrimci tutsakların sesiydi. Devrimci Sol tutsakları cunta anayasasının faşist niteliğini ve devrimcilerin alması gereken tavrı açıklayan bir dilekçeyi mahkemeye verdiler. Ve ikiyüzden fazla tutsak hep bir ağızdan faşist anayasayı protesto eden bir metni toplu olarak haykırdılar. Sıkıyönetim mahkemelerinin tüm engelleme çabalarına rağmen Devrimci Sol tutsakları operasyonlar ve ağır cezalar pahasına bu vb. yöntemlerle düşüncelerini

halka ulaştırmak için çaba sarfettiler.

Hapishanelerden yükselen ses “Anayasaya Hayır” kampanyasına büyük bir g katarken yurtdışında da kampanya tüm hızıyla sürdü. Avrupa demokrat kamuoyuna ve Türkiyeli işçilere cunta anayasasının içeriği, ülkemizde yarataağı siyasi, sosyal, ekonomik sonuçları anlatıldı. Bu alışmalar zaman zaman silahlı-silahsız gösteriler biçiminde sürdü. Naklen yayınlanan bir futbol maçı sırasında Viyana’daki sahaya giren Devrimci Sol militanları ellerinde taşıdıkları “FAşİST CUNTANIN ANAYASASINA HAYIR” yazılı bir pankartla ülkemizde yaşanan gelişmelere ve Devrimci Sol’un tavrına tüm dünyanın dikkatini çekmeye çalıştılar. Türkiye’de ise, milyonlarca insan bu görüntüleri izledi. Tüm bu eylemlerin yanında esas olarak bu kampanyaya damgasını vuran ve tüm dünya kamuoyunun dikkatlerini ülkemiz üzerine çeken eylem, Türkiye’nin Köln Başkonsolosluğu’nun Devrimci Sol militanları tarafından basılıp işgal edilmesi eylemi olmuştur. Oldukça zor koşullarda gerçekleştirilen bu eylem ülkedeki koyu sansür ve baskı ortamında “Anayasaya Hayır” sloganını bütün ülkeye yayamayan hareketin sesini daha geniş kitlelere ve dünya kamuoyuna duyurabilmesi anlamında önemli bir sonuç yaratmıştır.

Eylemin yarattığı diğer bir sonuç ise, 12 Eylül ile birlikte mltteciliği tercih eden Türkiye solunun, yurtdışında, metropollerin havasına uyarak sessizliği, mcadelesizliği, icazetçiliği seçmesi karşısında militanliğı ve kararlılığı taşıyan bir özelliğe sahip olmasındandır. Bu yanıyla solun statükoları sarsılmış, sol tabanda ise büyük bir moral yaratmıştır.

Eylemin içerisinde bulunan Devrimci Sol militanı bu eylemi ve gelişmeleri şöyle anlatıyor:

“Açık faşizmin kurumlaştırılmasında cuntanın temel taşlarından biri olan faşist 1982 Anayasası’na ‘kefil’ olan cunta şefi Kenan Evren, anayasayı tanıtım gezilerine başlıyor, her gittiği yerde bu anayasaya karşı çıkmanın ‘vatan hainliği’ olduğunu söylüyordu. Anayasa referandumuna ilişkin sadece ‘evet’ yönünde propagandanın serbest olduğu bu süreçte, karşı kampanya yürütmek ve hatta görüş belirtmek bile yasaktı.

(...)

Eylem için Köln Başkonsolosluğu tercih edilmiş, uzun süre istihbaratı yapılmıştı, konsoloslukta işi olan ve sıradan vatandaş görüntüsüyle Başkonsolosluğa girip çıkan yoldaşlarımız, içerinin ve dışarının istihbaratını tamamlamışlardı.

Eylemde 10 yoldaşımız görev alacaktı. Ancak, eylem yerinde denetim sağlandıktan sonra arkadaşlarımızdan büyük bölümü eylem yerini sessizce terk edecek, içeride az sayıda yoldaşımız kalacaktı. İçerde kalacakların sayısında duruma göre küçük değişimler olabilecekti. Ve buna karar verecek olan da eylem sorumlusu yoldaşımızdı.

Eylemin başlama işareti verildiğinde bir kısım arkadaşımız Başkonsolosluğun içinde bulunuyorlardı. İşlem yaptırmak üzere gelmiş vatandaş görüntüsünde binadaki yerlerini almışlardı.

Dışarda bulunan yoldaşlarımızdan biri elindeki gaz tabancasıyla birkaç kez ateş edince bir panik havası başladı. Ve bu panikten yararlanan yoldaşlarımızın bir kısmı koruma görevlilerini etkisiz hale getirirken, diğerleri bina içeriyi girdiler. İçeri giriş sırasında yoldaşlarımız yanlarında bulunan diğer silahları kullanmadılar. Oysa Türk basını eylem sırasında ayağından yaralanan bir vatandaşı, yoldaşlarımızın vurduğu biçiminde lanse etmek istedi. Ancak, Alman yetkilileri bu kişinin olay bölgesinde görev yapan ve olaya müdahale etmek isteyen bir Alman polisinin silahından çıkan mermiyle vurulduğunu açıkladılar. Buna rağmen bu durumu kabullenmek istemeyen cunta şakşakçısı basın gerçeği atlamak istedi.

İçerideki paniği bir an önce yatıştırıp harekete geçen yoldaşlarımız içerdekilere sakin olmalarını, söylenenleri yerine getirirlerse kimseye dokunulmayacağını -eylemin amacını da anlatarak- belirttiler. İlk uyarılardan sonra dışarıdan gelenlerle birlikte sayıları on olan yoldaşlar içerdekilerin üzerlerini ve çekmeceleri vb. aramaya başladılar. Konsolosluk koruma görevlilerine ait silahlara el konuldu. Arama işlemi yapıldıkça içerdeki personel ve vatandaşlar bir yere toplandılar ve kendilerine bir kez daha eylemin amacı, herhangi bir direnme tavrı gösteren olursa buna karşılık verileceği, ama söylenenlere uyarılsa kimseye zarar gelmeyeceği anlatıldı.

Eylemin başlangıcında içerdeki yoldaşlarımızla dışardakiler arasında aynı anda harekete geçme parolası olan 'havaya ateş açma', başkonsolosa kendisini korumak için odanın kapısına çelik dolap dayama fırsatı vermişti. 16 saatlik eylem sırasında bu odada kalan başkonsolosu çıkarmak büyük bir zorluk değildi, ancak böyle bir çaba onun ölümüne yol açabilirdi. Bu da eylemin amacından çıkmasına, eyleme ilişkin karalamalara yol açacaktı. Başkonsolosu cezalandırmak gibi bir düşünce ile gidilmediğinden, içerde kendi kendini mahsur bırakan başkonsolosun odasında kalmasına sessiz kalındı, müdahale edilmedi.

Eylemin başlangıcından kısa bir süre sonra başkonsolosluk çevresi Alman GSG-9 komandolarınca çevrildi. Mogadişu baskınına gerçekleştiren GSG-9'lar 'rehineleri kurtarma operasyonu' için hazırlıklara başladılar.

Eylemin başlangıcından bir süre sonra yoldaşlarımız önce çocukları ve kadınları, daha sonra hastaları dışarı bıraktılar.

(...)

16 saat süren eylemimiz sırasında birçok anti-faşist grup eylem yerine gelerek dayanışma gösterileri yaptılar. Aynı şekilde dayanışma gösterisi düzenleyenlerin arasında yine bizim arkadaşlarımız da yer aldılar. Eylemin başlangıcından itibaren dünyaya, Batı Avrupa radyo ve tv'leri birinci ve ikin-

ci haber olarak duyurdular. Eylemin amacı binaya asılan Türkçe-Almanca 'Faşist Anayasaya Hayır' pankartı, yoldaşlarımızın Alman polisiyle pazarlıklarına ait görüntüler verildi. Aynı şekilde Alman basını da eyleme geniş yer verdi. Dışardaki yoldaşlarımız da Alman anti-emperyalistlerinin denetiminde bulunan bir korsan verici aracılığıyla 'Kızıldere Radyosu' adı altında Almanya'daki bir milyonu aşkın Türkiyeli işçinin dinlediği Köln Radyosu'nun bulunduğu dalga üzerinden yayın yaptılar. Bu yayında hareketimizin görüşleri ve eylemin amacı anlatıldı. Alman anti-faşistleri ve anti-emperyalistleri eyleme sıcak bakıp destek verirken, Türkiye solu tam tersi bir tutumla ya eylem hiç olmamış kabul etti ya da eylem kendilerine karşı yapılmış gibi, karşı-propagandaya giriştiler. Eylemin 'yabancı düşmanlığını körüklediğini' düşünenler oldu. 'Maceracı bir grup' tarafından yapıldığını söyleyenler de oldu. Çok geniş bir yelpazede eyleme saldırıya geçildi. Ama Türkiye solu başta geliyordu.

Eylemin başlangıcından sonraki 16 saat içinde eylemimizle gerekli etkinin yaratıldığı, eylemin amacına ulaştığı kararına varılarak rehinelere serbest bırakıldı ve yoldaşlarımız Alman polisine teslim oldu. Ve bu eylemden dolayı açılan davada, yoldaşlarımız dört-beş yıl arasında ceza aldılar. Ve bu süreyi Alman hapishanelerinde doğrudan yatarak tahliye oldular.

Eylemin dünya kamuoyunda yarattığı etki ve sesini duyurması karşısında TRT de eylem haberini görüntüleriyle vermek zorunda kaldı. Sansür duvarlarını yurtdışındaki bir eylemle parçalayan hareketimizin kazandığı prestiji yok etmek için faşist cunta şefi Kenan Evren anayasayı tanıtım toplantıları çerçevesinde yaptığı İstanbul-Taksim mitinginde eyleme değinerek, Devrimci Sol hakkında 'bilgi verip eylemin özünü karartmaya, Devrimci Sol'u güçsüz göstermeye çalıştı. Ancak, bu çabası tam tersi bir sonuç yarattı. 'Anayasaya hayır demenin bize hayır demek olduğunu' söylemek zorunda kaldı..."

Bu kampanya yaşanan tüm olumsuz koşullara, olanaksızlıklara rağmen halklarımıza duyulan tarihsel sorumluluğun gereği her türlü risk göze alınarak gerçekleştirilmişti.

Sonuç itibarıyla faşist cuntanın demagojisi, baskı ve tehditlerinin de etkisiyle anayasa oylaması büyük oranda "evet" oylarıyla sonuçlanmıştır. Keza "hayır" demek için en ağır bedelleri göze almanın gerektiği bu koşullarda tersi bir gelişmenin olması da çok zor bir ihtimaldi. Hareketin içinde bulunduğu o günkü koşullarda, bu oylamayı cuntanın aleyhine çevirmekten oldukça uzaktı.

Evet, kendine devrimciyim, demokratım vb. diyen herkesin önündeki görev "Anayasaya Hayır" demek ve bunun propagandasını yapmaktır. Devrimci Sol bunu yaptı.

Yine bu süreçte çeşitli sol grupların anayasa oylamasına yönelik boykot vb. bazı yaklaşımları olmuştur. Halk kitlelerinin zorla sindirildiği, devrimci hareketlerin yediği darbeler sonucu iyice etkisizleştiği, birçok sol grubun ise mücadele alanını terk ettiği ve sonuçta güçlü bir alternatif hareketin olmadığı o günkü koşullarda "Boykot Taktiği"ni gündeme getirmek demek, içinde bulunulan koşullardan bihaber olmak demektir.

Ülkede varlığı bile hissedilmeyen birçok siyasi grup kapağı attığı yurtdışında bol bol ülke tahlili yapıyor, adeta her şeyi yeniden keşfediyordu. Türkiye halkları adına "Cepheler", dergiler, demeçler, birbirleriyle kavgalar, inkarcılık almış başını gidiyordu. Verilmeye çalışılan mesaj ise hep aynıydı. Sözde bir şeyler yapıyorlarmış havası yaratılmaya çalışılıyor, "yapacağız", "edeceğiz" söylemlerinin ardı arkası kesilmiyordu.

Başını PKK ve DY'nin çekmiş olduğu ve kendilerine Faşizme Karşı Birleşik Devrimci Cephe (FKBDC) adını veren esasta ise mülteci bir "cephe" olan bir oluşum tam anlamıyla böyle bir atmosferin sonucunda kurulmuştur. Türkiye'de ulusal baskı altında bulunan Kürt halkının emperyalizme ve oligarşiye karşı örgütlenmesini ve Kürt-Türk halklarının birlikte ortak mücadelesini savunan herkesi "sosyal şovenist", "Kemalizm uşaklığı" vb. ile suçlayan Kürt milliyetçi hareketi PKK ve DY oportünizmi "Türkiye'de ve Kürdistan'da hiçbir sol yapı yalnız başına kitleleri örgütleyemez" söylemleri ile biraraya geliyor, "cephe" kuruyordu. Bu "cephe"nin içinde bulunan sol gruplara yön veren ise kendilerine, ideolojik-politik hatlarına olan güvensizlikleri ve pragmatizmdi. Bu düşünceler ile hareket eden bu anlayışlar PKK'nin milliyetçi bakış açısına prim vermekte hiçbir sakınca görmemişlerdi. Dün savundukları her şeyi, söz konusu olan subjektif kaygılar olunca bir anda unutuveren bu anlayışların siyasi ahlaktan ne anladıkları ise şüphelidir.

PKK'nin ise böyle bir "cephe"nin içinde bulunmasının temel nedeni; 12 Eylül'le birlikte cuntanın Kürdistan'da Kürt milliyetçi hareketlere vurduğu darbelerden büyük oranda payını almış olmasıdır. PKK 12 Eylül'de aldığı darbelerin etkisiyle tamamen faaliyetlessiz kalmış ve ciddi bir direniş bile göstermeden "Geri çekilme" adı altında ülkeyi terk etmiştir. PKK'nin, bu mülteci "cephe"nin içinde kaldığı sürece silahlı mücadele anlayışından uzaklaşması ve giderek sağa kayma süreci içine girmesi kaçınılmaz olacaktı. Yine, bu mülteci "cephe"nin anayasa oylamasına karşı sergilediği tutum, bu anlayışların ülkedeki mücadeleye ne şekilde yaklaştıklarının mantığını ortaya sermesi açısından önemli bir örnektir. Anayasa referandumuna karşı takındıkları tavrı şöyle dile getiriyorlar: "Halklarımızın gerçek ve en önde gelen savunucuları olan bizlerin, devrimcilerin bugün Anayasa diye bir sorunu yoktur." Kitlelerin ekonomik-demokratik, sosyal-siyasal ve hatta kültürel alanlardaki yaşamlarını etkileyecek olan ve bir yerde yaşamları-

na yön verecek olan anayasa referandumu halklarımızı derinden ilgilendiriyor ama kendilerini halklarımızın “en önde gelen savunucuları” ilan edenleri hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Kitlelere “İster hayır deyin, ister seçim sandığına gitmeyin” diyerek apolitik bir yaklaşım sergileyen bu “cephe”, ülkedeki siyasal gelişmelere karşı duyarsızlığını açık bir şekilde göstermiştir.

Devrimci Sol ise bu “cephe”nin ülkemizdeki mücadeleye hiçbir etkisi olmayacağını, yenilgi psikolojisinin bir sonucu olarak gündeme gelen bu oluşumun uzun süre ayakta kalamayacağını ısrarla vurgulamış ve çıkarmış olduğu “Cephe Üzerine” adlı broşürle birlik ve cephe anlayışının nasıl olması gerektiğine işaret etmiştir. Devrimci Sol aynı broşüründe cuntaya karşı savaşmak isteyen tüm anti-faşist, anti-emperyalist güçleri mültecilik koşullarında değil bizzat ülke topraklarında, savaş alanında güç ve eylem birliği temelinde birleşme ve mücadele etmeye çağırmıştır. Bu çağrılar da duyulmamazlıktan gelindi ve birbirlerini suçlamaya başlayarak dağıldılar. Geçmişte birbirlerini yiyen bu siyasetler nasıl biraraya gelmiş ve kaynaşmışlardı? O çok büyük misyonlar yükledikleri “cephe” ile neleri başarmışlardı, geline aşamada neden dağılmışlardı? Tüm bu soruların cevabı ise yoktu. Türkiye halklarına karşı herhangi bir sorumluluk taşımayan bu anlayışlar doğal ki bunların hesabını da verme gereğini duymadılar.

HERKESE VE HERŞEYE RAĞMEN SAVAŞARAK VE DİRENEREK GEÇEN ZOR YILLAR

Devrimci Hareketin faşist cuntaya karşı savaşında güç kaybına uğraması ve mücadeleyi daha alt boyutlarda sürdürmek zorunda kalmasıyla ‘82 ortalarından itibaren tartışılan, değerlendirilen birçok gelişme “Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele” adı ile broşür olarak yayınlandı. Siyasi arenaya çıktığı andan beri her koşulda mücadeleyi sürdürme anlayışıyla hareket eden Devrimci Sol, hata ve eksiklerini açıklamaktan, halka hesap vermekten de hiçbir koşulda kaçınmamıştır. Bunun temelinde halka ve kendine olan güven vardır. Devrimci Sol bu broşürle içinde bulunduğu durumu açıklamış, eksik ve zaafalarını saptayıp bunların aşılmasını önüne hedef olarak koymuştur. Bunu yaparken oportünizmin yıllardır yaptığı gibi pratiğe ışık tutmayan, dogmatik bir kafa yapısıyla hareket eden, içi boş polemiklere girmemiş, yüklendiği tarihsel misyonun bilinciyle hareket etmiştir. Böyle bir anlayışla hareket eden Devrimci Sol, ‘83 Değerlendirmesi’nde şunları gündeme getirmişti:

- Cuntanın geliş nedenleri ve bugünkü durumu,
- Şehir-kır diyalektik bütünlüğü içerisinde PASS anlayışı,
- Hareketimizin gelişimi ve güç kaybına uğramasının nedenleri,

- Siyasi mücadeleye bakışımız ve sağ-sol anlayışların bakışları,
- Bizim için oldukça önemli ve yeni bir alan olan yurtdışında mücadeleye bakışımızın ne olması gerektiği,
- “Mahkemeler, İşkence ve Cezaevleri” konusunda ise; günümüzde onbinlerce siyasi tutsağın bu alanda bulunuyor olması ve faşizmle mücadelenin devam ettiği bu alanda anlayışımızın ne olması gerektiği,
- Genel olarak sola bakışımız, solun durumu ve “ricat” taktiğinden ne anladığı ve ricattan ne anlaşılması gerektiği.

Devrimci Sol bir yandan cuntaya karşı mücadeleyi gücü oranında yükseltmek, diğer yandan da aldığı yaraları sarmak ve toparlanma süreciyle karşı karşıyaydı. ‘83 değerlendirmesiyle Devrimci Sol’un kararı; her şeye rağmen direniş hattında ısrar etmek ve mücadeleyi yükseltmek olmuştur.

1983 ocak ve şubat aylarında henüz daha gerçek anlamda toparlanamamışken hareket büyük bir operasyonla baş başa kaldı. Devrimci Sol, tüm kayıplarına rağmen mücadelesini ‘83 yılına kadar kesintisiz sürdürmüştü. Fakat ‘83 başlarında yenen bu operasyonla en zor dönemlerinden birini yaşıyordu. Devrimci Sol birçok yönetici, önder kadrosunu, savaşçısını tutsak vermiş, neredeyse tüm olanakları düşmanın eline geçmişti. Artık savaşı yükseltmek, faşist cuntanın programını bozmak bir yana kelimenin gerçek anlamıyla dışarıda örgütsel olarak yok olmanın eşiğine gelmişti. Geçmiş dönemlerde yaşanan her operasyon sonrasında hareketin yönetim boşluğu büyük oranlarda giderilebiliyor ve kısmen de olsa belli bir toparlanma sağlanabiliyorken, şimdi ise hareketin yönetimini üstlenecek yeteri kadar tecrübe ve birikime sahip insan bulamama tehlikesiyle karşı karşıya kalınmıştı. Hareketin ilişkileri ne durumdaydı ve nerelerdeydi, var olan ilişkilerin güvenilirliği ne derecedeydi, hareketin başında kimler vardı, kimler olacaktı..., vb. birçok soru tam anlamıyla sır olma özelliği taşıyordu. Fakat her şeye rağmen geride kalan ilişkiler toparlanmalı, hareketin savaş gücü hemen hemen yok derecede olsa da mutlaka ama mutlaka Devrimci Sol örgütsel varlığını devam ettirmeli, direnişini sürdürmeliydi. Çünkü geline aşamada cuntaya karşı verilen savaş yok olmak veya var olmak temelinde sürüyordu.

İçinde bulunulan bu zor koşullarda devrimci hareketin sorumluluğunu yüklenen, sürecin getirdiği ağır yükü büyük bir özveri, bağlılık ve kahramanlık örnekleriyle omuzlayan önder kadrolardan birisi de Sabo olmuştur.

Bu sürecin zorluklarını, hareketin içinde bulunduğu durumu ve Sabo’nun sergilediği özveriyi DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş şöyle anlatıyor:

“(...) Kalan hemen tüm ilişkileri deşifre olmuş ya da şaibe altındaydı.

Para, silah, ev, hiyerarşik bir ilişki ağı hemen hemen hiçbir şey kalmamıştı. Dersim’de varlığını sürdüren ama aktivite içinde olmayan bir silahlı kır birliğimiz, başta İstanbul olmak üzere çeşitli kentlerde tutsak düşmeyen, çoğunlukla tek tek insanlarımız ve vakıf olamadığımız potansiyel ilişkiler vardı. Bütün bu ilişkileri toparlamak, yeniden örgütlenmeyi sağlamak, olanaklar temin etmek gibi oldukça ağır bir yük, bu yoldaşlarımızın omuzlarında idi. Yoldaşlarımız bu yükün ağırlığına ve deneyimsizliklerine rağmen hareketi büyük bir coşkuyla sahiplenerek, üzerlerine düşen bu sorumluluğu hiçbir kaygı duymadan yerine getireceklerinden endişe etmememiz gerektiğini belirterek göreve başladılar. Sabo bu süreçte birinci dereceden sorumluluk üstlenmesiyle, sahiplenme duygusu, inancı ve görev bilinciyle çok hızlı bir yükseliş grafiği çizerek, yönetme sanatını öğrenecekti, kendisine yol gösterecek hiç kimse olmadan, kendi bilinci, sezgileri, uyanıklığı ve deneyleriyle doğruyu bulmak zorundaydı. Cezaevinden yardımlar olmasına karşın bunlar sürekliliği olmayan sınırlı katkılardı. Sabo bu sorumluluğu üstlendiğinde ilişki kurduğu insanların birkaçı hariç, onun gerçek kimliğini de bilmiyorlardı. Hareketimizin bu sürecinde, saflarımızda bugün olduğu gibi henüz kadınlarımız savaş içerisinde kendilerini kanıtlayacak konumda değildiler. Kadınlara, erkek egemen toplumun düşünceleriyle yaklaşmak, küçümsemek ve dolayısıyla daha çok yardımcı işlerde kullanmak ağır basan düşünceydi. İlişkilere girerken, yönetirken kadın olarak bu gerçekle de mücadele etmek ve kendisini kabul ettirmek zorundaydı. Belirttiğimiz gibi bu günler tek bir ev, ceplerinde dolmuş parası dahi bulamadıkları bir süreçtir. Cezaevinden komün masraflarını kısarak yaptığımız katkılar ancak çok kısa bir süre ayakta kalmalarını sağlayabiliyordu. İstanbul cezaevlerinde ulaşabildiğimiz bütün tutsaklarımız arasında yaptığımız araştırmalarımızda geçici de olsa evlerini kullanabileceğimiz yakını ve tanıdığı olanlar çıkarılarak dışarıya iletildi. Bunların bir kısmı geçici de olsa sokakta kalmalarını engelledi...” (87)

Evet, içinde bulunulan tüm olumsuzluklara, ihanetlere, yılgınlık ve karamsarlık rüzgarlarına rağmen mücadelenin sürmesi gerektiği bu koşullarda Sabo hiçbir kişisel kaygıya düşmeden bu görevini sürdürmeye çalıştı. Geri çekilme, karamsarlık, bireysel kaygılar onun kişiliğine yabancı duygulardı. Devrimci Sol’un birinci dereceden sorumluluğunu yüklendiği bu süreçte kendisinin de başında olduğu bir ekiple intihar eylemi gerçekleştirme önerisi, reddedilmişti. Keza bu sürecin temel görevi örgütü yeniden toplamaktı. Ancak içinde bulunulan koşullarla birlikte değerlendirildiğinde bu öneri Sabo’nun özverisinin, bağlılığının, önder devrimci kişiliğinin aynası durumundaydı.

Sabo ve diğer yoldaşları şahsında büyük bir fedakarlık ve özverilere ta-

nık olan bu yıllar diğer taraftan ise ihanetlere, kaçışa ve komplolara tanık oluyordu.

Yenilen darbelere, ihanetlere rağmen her koşulda direniş hattında kalmayı esas alan Devrimci Sol, yeniden toparlanma sürecini yaşarken, faşist cunta 'demokrasiye' geçiş programına devam ediyordu. Artık cuntacıların önünde programlarını aksatacak hiçbir engel kalmamıştı. '82 Anayasası halka baskı ve tehdit altında zorla onaylatılmıştı ve 1983 Kasım'ına gelindiğinde ise artık rahatça seçimleri yapabileceklerdi.

6 KASIM SEÇİMLERİ VE DEVRİMCİ SOL'UN TAVRI

Açık faşizmin kurumsallaştırılmasında önemli bir adım olan 6 Kasım 1983 seçimleri, askeri faşist cuntadan sivil faşist döneme geçişi ifade ediyordu. Ve cuntanın hazırladığı koşullarda, aslında cuntanın halka kendisini bu sefer de partisi aracılığıyla onaylatma amacından başka birşey değildi. Milliyetçi Demokrasi Partisi (MDP) ve Halkçı Parti (HP) isimli iki parti kurularak, kendi partilerinden biri aracılığıyla iktidarını sivil görünüm altında sürdürmek istiyordu. Cuntacılar için tablo tamamlanmıştı. Dünya Bankası ve IMF'nin güvenilir adamı Özal'ın ANAP'ı kurarak cuntaya rağmen seçimleri kazanması cuntanın "demokrasi" oyununu bozsa da, faşizmin kurumsallaştırılması açısından hiçbir şey değişmedi.

Barışçıl politik mücadele biçimleriyle cuntanın seçim oyununu bozmayı ve halka seçimlerin, faşizmin kendi ömrünü uzatmak demek olacağının propagandasını ve sivil faşist kurumlaşmanın iç yüzünü teşhir etmeyi önüne koyan Devrimci Sol, "CUNTANIN SEÇİM OYUNUNU REDDEDELİM" sloganıyla bir kampanya başlattı. Bildiri, broşür, el ilanı vb. gibi yöntemlerle halka ulaşılmaya çalışıldı. Devrimci Sol, Ekim 1983'te yayınladığı "FAŞİZMİN SEÇİM OYUNUNU REDDEDELİM" adlı broşürde mevcut durumu ve gelişmeleri tahlil ederek, alınması gereken tavrı şöyle belirliyordu:

"-Amerikan emperyalizmi ve faşist diktatörlüğün (cuntanın -bn) işçi sınıfı ve emekçi sınıf katmanlarına dayattığı seçim oyununu reddetmeliyiz. Öne sürülen partiler, cuntanın partileri olmaları yanında ABD emperyalizminin, işbirlikçi tekellerin, büyük toprak sahipleri ve tefeci tüccarların çıkarlarını savunmaları itibarıyla halk düşmanıdırlar.

-Bugün siyasal arenada bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini ilerletecek, kitlelerin mücadelesine katkıda bulunacak tek parti yoktur. Onların yarışı, cuntayı-faşizmi kimin daha iyi ikame ettireceğinden öte değildir.

-Yaşadığımız koşullarda faşist diktatörlüğün seçimlerine katılmak ve herhangi bir partiyi 'ehven-i şer' mantığıyla desteklemek, ona oy vermek, faşizme hizmet etmekten başka birşey değildir.

-Seçimler açık faşizmin kurumlaşmasını ve cuntanın devamını sağla-

mak için faşist generallerin bir oyunudur.

(...)

-Bugünkü koşullarda devrimci taktik seçimleri boykot etmektir.

-Boykot bir ayaklanma çağrısı değil, güçlü bir teşhir faaliyeti olarak ele alınmalıdır. Ve seçimlerde faşizmi teşhir etmenin en güçlü ve en doğru yoludur.

-Kitlelerin seçim sandığına gitmemeleri, seçimleri reddetmeleri için tüm mücadele biçimlerini kullanarak kitleleri faşizme karşı eğitip örgütlemeliyiz." (88)

PAŞA GÜVEN-ALİ AKGÜN İHANETİ

Devrimci hareketin zor dönemlerinde sürece müdahale etmesi için yurtdışında görevlendirilen P. Güven, Devrimci Sol'un örgütsel olarak yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığı bir süreçte misyonunu tamamen inkar ederek, ülkeye dönmesi çağrılarını reddediyordu. Faşist cuntaya karşı verilen mücadelede Devrimci Sol, kadrolarını, savaşçıları, taraftarlarını şehit veriyorken ve yüzlerce tutsak hapishanelerde en ağır baskı-terör koşullarında her şeye rağmen direniyorken, bu hain kendi kişisel yaşamını sürdürmenin telaşına düşmüştü. Ne ülkede yaşananlar ne de hareketin içinde bulunduğu durum onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Halbuki bu süreç kendisine en fazla ihtiyaç duyulduğu bir dönemdi. Hareketin insanları ülkede olanaksızlıklardan kalacak ev bulamayıp sokaklarda kalırken bu hain, hareketin olanaklarını kendi kişisel çıkarları için kullanmakta tereddüt göstermiyordu.

Yurtdışı örgütlülüğüne çöreklenmiş olan P. Güven haini buradaki insanları "ne kadar şöhret birisi olduğu", "ülkeye gidip savaşı nasıl yükselteceği" masallarıyla oyalıyor, insanların duygularıyla oynayarak, en asgari ahlak sınırlarını dahi tanıımıyordu. Bu hainin sayesinde adeta hareketin yurtdışı damarları kesilmiş durumdaydı. Paşa Güven'e göre devrimci hareketin bu dönem başında bulunan insanlar "beceriksiz"di; dahası gelecekte ne olacağı belli olmayan bir hareket vardı ortada. Hareketin önderi ve birçok ileri kadrosu hapisteydi ve birçoğu idam edilecek, kalanların da sonunun ne olacağı meçhuldü. Tam anlamıyla böyle düşünen P. Güven haini hareketin her türlü olanağını dilediği gibi kullanıyor, yine Devrimci Sol'un adını kullanarak her türlü mafyacılık, ahlaksızlık işlerine bulaşıyordu. (Bu hain yine aynı süreçte örgütlülük içinde bulunması gereken eşini de hareketten habersiz Avrupa'ya yanına almıştır). Devrimci hareketin tüm çağrılarına rağmen bildiğini okuyan P. Güven, gün geçtikçe ihanetini daha da derinleştiriyordu.

Ali Akgün haini ise 12 Eylül öncesinde hareketin Akdeniz Bölge so-

rumlusuydu. Devrimci Sol'un ilke ve kurallarıyla bağdaşmayan tavır ve davranışları yüzünden defalarca eleştirilen bu hain, kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bölgelerin işlerine karışıyor, olanaklarını kullanıyor, sorumlusu olduğu bölgede ise devrimci hareketin programlarını uygulamamakta ısrar ediyordu. Kendi başına buyruk, çeteci bir kafa yapısına sahip olan bu kişi hareketin bölgedeki gelişmelerden haberdar olmasını iradi bir biçimde engelliyor ve kendi kişisel egolarını her şeyin önüne koyuyordu. Tüm yaşadığı olumsuzluklardan dolayı devrimci hareket bu kişi ile hesaplaşmaya girmişti. Fakat bu hain, tam tersi bir davranışta bulunarak hiçbir yetkisi olmadığı halde hareketin bölgedeki diğer insanlarını da "örgüt kararı" diye aldatarak bir kuyumcu soygunu işine girişmiş ve kendisiyle beraber diğer insanların da yakalanmasına neden olmuştur. İşlediği tüm suçlardan dolayı Devrimci Sol tarafından sıradan sempatzan konumuna düşürülen bu hain, 1982 yazında Elazığ Hapishanesi'nden firar ederek dışarı çıkmıştır (Bir takım siyasetlerle ortak hazırlanan bu firar eyleminde Ali Akgün'ün de firara dahil edilmesi ağır cezalı olduğu için diğer siyasetlerin de ortak kararı ile olmuştur). Dışarıya çıkmasıyla birlikte hiçbir sorumluluğu olmadığı halde kendisine misyon biçen A. Akgün haini, Devrimci Sol kadrolarını karalayarak "gerçek Devrimci Sol'un kendileri olduğu"nu yaymaya çalışarak tam bir karşı-devrimci faaliyete başlamıştır. Yaptığı tüm pis işlerde Devrimci Sol adını kullanan bu hainin tüm faaliyetlerine göz yuman polis etrafında bulunan ajan, muhbir vb. olarak tanınan ve ne idüğü belirsiz kişilerden oluşan çetesini daha da genişletmesi için büyük bir uğraş içerisine girmiştir. Devrimci Sol'u parçalamak için büyük bir polisiye çaba içerisine giren A. Akgün, diğer yandan ise Devrimci Solcu olarak tanıdığı bildiği insanların (yönetici, kadroların vd.) deşifre olmasına neden oluyordu. Etrafına topladığı çeteyi çek-senet tahsilatı, mafyacılık vb. işler çeviren bu hain, diğer yandan da örgütle bağı kopmuş insanlara gerçek Devrimci Sol'un kendileri olduğunu söyleyerek, onları kendi etrafına çekmeye, komplo çabalarına ortak etmeye çalışıyordu. Devrimci hareketin insanları her an katledilme ve tutsak düşme tehlikesiyle karşı karşıyayken A. Akgün haini ise polisle bir anlaşma içerisinde, elini kolunu sallaya sallaya istediği gibi hareket ediyordu.

Birbirleri için bulunmaz bir fırsat olan P. Güven ve A. Akgün hainleri birbirlerini bulmakta gecikmeyecek ve ileriki yıllarda bu iki hain, oportünizm ve düşman aynı paralelde buluşacaklardı.

SİVİL FAŞİST CUNTAYA GEÇİŞ

Genel seçimlerin demokrasiye geçiş değil, sivil cuntaya geçiş olduğunu, gelecek iktidarın kim olursa olsun cuntanın sivil elbiselerle devamı olacağını söyleyen Devrimci Sol, bu öngörüsünde yanılmamıştı.

1983'te ANAP'ın iktidar olmasıyla birlikte askeri faşist cunta sivil cuntaya dönüştü. ANAP'ın kurucusu Turgut Özal zaten cuntanın "Ekonomi Bakanı"ydı. ANAP Başkanı iktidara geldikten sonra ise IMF ve emperyalist kuruluşların dayattığı "istikrar" politikalarını derinleştirerek uygulamaya geçti. Askeri faşist cuntanın siyasi düzeyde yarım bıraktığı ya da el atamadığı faşist düzenlemeleri de kısa sürede gerçekleştirecek bir partiydi. Yani açık faşizmin daha da yetkinleştirilmesi politikasını devam ettirecek, oligarşinin doktriner bir partisiydi.

Fakat oportünist, revizyonist sol her zamanki aymazlığı içinde ANAP'tan demokrasi beklentisi içerisine girdi. Bu en açık biçimiyle solun hapishanelerdeki politikalarına yansyordu. Devrimci düşüncelerden ve ülke gerçeklerinden bihaber olan oportünizm, cuntanın ilk yıllarında cuntanın güçlü olduğu ve hiçbir taviz vermeyeceği vb. gibi gerekçelerle direnmemenin teorisini yaparken, bu kez de demokrasi rehabetine kapılarak, hapishanelerde herşeye karşı çıkmamanın bir anlamı olmadığını söyleyerek, tutsaklar üzerindeki baskının gevşeyeceğini ve ortadan kalkacağını düşünmeye başladı. Oportünizm açısından değişen bir şey yoktu. Yaptıkları, direnmemenin teorisiydi.

Demokrasiye geçileceği beklentisi bilinçsiz halk kesimlerinin üzerinde de oldukça etkili oluyor, halk göz göre göre kandırılıyordu. Böylesi beklentiler üzerine iktidara oturan ANAP'ın gerçek yüzünü emekçi halklarımıza göstermeyi hedefleyen Devrimci Sol, ANAP iktidarına karşı bir mücadele kampanyası başlattı.

ANAP iktidarının faşist yüzünü teşhir eden klasik propaganda çalışmaları yürütüldü. Bu doğrultuda binlerce el ilanı ve bildiri dağıtıldı. Birçok yerde duvar yazılamaları ve pankartlar asıldı. Halka gerçek çözümün kendi elinde olduğu, ANAP'ın oligarşinin ve emperyalizmin çıkarlarını esas alan faşist bir parti olduğu, ANAP iktidarının ise sivil cunta olduğu kavratılmaya çalışıldı.

Bu klasik propaganda çalışmalarının yanı sıra emekçi halkımızın ANAP iktidarına olan öfkesini dile getiren devrimci şiddet eylemleri gerçekleştirildi. Bu doğrultuda ANAP'ın İstanbul'daki on tane binası Devrimci Sol tarafından bombalanarak tahrip edildi. Asıl olarak ANAP binalarını hedef alan bu tahrip eylemleriyle ANAP'ın işkenceci-baskıcı-sömürücü yönüne dikkat çekilmeye, ANAP'ın faşist cuntadan hiçbir farkı olmadığı, aksine cuntanın emperyalizmin ve oligarşinin çıkarları için hazırladığı ve koşullarını oluşturduğu politikasının bir uygulayıcısı olduğu gösterilmeye çalışıldı. Bu eylemler belli bir etki yaratsa da sürekli artan bir ivmeyle seyretmediği için bu etki geçici oluyordu.

ANAP'a karşı yürütülen bu kampanya diğer sonuçları yanında yenilen tüm darbelere rağmen devrimci mücadelenin hiçbir zaman yok edilemeye-

ceğinin somut bir göstergesi olmuştur. Diğer yandan bu kampanya emperyalizmin yeni-sömürge ülkelerdeki cuntaların yerine sivil görünümlü diktatörleri getirme politikasının teşhir edilmesi açısından da önemli bir rol oynamıştır.

DEVİRİMCİ SOL’UN “YENİLGİ” DÖNEMİ, DİRENİŞ VE MÜCADELE YILLARIDIR

Devrimci Sol 12 Eylül cuntasının karşısında geri çekilmemiş, savaş kararı almış ve bu kararını hayata geçirmek için tüm gücünü seferber etmiştir. Fakat cuntanın ilerleyen yıllarında aldığı darbeler sonucu güç yitimine uğramış ve örgütsel bir yarı-yenilgi sürecine girmiştir. Solun yaşadığı yenilgi ile hiçbir şekilde benzeştirilemeyecek olan bu yenilginin Devrimci Sol açısından anlamı; savaşarak, bütün eksik ve zaaflarına ve cuntaya karşı tek başına kalmasına rağmen savaş alanından çekilmemesi, halka, başka türlü ulaşmanın mümkün olmadığı koşullarda, mücadeleyi sürdürme kararlılığını göstermesi ve bir kesintisizlik yaratmış olmasıdır. Bu anlamda Devrimci Sol diğer sol kesimler gibi ideolojik bunalıma sürüklenmemiş, savaşımdan, mücadele alanını terk ederek kolay bir yenilgi almamış, önemli, tarihsel gelişmelerin her anında halka politika götürebilmiş ve devrimcilerin tavrını açıkça ortaya koyabilmiştir. Yine Devrimci Sol’un mücadelesinin bir sonucudur ki, cuntanın devrimcileri “bitirdik”, “yok ettik” demagogileri boşa çıkartılmış, devrimcilerin her şeye rağmen yok edilemediği halka gösterilebilmiştir. Fakat bütün bunlara rağmen cuntanın uzun vadeli açık faşizmin kurumlaştırılması programının önü kesilememiş, buna güç yetirilememiştir. Devrimci Sol’un yenilgi belirlemesi, alınan darbeler nedeniyle, bir bütün olarak faşist cuntanın programının bozulmaması sonucu üzerine oturmaktadır.

Devrimci Sol yüzlerce şehit, önder ve ileri kadroları da dahil yüzlerce tutsaklık pahasına, alınan darbeler sonucu örgütsel olarak yok olmanın eşiğine gelmesine rağmen bu süreçte yerine getirilen misyon tarihseldir. Bu tarihsel kesitte cuntaya karşı verdiği savaşım ve sürdürdüğü direnişle Devrimci Sol, Türkiye Devrimci Hareketinin onurunu temsil etmiştir. Bu yüzdendir ki Devrimci Sol’un bu süreçte vermiş olduğu mücadele ve almış olduğu yenilgi, yaşanan dönemin objektif ve subjektif koşullarıyla birlikte ele alınmalı ve öyle değerlendirilmelidir. Aksi takdirde ne bu tarihsel süreci ne de Devrimci Sol’un Türkiye Devrimci Hareketi açısından yüklenmiş olduğu misyonu doğru kavramak mümkün değildir.

Devrimci Sol, cuntayı, devrimci mücadelenin gelişimini, geçmişten bugüne yaşanan zaaflarını, ideolojik politik çizgisini, o döneme ve geleceğe ilişkin değerlendirmelerini, ‘83 Değerlendirmesi olarak da adlandırılan, ‘Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele’ isimli broşüründe, hem

kendi kadrolarına, hem halklara çok kapsamlı bir şekilde açıklamıştır.

Artık yıllar '83-'84'lerdir ve mücadelenin nabzı bundan sonra hapishanelerde atmaya başlayacaktır.

DEVİRİMCİ SOL'UN HAPİSHANELER DİRENİŞİ VE '84 ÖLÜM ORUCU

Halkı ve devrimcileri teslim almayı hedefleyen 12 Eylül faşist cuntası için hapishaneler stratejik öneme sahiptir. Çünkü faşist generaller bilmektedir ki; devrimcileri teslim alabilirse, susturabilirse ancak, tüm halkı susturabilir. Faşist cunta ile birlikte yüzbinlerce insanın tutuklanarak hapishanelere konulacağını da hesaba katan cuntacılar, daha 12 Eylül gelmeden hapishanelere yönelmişler, açık faşizm döneminde hapishanelerin kendileri için ayak bağı olmamasını istemişlerdir. Bu çerçevede cuntanın hemen öncesinde Mamak, Diyarbakır ve Davutpaşa askeri hapishanelerine saldırarak devrimcileri teslim almak istediler. Bu saldırılar karşısında Mamak fazla bir direniş göstermeden teslim oldu. Diyarbakır'ın durumu da Mamak'tan farklı olmadı. Oligarşi Davutpaşa Askeri Hapishanesi'ne yaptığı saldırılarda ise umduğunu bulamadı. Saldırı direnişle karşılandı ve püskürtüldü.

Davutpaşa'daki direniş, Ramazan Bayramı'nda tutsakların açık görüş hakkının gasp edilmesi üzerine başladı. Hak gasplarına karşı direnişe geçen tutsaklara, faşist Binbaşı Adnan Özbey'in başını çektiği eli sopalı ve silahlı askerler tarafından saldırıldı. 70 kadar devrimcinin kurşunla yaralandığı, her tarafın kan gölüne döndüğü bu saldırıda Devrimci Sol militanı Halil

Aydın'ın aldığı yaraların tedavi edilmemesi sonucu bir bacağı kesildi. Saldırısı fiili direniş ile karşılayan tutsaklar, ardından açlık grevi ile direnişlerini sürdürdüler. 9 gün süren direniş sonucu gasp edilen haklarını geri alan tutsaklar, devrimcileri teslim almaya yönelik bu saldırıyı zafere dönüştürerek, 12 Eylül sonrası devrimcilerin tavırlarının nasıl olacağının mesajını iletiyorlardı.

Faşist cunta döneminde ise devrimci tutsaklara yönelik saldırılar Mamak, Diyarbakır ve Metris hapishaneleri üzerinde yoğunlaşıyordu. Birçok siyasi yapının önder ve kadrolarının buralarda olması ve diğer hapishanelere oranla tutsakların kitleselliği nedeniyle bu üç hapishane cunta için ayrı bir öneme sahipti. Buralarda politikalarını hayata geçirir ve başarılı olurlarsa tüm Türkiye hapishanelerini rahatlıkla teslim alabilirlerdi.

Cuntayı yenilmez bir güç olarak gören, ve özgücüne güvensiz oportünist-revizyonistler daha baştan cuntanın bu saldırıları karşısında gerileyerek, teslimiyete varacak olan yolda ilerlemeye başladılar. Cunta, ağırlıklı olarak Devrimci Yol'un bulunduğu Mamak ve Kürt milliyetçilerinin bulunduğu Diyarbakır Hapishanesi'nde istediğini elde etmiş, tutsaklar teslimiyet bayrağını çekmiş ve ihanet kol geziyordu. Özellikle Mamak teslimiyetle birlikte anılır olmuştu. Faşist cunta, Mamak deneyiminden çıkardığı dersler ve elde ettiği başarı sonucu, kazandığı güç ve moralle diğer hapishaneler üzerinde de dizginsiz bir saldırı dalgası başlatıyordu.

Adı direnişlerle anılacak olan Metris Hapishanesi 1981 yılının Nisan ayında açıldı. Daha Metris Hapishanesi'nin açıldığı duyulur duyulmaz Devrimci Sol tutsaklarının önerisiyle bazı siyasi yapıların da katıldığı, Metris'e sevk edildiklerinde "Hiçbir yaptırıma uyulmayacağı, gidenlerin baskı, işkence ve yaptırımlar karşısında hemen açlık grevinin başlayacağı, sonradan gidenlerin de bu açlık grevine katılacağı" kararı alınmıştı. Bazı aksaklıklar olsa da bu karar uygulandı. Metris'te, Metris'in kapısından adım atar atmaz işkence ve dayakla karşılanan tutsakların başlattığı direniş 50 kişiyle başlamış ve sonrasında bu sayı 200'ün üzerine çıkmıştı. Direniş karşısında düşman geri adım atmak zorunda kalmış ve direniş zaferle sonuçlanmıştı.

Devrimci Sol, direniş geleneğini kısa sürede Anadolu'daki hapishanelere de taşıyarak, genel hapishaneler direnişinin tohumlarını atmış, birçok hapishane Metris direnişinin yenilmezliğinden aldığı moral güçle ya olumsuz koşulları geri çevirmesini bilmiş ya da baştan itibaren direniş hattında tutunmuştur. Mamak ve Diyarbakır hapishanelerinin ilk saldırılarda teslim alınması, Metris direnişinin önemini bir kat daha arttırmıştır.

Devrimci Sol tutsakları hemen hemen bulundukları tüm hapishanelerde direnişin önünde yer alarak örgütleyiciliğini yapmışlardır. Bu dönem

esas olarak direnişin önderliğini yapan Devrimci Sol tutsaklarının bulunduğu hapishaneler ise şunlardır: İstanbul'daki tüm hapishaneler, Malatya ve Elazığ hapishaneleri, Bursa, Bartın, Antep Özel Tip Hapishaneleri, Gölçük'teki hapishaneler, Çanakkale Özel Tip Hapishanesi, Sinop Hapishanesi, Afyon Hapishanesi... Devrimci Sol'un ortaya koyduğu direniş çizgisi bu hapishanelerde hayata geçirilmiştir.

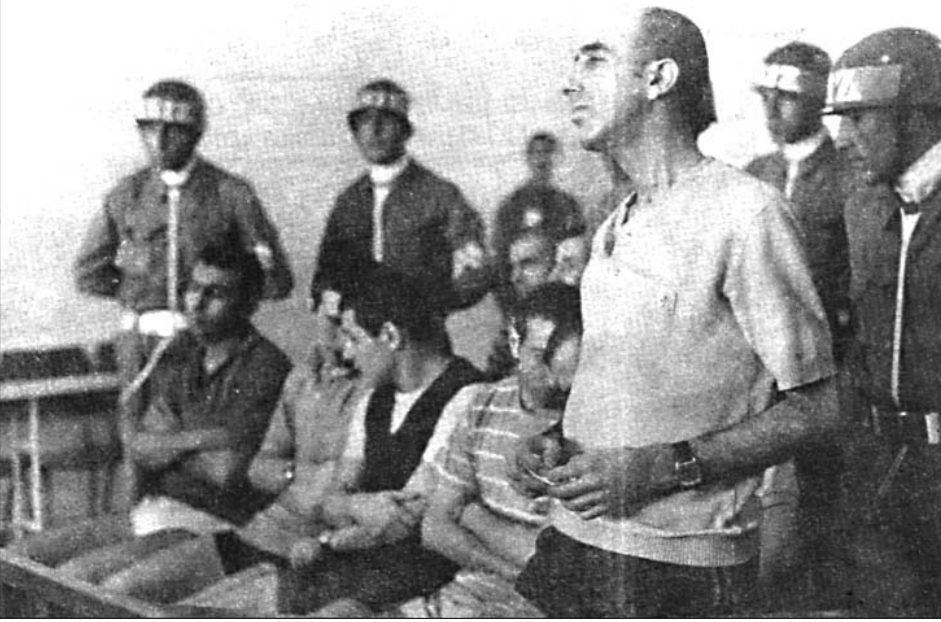
Tüm Türkiye hapishaneleri açısından Metris'in önemini çok iyi bilen düşman, tutsakların gücünü bölerek, Metris'te teslim alma politikasına zemin hazırlamaya çalışıyordu. Bu amaçla 6-7-8 Temmuz'da Metris'ten, yeni açılan hücre tipi Sağmalcılar'a onlarca devrimci sevk edildi. Bu gelişmeler karşısında Sultanahmet Hapishanesi'ndeki tutsaklar karara katılan bütün örgütleri bağlayıcı nitelikte olan "Sağmalcılar'da Tek Tip Elbise dayatması durumunda hemen açlık grevine başlanacağı" kararı almışlardı. Bu karar doğrultusunda, Sağmalcılar'daki gelişmelerden sonra 8 Temmuz'da Metris'te açlık grevi başlatıldı. Birkaç gün içinde İstanbul'daki askeri hapishanelerin tümünü kapsayan bu eylem o güne kadarki en kitlesel açlık greviydi. Oportünizmin demokrasi hayalleri, kendine güvensizliği ve düşmanın geri adım atmayacağı gibi yanlış yaklaşımları nedeniyle bu eylem zaafa uğradı. Daha önce alınmış kararlara rağmen bunları hiçe sayan oportünist-revizyonistler apar topar açlık grevini bitirerek bu eylemi kırdılar. Bu tavırları sonucu yaşanan yenilgi düşmana yeni saldırılar için güç vermişti.

'83 sonlarına doğru cunta artık daha fazla "demokrasi"ye, "sivil yönetime" geçişten söz etmeye başlamıştı. Çeşitli çevrelerde ve buna paralel olarak hapishanelerde de beklentiye girenler oldu."Sivil yönetime" geçişle birlikte hapishanelerde de koşulların değişeceği umuluyordu. Bu çevreler gerçekte ne cuntanın bütün bir ülkedeki ne de hapishanelerde uyguladığı programdan, hedeflerinden, neleri başarıp neleri başaramadığından habersiz ya da bunu tahlil etmekten uzaktırlar.

Bu dönem devrimci tutsaklara yapılan saldırıların odağında Tek Tip Elbise (TTE) vardı. Düşman devrimci tutsaklara dayattığı Tek Tip Elbise ile devrimcileri kişiliğinden soyundurmayı hedefliyordu.

Emperyalizmin bir icadıydı Tek Tip Elbise. Emperyalizmin uzmanları yıllar süren hapishane tecrübelerinin sonunda "rehabilitasyon" adını verdikleri kişiliksizleştirme programında bu tür Tek Tip Elbiselerin önemli bir rol oynayacağını keşfetmişlerdi. İşte cuntanın Tek Tip'teki ısrarı bundandı.

28 Kasım 1983'te Metris'te bir genel arama yapıldı. Arama değil, tek tip provasıydı aslında. Operasyonu Metris'teki işkencecilerin başı Binbaşı Muzaffer Akkaya doğrudan yönetti. Koridorlara çıkarılan tutsaklar burada don dahil üzerindeki tüm giysileri çıkartılarak elleri arkadan kelepçelenip saatlerce bekletildiler. Tek Tip Elbise giydirilmeye çalışıldı. Tepki büyüktü.

Devrimci Sol Önderliği Ölüm Orucu ve bütün direnişlerin ön saflarındaydı

İlk kez bu direnişte “İşkenceci Binbaşı Muzaffer’den Hesap Soracağız” sloganı atıldı. İdare beklemediği bu direniş karşısında TTE’den şimdilik vazgeçmek zorunda kaldı. Ama burayı teslim alma hedefinden vazgeçmiş değildi. Saldırısı biraz daha zamana yaymalıydı. Yoğun olarak hücre cezaları uygulamaya başladı.

TTE gündeme geldiğinde hemen hemen tüm çevreler TTE giyilmemesi konusunda hemfikirdi. Uzun süren tartışmalar sonucunda TTE’nin “Ma-vi Kefen” olduğu ve giyilemeyeceği karar altına alınmıştı. Oysa alınan bu karar Devrimci Sol ve TİKB tutsakları dışındaki diğer çevreler için yalnızca kağıt üzerinde kalacaktı.

Düşman TTE’yi giydirmekte kararlıydı. Devrimci Sol tutsakları 28 Kasım saldırısı sonrasında TTE’ye karşı bir direniş mevzisi oluşturmayı hedefleyen bir öneri paketini hazırlayarak tartışmaya açtılar. Bu öneri paketi ile TTE kesin olarak reddediliyor ve buna uygun mücadele programı ortaya koyuluyordu. Buna karşı oportünistler idare ile pazarlık yapılmasını ve açık grevine gidilmemesini öneriyorlardı. TTE’ye karşı direniş, oportünistlerin bu yaklaşımları sonucu çıkmaza giriyor ve bu tartışmalardan haberdar olan hapisane idaresi önder kadroların Sağmalcılar’a sevkini hızlandırıyor.

TTE’ye karşı direnişi başlatabilmek için oportünizmin ikircikli ve kararsız yaklaşımları sonucu aylarca süren tartışmalar yaşandı. Konuşulmadık,

Ölüm Orucu süresince evlatlarının yanında olan ve 12 Eylül sonrası alanlara ilk çıkan TAYAD'lı aileler

tartışılmadık hiçbir konu kalmadı. Tartışmalar tam bir çıkmaza girmişti. Bu sürecin sonunda Devrimci Sol ve TİKB tutsakları tarafından, dayatılan onursuzluk ve kişisizleştirilmeye karşı ÖLÜM ORUCU direnişinin başlatılması karar altına alındı.

Oligarşinin hapishanelere yönelik politikalarını paramparça ederek etkisizleştirecek olan Ölüm Orucu eylemi 13 Nisan 1984'te Devrimci Sol ve TİKB tutsakları tarafından başlatıldı. Direnişin başlamasıyla birlikte düşman aynı gün Metris'te direnişçileri koşularından çıkartıp işkenceden geçirerek hapishanenin Sibiry'a denilen bölümüne alarak tecrit etti.

Düşmanın direniş taleplerine ilişkin tüm yalan ve demagogilerine rağmen Devrimci Sol tutsaklarının talepleri çok açık ve netti. Bunlar;

- 1- Cezaevlerinde işkence ve baskı son bulmalıdır.
- 2- Savunma hakkı engellenmemelidir.
- 3- Siyasi tutsaklara uygulanan Tek Tip Elbise uygulamasına son verilmelidir.
- 4- İnfaz yasası tutuklular lehine düzeltilmelidir.
- 5- Cezaevinde yaşam koşulları düzeltilmelidir.
- 6- Siyasi tutukluluk hakkı verilmelidir.

Ölüm Orucu direnişi kademeli bir programa sahipti. Çünkü bu savaş zindanlarda küçük çaplı bir savaş olmayacaktı. En ilerisinden en gerisine, önderliğiyle, kadroları ve taraftarlarıyla tüm direnişçiler, tüm güç bu savaş-

ta en iyi biçimde mevzilendirilmeliydi. Çatışma hem olabildiğince kitlesel hem de olabildiğince uzun bir sürece yayılmalıydı.

Hapishanedeki tutsaklar farklı alanlardan gelmişlerdi, bilinç düzeyleri, kararlılıkları, deneyimleri farklı farklıydı, bir savaş bunları hesaba katmalı ve herkesi istihdam edebilmeliydi.

Eylem 30. güne kadar tüm direnişçilerin, tüm Devrimci Sol ve TİKB davası tutsaklarının katılımıyla sürecekti. İkinci bir grup ise Ölüm Orucu'nun başlayacağı 45. güne kadar sürdürecekti eylemini. 45. günde ise Ölüm Orucu ilan edilecek ve 1. Ölüm Orucu Ekibi direnişin bayrağını omuzlayacaktı.

Ama yine yalnız olmayacaklardı. 30. günde eylemi bırakan direnişçiler 15 günlük aradan sonra yeniden Ölüm Orucu'na (ÖÖ) destek direnişine başlayacaklardı...

İkinci Ölüm Orucu ekibini oluşturacak tutsaklar ise, 45. gün açlık grevine ara verip, 10 gün sonra yeniden başlayarak sonuna kadar gideceklerdi.

Destek eylemleri ise 10 gün ara, 10 gün destek biçiminde ÖÖ bitimine kadar devam edecekti.

Bu program hemen hemen hiç aksatılmaksızın uygulandı.

Metris'in Sibiryası'nda ve Sağmalcılar hücrelerinde işkence, baskı dolu 45 günü geride bıraktı direnişçiler. Açlığın 30-40. gününe gelmiş direnişçilere işkence yapmaktan geri kalmadı düşman. Sık sık tecrite atma uygulamasına başvurdu. Ama direnişi zayıflatmak bir yana kararlılığı biletti.

Örneğin 30. ya da 45. günü bitirip açlık grevini sonra erdirenler tecrite atıldıklarında bu kez de koğuşlara verilmeleri için hemen yeniden açlık grevine başladılar.

Dökülmeler, bırakmalar da oldu elbette. Ama ölüme kararlılıkla yürünüyordu yine de. Direniş her geçen gün güçleniyor, düşmanı her geçen gün daha fazla sarsıyordu.

Tarihler 30 Mayıs'ı gösteriyordu şimdi. 45. günün sabahı.

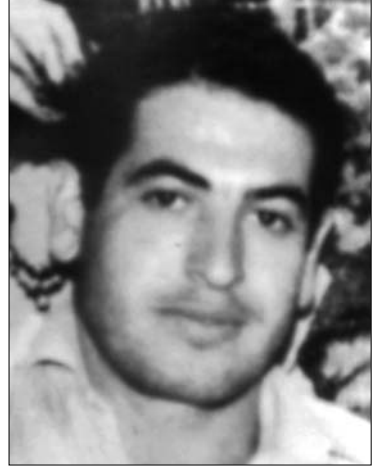
Havalandırma Devrimci Sol ve TİKB tutsaklarının yeni bir anonsuyla çınlıyor. Ölüm Oruççuları açıklanıyor bu kez.

Devrimci Sol Davası tutsaklarından 14, TİKB Davası tutsaklarından 3 kişinin Ölüm Orucu'na başladığı duyuruluyor.

Evet, düşman beklemiyor, statükocular beklemiyordu. Ama açıklanan isimlerin içinde Devrimci Sol'un önderi, önder kadroları, TİKB'nin önder kadroları var. Merak, yerini şaşkınlığa bırakıyor.

Bütün siyasi tutsakların taleplerini ifade eden direniş kısa sürede ülkenin hemen her yanındaki hapishanelerden destek bulmakta gecikmedi.

Pek çok hapishanede çeşitli sürelerle destek açlık grevleri gündeme geldi. Bartın, Çanakkale ve Elazığ hapishanelerindeki Devrimci Sol Davası

Ölüm Orucu şehitleri:
Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Fatih Öktülmüş, Hasan Telci.

tutsakları ise direnişin bütün taleplerini olduğu gibi esas alan ve “İstanbul’daki Ölüm Orucu bitene kadar” sürecek olan bir açlık grevine başladılar. Yine her üç hapishanede de üçer Devrimci Sol tutsağı Ölüm Orucu’na başladılar. Bu arada Buca Hapishanesi gibi bazı hapishanelerde direniş kendi talepleriyle de birleştirilerek hemen tüm tutsakların katılımıyla genişledi.

Tutsak aileleri ise Ölüm Orucu boyunca büyük bir hızla siyasallaşılıyor, örgütleniyor ve artık ses getiren eylemlere imzalarını atmaya başlıyorlardı. 19 Mayıs’ta Taksim Anıtı’na çelenk koymuşlardı. Direniş günleri boyunca gözaltına alınmışlar, siyasi şubeye götürülmüşler ama yılmamış, bırakılır bırakılmaz yine destek eylemleri için koşmuşlardı. Hapishanenin ve hastane-

nin kapısından ayrılmıyorlardı artık.

Direnış 50. güne geldiğinde eylemciler, tüm karşı koyuşlara rağmen zorla Haydarpaşa Askeri Hastanesi'ne taşındılar. Günler ilerledikçe, ölüm-lerin ağırlığı altında kalmaktan korkan hastane, eylemcileri hapishaneye göndermek istiyor fakat bu kez de hapishane idaresi sorumluluk almaktan kaçınarak sevkleri kabul etmiyordu. Direnişin ağırlığı altında ezilmeye başlamışlardı.

Direnışin 63. günü saat 23.40'da Devrimci Sol'un önder kadrolarından Abdullah Meral şehit düşüyor.

Ölümler peş peşe geliyordu. 66. gün Devrimci Sol'un önderlerinden Haydar Başbağ, ondan bir saat sonra TİKB'nin önder kadrolarından Fatih Öktülmüş şehit düşüyordu.

Direnışin 73. günü Devrimci Sol savaşçılarından Hasan Telci şehit düş-tü. Bu arada yetkililerle tutsaklar arasında görüşmeler başlamıştı.

Direnış, programına koyduğu siyasal sonuçlara ulaşmıştı artık. Siyasal anlamda zafer şehitlerle kazanılmıştı.

Zindanlarda asla söndürülemeyecek bir meşaleydi direniş. Cuntanın terörü altında ezilen emekçi yığınlar direniş mesajları taşınmış, bu koşul-larda bile direnilebileceğini, cuntanın, devletin geriletilebileceği kanıtlan-mıştı.

Halklarımızın direniş tarihine eklenen bu onurlu eylem, 22 Haziran 1984'te, eylemin 75. günü bitirildi.

Ölüm Orucu eyleminin belki somut talepleri noktasında bir kazanım ol-mamıştı ama asıl önemli olan bu eylemin siyasal sonuçlarıydı. Devrimci Sol tutsakları bu zaferi taçlandırarak somut talepleri elde edebilmek için hiçbir yaptırıma uymayarak direnişi sürdürdüler. İki yıl boyunca TTE giymeyen Devrimci Sol tutsakları havalandırmaya, mahkemeye, avukata ve ziyarete çıkarılmıyorlardı. Sonunda sürdürülen bu inatçı ve ısrarlı müca-dele karşısında pes eden düşman oluyor ve 15 Kasım 1985'te Sağmalcılar'da, 11 Şubat 1986'da Metris'te Devrimci Sol tutsakları TTE giymeden havalandırmaya, avukata, ziyarete çıkabiliyorlardı. Zafer direnen-lerin olmuştu.

Bu süreç, hapishanelerdeki tutsaklar ve aileler için, acılarla, baskı ve iş-kencelerle dolu ama onurun asla yere düşürülmediği süreçti.

Dört şehit verilmişti '84 Ölüm Orucu'nda. Devrimci Sol önder ve sa-vaşçıları Abdullah Meral, Haydar Başbağ ve Hasan Telci ile TİKB önder kadrolarından M. Fatih Öktülmüş Ölüm Orucu'nda ölümsüzleşerek hapis-haneler direnişinde bir onur abidesi oldular. Bundan böyle hapishanelerde yeni bir süreç başlıyordu. Direniş sonucunda oportünizmin politikasızlığı kararsızlığı gün gibi açığa çıkarken, düşman da bundan böyle asla teslim ol-mayan Devrimci Sol tutsaklarını hesaba katmadan politikalarını belirleye-

meyecekti. Ölüm Orucu'nun siyasal kazanımı üzerine şekillenen somut hakların kazanımı ile hapishaneler bundan böyle oligarşinin devrimcileri inançlarından soyundurduğu, teslim aldığı rehabilitasyon merkezleri olmaktan çıkarılıyor ve devrimin okulları olma misyonunu yükleniyordu.

1985 yılına gelindiğinde dışarıda örgütlenmeleri büyük oranda dağılmış, merkezi yapısı oldukça zayıflamış örgüt vardı. Dahası Paşa Güven'in ihaneti nedeniyle kangrene dönüşmüş yurtdışı örgütlenmesine müdahale etmek ve yaşanan ihanetin hesabının sorulması gerekiyordu. Bu süreç aynı zamanda düzen mi devrim mi hesaplaşmasını yaşamış, birçok kişinin de korkularının büyüdüğü ve süratle düzene döndüğü bir dönemdir. 12 Eylül'den sonra hapishanelerde şu veya bu şekilde direniş hattında kalabilmiş, fakat dışarı çıkmasıyla birlikte yaşanacak zorlukları tekrar göze alamamış bazı küçük burjuva kişiliklerin halkı ve devrimi satarak düzene dönmesi söz konusu olabiliyordu.

İçinde bulunulan durum böyleyken '85 yılının ekim ayında tahliye olan Niyazi Aydın özgürlüğüne kavuştu. Niyazi Aydın'ın tahliye olması devrimci hareket açısından çok büyük bir avantaj, büyük bir şanstı. Niyazi Aydın'la beraber tüm Devrimci Sol tutsaklarının öfkesi, kini ve coşkusu da dışarı çıkıyordu adeta. O'nun Devrimci Sol'u içinde bulunduğu güç durumdan çıkarmak için göstereceği çabadan hiç kimsenin tereddütü yoktu. Niyazi Aydın'a karşı duyulan güven tartışlamayacak kadar büyüktü. Onun çocukluğu yoksulluklar içinde geçmiş, daha o yaşlarda çalışarak hayatını kazanmaya başlamış, halkın en yoksul kesimleri içinde büyümüş, aydın kişiliği yanında, düzenle hiçbir bağı olmamış, bunları çoktan koparıp atmış bir devrimci, Devrimci Sol'un önderlerindendi.

12 Mart faşizmiyle devrimciler yenilgi almış, inkarcılık, döneklık ortalığı kasıp kavuruyordu. Bu yıllarda devrimcilik yapmak, devrimci saflara insan kazanmak ve 12 Mart faşizmine karşı savaşmış, silahlı mücadele veren örgütleri savunmak demek, içeride olup da dönekleşen, yılınlaşan eski tüfeklere karşı savaşmak demekti. En küçük bir demokratik örgütlenmenin olmadığı koşullarda, faşist saldırılara karşı koymak, herkese rağmen silahlı mücadeleyi, THKP-C'yi savunmak ve yeniden örgütlemek gerekiyordu. İşte bu savaşımın, bu zorlu görevlerin her anında, başında, içinde Niyazi Aydın vardır.

1974 bir dönüm noktasıdır. THKP-C'ye gönül bağlamış büyük bir potansiyel, içerden çıkan eskileri, THKP-C'nin mirasçıları olarak görmüş, onların önderliğini beklemiştir. Fakat bunların, değil THKP-C'yi yeniden örgütlemek, esas olarak devrimi engellemek misyonunu yüklendikleri açığa çıkmıştır. Niyazi Aydın bunu ilk görenlerden birisi olmuştur. O yıllarda THKP-C'yi savunan devrimciler gençtiler, tecrübesizdiler, karmaşık sorunların üstesinden gelecek bilgi ve deneyime sahip değillerdi. Fakat el yordamıyla

da olsa doğruyu ve yanlış genel hatlarıyla kavramaya, iyiyi ve kötüyü yavaş yavaş görmeye başladılar. Görünüşte THKP-C'yi savunan, özünde ise dönemlerle aynı yolu izleyen insanlar çıktı ortaya. Niyazi Aydın DKÖ'leri ve gençlik örgütlerini ele geçirip THKP-C'yi bir daha dirilmemek üzere gömmeye çalışan bu anlayışlara karşı verilen savaşın kurmaylarından, savaşçılarından. THKP-C artık Niyazi Aydın gibi devrimcilerin üzerinde yeniden yükselirken, bu sayede dönemler, eskiliklerine güvenen tasfiyeciler oportünist-revizyonist saflara giderek gerçek yerlerini buluyorlardı. THKP-C fiziki olarak yoktur, tek bir komite, hücre vb. örgütlenmesi dahi yoktur ama onun düşüncelerini savunan, hayata geçirmek için and içmiş Niyazi Aydın'lar vardır. Niyazi Aydın'ların sayesinde ki, THKP-C maddi ve manevi varlığını halka hep hissettirmiş, onu tasfiye etme çabaları boşa çıkartılmıştır. Niyazi Aydın bu kavganın neferi ve önderlerindendir. O hep geleceğe umutla bakan, umutsuzluğu kişiliğine yakıştırmayan birisidir. Her an yoldaşlarının yanı başında onlara büyük bir moral, büyük bir güç olmuştur.

Yine yıl 1974'tür. Tutsaktır Niyazi Aydın. Türkiye oligarşisi Kıbrıs'ın bir kesimini işgal etmiştir. Yılların tecrübelisi, "engin ufuklu" sosyalistleri ya işgali destekliyor ya da dolaylı olarak yeşil ışık yakıyorken, Niyazi Aydın yoldaşlarıyla Elazığ duvarlarını "Bağımsız Kıbrıs, Emperyalizm halkları birbirine kındırıyor" sloganlarıyla donattığı için tutsaktır.

Sivil faşist saldırılara karşı örgütlenmek, savaşmak, kadrolaşmak, Parti-Cephe'yi yeniden yaratmak ve mücadeleyi hızla emekçi kesimlere taşımak gerekiyordu. Niyazi Aydın bu yıllarda İYÖKD'nin yöneticilerinden, devrimci gençliğin önderlerindendi. Oligarşi devrimcileri tasfiye edip Parti-Cephe'nin oluşumunu engellemek için, gençlik örgütlerini kapatmaya, gençlik önderlerini tutsak etmeye başlamıştı. 12 Mart'ın affıyla dışarı çıkan onlarca cazip şöhret oligarşiye askerlik borçlarını ödeyerek çoluk çocuğa karışıp düzene yerleşme çabasındayken, Niyazi Aydın oligarşi tarafından aranıyordu ve yoksul emekçi halkın içinde devrimci çalışmalarını yürütüyordu.

Niyazi Aydın DY tasfiyeciliğine karşı mücadelede de tasfiyeciliğe karşı netliğiyle, kararlılığıyla kavga adamı olmuş, birçok insanın eğitilmesinde, devrimcileşmesinde önemli görevler üstlenmiştir. Tasfiyecilikten kopuşun ilk adımlarında ve Devrimci Sol'un doğuşunda yine o vardır. Ve 12 Eylül'ün hemen sonrasına kadar Niyazi Aydın Kürtlerin yaşadığı kentlerde Dersim, Malatya, Sivas dağlarında halkı ve gerillayı örgütlemekle görevli Kürdistan Komitesi'nin siyasi sorumlusudur.

12 Eylül'den hemen sonra ise Devrimci Sol Merkez Komitesi'nin siyasi sorumlusu olup hareketi sahiplenendir. Bu süreçte hareketin aldığı yaraları sarmak, eksikleri gidermek için yoğun bir çaba içerisinde ve cunta-ya karşı savaş bayrağını yükseltir. Niyazi Aydın '81 Kasımında tutsak düşer.

O'nun işkencedeki tavrı tüm devrimciler için örnek alınması gereken bir tavrıdır. Tutsaklık koşullarında hapishane direnişlerinin en önünde Niyazi Aydın vardır. Direnişlerin örgütlenmesinde, direniş çizgisinin sürdürülmesinde onun özverisi, emeği vardır.

İşte tüm bunlardan dolayı Niyazi Aydın, '85 Ekiminde tahliye olduğunda Devrimci Sol tutsakları büyük bir güven ve coşkuyla dışarı yolladılar onu. Dışarıda örgütlenmeyi geliştirmek, yurtdışı ihanetiyle hesaplaşmak, harekete yeniden şekil vermek ve mücadeleyi yeniden yükseltmek gibi birçok sorun Niyazi Aydın'ı bekliyordu.

Hareketin başında Niyazi Aydın ve Sabo vardı artık.

'84 sonlarında başlayan, geri çekilme taktiği tartışmaları sonuçlandırılmalı ve yeniden bir atılım sürecinin temelleri oluşturulabilmeliydi. Açık faşizm sürüyor fakat gerileme sürecine girmişti. Dolayısıyla Devrimci Sol'un mevcut gücüyle ve yapısıyla direniş hattında ısrar edip daha fazla güç kaybetmesi anlamsızdı. Hareketin içinde bulunduğu durum tüm ayrıntılarıyla yeniden gözden geçirilerek ricat -geri çekilme- kararı alındı.

Bölüm 6

RİCAT TAKTİĞİ VE GÜÇ TOPLAMA DÖNEMİ

CUNTA, DEMOKRASİCİLİK OYUNU İLE SÜRÜYOR

'85'lere gelindiğinde cunta programını büyük ölçüde tamamlamış, sivil cuntanın kurumlaşmasını sağlamış ve demokrasicilik oyununa başlamıştı. Oligarşinin zorunlu olarak başvurmaya gereken "demokrasicilik oyunu" beraberinde kitlelerde bir kıpırdanmayı getirmişti. Devrimci hareketler açısından yeni bir süreç, kitlelere ulaşmanın yeni yolları doğuyordu...

Solun mücadele arenasından kaçması ve Devrimci Sol'un sürdürdüğü mücadelenin cuntanın programını bozacak güçte olamaması sonucu 85'lere gelindiğinde cunta artık programını büyük oranda tamamlamıştı. Cunta generallerinin işi beklediklerinden daha kolay olmuştu.

Halka baskı ve tehditle onaylatılan 82 Anayasası cuntanın sivil görünüm altında süreklileşmesini sağlayacaktı ve cuntanın kurumlaşmasında önemli bir adımdı. Cunta şefi Kenan Evren Anayasa oylamasıyla birlikte kendisini de Cumhurbaşkanı olarak seçtirerek geniş yetkilerle donattığı Cumhurbaşkanlığı'na kuruldu.

'82 Anayasası ile birlikte MGK ile ilgili düzenleme de yapılmıştı. Böylece MGK'nın aldığı tavsiye kararları, uygulaması zorunlu hale getirilmiş, tüm devlet kurumları, MGK'nın denetimine verilmiştir. Ordu artık yeni darbeler gerek duymadan devlet yönetimine müdahale edecek, perde arkasından yönetecektir. Görünürde sivil bir iktidar olsa da aslında cunta süreklileşmişti. Yine cunta koşullarını aratmayacak baskı, terör ve katliamlar sivil iktidarlar döneminde hayata geçirildi. Sivil iktidarın misyonu, MGK denetiminde cuntanın halkı teslim almaya yönelik programını tamamlamaktı.

12 Eylül'de sadece devletin üst yapısı değil tüm kurumları yukarıdan aşağıya faşistleştirildi.

Devletin çıban başı olarak gördüğü Üniversiteler YÖK ile cendere içine sokulmuş, Üniversitelerin bütçesinden, müfredat programına kadar tüm faaliyetleri devletin denetimi altına alınmıştı. Ayrıca faşist disiplin yönetmelikleriyle öğrencilerin hareketi de kısıtlanmaya çalışılıyordu. Böylece gençliği düzen ideolojisine kanalize etme ve eğitimi halktan kopararak faşistleştirme amaçlanmaktadır.

İşçi sınıfının ekonomik-demokratik örgütlenme aracı olan sendikaların siyaset yapması engellenmiş, sadece faşist iktidarın güdümündeki Türk-İş gibi sendikalara izin verilmişti. İşçi sınıfının mücadelesini engelleyebilmek için bunlar yeterli görülünce, işçi sınıfının YÖK'ü durumundaki Yüksek Hakem Kurulu (YHK) ile işçi sınıfının mücadelesi engellenmeye çalışılıyordu.

Örgütlenme özgürlüğü ortadan kaldırılmış, parti, dernek, sendika, kooperatif gibi verilen bir takım göstermelik hakların da fiilen kullanımı engellenmiştir. İç ve dış çelişkiler sonucu uzun süre iktidarda kalamayacak olan cunta, DGM, olağanüstü hal ve sıkıyönetim gibi araçlarla aynı işlevi sürdürebilecekti. Ve bugün hala faşist 12 Eylül cuntasının bu mekanizmaları çalışmakta ve cunta koşullarını aratmayacak uygulamalar sivil iktidar eliyle sürdürülmektedir.

Cunta, kurumlaşmasını oluşturduğu 82 Anayasası'nı halka 'onaylattıktan' sonra artık yavaş yavaş demokrasicilik oyununa başlayabilirdi. Çünkü uzun süre açık faşizmi uygulayarak bir noktadan sonra artık çelişkilerin üzerini kapatamayacak, daha da derinleşmesine neden olacaktı. Oligarşinin 83'te başvurduğu seçim oyunu tamamen göstermelikti. Cuntanın kurdurduğu partilerle gidilen seçimden cuntanın isteği dışında bir sonuç çıkmayacaktı. Seçimler halkın iradesini yansıtmayacaktı. Seçimler sonrasında sivil iktidara rağmen cunta halen iplerini elinde tutuyordu. Ancak başvurdukları demokrasicilik oyunu, doğallığında halk kitlelerinde bir kıpırdanma yaratmakta gecikmedi(*).

(*) Bütün bunlar yaşanırken Kürdistan'da Kürt milliyetçiliği temelinde mücadele veren PKK ülkeye dönerek 12 Eylül sonrası ilk defa 15 Ağustos 1984'te silahlı eylem yaparak atılım başlattı.

PKK daha 12 Eylül faşist cuntası gelmeden, büyük oranda ülke dışına çıkmış, cunta sonrası aldığı darbelerin de etkisiyle hareketsiz kalarak Kürdistan'daki faaliyetleri bitme noktasına gelmişti. Ülkedeki faaliyetleri duran PKK daha sonra yurtdışında, DY, ACİL, SVP, DEV-SAVAŞ, TKEP'in de içinde bulunduğu "Yurtdışı Cephesi"nin kurulmasına katıldı.

Devrimci Sol o dönem PKK'ye ilişkin "Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele" broşüründe şu tespiti yapmıştı:

"...PKK gibi örgütler milliyetçi görüşler ve azımsanamayacak hata ve zaafılara rağmen, Kürdistan'da silahlı mücadeleyi geliştirerek revizyonizmin barikatlarını parçalamıştır. Ve PKK bugünkü potansiyelini tartışmasız silahlı mücadeleye borçlu

RİCAT KARARI

'85 sonlarında gelişen yeni koşullar Devrimci Sol'un taktiğini de değiştirmesini gerekli kıldı. Çünkü gelişen yeni koşulları karşılayabilecek ve silahlı mücadeleyi yeniden yükseltebilecek örgütsel yapıya sahip değildi. Artık cunta karşısında var olma-yok olma mücadelesi verilmese de ve merkezi organizasyonu dağılmasa da yenilen darbeler sonucu kadroların niteliği düşmüş, düşmanın, gelişen istihbarat ağı, takip atma vb. taktiklerine, karşı-taktikler üretemez duruma gelinmişti. Silahlı savaşı yeniden yükseltebilmek için bir toparlanma süreci yaşanmalıydı.

1986 başlarında çıkan "Devrimci Taktiğimiz: Ricat" broşüründe Devrimci Sol durumunu şöyle açıklamıştı :

"Şu anki subjektif durumumuz kitlelerin taleplerine sahip çıkmaya siyasi gerçekleri açıklama kampanyasını örgütlemeye, emekçi kitlelerde devrimci ruh halini yaratmaya ve yükseltmeye elverişli değil. Ancak şimdiki subjektif durumumuza uygun düşen devrimci taktikle (ricat) enerjik fiili önlemler alırken en kısa sürede yaralarımızı sarmış ve silahlı eylemi sürdürebilecek örgütsel organizasyonumuzu tamamlamış olacağız. Bu anlamda ricat taktiğimiz silahlı savaşı sürdürmeye subjektif koşulların yaratılmasına hizmet edecektir..." (90)

Askeri faşist cuntanın ağır baskı koşullarında büyük darbeler almasına ve cuntaya karşı var olma-yok olma savaşı yaşamasına rağmen 85'lere kadar ricat taktiğine başvurmayan Devrimci Sol'un bu taktiği 85 sonunda gündeme getirmesi şaşırtıcı bulunabilirdi. Bir hareketin en zayıf olduğu, en ağır darbeleri aldığı dönemde değil de mücadelede gelişim ufuklarının açıldığı artık varlık-yokluk tartışmasının yapılmayacağı bir dönemde geçirilmesinin mantığı kavranmadıkça tabi ki bu durum şaşırtıcı bulunacak, anlaşılmayacaktır.

"83 değerlendirmesinde, oportünist solun, saldırı taktiğini devrim dalgasının yükselmesi ve alçalmasına bağlı olarak ele almasını eleştiriyor ve

olmasına rağmen, bugün yer aldığı "Cephe" ile, izlediği çizgi ile kendi geçmişiyle çelişmektedir. Bugün PKK Kürt halkının kurtuluşu yolunda pasifizm cephesinden çıkmalı, milliyetçi görüşlerinden arınarak Kürt ve Türk halkının sınıfsal ve ulusal mücadelesinde yer almalıdır." (89)

O dönemdeki tespitlere göre PKK "Yurtdışı Cephesi" içerisinde kaldığı sürece süratle sağa kayacak, ya da cephe'den ayrılarak silahlı mücadeleyi sürdürecekti. Öyle de oldu. PKK cephe içinde yer aldığı sürece, cephe'nin yapısına uygun, sağ bir çizgi izlemiş ve yurtdışı cephesi'nin bir yere varamayacağını anlayınca ayrılarak silahlı mücadeleye başlamıştır.

PKK toplumsal muhalefetin bütünüyle susturulduğu Türkiye Kürdistanı'nda 15 Ağustos 84'te Şemdinli ve Eruh'u basarak silahlı mücadeleyi tekrar başlattı. Bu eylemler Kürt küçük burjuva milliyetçilerinin silahlı mücadele kararlılığını gösterir-

'ricat' taktiği için; 'Bizim gibi ülkelerde ancak önderliğin subjektif durumu ile orantılı olarak gündeme gelebilir. Önderlik savaş içinde bir noktada silahlı savaşı sürdürecektir gücünü yitirir ya da çok büyük kayıplar verirse geçici bir süre örgütsel yaralarını sarmak için geri çekilebilir' diyorduk. Ve yine hareketimizin o güne kadar herhangi bir geri çekilme kararı almadığını ama 'darbeler kısır döngüsünde uzun bir süre savaşı üst düzeyde sürdürme olanağı bulamadı(ğın)' belirtiyorduk.

Denilebilir ki, '83 başındaki operasyon sonrası değil de niçin 85 sonunda ricat kararı alındı? Örgütsel bakımdan ricat gerektirecek boyutta güç yitimine uğramamış mıydık? Böyle bir politik taktik 83 değerlendirmesinde yapılan belirlemelerle uyum içinde olmaz mıydı?

Soruna tek kriter olarak öncünün subjektif durumu açısından yaklaşılsa, bu doğrudur. Ama öyle bakılamaz. 83 değerlendirmesinde de ifade ettiğimiz gibi, 'devrimci bir hareket, yeterli subjektif koşullara sahip olmasına karşın kendi boyutunun üstünde bir mücadele çizgisi ortaya koymak zorunluluğu ile baş başa kalabilir'. 12 Eylül cunta koşulları her koşulda direnme hattını koruma gibi bir taktiği sürdürmeyi zorunlu kılıyordu. Cuntanın programını bozmaktan uzak bir konuma düşmüş devrimcilerin, ileriye doğru adım atma ya da yeniden yükselişe geçmeleri bu zemin üzerinde olabildi. Bu yüzdendir ki, hareketimiz 83'ten çok daha önce büyük bir güç kaybına uğramasına rağmen geri çekilmeyi düşünmedi. Gücü oranında mücadele etti, direnme hattını terk etmedi..." (91)

Cunta koşullarında bir toparlanma ancak cuntaya karşı direniş hattını koruyarak gerçekleştirilebilirdi. Devrimci Sol, eksik ve zaafına rağmen istenilen toparlanmayı yaşayamasa da cuntaya karşı direniş hattını korudu. Çünkü Devrimci Sol hiçbir zaman kendini korumayı devrimin çıkarlarının önüne koymamıştır. Fiziki yok oluşu dahi göze alarak, yok olma pahasına M-L bayrağını hep yukarılarda tutmuştur. Ricatı mücadeleden kaçışın teorisi olarak ele almadı. Düşmana boyun eğmedi.

Cunta koşullarında geri çekilmek teslimiyetle özdeşti. Çünkü hiçbir de-

ken, ayrıca "Türkiye dünyanın en istikrarlı ülkesidir, anarşi ve terör son bulmuştur" demagojisine de darbe vurmuştur.

Devrimci Sol'un 1985'de çıkardığı "Kürdistan'da Ulusal Silahlı Mücadele ve M.L'lerin Buna Karşı Tavrı" başlıklı değerlendirme yazısında PKK şöyle değerlendirilmiştir:

"(...)

Bir kere silahlı hareket, emperyalizmin bölge çıkarlarına genel anlamda karşı mıdır, yoksa tersine emperyalizmin çıkarlarına mı hizmet ediyor? (Buna verilecek yanıt, bu hareketin ML nezdinde konumunu ortaya koyacak ve desteklenir bir hareket mi, değil mi olduğu anlaşılmış olacaktır).

Şayet bir hareket sınıfsal niteliği ne olursa olsun emperyalizmin genel çıkarlarına zarar veriyorsa o hareket bu yönüyle desteklenmelidir. Sorun bu platformda ele alınmalıdır. İşte bu noktada, Kürt Yurtsever hareketi PKK'nin Eruh-Şemdinli baskın-

mokratik hakkın kullanılmadığı koşullarda kitlelere ulaşmak için silahlı mücadeleye dışında bir yol yoktu. Bu koşullarda toparlanma kararı almak ve bunun için de geri çekilme taktiğine başvurmak halktan kopmayı getirecekti. Bu mücadele kaçınılmazlığının yaratacağı tahribatla o günden görülemeyecek kadar derin olacaktı.

Yeni gelişen koşullarda yaşamak için direniş hattını korumak gibi bir zorunluluk yoktu. Ve alınacak ricat kararı teslim bayrağını çekmek anlamına gelmeyecekti. Ve ricat taktiği devrimci bir taktik olacaktı.

Bu süreci DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş şöyle anlatıyor:

"(...)

Niyazi'yi dışarıda büyük sorunlar bekliyordu. Örgütlenmeyi yeniden geliştirmek, yurtdışı ihanetiyle hesaplaşmak, yeniden harekete şekil vermek, merkezi yapıyı yaratmak ve mücadeleyi yeniden yükseltmek gibi devasa sorunlardı bunlar. Mevcut örgütlülük, ilişki ağı, olanaklarla gündemi belirleyecek bir şekilde mücadeleyi kısa vadede, istikrarlı bir şekilde yükseltmemiz olanaksızdı. Açık faşizm ise, sürmesine rağmen gerileme sürecine girmişti. Dolayısıyla, mevcut gücümüzle ve yapımızla direniş hattında ısrar edip, daha fazla güç kaybetmek anlamsızdı. Güç toplayarak yeni bir atılım sürecine girmek için '84 sonlarında başlayan geri çekilme taktiği tartışmalarını sonuçlandırmalıydık. Niyazi çok kısa bir süre sonra polis denetiminden çıkarak göreve başladı. Hareketimizin başında Niyazi ve Sabo vardı artık.

Hareketimizin içinde bulunduğu durum tüm ayrıntılarıyla yeniden gözden geçirilerek ve de birinci dereceden kadrolarıyla tartışılarak, geri çekilme taktiğinin hayata geçirilmesine karar verildi. Bu taktik, her şeyiyle pasif, edilgen bir süreci kapsamayacaktı. Propagandada, eylemlilikte, güç toplamamızı engellemeyecek bir biçimde yer yer aktivite kazanacaktı. Ama bu süreç, esas olarak toparlanmamızı, güç biriktirmemizi, silahlı mücadeleye istikrarlı bir tarzda yeniden başlamamızı sağlayacak ve partileşme sürecimizi hızlandıracak bir tarzda şekillenmeliydi." (92)

'84'lerden itibaren süren ileri kadroların tartışmaları sonuçlanarak ricat

larıyla başlayan ve süren silahlı eylemleri desteklenmelidir. Bu hareketi ilerici ve haklı yönlerinden dolayı desteklemek onu her yönüyle (gerici) desteklemek anlamına gelmemelidir.

(...)

Bir hareketi ilerici ve haklı yanlarından dolayı desteklemek ve yanlış görüşlerinden dolayı eleştirmek meşru bir yaklaşım tarzıdır...."

Devrimci Sol'un bu değerlendirmeyi yaptığı bu süreçte kimi sol gruplar tavırsız kalırken kimisi de ezilen ulus milliyetçiliğiyle ezen ulus milliyetçiliğini aynı kefeyle koyarak PKK'yi karşı devrimci ilan ediyorlardı.

Bu sol gruplar daha sonra hatalarını anlayarak diğer tarafa savrulup tüm politikalarını Kürdistan ve PKK'nin mücadelesine endeksleyeceklerdi. Tabi bunu yaparken olumsuz geleneklerini sürdürerek özeleştiri vermeyeceklerdi.

taktiğine başvurmak kararlaştırıldı. Ricat taktiği her şeyden önce düzenli olarak geri çekilmeyi gerektiriyordu. Her ne kadar merkezi örgütlülük dağılmamış olsa da düzenli olarak geri çekilebilmek için bir toparlanma süreci yaşanmalıydı. Yeni süreç o dönemde cezaevinden tahliye olan Niyazi Aydın ile göğüslenecekti...

Kısa bir toparlanma sürecinin ardından '86 başlarında çıkarılan "Devrimci Taktiğimiz: Ricat" başlıklı yazıyla ricat dönemine başlandı.

RICAT DÖNEMİ DEVRİMCİ GÖREVLERİ VE HEDEFLERİ

Ricat kararı alındığında hareketin gelişimi ve devrimci mücadele broşüründe değerlendirilen, hata, eksik ve zaafların hemen hepsi geçerliliğini koruyordu.

Ricat taktiği, mücadeleyi terk ve rehavet içinde yaşamak değil, devrimci mücadelenin, daha geri taktik anlayışının uygun yöntemlerle sürdürülme biçimidir. Bu çerçevede "Devrimci Taktiğimiz: Ricat" yazısında şu belirleme yapıldı:

"... faaliyetlerimizin esasını içe dönük faaliyet oluşturacaktır. Ancak bundan hareketle, dışa yönelik faaliyetlerimizi bütünüyle durduracağımız yanlış anlayışları çıkartılmamalıdır. Ekonomik ve siyasal krizin ortaya çıkardığı sosyal gelişmelerin gerisinde kalmayacak ölçülü bir pratik içinde yer alınacaktır..."(93)

Sorun, enerjinin esas olarak hangi konularda yoğunlaştırılacağı soru-nuydu. Gerekğinde ve silahlı eylemin kendini dayattığı koşullarda, devrimci sorumluluktan kaçınılmayacaktı.

Ricat döneminin genel hedefi silahlı mücadeleyi yeniden örgütleyecek, hareketi silahlı savaşı sürdürebilecek bir düzeye çıkaracak yeni bir atılımı mücadeleyi yükseltmek olacaktı.

"Hareketimiz faşist cuntadan yediği örgütsel darbe ve diğer yakalanmalar sonucu önemli derecede güç kaybına uğramış, devrimci mücadeleyi silahlı biçimiyle sürdüremeyecek duruma düşmüştür. Elindeki güçleri daha fazla yitirmemek ve bundan dolayı silahlı eylemi yapabilecek duruma gelecek süreci daha fazla geciktirmemek için enerjik fiili önlemler almak durumuyla karşı karşıya kalmıştır.

(...)

Görevimiz düşmana kaptırmadığımız kadrolarımızı korumak ve var olan gücümüzü muhafaza etmektir. Bunun için öncelikle içe yönelik faaliyetleri hızlandırmak, kadrolarımızın eksiklerini, teorik yetersizliklerini, siyasal bilinç ve ideolojik düzeylerini yükseltmek doğrultusunda yoğun çaba içinde olmalıyız." (94)

Ayrıca oligarşi, 12 Eylül sürecinde sayısını iyice artırdığı polis birliklerini ustaca kullanmaya başladı ve geniş bir ajan - muhbir ağı oluşturdu. İzleme yöntemlerini teknik cihazlarla bir hayli ilerletti. Her operasyonda ileri düzeyde kadroların yakalanması ve yerlerinin daha geri kadrolar tarafından doldurulması genel seviyeyi gerilettiler. Hareket kademelerinde yer alan siyasi unsurların gerekli eğitimden geçmeden ileri derecede sorumluluklar alması nedeniyle, silahlı mücadeleyi yürütmek için gerekli örgütsel sağlamlılık gösterilmediğinden ve gizlilik kurallarına yeterince riayet edilmediğinden mücadele gereklerini yerine getirecek doğrultuda sürdürülemedi. Buna bir de solun mücadele kaçınılığı eklenince halk kitlelerinde devrimcilere inançsızlık ve onlardan uzak durma eğilimi başgösterdi.

Bu eksiklerin önüne geçebilmek için:

“... Korumak zorunda olduğumuz kadrolarımızı gözden geçirip eksik ve zaaflyı yanlarını saptayıp devrimci çalışmada ortaya çıkan amatörliklerini giderme doğrultusunda uğraş vermeliyiz...” (95)

Ayrıca hareketin iradesi dışında gelişebilecek olaylara karşı da tavır alabilmek zorunluluğı doğabilirdi. Bu durum ricat taktiğı dönemine uygun düşmeyen silahlı eylemleri de gerekli kılabilirdi.

“Bu nedenle tam anlamıyla silahlı mücadeleyi yürütebilen silahlı ekip denilmese de kendi içinde esnekliğı olan savunma türünden fonksiyona sahip, kamulaştırma vb faaliyetlerde yer alabilecek, ani gelişmeler karşısında silahlı eylem yapabilecek niteliklere sahip unsurlardan meydana gelen, herhangi bir eylem dolayısıyla bir araya gelebilecek ve sonra dağılabilecek türden son derece esnek tutulan silahlı ekipler, ricat döneminin örgütsel düzenlemesi ve çalışması içinde yerini alacaktır. Zaten ricat dönemi sona erdiğinde ricat döneminde silahlı mücadeleyi yürütme perspektifiyle ve ruhuyla donatılmış olan kadrolar yeni dönemin mücadele taktiğine uygun bir biçimde istihdam edilecektir. Mevcut silahlı ekiplerini yaratacaklardır....” (96)

Kadrolaşmaya paralel olarak ele alınması gereken diğeri önemli bir sorun kolektif işlerliğe sahip organların oluşturulmasıydı. Örgütlenmedeki belirsizliğı aşmak ve örgütsel bir şekillenmeye yönelmek organlaşmaya bağılıydı. Bu bağlamda legalite, illegal örgütlenmenin etrafında gelişmeli ve illegal örgütlenmenin denetimi altında olmalıydı. Bu çerçevede ricat sürecinde bölge ve alanlarda tek tek kişilerin sorumluluğı yerine kolektif işlerliğı olan komite tarzı örgütlenmeye geçilmesi hedeflendi.

Örgütlenme aynı zamanda stratejik alanlarda yoğunlaşma perspektifinde geliştirilmeliydi. Hareket gücünü, enerjisini stratejik öneme sahip bölgelerde, alanlarda yoğunlaştırmalıydı. Birleşik Devrimci Savaş perspek-

tifinde mücadele anlayışına sahip bir hareket kadrolaşmasıyla orantılı olarak güçlerini kendisi için temel olan bölge ve alanlarda yoğunlaştırmaya özen göstermek zorundaydı.

Silahlı bir örgüt için büyük bir önem taşıyan Cephe gerisi sorununa da önem verilmeliydi. Yurtdışı örgütlenmesinin başında bulunan Paşa Güven, ihanetini netleştirmişti. Paşa Güven ile ilişki kesilerek suçlarının hesabı sorulmalı ve yurtdışı örgütlenmesi bir düzene sokulmalıydı.

“Bütün bunlar 12 Eylül yenilgisinin yarattığı yılgınlık, karamsarlık ve davayı inkar eğilimlerinin güç kazandığı Avrupa patentli sağcı teorilerin revaçta olmaya başladığı, polis korkusunun güçlü olarak yaşandığı, devrimci ruhun ve geleneklerin zayıfladığı, insanların örgütten uzak durma anlayışıyla hareket ettiği ve en önemlisi de depolitizasyonun sürdüğü koşullarda başarılacaktı. Elbette bu kolay değildi, ama imkansız hiç değildi.” (97)

RİCAT DÖNEMİ FAALİYETLERİ

PAŞA GÜVEN'İN İHRACI

Ricat dönemiyle birlikte yeni bir atılım sürecinin hazırlanması açısından cephe gerisi örgütlenmesinin önemi oldukça büyüktü. Almanya'da yaşayan 2 Milyon'u aşkın çeşitli milliyetlerden halkımız arasında çalışma yapmak, onların desteğini almak ve emperyalizmin onları kimliksizleştirmesine izin vermemek gerekiyordu. Yurtdışında oluşturulacak maddi ve teknik birikimle, yurtdışının ülkedeki mücadeleye katkıda bulunmasını sağlamak gerekiyordu. Bütün bunları hayata geçirebilmek için öncelikle yurtdışı örgütlenmesine çeki düzen vermek zorunluydu.

Yurtdışı sorumluluğunda bulunan MK Üyesi Paşa Güven Ölüm Orucu'ndan bu yana Devrimci Sol'a karşı tavrını netleştirmeye başlamıştı. Bu süreç, Paşa Güven'le hareket ilişkilerinin bütünüyle koparılmasının da başlangıcı olmuştu. Geçmiş hata ve zaaflarına ek olarak bu dönemde hareketin sorumluluğunu yürüten dışardaki yoldaşlara karşı karalama çabalarına başlıyordu. Bu kadroların çağrısını ise cevapsız bırakıyordu.

O dönemde Devrimci Sol'un sonunu belirsiz olarak gören Paşa Güven, Ali Akgün'le birlikte Devrimci Sol'u parçalama noktasında birleştiler. Ancak Ali Akgün'ün yurtdışına çıkarken yakalanması sonucu Paşa Güven'in de bu çabaları suya düşmüş oldu.

'85 Eylül'üne gelindiğinde P. Güven açısından birçok şey değişmişti.

Kurmaya çalıştıkları paravan örgüt dağılmış, ayrıca ülkede örgütlülüğün başında artık bir de Niyazi Aydın vardı.

5 Ekim 1985’de yüklenmiş olduğu sorumluluklarla bağdaşmayan tavrı, devrimcilikle ilişkisi olmayan tutum ve davranışları üzerine bir yazı yayınlanarak P. Güven’den Devrimci Sol’a yaptığı olumsuzlukların özeleştirisi istendi.

Aradan aylar geçmesine rağmen Paşa Güven özeleştirisi vermedi. Mart 86’da, artık kangrenleşmiş olan yurtdışı örgütlenmesini, kendi çıkarları doğrultusunda kullanan P. Güven hainiyle tüm ilişkiler kesilerek, işlediği suçların hesabının sorulacağı kamuoyuna açıklandı.

Mart 86’da yayınlanan yazıda şöyle deniyordu;

“(…)

Sonuç olarak; E arkadaş (Paşa Güven) 6 yıldır, yurtdışında yaptıklarının hesabını hareketimize vermekten özenle kaçınmıştır.

Yurtdışı yazımızda uzun uzun belirtmiş olduğumuz hataları, zaafıları, sorumsuzluk örneği davranışlarını, devrimci yükümlülükleri yerine getirme tutumu, hareketimiz unsurlarını karalama, spekülasyon yapma, şaibeler yayma vb. vb. tavır ve davranışlarda bulunmuştur. Yurtdışı yazımızda kendisine ilişkin olarak belirtmiş olduğumuz kendisinden kaynaklanan gelişmeler ve olaylar konusunda olumlu ya da olumsuz hiç bir açıklamada bulunmamıştır. İnkâr edilemeyecek derecede nesnel sayılan olaylar hakkında bile şimdiye kadar özeleştirisi vermekten kaçınmıştır. Yurtdışında, yazımızda eleştirisi konusu olan davranış, tutum, sözlü sataşmalarına yurtdışı yazımızdan sonra da devam etmiştir. Hareketimizin olanaklarını örgütümüze sunmamış, kendi özel çıkarları doğrultusunda kullanmıştır. Hareketimizin örgütsel ilkelerini hiçe saymış, devrimciliğe ve devrimci hareketimize uymayan davranışlar ve tutum içine girmiştir.

Bu arkadaşın hareketimizle olan ilişkileri, pratikte birbuçuk yıldır yoktu, bugünden sonra yalnız pratik hayatta değil, resmi olarak da bütünüyle bitmiştir. Bugünden başlayarak E arkadaş hareketimizden ihraç edilmiştir.”

İhraç kararından sonra Devrimci Sol’u ve kitleleri kişisel çıkarları için kullanamayacağını anlayan Paşa Güven, Fransız polisinin denetiminde eşiyile birlikte mafya işleriyle uğraşarak yaşamaya başladı.

İhraç edilen Paşa Güven işlediği suçların hesaplarını daha vermemişti. En zor dönemler hareketi yalnız bırakan ve hareketin olanaklarını kendi çıkarlarına kullanan Paşa Güven haini işlediği suçların hesabını er ya da geç ödeyecekti...

Yurtdışı örgütlenmesi artık toparlanmalı ve “kaybedilmiş yıllar” telafi edilmeliydi. Paşa Güven’in ihracından sonra yurtdışı örgütlenmesine müdahale edilerek, toparlanmanın adımları atılmaya başlandı.

PANKARTLAR, BOMBALAR, BASKINLARLA GELİŞMELERE KARŞI ALINAN TAVIRLAR

Devrimci Sol, 1986 yılında da mevcut illegal yapısıyla, gelişen olaylara karşı tavır almıştır. 30 Mart Kızılder, 14 Haziran Ölüm Orucu yıldönümüleri her koşulda faşizme karşı hangi düzeyde olursa olsun eylemliliklerin yaşama geçirildiği günlerdir

1986 yılı ABD emperyalizminin Libya halkına karşı saldırılar gerçekleştirdiği bir süreç olmuştur. Ve bu süreçte Libya halkını destekleyen anti-emperyalist eylemlerde Devrimci Sol vardır. Belki eylemler asılan pankartlarla sınırlıdır ancak o yılların ağır faşist koşulları ve devrimci örgütlerin, halk hareketinin içinde bulunduğu durum göz önünde bulundurulduğunda bir pankart bile etki yaratan bir eylem olabiliyordu.

Mesela Tercüman gazetesinin 22 Nisan 1986 tarihli nüshasında yayınlanan haberde geçen bir fotoğrafta, üzerinde "Libya Halkı Amerika'ya Yenilmeyecek/Devrimci Sol" yazan, bir inşaata asılmış pankarta İstanbul Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube Müdürü, elindeki otomatik tüfekle ateş açar. Fotoğraf altı yazısı şöyledir: "İncirli'de bir inşaata kanun dışı Devrimci Sol örgütü militanları tarafından ABD aleyhine asılan pankartta bomba intibai vermek üzere takılan paketin, Siyasi Şube Müdürü Mete Altan'ın tüfeğiyle yaptığı atışlar sonucu sahte olduğu anlaşıldı". Haberin başlığı ise "İstanbul'da sahte bombalı pankart salgını"...

Devrimci Sol, demokratik alanda sürdürdüğü etkinlikler ve örgütlenme çabasının yanında bugün için değerlendirildiğinde belki küçük gelen ama o süreç için cüreti ifade eden eylemliliklerini sürdürmüştür.

Haziran ayı, 1984 Ölüm Orucu Şehitlerinin eylemlerle anıldığı bir aydır. 1986 Haziran'ında da bir yandan demokratik etkinlikler gerçekleştirilirken diğer yandan cüreti ifade eden eylemler de yapılmıştır. Pankartlar, afişler o sürecin özgünlüğü olan eylemlerdir. '86 Ölüm Orucu yıldönümünde İstanbul'un değişik yerlerinde pankartlar asılır, afişler asılır, bildiriler dağıtılır. Yapılan eylemlerden biri de İstanbul Çağaloğlu Kız Lisesi'nin önünde lise kapısında üniforma giydirilmiş ve Evren'in maketi haline getirilmiş bir kukla yakılır. Bildiriler dağıtılır ve kısa bir kitle gösterisi düzenlenir. Ayrıca değişik yerlere "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarının yazılı olduğu pankartlar asılır.

'86 yılının en önemli devrimci şiddet eylemi ise Kürt halkı üzerindeki katliamları protesto etmek amacıyla ANAP İstanbul Kadıköy İlçe merkezinin basılıp, bombalanıp yakılmasıdır. Mesaj nettir ; "Kürt Katili Özal Hesap Verecek", "Cuntadan Hesap Sorulacak".

Eylem ciddi etki yaratır.

YENİ ÇÖZÜM DERGİSİ

Cunta, baskı ve terörle oluşturduğu ortamı görüntüde de olsa kaldırmak zorundaydı. ANAP Hükümeti eliyle çok kısıtlı da olsa demokratik açılımlar yapılmaya başlanmıştı. Bu kısıtlı demokratik açılımların etkisiyle çeşitli sınıf ve tabakalar da yavaş yavaş hareketlenmeye başlamıştı. Kitlelerin tercümanı olabilmek, kitle hareketlerine yön verebilmek yenilginin, oportünizmin ve dünyada esen sağ oportünist akımların önüne geçebilmek ve ideolojik birliği geliştirmek için, kitlelere düzenli olarak ulaşabilecek legal bir yayın organı çıkarmak zorunlu bir görevdi.

Bu doğrultuda Aralık 86'da "Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm Mücadelesinde Yeni Çözüm" dergisinin ilk sayısı çıkartıldı. Çözüm dergisi ideolojik açıklık içinde olan hareketin insanlarında ve kitlelerde büyük yankı uyandırmıştır. Bu dönemde Çözüm dergisine yüklenen misyon, demokratik mücadele açısından bir mevzi kazanma, kitlelere ulaşma ve politika götürme, 12 Eylülün depolitizasyonunu kırma ve ideolojik mücadeleyi yürütme şeklinde olacaktı.

Demokrasinin bir "oyun" olarak var olduğu, demokratik kurumlaşma ve geleneklerin olmadığı bir ülkede mevzi kazanmak meşruluğu dayatarak kalıcılık, bedeller ödemeksizin mümkün olamazdı. Öyle de oldu. Çözüm Dergisi oligarşinin yoğun baskısına hedef oldu. Ancak baskılar yıldıramazdı. Her türlü bedeli ödeyerek bir mevzi de kazanılacaktı.

Legal dergi, mücadelenin gelişmesinde özellikle '86 sonrasında önemli bir rol üstlenecek, '80 öncesi dergilerin rolü ve işlevinden çok daha ön planda olacaktı. Hiçbir devrimde, legal dergiler böylesi bir işlev yüklenmemişti. Bu bizim devrimimizin özgünlüklerinden biri olacaktı.

Bunu görmeyen dogmatik sol, hemen hep bir ağızdan legalizm, dergi etrafında örgütlenme eleştirisi yöneltmiş, ancak ortam biraz değişip de devrimci basın mevzii, kazanılmış bir mevzi haline dönüşünce bunların çoğu da boylu boyunca bu alana dalmayı ihmal etmemişlerdi.

Sol gruplar başlangıçta cılız bir tarzda "biz de varız " dercesine yayın faaliyetinde bulunmaya başladılar. Ancak devrimci politikalardan tamamen uzak, kendi iç sorunlarını tartışan bir yayın politikası izliyorlardı. Sonuç belliydi 12 Eylül sürecini ülke topraklarından uzak geçiren, mücadeleyi göğüsleyemeyen bir çok grup, başlangıçta legalizm eleştirileri yapmalarına rağmen, hızla legalize olma yolunda ilerleyerek, çoğu marjinallikleri içinde dergi siyasetlerine dönüşeceklerdi.

DEMOKRATİK KURUMLAŞMALARDA ATILAN ADIMLAR

Legal dergi kitle hareketlerini toparlamada ve yönlendirmede tabii ki yeterli değildi. Yayın organının dışında da kitle hareketlerinin toparlanması na hizmet edecek, her türlü demokratik örgütlülüğe ihtiyaç vardı. 12 Eylül’le birlikte her türlü demokratik örgütlülük kapatılmış ve cunta koşullarında alternatif demokratik örgütlenmelerin yaratılması mümkün olmamıştı. Kitlelerde yoğun pasifikasyona karşın örgütlenmeye açıklık vardı. Pasifikasyon ortamının kırılması da ancak örgütlülük içinde sağlanabilirdi.

Tutsak aileleri kitlesel bir güç olmalarına rağmen demokratik örgütlenmeden yoksundular. Türkiye’de ilk defa tutsak ailelerinin demokratik platformda örgütlülüğünü sağlamak amacıyla tüm siyasi hareketlere, gruplara, hatta kişilere çağrıda bulunuldu. Çağrılara olumlu cevap vermeyen sol gruplar alelacele bir araya gelerek aynı içerikte bir örgüt kurmaya karar verdiler. Gelenek bozulmamıştı. Birbirlerine etmedikleri lafı bırakmayan sol, Devrimci Sol tutsaklarının ailelerine karşı bir araya gelmeye başlamış, ama bu birlikteliği, geçmişin tüm olumsuzluğunun üzerine inşaa etmişlerdi. Buna karşılık 3 şubat 1986 tarihinde TAYAD kuruldu. Diğer sol grupların da İHD’yi kurmasıyla bu alanda iki farklı örgüt kurulmuş oldu.

RİCAT DÖNEMİNDE HAPİSHANELER

Cunta Devrimci Sol tutsaklarını teslim alamamış, tüm baskı, işkence ve tecrit politikalarına rağmen Devrimci Sol tutsakları, direniş hattını korumuş, mahkeme kürsülerini devrimin kürsüleri haline getirmekteydi.

Bir kısım sol, faşizmden hesap sorulan halka güven verilen ve oligarşiyi yargılayan olması gereken mahkeme kürsülerini af dilenen kürsüler haline dönüştürmüştü. Kendilerinin asla devleti yıkmak gibi bir görevle yola çıkmadıklarını, sivil faşistlere karşı can güvenliğini koruma temelinde mücadele ettiklerini, bunun için de yasal dergilerde yazı yazmak dışında bir şey yapmadıklarını söylemekte bir sakınca görmüyorlardı. 12 Eylül’ün gelmesini ise, oligarşiyle aynı ağızı kullanarak; sivil faşistlere ve Devrimci Sol gibi örgütlere bağlıyorlardı. Hatta mahkeme kürsülerinde “Biz teröristlere karşı olunmasın demiyoruz, sadece idamlara ve işkencelere karşıyız.” sözlerini söylerken hiç utanmıyorlardı bile.

Bir tarafta solun olumsuz tavırları ve diğer tarafta direnen Devrimci Sol tutsakları, oligarşiyi yeni politikalar üretmeye yöneltti. O döneme kadar bir birinden ayrı tutulan Devrimci Sol tutsakları, ‘86 başlarından itibaren oportünizmin statükocu, uzlaşmacı çizgisini etkiler korkusuyla diğer tutsaklardan ayrılmaya başladı. Bu tecrit politikası sonucu İstanbul cezaevlerinde ki tüm Devrimci Sol tutsakları cezaevlerinin en sağlıksız bölümlerine top-

lanmaya başlandı. Diğer koşullarda kalanlar olsa da bir arada olmanın koşulları yaratılmıştı. 87’de yaşanacak AG sonrasında ise tüm Devrimci Sol tutsakları bir arada toplanacaktı.

Bu süreci DHKP Genel Sekreteri Dursun KARATAŞ şöyle anlatıyor:

“Belirli bir kısmımız hala oportünist bölümlerde olsa da, bir arada olmanın koşulları yaratılmıştı. Bu fırsatı değerlendirmeliydik. Yıllardır ayrı cezaevlerinde, aynı cezaevinin farklı bölümlerinde, birbirleriyle organik bir ilişkileri olmadan Devrimci Sol direniş hattında savaşmış insanlarımızı yeniden bir eğitime tabi tutmak, ideolojik birliğimizi pekiştirmek, geçmişten bugüne tüm politika ve taktiklerimizi gözden geçirmek, hayat içinde sınanıp sınanmadıklarını kontrol etmek ve geleceğe ilişkin düşüncelerimizi bilince çıkarmak için aylarca süren ve çok canlı bir atmosfer yaratan, Devrimci Sol demokrasi anlayışını içselleştiren bir tartışma süreci yaşadık.

(...)

Başlattığımız iç eğitim tartışmaları bütün koşullarda çok canlı biçimde sürüyordu. Bu tartışmaların ilk somut sonucu, dünyada sosyalizmin içinde bulunduğu durum ve Gorbaçov politikalarına ilişkin görüşlerimizin bilince dönüşerek açıklanmasıdır. Yıllardır birbirleri ile tek kelime tartışmamış, konuşmamış insanlarımız büyük bir ideolojik açlık içerisindeydi. Cezaevlerinin olanaksızlıklarla dolu koşulları gözönüne alındığında, süreci izleyememiş, kendini geliştirememiş bir çok insanımız Devrimci Sol’a herşeyleriyle bağlı olmalarına karşın, Devrimci Sol’la ilgisi olmayan, onun genel politikalarıyla bağdaşmayan, oportünist, revizyonist, küçük burjuva aydın teorilerinden, burjuva hümanizmasından, farkında olmadan birçok noktada etkilenmişti. Hergün bir adım daha atarak farklılıkları, belirsizlikleri, yanlışlıkları yok ettiğimiz, ideolojik güvenin, yoldaşlık ilişkilerinin ve coşkunun biraz daha geliştiği bu koşullarda, kendimizi yeniden keşfediyor, güzelliklerimizi, bu güzelliklerimizi korumadaki direncimizi gördükçe coşuyor ve yarın, dünyayı bir kez de Türkiye’den sarsacağımız duygularını taşıyorduk.” (98)

Bu yıllar genel olarak dünyada sosyalizmin gerilemeye başladığı SBKP eliyle Marksist-Leninist örgütlere teslimiyet tohumlarının atıldığı yıllardı. Stalin sonrasında revizyonistleşen SBKP’nin, ‘85 yılından itibaren Gorbaçov’la birlikte teslimiyet politikaları hız kazandı. ‘85 yılında SBKP’de Gorbaçov’un Genel Sekreter olmasıyla birlikte, emperyalizmle kurulan ilişkiler, uzlaşma ve teslimiyet politikaları, emperyalist - kapitalist dünyada sevinçle karşılanıp, ayakta alkışlanmaya başlandı.

Ülkemizde yenilgi yıllarının yarattığı ideolojik, psikolojik çürümüşlüğe ek olarak dünya genelinde yaşanan revizyonist SBKP, oportünist AEP ve ÇKP arasındaki ilişkiler bu uzlaşmacı politikalarla birleşerek emperyalist ideolojilere teslim olmayı ve inkarı hızlandırıyordu.

Ülkemizdeki, onyıllardır SBKP'nin söylediklerinin dışına çıkmamış olan revizyonistler, dünyadaki uzlaşma dalgasının bir uzantısı olarak ANAP iktidarıyla uzlaşma çabalarına girerek ihanet yoluna sürüklendiler. SBKP kuyrukçusu TKP, sosyalizm söylemini terk etmeden ülkeye dönüp çeşitli sol grupları da ikna ederek büyük gösterilerle kendini tasfiye etmeyi düşünüyordu. Kendi gücüne ve kültürüne çok fazla güvenmeyen oligarşinin sözcüleriye uzun vadeli programları göğüsleyebilecek cesarete değillerdi. Özal, Osmanlı'dan kendine miras kalan entrikacılığı ve emperyalistlerden öğrendiği pasifikasyon yöntemlerini iyi kullanarak, faşizmin demokrasicilik oyununu güçlendirecek tarzda gündeme alarak TKP'yi tamamen yok etti.

Revizyonist, reformistlerin dışında kalan sol kesimlerin bir kısmı Gorbaçov politikalarında "olumlu ve olumsuz yanlar" tespiti yaparak teslimiyetlerini belirsizleştirmeye çalışırken bir kısmı ise SBKP'nin yanlışlığı ortaya çıktı, AEP haklıydı diyerek solu yeni bir batağa çekti.

Dünya genelinde Marksizmi-Leninizmi savunmanın güç olacağı, halk kitlelerinde sosyalizme inançsızlığın artacağı, geçici de olsa burjuvazinin psikolojik üstünlüğünün yaşanacağı bir döneme giriliyordu. Emperyalizmin sömürüye dayanan sistemi herşeyiyle ayakta duruyordu ve emperyalizmin halk kitlelerini yoksulluktan, sefaletten kurtarması, onlara özgürlük vermesi mümkün değildi. Emperyalist sistemin tek alternatifi sosyalizmdi. Ve emperyalizm yeryüzünden silinene kadar da öyle olacaktı.

Böylesi bir süreçte Devrimci Sol da tartışmaktadır. Öncelikle tutsaklık koşullarında pek çok şey yeniden yeniden tartışılır, ele alınır, değerlendirilir. Belki düşman ve oportünizm "tartışıyorlar, bölünecekler" diye beklemektedir. Ancak bu tartışmaların sonucunda etkisi tarihsel değerde olan HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ isimli Devrimci Sol savunması yaratılır. Bu gelişmeyi DHKP-C Önderi Dursun Karataş şöyle ifade ediyor:

"...Yüzlerce yoldaşımızın katıldığı ve aylarca süren bu tartışmalarda 12 Eylül faşizminin, mahkemeler tarihinin altın sayfalarını oluşturacak, ihtilalimizin yolunu, devrimci halk iktidarının nasıl şekilleneceğini, dünümüzü, bugünümüzü, geleceğimizi kapsamlı bir biçimde ele alan, tanımlayan ve bir eğitim, başvuru eseri olma özelliği kazanan "HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ"ın temelleri bu tartışmalarla atılarak gelişti ve zenginleşti. Bu tartışmalar, emperyalizmin ve 12 Eylül'ün faşizminin ideolojik bombardımanı altında, ideolojik birliğimizin daha üst bir boyuta çıkarılarak geliştirilmesini sağladı. Ve sonuçta sosyalizme yönelen bu ideolojik bombardımanın etkilerini, kendi özgünlüğümüzde büyük oranda etkisiz kılmıştır. Faşizmin kürsülerinde haykırılmasıyla Türkiye ve dünya halklarına, tüm devrimci ve dost örgütlere, kurtuluş hareketine iletilen devrimci ihtilalin süreceği mesajı, emperyalistlerin ve oligarşilerin saldırılarına verilen bir cevap olmuştur. Örgütümüzün bu tavrı, 12 Eylül faşizminin karanlığında geleceği aydınlatan bir ışık,

önümüzdeki engelleri temizleyen çok önemli bir işlev görmüştü. Hiç bir örgütün ulaşamayacağı bir seviyede kararlılık sınavı olmuştur.” (99)

ÖĞRENCİ GENÇLİK ALANINDA DURUM

Öğrenci gençlik 84'lerden itibaren kurmaya başladığı derneklerde mücadelesini sürdürmekteydi. Bu dönemde YÖK uygulamalarına karşı öğrenci gençliğin tepkilerini harekete geçirdiği eylemlilikler hayata geçirilmeye başlandı.

Faşizm açısından bilimsel çalışmalardan uzak, gerici eğitim sistemini oturtma, düzene uygun kafa yapısını biçimlendirme ancak sınav, disiplin yönetmelikleri, devam zorunlulukları ve atma tehdidiyle sağlanabilirdi. Düzenin üniversitelerindeki gerici saldırı kurumu YÖK, oluşturulduğu günden bu yana atılmaları öğrenci gençliğe karşı bir tehdit aracı olarak kullandı.

'86-'87 öğrenim yılı başında 500 kadar öğrenci toplu olarak okuldan atıldı. Okuldan atılan öğrenciler arasında olan MÜ Hukuk Fakültesi öğrencisi İsa Tanrıverdi, okuldan atılmayı kaldıramayarak intihar etti.

İsa Tanrıverdi, Üniversitedeki eğitim ve sınav sisteminin kurbanıydı ve katili YÖK'tü. Bu olay YÖK ve uygulamalara karşı olan tepkiyi harekete geçirdi. Olayın duyulmasının hemen ardından 500 kadar öğrenci devrimcilerin önderliğinde, İsa gibi yeni arkadaşlarını kurban vermemek, YÖK ve eğitim sistemine tavır alabilmek için Marmara Üniversitesi Rektörlüğü önünde gösteri yaptı.

Öğrenciler, üzerinde “Kıyımlara Son” yazılı siyah bir çelengi Rektörlüğün önüne koymaya çalıştı. Çelengi taşıyan iki öğrenci polis tarafından gözetim altına alındı. Polisin öğrencileri dağıtma çabalarına karşı öğrenciler kolkola girerek oturma eylemine başladılar. Arkadaşları geri iade edilene kadar oturma eylemi yapacaklarını açıklayan öğrenciler bu arada temsilcileri aracılığıyla rektörle görüşerek, hem atılmaları ve İsa'nın intiharını, hem de gözetim altına alınmaları protesto ettiler. Oturma eylemini 1.5 saat sürdüren öğrenciler daha sonra 1 dakika saygı duruşu yaparak sessiz ve toplu bir şekilde dağıldılar.

Bu eylem 5-6 yıllık sessizlik dönemi ardından öğrenci gençliğin sorunları karşısında ve istemleri doğrultusunda kararlı tavrını sergileme ve sessizliği yırtması açısından önemli bir protesto eylemi niteliği taşımaktaydı.

O dönemdeki YÖK uygulamalarına karşı tepkiler yalnızca bununla sınırlı değildi. Öğrenci gençlik içinde YÖK'ün kıyım maddelerinden biri olan 44. maddenin değiştirilmesi çabası somutlaştı. Öğrenci gençliği bunaltan, bilimsel faaliyetleri zaafa uğratan, depolitizasyonda önemli roller üstlenen, daha da önemlisi kitlelerin eğitim hakkını elinden alarak kısa sürede kapı önüne koyan bu sınav sistemi değişmeliydi.

Türkiye çapında çeşitli üniversitelerde TBMM'ye sunulmak üzere hazırlanarak imzaya açılan YÖK'ün 44. maddesiyle ilgili değişiklik yasa tasarısı, 7 bin öğrencinin imzasıyla, İzmir ve İstanbul'dan yola çıkan öğrencilerle Ankara'ya ulaştırıldı. Öğrencilerin Ankara'ya yürüyerek ulaştırdıkları dilekçeler, vize ve atılmalar sorununun öğrenci gençliğin üzerinde yarattığı olumsuz etkileri vurgulanırken öğrenci dernekleri tarafından hazırlanan yasa değişiklik tasarısını da içeriyordu.

Üniversite gençliği "YÖK'lü yaşamı" kabul etmediğinin, yaratılmak istenen "tek tip öğrenci" modelinin üniversite gençliğinin duyarlılığı karşısında iflas ettiğinin somut göstergesi olan kitle hareketleri, adım adım öğrenci gençliğin kendi ayakları üzerinde durmaya başladığının da ifadesiydi.

Demokratik öğrenci hareketlerinin somut taleplerinden yola çıkarak akademik-demokratik mücadelenin ivmesinin yükselmesi ve öğrenci gençlik üzerinde uygulanan apolitikleşmenin kırılması çabası, karşılığını yeni baskı ve faşist uygulamalarla buluyordu.

44. maddenin değişikliği için sürdürülen kampanyanın ardından çeşitli bahanelerle, kampanyada aktif görev alan öğrenciler ve öğrenci dernekleri yoğun bir baskıya tabi tutuldu. Ankara'da yürüyüşe katılanlar hakkında soruşturma açılırken, açlık grevine katılan öğrenciler gözaltına alınıyor, yurtlardan atılıyor, dekanlık odalarında siyasi polislerce tehdit ediliyordu. Baskının keyfiliği öylesine bir noktaya ulaşıyordu ki, okulda tiyatro bileti satanlar hakkında cezalar veriliyor, açlık grevini sadece ziyaret ettiler diye öğrenciler dekanlık kovuşturmasına uğruyor, öğrencilere, derneklere üye olmama yaptırımı getiriliyordu.

Baskılar gençliği yıldıramayacaktı... Gençlik, DEV-GENÇ önderliğinde, işkenceye, baskıya ve gerici eğitim yasalarına karşı eylemlilikler gerçekleştirdi. İÜ Merkez bina Turan Emeksiz Yemekhanesi, Cerrahpaşa Tıp, İktisat, İdari Bilimler, Atatürk Eğitim, MÜBYYO, Yıldız ve İTÜ Taşkıışla da yemek boykotları gerçekleştirildi.

Yemek boykotlarına katılım, İstanbul Üniversitelerinde haklı mücadelenin giderek kitleselleştiğini gösteriyordu. Sistemli ve organize bir baskıya karşı, aynı derecede sistemli ve organize tavrın gerekli ve zorunluluğunu kavrayan demokratik öğrenci hareketi, süren baskıya ve gözaltına almalara karşı ikinci çıkışını da "Baskılara ve İşkenceye Son" yazılı siyah çelenkle yaptı.

8 Ocak günü, saat 13:30'da İstanbul Üniversitesi önü, şiddetli yağmura ve soğuğa rağmen değişik üniversitelerden gelen yüzlerce öğrenci tarafından dolduruldu. İstanbul Üniversitesi kapısına siyah çelenk bıraktıktan sonra protesto gösterisi sloganlarla ve alkışlarla bitirildi.

MERKEZİLEŞME ARAYIŞLARI

Fakülteler düzeyinde öğrenci derneklerinin yaygınlaşması beraberinde, bütün dernekleri tek bir çatı altında merkezileştirme arayışlarını da getirdi. Yapılan tartışmalar sonucunda, öğrenci derneklerinin bir araya gelerek oluşturduğu bir demokratik kitle örgütü oluşturulamamış, sadece derneklerin koordinasyonu sağlanmıştı. Bu koordinasyon, az da olsa dernekleşme sürecinde oluşan deneylerin aktarılması işlevini gördü.

İlk platform toplantısında, TKP'lilerin kendi çıkardığı "Öğrenci Postası" adlı kültür sanat dergisinin platformun yayın organı olmasını önerdi. Devrimci Gençlik bu öneriyi desteklemese de engelleyici olamadı.

Çünkü revizyonizm, yayın organı aracılığıyla öğrenci hareketlerini kendine mal etmeye çalışıyor, kendi çizgisini hakim kılarak gençlik hareketini sağa çekmek, düzen sınırları içinde tutmak istiyordu. Bu nedenle revizyonizm derginin kültür sanat dergisi olmaya devam etmesini istiyordu. Eğer akademik-demokratik mücadeleye yer verir ve YÖK'e karşı radikal yazılar yazarsa, "öğrenci kitlesini kucaklayamaz" ve "marjinal kalırdı" en önemlisi de "yasallığı tehlikeye girerdi" Derginin getireceği avantajlar ortadaydı; İstanbul'daki gelişmelerin Anadolu'ya aktarılması ve kitlelere ulaşmanın bir yolu açılmış olacaktı.

Bu dönem gençlik hareketinde aynı zamanda gelecek döneme damgasını vuracak bir saflaşmanın da adının koyulduğu bir dönem oldu. Bu saflaşmanın bir tarafında TKP'lilerin çıkardığı "Yarın Dergisi" nedeniyle "Yarınçılar" olarak adlandırılan revizyonizm, diğer tarafta ise DEV-GENÇ'liler vardı.

NİSAN DİRENİŞLERİ

84'lerden itibaren örgütlenmeye başlayan ve belirli mevziler kazanan öğrenci gençliğin, örgütlenme çalışmalarının hız kazanıp yaygınlaşması ve merkezileşme arayışlarının başlaması oligarşiyi rahatsız ediyordu. Mücadelenin o güne kadar ki aşaması bir yanılla gençlik içinde kendine güvenin kazanılması süreci olmuştur.

Oligarşi gençliğin kendisi için doğurabileceği tehlikeyi görerek '87 yılının başlarından itibaren ANAP Hükümeti eliyle bir dizi saldırı başlattı.

Bir yıl kadar önce YÖK Başkanı İhsan Doğramacı'nın "Her Üniversitede bir dernek olsun" diyerek gündeme getirmesi ve daha sonra Milli Güvenlik Kurulu'nun "derneklerin denetim altına alınması" için gereken işlemlerin yapılmasını kararlaştırmasının ardından yasa tasarısı bir hükümet teklifi değil de, iki milletvekilinin hazırladığı teklif olarak apar topar komisyondan geçirildi ve 2 Nisan 1987'de TBMM'ye getirildi.

82 Anayasası'na bile ters düşen bu yasa tasarısının amacı, öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesini engellemek, daha önce kurulmuş olan dernekleri kapatarak, örgütlenme haklarını vesayet altına alarak tamamen biçimsel duruma indirgemektir. Esas olarak 12 Eylül'ün arzuladığı tek tip insan yetiştiren kurumlar olarak düşünülen üniversitelerin içinden "çatlak" seslerin çıkmaması ve otoriteye kayıtsız şartsız boyun eğen unsurlar yetiştirmektir amaçlanan.

Devrimci-demokrat gençlik, bu yasa tasarısına kayıtsız kalamazdı. Onca sorun arasına sıkıştırılıp hapsedilmeye çalışılan öğrenci gençlik açısından yasa tasarısı, bardağı taşıran son damla oldu.

Bu yasayla öğrenci dernekleri, devlet kaynaklı Türk-İş gibi sarı sendikalara benzer hale dönüştürülecekti. Tek tip dernek aracılığıyla tek tip öğrenci yetiştirilmesi hızlandırılacaktı. Anti-faşist, anti-emperyalist mücadele dağıtılacaktı. Yeni kurulan dernekler ise faşist kadrolarla doldurulacaktı.

Hiç bir yanıyla kabul edilemez bu yasa tasarısı henüz yasallaşmadan önce önüne geçilmeli, kazanılmış haklar korunmalıydı. Ve bunun için de güçlü bir muhalefet örgütlemek gerekiyordu. Tek tip dernek yasası bütün gençliği rahatsız etmesine rağmen revizyonist-pasifist anlayışlar için böylesi bir sorun yoktu. Onlar da üniversite öğrencisi olan herkesin katılabileceği, hangi kesimden olursa olsun, hangi düşünceye sahip olursa olsun herkesin üye olabileceği yapılar istiyorlardı. DEV-GENÇ'in yürüteceği mücadele bu koşullarda hem ANAP Hükümetine geri adım attırmalı, hem de revizyonist barikatları kırmalıydı.

İlk kıvılcım bu kez Ankara'dan ODTÜ'den geldi. 10 Nisan 1987'de ODTÜ'lü öğrenciler, tek tip yasa tasarısını protesto etmek için yemek boykotuna gittiler. 10 Nisan'da yalnızca ODTÜ'de eylem yoktu. Ankara'nın diğer üniversitelerinde ve fakültelerinde de değişik biçimde hayata geçirilen eylemliliklerle kitleler harekete geçirildi. Ege Üniversitesinde yemek boykotu ve protesto bildirileriyle eylemlere katıldı. Çukurova ve Uludağ üniversiteleri'nde de yemek boykotu yapıldı. Ve İstanbul Üniversiteleri...Geniş katılımlarla yemek boykotu yaparak ve TBMM'ye çektikleri telgraflarla tasarıyı protesto ettiler. 13 Nisan günü de çeşitli üniversitelerde yapılan yemek boykotlarıyla geçirildi.

Bu günlerde özellikle İstanbul Öğrenci Dernekleri Platformu'nda yaşanan ayrışma netleşiyordu. Revizyonistler tek tip derneğe karşı Ankara'ya otobüslerle gitmeyi dayatırken, DEV-GENÇ'liler kitlesel gösterilerle faşizme geri adım atırlabileceğini savundular.

Tarihler 14 Nisan'ı gösterdiğinde iki farklı anlayış iki farklı eylemliliği gerçekleştirdi. 14 Nisan günü Devrimci Gençlik önderliğinde 2 bin öğrenci Aksaray'daydı. Sokaklar uzun süreden beri ilk kez devrimcilerin sloganları, marşları ve adımlarıyla sarsıldı. Halkın sevgi gösterileri arasında "Tek tip

yasaya hayır", "Öğrenci Dernekleri Kapatılamaz", "Kahrolsun faşizm, yasasın mücadelemiz" sloganlarıyla Beyazıt'a doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüşe polis saldırdı, onlarca öğrenci yaralandı, gözaltına alınan 63 kişiden 31'i tutuklandı.

Devrimci Gençliğin yürüyüş eylemi kısa sürede etkisini gösterecekti... Ertesi gün basın ürkek cümlelerle mücadelenin başarısını yazıyordu.

Aynı gün Ankara'da, Kızılay'dan telgraf çekmek için çeşitli üniversitelerden Kızılay'a doğru yürüyüşe geçildi. Gazi'liler Maltepe yönünden, OD-TÜ'lüler Tunus Caddesinden, Hacettepe, DTCF, SBF'liler Sıhhiye'den yürüyüşe geçmek için toplanmış durumdayken revizyonist "Yarıncılar" yasa tasarısının Meclis'ten geri çekildiğini konuşmaya başladı. Polislerin de "Yarıncılar"la aynı şeyleri söylemesi kitlede biran karamsarlık yarattı. Bu karamsarlığın üzerine polis öğrencilere saldırdı. Yaşanan çatışmanın ardından 300 civarında öğrenci dövülerek gözaltına alındı. Devrimci Gençliğin önderliğinde yürüyen Gazi'liler ise yasa tasarısının geri çekildiği duyumlarına rağmen yürüyüşlerini planladıkları gibi sürdürdüler. Polisin bu kitleye de saldırmaması kitleyi dağıtmaya yetmedi. Kitlenin büyük bir bölümü yürüyüşü tamamlayarak Kızılay Postanesi'ne ulaşip telgraflarını çektiler.

İstanbul'a yürüyüşten hemen sonra Dernekler Platformu toplanarak eylemin kitlesel bir AG ile devam ettirilmesini kararlaştırdı. Revizyonistler gençliğin 14 Nisan'da kazandığı zaferin korkusuyla kendilerini kanıtlama telaşına düşmüşlerdi. Yüzleri açığa çıkmış ve kitleler arasında alabildiğine teşhir olmuşlardı. Yalnızca bu eylemlilik süreci bile onlarla yapılan ve yıllarca süren tartışmalara son vermeye yetmişti.

Ve 16 Nisan günü çoğunluğunu Devrimci Gençlik kitlesinin oluşturduğu 100'ün üzerinde öğrenci Beyazıt Meydanı'nda açlık grevine başladı. Kısa sürede sayıları 500'ü aşan açlık grevi direnişçisi öğrenciler üç gün süren eylemi, şarkılar, türküler ve halaylarla adeta zafer kutlamasına dönüştürdü.

87'lerden itibaren gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde hızlı ve kararlı adımlar atabilmesi için yapılması gereken, bir yandan eylemlerin çizdiği sınırları diğer yanda buna destek veren revizyonist çemberi kırmak olmuştur. Nisan direnişleri işte bu hesaplaşmanın ve kabuğu parçalamanın eylemleridir. Ve her iki açıdan da başarıya ulaşmıştır. Revizyonizm artık bir daha doğrulamayacak şekilde gençlik hareketinin gündeminden çıkmıştır.

Öğrenci gençlik Nisan eylemlilikleriyle kendi gündemlerini, ülke gündemi yapmayı başardılar ve iktidara yenilgi yaşattılar. ANAP iktidarına geri adım attırdılar. Bu da siyasi bir zaferdir.

Nisan direnişleriyle öğrenci gençliğin kendine güven kazanması, gücüne inanması anlamında önemli mesafeler alınmıştır. Cuntanın emekçi halk-

lar üzerinde yarattığı pasifikasyon ve depolitizasyonun kırılmasına önemli bir halka eklenmiştir.

İŞÇİ SINIFI, ÜZERİNDEKİ ÖLÜ TOPRAĞINI ATIYOR

İşçi sınıfı da baskılara ve ekonomik bunalımlara karşı tepkisini yükseltmekteydi. '80 sonrası ilk ciddi kitleselliğe ulaşabilen grevi Otomobil-İş önderliğinde NETAŞ işçileri tarafından gerçekleştirildi. Mevcut yasalarla grevlerin olabirliğinin tartışıldığı ve genel anlamda ise yapılamayacağı fikirlerinin yaygınlaştığı bir ortamda, 18 Kasım 1986'da İstanbul, İzmir ve Ankara'daki 2650 işçiyle grevi başlatmanın kıvancını yaşadı NETAŞ işçileri.

6 yıldır süren baskı ve zor koşullarında kullanılması zorlaşan hatta anayasal hükümlere bağlanan grev silahını, kitlesel anlamda ilk kullanan ve devrimci mücadelenin giderek yükseldiği bir dönemde üzerine düşen görevi yerine getirmenin onurunu yaşadı NETAŞ işçileri.

1980 sonrasında ilk uzun süreli kitlesel grevdeki işçilerin kararlı tutumu, ülkemizde henüz oturmamış bir sınıf ve kitle sendikacılığı olmasına rağmen, 93 günlük onurlu bir mücadele sonucu kısmi kazanımlar elde ederek sonuçlanmıştı. Netaş direnişi istendiği gibi bitmedi. Özellikle sendikaların genel merkezi, çatışmanın uzamasını ve büyümesini göze alamadı.

Kavga yeniden büyüyordu artık. Hapishanelerden gelen çağrı '86 sonrasında yavaş yavaş da olsa gençlikten, tutsak ailelerinden ve işçi sınıfının kendi içinden yükselen çağrılarla karşılık buluyor, devrimci özveri ve önderlik, sürecin önünü açıyordu.

Türk-İş işçi sınıfının genelinden yükselen tepkileri nötralize edebilmek için 22-28 Aralık 86'da yapılan Genel Kurulu'nda 87'yi "eylem yılı" ilan etti. Ayrıca 82 Anayasası'ndan kaynaklanan "anti-demokratik yasaların değiştirilmesi için mücadele verilmesi"de genel kurulda kararlaştırıldı.

'87'nin ilk yarısında irili-ufaklı çeşitli grevler yaşandı. Ama özellikle ikinci yarısı cunta sonrası pek çok 'ilk'e tanık oldu. 24 Haziran'da Deri-İş üyesi işçiler 28 işyerinde 1500 kişiyle greve başladılar. Deri sektörünün patronları 30 Haziran'da 117 işyerinde lokavt ilan ettiler. Yalnız 80 sonrası açısından değil, Cumhuriyet tarihindeki, aynı anda bu kadar çok işyerinde birden lokavt ilan edilmesi ilkti... İşçiler, patronların lokavt ilanına binlerce işçinin katıldığı yürüyüşle cevap verdiler. 12 Eylül sonrasında izinsiz ilk büyük yürüyüşüydü bu.

Bu arada binlerce demiryolu işçisi greve hazırlanırken greve çıkacakları günün arifesinde sarı sendikalar tarafından satıldılar. İşçiler sendikayı protesto etmek için gösteriler düzenlediler ve sendikalardan toplu istifalar gündeme geldi.

Binlerce işçinin çalıştığı Seydişehir Alüminyum'da gerici sendika, taba-

nın dayatmalarıyla grev kararı almak zorunda kaldı. DMO'da gerçekleştirilen grevin ardından '87 grevler zincirini 20 Ağustos'da başlayan ve 33 iş yerinde gerçekleştirilen ve 132 gün süren MİGROS grevi izledi. 12 Eylül sonrasının en uzun grevi olan MİGROS, yalnızca ekonomik ve sosyal hak sağlamakla kalmadı, çalışma şartlarında, iş güvenliğinde ileri haklar elde ederek ve işçilik onurunun kazanılmasını sağlayarak zaferle sonuçlandı.

Bitiş şekli, sağlanan haklar ve sendikal mücadeleye katkıları açısından bir değerlendirmeye tabi tuttuğumuzda, Seydişehir Alüminyum, Demiryolu ve DMO grevleri mücadele açısından tam bir başarısızlık olurken, Netaş, Derby, Petrol-İş, Deri-İş grevleri başarı hanesine yazılabilecek grevlerdir.

En genel anlamda başarı hanesine yazdığımız bu grevlerde kendiliğindenci yön ağır bastı.

MİGROS grevinde ise durum oldukça farklıdır. Bir yandan işkolu diğerlerinde olduğu gibi stratejik öneme sahip değildir, diğer yandan Tez-Koop-İş merkezi gerici bir yönetime sahiptir. Ama buna rağmen MİGROS grevi hem sağlanan ekonomik ve sosyal şartlar hem de işçi sınıfının sendikal mücadelesine yaptığı kazanımlar açısından en başarılı grevdir. Bu başarının kaynağında gerici merkeze rağmen şube düzeyinde greve önderlik eden Devrimci Sol vardır.

MİGROS grevinde kendiliğindenci yön talidir. Bilinç unsuru grevin belirleyici olan yönüdür. MİGROS grevi daha başladığında amaç açık ve net olarak konulmuştur. Amaca ulaşmak için gidilecek yol, bu yolda kullanılacak araç, bu araç gereçlerin nasıl kullanılacağı ve eylemin doğuracağı sonuçlar önceden tespit edilmiştir.

12 Eylül yönetimi grevlerin başarısını engellemek için, diğer halk kesimleriyle dayanışmayı engellemek amacıyla da düzenlemeler yapmıştı. MİGROS grevinde dayanışmayı engellemek için provokasyon girişimi de boşa çıkarıldı. Migros grevi baştan sona ilerici-demokrat gençliğin, demokratik örgütlerin, sendikaların, mahalle halkının ve uluslararası çeşitli kurum ve kişilerin desteğini aldı.

Sermayeye karşı verilen mücadele aynı zamanda uzlaşmacı-devletçi sendikal anlayışa karşı da verildi. İstanbul Deri-İş sendikası tarafından düzenlenen "Lokavtları Protesto ve Grevlerle Dayanışma Mitingi"ne en geniş katılımı Migros işçileri sağladı. 12 Eylül sonrası ilk işçi mitingi 20 Eylül 1987'de yapılan bu miting oldu. Deri-İş sendikası işverenlerin ve siyasi iktidarın oyunlarını bozmak için grevlerin yeterli olmadığını ve demokratik kamuoyunun daha aktif bir biçimde mücadele içinde olması gerektiğini dile getirerek mitinge başvurdu. Mitinge başvuru cesaretli bir girişim olmasına karşın, gerek katılım, gerek coşku açısından miting beklenenin gerisinde kaldı.

İşçi sınıfının sendikalara rağmen mücadelesi yükselmekteydi. Faşist

sendika yönetimlerinin baltalama çabalarına karşın işçi sınıfı, tek örgütlü gücü olan sendikalara umut bağlıyordu. Bilinçsizdi, grev silahını iyi kullanamıyordu. Grev silahını patronlara ve devlete karşı kullanırken, sendika ağalarının arkadan hançerleme çabalarına karşı önlem almayı öğrenmesi gerekiyordu. Hareket bütün bunları gözönünde bulundurarak çözüm yayınlarından “Eğitim Dizisi”nde “Migros Grevi ve Grevlerin Genel Değerlendirmesi” broşürünün ardından “Sendikalar ve İşçi Sınıfı Partisi” adlı broşürünü yayınladı.

ATILMALARA, VİZELERE, HARÇLARA SON, YÖK KALDIRILSIN KAMPANYASI

1987-1988 öğretim yılı başında Devrimci Gençlik, Nisan direnişlerinde savunduğu derneklerini geliştirmeli ve yaygınlaştırmalıydı. Moral üstünlükle girilen yeni dönemde önüne daha büyük hedefler koymalıydı. 14 Nisan’da korunan haklar daha da güçlendirilmeliydi. Ankara ve İstanbul gibi belli politik merkezlerde yükselen demokratik üniversite mücadelesinin yaygınlık kazanması sağlanmalı, gençliğin devrimci eyleminin birliğini ülke düzeyinde yaygınlaştırıp örgütlenmede merkezileşme gerçekleştirilmeliydi.

O dönemde demokratik kitle örgütlerinin merkezi yapısının oluşturulması önünde bir takım yasal engeller vardı. Ancak yasalar engel oluyor diye oturup beklenemezdi. Bir yandan yasal engeli geriletecek mücadele yolları bulunurken diğer yandan da merkezileşmenin adımları platform gibi örgütlenmelere gidilerek atılmalıydı. Var olan platformlar sürecin ihtiyacını karşılamaktan oldukça uzaktı. Birim temsilcileri tabanın inisiyatifini yansıtmıyor ve temsilciler birim derneklerinin kararlarını platforma, platformun kararlarını derneklere taşımak dışında işlev yüklenmiyordu. Bu durumu gözönünde bulundurarak Devrimci Gençlik iradi olarak birim derneklerde ilke ve program tartışmaları başlattı. Birim dernekleri birer DKÖ işlerliğine kavuşmalı, bunun için işleyişi belirlenmeli, yönetim kurulları ve diğer organlar seçilmeli, böylesi sağlıklı yapılar üzerinde il platformları son olarak da Türkiye platformu şekillenmeliydi.

’88 yılının bir diğer özelliği de Devrimci Gençlik, “Yarıncılar” saflaşmasında gelişen değişimlerdir. Daha önce revizyonizme karşı devrimci gençlik saflarında yer alan oportünist sol artık saf değiştirerek devrimci gençliğin karşısına geçmişti. Bu, mücadelenin yükselmesiyle safların netleşmesiydi. Oportünizm Nisan direnişlerinin yarattığı potansiyeli kendi saflarına çekebilmek için DEV-GENÇ’ten ayrılmak ve farklılıklarını ortaya koymak zorundaydı. Ve artık kendi dergilerini de çıkarmaya başlamışlardı.

Okullardaki akademik-demokratik mücadeleyi omuzlayan DEV-

GENÇ'lilerin koordinasyonu sağlamak ve birlikte hareket ederek yükselen mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayabilmek için DEV-GENÇ Meclisi toplandı. '85'lerden beri üniversitelerde aktif olarak çalışma yürüten DEV-GENÇ, 88 öğretim yılında DEV-GENÇ Meclisini toplayarak sürece daha iradi müdahalede bulunmuştur. DEV-GENÇ Meclisi 80 sonrasında yeniden toparlanmaya başlayan DEV-GENÇ'in oluşturduğu ilk organdır. DEV-GENÇ Meclisi çoğu yeni olan DEV-GENÇ'liler için bir okul işlevi görmüş ve gelişimlerinde önemli bir rol oynamıştır.

7 Kasım 1987'de İstanbul Reklam Sitesi konferans salonunda öğrenci dernekleri tarafından düzenlenen basın toplantısıyla "Atımlara, Vizelere, Haraçlara Son, YÖK Kaldırılsın" kampanyasının başladığı ilan edildi. Bu kampanya gençliğin kısa vadeli planına denk düşüyor, propaganda düzeyinde YÖK kaldırılсын, hak talebi düzeyinde atımlara, vizelere ve haraçlara son sloganını içeriyordu.

Kampanya çerçevesinde İÜ SBF öğrencileri imza toplamaya başladılar. İmza toplama kısa sürede İÜ'nün diğer fakültelerine de yayıldı. Hergele Meydanı dört gün boyunca şenlik meydanına dönüştü. İÜ BYYO'da genel kampanyanın yanısıra öğrenciler, ders yapılmadığı halde vize yapılmaya kalkılan derslere karşı tavır geliştiriyor, kısa sürede toplanan imzalarla başvuru sonucu idare, derssiz vize uygulamasını geçersiz kılıyordu.

Ankara'da, ODTÜ-ÖD bildiri dağıtarak ve panel yaparak kampanyaya katılırken GÜ-ÖD yemek boykotu yapıyor ve tüm okullarda imza kampanyası sürdürülüyordu. ODTÜ de atılma sorununu en yoğun olarak yaşayan okullardan biriydi. Bundan hareketle ODTÜ'lü öğrenciler gerek sorunun çözümlenebilmesi, gerekse kamuoyu yaratılması amacıyla, bildiri, panel, konser kararı aldı. Panel ODTÜ-ÖD ve Öğretim Üyeleri Derneği işbirliği ile gerçekleştirildi. Panelin hemen ardından yapılması düşünülen Grup Yorum'un konseri polis tarafından yasaklanmasına rağmen salonu dolduran gençliğin yoğun tepkisi karşısında kısa da olsa yapıldıktan sonra salonu dolduran 1500 kişi coşku içinde dağıldı.

Gazi Üniversitesi Öğrencileri yüksek olan yemek fiyatlarını protesto ettiler. Eylem yoğun polis baskısına rağmen gerçekleştirildi. 300 kadar kişinin katıldığı protesto gösterisinde YÖK ve uygulamalarına karşı dövizler açıldı. Yemekhaneyi terk ederken "Kahrolsun YÖK", "Yaşasın Demokratik Özerk Üniversite Mücadelemiz" sloganları diğer öğrencilerin de katılımıyla coşku içinde atıldı.

İzmir'de de kampanya polis-idare baskısına rağmen sürdürüldü. Öğrenciler üzerindeki baskı, önce okul idarecilerinin öğrenciler içinde etkili olan dernek yöneticileri ve üyeleri hakkında peş peşe soruşturma açması ve öğrencileri okuldan atmakla tehdit edip sindirmeye çalışmasıyla başla-

mış, ardından da devreye polis sokulmuş, öğrencilerin gözaltına alınmasından dayağa, kaçırmaya kadar varan yöntemler uygulanmıştır. Bununla da kalınmamış tehditler muhbir kazanmaya yöneltilmişti.

YÖK'ü protesto kampanyasına imza toplanması sırasında polis baskısı iyice arttı. Buca İktisat Fakültesi öğrencilerinin ikisi gözaltına alındı ve asılan pankart indirildi. Meslek Yüksek Okulu'nda izin alındığı halde siyasi içerikli bildiri dağıtılıyor gerekçesiyle 5 kişi hakkında soruşturma açıldı. Ancak tüm baskılar kampanyanın sürmesini engelleyemedi.

TAYAD MİTINGİ

DEV-GENÇ'in kampanyası sürerken TAYAD bir süreden beri yürüttüğü tutuklu ve hükümlülere insanca yaşam, işkencecilere ve halk düşmanlarına ceza, tutsaklara özgürlük kampanyası çerçevesinde "Tutsaklara Özgürlük Mitingi" düzenleme kararı aldı. Miting hazırlıkları sürerken, İHD de yürüttüğü "Genel Af" kampanyası çerçevesinde miting planlanıyordu. TAYAD daha önce başvurup izin almasına rağmen valilikçe "erken seçim" gerekçe gösterilerek miting seçim sonrasına ertelendi. Bunun üzerine TAYAD miting tarihlerinin birbiriyle çakışmaması için İHD'ye temsilci gönderdi. Yapılan anlaşmada seçimden sonra ilk pazar (6 Aralık) TAYAD, ikinci pazar (13 Aralık) İHD miting yapacaktı...

ANAP 26 Kasım 1987'de yeni bir seçim yasası çıkardı. Bu anti-demokratik seçim yasası ile girilen seçimlerde ANAP yüzde 36 oy alarak birinci parti oldu ve mecliste yüzde 64 çoğunluğu oluşturdu. ANAP hükümeti tekrar kuruldu. Hükümetin kurulmasını takip eden günler zam furyası ile geçti. Petrolden kağıda, tekel ürünlerinden beyaz eşyaya kadar herşeye yüzde 60-70'lere varan zam yapıldı. Emekçi halkı şoka uğratan bu zamlar zaten dayanılmaz olan hayat pahalılığını tam bir cendereye dönüştürdü.

Egemen sınıfların ve IMF'nin sadık ve güvenilir tercihi ANAP'ın politikaları öyle boyutlara ulaşmıştı ki, burjuvazi bile hükümeti "insafa davet etme" gereği hissetmişti. Tam bir çıkmaz içinde olan burjuvazi bir yandan ANAP'ı desteklerken diğer yandan da halk kitlelerinde yükselen hoşnutsuzluk burjuvaziyi tedirgin ediyordu.

Seçim sonrasında İHD, TAYAD'la yapmış olduğu anlaşmaya rağmen 6 Aralık'ta miting yapacağını açıkladı. İHD'nin bu tutumu devrimci-demokrat güçlerin katılım ve ilgisinin bölünmesini de beraberinde getirecekti. Öncelikle insan hakları ve cezaevleri konusunda ülkemizde her geçen gün artmakta olan duyarlılığı, devlete karşı kanalize etmek gibi bir tutum izlenmeliydi. Kampanyanın taleplerindeki içerik farklılığı tartışılıp devrimci-demokratik güçler arasında bu noktada mücadele geliştirilmesi ve haklı, doğru, istemler doğrultusunda devrimci-demokratik güçlerin en geniş birliğini sağ-

lamak ana görev seçilmeliydi. Ortak nokta yakalanamıyorsa bile kitlenin bölünmesi engellenmeliydi.

Ancak İHD, TAYAD'ın bu yöndeki çabalarına ve görüşme taleplerine sessiz kalıyor, görüşmekten özenle kaçıyordu.

TAYAD'ın saat 13:00'da başlayacak olan mitingine öğlen saatlerinden itibaren gruplar halinde katılım başladı. Disiplinli, inançlı, coşkulu gruplarla iki bine yakın bir kitle toplandı. "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla haykırışlarını zindanlardakilerin sesleriyle birleştirdi. Devrimci-demokrat güçler, örnek disiplinleriyle dikkat çeken DEV-GENÇ'liler eksilmeyen bir coşku ile hareket ettiler.

İHD'nin aynı günde miting düzenlemesi bile bu coşkuyu engelleyememişti. Miting devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Yapılan konuşmalarda "Özgürlük Ellerimizdedir" kampanyasından bahsedilerek herşeye rağmen, aynı saatlerde düzenlenen İHD'nin mitinginin de başarılı geçmesi temennisinde bulunuldu. Miting öncesindeki polis baskısı miting sonrasında da devam etti. Mitingin başından beri mitingi provoke etmek isteyen polis miting bittikten sonra Topkapı'ya kadar sessiz yürüyüş gerçekleştirmek isteyen kitleyi itip-kakarak ve yolu keserek engellemek istedi. Ancak soğukkanlılığını ve disiplinini kaybetmeyen kitle polisin tüm çabasını boşa çıkararak yürüyüşünü Topkapı'ya kadar sürdürdü. Bu mitingi polis kadar, sol da örgüt düşmanlığı yaparak, "polis saldıracak" şeklindeki yalanlarla engellemeye çalıştı, ama başaramadı.

DEMOKRATİK MÜCADELEDE KADINLAR DERNEĞİ (DEMKAD)

12 Eylül öncesinde kurulmuş olan DKD kapatılmış ve kadınlar uzun süreden beri örgütsüz durumdaydı. 12 Eylül'den sonra hızlanan kadın sorunlarına karşı kadınların örgütlenmesi ihtiyacı vardı.

Kapitalist toplumda kadınların üretime dolaysız katılımı söz konusudur. Doğal olarak bu özellik ülkemiz içinde geçerliydi. 12 Eylül sonrası yaşanan zor koşullar ise kadınların üretime direk katılımını daha da hızlandırmış, yoğunlaştırmıştı. Yoksulluk ve sefaletin giderek artması, dolayısıyla aileden bir kişinin kazancının yetmemesi nedeniyle olan bu katılım, üretim sürecindeki sorunlarla yüz yüze olan kadınların sayısında da bir artışa yol açmıştı. Ücretlerin düşüklüğü, çalışma ve yaşam koşullarının kötülüğü, sağlık sorunları, sendika, grev ve toplu sözleşme haklarındaki sorunlar, tüm çalışan kesimlerle birlikte kadınları da daha yakından ilgilendirir olmuştu. Tüm bunlar bir anlamda kendiliğinden bilinçlenmeyi getirmişti.

Diğer yandan 12 Eylül sonrası süreçte, kadınların toplumsal muhalefette yerini alışı bir hızlanma görüyoruz. Hapishane kapılarında, grev ve

direnişlerde, gecekondü yıkımlarında vs. bu durum açıkça ortadadır. Bu dönemde kadının toplumsal yaşamdaki çok yönlü işlevselliğini, yükselen demokratik mücadele doğrultusunda geliştirmek görevi vardı. Bu görevi yerine getirebilme araçlarından biri de o dönem için bu alanda bir dernekleşmeye gitmekti. Ve 12 Eylül 1987 tarihinde DEMKAD kuruldu.

DEMKAD'ın kuruluşu sonrasında yapılan basın açıklamasında şöyle deniyordu:

"(...)

Ortak anlayışımız, kadın sorununun toplumun sorunlarından bağımsız olmadığı, ancak kadının çifte baskıya maruz kaldığı doğrultusundadır.

Kadının toplumsal yaşama aktif olarak katılmasının tek yolu kadının özgül sorunlarına sahip çıkarak toplumsal mücadele bütünlüğü içinde köklü çözümler aramaktır. Sorun, özünde kadınların olmakla birlikte genelde toplumun bir sorunudur ve kadın-erkek omuz omuza mücadele etmekle mümkündür diyoruz ve tüm ezilen kadınlara sesleniyoruz;

- Eşit işe eşit ücret istiyorsan,
- Çocuklarına güvence istiyorsan ve çocuk emeğinin sömürülmesine karşıysan,
- Analığın toplumsal bir işlev olmasını istiyorsan,
- Mutfağın pis atmosferinden kurtulup, ev işlerinin toplumsallaştırılmasından, ev kadınlarının sosyal güvenceye kavuşturulmasından yanaysan,
- Cinsiyetinden ötürü reklam aracı olmak istemiyorsan,
- Çocukların yoz, dejenere kültür atmosferinde kalmasına karşıysan,
- Kadının gelişmesini bütünüyle engelleyen geleneksel kültür anlayışına karşıysan...

Kısacası: BASKI, SEFALET, UMUTSUZLUK içinde değil "ÖZGÜR, MUTLU, UMUTLU dünyada yaşamak için birlikte el ele..."

Mart 88'de "Kadın ve Sömürü" adlı bir broşür çıkarıldı. Broşürde 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi önündeki faşist katliamın sonucu şehit düşen DEV-GENÇ'li ve aynı zamanda DKD üyesi olan Hatice ÖZEN'in ağzından sohbet şeklinde kadınlar üzerindeki çifte sömürü ve çözüm yolları anlatıldı.

ÖZERK DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE PROGRAMI

'88 Şubat'ına gelindiğinde özerk-demokratik üniversite programı adlı broşür çıkarıldı. Demokratik üniversite mücadelesinin ulaştığı boyutlarda belirsizlikleri ortadan kaldırmak, hedefleri net olarak ortaya koymak gerekiyordu.

Bu programda şunlar ifade ediliyordu:

" (...)

Demokratik üniversite mücadelesi üniversite bünyesinde yeralan tüm

kesimlerin uzun soluklu inatçı bir mücadele çizgisiyle başarıya ulaşabilir.

Bu mücadele elbette hedefsiz ve çabasız olamaz. Sadece varolanı reddetmek, onun yerine kitlelerin çıkarlarını yansıtan bir alternatif koymamak; mücadeleyi belirsizlik ve kaosa sürüklemek demektir. Kitlelerin ne için ve nasıl mücadele etmesi gerektiğini açıkça koymalı ve onlara kavratmalıyız. Devrimci-ilerici güçler başta öğrenci gençlik olmak üzere tüm üniversite kitlesinin taleplerine sahip çıktığı, sorunlarının çözümü doğrultusunda mücadeleyi yükselttiği ve alternatif programlar sunduğu ölçüde fonksiyonlarını yerine getirmiş olacaklardır.

Bu yazı böyle bir ihtiyaca cevap vermek çabasının ürünüdür. Ve onyıllardır Demokratik Üniversite Mücadelesine öncülük etmiş Devrimci Gençlik hareketinin zengin deneylerinin değerlendirilmesi ve geçmişte savunulan programın daha da yetkinleştirilmiş bir biçimi olarak algılanmalıdır.” (100)

Böylesi bir ihtiyacın sonucu gündeme gelen broşürde “Ülkemizde Üniversiteler” başlığı altında, ülkemizdeki üniversitelerin niteliği ve yüklenildiği misyonun değerlendirilmesinin ardından “Nasıl Bir Üniversite İstiyoruz” başlığıyla üniversitelerin nasıl demokratik olacağı işlendi.

Özerk Demokratik Üniversite mücadelesinin anlamı ve gençliğin taleplerinin net olarak ortaya konduğu bu broşür, o dönem için DEV-GENÇ kitlesinin gerek eğitimi gerekse demokratik üniversite mücadelesinin daha programlı ve bilinçli yürütmesini sağlaması açısından önemli bir işlev yüklenmiştir.

ZAMA ZULME İŞKENCEYE HAYIR KAMPANYASI

87 seçimlerinin ardından yeniden hükümet olmasıyla birlikte ANAP’ın hemen devreye soktuğu zamlara karşı toplumun hemen her kesiminden tepkiler yükselmeye başlamıştı. Hayat pahalılığına karşı mücadele yaşamın her alanında örgütlü örgütsüz, toplu ya da bireysel biçimlerde yükseldi. Gazetelerde hayat pahalılığının dayanılmazlığı karşısında çaresizliklerin bir ifadesi olarak çocuklarını satanlar, çırl çıplak soyunup sokaklarda protestolarda bulunanlar, kendini yakanlar, akıl hastanesine kapatılanlar vs. trajik görüntülerde bir artış yaşandı. Diğer yandan ekonomik, sosyal sorunlarını örgütlü biçimde, sendikalarda, DKÖ’lerde çözme doğrultusunda hareket eden emekçi halka yönelik baskılar artarak devam ediyordu. İşte bu koşullarda Devrimci Sol Güçler “Zama, Zulme, İşkenceye Hayır” şiarıyla yeni bir kampanya örgütledi. Kampanyada silahlı silahsız, dar ve kitlesel birçok eylemlilik hayata geçirildi.

Öğrenci gençlik de zamlardan oldukça etkilenmiş, tepki duyuyordu.

Kadın sorunu toplumsal sorunların dışında değildir, anlayışıyla hareket eden DEMKAD kampanyada yerini aldı.

Bu tepkileri gözönünde bulunduran DEV-GENÇ kampanya programını İÖDP'ye kabul ettirdi. Program doğrultusunda klasik ajitasyon-propaganda faaliyetleri yürütülürken çeşitli üniversitelerde yemek boykotu hayata geçirildi.

Devrimci Sol'un yürüttüğü kampanya solun statükolarını da sarsmıştı. Yükselen silahlı şiddet eylemlerinin ardından panikleyen sol hemen provokasyon edebiyatına sarılmıştı. Statükocu solun bu tavrı gençlik içinde kampanya programında yakalanan ortaklığın bozulması olarak yansiyordu. Kampanya programında planlanan yürüyüş, Devrimci Sol'a, DEV-GENÇ'e malolur gerekçesiyle, DEV-GENÇ'lilere haber vermeden İÖDP toplanarak eylem kararını iptal ettiler. Devrimci Gençlik yürüyüşe tüm solu katmayı hedefleyerek çağrıda bulunduysa da solun çağrılara cevap vermemesi sonucu DEV-GENÇ eylemi tek başına yapmak zorunda kaldı.

DEV-GENÇ 7 Ocak 1988 günü 12 Eylül sonrası ilk defa, 'gençliğin sorunları toplumun sorunlarından ayrı değildir' perspektifiyle bir yasadışı kitle gösterisi düzenledi. Beyazıt'ta düzenlenen kitle gösterisinde üzerinde Özal, generaller ve patronların resimlerinin bulunduğu bir döviz de yakıldı.

Bu eylem DEV-GENÇ tarafından başarıyla gerçekleştirilmiştir. Zamları ve sorumlularını protesto eylemi Nisan Direnişinden sonra süreç gözönünde bulundurulduğunda hayata geçirilen önemli adımlardan birisi olmuştur.

DEMKAD da hayat pahalılığını protesto etmek amacıyla bir basın toplantısı düzenledi. Kadınların boş tencerelerle katıldığı basın toplantısında,

kadınlar taleplerini şöyle dile getirdi:

" (...)

Biz kadınlar artık zam değil emekçilerin boş filelerinin dolduğu, mutfak tenceresinin kaynadığı yaşam koşulları istiyoruz.

Biz kadınlar, evimize ayda bir bile girmeyen etin hergün girmesini, çocuklarımızın süt ve meyve ile beslenmesini, sağlıklı yaşamasını, sağlıklı giysiler giyebilmesini istiyoruz.

Biz kadınlar, kocalarımızın ev geçindirebilmek için ek işte çalışmamasını istiyoruz. Kocalarımızın sosyal güvenceye ve iyi çalışma koşullarına kavuşmasını istiyoruz.

Çalışan kadınlarımızın salt cinsiyet ayrımı nedeniyle sosyal olanaklardan, çalışma koşullarından yoksun bırakılmamasını istiyoruz. Eşit işe eşit ücretin geçerli olduğu, sosyal güvenceli bir çalışma yaşamı istiyoruz.

Biz kadınlar, çağ atladığı söylenen Türkiye'mizde gelişmiş ülkelerdeki yaşam standartlarının sağlanmasını istiyoruz. Yoksulun daha da yoksullaştığı, zenginin daha zenginleştiği Türkiye istemiyoruz.

Biz kadınlar, insanca yaşamın egemen olduğu bağımsız, demokratik bir Türkiye istiyoruz."

Kampanya sürerken TAYAD "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" adlı bir panel düzenledi. 17 Ocak Pazar günü panel, işgal altındaki topraklarda işkenceci, insanlık düşmanı İsrail siyonizmine karşı kadın, erkek, çoluk çocuk demeden zafere duydukları inançla direnen Filistin halkı için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Bundan sonra dilekçeler, gazete ve dergi kupürlerinden, çizgi resimlerden oluşan işkence ile ilgili slayt gösterisi, işkence gören insanların çığlığı eşliğinde gösterildi. Slayt bitiminde TAYAD Genel Sekreteri "Biz insan hakları savunuculuğu yapanlar, tutuklu ve hükümlü yakınları olarak, işkenceye, baskıya, keyfi yaptırımlara, insan hak ve özgürlüklerine yapılan her müdahaleye, idamlara, katliamlara, işkencelere, faşistlere karşı, insanlık onurundan insanca yaşam koşullarının yaratılmasından yana olan herkesin, halkımızın yanında, onlarla omuz omuza son nefesimize kadar uğraş vereceğimize and içeriz. Açlık, tutsaklık, gözaltı, işkence, açılan davalar, işbirliği için zorlamalar bizi yıldıramayacaktır. Bu uğurdaki uğraşlarımız son nefesimize kadar sürecektir." diyerek bu mücadelenin haklılığı vurgulandı.

Panele katılan yaklaşık 1300 kişi işkenceye karşı olmanın haklılığını bir kez daha gördü. 7'den 70'e her yaştan, her kesimden izleyiciler işkence sözleşmesine imza atma aldatmacasına değil, kendi ülkemizde yapılan her türlü haksız uygulamaların gerçek takipçilerinin yine kendileri olması gerektiğini haykırdı. İşkence ve işkenceciler bir kez daha lanetlendi.

Kampanya boyunca Devrimci Sol imzasıyla İstanbul'un merkezi yerlerine çok sayıda bombalı ya da bomba süsü verilmiş pankartlar asıldı.

DEV-GENÇ'İN FİLİSTİN HALKIYLA DAYANIŞMASI

ABD emperyalizminin desteğiyle İsrail siyonizminin Filistin halkına karşı yıllardır sürdürdüğü katliam ve soykırımlar devam ediyordu.

Filistinlileri taşıyacak bir geminin Yunanistan'dan kalkarak Filistin'e dönüş gerçekleştirmek üzere hareket etme çabaları sürerken İsrail'in gemiyi batırma tehditleri nedeniyle Filistin'e dönüş gerçekleşemedi. Ardından Kıbrıs'ta kiralanan feribotla gerçekleştirilmek istenen dönüş de, feribota yapılan sabotaj nedeniyle ertelendi. Bu olaydan sonra Kıbrıs'ta üç Filistinli arabalarına konan bomba ile Batı Şeria'da da bir Filistinli kurşuna dizilerek katledildi...

Saldırıların yoğunlaşması ile birlikte siyonizme tepkiler de yükseldi. Filistin halkının emperyalist destekli İsrail siyonizmine karşı yürüttüğü kararlı mücadele çeşitli gösteri, panel, bildiri ve pankartlarla destekleniyordu. Ankara DEV-GENÇ de 17 Şubat'ta Kızılay Sakarya caddesinde yüz kişilik katılımı bir meşru kitle gösterisi düzenledi. Üzerinde DEV-GENÇ yazılı bir pankart asarak, ortasında İsrail bayrağının bulunduğu bir Amerikan bayrağı yakıldı. "Yaşasın Filistin Halkının Kurtuluş Mücadelesi", "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi", "Kahrolsun Siyonizm", "Zafere Kadar Devrim" ve "Yaşasın DEV-GENÇ" sloganları atılarak bildiri dağıtıldı. Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı bir gün olmasına rağmen polisin müdahale edemediği eylemin ardından pankart uzun süre asılı kaldı.

Filistin halkıyla dayanışma çerçevesinde ayrıca aralarında DEV-GENÇ'lilerin de bulunduğu Ankara öğrenci gençliği adına çeşitli üniversite ve fakültelerden gelen temsilciler, FKÖ temsilciliğini, "siyonist vahşeti kınama ve Filistin halkıyla dayanışma" temelinde ziyaret ettiler ve bir basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasında, emperyalizmin Ortadoğu'daki Filistin halkı üzerinde oynadığı kanlı oyuna değinilerek; "ulusların kendi kaderini tayin hakkını her zaman silah ve kanla bastıran emperyalizme karşı, taş ve sopa ile direnen Filistin halkının bağımsızlık mücadelesini bir örnek olarak gösteriyoruz. Ankara öğrenci gençliği olarak ulusların kendi kaderini tayin hakkını gasp eden emperyalizme karşı verilen tüm bağımsızlık mücadelelerini desteklemeyi önümüze görev olarak koyuyoruz." denildi.

BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZM MÜCADELESİNDE GENÇLİK

Şubat 1988'de gençliğin mücadele tarihini anlatan bir kitap yayınlandı. Birbirinden farklılıkları ve özgün yanları olsa da gençliğin revizyonizme ve oportünizme, düzene ve reformizme karşı mücadelesi sürmekteydi. Ve geçmişten çıkaracağı önemli dersler vardı. O dönemdeki DEV-GENÇ kad-

rolarının, genel olarak devrimci gençliğin bu eksikliğini gidermek amacıyla olan Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Mücadelesinde Gençlik kitabının giriş bölümünde şöyle deniyordu.

“(…)

Tecrübeliydiler, ‘eski tüfektiler’...gerçi gençliği kaptırmışlardı ellerinden ama, kapanların hemen hepsi şu anda ya namluların ya da darağaçlarının ucunda can vermişler ya da zindanları doldurmuşlardı. Meydan boştu, karanlık köşelerinden, güvenceli Avrupa sığınaklarından kısmen de olsa çıkma zamanı gelmişti.

Çocukluk yapmışlardı! ‘Eski tüfek’ abilerini dinlememişler ‘macera’ya atılmışlardı. Ama şimdi... şimdi artık her şeyi öğrenmişlerdi, bilmedikleri şey yoktu. En iyi bildikleri, kafalarından hiç çıkmayan ise, büyük özveri isteyen, kararlılık isteyen, inanç isteyen ve gerektiğinde ölüm isteyen ‘maceracı’ geçmişlerinin yanlışlığıydı. Ancak bu ‘maceracı’ geçmişe saygı duyan bağrına basan bir potansiyel de vardı önlerinde. Ne yapmalıydılar? Ya her türlü küfürü, aşağılamayı göze alıp köşelerine, kendi dünyalarına çekeceklerdi, ya da sabırlı olup kafalarında beslenen yılanı bu potansiyelin içine atacak, yılan tüm zehirini boşaltıp sinsiliklerini, hainliklerini herkese mal ettikten sonra topluca ‘eski tüfek’ abilerinin yanlarına gideceklerdi. İkinci yol en iyisiydi, üstelik ne kadar çok insan vardı kendilerine saygı duyan ve ‘lider’ olmak ne kadar güzel bir duyguydu!.. O halde hiç beklemeden kolları sıvamak gerekiyordu...

Ama olmadı. ‘Yeni yetme üç-beş çocuk’ çıktı. Önce ‘eski tüfek’ abilerini karanlık köşelerine yolladılar. Sonra binlerce insanın ortasına atılan yılanı kısıkvrak yakaladılar, tüm hainleri, ikiyüzlülerin elini kolunu bu yılanla bağlayıp onları da ‘eski tüfek’ abilerinin yanlarına gönderdiler.

Kimi 12 Mart’tan üç sene sonra, kimi beş sene sonra, kimi yedi sene sonra hayallerinin tuzla buz olduğunu gördüler.

Burada, işte bu tuzla buz olan hayallerin tarihi yazılıdır.” (101)

Gençlik kitabı o dönemde olduğu gibi ilerki yıllarda da gençliğin tarihini, geçmişini öğrendiği ve dersler çıkardığı bir kaynak olma özelliğini korudu.

16 MART KATLİAMI PROTESTOSU

12 Eylül’le birlikte estirilen baskı ve terörle kitleleri yıldırma ve pasifize etme, anti-emperyalist, anti-faşist bilincin beyinlerden kazınması bir ölçüde başarıya ulaşsa da aradan geçen 4-5 yıl gibi bir sürede tüm olumsuzluklarına rağmen, geçmişin mücadele geleneğine sahip çıkan devrimci gençlik faşist katliamları, protestolarıyla lanetleyerek faşizme karşı müca-

delede yeniden kitleleri bilinçlendirmeyi başlatmıştır.

16 Mart'ın 10. yıldönümünde İTÜ İnşaat Fakültesi kantininde saat 11:00'de bir anma gerçekleştirildi. 150 kişilik anti-faşist kitle kısa bir konuşmadan sonra saygı duruşunda bulunuyor, ardından "16 Mart'ı Unutmadık", "Faşist Katliamlardan Hesap Soracağız", "Devrim Şehitleri Ölüm-süzdür" vb. sloganlar atarak el ilanı dağıtıyordu.

Aynı şekilde saat 10:30'da İÜ Hergele Meydanı'nda kalabalık bir öğrenci grubu kısa bir konuşma sonrasında saygı duruşunda bulunuyor, ardından "16 Mart'ı Unutmadık", "Faşist Katillerden Hesap Soracağız" sloganları atarak faşizmi lanetliyordu.

16 Mart'a yönelik önemli ve büyük bir anti-faşist gösteriye dönüşen anma ise Devrimci Gençliğin önerisi ve programı çerçevesinde İstanbul çapında anti-faşist yüksek öğrenim gençliğinin katılımı ile gerçekleşti. Faşizme ve faşist katliamlara karşı kin bir kez daha haykırıldı, bir kez daha bilindi, bir kez daha her türlü zorbalığa, baskıya, teröre rağmen mücadelenin engellenemeyeceğini, gençliğin mücadelesinin kararlı olarak sürdürüleceğini gösterdi. Baskı, gözdağı, yıldırmaya yönelik güç gösterileri mücadeleye kararlılığı karşısında bütün kofluğuyla gözler önüne serildi.

16 Mart 1988 sabahı Beyazıt Meydanı abluka altına alınmıştı. Birkaç gündür alınan önlemler, o gün olağanüstü arttırılmış, 8 otobüs dolusu çevik kuvvet ve çok sayıda sivil polis Beyazıt meydanına yerleşmişti. Amaç anmayı engellemek, gözdağı vermektir. 10 yıl önceki sivil faşistlerin yerini bu kez resimleri almıştı. Ancak alınan bu önlemler anti-faşist kitlelerin kararlılığını kırmaya yetmemişti. Gerçi abluka nedeniyle anma, katliamın olduğu saat ve yerde yapılamıyordu ama faşizme karşı kinin biletiği kitle, mücadele coşkusu sel halinde İstanbul Üniversitesi Kimya Fakültesi önüne akıyordu. Saat 14:00'te kavşakta 4 yolun trafiğe kapatılmasıyla birlikte faşizmi ve faşistleri lanetleyen, 16 Mart'ın ve faşist katliamların unutulmadığını, devrim şehitlerinin mücadelede yaşatılacağını ve mücadelenin süreceğini belirten kısa konuşmanın ardından 2 bin ses tek ve güçlü bir sese dönüşüyor ve hep bir ağızdan haykırıyordu: "16 Mart'ı unutmadık", "Faşist Katillerden Hesap Soracağız". Alınan onca önlem, günlerce süren güç gösterileri ve sindirme çabaları, devrimci demokrat kitlenin 16 Mart şehitlerini anmasını engelleyemiyor, faşist katliamların destekçisi ve uygulayıcısı polisler üniversitenin kapısında beklemek durumunda kalıyordu. Olay yerinde bulunan ve öğrencilere müdahale etmeye çalışan bir ekibe ise müdahale edilerek görevini yapamayacak şekilde etkisizleştiriliyordu. Öğrencilere çekilen silah da fayda etmiyor, korku yerine kararlılık yaratıyordu.

Anmadan sonra kalabalık kitle Kumkapı ve Yenikapı yönünde iki koldan ara yollardan yürüyüşe geçerek slogan atıyor, yürüyüş boyunca yer yer halkın olumlu tepkileri de oluyordu. Göstericileri alkışlayanlar, çevirip

soru soranlar, polis saldırısında öğrencileri dükkanlarında saklamaya çalışan esnaf, anti-faşist gösteriye cılız da olsa halkın somut desteğinin göstergesiydi.

Yürüyüş kolları dağıtıldıktan sonra polisin müdahalesiyle, 7 öğrenci gözaltına alındı. Ve ertesi gün çıkartıldıkları DGM’de serbest bırakıldılar.

DEVİRMCİ GENÇLİĞİN YURTTAN ATILMALARA KARŞI TAVRI: İŞGAL

Filistin halkının onurlu mücadelesini destekleyen, MÜBYYO öğrenci derneği üyesi bir DEV-GENÇ’linin polis istemiyle Feriköy Öğrenci Yurdu idaresince sorgusuz-yargısız atılması karşısında yurttan kalan 12 devrimci-demokrat öğrenci yurdun bir odasında barikat kurarak direnişe başladılar. Talep, keyfi olarak verilen atılma kararının geri alınması, ve polis-yurt idaresi işbirliğinin teşhiriydi.

İşgalden sonra yurda gelen polis gayri ciddi, işgali kaale almayan bir tavırla, odanın boşaltılmasını söyler. Ancak kararlı tutum karşısında polis, atılan öğrencinin bu gece burada kalacağı ve kararın yeniden gözden geçirileceğini söyleyerek o gece yurdu terk eder.

Ertesi gün erkenden polisler yurdun etrafını çevirmeye başlar. Ancak o gün semt pazarının kurulu olması hareket olanaklarını kısıtlar.

Bu arada içeride direnişçilerle polisler arasında sürekli olarak pazarlıklar yapılır. Direnişçiler sonuna değin direneceklerini bildirerek polisin artık muhatap alınmayacağını, yurdun bölge müdürü ile görüşmek istediklerini söyleyerek görüşmeleri keserler.

Saatler ilerledikçe okullardan destek ziyaretlerine gelenler yurdun önünde kümelenmeye başlar. Polis ise, başlatacağı operasyonun hazırlıklarına girişir. Bu arada direnişçiler camlara, “Polis İdare İşbirliğine Son”, “Atılmalar Geri Alınana Kadar Direnişimiz Sürecek” dövizleri asarlar.

Destek ziyaretine gelenlerin iyice çoğalması karşısında polis yedek kuvvet çağırır. Toplananları dağıtarak operasyon girişimini hızlandırır. Destekçi öğrenciler, saat 15:00’te direnişçileri desteklemek amacıyla basın toplantısı düzenlemek için dağılırlar. Ancak daha saat 15:00 olmadan polis bütün yolları keser ve operasyona girişir. Yurt kapısı baltalarla parçalanır. Ve işgal 18 saati doldurduğunda saldırıya uğrar, direnişçiler gözaltına alınır. Destekçi öğrenciler de toplandıkları yerde “Polis İdare İşbirliğine Son” sloganı atarak gösteriye başlarlar. Polisin saldırısıyla 3 destekçi öğrenci gözaltına alınır.

Feriköy Öğrenci Yurdunda DEV-GENÇ’lilerin gerçekleştirdikleri bu işgal, öğrenci gençliğin mücadele biçimini geliştirip zenginleştiren, ders çıkarılması gereken bir eylem olarak önem taşır. Bu işgal aynı zamanda; po-

lis-idare işbirliği sonucunda başlatılan soruşturmaların ve verilen cezaların öğrenci gençliğin mücadelesini durduramayacağını, aksine daha da bileyip güçlendireceğini ve “Yaşasın Özerk Demokratik Üniversite Mücadelesi” sloganına daha güçlü ve bilinçli sarılacağını göstermiştir.

Öğrenci gençliğin her geçen gün yükselttiği mücadelesi, beraberinde baskıları da yükseltiyordu. Öğrenci gençlik, üzerindeki baskılar karşısında sessiz kalamazdı, kalmayacağını da her fırsatta vurguluyordu. Ne gözaltılar, tutuklamalar, ne polis takibi, muhbirlik teklifleri, ne de okuldan uzaklaştırmalar, dernek kapatmalar, yurttan atılmalar, faşist saldırı tezgahları gençliği susturamadı.

Bir yandan her türlü depolitizasyon, sindirme politikalarıyla karşılaşan devrimci gençlik buna karşı durmanın özerk demokratik üniversite mücadelesini de örgütlemenin önkoşulu olduğunu biliyor, mücadele programına bu gündemi alıyordu. Diğer yandan devrimci-demokrat-ilerici unsurların biraraya geldiği platformda; devrimci gençlik, programını bir kampanya biçiminde sunarak, hem mücadeleyi yükseltmeye, hem de perspektifin derinleştirilerek en geniş kesimleri mücadeleye çekmeye, mücadeleden yana tüm unsurları bu kampanya etrafında birleştirmeye de çalışıyordu.

Program gereği, 12 Nisan tarihinde İstanbul öğrenci dernekleri Tabipler Odası’nda “Baskıları, Polis İdare İşbirliğini” açıklayan, bu politikanın nedenlerini teşhire yönelen bir basın toplantısı gerçekleştirdi. Basın toplantısına ilgi fazlaydı. 300 civarında öğrenci salonu doldurdu. Kitle, valiliğin halkla görüşme günü dolayısıyla valiliğe yürüdü. Vali ile görüşmeler, ağırlıkla, okullardaki polis baskısını içeriyor, polisin isteği üzerine öğrencilerin okullardan yurtlardan atılmasına değiniliyordu. Vali ise haksız uygulamaları araştıracağını belirterek tepkileri nötralize etmeye çalışıyor, “uslu durun, okullardan polisi çekelim” gibisinden manevralarla gerçekleri geçiştirmeye çalışıyordu.

15 Nisan’da ise İstanbul çapında okullarda sloganlı, yemek boykotları gerçekleşiyordu. Bu tek tek birimlerin özgül koşullarına göre özgün biçimlerde de zenginleşiyordu.

İÜ’de Edebiyat’ta sınıf tartışmaları, Mühendislik kantininde forumlar, Fen, Mühendislik, Edebiyatta afişleme, yemekhane boykotu, Edebiyatta dekanlık ziyareti, Veterinerlik Fakültesi’nde sloganlı yemek boykotu, İşletme Fakültesi’nde basın açıklaması gerçekleştirildi.

İTÜ Taşkışla’da 15 Nisan günü polis-İdare işbirliği ve gerici disiplin yönetmeliği kantinde coşkulu bir şekilde protesto edildi.

İstanbul Teknik Üniversitesi Ayazağa Kampusü’nde rektörlük tarafından açılan disiplin soruşturmalarını protesto amacıyla rektörlük binası

önünde oturma eylemi yapıldı.

26 Nisan günü öğleden sonra rektörlük binası önünde toplanan öğrenciler, iki temsilci aracılığıyla rektör İlhan Kayan ile görüştüler. Toplanan dilekçeler rektöre verildi.

Rektörle yapılan görüşme sonrasında öğrenciler "Gerici Disiplin Yönetmeliğine Hayır, Polis-İdare İşbirliğine Son" vb. sloganlar atarak rektörlük binası önünden dağıldılar.

İÜ Hukuk Fakültesi'nde atılmalar ve vizeler konusunda geri adım atılmadı. Belli derslerden vize sınavları nedeniyle atılan öğrenciler bir dizi eylemle buna karşı çıktılar ve sınavlara girme hakkı kazandılar. Hakların kazanılması sevinci "Yaşasın Demokratik Üniversite Mücadelemiz", "YÖK'e Hayır", "Hak Verilmez Alınır", "Yaşasın Öğrenci Derneğimiz" sloganlarıyla dile getirildi.

Ankara'da Gazi, ODTÜ, Hacettepe Veteriner ve diğer okullarda devrimci gençlik inisiyatifi ile gelişen eylemlerde; Ankara özgülünde yoğun işkence ve özellikle öğrenci derneği yöneticilerine yönelik tutuklamalar şeklinde kendini gösteren baskıların hedefine ulaşamadığı, herşeye karşın Devrimci Gençliğin mücadelesinin gelişip güçlenerek devam edeceği kanıtlandı. Forumlar, gösteriler, dağıtılan bildiriler 14 Nisan '87 ile '88 sürecinin değerlendirildiği toplantılar, şenlikler vb. canlı, coşkulu bir biçimde gerçekleştirilen eylemler olurken, 16 Nisan günü yapılan panelde öğrenci gençliğin sorunları ve mücadelesinin tartışıldığı bir platform oldu.

Ankara'da öğrenci gençliğin gelişen mücadelesi karşısında siyasi iktidarın kolluk kuvvetleri yine saldırgan bir tutum içerisindeydiler. Eylemler sırasında veya hemen sonrasında onlarca insan gözaltına alınıyordu. Yine baskı, tehdit ve işkenceler yaşandı. Sonuçta 6 Gazi, 2 ODTÜ, 3 Hacettepe öğrencisi polisin saldırgan politikasının tamamlayıcısı pozisyonunda bulunan DGM tarafından tutuklandı.

DEMKAD'IN PROGRAMI

3 Aralık 1987'de kurulan DEMKAD kuruluşundan itibaren demokrasi mücadelesi içerisinde aktif olarak yerini aldı. Belli aralıklarla "Hayat Pahlılığını Protesto", "Filistin Halkıyla Dayanışma" isimli basın toplantıları ve gecekondu halkının sorunlarına sahip çıkma ve dayanışma eylemleriyle, sağlık taramaları vb. faaliyetleriyle kamuoyunda büyük bir sempati topladı. Kısa sürede kitleselleşme sağlayarak olumlu gelişmeler gösteren DEMKAD'ın üzerindeki baskılar eksik olmadı.

DEMKAD 29 şubat 1988 tarihinde sudan gerekçelerle yasak dernekler arasında gösterildi. Derneğin amaç maddesinde yer alan "İnsan onuru" sözcüğü, derneğin kurucularının "İllegal örgüt üyesi" olduğu gibi gerekçeler gösteriliyordu yasaklanma nedeni olarak.

Üzerindeki baskılara sessiz kalmayan DEMKAD çeşitli biçimlerde bu uygulamayı protesto etti. Yaratılan geniş kamuoyu ve destekle 15 Mart 1988 tarihinde tekrar tüzel kişiliğini kazandı. Demokrasi mücadelesi içinde aktif rol alan DEMKAD 16 Nisan 1988 tarihinde programını bir basın açıklamasıyla sundu.

“DEMKAD, tüm Türkiye’li kadınların derneğidir. İşçi, köylü, memur, doktor, mühendis, mimar, ev kadını kısaca çalışan çalışmayan tüm emekçi kadınların demokratik derneğidir.” denilerek başlayan DEMKAD programında derneğin amacına ve kadınların sorunlarına değinilirken talepleri şöyle sıralanıyordu:

“- Kadını toplumsal yaşamdan ve üretimden uzaklaştırıp onu eve kapatan ev kadınlığı ortadan kaldırılmalıdır. Kadını eve kapatan ev kadınlığı hizmetleri bizzat toplum tarafından kaldırılarak, kadının yaratıcılığı, üretkenliği toplumun hizmetine sunulacak biçimde eğitim, öğretim ve yasal düzenlemeler yapılmalıdır.

- Kadın ikinci sınıf statüsünden ve ezilmişliğinden kurtulmalıdır.

- Çalışma hayatında, salt kadın olmaktan doğan dezavantajlar (ücret eşitsizliği vs.) kaldırılmalı, izinler uzun tutulmalı her işyerinde kreş açılması zorunlu olmalıdır.

- Kadınlarımızın politik yaşama ve politik karar mekanizmalarına katılımını arttırıcı düzenlemeler yapılmalıdır.

- Medeni kanunda yeni düzenlemeler yapılarak kadınların yasalar karşısındaki eşitsiz konumu ortadan kaldırılmalı.

- Sosyal, kültürel, sanatsal katılımını arttıracak yeni olanaklar sağlanmalıdır.

- Fuhuş sektörü kadının -reklamlar da dahil- meta olarak kullanımına son verilmeli.

- Kırsal kesimdeki kadınlarımızın eğitim ve sağlık sorunları ile daha iyi yaşama koşulları için önlemler alınmalıdır.

- Kadınlarımız üzerinde erkeklerin ataerkil zorlarını (dayak, kaba güç vs.) kaldırıcı önlemler alınmalı.

- Kadınlara ve çocuklara sağlık hizmeti götürülmeli. Ana ve çocuk sağlığı ile ilgili kuruluşlara ve eğitimine yönelik çabalara hız verilmeli.” (102)

DEMKAD talepleri doğrultusunda yürüttüğü faaliyetlerini de şöyle sıralıyordu:

“- Gecekondu bölgelerinde yaygın bir şekilde anketler yaparak bölgenin ve bölgede yaşayan kadınlarımızın sorunlarını öğrenerek girişimlerde bulunmak. Bu amaçla Gültepe’nin Keçideresinde kanalizasyon ve sanayi atıklarının oluşturduğu dere bölge halkının sağlık koşullarını çok önemli boyutlarda etkilediği için 20 şubat 1988 tarihinde yaptığımız ücretsiz doktor

ve ilaçların karşılanması biçiminde bir sağlık taraması yaptık.

- Sosyal, kültürel çalışmalar yapmak. Tiyatro, koro, halk oyunları vb. faaliyetler hayata geçirmek.

- Genel olarak halkımızın yaşadığı ve kadınlarımızın yaşadığı zamlara kadınların tepkisini göstermek. Zamların birbirini takip ederek tüm siyasi partiler ve demokratik kuruluşların sessiz kaldığı bir ortamda 16 Ocak 1988 tarihinde DEMKAD'lı kadınlar ellerinde boş tencereleri ile hayat pahalılığı-nı protesto ettiler.

Gericiğe ve siyonizme karşı karakterde olan derneğimiz insanlık suçu katliamlara karşı protesto ve kınamalar yaptı. 23 Ocak, 13 Şubat 1988 tarihlerinde yaptığı basın toplantılarıyla son günlerde yoğunlaşan siyonist saldırıları lanetleyerek Filistin halkının yanında olduğunu protestolarıyla göstermiştir. Yapmak istediğimiz bir Filistin gecesi ve yardımlaşma kampanyası uluslararası politika gerekçesiyle engellenmiştir.

- Kadınlarımızın sosyal, kültürel, siyasal bilinçlerini yükseltecek faaliyetler yapmak.

ÖNÜMÜZDEKİ GÜNLERDE: Sosyal kültürel faaliyetlere ağırlık vermek (gece, gezi, sergi, panel vs.) artan hayat pahalılığına karşı halkı duyarlı kılabilmek ve sorunlarına sahip çıkabilmek için yasal faaliyetlerde bulunmak.” (103)

Bu program doğrultusunda 23 Nisan 1988 günü DEMKAD, “Çocuklarımız Aç Hayat Pahalılığına Son” isimli bir basın toplantısı düzenledi. Basın toplantısından sonra DEMKAD üyesi bazı kadınlar, ellerinde “Mercimek Değil Et İstiyoruz”, “Et-Süt İstiyoruz”, “Babalarımıza İş İstiyoruz” vb. yazılı dövizler ve balonlar taşıyan çocuklarla birlikte Hürriyet Gazetesi önünde 23 Nisan Dünya çocuk şenliğinin 10. yıldönümünde çocukların hayat pahalılığı, zamlar, sömürü, savaş vb. en fazla etkilenenler olarak, bunların sorumlusu olan egemen sınıfların ekonomik politikasını protesto eden bir gösteri yaptılar. Hemen hemen tümünü çocukların oluşturduğu protesto gösterisinin ardından, polis müdahalesine meydan verilmeden dağıldı.

30 Mart Kızılder Katliamının yıldönümünde Devrimci Sol çok sayıda bombalama ve molotoflama yaparken birçok yerde de pankart asıldı.

Oligarşinin derinleşen siyasi-ekonomik krizine çözüm politikaları üretmekten yoksun kalmaya başlamasıyla emekçi kitlelerin tepki ve memnuniyetsizliği giderek artan bir ivmeyle ANAP iktidarına yönelmekte, bu da iktidarın yıpranmasını beraberinde getirmektedir. ANAP'ın alternatifleri tartışılmaya başlanırken, diğer düzen partileriyle birlikte SHP ve DYP emperyalizme ve oligarşiye alternatif olarak kendilerini beğendirme çabası içine girdiler. SHP ve DYP birbiri ardına miting ve toplantılar düzenleyerek emekçi halkın memnuniyetsizliğini kendi lehlerine çevirmeye çalıştılar.

Özellikle SHP düzenlediği bir dizi “Hayat Pahalılığı ve Demokrasi” mitingleriyle, bu çabasını sol bir maskeyle hayata geçirmeye çalışıyordu. Kitleleri ANAP iktidarının artan baskı ve sömürü uygulamalarına karşı artan memnuniyetsizliğini, SHP reformist potasında eritmeye çalışıyordu.

Bu mitinglerde SHP gerçekte emekçi halkın yanında olmadığını ve sorunlarına sahip çıkmadığını tüm çıplaklığıyla gösterdi. Emekçi halkın sömürü ve baskıya karşı tepkilerini dile getiren devrimci, hatta reformist diyebileceğimiz sloganlarına bile karşı çıktı. Bunların atılmasını engellemeye çalıştı, gerektiğinde zor kullandı, ihbarda bulundu. SHP’nin 9 Nisan’da gerçekleştirdiği “Hayat Pahalılığı ve Demokrasi Mitingi’de bu gerici yüzünü somut biçimde ortaya koydu. 20 bini aşkın emekçinin toplandığı alanda SHP yöneticileri, halkın tepkilerini dile getiren devrimci sloganları engellemeye çalıştılar, tehditler savurdular. Ama SHP’nin tüm çabalarına karşı miting devrimci bir gösteriye dönüştü.

Miting alanında TAYAD, DEMKAD ve Devrimci Gençlik kitlesi kürsü önünde bulunuyordu ve mitingin en canlı kitlesiydi. TAYAD’lı ailelerin “Suçlu Olan Çocuklarımız Değil, 12 Eylül Hukukudur” yazılı pankartıyla DEMKAD’lı kadınların boş tencereleriyle ve “Zamlara, Hayat Pahalılığına Son” pankartıyla alana girmeleri oldukça coşkulu ve canlı oldu.

Bu arada TAYAD yürüttüğü “Suçlu Olan Çocuklarımız Değil 12 Eylül Hukukudur” kampanyası çerçevesinde 10 Nisan’da “Cezaevleri ve Yargı Paneli” 16 Nisan’da “Kendi Yüreğinde Zindan ve Duvar Olmayanların Sergisi” adlı karikatür sergisi, 23 Nisan’da “Sevgimiz Çiçek Açsın” gecesi, 24 Nisan’da “Cezaevlerinde 8 Yıl” paneli, 30 Nisan’da “Dünya Tutuklularıyla Dayanışma Gecesi” düzenledi.

İÜ REKTÖRLÜK İŞGALI

Öğrenci gençlik mücadele tarihinin ilk şehidi olan Turan Emeksiz’in katledilişinin yıldönümü olan 28 Nisan’da İÜ Merkez Kampüste Turan Emeksiz yemekhanesi önünde bir gösteri yapılmasını kararlaştırdı. Ancak aynı gün olan bazı gelişmeler İÖDP’nin bu kararını biçim ve muhteva olarak tümenden değiştirdi.

O gün sabah saatlerinde SBF öğrencisi bir bayana İÜ girişinde polis tarafından sarkıntılık yapıldı. Bunun üzerine okulda bulunan devrimci öğrenciler bu ahlaksız polisi bulup döverek cezalandırdı. Bu eylemden kısa bir süre sonra SBF kantini çok sayıda sivil polis tarafından basılarak, öğrencilerin gözü önünde 6 devrimci gözaltına alındı.

Olayın duyulması üzerine bin kişilik devrimci demokrat öğrenci grubu ilk tepkiyi göstererek rektörlüğe yürüdü. Oportünizm ise bu sarkıntılık olayını tek başına ele alarak eylemden vazgeçmenin bahanesi olarak değer-

lendirdi. DEV-GENÇ'liler ise bu olayın polis-idare işbirliğinin bir örtüsü olduğunu asıl sorunun okuldaki polis işgalinin kendisi olduğunu, ortaya çıkan bu olayın değerlendirilerek daha ileri götürülmesini istedi. Eylem komitesi henüz bir karar almaya çalışırken öğrenci kitlesi kortejler oluşturarak rektörlüğe, hesap sormaya yöneldi. O sırada kitleye saldıran sivil polisler dövülüp kovalandı. Bu tavır o güne kadar polise karşı geliştirilen en şiddetli tavidir. Öğrenciler rektörlüğe çıkararak gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılmalarını ve polisin okula girmesine kimin izin verdiğinin açıklanmasını istediler. Öğrenciler rektörlük önünde oturma eylemi yaparken rektörün ve diğer görevlilerin okuldan gizlice kaçtığı haberi gelince odalar işgal edildi. Polis rektörlük binasının kapısını kırarak işgale saldırdı ve 300'ü aşkın öğrenci dövülerek gözaltına alındı.

Eyleme baştan sona önderlik eden DEV-GENÇ'liler bu önderliğini siyasi şubenin işkencehanelerinde de göstererek bütün kitlenin açlık grevine başlamasını sağladı. Bu, öğrenci gençliğin şubelerde ilk toplu açlık greviydi. Ve yine ilk kez yüzlerce öğrenci ifade vermedi.

Öğrenci gençlik bu gelişmeleri yaşarken işçi sınıfı da 1987 yılını direnişlerle geçirmesinin ardından '88'e de direnişlerle başlamıştı. Ocak-Şubat aylarında Netaş'tan atılan işçilerin açlık grevlerinden fiili direnişlere uzanan direnişleri vardı. Direniş, yürüyüşle ve otuz saatlik fabrika işgaliyle boyutlandı.

11 Ocak Penyelux'te protestolar... 18 Ocak Trakya Dolum İşçileri işten atılmaları protesto için direnişe geçti. Yükselen tepkiler ve eylemler karşısında Türk-İş de birşeyler yapmak zorunda kaldı. Ve işçiler 11 Mart'ta Türkiye çapında yemek boykotu yapıyorlardı...

18 Mart'ta İETT işçileri 15 bin kişilik katılımı 12 Eylül sonrasının en büyük dostluk ve dayanışma gecesini düzenlediler. Grup Yorum ve TAYAD korosunun da katıldığı geceye Devrimci Sol Güçler geniş bir katılımı destek verdi.

1 MAYIS 1988

İşçi eylemleri sürerken 1 Mayıs da yaklaşmaktaydı.

1 Mayıs yaklaşırken demokratik etkinliklerin yanısıra silahlı eylemler de gündeme geldi. Çok sayıda pankart asılmasının yanısıra esas etki yaratan eylemler 28 Nisan günü gerçekleştirildi.

İstanbul Şişhane'de bulunan Milli Prodüktivite Merkezi sabah saatlerinde Devrimci Sol militanları tarafından basıldı. İçeride bulunanlar etkisiz hale getirildikten sonra, bombalar yerleştirilerek ve "1 Mayıs 1977'nin İntikamını Alacağız/Devrimci Sol" yazan pankart asılarak eylem yeri terk edildi. Bombaların patlaması sonucu büyük hasar meydana geldi.

Yine aynı gün İstanbul Şişli’de bulunan Alüminyum Sanayicileri ve İş Adamları Derneği basıldı. Duvarlara sloganlar yazılarak binaya bomba yerleştirildi ve yakıldı. Büyük hasar meydana geldi.

Eylemlerin mesajı netti: “1 Mayıs 1977’nin sorumlularını cezalandırıyoruz.”

Gazete haberlerinde yine Devrimci Sol vardı ve haberi, “Dev-Sol Yakıtı”, “Dev-Sol’dan bombalı, yangınlı eylem” diyerek verdiler.

13 Nisan’da Ortaköy Kültür Merkezi’nde (OKM) 12 dergi ve 6 sendikanın katıldığı basın toplantısı yapıldı. 12 derginin oluşturduğu ortak metinde 1 Mayıs’ın nasıl somutlandığı şu cümlelerle dile getiriliyordu:

“1 Mayıslar bütün dünyada, işçi sınıfı ve emekçi halkların, emperyalist sisteme karşı proletarya enternasyonalizmi bayrağını en yüksekte tuttuğu günler olmaktadır...”

Çeşitli sendika temsilcileri de yaptıkları konuşmalarda 1 Mayıs’ın her koşul altında kutlanması gerektiğini belirterek 1 Mayıs çağrısı yaptı.

1 Mayıs çalışmaları yürütülürken oligarşinin baskısı da artıyordu. Katılımı engellemek amacıyla 1 Mayıs’ın arifesinde 28 Nisan 1988’de Devrimci Sol kadroları Öztürk Acarı ve Salih Kul katledildi.

1 Mayıs ’88, İstanbul’da yapılan son kitlesel 1 Mayıs’tan on yıl sonra oligarşinin tüm engelleme ve yasaklamalarına, reformizmin bölücülüğüne ve provokasyonuna rağmen devrimci içeriğine uygun olarak kutlandı.

1 Mayıs ’88’de 5 bine yakın devrimci, tüm yasaklara, engellemelere hayır diyerek Taksim’e yürüyüşe geçti. Alana girişte kurulan polis barikatları zorlanmasına rağmen aşılamadı. İşçi, emekçi, öğrenci gençlik gösterdikleri kararlılık ve militanlıkla oligarşiye 1989’da 1 Mayıs alanına gireceklerini gösterdiler.

’88 1 Mayıs’ı Türkiye devrimci mücadelesinde önemli dönüm noktalarından biridir. 12 Eylül’ün, emekçi kitleler ve devrimci-demokratik güçler üzerinde estirdiği terör ve pasifikasyon politikasının, artık büyük ölçüde etkisini yitirmeye yüz tuttuğunun bir göstergesi oldu. İlk kez icazet sınırlarının dışına çıkılarak böylesine önemli, kitlesel bir güçle militan ve kararlı bir eylem gerçekleştiriliyordu. 1 Mayıs eylemi kitlelerin daha güçlü, daha kararlı militan ve daha kitlesel eylemlere hazırlanmada kendilerine olan güvencerini arttırıcı bir fonksiyon taşıyordu.

Devrimci Sol Güçler’in önemli bir kitleyle katıldığı eylemde, kitlenin kararlı militan bir tavır göstermesinde Devrimci Sol Güçler’in önemli payı olmuştur. Polisin kitleyi dağıtmasından sonra bile bu kararlılık ve militanlıkla ara sokak ve caddelerde korsan mitingler yapıldı. Diğer yandan DSG, beş yüzü aşkın yaşlı, kadın, erkek ve gençle 1 Mayıs ’77’de şehit düşen işçi, Bayram EYİ’nin mezarı başında 1 Mayıs ’77’de katledilenleri andı. Bu anma Taksim’den gelenlerin de katılımıyla ikinci kez tekrarlandı.

İzmir’de 1 Mayıs 1988

İzmir’de de 12 Eylül sonrası “1 Mayıs’ın alanlara taşınması” sloganları ile kutlanmaya çalışılan 1 Mayıs ’88, polise, oportünist ve reformistlere rağmen kutlandı. 1 Mayıs öncesi çok keskin önerilerle ortaya çıkan revizyonist ve oportünistler 1 Mayıs yaklaştığında gerçek yüzlerini sergilediler. 1 Mayıs’tan 15 gün kadar önce “korsan gösteri yapalım” vs. ile oluşturulan platformda revizyonistler görüşmelerin önünü tıkadı ve 1 Mayıs kutlamalarını alanlara taşıma kararında Devrimci Sol Güçler’i yalnız bıraktı.

İzmir’de 1 Mayıs’ın kitlesele olarak kutlanması için Devrimci-demokrat yayın organları, DKÖ’ler ve sendikaların desteklediği bir kutlama gecesi yapılması planlandı. Bu çalışmalar sırasında polisin sürekli engellemesiyle karşılaşıldı. Polis salon sahiplerine baskı uygulayarak salonlarını kiraya vermelerini engelledi. 1 Mayıs için yer bulunamayınca, gece 30 Nisan’a alındı. Yer bulunması karşısında devlet kendi yasalarını çiğneyerek başvuru evraklarını geri iade etti. Bunun üzerine daha önce oportünist ve revizyonistlerin önerdiği eylem, koşulların olgunlaşmasıyla Devrimci Sol Güçler tarafından önerildi ve eylem biçimi üzerinde tartışmalar yoğunlaştırıldı. Oportünist ve revizyonistler daha önce kendilerinin önerdiği eyleme dahi sahip çıkmayarak görüşmeleri tıkadı ve son güne kadar sonuç alınmasına engel oldular.

1 Mayıs günü valilik önünde toplanan Devrimci Sol Güçler, basın bildirisini okuyarak valilik önüne siyah çelenk bıraktılar. Polis hiçbir uyarı yapmadan azgınca saldırdı. Gözaltına alınanlardan üçü daha sonra çıkarıldıkları DGM’de tutuklanarak hapisaneye gönderildiler.

1 Mayıs’ın ardından ’84 Ölüm Orucu’nun yıldönümünde Devrimci Sol, gelenekselleştirdiği eylemliliklerde bulundu. Çok sayıda pankart asılır ve bombalamalar yapılırken artık sadece İstanbul’dan değil Ankara’dan da bu tarzda eylem haberleri duyulmaya başlandı.

TUTSAKLARA YENİ SALDIRININ ADI; 1 AĞUSTOS GENELGESİ

Temmuz ayında Adalet Bakanı Mehmet Topaç imzasıyla tüm hapisaneleri kapsayan bir genelge çıkarıldı. 1 Ağustos 88’den itibaren derhal uygulanması istenen genelge ile siyasi tutsaklara yönelik yeni bir saldırı dalgası başladı. Siyasi tutsaklık hakkına yönelik doğrudan bir saldırı niteliği taşıyan 1 Ağustos Genelgesi kazanılmış hakları gasp etmek için, başta Tek Tip Elbise olmak üzere çeşitli dayatmaları tekrar gündeme getiriyordu.

Genelgeye göre tutuklu ve hükümlülerin:

- Tek Tip Elbise giymeleri yeniden zorunluluk haline getiriliyor.
- Ziyaret ve avukat görüş süreleri kısıtlanıyor.

- Havalandırma saatleri azaltılıyor.
- Mektup yazmalarına sınırlamalar getiriliyor.
- Dışarıdan yiyecek almaları, içeride tüp, ocak, ısıtıcı vb. kullanılması yasaklanıyor.

- Saç, sakal ve bıyık bırakmalar yasaklanıyor.
- Ziyaretten eşya alımları kısıtlanıyor.
- Radyo, teyp, daktilo, müzik ve resim aletleri yasaklanıyor.
- Kitap ve dergi alımına büyük kısıtlamalar getiriliyordu.

Bütün bunlara ek olarak tutsakların hemen her davranışları suç kabul edilerek yeni disiplin cezaları uygulamaya konuluyordu. Öyle ki disiplin suçu işleyenleri idareye haber vermemek de disiplin cezası almak için yeterli fiil sayılıyordu. Yani ispiyonculuk yapmayan herkes disiplin suçu almaya mahkum ediliyordu.

Osmanlıdan kalma zindancılık anlayışını hakim kılmak için hapishanelerde uygulanmak istenen 1 Ağustos genelgesine karşı başlatılan açlık grevi direnişleri kamuoyunda da ses getirdi. TAYAD'lı ailelerin ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinin AG direnişlerine destek eylemleri değişik biçimlerde ifadesini buldu. TAYAD'ın 1 Ağustos genelgesine karşı yürüttüğü mücadele çerçevesinde TAYAD üyesi analar 24 Ekim günü ANAP İstanbul İl Merkezi'ne giderek hapishanelerde uygulanmaya çalışılan baskılardan vazgeçilmesini istediler. ANAP İl örgütü yöneticileri, sorunun kendilerini aştığını belirtip demogojik yöntemlerle baştan savma çabalarına girdiler. Bu çabaları sonuç vermeyince bu kez de aileleri kovabilmenin yollarını aradılar ama başarılı olamadılar.

Sorunun kaynağı 12 Eylül'ün bir devamı olan ANAP iktidarı ve Adalet Bakanı'ydı. TAYAD'lı aileler ve değişik illerden tutuklu yakınları 31 Ekim günü meclise gidip SHP milletvekilleriyle görüşerek hapishanelerde kazanılan haklara yönelik saldırılara son verilmesini, 1 Ağustos genelgesinin biran önce yürürlükten çekilmesi için parti olarak etkin tavır alınmasını istediler. Fakat bu çağrı sonuçsuz kaldı. SHP, hapishaneler konusunda oligarşinin çizdiği sınırlar içerisinde hareket etmeyi yeğledi. Aileler, Adalet Bakanı'nın veya Başbakan'ın açıklama yaparak genelgenin yürürlükten kaldırılmasını istemek için ANAP grup odasına gittiler, ne Başbakan'ın ne de Bakan'ın sorunu çözmek gibi bir çabası yoktu.

Aileler, iktidarın siyasi tutsaklara yönelik saldırılarını protesto amacıyla beş saati aşkın bir süre ANAP meclis odasından çıkmayarak direnişe geçtiler. Bu, mecliste gerçekleştirilen bir işgal eylemiydi. Direnişin bitirilerek, TBMM'nin terkedilmesi sırasında sivil polislerin saldırısına uğrayan ailelerden 21 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan 7'si daha sonra tutuklandı. Meclis direnişini izleyen günlerde ailelerin 1 Ağustos genelgesine karşı mücadelesi değişik biçimlerde devam ederken, başta DEV-GENÇ olmak

üzere değişik DKÖ'ler ve ilerici-yurtsever, devrimci-demokrat kamuoyu mücadelesinde yerlerini aldılar.

Tutuklu yakını ailelerin kamuoyu yaratma çabaları sürerken, DEV-GENÇ, 7 Kasım'da İstanbul Topkapı'da gerçekleştirdiği kitlesel gösteriyle, devrimci tutsakların insanlık onuru ve siyasi kimlik mücadelesinde yanlarında olduklarını haykırıyordu. Akşam saatlerinde gerçekleştirilen eylemde DEV-GENÇ'liler sloganlar atarak yolu trafiğe kapatırken üzerinde "Zindanlardaki Faşist Saldırlara Son, Yaşasın Tutsakların Onurlu Direnişi" yazılı bir pankartı Topkapı surlarını ortadan ayıran tel örgülere astılar. Asfalt yol iki sıra benzin alevi arasında boydan boya bir anda aydınlanmıştı. Kitle bir yandan sloganlar atarak yoldan yürürken bir grup DEV-GENÇ'li de hapishane maketi yakıyordu. Dağıtılan DEV-GENÇ imzalı bildirilerde ise 12 Eylül'ün onbinlerce devrimci, demokrat, yurtseveri toplama kamplarına çevirdiği hapishanelere doldurduğu vurgulanıyordu.

DEV-GENÇ'in Topkapı eyleminin bir gün sonrasında bu defa TAYAD, DEMKAD, AKAD, AKD ve Kartal Samandıra Kültür Derneği'nin, 9 Kasım'da İstanbul Tabip Odasında düzenledikleri basın toplantısında 1 Ağustos genelgesine karşı kitlesel ve daha aktif bir şekilde tepkiler dile getirilmesi vurgulanıyordu.

1 Ağustos genelgesine karşı yürütülen mücadelenin bir halkası olarak 12 Kasım Cumartesi günü Sultanahmet Parkında TAYAD ve İHD'li ailelerle DKÖ'lerden, öğrencilerden oluşan yaklaşık 200 kişi açlık grevine başladı. Cezaevlerindeki direnişlere destek mesajını içeren değişik pankartlar açılırken hep bir ağızdan marşlar söylenmeye başlandı. Kısa bir süre sonra Çevik Kuvvet açlık grevini sürdüren insanları çember altına aldı. Açlık grevcilerinin oturup kolkola girerek bedenleriyle barikat oluşturmasıyla birlikte polisin azgın saldırısı da başladı. Bir anda insanlar barikattan koparılıp coplarla, sopalarla, tekmelerle dövülüp sürüklenerek çevik kuvvet otosuna götürüldü. Açlık grevinin ikinci günü gözaltına alınan 33 kişiden yirmisi tutuklandı.

Açlık grevini sürdüren TAYAD'lı, DEMKAD'lı ve AKAD'lı üyeler ile birlikte birçok devrimci-demokrat insan İstanbul Adliyesi'nin önünde gün boyu bekleyerek gözaltına alınanlara desteklerini sundular. Açlık grevini Sultanahmet'te bitirmek düşüncesinde olan İHD'liler, tutuklamalar sonrasında bu kararlarından vazgeçerek açlık grevini pazartesi sabahı dernek binasında bitirdiler. Bu çevre, AG'yi bitirirken TAYAD'lı ailelerin açlık grevi, DEMKAD'lı ve AKAD'lı üyelerin desteğiyle TAYAD merkezinde devam etti.

TAYAD'da açlık grevini sürdüren grevciler 15 Kasım sabahı '84 Ölüm Orucu şehitlerinden Haydar Başbağ'ın mezarını ziyaret ederek, tüm dire-

niş şehitlerini andılar.

TAYAD'lı aileler ve DEMKAD'lı kadınlar destek açlık grevlerini 16 Kasım da Sultanahmet Meydanı'nda bitirdiler. TAYAD üyesi üç ana beyaz kefenler giyerek 1 Ağustos genelgesini yaktılar. AKAD ve Kartal Samandıra Kültür Derneği üyesi 30 kişi ise destek açlık grevine devam ediyorlardı. Sürdürülen bu açlık grevine daha sonra Ümraniye'den bir grup devrimcinin katılımıyla sayıları 45'e varan grevciler, 22 Kasım günü açlık grevini bitirdiler.

Ayrıca 17 Kasım'da Çağlayan Parkı'nda yapılan basın toplantısında, 1 Ağustos genelgesini protesto edip üzerinde "Ölüm Değil İnsanca Yaşam İstiyoruz - 1 Ağustos Genelgesine Hayır" yazan hapishane maketi yakıldı. 20 Kasım tarihinde ise, cezaevlerinde yeni ölümler istenmediğini simgeleyen "1 Ağustos Genelgesine Hayır" yazılı tabut yakıldı. Tabut eylemi sonrasında bir AKAD üyesi gözaltına alınıp daha sonra ise tutuklandı. Dernek merkezi sivil ve resmi polisler tarafından abluka altına alındı.

Üniversiteli gençlik de yaşanan bu eylemlilik sürecinde üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeye çalışıyordu. Ailelerin açlık grevine destek veren gençlik, 14 Kasım günü "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" "Kahrolsun Faşizm" sloganları atarak İstanbul Valiliği'ne doğru yürüyüşe geçti. Kolkola girerek vilayetin önüne kadar yürüyen gençlik, çevik kuvvetin saldırısı sonucu dağıtılırken, bir grup öğrenci saldırı karşısında direnerek Çemberlitaş'a kadar yürümeye devam etti. Öğrenci gençliğin eylemliliği 18 Kasım'da Harbiye'de gerçekleştirdiği meşru kitle gösterisiyle yeni bir boyut kazandı. Devrimci Gençliğin Topkapı'da gerçekleştirdiği eylemin benzeri bu defa da Harbiye'de yaşanıyor, trafik kesilerek yola benzin dökülüp asker postalı yakılıyordu. O anda tesadüfen oradan geçmekte olan bir polis otosundan silahlarını çekerek inen polisler DEV-GENÇ'lilerin kararlı tavrı karşısında eyleme müdahale etmeye cesaret edemiyorlardı. 22 Kasım'da ise İstanbul'da tüm üniversitelerde yemek boykotu yapılarak kampuslerde yürüyüş ve forumlar düzenlendi.

1 Ağustos genelgesine karşı toplumun değişik kesimlerinden tepkiler yükseldi. Diyarbakır'da SHP il merkezinde açlık grevi sürdüren tutuklu yakını ailelerin direnişi 20'li günleri aşarken, Erzurum'da SHP yöneticileri genel merkezin tüm yasaklarına rağmen partililerle birlikte açlık grevine gittiler. Ankara ve İstanbul'da Halkevleri yöneticileri ve üyeleri de destek açlık grevleri yaptılar. İzmir'de destek açlık grevi sürerken, Nazilli'de destek açlık grevine katılanlardan 9 kişi gözaltına alınıyor ve 7'si tutuklanıyordu.

Edirne ve Konya'da destek açlık grevleri için SHP binalarında toplanan öğrenciler SHP'li yöneticilerin çağırdığı polisler tarafından gözaltına alınıyorlardı. Çanakkale'de tek tip giydirilmiş bir maketi yakan ve açlık grevine

başlayan Trakya Üniversitesine bağlı yüksek okul öğrencilerinden 30'u gözaltına alındı ve çıkarıldıkları mahkemede 10'u tutuklandı. İzmir, Ankara, Adana, Diyarbakır, Trabzon, Elazığ vd. illerde üniversite gençliği gerçekleştirdiği değişik protestolarla bir kez daha "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" diye haykırdı.

Bursa'da Uludağ Üniversitesi öğrencileri SHP binasında açlık grevi yaptılar. Uşak'ta ise Çözüm Dergisi temsilcisinin de katıldığı açlık grevi Çözüm bürosunda sürerken polis tarafından gözaltına alındılar. Toplumsal muhalefetin ülke çapında yükseldiği mücadele sürecinde 500'e varan insan gözaltına alınırken yaklaşık 90 kişi tutuklandı.

TAYAD'ın hapishaneler mücadelesine o süreçte destek olan, güçlerinin üzerinde omuz veren Türkiye Sakatlar Derneği üyesi bir grup devrimci 23 Kasım günü İstanbul Adliyesi'nin kapısına "Cezaevlerinde Yeni Sakatlanmalar ve Ölümler İstemiyoruz" yazılı siyah bir çelenk bıraktılar.

TAYAD'lı ailelerin 1 Ağustos genelgesinin kaldırılmasını amaçlayan eylemlerinden biri de 23 Kasım günü Sağmalcılar Hapishanesi önünde gerçekleştirildi. Elleri bir dizi balon bağlanmış bir pankartla hapishane önüne gelen aileler önce bir basın açıklaması okuyarak 1 Ağustos genelgesinin kaldırılması taleplerini yinelediler. Özal'ın "Ölen olursa sorumlusu açlık grevini başlatanlardır" demesinin, onu yükümlülükten kurtarmayacağını, ölümlerin sorumlusunun başta Özal ve Topaç olmak üzere diğer yetkililer olacağını belirten aileler, SHP merkezinin duyarsız davranmasını sert bir dille eleştirerek bu tutumlarının demokratlıkla bir ilgisinin olmadığını vurguladılar. Daha sonra ellerindeki balonlara asılmış pankartı havaya uçurmak isteyen TAYAD'lı aileler çok sayıda güvenlik görevlisinin saldırısına uğradılar. Ailelerin üzerine saldıran polis çok sayıda aileyi dövdü, yerlerde sürükledi, copladı.

DEMKAD'lı kadınlar da aynı gün Cağaloğlu'nda, Adalet Bakanı Topaç'ın bir portresini yaktılar. Hürriyet Gazetesi önünde gerçekleştirilen eylem sırasında "1 Ağustos Genelgesi Kaldırılsın" yazılı bir pankart astılar. Polisin herhangi bir müdahalede bulunmadığı gösteriyi başarıyla tamamlayan DEMKAD'lı kadınlar, daha sonra dağıldılar.

Öğrenci gençlik 24 Kasım günü akşam üzeri, bu defa Kadıköy-Söğütlüçeşme'de omuz verdi siyasi tutsakların onurlu direnişine. 1 Ağustos genelgesine karşı çoğunluğunu DEV-GENÇ'lilerin oluşturduğu 500'ün üzerinde bir öğrenci kitlesinin Altıyol yönündeki yolu trafiğe kesip, "Yaşasın Cezaevlerinde Devrimcilerin Onurlu Direnişi" pankartı altında yürüyüş yaptılar. "Kahrolsun Faşizm", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Cezaevlerindeki Baskılara Son" sloganları atılarak Altıyol'a gelindiğinde polis her zamanki gibi öğrenci gençliğin üzerine saldırdı ve elliye yakın öğrenci gözaltına alındı.

Mimar ve Mühendisler Odasına bağlı 12 mühendis, Makina Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde 26 Kasım günü bir basın toplantısı yaparak siyasi tutsakların sürdürdükleri açlık grevlerine destek vermek amacıyla iki günlük açlık grevine başladıklarını açıkladılar.

Hapishanelerde başlayan direnişlere paralel olarak yükselen toplumsal muhalefet içerisinde işçi sınıfı da yer aldı. Belediye-İş, Kimsan-İş, Tez-Kop-İş 3 No'lu şube yöneticileri çalışanları ve üyeleri hapishanelerdeki devrimci tutsakların direnişine destek vermek amacıyla 28 Kasım'da TAYAD'da 3 günlük açlık grevine başladılar. Ayrıca Belediye-İş'e bağlı İETT şoförleri derneği de aynı amaçlı tüm yönetici kadroları ve bir grup üyesinin katılımıyla Belediye-İş sendikasında açlık grevine başladılar.

1 Ağustos genelgesine karşı hapishanelerde başlayan direnişler kamuoyuyla kucaklaşmaya devam ediyordu. Faşist genelgeye gelen tepkilerden biri de İHD'nin 27 Kasım'da Hürriyet Tepe'de düzenlediği yaşam hakkına saygı mitingi oldu. 4 bin kişiyi aşan kitlesel bir katılımla gerçekleşen mitingde söz alan konuşmacılar genel olarak; insanlık onurunu ayaklar altına alan, işkenceyi ve her türlü baskıyı meşrulaştıran, 8 yıllık direnişler sonucunda kazanılmış hakları gasp etmeyi hesaplayan 1 Ağustos genelgesine karşı tepkilerini dile getirirken, genelgeye karşı çıkmanın insanlık sorununu olduğunu ve genelgeye karşı gerçekleştirilen direnişlerin haklılığını vurguluyorlardı.

Düzenli ve disiplinli, toplam kitlenin hemen hemen yarısına yakın bir katılımı dikkat çeken TAYAD'lı ailelerin, DEMKAD'lı kadınların, Devrimci Gençliğin, çeşitli kültür dernekleri ve sendikaların oluşturduğu kortej, mitingin dinamik gücünü oluştururken; "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "1 Ağustos Genelgesi Kaldırılsın" sloganları da kulaktan kulağa yayılıyordu.

Hapishanelerde siyasi tutsakların başlattıkları direniş dalga dalga yayılırken toplumsal muhalefetin gündemini belirliyordu.

Kamuoyunun çeşitli kesimlerinden gelen tepkiler siyasi tutsakların direnişleriyle omuz omuza bütünleşerek geliyordu.

1 AĞUSTOS GENELGESİNE KARŞI DEVRİMCİ SOL'DAN DEVİRİMCİ ŞİDDET EYLEMLERİ

1 Ağustos Genelgesi'ne karşı demokratik kuruluşlarıyla aktif bir kampanya gerçekleştiren Devrimci Sol, aynı zamanda mevcut illegal yapısıyla da eylemler hayata geçirdi.

İlk olarak 9 Ağustos günü bomba sesleri yükselir. Ankara'da Adalet Bakanlığı'na yerleştirilen bombalar patlar, hasar ve etki büyük olur. Aynı

gün İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne de bomba konur.

16-17 Kasım tarihlerinde İstanbul Kadıköy, Üsküdar, Gaziosmanpaşa, Yıldız, Nişantaşı, Çemberlitaş ve daha birçok semtte, üzerinde "Cezaevlerindeki Faşist Baskıların Hesabını Soracağız", "Yaşasın Cezaevleri Direnişimiz", "İşkencecilerden Hesap Soracağız" şeklinde sloganların yazılı olduğu 40 civarında bombalı, bombalı süsü verilmiş pankart asıldı.

18 Kasım'da İstanbul Rami Grundig Fabrikası önünde silahlı bir kitle gösterisi düzenlendi.

19 Kasım'da İstanbul'da, Yapı Kredi Bankası Çemenzar, Dışbank Beşiktaş, İş Bankası Cennet Mahallesi, Halk Bankası Esenler, Yapı Kredi Bankası Osmanbey şubelerine molotof kokteyli atıldı.

Fındıkzade'de Tuna Petrol Şirketi basıldı, pankart asıldı. Şişli ve Cağaloğlu'nda pankartlar asıldı. Beyoğlu Adliyesi bombalandı.

Ankara'da çok sayıda pankart asıldı. ANAP Mamak ilçe binası bombalandı, Kızılay ve Terminal'de silahlı kitle gösterisi düzenlendi.

Gazete manşetlerinde yine Devrimci Sol vardı.

"Dev-Sol bombaladı, DEV-GENÇ yaktı"

"İstanbul'da son 4 gündür her akşam bombalı eylem"

"Eylemler durmuyor"

...

1 Ağustos genelgesine karşı gerçekleştirilen eylemlerden biri de İstanbul Rami'de 18 Kasım'da yapılan silahlı kitle gösterisidir.

Rami Çeşme durağında ana cadde oto lastiklerinin ateşe verilmesiyle ve çok sayıda molotof kokteyliyle trafiğe kesildi. Kitle gösterisinin yapıldığı ana caddeye açılan ara sokakların tümü de lastikler yakılarak ve molotof kokteylleri kullanılarak araç trafiğine kesildi.

Yaklaşık yüz kişilik kitle sloganlarla ana caddeye çıkarak eylemi başlattı. Bu arada Rami Çeşme'ye 'Devrimci tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız Devrimci Sol' imzalı bir pankart asıldı.

Eylemin amacını açıklayan kısa bir konuşmanın yapılması, devrim anının içilmesi ardından, sloganlar atılarak eylem sona erdi. Silahlı güvenlik görevi alan militanlar polisin olası bir saldırısına karşı silahları ellerinde görevlerini yerine getirdiler.

Bu eylem özellikle sürecin özellikleri gözönünde bulundurulduğunda Devrimci Sol cüretinin güzel bir örneği olmuştur.

Ayrıca bu kampanyanın dışında Şili'de onbinlerce insanın katledilmesi, kaybedilmesinin sorumlusu faşist Şili diktatörlüğünü protesto etmek ve Şili halkıyla dayanışmak için, İstanbul Şili Başkonsolosluğu Devrimci Sol tarafından basıldı. 7 Ekim'de gerçekleştirilen eylemde başkonsolosluğa İngilizce ve Türkçe pankartlar asılarak Şili halkına dayanışma mesajları iletildi.

DEVİRİMCİ SOL SAVUNMASI

“Metris cezaevinde, aynı havalandırmada bulunan yedi koğuşta birden hummalı bir çalışma sürüyordu. Aynı havalandırmanın yedi koğuşunda toplanmış bulunan DEVİRİMCİ SOL tutsakları, yakında başlayacak olan savunmaları için çalışıyorlardı. Bir yanda günlük faaliyetler; yemek, içmek, temizlik sürüyor, diğer yanda savunma hazırlıkları... Bütün çalışmalar savunmaya yönelikti. Uzun süreli incelemeler ve araştırmalar, yoğun tartışmalarda geliştirildi. Son olarak da, bu tartışmalar yazıya döküldü. Kimi yazılar tek kalemde, kimileri bir çok kalemin ortak ürünü olarak çıktı. Sonra yine tartışıldı, dili, üslubu gözden geçirildi. Öneriler, eleştiriler ışığında veriler ve bilgiler süzüldü. Bütün amaç, eksiksiz ve güzel bir eser ortaya çıkarabilmektir. ‘Savunma, bir kaynak eser, başucu kitabı olmalı’ diyorlardı. Özenli, titiz ve kılı kırk yaran çalışmanın nedeni buydu.

Koğuşlardaki herkesin savunma çalışmalarıyla ilgili, belirli bir işi vardı. Daktilo yazanlar, daktiloculara yazıları okuyanlar, yazıları kontrol edenler, düzeltenler... Koğuşların ışıkları 24 saat yanıyor...” (104)

Savunma aşamasına gelen Devrimci Sol davasında yoğun çalışmalar sonucunda üretilen Devrimci Sol Savunması 27 Ekim 1988 günü mahkemede okunmaya başlandı. 27 Ekim günü Metris Baştabya duruşma salonunda kalabalık bir izleyici grubuyla İsviçre ve Fransa’dan gelen birer heyetin katıldığı duruşmada, Devrimci Sol Savunması, DHKP-C Önderi Durşun KARATAŞ’ın Haklıyız Kazanacağız başlığı altında toplanan 46 imzalı ortak savunmayı okumasıyla başladı:

“İTİRAF EDİYORUZ!..

Savcılar, yargıçlar, bizi mahkum etmeye çalışan egemen sınıflar! Rahatlayın!..

Evet, biz suçların en büyüğünü işledik !..

Ülkemizin her yanını işgal ettiler, her metrekaresini üsleri, tankları, topları, nükleer bombaları ve füzeleriyle donattılar.

Onları biz çağırmadık!..

İTİRAF EDİYORUZ: Emperyalistleri, ayak izlerine kadar ülkemizden silmek için, bağımsızlık şiarını haykırma suçunu işledik!

‘Kemer sıkma’ diye diye, halkımızın boğazına IMF zincirini doladılar.

IMF ile masaya biz oturmadık. İpotek anlaşmalarına biz imza atmadık!

İTİRAF EDİYORUZ: Beşikteki bebekten evdeki emekliye kadar, halkımızın kanını kene gibi emenlerin korkulu rüyası olma suçunu işledik!

Coplarıyla, süngüleriyle, zindanları ve yasalarıyla faşizm, halkımızın üzerinde terör estirdi.

Bu faşist devleti biz kurmadık.

İTİRAF EDİYORUZ: Faşist devleti yıkıp, her türlü güzelliğin boy vereceği, devrimci halk iktidarını kurmak için savaşmak suçunu işledik!

Ülkemizin sokakları, fabrikaları, köyleri, okulları işgal edildi. Maraş'ta hamile kadınları ağaçlara çivileyen, çocukları katledenler biz değildik!

İTİRAF EDİYORUZ: Halkı canından, evinden, yurdundan, okulundan eden CIA uşaklarını, sermayenin faşist sürülerini cezalandırma suçunu işledik!

Açlar ordusunu, işsizler ordusunu, biz yaratmadık. İntiharı, fuhuşu, uyuşturucuyu biz yaymadık. Rüşveti, yolsuzluğu, ahlaksızlığı erdem sayan biz değildik!

İTİRAF EDİYORUZ: Çürümenin, yozlaşmanın, kokuşmanın karşısında olma, emeği en yüce değer sayma suçunu işledik!

Bir gece vakti halkımızın şafağı karartıldı. İnsanlarımız kan uykularından çılgık çılgıya uyandırıldı.

Bir anda insanlar sokaklardan toplanırken, emirlerini yağdıran 5 yankee işbirlikçisi biz değildik!

İTİRAF EDİYORUZ: Biz halkız, sırtımıza saplanan 12 Eylül hançerine karşı direnme suçunu işledik!

Ellerinde manyetoları, falaka sopaları, askılarıyla geldiler.

Adsız insan kanlarıyla dolu işkence yuvalarını biz yaratmadık!

İTİRAF EDİYORUZ: Ana karnındaki bebekten, aksakallı dedelere kadar elektrik verenlerden hesap sorma suçunu işledik!

İŞTE SUÇLARIMIZ!..

TÜM DÜNYAYA İLAN EDİYORUZ Kİ: BU SUÇLARI İŞLEMeye DEVAM EDECEĞİZ!..” (105)

Toplam 17 bölüm, 3 ek bölüm, 2 ek dosyadan oluşan Devrimci Sol Savunması, tarihsel bir siyasal savunma örneği olmasının yanı sıra, Türkiye devriminin temel meselelerine, dünyada ve ülkemizde yaşanan sorunlara ilişkin pek çok konuda da bir başvuru kaynağıdır.

Devrimci Sol Savunması'nın duruşmalarda okunması, ülkemizin birçok bölgesinden değişik halk kesimlerinin izlediği bir siyasal hesaplaşmaya dönüşmüştür. Duruşmaları aynı zamanda yurtdışından gelen birçok heyet de izlemiştir.

1 AĞUSTOS GENELGESİ'NE TAYAD'DAN ALTERNATİF GENELGE

1 Ağustos Genelgesi'ne siyasi tutsakların direnişi, halkın tepkileriyle birleşerek tutsakların haklarını almasıyla sonuçlandı. Ancak genelgenin geri çekilmesini istemek ve buna karşı olmak sorunun çözülmesine yetmiyor, yerine getirilecek alternatifin gereği, sorunun diğer bir boyutunu oluş-

turuyordu. Bu konuda ilk açıklama TAYAD'dan geldi.

"Biz TAYAD olarak bugüne kadar süregelen eksikliği tespit ettik ve bu eksikliği gidermek istedik. Yaptığımız bir çalışmayla da alternatif bir genelge ürettik. Hapishanede insanca yaşam koşullarının egemen olması için neler gerektiğinin programını çıkardık.

... Ülkemiz cezaevleri gerçeğinin sorgulanması temelinde, Birleşmiş Milletler'in 'tutuklulara en azından uygulanması gereken davranış standartları kuralları' sözleşmesi başta olmak üzere uluslararası sözleşmelerle güvenceye alınmış insan haklarına dayalı bir tüzüğün oluşturulması ve gidecek bunun toplumsal bilince çıkarılması anlayışıyla öneriler ve talepler listesini sunuyoruz." (106)

"Alternatif Genelge"nin birinci bölümünde Türkiye hapishanelerinin durumu, personelin niteliğinden sevkler, yasaklardan işkenceye değerdendirilirken, ikinci bölümde ise binalardan beslenmeye, eğitim hakkından hapishanelerin denetlenmesine kadar hapishanelerin nasıl olması gerektiği anlatılıyordu...

HAPİSHANELERDE SÜREN İÇ EĞİTİM VE HESAPLAŞMALAR

24 Mart 1988'de Metris'te gerçekleşen 29 kişilik firarın ardından oligarşi burayı güvenilmez bir yer görerek 21 Ekim 1988'de gece yarısı operasyonu saat 03:00'de tutsakları tekrar Sağmalcılar'a sürgün etmişti. Ancak Sağmalcılar'a gelişin 68. gününde burada da tünel bulundu. Oligarşi, tünel ve firar teşebbüsünü, tutsaklara geri adım attırabilmek için saldırı kampanyasına dönüştürmeyi hedefliyordu.

Ancak saldırılar tutsakların direnişiyle karşılaşıyordu. E ve F bloklarda arka arkaya barikatlar kuruluyor. Barikatların kurulduğu 28 Aralık günü barikatları kırmak için yoğun bir saldırı yaşıyor. Gaz bombasının da kullanıldığı saldırıda yaralanan tutsaklar olmasına rağmen barikatlar açılıyor.

Tutsaklar 31 Aralık'ta koğuş kapılarını kırıp koridora barikat kurma kararı alıyor. İlk etapta E ve F, B, C ve A bloklara barikat kuruluyor. Koridor barikatı yarılsa koğuşlara çekilerek barikat direnişi burada sürdürülecek. İdare tüm tehditlerine rağmen operasyonla barikatı kırmayı göze alamıyor. Süren görüşmeler 24 Ocak'ta barikat direnişinin 21. gününde tutsakların haklarını geri almasıyla sonuçlanıyor ve barikatlar kaldırılıyor. Tutsaklar kazanılmış haklarını sonuna kadar koruyacaklarını bir kez daha gösteriyorlar.

Barikat direnişinin ardından hapishanelerde sürdürülen ideolojik netlik tartışmaları tüm hızıyla sürüyordu. Teorik düzeyde hemen her konuda birlik sağlanıyor, Devrimci Sol'un sosyalist anlayışı, tutsaklık koşullarında yaşam tarzının biçimlenmesi, sosyalizmin, adalet anlayışından yoldaşlık ilişki-

lerine, günlük yaşamda nasıl biçimleneceği gibi konularda farklı görüşler ortaya çıkmıyordu. Ancak küçük-burjuvazi tartışmalarındaki düşünce birliğine rağmen her fırsatta kendi statükolarını dayatıyordu. Değişik kültürlerden etkilenecek gelen bu kadar çok sayıdaki Devrimci Solcu, hareket tarihinde ilk defa birarada yaşıyordu. Sosyalizmin yanlış ve eksik kavranmasından kaynaklanan farklı kültürler ancak emek harcayarak ve doğru bir eğitimle giderilebilirdi. Bu kadrolar pratik görevlerle karşılaştıklarında mücadelenin yükünü omuzlamak zorunda kaldıklarında daha önce etkilendikleri soyut düşüncelerin yanlışlığını görerek bu soyut düşüncelerden arınacaklardı.

Asıl kendini dayatmalar ise önde görülen kadrolardan geliyordu. Küçük-burjuvazi, tutsaklık yıllarında 'ben' duygusunu büyüterek, kendini vazgeçilmez sanarak ve kendini kitlelerin üstünde görerek statükocu yaşamını dayatmaya başlamıştı. Bu kadrolar sorumluluk düzeyinde görevler almış olmalarına güvenerek yaşamlarını değiştirmede, statükolarını dayatmada bilinçli veya bilinçsiz devam ediyorlardı. Bu, örgütü dükalıklara teslim etmek ve giderek örgütsel yapının kastlaşması ve merkezi kararların uygulanmamasını beraberinde getirecekti. Ve kabul edilemez bir durumdu. Hapishanenin eğitici yanları olduğu gibi öğütücü yanları da vardı. İnsanları birçok yönüyle eğitirken beraberinde bencilliği, kariyerizmi büyütmüştü. Zafırlı davranışlara karşı mücadele zaafırların büyüklüğüyle orantılı olarak direnişlerle karşılaşacaktı. Bu temelde hareket edenler kendileriyle köklü bir hesaplaşmaya girmedikleri takdirde zaafırlarını sürdürerek, kendilerini dayatmaya devam edecekler ve fırsat kollayacaklardır.

DHKP-C tarihine '89 tartışmaları' olarak geçen kadrolar toplantısı bu koşullarda gündeme geldi.

Bu süreci DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş şöyle anlatıyor:

"Dışarıda kendini dayatan, dokunulmaz sayan, özerk eğilimleri güçlü bir kısım insanlar (Darbeci Asaf gibi) harekete kendini sürekli dayatıp, hantal, kararların uygulanmadığı, bürokratik, kendini koruyan bir ilişki ağı yaratıp, örgütün içten içe çürümesine neden olurken, bu insanlarla sağlıklı bir hesaplaşmanın yapılamaması, gelecekte çok daha büyük zararlar görmemize neden olacaktı. İçeride ortaya çıkan bu tür zaafırları şu veya bu şekilde etkisiz kılıp, zarar vermesini önleyebildik. Ama, dışarıda her şeyiyle bir anlamda yeniden inşa etmeye çalıştığımız örgütümüzün, bu tür insanlarla kuşatılmasına izin vermemeliydik. İçeride esas olarak, sonradan darbe şefi olacak Bedri'nin kendini dayatması, otorite tanımaz, görevlerini yapmaz, düşmana ve yoldaşlık ilişkilerine karşı 'ben' duygusuyla hareket etme tavırları zarar verici bir duruma gelince, kadrolarla önderliğin daha yakın ilişkiler içine girmesi ve önemli bir kısım görevleri üstlenmesi zorunlu hale geldi. Ayrıca, saflarımızda bu tür eğilimlere ve zaafırlara karşı bir eğitim kampanı-

yası başlatmamız ve bu zaafıları etkisiz kılmamız gerekiyordu. Aynı zaafıları taşıyan insanlar, bu zaafılar konusunda insanlarımızı eğitemezdi. 'Küçük burjuva ihtirasını ve gururunu ezeceğiz' tespitimiz kadrolarda yeni bir ruh ve bilinç yaratırken, Bedri gibilerinin 'ben' duyguları daha da yükselerek huysuzlaşmaya, kendisinin yavaş yavaş tasfiye edildiği fobisine kapılmaya başladı. Örgütümüz Bedri ile birlikte var olmamış, onun varlığıyla yaşıyor değildi. Tersine büyük emek verilen, elinden tutulan, zaafılarını aşması için sürekli mücadele edilen ve bu nedenle çocukça birçok davranışlarına ve kapislerine katlandığımız biriydi. Bu tartışma içinde yer alan Sinan yoldaş ise sağdan, soldan zaman zaman etkilenen ve bu düşünceleri eklektik bir tarzda bilinçsizce savunmasına karşın, ihtirasın ve bencilliğin yönlendirdiği bir insan değildi. Sinan, bazen düşünmeden tartışan bir insan olmasına karşın bilimsel namusunu koruyan biri olmuştur. İhtiras, hizip gibi olgular ona yabancıdır. Hatta çoğu kez kendisinin de ifade ettiği gibi, başkalarının nasıl yorumlayacağını hesap etmeden 'Ben düşündüğüm gibi konuşmak isterim' diyebilecek kadar politik mücadelede saflıkları da taşımaktadır.

Elbette yoldaşlar arasındaki ilişkide bu bir olumluluktur. Ama dışımızdaki güçlerle yapıldığında yanlış anlamalara, yorumlara, hatta spekülasyonlara neden olabilir. İşte Bedri, Sinan'ın çeşitli konulardaki düşüncelerini ve bu düşüncelerle oluşan psikolojisini değerlendirerek onu yönlendirmiş, kendi egoları doğrultusunda kullanmıştır.

'89 tartışmaları iyi incelendiğinde görülecektir ki, sürekli kendini ön plana çıkarmaya çalışan, dayatan, önderlikle kendini kıyaslayan, dolayısıyla kendini çok beğenen bir kişilik sırtıtmaktadır. Bu kişilik, onlarca insanımıza uygulanan cezalara ses çıkarmazken, kendisi söz konusu olunca hak-hukuk tartışması yapmaya başlayarak tasfiye fobisini yaşamıştır. Bu duygu ve düşüncelerle, geniş şekilde kadrolarla tartışılın anlayışıyla önderliği teşhir etme, başarabilirse otoritesini yıkmak şeklinde bir güç denemesine başvurmuştur. Her küçük-burjuva gibi o da siyasi olarak uzun vadeli düşünmüyor, kendini objektif olarak değerlendirmiyor ve abartıyordu. Keza küçük-burjuva gururuna ve ihtirasına karşı başlattığımız mücadelede küçük-burjuva gururları kırılan bazı yoldaşların isyan ederek, kendi duygu ve düşüncelerine herkesin tercüman olacağını sanıyordu. Bu nedenle, sorunu en geniş kadro platformunda tartışarak bir güç denemesi yapmaya karar verdi. En geniş kadro platformunda sorunu tartışıp, bir eğitim faaliyeti olarak ele alabilirdik. Ama insanlarımızda bir demoralizasyona da neden olacağı kesindi. Bu dayatmayı kabul etmeyerek, sorunun daha fazla derinleşmesi ve bunalımın sona erdirilmesi için seçkin bir grup arkadaşla toplanarak sorunu tartıştık. Bu toplantı, Bedri'nin hareket önderliğine karşı başlatıldığı, önderliği gözden düşürme, teşhir etme ve kendini biraz daha ön pla-

na çıkartma amacıyla düzenlenmiş bir kumardı. Devrimci bir insan kumar oynayamazdı. Hareketle kumar oynamaya kalkanların bu oyunu kazanamayacaklarını göstermek, insanlarımızı bu doğrultuda eğitmek, duyarlı kılmak birincil görevimizdi. İkincisi, bu insanların da zaafı ve eksik yanlarını düzelterek, mücadeleye engel olabilecek yanlarını ortadan kaldırarak veya etkisiz kılarak değerlendirmeliydik. Üçüncüsü, hareketimizde önderlik dahil her şeyin tartışılabilmesi ama statülere, dayatmalara, küçük-burjuva ihtirasına izin verilmeyeceğini göstermeliydik. Devrim yürüyüşümüze katılmış, emek vermiş veya bu yürüyüşe katılacak, binlerce insan, bu gerçeği bilerek saflarımızda yer almalıydı...” (107)

Bu tartışmalar değişik düzey ve biçimlerde aylarca sürecekti, ipleri koparma tercih edilmeden kazanılmaya çalışılacak ve o süreç açısından olumluluğa dönüştürülecekti. Evet, küçük-burjuvazi o dönem için geri çekilmişti. Ve tekrar saldırmak için uygun anı kolluyordu. Uygun anı ise yıllar sonra 13 Eylül 1992’de yakaladığını düşünerek, Devrimci Sol içinde darbe yapmaya yeltenecekti...

HALKLA BÜTÜNLEŞMEK HALKIN SORUNLARINA SAHİP ÇIKMAKLA MÜMKÜNDÜR

’89 yılının bir diğer özelliği de mahallelerde yavaş yavaş kurulmaya başlayan DKÖ’lerin daha iradi bir tarzda ele alınmaya başladığı bir yıl olmasıdır.

’89 yılı önemli bir potansiyeli barındıran mahallelerde DKÖ’lerin yaygınlaştığı, mücadelesini yükseltmeye başladığı ve buna paralel olarak da mahalleler üzerindeki baskıların artmaya başladığı bir yıl olacaktı.

Her geçen gün artan açlık, yoksulluk ve sefalet insanları ‘suç’ işlemeye teşvik ediyor ve suç işleyen insanlar bu durumu yaratan egemenler tarafından acımasızca eziliyor ve cezalandırılıyordu. Bu baskıların yoğunlaştığı yerlerden biri de Hacıhüsrev’di. Hacıhüsrev halkından Neriman Papiş, 9 Ocak’ta hırsızlık iddiasıyla gözaltına alınmış ve 2.Şube’ye götürülmüştü. 2.Şube’de gördüğü ağır işkenceler sonucu kaldırıldığı hastahane de öldüğünde vücudunda işkence izi olmayan tek bir nokta kalmamıştı.

Neriman Papiş hangi gerekçeyle gözaltına alınmış olursa olsun bir insandı ve bir insana işkence yapılması savunulamazdı. TAYAD devreye girerek konuyla ilgilenmeye başladı. Papiş’in cenazesi Devrimci Sol Güçler’in katkılarıyla kaldırıldı. Binin üzerinde katılımı gerçekleştirilen cenaze töreninde TAYAD’lılar, DEMKAD’lılar, Devrimci Gençlik ve Hacıhüsrev halkı camiden mezarlığa kadar olan yaklaşık iki kilometrelik yolu trafiğe keserek sloganlarla işkenceyi ve işkencecileri protesto ettiler. Sürekli olarak

aşağılanmayı, horlanmayı, ezilmeyi kabul etmeye zorlanmış, Hacıhüsrev halkı kendilerini sahiplenene DSG'nin sesine ses katıyor, coşkusunu, minnetini alkışlarla dile getiriyordu.

Devrimci Sol Güçler'in sahiplenmesiyle düzenin bir kenara itip 2. sınıf vatandaş muamelesi yaptığı bu insanlarla sıcak, canlı, kalıcı bağlar kuruldu.

Devrimci Sol Güçler'in 24 Ocak kararlarını, hayat pahalılığını ve zulmü protesto etmek amacıyla yürüttüğü kampanya çok yönlü olarak sürüyordu. Baskın, bombalama vb. silahlı eylemler halk kitlelerinde sevinç yaratırken egemen sınıflardan düzenin etkisi altındaki sol kesimlere kadar panik havası yaratmıştı. ANAP Hükümetinin "olayların abartılacak yanı yok", "olayları yapanların gücü abartılacak kadar değil ..." vb. açıklamaları da egemen sınıfları teselli edememişti. Sol görünüm altındaki SHP, küçük-burjuva aydınlar, oportünist ve reformist sol ise provokasyon edebiyatına sarılmıştı.

Kampanya çerçevesinde Devrimci Sol Güçler bir de "Hayat Pahalılığına Son Mitingi" düzenledi. Tüm engelleme çabalarına rağmen 8 Ocak 1989'da miting 5 bin kişilik katılımı ile coşku içinde gerçekleştirildi.

"ZAMA, ZULME VE HAYAT PAHALILIĞINA SON" KAMPANYASI

"Devrimci Sol'un kitleler üzerindeki etkisi her geçen gün artarak yaygınlık kazanmaktadır. Oligarşinin emekçi kitleleri sindirip onları pasifize etme doğrultusunda süregelen politikası, ağır ve sancılı bir biçimde de olsa, geriletilmektedir." (108)

Evet, '89 yılının ilk aylarına gelindiğinde "Devrimci Sol'un kitleler üzerindeki etkisi her geçen gün artarak yaygınlık kazanmaktadır". Süreç ağır ve sancılıdır. Ricat döneminin pek çok görevi vardır. Bir yandan ricat sürecine uygun bir toparlanma çabası sürerken diğer yandan bu toparlanmanın, gücü büyütmenin, halk kitlelerinin somut taleplerine sahip çıkmaktan ve bu talepler doğrultusunda mücadeleyi yükseltmekten geçtiği bilinmektedir. Bu çerçevede '89 yılının ilk aylarında, halkın artan yoksulluğuna, oligarşinin zulmüne karşı bir kampanya düzenlenir.

Bu kampanya devrimci şiddet eylemlerinden meşru kitle gösterilerine, yasadışı pek çok etkinlikten, yasal kitlesel mitinge kadar pek çok biçimi ustalıkla birleştirerek sürdürülür.

"Ankara ve İstanbul'un göbeğinde militan eylemleri...

Baskın... Bomba... Ne oluyor?"

Hemen bütün gazeteler bu ve buna benzer manşetlerle çıkar. Pek çok köşe yazarı da "Neler oluyor?" şaşkınlığında ve paniğinde kalemlerine sarılırlar. Oligarşiyi ve sözcülerini korkutan devrimci hareketin ayak sesleridir.

27 Ocak 1989 günü tekelle burjuvazinin kurumları olan İstanbul'da

Türk-Amerikan İş Adamları Derneği ve İktisadi Kalkınma Vakfı (İKV) Devrimci Sol militanlarınca basılır. Kurumlarda bulunan personel etkisiz hale getirilir, duvarlara eylemin amacını ifade eden sloganlar yazılır ve bu merkezler bombalanarak tahrip edilir.

Ankara’da ise yine aynı gün Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) Ankara Bölge Şubesi, aynı şekilde basılarak, içeride görevli bulunan personel etkisiz hale getirilir. Bu merkez de bombalanarak tahrip edilir.

Mesajlar nettir; “Kahrolsun Zam Zulüm İşkence Düzeni”, “Zama Zulme Karşı Tek Yol Devrim”...

Bu sloganlar Devrimci Sol’un duvar yazılamalarında, pankartlarında, afişlerinde, pullama-kuşlamalarında halka çok yaygın bir biçimde ulaştırılır.

Kampanyada DEV-GENÇ de aktif bir eylemlilik ve çalışma içerisinde dir. Caddeler, sokaklarda, fabrika önlerinde, pazarlarda kitleye ajitasyon-propaganda yaparken, kitlesel eylemler düzenlerken, mücadeleye çağırırken DEV-GENÇ’liler ön saftadır.

Pankartlar asılır, caddeler, alanlar el ilanlarıyla donatılır, pul ve afişlerle bezenir. Duvarlar “Zamlara Hayır” sloganlarıyla renklendirilir. En göze çarpan etkinlikleri ise eş zamanlı olarak Rami’de ve Kadıköy Salı Pazarı’nda yapılan kitlesel gösterilerdir. Rami’de yapılan gösteri fabrikaların yoğun olduğu bir bölgede ve iş çıkışı saatinde gerçekleştirilir. Kadıköy’de ise Salı Pazarı’nda halka seslenilir.

TAYAD’lılar, DEMKAD’lılar, mahalli alan örgütlenmesi, kendi cephelelerinden kampanyada aktif yer alırlar.

DEMKAD’lılar; İstanbul Cağaloğlu’nda “Zamlara Hayır” diyerek bir kitle gösterisi düzenlediler. 8 Ocak’ta yapılacak DEMKAD mitingi için çok yoğun bir faaliyet sürdürüldü. Pazarlarda, kahvelerde, otobüslerde, tek tek evlerde yaygın bir kitle ajitasyon-propaganda çalışması sürdürülerek halk mitinge çağırıldı. 8 Ocak günü geldiğinde Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı’nda DEMKAD’ın düzenlemiş olduğu yasal miting, 5 bin kişilik kitleyle Devrimci Sol’un bir gövde gösterisine dönüştü. Mitingde gençlikten, mahallelerden, işçilerden, memurlardan pek çok halk kesimi yer aldı. DEMKAD’lılar, TAYAD’lılar, AKAD’lılar, DEV-GENÇ’liler, Kartal Samandıra Kültür Derneği, Tez Koop-İş’ten, Belde-İş’ten devrimci işçiler, pazarcı esnafı, Alibeyköy, Ferahevler, Okmeydanı, Ümraniye, Kartal, Samandıra, Eyüp’ten mahalleliler, SEKA işçileri, PTT’li devrimciler, devrimci coşkuyu haykırdılar. Devrimci tutsaklar da gönderdikleri mesajla mitinge coşku katıldılar. Bu mitingin çarpıcı yanlarından biri Devrimci Sol Güçler’in kendi özgücü dışında başka gruplardan herhangi bir katılım olmamasıdır.

Bu gelişmeler, hayat pahalılığına, zulme karşı yükselen mücadele halk-

ta devrimci moral yaratır, Devrimci Sol'un mesajları geniş kitlelere ulaşırken, diğer yandan oligarşinin sözcüleri tüm enerjileriyle provokasyon teorilerine sarılırlar.

ENGİN KAYA'NIN CEZALANDIRILMASI

Sınıf savaşının gerçekliği bir yanda kahramanlıklar ve kahramanlar yaratırken, bir yandan da ihanetler ve hainler çıkarıyordu. Halkın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini sadece terörle boğamayacağını bilen faşizm, pek çok karşı-devrimci yöntemin yanında hainleştirme politikasını da sürekli gündemde tutmuştu. Özellikle silahlı mücadele sürdüren örgütler içinde kendi işbirlikçilerini bulundurmak, kazandıracağı avantajlar düşüldüğünde faşizmin vazgeçemeyeceği bir yöntemdir.

Bu yüzden faşizm, ölüm tehditlerinden, para, iş, cinsellik tekliflerine kadar çok çeşitli yöntemlerle insanları hainleştirmeye, ajanlaştırmaya yönelik faaliyet yürüterek bir muhbir ağı yaratmaya çalışıyor. Hedef insanlar daha çok zayıf unsurlardır. Faşizm bu tip unsurlara ulaştığında devrimci örgüt içinde darbe, komplo, bölünme ve güvensizlik yayma gibi sonuçlar yaratmayı hedefler. Faşist iktidar bu tür hedeflere dönük olarak harcadığı sınırsız olanaklar sonucu az sayıda da olsa insanları satın alarak veya infaz tehditleriyle kendi sömürü düzeninin hizmetine sokabilmiştir... Bunlardan biri de Engin Kaya'dır.

Engin Kaya örgütü saflarındayken MİT tarafından, işbirliği ilişkilerine çekilmiş ve verdiği bilgilerle bir devrimci örgütün, TKP-ML'nin, insanların katledilmesine, tutsak düşmesine neden olmuş, devrimci mücadeleye karşı affedilmez suçlar işlemiştir.

Ve bu suçlarından dolayı Devrimci Sol tarafından hakkında ölüm kararı verilir ve ölümle cezalandırılır.

Daha sonra basına da gönderilen sorgu tutanaklarında şunlar yer alıyordu:

"İşte, büyük bir rastlantı, devrimci uyanıklık ve pratik inisiyatifçilik ile bir ajan provokatör ele geçmişti. Gerekli önlemleri alıp MİT'in, Siyasi Polis'in ulaşamayacağı bir yerde sorgulanmaya başlandı. Bu tür hainlerin sorgulanmasına ilişkin Türkiye'de devrimci hareketlerin geçmiş mücadelelerinden günümüze kalan doğru-dürüst yaşanan bir deney yoktu. Bir bakıma ilk olacaktı.

(...)

10 gündür ısrarla MİT'le ilişkisinin üç aylık bir geçmişe dayandığını tekrarlayıp duran E.K. 1995 yılından bu yana MİT'le işbirliği halinde yürüttüğü faaliyeti, yaptıklarını, yakalattıklarını, çalışmada izledikleri genel yöntemleri

ve nihayet Tuzla Katliamını ve katliamdaki rolünü ayrıntılarıyla anlattı.

E.K. oturmamış, tipik bir kişilik, dengesiz, macera arayan bir tip. Zaman zaman cesur gibi görünmeye çalışsa da, aslında alabildiğine korkak, zavallı biriydi.

(...)

E.K. gerek suçlarını itiraf ettikten sonra, gerekse önce, bizi sürekli olarak MİT'e yönelik bir operasyon yapmaya 'ikna' etme çabası içinde oldu. Anlatımlarından bu sezilebilir. Sözde MİT'e yönelik bir 'kısaç hareketi' düzenlenebileceğini ya da benzer yollar öneriyordu. Ayrıca kendisi de bu 'harekat'ta seve seve (!) görev alabileceğini vurguluyordu. Bütün bunlar kuruluş için yollar arama çabalarıydı..."

Sorgusu sonucunda 16.02.1988 tarihinde el yazısıyla yazıp imzaladığı yazıda Engin Kaya şunları diyordu:

"Gözümlü alınıldığımda, beni gözümlü alan Devrimci Solcular'dan bu ana kadar yapılan sorgulamada hiçbir biçimde işkence, psikolojik baskı ve benzeri yöntemlerin uygulanmadığını, bütün açıklamaları kendi isteğim üzerine yaptığımı ve Partizan örgütüne teslim edilmememi istediğimi belirtiyorum.(...)"

Yargının verdiği kararı gönüllü olarak kabul ettiğimi, son derece insani temellerde bir sorgulama ve yargılamanın yapıldığını özellikle belirtmek isterim.

Yaptığının affedilmez bir suç olduğunu ve verilen kararın doğru ve gerekli olduğu bilinciyle.

Tüm Türkiye halklarından ve devrimcilerden özür diliyorum !"

16 MART KATLIAMININ YILDÖNÜMÜNDE DEV-GENÇ VE DEV-GENÇ'LİLERE KARŞI OPORTÜNİST-REFORMİST BLOĞUN TASFİYE GİRİŞİMİ

'89 yılında üniversitelerde polis-idare-sivil faşist işbirliğine karşı kitlelerin muhalefeti yükselmişti. Gözler önünde yürütülen bu işbirliğine öğrenci gençlik de büyük tepki duyuyordu. 16 Mart katliamının yıldönümünde yükselen anti-faşist tepkiyi, 16 Mart katliamının protestosu ve şehitlerin anması ile birleştirerek, gençliğin 16 Mart katliamını unutmadığını, unutturmayacağını vurgulamak gerekiyordu.

İstanbul Öğrenci Dernekleri Platformu (İÖDP) eylemin organizasyonu için bir eylem komitesi seçti. Ancak oportünizmin eylemi kendi geri çizgisine çekme çabaları sonucu, eylem komitesi, 16 Mart'ın içeriğine denk düşen bir eylemin örgütlenmesine çaba harcamıyor, işi savsaklıyordu. Eylem komitesinin bir sonuç alamayacağını anlaşıldığı üzerine DEV-GENÇ'liler

İÖDP'ye eylem organizasyonunu üstlenme önerisiyle gitti.

DEV-GENÇ'in önerisi karşısında sol, aradığı fırsatı yakaladığını düşünerek, yılların Devrimci Sol, DEV-GENÇ düşmanlığını kusmaya başladı. DEV-GENÇ'in önerisi; 'eylem taşeronluğu', 'eylem satıcılığı'na vardırılarak demagogik bir saldırı başlatıldı.

DEV-GENÇ'e karşı bir saldırı ve tasfiye hareketinin başlangıcı olan bu tartışmalar, sonuç olarak 16 Mart'ta iki ayrı eylemliliğin gündeme gelmesine neden oldu. DEV-GENÇ, İstanbul Haseki'de görkemli bir anma ve yürüyüş yapma kararı aldı. Diğer grupların tümü de farklı bir alanda protesto gerçekleştireceklerdi.

15 Mart'ta yemek boykotları, yürüyüşler ve forumlarla, kampus içi mitinglerle "16 Mart'ın hesabını soracağız" şiarı yükseltildi. Aynı günlerde İTÜ'de, İÜ'de 16 Mart katliamıyla ilgili çok sayıda duvar yazılması yapıldı. 16 Mart günü DEV-GENÇ'in yoğun katılımıyla Devrimci Sol Güçler Haseki'de bir meşru miting düzenleyerek 16 Mart katliamını lanetliyordu. Yol, lastikler yakılarak trafiğe kesiliyor, 16 Mart katliamını ve anti-faşist mücadeleyi anlatan konuşma, devrim şehitleri için saygı duruşu yapılıyor ve ardından devrim andı içilerek yürüyüşe geçiliyordu. "16 Mart Şehitleri Ölüm-süzdür" pankartı ve Hatice Özen'in portresinin taşındığı yürüyüş, sloganlarla Fındıkzade'ye kadar sürüyor, eylem görkemli bir şekilde gerçekleştirilip başarıyla sonuçlandırılıyordu. Ancak miting bittikten sonra gelebilen polis ise öfkesini çevrede bulunan halktan alıyordu.

Diğer yandan oportünizm '30 saniyelik 16 Mart eylemi' olarak alay konusu olan, pankartlarını bile açamadığı bir '16 Mart protestosu' gerçekleştiriyordu.

16 Mart sürecinde yaşanan bu gelişmeler, hemen ertesi günlerde tüm oportünist, reformist bloğun 'DEV-GENÇ'i derneklerden tasfiye etme' planına dönüştü. Öncelikle kitlenin geri yönlerine de hitap ederek DEV-GENÇ'in etkin olduğu, temsilcilik görevi sürdürdüğü bazı birimlerde, DEV-GENÇ temsilcilerinin görevden alınması gündeme geldi. Amaçlanan DEV-GENÇ'in derneklerdeki etkinliğini kırmaktı. 'Nisan direnişlerinde Yarancılar'ın işi bitti, şimdi 16 Mart ise DEV-GENÇ'lilerin sonu olacak' gibi boylarımdan büyük laflar eden oportünist-reformistler kısa süre sonra DEV-GENÇ'in daha büyük bir güçle, kitlesellikle gençlik hareketindeki belirleyiciliğine bir kez daha tanık olacaklardı.

POLİSLE İLK SOKAK ÇATIŞMASI; YILDIZ YÜRÜYÜŞÜ

Yıldız Üniversitesi'nde öğrenciler aleyhine yeni uygulamalar gündeme gelmişti. Bu olumsuzluğun giderilmesi amacıyla rektörlüğe bir dilekçe ve-

rildi. Dilekçenin cevabını almak isteyen 300 kişilik bir öğrenci kitlesi Cuma günü bir forum yaparak, rektörlüğe yürüdü. Eylem sırasında polis bir yandan kamerayla çekim yapıyor, bir yandan da kitlenin arasına sızmaya çalışıyordu. Sızma girişimini fark eden öğrenciler kimlik kontrolü yaparak olaya müdahale ettiler. İyice pervasızlaşan polis, okul içinde silah çekip ateş ederek terör estirmeye başladı. Polisin bu saldırısına “Polis Defol” sloganlarıyla cevap verildi. DEV-GENÇ kitleyle birlikte rektörlüğe girmeyi hedeflerken oportünizm kitlenin nabzını düşürmeyi ve dağınıklık yaratmayı başardı.

DEV-GENÇ’in önerisiyle Yıldız Üniversitesi’ndeki polis saldırısı için İÖDP’de Yıldız Üniversitesi’nde kitlesel bir forum ve Beşiktaş’a yürüyüş kararı alındı. Karar alınırken polisin yoğun güvenlik alacağı ve Beşiktaş’a yürüyüşe izin vermeyeceği biliniyordu. Ancak bu kez ilk defa olmak üzere böylesi bir olasılığa rağmen sonuna kadar çatışılıp Beşiktaş’a kadar inilmesi, karar altına alındı. 27 şubat Pazartesi günü İÜ Merkez Bina’da 500 kişilik bir forum düzenlendi. Öğrenciler üniversitelerin polisten arındırılmasını hedefleyen, baskıları kınayan sloganlarla yürüdüler. Aynı içerikte bir forum da İTÜ Ayazağa Kampusü’nde gerçekleştirildi.

28 Şubat Salı günü Yıldız’da büyük bir forum yapıldı. Forumu 1000 kişilik bir kitle katılmıştı. Her siyasetin temsilcisi faşist saldırılar, polis baskısı, öğrencilerin söz, karar ve örgütlenme hakkı önündeki engeller üzerine konuşmalar yaptılar. Konuşmalar arasında sloganlar ve marşlarla coşku tırmandırıldı. Bu arada eylemlilik içinde dar grup çıkarlarıyla hareket eden eski DY dergisi taraftarları “Üniversiteler Bizimdir” pankartı ve benzer içerikte el ilanlarıyla, eylem disipliniyi çiğneyerek birlik zeminini zedelediler.

Forum, halaylar çekilerek bitirilirken, yürüyüşe geçildi. Polisin yoğun güvenlik aldığı eylem sırasında başta eski DY dergisi taraftarları olmak üzere oportünizm, karardan çark ederek yürüyüşten vazgeçilmesi önerisini getirdi. Cesaretsizliğini kitleye de taşımaya çalıştı. DEV-GENÇ’liler alınan kararın mutlaka uygulanacağını söyleyerek kortejleri oluşturdu. Çevik Kuvvet ve sivil polislerle rağmen binin üzerinde kitle caddeye doğru ilerledi. Beşiktaş istikametine doğru yürüyüşe geçti. Çok geçmeden polis saldırdı. Kortejin ön kısmında Yıldız-Der’li oportünistler ağırlıklı olarak bulunduğu için polisin ilk yüklenmesi karşısında korkuya kapılarak kitleyi terk edip kaçmaya başladılar. Anlık bir dağınıklık olsa da kitleyi toparlayarak ilk kez sokakta polislerle açık çatışmaya girdiler. “Yılgınlık Yok Direniş Var” sloganları arasında yaklaşık yarım saat çatışma sürdü ve çatışma boyunca polis geriletildi, öğrenciler bölgeden çıkarılmaya çalışıldı.

DHKC Karadeniz Kır Gerilla Birlikleri'nde Grup Komutanıyken şehit düşen Yücel Maral, İstanbul DEV-GENÇ sorumlusuysa bir polis operasyonu ile katledilen Erol Yalçın, bir DEV-GENÇ savaşçısı olarak mücadelesini sürdürürken gözaltında kaybedilen Ayhan Efeoğlu bu çatışmanın içindeydiler.

Karşılıklı çatışma sürerken polis, korteji büyük oranda dağıttı. Kitlenin bir bölümü geniş gruplar halinde Yıldız'ın içine doğru çekildi. Bir yandan polis saldırıyor, bir yandan öğrenciler taşlarla sokak çatışmasını sürdürüyordu. İçlere çekilen 150 kişilik bir grup Yıldız'ı, İhlamur'u sloganlarla, marşlarla dolaşarak, üç ayrı yerde polis saldırısına uğruyor, taşlarla çatışmayı sürdürüyordu. İrili ufaklı gruplar üniversite eylemini Yıldız-Beşiktaş bölgesine taşıyordu. Gençlik eylem sırasında halkın da yoğun desteğini aldı. Kadınlar kapılarını açıp eylemcileri polisin elinden alıyor, esnaflar öğrencilerden para kabul etmiyordu. Esnaflardan ve sokaktaki halktan sloganlarla katılanlar oldu. Beşiktaş'ta polis saldırısına uğrayan bir grup da ekip otosunu taşıdı.

Yürüyüşe başlayan kitlenin bir bölümü saldırının boyutlanmasıyla dağınmaya meydan vermemeye özen göstererek taşlı çatışmayla Yıldız içlerine çekilirken kortejin üniversiteye yakın olan 400 kişilik bölümü ise, sloganlarla okula girdi. Rektörlüğe doğru ilerleyen kitle somut ve acil taleplerinin gerçekleşmesini istiyordu.

Yıldız yürüyüşü oportünizmin tüm mücadele kaçkınılığına rağmen DEV-GENÇ'in önderliğinde ilk kez sokak çatışmasının yaşandığı, kitlesel şiddetin radikal tarzda yaşama geçirildiği bir eylem olarak gençliğin mücadele tarihindeki yerini aldı.

DEVİRİM ŞEHİTLERİNİ ANMA HAFTASI

Devrimci Sol, şehitlerine sahip çıkma ve her koşulda mücadele içinde yaşatma geleneğini yaratarak 30 Mart-7 Nisan tarihlerini devrim şehitlerini anma haftası ilan etmişti.

İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin vd. birçok yerde halk kurtuluş mücadelesinde şehit düşenleri anmak için silahlı şiddet eylemleri gerçekleştirildi. İstanbul'da ENKA, ESKA ve Sabancı Holding binaları aynı anda bombalanırken Ankara'da ise İngiltere Konsoloslukuna ait bir araç ve Türk-İngiliz Kültür Derneği imha ediliyor, bombalanıyordu.

GENÇLİĞİN MERKEZİ ÖRGÜTLÜLÜĞÜNÜN YARATILMASI İÇİN ATILAN İLK ADIMLAR; KURULTAY ÇALIŞMALARI

Öğrenci dernekleri tarafından hazırlık çalışmaları sürdürülen öğrenci gençlik kurultayına Ankara Valiliği tarafından “Gençlik Kurultayı düzenlemek sadece Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanlığı’nın yetkisindedir” keyfi gerekçesiyle izin verilmedi.

Birçok eksikliği içinde taşısada da, öğrenci gençliğin söz, karar ve örgütlenme hakkının yansımaları olacak olan kurultaya izin verilmeyişi oligarşinin ve temsilcilerinin gençliğe yönelik politikalarını bir kez daha gözler önüne serdi.

Kurultayın tanıtım ve kutlamasına yönelik gerçekleştirilen İÜ merkez binadaki mitinge Devrimci Gençlik “Yaşasın Merkezi Öğrenci Gençlik Derneği” pankartı altında kortejle katıldı. Kortejin önünde yer alan kırmızı giysili bir kız bir erkek öğrencinin sol kolları havada DEV-GENÇ amblemi yaparak ve “Yaşasın DEV-GENÇ Yaşasın Mücadelemiz” sloganlarıyla alana girişi büyük bir coşku yaratıyordu. “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz”, “Yaşasın Özerk-Demokratik Üniversite Mücadelemiz”, “Yaşasın Gençliğin Devrimci Eyleminin Birliği”, “Yaşasın Merkezi Öğrenci Gençlik Derneği” pankartlarının yer aldığı mitingte DEV-GENÇ’in merkezi öğrenci gençlik derneği kurulması ve Burdur’daki sivil faşist saldırıyı kınama, anti-faşist mücadelenin kararlılıkla sürdürüleceği yönündeki konuşması büyük ilgi topluyor, kitle coşku ve kararlılığını sloganlarıyla dile getiriyordu.

Ertesi gün aynı doğrultuda İTÜ Ayazağa Kampusunda gerçekleştirilecek miting Ankara Valiliğinin cevabının öğrenilmesiyle protesto mitingine dönüştürülmeye çalışılıyor, ancak organizasyon bozuklukları sonucu gerekli etkiyi yaratamıyordu.

Devrimci Gençlik bu eylemlere aktif olarak katılırken kendi örgütlülüğü çerçevesinde de ajitasyon-propaganda çalışmaları ve eylemler gündeme getiriyordu. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi’nde DEV-GENÇ’liler afişleme, bildiri dağıtma vb. faaliyetler sürdürüyordu.

Aynı gün MÜ BYYO öğrenci derneği tarafından alınan karar doğrultusunda Devrimci Gençliğin ve diğer okullardan öğrencilerin katılımıyla Sirkeci Postanesi’nden Ankara Valiliği’ne protesto telgrafları çekildi. 200’ün üzerinde telgrafın çekildiği eylemde postahane içinde halaylar çekilerek öğrenci gençliğin kararlılığı ve mücadele azmi vurgulandı.

Kurultayın engellenmesinden bir hafta sonrasında ise öğrenci gençlik bine yakın kitleyle Harbiye’de, kısa bir yürüyüşle protesto gösterisi gerçekleştiriyordu. “Kurultay Hakkımız Engellenemez” pankartı ve çeşitli dövizler altında “Kurultay Hakkımız Engellenemez”, “Yaşasın Öğrenci Gençlik Kurultayı” sloganlarıyla gerçekleşen eylemde, her zaman olduğu gibi “aji-

tasyon-propagandada serbestlik" bahanesiyle eylemin programı dışında pankart açmaya kalkanların pankartları gerekli müdahalenin yapılmasıyla açtırılmadı.

İstanbul'da bu gelişmeler yaşanırken Ankara'da da devrimci-demokrat gençlik tavırsız kalmadı. Öğrenci dernekleri, kurultayın keyfi olarak engellenmesi karşısında dava girişiminde bulunurken, öğrenci gençlik kitlesi de bu konuyu daha geniş bir kamuoyuna duyurmak, her türlü baskı ve engellemelere karşı mücadelesini sürdüreceğini, susmayacağını göstermek için haklılığından aldığı güçle 19 Nisan'da kitlesel bir yürüyüş düzenliyordu.

500'ü aşkın kitle, bakanlıkların bulunduğu şehir merkezinde "Söz Karar Hakkımız Engellenemez", "Örgütlenme Hakkımız Engellenemez", "Kurultay Hakkımız Engellenemez" sloganlarıyla demokratik haklarına ve örgütlenme hakkına sahip çıkarken, "Zam Zulüm İşkence İşte Faşizm" sloganıyla da halkın karşısındaki egemen gücün niteliğini ve buna karşı verilen mücadele kararlılığını bir kez daha gösterirken, öğrenci gençlik Ankara'da da mücadelesinin sesini ve kararlılığını bir kez daha dosta-düşmana duyuruyordu.

DEVRİMCİ SOL, SLOGANLARINI 1 MAYIS ALANINA YAZIYOR... HEM DE KANLA...

1989 yılı Nisan ayının son günlerine gelindiğinde, özellikle şehir merkezlerinde bir hareketlilik yaşanmaktadır. Neredeyse aralıksız yapılan araştırmaları, fabrika ve iş yerlerindeki denetimlerin giderek sıklaştırılması izlenmekte, hızını alamayan polis bazı önemli işyeri ve fabrika çevrelerini adeta kuşatma altına almaktadır.

Bir yandan denetimler sıklaştırılır, önlemler bir bir arttırılırken, burjuva basın, İstanbul'da bir "harekat merkezi" kurulduğunun duyurusunu yapar. Vali, Emniyet Müdürü ve İl Jandarma Alay Komutanlığı bir araya gelmiş, adeta bir savaş karargahı oluşturulmuştur. Tüm burjuva medya hemen her gün yaptığı yayınlarda yaklaşan günlerin öneminden ve hazırlıklı olunması gerektiğinden bahsedip, "çıkması muhtemel olaylar" üzerine vurgu yapmaktadır. Ciddi bir telaş ve tedirginliğin izlerini taşıyan tüm bu hazırlıkların tek bir nedeni vardır; 1 Mayıs... İşçilerin, emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü yine gelmiş, kapıya dayanmıştır.

Ne 12 Eylül cuntası ne de onun yıllara yayılan baskısı, zoru, terör ve katliamları kar etmemiş, en karanlık dönemlerde dahi işçiler, emekçiler 1 Mayıs geleneğinden kopartılamamıştı. Belki kitlesel değildiler, gösterdikleri büyük özverilerle 1 Mayıs'ı, fabrika önlerinden mahallelere, sokaklara taşıdılar. Sokaklara taşınan "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarında, DSG'nin cesareti ve özverisi vardı. Sonra şehir meydanları, mahalleler korsan gösteriler-

le kutlanan 1 Mayıs'a tanık oldular. 1988 yılında, "1 Mayıs'ı alanlarda kutlayacağız" diyen DSG, o günkü koşullarda tarihsel önemi büyük bir adım atarak zorladı 1 Mayıs Alanı'nı...

Dostun, düşmanın şaşkın bakışları arasında Devrimci Sol Güçler, karanlığı deler gibi işçi sınıfının yıllardır unutturulmaya çalışılan devrimci sloganlarını haykırarak çınlattılar İstiklal Caddesi'ni.

Bir önceki yıl aldığı mesajın tedirginliğini, korku ve telaşa dönüştüren oligarşi, işte bu yüzden '89 1 Mayıs'ına tıpkı bir savaşa gider gibi hazırlanıyordu. Yükselen mücadelenin önüne geçilmeli, bu gelişimin kanla, katliamla bastırılması için ne gerekiyorsa yapılmalıydı.

Aramalar, sıklaşan kontrol ve denetimler önemli iş yeri ve fabrikaların adeta kuşatmaya alınması, kurulan Harekat Merkezi ve devreye bir düğmeye basılmışçasına giren burjuva medya, özetle, 1989 1 Mayıs'ında devletle halk arasında gerçek bir savaşın yaşanacağını göstergesiydi. Ve devlet adına, bu savaşın amacını, dönemin devlet bakanlarından Cemil Çiçek 30 Nisan 1989'da tüm dünyaya şöyle duyuruyordu; "Tarihleri takvimlerden değil, zihinlerden çıkarmak..." Başarabilecek, 1 Mayıs'ı engelleyebilecekler miydi... Ya da 1 Mayıs Alanı'na girişi engelleseler dahi, 1 Mayıs zihinlerden silinebilir miydi?..

1 Mayıs 1989 günü Devrimci Sol Güçlerin önderliğinde harekete geçen 5 binin üzerindeki kitle, kurşun yağmurları altında, kararlı bir direniş tavrı ortaya koyacak, binlerce insan ellerinde taşlarla nasıl kavga edileceğini, halkın örgütlü gücünün yenilmezliğini dosta da düşmana da gösterecekti.

Neredeyse bir aydır soluksuz, duraksız çalışmış, okullarda, fabrikalarda, iş yerlerinde, mahallelerde 1 Mayıs'ın anlamı, önemi üzerine ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütmüş, salt bununla da kalmayıp yasadışı gösteriler düzenlemiş, '1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına' sloganını dalga dalga yaymışlardı. Biliyorlardı; alana girişlerine izin verilmeyecek, saldırlacak, hatta düşman silahla karşı koyabilecekti... Hazırdılar. Herkese ve herşeye rağmen çatışacak, halk kurtuluş savaşında tarihsel öneme sahip bir kavga odağı olan 1 Mayıs Alanı'nı kazanmak için tüm güçlerini, enerji ve kararlılıklarını, öfkelerini, hınçlarını ortaya koyacaklardı. 1 Mayıs Alanı'na girilirdi, girilmezdi bu çok da önemli değildi. Çünkü bu aynı zamanda ciddi bir siyasal kaygıydı ve önemli olan bunun siyasal sonuçlarıydı.

İşte bu bilinçle saf tutar Devrimci Sol Güçler. Daha önce yapılan plana göre, 1 Mayıs sabahı saat 10.25'te Emek Sineması sokağının İstiklal Caddesi ağzında ve caddenin Emek Sineması'na yakın civarında toplanılacak, 10.30'da kortej oluşturulacaktı.

DEV-GENÇ'liler, her zaman olduğu gibi kortejin en önünde, bir nevi

saldırıya karşı barikat oluşturacak, ardından eylem komitesi, DEV-GENÇ, Liseli DEV-GENÇ, Devrimci Mücadelede İşçiler, DEMKAD'lı kadınlar, hemşireler, TAYAD'lı aileler, şehir dışından katılanlar, mimar-mühendisler, kültür dernekleri ve diğer siyasetlerden Hedef ve Kıvılcım gelecektir. Her alan ve birim kendi pankartını açacak, İstiklal Caddesi korteji Taksim'e girmek için en son noktasına kadar zorlanacak, kitlenin kırılma noktasına geldiği anlaşıncı, geriye doğru yürüyüp ilk ara sokaktan Tarlabası'na durağa gelinecektir.

Bu kez ikinci alternatif devreye girecek, 1 Mayıs Alanı Tarlabası'ndan zorlanacaktı. Aynı durum söz konusu olur ve yürüyüş kolu yeniden kırılma noktasına gelirse, devreye girecek üçüncü alternatifte göre saat 14.00'te Mısır Çarşısı önünde toplanılacak ve Beyazıt'a yürünecektir. Bu arada, son anda karar değiştirip 'biz de Taksim'e sizlerle geleceğiz' diyen bazı sol siyasetlerin ise Elmadağ ve Tarlabası yönünden 1 Mayıs Alanına girmesi planlanmış durumdadır.

Pek çok detay en ince ayrıntısına kadar hesaplanmış, görev bölüşümü yapıp hareket tarzı belirlenmiş de olsa, gelişmeler hazırlanan planın bire bir uygulanmasına izin vermez.

Saat 10.30'a gelirken İstiklal Caddesi Emek Sineması civarında toplanan ve kortejlerini oluşturmaya çalışan kitleye aniden saldırır düşman. Taksim'e çıkan hemen tüm yolları denetim altına alarak tam bir kuşatma düzenleyen polisler ve bekçilerdir saldırı. Amaçları kitleyi dağıtmak, ara sokaktan Tarlabası'na doğru püskürtmektir. Korku ve panik havası yaratmak için havaya ateş ederler. Bir an dağınıklık yaşanmış da olsa, sokağın İstiklal Caddesi'ne bakan ağzında bir barikat oluşur hemen ve düşmanın elindeki sopalar alınır. Yaşanan fiili bir çatışmadır. Kitle bir yandan Tarlabası'na doğru yönelirken, diğer yandan kırılan camları, yerde bulunan ne kadar taş ve sopa varsa toplamaktadır.

Daha ilk anda kararlı, öfkeli, saldırıya saldırıyla cevap veren insanlar, pankartları, sloganları, havaya savurdıkları kuşlamalarıyla, Tarlabası'nda hemen kortejlerini oluştururlar. Dillerinde 1 Mayıs marşı, ellerinde taşları-sopalarıyla ve hınç dolu yürekleriyle adımlarlar caddeyi... Hedef 1 Mayıs Meydanı. Hedef Taksim...

Devrimci Sol Güçler, caddeler sivil, resmi polisler ve bekçilerle adeta kuşatılmış ve kendilerine silahla müdahale edileceği daha ilk anda belli olmuşken, devam eder kararlı yürüyüşüne. Tarlabası'nda, 'Biz de sizlerle Taksim'e geleceğiz' diyenlerin esamesi okunmamaktadır.

Taksim'e doğru artan oranda sıralanmış ve her açıdan tedariklenmiş düşmana rağmen, oluşturulan kortej 100 metre kadar hiç bozulmadan ilerler. Adım adım yaklaşmaktadır düşmana. Birkaç adım sonrası, binlerce

1 Mayıs
şehidi M. Akif
Dalcı her 1
Mayıs'da yine
alanlarda
yerini alıyor

polisle, bekçiyle, çevik kuvvetle yüz yüze çatışılacak olması sorun değildir. Karar alınmış, söz verilmiştir bir kez. Geri adım atmak yoktur. Tedirgin olan, tereddüt yaşayan düşmandır. Bir an güç bölmeme adına kararsız kalsalar da saldırır düşman. Azgınca, kafaları hedef alarak vurmaya başlar. Havaya ateş açılmakta, İsrail sopaları ve kabzalarıyla tam bir linç girişimi yapılmaktadır. Bir çoğu yaralanır insanların. Yüzleri gözleri kan içinde olanlar, düşenler, bayılanlar... Saldırıya ve çatışmaya rağmen kesilmez sloganlar. Paniğe yer yoktur. Kortej düzeni hiç bozulmaz ve geriye doğru yürünmeye başlanır. Şimdi kortej Taksim'e gidiş yolundan bir alt yolda, yani Aksaray'a giden güzergahta ilerlemektedir. Salt yürümekle de kalınmaz ekip otolarına ve polise saldırmayı sürdürürler.

Korteje arkadan saldırıların olması nedeniyle ilk ara sokaktan içeriye dalınır. Mahalle ve sokak aralarında bir eksilme yaşanmadan sloganları ve pankartları ile ilerleyen kitle, bir taraftan da ellerinde taşları, sopaları biriktirmeye başlar.

Arka sokaklarda bir süre daha ilerlenir ve yeniden Tarlabası'na çıkılır. Henüz sokak aralarında çatışılırken havada bir helikopter kitleyi gözleyen kortejin gidiş yolunu güzergahını tespit ederek telsizle haber veren düş-

man, giderek iyice tahammülsüzleşir. Her şeye rağmen ısrarlı ve kararlı bir biçimde yürüyüşüne devam eden insanların Tarlabasında yeniden kortej oluşturmaları üzerine karakol polisleri, bekçiler, sivil polisler bu kez kitleye arkadan ateş etmeye başlar. Tek bir yılgınlık ibaresi yoktur insanlarda. Silahlı saldırıya taşları, sopaları ile cevap verirler. Geri çekilen, yer yer duraklayan düşmandır sadece. Artık ekip otoları da devrilmekte, camları kırılmaktadır. Bir süre sonra polisler, otomobilleri içinde duramaz hale gelirler.

Polisi, bekçisi, çevik kuvveti ile şaşkınlık içerisinde düşman. Yavaş yavaş devre dışı kalmaya başlayan polisleri desteklemek isteyen çevik kuvvet, Taksim'i terk etmek de istemektedir. Bir ara yerinden fırlayan çevik kuvvet koşarak kitleyi dağıtmaya çalıştıysa da başarılı olamaz. Dışe dış kavgaya çoktan hazırdır Devrimci Sol Güçler. Yolun üzerine çöp arabalarını devirip barikat oluştururlar ve taşlı sopalı saldırılarına devam ederler. Başlangıçta havaya ateş eden polis, şimdi bizzat kitleyi hedef alarak ateş etmektedir.

Bu koşullarda sloganlarla, marşlarla, pankartlarla ateş altında Şişhane'ye kadar ilerler kitle. Kasımpaşa Yokuşu'na gelindiğinde kitle taranmaya başlanır. Silahlı saldırıya yukarıdan helikopter de eşlik etmektedir. Kurşunlanan insanlar "1 Mayıs engellenemez", "Yaşasın 1 Mayıs" diye haykırmaktadır. Haykıran binlerin içinde genç bir işçi de vardır... Mehmet Akif Dalcı... Coşkulu marşlar söyleyen binlerin içerisinde Mehmet... Kurşunlar altında taşı, sopayı silah yapan, "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan" yazılı pankart taşıyandır. Katiller sürüsü devam eder kurşunlar yağdırmaya ve ilk Mehmet düşer... vurulur alnından.

Binlerce Mehmede kavgayı öğretmiş, binlerce Mehmet onun genç öfkesini kuşanmıştır artık. Evet, Devrimci Sol sloganlarını 1 Mayıs alanına işte böyle kanla yazmıştır.

1 Mayıs'tan günlerce önce başlayan saldırılar, insanları sokakta kurşunlayıp katletmekten, Beyoğlu Emniyet Amirliği, Kasımpaşa ve Mecidiyeköy karakollarında yaşanan işkencelerden, tutuklamalara ve mahkemelere kadar taşınır. Alanlarda gösterilen kararlılık, çatışma ve direniş tavrının ısrarlı sürdürücüsü olan Devrimci Sol Güçler, slogan ve marşlarıyla işkencehaneleri dar ederler düşmana. Mahkeme kürsülerinde yargılanan değil yargılayan olurlar. 1 Mayıs'ın meşruluğu ve haklılığını haykırıp tüm dünyaya saldıran ve katledenin devlet olduğunu ilan ederler... 1 Mayıs yasağını kurumlaştırmak isteyen devletin planları bir bir bozulurken, 1 Mayıs 1989, dosta düşmana nasıl kavga edilmesini somutta öğreten bir mücadele örneği olarak tarihteki onurlu yerini alır.

MEHMET'İN CENAZESİNİ BİNLER SAHIPLENİYOR

Mehmet Akif Dalcı'nın şehit düştüğü öğrenildiğinde ilk TAYAD'lı analar koştular morgun önüne. Aileler, DEV-GENÇ'liler, değişik mahalli birimlerden Devrimci Sol Güçler, Cerrahpaşa'daki Adli Tıp'ın önünde cenazenin kaçırılmaması için nöbet tutmaya başladılar.

1 Mayıs yenilgisinin ve moral bozukluğunun etkisini henüz üzerinden atamamış, hezeyan içerisindeki düşman, sivil ve resmiyle morg önünde nöbet tutan insanları taciz ve tehdit etmeye yeltendi hemen. DSG'lilerde geri adım atmak yoktur. Öfke dolu insanlar, sayıları az olmasına rağmen taciz ve tehdide yeltenen polisleri aman vermediler. Gözleri hınç, yürekleri hesap sorma ateşiyle yüklü, sıkı yumruklarıyla dimdik durmaya devam ettiler.

2 Mayıs gecesini iyice tahammülsüzleşen polis saldırır DSG'lilere ve bazı insanları gözaltına alır. TAYAD'lı analar, DEV-GENÇ'liler omuz omuza, kol kola karşı koyarlar. Mehmet'in genç öfkelerini kuşanmışlardır. Hemen Adli Tıp'ın civarındaki sokaklarda polislerle çatışmaya girerler. Öfkeleri, hesap sorma istekleri büyüktür. Gözaltına alınmış ve bir ekip otosuna bindirilmiş yoldaşlarını çekip alırlar polisin elinden. Mahalli alana çoktan haber uçurulmuştur. Morgun önünde giderek daha fazla insan toplanmaya başlar ve DSG'liler şehitleri için nöbet tutmaya inatla devam ederler. Taciz, tehdit, gözaltı gibi saldırılar kar etmez ve polis Adli Tıp önünde nöbet tutan DSG'li-leri sadece izlemekle yetinir.

Cenazenin kaldırılacağı gün polis, başka bir kapıdan çıkardığı cenazeyi gizlice kaçıtır. Ama böyle bir ihtimale karşı önlem alınmıştır. Mehmet'in Zeytinburnu'ndaki evinin önüne gidilir hemen. Zeytinburnu adeta çevik kuvvetin işgali altındadır. Buna rağmen yüzlerce insan Mehmet'in evinin önüne ulaşmayı başarır. Bir yandan hemen evin önündeki devrimci-yurtsever yüzlerce insan, diğer yanda polis ablukasının dışında kalmış binlerce öfkeli yürek, polisin gözlerinin içine baka baka adeta haykırmaktadır; "Bu ablukayı dağıtacağız".

İnsanların giderek çoğalmaya ve toplanmaya başladığı bir anda polisin, evin önünde bulunanların üzerine gaz bombası atması üzerine taşlı sopalı çatışma gecikmeksizin başlar. Çatışma sokak sokak yaşanmaktadır. Sadece evin etrafında değil, polis ablukasının dışında da binlerce insan taşlı, sopalı çatışmaktadır.

Şaşıktır polis, 12 Eylül sonrasının en şiddetli ve büyük sokak çatışmasıdır yaşanan. 1 Mayıs'ta işçileri, emekçileri kurşunlayan düşman, bu kez halk tarafından cezalandırılmaktadır. Zeytinburnu'ndan Merter'e kadar sokak sokak çatışan devrimciler, çevik kuvvet müdürünün de içinde bulunduğu kalabalık bir polis kitlesini Zeytinburnu Adliyesi önündeki meydana

1 Mayıs 1989 şehidi M. Akif Dalcı'nın Cenazesi

sıkıştırır. Dört tarafı sarılan polisler taşlarla, sopalarla kıyasıya dövülerek cezalandırılır, hesap sorulur. İçlerinde üç yıldızlı komiserleri olduğu halde bağırmaktadır polis; "Yalvarırım, beni bırakın, çocuğum çocuğum var, biz emir kuluyuz bizler de emekçiyiz"... Sefil bir durumda, DSG'lilerin önünde Merter'e kadar kovalanır polis. Ve yol üzerindeki tüm ekip otoları tahrip edilir.

Çatışmanın yarattığı moral etki büyüktür. Zeytinburnu'nda halk ellerinde Mehmet'in fotoğrafları, pankartları, taşları ve sopalarıyla çatışan DSG'li'lere kucak açıp, yaralılara yardım ederken, çatışamayacak durumda olanlara evini açıp barındırır. Tüm bunlar, '89 1 Mayıs'ının yaratmış olduğu coşku, moral, öfke ve kararlılığın dalga dalga yayıldığıнын göstergesidir.

Bu karmaşa içerisinde cenazeyi evden de kaçırr polis ama haber alınmış, TAYAD'lı aileler, DEV-GENÇ'liler, şehitlerinin mezarına koşmuşlardır. Polisin şaşkınlığı devam ededursun, DSG'liler, sol yumrukları havada devrim antlarını içip, saygı duruşlarını yaparlar. Ve söz verirler DALCI'ya;

...

"Zapt ettiğimiz alanlara
Sesini taşıyacağız
Kanımızla yazıyoruz tarihi
Haklıyız Kazanacağız"...

POLİSİN ÜNİVERSİTELERDEN KOVULMASI

1 Mayıs katliamına protestolar tüm kesimlerden yükseliyordu. Protestolar gençlikte ise “Üniversitelerde Katil Yuvalarının Dağıtılması” şiarıyla birleşti. Ülkenin dört bir yanında “Katil Polis” sloganı yükselirken İstanbul’daki üniversitelerin bir çoğunda polise karşı daha aktif tavırlar sergilen-di. İTÜ Ayazağa Kampusü’nde ve Gümüşsuyu binasında, Yıldız Üniversitesi’nde, İÜ Merkez Bina ve Edebiyat-Mühendislik-Fen Fakültelerinde, MÜ Atatürk Eğitim Fakültesi’nde polis kovalandı, taşlandı, polis karakolları basıldı, dağıtıldı, polis-idare işbirliğinin somut verileri olan öğrenciler hakkında tutulmuş fişlemeler, evraklar ve polis üniformaları yakıldı, polis kulübe-leri ateşe verildi. Öğrencilerin giriş-çıkışı yasak olan veya polis denetimin-deki kapılar kırıldı.

MANİSA MİTINGİ

Köylü kesimler de artık uzun bir aradan sonra sesini yükseltmeye baş-lamıştı. Köylülük hoşnut değildi, memnun değildi, dahası öfkeliydi. Ancak 12 Eylül’ü aşamamış, korku ve tedirginlik duvarlarını yıkamamıştı. Köylü düşük tutulan taban fiyatlarıyla ürününü yok pahasına satmak zorunda bı-rakılırken bir yandan üretim için gerekli olan sanayi giderlerinin yüksek tu-tulmasıyla çifte sömürü cenderesine alınmıştı. Yoğunlaşan sömürüyü dev-let, her türlü baskı aracıyla daha da dayanılmaz kılmış, örgütlenmeleri da-ğıtmış, toplu aramalar, jandarma dayacağı ve işkence köylüyü canından bez-dirmişti.

İşte böyle bir dönemde, hükümetin TZOB üst yöneticileriyle tehdit, rüşvet pazarlıklarıyla, diğer yandan ise çevre illerdeki polis teşkilatını araç, plaka, isim tespitiyle mitingi engellemek politikasına rağmen Manisa’da miting gerçekleştirildi. DSG’nin de desteklediği ve katılımı zorladığı miting, 8-10 bin civarında köylünün traktörlerle katılımıyla sürdürüldü. Mitingte DSG’nin köylülerle ilişkisini kesmek isteyen polis DSG’lilere saldırmış ve 5 kişiyi döverek gözaltına almıştı.

Köylüler de mücadelede yerlerini almaya başlıyordu.

DEVRİMCİ TUTSAKLARA KARŞI GİRİŞİLEN YENİ SALDIRILARA DEVRİMCİ SOL’DAN CEVAP

1988 yılında hapishanelerde devrimcileri tümüyle teslim almayı amaç-layan ve 1 Ağustos Genelgesi olarak tarihe geçen bir saldırı talimatname-si yayınlanmıştı. 1988 yılı sonları bu genelgeye karşı değişik halk kesimle-rinin güçlü tepkilerine neden olmuş ve fiili olarak uygulatılmamıştı.

1989 yazına gelindiğinde bu genelge yeniden uygulamaya konulmak istendi. Eskişehir Hapishanesi'nde ortaya çıkartılan tünel bahane edilerek uygulamaya geçildi. Bunun üzerine Sağmalcılar, Diyarbakır, Gaziantep, Malatya, Kahramanmaraş, Elazığ, Çanakkale, Amasya, Bursa, Bartın, Ceyhan, Adana, Siirt, Ergani, Hekimhan, Buca, Urla, Ankara, Muğla hapishanelerindeki tutsaklar açlık grevlerine başladılar.

Eskişehir'de devam eden SAG 35. gününe geldiğinde Eskişehir Hapishanesi boşaltılarak, açlık grevindeki tutsaklar Aydın ve Nazilli hapishanelerine sürgün edildiler. Bu ölüm yolculuğunda PKK davasından yargılanan Mehmet Yalçinkaya ve Hüseyin Hüsnü Eroğlu Aydın Hapishanesi'ne geldiğinde yapılan işkenceler sonucu katledildiler.

Eylem daha Eskişehir Hapishanesi'nde sürerken TAYAD'lı aileler, biri Eskişehir diğeri İstanbul'da olmak üzere iki eylem gerçekleştirdi. Eskişehir'de Cumhuriyet Savcısıyla görüşen ailelerin tüm talepleri reddedildi. İstanbul'da ise Sağmalcılar Hapishanesi önünde 3 günlük AG'ye başladılar. Bu AG'de ailelere polis saldırdı ve gözaltına alınanlar oldu. Daha sonra AG'yi TAYAD'da sürdüren aileler 2 Ağustos günü yaklaşık 200 kişiyle Adalet Bakanlığı'na protesto telgrafı çektiler. AG'nin bitirildiği gün Eskişehir'den ölüm yolculuğu başlıyordu.

Ölümlerin haber alınmasıyla TAYAD'lı aileler Aydın'a gittiler. Yetkililerle görüşmek istediler, bu arada protesto gösterileri yaptılar.

Devrimci Sol Güçler, katledilen tutsakların cenazelerinde kitlesel olarak yer aldılar. Hüseyin Hüsnü Eroğlu'nun cenazesi İstanbul'da kaldırıldı. DSG cenazedeydi...Mehmet Yalçinkaya'nın cenazesi Urfa Halfeti Fındıközü köyünde toprağa verildi ve bu cenazede de TAYAD, DEMKAD'lı kadınlar Ve Yeni Çözüm dergisi adına katılım gerçekleştirildi.

7 Ağustos günü Topkapı'da bir meşru kitle gösterisi düzenlendi. Cadde ateşe verilerek gerçekleştirilen gösteride devrimci tutsakların mücadelesine destek veren mesajlar iletili.

Aynı gün TAYAD'lılar, İstanbul'da bulunan Adalet Bakanı'nın yolunu pankart açarak kestiler ve fiili durum yaratılarak bakanla görüşüldü, tutukluların ölümünden kendisinin sorumlu olduğu haykırıldı.

9 Ağustos'ta TAYAD'lılar Sultanahmet Meydanı'nda "Cezaevlerinde Yeni Ölümlere İzin Vermeyeceğiz" pankartı açıp, üzerinde "Katil Sungurlu" yazan, Adalet Bakanı'nın maketini yaktılar, eylem yerine bir tabut bıraktılar.

10 Ağustos günü İstanbul Mahmutbey'de kitlesel bir gösteri yapıp katliam lanetlendi.

12 Ağustos günü İstanbul Haseki'de bir kitlesel gösteri düzenlendi. Hapishanelerdeki ölümler protesto edildi.

Eylemler İstanbul'la da sınırlı kalmadı;

İzmit DSG, 1 Ağustos Genelgesi'ni protesto amaçlı AG yaptı ve ANAP İzmit İl Örgütü önüne siyah çelenk bıraktı.

Samsun'da devrimci demokrat güçler süresiz açlık grevi gerçekleştirdiler, Valilik önüne siyah çelenk bıraktılar.

Elazığ'da bir grup tutsak yakını açlık grevi yaptı, basın açıklaması ve Adalet Bakanlığı'na telgraf çekerek eylemlerini zenginleştirdiler.

İzmir, Aydın, Denizli'den devrimci demokratlar açlık grevi yaptılar.

Ankara'da DSG'nin önerileriyle diğer demokrat güçlerin de bir araya getirilmesi sonucu 4 Ağustos günü Sakarya Caddesi'nde bir kitle gösterisi gerçekleştirildi. 6 Ağustos günü DEV-GENÇ, Numune Hastanesi önünde yolları ateşle yakıp trafiğe kapatarak bir kitle gösterisi gerçekleştirdi.

Demokrasi Mücadelesinde Avukatlar, bir grup devrimci demokrat avukatla birlikte 3 günlük açlık grevi gerçekleştirdiler. 17 Ağustos'ta İstanbul Barosu önünde başlayan açlık grevi 19 Ağustos günü H. Hüsnü Eroğlu'nun mezarı başında bitirildi.

1 Ağustos Genelgesi'ne karşı mücadeleye Bursa'dan Devrimci Sol Güçler de katıldılar. Açlık greviyle başlayan eylem, Bakanlık'a protesto telgrafı çekme, AG'nin 12. gününde, üzerinde "Zindanlarda İşkeceye Son" yazılı bir siyah çelengin Bursa Adliyesi önüne bırakılması, basın açıklaması yapılması ile sürdürüldü. DSG'ye tahammül edemeyen polis önce 3, daha sonra 4 kişiyi gözaltına alarak yoğun işkencelerden geçiriyor ve devrimciler tutuklanıyordu.

Ayrıca bu eylemlilikler boyunca Devrimci Sol, gerçekleştirdiği pankart vb. klasik çalışmalarının yanı sıra İstanbul'da Cağaloğlu'nda bulunan DGM binasını, Eyüp, Kadıköy, Bakırköy adliyelerini bombalıyordu.

20. YILINDA DAHA GÜÇLÜ DAHA KİTLESEL DEV-GENÇ

DEV-GENÇ'in kuruluşunun 20. yılı bir dizi etkinlikle gerçekleştirilen bir kampanya ile kutlandı.

Kuruluşunun 20. yılında DEV-GENÇ, daha güçlü, daha örgütlü ve kararlı daha kitlesel olarak mücadele anlayışını yaşama geçireceğini en geniş gençlik kitlesine ve halkımıza bir daha gösterdi.

20. yıl kutlamalarının ilk adımı olan İstanbul Açıkhava Tiyatrosu'nda gerçekleştirilen "Gelecek Gençliğindir" şöleninin ardından DEV-GENÇ, tüm gençlik kitlesini mücadeleye davet eden şiarını yükseltti. İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de, Bursa'da, Zonguldak'ta, Sakarya'da, Aydın'da, Kütahya'da, Diyarbakır'da ve daha birçok ilde "DEV-GENÇ 20 YAŞINDA" başlıklı el ilanlarıyla DEV-GENÇ en geniş gençlik kitlesini örgütlü mücadeleye çağırdı. Tüm ülkede 40 bin özel sayının dağıtımının yanı sıra 200 bin el ilanı dağıtıldı ve 25 bin pul yapıştırıldı. Duvar gazeteleriyle, afişlerle, pullarla

DEV-GENÇ'in şiarları geniş kitlelere ulaştırıldı. Üniversitelerde sınıf konuşmaları, forumlar, söyleşiler düzenlendi.

Burjuva basın da tam bir ağız birliği içerisinde "Çocuklar kullanılıyor" feryatlarıyla oligarşinin fiili saldırısını ideolojik cepheden tamamlıyordu. DEV-GENÇ'in halkta oluşturduğu sempatiyi, akıllarınca halkın hassas duygularına hitap ederek yok etmeye çalışıyorlardı. Ama TAYAD'lı çocuklar, Devrimci Gençlik, basın açıklamalarıyla onlara gereken cevabı vermekte gecikmiyordu.

Daha sonra GRUP YORUM'un gözaltına alınmasıyla boyutlanan saldırılar, Ankara'da Murat ERDOĞAN'ın polis tarafından vurulmasıyla tırmanıyordu. Oligarşi, kan dökmekten çekinmiyor, DEV-GENÇ'lilere gözdağı vermeye çalışıyordu.

Bu durum karşısında DEV-GENÇ, 20. yıl kampanyasını, oligarşinin saldırılarını protestoyu da içeren bir biçime dönüştürerek mücadeleyi daha da yükseltti. Kitlelere; her ne şekilde olursa olsun, bağımsızlık ve demokrasi savaşçılarına kurşun sıkmanın dünyanın en ağır suçu olduğu ve mutlaka hesabının sorulacağı, anlatıldı.

Ankara'da polisin tüm baskı ve gözaltılarına rağmen, forumlar, yürüyüşler düzenlendi. Ankara DEV-GENÇ, oligarşinin tüm saldırı ve baskı cenderesinin ortasında gösterdiği kararlı tutumla oligarşiye DEV-GENÇ'i asla susturamayacağını haykırarak örnek bir tavır sergiledi.

İstanbul'da yüksek öğrenim gençliğinin mümkün olan en geniş kitleyle bu faşist saldırıya karşı tavır alınması için çaba sarf eden DEV-GENÇ'li-ler, tek başlarına da kalsalar tüm güçlerini seferber ettiler. İÜ Merkez Binası'nda kitlesel bir forum düzenleyerek açlık grevi başlattılar. Açlık grevi boyunca birçok yüksekokul ve üniversitelerde forumlar, sınıf konuşmaları düzenleyerek, binlerce bildiri dağıtarak, "bağımsızlık ve demokrasi savaşçısı Murat Erdoğan'ı vuranların bulunması ve cezalandırılması" talebini dile getirdiler.

Oligarşi DEV-GENÇ'in 20 yıldır kan-can pahasına mücadelesini sürdürdüğünü ve sürdürmeye devam edeceğini bir kez daha anlamıştı. Kan dökerek, baskı ve terör uygulayarak DEV-GENÇ'in mücadelesini engelleme-ye yönelik çabaları boşunaydı.

YÖK'Ü PROTESTO VE DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE İÇİN MÜCADELE HAFTASI

6 Kasım, YÖK'ün kuruluş yıldönümü olması nedeniyle öğrenci gençlik için önem taşıyan bir gündü. DEV-GENÇ, 6 Kasım'ı üniversitede faşist kurumlaşmanın biçimi olan YÖK'e karşı mücadelenin yükseldiği ve yaygın bir mücadele kampanyasının, eylemlilik sürecinin gündeme getirildiği bir gü-

ne dönüştürme düşüncesiyle hareket etti. 6-13 Kasım tarihleri arasında “YÖK’ü Protesto ve Demokratik Üniversite İçin Mücadele Haftası” düzenlemeyi programına koydu.

YÖK’ün kuruluş yıldönümüne denk düşen böylesi bir eylemlilik süreci, kuşkusuz öğrenci gençliğin ve kamuoyunun geniş kesimlerinin dikkatlerinin YÖK sorunu üzerine çekilmesine, YÖK’e karşı tepkilerin daha da güçlendirilmesine ve mücadelenin bir adım daha geliştirilerek demokratik üniversite mücadelesinde yeni mevzilerin kazanılmasına önemli ölçüde hizmet edecekti.

6-13 Kasım tarihleri YÖK’ü protesto ve demokratik üniversite için mücadele haftasının yaşama geçtiği tarihler oldu. Bu süreçte, İstanbul’da, YÖK’e karşı en geniş kitleyi duyarlı hale getirebilecek çeşitli eylemlikler yaşandı.

3 Kasım’da yaygın ölçüde dağıtılan Devrimci Gençlik bildirisiyle kampanya en geniş kitleye duyuruldu.

6 Kasım’da bütün birimlerde duvar gazeteleri, sınıf konuşmaları, dövizlerle kampanya süreci başlatılmış oldu.

7 Kasım’da en geniş kitleyle tartışmalar ve 8 Kasım Çarşamba günü düzenlenecek forumlara çağrılar yapıldı.

8 Kasım Çarşamba günü, İÜ Merkez Bina ve İTÜ’de merkezi forumlar yapıldı.

Yine 8 Kasım günü İÜ Avcılar Kampusü’ndeki İşletme Fakültesi’nde 400-500 kişinin katıldığı coşkulu bir forum düzenlendi. Aynı gün Marmara Üniversitesi BYYO’da 150 kişinin katılımıyla forum yapıldı.

9 Kasım Perşembe günü ise MÜ BYYO’nun çağrısıyla, Sirkeci Merkez Postanesi’nden TBMM’ye YÖK’ün kaldırılması talebini içeren protesto telgrafları çekildi.

Yine 9 Kasım Perşembe günü MÜ Haydarpaşa Kampusü’ndeki Hukuk Fakültesi’nde YÖK’ü protesto için kitlesel bir forum düzenlendi.

Bu arada, platformun aldığı karar gereğince yasal miting başvurusu yapılarak, miting afişleri okullarda asıldı ve gazetede miting ilanı yayınlandı. Bütün birimlerde sınıf konuşmaları, afişler ve çağrılarla, miting çalışması yapıldı.

Yasal miting için başvurunun yapıldığını, miting ilanlarını, afişlerini ve çalışmalarını gören oportünizm, bu defa aynı gün, aynı saatte, Yıldız Üniversitesi’nde “fiili” miting çağrısıyla ortaya çıktı. 16 Mart sürecinde bölücülük, eylem kırılcılık yaygaraları kopartanlar, bölücülük ve eylem kırılcılığının nasıl yapıldığını somut olarak göstermiş oluyorlardı. Yasal mitinge izin verilmedi. 13 Kasım Pazartesi günü Yıldız’da yapılan bu fiili mitinge DEV-GENÇ’liler Devrimci Gençlik pankartı arkasında, düzenli kortejleriyle, marşları ve sloganlarıyla katıldılar.

Hafta boyunca YÖK'ün kaldırılması talebiyle imza kampanyası sürdü-rüldü ve binlerce imza toplandı.

YÖK kampanyası sadece İstanbul'da değil Bursa, İzmit gibi illerde de değişik eylemliliklerle hayata geçirildi.

ÖZGÜRLÜK DEVRİMCİ SOL TUTKUSUDUR

Mahir Çayanlar'ın başlattığı özgürlük geleneği bugün Devrimci Sol'un elindeydi. '89 Mayıs'ında daha Sağmalcılar Özel Tip Hapishanesi'ne geliş-lerinin 68. gününde bir tünel çalışması açığa çıkmıştı. Ama Devrimci Sol tutsakları yılmadan, kararlılıkla "bir gün mutlaka" diyerek özgürlük arayış-larını sürdürdüler. Tünel çalışmasının açığa çıkmasının ardından Sağmalcı-lar 1 No'lu Cezaevi'ne getirilen tutsaklar burada da arayışlarını sürdürdüler. '89 Eylül'ünde ikinci tünel de açığa çıkıyordu. Tünelin üstünden çok geç-medeyen 25 Ekim'de Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş özgürlüğüne ka-vuştu.

"Bugün, 9 yıla varan tutsaklığımıza son veriyoruz..."

Bu satırlar, Devrimci Sol önderi Dursun Karataş ve firara dahil edilen ikinci kişi Bedri Yağan'ın firarları sonrası mahkemeye göndermiş oldukları dilekçenin başlangıç satırlarıdır. Dilekçeyi, yine bir özgürlük eylemi ile tut-saklığına son verecek olan Sinan Kukul okumaktadır.

"Bugün, bir gün mutlaka yarıp çıkacağız dediğimiz faşizmin zindanla-rından özgürlüğe doğru ilk adımımızı atıyoruz.

Bugün, oligarşinin tutsaklık zincirlerini parçalamak onuruna sahip ola-cağız ve özgürlüğümüzü kendi ellerimizle kazanacağız.

Yıllardır zindanlarda tutulan, her türlü baskı, işkence ve saldırının hede-fi yapılarak siyasi kimlik ve onurlarından soyundurulmaya, siyasi inançların-dan vazgeçirilmeye çalışılan devrimcilerin, tutsaklık zincirini parçalayarak özgürlüklerini elde etmelerini doğal hakları olarak görüyoruz. Faşizme kar-şı gerçekleştirilen her firar eylemi gibi, bizim eylemimiz de haklı ve meşru bir eylem olacaktır!

(...)

Biz yedi-sekiz yıl boyunca, meşru görmediğimiz bir hukuk sistemiyle 12 Eylül faşizmi tarafından yargılandık. Mahkemeniz bu yargılamanın aracı oldu. Bugün bu meşru olmayan yargılamaya, özgürlük eylemimizle kendi adımımızla son veriyoruz.

Bundan sonra, yeniden tutsak edilsek de, edilmesek de, bundan önce olduğu gibi, yine halkın özgürlük kavgasının içinde olacağız. Özgürlüğü fa-şizmin mahkemelerinde ya da çeşitli kurumlarında, işkence tezgahlarında, zindanlarda, sokaklarda, dağlarda yani sınıf savaşının sürdüğü her yerde, yani bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm kavgasının içinde arayacağız.

Özgürlük kimseye bahşedilmez, özgürlük kazanılır: Biz özgürlüğü kazanma savaşının içinde olacağız!

Ve halkımızın özgürlüğü kazandığı gün, biz de kendimizi gerçek anlamda özgür hissedeceğiz!

ÖZGÜRLÜK ELLERİMİZDEDİR!

OLİGARŞİNİN ZİNDAN DUVARLARINI AŞTIK AŞACAĞIZ!

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ !

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

25 Ekim 1989" (109)

Özgürlük eyleminde, daha sonraki yıllarda Devrimci Sol içerisinde darbe yapacak, darbenin şefliğine oynayacak Bedri Yağan'a da yer verilmişti.

Tüm eksik ve zaaflarına rağmen Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş'tan sonraki ikinci sıranın Bedri Yağan'a verilmesi şaşırtıcı bulunabilir. Bedri Yağan, '89 başlarında hareketle kumar oynamaya kalkmış başarıya ulaşamayınca sinmişti. Buna rağmen Bedri Yağan'ın firarını DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş darbe sonrası yazılan "Darbecilerin Kişilik Yapıları ve Gelişimleri" yazısında şöyle anlatacaktır.

"Ve bu süreçte 'kendilerini abarttıklarını, duygusal hareket ettiklerini, ben duygusunun yönlendirdiğini vb. vb.' özeleştirilerde bulundular. Sorun çözüm platformuna girmişti. Tekrar giderek yükselen devrimci ilişkiler geliştirilebilirdi.

Bunun sonucu olarak benim firarımdan sonra ilk sırayı Bedri'ye verdim. Birçok arkadaş sıralamaya kondu. Bedri, tüm yaptıklarından sonra, ikinci olarak firar sırasına girmeyebilirdi de. Ama onun özeleştirisinde belirttiği gibi 'çıkmasaydım uçurumun kenarındaydı...' ruh halini de dikkate alarak, gerilememesi için onu öne aldım.

(...)

Firardan sonra tekrar tekrar konuşuldu ve hep özeleştiriler yapıldı. Artık yeni bir sayfanın açıldığı, yeni görevlerin olduğu belirtilerek Bedri'ye Ortadoğu'ya gitme ve kamp oluşturma görevi verildi...." (110)

Firalar oligarşiye büyük korku yaşatmıştı. Basında firalar "DEV-SOL'un Diriliş Çabaları" vb. şeklinde verilirken firaların bir sır özelliği taşıması ve yıllarca nasıl gerçekleştiğinin anlaşılamamış olması oligarşinin çaresizliğini gösteriyordu. Aslında firaların olmadığı, başka siyasetlerin öldürüp sakladığı, arkadaşlarının öldürdüğü, MİT'in kaçırdığı gibi yalan haberlerle bu çaresizlik örtölmeye çalışılıyordu.

Firalar düşmanı oldukça korkuturken Devrimci Sol kadrolarında, taraftar kitlesinde büyük bir moral kaynağı olmuştur. Devrimci Sol '85'lerden beri ricat dönemi içerisindeydi ve bu dönemde ağırlıklı olarak yürütülen kit-

lesel mücadele yöntemleri, araçları, belli bir kitlesellik yaratmıştı. Firar tüm Devrimci Sol ailesinde yeni bir atılım, silahlı mücadelenin yükseltilmesi ve partileşme beklentisi yaratmıştı.

Devrimci Sol, önderliğinin firardan sonra gerçekten yeni bir atılım gerçekleştirecekti. Ancak hareketin içinde bulunduğu durum daha önce bir toparlanmayı gerektiriyordu. Kazanılan kitleselliğe rağmen örgütsel şekilsizlik vardı ve silahlı mücadeleyi yürütebilecek bir illegal örgütlenme yaratılamamıştı. DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş özgürlük eylemi sonrasında şöyle ifade ediyordu:

“Firarla birlikte kadrolarımız, kitemiz büyük bir coşku, moral ve sevinçle dolmuş, yeni bir atılım beklentisi içine girmişti. İçerden edindiğimiz izlenimler pek de olumlu değildi. Ama, gerçek durumu somut haliyle dışarıda görecektik. İçeride düşündüklerimizi hayata uygulamanın koşullarını yakalamıştık. Ve bu koşulları çok iyi değerlendirmeliydik. Yenilgi yılları, yıllar süren tutsaklığımız, geçen süreç, olumluluk ve olumsuzluklarıyla bize bir çok deney kazandırmıştı. Artık 12 Eylül öncesinin genç, tecrübesiz yöneticileri değildik...” (111)

Hareketin durumu içeriden görüldüğünden çok farklı değildi. Hatta daha da kötü denilebilirdi. Ricat döneminin program ve hedeflerinden uzaklaşmış, programsızlık, belirsizlik hakim olmuştu. Atılım ruhu yakalanamamıştı. Devrimci Sol önderliği bu koşullarda kendisine yapılan, ülkede kalmasının bir anlamının olmadığı, yurtdışına gitmesi gerektiği, çağrısını da geri çevirdi. Bu koşullarda yurtdışına çıkmak, mevcut durumu kabullenmek anlamına gelecekti. Şehitlere, kadrolara, halka verilen atılım sözünü belirsiz bir tarihe ertelemek demekti.

Ancak böyle olmadı... Devrimci Sol, Dursun Karataş önderliğinde '89 sonlarından itibaren yükselişe geçecek, atılım yıllarının altın sayfaları bu yıllarda yazılmaya başlanacaktır.

1 ARALIK DİRENİŞİ

DEV-GENÇ önderliğinde öğrenci gençliğin mücadelesinin gelişimi ve son olarak gerçekleştirilen “YÖK’ü Protesto ve Demokratik Üniversite İçin Mücadele Haftası”nda ülke çapında gençlik YÖK’ün karşısına dikilmiş ve YÖK kamuoyuna teşhir edilmişti. Bu gelişmeler karşısında oligarşi, baskı ve terörünü eski biçimiyle sürdüremeyeceğini, bu şekilde sürdürerek öğrenci gençlik örgütlülüğünün kitleselleşmesinin ve merkezileşmesinin önünde duramayacağını görmüş ve yeni taktik arayışlarına gitmişti. Öğrenci gençlik hareketi artık yok edilemez, sindirilemezdi. O halde tek çare kontrol altına alabilecek bir yol bulmak, giderek meşrulaşan gençlik hare-

ketinin meşruluğunu bulandırmak, polisin üniversitede bulunuşunu ve müdahalesini yeniden meşru hale getirecek koşullar yaratmaktı.

Bu aşamada polisin üniversiteden çekildiği açıklanarak yeni politikalar uygulanmaya konuldu. Sivil faşist terör devreye sokularak, "sağ-sol çatışması" demagojisi ile polisin üniversitelerdeki varlığını ve terörünü meşru zemine oturtmak hedeflendi. Böylece öğrenci gençliğin ve kamuoyunun YÖK'e karşı tepkisini törpülemeye, diğer yandan da üniversiteler, daha da anti-demokratikleştirilmeye çalışılıyordu.

DEV-GENÇ polisin üniversitelerden çekilmesinin bahşedilmiş bir lütuf değil, kazanılmış bir hak olduğunun bilinciyle bir yandan kazanılmış mevzileri güçlendirerek, diğer yandan daha ileri kazanımlar için statükoları parçalamak doğrultusunda politikalarını belirledi. Ortaya çıkan durum özerk demokratik üniversite mücadelesinin ve genelde devrimci-demokratik mücadelenin gelişimi doğrultusunda değerlendirilmeli, mevcut mevzilerin korunması daha ileri mevzilere yürünerek sağlanmalıydı.

Oligarşinin yeni politikalarına karşı sağlıklı bir tavır geliştirebilmek, politikalarda önemli bir yer tutan sivil faşist hareketin durumu ve yüklendiği misyonu doğru değerlendirmek gerekiyordu. Bu noktada sol saflarda hala süren belirsizlik, muğlaklık, yanlış politikalar önemli zaafların ortaya çıkmasına zemin hazırlamaktaydı.

İTÜ İnşaat Fakültesi'ne yönelik gerçekleştirilen faşist saldırılarda DEV-GENÇ yalnız bırakılmış, Yıldız'da DEV-GENÇ'lilere yönelik saldırılarda duyarsızlık daha ileri boyutlara ulaşarak DEV-GENÇ'in önüne barikat oluşturulmuş ve gerici faşist grubu DEV-GENÇ'lilere karşı koruma çabalarına girilmişti.

Bu saldırıların ardından sivil faşistler bu kez de 30 Kasım'da İÜ BYYO'ya saldırdı. Bu saldırıya DEV-GENÇ'liler dışında tavır alan olmadı. Faşistler ertesi gün 1 Aralık'ta tekrar saldırarak, etrafında odaklandıkları "Bizim Ocak Dergisi"nin afişlerini öğrenci gençliğin uzun mücadeleler sonucu, yeni açtığı kantine asıyor, dernek afişlerini indiriyorlardı. Polisin gözleri önünde olan bu olay açık bir işbirliğinin kanıtıydı. DEV-GENÇ'liler buna tavırsız kalmadılar. Çevre okullara haber ulaştıktan sonra BYYO'ya güç yığılarak faşistler püskürtüldü. Faşistlerin astığı afişler indirildi. Kantinin ortasında yakılarak forum yapıldı. Momenti iyi değerlendiren, kitlenin nabzını elinde tutan DEV-GENÇ'in işgal önerisi ve bu doğrultuda takındığı kararlı tutum tüm kitleler tarafından benimseniyor ve görkemli bir direniş başlıyordu. İşgalin başlamasının ardından polis 5 dakika süre tanıyarak işgalcilerin dışarı çıkmasını istedi. DEV-GENÇ taleplerini sıralayarak çıkmayacağını açıkladı. Direnişçilerin talepleri şöyleydi:

- Sivil faşistlerle işbirliği halinde olan araştırma görevlisi Samsun De-

mir hakkında soruşturma açılması, sivil faşist-polis-idare işbirliğine son verilmesi.

- Gözaltına alınan öğrencilerin serbest bırakılması.
- Can güvenliğinin sağlanması, polisin saldırmaması ve yeni gözaltıların olmaması.

Akşam saat 18:30'a kadar bu pazarlıklar ve karşılıklı kararlılık gösterileri devam etti. Polis saldırıya geçmenin son hazırlıklarını yapıyordu. Rektör Cemi Demiroğlu ve Okul Müdürü Tayfun Akgüner bizzat valiliğe yazılı başvurarak öğrenciler üzerine polisin saldırmasını istemişti. Oligarşi ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın polis-idare-sivil faşist işbirliği tüm toplumun gözleri önüne serilmişti.

Polisin saldırısı "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Yılgınlık Yok Direniş Var" sloganlarıyla karşılandı. Gaz bombaları ve tazyikli su ile yapılan ilk saldırı sonrası ellerini kollarını sallayarak okula giremeyeceklerini gördüler. Gençlik polis saldırılarına karşı molotof ve taşla karşılık verdi. Uzun süren çatışmalar sonucunda polis, barikatları kırarak 160 direnişçiye döverek gözaltına aldı.

Sivil faşist hareketi meşrulaştırma çabası, soldan en büyük desteği "bırakın konuşsunlar" mantıkçılarından alacaktı. Bu son derece yanlış ve zararlı bir anlayıştı. Tam aksine sivil faşist hareketi meşrulaştırma çabalarının önüne, "üniversitede sivil faşistlere yer yok" şiarıyla aktif militan bir tavırla çıkılmalıydı. Oligarşinin kademeli planını bozacak olan da sivil faşist hareketle devletin ilişkisini açığa çıkaracak olan da buydu.

1 Aralık direnişinin başarısı da bu noktada aranmalıdır. Bu perspektifle örgütlenen 1 Aralık direnişi oynanmak istenen oyunu bozmuş, faşizmin yeni politikalarına daha başlangıçta darbe vurmuştu. Yaratılan kararlı direniş, kamuoyunda önemli ölçüde etki oluşturmuş, oligarşinin yaratmak istediği sağ-sol çatışması imajı bozularak, polis-sivil faşist-idare işbirliği bu kararlı direniş karşısında açık bir şekilde gözler önüne serilmiştir.

1 Aralık direnişi, öğrenci gençlik içerisinde beklenenin üzerinde geniş bir potansiyel yaratmıştı. Kitlenin duyarlılığı ve tepkisi son derece olumluydu.

DEV-GENÇ kitledeki potansiyeli canlı tutmak, 1 Aralık direnişinin kitlede yarattığı olumlu etkileri korumak ve güçlendirmek amacıyla "Tutsak 1 Aralık Direnişçileriyle Dayanışma Komitesi" faaliyetini örgütledi. Öğrenci gençlikte ve diğer alanlarda sürdürülen yaygın "Dayanışma Komitesi" faaliyetleri, binlerce afiş, pul, el ilanı, pano, bildiri, toplantılar vs. ile kitledeki potansiyelin korunması, yaklaşan K. Maraş katliamının yıldönümü de dikkate alınarak yoğun bir anti-faşist propaganda ve ajitasyon kampanyasıyla daha da yaygınlaştırılması sağlandı. 1 Aralık'tan, 25 Aralık'a taşınan mücadele ve direniş bu şekilde mümkün oldu.

1 Aralık direniş i diğ er illere de yayılıyor, bir ç ok ilde faş izme karşı direniş ler örgütleniyordu. 1 Aralık direniş inin ruhu dalga dalga yayılırken K. Maraş katliamının yıldönümünde katliam lanetlendi.

DEV-GENÇ Maraş katliamının 11. yılında tüm yurttta ve özelde İstanbul'da tüm fakülte ve okullarda faş izmi ve katliamlarını lanetleyen panel, forum, dia gösterileri ve mitingler düzenledi. DEV-GENÇ önderliğinde geliş en bu eylemlilikler devrimci-demokrat, duyarlı tüm kesimlerce benimsendi.

Bu eylemliliklerden bazıları ş unlardı; 22 Aralık 1989'da İTÜ Ayazağ a Kampusü'nde Elektrik Elektronik Mühendisliği Fakültelerinin kantininde 200 kişilik bir kitlenin izlediğ i dia gösterisi yapıldı. Kitle faş izme karşı olan öfkelerini slogan ve konuşmalarla gösterdi. Kitle daha sonra pankartlarla beraber okuldan çıkıp kampus kapısına doğru sloganlı bir yürüyüş yaptı. DEV-GENÇ önderliğinde geliş en bu yürüyüş te kampustan çıkılarak sloganlar arasında yol trafiğ e kapatıldı. Cadde molotof kokteylleriyle yakılarak "Faş izmden Maraş Katliamının Hesabını Soracağız" yazılı bir pankart cadde tellerine asıldı. Bu sırada orada bulunan polis ekibi olaya müdahale etmek isteyince kitle kararlı bir şekilde karşı koyarak polisi taşılayınca, polis olay yerinden kaçtı. Kitle daha sonra tekrar kampus iç erisine dönerek sloganlarla eylemini sona erdirdi.

Ayrıca İstanbul'un diğ eşik fakültelerinde aynı iç erikli forumlar düzenlendi, duvar gazeteleri asıldı. 25 Aralık'ta İstanbul Üniversitesi'nde protesto gösterisi düzenlendi.

Anadolu'nun çeş itli illerinde de Maraş katliamını ve tüm faş ist katliamları lanetleyen protesto gösterileri yapıldı.

Bursa'da Devrimci Gençlik K. Maraş katliamının yıldönümünde faş izmi lanetlemek, kitleler önünde faş ist katliamlara karşı mücadele bayrağ ını yükselterek teş hir etmek için bir eylem birlikteliğ i gündeme getirdi.

24 Aralık'ta Görükle Yurdu'nda alkış larla biraraya geliniyor, dövizler, duvar gazeteleri asılıyor, katliamların halkın mücadelesini engelleyemeyeceğ i, faş ist katliamların hesabının sorulacağ ı haykırılıyordu. Ortak olarak hazırlanan metin okunuyor ve yapılan forumla katliam lanetleniyordu.

Düzenli kortejler oluşturularak, pankartlar açılarak, sloganlar atılarak eski kantine gidiliyor, burada da bir forum yapılıyor, kitle meydana çıkıyor, yakılan ateş , saygı duruş u, iç ilen devrim andı kitlelerin mücadele azmini artırıyor. Maraş 'ta şehit düş enlerin anısına karanfillerin masalara bırakılmasıyla eylem bitiriliyordu.

İzmit'te Maraş katliamının yıldönümü, asılan pankartlar, dağıtılan bildirilerle, okullarda düzenlenen forumlarla protesto ediliyor, faş ist katliamlar lanetlenerek hesabının sorulacağ ı haykırılıyordu.

ÖZAL'IN CUMHURBAŞKANLIĞINA DEVİRİMCİ SOL'DAN BOMBALI KARŞILAMA

'89 yılı Aralık ayına gelindiğinde 12 Eylül'ün eli kanlı cunta şefi Kenan Evren yedi yıllık cumhurbaşkanlığı süresini tamamlamış ve halkın adaletinin kapısını çalacağı günleri bekleyeceği emekliliğini geçirmek için Bodrum'a gitmişti. cumhurbaşkanlığına 12 Eylül faşizminin sivil uzantısı ANAP'ın Genel Başkanı Turgut Özal talip oldu. Turgut Özal burjuvazinin de desteğini alarak, daha önce hükümet görevi aldığı Kenan Evren'den bu kez de cumhurbaşkanlığını devraldı.

Halka rağmen kurulan Özal hanedanlığı, halkın tepkisiyle karşılaştı. Devrimci Sol, Özal'ın cumhurbaşkanı seçilmesini çeşitli eylem ve gösterilerle protesto etti.

Çemberlitaş'ta DEMKAD'lı ve TAYAD'lı kadınlar ateş yakarak yolu trafiğe kesiyor ve Özal'ın cumhurbaşkanı seçilmesini protesto eden pankartlar asarak sloganlar atıyordu.

Okmeydanı'nda ise Devrimci Sol Güçler salı pazarının kurulduğu alanda bir gösteri düzenleyerek megafonla halka sesleniyordu: "Özal'ın cumhurbaşkanlığı dönemi oligarşinin çöküş yılları olacaktır."

Devrimci Sol, kitle gösterilerinin yanı sıra İstanbul'da yirmiyi aşkın, Ankara'da 3 ve İzmir'de 1 yerde büyük tekелci kuruluşlara yönelik bombalamalarla da Özal'ın cumhurbaşkanı seçilmesini protesto ediyordu. Yalnızca 11 Aralık günü İstanbul'da 21 ayrı tekелci kuruluşa yönelik bombalama eylemi gerçekleştiren Devrimci Sol eylemler sonrasında şunları söyledi: "12 Eylül faşizminin sivil uzantısı ANAP ve Özal'a destek sağlayarak cumhurbaşkanı seçilmesini sağlayan tekelleri bombaladık. Eylemlerimiz sürecektir." 15 Aralık'ta, bu sefer ANAP'ın İstiklal Caddesi'ndeki İstanbul İl Merkezi'nde bombalar patlıyordu.

PANAMA İŞGALİNE KARŞI DEVİRİMCİ TAVIR

ABD emperyalizmi, 20 Aralık'ta Panama'yı işgal etti. Panama Devlet Başkanı Noriega'yı tutuklayıp yargı önüne çıkartacağını bahane ederek "özgürlük" savaşçısı yalanıyla Panama'yı işgal eden ABD, gerçekte ise Panama halkına karşı tam bir katliam gerçekleştiriyordu.

Devrimci Sol, enternasyonalist bir bilinçle, ABD saldırısına karşı Panama halkının yanında oldu. DEMKAD'lı kadınlar ve TAYAD'lı aileler 22 Aralık 1989'da Beyazıt'ta Panama işgalini protesto etti. Bir gün sonrasında ise bu kez Devrimci Sol Güçler ABD Başkonsolosluğu önüne kadar "Kahrolsun ABD Emperyalizmi, Devrimci Sol Güçler" pankartıyla, 500 kişilik kitleyle yürüdükten sonra sloganlar atıldı ve pankart konsolosluk binasının gi-

riş kapısına asıldı. Basın açıklaması yapılarak gösteri bitirildi.

DEV-GENÇ ise ABD'nin Panama işgalini protesto için Fındıkzade, Gül-tepe ve Bakırköy'de kitlesel gösteriler düzenledi. Üniversitelerde işgali kı-nayan pankartlar asıldı, forumlar düzenledi ve ABD bayrakları yakıldı.

DEV-GENÇ'liler "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Kahrol-sun Amerikan Emperyalizmi", "Amerika Kanlı Ellerini Panama'dan Çek" sloganlarını haykırırken bir duvara da "Panama Halkı Emperyalizme Boyun Eğmeyecek" pankartını astılar. Gösteri orada bulunan halkın yoğun ilgisi ve sempatisiyle karşılandı.

Bu arada, Kasım ve Aralık ayları içerisinde, devrimci mücadelenin ge-lişiminin önünde engel olabilecek tavırlara girişen, ya da devrimci otorite-ye karşı düşman safında yer alan odaklar da devrimci şiddetle uyarılıyordu. Bunlara iki örnek, 18 Kasım'da, devrimci mücadeleye mali destek sağla-maları istenen orta burjuva kesimlerden İstanbul Kalamış'taki bir oto gale-risi, maddi destek sunmaması bir yana ayrıca devrimcileri polise yakalat-maya çalıştığından dolayı malına zarar verilerek, galerisi bombalanarak uyarıldı. İşçi sınıfının sendikal mücadelesini engelleme misyonuna sahip sarı sendika Dok ve Gemi Sanayii İşçileri Sendikası (Dok Gemi-İş) 8 Ara-lık'ta basılıp, işbirlikçi sendika ağaları uyarıldı.

"FIRAR DİLEKÇESİ OKUYAN KAÇIYOR"

Özgürlük sırası Sinan Kukul ve Mürsel Göleli'deydi. İki tutsak '90 yıl-başında zindan duvarlarını aşarak sıcak mücadeleyle buluştu. Firarın ertesi günü gazetelerde Sinan Kukul'un da firar ettiğini yazıyordu. Mürsel Göle-li'nin firarı ise yaklaşık bir ay sonra anlaşılabilirdi.

Açıklama yapma sırası şimdi Aslan Tayfun Özkök'teydi. Aslan Tayfun Özkök, Devrimci Sol tutsakları adına yaptığı açıklamada şöyle diyordu:

"Bundan bir süre önce özgürlüğe koşan iki arkadaşımızın nasıl firar et-tiklerinin sırrı hala çözülememiştir. Siyasi şube, cezaevi yönetimini, cezae-vi yönetimi dış güvenliği suçluyor, polis dışarıda 'firari avı' adı altında şov yapıyordu. Onlar birbirlerini suçlayadursun, şimdi sıra bir başka arka-daşımıza daha gelmişti. 2 Ocak 1990 günü Devrimci Sol Davası Tutsak-larından Sinan KUKUL da özgürlüğü ve kurtuluş mücadelesini kucakladı. En son açık görüş sırasında görülmüştü. Ondan sonra? Ondan sonrası başarılı bir operasyon ve özgürlüktü. O da firar hakkını kullanmıştı.

Özgürlüğün ellerimizde olduğunu bir kez daha göstermiştik...

Sıcak mücadeleye katılmanın tutkusu bir kez daha yaratıcılığımızla bir-leşmiş, zindanın çıkış yolunu bir kez daha bulmuştuk...

Şimdi tartışıyorlar. 'Cezaevleri yol geçen hanına döndü' diyorlar, 'Biz uyarmıştık' diyorlar.

Evet, belki siz uyarmıştınız ama 'Biz de uyarmıştık' !..

'Özgürlüğümüzün ellerimizde olduğunu' söylemiş, 'O duvarlarınız bize vız gelecek vız!..' diye de UYARMIŞTIK.

Şimdi yine uyarıyoruz: 'Bizim de günümüz gelecek' mücadele azmini yitirmemiş her devrimcinin özgürlükle kucaklaşacağı gün gelecek. Tek tek ya da toplu hepimiz firar hakkımızın olduğunu biliyor, her zindanın mutlaka bir çıkış yolu olacağı gerçeğini bizlerle birlikte yaşıyoruz.

Evet, bizler için zindanlarınız yol geçen hanına döndü. Ya siz, ya sizin köhnemiş düşünceleriniz, baskıcı, katliamcı yüzünüz, ya avuç avuç sattığınız vatanımız... Özgürlüğü, bağımsızlığı, vatani emperyalizmin sürekli konakladığı bir hana hapsedmediniz mi?

Bir kez daha karanlığı şimşek çakıp yakanları, şimdi sıcak mücadele içerisinde olan M-L halk kurtuluş savaşçısını selamlıyoruz." (112)

Şimdi de sırada "Bir gün biz de yoldaşlarımızı takip edeceğiz" diyen Aslan Tayfun Özkök vardı. Daha iktidar bu firarın şokunu atlatamadan 5 devrimci tutsak daha özgürlüğe kavuşacaktı.

LİSELİ DEV-GENÇ "BASKILARA SON DAYAĞA HAYIR" KAMPANYASI

Devrimci Sol Güçlerin mücadelesi ile birlikte, liseli gençlikte de hareketlilik başlamış, liseli gençlik toplumsal-siyasal olaylara daha duyarlı hale gelmişti.

Özellikle Liseli DEV-GENÇ'in kararlı çalışmasıyla, liseli gençlik içindeki duyarlı kesimler memnuniyetsizliklerini örgütlü karşı çıkışa çevirmeye başlamışlardı. Liseli gençliğe yönelik ajitasyon-propaganda faaliyetleri kısa zamanda tüm liselerde etkisini göstermiş, Liseli DEV-GENÇ safları gün geçtikçe kitleselleşmişti.

Liseli DEV-GENÇ, yıllardır ülkemiz liselerinde yaşanan faşist baskı, saldırı ve dayağa karşı, polis-idare işbirliğine karşı tepkileri bir kampanya şeklinde açığa çıkartmayı programına aldı. Baskı, saldırı ve dayak teşhir edilmesi, sorumluları, bulunan her lisede açığa çıkartılmalıydı. En geniş liseli gençliğin, ana-babaların, haklı tepkisini çeken bu saldırılara, dayağa karşı Liseli DEV-GENÇ uzun süredir kitle çalışması yaparak liseli gençliği saldırılar karşısında tavır alacak şekilde hazırlıyordu. Birçok LDG'li, okulunda, sınıfında konuşmalar yapıyor, bildiriler dağıtıyordu. Ulaşılan hemen her liseliye dayak-saldırı bunların sorumluları, nedenleri anlatılarak bilince çıkarılmaya çalışıldı. Artık Liseli gençlik örgütsüz değildi. Liseli DEV-GENÇ

10 Ocak'ta "Faşist Baskılara Son- Dayağa Hayır" temel şiarıyla bir kampanya başlattı.

Kampanya içerisinde ulaşılan tüm liselerde "Faşist Baskılara Son", "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz" yazılamaları yapıldı. Binlerce el ilanı dağıtıldı, pullamalar yapıldı. Çeşitli liselerde sınıf konuşmaları yapıldı.

Bu çalışmaların yanısıra Liseli DEV-GENÇ önderliğinde, İstanbul Erkek Lisesi önünde, Fındıkzade'de, Kadıköy'de değişik zamanlarda kitlesel gösteriler düzenlendi. Bu eylemlerde yollar ateşe verilerek trafiğe kesiliyor, el ilanları dağıtılıyor, dövizlerle, pankartlarla, "Faşist Baskılara Son", "Dayağa Hayır", "Polis İdare İşbirliğine Son", "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz" sloganları, yıllar sonra liseli gençlik tarafından kararlılık ve cesaretle haykırılıyordu.

Artık süreç Devrimci Sol'un 1990 atılımına tanıklık edeceği günlere evriliyordu...

Bölüm 7

DEVRİMCİ SOL'UN ATILIM YILLARI

DEVİRİMCİ SOL YENİDEN AYAĞA KALKIYOR

Karanlığı şimşek çakıp yakan, özgürlüğe bayrak bayrak koşulan sürecin ardından, özgürlük eylemlerinin yaratmış olduğu prestiji var olan potansi-yelle birleştirmek ve savaşı büyütmek, Devrimci Sol için üstesinden gelin-mesi gereken acil bir görevdir. Sürece cesaretle müdahale eden, devrimci hareketi her hücrelerine kadar iradi bir hesaplasmaya sokan Devrimci Sol ön-derliği yükselttiği “DAHA HIZLI KOŞMALIYIZ” şiarıyla bu görevi hızlı bir bi-çimde yerine getirecektir.

Devrimci hareketin tüm alan ve bölge örgütlenmelerinde, hapishane-lerde, yurtdışı cephesinde açıklık ve katılımcılık anlayışıyla devam ettirilen bu süreç sonunda, atılım ruhu Devrimci Sol’un tüm bünyesini kadrolar ve taraftarlarıyla sarmıştır artık. İçinde bulunulan durum, sahip olunan insan gücü ve bu gücün niteliği, devrimci hareketin ne tür olanaklarının olduğu net olarak ortaya çıkmıştır. Sorun bu gücün ve sahip olunan olanakların iyi değerlendirilmesi, sürece uygun doğru örgütlenme ve taktiklerle yönlendi-rilmesi sorunudur. Adım adım savaş büyütülecek ve Devrimci Sol ülke ve dünya gündemini belirleyen bir güç durumuna gelecektir.

Devrimci Sol’un en küçük birimine kadar inen, tüm kadroları sarıp sar-malayan hesaplama sürecinin açığa çıkardığı bir başka sonuç daha vardır. Tüm kadro ve taraftarlar ciddi bir beklenti içindedir. Herkesin kulağında

Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın mahkeme kürsüsünde, mahkeme heyetine -düşmana- yönelen yumruğuyla aynı anda haykırdığı sözler vardır; "Kırın kalemlerinizi... Halkın adaletinin uygulandığı günler gelecektir. Bizim de günümüz gelecektir."

Bekleyecek midir Devrimci Sol? Pek çok oportünist sol örgütün yaptığı gibi, "önce yaralarımı sarayım, kendimi toparlayayım, örgütlenmemi sağlamlaştırp, silahlı savaşı bundan sonra gündeme getireyim" mi diyecektir? Hayır! Devrimci Sol, bir yandan örgütlenmeleri tamamlayacak, diğer yandan da silahlı mücadeleyi yükseltecektir. İçinde bulunulan koşulları, kadro ve kitle gücünün, olanakların düzeyini, yeterliliğini ve niteliğini de dikkate alan, ihtiyatlı adımlar atacaktır.

Neden "ihtiyatlı" adımlar atılması gerektiğini DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş Kuruluş Kongresi'ne sunduğu raporunda şöyle ifade eder:

"(...) Yeni dönemin ilk silahlı eylemi, içimizde ve dışımızda atılımın fiilen başladığı düşüncesini yaratacaktı. Bu yanılla çok dikkatli, özenli ve ihtiyatlı olmalıydık. Daha atılımın ilk evresinde, bizi hareketsizliğe sürükleyecek bir olumsuzlukla karşı karşıya kalmamız, bütün emeklerimizin boşa gitmesi demektir. Zaten geçmiş sürecin bir kısım önde gelenleri, yaratılacak bir atılıma inanmıyordu. Hatta Asaf gibileri, 12 Eylül'ü kastederek 'birincisinde trajedi oldu, ikincisinde traji-komik olabilir', diyerek uç noktada inançsızlığını belirtebiliyordu." (113)

Devrimci Sol önderi, hesaplama ve geçmişin değerlendirilmesi sürecinde, cevaplanması zorunlu en temel soruyu sormaktadır:

"Şimdiye kadar neden silahlı eylem çizgisi izlenmedi?

...Verilen cevap, oldukça ilginç ve düşündürücüydü. İnsanların durumu, nesnellik edebiyatı yanında, illegalite ve sokak takip öyküleri almış yürümüş, illegalite ve takip, yeraltında çalışan hemen birçok yoldaşı derinden etkilemiştir. Bu anlayış çok sınırlı sayıda insanla ve sokakta, ayaküstü görüşmeyi tercih ederek, ev, büro vb. yerlerden uzak durmayı getirmişti. Bu anlayışın etkisiyle ev, büro vb. kurumlaşmalar geliştirmekten kaçınılmış, hemen hemen herkes sokakta görüşüp, sorunlarını halletmeye çalışıyordu. Yaratılan bu sonuçtan hareketle, ciddi silahlı bir eylemlilik de hemen herkesin sokakta olduğu ve ağırlaşan koşulları kaldıramayacağı düşüncesi, gizli veya açık bir biçimde ifade ediliyordu. Tüm bu nedenlerle, bu eylem mutlaka başarıyla gerçekleşmeli ve eylem sonrası bir darbe almamalıydık..." (114)

İşin özü, polisin abartılması, gücünün mutlaklaştırılması ve bunun doğal sonucu olarak kadrolara hakim olan sağcılıktır aslında. Ve Devrimci Sol önderliği, bu sağ çizginin, pasif-edilgen kavrayışın ve düşünce yapısının ya-

vaş yavaş da olsa yıkılabilmesinin, ihtiyatlı adımlarla geliştirilecek silahlı mücadele yoluyla yok edilebileceğini bilmektedir.

“... Dahası, eylem hedefi hiçbir belirsizliğe ve tartışmaya yer vermeyecek kadar açık ve net olup, devrimci adaletimizin ve halk düşmanlarını asla affetmeyeceğimizin bir adımı, ama önemli, belleklerden silinmeyecek ve hep hatırlanacak bir adımı olmalıydı...” (115)

Tam da böylesi bir süreç yaşanırken, 1989 1 Mayıs’ının teşhir olmuş, Mehmet Akif Dalcı’nın katledilmesinden sorumlu Kazım Çakmakçı’nın istihbaratı Devrimci Sol’un eline ulaşır. Ekmeklerini kanla yoğuran, halka kurşun sıkıp rahat edeceğini sananlara, halkın da adaletinin olduğu gösterilmektedir. Hedefin niteliği önemlidir. Tüm kamuoyuna 1 Mayıs şehidi Mehmet Akif Dalcı’nın katili polis olarak teşhir olmuş, hala belleklerde tazeliğini koruyan trafik polisi üniforması, beyaz kaskı ve motorsikletiyle Kazım Çakmakçı’nın cezalandırılmasının yaratacağı olumlu etki de bellidir. Hem Devrimci Sol ailesi hem emekçi halk hem de tüm sol, demokratlara varıncaya kadar sempatiyle bakacak, hızlı koşusunun startını çoktan vermiş Devrimci Sol’un hızına ise hız katacaktır. İnce ve titiz bir çalışma sonrası Kazım Çakmakçı’nın istihbaratı netleştirilir. Sancılar yaşanmakta, bir anlamda da zorlamayla eylem tamamlanmaya doğru evrilmektedir. Ve 30 Ocak 1990 tarihinde, halkın adaletinin elleri Kazım Çakmakçı’nın yakasındadır.

Basında çıkan resimleriyle halkın tepkisini çeken, öfke duyulan, hesap vermesi istenen Kazım Çakmakçı, aksine işlediği cinayetin ardından göstermelik mahkemelere çıkarılmış, olay sonrası oluşan tepkiler bu yolla giderilmeye çalışılmıştı. Öyle ki, Kazım Çakmakçı adeta devlet himayesindedir. Korunur. Trafik polisliğinden sivil polislik görevine alınır, yetmez ve tip değişikliğiyle gizlenmeye çalışılır. Ama tüm bu önlemlerin hepsi boşunadır. Çok değil, 1 Mayıs ’89’un üzerinden sadece 9 ay geçmiştir ve Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikleri uygular halkın adaletini.

Mehmet Akif Dalcı, nasıl ki sağ kulağının yanından vurulur, saatler sonra kaldırıldığı Taksim İlk Yardım Hastanesi’nde son nefesini verir ve şehit düşer, bu kez halkın adaletinin kurşunlarıyla sağ kulağından vurulan Kazım Çakmakçı’dır. Mehmet Akif Dalcı hastaneye kaldırıldığında ona yardım edememenin öfkesi ve acısı içerisindeki sağlık emekçileri, bu kez sedyede Kazım Çakmakçı’yı görürler. Halka kurşun sıkarak kendi ölüm fermanını o günden imzalamış bir katilin ardından dökülecek tek bir damla göz yaşı yoktur. Sağlık emekçileri halkın adaletinin yerini bulmasının sevinci içindedir şimdi.

Eylem duyulduğu andan itibaren hemen hemen tüm çevrelerde yükselen tepki aynıdır; “hak etmişti”. Kadroların, taraftarların, tüm devrimci potansiyelin ifade ettiği bu sözler, Devrimci Sol’un adalet anlayışını yansıtan

sözlerdir. Evet, Kazım Çakmakçı hak etmiş ve cezası halkın adaleti tarafından yerine getirilmiştir.

31 Ocak 1990 tarihli gazeteler olayı ilk sayfadan verirler. Türkiye bu haberle çalkalanmaktadır. Öyle ya, kimdir bu devlete karşı silah çeken cüretkarlar? Dalcı'nın katili Kazım Çakmakçı, alınan onca önleme rağmen nasıl bulunmuş, eylem nasıl gerçekleşmiştir?.. Ardı ardına yığınla soru sıralanmaktadır. Polisin elinde olayla ilgili ne bir kanıt ne de bir tanık vardır. Acizlik içindeki dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi Ardalı açıklamasında, bundan sonra da ağzına sakız olacak kelimeleri sıralayabilir sadece ; "Faileri bulacağız, iz üzerindeyiz".

Hamdi Ardalı'nın söyledikleri boştur. Ortada eylemi gören de yoktur, silah sesini duyan da... Basına, sadece uydurma iki fail robot resmini vermenin dışında bir şey de yapmazlar. Çaresiz ve hezeyan içindedirler.

O dönemin İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, İstanbul Valisi Cahit Bayar, İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi Ardalı, Kazım Çakmakçı'yı afişe edip hedef gösterdikleri gerekçesiyle basına ateş püskürüyor, basını suçlayarak "katil asıl sizsiniz" diyorlardı. 1 Mayıs 1989 günü Kazım Çakmakçı suç üzerindeyken burjuva basının objektiflerine yakalanmış, 2 Mayıs 1989 günü ise fotoğrafları Mehmet Akif Dalcı'nın katili olarak boy boy basılmıştı. Daha önce pek rastlanılmamış tarzda polis, gazetecilere yönelik pervasız ve açık bir saldırı içindeydi şimdi. Kazım Çakmakçı'nın cenaze töreninde töreni izleyen-katılan gazetecilere "alçaklar, katiller, arkadaşımızı hedef gösterdiniz" diyerek saldırdılar, küfrettiler. Polisiyle, MİT'iyle, en alt düzeyinden en üst düzeyde olanlarına kadar tüm düşman cephesi tam bir panik ve telaş içindedir. Kontrolsüz, denetimsiz saldırgan havanın nedeni bundan başka bir şey değildir.

Ani bir şoktur yaşanan. Ve bu ani şok devlet güçlerini, polisi paniğe sokmuş, kendi gölgelerinden bile korkar hale gelmişlerdi. Öyle ki, teşkilat içinde köstebek avına çıkmışlardır. Basında, teşkilat içindeki köstebeğe ilişkin çarşaf çarşaf sorular çıkıyor, hem polis hem de burjuva basın cezalandırma eyleminin suçunu birbirinin üzerine atıyordu.

1 Şubat 1990 tarihli Hürriyet gazetesi, bu doğrultuda yaptığı haberde şu sorulara yer veriyordu:

"1) Çakmakçı kılık değiştirdiği halde, adresini polisten tespit ettiği iddia edilen köstebek kim?

2) Beyoğlu Asliye Ceza Mahkemesi'nde devam eden 1 Mayıs davasında tek sanık olarak gösterilen Kazım Çakmakçı'nın savcılıkta bulunan hazırlık dosyasını en son kim inceledi?

3) Şişhane'deki 1 Mayıs olayından sonra Kazım Çakmakçı'nın ismi ve fotoğrafını bazı yayın organlarına kim sızdırdı?

4) Olaydan sonra Kazım Çakmakçı'nın ölümünü bekler gibi neden adresi değiştirilmedi, hedef haline getirilen polis neden başka bir ile, başka bir kimlikle gönderilmedi?

5) Kanlı 1 Mayıs'ta kullanıldığı ileri sürülen tabanca 'metruk bir evde bulundu' şeklinde açıklama yapan polisin acemiliğinin arkasında kasıt mı var?

6) Emniyet Müdürlüğü'nde bu tür olaylara karışan polisler için bir koruma yöntemi var mıdır? "

Eylem öncesi, Devrimci Sol önderliğinin Kazım Çakmakçı'nın cezalandırılması ile oluşacak havanın, kendi saflarında ve dost güçlerde sempatiye ve güvene dönüşeceği; düşman cephesinde ise güçlü bir "halkın da adaleti var" mesajının verileceği öngörüsü doğrulanmaktadır. Atılım süreci başlamıştır artık. Sadece tespit eden, konuşan değil, hem kadrolara hem de halka nasıl yapılması gerektiğini pratik olarak da gösteren Devrimci Sol'un koşusu şimdiki hız kazanmaktadır.

Devrimci Sol, M. Akif Dalcı'nın katledilmesinden bizzat sorumlu Kazım Çakmakçı'nın cezalandırılmasından sonra "Kamuoyuna" başlığını taşıyan eylem açıklamasında şöyle der:

"1 Mayıs 1989 günü İstanbul Tarlabası'nda bütün dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs kutlanırken, faşizmin güvenlik güçlerinin savunmasız halka, katliama yönelik saldırısı sonucunda Mehmet Akif Dalcı adlı yoldaşımız katledildi. Yüzlerce insan kurşun, cop ve sopalarla yaralandı. Oligarşinin ilk katliamı değildi bu. Türkiye halkları birçok katliam yaşadı, hala da yaşıyor. Ama 1 Mayıs 1977 ve 1 Mayıs 1989 günü gerçekleşen katliamların özel önemi vardır.

Türkiye oligarşisi, artık ne düzen partileri ne de en büyük güvenceleri olan orduyla halkı yönetemiyor, gelecek güvencesi veremiyor. Tüm kurumlarıyla yıpranmış, dejenere olmuş, her türlü sömürünün, ahlaksızlığın, adaletsizliğin adalet olarak gösterilmeye çalışıldığı bir düzen var karşımızda.

Halkımızın iktidar savaşını örgütlemek için; adaletsizliklere, katliamlara,

'89 1 Mayıs'ında Dalcı'yı katleden
Kazım Çakmakçı

ahlaksızlığa son vermek için; bağımsız bir ülke için; halkın demokrasisi için halkın devrimci şiddetini, sömürücülere, emperyalistlere, işbirlikçilere, işkencecilere, katillere, mücadelesine engel olmak isteyen tüm halk düşmanlarına çevireceğiz.

Silahımız, sadece halk düşmanlarını hedefleyecektir. Savaş içerisinde irademiz dışında olabilecek yanlışlık ve hatalarımızı ise, halkımıza açıklayıp telafisi yoluna gideceğimizin bilinmesini isteriz. Örgütümüz, bu anlayışla hareket ederek, 1 Mayıs 1989'da gösteri yapan halkımızın üzerine ateş eden ve yoldaşımız M. Akif Dalcı'yı şehit eden polisi uzun ve titiz bir araştırma sonucu bulmuş ve cezalandırmıştır.

İşkenceci, devrimci katili, halka baskı yapan ve faşizm tarafından kullanılan tüm insanları uyarıyoruz;

Faşist devletin bekası ve onun bir avuç asalak yöneticisinin çıkarlarını korumak için halka ve devrimcilere saldırmayın. İşlediğiniz suçlara yenilerini eklemeyin.

Halka karşı işlenen hiçbir suçun cezasız kalmadığını bilin. Bugün hizmet ettiğiniz devlet, halkın öfkesi karşısında sizleri koruyamayacaktır.

EMPERYALİZME KARŞI BAĞIMSIZLIK, FAŞİZME KARŞI DEMOKRASİ, SÖMÜRÜYE KARŞI SOSYALİZM, MİLLİ ZULME KARŞI ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI için savaşıyoruz.

HALKIN SAVAŞI, HALKIN İKTİDARI ve HALKIN YÖNETİMİ için savaşıyoruz.

HİÇBİR İŞKENCECİ HALK DÜŞMANI CEZASIZ KALMAYACAK 1 MAYIS ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR

M.AKİF DALCI'NIN KATİLİNİ YARGILADIK VE CEZALANDIRDIK.”
(116)

Firarlar sonrası ciddi bir telaş ve panik yaşayan oligarşi, korktuğunun başına geldiğinin farkındadır. Atılım mesajını alan sadece dost güçler değildir. Düşman da mesajı, özellikle Kazım Çakmakçı'nın cezalandırılması sonrası net olarak almış, içinde bulunduğu acizliği değişik biçimlerde ortaya da koymaktadır... “Emniyette Dev-Sol'un köstebeği var”...“Polis ne zaman operasyon yapmak istese Dev-Sol önceden haber alıyor. Öldürülen arkadaşımızın adresinin de aynı köstebek tarafından sızdırıldığını sanıyoruz”. Gazetelerde ardı ardına bazı devlet adamlarının koruma sayılarının arttırıldığı haberleri yayınlanıyordu... “Kenan Evren'e 15 tim görevlisi koruma olarak verildi.” Düşman gerçeklerin farkındadır aslında. Ortada köstebek olmadığını bilmektedir. Halkla bütünleşen devrimci şiddettir yüz yüze kaldığı. Ve bu gerçeği, yaratıcı eylem tarzını, halka karşı işlenen suçları unutmayan ve hesap soran Devrimci Sol belleğini, cüretini, cesaretini tanımaktadır. Gözdağı içeren haberler de demeçler de boşunadır.

Artık ok yaydan fırlamıştır. Devrimci hareket hayatın tüm alanlarında şantiye faaliyetlerine çoktan başlamış, gelişmekte, büyümekteyken, düşman da boş durmaz ve kendini yeni sürece göre şekillendirmek zorunda olduğunun bilincinde, adımlar atar.

DEVRİMCİ EYLEMLERİ PUSLANDIRMAK İÇİN OLİGARŞİ PROVOKASYONLAR DÜZENLİYOR

Kazım Çakmakçı'nın cezalandırılmasının ardından sarsılan oligarşi, yalnızca telaşıyla baş başa değildir elbette. 12 Eylül öncesinden edindiği tecrübelerin de ışığında, kontrgerilla faaliyetlerine yeni bir hız kazandırır. Yapabileceği faaliyetler, uygulayabileceği yöntemler ise bilinmez değildir. 1 Mayıs 1977 katliamı, 24 Aralık Maraş katliamı, Bedri Karafakioğlu, C. Orhan Tütengil, Abdi İpekçi gibi aydın, ilerici-demokrat insanların katledilmesi gibi kontrgerilla icraatları hala hatırlardadır.

Ve Şubat 1990'da, Ankara Bahçelievler semtindeki evinin merdivenlerinde pusuya yatmış kontrgerilla tarafından katledilir Prof. Muammer Aksoy. Oligarşinin bu cinayetle hedeflediği bellidir; sömürü ve zulüm düzenine karşı çıkan, sömürünün olmadığı, halk demokrasisinin olduğu, eşit, özgür ve kardeşçe yaşanabilecek bir toplum özlemi içinde olan halkın, özlemlerine cevap veren Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'un gelişimine engel olmak. Oligarşinin önüne set çekmek için uğraştığı, devrimci mücadelenin gelişiminden başka bir şey değildir.

1980 faşist cuntası, uygulamaları ve programıyla faşizmin kurumsallaştırılması yolunda ciddi adımlar atarken, başardığı bir şey daha vardır. Genel olarak solda ve aydın kesimlerinde yaratılan her türlü şiddete karşı olma şeklinde oluşturulan burjuva hümanizmasının yaratılması başarısıdır bu. Bu konuda, 12 Eylül generallerinin "Sağa da sola da karşıyız", "Devlet anarşisi ve teröre karşıdır" hatta "12 Eylül işte bu nedenle yapılmıştır" demagogi ve propagandalarının büyük etkisi vardır.

Oligarşi yarattığı tablonun farkındadır. Ve yine aynı zeminde, devrimci eylemleri puslandırmanın, hedef saptırmanın yöntemi olarak kontrgerilla icraatlarına başvurmaktadır. "Şiddet eylemleri yapılırsa cunta gelir" fısıltıları çoğalmaya başlar hemen. Faşizmin hüküm sürdüğü emperyalizme bağımlılığın olduğu, sömürü, zulüm ve işkencenin kurumsallaştığı bir ülkede, sömürünün olmadığı, özgür bir ülke yaratmanın yolunun silahlı mücadeleden geçtiğine inanmayan reformist sol ve kendi sırça köşklerinde yaşayan küçük burjuva aydınları fırsat bu fırsat deyip, "terör" edebiyatına sarılıverdiler. Niyetler ne olursa olsun hem de dünya genelinde sosyalist ülkelerin sarsıldığı, sosyalizme olan inancın büyük ölçüde dumura uğratıldığı, genel olarak

karamsarlığın hakim olduğu bir süreçte, bu tür demagojilere prim vermek, objektif olarak düşman kampında yer almak demektir. Ama reformist solun çok da umurunda değildir. Yaptıkları düşmanın devrimci eylemleri karartma çabalarına ortak olmaktadır. Onlara göre yapılması gereken şiddet eylemleri değildir. Faşizmin izin verdiği ölçüde pekala dergi, kitap vb. çıkarılabilir. Üstelik dernek, parti vb. dahi kurulabilir. Daha ötesi onlar için ateş çemberidir. Geçmişlerinde Devrimci Sol'un geçtiği, iradi olarak tuzla buz ettiği ateş çemberleri reformist sola, statükocu oportünistlere göre değildi. İşte bu ruh hali ve burjuva hümanist mantık ile düşmanın MİT, CIA, kontrgerilla, Terörle Mücadele Dairesi marifetiyle becerdiği gün gibi açık olan Prof. M. Aksoy'un katledilmesi ile kafası daha da puslanan reformist soldan başkası olmadı.

Devrimci Sol'un ne 12 Eylül öncesi ne de '90'lı yıllar atılım süreci içerisinde "cunta gelir... gelirse ne yaparız" telaşı olmamıştır. İdeolojik saflığı ve netliği ile sömürü ve zulüm çarkını ağır bedelleri olsa da silahlı savaş yoluyla alt edeceğini bilir Devrimci Sol ve pratiğine de bu anlayış biçim verir.

İşin özü, oligarşinin halk kitlelerinin desteğini yitirdiğini, ekonomik ve siyasal olarak burjuva alternatiflerin çözüm yollarının tıklandığını görmesidir. Bu koşullarda düşmanın yapacağı, devrimci hareketin eylem düzeyinin yükselmesini ve devamını engellemek olacaktır.

Operasyonlar yapıldığı halde düşman sonuç alamamaktadır. Öyleyse, devrimci eylemin prestijini sarsma, halk kitlelerine yansımaları bulanıklaştırma, kitlelerde ve solda "işte devrimciler şiddete başvurursa, sağcılar da başvurur, kaos, kargaşa doğar, var olan haklar da kısıtlanır" düşüncesini yaratmanın devrimci harekete karşı çıkılmasının sağlanmasının yolu da vardır. Bilinen, tanınan ilerici-demokrat bir aydının katledilmesi yöntemlerden biridir. Ve kontrgerilla bu nedenle katleder Prof. M. Aksoy'u. Düşmanın amaçladığı hedef saptırmak, statükocu düşüncelerin gelişmesini sağlamak, "bu yol çıkmaz" düşüncesini yaratmaktır. Reformist sol, bu yörüngeye girmekte gecikmemiştir.

Devrimci Sol, tüm güçlerini seferber ederek gerek yayın yoluyla gerekse diğer siyaset, örgüt, demokratik kitle örgütleri ve tek tek kişilerle Prof. M. Aksoy'un katledilmesi ve düşmanın hedefleri üzerine tartışmalar yürüttü. Tartışmaların ve anlatılanların özünde oligarşinin taktığının yeni bir cunta olmadığının anlaşılması vardı. Devrimci şiddete karşı çıkış ve düzenin izin verdiği oranda bir mücadele çizgisinin herkese dayatılmak istendiği görülmelidir. Ve bu doğrultuda korku ve panik yaratma çabalarına bilinçli ya da bilinçsiz destek verilmemelidir. Tartışmaların, yayınların son sözü ise bellidir: "Devrimci Sol'un haklı ve halk kitlelerinin taleplerini yansıtan devrimci eylemlerini sürdüreceğini dostlarımız da, düşmanlarımız da bilir."

Prof. M. Aksoy'un cenazesini binler sahiplenir. Devrimci Sol Güçler'in merkezi ve kitlesel olarak katıldığı cenaze töreninde polis acz içerisinde. İzlemekle yetinir. Zaman zaman tahrik etmeye çalışsa da başarılı olamaz. Ve öfkesini basından çıkarır. Gazetecilere saldırırlar. Hem vurmakta hem de söylenmektedirler, "Alçaklar, katiller, arkadaşımızı (Kazım Çakmakçı -bn) hedef gösterdiniz". Düşmanın bu psikolojisi gittikçe daha da derinleşecek, vurduğu yerden ses getiren ve halkın umudu haline gelen Devrimci Sol bir bütün olarak oligarşinin korkusu olmaya devam edecektir.

1990 TÜRKİYESİ...

OLİGARŞİNİN VE GENEL OLARAK SOLUN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM

Oligarşi açısından bakıldığında Türkiye tablosu hiç de iç açıcı görülmemektedir. Ülke gittikçe derinleşen bir krizi yaşamaktadır. Sömürü ve zulüm çarkını döndürmek için arzulanan "sükun" ve "huzur" belli bir dönem belki sağlanmıştı ama halk kitlelerinin kendilerine zorla dayatılan reçetelere tahammülü kalmamıştır artık.

Hemen her kesim işçisiyle, memuruyla, gecekonduylarıyla, gençliğiyle hareket halindedir. Örgütsüz, geri düzeyde hak arama eylemleri olsa da büyük ölçüde kendiliğinden gelişse de toplumda genel bir bilinçlenmenin güçlü işaretleri vardır. Önemli olan oligarşinin baskı ve şiddetine, alınan tüm önlemlere rağmen bu bilinç sığramasının engellenememesidir.

Ulusal hareketin bastırılması hedefinin yanında, genel olarak oligarşiyi korkutan ülke tablosu, düşmanı ardı ardına kararnameler çıkarmaya, baskı önlemleri geliştirmeye yöneltmektedir. Açıkçası baskı ve terörden başka bir çözümü de yoktur düşmanın. Her şeye rağmen, iktidar büyük bir aymazlık içerisinde. Halkla alay edercesine, her akşam televizyonda milyonların gözlerinin içine baka baka yalana, demagojiye devam edilir.

Aynı durum burjuva muhalefeti için de geçerlidir. Güçsüz, etkisiz ve çaresizdirler... Sahip olduklara misyonun gereklerinin bilincinde, ANAP iktidarının açık destekçisi durumundadırlar. Halk kitleleri nezdinde aslolarak da bu nedenle bir inandırıcılıkları, umut olma özellikleri kalmamıştır. İktidarın dümen suyunda gitmeye devam ederler.

Bu döneme ilişkin rahatlıkla, ülke adeta ilan edilmemiş bir sıkıyönetimle yönetilmektedir denilebilir. Muhalefetin güçsüzlüğünden de hareketle cüretli adımlar atan, atak üstüne atak yapan ANAP iktidarı ardı ardına kararnameler çıkarmakta, yaptığı siyasal manevralarla rejimin o gününe ve geleceğine ilişkin önemli kararlar alıp uygulamaktadır.

Halk kitleleri iktidardan olduğu kadar burjuva partilerinden de umudunu kesmiş, bir bütün olarak düzen partilerinden ciddi bir kopuş yaşamakta-

dır. Gelenin gidenden farklı olmayacağı artık açıkça görülmektedir. Hak arama eylemlerindeki yoğunlaşma ve eylemlerin toplumun çok değişik katmanları sarıp sarmalaması da bu durumun somut göstergelerindendir. Halkın çaresizliği kendilerine önderlik edecek bir gücün olmamasıdır. Bu çaresizliği yaşayan halk kitleleri yavaş yavaş kendiliğinden eyleme geçerek bir yol bulmaya çalışmaktadır. Korkunun tümüyle kırıldığı da söylenemez. Hatta korku hala egemen durumdadır. Ve eylemlerin geri düzeyde oluşunun bir nedeni de budur. Süreç, düşmanın ve halkın içinde bulunduğu durum, devrimci bir alternatifi yaratılması gerektiğini adeta dayatmaktadır.

Oligarşi açısından ciddi bir açmaz da ulusal harekettir. Hiçbir önlem, yaptırım, baskı, zor, sürgün kararnameleleri kültürel değerlerin, geleneklerin çiğnenmesi, yerinden yurdundan edilmek, değişik biçimlerde eziyete, aşağılanmaya maruz kalmak vb. halkın susmasını sağlayamamaktadır. Sağlamamasının ise anlaşılabilir bir tek nedeni vardır; silahlı eylemliliği sürdüren bir gücün varlığı.

Bu koşullarda, halk kitleleri devrimci bir alternatif arayışı içerisindeyken solun durumu hiç de iç açıcı değildir. Kendiliğinden gelişen eylemleri, halkın devrimci alternatif arayışını, düşmanın içinde bulunduğu açmazları, çözümsüzlüğü ulusal hareketin gelişimini dışarıdan seyrederek durumdadırlar. Edilgen, pasif, kendi kabuğunda gelişmeleri izleyen bir soldur söz konusu olan.

Oysa süreç, ülkenin içinde bulunduğu durum, halk kitlelerinin arayışı vb. gibi nedenler Türkiye solunun çizmiş olduğu bu tablonun tam tersi bir ihtiyaca işaret etmektedir. Aranan, sürecin ihtiyacı durumunda olan devrimci bir alternatiftir. Halka önderlik etmek, ciddi, devrimci bir alternatif olmak her şeyden önce boş sözler söylemeyi reddetmek, kendine, halkına, ideolojiye güvenmek demektir. İdeolojik bir kargaşa içinde, gelişmeleri adeta izler durumda olan sol, kısır, yaratıcılıktan oldukça uzak, günlük çekişmelere boğulmuş, halkın kendiliğinden mücadelesinin dahi bir hayli gerisindedir. Zaman zaman bu durum aşıyor olsa da sola hakim olan genel tablo budur. Ve artık bu tablo değişmelidir.

Devrimci Sol bu tabloyu nasıl değiştireceğinin bilincinde adımlarını bir atacaktır. Halka önderlik etmenin her şeyden önce reformizmi, statüoculuğu, pasifizmi reddetmek demek olduğu ortadadır. Sınıf mücadelesi ihtilalci bir perspektif ve pratikle ele alınmalıdır. Yeraltı örgütlenmesini esas almak, silahlı mücadelede ısrar etmek, bedel ödemekten, kayıplardan korkmamak, halka ve taleplerine yabancılaşmamak, "devrimci bir alternatif olacağım" iddiasında olan bir siyasi örgüt için vazgeçilmez şartlardır.

1990 Türkiye'si ve içinde bulunulan koşullar göz önüne alındığında, kitlelerin taleplerine karşı duyarsız kalmanın düşünülemeyeceği ve devrimci-

lerin bir an önce halk eylemlerine öncülük edebilecek bir konuma sıçramasının gerekliliği ortadaydı. Devrimci Sol, bunun biricik yolunun silahlı mücadeleyi geliştirmekle, sınıf savaşını silahlı çizgide boyutlandırmakla mümkün olabileceğini bilir.

Örgütlenmede ileri adımlar atılmasının zorunlu olduğu bir süreçtir yaşanan. Devrimci Sol, sürecin gereklerini yerine getirebilmenin yolu olarak bu döneme damgasını vuran ve üç sözcükten oluşan bir şiarı haykırır... "DAHA HIZLI KOŞMALIYIZ".

Devrimci Sol açısından "daha hızlı koşmak", hem örgütlenmede hem de sınıf savaşımını geliştirmede birbirini tamamlayan hızlı adımlar atmak demektir. Halkın düzene karşı olan tepkileri devrimci bir kanala akıtılabilmeliydi. Bunun yolu ise kitleleri savaştırmak, halk kitlelerini her düzeyde kucaklayacak örgütlülükleri gerekli kılmaktadır. Her şey sürdürülebilir beceriye bağlıdır. Bir yanda silahlı savaş her koşulda sürdürebilecek bir örgütlenme, diğer yanda onun kitleler içinde kök salmasını sağlayacak, kitleleri kucaklayacak kitle örgütlenmeleri... Devrimci Sol bunlardan birini diğerinden bağımsız ele almamıştır. Yani hızlı koşma, örgütlenme ve savaşma; savaşma ve örgütlenmenin iç içe, bütünlüklü ele alınması demektir. Devrimci Sol bunun gereklerini yerine getirecek çok yönlü bir örgütlenme becerisi gösterecektir. Her gelişme bir örgütlenme zemini olarak değerlendirilecek ve uygun örgütlenmeler yaratılacaktır. Böylece hem savaşan hem örgütlenen Devrimci Sol hızla büyüyen, gelişen bir rotada hedeflerine bir bir ulaşacaktır.

Devrimci Sol önderliği hem objektif koşulları hem de kendi içinde bulunduğu durum ve subjektif olarak bünyesinde barındırdığı olumlu, olumsuz maddi ve moral niteliklerini çözümlemede yine isabetlidir. 1990 Türkiye'si'nin tahlili nasıl bir dünyada yaşandığı ve ne tür gelişmelere tanıklık edildiği, örgütlenmede, silahlı savaşta, kadrolaşmada, organlar yaratmada nasıl ve ne tür adımlar atılmasının gerektiği nettir Devrimci Sol için. Hızla, geçmişten içinde bulunulan tarihsel kesite kadar, Devrimci Sol'u, doğuşu, gelişimi, 12 Eylül süreci, yenilgi yılları ve ricat, bu dönemde belirlenmiş hedeflere ne denli yaklaşıldığı, devrimci hareketin sahip olduğu insan unsurunun niteliği, kadroların eksik ve zaaflarının ne olduğu gibi konular üzerinde değerlendirme yapma ihtiyacı da karşılanmalıydı. Yani Devrimci Sol'un yolun neresinde olduğu belirlenmeli, buna uygun hedefler tespit edilmeli ve hızlı koşu kesintisiz sürdürülmeliydi.

Bir atılımın gerekliliğinin ve objektif koşullarının açık olarak ortaya çıktığı noktada, tarihine "1990 Mart Kararları" olarak geçen bir dizi karar alacaktır Devrimci Sol. Atılım yıllarına biçim veren, tarihselliği tartışma götürmez kararlardır bunlar. Yeni bir dönem başlamıştır artık.

BİR DÖNÜŞÜM SÜRECİNİN BAŞLANGICI 1990 MART KARARLARI

Evet, bir dönüşüm sürecinin başlangıcıdır 1990 Mart kararları. Yaraları sarma, ayağa kalkma ve yeniden yürüme süreci tamamlanmış, daha hızlı koşma ve belirlenen hedeflere en kısa sürede varma süreci başlamıştır. Bir dönemin noktalanıp yeni bir dönemin başlatılması ve Devrimci Sol'un gelişimi açısından önemli bir yere sahip olan '90 Mart Kararları aynı zamanda kısa vadeli bir program olma özelliğini de taşır.

1990 Mart Kararları'nın bir anlamı müdahale ise diğer bir anlamı da atılımın gerekliliğini ifade ediyor oluşudur. Devrimi Sol'un yeniden inşasını programlayan bu kararlar, ricat sürecinin gerçek anlamda bitişi, komiteleşmeden yeraltı örgütlenmesinin oluşturulmasına, kadroların eğitiminden askeri örgütlenmenin yeni baştan yaratılmasına kadar geniş bir çerçevesi olan bir "yeniden inşa programı"dır aslında.

Kararların özü, gerçek anlamda bir "güç" olabilmektir. Devrimci iradeyi oligarşiye kabullendirebilmektir. Devrimci Sol önderliği bilmektedir ki siyaset sadece üretilen doğru politikalarla değil, bunları hayata geçirebilecek bir güçle yürütülebilir. Yani, siyaset var olmak değil, "güç" olmak demektir. Önemli olan budur. Ülkemizin koşulları düşünüldüğünde, güç olmanın yolunun silahlı mücadeleyi geliştirmekten geçtiği, bu anlamda, silahlı örgütlenmeye, yeraltı örgütlenmesine ağırlık verilmesi, hemen her şeyin de bu ekseninde düşünülmesi gerektiği açıktır. 1990 Mart Kararları'nı Devrimci Sol her şeyden önce bu temel üzerinde şekillendirmiştir. Kararlar, ülke gerçeğinin ve içinde bulunulan subjektif durumun somut ifadesidir:

"1- Merkezi organ güçlendirilecek ve etrafında onu çevreleyecek, her koşulda politika üretebilen, denenmiş, güvenilir, yetkin ileri kadrolardan kendi içinde alternatif yönetim çıkaracak çap ve kapasiteye sahip bir kadro çemberi oluşturmak hedeflenecektir.

2- Tüm çalışma alanları ve bölgeler tek insana dayalı ilişkilerden çıkıp komiteleşecektir. (Örgütlenmenin hangi esaslara göre, nasıl düzenleneceği daha önce çıkan ayrı bir yazıda ortaya konmuştur; Mart 1990)

3- Yeraltı örgütlenmesi ile legalite arasındaki ilişki yeniden düzenlenecek, yeraltı örgütlenmesini güçlendirecek bir örgütlenme modeli esas alınacaktır.

4- Askeri örgütlenmeye önem verilecek ve bu geçmiş silahlı ekiplerin eksik ve zaaflarının genel işlerlik açısından pratikte ortaya çıkardığı zorlukların değerlendirilmesi ışığında, günün ihtiyaçlarına cevap verecek tarzda yeni baştan ele alınacaktır.

5- Kadroların askeri eğitimine özel bir önem verilecek, cephe gerisinin özellikle Ortadoğu'nun bu amaçla değerlendirilmesi için bir program dahi-

linde ivedi pratik adımlar atılacaktır.

6- Örgütlenmeye orantılı olarak siyasi pratiğin yükseltilmesine çalışılacak, silahlı eylemlilikler de sürece ve örgütlenmeye denk biçimde geliştirilecektir.

7- Stratejik öneme sahip bazı bölge ve alanlarda örgütlenme adımları atılacaktır.

8- Kimin örgüt üyesi, kimin aday üye, kimin taraftar olduğunun bilinmediği, belirsizliğe ve karışıklığa son verilerek üyelik temelinde bir örgütsel ilişki ağına geçiş sağlanacaktır.

9- Merkezi denetim ve yönlendirme kurumlaştırılacak, örgüt yeniden disipline edilecektir. Yer yer şekilsizleşen ideolojinin hayat içinde ortak düşünce ve davranış birliğini sağlama noktasında özümsemesine önem verilecek, hareket ruhu güçlendirilecektir.

10- Bütün bunlara bağlı olarak, en kısa sürede ricattan çıkılacak atılım yapmanın koşulları oluşturulacaktır.

11- '83'ten günümüze hareketin değerlendirmesi yapılacak, kadrolara açıklanacaktır." (117)

Kararlar, kadroların açık ve net onayıyla uygulamaya konuldu. Önderliği coşkuyla onaylayan kadrolar '90 Mart Kararları'nı da aynı bilinç ve kararlılıkla onayladılar.

1989 Kasım'ında, devrimci hareketin içinde bulunduğu gerçek durumu daha ayrıntılı olarak görmek, hataları belirlemek ve örgütlenmeyi daha ileri boyutlara sıçratmak için açılan genel özeleştirici kampanyasından elde edilen bilgilerle ulaşılan sonuçlar 1990 Mart Kararları'nı şekillendirmiştir de denilebilir. Devrimci Sol'un özgün yanlarından söz edilirken belki de atlanmaması gereken önemli noktalardan birisi kadrolar ve önderlik arasındaki açıklık, iletişim ve paylaşma geleneği, sorunları tespit, çözüm yolu bulmada, politika belirlemede kadroların katkılarına açık olma tutumudur. Devrimci Sol Türkiye'de o güne kadar hiçbir siyasi hareket tarafından uygulanmayan bir genişlik ve kapsamda hayata geçirdiği özeleştirici kampanyası ile atılımın daha sağlıklı ve güçlü temellere dayanmasını sağlamıştır.

Kampanyanın ortaya çıkarmış olduğu tablodan da yola çıkarak alınan 1990 Mart Kararları ile Devrimci Sol'un ifade ettiği açıktır; zaman kaybedilmemeli, devrimci hareket eldeki insan malzemesiyle bir an önce ricat sürecini aşmalıdır. Kararların alınmasının ardından vakit kaybetmeksizin pratik olarak uygulamaya geçilmiştir. Cesaret ve atılganlığın damgasını vurduğu hızlı koşu çoktan başlamıştır artık.

Tarih gösterecektir... Yaşanılacak atılım süreci bir bütün olarak değerlendirildiğinde pürüzsüz, sorunsuz bir süreç olmayacaktır. Eski ve yeninin çatıştığı, eski ve yeni arasındaki savaşın kesintisiz sürüp gittiği, eskinin

ayak dirediği ama yeninin, ayak direyenle hesaplaşıp yoluna devam da ettiği bir süreç olacaktır.

DEVİRİMCİ SOL CESARET VE ATILGANLIKLA MÜCADELEYİ KUCAKLİYOR

1990 Mart Kararları'nın hemen öncesi, Devrimci Sol'un tüm alan, birim ve bölgelerin de içinde bulunduğu durumu net olarak ortaya çıkardığı bir süreç olduğunu belirtmiştik. Tablo nedir, sahip olunan insan gücü nedir, kadroların niteliği, olanakların durumu nedir, sorularına aranan cevaplar bulunmuştur. Devrimci Sol, süratle örgütlenme çalışmalarına başladı.

Bir bütün olarak Devrimci Sol ailesi atılım coşkusuyla yaşamaktadır. Devrimci Sol, bünyesinde barındırdığı atılımın coşkusuyla yaşayan insanlarını yeniden istihdam etmeliydi. Atılımın önemli bir ayağı da elde var olan insan malzemesinin nitelikleri de hesaba katılarak, doğru ve yerinde istihdamıydı.

"Komiteler, Hücreler ve Silahlı Ekipler, İşlerlik ve Bazı Kurallar" başlığıyla Devrimci Sol Merkez Komitesi imzasıyla kaleme alınan '90 Mart Kararları yeni süreçte, tüm alan ve bölgelerde yeniden nasıl örgütlenileceği, nasıl bir anlayışla çalışılması gerektiği, içinde bulunulan durumun ne olduğu, askeri birliklerin yeniden nasıl oluşturulacağı, komite ve hücrelerin nasıl yapılandırılacağı, genel olarak işlerlik, suçlar, cezalar bir bir ortaya konuldu. Devrimci Sol önderliği, kararlar taslağını önde gelen kadrolarına dağıtmakta gecikmedi. Ve kadroların düşünceleri de alınarak yazı taslağı onaylandı.

"Komiteler, Hücreler ve Silahlı Ekipler, İşlerlik ve Bazı Kurallar" yeni bir örgütlenme, yeni bir işlerlik tanımlaması olmakla birlikte aynı zamanda Devrimci Sol'un program ve tüzük taslağıdır da.

DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş bu yazıya ilişkin düşüncelerini şöyle dile getiriyor:

" Ve bir kısım noktalara özenle vurgu yapılmıştı.

Örgütün artık, 12 Eylül öncesinde olduğu gibi bir partileşme süreci izlemeyeceği, daha merkezîyetçi, kimin örgüt üyesi, kimin aday üye, kimin sempatizan olacağının belirleneceği, örgüt üyesi bilincinin yaratılacağı, örgütümüzde hiizlere ve dükallıklara yer olmayacağı, mevcut durumu klasik örgüt şemalarıyla açıklayamayacağımızı, kendimizi çeşitli kalıplara mahkum etmeyeceğimiz, güven ve merkezîyetçiliğin esas olacağı, güvenin olmadığı yerde hak-hukuk arayışlarının zaafa dönüşeceği ve bu zaafı da hiçbir yazılı kuralın engelleyemeyeceği,

Bu sürecin merkezi iradenin yönetiminde ve denetlemesinde şekilleneceği, bu merkezi iradeyi kabul etmeyen ve ideolojik farklılıkları olanların

sürecin ve saflarımızın dışına düşeceği belirtilmiştir.” (118)

Ortaya konulan bu yaklaşımlar Devrimci Sol için yenidir aslında. Bir bütün olarak Devrimci Sol’un yeni bir aşama içinde olduğunun göstergesidir de, denilebilir.

“... Tüm bunlar, artık 12 Eylül öncesi olduğu gibi esnek, gevşek bir örgütlenmeyle ve kurallarla bugünkü savaşı sürdüremeyeceğimizi, partileşmede yeni bir süreci yaşayacağımızın kadrolara anlatılması ve bu konuda yeni bir anlayışın yaratılması için yazılmıştı...” (119)

Hızla, kendiliğindenciliğin ağır bastığı süreç aşılarak her alanda örgüt iradesi hakim kılınmaya başlandı. Aşılan dükalıklardır. Kendi başına buyruk hareketlerdir, legalizmdir. Alınan kararlar tespit edilen program ve hedefler doğrultusunda art arda adımlar atıldı. Ve yüzlerce yeni insan örgütlenmeler içinde istihdam edildi. İradi adımlarla “BİZ” olgusunun içi yeniden, daha yetkin bir anlayışla doldurulmaya başlandı.

KURUMLAŞMA VE KOLEKTİVİZM

Devrimci Sol’un bu dönemde attığı ilk ve önemli adım kolektif örgütlenmeye yöneliştir. Tüm çalışma alanlarında tek insana dayalı ilişkilerden çıkılıp, komiteleşmelere gidildi. Oluşturulan bu yapıların eksiklikleri de vardır ama adımlar atılmış, belli bir mesafe alınmıştır artık. Geri dönüşü olmayan bir geleneğin yoluna girmiştir Devrimci Sol. Kolektif örgütlenmeyi yadsıyan bireysel işlerliğe kesinlikle geri dönmeyecektir.

1990 Ağustos’unda Devrimci Sol Merkez Komitesi tarafından çıkarılan “Yolun Neresindeyiz” adlı değerlendirme yazısında Devrimci Sol önderliği “Hareketimizin geleceğini belirleyen olgu, kolektif örgütlülükte ısrar ve siyasi pratiğin yükseltilmesinde yatmaktadır” der. 1990 yılı ve sonrasında yaşanan süreç bu tespitin kesin olarak doğrulanması olmuştur. Kolektif örgütlenmenin, kolektif işlerliğin ruhuna uygun tarzda yaşama geçirilebildiği yerlerde, daha üretken bir faaliyetin örgütleyicisi olmuştur Devrimci Sol.

Her şey Devrimci Sol önderliğinin istediği, beklediği tarzda da gelişmektedir elbette. Alınan kararlar ve örgütlenmeye, işlerliğe yeniden biçim veren tüzük taslaklarıyla ortaya konulan yeni tarz, küçük burjuvazinin ördüğü birtakım barikatlarla da takılmaktadır.

Hızlı koşabilmek, bu koşunun gerekli kıldığı insan unsuruna sahip olmaktan geçmektedir. Ve Devrimci Sol önderliği 12 Eylül’ün devrimci saflarda yarattığı güçlü etkilerin bilinciyle hareket eder. Şaşırtıcıdır ama üzerine basılan, aşılması istenilen zaafı sürdürmede direnç gösterilmektedir. Sadece alt düzeydeki kadrolarda değil, değişik düzeylerdeki insanlarda da bu

tarz bir direnişle karşılaşmaktadır. 12 Eylül'ün devrimciler üzerinde bıraktığı tortulardan arınmak gerekliliği üzerinde ısrarla durulur. Bürokratiklik, hantallık, ertelemecilik, gerekçecilik, konformist eğilimler, ahlaki dejenerasyon vb. vb. yok edilmelidir.

Devrimci Sol önderliği zaafların meşrulaştırılamayacağını, statülerin dayatılamayacağını tüm kadrolarına adeta ilan eder. Açık sözlüdür önderlik; zaaflar ve statülerde ayak direyenler kaçınılmaz olarak sürecin dışına düşmeye devam edeceklerdir.

Atılım yapmak istemektedir Devrimci Sol ve atılım yapmak isteyen bir devrimci hareketin bunun gerektirdiği niteliklere sahip insanlarla yola çıkacağı da açıktır. Gündemde olan olgu "Hızlı Koşmak"tır. Devrimci saflığını yitirmemiş, devrime kendini sunma ruhuyla dolu, fedakarlıkta sınır tanımayan kadrolarla Devrimci Sol, hızlı koşusunu sürdürecektir. Canlı olanı geliştirmek için çürüyen yanları kesip atmakta radikal olacaktır Devrimci Sol. Karierist, popülist, statükolarını dayatan, zaaflarda ayak direyen, kolektif çalışmaya gelemeyen unsurlara karşı da adalet uygulanmıştır. Bu tür unsurlarla birlikte yürünmemiştir.

Örgütün yeniden şekillendirildiği bu süreçte Devrimci Sol, üyelik temelinde bir ilişki ağına geçiş konusundaki belirleyici adımlarını da yine bu dönemde atar. Her alanda komitelere, hücrelere, tek tek kadrolara, kısacası bir yeraltı örgütünün gerekli kıldığı tüm mekanizmalara sahip olmak için yoğun bir içe dönük faaliyete girilir. Koşunun temposunu hızlandırmanın başkaca bir yolu da yoktur.

YERALTI ÖRGÜTÜ YENİDEN İNŞA EDİLİYOR

"Yeraltı" kavramını gerçek anlamına kavuşturmak, ricat sürecinin kadrolarda geliştirmiş olduğu zaaf ve eksiklikleri, yeraltı örgütlenmesinin ve bu örgütlenmenin gerektirdiği insanların sahip olmaması zorunlu birtakım alışkanlıkları aşmak, yine üzerinde durulan ciddi bir konu durumundadır. Yeraltı örgütlenmesinin bir anlamda yeniden yaratılması, güçlendirilmesi, legalite ile arasındaki ilişkilerin yeni baştan düzenlenmesi için yoğun bir çaba içerisine girilir.

Devrimci Sol kadrolarının ve yeni süreçte istihdam edilen genç insanların illegal yaşamla tanıştığı, kafalarda oluşturulan yanlış imajların yıkıldığı, yerle bir olduğu bir dönemdir bu aynı zamanda.

"Kısa sürede yıllardır boş bekleyen insanlarımızın da atıllığına son verilerek, çoğunlukla raporlardan ve özgeçmişlerden tanıdığımız birçok insana, çekinmeden, güvenle sorumlulukları anlatılıp, görevler verildi. Hemen tüm bölge ve alanlarda, askeri alanda, yurtdışında, demokratik platformda, yayın faaliyetinde komiteleşmeye gidilerek, yeraltı örgütünün yeniden inşası-

na başlandı. Öyle ki, hareket, kamp faaliyetinden kır gerilla çalışmalarına, Avrupa'ya, hiçbir çalışmamızın olmadığı stratejik bölgelere kadar girerek, büyük bir sahaya cüretle açıldı..." (120)

Yaşanılan tam bir atılım ve inşa faaliyetidir. Düşünülenler, yapılmaya çalışılanlar, sorunsuz, sıkıntısız, engelsiz de değildir. Her şeyden önce hareket kadrolarının yeterince tanınmaması gibi bir problem vardır. Yeraltında ya da bir başka faaliyet alanında istihdam edilmiş insanların birçoğu raporlardan tanınmıştır. Bu durumun olumsuzlukları barındıracağı açıktır.

"... Bunu bilerek, yine de onlara şans tanıyarak önlerini açmak zorundaydık. Olumsuzluğun diğer bir yanını besleyen ise, yeraltı kültürünün içselleşmemesi, demokratizm öğelerinin kendini hissettirir oranda güçlü olmasıydı. Savaşın yükselmesiyle birlikte faşizmin başvuracağı karşı-şiddet karşısında dökülmelerin olacağı kesindi. Göze almak zorundaydık. " (121)

Tüm hücrelerine kadar, çok önemli bir değişimi yaşayan Devrimci Sol, yukarıdan aşağıya hiç de küçümsenmeyecek oranda kişinin statülerine dokunmuş, sarsmıştır. Kadroların doğru bildikleri, doğru diye örgütlemeye çalıştığı hemen birçok şeyin yanlışlığı gösterilerek, Devrimci Sol büyük oranda kendi ayakları üzerine oturtulmuştur. Devrimci bir hareketi, birliği ve bütünlüğü açısından ciddi statü ve dayatmalarla yüz yüze bırakabilecek bir süreç olmasına rağmen, Devrimci Sol, bu türden bir tehlikeyle karşılaşmadan, bu aşamayı da başarıyla geçmiştir. Eskinin değişik biçimlerde süren direnişi yer yer zaafılara neden olsa da sürecin olumlu yönde seyri devam edecektir.

"Saflarımızda çürüyene, kokuşana yer yok" tavrında ısrarcı oldu Devrimci Sol. Karşı-devrimin şiddetinin, devrimin şiddetiyle birlikte geliştiği yerde bu tür unsurların ayak bağı olacakları, devrimi ilerletmenin önünde varlıklarıyla barikat oluşturacakları açıktır. Bu nedenle, hesaplaşmada radikal olmuştur Devrimci Sol. Çabanın özü, radikal hesaplaşmanın odağı "BİZ" olgusunun içini doldurabilmek, yukarıdan aşağıya tüm insanlarda yansımaları bulan bir Devrimci Solcu tipi yaratabilmektir. Bu tipe, kimliğe şekil verecek olan devrimci değerler ve gelenekler başka türlü de boy vermezdi.

Yeraltı örgütünü, savaşan, sürekli büyüyen ve gelişen bir devrimci hareketi yaratmak ve devrimci savaşın kesintisizliğini sağlamak da yine Devrimci Sol'un bu özelliklerinde aranmalıdır. Devrimci Sol önderliğinin, Devrimci Sol'un yol arkadaşlığına değil, dava adamlığına ihtiyacı vardı. Atılım sürecine bir bütün olarak damgasını vuran olgulardan birisi bu nedenle Devrimci Sol'un örgütsel işleyişte, örgütsel liberalizme karşı açtığı savaştır. Bunun tam tersi bir noktaya düşmenin, kendi elleriyle kendi kuyusunu kazmak olduğu açıktır. Devrimci Sol bu noktaya düşmemiştir.

“SAVAŞ, SAVAŞ İÇİNDE ÖĞRENİLİR”

Atılım sürecinin başlarında, boğuşulan en önemli sorunlardan birisi yoklar ve olmazlardı. Gündemde bir savaş örgütü geliştirmek, yetkinleştirmek vardı ama Devrimci Sol öyle bir tabloya sahiptir ki, bir savaş örgütüne denk düşmeyecek düzeyde olanaksızlıklar ve bilgisizlikler söz konusudur. Teslim mi olunacaktır? Elbette hayır!.. Devrimci Sol, askeri olanaklar, teknik bilgi, silah, cephane konusunda kendisini yenilemenin hızlı ve yoğun çabası içerisinde olur. DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş anlatıyor:

“... Sağdan soldan bulunmuş küçük çaplı birkaç tabanca dışında hemen hiçbir şey yoktu. Bunların birçoğu da denenmemiş olup, çalışacakları da meçhuldü. Silahla kamulaştırma eylemine giden kadro, çalışıp çalışmadığı belli olmayan, denenmemiş silahla gidebiliyor ve yaşamları boyunca tek kurşun sıkmamış, silah sesi duymamış bu insanlar, çoğu kez silah sesini eylem içerisinde duyuyorlardı...” (122)

Tablo vahimdir ve bir an önce değiştirilmelidir. Yoklara, olmazlara teslim olmadan, olanaklar, ilişkiler zorlanarak engeller aşılmaya çalışılır. Sorun, öz olarak savaşa göre düşünüp düşünmemektir. Değilse, küçük çaplı silahların dahi ülke içinde bulunamadığının söylenmesi ne denli inandırıcıdır? Bu nedenle özellikle cephe gerisi olarak Ortadoğu’da devrimci hareketi besleyecek, lojistik ve insan desteği sağlayacak örgütlenmeler, kurumlaşmalar yaratılmaya, kamp inşa faaliyetleri hızlandırılmaya çalışıldı. Ortadoğu’da askeri eğitim ve silah olanakları yaratmak, ülke içerisinde asgari de olsa silahları tanıyacağı, deneyebileceği eğitim yerleri bulmak öncelikli gündem durumundadır. Devrimci Sol önderliği atılımın coşkusuyla yaşayan Devrimci Sol kitlesinin aranan her şeyi bulacağından emindir. Tek sorun, hemen her örgütsel detayla, işle bizzat ilgilenmek, özellikle üzerinde durmak ve emek vermek sorunudur. Ve Devrimci Sol önderliği düşmana karşı mücadeleyi yükseltmenin, içe dönük savaşı da boyutlandıracağı bilinciyle hazırlıklarını çok yönlü sürdürmeye devam eder.

Kırlar Devrimci Sol için stratejik alandır. Ama atılım sürecinin başında yüz yüze kalınan Devrimci Sol kadrosunun, bir anlamda önemli eksik parçalarından birisi durumunda olan yine kırlardır. Gerilla faaliyeti örgütleyebilmek için neredeyse hiçbir ilişkinin olmadığı kırlarda örgütlenmenin maddi koşulları yaratılır. Es geçmeden ve ısrarı elden bırakmadan hazırlıkları devam ettirirken, şehir gerillasını örgütleyebilmek için de yoğun bir faaliyet içerisine girilir.

Ülkenin içinde bulunduğu koşullar, halk kitlelerinin durumu, halk eylemliliğine önderlik etme, müdahale ve atılım zorunluluğu da göz önüne alınarak hazırlıklara hız verildi. Devrimci Sol, siyaset sahnesine çıktığı günden

itibaren hiçbir zaman sığınmadığı “hazırlık bitmedi” gerekçelerine sarılmadı. Önce kırdan mı yoksa şehirden mi vurmali gibi anlamsız öncelikler tartışmasıyla da boğulmadı. Ne sürecin ne savaşın beklemeye tahammülü vardır. Evet, savaş gelişmiş, Devrimci Sol’un dışında belli anlamda boyutlanmış, bütün ülke topraklarında düşman tamamen iç savaşa göre hazırlanmaktadır. Zaman kaybetmeksizin hızlı bir tempoyla sürece müdahale edilecek, Devrimci Sol’a özgü bir yaratıcılıkla vurduğu yerden ses getiren bir askeri örgütlenme inşa edilecektir.

Bu konuda temel olan Devrimci Sol için daha profesyonelce, geçmiş aşan tarzda kapsamlı düşünülüp düşünölmeyeceğidir. Profesyonelce ve kapsamlı düşünüp örgütlenmek, devrimci bir hareket olarak her yere uzanmak, her alan, bölge ve birimde savaşa ve onun ihtiyaçlarına göre biçimlenmiş bir örgüt inşa etmektir.

SDB deneyi Devrimci Sol için yeni değildir ancak bu konu üzerinde ihtiyaçlar ve subjektif durum göz önünde bulundurularak hassas durulmakta, yeni arayışlar içerisine girilmektedir... Önüne, geçmiş süreçten farklı olarak parti hedefini koyan Devrimci Sol, bu anlamda yeni oluşturulacak SDB’lerin, gerilla ordusu yaratma perspektifiyle yeni baştan ele alınması, geliştirilmesi konusu üzerinde özenle durmuştur. Emir-talimatla hareket eden, yukarıdan aşağıya savaş kültürüyle donanmış, nihayet askeri bir kurmaylık yaratılabilecek midir, önemli olan budur. Savaş ve örgütlenme gelişirken, örgütlenme tüm parçaları ile bir bütün olarak savaşa göre biçimlenmeliydi. Savaş, savaş kültürü, emir-talimat gibi konularda var olan gerilikler hızla aşılmalıydı.

DEVİRİMCİ SOL, SİLAHLI DEVİRİMCİ BİRLİKLERİ YENİDEN İNŞA EDİYOR

1990 Mart Kararları’ndan önce, daha Şubat 1990’da Devrimci Sol Merkez Komitesi tarafından ele alınan bir merkezi yazıyla, SDB’lerin organizasyonu için asgari kuralların ve işlerliğin yeni süreçte nasıl şekilleneceği ortaya konuldu.

“Geçici SDB’ler Organizasyonu İçin Asgari Kurallar ve İşlerlik” adlı yazı da, bir yanıla tüzük taslaklarından birisidir. SDB’lerin yeniden oluşturulmasının, silahlandırılıp işlerliğinin oturtulmasının gerekliliğinin önemle vurgulandığı bu yazıda, aynı zamanda Silahlı Devrimci Birlikler’in nasıl kurulacağı, nasıl yönetileceği de kural altına alındı. Elbette bütün bir atılım sürecine, bu sürecin ihtiyaçlarına cevap veren bir tüzük taslağı da değildir gündeme gelen. Başlangıç için, geçici de olsa asgari kuralları ve işlerliği belirleyen bir tüzük niteliğindedir.

Devrimci Sol için, bu dönemde esas olarak ele alınması gereken silah-

lı savaştır. Süreç silahlı savaş boyutuyla geliştirilmelidir. Parti hedefini, partinin inşasını gözardı etmeyen Devrimci Sol, örgüte yeniden biçim verirken de, stratejik alanlardaki yoğunlaşmasını belirlerken de büyüyerek gelişecek savaşın, partinin inşasını da hızlandıracaklarını bilmektedir.

“Devrim anlayışımız gereği, silahlı mücadelenin geliştirilmesi için örgütlenmeler oluşturma görevi, yakıcı bir halde kendini dayatmaktadır. Silahlı mücadelenin istikrarı için, gizlilik, uzmanlık ve özel örgütlenmeler oluşturulması, yaşanan deneylerle defalarca kanıtlanmıştır. Tüm örgütlenmelerin iç içe geçtiği, uzmanlığa yönelmeyen oluşumlardan sonuç almak imkansızdır.

Bugünden geleceği görmek ve örgütlenmelerin nüvelerini oluşturmak zorundayız..” (123)

Bu sözler önemlidir. Daha sürecin başında, nasıl bir dünyada yaşandığı, bu dünyada nasıl bir Türkiye tablosuyla yüz yüze olunduğu, solun ve halkın içinde bulunduğu durumun titiz bir tahlilinin ardından Devrimci Sol önderliği ihtiyaca cevap verecek olan örgütlenme ve çalışma tarzını, eylem taktiğini belirlemiştir. Sürecin neye doğru evrileceğini bilerek, daha atılım döneminin başlarında öngörülü davranılmış, asgari kuralları ve işlerliği netleştirilmiş SDB’ler inşa edilmeye başlanmıştır.

Başlangıçta, elde var olan olanaklardan da hareketle, önce İstanbul’da kurulan şehir SDB’leri, örgütlenmenin gelişimiyle orantılı olarak ülke genelinde yayılacaktır. Yerel ve bölgesel askeri örgütlenmeler, zamanla tüm ülke sathında gelişecek ve merkezi bir bütünlüğe de kavuşturulacaktır. Aynı yazı içinde öngörülen bu gelişim şöyle ifade edilir:

“... Devrim stratejisinin hayata geçirilişinde temel bir öneme sahip olan, askeri pratiğine rağmen siyasi bir organizasyon olan SDB organizasyonlarının pratik önderliğinde gelişecek silahlı mücadele içinde, örgütümüzün askeri kurmaylığını yaratacak yetkin yoldaşlarımız da yetişecektir...” (124)

Aslında ideal olanın, SDB organizasyonlarının ve üyelerinin kitleler içinde kurumlaşması olduğunu, deşifre olmamış, iyi kamufle edilmiş insanlardan oluşmasını ve en önemlisi kitlelerden yalıtılması gerektiğini bilen Devrimci Sol önderliği, yeni süreçte kurulacak SDB’ler için şart koyar, “...örgütlenmenin bugünkü seviyesinde bunu birebir uygulamanın olanağı yoktur.”

Nedir sözü edilen “örgütlenmenin bugünkü seviyesi”? Her şeyden önce kendiliğindenciliğin ağır basmasıyla, yaygın ama şekilsiz bir örgütlenme vardır. Bununla birlikte düşmanın 12 Eylül sonrası tamamen iç savaşa göre örgütlendiği, uzmanlaştığı, daha önce de ortaya konulduğu gibi, Devrimci Sol’un bir anlamda dışında gelişen bir silahlı savaşın var olduğu da görül-

melidir. Devrimci Sol, dogmalara, şablonlara saplanmadan, kendi örgütsel durumunu ve savaşın bu gelişkinliğini gözardı etmemiştir. Daha profesyonel, somut koşullara uygun ve sürecin, savaşın ihtiyaçlarına cevap verebilecek, savaşı hem şehirde hem de kırdaki her geçen gün biraz daha geliştirecek bir örgütlenme yaratmada bu koşulları göz önünde bulundurarak ısrarcı olmuştur. Önderlik atılımın ana halkasını, her şeye rağmen Devrimci Sol'un yok edilemediğini, savaşı sürdürdüğünü gösterecek bir devrimci savaş cephesi ortaya çıkarmak olarak koymuştur. Dolayısıyla, yeni SDB organizasyonu bu ana halkaya göre şekillendirilmiştir. Öyle bir örgütlenme yaratılmalıdır ki, düşman tüm gücüyle Devrimci Sol'un demokratik kurumlarına, kitlesine saldırdığında, SDB'ler yok olmasın, varlığını ve eylemliliğini devam ettirsin...

Bu süreci ve geçici SDB organizasyonunu, DHKP Genel Sekreteri Durmuş Karataş şöyle ifade ediyor:

"Yeraltı örgütlenmesi ve silahlı savaşa göre gelişmemiş, büyük oranda legalize olmuş, büyük bir kitleselliği kapsamayan mevcut kitle ilişkilerinde gerillanın klasik teoride 'denizde balık' örneğinde olduğu gibi düşmana vurup kaybolması mümkün değildi.(...)

Kitlesel olarak bizi güçlendirecek, düşmanın yaptığı onlarca operasyona rağmen savaşçılarımıza ve örgüt merkezine darbeler indiremeyecek farklı bir örgütlenme biçimi bulmalıydık. Bu silahlı örgütlenme biçimi, yukarıdan aşağıya merkezi olarak askeri bir komite tarafından yönlendirilen, bilinen kitle ilişkilerinden ayrı, kendi iç işlerliği kurallara bağlanmış silahlı birlikler olabilirdi. Kitlelerden soyutlanmış, kitle motivasyonu taşımayan savaşçıların uzun sürede savaş motivasyonunu yaşayamayacağı hatta giderek bunun düşeceği bir tehlikeydi." (125)

Evet, geçici SDB organizasyonunun yeni sürece ve Devrimci Sol örgütlenmesinin içinde bulunduğu duruma uygun olarak biçimlendirilişinin belki önderliğin ifade ettiği tarzda doğuracağı tehlikeli sonuçlar da vardır. Ama büyük darbeler yemeden silahlı savaşı geliştirmenin, hem halkta hem sol potansiyelde bir dinamizm yaratmanın, eylemlerin sürekliliğini sağlamanın yolu bu tarz bir askeri örgütlenmeden geçmektedir. Devrimci Sol savaşın boyutlanması ve devrimci bir havanın yaratılması ile kitleselliğin de yaratılacağını düşünerek, bu özgün askeri örgütlenme tarzının geçiciliğini daha işin başında ifade eder.

Öncelikle İstanbul'da örgütlenen SDB'ler için, yukarıdan aşağıya merkezi bir askeri komite olarak ifade edilen komutanlık, askeri konularda biraz da olsa deneyimli kadrolardan oluşturuldu. Cavit Özkaya'nın siyasi sorumluluğunda, Ferit Eliuygun'un da içinde yer aldığı üç kişilik askeri komite hız-

la faaliyetine başladı. Geçici SDB'ler organizasyonu için oluşturulan asgari kurallar ve işleyiş gereğince adımlar ardı ardına atıldı.

"Geçici SDB'ler Organizasyonu İçin Asgari Kurallar ve İşlerlik" yazısında, Devrimci Sol, SDB organizasyonunun işlerliği ve kurallarını şöyle sıralar:

"- Organizasyon üyeleri merkez tarafından atanır ve bu aşamada üç kişidir.

- Organizasyonun siyasi sorumlusu vardır ve merkez tarafından atanır. Pratikte yetersizlik, zaaf vb. tavırların diğer üyelerce görülmesi ve değiştirme isteklerini hareket incelemeye alır, gereğini yapar.

Siyasi sorumlu, organizasyonu toplama, görev yapılacak işleri organize etme, görev bölümü yapma, denetleme ve hareketle bağı sağlama vb. görevlerle yükümlüdür.

- Organizasyonun her bir üyesi aynı zamanda kurulacak SDB'lerin sorumlusudur.

- Organizasyon ve SDB üyelerinin birbirlerini gerçek kimlikleriyle tanıma, ev ve iş yerlerini bilmemeleri temel kural olacaktır.

- Organizasyon üyeleri, SDB üyelerini, polis takibi, ev ve işyeri kullanımı, kamuflej olma vb. tüm konularda öncelikle eğitmek zorundadır.

- Birlik üyeleri de pratik içerisinde eksik ve yetersiz gördükleri sorumlularının değiştirilmesini talep edebilirler.

- Organizasyon üyeleri (siyasi sorumlu dahil) birbirlerini ve ekip üyelerini gerçek kimlikleriyle bilmeyecektir. Sadece insan sayısı, nitelikleri, olanaklar çerçevesinde pratik işlerliği ve eylemliliği aksatmayacak genel bir bilgilenmeye sahip olacaklardır.

- Organizasyona ve ekip üyelerine yeni ekiplerin bağlanması veya başka ek görevler de gerektiğinde verilecektir.

- Organizasyon ve ekipler geçici olup, dağıtılmaları, yeniden oluşturulmaları hareketin tasarrufundadır.

- Organizasyon ve birlik sorumluları hareketin bilgisi dışında üye alma, geçici veya sürekli ihraç vb. cezalar vermeye yetkili değildir. Ancak eylem içerisinde ihanet, kaçış vb. durumlarda her türlü tedbiri alır ve en kısa sürede harekete bilgi verir.

- Birlik organizasyonu, hareketin perspektifi, emir ve talimatları doğrultusunda istihbarat toplama, eylem planları yapma ve hareketçe uygun görülen eylemleri yapma ve yaptırma zorundadır. Eylem planının yapımında organizasyon kolektif karar alır. Kararsız ve kritik anlarda söz hakkı siyasi sorumlunundur." (126)

Organizasyonun işlerliği ve kuralların ardı sıra suçlar ve cezalar da belirtilir. O günün koşullarında atılan, her biri partiye giden yola birer köşe taşı olan adımlardır. Parti hedefini gözetererek belirlenen yeni askeri organizasyonda da asıl hedef gerilla ordusunu, halk ordusunu yaratmaktır. Bu anlam-

da, hem mücadelenin güncel ihtiyaçlarına karşılık veren, hem de halk ordu-su-halk iktidarı hedefini olanaklı kılacak bir işlev yüklenen Geçici SDB Orga-nizasyonu pratik faaliyete geçmeye hazırdır artık.

Eksikler, sorunlar, sıkıntılar yok mudur, vardır elbette. Ama Devrimci Sol önderliğinin ifade ettiği gibi:

“SDB üyesi veya adayı olabilecek yoldaşların askeri eğitimlerinin yapıl-ması, hareketin gündeminde olup, en kısa sürede gerçekleştirilmesine ça-lışılacaktır. Tüm bu eksikliklere rağmen pratik faaliyet göstermek zorunda-yız.” (127)

Eğitimlerin yapılmasından, silahlanmanın sağlanmasına kadar pek çok konuda çabalar kesintisiz devam eder ama artık örgütlenmeye fiili olarak başlanılmıştır. Kesintisiz devam edecektir.

HALKI İLGİLENDİREN HER KONUDA DEVRİMCİ SOL’UN SÖYLEYECEĞİ BİR SÖZ VARDIR

Tepeden tırnağa tam bir yenilenme, inşa faaliyeti ve atılım içerisinde olan Devrimci Sol bir yandan içe dönük hazırlıkları sürdürürken, diğer yan-dan ülke topraklarındaki her türlü gelişmeye karşı da duyarlıdır. Türkü, Kür-dü, Lazı, Çerkesi, Arabı, Gürcüsü, Alevisi, Sünnisi ile tüm ulus ve milliyet-lerden, mezheplerden halkların M-L öncüsü olma misyonu ile Devrimci Sol, gözlerini hiçbir zaman ülke gerçeklerine kapamamıştır. Türkiye halklarını il-gilendiren her konuda Devrimci Sol’un söyleyeceği bir söz mutlaka vardır. Ve Devrimci Sol sözlerini sadece demokratik tarzda yapılan protesto niteli-ğindeki eylemlerle ya da yayın yoluyla yaptığı açıklama ve yayınlanan bildi-rilerle sınırlandırmamıştır. Sözün eylemi, Devrimci Sol için aynı zamanda si-lahın eylemidir. Bu özelliği ile o, salt kınayan, protesto eden bir örgüt olma-mış, aksine hesap soran bir devrimci hareket olmuştur.

1990 yılına gelindiğinde, emperyalizmin, oligarşinin sözcülerinin dile getirdiği gibi Türkiye, içinden çıkılmaz bir kriz içindedir. Toplumun tüm ke-simlerinin hareket halinde olduğu, kendiliğinden yanı ağır basmakla birlikte, hoşnutsuzluğunu baskı ve engellemelere, yasak ve önlemlere rağmen pra-tik olarak dile getirdiği bir dönemdir. Çözumsuz ve çaresizdir oligarşi. Bir bütün olarak halka karşı elindeki tek silah baskı ve terördür.

1990 yılı aynı zamanda oligarşinin özellikle Kürt halkına yönelik baskı ve katliamlara hız verdiği bir yıldır. İnkâr edilen, ulusal kimliğine sahip çıkma ve özgürlükleri için harekete geçen Kürt halkı, acımasız bir baskının da hedefi olmuştur. Gerilla mücadelesi karşısında etkili olamayan oligarşinin militarist güçleri, çareyi sivil halka yönelmekte bulmuş ve Kürt halkını sindirmek amacıyla baskı, işkence ve katliam uygulamalarını daha da arttırmıştır.

Oligarşinin baskı ve yasaklarla, çıkardığı yasalarla sosyalist basının sesini kesmeye çalıştığı dönemde, 1990 Nisan'ında tek sayı olarak yayınlanan Devrimci Çözüm dergisinde, Devrimci Sol, yaşanan süreci şöyle ifade eder:

"... Bu nesnel koşullarda yaşayan halkın hemen tüm kesimleri daha iyi bir yaşam için hak arayışlarına girmiştir. Denebilir ki, T.C. tarihinde bu denli hak arayışları bilinci gelişmemiştir. Ve bu bilinçlenme selinin önünü oligarşinin baskı ve terörü engelleyemiyor.

...(Türkiye Kürdistan'ında -bn) Çocukları katledilen halk cenazelerini bile alamıyor, aşağılanıyor, dipçikleniyor. Kültürel değerlerine, namusuna el uzatılıyor, sürgün ediliyor. Kısaca yaşam hakkı tanınmıyor. Kitlelere öncülük eden gücün varlığı ve eylemliliği devam ettikçe, faşizmin baskıları kendini vuran silaha dönüşür." (128)

Devrimci Sol, ulusal hareketi, Türkiye solunun özellikle Kürt sorunu karşısındaki tutumunu da aynı yazı içinde ele alır. Türkiye solu, devrimci pratiği örgütlenme ve halka önderlik etme yerine bolca laf etmekte, bir şey yapmamaktadır. Ve üstelik halkın da kuyrukçusu durumundadırlar. Sessizdir Türkiye solu. Özellikle yurtsever hareketin mücadelesine destek verme, Kürt halkı üzerindeki baskı ve sindirmeye karşı çıkma konusundadır sessizliği.

Oportünist-revizyonist bloğun aksine, Devrimci Sol'un gündeminde Kürt halkına yönelik baskıları protesto ve Kürt ulusal hareketini desteklemek vardır. Marksist-Leninist bir hareket olarak, ulusal hareketi her şeyin odağına ulusallığı yerleştirip sınıfsallıktan uzaklaşması nedeniyle eleştiren Devrimci Sol, Kürt ulusal hareketinin ulusal ve demokratik yanıyla desteklenmesi gerektiği inancındadır. Eleştirinin ancak pratikte, ulusal hareketin alternatifi sınıfsal içerikli bir hareket yaratmakla anlamını bulacağıının bilincindedir Devrimci Sol.

"M-L'ler, devrimciler, tüm ilerici ve demokratlar mevcut krizi derinleştirmek, Kürt ulusal hareketini desteklemek ve devrimci mücadeleyi yükseltmek için radikal bir mücadele hattı ortaya koymalıdır. Kürt hareketine karşı önyargılı, sübjektif yaklaşımlardan uzak durulmalıdır." (129)

Ve Devrimci Sol, yüksek sesle haykırır:

"OLİGARŞİ KÜRDİSTAN'DAN GÜVENLİK GÜÇLERİNİ ÇEKME Lİ, TÜ M DEVLET KURUMLARI FESHEDİLMELİDİR!..

KÜRT HALKININ ÖZGÜRLÜĞÜ VE KENDİNİ YÖNETME HAKKI ENGELLENEMEZ!..

KÜRDİSTAN KÜRT HALKININDIR!..

KÜRT HALKINI KATLEDENLER YARGILANMALIDIR" (130)

Devrimci Sol'un yüksek sesle haykırdığı bu slogan ve talepler aynı zamanda "KÜRDİSTAN KÜRT HALKININDIR" kampanyasının da ilanidir.

Kampanyanın amacı, bir yandan oligarşinin inkar ve baskı politikasının teşhirini yapmak, diğer yandan devrimcilerin Kürt halkının ulusal taleplerinin savunucusu olduğunu, Kürt halkının özgürlüğü için mücadele ettiğini ortaya koymak, Kürt halkının yalnız olmadığını, tüm milliyetlerden emekçi halkın örgütlü gücünün Kürt halkının yanında olduğunu göstermektir.

Bu kampanya kapsamında, Devrimci Sol, örgütlü bulunduğu tüm alan-birim ve bölgelerde ülke çapında binlerce bildiri dağıttı. Kürt halkının ulusal taleplerini ifade eden onlarca pankart asıldı ve gösteriler yapıldı.

Devrimci Sol, hesap soran tavrını da ortaya koyarak, Kürt halkının gücüne güç, sesine ses kattı. İstanbul'da aynı gün ve aynı saatte 14 bombalama eylemi gerçekleştiren Devrimci Sol, eylemleri üstlendiği "Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler" imzalı bildiride şu görüşlere yer verdi.

"Kamuoyuna

Türk halkı ve Türkiye'de yaşayan tüm azınlık halklara!..

Bugün Türkiye Kürdistan'ında bir savaş var. Bu savaşa oligarşi 'anarşi' ve 'terör' diyor.

Gerçekten öyle midir?

Savaşanlar ne istiyor?

'Biz ayrı bir ulusuz, Kürt ulusuyuz. Özgürce yaşamak, kendi kaderimizi kendimiz tayin etmek istiyoruz. Kendi dilimizi konuşmak, kendi yönetim organlarımızı oluşturmak, kendi kültürümüzü yaşatmak istiyoruz' diyorlar. Bunları istemek, TC yasalarında suçtur ve suç görüldüğü için de Kürt ulusu yasadışı mücadele ile, zor yöntemleriyle haklarını istiyor.

Baskı, zor ve asimilasyonla yok edilmeye çalışılan, özgürlüğü yasaklanan bir halkın şiddet kullanmasından daha doğal bir şey olamaz.

Kürt halkı bunun için silah kullanıyor.

Faşizm, Kürt olan herkesi 'bölücü', 'vatan haini' ilan ederek Türk ve Kürt halkını birbirine düşman etmek istemektedir.

TÜRK HALKI:

Kürt halkının özgürlüğü, aynı zamanda sizin özgürlüğünüzdür. Faşizmin tüm halkları sömürerek, hak arayışlarını zorla bastırarak işsizlik, sefalet ve ahlaki çürümeyi yaşatırken, ülkeyi emperyalizmin sömürsüne ve yönetmesine sunarken, ek olarak Kürt halkına milli bir baskı uygulamaktadır. Bu nedenle, bugün en çok ezilen halk Kürt halkıdır. Kendi özgürlükleriniz, emeğiniz, haklarınız için, ülkenin bağımsızlığı ve halk demokrasisi için mücadele ederken, faşizmin Kürt halkına yönelik baskılarına karşı çıkmalı, Kürt kardeşlerinizi desteklemeli ve Kürt halkının özgürlüğünü istemelisiniz.

BUNUN İÇİN ;

Kürt halkının özgürlük istemesi bölücülük değil, haktır.

Oligarşi, Kürdistan'dan tüm devlet güçlerini çekmeli ve Oligarşi'nin devlet kurumlarını feshetmelidir.

Kürt Halkını Katledenler Yargılanmalıdır

Kürdistan Kürt Halkınıdır... demeliyiz.

Fabrikalarda, İşyerlerinde, Okullarda, Köylerde, Her Yerde Bu Gerçeği Haykırmalı ve Aktif, Pasif Her Türlü Eylemle Kürt Halkının Özgürlük Mücadelesini Desteklemeliyiz.

Bir Ulusun Özgürlüğüne Sahip Çıkamayanlar, Onu Desteklemeyenler, Kendi Özgürlüklerine De Sahip Çıkamazlar." (131)

Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler, hem de askeri organizasyon yeni kurulmuş olduğu halde, aynı gün ve aynı saatte İstanbul'da 14 ayrı yeri bombalamış ve savaşçılar kayıp vermeksizin üslerine geri dönmüşlerdir.

Bu kampanyada, İçerenköy, Hasköy, Topkapı, Sefaköy, Dikilitaş, Halkalı, Silahtar Polis Karakolları'nın, Yenimahalle, Beşiktaş İnzibat Karakolları'nın, Küçükköy Gaziosmanpaşa Jandarma Komutanlığı'nın, Etiler Polis Okulu'nun, Kasımpaşa Ordu Evi'nin, ORPA'nın, Amerikan Bilgisayar Merkezi'nin bombalanması eylemleri gerçekleştirilmiştir. Aynı kampanya çerçevesinde halka karşı işlenen suçların temel sorumlularından ANAP'a yönelik eylemler de gerçekleştirilmiş, ANAP'ın İstanbul Ümraniye ve Küçükçekmece ilçe binaları Devrimci Sol savaşçıları tarafından basılmış ve bombalanmış, bina duvarlarına kampanya sloganları yazılmıştır.

Türkiye solunun özelde Kürt yurtsever hareketini yok sayan, gelişen ve gün geçtikçe büyüyen Kürt ulusal hareketine karşı kayıtsızlığı, sessizliği yanında Devrimci Sol'un örgütlü bulunduğu tüm alanlarda yükselttiği "Kürdistan Kürt Halkınıdır" haykırışı güçlü etkiler yarattı. Devrimci Sol'un Kürt halkıyla kurduğu köprüler yeni de değildir üstelik. Cunta dönemi odağına hapisanelerin oturduğu direniş yılları hariç, Devrimci Sol, hemen her gelişmede Kürt halkının omuz başında ve dayanışma içerisinde olmuştur. Ricat sürecinde dahi, Halepçe katliamı gibi gelişmelerde, oportünist-revizyonist blok gibi suskun ve seyreden değil, sözünü eylemiyle söyleyendir Devrimci Sol. Legal, illegal, yasal, yasadışı gösteri, pankart, bildiri, bombalama vd. eylemleriyle O, Kürt halkına güç ve moral verendir. Türkiye Kürdistanı'nın özgürleşmesini, salt Kürdistan topraklarıyla sınırlandırmayan Anadolu halklarının kurtuluşunun birleşik ve ortak bir mücadele ile başarılabileceği net ideolojik düşüncenin sonucudur bu tavır. M-L bir devrimci hareket olarak Devrimci Sol, sorumluluğunun, sınıfsal kurtuluşu gündem haline getirecek bir tavır alışın ve hedefler tespitinin anlamının bilincindedir. Pratiğine de

yön veren bu olmuştur.

Çok yönlü bir inşa faaliyetinin yoğunluğu, alt üst oluşlar, yeniden bir yapılanma, program oluşturulması, örgüt yaratma çalışmaları içerisindeyken dahi Devrimci Sol, dünyada ve ülkedeki gelişmelere karşı duyarlıdır. Gündemi sadece içe dönük faaliyet değildir Devrimci Sol'un. Örgütlenme ve mücadele, mücadele ve örgütlenme iç içeliğini bir kural, bir M-L tavır olarak kavrayışın sonucu, atılım sürecinin ana halkası olarak ortaya konulan "Süreç esas olarak silahlı savaş ekseninde gelişecektir" tespitiyle vurmaya devam edecektir. Vurulan düşmandır, düşman cephesindeki kişi ve kurumlardır. Vurdukça güç olacaktır Devrimci Sol. Hem silahlı eylemde, hem legalde, hem illegalde hem ekonomik-demokratik mücadelede vb. var olacaktır. Düşmanın deyimiyle her taşın altından Devrimci Sol çıkacaktır.

Süreci tahlilde isabet, bu tahliller ışığında politika ve taktik üretmek, sürece uygun örgütlenmeler inşa etmek, dogmalara, şablonlara, eskiyene esir olmamak gibi sayılabilecek özellikler Devrimci Sol'u büyüyen, gelişen, parti hedefine hızla koşan örgütlü-güçlü bir halk hareketi, bir öfke seli haline getirecektir. Gündemde, her cephede, Devrimci Sol vardır artık, var olmaya da devam edecektir.

1 MAYIS 1990 VE DEVRİMCİ İRADENİN ZAFERİ

1 Mayıs ülkemizde oligarşiyle emekçi halk güçlerinin çatışması ekseninde önemli olan bir yere sahip olmuş, esas yanıyla, mücadele günü olarak şekillenmiştir.

Gerek meşru-yasal bir hak olarak egemenlere kabul ettirilmesi, kalıcılaştırılması, gerekse de İstanbul Taksim Alanı'nın "1 Mayıs Alanı" olarak bilinçlere kazınması, ülkemiz sınıflar mücadelesinde bu günü özel bir yere oturtmuştur.

Tıpkı '89 1 Mayıs'ında olduğu gibi Devrimci Sol, kendisine yön veren Marksist-Leninist politik hatta devrimci direniş geleneklerine uygun olarak davranmış, 1 Mayıs 1990 öncesi faaliyetinde "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" şiarıyla hareket etmiştir. 1989 1 Mayıs'ında Devrimci Sol'un ve Devrimci Sol Güçler'in kararlı tutumu, yüzlerce yaralı, tutsağı ve şehidi pahasına yarattığı direnişle Türkiye gündemini belirlemesinin bir başka anlamı daha vardır... 1 Mayıs'ın meşruluğu, 1 Mayıs'ın, 1 Mayıs alanında kutlanmasının gerekliliği tartışmasız kılınmıştır. Öyle ki, bir-iki reformist sol anlayış dışında 1 Mayıs alanını tartışma konusu yapan da yoktur artık.

1990 1 Mayıs'ına gelinceye değin, oligarşi toplumun pek çok kesiminde bir kısmı kendiliğinden, bir kısmı ise iradi olarak gündeme gelen direniş ve hak eylemleriyle yüz yüze kalmanın ciddi sıkıntısını yaşamış, bir çare arar durumdadır. Halk muhalefeti, cunta yıllarında sıkışıp kaldığı yerden

çoktan sıyrılmıştır. Suskunluk değil haykırış, kendiliğinden de olsa ciddi de-
nebilecek bir ayağa kalkış söz konusudur. Sömürü ve zulüm çarkının dişli-
leri azgınca dönmektedir ama kimsenin zama, zulme, baskıya, keyfiyete,
sömürü ve talana tahammülü de kalmamıştır. Evet, tepkiler kendiliğinden-
dir, bu doğru. Ama görülmesi gereken tepkileri ortaya çıkaran dinamiklerin
Devrimci Sol ve onun örgütlü mücadelesinin yarattığı sonuçlar olduğudur.

Devrimci Sol'un hız alan koşusuyla aynı döneme denk düşen ve ardı
ardına gündeme gelen olaylar, hak arama eylemleri, büyük tepki ve patla-
maların ilk belirtileridir. Oligarşinin içinde bulunduğu kriz de düşünüldüğün-
de, dipten bir dalga geldiğini, hem de güçlü bir dalga geldiğini söylemek hiç
de yanlış olmayacaktır.

Neredeyse aralıksız, dur durak bilmeyen seslerdir yükselen.

Şubat 1990'da Yeniçelttek Maden Ocağı'ndaki grizu patlamasının ardın-
dan işçilerin direnişine tanık olundu. Meydana gelen bir "facia" değil, 68 iş-
çinin göz göre göre ölümüne gönderildiği bir katliamdır. Salt, Yeniçelttek'le sı-
nırlı kalmayan, o bölgeye ve sadece işçi sınıfına hapsolmuş bir direniş de
değildir.

Devrimci Sol Güçler seferber olurlar. Yeniçelttek'e bizzat giden DKÖ
temsilcilerinden bir heyet maden ocağının kapısına siyah çelenk bırakırken
birçok alanda tabutlar yakıldı, katliamı kınayan bildiriler dağıtıldı. Aynı gün
ve aynı saatte İstanbul'da 100'e yakın pankart asıldı, üniversitelerde forum-
lar düzenlendi. Yasal ve yasadışı gösteriler yanında İstanbul'da Devrimci İş-
çi Hareketi'nin önderliği ve yönlendirmesi ile tüm devrimci ve demokratlar-
ın katıldığı 35 bin belediye işçisi iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Dayanış-
ma ve direnişin içinde Türk-İş yoktu...

Yeniçelttek Maden Ocağı'nda yaşanan katliam ve ardı sıra gelişen ira-
di, iradi olmayan hareketliliklerin hemen ardından bu kez ayağa kalkan Ege
tütün üreticileridir. Kendiliğinden gelişen tütüncülerin bu protestosuna he-
men cevap verir Devrimci Sol; küçük üretici tütün köylüsüyle dayanışma
içinde olduğunu gösterir. Bildiriler, el ilanları, yasadışı gösteriler örgütlenir.

Kumkapı ve Yeniçelttek'te işçilerin sömürü ve zulüm düzenine kurban
edilmesinin peşisıra, tütün üreticilerinin açlığa, iflasa mahkum edilmesi
üzerine Devrimci Sol Güçler diğer etkinlikleri yanında, "emeğe ve emekçi-
ye saygı" mitingi yapmak istediler. Mitinge yasal izin verilmeyince, 24 Şu-
bat 1990 günü, İstanbul Sirkeci'de 1000'den fazla kişinin katıldığı bir gös-
teri düzenlendi, kampanya kapsamında da binlerce bildiri, el ilanı dağıtımı,
kahve konuşmaları, afişleme vb. etkinlikler gerçekleştirdiler.

Emperyalist tekellerin, yerli işbirlikçileriyle el ele vererek sıradan olay-
lar haline getirmek istediği keyfi zamlara karşı bu kez Cola boykotudur gün-
demde olan.

İşçisiyle, köylüsüyle, gençliği, küçük üreticisi, esnafı, memuru ile tüm

bir halkın sömürüye, dizginsiz kar hırsına, haksız ve gayrı-meşru kazancına baskıya ve zora tahammülü yoktur. Boykotların, direnişlerin gündemi kapladığı bir süreçtir bu. Devrimci Sol, oluşan tepkilerin oligarşinin potasına değil, devrimin potasına akması için, halkın kendiliğinden eylemlerini örgütlü hale getirebilmek için yoğun bir faaliyet içindedir. Halkın güncel sorunlarına, taleplerine kayıtsız kalmadan, yaratıcı eylem ve örgüt biçimleri oluşturma çabası içinde olunur.

1 Mayıs 1990'a doğru evrilen günlerde Devrimci Sol, bu gerçeklerin bilincinde olarak politikasını belirledi. '89 1 Mayıs'ında şehit edilen Mehmet Akif Dalcı'nın bayrağını, taşlarını ellerinde taşıyan binlerce Mehmet'le 1 Mayıs Alanı zorlanacaktır. 1 Mayıs Alanı'nı zorlama kararlılığının, o süreçte yaratacağı sonuçlar önemlidir Devrimci Sol için.

Oligarşi tüm silahlarını devreye sokmuş, özellikle de Türk-İş aracılığıyla 1 Mayıs'ı salonlara hapsetme, 1 Mayıs'ın içini boşaltma çabaları içerisinde. Burjuva basın yoluyla tüm toplumsal kesimlere verilen mesajlar ise kasıtlıdır... "1 Mayıs'ta ateş açılacak", "kurt köpekleriyle saldırılacak" vb. vb. Bütün politika ve propagandaların odağında, oligarşinin kitleleri pasifize etme, sindirme planı vardır.

Devrimci Sol ve Devrimci Sol Güçler açısından oligarşinin bu çabaları boşunadır. Ama bir kısım sol çevreler ve sendikacılar polisin 1 Mayıs'tan birkaç gün önce yaptığı operasyonlardan sonra, tam bir kaypak tutum içine girdiler. Alelacele, "Sendikalar Platformu" denilen uyduruk bir isimle, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na çıkmayacaklarını açıkladılar. "Üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını" söylüyorlardı. Özü itibarıyla yapılan tam bir eylem kırıcılığıdır. Birilerini pasifize etme konusunda başarılı olmuştur oligarşi. 22 sendika başkanı 18 Nisan'da Taksim Alanı için başvuru yaptığı halde, kamuoyuna "illa da Taksim demiyoruz" diyerek sesleniyorlardı.

İstanbul, 1 Mayıs'a yaklaşan günlerde adeta bir düşman işgali altındadır. Ve İstanbul, belki de tarihinin gördüğü en büyük gözaltılardan birini yaşamaktadır. Yaklaşık 4 bin insan toplanır sokaktan. Kar etmez... Binlerce insan, işgal altındaki İstanbul sokaklarından 1 Mayıs Alanı'na doğru akmakta tereddüt dahi etmedi. Barikatları aşan yüzlerce insana ateş açacak denli çaresiz ve zavallıdır düşman. Bir gencecik kıızı, hem de arkadan kurşunlayacak denli aciz... Katil ve korkak yüzleri tüm dünyanın gözleri önündedir şimdi.

1 Mayıs 1990'da yaşananlar bir devrimci kararlılık gösterisidir ve devrimci iradenin zaferidir. 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı'nda kutlanması gerektiği bilinçlere kazınmıştır. İflas eden oligarşinin sindirme politikasıdır. Kazanan ise, onca engele, önleme, yasağa, baskı ve gözdağına, işgale, üzerlerine doğrultulup ateşlenmiş silahlara, polis barikatlarını aşarak kortej oluşturacak yere ulaşamamasına rağmen, Unkapanı'nda, Kasımpaşa'da pankartla-

rını açan, Pera Palas çevresinde gruplar halinde polisle çatışarak yürüyen, silaha taşla meydan okuyan Devrimci Sol Güçler'dir. Sorunun pratik açıdan önemli olan noktası da burasıdır.

1990'da, Demirel'den İnönü'ye, İnönü'den Koç'a kadar burjuvazinin sözcülerine "1 Mayıs yasallaşmalıdır" dedirten, 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda kutlama kararı ve binlerce insanın bu kararı uygulamadaki kararlılığıdır. Oportünizmin bir kesimi, olayın politik yanını kavrayamamanın sığılığı ve kendi beklentilerinin gerçekleşmemesinin sıkıntısıyla, "1 Mayıs'ta bir şey yapamadık", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı diyenler bir şey yapamadı" diyorlardı.

1 Mayıs 1990'da sadece İstanbul'da değil, tüm Anadolu'da yaşananlar ise solun söylemek istediğinin çok çok ötesindedir.

İstanbul dışında da 1 Mayıs, başta Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Kocaeli olmak üzere birçok şehirde kutlandı. Bazı yerlerde Devrimci Sol tek başına gösteriler düzenledi. Bazı şehirlerde ise diğer devrimci-demokrat güçlerle ortak gösteriler düzenlendi. 1 Mayıs, sadece İstanbul'da değil, Anadolu'nun pek çok yerinde coşkulu gösterilerle kutlandı. Polis saldırılarıyla da karşılaşılan bazı yerlerde, saldırıya karşı direnişe geçildi. 1 Mayıs, yıllar sonra, Devrimci Sol'un kararlı tutumu ve iradesi sayesinde sokaklara taşınıyordu.

Binlerce işçinin ve emekçinin 1 Mayıs Alanı'na çıkma kararlılığı ve politik kazanımlarıyla birlikte Devrimci Sol için, içi boş tartışmalarla geçirecek zaman değildir. Gündem, onun için, yeni direnişler örgütlemek, halkın mücadelesini daha da radikalileştirmek, çok değil bir yıl sonra emperyalist savaş ve Zonguldak maden işçilerinin grevleri dönemi başat gündem olacak Genel Grevdir. Devrimci Sol'un demagogilerle, spekülâtif haberlerle, ne idüğü belirsiz, teorik tartışmalarla ve sözde süreç tahlili, sözde politika ve taktiklerle enerji harcama lüksü de yoktur. Emekçi halkın tüm kesimlerinin hak arama, hakkını mücadele ederek kazanma bilincini geliştirmek, örgütlü, güçlü bir devrimci hareket haline gelmek, hızlı koşu ile parti hedefine ulaşmak görevi vardır önünde. Tüm kadrolarına seslenir Devrimci Sol önderliği; "Halkların Umudu Olmak Ellerimizdedir". . .

Oportünist-reformist sol gibi mücadelenin sığ sularında kulaç atmaya-caktır Devrimci Sol. Çünkü onun açık denizlere açılma cüreti de, cesareti de vardır. Devrimci Sol'un köklü bir tarihi, cüretkarlık ve uzlaşmazlığın damgasını vurduğu bir geçmişi vardır. Halk hareketi olarak halkın derinliklerine inilecek, mücadele halkın örgütlü mücadelesiyle bütünleştirilecek ve "öfke seli" yoluna hızla devam edecektir.

“ÖZGÜRLÜK ELLERİMİZDEDİR” FİRAR DİLEKÇESİ OKUYAN GİDİYOR

Tarih 25 Mayıs 1990...

Düşman şaşkın... Düşman aciz ve çaresiz!..

“Kaçacaklar, isim isim belliydi”, “Fırar hazırlığı içindeydiler”, “Nasıl kaçıyorlar akıl sır ermiyor”, “Sanki yer yarılıp yerin içine girmişler”... Oligarşinin halet-i ruhiyesi hiç de iyi değil. Devrimci inanç, irade, beceri ve yaratıcılık karşısında bir kez daha yenilgiyi tadıyor düşman.

Oligarşinin zindan duvarlarını ardı ardına aşan Devrimci Sol önder ve savaşçıların yarattığı şoku, daha üzerinden atamayan düşman, bu kez Sağmalcılar Hapishanesi’nden özgürlüğe koşan 5 devrimci tutsağın şokunu yaşamaktadır.

Bu özgürlük eyleminde “kaçanlar” arasında, bir önceki firarların dilekçesini, Devrimci Sol Ana Davası’nın görüldüğü Metris Baştabya Spor Salonu’nda mahkemeye okuyan A. Tayfun Özkök de vardır.

“Ve buradan bir kez daha ant içiyoruz ki, yapılan hiçbir şey karşılıksız kalmayacak. Türkiye halklarına karşı işlenen tüm suçların hesabı sorulacaktır; ant içiyoruz ki, elini devrimci kanına bulayan tüm katiller yedi kat yerin dibine de girseler çıkarılıp devrimci adalete teslim edileceklerdir; ant içiyoruz ki, biz Devrimci Sol savaşçıları mutlaka ama mutlaka zaferle sonuçlanacak olan Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinde kanımızın son damlasına kadar çarpışacağız; ant içiyoruz ki, sınıfsız toplumu kurana kadar bileğimizin gücü, yüreğimizin ateşiyle en ağır yüklerin altına girmekten kaçınmayacağız. Ve tüm bu sözlerimiz yerine gelene kadar son sözümüz olmayacak.

KAHROLSUN OLİGARŞİ,

Biz konuşmaya devam edeceğiz ama siz buyrun bu davadaki son sözlerinizi söyleyin.” (132)

Devrimci Sol savaşçılarından Aslan Tayfun Özkök, İbrahim Erdoğan, daha sonra darbeci olacak A. Şener Yıldırım ve Ali Kırlangıç ile TKP-ML önderlerinden Baba Erdoğan’ın 25 Mayıs 1990 tarihinde gerçekleştirdiği özgürlük eylemi, bu sözlerin bir kez daha haykırıldığının ve teyit edildiğinin işaretidir aynı zamanda.

Burjuva basın feveran etmektedir...

“Fırar film gibi”, “Fırarilerin sadece kaçtığı biliniyor”, “Büyük fırarın esrarı hala çözülemedi”... Attıkları bu vb. manşetlerle adeta kendi iktidarlarını aşağılayan burjuva basın sözlerine, feryatlarına devam etmektedir; “Cezaevleri kevgir gibi”, “(Hani -bn) bu cezaevinden kimse kaçamaz” dı... vb. vb. nasıl anlayacak, nasıl bulacaklardı onları?.. Umutsuzdular. Yeniden ateş ortasında, halkın bağrında savaş ve zafer naralarını haykırmaya devam ede-

cek Devrimci Sol önder ve savaşılarını bulamayacak, rezil, rüsva olacaklardır.

Özgürlük eylemi sonrası Devrimci Sol yaptığı açıklamada emekçi halka şöyle seslenir:

“Halkımıza,

Devrimci Sol savaşçıları ve önderleri, oligarşinin tüm tedbirleri ve gözdağına karşın birer, ikişer ve grup olarak zindanları yarıp çıkıyor, çıkacaklar.

Oligarşinin zora ve işkenceye dayalı politikası karşısında, yıllarca süren evrensel boyutlarda direniş örnekleri gösteren Devrimci Sol savaşçılarının, özgürlük için, bağımsızlık ve sosyalizm için sürdürdüğü mücadeleyi hiçbir güç engelleyemez.

Devrimci Sol savaşçıların, onbinlerce devrimci yurtseverin, oligarşinin faşist yasalarından ve mahkemelerinden beklediği bir şey yoktur. Devrimcilerin oligarşinin yargısını reddetmeleri, tutsaklığı kabul etmemeleri ve özgürlüklerini kendi elleriyle sağlamaları meşrudur.

Örgütümüz savaşçıları sıcak mücadeleye katmak ve özgürleştirmek için bundan sonra da elinden geleni yapacaktır.

Devrimci irade tüm iradelerden üstündür. Bu üstünlük sonucudur ki, ‘olmaz’ denilen koşullarda firar eylemleri gerçekleştirilmiştir.

Son özgürlük eylemimizle Devrimci Sol savaşçılarından Aslan Tayfun Özkök, Aslan Şener Yıldırım, İbrahim Erdoğan, Ali Kırlangıç ve yurtsever devrimci örgüt TKP-ML TİKKO önderlerinden Baba Erdoğan özgürlüklerini kazanmışlardır.

Eylem cezaevindeki hiçbir personelin yardımı ve işbirliği olmadan tamamlanmıştır. Ve tamamen örgütümüzün ve yoldaşlarımızın çaba, olanak ve yaratıcılıkları ile gerçekleştirilmiştir.

YAŞASIN YOLDAŞLARIMIZIN ÖZGÜRLÜK EYLEMİ!

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!” (133)

Sağmalcılar Hapishanesi’nden 8 ay içerisinde gerçekleşen bu üçüncü firarın ardından hem Devrimci Sol saflarında hem de bir bütün olarak emekçi halkta büyük bir moral güç oluşmuştur. Ve Devrimci Sol özgürlük eylemlerinin yaratmış olduğu prestij ve beklentilerin bilincindedir. Kararlıdır. Başarmak için kararlı olmaktan başka yol yoktur. Özgürlük eylemlerinin de gösterdiği gibi, yaratıcılık, çaba ve irade gücünün birleştiği yerde “olmaz” diye bir şey yoktur. Devrimci Sol önderliği ısrarı, kararlılığı, ne istediğini bilen M-L politik tutumu, cüreti ve cesareti ile “olmaz”ları bir bir aşacak, Devrimci Sol giderek temposunu hızlandıracaktır.

OLİGARŞİNİN BÜYÜYEN KORKUSU; "GÜÇLÜ DEVLET" İMAJI GİTTİKÇE SARSILIYOR

Devrimci adalet anlayışını geliştirmek ve yaymak temel perspektifi ile silahlı faaliyetine yön veren Devrimci Sol, sömürü ve zulüm saltanatının sahiplerinden hesap sorulması, yaptıkları zulmün unutulmayıp hesabının sorulacağına dostta da düşmana da gösterilmesi yönündeki eylemlerine aynı süreçte hız verdi. Karşı-devrim saflarında tam bir korku ve panik havası yaratacak, emekçi halka ise güvenebileceği, "benim" deyip sahip çıkacağı bir araç da verilmiş oldu. Evet, halkın da adaleti vardır şimdi gündemde. Hedeflerinin netliği ile başarıyla yaşama geçirilmesiyle güçlü etkiler yaratan silahlı cezalandırma eylemleri, "Devrimci Sol hesap sorar" bilincinin, anlayışının oluşmasını sağlayacaktır.

Devrimci Sol, "karşı-devrim saflarında çözülme sağlamak, sınıfsal saflaşmayı derinleştirmek, yani siyasal iktidarın gücünü yıpratmak ve egemen sınıf bloğunu siyasi tecrite uğratmak silahlı eylem çizgimizin dayandığı 'Devrimci Adalet' halkasına sıkı sıkıya sarılmaktan ve giderek -misilleme- her alana yaymaktan geçiyor" tespitini yaparak sürece yön vermeye başladı.

12 EYLÜL'ÜN SUÇLULARI HESAP VERİYOR

Yeni sürecin bir anlamda "ilk kurşun"u sayılan polis Kazım Çakmakçı'nın cezalandırılması ve M. Akif Dalcı'nın katledilmesinin hesabının sorulmasının ardından, '84 Ölüm Orucu Direnişçilerini Anma Kampanyası'nda, o dönemin Sıkıyönetim Adli Müşaviri Emekli Albay Durmuş Akşen'in cezalandırılması eylemi geldi.

1982'de İstanbul 3 No'lu Sıkıyönetim Mahkemesi'nde yaklaşık yedi ay kıdemli albay olarak çalışan ve 1982 Eylül'ünden 1986 Eylül'üne kadar da 4 yıl boyunca 1. Ordu ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Adli Müşavirliği yapan Durmuş Akşen, hapishanelerdeki faşist uygulamaların birinci dereceden sorumlusuydu.

Suçu sabit bir halk düşmanıdır Durmuş Akşen. Görev yaptığı dönem uyguladığı faşist yaptırımların tanığı sadece devrimci tutsaklar da olmamıştır. Uyguladığı zulmün tanığı olan, aynı zamanda tutsak aileleridir. "Evlatlarımız Onurumuzdur" diyen, tek bir yaprağın dahi kımıldamadığı dönemde toplumun adeta sesi olan, cuntaya, uygulamalarına kendi cephelerinden tavır alan tutsak aileleri tanır Durmuş Akşen'i. Hapishanelerin kapıları önünde acımasızca anaları coplatacak tescilli bir halk düşmanı, bir faşisttir.

Tarih 12 Haziran 1990... Saat 14.45... Eski adli müşavir, avukatlık bürosunda her zamanki işleriyle uğraşırken kapı açılıyor. İçeriye giren Devrimci

Sol SDB savaşçılardır. Durmuş Akşen'e bir kağıt uzatılır ve halk düşmanı korku içinde okur kağıttaki yazıyı, "12 Eylül'ün hesabı sorulacak, Devrimci Sol."

Devrimci Sol, eylem sonrası kamuoyuna yaptığı açıklamada Durmuş Akşen'in suçlarını bir bir sıralar...

Yıl 1984'dür ve düşman cephesinin başında Durmuş Akşen vardır. İstanbul'daki tüm hapishanelerde devrimci ve yurtsever tutsakları sindirmek, düşüncelerinden, inançlarından soyundurmak için oluşturulan plan, program ve taktiklerin başında İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı ile koordine halinde Durmuş Akşen vardır. Planlayan, programlayan ve uygulamaya geçiren Durmuş Akşen'dir. İstanbul'daki tüm hapishanelerin adeta birer Nazi kampına çevrildiği hiçbir hakkın hukukun tanınmadığı dönemde, Devrimci Sol ve TİKB tarafından başlatılan ve 75 gün süren Ölüm Orucu'nda tutsaklardan Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Fatih Öktülmüş ve Hasan Telci şehit düştüler.

"Dört yoldaşımızın yaşamını yitirmesinin birinci dereceden sorumlularından biri, o dönem İstanbul cezaevlerinden sorumlu, sıkıyönetim kararlarının uygulamacısı ve organizatörü Durmuş Akşen'dir.

Durmuş Akşen, devrimci ve yurtseverlere karşı işlediği cinayetlerden, işkencelerden ve insanlık dışı uygulamalardan dolayı örgütümüz tarafından yargılandı ve ölüme mahkum edildi.

HALK DÜŞMANLARI CEZASIZ KALMAYACAK!

ŞEHİTLERİMİZİN KANI YERDE KALMAYACAK!

KAHROLSUN FAŞİZM!" (134)

Korkuya kapılan ve cezalandırma eyleminden rahatsız olan sadece tessilli faşistler değildir ne yazık ki: Rahatsız olanların başında küçük burjuvazi ve "aydın"lar vardır. Uğur Mumcu, 16 Haziran 1990 tarihli köşe yazısında, devrimcilerin adalet anlayışını karalıyor, Akşen'i aklamaya çalışıyordu. Durmuş Akşen'in cezalandırılmasından duyulan rahatsızlığın önde gelen sözcüsü de, İstanbul Barosu Başkanı Turgut Kazan'dı. Kazan ve onun gibi statülerinin bozulmasını istemeyenler, Akşen'in öldürülmesini kınıyor ve gazetelere başsağlığı mesajları veriyorlardı.

Yıllarca sıkıyönetim adli müşavirliği kariyeriyle devrimci tutsaklara yönelik operasyonları, işkenceleri yöneten, uygulatan bir işkenceci halk düşmanıdır savunulan. Emekli olduktan sonra avukatlık bürosu açmış, İstanbul Barosu'na 14331 sicil sayısında kayıtlı Durmuş Akşen'i "aziz meslektaşı" olarak kamuoyuna duyurur Kazan. Savunulan bir avukat değildir. İnsanların yargılanmasını, ceza almasını sağlayan, davalarda savunma haklarını gasp eden biri, hangi nitelikleriyle "avukat" sayılabilirdi ki?!.. Sorunun özü, söz-

de aydınların, silahlı mücadeleye ve gerçek adalete karşı olmalarından başka bir şey değildir. Çünkü silahlı mücadele, onların uyum sağladıkları ve yer edindikleri düzeni sarsıyordu.

Devrimci Sol davası tutsakları İstanbul Barosu Başkanı'na yazdıkları "açık mektup"la Turgut Kazan'ın tavrını değerlendirip teşhir ettiler.

"...İşkencecilerle, 12 Eylül generalleriyle aynı safta yer alarak demokrat olunmaz Sayın Kazan. Eğer demokrat biri olmak iddiasındaysanız, bir işkencecinin cezalandırılması sizi rahatsız etmemelidir. Eğer adaleti savunan biriyse, halkın adaletinin uygulanmasından rahatsızlık duymamalısınız.

Ve son olarak, ne kadar üzülseniz üzülmün, bilmeniz gerekir ki, hak edenler hak ettikleri cezaya çarptırılacaklardır: Rüzgar ekenler fırtına biçeceklerdir. Çaresiz!" (135)

Tutsakların sesine aynı günlerde sesini katan ve tavrından dolayı Turgut Kazan'ı protesto ve teşhir eden bu kez devrimci mücadelede avukatlardı. "Durmuş Akşen'e sahip çıkmak onun temsil ettiği 12 Eylül ideolojisi ve uygulamalarına destek vermek anlamına gelir objektif olarak" diyen Devrimci Mücadelede Avukatlar, Kazan'ı hem protesto ettiler hem de tavrının bir açıklamasını kamuoyuna yapmasını istediler.

Savaş, her zaman olduğu gibi, safları netleştiriyordu. Silahlı eylemlerin yaygınlaşması küçük burjuvaziye yerinden adeta sıçratıyor, rahatlarının bozulacağı kaygısı onları, "sosyalist" etiketini bir yana bırakıp gerçek yüzünü ortaya sermeye zorluyordu.

"HALK DÜŞMANI KURULUŞLARI CEZALANDIRACAĞIZ"

Ölüm Orucu şehitlerini anma kampanyası devam ediyordu. Devrimci Sol halk düşmanı kişi ve kuruluşlara yönelik hesap sorma eylemlerine çok geçmeden bir yenisini ekledi. CIA tarafından finanse edilen ve devrimci-yurtsever tutsakların rehabilitasyonları için, onları "kobay" gibi kullanmaya çalışan HZİ Vakfı Gayrettepe Polikliniği Devrimci Sol savaşçıları tarafından basılarak, bombalanıp tahrip edildi.

HZİ Vakfı, cunta işbirlikçisi bir halk düşmanı kuruluştur. Bu dönemde hapishanelerdeki devrimci tutsaklara yönelik baskı ve sindirme planına adeta akıl hocalığı yapan HZİ Vakfı, emperyalist tekeller hesabına kobay olarak insanları kullanmış ve CIA tarafından finanse edilmiştir.

1971 yılında kurulan ve başında CIA beslemesi Turan İtil'in (Prof. Dr.) bulunduğu HZİ Vakfı görevi uluslararası ilaç tekellerinin ürettiği psikotrop ilaçların insanlar üzerinde denenmesini içeren projeleri ülkemizde uygulamaktı. Başka ülkelerde de gündeme gelen bu projeleri CIA finanse ediyordu.

HZİ Vakfı'nın bombalanmasının ardından eylem yerine baskınla ilgili bıraktığı bildiride Devrimci Sol, vakfın suçlarını şöyle anlatır:

"HZİ Vakfı, ülkemiz insanlarını kobay olarak kullandı. Vakfın hizmetindeki doktorlar zorla ya da parayla kandırarak, pek çok insana sağlığa zararlı ilaçlar verdi, onlar üzerinde deneyler yaptı. Mengele artığı bu doktorların yönetiminde çalışan HZİ Vakfı ülkemiz insanının sağlığına hiçbir değer vermediği gibi, birçok insanın aldığı ilaçların etkisiyle sağlığını yitirmesine, sakat kalmasına neden oldu.

12 Eylül sonrası, cunta generalleriyle anlaşarak, aynı deneyleri siyasi tutuklular üzerinde de uyguladılar. Metris, Mamak, Sultanahmet, Erzurum vb. cezaevlerinde tutuklulara zorla iğne yapma, hap içirme gibi yollara başvurdular. Sözde, devrimcilerin psikopat kişiliğe sahip insanlar olduğu ispatlanacak ve nasıl 'rehabilite' edilecekleri 'bilimsel' olarak ortaya konacaktı.

TURAN İTİL bu konuda 12 Eylül cuntasına akıl hocalığı yaptı. (...) Başkanı olduğu vakfın öncülüğünde düzenlenen 'Teröristlerin Rehabilitasyonu' sempozyumuna cezaevleri müdürleri ve üst düzey görevlilerini çağırdı ve onlara tutsakları sindirme taktikleri konusunda yol gösterdi, CIA'nın deneylerini aktardı. Bu sempozyuma CIA İstasyon şefi Paul HANZE de katıldı." (136)

HZİ Vakfı Mengele artığı doktorların halka karşı oluşturduğu bir suç örgütü, halk düşmanı bir kuruluştur. Ve noktayı koyar Devrimci Sol, "Halk Düşmanı Kuruluşları Cezalandıracağız!.. Devrimciler Tekellerin Kobayı Değildir:.."

HALK HAINLERİ

Devrimci Sol'un cesaret ve kararlılıkla sürdürdüğü savaşın gelişimi yönünde daha henüz ilk adımları atılmaya başlandığı halde, halkın örgütlü gücüyle bütünleşmiş devrimci şiddetin sarsıcı etkileri de görülmeye başlanmıştır. Toplumsal muhalefetin vahşice bastırıldığı koşullarda kraldan çok kralcı olan ve devrimcilere, emekçi halka her türlü baskıyı, işkenceyi reva gören halk düşmanları, çok savunur oldukları devletlerinden şimdi yakınır durumundadırlar. Serzeniş, yalvarma, şikayet vb. birbirini izlemektedir. Halka zulmetmekten başka bir meşgaleleri olmayan bu 12 Eylül maşaları ne kadar yakınsa azdır aslında. Çok güçlü devletleri kendilerini kullanıp kirli bir peçete, bir lağım pisliği olarak atmıştır bir kenara.

Hele birileri, hiç ummadıkları bir anda karşılarında çıkıp yaptıklarının ve suçlarının hesabını sormaya başladığında feryat figan etmektedirler. Korku kaplamıştır yüreklerini. Yüksek sesle dert yanmaktadırlar... "Devlet sahip çıkmıyor bize!"

Çıkamaz elbette. Ve sömürücülerin, zulmedenlerin bu tavrı yeni de değildir. Osmanlı'dan bugünlere, egemenler için önemli olan her zaman sömürü düzeninin bekası olmuştur, kişilerin değil. Kendine, gönüllü ya da baskı ve gözdağı yoluyla kullanacak adamlar bulurlar ve hizmet ettikleri sürece sözde önemlidirler. Ama devlet için değişmez bir nitelikleri vardır; uşaktırlar. 12 Eylül böyle binlercesini kullanmadı mı?.. Kullanıp kullanıp attı bir kenara. Yazık ki, düşünmediler; her gecenin bir sabahı olduğunu ve halkın hainleri, halk düşmanlarını asla bağışlamayacağını. "Bizim de günümüz gelecek" diyen Devrimci Sol nezdinde, korkularını büyüten halkın adaletidir. Çabaları, gizlenmeleri, tip değişiklikleri nafi'dir. Hesap vereceklerdir.

12 Eylül karabasanı döneminde, oligarşi, cuntanın zindanlarındaki direnişi kırmak istiyordu. Amaçlarına ulaşmak için en aşağılık yöntemleri denediler. Her türlü baskı, işkencenin yanında, çıkarılan "pişmanlık yasası" ile tutsaklar devrimci kimliklerini, onurlarını satmaya, af dilenmeye zorlandılar. Başarmak istediğini başaramadı, direnişleri kıramadı düşman belki ama zora dayanamayan, kendi bencil duyguları ve yaşam kaygısıyla inançlarından soyunan, onursuzlaşan, rezilleşen, saf değiştirip düşmanlaşanlar da oldu.

Pişmanlık yasasından faydalanıp itirafçılığı, hainliği seçenlerin akibetinin ne olacağı bilinmez de değildir. Daha 1985'te Devrimci Sol Davası tutsakları cunta mahkemelerine sundukları 19 Ağustos 1985 tarihli dilekçelerinde dosta, düşmana gerçekleri ifade ederler:

"... Hainleri hiçbir şey kurtaramayacak. Bu ülkenin hakim sınıfları başbakanlarını, bakanlarını, milletvekillerini bile koruyamadı, hainleri hiç koruyamaz.

Tüm hainler, destekleyicileri, teşvikçileri ve yönlendiricileriyle beraber layık oldukları cezayı bulacaklardır. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Zaten tarihte eceli ile ölen hain parmakla gösterilebilecek kadar azdır.

Devrimci Sol, ihanet edip arkadaşlarını katlettiren, işkence yaptırarak, halkı tedirgin edip yığınlağı geliştiren tüm hain ve muhbirleri şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da cezasız bırakmayacaktır. Bunu ne kanunlar ne estetik ameliyatları ne kimlik değiştirmeleri ne de oligarşinin gücü engellemeyecektir." (137)

1985 yılının üzerinden 5 yıl geçmiştir ve Devrimci Sol, bu sözü vermesinin sorumluluğuyla gerçekleştirdiği eylemle itirafçı hainlerin halkın içinde rahat dolaşamayacaklarını gösterdi.

Cezalandırılan itirafçı Adem Demirci'dir. Cunta dönemi MLSPB Davasından yargılanmış, hapishanede pişmanlık yasasından yararlanmış, örgütüne ve halka zarar vermiş itirafçı bir haindir Adem Demirci. Tahliye olduktan sonra rahatça yaşayabileceğini, polisle işbirliği içinde halka karşı işlediği suçlara devam edebileceğini sanıyordu. Ve halkın adaletinin namlularıyla karşılaşınca kadar böyle düşünse de o an yanıldığını anladı. Ama artık çok

geçtir Adem Demirci için. Tarih hükmünü vermiştir bir kez...

Tahliye olalı sadece 9 ay olmuştur. Eyüp Kartaltepe Kültür Sokakta'ki Çardak Pastanesi'nde Devrimci Sol savaşıları tarafından tek kurşunla cezalandırılır Adem Demirci. Eylemin ertesi günü burjuva basın Adem Demirci'nin suçlarını anlatan haberlerle cezalandırmayı duyurdular. Adem Demirci'nin cezalandırılmasını üstlenen Devrimci Sol'un gazetelere söylediği sözlerdeki mesaj nettir:

"İtirafçı hainler nereye giderse gitsinler, hangi kimliğe bürünürse bürünsünler cezasız kalmayacaktır."

Adem Demirci'nin cezalandırılmasıyla, Devrimci Sol, hangi devrimci örgütten olursa olsun hainleşen, halka ihanet eden herkesi hedef alacağını ve affetmeyeceğini dost da düşmana da göstermiştir. Devrimci Sol'un hainlere karşı tavrını sadece kendi örgütsel yapısıyla da sınırlamadığının yeni bir örneği olmuştur. Bu eylem aynı zamanda Devrimci Sol'un sözüyle pratiği arasındaki uyumu somutlaması yanıyla önemlidir.

FAŞİZMİN ÖNÜNDE DİZ ÇÖKENLER DEVRİMCİLERE KURŞUN SIKIYOR

Devrimci Sol'un örgütlü bir devrimci güç, bir halk hareketi olarak gelişimini içine sindiremeyen sadece düşman değildir. Tarihsel olarak kökleri olan bir "hazımsızlık" hastalığına yakalanan ve bu nedenle dönem dönem dengeleri bozulan bir çevre vardır... Devrimci Yol. Varlığı yokluğu belli olmayan, örgüt olarak on yıldır esamesi dahi okunmayan, hiçbir varlık gösteremediği gibi, her gün bölünüp parçalanan Devrimci Yol... İçinden sivil toplumcular, yeşiller çıkaran ve şekilsizleşen bir DY...

12 Eylül'ün üzerinden on yıl geçmiştir. Ama hatalarını, zaaflarını Türkiye halklarına, kendi taraftarlarına açıklama yerine DY'nin seçtiği yol özeleştirme yapmak olmamış, aksine taraftarlarını Devrimci Sol'a karşı kemikleştirme ve provokatif tavırlar içinde olma tutumundan hiç vazgeçmemiştir. Hatırlanır, kendi arkadaşları Aydın Erol'u öldürdüğünde, bunu Devrimci Sol'a yıkmaya çalışan yine Devrimci Yol'dur. Ne yazık ki(!) kendi arkadaşlarını öldüren DY'li tüm gerçeği açıklamıştır. Bunlara rağmen DY'de değişen hiçbir şey yoktur.

12 Eylül'ün hemen ardından örgütsüzlüğe, dağınıklığa, yılgınlığa ve pasifizme mahkum olan DY, hala dağınık ve ne idüğü belirsiz bir "çevre" oluşunun sıkıntısı içindedir. Cunta yıllarında terk edilen, işkencehanelerde, hapishanelerde, cunta mahkemelerinde ve diğer alanlarda soyunulan kimlik, Devrimci Sol'un silahlı-örgütlü bir güç olarak büyüüp gelişmesiyle şimdi DY'ye her an vuran bir şamar haline gelmiştir. Hazımsız ve bir o kadar da hırçındırlar. Artık tek silahları vardır; yalan, demagoji, spekülasyon... Ve pro-

vokatif tavırlar.

Tarih 16 Haziran 1990... Yer, Gaziosmanpaşa. Kendisine DY'liyim diyen bir serseri grubun elindeki silah şimdi provokasyondur.

Bir süredir Gaziosmanpaşa ve çevresinde "Devrimci Sol bölündü, parçalandı. Şunlar şunlar ayrı" vb. sözlerle, Devrimci Sol hakkında yalana, spekülasyona dayalı haberler yayan ve kendisini "DY'liyim" diyen bir kişiyle görüşmeye gider Devrimci Sol Güçler. Amaçlanan uyardır. Yalan üretmemesi, sol içi olumsuzluklar yaratmaması istenecek ve özeleştiriyeye davet edilecekti. Kaldığı evin kapısı çalınır ve uygun bir dille uyarılıp, özeleştiriyeye davet edilir. DY'linin tavrında hiçbir değişiklik yoktur. Aksine tahrik edici bir üslupla konuşmaya başlar:

"Devrimci Sol da kim ki, siz serserisiniz, ben size özeleştiriyeyi vermem. Hürriyet gazetesi de yazıyor, git oku."

Devrimci bir tartışmaya davet edilen DY'li bu kez küfretmeye, hakarete devam ederek saldırganlaşıyor. Ama bunlar da yetmiyor DY'liye ve içeriye sesleniyor... "Silahları, baltayı getirin". Ve içeriden çıkan 5 kişi falçata ve bıçaklarla saldırıyorlar. 4 Devrimci Solcu değişik yerlerinden yaralanıyor. Darbeler ağırdır ve cana kastedilmiştir. Devrimci kanına susamış, ayyaş, lümpen bir serseri güruh, buna rağmen yapmamaları konusunda uyarılıyor ama devrimci kanı dökmeleri engellenemiyor. Devrimci Solcular'dan birisi kalp üzerinden, boyun ve sırtından ağır yaralar alıyor. Bir diğeri karnından yaralanıyor, 30 dikiş atılarak tedavi altına alınıyor. Diğerleri ise falçata ve bıçak yaralarıyla değişik yerlerinden yaralanıyorlar. Devrimci Sol, günlerce Devrimci Yol'dan bir açıklama yapmasını, devrimci kanı dökmekle ne demek olduğunun izahını yapmasını beklediysen de DY yavuz hırsız rolündedir. Spekülasyona, yalana devam ederler. Yaratmak istediklerinin bir provokasyon zemini olduğu anlaşılmaktadır. Ve Devrimci Sol bu zemine düşmeden saldırganlığa tavır alır.

4 Devrimci Solcu'yu yaralayan ve devrimci kanı akıtan DY'liler olması- na rağmen Devrimci Sol'u saldırgan olarak göstermeye çalıştılar. Devrimci Sol ise aldığı tavrıyla DY'yi özeleştiriyeyi vermeye zorladı. Provokatörlerin, devrimci kanı akıtanların hesap vermesi gerektiğini savundu. Bu tavrın özünde saldırganlık ve fiili çatışmayı derinleştirmek değil, saldırganları teşhir etmek ve yer yer hesap sormak vardır.

Aynı süreçte oportünist-revizyonist blok, sol içi çatışmalar konusunda kendi kirli tarihlerini unutmuşçasına, anti-Devrimci Solculuk temelinde DY'ye arkaymış, DY'yi özeleştiriyeye zorlayan bir devrimci tavır içerisinde olmamışlardır. Yaptıkları "tarafsızlık" kılıfı altında sözde hakemliğe soyunmaktadır. Oysa DY'nin provokatif tavırlarına prim vermektedirler. Ve gerginliğin sürdüğü günlerde bu kez yeni bir olay daha gündeme gelir.

24 Haziran 1990 günü Kocasınan Halkevi'nde bundan iki gün sonra da

Üsküdar Halkevi'nde silahla ateş eden, bıçak, falçata ve sopa kullanarak saldıran yine DY'lilerdir. Gözleri dönmüş, adeta çeteler gibi saldırmaktadırlar. Korkak, devrimci ahlak ve düşünceden yoksundurlar.

Buna rağmen sorumlu davranır Devrimci Solcular. Israrla kavgaya değil tartışmaya geldiklerini vurgulamaya ve üstün durumda olmalarına rağmen tahrikleri boşa çıkarmaya çalışırlar. Umurlarında değildir Devrimci Yolcular'ın. Devrimci kanı akıtmaktan çekinmezler.

Devrimci Sol Güçler, bu olaylar üzerine hem kamuoyunu gelişmelerle ilgili bilgilendirdiği hem de DY'lilere ve tüm devrimcilere, yurtseverlere, demokratlara çağrı yaptığı bir açıklamayı duyurdu.

"Gerçeklerin halka açıklanmasından korkanlar, ideolojik olarak tükenmiş olanlardır.

Devrimci Yolculara Çağrı :

Katlettiğiniz, yaraladığınız devrimcilerin hesabını halka vermek için daha kaç cinayet işleyeceksiniz?

Tüm Devrimcilere, Yurtseverlere, Demokratlara Çağrı !

Devrimci kanı akıtan, bunu sopayla, silahla savunan, yeni saldırılar düzenlemekten çekinmeyenlere tavır almak için daha kaç devrimcinin kanının akması, kaçının ölmesi gerekecek?

KAHROLSUN DEVRİMCİ KATİLLERİ !

KAHROLSUN SOL İÇİNDEKİ PROVOKATÖRLER !" (138)

Devrimci Sol hem yayın aracılığıyla hem de değişik alanlarda sol içi şiddete ilişkin tutumunu tarihsel örnekleriyle anlatmaya, çağrılar yapmaya devam eder. Amaçlanan, sol içi cinayetleri sorgulamak, nedenlerini bulmaya çalışmak, solu bu doğrultuda özeleştirme zeminine çekerek, en azından bundan sonra doğabilecek olumsuzlukların önünü almaktır. Günler geçer ve çağrılara sol adına hiç kimseden bir cevap gelmez, tartışmaya dahi yanaşmazlar.

Devrimci Sol'un Haziran 1990'da yaptığı "ÇAĞRI" ile talep ettikleri, oportünist revizyonist bloğa göre yanına dahi yanaşılmaz taleplerdir. Hesap vermekten, halka ve devrimcilere açık bir biçimde özeleştirme sunmaktan, adeta kendi geçmişlerinden buca buca kaçarlar. Peki nedir Devrimci Sol'un "ÇAĞRI" ile soldan istedikleri :

" Bu amaçla ;

1) Tüm siyasi yoğunluklar, devrimcileri öldürmeyi, yaralamayı, devrimciler hakkında spekülasyonlar üretme ve yaymayı, provokatif davranışlara girmeyi, siyasi çalışma yapma yasağı koymayı vb. mahkum etmek için dar ve geniş platformlarda bir araya gelmelidir. Bu platformlarda, sol içi düşmanlığın ortadan kaldırılması için, geçmişte işlenen tüm cinayet ve saldırı-

lar ortaya konmalı ve ortak bir deklarasyon hazırlanarak tek tek tüm cinayet ve saldırılar mahkum edilmelidir. Olumsuzlukların sorumluları tek tek olayların özeleştirisini yapmalı ve bir daha aynı olumsuzluğa düşmeyeceği konusunda güvence vermelidir.

2) Ortak deklarasyon ve özeleştirimler tüm sola ve halka dağıtılmalı, geniş kitlesel toplantılar tertiplenerek halka sol içi çatışmalar konusunda özeleştirilirmeli ve bundan böyle bu tür çatışmalara izin verilmeyeceği açıklanmalıdır.

3) Tüm bunlara karşın, ortaya çıkabilecek olumsuzlukları engellemek için sol içi bir komisyon kurulmalı (Ki bu, 1980’den beri önerdiğimiz çözümdür) ve herhangi bir bölgede çıkan olumsuzluk derhal komisyona bildirilerek önlem alınmalı, olayın sorumlularına çeşitli müeyyideler uygulanmalıdır. Meydana gelen olayın sorumluluğunu taşıyan siyasi yoğunluğun olumsuzlukta ısrar etmesi halinde daha katı müeyyideler gündeme getirilmelidir.

4) Komisyonu oluşturan ve bu komisyonun kararlarına uyacaklarını taahhüt eden siyasetler aralarında bir protokol hazırlamalıdır.

Haziran 1990” (139)

Evet, Devrimci Sol “ÇAĞRI”sında, oportünist-revizyonist solu hem muhasebeye ve özeleştiriyeye hem de geleceğe yönelik önlemler almaya davet etmektedir. Açıkça samimiyete, dürüstlüğe, devrimci tavra davettir bu. Anlamışlardır ama; oportünist-revizyonist solun işine gelmemiştir !..

Devrimci Sol çabalarını eksiltmeden sorunun üzerine gitmeye devam eder. Sol içi şiddet konusunda bir broşür hazırlayıp, solun bu konuda hesabını halka ve devrimcilere vermekten çekindiği kirli dosyasını halka açıklar.

Sol sessiz kalmayı sürdürdursun, Devrimci Sol, 1990 Mart’ında aldığı kararlar ve oluşturduğu program doğrultusunda devrimci mücadeleyi silahlı temelde geliştirmeye devam eder. Hızlı olunmalı, hedeflere bir an önce varılmalı, Türkiye halklarının kurtuluş umudu Parti-Cephe kurulmalıdır. Duracak değil koşacak zamandır. Hayatın tüm alanlarında, tüm Türkiye genelinde ve yurtdışı cephesinde örgütlenme çalışmalarının temposu hızından bir şey kaybetmez. Hem örgütlenen hem de mücadele eden Devrimci Sol her yerdedir. Emekçi halkın taleplerine, niteliklerine, özünü dikkate alarak ve devrimci tarzda yönlendirmeye çalışarak duyarlı davranır. Büyüyen, gelişen, halkın umudu olmaya evrilen bir Devrimci Sol vardır tüm Anadolu topraklarında.

DEVRİMCİ SOL HAYATIN HER ALANINA UZANABİLEN BİR ÖRGÜTLENMEYE ULAŞIYOR

Atılım sürecinin başlangıcı denebilecek 1990 yılı ilk aylarından itibaren Devrimci Sol, örgütün yeniden inşa süreciyle iç içe ele aldığı silahlı savaşı büyütme ve alan faaliyetlerini, örgütlenmelerini yeniden şekillendirme yoğun çabası içerisinde oldu.

Oligarşinin içinde bulunduğu durum, yaşanan ve içinden çıkılmaz hale gelen ekonomik, sosyal, siyasal kriz de düşünüldüğünde, emekçi halkın değişik taleplerle gündeme getirdiği eylem ve direnişlerine hemen her gün bir yenisini daha eklemektedir. Devrimci Sol, gücü oranında ve hatta bazen bunu da zorlayarak, gelişen kitlesele gösterilere müdahale etmiş ya da müdahale etmeye çalışmıştır. İşçi alanından gençliğe; gençlikten memur alanına, mimar ve mühendislerle, gecekondu mahallelerine, kültür-sanat alanına, hapisanelere vd. alanlara dek hemen her yerde çalışmalarını ısrarla sürdürür Devrimci Sol. Ülkenin tüm bölgelerinde, bölge örgütlenmelerinin yeniden inşası, kurumlaşma, yeraltı örgütlerinin yeniden yapılandırılması ve kadroların tanınip yeniden istihdamı gerçekleştirildi. Bir bütün olarak emekçilerin talep ve direnişleriyle ilgili olarak Devrimci Sol emekçilerin gündemine devrimci şiddeti de taşıyarak devrimci hareketin eylemleri ile geniş bir sempati ve güven yaratmasını sağladı.

Devrimci Sol, devrimci politikayı bir yanıyla kitlelerin taleplerini kitlelere götürebilmek, bu taleplere devrimci bir öz kazandırarak, onların sömürü ve zulüm düzenine karşı gerçekleştirdiği eylem ve direnişleri yönlendirmek olarak ele almıştır. Böylelikle Devrimci Sol hayatın her alanına uzanabilen bir örgütlenmeye ulaşabilmiş, her alan, birim ya da bölgede, faaliyet yürütülen çalışma alanının özgün yanlarını, durumunu dikkate alan örgütlenmeler yaratabilmiştir. Yaratıcı politika ve taktiklerle sürece yön vermeye başlamıştır Devrimci Sol.

HER ALANDA İRADİ MÜDAHALE SÜRDÜRÜLÜYOR

Ülkede alan faaliyetlerini örgütleme çalışmalarının ve devrimci şiddet eylemlerinin yoğunlaştığı bu süreçte, Devrimci Sol yurtdışı örgütlenmesinde sorun ve sıkıntılar hala devam etmektedir. Devrimci Sol, önce Haziran 1990 tarihinde “Yurtdışı Örgütlenmesini Geliştirelim” başlıklı yurtdışı cephe gerisi örgütlenmesini ele alan kısa bir değerlendirme yazısı hazırladı. Ortaya konulan, devrimci hareketin genel durumunun bu alanda ne olduğu ve neler yapılması gerektiğidir. Yurtdışı örgütlenmesinin başında bulunan yönetici kadronun, bu yazı kapsamında ve ayrıca yürütülen tartışmalara rağmen atılım sürecinin anlamından uzak bir kavrayışa sahip olduğu açıktır. Örgütlenme yenilenecek, yurtdışı örgütlenmesine müdahale edilecektir. Kaçınılmazdır. Çünkü Devrimci Sol’un adı var kendi yok bir yurtdışı cephesine değil “cephe gerisi” işlevi görececek bir örgütlenmeye ihtiyacı vardır.

Bu bakışla Devrimci Sol yurtdışı örgütlenmesine müdahale etmiş, bu alana müdahale edecek, istenen tarzda bir misyonu karşılayabilen bir duruma getirecek kadroları istihdam ederek, örgütlenmeyi yeniden düzenlemiştir. Her alanda olduğu gibi yurtdışında da kolektif bir işlerlik oluşturuldu. Ülkeye dönmesi talimatına rağmen bu talimatı hiçe sayan eski sorumlu ise bir süre sonra tamamen tasfiye edilecektir. Genel gelişime paralel olarak, yurtdışı örgütlenmesinde de adımlar atılacak, kolektif örgütlenme hakim ve işlevsel kılınmaya çalışılacaktır.

Silahlı bir devrimci hareket için istenilen tarzda ihtiyaca cevap veren iyi örgütlenmiş bir cephe gerisi bir anlamda olmazsa olmazdır. Ülke içindeki mücadeleyi destekleyecek, tüm güç ve olanaklarını seferber edip yardımcı olacak, devrimci hareketin uluslararası planda propagandasını yapacak, uluslararası demokratik kamuoyunu ülkedeki gelişmeler yönünde harekete geçirecektir. Devrimci Sol’un temel amacı bu vb. görevleri omuzlayacak bir savaş örgütünün ihtiyaçlarını karşılayacak bir cephe gerisidir.

Örneğin, neredeyse on yıldır yurtdışı faaliyeti olmasına rağmen “cephe gerisi” esprisi iyi kavranmamış ve Devrimci Sol, ülke devrimi için ciddi olanaklar barındıran Ortadoğu’da kurumlaşmamış, bu bölgenin olanakları-

nın değerlendirilmesi konusunda ciddi bir çaba gösterilmemişti. Kendiliğindenci, programsız, perspektif yitimine uğramış, gününbirlik iş yürüten ve bunların yanında Paşa Güven gibi hainler üreten bir haldeki yurtdışı cephesi üzerinde oldukça hassastır Devrimci Sol. Silahlı mücadele yürüten bir devrimci hareket için önemi yadsınamayacak bir kamp faaliyetinin Ortadoğu'da örgütlenmesi doğrultusunda adımlar atmada gecikmez. Savaşçıların bir kısmının gerilla eğitiminden geçirilmesinde kullanılacak kamp faaliyeti şehir ve kır gerillasını geliştirmede etkili olacak ve Devrimci Sol, içerisinde belli sıkıntıları, sorunları barındırsa da, cephe gerisi işlevi görecektir bir yurtdışı örgütlenmesine kavuşacaktır.

Bir süre sonra, uzun bir dönemdir çıkmayan yurtdışı yayın organı yeni bir perspektif ve yönlendirmeye yeniden çıkarılmaya başlandı. Ağırlıklı olarak ülkedeki mücadelenin, gelişen savaşın ve devrimci hareketin propagandasını yapacak, Devrimci Sol'u uluslararası arenada tanıtacak bir işleve sahip kılınmaya çalışılan yayın organında, aynı zamanda yurtdışı örgütlenmesinin işlevi, sorunları, nelerin nasıl yapılması gerektiği gibi konular üzerinde de durularak bir netlik sağlama çabası içinde olundu. Çabalar, yoğunlaşma ve ısrar olumlu sonuçlar yaratacak ve Devrimci Sol, Afrika, Asya ve Latin Amerika'nın çeşitli devrimci, anti-emperyalist örgütlerle bağ kurmanın yanında pek çok gelişmiş Avrupa ülkesinin maddi-teknik olanaklarından yararlanacaktır.

1986'dan beri Devrimci Sol'un sesi olmuş ve özellikle ricat sürecinde önemli bir misyon yüklenmiş yayın organına yeniden biçim veren devrimci hareket, daha kısa süreli bir periyodik yayın organı çıkarma hazırlığını da bir süre sonra noktaladı.

Daha eğitici, Devrimci Sol önderliğiyle kadrolar arasında bir köprü niteliğinde olan, hızla kadrolara ulaşabilen bir yayın organı ihtiyacı kendini dayatıyordu. Kadroları yönlendirecek, yol gösterecek, perspektif sunacak bu yayın organı çıktığı günden itibaren tüm Devrimci Sol kadrolarınca sahiplenilmiş, adeta bir çocuk gibi üzerine titrenerek beslenmiş, desteklenmiş ve büyütülmüştür. Atılım sürecinde, Devrimci Sol önderliği ile kadrolar arasında hızlı ve "hiç susmayan canlı bir iletişim ağı" olacaktır bu yayın organı.

"... Özenle büyüttüğümüz, üzerine titrediğimiz bir çocuk gibiydi. Her çocuk gibi emekleyerek de olsa kendi başına yürümeyi öğrendi ve denilebilir ki, ülkede ciddiye alınıp okunan ve bugün küçümsenmeyecek bir tiraja sahip oldu" (140)

Sadece, kısa periyotta çıkıyor da olsa, bir yayın organına sahip olmak da yetmeyecekti Devrimci Sol'a. Dünyanın içinde bulunduğu durum, sosyalist sistemin yaşamış olduğu sıkıntılı, çalkantılı dönem de göz önüne alınarak, sapmalara karşı ideolojik mücadeleyi yükseltmek, kadroları eğitmek

amacıyla legal-illegal birçok yayın ve broşür çıkarıldı. Ve Devrimci Sol'un gerçekleştirdiği silahlı eylemlilikleri, örgüt merkezinin değişik konularla ilgili açıklamalarını kamuoyuna ve emekçi halka duyurabilmek için "Devrimci Sol Haber Bülteni" çıkarılmaya başlandı. Devrimci Sol'un hedeflerinden birisi de merkezin birebir denetiminde olmayan, değişik birçok alana, bu alanlarda bulunan toplumun değişik kesimlerine seslenen yayınlar çıkarmaktır. Çok geçmeyecek ve Devrimci Sol, örgütlü bulunduğu hemen her alana hitap eden yayın organlarını ardı ardına çıkaracaktır.

1990 Haziran'ına gelindiğinde bir yandan merkezi olarak yürütülen "Ölüm Orucu Şehitleri Anma Kampanyası" yaşama geçirilir, halk düşmanı kişi, kuruluş ve hainlerden hesap sorulurken aynı süreçte Devrimci İşçi Hareketi'nin kitlesel olarak gerçekleştirdiği bir eylem de gündemdedir. 1 Mayıs 1990'da kitleselliğiyle gücünü 1 Mayıs alanına sevk eden ve örgütlenme çalışmalarına hız veren Devrimci İşçi Hareketi, 15-16 Haziran Direnişi'nin yıldönümünde de gücünü seferber etti. Özellikle belediyeye ait iş kolunda, pek çok işyerinde düzenlenen şenlik ve şöenlerle 15-16 Haziran işçi direnişi bir kez daha anıldı.

Örgütlenmesinin yeniden kurulması, var olan genç potansiyelin sağlıklı bir biçimde değerlendirilerek yeniden bir istihdamın yapılmasının gerektiği alanlardan birisi de gençliktir. DEV-GENÇ ve gençlik mücadelesi Devrimci Sol için, tarihsel olarak doğuşu da düşünüldüğünde, önemlidir. Legalizm hastalığının sürdüğü dernekçi kültürünün hakim olduğu herkesin her şeyi bildiği, tamamen legalizme saplanmış bir gençlik örgütlenmesi ile karşı karşıya iken Devrimci Sol, attığı hızlı ve radikal adımlarla bu tabloyu değiştirmekte de gecikmeyecektir.

Hedeflenen, yeraltı temelinde geliştirilecek olan alan faaliyeti ile gidererek illegal-kitlesel bir gençlik hareketini inşa etmektir. Pek çok kesimin 12 Eylül'ün ve devamında kurumlaşan faşist devletin baskı, gözdağı ve yasakları nedeniyle suskunlaştığı, sessizce bir hareketi, bir dinamiği adeta beklediği dönemde sınıflar mücadelesinin ateşleyicisi, dinamiği olmuş gençlik, Devrimci Gençlik önderliğinde kitleseldir, gelişkindir belki ama yeterli ciddi bir örgütlenmeye sahip değildir. Devrimci hareket sadece İstanbul'da değil tüm ülke genelinde var olan potansiyeli yeniden değerlendirerek, gençliğin yeraltı örgütlenmesi temelinde örgütlenme adımlarını hızla attı. Devrimci Sol için bu alanda da ilke aynıdır; örgütlenme ve mücadele, mücadele ve örgütlenme.

Üniversitelerde, yer yer fakültelerde birim derneklere hapsedilmiş, ülke genelinde merkezi bir koordinasyondan yoksun gençlik örgütlenmesinde demokratik tarzda bu sorunu aşmak amacıyla hedeflenen, ülke genelinde merkeziliği olan bir örgütlenme yaratmaktır. Radikalizmi, coşkusu ve mili-

tan ruhu ile DEV-GENÇ çoktan sahnedeki yerini almış, 1989'da 20. kuruluş yılı kutlama etkinliklerinde gücünü büyütmüş, hemen her toplumsal gelişmede emekçi halkın omuz başında yer almış, dinamik ve etkili bir yapı durumundadır. Gençlik mücadelesini gün geçtikçe yetkinleştirecek, boykot, işgal, direnişler, çeşitli kampanya ve etkinliklerle DEV-GENÇ'in geleneksel mirası geleceğe taşınacak, geleneğe yeni gelenek ve direniş halkaları eklenecektir. Önemli tarihsel günlerin yıldönümlerinde gündeme sık sık gelen polis baskısında, saldırılarında, sivil faşist saldırılara ve örgütlenmesine karşı her siyasal etkinlikte ve tavır alışta Devrimci Gençlik vardır artık. Düşmanın politika ve uygulamalarını olduğu kadar, oportünist revizyonist solun bu alanda oluşturduğu barikatları da parçalayan Devrimci Gençlik, ülkeyi sarsacak güçte kitlesel eylemlilikler örgütleyecek bir güç olmaya doğru evrilmektedir.

2 Mart 1990'da polis terörüne karşı Devrimci Gençlik İstanbul'da birçok okulda forumlar örgütledi. Yapılan forumlardan biri de Yıldız Üniversitesi'ndedir. Yıldız Üniversitesi'nde yapılan forum, polisin saldırısı üzerine işgale dönüşmekte gecikmez. DEV-GENÇ önderliğinde barikatları kuran gençlik polis saldırısına ve terörüne direnişle cevap verdi. Devrimci Gençlik bu işgal ve barikat direnişiyle, şanlı DEV-GENÇ tarihine ve geleneklerine yeni bir halka daha ekledi.

Nisan ayı Devrimci Gençlik için merkezi derneğin kurulması doğrultusunda ısrarlı, programlı çalışmalara yoğunlaşılacak bir süreçtir. Birbirinden bağımsız ve birçoğu şekilsiz örgütlenmeler durumunda olan sınırlı sayıda birim derneklerini aşan, tüm yüksek öğrenim gençliğini kucaklayacak merkezi bir derneğin kurulması bir anlamda gençlik örgütlenmesinin ve sürecin dayattığı acil bir görev durumundadır. Aynı dönem Devrimci Gençliğin çok geniş bir öğrenci kitlesini içerisine alan ve yaygın bir biçimde gerçekleştirilen kültürel etkinlikleri de yaptığı bir süreçtir.

Salt bu eylemlilikleriyle de yetinmez Devrimci Gençlik. Sömürü ve zulüm düzeninin, üniversiteli gençliğe dayattığı har(a)ç sistemi, gençliğin önde gelen gündem maddesi durumundadır. Devrimci Gençlik, paralı eğitime karşı organize ettiği bir kampanya ile har(a)ç sistemine sessiz kalmamıştır. Bu kampanya içinde öne çıkan Devrimci Gençliğin önderlik ve organize ettiği ihtar boykotudur. İstanbul çapında bir günlük ihtar boykotu yapılırken, eş zamanlı olarak Ankara ve diğer bazı şehirlerde de çeşitli etkinlikler düzenlenir. Devrimci Gençlik önderliğinde gelişen ve organize edilen bu kampanya ile sömürü ve zulüm saltanatının planları bozulur.

Devrimci Sol, işçisi, gençliği, memuru, gecekondu-lusu, esnafı, küçük üreticisi vd. ile halkın içinde, halkla birliktedir. Stratejisi ve içinde bulunduğu sübjektif durum itibarıyla öncelik verdiği alanlar da vardır Devrimci Sol

için. Ağırlıklı olarak gücünü, kadrolarını seferber ettiği, geçmişten bugüne örgütlenmesi üzerinde özellikle durduğu mahalli alanda da Devrimci Sol, alınan kararlar, tespit edilen program ve hedefler doğrultusunda adımlar atmaya başladı.

Hemen her tabaka ve sınıftan emekçi halkın yaşadığı gecekondur mahallelerinde Devrimci Sol, örgütlenmeye ve mücadeleye ciddi bir ağırlık vermekte gecikmedi. Mahalleler dinamik bir yapıya sahiptiler ve işçisi, memuru, kadını, genci, küçük esnafı, işsizi vd. emekçi tabakalardan insanlarıyla devrimci hareket açısından devrimci potansiyelin en yoğun olduğu alanlardı. Devrimci bir hareketin örgütlenmesinde temel olan alanlardan biri olan mahalli bölgelerde örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmek öncelikli bir sorunu oldu Devrimci Sol'un.

Örgütlenme ve mücadeleyi geliştirme açısından güçlü bir zemini vardır ve bu zemin mutlaka değerlendirilmelidir. Başarılabilirdiğinde ortaya çıkacak olan örgütlenme tam anlamıyla emekçilere dayanan bir örgütlenme olacaktır ve aslolan budur.

Devrimci Sol, atılım süreci başlarından itibaren, mahalli alandaki gücünü yeniden ele alma ve var olan örgütlülüğünü devrimci bir süzgeçten geçirerek yeniden inşa etme yönünde yoğun çaba içerisinde oldu. Diğer alanlarda olduğu gibi tek kişiye dayanan yönetim anlayışından çıkıldı önce. Mahalli alan dahilinde faaliyet yürüten birimlerde hızla komiteleşmeye gidildi. Süreç giderek ilerleyecek ve bu alan il çapında merkezi bir yapıya kavuşacaktır.

Devrimci Sol, emekçi halkın günlük taleplerine sahip çıktı ve bu talepleri ekseninde değişik biçimlerde siyasi etkinlikler ve direnişler örgütledi. Gecekondur mahallelerinde emekçi halk kitlelerini harekete geçirecek çokça sorun söz konusudur. Türkiye'nin, bir anlamda sömürü ve zulüm düzeninin tüm çarpıklıklarının birebir yansıdığı ayna gibidir mahalli alanlar. Özellikle büyük şehirlerde, çarpık kentleşmenin sonucu olarak da gündeme gelen, pek çok alt yapı sorununun batağı durumundadırlar. Ulaşımı, akmayan suları, elektrik ve konut sorunu, yol ya da üst geçit sorunu yanında arazi mafyası, fuhuş ve uyuşturucunun, çirkeflüğün tacirliğinin de yapılmaya çalışıldığı mahalli bölgelerde devrimci hareket için ekonomik-demokratik, siyasi talepli eylemler ve gösteriler düzenlemek hiç de zor olmamıştır.

Bir halk hareketidir Devrimci Sol, halkın bağrındadır. Dertlerini, tasalarını, üzüntülerini, sıkıntılarını onlarla yaşar Devrimci Sol kadroları. Bu nedenle, gecekondur mahallelerinde örgütlenme ve mücadele geliştirilmiş ve Devrimci Sol halkın örgütlü gücüyle bütünleştirdiği devrimci şiddeti ile bir güç olmuştur. Başlangıçta İstanbul'da, ama aynı zamanda Anadolu'nun birçok bölgesinde gecekondur mahallelerinde yaygınlaşan bir mahalli alan faaliyeti sürdürüldü.

Ricat döneminde olduğu gibi sadece dernek çalışmasına indirgenmeyen, gecekondu mahallelerinin barındırdığı potansiyelin sınıfsal çeşitliliğini de dikkate alan bir çalışma vardır artık. Örneğin, yaygın ama atıl durumda olan kadın potansiyelini yerinde değerlendiren Devrimci Sol, bu alanda yürüttüğü kadın örgütlenmesi çalışmalarıyla ciddi sonuçlar ortaya çıkarmış, kadro ve savaşçı yetiştirme yönünde olumlu kazanımlar elde etmiştir.

Gecekondu mahallelerinde emekçi halkı kendi özgün talepleri doğrultusunda harekete geçirmede somut bir örnek, 1990 yazında mahallelerin genel olarak yaşadığı su sorunundan yola çıkılarak yürütülen faaliyetlerdir. Gösteri ve eylemler birdenbire ve Devrimci Sol'un örgütlü-iradi çalışmasıyla da ortaya çıkmamıştır. Başlangıçta örgütsüz ve dağınık tepkiler biçiminde gündeme gelen hareketlenme, Devrimci Sol'un iradi çalışmasıyla örgütlü eylemlere dönüşmekte gecikmez.

Genel olarak İstanbul çapında yaşanan bir sorun olduğu halde, Devrimci Sol gücünü ve enerjisini ağırlıklı olarak su sorunun en boyutlu yaşandığı mahallelere yöneltti. Sultançiftliği, Okmeydanı, Piyalepaşa, Örnektepe, Halkalı, Gazi Mahallesi, Esenler gibi semtlerde emekçi halka önderlik eden Devrimci Sol, ciddi bir taban çalışması da yaparak tepkileri örgütlü ve programlı bir biçimde yönlendirdi.

Yerel idarelerin bu sorun karşısındaki duyarsızlığını, çözüm bulma konusundaki kayıtsızlığını ve özellikle belli semtlerde suların hiç kesilmemesinin adının açıkça adaletsizlik olduğunu belirten ve bunların ardısıra gecekondu halkının su sorunu özelinde taleplerinin sıralandığı, halkı hakkını aramaya davet eden çağrılara da yer veren bildiriler tüm bölgelerde yaygın olarak dağıtıldı. Halkın direnme ve hak arama dinamiklerinin güçlenmesini sağlayan değişik eylem biçimleri örgütlendi. Gösteriler 250-300 kişiden başlayıp 2 bin-3 binli rakamlara kadar ulaşan bir kitleselliğe kadar vardı.

Bu ve benzeri ekonomik-demokratik ya da siyasi içerikli talepleri örgütlü-iradi çalışmasıyla yönlendiren, birleşik ve örgütlü bir güç haline getiren Devrimci Sol, bir süre sonra bu tür faaliyetleri günlük çalışmaların doğal uzantıları olarak gerçekleştirmeye başladı. Yerel ya da bölgesel temelde birçok siyasal etkinliğin, direnişin yaratıcısı oldu Devrimci Sol.

Evet, Devrimci Sol her yerdedir. Kültür-sanat alanında, kadın örgütlenmesine devrimci bir öz kazandırılmasında, mimar-mühendislerin, avukatların örgütlenmesinde ve memur alanında aralıksız devam eder çalışmalarına. Devrimci Sol, "iktidar" demektir, "devrim" demektir. Devrimci Sol bunların ancak partinin, cephenin yaratılmasıyla mümkün olacağını bilerek kadrolarına "tempomuzu hızlandırmalıyız" deyip, net olarak parti hedefini göstermektedir. O bir öfke seli, statüleri yıkıp parçalayan, kararlı ve cüretli, hızlı bir devrim koşucusudur.

“MEMUR YÜRÜRSE, BU ÜLKEDE İHTİLAL OLUR”

“Dur” demeden, soluk vermeden bu kez memur alanına yönelir Devrimci Sol. “Kapıkulluğu” diye ifade edilen memurların bu kaderi değiştirilmeli, var olan edilgenlik yerine dinamizm ve radikallik hakim olmalı, bu alanda on yılın biriktirdiği ölü toprağı örgütlü devrimci bir faaliyetle sökülüp atılmalıdır.

“Kapıkulu” değildir kamu emekçisi. Sadaka ücretlerine layık değildir. Kendi geleceğini kendisinin belirleyeceği, yaratılacak örgütlü gücünün önünde hiçbir gücün duramayacağı, kamu emekçilerine anlatılmalıdır. Sabırlı, iradi, programlı, net hedefleri olan bir çalışma ve yoğunlaşma ile Devrimci Sol, memur alanında da kısa sürede tabloyu değiştiren olacak, düşmanın, solun şaşkın bakışları arasında kamu emekçilerinin örgütlü sendikal mücadelesine ciddi boyutlar kazandıracak, ölü toprağı çatlayacaktır artık.

Memur alanında sadece belli birtakım iş kollarına hapsolmuş bir faaliyet söz konusu değildir. Belediye, sağlık, maliye, PTT, öğretmenler vd. iş kollarında örgütlü-iradi bir çalışma yürüten Devrimci Sol, memurlara sendikal hak mücadelesinin geliştirilmesi ve bir bütün olarak kamu emekçilerinin eylemliliklerinin örgütlenmesinde öncü ve tayin edici bir role sahip olmuştur. Bem-Der’li belediye çalışanları, THD’li hemşireler, Devrimci Mücadelede Öğretmenler, PTT çalışanları, maliyeciler bürokrasinin zincirlerini kırmaktadır. Devrimci Memur Hareketi’nin, cuntadan on yıl sonra, doğru tespit, öngörü ve iradi müdahale ile geliştirilen sendikal hak mücadelesinde, yeniden örgütlenmeye başladığı bir süreçtir de bu aynı zamanda.

Devletten lütuf beklemeyen, boyun eğmeyen, verilenle yetinmeyen kamu emekçileri bir dönemi kapatmaktadır artık. Oportünist-revizyonist bloğun “kitle hazır değil” safsataları ile boşuna zaman geçirdiği dönemde, Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanları, bulundukları iş kollarında, bu alana özgü merkezi bir kampanya başlattılar. Kampanyanın şiarı “Sadaka Değil, Emeğimizin Karşılığını İstiyoruz”dur ve Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanları örgütlü bulundukları tüm iş kollarında, güçlerini zorlayıp, örgütlü olunmayan iş kollarında da kampanyayı yaygınlaştırmaya çalıştılar. “Sadaka Değil Emeğimizin Karşılığını İstiyoruz” şiarıyla 20 Haziran 1990’da başlayan bu faaliyet, küçük ve basit eylemliliklerden, kitlesel gösterilere varan bir çizgide dalga dalga yayılır.

İlk adımı atan, işyerlerinde yoğun eylemliliklerle sürecin önünü açan Bem-Der’li memurlar ve THD’li hemşirelerdir. Geniş bir ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütürler. Basın toplantısı, bildiri dağıtımı, alkışlı protestolar, yemek boykotları, oturma eylemleri 3 günlük AG biçiminde yaşama geçirilen eylemlilikler, kısa bir süre içinde geniş kitlelerce sahiplenildi. Önce sempatiye, sonra da desteğe dönüştü. “Biz memuruz... Ama 657 sayılı ya-

sa... Hiçbir şey yapamayız" biçiminde düşünen, sömürü ve zulüm düzeninin iş kollarındaki "yönetici" kulları tarafından değişik biçimlerde engellenmeye çalışılan kamu çalışanları yüksek sesle haykırmaktadır şimdi... "Hak Verilmez Alınır", daha fazla örgütlenmek, mücadele etmek ve direnmenin, kamu emekçilerinin haklarını kazanmasının yolu olduğunu onlar, bizzat kendi yaşadıkları öz deneylerle anladılar.

Eylemler gittikçe yükselmekte, kitleselleşmekte, ekonomik-demokratik talepler, yerini hızla siyasallaşan taleplere bırakmaktadır. Yemek boykotları, telgraf çekme eylemleri, bildiri dağıtma, işveren durumundaki devlet kurumlarından istenilen taleplerin sıralandığı toplu iş sözleşmesine imza toplama gibi faaliyetler yerini yavaş yavaş çok daha boyutlu ve nitelikli kitlesel eylemlere bırakacaktır. Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanları daha ilk günlerden itibaren kararlı ve inatçı bir biçimde ve üzerine basa basa seslenir tüm kamu emekçilerine, "Grevli-Toplu Sözleşmeli Sendikal Hakkımızı Söke Söke Alacağız", "İşçi-Memur El Ele Genel Greve", "Haklıyız Kazanacağız"...

Düşman ve bir o kadar da sol şaşkındır. Ama hayat ve pratik öğretiyor. Tarihe "Temmuz 1990 memur eylemlilikleri" olarak geçen bu süreç, oportünist-revizyonist blok ve onların iş kollarındaki temsilcileri dışında herkese çok şey öğretmiştir. Pek çok işyerinde "katılmaz, dışında kalır, korkar, gelmez" denilen insanlar, kamu emekçilerinin eylemlerinde yer almışlardır. Pratik öğretmektedir açıkçası. Küçük ve belki de cılız denebilecek eylemliliklerle işe başlayanlar, önlerine dikilen polis barikatlarını kol kola aştılar. İş yavaşlattılar, iş durdurdular ve işgal eylemlerinden söz eder hale geldiler. Temmuz eylemlilikleri işte bu nedenle kamu emekçilerinin "makus" talihi ni değiştiren bir dönüm noktasıdır. Düzenin yasallık sınırlarını zorlayan ve aşan durumdadır kamu emekçileri. Böyle olması bir yanıyla da doğaldır. Çünkü kamu emekçilerinin Temmuz 1990 eylemliliğinin ardında devrimci bir politika, devrimci bir anlayış vardır. Devrimci Sol'un süreci doğru tespit ederek, memur alanında örgütlü gücüyle gündeme getirdiği iradi müdahalesi vardır. Statülere teslim olunmamış, aksine "parçalayacağız tüm statüleri" inadiyla kararlı ve cüretli davranılmış, sığ sularda yüzen reformist teslimiyetçi sol kendi karamsarlığı ve deve kuşuluğuyla baş başa bırakılmıştır.

Kitle içinde olmayanların, onların nabzını tutamayanların kitleyi harekete geçirecek ve gelişen eylemliliği ekonomizmin dar sınırlarından çıkartacak politikalar saptayıp uygulamaları mümkün değildir. Politik inisiyatif ve cesarete, örgütlülüğe sahip olmayanların kendi durumlarını kurtarmak için her zaman tutunmaya çalıştıkları dal, kendiliğindenciliğe kapılmak olmuştur. İşte bu nedenle, oportünist-reformist sol, bu süreçte kendiliğindenciliği de, kitle kuyrukçuluğunu da aşamadı. Ve adeta gelişen mücadeleyi frenleme-

ye çalışan bir tutum içerisinde oldular. Öyle ki, eylemliliğin bir dönem gerisinde, bir süre sonra ise tamamen uzağında bir durumdadırlar. Yine kendi kapalı dünyalarına hapsolmuş, "platform"larını, "yürütme komisyonları"nı kurmuşlardır ama nedense ortada yürütülen bir faaliyet de yoktur.

Yangından mal kaçırcasına rekabetçi ve sonuçları itibarıyla eylem kırıcı bir tavra denk düşen Sultanahmet'te düzenledikleri gösteriye katılan 500 kişidir. Tam bir iradesizlik ve boşluk tablosu vardır ve şaşkınlık içerisinde ne yapacağını bilemeyen kitleye saldırır polis. Saldırı ve pek çok kamu emekçisinin gözaltına alınması, genelde yaratılan eylemlilik için ciddi bir olumsuzluktur. Devlet bu durumu kamu emekçilerini pasifize etmek için kullanmakta gecikmez...

Aynı gün, fiyaskoyla sonuçlanan Sultanahmet eylemi yanında, Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanlarının iradi olarak yön verdiği ve hemen tüm kamu iş kollarından emekçilerin katıldığı bir gösteri ve yürüyüş daha vardı. İstanbul Anakent Belediyesi önünden başlayıp İSKİ'ye kadar süren bu gösteri ve yürüyüşe 8 bin civarında kamu emekçisi katılır. Kitlenin önüne 3 kez polis barikatı kurulur. Ama kararlı, militan ve disiplinli bir kitle karşısında yapabildikleri çok da fazla bir şey yoktur. Çekilmek zorunda kalırlar. Polisle göğüs göğüse gelinmiş ama barikatlar birer birer aşılmıştır. 12 Eylül sonrasının en geniş kapsamlı protesto yürüyüşüdür ve eylem, devrimci politika ve anlayışla hareket eden kamu emekçilerinin neleri başarabileceğinin çok somut bir örneği durumundadır. Fazla zaman geçmez ve kamu emekçileri tarihlerinde ilk kez işçilerle birlikte iş bırakma eylemini başarıyla gerçekleştirir.

DY çevresi ve TDKP gibi oportünist-reformistler yüksek sesle "biz ayırız" demektedirler. Onlara göre, düzen partileri bu meseleyi çözebilecek durumdadır. Gazete ilanları yoluyla da pekala sendika kurulabilir!.. Belki kurulacak sendika tabela sendikası olacaktır ama çok da önemli değildir!..

Oportünist-reformist sol kendi dünyasında dövünür durumdayken, Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanları eylemliliği İstanbul'da tüm birimlere yaymanın ardından Ankara'da da kamu emekçilerini hak arama mücadelesine davet eden bildiriler dağıttılar, güçleri oranında sürecin bir parçası olma gayreti içerisinde oldular.

Tarihsel bir moment Devrimci Sol tarafından iyi değerlendirilmiştir. Kabuk bir kez çatlamıştır. Artık kamu emekçilerini eski kabuğuna sokmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Şimdi yükselen şiar "Emeğimizin Karşılığını Almak İçin Örgütlenelim"dir. Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanları tüm birimlerde grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesine yoğunlaştı. Memur sendikaları bu eylemliliklerin ve yürütülen örgütlü faaliyetlerin sonucunda kuruldu. Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanları ilk olarak KAM-

SEN'i kurdular. Kuruluş duyurusunun ardından reformizm, gazetelere ilan vererek sendika kurma çalışmalarına başlar. Bölücü, engelleyici ve kafa karıştırıcıdır reformizm. Ama kitleler Devrimci Mücadelede Kamu Çalışanlarını masa başında değil, bizzat eylemliliğin içinde, pratikte tanıdı ve güven duydu. Kararlılığı, atılmalılığı, devrimci politikayı, mücadeleciliği, ısrarı ve en ön saflarda olmayı tanımışlardır artık. Ve bir bir adımlarını atar kamu emekçileri. Bem-Der, belediye iş kolunda Bem-Sen'i THD'li hemşireler ise sağlık iş kolunda Sağlık-Sen'i kurdular. Bedeller ödenmiş, özveri gösterilmiş, Devrimci Sol, öncü-önder tavrının gereklerini yerine getirip bir kar makinası gibi yolu temizlemiştir.

Ne Kam-Sen, ne Bem-Sen ne de Sağlık-Sen, yangından mal kaçırırcasına kurulmamış, sadece 7 kurucudan oluşmamışlardır. Tabela sendikaları da değillerdir. Bu sendikalar Temmuz 1990 zamları öncesinde başlayıp 1,5 aylık bir süreci kapsayan bir mücadelenin sonucu olarak doğdular. Türkiye genelinde memurların merkezi sendikal örgütlenmesi olarak kurulan Kam-Sen ve kendi iş kollarında "öz örgütlülüğümüz" deyip sahip çıkılan Bem-Sen ve Sağlık-Sen, devrimci bir memur hareketi yaratmada önemli misyonlar üstlenecektir. Tarihsel bir görev daha Devrimci Sol'a yakışır bir tarzda yerine getirilmiştir.

BUGÜNÜ KAVRAMAK, DÜNÜ DE İYİ BİLMEYİ GEREKTİRİYOR; "YOLUN NERESİNDEYİZ? "

1989 özgürlük eyleminin ardından çok da fazla bir zaman yitirmeksizin Devrimci Sol önderi yeni bir sürecin adımlarının atıldığını işaretlerini içeren müdahaleler ve yönlendirmeler içerisindeydi. Daha sonra gündeme gelen ve 1989 Kasım'ında başlayan özeleştirici kampanyasıyla Devrimci Sol önderliğinin hedefi iki yönlüydü. Sorun sadece Devrimci Sol kadrolarının değil, devrimci hareketin de bir özeleştirici sürecine girmesini sağlamaktı. Hem yaşanan bu süreç hem de 1990 Mart Kararları'nın ardından yükseltelen yenden inşa ve atılım süreci genel olarak devrimci hareket saflarında bir beklentiye doğurmuştu. Şimdi Devrimci Sol'un önündeki görev devrimci hareketin genel bir değerlendirmesinin yapıp kadrolara açıklanmasıdır.

Örgüt merkezine yansıyan, merak edilip cevaplanması beklenen çokça sorusu vardır kadroların. "Niçin hala ricattayız? Hareketimizin içinde bulunduğu durum nedir?.. Partileşme sürecinin neresindeyiz?.." vb. merak edilen, cevaplanması istenilen sorulardır. Yapılacak olan değerlendirmenin kadroların hareket önderliğine sunduğu raporlara bir cevap niteliğinde olacağı açıktır.

"Geçmiş sürecin değerlendirilmesi, tartışılıp, ortak bir düşünceye varıl-

DMH, kamu emekçilerinin eylemlerinin ön saflarında yer aldılar

masına rağmen, bunları yazılı bir hale getirip, belirli bir sürede kadroların da tartışması, düşüncelerini belirtmesi geçen aylara rağmen bir türlü yerine getirilemiyordu. Oturup yazı yazmak, bir sorun üzerine kafa yormak, uzun uzun tartışmak çok zordu.(...) Programsızlık, düzensizlik, sorunlara kafa yormama ve çözüm yolları aramama nedeniyle, süreç değerlendirmesinin yapılması ve kadrolara sunulurken sürece ortak edilmeleri tarzında bir düşünceden uzaktılar. Bundan dolayı bu tür çalışmalar bir türlü sonuçlanmıyor ve geleceğe erteleniyordu. Sorunun bir yanı, kadrolarla ilişkide kolektifliğin öneminin kavranmaması ve sürecin zorluklarının ancak kolektif bir ruhla aşıla-

bileceğinin düşünülmemesidir. Diğer bir yanıyla, 'kendimizi yenilemeliyiz', 'daha hızlı koşmalıyız' şiarımıza karşı çıkılmasa da bunun içselleşmemesi ve nesnel koşullar edebiyatının ağırlıkla sürmesidir." (141)

Devrimci Sol önderliği daha fazla da beklemez. Devrimci Sol'un gelişen süreçte içinde bulunduğu durumu hareket önderliğinin devrimci hareketin geleceğini aydınlatacak, yol gösterecek ve hedef belirleyecek düşüncelerini kadrolarla tartışmalı ve onaylarına sunulmalıdır. İşte "Yolun Neresindeyiz?" broşürü bu düşüncelerle kaleme alınır ve o günkü koşullarda taslak olarak, bölge ve alanlarda sorumlu olan komite ve kadrolara iletilir ve tartışmaları, değerlendirme ve düşüncelerini hareket merkezine iletmeleri istenir.

Ağustos 1990'da Devrimci Sol Merkez Komitesi tarafından kaleme alınan "Yolun Neresindeyiz?" broşürünün daha ilk satırlarında şöyle denilir; "Bugüne kadar, kendi hatalarımızdan dersler çıkarmamız gerektiği üzerinde çokça durduk. Hatalarından dersler çıkaramayan bir hareketin ilerleyemeyeceği herkesin kabul ettiği genel bir doğrudur. '83 değerlendirmesin-

de, yenilgiye neden olan hata, eksik ve zaaflarımızı ortaya koyarken bu konuya özellikle vurgu yapmış, önümüzdeki süreçte neler yapmamız gerektiğini belirlemiştik. Ama yazık ki, bugün hedeflediklerimize ulaşmaktan hayli uzaktayız. Zaten ısrarla 'hızlı koşmak'tan söz ediyor oluşumuzun nedeni, bugüne kadar bırakalım koşmayı, yürümekten bile uzak oluşumuz, adeta kaplumbağa adımlarıyla ilerlemiş olmamızdır.

... Bu değerlendirme kendimizi yenilemede ve kaybedilen zamanı telafi etmede önemli bir silahımız da olmalıdır." (142)

Evet, Devrimci Sol'un bugün içinde bulunduğu durumu kavramak, dünü de iyi kavramayı gerektirmektedir. Ve Devrimci Sol önderliği, "Yolun Neresindeyiz?" broşüründe, bu nedenle, ağırlıklı olarak, temel görevin direniş hattının sürdürülmesinin olduğu '83-'85 yıllarını, ricat kararının alındığı dönemde devrimci hareketin, düşman ve halk cephesinin, solun genel olarak durumunun ne olduğunun irdelendiği '85 yılı sonlarını, ricat dönemi ve hedeflenenleri ve nihayet detaylarıyla '86-'89 ricat sürecinin genel bir değerlendirmesini ele almıştır. Devrimci Sol önderliği kadrolara açıklıkla, devrimci hareketin içinde bulunduğu durumu tarihsel gelişimi ile anlatmış Devrimci Sol'un hedeflediklerinden uzak oluşunun nedenlerini bir bir ortaya koymuştur. Özcesi, "Yolun Neresindeyiz?" broşürü bir anlamda ricat sürecinin değerlendirmesinin ve bu değerlendirmeden hareketle tespit edilen olumsuzlukların aşılması temelinde gündeme gelmiştir.

Devrimci Sol önderliği ricat sürecine, temel olarak karakterini veren olguların kendiliğindencilik ve nesnel koşullara teslimiyet olduğunun altını çizerek. Kendiliğindencilik egemen olduğu bu süreçte, nesnel koşullara teslim oluşun doğurduğu sonuç, ana hedefin gözden kaçırılmasıdır. Programsız çalışılmış, hedeflenenlere uygun tarzda yürütülen bir faaliyet yerine gününü birlik kararlar alma tercih edilmiştir. Bireylerle iş görme adeta bir alışkanlık haline getirilmiş ve kolektivizmden uzaklaşmıştır. Dolayısıyla, organlaşmaya yönelinmemiş, politik gelişmelere duyarlı davranılmadığı gibi dar bir pratik içerisinde de boğulunmuştur. Bu ve benzeri nedenlerle, ricat sürecinde belirlenen hedeflerden, asıl olarak ise ana hedeften uzaklaşmıştır.

Örgüt merkezinin üzerine basa basa vurguladığı uzaklaşılana ana hedef örgütsel inşadan başka bir şey değildir. Ricat sürecinde esas olarak yapılması gereken, örgütsel inşaya yönelinmesi, bununla beraber gelişen süreçte müdahale edilerek, sosyal gelişmenin gerisine düşülmemesidir. Ricat sürecinde, temel olarak başarılamayan budur.

Böylesi bir durum içerisinde bulunan devrimci hareket dolayısıyla kadrolaşma ve örgütsel inşaa sorununu kendiliğindencilığe bırakmış, yeraltı örgütünü geliştirmede, devrimci hareketin stratejik olarak önem verdiği alanlarda örgütlenmesinde, ideolojik netliğin sağlanmasında ve hareket ru-

hunun pekiştirilmesinde vb. daha pek çok konuda yol alamamıştır. Devrimci Sol hemen her alanda büyük ölçüde legalize olmuştur.

Sözü edilen ideolojik belirsizliğin nedeni olarak broşürde, kolektif tartışma ve üretimin olmaması gösterilir. Nitekim ideolojik bulanıklık ve şekilsizlik öyle bir noktada varılmıştır ki, neyin ne için yapıldığı anlaşılmaz bir hale gelmiştir.

Devrimci Sol önderliği, ricat sürecinin değerlendirilmesinde detaylı bir biçimde benzer pek çok konu üzerinde daha durur. Ve 1990'lı süreçte devrimci hareketin sahip olduğu olumsuzlukların kaynağında, ricat sürecinin düşünce tarzı ve kültürü, bu düşünce tarzı ve kültürün ısrarlı, bir anlamda inanılmaz boyuta ulaşan direnişinin yattığını belirtir.

"Yolun Neresindeyiz?" broşür taslağının dağıtıldığı bölge ve alanlarda, sorumlu yönetici ve komiteler, Devrimci Sol Merkez Komitesi'nin ortaya koyduğu tablo karşısında şaşırmıştır.

"... Kadrolar, içinde bulundukları durumdan habersiz, nereye ve nasıl gittiğimizi bilmeden, kendi kafalarında yarattıkları düşüncelerle günlük pratiğin peşinden koşturduklarından, 'Yolun Neresindeyiz?'de gördükleri tablo kafalarında idealize ettikleriyle çelişince önce bir sarsıntı geçirdiler. Kendi yaşadıklarıyla öne sürülenleri birlikte düşünüp, bu sorunlarımızın nasıl aşılacağına cevaplarını bulduklarında hareketi idealize etmekten kurtulup, kendi gerçeğimizi görüp sahiplendiler. Sorunlar bizimdi, aşmak da bizim görevimizdi." (143)

"Yolun Neresindeyiz?" broşürüyle, Devrimci Sol kadroları düşünüp de cevabını bulamadıkları pek çok soruya açık ve net cevaplar buldular. Geçmiş sürecin değerlendirilmesi yanında, o gün Devrimci Sol'un nereden başlayacağı, içinde bulunan süreçte sosyalizmin gerilediği bir dünyada neyin nasıl yapılacağı, görevlerin ne olması gerektiği, yenilgi yıllarının nasıl geçtiği, uzayan ricat sürecinden nasıl çıkılacağı, devrimci hareketin örgütlenmesi gereken stratejik alanların neler olduğu ve bunun nedenleri, ne zaman ve nasıl parti olunacağı, içinde bulunulan süreçte nasıl bir örgütsel işlerliğin oluşturulacağı ve yine yaşanan süreçte silahlı mücadelenin nasıl şekillendirileceği gibi pek çok konuda Devrimci Sol kadroları sorularına doyurucu cevaplar buldular. Kadrolar nezdinde devrimci hareketin açıklığı sağlanmış, "bilinmezlik duvarları yıkılmıştır" artık.

Devrimci hareketin sorunları konusunda kadroları aydınlatmak ve onlara sorunların sadece çözüm yollarını göstermek değil, kadroların çözüm konusunda katkılarını istemek Devrimci Sol'a özgüdür. Devrimci Sol kadroları, kafalarındaki soru işaretlerinin her birisine doyurucu cevaplar bulduğunda, yüksek bir moralle görevlerine sarılmakta gecikmediler.

Düşüncede, hareketin uzağında olan kadrolar, hareketin tam da oda-

ğındadır şimdi. Tüm bunlara rağmen, kadrolarla ortak düşünce birliğine varılması yeterli de değildir. Önemli olan, "Yolun Neresindeyiz?"de ortaya konulan gerçeklerin tek tek her kadro tarafından özümzenmesi ve yaşama geçirilmesidir. Belirlenen hedeflere ulaşılabilmesi de bir anlamda buna bağlıdır.

Devrimci Sol Merkez Komitesi, aynı broşürde, 1990 Türkiye'sinde düşmanın, emekçi halkın ve solun içinde bulunduğu durumu da ortaya koyar. Her şey görülür ve anlaşılır durumdadır. Devrimci Sol önderliği çok net olarak "devrimci halk alternatifi yaratmalıyız" der ve ekler, "her şeye rağmen hareketimizin atılım yapmasının koşulları oluşmuştur"... "ATILIM YAPMALIYIZ"...

1990 Mart Kararları'nın alınmasının ardından, kadrolar yeniden istihdam edilmiş, her alanda kurumlaşma ve komiteleşme adımları atılmış, "eski"nin direnişiyle karşılaşmakla beraber, kararlar yaşama geçmeye de başlamıştır. 1990 Mart'ından 1990 Ağustos'una kadar geçen sürede "hızlı koşu" devam etmiş, örgütlenmede, politika üretiminde, siyasi eylemde vb. ciddi bir yol alınmış, belli bir dönüşüm de sağlanmıştır.

Devrimci Sol önderliği sözlerini şöyle bağlar:

"... Kısaca, önümüzdeki dönem alt üst oluşların ve yeniden oluşumların devam edeceği bir dönem olacaktır; ancak kolektif örgütlenmeyi yadsıyan bireysel işlerliğe kesinlikle geri dönmeyecektir. Mücadele -silahlı ve silahlı olmayan biçimleriyle- örgütlenmeyle birlikte yürüyecek, başka bir deyişle, örgütlenme ve mücadele, mücadele ve örgütlenme iç içe geçmiş bir süreç içinde ilerleyecektir.

(...)

Gelinen aşamada, ricat süreci hareketi ilerletici değil geriletici bir rol oynamaya başlamıştır. Özeleştirici kampanyası ardından alınan kararlar ve atılan adımlarla belli bir gelişme sağlanmış; ricatla önümüze koyduğumuz hedeflere gecikerek ve kendi içinde eksik ve zaafı taşıyarak da olsa esas olarak ulaşıldığı için, ricattan çıkmaya karar verilmiştir." (144)

Devrimci Sol önderliği, kadroların ricattan çıkışın anlamının ne olduğunu ve bundan sonra nelerin yapılacağını net olarak kavramasını ister ve vurgular:

"... Ricattan çıkmış olma, oligarşiye karşı topyekün saldırıya girişeceğimiz veya gündemi belirleyecek bir mücadele hattını hemen hayata geçirebileceğimiz anlamına gelmiyor. Siyasi pratiğin yükseltilmesi sorunu, örgütlenmemizin gücü ile doğrudan ilgilidir. Yeraltı örgütünün her alanda yönlendirici ve etkin olması, kolektif mekanizmaların sağlıklı bir işlerlik kazanması ve askeri örgütlenmenin yetkinleşmesi ile bir bütün olarak örgütsel yapı güçlenecek, bununla orantılı siyasi pratik de yükseltilecektir. Gelişim bu

perspektif içinde düşünölmelidir.” (145)

PARTİLEŞME SÜRECİ VE DEVRİMCİ SOL’UN 1990’DA İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM

“Yolun Neresindeyiz?” broşüründe “bilinmezlik duvarlarının ardında kalan” ve Devrimci Sol kadrolarının kafasında soru işareti durumunda olan çokça soruya verilen net, açık ve doyurucu cevapların ardından, örgütün merkezi yönetimi PARTİ sorununa getirir sözü. Özellikle de içinde yaşanan dünya ve “sosyalist” ölkelerin yaşadığı çalkantıların ‘90’lı yıllarda ulaştığı boyut dikkate alındığında, Devrimci Sol önderliğinin M-L bir devrimci hareketin bu koşullarda “nasıl bir parti” sorusuna vereceği cevabın ne denli önemli olduğunun bilinciyle yapacağı açılım aynı zamanda tarihseldir.

Devrimci Sol kadrolarının kafasında, “nasıl bir parti” sorusuna verilen cevap ikili bir yan taşımaktadır. “Yolun Neresindeyiz?” broşüründe hareket önderliği bunu şu biçimde ifade eder:

“... Parti olgusu, ya idealize edilerek kavranmakta ve bu kavrayışın ürünü olarak ona (partiye -bn) olmadık misyonlar yükleyip, erişilmesi güç bir hedef olarak tanımlanmakta ve dolayısıyla fetişleştirilmekte; ya da tamamen şematik bir biçimde algılanarak biçimsel bir organizasyona indirgenmekte ve bu basitleştirmenin sonucu olarak, içeriği ve fonksiyonları objektif olarak yadsınmaktadır.” (146)

Devrimci Sol önderliği, öncelikle nerede biteceği “belirsiz” bir partileşme sürecinin ne dün ne de bugün öngörölmediğini ifade eder. Parti üç-beş insanın, “ideolojik birliğimiz var, işte program, işte tüzük” diyerek bir araya gelmesi biçiminde algılanamaz. Oysa Devrimci Sol partiyi hiçbir zaman böyle anlamamıştır ve “Yolun Neresindeyiz?”de de ortaya konulduğu gibi bakmıştır:

“Eğer parti kitlelerin çok yönlü mücadelesine önderlik edecek ve onları iktidarın alınması için seferber edecek bir organizasyonsa, ideolojide, programda, tüzükte ve bunlar temelinde bir araya gelecek kadrolar da mücadele içinde şekillenmek zorundadır. Lafızlarda ne söylendiği önemli değildir, önemli olan hayat içinde ne yapıldığıdır.” (147)

Bu noktada ortaya çıkan sorunun ne olduğu ise açıktır. Devrimci Sol’un siyasi arenaya çıkışından bugüne geçen uzun yıllar düşünüldüğünde neden hala partileşmemiştir? Devrimci Sol’un siyasi arenaya çıkışından itibaren geçirdiği siyasi evrimin içinde saklı olduğunu söyler. Ve Devrimci Sol önderliği, 1990’lı yıllara gelinceye değin, devrimci hareketin yaşadığı süreçleri ve siyasi evriminin gelişimini özetledikten sonra, bu konudaki sözlerini şöyle noktalar;

“... Biz, adı ‘parti’ olan bir partiden değil, sınıf savaşına önderlik eden, ülke genelinde politikalar üretip bunları uygulayan, her gün biraz daha gelişen ve kitleleri savaştıran gerçek bir öncü partiden söz ediyoruz. Böyle bir parti, içinde bulunulan zaaflı durum aşılmadan olanaksızdır. Daha başlangıçta zaafları kurumlaştıracak bir parti, ileride hantallaşmaktan, muhtemel hizipleşmelerden ve bölünmeden kurtulamaz. Bundan partiyi idealize ettiğimiz ve her türlü zaafı arınmış olarak gördüğümüz gibi bir sonuç çıkarılmasın. Parti de bünyesinde çeşitli zaafları taşıyacaktır, ancak bunları aşacak bir dinamiğe sahip olduğu sürece zaaflar belirleyici olmayacak, mücadeleyi kesintiye uğratacak bir boyuta ulaşılmayacaktır.

Bunun için öncelikle deforme olan “BİZ” olgusunu yukarıdan aşağıya her boyutta yeniden şekillendirmeliyiz. Örgüt bilinci gelişmiş, örgütlü hareket etmeyi içselleştirmiş, disiplin ve sorumluluk duyguları güçlü, davasına bağlı ve onun için kendini feda etmeye hazır kadrolar yaratmak zorundayız. Böyle kadrolar olmadan savaşçı bir örgüt (parti) kurulamaz.

(...)

İşte bugün partileşme açısından temel sorunumuz budur. Dönüşüm yapmak zorundayız. Potansiyel devrimcilik yerini dava adamı olmaya bırakmalıdır. Bu dönüşüm olmadan kurulacak parti, daha önce de ifade ettiğimiz gibi, hareketi ilerletici değil, geriletici bir fonksiyon görecektir.” (148)

Gelinen aşamada partiye giden yolun ne olduğu konusunda da söyleyecekleri vardır önderliğin ve asıl olarak o günkü koşullarda tüm Devrimci Sol kadrolarının önüne, daha önce tanımlanan olumsuzlukları aşmak, ideolojik, politik, örgütsel, askeri... hemen her konuda atılım yaparak mücadeleyi yükseltmek ve parti hedefini yakınlaştırmak görevini koyar. 1990 Mart Kararları ardından belki bu yönde atılan adımlar da söz konusudur ama yeterli olmadığı açıktır.

Devrimci Sol önderliğinin kadrolara işaret ettiği esaslar ışığında, ricattan çıkış ve atılıma geçiş için “Yolun Neresindeyiz?” broşüründe şu hedefler tespit edilir;

“- Kadro birikimimizle orantılı olarak yeraltı örgütlenmesini organlaşma temelinde geliştirdiğimizde, en azından stratejik bölge ve alanlarda tamamladığımızda,

- Örgüt iradesini ideolojide, politikada, taktikte, günlük yaşamda hemen her konuda hakim kılabilmiş ve kolektif işlerliği yerleştirebildiğimizde,

- Kadroların eksik ve yetersizliklerini aşarak bir örgüt insanı sorumluluğu ve yetkinliğine erişmelerini sağladığımızda,

- Ülke genelinde gündemi belirleyecek, ya da etkileyecek politikaları siyasi ve askeri boyutlarıyla pratiğe geçirebilecek bir kadrolaşma düzeyine

ulaştığımızda,

- Merkezi düzeyde politika üretebilecek, her şart altında önderlik yapabilecek ve kendi içinden alternatiflerini çıkaracak, kısaca parti çatısını oluşturabilecek önder düzeyde bir liderlik kurumu yaratabildiğimizde,

- Siyasi pratiği çok yönlü geliştirerek yükselttiğimiz, silahlı eylem çizgisini hayata geçirebildiğimiz ve buna belli bir istikrar kazandırabildiğimizde,

Kısaca, örgütlememiz ve mücadelemizle, politika ve taktiklerimizle, hemen her şeyimizle asgari anlamda gerçek bir yeraltı örgütü olabilecek bir olgunluğa eriştiğimizde, bugünkü işleyiş ve örgüt yapılanması dönüşüme uğratarak nitelik sıçraması yapacaktır." (149)

Üzerinde durulmadık, doyurucu cevap verilmedik hiçbir konu bırakılmamalıdır. Kadroların kendilerini devrimci hareketin odağında hissetmelerinin, sorunlara ve hedeflere, çözüm yollarını, izlenecek hattı bilerek yönelmelerinin sağlanması da bir yanıyla, bu temelde başarılabilir. Ve Devrimci Sol önderliği parti konusunda devrimci hareket saflarındaki yanlış eğilimler, program ve tüzük sorununa nasıl bakılması gerektiği, partileşme süreci ve politik mücadelenin nasıl kavranmasının yerinde olacağını detaylarıyla ele alır broşürde.

Yeni süreçte silahlı mücadeleye nasıl biçim verileceği, partileşme süreci, iktidar perspektifli mücadele bağlantıları nedeniyle, Devrimci Sol Merkez Komitesi'nin özenle ayrıntılandırmaya çalıştığı konu, "Partileşme Süreci Ve Politik Mücadele"dir. Partileşme sürecinde politik mücadele verilip verilmeyeceği temelinde kadrolarda gelişen kafa karışıklığı giderilmelidir.

Özü itibarıyla, "DY anlayışının Devrimci Sol saflarındaki kalıntılarıdır" bu düşünceler. Yani, "Politik mücadele iktidar mücadelesidir, iktidar mücadelesine bir parti önderlik edebilir, o halde partinin olmadığı koşullarda politik mücadele verilmez" mantığı temelinde şekillenen düşüncelerdir bunlar. DY'nin çok açık olmasa da "gizli tasfiye" hareketi çerçevesinde üstelik 12 Eylül öncesi koşullarda söylemek istediği partileşme sürecinde silahlı mücadelenin verilmeyeceğinden başka bir şey değildir. Ve DY'nin, bu düşüncelerden, sahip olduğu sağ-kendiliğindenci anlayışını da gizleme gayreti içerisinde, nihayet, partileşme sürecinde PASS perspektifinde bir mücadele yürütmeyi reddetme noktasına geldiği biliniyor.

"Her devrimci partinin oluşum süreci, bulunduğu ülkenin nesnel koşulları ve yaşanan dönemin öznal koşulları tarafından belirlenir ve bunlar ülkeden ülkeye farklılıklar gösterebilir." (150) diyen Devrimci Sol Önderliği emperyalizme bağımlılığın yarattığı çarpıklık, kapitalist yapının ancak yoğun bir sömürüyle yaşayabildiğini, bu yüzden de iktidarların varlıklarını sürdürebilmek için baskı ve terörü esas aldığını vurgular. Çeşitli nedenlere bağlı olarak burjuva demokrasisini andıran kurumların bulunması, bir takım hak

ve özgürlüklerin olması belki yadsınamaz ama, mücadelenin temel biçimini belirleyecek olgular da değildir.

"... Aslolan faşizmin sürekliliğidir ve dolayısıyla partileşmenin de faşizmin baskı ve terör koşullarında sürdürülecek mücadele içinde gerçekleştirilmesi gerektirir..."

Ülkemizin son 20 yıllık tarihsel kesitinden çıkarılacak en özlü dersin, hemen her koşulda silahlı mücadele verecek biçimde örgütlenmek, her türlü politik, ideolojik, ekonomik-demokratik mücadeleyi bu odakta şekillendirmek... " (151) olduğunu belirten Devrimci Sol Önderliği için durum hiç de karmaşık değildir:

"... Askeri örgütlenmeye sahip olan her hareket, kendi varlık nedeni olan politik mücadeleyi sürdürmek, ülkemiz özgülünde PASS perspektifinde örgütlenmek ve mücadele etmek zorundadır. Mevcut örgütlenme ile nasıl olsa silahlı savaşı yürütüyoruz türünden düşüncelerle partinin gerekliliği ve önemi yadsınamayacağı gibi parti henüz oluşturulamadı diye politik mücadelenin yadsınması da söz konusu olamaz." (152)

Partileşme sürecinde hayata ve mücadeleye PASS perspektifiyle bakmak gerektiği tespit edilince sözün geldiği yer gerilla ordusunun nasıl yaratılacağıdır. Ve Devrimci Sol Önderliği hedef gösterir. "Gerilla ordusunun çekirdeğini bugünden yaratmalıyız."

Devrimci Sol, sahip olduğu ideolojik-politik hattı itibarıyla, uzun vadeli düşünmüş ve Halk Savaşı'nın yaygınlık kazanıp, geniş kitlesel katılımların sağlanacağı aşamaya ulaşabilmesi için, başından itibaren gerilla ordusunun yaratılması hedefini dikkate alarak örgütlenmesini şekillendirmiştir. 1978'de siyasi arenaya çıkıldığı andan itibaren halkı silahlı mücadeleye katan politik-askeri örgütlenmeler yaratılması ve devrimci bütünü kapsayan savaşçı bir ruh her süreçte savunulan ve sahip olunan bir anlayış olmuştur. Bir savaş örgütü yaratmak temel hedefiyle, örgütlenmelerini bu anlayış temelinde şekillendirmiş, "silahlı savaş" perspektifini yitirmemiştir.

Ricat sürecinde bu perspektifin yer yer gözden kaçırıldığı söylenebilir ama 1990 başlarından itibaren sürece müdahale edilip, mücadele yeniden bu zeminde sürdürülmüş ve uzun vadeli, iktidara dönük, orduyu hedefleyen politik-askeri örgütlenmeler yeniden daha yetkin bir anlayışla şekillendirilmiştir. Şubat 1990' da örgüt merkezinin kaleme aldığı "Geçici SDB organizasyonu, Askeri Kurallar ve İşlerlik" yazısı bir anlamda bunun ifadesidir ve gecikmeksizin pratikte kendisini ifade etmeye de başlamıştır.

Partileşme sürecinde de, iktidar alternatifiyimş gibi hareket edecek, kitleleri örgütlemeye, mücadeleye kazanmaya çalışacak Devrimci Sol, silahlı mücadeleyi de öznel ve nesnel koşullarına uygun biçimde hayata geçirecektir. Devrimci Sol Önderliği bu nedenle savaşçılar cephesinin nüvesi

olacak gerilla ordusunun çekirdeğinin bugünden oluşturulması görevinin altını çizer.

Devrimci Sol, bu konuda deneysiz de değildir. Farklı süreçlerin, farklı ihtiyaçlarını dikkate alarak örgütlenmesini biçimlendiren Devrimci Sol, 1980 öncesi SDB ve FTKSM örgütlenmeleri deneyine sahiptir, ve bu örgütlenmeler THKP-C'nin politik-askeri örgütlenme düzeyi ve biçimiyle aynı değildir. 1990' lı yıllarda biçimlenecek politik-askeri örgütlenmeler de, bu sürecin ihtiyaçlarını dikkate alacak biçimde oluşacak, '79-'80'lerdeki politik-askeri örgütlenmelerden farklı olacaktır. Bu bir anlamda zorunludur da. Devrimci Sol Önderliği bu nedenle askeri örgütlenmesini yeniden gözden geçirir, yetkinleştirir ve silahlı eylem çizgisinin önünü açacak taktikler üretir.

"... En başta silahlı politik örgütlenmelerin iç içe geçmesi durumuna son vermek gerekiyor. Bu durumun, gizliliğin sağlanamaması, darbelere açık hale gelme gibi sonuçları gözardı edilemez ve en önemlisi geçmişteki silahlı örgütlenmeleri tekrar ederek mevcut süreci aşmamız ve siyasi mücadelede daha cüretli adımlar atmamız artık mümkün değildir.

(...)

Bugün SDB' lerde yapılan temel değişiklik, diğer örgütlenmelerle iç içeliğe son verip merkezi askeri örgütlenmeye dönüştürülmelidir. Bu sayede askeri uzmanlıkta gelişme ve de gerilla örgütlenmesinin yaratılması ve yaygınlaştırılmasının koşulları sağlanmış. İkinci değişiklik: SDB'lerde yer alacak insanların vasıfları ile ilgilidir. Askeri örgütün sorumluları geçmişte SDB içinde yer alan insanlar gibi politik vasıfları gelişmiş insanlar olmaya devam etmekle beraber, askeri-örgüt üyeleri için bu zorunlu olmayacaktır. (...) Üçüncü değişiklik : Askeri örgüt üyelerinin asli görevlerinin geçmişten farklı olarak sadece 'askerlik' olarak düzenlenmesidir. Yani doğrudan gerilla la fonksiyonuyla donatılmış olmalarıdır." (153)

SDB'leri gerilla ordusunun çekirdeği olarak tanımlayan Devrimci Sol Önderliği, geçmişte anti-faşist mücadele içerisinde ortaya çıkan ve yaygınlaşan FTKSME'leri ise "Halk Milisleri" nin ilk biçimlenişi olarak ele alır. Gerilla ordusunun çekirdeğini oluşturmaya çalışırken, FTKSME türü örgütlenmeleri de yerel düzeyde geliştirmeye, yaygınlaştırmaya, milis örgütlenmesini adım adım biçimlendirmeye de önem verilmesi gerektiğine vurgu yapar.

Devrimci Sol Önderliğinin üzerinde duracağı ve hedef olarak atılım sürecinin görevleri arasında sıralayacağı önemli bir konu daha vardır... "Bir güvenlik örgütüne ihtiyacımız var". Devrim mücadelesi yürüten tüm örgütlerin özellikle de silahlı savaş yürüten devrimci hareketlerin her ülkede gerici sınıfların, karşı-devrimci şiddetine maruz kaldıkları, değişik biçimlerde saldırıya uğradıkları bilinmektedir. Devrimci Sol Önderliğinin özellikle dikkat

çektığı, oligarşinin MİT'i, siyasi polisi ile kullandığı, devrimci örgütlerin iç sağlamlığını zayıflatmayı amaçlayan örgüt içine ajan sokma, muhbirler örgütlenme, ihanet ettirme, komplo tezgahlama, provokasyon yapma, insanların zaafalarını kullanarak şantajla bilgi sızdırma tarzındaki yöntemlerdir. Ve bu karşı-devrimci faaliyet tüm devrimci örgütler için ciddi bir tehlike durumundadır.

Tüm Devrimci Sol kadrolarına dikkatle işaret edilen ve uyanık olmaları istenen bu tarz karşı-devrimci faaliyetlerin salt kadrolarla sınırlı bir dikkat ve uyanıklıkla engellenemeyeceği de ortadadır. Devrimci Sol örgüt güvenliği için profesyonel, uzman bir örgüt yaratmalı, saldırılara karşı etkin önlemler almalı ve hatta karşı taktiklerle düşmanın oyunlarını bozmalıdır. Örgütten ayrılanlarla ilgili önlemler almaktan, örgüte zarar verecek unsurları etkisiz kılmaya, çeşitli kılıflara bürünmüş komploları açığa çıkarmaya, devrimci maskesi altında halkı ve devrimcileri aldatanlardan hesap sorma ve hainleri, itirafçıları cezalandırma gibi görevleri alacak bu örgütlenmenin adı, Güvenlik Örgütüdür.

"Yolun Neresindeyiz?"de Türkiye Kürdistan'ında örgütlenme ve mücadele sorununa nasıl bakıldı? "...PKK'nin Kürdistan'daki gelişimi ve tek alternatif güç olması, bizim saflarımızda ister istemez Kürdistan'da niçin örgütlü bir güç olmadığımız sorusunu gündeme getirmekte ve hareketin Kürdistan'da örgütlenme sorununa nasıl yaklaştığı konusu merak unsuru haline gelmektedir.

Bugün Kürdistan'da silahlı mücadeleyi yürütecek bir güç olmaktan uzak olduğumuz bir gerçektir. Bu noktada, Kürdistan'da şimdiye kadar niçin örgütlenmediğimiz de haklı olarak eleştiri konusu olmaktadır..." (154) Söze böyle başlar Devrimci Sol Önderliği.

1984'lerden itibaren Kürt milliyetçi hareketi gelişmiş, geline aşamada ne Kürt gerçeği ne de PKK'nin Kürt bölgelerinde sürdürdüğü silahlı mücadele reddedilir olgular değildir. Aksine hiçbir komplekse kapılmadan, dikkate değer, silahlı mücadeleyi savunan örgütler için ciddi deneyler içeren yönler taşıyan bu gerçekler ele alınmalıdır. Devrimci Sol'un açıkça ifade ettiği gibi "... yaratan kim olursa olsun, olumlu olan her şeye sahip çıkmalı, gerektiğinde savunmalı ve başkalarının doğrularını teslim etmede kompleksiz" davranılmalıdır.

Devrimci Hareket, başından itibaren Türkiye Kürdistanı, Kürdistan'da örgütlenme ve mücadele konusu üzerinde ısrarla durmuştur. Kürdistan, Devrimci Sol için stratejik önemde bir alandır ve bu bölgede örgütlenmeye yönelmiş, belli bir güç durumuna da gelmiştir. 12 Eylül sonrası yenilen darbelerle gelen kayıplar, erimeye başlayan, 1983'e gelindiğinde örgütlü kırsal faaliyetin bitme noktasına gelmesi ve ricat süresinde bu konuda ısrarlı, müdahaleci olmama, beraberinde Kürdistan'da PKK'nin yanında Devrimci

Sol'un bir alternatif güç olmasını engellemiştir. Hem gereken önem verilmemiş hem de olanaklar bu yönde zorlanmamıştır.

Devrimci Sol önderliği, geline aşamada bu stratejik alanda örgütlenmenin geçmişe göre çok daha zor olduğunu belirtir. Her şeyden önce Kürt milliyetçiliği gelişmiş durumdadır. Ama Türkiye Kürdistanı'nda devrimci alternatif Kürt milliyetçiliğine bırakılamaz.

"Her şey Kürdistan'a özgü bir programa sahip olmaya ve programı uygulamada ısrarlı olmaya bağlıdır" Ve ekler önderlik, "Bugün Kürdistan'da ulusal ve sınıfsal talepler temelinde örgütlenmek ve devrimci alternatifi yaratmak gibi bir görevimiz var." Elbette bu geçmişe göre zordur ama imkansız da değildir.

Söylemi karardır Devrimci Sol'un, "Biz Kürdistan'da mutlaka örgütleneceğiz." Devrimci Sol, kimi sol çevreler gibi Kürt milliyetçiliğinin gelişmiş olmasının her şeyin sonu demek olmadığına inanmaktadır. Devrimci Sol, Türk, Kürt ve tüm milliyetlerden ezilen halkların örgütlenmesini, mücadelesini ve ortak kurtuluşunu savunmaktadır ve bu misyona göre hareket edecektir. Bunun anlamı, Kürt yurtsever hareketinin desteklenmemesi değildir. Desteklenecektir. Ama Devrimci Sol bu desteği, devrimci savaşı ülke genelinde geliştirmek ve yaymak olarak görür. Asıl hedeflenen ise, Kürdistan'da bir güç haline gelmek, daha tam bir ifadeyle bir gerilla gücünün yaratılmasıdır.

"... Kürdistan'da bir gerilla gücü olabilmek, en başta Kürdistan özgölünde somut durumun değerlendirilmesini ve devrimci çalışmanın hayata uyan, gerçekleştirilebilir projeler kapsamında yürütülmesini zorunlu kılıyor. Bu anlamda, Kürdistan'daki örgütlenmemizin (Kürdistan Komitesi'nin) kendine özgü politikaları olacaktır. Kürdistan komitemiz, bir seksiyon örgütlenmesi olmamakla birlikte, merkezin denetiminden ve onayından geçmek koşuluyla Kürdistan'a özgü politikalar geliştirmek ve uygulama konumuna sahip olmalıdır." (155)

Devrimci Sol, zaman isteyen Kürdistan'da bir gerilla gücü yaratma hedefi konusunda yoğun bir çaba ve ısrar içerisinde olacak, kadro istihdamı ve örgütsel şekillenmeye hız verirken, kır gerillası için hazırlıklara olabildiğince enerji, olanak sevk edecektir. Tıpkı 1990 Mart'ında "Kürdistan Kürt Halkındır" şiarı ile örgütlenen kampanyada olduğu gibi, tüm gücünü seferber ederek barışçıl, barışçıl olmayan, yasal-yasadışı eylem ve siyasal etkinlikler geliştirecek, Türkiye Kürdistanı topraklarında başta Malatya, Elazığ, Tunceli, Sivas, Diyarbakır, Gaziantep gibi kentler olmak üzere örgütlenmesini gün geçtikçe yaygınlaştıracaktır.

DEVRİMCİ BİR KADIN HAREKETİ YARATMAK

“Yolun Neresindeyiz?” broşüründe ele alınan ve Devrimci Sol’un önüne hedef olarak koyduğu hedeflerden birisi de kadın örgütlenmesini geliştirmek ve Devrimci Kadın Hareketi’ni yaratmaktır.

Genel olarak Türkiye Sol’unda hemen herkes kadın sorunu konusunda bolca laf edip, yazıp çizmesine rağmen, dile getirilen sorunların ağırlığına ve örgütlenmenin gerekliliğine vurgu yapılırken, oportünist-revizyonist bloğun klasik özelliği olarak, ortada somut bir pratik adım da yoktur. Söz ve eylemi arasında derin bir çelişki olan oportünist-revizyonist soldan farklı olmalıdır Devrimci Sol. Ve Devrimci Sol Önderliği tüm örgüt üye ve taraftarlarını yeni bir yaklaşım içinde hareket etmeye, Devrimci Kadın Hareketi’ni yaratacak pratik adımlar atmaya çağırır.

1988 yılından itibaren Devrimci Sol, bu alanda çalışmalar yapmış, örgütlenmesi belli bir düzeye gelmiş olmasına, demokratik kurumunu (DEM-KAD) yaratmış olmasına rağmen, devrimci mücadelenin geldiği aşama ve kadınların hali hazırda büyük oranda mücadele dışında kaldığı düşünülürse, yapılanlar yetersizdir. Sorun, kadınların, örgütlenmenin her alanında söz hakkının olması yada yönetici kademelerinde yer almaları biçimiyle de ele alınamazdı sadece. Kadınlar her düzeyde ve her alanda ayrı bir güç olarak varolabileceklerini, kendilerini ifade edebilecekleri örgütsel platformlara sahip olmalıydı. Yapılması gerekenler nettir Devrimci Sol için:

“Somut olarak atılacak ilk adım tüm çalışma alanları, bölgeler ve birimlerde kadın komiteleri oluşturmaktır. Bu komiteler, genel siyasi faaliyetler düzleminde çalışma alanı, bölge ve birimlere bağlı hareket ederken, kadın hakları (talepleri) konusunda bağımsız inisiyatif sahibi olmalıdırlar. Kendi haklarını her platformda dile getirip sunabilmeli, bu konuda dayatıcı olabilmelidirler. Yine bu komiteler, bulunduğu her alanda illegal temelde biçimlenmeli, ama her türlü yasal olanakları değerlendirme perspektifiyle hareket etmelidir...” (156)

Devrimci Sol’un öz olarak amaçladığı, her koşulda ayakta kalabilecek bir Devrimci Kadın Hareketi yaratmaktır.

‘90’lı yıllar, Devrimci Kadın Hareketi’nin yaratılması yönünde adımların atıldığı, özellikle gecekondu mahallelerinde yoksul emekçi kadınların harekete geçirilebildiği, örgütlendiği yıllar olmuştur. Hem Devrimci Sol ailesine, hem de sol kamuoyuna, harekete geçirildiğinde kadınların ne muazzam bir güç olduğunu gösteren siyasal etkinlikler örgütlenmiştir. Pek çok direniş içerisinde kendilerini ifade eden kadınlar, adeta direnişlerin sürükleyicisi olmuş, geleneksel ilişkilerin oluşturduğu zincirleri parçalayıp, özgürlüklerini

kazanma yolunda adımlar atmışlardır.

“KADROLAR SAVAŞÇI BİR ÖRGÜTÜN ÜYESİ OLMA MİSYONUNA SAHİP OLMALIDIR”

1990 yılı Ağustos’unda Devrimci Sol Merkez Komitesi tarafından kaleme alınan “Yolun Neresindeyiz?” broşürünün bir anlamda son sözleridir bunlar. Evet, kadrolar savaşı bir örgütün üyesi olma misyonuna sahip olmalıdır.

“Atak, cesur, dediğini yapan, disiplinli, ‘BİZ’ derken onun anlamını tüm benliğinde hisseden, yoldaşlarına ve hareketine yönelen en küçük saldırıyı kendine yönelmiş gibi gören, DEVRİMCİ SOL kimliğini taşıırken onur ve heyecan duyan insanlar olmak ve böyle insanlar yetiştirmek gerekiyor.

Kadrolar hareketin bir parçası olduğu bilinciyle hareket etmeli, hareketi kendi dışlarında bir olgu gibi görmemelidirler. Hareket, tüm insanların (kadrolarının, sempatizanlarının, taraftarlarının) onların yarattığı değer ve geleneklerin toplamıdır...” (157)

Mesaj açıktır, hiç kimse hareketi kendi üzerindeki yöneticiden, ibaret görmemeli ve harekete yabancılaşmamalıdır. Devrimci Sol Önderliği tüm kadrolarını böyle bir tavra izin vermemeye çağırır.

Özellikle üzerinde durulan ise, 1990’lı yılların tarihsel önemde gelişmelere sahne oluyor oluşudur. Sosyalist sistemin çalkantılar yaşadığı, onyılların komünist partilerinin ardı ardına iflas ettiği, kitlelerden soyutlandığı ve birçoğunun kapitalizmle uzlaştığı koşullarda Devrimci Sol “Biz Sosyalistiz”, “Biz M-L’yiz”, “Sosyalizmin sorunlarının çözümü sosyalizmdir” diyerek, haykırmaktadır. Kadrolar M-L’ye, onun yaratıcılığına ve en az bunlar kadar devrimci hareketin özgücüne de güvenmelidir. Bu kavranıldığı ölçüde, ülke devrimi ilerletilecek, hem Türkiye topraklarında hem de dünya ölçüsünde önemli ve tarihsel bir rol oynayacaktır.

Devrimci Sol Önderliği, devrimci hareketin görevlerinin büyüklüğüne rağmen, bunu göremeyen ve “sorunlu insan” profili çizen kadrolarına seslenir;

“Oysa hareketin ‘sorunlu insan’a değil ‘sorun çözücü insan’a şiddetle ihtiyacı var. Yılların devrimcileri artık küçük dünyalarından çıkmalı, küçük dünyaları olan milyonları eğitmek için seferber olmalıdır.” (158)

Kadrolara işaret edilen bir diğer nokta ise politikanın güçle yapıldığı gerçeğinin asla unutulmaması gerektiğidir. Günlük hayatın ayrıntılarından çıkılmalı, politik taktik ve örgütlenmeler güç oluşturma odağında geliştirilmelidir. İktidar hedefli bir mücadelenin olmazsa olmaz koşulu bir anlamda politik ve askeri örgütlenmelerin varlığına ve güçlü oluşuna bağlıdır. Ve iktidar

alternatifi olmak, partileşmek de ancak böyle kolaylaşabilir.

“Biz, bürokratlar örgütü değil savaşımlar örgütü olacağız. Bunun için bütün kadrolarımız o an yapılabilecek yapılamayacağına bakmaksızın silahlı eylem ruhuna sahip olmalı, eylem emrini aldığı anda bunu başarabilmelidir. Her komite, her hücre bu anlayış içinde olmalı, bu ruhla donanmalıdır. Silahlı, etkin, cüretli bir güç olmak için enerjimizi kullanmalıyız.

Tüm kadrolar örgütün savaşımlı niteliğini kaybetmeye başladığını ya da kaybedileceğini gördüğünde, bunu değiştirmek için herkese ve her şeye rağmen mücadele etme misyonuna sahip olmalıdır.” (159)

Evet bir dönem kapanır böylece. Dünyüyle, bugünüyle, olumluluk ve olumsuzluklarıyla devrimci hareketin tüm tarihsel süreci değerlendirilmiştir. Yeniden inşa faaliyeti için, daha hızlı bir koşu için, ATILIM için söylenecekler söylenmiştir. Yola düşme, devrim mücadelesini daha da geliştirme, Türkiye halklarına gerçek anlamda umut, düşmana ise korku olmanın vaktidir. Önderliği, kadroları, sempaticianları ve taraftarları ile devrimci hareket uzun iktidar koşusunun kilometre taşlarını döşeyecek ve Devrimci Sol, tarihine tertemiz sayfalar eklemeye devam edecektir.

SOSYALİZMİN GERİLEDİĞİ DÜNYADA DEVRİMCİ SOL SOSYALİZM BAYRAĞINI DALGALANDIRIYOR

Devrimci Sol Önderliğinin “Yolun Neresindeyiz” broşüründe, öz olarak tüm kadrolara, halka, sol ve dünya kamuoyuna açıkladığı Devrimci Sol’un savaşımlı bir örgüt, silahlı, etkin, cüretli bir güç, bir devrimci hareket olacağıdır. Üstelik cüret ve cesaretin biçimlendirdiği bu kararlı ifade, 1985 yılından itibaren -ağırlıklı olarak da ‘80’ li yılların sonlarında- dünyanın sosyalist sistemin yaşadığı alt-üst oluşlarla sarsıldığı, sosyalizmin gerilediği, ciddi bir prestij yitimine uğradığı bir dönemde sakınmaksızın kullanılmaktadır.

Elbette bu durum şaşırtıcı değildir. Devrimci Sol M-L bir devrimci harekettir. Hem Türkiye hem de dünya halklarına karşı misyonunun tarihsel süreci içinde, her dönem bilincinde olmuş, söylemini, eylemini..., her şeyini bu temelde şekillendirmiştir. Tarih sahnesinde yerini aldığı 1978’den itibaren, THKP-C’nin revizyonizm konusundaki bakış açısının sağladığı ideolojik-teorik mirasa da sahip olarak, Devrimci Sol, revizyonizm konusunda pratikten çıkardığı dersler ve uluslararası sosyalist hareketteki olumsuz bölünme ve parçalanmalara karşı aldığı devrimci tutumla, sapmalarla savaş konusunda tarihsel deneyimlere ve devrimci bir tutarlılığa sahip olmuştur.

Sosyalist sistemin yaşadığı çalkantılar, ardı ardına patlayan ve sosyalist sistemi yok oluşturan gelişmeler, dünya genelinde ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinde ciddi bir ideolojik ve moral bunalım yaratırken, Tür-

kiye solu da farklı bir durumda değildir. Söz konusu olan gerçek anlamda bir gerici dalgasıdır ve kendisine devrimciyim, Marksist-Leninistim, anti-emperyalistim diyenler açısından ciddi bir sınav dönemidir. Bu gerici dalga ya kapılıp, revizyonizmle birlikte iflas ve tükeniş bayrağı dalgalandıranlar olacağı gibi, "iflas eden revizyonizmdir, sosyalizm değil" deyip Marksizm-Leninizmin, sosyalizmin bayrağını dalgalandıranlar da olacaktır. Tarih tanıktır, dünya ve Türkiye halkları tanıktır... Ve ne yazık ki yaşanan tarihsel gelişmeler Devrimci Sol'u haklı çıkaracaktır. Onyıllardır reformizm, revizyonizm, dogmatizm, şablonculuk, kendi Marksist-Leninist sandalyesinde oturmak, kendi özgücüne, Türkiye halklarına duyulan güvensizlik üzerine dile getirilenler bir bir doğrulanmaktadır.

Evet, sosyalist sistem yıkılmış, sosyalizm ciddi bir prestij kaybına uğramış, kaos ve kargaşa almış başını gitmiştir. Sosyalist ülkeler "glasnost", "prestroyka" safsataları ile kapitalist bir restorasyon sürecine girmiş, "komünist" partiler ardı ardına yıkılmıştır. Revaçta olan ve emperyalizmin bütün güç ve olanaklarını seferber ederek pompaladığı "kapitalizm sosyalizmden daha güçlüdür" propagandasıdır. Sonuç, sosyalizme olan inancın hızla zayıflamasından başka bir şey değildir.

Yıllarca, sosyalist diye bilinen ülkelerin komünist partilerinin taklitçiliğini yapma, ayaklarını ülke topraklarına basmayıp, adeta AEP'in, ÇKP'nin, SBKP'nin seksiyon örgütlenmesi gibi faaliyet yürüten oportünist-revizyonist blok, daha 1985'lerden itibaren ideolojik-moral bunalımı yaşamaya başlamıştır. Nasıl yaşamasınlar ki? Kime yaslanacaklar, kimler onların ellerinden tutacaktı? Kendi gövdesi üzerinde, kendi başını taşımayan Türkiye solu, kendi gücüne ve ideolojisine olan güvensizliği ile sağdan sola savrulmuş, kimin neyi, ne için savunduğunun, kimin yanında yer aldığının adeta arap saçına döndüğü bir tablo yaratılmıştır.

Oysa her şey gözler önündedir. Sosyalist sistemin yıkılışını, "gelmiş geçmiş en büyük hain" Gorbaçov'u, onun emperyalistlerle girdiği ilişkileri, hemen her konuda izlenen uzlaşma ve teslimiyet siyasetini ayakta alkışlayanlar emperyalistlerden başkası değildir. Emperyalist ülkeler sevinç çılgınlıkları atmaktadır. Ama bunları görmek için M-L bir anlayışa ihtiyaç vardır ve ne yazık ki Türkiye solu böyle bir anlayışa sahip olmadığı gibi, M-L'ye olan inancında bunalım yaşamakta, M-L'nin yaratıcılığına inanmamaktadır. Eğer böyle değilse, kimileri gibi Gorbaçov'u, "Lenin' den sonra en büyük Lider", "ideolog", ve hatta "usta stratejist" diye ilan etmek anlaşılır olamaz. Kimileri gibi, neredeyse tek siyasi faaliyetleri olan, dergilerinde, o süreçte Gorbaçov ve politikaları için yazdıkları yazılarında önce övgüler, sonra sövgüler dizmek anlaşılır olmaz. Eğer böyle değilse, sosyalist diye bilinen ülkelerin seksiyonu, kuyrukçusu, şabloncu, dogmatik değildilerse, 1986 sonrasını

“sosyalizmin rönesans yılları” olarak değerlendirmeleri anlaşılamaz. “Glasnost” a, “prestroyka” ya, uzlaşma ve teslimiyet politikalarının uygulayıcısı Gorbaçov’a önceleri övgüler, sonraları sövgüler düzen oportünist-revizyonist blok, bu tür benzer örneklerde de görüleceği gibi sıradan insanların tavır içerisinde. Türkiye solu M-L bir tavır içerisinde değildir.

Aslında emperyalizmle işbirliği içerisinde Gorbaçov’un elinde dalgalandırılan bayrak, biçimsel olarak hangi kılığa bürünürse bürünsün, özde kapitalizmin yani burjuvazinin bayrağıdır. Marksist-Leninist olmak, bu bayrağın önünde ne sübjektif ne de objektif olarak secde etmemek demektir. Ama oportünist-Revizyonist blok, değişik zamanlamalarda da olsa bu bayrağın önünde secdeye varmış ve tarih önünde kötü bir sınav vermiş durumdadır.

Evet, yaşanan süreç, tarihsel önemdedir ve ciddi bir sınav dönemidir. Sosyalistliğin her zamankinden daha çok kararlılık, daha çok inanç ve özveri istediği bu dönemde Devrimci Sol, hem söylediği hem de söylediğine denk düşen devrimci pratiği ile, M-L bir devrimci hareket için tarihsel bir sürecin yaşandığı bilinciyle hareket eder.

Yeni Çözüm dergisinin yayın hayatına başladığı 1986 yılında, daha derginin ilk sayısında Devrimci Sol M-L bakışını net olarak ortaya koyar. 1986 yılında, İzlanda’da ABD Başkanı R. Reagan’la bir araya gelen Gorbaçov, izleyeceği dış politikanın ilk işaretlerini vereceği bir toplantıdadır. Reagan ve Gorbaçov’un yaptığı “mini” bir “zirve”dir aslında. Devrimci Sol’un değerlendirmesi nettir:

“...Halkların başkaldırısını pasifize ederek emperyalizme teslimiyeti savunmayı ‘barış’ diye yutturmaya çalışmak iki yüzlü uzlaşmacıların işidir. Sınıf mücadelesinin ateşini söndürecek ‘barış’ gerçekleştirilemez, olsa olsa burjuvazi ile ‘barışılır’. Çünkü bunun adı emperyalist barıştır; halkların köleliğini onaylayan barıştır. Bu ‘barış’ halkların kurtuluşunun önüne set çeken emperyalist istikrarın sağlamlaşmasına hizmet ettiği için tarihsel olarak geridir.” (160)

Aynı tutarlılık, Gorbaçov politikaları renkten renge girdiği halde devam eder ve Devrimci Sol, 1988 Mayıs’ında “SSCB Gerçeği, Gorbaçov ve Devrimci Tavır” diyerek kaleme alınan yazıda şöyle diyordu:

“M-L’ler ‘barış ve silahsızlanma’ sorununu Gorbaçov’un ifade ettiği gibi emperyalizmle ‘evrensel bir barış’ olarak değil, taktik bir slogan düzeyinde kavrarlar. Emperyalizm var oldukça evrensel bir barışın olamayacağı, barışın emperyalizmin dünya ölçüsünde yok edilmesi sorunuyla sıkı sıkıya bağlantılı olduğu bilinen açık bir gerçektir.” (161)

Devrimci Sol emperyalizmle barış siyasetinin, Gorbaçov’un izlediği uzlaşmacı ve teslimiyetçi politikalar sonucu, adının “barışmak” olduğunu ifa-

de eder özcesi. Emperyalizm, Gorbaçov'la kol kola girmiş, sosyalist sisteme karşı açık komplo tezgahı içerisinde. Her şey öylesine açık, öylesine görünürdür ki -tabi M-L'ler için- emperyalizm dünyada kendi dışında farklı bir ses ve güç istememektedir. Pervasız ve korkusuzdur. Bunun nedeni ise, emperyalizmin sosyalist sistemin bir daha ayağa kalkamayacak şekilde yıkıldığını, ezildiğini düşünmesinden başka bir şey değildir. Bir kez daha vurgulamak yerindedir ki, açık bir emperyalist komplo tezgahlanmaktadır.

Ve tarihin unutmadığı an... Revizyonist-oportünist sol, gelişmelere alkış tutuyor...Romanya'da Çavuşesku iktidarının emperyalistler tarafından yıkılmasıyla, oportünist-revizyonist bloğun gösterdiği tavır, bu süreçteki tavrın en tipik örneğidir.

"... Dünya durdukça unutulmayacak, devrimcilik, komünistlik adına utançla anılacak bir ibret tablosuyla karşı karşıyaydık. Emperyalistler, yerli işbirlikçiler, faşistler, sosyal demokratlar, milliyetçiler, kendine M-L, sosyalist, komünist diyenler tek cepheye birleşmişti. Bu cephenin hedefi, emperyalist saldırıya karşı direnme 'suçunu' işleyen Çavuşesku'nun yanlışlıkları da içinde barındıran sosyalist iktidarıydı. Çavuşesku'nun ve yandaşlarının ölümü göze alarak direnişi de, emperyalizmin beyinlerini teslim aldığı solcuların, komünistlerin adalet duygularını ortaya çıkarmaya yetmemiştir. Çünkü onların adaleti, emperyalizmin ve burjuvazinin adaletiydi." (162)

Evet, devrimcilik adına, komünistlik adına utançla anılacak bir ibret tablosudur karşı karşıya kalınan. Oportünist-revizyonist blok yıllarca kuyrukçusu oldukları, önlerinde adeta secdeye durdukları "kabe"leri ardı ardına çürüyüp yok olunca, emperyalizmin dev medya ağıyla yaptığı ideolojik bombardımanın eksenine kapılmaktan geri durmadılar. Emperyalist iletişim araçlarından önce bu solcu "komünistler" etkilendiler. Öyle ki, birçoğu Romanya'da ölen karşı-devrimciler için "saygı duruşu" yapabildiler. Onlara sorsanız haklıydılar. Çavuşesku'nun savunulacak bir yanı mı vardır!.. Çok geçmeden, Romanya'da yönetimi ele geçiren karşı-devrimcileri "sosyal demokrat" ilan ederken de sorsanız, haklıydılar... Utanç vericidir. Gelişmeler karşısında, burjuva propagandasının etkisinde kalmayacak, M-L bir dayanılığın esamesi dahi okunmamaktadır. Oysa, Romanya'nın ve Çavuşesku'nun başına gelenleri sevinçle karşılayan emperyalizm ve revizyonizmdir. Ağız birliği ederek saldırmakta ve karşı-devrimcileri desteklemektedirler.

Yine "yalnız", yine "tek başına"dır Devrimci Sol. Ocak 1990'da Yeni Çözüm dergisinde Romanya'daki gelişmelere karşı tavrını açıklar:

"Emperyalizmin ve burjuva liberallerinin, tüm eksiklik ve olumsuzluklarına karşın, sosyalist olarak gördüğümüz bir ülkedeki iktidarı yıkmak isteyenlerin karşısında ve sosyalistlerin tarafında olmalıyız. Bu anlayışla Çavu-

şesku ve yandaşlarının karşı-devrimci komploya karşı onurlu direnişlerini destekliyoruz.” (163)

Tıpkı, 1980 öncesi devlet destekli sivil faşist terör karşısında yükseltilelen anti-faşist mücadelede olduğu gibi “yalnız”dır Devrimci Sol... Tıpkı 12 Eylül faşist cuntası karşısında susmayıp, inançlarından soyunmayı reddedererek direniş destanlarını yazdığı “zor” yıllarda olduğu gibi “tek başına”dır. Oportünist-revizyonist blok varsın “maceracı” desin, varsın “sekte” desin, o devrimci tavrı, devrimci duyarlılığı, sahip olduğu M-L misyonu unutmamıştır. Hemen tüm dünyada, Romen karşı-devrimciler desteklenir, Çavuşesku’ya lanetler yağdırılırken, Devrimci Sol tavrını, son nefesinde “Yaşasın Sosyalizm” diye haykıran Çavuşesku’dan yana belirlemiştir. M-L olmayanların anlayamayacağı bir tavidir bu ve nitekim anlamamışlardır da. “Yalnız” kalan Devrimci Sol onlara göre “Don Kişot”luk yapmaktadır, hatta “kelaynaktır”.

İbret verici gelişmeler devam etmektedir... Utanç tablosuna her gün yeni kareler ekleyen oportünizme, revizyonizme, tüm dünya medya tekellerinin saldırılarına rağmen Devrimci Sol, dünyanın Türkiye’sinde tek “çatlak ses” durumundadır. Devrimci Sol ve Devrimci Sol Güçler hem söylemiyle hem de eylemi ile Romanya’da eksikleriyle, zaaflarıyla sosyalizmi savunan Çavuşesku’nun yanında oldu. Çok zaman geçmesine gerek de kalmadan, tarih bir kez daha Devrimci Sol’u haklı çıkardı. Doğaldı da. Devrimci Sol M-L bir devrimci hareket olarak sorumsuzca davranmamış, birtakım hesaplarla hareket etmemiş ya da başka bazı merkezlerin tavrı belirlemesini bekleyip ondan sonra tavrını açıklamamıştır. Devrimci Sol’un doğruları tespit edecek, M-L bakış açısı da, bu bakış açısını yaşama geçirmek için özgücü de, özgüveni de vardır. Özcesi, emperyalist bir tezgah ile Romanya iktidarının yıkıldığı koşullarda, tüm dünya solu için ciddi bir sınav söz konusudur. Bu sınav, Çavuşesku iktidarının olumluluk ve olumsuzluklarının savunulup savunulmamasından öte, emperyalizme karşı olunup olunmadığının sınavıdır. Puslandırılmış havaya, kaosa, kargaşaya rağmen Devrimci Sol bu sınavı da başarıyla vermiş ve tüm dünya kamuoyuna, emperyalizme karşı olduğunu açıkça ilan etmiştir.

Devrimci Sol’un ricattan çıkmaya, devrimci hareketin örgütsel yeniden inşasına hız verdiği, geçmişin olumlu ve olumsuz boyutlarıyla muhasebesinin yapıldığı süreçle iç içe boyutlanan bu gelişmeler içerisinde, Devrimci Sol’un kendisine nasıl bir misyonu değer biçtiğini, DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş şöyle anlatır:

“Emperyalizme teslimiyet yarışına girildiği, çıkarlardan oluşmuş ve bataklık haline gelmiş bir sol içerisinde boğulmayacak, ayakta kalacak, sosyalizmi yeniden yükseltecek siyasal bir çizginin, M-L’nin yalnız ülkemizdeki

değil, dünyadaki temsilcilerinden olmalıydık.” (164)

Devrimci Sol önderliği iç rahatlığıyla “Sosyalizm Yaşıyor”, “Biz M-L’ yiz, sosyalistiz”, “sosyalizmin sorunlarının çözümü sosyalizmdir” derken, M-L bilinçle davranmaktadır ve yenilgilerin, yeni zaferlerin anası olacağının bilincindedir. “Yolun Neresindeyiz?” de önderliğin ifade ettiği gibi, “... Siyasal bilinçlenme ve mücadele, emekçi kitleler nezdinde sosyalizm mi, kapitalizm mi tartışmasını yeniden gündeme getirecek ve bu tartışma, onların lekelerinden arınmış bir sosyalizm için birleşmelerini sağlayacaktır.” (165)

“Bugün M-L’ lere düşen görev;” der Devrimci Sol, “ dünya ölçüsünde ve tek tek ülkelerde devrim dalgasının yeniden yükseleceği, revizyonizmin enkazı üzerinde, doğru çizgide bir sosyalizmin yeniden inşa edileceği inancını koruyarak, esas olarak, kendi ülke devrimlerini geliştirmeye çalışmak revizyonizme, reformizme ve her türden sapmaya karşı Marksizmin temel ilke ve düşüncelerini savunmak, dünya sosyalist güçleri ve halk kurtuluş hareketleri ile dayanışma ve destek ilişkilerine önem vermek ve gerçek bir enternasyonalizm temelinde devrimci kardeşliği egemen kılmak olmalıdır.” (166)

1990’lı yıllara gelindiğinde Gorbaçovculuğun gerçek yüzü en açık şekliyle ortaya çıkmıştır. Sovyetler Birliği’ndeki kapitalist restorasyonu, uluslardaki ve halklardaki burjuva milliyetçi eğilimlere zemin hazırlanması ve Roman karşı-devrimindeki açık siyasi destek takip etmiş, Demokratik Almanya’nın emperyalist Almanya’ya satışında olsun, devrimlere ve ulusal kurtuluş savaşlarına karşı emperyalizmle işbirliği konusunda olsun tüm kartlar açık oynanır hale gelmiştir artık. Öyle ki, Gorbaçov, sosyalist sistemdeki alt-üst oluşların ve yıkımın emperyalizme verdiği güçle, ABD emperyalizminin öncülüğünde düzenleyeceği provokasyon ve komplolara da açık destek verir hale gelecek, Körfez Savaşı’yla da kanıtlanacağı gibi emperyalizmle işbirliği politikası güdecektir. Evet, gelmiş geçmiş en büyük hain Gorbaçov, Helsinki’de emperyalizmle masaya oturup, “Ben karışmıyorum, ne istersen yap” diyecek ve ABD emperyalizminin yeni saldırganlıklarına açık davetiye çıkaracaktır. “En büyük hain’in” renkten renge girmeye ihtiyacı da yoktur. “CIA-KGB işbirliğini yadsımayız” diyecek, KGB açıktan Irak’a karşı istihbaratta işbirliği ve toplanan bilgileri paylaşmayı teklif edecektir, 1990 Ocak’ında, ABD emperyalizminin, Panama’yı işgal edişi ve bunun karşısında sessizliğe gömülen Gorbaçov’un tavrı, emperyalizmle girilen açık işbirliğinin somut örneklerindendir. ABD, sözde Noriega bahanesiyle Panama’yı işgal etti ve silahlarını Panama halkına çevirdi. Panama halkının en ufak tavır alışına bile tahammülü yoktur ABD’nin ve katledilir halk.

ABD emperyalizmi tüm dünyanın gözleri önünde Panama'yı kan ve gözyaşına boğduğu halde herkes suskun ve izler durumdayken, Devrimci Sol Güçler ve DEV-GENÇ yaptıkları gösteri ve eylemlerle Panama halkının yanında oldular. DEV-GENÇ okullarda işgali kınayan pankartlar asıp, forumlar düzenlerken Fındıkzade Gültepe ve Bakırköy'de korsan gösteriler düzenledi. DSG ise korsan bir mitingle Panama halkına dayanışma mesajları yollarken, ABD emperyalizminin vahşetini kınadı. Yükselen slogan "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi, Panama Halkı Emperyalizme Boyun Eğmeyecek"tir.

"Yeni Dünya Düzeni", "demokrasi ve özgürlük" safsataları sarmıştır şimdi ortalığı. Emperyalizmin karşısında denge unsuru olarak yer alan ve emperyalist girişimlere karşı konumda bulunan bir maddi güç olarak sosyalist sistemden söz etmek artık zorlaşmıştır. Emperyalizm, sözü edilen safsatalarına "başka ulusların haklarını koruma" demagojisini de ekleyecek ve yeni bir komployu tezgahlamakta gecikmeyecektir. Ortadoğu'da cereyan eden ve tarihe "Körfez Krizi" diye geçen, binlerce Iraklı'nın katledildiği, tüm zenginliklerinin yok edildiği, Irak halkı nezdinde Arap halkının ulusal onurunun ayaklar altına alındığı emperyalist saldırı gündeme gelecektir. Yeni bir sınav dönemi, yeni bir ateş çemberidir bu ve Devrimci Sol bu sınavdan da yüzünün aklıyla çıkacak, sadece Türkiye halklarının değil, ezilen dünya halklarının gönlünde taht kuracaktır.

Devrimci Sol'un örgütlü bulunduğu her alanda gelişiminin sürdüğü, silahlı mücadeledeki yükselişle birlikte peş peşe yapılan özgürlük eylemleriyle tüm dikkatlerin kendisine yoğunlaştığı bir dönemde, "Emperyalist Savaş" gelir gündeme. Devrimci Sol, bir yandan tüm devrimci duyarlılığı ile ilk andan itibaren emperyalist savaşa yoğunlaşır, hızla savaşa karşı pratik tavır alışını şekillendirirken, diğer yandan özellikle kamp faaliyetine hız verir. Şehirlerde adımlar atılmış, ama kırlarda henüz bir gelişme kaydedilememiştir. Belki insan sayısı azdır ve eğitim anlamında gerilik de vardır ama hızlı adımlar atılmalı, kır gerillası yaratılmalıdır. Devrimci Sol önderliği, Birleşik Devrimci Savaş ekseninde düşünüp, programlı adımları ardısıra atmaktadır. Kır ve şehir gerillası bütünleştirilmeli, şehirlere nefes aldırılmalıdır ki, şehir gerillası yalnızlıktan kurtulsun ve gittikçe gelişen daha kapsamlı bir mücadele ortaya koyulabilsin. Sorunlar bitmeyecek ama sorunlarla boğuşulacak ve bunlarla iç içe savaşı yükseltmeye devam edecektir Devrimci Sol.

DÜŞMANIN GÜÇ VE GÖZDAĞI OPERASYONLARI VE DEVRİMCİ SOL'UN GECİKMEYEN CEVABI

"Polis aciz mi?"...

"Polis son aylarda terör karşısında ne yapıyor?"...

“İstanbul polisi terörü niye önleyemiyor?”...

Aynı süreçte, gazete manşetlerinde ya da pek çok ara haberden, açık-ça oligarşinin, bir bütün olarak düşmanın, gelişen örgütlü halk muhalefeti-nden duyduğu korku, sıkıntı ve sıkışmışlığı yansıtılmaktadır. Özellikle 1990 Mayıs-Haziran aylarına damgasını vuran devrimci gelişmeler, Devrimci Sol’un halk düşmanı kişi ve kurumlardan hesap soran silahlı eylemlerinin boyutlanmasının ve kitle örgütlenmesinde, örgütlü hareketlerde seyredilen, kaydedilir gelişme, bu sıkıntı, korku ve sıkışmışlığa neden olmuştur. Genel olarak polisin demoralize bir durumda olan, 12 Eylül cunta yıllarını ve rahatça halk düşmanı icraatlarını gerçekleştirdiği günleri arayan polis teşkilatına, adeta moral ihtiyacını karşılayacağı bir operasyon hazırlığı vardır şimdi.

Son aylarda yapılan silahlı eylemlerin gerçekleştiricisi olarak burjuva basın, bir süreden beri Devrimci Sol’la birlikte DKP’nin adını telaffuz etmektedir. Alttan alta tezgahlanan burjuva basını da kullanarak, katliam amacına dönük bir operasyon için meşru bir zemin yaratma gayretidir. Devrimci Sol’a yönelik faaliyetlerinde başarısız olan polis teşkilatına ihtiyacı olan “başarılı polis” imajı bu operasyonla sağlanacaktır (!)

Hazırlıklar tamamdır ve bir gece Cihangir’de operasyona girişir polis... 2 DKP’li yurtseveri ölü, ikisini de sağ ele geçirir. Şova dönüştürülen polis açıklamasına göre, Cihangir’de çatışanlar son aylarda gerçekleşen olayların failleridir. Evde 3 tabanca, bir bomba ele geçirilmiştir. Bu kadar yalan da yetmez polise... 1. Ordu Komutanı’ndan birçok polis şefine kadar çeşitli suikast planlarının ele geçirildiği söylenir.

Oysa, daha sonra basına da yansıdığı gibi, polis günlerce önceden takibe aldığı DKP’lileri yakalamaya değil infaza gelmiştir. Amaçları açıktır; son ayların eylemleriyle prestiji sarsılan polisin bir güç ve gözdağı operasyonuna ihtiyacı vardır.

Tarih 23 Temmuz 1990... İhtiyaç duyulan güç ve gözdağı operasyonlarına bir yenisi eklenecek ve bu kez panzerlerle, yüzlerce polis, özel tim vd. elemanlarıyla düşman gecekondu halkına saldıracaktır. Saldırının odağında, gecekondu halkının direniş dendiğinde ilk akla gelen Küçükarmutlu ve Küçükarmutlu halkı vardır.

İstanbul Boğazı’nın tepelerinde, yoksul gecekondu halkının yaşadığı bir bölgedir Küçükarmutlu. Boğaz’a tepeden hakim olması ve doğal güzelliği nedeniyle her zaman faşist mafya bozuntusu çetelerin ve holdinglerin iştahını kabartan bir yer olmuştur. Önceleri Alarko Holding’in göz koyduğu, daha sonra ise polisle iç içe çalışan faşist mafya bozuntusu çetelerin parsellediği Küçükarmutlu’ya ilk yerleşimler 1989 yılı başlarında oldu. Ardı ardına başlarını sokabilecekleri, yoksulluklarına denk gecekondu inşaa etmeye başladılar. Boğaz sırtlarında, Türkiye gerçeğini çarpıcı bir biçimde gösterir

bir tablo ortaya çıkmaktadır. Bir yandan lüks ve zengin villalar, hemen yanlarında ise ilkel gecekondu... Zenginliğin hemen yanı başında yoksulluğun çırpınışları...

Küçükarmutlu halkı yoksulluğun getirdiği sıkıntılarla boğuştuğu bu bölgeye yerleşmeye başladığı andan itibaren faşist mafyanın kurşunlarıyla ve polis copuyla da tanıştı. Üst üste aldatıldılar. Seçim vaatleriyle oy avcılığına çıkan ANAP'ı da, SHP'si de gecekonducularını bir bir yıktı başlarına. Öyle ki, halk yapıyor, düzen partileri yıkıyordu gecekonducuları. Çok zaman geçmedi, tanıldılar düzen partilerini ve kucaklarını devrimcilere açtılar.

Devrimci Sol Güçler, yoksul Küçükarmutlu halkına sahip çıktı. Gecekonducuların yeniden yapımına da, korunmasına da destek oldular. Bir süre sonra kendi örgütlü güçlerini, GEYAD'ı kurdular. Gecekondu Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (GEYAD) yaygın bir kitle faaliyeti yürütüyor, her türlü sorunu halkla tartışıyor, faşist mafya çetelerinin ve onlarla iç içe çalışan polisin oyunlarını bozuyordu.

Defalarca bastılar GEYAD'ı. Yönetici ve üyelerini gözaltına aldılar. Üyeleri emekçi halktı... İşkenceden geçirildiler, tehdit edildiler, baskı gördüler. Saldırıları kar etmeyince kapattılar GEYAD'ı. Kapatmasına kapattılar GEYAD'ı ama DSG'nin yarattığı direnme ve gerçekleri, sorunları halkla birlikte çözme anlayışı halkın içinde yaşıyordu.

Oligarşi buna daha fazla tahammül edemezdi. Bilinen senaryo işletilmeye başlanmıştır çoktan. Burjuva basının manşetlerinde büyük puntolarla yazılan, "Kurtarılmış bölge" Küçükarmutlu'dur... Halka yapılacak saldırının zemini hazırlanmaktadır şimdi. 23 Temmuz'dan birkaç gün önce faşist çeteler halka saldırmakta, güpe gündüz silahla ateş etmekte, yol kesip tehditler savurmaktadırlar.

23 Temmuz 1990 günü Küçükarmutlu halkı, 278 imzalı dilekçeyle savcılığa başvurup can güvenliklerinin sağlanmasını istediler. Aynı gün, mafyayla ilişkisi herkes tarafından bilinen bir polis komiseri "bölgeye polis gitmiyor" derken, İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi Ardalı da yaptığı açıklamada "devletin gücünü göstereceğiz" diyordu. Şimdi 23 Temmuz 1990 akşamıdır... Saat 21.00, yoksul gecekondu halkına "devletin gücünü" göstermeye gelmiş, yüzlerce polis ve panzerlerle kuşatılmıştır Küçükarmutlu. 400 civarında insanın yaşadığı Küçükarmutlu neredeyse bir ordu tarafından kuşatılmış durumdadır. Halka saldıracaklar, işkence edecekler, konducularını başlarına yıkacaklardır. Nitekim, bölgeye girer girmez insanları yere yatırıp kıyasıya döver ve kimisine kelepçe vurmaya başlarlar. Armutlu halkı, sonraları adı "Direniş Tepesi" olacak tepeye toplanır, silaha, copa, panzere taşlarla direnme kararı alır. Durmaksızın haykırmaktadırlar. "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz"... tek bir yürektirler şimdi. "Yaşasın Gecekondu Direnişimiz"... Korkusuz ve kararlılırlar. Kurşun sağanağına karşı taşlarını sa-

vururken öfkelerini dile getirirler... "Polis Defol"... Polis çaresizdir. Kurşun yağmurları dahi geriletmez yoksul gecekondulu halkını. Tam bir savaş alanıdır ortalık.

Binlerce mermi yaktı polis ve Hüsnü İşeri şehit edildi. Kimdir kazanan, polis mi?... Hayır, kazanan tek yürek olup silaha, mermiye korkusuzca taşlarla meydan okuyan ve halk düşmanlarına örgütlü halkın gücünü gösteren Küçükarmutlu nezdinde yoksul gecekondulu halkıdır.

Belki şehit de verir Küçükarmutlu halkı ama sabaha dek "Direniş Tepesi"nden inmeden, ateşler yakıp direniş türküleri söyler. Acz içerisindeki polis sabah, halkın inisiyatifinde halk temsilcileriyle yaptığı görüşme sonrasında kuşatmayı kaldırma kararı alır. Direniş kazanmış, düşman rezil olmuştur.

Gece boyunca Küçükarmutlu halkı hiç yalnız kalmamış, çevre bölgelerden direnişe omuz vermeye gelen insanlarla dayanışma içerisinde olmuşlardı.

Direniş sonrası günlerde, yoksul gecekondulu halkı ile dayanışma amacı taşıyan ve polisin saldırısını protesto eden çokça eylem gerçekleştirildi. Devrimci Sol Güçler, yüzlerce kişinin katıldığı eylemleriyle, polis-faşist arazi mafyası işbirliğini ve Hüsnü İşeri'nin katledilmesini teşhir etti.

Polisin tüm yaygara ve gözdağı verme çabalarına rağmen gecekondulu şehidi Hüsnü İşeri'yi sahiplenen Küçükarmutlu halkı ve Devrimci Sol Güçler 2500-3000 kişiyle kaldırdılar cenazelerini. Topkapı mezarlığına giden yolu trafiğe kesip, pankartlarıyla yürüyüşe geçtiler. Polis ne yapacağını bilemez durumdadır. Uzun yıllardan sonra kitlesel bir yürüyüşle cenaze kaldırılmakta, ana yol trafiğe kesilerek pankartlarla, sloganlarla haykırılmaktadır. "Hüsnü İşeri'nin Katili Oligarşidir"... "Katillerden Hesap Soracağız"... "Yaşasın Gecekondulu Direnişimiz"... sadece seyretmekle yetinir polis. Bu kararlı kitleye saldırmak harcı da değildir.

Destek ve dayanışma eylemleri öylesine yaygındır ki, hastanelerde çalışan sağlık emekçileri gecekondulu şehidi için saygı duruşu yaparken, Devrimci Mücadelede Avukatlar, Hamdi Ardalı ve diğer sorumlularla ilgili savcılığa suç duyurusunda bulundular. Devrimci Sol Güçler ise İstanbul'un değişik semtlerinde radikal kitle gösterileri yaparak, gecekondulu halkının yanında olduklarını sloganlarıyla haykırdılar.

Örgütlü gücüyle yaptığı siyasal eylemleriyle polisin güç ve gözdağı operasyonuna karşı devrimci tavrını ortaya koyan Devrimci Sol, bu operasyonlara gecikmeden cevabını vermiş, devrimci şiddeti yine yerinde, zamanında uygulamış, dost, düşmana güçlü mesajlar vermiştir.

Küçükarmutlu, Ümraniye ve Cihangir'de halkı ve devrimcileri katledenlerden hesap soran Devrimci Sol, 27 Temmuz 1990'da gerçekleştirdiği bir cezalandırma eylemi ile devrimcilerin ve halkın kanını akıtanların, halka zarar verenlerin cezasız kalmayacağını bir kez daha gösterir. İstanbul Emniyet

Müdürlüğü'nde görev yapan polis İsmail Kılıç halkın adaletine hesap vermekten kaçamaz. Ve halkın adaleti İsmail Kılıç'ın evinin kapısında tecelli eder. Eylem başarıyla sonuçlanmış, savaşçılar üslerine dönmüştür ve polisin eylemle ilgili bulduğu tek şey vardır... Eyleme ilişkin bırakılan bildiri:

“ARMUTLU, ÜMRANİYE VE CİHANGİR'DE HALKI VE DEVRİMCİLERİ KATLEDENLERDEN HESAP SORACAĞIZ !..

Faşizmin, kontr-gerillası, MİT'i, polisi ile halka ve devrimcilere saldırması, katliamlar yapması cezasız bırakılmayacak, bu saldırı ve katliamlarda rol alanlar er geç cezalandırılacaktır.!

(...)

Faşizmin silahlı güçlerini uyarıyoruz;

Devrimcilere ve halka karşı olmaktan vazgeçin! Devrimcilere ve halka yönelik saldırılara son verin! Devrimci ve halk kanı akıtanlar, halka zarar verenler cezasız kalmayacaktır.

KAHROLSUN FAŞİZM !

DEVİRİMCİLERE VE HALKA KALKAN ELLERİ KIRACAĞIZ!

GECEKONDU DİRENİŞÇİSİ HÜSNÜ İŞERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

DEVİRİMCİ SOL

Silahlı Devrimci Birlikler” (167)

Halkın adaleti bir süre sonra Sağmalcılar Hapishanesi'nde tecelli eder. Sağmalcılar Hapishanesi'nde tutuklu bulunan ve Küçükarmutlu'daki olayların sorumlularından olan faşist mafya üyesi Metin Kahraman, Devrimci Sol tutsaklarınca cezalandırılır. Devrimci Sol, bu tavrıyla, devrimcilerin, halkın adaletinin elinin uzanamayacağı hiçbir yerin olmadığını gösterir.

Devrimci Sol'un, Küçükarmutlu halkına yönelik saldırılarda başı çeken ve polisle işbirliği içinde hareket edenlere yönelik eylemleri sürmeye devam edecek ve Devrimci Sol, daha sonraki süreçte faşist mafya liderlerinden Fezail Bulak'ı cezalandıracaktır. Halka karşı suç işleyenleri unutmayan Devrimci Sol, suçluları cezalandırmaya devam edecek, halk düşmanlarının korkulu düşleri sürüp gidecektir.

ARAP HALKININ ULUSAL ONURU AYAKLAR ALTINDA...

EMPERYALİZMİN ARAP HALKINA SALDIRISI VE DEVRİMCİ SOL'UN ANTİ-EMPERYALİST TAVRI

“Emperyalist Savaşa Hayır” Kampanyası...

Tarih 29 Temmuz 1990'ı gösterirken, tüm dünya yeni bir haberle sarılmaktaydı. Tarihe, Ortadoğu'da “Körfez Krizi” diye geçen, Irak halkının katledildiği, tüm zenginliklerinin yok edilmesine ve Arap halkının ulusal haklarının, onurunun ayaklar altına alındığı emperyalistlerin komplo ve saldırısı-

Küçükarmutlu gecekondu direnişinin şehidi Hüsni İşeri'nin cenazesi

na neden olacak gelişmelerin adımı atılmıştır.

Evet, yıl 1990 ve tarih 26 Temmuz'u gösterirken, Irak askerleri Kuveyt sınırına yığınak yapıyordu. Şimdi tüm dünyanın gözleri bir kez daha Ortadoğu'dadır. Daha sonra gündeme gelecek gelişmelerin, emperyalistler tarafından tezgahlanan komplo ve savaşın sözde nedeni olacak soru, tüm dev emperyalist medya kuruluşlarınca altı çizilerek duyurulmaktadır... "Acaba Irak, Kuveyt'i işgal eder mi?"

Irak'ın Kuveyt'i ilhakının tarihsel olarak haklılığı ya da haksızlığının tartışılacağı bir yana, dünyanın bu haber ve gelişmelerle çalkalandığı andan itibaren emperyalizmin "barış" çığırkanlıkları da almış yürümüş durumdadır. Demagojik, yalana, spekülasyona dayalı haberlerin, yayınların, özel demeçlerin ardı arkası kesilmemektedir. Birçok ülkenin, bağımsızlığını hiçe sayarak çekinmeden çiğneyen, bu konuda pervasızlığı tescilli, başta ABD ve diğer emperyalistler, gelişmeler karşısında kendilerine uygun rolü bulmuşlardır. Kendi tezgahlarını, komplolarını, Ortadoğu'da hangi çıkarlar, hangi hesaplar peşinde olduklarını sözde perdeleyecek keskin "barış havariliği" rolüdür bu...

Aslında emperyalistlerin Kuveyt'i, Kuveyt'in bağımsızlığını ve ulusal haklarını düşündüğü yoktur. Böyle olması, emperyalizmin doğasına da aykırı olurdu. Kendi çıkarları söz konusu olduğunda, ulusların egemenlik haklarını hiçe sayan emperyalistlerin "barış havariliği"nin kimseyi aldatamayacağı ortadadır. Gerçi süreç, emperyalizmin Ortadoğu özelinde ne tür hesaplar peşinde koştuğunu anlayamayan bir kısım sol tarafından karmaşık bir seyir izliyor görünse de, Devrimci Sol için emperyalizmin bu tavırlarının ne-

deni nettir... ABD emperyalizmi Irak'ın Kuveyt'e müdahalesiyle Ortadoğu'da sarsılan hegemonyasının derdindedir... ABD emperyalizmi, Ortadoğu üzerine kurduğu planlarına aykırı bu davranışın hezeyanı içindedir... ABD emperyalizmi, sosyalizmin gerilediği, sosyalist sistemin yıkıldığı, "yeni dünya düzeni"nin kurulmaya çalışıldığı günlerde, emperyalizme başkaldıran bu tavrın tahammülsüzlüğünü yaşamaktadır. Kısacası, ABD emperyalizmi Ortadoğu'da ve dünyada tam bir hakimiyet kurmak ve tartışmasız bir güç olmak için Kuveyt'in bağımsızlığını gerekçe göstermektedir. Nasıl olmuştur da Irak, emperyalizmin çıkarlarını sarsan böylesi bir davranışa yeltenmiştir... Üzerine gidilmeli, "yeni dünya düzeni"ne baş kaldıran bu ses boğulmalıdır... Irak halkının ölüm fermanının imzalanmasının temelinde yatan asıl neden de budur.

Basra Körfezi'ndeki bu gelişmelerle ilgilenen sadece ABD emperyalizmi de değildir. Tarihsel olarak emperyalizmin böl-parçala yöntemiyle dağıtıp bağımlı birer uşakları durumuna getirdiği Ortadoğu'nun petrol zengini gerici rejimleri ile diğer emperyalist güçler ve SSCB dahil olmak üzere pek çok ülke, ortaya çıkan bu bunalımdan en karlı nasıl çıkacaklarının hesaplarını yapmaktadırlar.

Daha önce de değinilen SSCB'nin tavrı, tam da "gelmiş geçmiş en büyük hain Gorbaçov'a yakışır bir durumdur. Uzlaşmacılığın ve teslimiyetin geldiği boyut öylesine ibret vericidir ki, SSCB "Körfez Krizi" ile ilgili açıklamasında; "Saldırgan Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesinden ve Suudi Arabistan sınırına tankları yığmasından sonra Bush ne yapabildi?" diyebilmektedir. Ortadoğu'yu emperyalizme terk eden SSCB "Ben aradan çekiliyorum, ne isterseniz yapın" deyip, emperyalist saldırıya adeta açık bir davetiye çıkarmaktadır. ABD emperyalizmi için şimdi planlarını yaşama geçirmede karşılaşacağı hiçbir pürüz kalmamıştır.

Evet, gelişmeler ve yaşanan süreç tarihseldir. Emperyalizmin "barış havariliği" kisvesi altında olgunlaştırılan, Ortadoğu halklarına, onların, Arap halkının ulusal egemenliklerine, ulusal onurlarına yönelik zulüm ve vahşet hazırlığından başka bir şey değildir. Tarihsel önemde, yeni bir sınav sürecidir söz konusu olan. Emperyalist saldırganlığa, zulme, vahşete tavır alınacak, tavizsiz bir anti-emperyalist tutum içerisinde olunacak mıdır? Bırakalım ML, sosyalist, devrimci olmayı, zulme ve vahşete karşı olan hemen herkesin anti-emperyalist tutum takınması şart olan bu süreç, reformizmin ve teslimiyetçiliğin de apaçık ortaya çıkacağı bir süreç durumundadır. Nitekim, süreç oportünist-revizyonist sol açısından, beyinlerinin teslim alındığının kanıtı olacak, Romanya ve Çavuşesku konusunda aldıkları tavrın yanlış bilgilendirme sonucu olmadığı gizlenemez bir biçimde gözler önüne serilecektir.

Sosyalist ülkelerde geriye dönüş rüzgarlarının estiği sosyalist ülkelerin

bir bir yıkıldığı, ciddi bir kaos ve kargaşa ortamının yaşandığı bir süreçtir... Emperyalizmin dünyayı yeni bir düzene(!) sokmaya çalışarak kendi hegemonyasını ilan etmeye hazırlandığı bir süreçte bu kriz ortaya çıkmıştır... Bunların tartışılacak bir yanı yoktur. Şimdi önemli olan, sosyalizme inancın, ideolojik sağlamlığın, kendine, örgütüne, halkların gücüne olan güvenin ve bu güven temelinde emperyalizme karşı alınacak tavrın ve mücadelenin tutarlılığının vereceği sınavdır.

Ve Devrimci Sol, "Körfez Krizi"nin patlak verdiği ilk günlerde, sürece ilişkin düşüncelerini açıklayıp, devrimcileri bekleyen görevlerin altını şöyle çizer:

"Devrimciler, ilericiler, tüm yurtseverler, iktidarın ABD politikası paralelinde, Ortadoğu'daki hegemonya savaşına katılabileceğini de gözardı etmemelidirler. Halkların çıkarının emperyalizmin hegemonya savaşında olmadığı bilinciyle, ABD'nin Ortadoğu halklarını tehdit eden saldırganlığına karşı çıkmalı, iktidarın emperyalist işbirlikçiliği doğrultusunda şekillenen politikasını teşhir etmeliyiz.

Bugün şiarımız 'ABD EMPERYALİZMİ ORTADOĞU'DAN ELİNİ ÇEK!' olmalıdır.

Türkiye ABD EMPERYALİZMİNİN SAVAŞ KARARGAHI DEĞİLDİR!.." (168)

Süreci tahlilde isabet, M-L çözümleme ve temsil edilen devrimci misyonun ifadesidir söylenilenler. Haykırır Devrimci Sol;

"ORTADOĞU ORTADOĞU HALKLARININDIR !.."

"KAHROLSUN EMPERYALİST SALDIRGANLARI!.."

Nettir Devrimci Sol'un tavrı daha sürecin başında, yerinin halkların anti-emperyalist cephesi olması gerektiğini belirleyen Devrimci Sol, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, bütünüyle emperyalist cepheyi hedef alan bir politikanın savunucusu olur.

Topyekün Ortadoğu halklarına yönelen ve emekçi halka karşı olan haksız savaş tehdidi karşısında Devrimci Sol tüm birimlerini çoktan harekete geçirmiş durumdadır. Vakit geçirilmemeli, savaş tehdidine karşı anti-emperyalist bir kampanya örgütlenmelidir. İktidarın ve emperyalizmle işbirliği içerisinde geliştirdiği halk düşmanı politikaların karşısına, halkın örgütlü gücü, örgütlü tepkisi dikilmelidir.

1990 Ağustos'unun ilk günlerinde başlar "Emperyalist Savaşa Hayır" kampanyası. Devrimci Sol Güçler, her alanda dağıttıkları bildiriler, gazetele-re verdikleri ilanlarda tüm devrimci, yurtsever, demokrat güçleri savaşa karşı çıkmaya, güçlerini birleştirmeye, ortak eylemler örgütlemeye çağırırlar. Devrimci Sol'un bu çağrılarının amacı, savaş karşıtı tepkilerin ve halk muhalefetine örgütlenmesi ve birleştirilmesidir. Emperyalizme karşı tüm halk

güçlerinin güç ve eylem birliğini yaratma konusunda ciddi bir çaba içerisinde olur Devrimci Sol.

Kampanyanın başlangıcında yüzbinlerce bildiri ve el ilanı dağıtıldı. İstanbul'da yapılan yüzlerce yazılamayı, şehrin çeşitli yerlerine yaygın bir şekilde pankartların asılması izledi. Kampanya yüzlerce kahve konuşmasıyla, mahallelerde halkla yapılan sohbet toplantılarıyla, belediyelerde, kamu işyerlerinde, fabrikalarda, banliyö trenlerinde, belediye otobüslerinde gerçekleştirilen yoğun bir ajitasyon ve propaganda faaliyetiyle sürdürüldü.

İstanbul'un çeşitli bölgelerinde, aynı gün içerisinde 20'ye yakın kitlesel gösteri düzenlenerek "Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır, Emperyalist Savaşa Karşı Çıkalım" şiarı haykırıldı. Bem-Der'li memurlar Kadıköy Belediyesi önünde, Kam-Sen'li memurlar Fatih Belediyesi önünde ABD bayrakları yakarak kamu emekçilerinin de bu konuda söyleyeceklerinin, pratik olarak yapabileceklerinin olduğunu somut olarak gösterdiler. Devrimci Mücadelede Avukatlar anti-emperyalist bu kampanyayı DGM salonlarına taşırken, Devrimci Sol tutsakları da, savaşa ve emperyalizme karşı geliştirilen eylemlere bulundukları tüm hapishanelerde 5 günlük açlık grevi yaparak katıldılar. Sadece İstanbul da değildir hareket halinde olan; Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Mersin, Diyarbakır, İzmit, Denizli, Uşak, Samsun, Eskişehir, Konya, Malatya, Kayseri, Ereğli ve daha birçok il ve ilçede kampanya çerçevesinde etkinlikler gerçekleştirilir. Halkın hemen her kesimi, Ortadoğu'da estirilen ve daha şimdiden halkların ulusal onurunu ayaklar altına alan savaş rüzgarlarına, kendi yaşamına zamlar ve çeşitli baskılarla yansıyan savaş politikalarına karşı hareket halindedir.

17 Ağustos 1990 günü Devrimci Sol Güçler, bu kez İngiliz Konsolosluk önünde idiler. Konsolosluk önünde gerçekleştirilen 500 kişilik gösteride yürüyüşe geçen Devrimci Sol Güçler'i polis ateş ederek karşıladı, dağıtmak istediye de başarılı olamadı. Konsolosluk önünde yürüyüşe geçen ve emperyalizme karşı öfkesini sloganlarına, taşıdığı dövizlerine yansıtan Devrimci Sol Güçler'i çevrede toplanan halk ilgiyle izledi, destekledi ve hatta polisin saldırısına karşı göstericileri yer yer koruyup sakladı.

Çocuk yaşlarına bakmaksızın eyleme geçenler de vardır. Emek Çocuk Kulübü'ne üye çocuklar, Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda, meydana astıkları "Savaş Değil Özgürlük İstiyoruz" yazılı pankartlarının altında imza kampanyası başlattılar. Ortaköy Halk Sahnesi ise, pek çok işyerinde sergiledikleri oyunlarla emperyalizmi teşhir ederken, tüm emekçileri savaşa karşı tavır almaya çağırdı.

Evet, bu savaş işçilerin, yoksul köylülerin, emekçilerin değil, para babalarının ve emperyalistlerin savaşıydı. Bu savaş, ülkemizin emekçi halklarının bağımsızlık ve kurtuluş savaşı değildi. ABD emperyalizminin, Ortado-

ğu'nun zenginliklerini, petrolünü yağma ve talan savaşıydı. O dönemde iktidarda olan ANAP'ın izlediği siyaset de bu gerçekleri ifade etmekteydi. ABD Başkanı Bush ile aynı ağızla konuşan, emperyalizmin jandarmalığına soyunan, savaş çıkırtkanlığı yapan Özal iktidarının politikalarının seyrinin gösterdiği bir tek şey vardır; daha fazla baskı, sömürü, terör, katliam, daha fazla açlık, kıtlık, yoksulluk ve sefalet kapıdadır.

Tam da bu günlerde Özal iktidarı, Adalet Bakanlığı eliyle tutsakları teslim alma, sindirme politikalarına yeni bir halka ekleyecek olan hücre tipi hapishane politikasıyla yapmak istediği, yıllardır gündeme getirilen teslim alma politikalarını boşa çıkaran devrimci tutsakları, bir tecrit çemberine almaktır. Adalet Bakanlığı yetkilileri, tek kişilik hücre tipi hapishane yapıldığını, bunun ilk örneğinin Eskişehir olduğunu açıkladığında, ciddi bir kamuoyu tepkisine maruz kaldı ve uzun süre çalışmalarını gizledi. Sonunda ise "bu tip cezaevlerinin yapıldığını ama aslında nasıl kullanacaklarına karar veremediklerini" söyledi. Oysa hazırlıklar yapılmakta, hücre tipi hapishanenin yapım çalışmalarının sonuna gelinmektedir. Devrimci Sol, iktidarı ve izlediği politikaları, hedeflerini dikkatle izleyecek ve gündeme gelen saldırıyı geri püskürtecektir.

Özal iktidarı savaş gerginliğini kullanarak toplumsal muhalefeti nasıl sindiririm hesapları yapmaktadır. Ardı ardına belli işaretler de verilmeye başlanır. Olağanüstü hal hazırlıkları, grev erteleme ve yasakları bunun örnekleridir. Tepkileri de ölçerek telaffuz edilen şeyler de vardır... 3 vardiya, seferberlik uygulamalarına hazırlık, genelkurmayın "bölücü ve yıkıcı örgütlerin faaliyetlerine dikkat" talimatları... Baskı ve terörün yoğunlaşacağı savaşa dönük bir politik hazırlık açıkça görülmektedir artık.

Sendikal cephede sarı Türk-İş, takındığı tutumla Özal iktidarı ile tam bir uyum içerisinde. Grevler yasaklanacakmış, ertelenecekmiş, işçi sınıfı daha fazla çalıştırılacak, sömürülecek, kazandığı kısmi demokratik hakları elinden alınacakmış, sofraya koyacağı ekmeği azalacakmış çok da ilgilendiği yoktur. Onun ilgilendiği resmi politikaya ters düşmemektir.

Ve 10 Ağustos 1990 günü, ABD iş yerlerinde (WBR, TUSLOG ve AA-FES Genel Müdürlüğü) 3 Ağustos'ta coşkuyla başlayan grev, Bakanlar Kurulu kararı ile 2 ay süreyle ertelenince, öngörülen tespitler somut olarak yaşanmaya başlanır. Polisi, üslerdeki Amerikan askerlerinin eşlerini ve çocuklarını çalıştırma yöntemini, kaçak işçi çalıştırmayı deneyen ABD işverenin imdadına yetişen Özal iktidarı olmuştu. İktidarın amacı, Irak'ın Kuveyt'i ilhakıyla emperyalizmin Ortadoğu'da sarsılan çıkarlarını korumaktan başka bir şey değildir. Bu örnekler gittikçe çoğalacak, her alanda örgütlü halk muhalefeti yükselten Devrimci Sol, hem örgütlü halk gücüyle hem de askeri organizasyonu, çok yönlü bir devrimci faaliyet ve siyasi-silahli etkinlikler, eylemlilikler içinde olacaktır.

MANŞETLERDE YİNE DEVRİMCİ SOL VAR

Tarih 10 Ağustos 1990

“Dev-Sol’dan yeni tehdit” . . .

“Dev-Sol’dan bir başhekime gözdağı” . . .

“Dev-Sol militanları muayenehane bastı”...

Bu ve benzer manşetlerle burjuva basın duyurduğu, halkın adaletinin tecelli ettiği birkaç olaydan başka bir şey değildi.

Temmuz 1990’a damgasını vuran memur eylemlilikleri ve sonrasında iradi ve örgütlü bir biçimde gündeme getirilen sendikal mücadele içerisinde, kamu işyerlerinde kraldan çok kralcı kesilen, devletin işyerlerindeki temsilcisi işbirlikçi, ihbarcı idareci ve memurlara yönelik uyarı eylemlerinin haberleridir duyurulan. Kamu çalışanlarının sendikalaşma ve haklarını arama mücadelesinde, onları ihbar ve sürgün eden, açığa alınmasını sağlayan tüm müdürleri, personel şeflerini ve işbirlikçisi memurları uyaran Devrimci Sol, yayınladığı 10 Ağustos 1990 tarihli bildiride şöyle der:

“Emekçilerin faşist ÖZAL iktidarına karşı, kendi hakları ve kendi iktidarı için yürüttüğü mücadeleye engel olan ve iktidarla işbirliği tavrı içine girenleri, devrimcileri ihbar edenleri, tüm uyarılara rağmen ihbarda ve halk düşmanı tavırlarında ısrar etmeleri halinde cezalandıracağız.” (169)

İhbarcılığı sürdürmeleri halinde, bu kişilerin toplum içinde gezemeyeceğini, çünkü Devrimci Sol’un onları affetmeyeceğini söyleyen Devrimci Sol, uyarıları dikkate almayıp ihbarcılığa, işbirliğine devam ettiklerinde, devrimci adaleti uygulamaktan da çekinmeyeceğini belirtir. Ağır bir ceza değil, bir uyarı biçiminde gündeme getirilen birkaç cezalandırma eyleminin örneğini isimleriyle açıklayan Devrimci Sol’un son sözleri;

“Tüm ihbarcılara sesleniyoruz!

İhbarcılıktan vazgeçin ve halktan özür dileyin! Devrimci adalete güvenin!

KAHROLSUN İHBARCILAR VE HALK DÜŞMANLARI!

HALKA KARŞI İŞLENEN SUÇLAR CEZASIZ KALMAYACAK!” (170)

Tarih 24 Ağustos 1990’dır bu kez. Büyük puntolarla bir cezalandırma eyleminin haberini verir gazeteler.

“İtirafçıları öldürdüler! . . .”

“Ege Üniversitesi öğrencisi üç genç, ‘polisle işbirliği yaptıkları’ gerekçesiyle Dev-Sol tarafından kurşuna dizildi”

Daha sonraki yıllarda da, atılımın verdiği korku ve endişeyle Devrimci Sol’a yönelik MİT ve siyasi polisin ajan ve sızma faaliyetlerinden birisi Dev-

rimci Sol Güvenlik Örgütü tarafından açığa çıkarılmıştır.

“...İzmir ve çevresindeki derneklerde, siyasi dergi bürolarında, okullarda devrimci, ilerici ve yurtseverlerin çalışmalarını polise ihbar eden, ihbar karşılığı para alan ve kişisel güvence sağlayan Nazım KAVAK, Nahit DENİZ ve Yaşar KANKAL örgütümüzce gözetimine alınarak sorgulanmış ve polis hesabına çalışan ihbarcı-ajan oldukları kesinleşmiştir.

(...)

Sorgu ekibimizin zor yöntemlerine başvurmadan yaptığı uzun süreli sorgulamalar neticesinde, bu kişilerin muhbir-ajan oldukları ve devrimcilere zarar verdikleri kesinlik kazanmış ve bu yüzden ölüme mahkum edilerek cezalandırılmışlardır. Olayın tüm maddi ve manevi sorumluluğu, bu kişileri korku, tehdit ve iyi yaşam vaadi ile muhbir-ajan yapan polise ve bugünkü iktidara aittir. Faşist ÖZAL iktidarı, bu insanları nasıl kullandığını ve nasıl aldatıldığını kamuoyuna açıklamalıdır...” (171)

Cezalandırılan bu üç kişinin cesetlerinin, Yenibosna’daki Sanayi Sitesi’nin karşısındaki Anadolu Koleji’nin bulunduğu sitenin arazisinde bulunduğunu not eden Devrimci Sol, tüm muhbir ve ajanlara seslenir:

“Oligarşiyle işbirliği yapmaktan vazgeçin! Devrimci güçlere teslim olun, gerçekleri açıklayın! Devrimci adalete güvenin ve ona sığının! Eğer bunu yapmaz da halka ve devrimcilere karşı suç işlemeye devam ederseniz, sizi oligarşinin polisi de koruyamayacaktır.

AJAN VE MUHBİRLERİ CEZALANDIRACAĞIZ!

AJAN VE MUHBİRLER DEVRİMCİ ADALETE HESAP VERMEKTEN KURTULAMAYACAK !

AJAN VE MUHBİRLER DEVRİMCİ MÜCADELEMİZİ ENGELLEYEMEZ !” (172)

24 Ağustos 1990’da cezalandırılan bu üç ajan-muhbir ile birlikte İzmir ve yöresinde faaliyet yürüten, faşizmle işbirliği içinde ajan ve muhbir şebekesinin üyesi Şair Yüksel de yine Devrimci Sol tarafından gözetimine alınıp sorgulandı. Sorgusu sonrasında suçu netleşen Şair Yüksel de 28 Ağustos 1990 tarihinde Devrimci Sol tarafından cezalandırıldı.

12 EYLÜL SUÇLULARINDAN BİRİ DAHA HESAP VERİYOR

Devrimci Sol bir yandan tüm alan, bölge ve birimlerinde anti-emperyalist temelde “Emperyalist Savaşa Hayır” kampanyasını sürdürürken, halk düşmanlarına yönelik hesap sorma eylemlerine de devam etmektedir. Şimdi sırada, 12 Eylül faşizminin hapishanelerde estirdiği terörün önde gelen uygulayıcılarından, o dönem Davutpaşa ve Metris hapishanelerindeki

işkencelerden ve baskılardan birinci derecede sorumlu olan işkenceci hapishane müdürü, emekli Binbaşı Adnan Özbey vardır. Bu eylem, Devrimci Sol'un 12 Eylül suçlularından hesap sorması anlamını da taşır.

Halkın adaleti kapısını çaldığı gün Adnan Özbey, restoran işleten emekli bir binbaşısıdır. Günü gelip de emekli olduğunda, kendini çok güvenlikte hissederek dışarı bile nadiren çıktığı kışlalarını terk etmek zorunda kalan Adnan Özbey, şimdi sivil yaşam içindeydi.

Ama halkın adaleti unutmaz. Unutmamıştır. Yüzlerce askeri operasyon emrini vererek, yerlere yatırdığı tutsakların başına dikilip "Ben Adnan Özbey" diye söze başladıktan sonra bir yığın tehdit ve hakaret savuran işkenceci binbaşısı unutmak mümkün müdür?

Binbaşı Adnan Özbey, müdür ve iç güvenlik amiri olarak görev yaptığı Davutpaşa ve Metris Askeri hapishanelerinin en azılı işkencecilerinden biriydi. 12 Eylül 1980'de cunta yönetime geldiği sırada, tutsakları "İktidar artık biziz, hepinize kazma kürek vereceğim, mezarlarınızı kazın, kurşuna dizileceksiniz" diyen ve hemen ardından da koğuşlara azgınca saldırı düzenleyen, yine Davutpaşa Hapishane Müdürü Binbaşı Adnan Özbey'dir.

1981-'82 yıllarında, Metris Hapishane müdürüdür bu kez. İşkence, baskı ve yasakların mimarı, planlayıcısı ve uygulayıcısı deneyimli bir işkenceci dir artık.

Hesap verme günü gelmiştir Adnan Özbey'in. Devrimci Sol savaşçıları İstanbul Ortaköy'de, işlettiği restoran önünde haykırırlar "İşkenceci binbaşı, hesap verme sırası sende!.." ve basarlar tetiğe, Adnan Özbey ağır yaralanır.

Devrimci Sol, cezalandırılan, ancak bu kez yaralı olarak kurtulan, eylem sonrası gazetelere "Ben işkenceci değilim" diye açıklama yapıp, yalan söyleyen Binbaşı Adnan Özbey'e de hitap ederek suçlarından ilk akla gelenleri şöyle sıralar:

"(...)

- Mayıs 1980, Davutpaşa Askeri Cezaevi: Devrimci tutsaklara ateş açıldı. Gemlik Devrimci Sol davasından yargılanan Halil Aydın ayağından vuruldu. Hastaneye gidişi bilinçli olarak engellendiği için, daha sonra ayağı kesildi. Binbaşı Adnan Özbey cezaevi müdürü.

- 20 Ağustos 1980, Davutpaşa Askeri Cezaevi: Devrimci tutsaklar bir kez daha tarandı. 10'dan fazla yaralı. Binbaşı Adnan Özbey cezaevi müdürü.

(...)

- Eylül 1980, Davutpaşa Askeri Cezaevi: İrfan Çelik isimli devrimci, Askeri Savcı Abdülkadir Duvarcıoğlu, İç Güvenlik Komutanı Emin Tamer ve Binbaşı Adnan Özbey'in tecrit odasında yürüttüğü işkenceli sorgulamalar

sonucu intihar etti.

- 1981-1982, Metris Askeri Cezaevi: Tutsaklara yönelik 'hoşgeldin dayakları', ziyaret yasakları, avukata çıkışta atılan dayaklar, 12 Ocak operasyonu, 28 Mart operasyonu, 14 Mayıs 1982'de başlayan 28 günlük AG ile püskürtülen operasyonlar. Onlarca yaralı ve Binbaşı Adnan Özbey bu kez Metris'teki politikaya yön veriyor. Özel uzman görevli.

- Cezaevi kapılarında tutsak ailelerine sayısız coplattırma suçları." (173)

İşte işkenceci Binbaşı Adnan Özbey, bunları ve daha sıralanmamış suçlarını unutturmaya çalışarak, Devrimci Sol tarafından vurulup da yaralı kurtulmasının ardından "ben işkenceci değilim" demektedir... "Ben tutuklulara iyi davrandım" Adnan Özbey aklamaya çalışsa da kendisini, halkın belleği, o dönemin acılarını, gözyaşını, bizzat Adnan Özbey'in uygulayıcısı olduğu baskıları unutmamıştır.

Eylül 1990'a gelindiğinde, tam 10 yıl sonra, emekçi halklara karşı yeni bir savaş açıldığının altını önemle çizer Devrimci Sol. Özal iktidarının, emperyalistler ve petrol şeyhlerinin çıkarları için ülkeyi Ortadoğu halklarına karşı savaşa sürüklediğinin açılımı yapılır.

Özal iktidarı tüm hakların gasp edildiği, devrimci-demokratik muhalefetin ezildiği, hiçbir hak ve hukukun olmadığı, halk çocuklarının emperyalistler ve tekeller için öldüğü, emekçilerin daha çok yoksullaştığı, işsizliğe ve sefalete mahkum edildiği bir ortam yaratmak istenmektedir. Yani dün 12 Eylülcüler'in, cuntacıların yaptıklarını o günlerde Özal iktidarı yapmak istemektedir.

Elbette başaramayacaktır... Devrimci Sol, her siyasi eğilimden devrimcilere, ilerici, demokrat insana, savaşa karşı olan herkese seslenir... "Gücümüzü birleştirerek sesimizi yükseltelim". Evet, şimdi her kasabada, köyde, her fabrikada, işyerinde, her okulda kısacası her yerde, her alanda emperyalist savaşa karşı çıkma, birleşme ve emperyalist savaş karşıtı tavırlar alma zamanıdır. Vakit kaybedilmemelidir.

EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİ ÖRGÜTLENİYOR

Ve Devrimci Sol, "Körfez Krizi"nin başından itibaren yaptığı çağrılara somut bir örgütlenme modelini de katar. "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri" kurarak, bu komiteleri ülkenin dört bir yanına yaymanın gerekliliğini ifade eden Devrimci Sol, ne yazık ki, yine "yalnız" kalacaktır. Devrimci hareketin fiili önderliğini hazmedemeyen, sığ sulara yüzen solun kısırlığı, devrimci olmaktan uzak tutumu, küçük hesaplar peşinde koşması yapılabilecek güç ve eylem birliklerini engelleyecek, önerilen komitelerde bile bir araya gelinemeyecektir.

Oysa milyonlar “Emperyalist Savaşa Hayır!” derse ve örgütlü halk muhalefeti, en geniş kesimi içerisine katarak iktidarın karşısına dikilebilirse, oligarşi istediği gibi hareket edemeyecek, emekçi halkı emperyalistlerin ve tekellerin çıkarları için kullanamayacaktır. Oportünist-revizyonist sol sessizliğine, süreci izler durumunu korumaya devam etmektedir.

Oportünist-revizyonist solun eylemsizliği ve sessizliği devam ededursun, Devrimci Sol’un “Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerinde Örgütlene-lim” çağrısı hayatın her alanında cevap bulmakta gecikmedi. Komiteler, başta mahalleler olmak üzere, fabrikalarda, okullarda hızla örgütlenmeye başladı. Yalnızca buralarda değil, bedensel özür-lülere pazarcılara, sanatçılara kadar hemen her kesimde halkın emperyalist savaşa karşı öfkesinin tercümanı komitelerdi artık.

Bu somut gelişmelerin, geniş kesimleri Özal iktidarının ve emperyalistlerin karşısına dikilmek için, mücadele etmek için, güçlerin birleştirilebileceği bir örgütlenmeye olan ihtiyacı göstermesine rağmen Türkiye solunda ne çağrılara bir cevap vardır ne de atılan somut pratik bir adım. Önyargılıdır sol. Çağrıların altında başka şeyler aramaktadır. Devrimci Sol’un peşinden mi sürükleniyoruz kompleksiyle hareket etmenin gereğinin olmadığı ortadayken ne yapmaya çalışmaktadır sol?.. Hızla emperyalist bir savaşın içine sürüklenildiğini dergilerinde yazan kendileri değil midir?.. Evet, önyargılıdır sol, komiteleri bırakalım tartışmayı, aksine sessizlikle boğmaya çalışmaktadır.

Devrimci Sol’un önerdiği örgütlenme modeli bir cephe birliği olmadığı halde, komitelere cephe işlevi ve hedefi koyulmadığı halde, birlikten çokça söz eden iki yüzlü solun tablosu o süreçte bu durumdadır.

Solun böylesine içler acısı tablosu bir kenarda dursun, avukatlar, tutsak aileleri, gençlik, kamu emekçileri, işçiler..., özcesi örgütlü bulunan her alan, bölge, birim büyük bir heyecan ve motivasyonla komiteleri örgütlemeye, savaşa, iktidarın politika ve uygulamalarına karşı pratik tavır almaya başladı. Devrimci Sol, yine SÖYLEMİ VE EYLEMİ arasındaki uyumu dosta, düşmana göstermiştir.

DEV-GENÇ okulların açılmasıyla beraber anti-emperyalist geleneğin de gücüyle kampanyaya tüm enerjisi ile katıldı. Kayıtlar sırasında yapılan rehberlik çalışmalarıyla, savaşa karşı mücadeleyi birleştiren DEV-GENÇ’liler özgün eylemler de yaptılar. İYÖ-DER’liler belediye otobüslerinde kumbaralara bilet yerine “Savaşa ve Zamlara Hayır” yazılı kağıtlar attılar. Elleri-nde taşıdıkları dövizleri otobüslerin camlarına asan İYÖ-DER’liler, halkı savaşa ve zamlara karşı tavır almaya çağırıyordu. Rehberlik masalarında, üniversiteye yeni gelen öğrencilere kayıt için yardımcı olup, birlik ve dayanışma örneği sergileyen DEV-GENÇ’liler diğer yandan savaşa karşı tepkileri de örgütlemeye çalıştılar. Savaşı ve savaş zamlarını protesto için İETT planton-

larındaki bilet ve mavi kartlara el koyarak halka dağıttılar. Zamları protesto eden DEV-GENÇ'liler banliyö trenlerinde ve belediye otobüslerinde, -bilet-siz binilerek- konuşma yaptılar.

Devrimci işçilerin yönetiminde olduğu Belediye-İş Beyoğlu ve 1 No'lu şubeleri Ağustos ayı sonunda, savaşa karşı çıkan tüm duyarlı insanlara örnek olacak bir kıvılcım çakarak, 2 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Bu eylem, Anakent Belediyesi önünde toplanan 2 bin belediye işçisinin, Bem-Der'li ve Kam-Sen'li memurlarla birlikte ABD bayrağını yakmasıyla bitirildi. Aynı eyleme, İETT işçileri hız kesme yoluyla, iş yavaşlatma biçiminde destek verdiler.

Devrimci İşçi Hareketi'nin öncülüğünde bir araya gelen tekstil işçileri de Merter'de "Haksız Savaşa Karşı" bir gösteri düzenlediler.

Reformist, oportünist sol savaşın yakın bir tehlike olduğunun ve ne tür sonuçlar doğuracağının bilincinde değilken, dillerinde yaygın söylem "örgütlü gücümüz yok", "direniş yapamayız" vb.dir. Kendi özgücüne, halkına ne kadar güvendiğini de böylece ifade eden sol bu haldeyken, DİH perspektifine sahip belediye işçileri çeşitli direnişler ve yürüyüş gerçekleştireyordu. DİH'in organize ettiği eylemlerdeki kitlesellik ve dinamik ruh hali adeta solun söylemlerini yüzlerine çarpmaktadır. Tekstil işçilerinin Merter'de yaptığı kitlesel eylem, şubelerin "örgütlü gücümüz yok, yapamayız" söylemine rağmen hayata geçirilmiştir.

Devrimci Sol Güçler'in önderliğinde yükselen muhalefet, düşmanın saldırılarını da beraberinde getirdi. Özellikle, 12 Eylül'ün yıldönümünde halka karşı açılmak istenen savaşın adeta bir provasası yapılmaktadır. Bu süreçte saldırıların bir ayağını demokratik kitle örgütlerine yönelik arama, talan ve kapatma oluştururken, bir diğer ayağını mahallelere yönelik baskınlar ve devrimci tutsaklara yönelik baskı, gözdağı hazırlıkları oluşturdu.

Ardı ardına gözaltılar yaşanırken, THD İstanbul Şubesi kapatıldı. Ortada somut olarak gösterilen bir gerekçe de yoktur. Aynı biçimde SKKD, EMEKAD, TAYAD, DEMKAD, ÇİHKAD ve İYÖ-DER arama adı altında talan edildiler. 14 Eylül'de "savaşa hayır" deme cüretini gösteren Emek Çocuk Kulübü kapatıldı. Bağcılar, Samandra, Kartal, Yeni Sahra, Piyalepaşa, Hasköy, Gazi Mahallesi jandarma ve polis baskınlarına maruz kaldı.

Devrimci Sol Güçler "Baskılara Boyun Eğmeyeceğiz" başlıklı bir bildiri yayınlayıp, saldırılara tepkisiz kalmayacaklarını tüm kamuoyuna duyurdular. Devrimci Sol Güçler'in son sözleri "Kahrolsun Halka Zulmedenler" oldu.

Aynı süreçte savaş gerginliğini fırsat bilen Sağmalcılar Hapishanesi idaresi, devrimci tutsaklara yönelik baskı ve saldırılarını tırmandırır. Can ve kanla kazanılmış hakları gasp etmek için çeşitli oyunlara başvuran idareye yönelik, uyarı niteliği taşıyan bir açıklama yapan devrimci tutsaklar, tüm kamuoyuna kazandıklarını ve haklarını savunacaklarını duyurdular. 10 Eylül

1990'da, MHP'li müdür Ali Kurt ve Savcı Niyazi Fikret Aygen'in tutsakların karşısına her gün yeni bir yasak ve baskı ile çıktığını yaptıkları açıklamada duyuran devrimci tutsaklar, baskı uygulamalarına somut örnekler de verirler. Aile ve avukatlarla olan görüşlerin keyfi nedenlerle engellenmesi, tahliye olanları bekletip bir gün sonra gönderme, koğuş kapılarının keyfi bir biçimde açılmaması, mahkeme ve hastaneye gidememek, haftalık görüşün yeni bir uygulama ile 15 güne çıkarılması, tam bir keyfiyetle tutsaklara 3 ay ziyaret yasağının getirilmesi... gibi baskı ve yasakları uygulayan Müdür Ali Kurt'un olayları takip eden avukatlara verdiği cevap da ilginçtir... "Burası benim babamın çiftliği". . .

Hapishane müdürü Ali Kurt ve Savcı Niyazi Fikret Aygen'i bu kadar pervasız ve cüretkar kılan şey, savaş çığırtkanlığı yapılan koşullardan başka bir şey değildir. Savaş hali, sıkıyönetim uygulaması hazırlığını ifade eden bu tavırları karşısında, onlara hatırlatılan tek şey vardır... "Kimsenin yaptığı yanına kar kalmaz, kalmamıştır. "

HALKA VE DEVRİMCİLERE KARŞI İŞLENMİŞ HİÇBİR SUÇ CEZASIZ KALMIYOR

Gazetelerde, burjuva basında bir bayram havası yansıtan manşetler vardır şimdi. Devrimci Sol'un ardı ardına gerçekleştirdiği eylemlerle ciddi bir prestij kaybına uğrayan oligarşinin bu sevincinin nedeni, devrimci bir eylem sırasında, çatışmada, Devrimci Sol savaşçılarının tutsak düşmesidir. "Dev-Sol'a darbe" diye sevinç çığılıkları atan burjuva basın ve düşman, aynı zamanda devrimci hareketin askeri organizasyonu ve örgütlülüğü karşısında ne kadar aciz, korkmuş ve çaresiz olduğunu da bir anlamda ifade etmektedir.

Tutsak düşen Devrimci Sol savaşçılarını afişe eden burjuva basın, yaptığı haberlerde, tüm eylemlerin faillerinin yakalandığı havası yaratmaya çalışarak şov da yapmaktadır. Düşmanın amacı açıktır; bu yolla halk nezdinde efsaneleşmeye başlayan SDB'lerin ve eylemlerinin yarattığı olumlu etkiyi kırması hedeflemektedir.

"... polis telsizlerini dinlediğim kriptonun başındayım. Konuşmaların birden hızlandığını ve polislerin heyecanla birbirlerine seslendiklerini duydum. Tüm dikkatimi vererek dinlemeye başladığımda, örgütümüze yönelik bir operasyon içinde oldukları anlaşıldı. Naralar atıyor, birbirlerini haberdar ederek 'yakaladık', 'başardık', 'Dev-Solcu bunlar' diyorlardı. Yakalanan neydi, bir ordu mu?.. Hayır, silahlı ekiplerimizin savaşçılarından birkaçının bir eylem içinde girdikleri çatışmada, polis denetimini atlatamayıp, yakalanmalarıydı yaşanan.

Kripto başında hem dinliyor hem de düşünüyordum. Hareketimizi, si-

lahlı ekiplerimizi, yaptığımız ve halkın örgütlü gücüyle birleştirdiğimiz silahlı eylemlerimizi düşündüm. Savaşçıların yakalanmasına üzölmek değildi hissettiğim. Onur duydum...Onlardan, örgütümüzden, başardıklarımızdan... Ne kadar acizleşmiş, ne kadar korkar hale gelmişler... Korkularını daha da büyüteceğiz, yaptıklarının hesabını bir bir ödeyecekler' dedim kendi kendime..."

Evet, operasyonu polis telsizlerinin dinlendiğı kriptunun başında dakika dakika izleyen bir Devrimci Sol üyesinin anlatımında olduğı gibi, düşmanın heyecanı, sevinci düşmanın acizliğinin ve çaresizliğinin dışı vurumudur.

Yapılmaya çalışılan şov fiyaskoyla sonuçlanmakta gecikmez ve düşmanın umduğunu bulamayınca, kabak dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi Ardalı'nın başına patlar. Hamdi Ardalı, kısa bir süre sonra görevinden alınır.

Devrimci Sol, tutsak düşen savaşçılar henüz işkence altındayken, bir işkenceci halk düşmanını cezalandıracak, devrimci hareketin geleneklerini, özgün yanlarını belki de en önemlilerini, düşmana bir kez daha hatırlatacaktır. Devrimci Sol, önderliği, kadroları, savaşçıları, sempatizan ve taraftarlarıyla bir ailedir. "Biz" demenin içinin dolu dolu yaşandığı, örgütsel ilişki içerisinde, şehitlere, tutsak düşen yoldaşlara karşı hassasiyet ve misillemeyle, düşmana yaptığının bedelini ödetme, Devrimci Sol için bir anlamda vazgeçilmez bir örgütsel değerdir.

"Devrimci Sol'a darbe" diye yaygara yapan düşmanın, işkencecilerin kendilerini rahatlatmasının boşuna olduğunu, işkence altındaki yoldaşları sahiplenilmesinin anlamlı bir örneğı olan bu eylem, emekli başkomiser İbrahim Çağlar'ın cezalandırılması eylemidir.

Emekli başkomiser İbrahim Çağlar, 12 Eylül'ün işkenceci polislerinden biri olarak o dönem yüzlerce insana işkence yapan, Devrimci Sol kadrolarından Mustafa Işık'ın 2. şube şeflerinden Ahmet Ateşli'nin emriyle katledilmesinde doğrudan yer alan bir halk düşmanıdır. Yine, Devrimci Sol kadrolarından Abdullah Gözalan'ın bir çatışmada katledilmesinden sorumlu, 2. Şube 1. Kısım 771 kodlu polis timinin şefi İbrahim Çağlar'ın yaptığı yanına kar kalmamış, halkın adaletine hesap vermekten kaçamamıştır.

Devrimci Sol cezalandırma eylemini üstlendiğı bildiride işkenceci polislere seslenir:

"Hiçbir işkenceci cezasız kalmayacaktır.

Hiçbir işkenceci aradan geçen yılların kendini unutturmuş olacağını sanmamalıdır. İşkence suçu işleyenleri asla unutmayacak ve affetmeyeceğiz." (174)

Yapılan uyarı açıktır, nettir:

“Devletin gücüne güvenerek işkence yapmaya devam edenler bir gün bunun hesabının sorulacağını bilmelidirler.”

Yalnızca, emekli 12 Eylül işkencecilerine yönelik bir uyarı da değildir bu. Devrimci Sol’un uyarısı şöyle devam eder:

“Şu anda bir kısım yoldaşımıza işkence yapan polisleri de uyarıyoruz.

Yoldaşlarımıza işkence yapmaya derhal son verin! Aksi halde, yaptıklarınızın hesabı, er ya da geç sizden sorulacaktır.

İŞKENCECİ KATİLLER CEZASIZ KALMADI, KALMAYACAK!

HALKA VE DEVRİMCİLERE KARŞI İŞLENEN SUÇLAR UNUTULMAYACAK!”

Uyarı hedefine ulaşmıştı. Burjuva basında eşkal değiştirmeleri için “siyasi polise sakal, bıyık operasyonu” başlığıyla verilen haberler doğrudan, halkın adaletinin, işkencecilerin, devrimci-yurtsever katillerinin çevresinde dolaşmaya başlamasının tedirginliğini yansıtıyordu. Tip değişikliği ile halkın adaletinden kaçabileceğini sanan işkenceciler boşuna uğraşmaktaydılar. Çünkü halkın adaleti her yerdeydi. Ne zaman ve nerede işkencecilerin karşısına çıkacağı hiç mi hiç belli olmazdı. Nitekim, gelişen süreç ve yapılan cezalandırma eylemleri, halkın adaletinden kaçılamayacağını halk düşmanlarına somut bir biçimde göstermiştir.

“EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR” ŞİARİ GİDEREK YÜKSELİYOR

1990 Eylül ortalarında, yapılan birçok özverili çalışma ve amaca uygun olarak gösterilen esnek yaklaşımlarla oluşturulan DKÖ’ler Platformu temsilcilerinden oluşan bir heyet, ABD İstanbul Başkonsolosluğu önüne siyah çelenk bırakırlar. Düşman tahammülsüzdür ve saldırır çelenk bırakan heyete. Saldırı sonrası 7 kişi gözaltına alınır.

DKÖ’ler Platformu, 16 Eylül’de emperyalist savaş karşıtı miting yapmak için başvurulmuş İstanbul Valiliği’nden ret cevabı alır. Birinci miting başvurusunun reddini protesto etmek için Eminönü’nde yaklaşık 500 kişinin katıldığı bir gösteri düzenlenir. Bu eylem aynı zamanda diğer sol güçlerle yapılan ilk eylemdir.

Reformist-oportunistlerin ağırlıkta olduğu sendikalar platformu adeta hiçbir şey yapmama tavrını sürdürürken, 3. miting başvurusuna izin verilmesi için Belediye-İş 1 No’lu ve Beyoğlu şubeleri, Migros, İETT, Paşabahçe, Tersane işçilerinden toplanan bin 500 imzanın yer aldığı dilekçeyi İstanbul Valiliği’ne verirler. İstanbul Valiliği nezdinde düşmanın tavrı, mitinge izin vermemek yönündedir. Nitekim 3. Miting başvurusuna da “hayır” cevabını verir valilik.

Devrimci Sol Güçler, yasal bir hakkın kullanılmasının keyfi bir yaklaşım-

la üçüncü kez engellenmesi karşısında, meşru olduğu ve ne olursa olsun kullanılması gerektiği kararını aldı. DKÖ'ler Platformu, bu noktada gereken duyarlılığı ve kararlılığı gösterememiş ve mitingin meşruluk temelinde gerçekleştirilmesi tek başına Devrimci Sol Güçler'e kalmıştır.

28 Eylül 1990 Pazar günü, İstanbul'un tüm merkezi yerleri polis tarafından tutulmuştur. Mitingin yapılacağı Bayrampaşa ve civarı adeta bir polis işgali altındadır.

Devrimci Sol Güçler, saat 12.00'de bin 500 civarındaki insanın katılımıyla gösteriyi, Esenler Ayvalıdere'de başlatırlar. Düzenli kortejlerle, polisin her türlü önlemine rağmen Devrimci Sol Güçler bir kilometrelik yol boyunca yürüdüler. DSG'nin yaptığı bu kararlı ve kitlesel "yasadışı" mitingin her şeye rağmen yapılıyor oluşunun hazımsızlığıyla polis gösteriyi yapan kitleye ateş açıp kaçmalarını sağlamaya çalışır ama hiç de beklemediği bir cevapla karşılaşır. DGS'nin korteji dağılmamış, yürüyüşe aynı ısrar ve kararlılıkla devam etmektedir. Kortejin önünde, arkasında ve yanlarında yer alan güvenlik grupları taş, sopa, molotof kullanarak polisi etkisiz ve hareketsiz bırakır. Ve eylem sırasında Devrimci Sol Güçler, üç polis otosunu tahrip ederler. Emperyalist Savaşa Hayır Mitingi, DSG'nin inisiyatifiyle tüm engeller aşılarak yapılır böylece. Miting hakkı fiilen kazanılmıştır.

Gösterinin ardından polisin yapabileceği tek şey, çevrede bulunan insanlara saldırmak olur. İnsan avı başlatan polise karşı, emekçi halk eylemcileri polisten kaçırıyor, saklıyor, korumaya çalışıyordu. Engellemelere, yasaklamalara, polis ablukasına ve saldırısına karşı kitlesel bir direniş gösteren DSG, oportünizme, reformizme ve düşmana, istenildiğinde devrimci kararlılığın başaramayacağı şey olmadığının böylece somut bir örneğini yansıtır.

Hayatın her alanında "emperyalist savaşa hayır" temelinde pratik örgütlü faaliyetini sürdüren Devrimci Sol, aynı süreçte yoksul emekçi halkın yaşamsal taleplerini de, yine o temelde yaşama geçirmiştir. 50. Yıl ve Esentepe emekçilerin 26 Eylül'de yaptığı kitlesel gösteri bu biçimde örgütlenir. "Yıkım, baskılar, haksız savaş değil, evlerimizde insanca yaşamak istiyoruz" pankartıyla yürüyüşe başlayan yoksul halk, Küçükköy Belediyesi önüne kadar kararlı yürüyüşünü gerçekleştirir ve taleplerini, tepkilerini haykırır.

"Emperyalist Savaşa Hayır" kampanyası Ağustos ve Eylül ayı boyunca sadece İstanbul'la sınırlı kalmamış, birçok ilde, ilçe ve kasabalarda ulaşılabilen her yerde halkı emperyalist savaşa karşı çıkmaya davet eden eylemler, etkinlikler, propaganda ve ajitasyon çalışmaları yürütülmüştür. Yazılardan pullamaya, korsan gösterilerden otobüs ve kahve konuşmalarına, bildiri dağıtımına kadar çeşitlilik gösteren çalışmalar yaşama geçirilmiştir. Devrimci Sol'un örgütlü bulunduğu her bölge, alan ve birimde yoğun, ener-

jik bu tür faaliyetlerle adeta boşa geçirilen zaman yoktur. Anadolu'nun hemen her yeri hareket halindedir.

HALK SAVAŞ ZAMLARI ALTINDA EZİLİYOR; "EMPERYALİST SAVAŞA VE SAVAŞ ZAMLARINA HAYIR"

ABD'nin Irak'a müdahaleye hazırlandığı ve bu amaçla askeri yığınak yaptığı "Körfez Krizi"nin başlangıç günlerinde açılan "Ortadoğu Ortadoğu Halklarının... Emperyalist Savaşa Hayır" kampanyası, emperyalist savaşın gerçek yüzünü büyük ölçüde açığa çıkarmış, ülkede savaşa katılmayı kamuoyunun karşısında açık açık savunabilecek hiç kimse de kalmamıştır. Ancak, Özal iktidarı için değişen pek de bir şey yoktur. O, emperyalist savaş yönünde kışkırtıcı politikalarını sürdürüyor, her açıdan ülkede bunun ortamı yaratılmaya çalışılıyordu.

Devrimci Sol Önderliği, bir anlamda zamanla yarıştığının bilincindedir. Özal iktidarı boş durmamaktadır. Düşman kesinlikle küçümsenmemelidir. Bir yandan ABD Başkanı Bush'un bir işaretiyle, savaşa girmenin "yasal" hazırlıkları anayasa çiğnenerek tamamlanırken, diğer yandan olağanüstü hal, sıkıyönetim ve savaş hali etkisini Demokles'in kılıcı gibi halkın tepesinde sallandırmaktadırlar. Ve iktidar, bir bahanesini yaratıp, bu yetkisini savaş koşullarındaki gelişmelere göre her an kullanabilecektir. İşte Devrimci Sol'un zamanla adeta yarıştığı koşullar böylesine çetrefillidir. Öyle ya, halkın savaş karşıtı tepkileri nasıl açığa çıkartılacaktır?

Halkın savaş karşıtı tepkilerini örgütlemek, birleşik eylemliliğini geliştirmek neyin odağında yapılacaktır? Oportünist-revizyonist solun sessizliğe gömüldüğü günlerde Devrimci Sol, bu soruların cevaplarını çoktan bulmuş ve yaşama geçirme yönünde politik, pratik adımlar atmış, tüm Anadolu'ya yaygınlaşan bu faaliyetin örgütleyicisi olmuştur. Devrimci Sol Güçler, savaşa karşı mücadeleyi yükseltmek için tüm enerjilerini seferber ederek "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri"ni örgütlediler. Bu komiteler, 8 Ekim 1990 günü bir basın toplantısı düzenleyerek ilk kez kendilerini en geniş kesime duyurdular.

Geçen süreye ve gelişmelere, yapılan tespitler ve ihtiyaca cevap veren örgütlülüklere bakmaksızın oportünist-revizyonist blok sadece konuşmaktadır. Birliği dilinden düşürmeyen solun "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri"ne, önyargılarından, sübjektif niyetlerinden hareketle gelmemeleri bir yana, solun bu kesimine hakim olan sessizliği bozmak isteyen M-L'lere yaklaşımları da alabildiğine hesaplı ve sekterdir. Dergiler Platformu'ndan Mücadele gazetesinin çıkarılması böylesi tavırların sonucudur.

Genel olarak, ortaya koydukları tavır ve yaklaşımlarla, birliğe ve mücadeleye yanaşmayan sola, çağrılarını yinelemeye devam eder Devrimci Sol.

Sola ve tüm devrimci, ilerici, demokrat, yurtsever insanlara seslenen Devrimci Sol, işlevlerini nasıl yerine getirebileceklerini anlatır. Özellikle altı çizilen, komitelerin her alanda çoğaltılması, kendi aralarında sağlıklı bir koordinasyon ve eşgüdümün sağlanmasıdır. Böylece, halkın savaş karşıtı tepkileri daha etkili tarzda açığa çıkartılacak, gittikçe gelişen nitelikte bir eylemlilik seyri de izleyebilecektir. Devrimci Sol'un M-L bir hareket olarak odaklaştığı nokta, emperyalist savaşa, Özal iktidarının halka karşı açtığı savaşa karşı, mücadelenin çapını büyütmekten, devrimci dinamikleri çoğaltmak ve ivmeyi yükseltmekten başka bir şey değildir. Ama oportünist-revizyonist blok bunu anlamamıştır... ya da anlasa da işine gelmemiştir.

Devrimci Sol, kendi özgücüne, ideolojisine, halkına, kadrolarına olan güvenle, daha önce "Emperyalist Savaşa Hayır" şiarıyla yürütülen kampanyayı yeni bir eksende sürdürmeye karar verdi. Yürütülen kampanya, "Emperyalist Savaşa ve Savaş Zamlarına Hayır" şiarıyla geliştirilmeye devam etti.

Emperyalizme hizmet eden bir savaşta, emekçi halktan kan isteyen politikalar siyasi planda kitlelere benimsetilmek istenirken, bu politikaların ekonomik yükü yine yoksul emekçi kitlelere yansıtılıyordu.

Öyle ki, Özal iktidarı tam bir savaş vurguncusu gibi hareket etmektedir. Savaş ekonomisi söylemde kalmamış, fiilen uygulamaya da konmuştur. Amaç tekellerin, holdinglerin ekmeğine yağ sürmek, halkınsa ekmeğini elinden almaktır. Daha Ekim ayında, uygulanan bu politikaların ekonomik bedeli 7 milyar dolardır. Petrol giderlerinde yaklaşık 16 milyar dolarlık artış, savaş yanlısı politikaların faturasıdır. Amerikan uşağı, Bush'un çocuğu Özal iktidarının izlediği politikalarla Türkiye daha o günlerde, "Körfez Krizi" sürecinde en ağır ekonomik faturaya sahip ülke durumundadır.

İşveren örgütleri ISO'nun, TÜSİAD'ın dilinden savaş ekonomisi politikalarının uygulanması, "tasarruf" tedbirleri sözlerinin eksik olmadığı o günlerde, iktidar, grevleri ertelemeye, memurlara yapılan yüzde 25'lik zammı dahi çok görmeye başlamış, vergi adı altında halkın emeğine, ekmeğine daha fazla el koymanın hesaplarını yapmaktadır. Özal'ın ağızıyla telaffuz edilen yeni vergi paketinin başkaca bir anlamı da yoktur. Daha ortada savaş yoktur ama savaş zamları emekçilerin kapısındadır.

"Emperyalist Savaşa ve Savaş Zamlarına Hayır" kampanyası işte böyle bir süreçte başlatıldı. Devrimci Sol'un bu kampanyayla hedefi, emperyalizmin işbirlikçi uşağı Özal iktidarının saldırılarına bir barikat örmek, halkın taleplerini, özlemlerini yüksek sesle ve halkla birlikte haykırmaktır.

Evet, savaş halka karşı açılmıştı ve bu gerçek halkın bilincine gün geçtikçe daha çok yerleşiyordu. İktidarın halka karşı yaptığı savaş ilanına, toplumun her kesiminden tek bir cevap yükselmeye başlamıştır artık... "O halde, bize açılan bu savaşa karşı mücadeleye katılmalıyız." İşçiler, gecekon-

dulular, gençlik, memurlar, ev kadınları toplumun birçok alanında "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri"ni örgütlüyor ve savaşa karşı kampanya asıl kaynağına, emekçilerin saflarına yerleşiyordu.

Bir anne, "16 yaşındaki kızım savaşı istemediği için işkence gördü, tutuklandı" diye haykırıyor; afiş astığı için saçlarından sürüklenen bir tutsak ailesi "12 Eylül'ü ve sizleri tanıyoruz, izin vermeyeceğiz" diyordu. Gece-kondulular, özelde de Küçükarmutlu halkı oligarşinin "uçaksavar yerleştireceğiz" bahanesiyle yaptığı yıkım tehdidinin, Boğaz sırtlarını holdinglere parselleme amacını taşıdığını ifade ediyor, "dozerleriniz, kurşunlarınız, panzerleriniz kar etmedi, uçaksavar ve tanklarınız da karşısında bizi bulacak" diye tavırlarını ilan ediyorlardı. İşçiler, fabrika ve işyerlerinde yaptıkları yüzlerce kişilik toplantılarda, mücadele ve direniş kararları aldılar, uyguladılar. "'68'de ABD askerlerini dövüyorduk, şimdi seviyoruz" diyenlere gençliğin cevabı, "Hayır! Yine dövüyoruz!" oluyordu.

8 Ekim'de bir basın toplantısı ile kendisini ilk defa geniş kesimlere tanıtan "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri", ertesi gün, birçok yerde bu komitelerin inisiyatifinde kitle toplantıları düzenliyordu. Bu kitlesel tartışma toplantılarında, komitelerin faaliyetleri, işlevleri tartışıldı ve öneriler alındı. Birbirini takip eden günlerde, komitelerin imzasını taşıyan yaygın duvar yazılamaları yapılarak, halk, komitelere katılmaya ve mücadeleye çağrıldı.

Tarih 11 Ekim 1990... İstanbul'un 21 gecekondu mahallesinde ateşler yükseliyor. Yoksul emekçi halkın, büyük ateşler yakarak, savaş politikalarını protesto ettiği bu eylem içinde, Gazi Mahallesi'nde yakılan ateşin etrafında 250 kişinin polis önlemlerine, uyarı ve ihtarlarına rağmen omuz omuza yaptığı gösteri ve çekilen halay iki-üç saat sürdürülüyordu.

Anti-emperyalist tepkilerin daha da yükselmesine, emperyalizme duyulan öfkenin iyice kabarmasına neden olan Amerikan savaş gemisi Saratoga'nın, 13 Ekim günü ülkemize gelmesi üzerine 500'ün üzerinde insanın katıldığı protesto açlık grevi yapılırken, mahallelerde, üniversitelerde, işyerlerinde aynı amaçla kitle toplantıları yapılıyordu.

Eminönü işporta pazarında, pazarcıların kurduğu Emperyalist Savaşa Hayır Komitesi, işportacıları emperyalist savaş konusunda duyarlı hale getirmek için tüm tezgahları dolaştıktan sonra işportacılar da Saratoga'ya karşı yapılan protesto açlık grevine katıldılar.

İşçiler, yine kurdukları komitelerde 10 işyerinde emperyalist savaşa ve Saratoga'ya karşı bildiriler okudular ve protesto açlık grevine katıldılar. İşyerlerinde okunan bildirilerin ardından, ABD bayraklarını yakan işçiler, emperyalizme olan öfkelerini haykırdılar.

16 Ekim 1990 hareketli bir gün oldu İstanbul'da. O gün, Amerikan askerlerinin dolaştığı bölgelere gruplar halinde çıkan, komitelerce örgütlen-

miş ve harekete geçirilmiş güçler yoğun güvenlik önlemlerine rağmen Sultanahmet'te, Çemberlitaş'ta, Beyoğlu'nda yakaladıkları yirmiye yakın Amerikan askerini döverek cezalandırdılar. ABD askerleri dövülürken, onları korumak için yanlarına verilen inzibatlara dokunulmuyor, karışmamaları, onların bekçiliğini yapmamaları söyleniyordu.

Bir önceki günün hareketliliğini, coşkusunu bir sonraki güne taşıyan Devrimci Sol Güçler, 17 Ekim'de aynı anda İstanbul'un birçok semtinde korsan gösteriler yaptılar. Yollarda yakılan ateşler, tutuşturulan ABD bayrakları ve Bush'un kuklaları, emperyalist savaşı, savaş zamlarını ve Amerikan savaş gemisi Saratoga'nın gelişini protesto eden pankartlar, sloganlar... Bütün bunlar, şehrin dört bir yanından, yoksul halkın emperyalist savaşa karşı yükselen sesiydi: "Saratoga Defol!"... "Türkiye emperyalizmin çiftliği olmayacak!.." Çevreye yayılan binlerce el ilanı, ABD emperyalizmine ve onun jandarmalığına soyunan işbirlikçilere duyulan öfkeyi haykırmaktadır. Daha sonraki günlerde de Saratoga'nın gelişini protesto eden eylemlere çeşitli semtlerde devam edildi, bildiriler dağıtıldı, ABD bayrakları yakıldı. Bunlardan birisi de 18 Ekim günü Bağcılar Çamlıkahve bölgesinde yapılan protesto gösterisidir. Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerinin yaktığı ateşler yanında "Saratoga Defol" bildirileri dağıtılan gösteride, pankartlar da asılır.

ABD'nin savaş gemisi Saratoga'nın ülkemize gelişini protesto eden eylemliliklere bu kez sesini katan DEMKAD'lı kadınlardır. Bağcılar Çamlıkahve bölgesinde yapılan kitlesel gösteriyle aynı gün organize edilen bu eylem, Hürriyet gazetesi önünde yapılır. DEMKAD'lı kadınlar ellerindeki boş tencereleri çalarak, emperyalist savaşı ve savaş zamlarını protesto ederken, aynı zamanda "Amerikan askerlerini ülkemizde istemiyoruz" diyen bildirileri dağıttılar ve boş tencereleri gazete binasının önüne bıraktılar.

Emperyalist savaşı ve savaş zamlarını protesto eden, insanları Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri'nde örgütlenmeye çağıran eylemlere 20 Ekim günü damgasını vuran yoksul emekçi kadınlardır. O gün, özellikle mahalli bölgelerde yollara dökülen kadınlar, pazarları dolaştılar, ellerindeki boş tencereleri çalarak, bir yandan da savaşı ve zamları protesto eden halkı, komitelerde örgütlenmeye, mücadeleye davet eden konuşmalar yaptılar.

Aynı günlerde, kamu emekçileri Devrimci Memur Hareketi'nin önderliğinde güçlerini seferber ederek bulundukları işyerlerinde kampanyanın her alana yayılmasında pay sahibi oldular. Hastanelerde, birçok kamu işyerlerinde yemek boykotu, protesto yürüyüşü gibi etkinlikleri yaşama geçirdiler. Eylemlere binlerce memuru katabilen Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri, emperyalist savaşa ve savaş zamlarına karşı çıkmada statüleri bir kez daha sarsan etkinlikleri organize ettiler. Emperyalist savaşa karşı komiteler kurulup, yaygınlaştıkça, komiteler arasında belli bir eşgüdüm çok

zaman geçirmeksizin kurulur. Komitelerin eşgüdüm halinde yürüttükleri faaliyet, emperyalist savaşa karşı organize edilen eylemliliklerin daha da yaygınlaşmasını ve zenginleşmesini de beraberinde getirir. Kitle hareketi gelişmekte, halkın değişik kesimlerini de içine katarak etkili bir halk muhalefeti yaratılmaktadır. Savaş karşıtı tepkiler artık kendiliğinden ve dağınık değil, örgütlü ve ses getiren bir niteliktedir.

Devrimci Sol süreci doğru tahlil etmede, bu çözümlemelere ve öngörülere dayanan politikalar ve politikaları yaşama geçirmede dönemsel özelliği olan örgütlenme modelleri oluşturmada yine M-L bir devrimci harekete yakışanı yapmıştır. Ülkeyi bir avuç dolar için satanlara, kasaları dolsun diye emekçi halkı boğmaya çalışanlara karşı büyüyen örgütlü öfkenin altında Devrimci Sol imzası vardır. Yoksul halk, emperyalist işbirlikçisi, uşak ruhlu Özal iktidarına, bir bütün olarak düşmana, emperyalistlere ve tekellere onurlu olmanın, vatansever olmanın, adalete, özgürlüğe olan susamışlığın öfkesiyle haykırmaktadır... "Vatanımızın emperyalizme peşkeş çekilmesine izin vermeyeceğiz..."

Belki oligarşinin zamları, baskıları, gözdağı operasyonları ve kurşunları emekçilerin üzerine yağıyordu ama namusunu, alınterini yaşamına katık eden emekçilerin korkacakları ve kaybedecekleri bir şey yoktur. Saratoga'nın topları ve silahları Ortadoğu halklarının üzerine tehditkar bir biçimde dönük de olsa kazanan emekçi halklar olacaktır.

HALKIN ADALETİ SUÇ DOSYALARINI AÇMAYA DEVAM EDİYOR

"Körfez Krizi"nin giderek daha da boyutlandığı, savaş yığınaklarının hızla yapıldığı, ülke içinde ise yaşanan krizin faturasının emekçi halka çıkarılmaya çalışıldığı, baskının, gözdağının, işkencenin, çeşitli biçimlerde gündeme gelen saldırı tehditlerine her gün bir yenisinin eklendiği süreçte, Devrimci Sol'un tek gündemi emperyalist savaş ve bu konuda yapılması zorunlu olan şeyler değildir.

Bu süreç aynı zamanda, Devrimci Sol'un mücadele ile iç içe ele aldığı atılım ve örgütsel inşa sürecidir. Bu inşa bir yanıyla örgütsel yapının, sürecin gereklerini de gözönüne alarak örgütsel şekillenişini, hedeflerini, bir bütün olarak organizasyonunu yenilemek, diğer yanıyla devrimci hareketin geçmişinin muhasebesini de içine alan yapılması zorunlu hesaplaşmalardır.

Yaşamın her alanındaki örgütlü faaliyetlerle, M-L bir hareket olarak sürecin önüne koyduğu zorunlu görevleri omuzlayan ve hızlı koşusuna hemen her gün yeni boyutlar katan Devrimci Sol, aynı süreçte, devrimci hareketi arkadan hançerleyen hainleri de unutmamıştır.

Devrimci Sol'u belli bir tarihsel kesitte arkadan hançerleyen, polis komplolarına ortak olanlardan birisi de Ali Akgün'dür. Kaldığı Çanakkale Ha-

pishanesi'nde, uzun süren sorgulamalar sonucu, devrimci harekete ihanet ettiği, işlediği suçların hesabını vermekten kaçtığı, devrimcilere, halka özeleştiri yapmadığı, Devrimci Sol'a verdiği zararları telafi etme gibi ne bir çaba ne de bir niyet içinde olmadığı, bu yüzden düzelme şansına da sahip bulunmadığı için ölüme mahkum edilen Ali Akgün, Devrimci Sol tarafından cezalandırıldı.

Devrimci Sol'un yaşadığı tarihsel süreçlerin anlatımında da değinilen Ali Akgün'ün işlediği suçların toplu bir dökümü, cezalandırma sonrası yayınlanan Devrimci Sol Haber Bülteni'nde sırasıyla ortaya konulmuş ve yargılamanın seyri şu biçimde ifade edilmiştir:

"(...) Hareketimiz 1989 yılında, başta Ali Akgün olmak üzere, bir kısım hainler ve polislik yaptığı söylenen şaibeli kişiler hakkında yeni bir soruşturma başlattı. Şaibeli insanların bazıları gözaltına alındı, sorgulandı, ifadeleri alındı. O dönem ilişkiler içerisinde olan yoldaşlar yeniden dinlendi. Çeşitli insanların tanıklığına başvuruldu.

(...)

Aylarca süren bu soruşturma süresince Ali Akgün'ün kendisiyle de konuşuldu, olanak bulununca bazı yüzleştirmeler de yapıldı. Ancak Ali Akgün, hiçbir zaman açık olmadı, sürekli yalan söyledi. Hareketimizin kendisi hakkında geniş bir soruşturma açtığını öğrenince paniğe kapıldı. Son olarak, kendisine soruşturma bitinceye kadar komünde kalması gerektiği belirtilerek, ayrılması halinde bütün suçlamaları kabul etmiş sayılacağı söylenmesine karşın, o, soruşturma sonunda her şeyin ortaya çıktığı ve cezalandırılacağını anladığından komünden ayrıldı ve koğuştan da gitmeye karar verdi.

(...) Örgütümüz yaptığı soruşturma sonucu, Ali Akgün'ün ihanetini, polisle zımnî işbirliği içinde çalışmasını, Paşa Güven alçağı ile birleşerek hareketi arkadan hançerlemeye kalkışmasını, kendi kişisel çıkarları ve ihtirasları için şaibeli, serseri ve polisle işbirliği yapan kişileri etrafında toplayarak bir çete oluşturduğunu ve çapulcu çetesiyle yaptığı işlere örgütümüzün adını karıştırdığını vb. açıklığa kavuşmuştur.

Ali Akgün, yapılan yargılama sonucunda (...) ölüme mahkum edilmiş ve karar, örgütümüz tarafından infaz edilmiştir.

**ÖRGÜTÜMÜZE YÖNELİK KOMPLOLARA İZİN VERMEYECEĞİZ!
HİÇBİR HAİN CEZASIZ KALMAYACAKTIR!" (175)**

"Gavur Ali"nin Ekim 1990'da Devrimci Sol tarafından cezalandırılmasının ardından, oportünist, revizyonist sol, adeta bir fırtına kopardı. Devrimci Sol'u arkadan hançerlediği, polis komplolarına alet olduğu bizzat Devrimci Sol tarafından açıklandığı halde, oportünist sol, bir haini sahiplenmekten, onu aklamaya çalışmaktan, spekülâtif, gerçeğe dayanmayan iddialar yay-

maktan geri durmadı.

Solun objektif olarak, bir hainin cezalandırılması gibi devrimci bir eylemi bulandırmaya çalışan tutumuna şaşırılmaz Devrimci Sol. Tarihsel kökleri vardır bu oportünist tavırların, anlaşılmaz değildir. Devrimci Sol'u bölmek, güçten düşürmek için, polisle ortaklaşa komplo düzenleyen, hem de bunu cunta yılları gibi zor yıllarda yapan Ali Akgün'ün yargılanıp, suçlarının netleştirilerek ölümle cezalandırılması sadece düşmanın komplolarını değil, bir anlamda oportünizmin de komplolarını bozmuştur.

Çanakkale Hapishanesi'nde, siyasetlerin hemen hemen tamamı, alelacele bir araya geldiler ve Devrimci Sol'la bu alanda var olan ilişkilerini kesme kararı aldılar. Oysa, Devrimci Sol'un o alandaki örgütlülüğüne sözlü açıklama dışında, henüz yazılı bir açıklama yapılmamış durumdadır. Oportünizm bekleme ihtiyacı bile duymamaktadır. Komplocu hain "Gavur Ali"yi sahipleneceklerdir. Gavur Ali için önce hapishanede saygı duruşu yaptılar. Ailesine başsağlığı mesajı yollama, para yardımı yapma, gazetelere ilan verme ve İHD aracılığıyla komplocu olarak gömülmesini engelleme gibi tavrılara girdiler.

Onlara göre Gavur Ali "devrimci"dir, hapishane yaşamında "devrimci" olarak görmüşlerdir!.. İddialarını, spekülatif konuşmalarını oportünizm "tanık"lara dayandırır. Bu "tanık"lar, Ali Akgün'ün hakkında yürütülen gizli soruşturma döneminde, gerçekleri çarpıtarak ve yalan söyleyerek, yaşadığı süreci anlattığı birtakım insanlardır. Devrimci Sol'un yazılı açıklaması dahi oportünizmi ikna edemez ama "tanık" anlatımları, kesinlikle doğrudur(!) onlara göre. Durumunu bildiği için, meşrulaştırma gereğini duyan, bu nedenle işine geldiği gibi bir takım konuları aktaran Ali Akgün'ün suçları sıralanıp, komplocu-provokatör olduğu Devrimci Sol tarafından belirtildiği halde, oportünizmin tavrında bir değişiklik olmaz.

Spekülasyonu çoktur oportünizmin. Duyduklarını, bildiklerini Devrimci Sol'a doğrulatma dertleri de yoktur. Devrimci Sol'la konuşma yerine tercih ettikleri yol, karşı-devrimciliği tescilli Yüzyıl dergisine üç PKK'linin imzasını taşıyan bir mektup yollamak, Gavur Ali'nin avukatlığına soyunup, onu meşrulaştırmaya çalışmak olur.

"Dev-Sol'un komploculuk-provokatörlük iddiası temelsizdir. Birlikte yaşadığımız süreçte bu iddiaları doğrulayan hiçbir olay yoktur..." "...Hapishanede Dev-Sol'a katkıda bulunmuştur..."

"... İdeolojik ayrılık vardı, ondan cezalandırdılar..."

"... Dev-Sol içinde ve belli alanlarda çevresi olduğu..." Evet, bu ve benzer yaklaşım ve spekülasyonlarla, oportünizm devrimci bir eylemi bulandırmaya çalışmaktadır. Basit ve hesaplıdır oportünizm.

Devrimci Sol Çanakkale Hapishanesi Komitesi Ekim 1990'da kamuoyuna yaptığı açıklamada, spekülasyonların tamamına cevap verir. Yaptık-

larıyla objektif olarak devrime değil karşı-devrime hizmet eden oportünizm, bir suçluyu aklamaya çalışmanın kendilerine bir fayda sağlamayacağı anlatılır, oportünizm sorumluluğa davet edilir...Gavur Ali'nin dosyası kapatılmıştır artık.

HALKA SAVAŞ AÇANLARIN SUÇLARI ORTAYA DÖKÜLÜYOR (HIRAM ABAS)

Solun aymazlığı, düşmana devrimci eylemleri bulandırmada malzeme sunan yaklaşımları ve tavırlarıyla giderek daha sık, aynı oranda daha çirkin bir tarzda yüz yüze gelineceği süreçlere doğru evrilmektedir gelişmeler. Haksızlığın, adaletsizliğin egemen olduğu bir ortamda hakkı ve adaleti sağlamak için, halkın adaletinin görev başında olduğu, suç dosyalarını bir bir açıp halk düşmanı kişi ve kurumlardan hesap sorduğu devrimci eylemlerin, daha ileri adımlar olma özelliğini taşıyan bir niteliğe kavuşması herkesi sarsmaktaydı.

Derinleşmesinin önüne bir türlü geçemediği, geçmek için emperyalist savaşa sarıldığı milli kriz, oligarşiyi daha da batağa sürükleyen politikalar uygulamaya yöneltmektedir. Kriz açmazının düşmanı yönelttiği politikaların halka her cephede savaş açmaktan başka bir şey olmadığı açıktır. 12 Eylül'ün sıkı günlerini aramaktadır iktidar. Grevsiz, direnişsiz, boykotsuz, her denilene kafa sallanılan günlere, "istikrar"a, "huzur"a özlem duymaktadır iktidar. Çaresizdir. . . Baskı, tehdit, terör, şantaj, demagoji, hile gibi her türlü rezil ve ahlaksız yola başvurarak devrimci gelişmelerin, örgütlü halk muhalefetine önüne geçmek istemektedirler.

Ama o özledikleri günler, sadece kendileri için "huzur" ve "istikrar" ifade eden günler, çok gerilerdedir şimdi. Hiçbir yöntem, yol, uygulama, direnişleri, grevleri, boykotları, gösterileri ve bunların odağına oturan devrimci mücadeleyi engelleyememektedir.

12 Eylül gibi süreçler yaşanmaz değildir, yaşanmıştır da... Toplumsal muhalefet geriletebilir, en alt düzeye indirilebilir, hatta uzun bir sessizlik dönemi de yaratılabilir, ama halk muhalefetine engellemeleri, yok etmeleri mümkün değildir. Nitekim öyle de olmuş, mücadelenin yasaları işlemiştir. Devir değişmiştir artık.

Yıllarca, "kökünü kazıdık, ezdik, bitirdik, bir daha bellerini doğrultamazlar" dedikleri devrimciler, Devrimci Sol, aldıkları ağır darbelerin yaralarını sardılar, yavaş yavaş doğrulup ayağa kalktılar... Suç dosyalarını açtılar bir bir. Halka savaş açanların suçları bir bir ortaya döküldü. Hiçbir şey unutulmamıştı, unutulmayacaktı da.

Adaletin sadece kendi tekellerinde olduğu günler değildir artık yaşanan. İşkenceciler, Mengele özentileri, astığı astık, kestiği kestik yargıçlar,

hainler, “sıra bize geliyor” korkusu içindedirler. Evet, Devrimci Sol’un silahlı eylemlerinin, suç dosyalarını ardı ardına açan, hesap soran halkın adaletinin tecelli ettiği her yargılama ve cezalandırmanın düşmana saldırdığı korkunun tablosu budur o günlerde.

Ekim 1990... Burjuva basın yine yaygarayı basıyor. Hemen tüm gazeteler manşetlerinde, tescilli bir halk düşmanının cezalandırıldığını ve eylemi Devrimci Sol’un üstlendiğini duyurmaktadır. Cezalandırılan Türkiye ve Ortadoğu halklarının düşmanı bir savaş suçlusudur... MİT Müsteşar Eski Yardımcısı Hiram Abas, Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikleri’nden kaçamamış, gizlendiği delikte bulunmuş ve halkın adaleti tecelli ederek ölümle cezalandırılmıştır.

Hiram Abas’ın Cezalandırılması Eylemine Katılan Bir Devrimci Sol Savaşçısı Anlatıyor;

“Sorumlu arkadaşın (Yılmaz) Hiram Abas’a ait plaka numarası, ev adresini ve bir fotokopi resmini vermesiyle eyleme hazırlık-istihbarat süreci başladı. Bu tipte hedeflerde akşam eve dönüş genel olarak istikrarlı bir periyoda sahip olamayacağından sabah çıkışına dönük bir çalışma yürütüyordum. Hiram’ın evi çok fazla yaya trafiğinin olmadığı bir yerde olduğundan uzun süre aynı yerde bekleyemiyordum. İlk iki günlük çalışma sonucunda onun evinin çapraz karşısındaki aradan Bağdat Caddesine çıkışını saptamam çalışmamı bir hayli kolaylaştırmıştı. Hemen o aranın caddeye çıkışında olan kafeterya Hiram’ın sabah periyodunu saptamam için uygun zemini bana sağlıyordu. İstihbaratın beşinci gününde artık hedef netti. Eylem sonuçlandırılma aşamasındaydı. Son durumu sorumlu arkadaşla görüştüm ve eylem talimatını aldım. Bu aşamada Hasan arkadaş eyleme dahil oldu. Bir kez de Hasan arkadaş ile eylem yerini ayrıntılarıyla inceledikten sonra Hasan, ben ve sorumlu arkadaş toplantı yaparak ayrıntıları netleştirdik. Buna göre; eylemi Hiram’ın Bağdat Caddesi’ne çıktığı ara yolda bulunan kasis üzerinde gerçekleştirecektik. Susturuculu bir 7,65 ile ben eylemi gerçekleştirenken Hasan arkadaş çevre güvenliğini sağlayıp, bildirimizi araca bırakacaktı. Eylemde kullanacağımız araç harekete ait bir araç olduğu için birerken görünme tehlikesi nedeniyle eylem yerine 600 metre mesafede tren yolunun oraya bırakacaktık. Eğer eylemde bir sorun olursa kendi aracımıza hiç gitmeyip yoldan bir araç kamulaştıracaktık.

1. GÜN: Eylem programını genel hatlarıyla belirledikten sonra İçerenköy’deki evden sabah 7:30’da ayrılarak 8:30 ile 9:30 arasında evden ayrılan hedefin bulunduğu yere geldik. Arabamızı daha önceden belirlediğimiz yere park ettim. Ve diğer arkadaşla birlikte daha zamanımız olduğundan bir çay ocağında kahvaltı yaptık. Saat 8:30’da eylemi gerçekleştireceğimiz ara

sokak ile hedefin evi arasında ağır ağır dolaşmaya başladık. Saat 9:15 olduğu halde hedef henüz evinden çıkmamıştı. 9:15’de ara sokağın başlangıcındaki sitenin içindeki marketten meyve suyu ve bisküvi alıp marketin önünde zaman geçirmeye çalıştık. Saat 9:40 olduğu halde hedef halen çıkmamıştı. Beklememiz çok uzun süreye yayıldığı için yaya trafiğinin çok olmadığı o dar alanda dikkat çekiyorduk. Hasan ile konuşarak o gün oradan ayrılma kararı aldık.

2. GÜN: Yine 8:30’da eylem yerinde beklemeye, dolaşmaya başladık. Eylemi gerçekleştireceğim sokak 30 metre uzunluğundaki apartmanlar arasında bir tali sokak olduğu için uzun süre aynı yerde kalamıyorduk. Saat 9:00’da hedefte halen bir hareketlilik yoktu. Bunun için biz iki sokak ilerden geniş bir çember çizerek aynı yerde uzun süre beklememizin riskini azaltmaya çalıştık. Çemberi tamamlayıp sokağa girdiğimizde hedefin aracını sokağın sonundan Bağdat Caddesi’ne girerken gördük. 30 metrelik ara vardı ve yaya olarak yetişme şansımız yoktu. Biz de hızla Bağdat Caddesi’ne çıktık ve program dışı olmasına rağmen hedefi trafik sıkışıklığında yeniden bulma şansımız olduğu için taksiye bindik. Bu çabamız sonuç vermedi ve geri döndük.

3. GÜN: Bugün koşulları sonuna kadar zorlamak ve eylemi gerçekleştirmek zorundayız. Aksi halde bir kaç gün ara vermek durumundayız. 8:30’da eylem alanındayız, sitedeki marketin önünde bekliyoruz. Hasan’ın silahı belinde çatışma olasılığına karşı benim de belimde bir 14’lü var. Fakat eylemi gerçekleştireceğimiz susturuculu silah elimdeki üstten açılan çantada. Saat 9:15’de hedefin evinin bahçesinden çıkmak üzere olduğunu gördük. Ben hızlı adımlarla eylemi gerçekleştireceğim kasise doğru yürüyorum. Hasan 10 metre arkadan beni izliyor. Hiram’ın arabası köşede göründü, kasise 5 metre var, 3 metre kala ben çantamın içindeki silahı kavradım ve horozu kaldırdım, işte hedef yanımda, araç kasiste yavaşladı. Silahı çantadan çıkardım ve aracın açık olan camından Hiram’ın kafasına doğrulttum, tetiğe dokundum, bir daha, bir daha ve bir daha.... 4 el ateş ettim, başı yana düşmüş, şakağından kan hızla akıyordu. Yaşamadığından emindik. Hasan arkadaş aracın sileceğine eylemi üstlenen bildirimizi bıraktı ve sahil yönüne doğru uzaklaşmaya başladık. Bu yanıltmaya dönük bir manevraydı. Bir sokak arkadan tekrar tren yolunun bulunduğu yöne döndük ve Bağdat Caddesi’ni geçerek aracımıza ulaştık. Araba ile Göztepe Sigorta Hastanesi’ne yakın bir yere gidip orada silahımızı bagaja koyup aracı park ettim. Hasan arkadaş ve ben minübüs yoluna çıkıp birbirimize ters yönlerle giden minibüslere binip bölgeyi terk ettik. Öğleynin sorumlu arkadaşla eylem sonrası randevumuzu gerçekleştirip kısa bir değerlendirme yaptık. Eylemin ger-

ekleşmesinden bir süre sonra sorumlu arkadaş da oradaymış ve Hiram'ın kesin olarak öldüğünü oradaki konuşmalardan öğrenmiş.”

Burjuva basın geçtiği haberlerde sadece veryansın etmemektedir. MİT Müsteşar Eski Yardımcısı Hiram Abas'ın suçlarını da, neden hedef seçildiğini de yazmaktadır.

Hiram Abas deyince ilk akla gelen 33 yıllık MİT yaşamıdır. MİT yaşamının ilk adımlarını Florida ve Panama'daki CIA okullarında atan Hiram Abas, bu okullarda sorgulama, sabotaj ve provokasyon konularında eğitilerek uzmanlaştı. Abas, 4 yıl kaldığı ABD'deki CIA okullarında öğrendiği, gerilla faaliyetlerini nleme ve ortadan kaldırmaya yönelik kontrgerilla hareketinin tekniklerini uygulamak üzere ülkeye geri döndü. Bu tarihten sonra, kendi deyimiyle 140'tan fazla operasyona katıldı.

12 Mart döneminde, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı olan Faik Trn'n emrinde MİT görevlisi olarak çalışırken, dönemin işkencehanelerinin simgelerinden biri haline gelen Ziverbey işkence köşkünün sorumlusuydu. 1971'de Mahirler'in İstanbul Zırhlı Birlikleri'nden kaçışları ile ilgili soruşturmayı bizzat yönetirken, bu sırada gerçekleştirilen bir dizi operasyonun başında yer aldı. Yine, 12 Mart döneminin sabotaj ve provokasyonlarından olan Marmara yolcu gemisinin yanarak batışı, Eminönü araba vapurunun batırılışı, Boğaz Köprüsü inşaatının havaya curulacağı iddiasıyla açılan davalar hep Abas'ın adıyla anıldı. Aynı dönemde, THKP-C nderlerinden Ulaş Bardakçı'nın Arnavutköy'deki çatışmada ldrldği operasyonun başında yer almıştı.

1 Mayıs 1977 günü, Taksim Meydanı'nda toplanan yüzbinlerce kişi, yaratılan provokasyon sonucu kurşunlar, bombalar ve panzerlerle, açıkça katledildi. 1977 1 Mayıs katliamında başrolde oynayanlardan birisidir Abas.

Göreve, halk düşmanlığına başladığı günden itibaren CIA ve Pentagon okullarında eğitilen Hiram Abas, bu okulların ve “sorgulama tekniğinin” gedikli öğrencileri arasındaydı. CIA'daki eğitimini MİT'e taşıdı. Kendi deyimiyle “solcu avı” için tüm bilgiler tamamlanmış, iş, öğrendiklerini uygulamaya kalmıştı. 12 Mart 1971'den, emekliye ayrıldığı 30 Haziran 1988'e kadar birçok operasyon ve sorgulamaların başında bizzat yer aldı.

Filistin'e kan kusturan, dünyanın en büyük terör örgütlerinden MOSAD'la, CIA-MİT arasındaki ilişkileri organize etti. Ülkemizdeki Filistinlilere, FK'ye, MOSSAD'la beraber komplolar, provokasyonlar düzenledi.

Ayrıntılarıyla ele alındığında yazılabilecek daha yığınla suçun sahibi Hiram Abas'ı, bu suçlarından dolayı cezalandıran Devrimci Sol, eyleme ilişkin kamuoyuna yaptığı açıklamada, Abas'ın suçlarını bir bir sayar ve şöyle der:

“TÜRKİYE VE ORTADOğU HALKLARININ DüşMANI BİR SAVAş SUÇLUSU HİRAM ABAS

- 12 MART VE 12 EYLÜL'DE HALKIMIZA AÇILAN SAVAŞIN KURMAYLARINDAN VE YÜRÜTÜCÜLERİNDEN BİRİ OLDUĞU,
 - KONTRGERİLLA ŞEFİ OLARAK BİRÇOK KARANLIK CİNAYETİN VE KATLİAMIN TERTİPÇİSİ OLDUĞU,
 - BİR İŞKENCE, CİNAYET VE KOMPLO ÖRGÜTÜ OLAN MİT'İN YÖNETİCİSİ SIFATIYLA ONLARCA DEVRİMCİNİN KATLEDİLMESİ, BİNLERCESİNİN İŞKENCE GÖRMESİ VE ZİNDANLARA ATILMASINDAN SORUMLU OLDUĞU,
 - KÜRT ULUSAL HAREKETİNİ YOK ETMEK İÇİN ÇEŞİTLİ DEVLETLERLE İŞBİRLİĞİ HALİNDE SALDIRI VE KOMPLO PLANLARI YAPTIĞI VE UYGULADIĞI,
 - CIA VE MOSSAD'LA İŞBİRLİĞİ YAPARAK FİLİSTİN HALKINA KARŞI KOMPLOLAR TEZGAHLADIĞI,
 - TERÖR, TAKİP, TEHDİT VE CİNAYETLERLE KORKU YAYARAK HALKI SİNDİRMEYİ AMAÇLAYAN POLİTİKANIN UYGULAYICISI OLDUĞU İÇİN;
- ÖRGÜTÜMÜZ TARAFINDAN ÖLÜME MAHKUM EDİLEREK Cezalandırılmıştır..." (176)

Hiram Abas'ın, Türkiye ve Ortadoğu halklarına karşı işlediği suçları detaylarıyla kamuoyuna açıklayan Devrimci Sol, Abas'ın işlediği suçların sayılamayacak kadar çok olduğunu belirtir ve ekler;

"O, halka ve devrimcilere karşı işlediği suçlar yüzünden BİR kez değil BİN kez ölümü hak etmiştir. Örgütümüz onu cezalandırarak, kim olursa olsun halkın adaletinden kaçamayacağını göstermiştir."

Devrimci Sol, Hiram Abas'ın bütün halk düşmanı faaliyetlerine rağmen, oligarşinin ihtiyacı kalmadığı aşamada bir kenara atıldığını, bu tavrın bütün burjuva ve faşist iktidarların ortak karakteri olduğunu ifade eder. Hangi yetkiye, hangi konuma sahip olursa olsun, işi bitenin devlet tarafından bir kenara atıldığının sadece bir örneğidir Hiram Abas'ın durumu... Son örneği olmayacak, bu tür yüzlerce örnek yaşanacaktır.

Halk düşmanlarına seslenir ve açıkça bir kez daha uyarır Devrimci Sol:

"Bir kez daha ilan ediyoruz: Devlet ister korusun, isterse korumasın, halk düşmanları halkın adaletinden kaçamayacaktır! 12 Eylül şeflerinin sonu da HİRAM ABAS'ın sonu gibi olacaktır!

Bugün de halka savaş açanlar, savaş suçluları ÖZAL iktidarı ve onun gönüllü hizmetçileri, tıpkı 12 Eylül suçluları gibi, halk ve devrimciler tarafından asla unutulmayacak ve affedilmeyecektir.

Devrimci adalet, mutlaka uygulanacaktır!"

Daha önce de, cezalandırma eylemlerinin ardından feveran eden, yük-

sek perdeden ıgırtkanlık yapıp "Polisimiz aciz mi?... Uyuyor mu?" diye dert yanan burjuva basın, Şimdi de "MİT alarında!", "koruyamıyorsanız, biz kendimizi koruruz", "MİT kendini koruyamazsa devleti nasıl koruyacak?" türünden başlıklar atmaktadır. Düşman, MİT'iyle, siyasi polisiyle Őaşķın durumdadır.

Zaman geçirmeden, sözde alarma geçip operasyon yapmaya başladılar. Binlerce polis sokaktaydı. Aramalar yaptılar, "hücre" evleri bastılar, yeni araç gereçler aldılar, diğier illerden tecrübeli polisleri İstanbul Emniyeti'ne atadılar, ama yine de ellerinde avuçlarında boş kovanlar, belli belirsiz eşkal-ler dışında hiçbir Şey yoktur. Hırçın ve ne yapacağını bilemez durumdadır düşman.

Eski teraneleri yeniden, yeni ambalajlarla, kitlelerin bilinçlerini çarpıtacak, kamuoyunu Őartlandıracak biçimde daha yoğun tekrarlamaya başladılar. Kendi katliamcı, terörist yüzlerini gizlemek için yüksek sesle bağırıma-ya başladılar..."Terör hortladı", "Teröristlere yaşama hakkı tanımayacağız"... yani soyut bir terör edebiyatı, tedirginlik, korku ve demoralizasyon yaratacak biçimde kullanılıyordu.

Tahmin edileceği gibi, bu koroya en sağından, soldan görüneni dahil burjuva basının tamamı katıldı. Oligarşıye göre burjuva basın üzerine düşeni yapmalı, bir yolunu bulup devrimci eylemleri "terörizm" gibi göstermelidir. Yetmedi mi; baskı, gözdağı, tehdit, gözaltı, işkence gibi yöntemlerini devreye sokan düşman, halkı, devrimcilerle, Devrimci Sol'la, DSG ile karşı karşıya getirmek için muhbirliğe, işbirliğine zorlamaktadır. Öylesine pervasızlaşmıştır ki, işkence günlük olay haline gelmiş, mahalle karakollarına kadar inmiştir. Çok korkmaktadırlar.

Şimdi ortalıkta, birdenbire sahte bildiriler dolaşmaya başlamıştır. Hiram Abas'ın cezalandırılmasını, Devrimci Sol, yaptığı resmi açıklamayla üstlendiği halde, MİT ve siyasi polis sahte bildiri yayınlayarak olayı bir de TKP-ML'ye üstlendirir. TKP-ML'nin gazetelere yolladığı açıklamayla, Hiram Abas'ı kendilerinin değil, Devrimci Sol'un cezalandırıldığını belirtmesinin ardından, kontrgerillanın bu oyunu da bozulur. Hedeflerine varamamış, eylemin yarattığı prestiji ve morali sarsamamış, devrimci örgütler arasında san-ki rekabet varmış havasını da yaratamamışlardır.

Kontrgerilla yeni planlar peşindedir. Halkın adalet istemine cevap veren, halkta sempati yaratan, tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık ve net siyasi hedeflere vuran devrimci eylemlerden sonra, toplumda belli bir yere sahip, ilgi odağı olabilecek Őahsiyetler, aydınlar katledilmeye, devrimci güç-lerden yana değişen sürecin önüne, bu tür kontrgerilla yöntemleriyle geç-meye çalışmışlardı daha önce. Prof. M. Aksoy, Çetin Emeç ve Turan Dur-sun'un katledilmesi bu yöntemlerin somut örnekleridir. Hiram Abas'ın ce-zalandırılmasının hemen ardından bu kez, kamuoyunda laikliğiyle, dini fana-

tiklere şiddetle karşı olmasıyla tanınan Bahriye Üçok katledildi. Bu provokasyon eyleminin ardından burjuva basın "sağ terör-sol terör" edebiyatı yapmaya başladı. Düşmanın amaçladığı, halkın ve kamuoyunun gözlerini gelişen süreçten uzaklaştırmak ve 12 Eylül öncesine çevirmektir. "Pasifikasyon-depolitizasyon" amacını güden bu ve benzer yöntemler de işe yaramayacak, devrimci gelişmenin önüne geçilemeyecektir.

Aynı süreçte, tavırlarıyla, yazdıklarıyla, değinilmesi zorunlu olan bir nokta daha var. Oportünizmin, revizyonizmin gelişmeler karşısındaki tutumu.

Oportünist-revizyonist sol, dergi sayfalarında yazıp çizdiklerinin neye hizmet edeceğinin hesabını yapmamakta, devrimci eleştiri ile karalama ve spekülasyonu birbirine karıştırmaktadır. MİT'in, siyasi polisin sahte bildiriler yazmasına, solun yazdıklarını biraz amatörce taklit ederek yaptığı sahte açıklamalarla malzeme sunan oportünist-revizyonist sol, düşmana solda kafa bulanıklığı ve karmaşa yaratmanın objektif zeminini sunmaktadır. Önce MİT bildirilerine kaynak sunanların, daha sonra "Bu MİT'in işi, bizim değil" diyerek sağa-sola açıklama göndermelerinin, doğabilecek sonuçları değiştirmedigi de açıktır. Yaklaşımları ve anlayışları uzun yıllar değişmeyen oportünist-revizyonist sol, daha sonraki yıllarda da MİT'in bildirilerine tekzip yetiştirmekten başka bir şey yapamayacaktır.

Süreç ilerlemiş, ABD emperyalizmi Körfez'de savaş çanlarını çalmaya, tüm dünyanın gözleri önünde hazırlanırken, oportünist-revizyonist blok tam bir kış uykusundadır. Uykusundan uyanmaya pek de niyetli olmayan solun tavrından anlaşılan tek şey vardır; sol halkın emperyalist savaşa karşı mücadelesini örgütlemeyi, savaşın çıkmasına kadar erteleme tavrını seçmiştir. Sola genelde hakim olan kaderciliktir. Öyle ya, ne yapsalar, ne etseler savaşı önleyemeyeceklerdir, böyle düşünmektedirler. Yaşanılan sürecin önlerine koyduğu yapılması zorunlu görevlerden kaçan sol, mücadelenin dışında "iç savaş" planları yapmaktadır. Peki oportünist-revizyonist solun bu durumu, içinde bulunduğu ruh hali normal midir? Normaldir, evet!.. Onlar, 12 Eylül sürecini sadece yenilgi süreci olarak kavramış, ders çıkarma süreci olarak kavramamışlardır. Ve bu nedenle, o günkü koşullarda halka açılan savaş karşısında şaşkıncıdır sol, ne yapacağını da adeta bilmemektedir. He defleri bulanık ve bir o kadar da kafaları karışıktır.

Solun içinde bulunduğu bu durum, aynı dönem Özal iktidarının halka karşı açtığı savaşta, yeni baskı ve gözdağı yöntemlerine başvurması da düşünülmürse, ibret vericidir, aymazlıktır. Özal iktidarının dilinde şimdi İDAM ve ölüm hücreleri tehditleri vardır. Hapishanelerde rehin tutulan devrimci tutukluları, devrimci mücadeleye karşı koz olarak gösteren Özal iktidarının oyunlarını bozan yine odağında Devrimci Sol'un yer aldığı bir mücadele olacak ve politikaları boşa çıkartmakta gecikilmeyecektir.

Solun gündeminde mücadele yoktur. Oportünizm, ABD'nin emperya-

listlerin aleni savaş hazırlığına, Özal iktidarının yaptıklarına rağmen hala Irak, hala Saddam tartışmaları yapmaktadır. Başından itibaren çağrılar yapan Devrimci Sol'a kulaklarını kapayan, güç ve eylem birliğini "eylemde birlik, ajitasyon-propagandada serbestlik" adına baltalayan oportünizm, aylar sonra fısıltı halinde de olsa konuşmaya başlamışsa da söylediği yeni bir şey yoktur.

Önyargılı tutumlarını sürdürmüş, "Emperyalist Savaşa Hayır Komitele-ri"ni ve eylemliliklerini görmezden gelmiş oportünist sol, ancak aylar sonra -hiçbir şey olmuyormuş havasında- halkın savaşa karşı olduğunu, hatta tepkileri açığa çıkarmak gerektiğini söylemektedir. Evet, oportünist solun tavrının tek anlamı vardır; Devrimci Sol'un peşinden sürükleniriz kompleksi. Kısır ve sığ sularda yüzen solun o günlerde içinde bulunduğu durum bu iken, Devrimci Sol tüm alanlarda açık denizlere açılmış, cüreti ve cesareti ile hızla yol almaya başlamıştır.

İDAMLAR YILLAR SONRA YİNE MECLİS YOLUNDA

Mücadele, her şeye rağmen, her alanda sürmekte ve gelişmektedir. Devrimci Sol, mücadeleyi, bütün alanlarda yükseltmek, halka karşı açılan savaşın karşısına halkın örgütlü gücünü dikebilmek, değişik kesimlerin birleşik eylemliliğini yaratabilmek, düşmana daha etkili vuruşlar yapabilmek için yoğun, zorlu, özverili bir faaliyet içerisinde.

Düşmanın halka karşı açtığı savaşta izlediği politikaları dikkatle izleyen ve bunlar karşısında devrimci politika ve taktikler belirleyen Devrimci Sol için, her alanda atılması gerekli adımların olduğu bir dönemdir.

İktidarın toplumsal muhalefete olan tahammülsüzlüğünün bir ifadesi olan demeçleri ardı ardına gelmeye başlar. "Teröristlere Yaşam Hakkı Tanımayacağız" der, Bush'un oğlu Özal, demokrasibilik diye bir dertleri de kalmamıştır, artık. Demokrasibilik oyunun perdesini kaldırır düşman. "Hak aramayın, emperyalist savaşa karşı çıkmayın, örgütlenmeyin, mücadeleyi yükseltmeyin, yoksa elimin altında olan rehinelere -devrimci tutsakları- asarım" demektedir. Evet, yıllar sonra, idam dosyaları yine meclis yolundadır. Ama meydan boş değildir.

"İbret olsun, asalım şu teröristleri" diyen Özal iktidarına ilk cevap, hapishanelerden, Devrimci Sol tutsaklarından geldi. İktidara meydan okuyan Devrimci Sol tutsakları kamuoyuna yaptıkları açıklamada;

"Bizler, Devrimci Sol davasından idam almış, idam cezaları onay bekleyen devrimci tutsaklar olarak diyoruz ki;

(...)

Bizler bu mücadele içine girerken, vurulacağımızı, tutsak düşeceğimizi, idamlar alacağımızı ve asılacağımızı biliyorduk. Biliyoruz. İdam cezası al-

miş olsak da, asılsak da, haklı davamız bugün binlerce insan tarafından omuzlanmıştır. Mücadeleyi ne idamlar, ne de baskılar durdurabilir.

O nedenle, idam cezalarından korkmuyoruz.

(...)

Ya sizler! Kalem kıranlar! Cellatlar! Ve oligarşinin uşakları!

(Özallar, Keçeciler-bn).

Sizler de kirdığınız kalemlerin, kurduğunuz darağağlarının hesabını vermeye hazır mısınız? " dediler.(177)

Haykırılan; "Cesaretiniz Varsa Asın!" dır.

Tutsakların meydan okuyuşu ile aynı günlerde TAYAD Genel Merkezi, "İDAMLARA HAYIR" kampanyası başlattı ve bir çağrı yayınlarak, tüm demokrat kişi ve kuruluşları bu kampanyaya katılmaya davet etti. İmza kampanyası, yürüyüş, el ilanı, afişleme, panel, gece gibi bir programı olan kampanya emperyalist savaş karşıtı faaliyetlerle bütünleştirildi.

Devrimci Sol Güçler'in, 28 Ekim'de İstanbul Karacaahmet Mezarlığı'nda cunta döneminde idam edilerek katledilen Ahmet SONER ve Kadir TANDOĞAN'ın mezarları başında yapılan gösteride, SAVAŞA, ZAMLARA ve İDAMLARA HAYIR" pankartı açıldı. Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri'nin ortak bildirisi okundu. Eyleme, beyaz başörtüleriyle katılan tutsak aileleri, protesto amacıyla bir idam sehпасını ateşe verdiler. Devrimci Sol Güçler, öfkeli ve kararlıdır. Haykırırlar; "İdamlar Mücadelemizi Engelleyemez!"

Tutsakların ve tutsak ailelerinin eylemleriyle hemen aynı günlerde, Küçükarmutlu'nun yoksul gecekondu halkı, mahalle meydanındadır.

2 Kasım günü, meydanda toplanan halk, Özal iktidarının devrimci tutsaklara yönelttiği "asarım" tehdidine karşı seslerini yükselttiler. "İdamlar, idam tehditleri Devrimci Sol Güçler'in haklı mücadelesini engelleyemez. Ölümse ölüm... devrimciler darağağlarında sloganları ve marşlarıyla ölmesini de bilirler. Onların onuru onurumuzdur..." Gecenin karanlığında yükselen alevler, meydanda ateşe verilen idam sehпасını alevlendirir. Aydınlanan gecedir... Karanlığın cellatlarının yüreklerine dolansa korkudan başka bir şey değildir.

"DEVİRİMCİLERİ İDAM EDENLER CEZASIZ KALMAYACAK. TERÖRİST OLAN DEVİRİMCİLER DEĞİL, DEVLETTİR. EMPERYALİZME KARŞI BAĞIMSIZLIK, FAŞİZME KARŞI DEMOKRASİ, SÖMÜRÜYE KARŞI SOSYALİZM MÜCADELEMİZ ENGELLENEMEZ..." (178)

Özal iktidarının, devrimci tutsakların hayatları üzerinden politika yapmaya kalkmasını, kamuoyuna yaptığı resmi açıklamayla, ele alan Devrimci Sol'un, sert uyarılar içeren bülteninin son sözleridir bu sloganlar. İktidarın,

Ortadoğu'da çıkacak bir savaş bahane ederek halka, devrimcilere karşı açtığı savaş, baskı, zor, sömürü ve zulüm politikalarını, sömürü ve zulmün terörist uygulamalarının sahibi devletin gelişen halk muhalefeti ve devrimci eylemler karşısında "terörizm" demagojilerine nasıl, neden sarıldığını detaylarıyla ele alan Devrimci Sol, açıklamasına şöyle devam eder;

"... MİT, Kontrgerilla gibi örgütlerle, ilerici, demokrat aydınları katleden kimdir?

Karakollara, şubelere işkence tezgahlarını kuran ve çalıştıran kimdir?

Kürt halkına karşı, kanlı bir savaş sürdüren, her türlü zulmü reva gören, Kürdistan'da insan haklarını resmen rafa kaldıran kimdir?

Her türlü yasal mücadeleyi yasaklayan, yürüyüş yapan insanlara, cop ve kurşunlarla saldıran kimdir?

Gece yarılarında evlere kanlı saldırılar düzenleyen, insanlara sokak ortasında pusu kurarak katleden kimdir? "

Özal iktidarının, işçisi, memuru, genci, yaşlısı, esnafı, kadını, Kürdü, Türkü ile tüm emekçi sınıf ve tabakalarının yükselen muhalefeti ve gelişen devrimci mücadele karşısında yaşadığı açmazı anlatan Devrimci Sol, son olarak iktidarın gündeme getirdiği "İDAM" tehditine gelir;

"... Amaç, halka ve devrimcilere gözdağı vermektir.

Hemen belirtelim ki, idam edilecek her devrimciden, idama oy veren her milletvekili ve bakan sorumlu olacaktır.

Devrimciler idam sehпасına başı dik çıkmasını bilirler. Ama devrimcilerin idamını onaylayanlar, bunun hesabını da vermeye hazır olmalıdırlar.

TÜRKİYE HALKLARINA DUYURUYOR ve ÖZAL İKTİDARINI UYARIYORUZ!

Eğer devrimciler idam edilirse, bunun sorumlusu iktidar yetkililerinden ve emrindeki kolluk güçlerinden hesap soracağız. İdamları onaylayanlar, kendi idam hükümlerini de imzalamış olduklarını asla unutmasınlar."

İşçilere, memurlara, emekçilere, yurtseverlere sesleniyor Devrimci Sol;

"ÖZAL İKTİDARINA KARŞI SAVAŞMAK HERKESİN GÖREVIDİR. Savaş başlatan biz değil, oligarşidir. Tüm devrimciler, yurtseverler, emekçi insanlar iktidarın halka açtığı savaşa karşı koymalı, birleşmeli ve mücadele etmelidir. Kazanmak için savaşmaktan başka yolumuz yoktur."

Ve bültenin son sözleri;

"Hiçbir güç halkın kendi iktidarını kurma mücadelesini engelleyemez! Zafer er ya da geç halkın olacaktır!"

Devrimci Sol kendisine, özgücüne, kadrolarına ve Türkiye halkına olan

güvenle, Özal iktidarına, emperyalistlere, tekellere, onların uşaklığını yapan halk düşmanı politikacılara, kolluk kuvvetlerine kararlı ifadelerle adeta meydan okumaktadır. Halkların gücüne, yaratıcılığına, kendilerine karşı açılan savaşa sessiz kalmayacaklarına olan inancıyla Devrimci Sol, cüretin, cesaretin yön verdiği bir hatta geliştirir devrimci mücadeleyi.

YÜKSELEN DEVRİMCİ MÜCADELE ENGEL TANIMİYOR

Devrimci Sol Güçler, “haksız savaşla Türkiye halklarının üzerine örtül-mek istenen karanlığı aydınlatmak için” diyerek, İstanbul’un bir çok sem-tinde özgürlük ateşleri yaktılar. Günlerce, ara vermeksizin yakılan ateşlere, halkın öfkesi eşlik ediyor, haykırılan sloganlarla oligarşiye çok net bir biçim-de “Emperyalist Savaşa Hayır” deniliyordu. Samandıra’da, Sarıgazi, Kartal Kurfalı, Ümraniye ve Beykoz’a, Zeytinburnu, Yenibosna, Bağcılar, Çiftlik, Esenler, Gazi Mahallesi’ne kadar gecekondulu yoksul emekçiler düşmana inat yaktılar özgürlük ateşlerini. Polise, yoğun güvenlik önlemlerine rağmen, yüzlerce insan saatler boyunca ateşler yakıp, sloganlarını haykırdılar.

Dur durak yoktur. Her gün eylem, gösteri, direniş, boykot, haberleriyle sarsılmaktadır düşman. Tehditler, baskı ve zor da işe yaramamış, emekçi halk Devrimci Sol önderliğinde düşmana dünyasını adeta dar etmektedir.

Hemen her alanda, Devrimci Sol Güçler’in yaptıkları eylemlere destek olan halk, bir süre sonra eylemin parçası da oluyordu. Kendi istediklerinin, söyleyemediklerinin ifadesini yapılan bu gösterilerde ortaya koyan halk, Devrimci Sol’un çekim merkezindedir şimdi. “Devrimci halk alternatifini ya-ratmalıyız” diyen Devrimci Sol, iddiasını yaşama geçirmekte ve Devrimci Hareket tüm emekçi kesimde yavaş yavaş “umudun adı” olarak telaffuz edilmektedir.

Hemen her kesim hareket halindedir, eylemden eyleme yapılan bir ko-şudur sanki yaşanan. Liseli DEV-GENÇ’liler, bu süreçte eşikte bekleyen emperyalist savaşa karşı çıkmak, “savaşa hayır” dedikleri için insanların gözaltına alınmalarını, işkence görmelerini protesto etmek için 23 Ekim’de, üç günlük açlık grevi yapar.

26 Ekim günü, siyasi iktidarın devrimci tutsakları rehin alması ve idam tehditleriyle yükselen mücadeleyi engellemek istemesi, Küçükköy Benzin-ci’de Devrimci Sol Güçler tarafından yapılan bir gösteri ile protesto edildi. “Devrimci Sol Güçler idamlardan korkmuyor. Ya Evren, ya Özal, ya Akbu-lut siz ne yapacaksınız?” pankartını asan kitle, sembolik idam sehпасını ya-kar ve sloganlarını haykırır. Yapılan bu eylemin bir diğer özelliği ise, Ortado-ğu’da İsrail tarafından katledilen Filistin halkı için dayanışma amacıyla yapıl-masıdır. Filistin halkına dayanışma mesajları yollayan Devrimci Sol Güçler, astıkları pankartta “Filistin halkının mücadelesi engellenemez” dediler.

Halkın gündemi emperyalist savaşıla doldurulmuş ardından saldırılar yoğunlaşmış, zamlar birbirini kovalamıştır belki ama, mücadele yine devam etmektedir. Aciz durumdadır devlet. Acizliği adeta belgelenmiş durumdadır. İdam tehditini, düşman nezdinde gündeme getiren de düşmanın acizlik içinde olduğu gerçeğidir. Düşmanın politikalarını ters yüz etme, düşmanı vuran bir silaha dönüştürmek iddiasında olan Devrimci Sol Güçler, örgütlü güçlerini seferber ederek protesto açlık grevlerini gecekondu mahallelerine kadar yaydılar. Yaptıkları bu eylemle, kadını, erkeği, yaşlısı, genciyle emekçi halk “onlar onurumuzdur” dedikleri devrimci tutsaklarla omuz omuza oldular.

Destek olunması, sahip çıkılması, dayanışma eylemleriyle doğru tavrın kitlelere gösterilmesinin gerektiği bir olay daha vardı. Pendik Lisesi öğrencisi Nermin Alkan, “haksız savaşıa hayır” dediği için gözaltına alınmış, işkence görmüş ve tutuklanmıştır. Burjuva basın, halkın geri yanlarına seslenen bir propaganda ile “çocuk” edebiyatı yapmakta, Nermin Alkan olayı alabildiğine dramatize edilmektedir. “Emperyalist Savaşıa Hayır” etkinliklerinde faaliyet yürütürken, Pendik Lisesi Müdürü’nün ihbarıyla gözaltına alınan ve tutuklanan “N.A.” için DSG, 2 Kasım günü, İstanbul Yenibosna’da kitlesel bir gösteri düzenledi. Gösteride yer alan herkesin ellerinde “Emperyalist Savaşıa Hayır, N.A.” yazılı dövizler vardır. Düşman adeta davet edilmekte, cüretle “Hepimiz birer N.A.’yız, gelin hepimizi alın” denilmektedir ama ortalıkta kimseler yoktur.

“N.A.” için “ağlayan”, dramatik tablolar çizip halkın geri duygularına seslenen burjuva basın, aynı süreçte Ankara DAL işkencehanelerinde, “Emperyalist Savaşıa Hayır” dediği ve tavrı aldığı için, gözaltında 2,5 aylık bebeğini düşüren Newruz Türkdogan’dan hiç söz etmemektedir. Ankara DAL’da gördüğü işkencelerden dolayı 2,5 aylık çocuğunu düşüren Newruz Türkdogan, o dönem DEMKAD Ankara Şubesi’nin Yönetim Kurulu üyesidir. DSG, yaptıkları açıklamalar, protesto gösterileri vb. ile doğmamış çocuk katillerini tüm kamuoyuna teşhir eder. Halkın adaletine hesap vereceklerin suç dosyası gittikçe daha da kabarmaktadır.

DEVİRİMCİ ADALET BAŞKENT ANKARA’DA

Yılların statülerinin, kendiliğindenci DY hareketinin izlerinin hakim olduğu bir yer olan Ankara’da, DAL işkencecilerinin psikolojik üstünlüğü ellerinde bulundurduğu dönemin kapanmasını getiren gelişmeler olmaktadır.

Bir süredir, daha önceki şekilsiz ve dağınık ilişkilerini toparlayıp var olan potansiyel gücünü, örgütlü-disiplinli bir güce dönüştürmeye başlayan, kurumlarını, komitelerini oluşturan Devrimci Sol Güçler, “Emperyalist Savaşıa

Hayır” etkinlikleriyle iç içe gelişimlerini sürdürmeyi devam ettirmektedirler. Statüleri yavaşta olsa yıkılmakta, Başkent’in, düşmanın kalbinin, düşmana dar edileceği günler yaklaşmaktadır. Devrimci Sol Güçler geliştirdikleri mücadele ile Başkent’e hakim olan sessizliği bozmuştur çoktan. Kitlesel, dar, yasal, yasadışı eylemler yapılmakta, DAL işkencehanelerinde “susma tavrı” ve AG ile düşmana meydan okunmaktadır.

Bozulan sessizlik, 25 Ekim günü, parçalanan sessizliğe bırakır yerini. Halkın adaleti, Başkent’te işkenceci, halk düşmanı Astsubay Halil ÇETİN’i gizlendiği delikte bulmuş, ölümle cezalandırmıştır. Statü kokan Ankara’da, şimdi işkencecilerin korku ve paniği kaplamıştır her yeri. Olur şey değildir, “teröristler” Başkent sokaklarında cirit atmakta, “en denetimli” diye düşünülen şehir merkezinde devrimci, silahlı eylemler yapılmaktadır.

Cezalandırma eyleminin hemen ardından Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler, eylemi hem yazılı hem de sözlü olarak üslenir;

“Oligarşi halka karşı uyguladığı (...) politikada temel harç, her zamanki gibi İŞKENCE...”

Öyle ki, işkence tezgahları TBMM’nin yanibaşında çalışıyor. Ama işkenceciler ve halk düşmanı diğer suçlular ellerini kollarını sallayarak Ankara’nın göbeğinde dolaşamayacaklar. Kılık-kıyafet değiştirseler de, sakal-bıyık kesseler de, halkın adaletinden kurtulamayacaklar; er ya da geç yaptıklarının hesabını vereceklerdir...” (179)

Astsubay Halil Çetin, 12 Eylül döneminde halka karşı suç işlemiş işkencecilerden birisidir. O dönem, Çarşamba Jandarma Karakolu Komutan Vekili olan işkenceci Halil Çetin, cinayetler işlemiş, halka ve devrimcilere karşı baskı ve işkence yapmıştır. Devrimci Sol, Halil Çetin’in suçlarını bir bir sayar bültende ve kanıt gösterir;

“Kanıt: Erzincan 1 No’lu Synt Askeri Mahkemesi 1982/21 esas sayılı dosya, bölge halkının tanıklığı...”

Astsubay Halil Çetin, görevli bulunduğu bölgede, cunta dönemi, işkence yaparken ne rahattı oysa... Sonra kendine ‘güvenli bölge’ diye Ankara’yı, Başkent’i seçmiş, kılık-kıyafet değiştirip halkın arasına karışmakla, gizlenebileceğini düşünmüş olmalı... Ama düşündüğü gibi olmamıştır. Halkın adaleti, her yerdedir. Astsubay Halil Çetin’de bulunmuş, suçlarından dolayı yargılanıp ölümle cezalandırılmıştır.

Devrimci Sol, bilinen çağrısını yineler:

“... Bugün için biliniyor veya bilinmiyor olmak sizleri kurtaramaz. Suçlarınız daha fazla artmadan halkın devrimci adaletine teslim olun.

HALK DÜŞMANI İŞKENCECİLER CEZASIZ KALMAYACAK.”

Eylem, aynı gün Devrimci Sol tarafından yazılı ve sözlü olarak üslenildiği halde, korku ve panik içerisindeki siyasi polis eylemi bulanıklaştırmaya çalışacak, adli bir olay gibi yansıtmak isteyecektir. Başkent eylemle sarsılmış durumdadır. Ve sarsıntıya çok zaman geçmez, oportünist sol da kapılır. Hiç düşünmeden, polisin eylemi bulanıklaştırma çabalarına ortak olur oportünist sol. Devrimci Sol'un yeniden atılıma geçtiği süreçte Ankara'da gerçekleştirilen bu cezalandırma eylemiyle, devrimci hareketin verdiği bir mesaj daha vardır; askeri organizasyon gelişmekte, hedeflenen doğrultuda silahlı eylemler de İstanbul dışına yayılmaya başlamaktadır.

Kendi içerisinde, üzerine gidilmesi, aşılması gerekli zaaf ve eksiklikleri olsa da, Devrimci Sol Ankara ve giderek tüm İç Anadolu'da örgütlenmesini ve mücadelesini geliştirecek, statülere hapsolmuş başkent tablosu çok gerilerde kalacaktır.

1980 öncesi, DY tasfiyeciliğine, onun pratik engellemelerine rağmen, Ankara'da örgütlenmesini ve faaliyetlerini belli bir düzeye getirmeyi başarmış Devrimci Sol, Başkent'de özellikle gecekondu mahallelerinde bıraktığı izler üzerinde gelişimini sürdürmeye devam etti. Mahalli alanda yapılan çalışmalarda, düşmanın somut-pratik engelleri yanında, DSG'nin önüne bir engel daha çıkmaktadır... Devrimci Yol'un cunta dönemi yoksul halkı düşman karşısında yalnız bırakışının yarattığı olumsuz hava. Öyle ki bazı çalışma bölgelerinde, "Emperyalist Savaşa Hayır" etkinlikleri çerçevesinde bilirdi dağıtımı yapan DSG'lilere tavır alınmakta, bildiriler kabul edilmemekte, "sizin de DY'liler gibi yapmayacağınız ne malum... Yine yüzüstü bırakılmaktansa... Gidin" denilmektedir.

Bu olumsuzluklara rağmen, Devrimci Sol mahalli alan örgütlenmesinin üzerinde ısrarla durur. İlk başta halkta hakim olan tepkici yaklaşımlar, statüleri bozan ve güven oluşturan adımlarla yerini sahiplenmeye bırakır. Altındağ, Mamak, Yenimahalle, Dikmen... gibi pek çok mahalli bölgede yavaş yavaş da olsa Devrimci Sol düşmanın 'kalbinde' gelişimini devam ettirmektedir.

Özellikle Kasım ayı başlarında Devrimci Sol, Ankara'daki faaliyetini daha da yoğunlaştırdı. Özellikle Altındağ ve Mamak semtlerinde yoğunlaşan faaliyetinde DSG, ev ev gezerek, emekçi halka emperyalist savaş, alınması gereken tavır ve örgütlenme gerekliliği üzerine teşhir propaganda çalışmaları yapar. Legal, yarı-legal, silahlı silahsız eylemlerle, gelişimini sürdürür Devrimci Sol.

Altındağ ve Mamak semtlerinde yaygın yazılamalar yapılır. "Emekçilerin kanı petro-dolardan daha mı ucuz?" diye soran yazılamalar, emperyalist savaşa karşı duyulan haklı tepkinin tercümanı olurlar. 1980 sonrasının ilk kitlesel sokak gösterileri ardı ardına, yine bu süreçte yapılır. 13 Kasım'da Altındağ'da, 17 Kasım'da Mamak Nato Yolu Son Durak'ta, Devrimci Sol Güç-

ler emperyalist savaşı karşı yaptıkları kitlesel gösterilerde, “Savaş: Zengine Sefahat, Halka Sefalet” yazılmış pankartlar asarken, yoksul halkı emperyalist savaşı karşı mücadele etmeye çağıran sloganlar haykırılır.

Ekim-Kasım 1990’da, “Emperyalist Savaşı ve Savaş Zamlarına Hayır” kampanyası Ankara gibi, İzmir, Bursa, Adana, Eskişehir, gibi Anadolu’nun pek çok kentinde ve buralara bağlı ilçelerde yaygın bir biçimde sürdürülür.

29 Ekim-Kasım arasında, sadece Adana’da 36 mahallede kuşlamalar ve yazılamalar yapılır. 20’nin üzerinde emperyalist savaşı hayır içerikli pankart asan Devrimci Sol Güçler, 3 Kasım günü E-5 yolunda yolu trafiğe keserek iki ayrı gösteri düzenler. Gösteri alanlarında sallanan pankartta “Emperyalist Savaşı Hayır” yazmaktadır.

Aynı süreçte, bu kez Bursa’dan yükselir kavga sesleri; “ABD, Uluslararası Tekeller ve Petrol Şeyhleri İçin Dökülecek Kanımız Yok” başlıklı bir metin hazırlayan Devrimci Sol Güçler, emperyalist savaşı karşı bir imza kampanyası başlattılar... 9 Kasım’da bu bölgede, bölgesel bir gazete olarak DSG’nin inisiyatifinde çıkarılan Körfeze Bakış gazetesi sahibi ve okurları süresiz açlık grevine başladılar. Haksız savaş karşıtı etkinlikler ve gösteriler Anadolu’nun hemen her yerinde ciddi bir yoğunluk kazandı. Anti-emperyalizm bayrağı, tüm alan örgütlenmeleri ile hayatın ve halkın içinde olan Devrimci Sol’un elindedir.

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR “ÖLÜM HÜCRELERİ” İLE TESLİM ALINMAYA ÇALIŞILIYOR, ONLAR ONURUMUZDUR!

Özal iktidarının emperyalist savaşı fırsat bilip gündeme getirdiği ve “halka karşı savaş” denilen politikaların önemli parçalarından birisi de “ÖLÜM HÜCRELERİ” dir. Ardı ardına, Bush’un oğlu Özal’ın, Keçeciler’in, dönemin Adalet Bakanı’nın ağzından salyalar akıtılarak telaffuz edilen “idam ederiz” tehditleri sonuçsuz kalmış, iktidar aklısına devrimci tutsakları teslim alacağı “yeni” politikaları dayatmaktadır. Baskı ve devlet terörü dalgasını devrimci tutsaklar üzerinde de dalga dalga yaymaya çalışan Özal iktidarı, Amasya, Gaziantep, Bursa ve özellikle Sağmalcılar hapishanelerinde kazanılmış hakları gasp etmeye, yeni ve keyfi baskı yasalarını uygulamaya başlayınca, devrimci tutsaklar teslim alınamayacaklarını haykırmakta, tavır almakta gecikmediler.

Oligarşi aciz ve ne yapacağını bilemez durumda bir kriz yaşarken, sonunu daha fazla yakınlıştıran baskı, terör ve zulüm politikalarına hız verince, devrimci tutsaklar saldırılara SAG ile cevap verdiler. Uzun, zorlu bir direnişin ardından kazanan taraf, yine devrimci tutsaklar oldu.

Gündeme gelen “yeni” baskı yasalarına, özelde düşmanın özgürlük eylemlerine karşı hazımsızlığının sonucu gündeme gelen açık görüş hakkının gasp edilmesine karşı tutsak aileleri, “Evlatlarımız Onurumuzdur” deyip tavır almakta gecikmediler. İstanbul’da Sağmalcılar Hapishanesi önünde oturma eylemi yapan aileler, yaşananları protesto edip, tepkilerini “Sağmalcılar’da keyfi yönetime son...”, “Savcı gelsin hesap versin”, “Açık görüş hakkımız engellenemez” sloganlarıyla dile getirdiler.

Saldırı dalgası öylesine yaygındır ki, aynı günlerde Amaysa Kapalı Hapishanesi, Nazilli E Tipi Hapishanesi, Diyarbakır 2 No’lu Hapishane, Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi ile Bismil, Diyarbakır E Tipi ve Merkez Kapalı hapishanelerinde de baskı ve gözdağına dönük uygulamalara hız verir düşman. Tutsaklar üzerinde, idam tehditleri ve hazırlığı yapılan ölüm hücreleri ile oynanmak istenen oyunlara her gün bir yenisi eklenirken, İstanbul bombalarla sarsılır. Düşmanla anladığı dilden konuşulmalı, devrimci tutsaklara yönelik saldırı ve teslim alma planları boşa çıkarılmalıdır.

Yine gazete manşetleri... Yine yaygara... Yine korku ve panik...

“İstanbul’da bombalı gece. . . ”

“Dev-Sol İstanbul’u bombalarla sarstı...”

“Emniyet Sarayı sil baştan. . . ”

Bombalarla sarsılan sadece İstanbul değildir... Sarsılan aynı zamanda düşmanın yüreği ve beynidir. Kolay değildir devrimci tutsakları teslim almak. Onlar üzerinden politikalar geliştirip bütün bir halkı teslim almaya çalışmak!.. Devrimci Sol’un özellikle şehitleri ve devrimci tutsakları sahiplen-

me, onları özel bir yere koyup, düşmana bedel ödetme tavrı vazgeçilmez geleneğidir.

Ve önce Kartal Yakacık'ta yapılan hücre tipi hapishaneyi yerle bir eder Devrimci Sol. Kartal Yakacık Dolayoba Hapishanesi'nin bombalanarak tahrip edilmesi eylemini yayınladığı bir bültenle üstlenen Devrimci Sol, "Faşizmin devrimci ve yurtsever tutsakları sindirmeyi hedefleyen hücre tipi cezaevi olarak inşa edilen Yakacık Cezaevi'ni tahrip ettik" diyerek söze başlayıp, şöyle devam eder:

"Özal iktidarı, emperyalizme ve tekellere hizmet etmek, dizginsiz sömürüye dayanan kapitalist düzeni sürdürebilmek için, daha fazla baskı, terör ve işkenceye, daha fazla cezaevine ihtiyaç duyuyor. Bu yüzden adeta, cezaevi içinde cezaevi inşa ediyor.

Örgütümüz faşizmin devrimci ve yurtseverleri sindirme ve yıllarca zindanlarda tutarak çürütme politikasını protesto etmek için, hücre tipi cezaevi olarak inşa ettiği Yakacık, Dolayoba Cezaevi'ni tahrip etmiştir.

Devrimci ve yurtsever tutsaklara yönelik her türlü baskıya son verilmesi, hücre tipi cezaevi uygulamasından vazgeçilmelidir.

Faşizm devrimci tutsakları teslim alamayacaktır!

KAHROLSUN FAŞİZMİN TUTSAKLARI SİNDİRME VE TESLİM ALMA POLİTİKASI!

YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAKLARIN DİRENİŞİ !

TUTSAKLARIN ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ ENGELLENEMEZ!" (180)

Kartal Yakacık Dolayoba Hapishanesi'nin bombalanıp tahrip edilmesinin ardından, Devrimci Sol'un hedefi bu kez, inşaatı bitmek üzere olan Emniyet Müdürlüğü'nün Vatan Caddesi'ndeki binasıydı. Emniyet Müdürlüğü'ne bombalar ile verilen zararın maddi bilançosu gizlenmeye çalışılmışsa da, burjuva basın verdiği haberlerde, bombalamada 100 kg patlayıcı kullanıldığını, zararın ise 20 milyar civarında olduğunu açıklıyordu.

**SAĞMALCILAR HAPİSHANESİ SAVCISI NİYAZİ FİKRET AYGEN
TÜM UYARILARA RAĞMEN SALDIRI POLİTİKASINDAN
VAZGEÇMEDİĞİ İÇİN...**

Türkiye hapishanelerinde can ve kanla kazanılmış hakların gasp edilmek istendiği, baskı ve yasakların, keyfiyetin arttığı bir sırada, bu saldırılardan nasibini alan Sağmalcılar Hapishanesi'nde bulunan devrimci tutsaklar "Kamuoyuna" başlıklı bir bildiri yayınlamış, son zamanlarda artan baskılar anlatılarak, saldırı hazırlığı yapanların kimliklerini açıklamıştı. Saldırıların sorumlusu olarak açıklanan Hapishane Savcısı Niyazi Fikret Aygen ve Hapis-

hane Müdürü Ali Kurt, yapılan tüm uyarıları dinlemediler bile...

Hapishane Savcısı N. Fikret Aygen, sanki uyarı yapılmamış gibi davranmakta, operasyonlarını, keyfi uygulamalarını, tutsaklara ve tutsak yakınlarına saldırılarını sürdürmektedir. Korkmuyor da değildir Aygen. Evinden işine korumalarıyla geliyor, böylelikle işlediği suçların hesabını vermekten kurtulacağını sanıyordu. 10 Eylül'de yapılan açık uyarının üzerinden iki ay gibi bir zaman geçtikten sonra halkın adaleti Niyazi Fikret Aygen'i bulur. Artık uyarmanın zamanı geçmiştir.

Hapishane Savcısı Niyazi Fikret Aygen'in cezalandırılmasını, "Sağmalcılar Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen'i tutsaklara baskı uyguladığı, operasyonlar yaptığı, tüm uyarılarımıza rağmen saldırı politikasından vazgeçmediği için cezalandırdık" başlığıyla yayınladığı bildiriyle üstlenen Devrimci Sol, eyleme ilişkin anlatımlarında şunları söyler:

"Bizzat Cezaevi Savcısı N. Fikret AYGEN'in emriyle başlatılan operasyonlarla cezaevinde terör havası estirilmiş, birçok devrimci bu operasyonlar sırasında ağır şekilde dövülerek yaralanmış, tutukluların hakları gasp edilmiş, tüm uyarılara rağmen baskı ve saldırı politikasından vazgeçilmiştir. Savcı Niyazi Fikret AYGEN'in yönetimi altında cezaevinde personel değişikliğine gidilerek gerginliğin sürekli kılınması amaçlanmış ve bu politikaaya bağlı olarak;

- Özel Tıp Cezaevinde arama bahanesiyle yapılan operasyonlarda tutuklular kıyasıya dövülmüş, 30 kadarı hastaneye kaldırılmıştır,
- Mahkemeye, hastaneye gidişlerde tutuklulara dayak atılmış, 31 Temmuz 1990 günü operasyondan geçirilmiştir.
- Koğuşlara baskınlar düzenlenmiş, tutuklular vahşi şekilde dövülmüş, eşyaları talan edilmiştir.
- Tutuklu aileleri tartaklanmış, mağdur edilmiştir.
- Avukat ve aile görüşleri engellenmiş, tutuklu hakları gasp edilmiştir.
- 12 Eylül 1990'da yapılan operasyonla izlenen politikada ısrar edileceği, baskıların ve hak gasplarının süreceği ilan edilmiştir" (181)

Tüm bu uygulamaların sorumlusu olan hapishane savcısı ve müdürünün defalarca uyarıldığını belirten Devrimci Sol, buna rağmen bu idareci halk ve devrim düşmanı şahısların saldırı yapmaktan vazgeçmediğini, üstelik MİT ve siyasi şube ile birlikte tutsaklara karşı yeni saldırı ve provokasyonlar düzenleme hazırlığına girdiklerini ifade eder.

Uyarıları dinlememiş, devrimci tutsaklara karşı suç işlemeye devam etmiştir Niyazi Fikret Aygen. Tarih 12 Kasım 1990'dır. O gün savcı için yaşayacağı son gün olmuştur.

Hapishane Savcısı Niyazi Fikret Aygen'in cezalandırılması eylemi, aynı

zamanda iktidara, Eskişehir’de hücre tipi hapisane açarak devrimci ve yurtsever tutsakları tecrit etme ve bireyselleştirme politikasına Diyarbakır ve Ceyhan hapisanesindeki tutsaklara yönelik işkence, baskı ve sürgünlerle karşı bir protesto niteliğini de taşımaktadır.

Haykırır Devrimci Sol;

“İktidarı ve onun emrindeki tüm cezaevi savcılarını ve müdürlerini uyarıyoruz:

Tutsak devrimci ve yurtseverlere yönelik her türlü baskı, işkence ve hak gasplarına derhal son verin! Hücre tipi cezaevi uygulamasını durdurun!

YAŞASIN TUTSAK DEVRİMCİLERİN DİRENİŞİ!

KAHROLSUN FAŞİZM!”

Hapishane Savcısı Niyazi Fikret Aygen’in Devrimci Sol-Silahlı Devrimci Birlikler tarafından cezalandırılmasının ardından, düşmanın korkulu yaygaraları yanında, ortalığı kaplayan bir başka yaygara daha vardır. Suçları açıkça yazıldığı ve kamuoyuna duyurulduğu halde, devrimci tutsakların, avukatların, tutsak ailelerinin maruz kaldığı baskı, gözdağı uygulamaları tüm kamuoyunca bilinmez olmadığı halde kendine “aydın” diyenler yüksek perdeden “hukukçuydu ama...” teraneleri okumaktadır.

Tarih bir anlamda tekerrür etmektedir. Daha önce Durmuş Akşen’in cezalandırılmasında ayağa kalkan, “merhum” için yas ilanı veren İstanbul Barosu’nun, “hukukçuydu” türünden demagojik açıklamalarına destek de gelmektedir şimdi. İstanbul, Ankara, İzmir baroları ardı ardına eylemi kınayan, hapishane savcısı Niyazi Fikret Aygen’in “hukukçu kimliği” olduğunu öne süren açıklamalar yaptılar.

Oligarşi tarafından, hak ve özgürlükler en iğrenç biçimde ayaklar altına alınırken, işkence ve katliamlar dolu dizgin sürerken, 12 Eylül’ün kan dökücü rejimi tüm kurumlarıyla çalışır durumdayken sesi çıkmayan sözde demokratların bu olaya karşı yaklaşımları, aslında sömürü ve zulüm düzeniyle ne denli uyum içerisinde olduklarının da bir anlamda göstergesidir.

“Hukuk” adına, “hukukçuluk” adına yapılan sadece demagojik açıklamalardan ibarettir. Bilinçli-bilinçsiz yapılsa da ortaya konulan tavrın, objektif olarak kontrgerilla hukukunu, uygulamalarını savunmanın ötesinde bir anlamı yoktu. Savunma hakkının gasp edildiği, avukatların bile işkenceli sorgulardan geçirildiği bir ülkede, bu ve benzer uygulamalar karşısında sessiz kalan baroların, hukuktan söz etmeye hakları da yoktu. İstanbul Baro Başkanı Turgut Kazan gibi, Ankara ve İzmir Baroları Niyazi Fikret Aygen gibi bir “hukukçu”yu savunmakla kendi “hukukçulukları”nı da tartışılır kıldılar.

Küçük-burjuva aydınların durumu içler acısı, tavırları ise tek kelime ile aymazlıktır. Baro başkanlarının burjuva basın yoluyla, cezalandırmayı kınayan beyanatlarını, hümanizmle de açıklamak mümkün değildir. Devrimci

Sol tutsakları İstanbul Baro Başkanı Turgut Kazan'a hitaben, tüm "aydın"lara, "demokrat"lara, "hümanist"lere şöyle seslenir:

"Siyasi tutuklu ve hükümlülere işkence yapan, haklarını keyfi olarak gasp eden, tutuklu-hükümlü ailelerini coplatan, işkence yaptıran, kadın-erkek, çocuk-yaşlı demeden yerlerde sürükleten, hakaret edip onlarla alay eden, görüşleri kısıtlayan, yaptırdığında ise her türlü zorluğu ve keyfiyeti elden bırakmadan tutuklu ve ailelerine görüşleri 'zehir eden', adli tutukluları insanlık dışı koşullarda yaşatan ve haraç vermediği için hastaneye götürmeyerek ölümüne yol açan, operasyonlarla yüzlercesini sakat bırakan, siyasi şubede az rastlanan vurdum duymazlıkla, devrimcilerin gözünün kör kalmasına neden olan... yani insanlık dışı tavır ve davranışlar, saldırılar, SİZE GÖRE NORMAL, BUNLARIN HESABINI SORMAK İSE İĞRENÇ! Bu ne hümanistlik! Evet, iğrenç olan nedir ve kimdir? İşkenceciler, işkencecilerin eylemleri ve bunlara sahip çıkanların tavrı, Bay Kazan!" (182)

Utanmazlık ve aymazlık öyle bir boyuttur ki, oligarşiye rüştünü ispatlama derdiyle, İstanbul Barosu Başkanı, işkenceci-faşist hapisane savcısı Niyazi Fikret Aygen'in cenaze töreninde, hemen Adalet Bakanı Oltan Sunğurlu'nun yanı başındadır.

Niyazi Fikret Aygen'in cezalandırılmasının ardından tarif edilemez üzüntüler içinde olduğunu ifade eden, olayı iğrenç bir saldırı olarak nitelendiren İstanbul Barosu başkanına söyleyecekleri olan başkaları da vardır... Devrimci Mücadelede Avukatlar 16 Kasım 1990 tarihinde Turgut Kazan'a yazdıkları "AÇIK MEKTUP"ta kısaca şöyle derler:

"... halk güçlerine yöneltilmiş (...) saldırılar karşısında sessiz kalan Baro Başkanı'nın, hakkında sayısız suç duyuruları bulunan, hukukçu kimliğini çıkarıp atmış ve yerine siyasi iktidarın hukuk ve insanlık dışı politikalarının doğrudan ve gönüllü uygulayıcısı misyonunu üstlenmiş Niyazi Fikret Aygen'e sahip çıkmasını şiddetle kınıyor, Baro yönetimini İstanbul Barosu adına saf belirlerken, tavır alırken, demokrat olma sorumluluğunu taşımaya çağırıyoruz." (183)

Onlar, tarih önünde, halkın ve devrimcilerin karşısında, işkencecileri, halk düşmanlarını savunmanın, onlara sahip çıkmanın onursuzluğuyla baş başa kalsınlar, halkın adaleti tecelli etmiş, Niyazi Fikret Aygen dosyası kapanmıştır artık.

GENEL GREVE BİR ADIM, DEVRİMCİ GENÇLİK, SAVAŞA VE YÖK'E KARŞI GENEL BOYKOT ÖRGÜTLÜYOR

Emperyalist savaş hazırlıklarının neredeyse son aşamaya geldiği, emperyalist savaşın adeta kapıda olduğu günlerde, oligarşi sırtını bu gelişmelere dayamış, 12 Eylül'ü günlere dönmek için halka karşı savaş açmış, nerede bir direniş, nerede bir hak arayışı varsa, sindirmek için var gücüyle saldırmaktadır. Düşmanın bu denli pervasız bir biçimde saldırganlaştığı süreçte, Devrimci Sol önderliğinde örgütlenen 6 Kasım Genel Boykotu ise tüm Türkiye'yi sarstı.

Süreci tahlil, düşmanın durumu ve ürettiği politikaların ne olduğu, bu politikaların sonuçlarının neler olabileceğini, dolayısıyla nasıl ve hangi mücadele yöntemleriyle bu politikaların boşa çıkartılacağı, ayakları ülke topraklarına basan M-L bir hareket olarak Devrimci Sol açısından nettir. İşçisi, memuru, gecekondu-lusu, esnafı, küçük üreticisi, gençliği..., vd. ile bir halk hareketidir Devrimci Sol ve dolayısıyla halkın her kesiminin taleplerinin, özlem ve isteklerinin bilincindedir.

12 Eylül ile, sömürü ve zulüm düzeninin tepesine çöreklenen YÖK sultasına karşı, yıllardır değişik mücadele biçim ve yöntemleriyle mücadele eden Devrimci Gençlik için 1990'a gelindiğinde, nitelik olarak bir adım daha ileri atmanın zamanıdır. Yıllardır yapılan siyasal etkinliklerle YÖK'e karşı genel bir duyarlılık yaratılmış, YÖK teşhir edilmiş, gençlik hareketi kabuğunu büyük oranda kırmıştır. Şimdi, belirlenecek mücadele araçları ve eylem tarzı, gençliğin bu duyarlılığına denk düşer nitelikte olmalıdır.

Devrimci Gençlik, bu durum değerlendirmesinden hareketle, Genel Boykot'u gençliğin gündemine sokmakta gecikmedi. Oportünizme göre "vakit erken"dir ve "kitleler hazır değil"dir. Oportünist-revizyonist bloğun, kendi örgütlülüğünü, ruh halini, kafa karışıklığını kitleye mal etmesinden başka bir anlamı olmayan bu anlayışın yanında Devrimci Gençlik, çalışanıyla, öğretim üyesiyle, öğrencisiyle tüm üniversite bileşenlerinin, üniversite üzerindeki YÖK kamburundan bir an önce kurtulmak istediğinin farkındadır. Gençliğin bağrında, onlarla iç içe daha bir sene önce "YÖK'ü protesto ve demokratik üniversite için mücadele haftası" düzenleyen Devrimci Gençlik, genel direnişin bir anlamda provasını bile yapmıştır çoktan. Gençliğin önderi ve öncü örgütü olarak hem Devrimci Gençlik hem de merkezi örgütlülüğü İYÖ-DER 1990 yılında gençlik hareketinin bir dönüm noktası olacağının bilinciyle boykot çalışmalarına hız verdi.

Oportünizmin sözünü ettiği teraneleri gençlik çoktan aşmış durumdadır. '85'li yılların gençliği değildir şimdi tarih sahnesinde olan. Birçok önemli dönemeci yaşamış, aşmış, direnişler, boykotlar, kitlesel gösteri ve yürü-

yüşler, işgaller örgütlemiş, dinamik, coşkulu, atak bir ruh haliyle donanmış gençlik, şimdi yarattığı merkezi örgütlülükleriyle de çok daha örgütlü ve güçlü bir durumdadır. İstanbul, Ankara, Bursa, Eskişehir gibi illerde merkezi derneklerini yaratan gençlik, tüm Türkiye çapında etki gücü olabilecek, gündem oluşturabilecek düzeyde mevzilere sahiptir.

Hayatın her alanında, emekçi halkın güncel taleplerini yaşanan süreçte öne çıkan gelişmelerle bütünleştirmek ve sürekli yeni adımlar atabilmek Devrimci Sol'a özgüdür. Yaşanılan süreç, gençlik özelinde, YÖK'e ve emperyalist savaşa karşı daha radikal bir mücadele hattı izlemeyi dayatıyordu. 12 Eylül'ü çok gerilerde bırakmış, devrimci bir alternatif arayışı içerisinde düzenin yasallığını zorlayan ve giderek aşan emekçi halkın gerisinde kalmayacaktır gençlik. Devrimci geleneklere yeni halkalar eklenmeli, devrimci politika, cesaret ve kararlılıkla öne atılmalı, halka örnek olacak, mücadeleyi yükseltecek, radikalleştirecek direnişler yaratılmalıydı. Kitleleri kucaklamak bu yoldan geçiyordu. Devrimci Gençlik üstlendiği misyonun gereklerini yerine getirirken 12 Eylül kalıntısı YÖK'e ve oligarşiye meydan okurcasına direniş bayrağını açtı... "Emperyalist Savaşa ve YÖK'e Hayır... Yaşasın 6 Kasım Genel Boykotumuz"... Boykot günü netleşmiştir artık; 6 Kasım.

Devrimci Gençlik boykot çalışmasını 15 Ekim'de başlattı. Atılan ilk adım, tüm İstanbul üniversitelerinde taban çalışmaları, tartışmaları yaparak, devrimci politikayı kitlelere mal edebilmek, aynı zamanda onların itiraz noktalarını ve önerilerini alarak, yapılacak eylemi daha zengin ve etkili kılmaktı. Bu yönde tüm üniversitelerde yapılan çalışmaların sonucunda İYÖ-DER Meclisi toplandı ve tartışmalar bittiğinde kitle ile ortaklaşa verilen karar açıklandı: "6 Kasım'da Genel Boykot yapılacaktır. "

Ve İstanbul'da yapılan çalışmalar, kısa sürede tüm Anadolu'ya taşındı. Tüm illerde toplantılar düzenlenerek, boykot kararı kitle ile birlikte alındı. Genel Boykot kararını alan, coşkuyla sahiplenilen kitle, oportünizmin "hazır değil" dediği kitledir ve aynı kitle oportünizmin çevirdiği türlü dolaplara, eylem kırılcılığına rağmen 6 Kasım'da kendi aldığı boykot kararına sahip çıkacak, oportünizmin sözlerini yüzüne çarparken, düşmanı da şaşkına çevirecektir.

Yapılan Genel Boykot çağrısı kitlelerin savaşa ve YÖK'e karşı olan duygu ve düşüncelerini, taleplerini yansıtmaları nedeniyle, hızla kitleleri sardı. Devrimci gençliğin kitle inisiyatifini geliştirmek, kitleleri sürece çok daha aktif katma, onlara örgütlü hak alma bilincini taşıma amacıyla oluşturduğu "Boykot Komiteleri"nde yüzlerce insan görev aldı. Gençliğin örgütlenme ve mücadele ihtiyacına cevap veren bu komitelerin sayısı, sadece İstanbul çapında 1000 kişi iradi-örgütlü bir faaliyet içinde boykot çalışması yapmaktadır. Faşistler ve karşı-devrimciler hariç herkes vardır komitelerde. Bu anlamıyla, devrimci politika kitlelerin gücünü mücadele içerisinde birleştirmiş-

tir de denilebilir. Üniversiteliler kendi istek ve özelemlerinin kavgasını veren Boykot Komiteleri'nde yer almakta gecikmediler. Şimdi İstanbul'dan Anadolu'ya binler haykırmaktadır... "Yaşasın 6 Kasım Genel Boykotumuz!"

Kısa sürede kurulan yüzlerce Boykot Komitesi, yaratıcı ve zengin deneylerle dolu bir faaliyeti yaşama geçirmeye başladı. Bu komite toplantılarından birinde alınan "6.11.B" şifresini belirleme kararı çarpıcıdır. '6 Kasım'da Boykota" anlamında kullanılan "6.11.B" şifresi her yerde görülmeye başlandı... Sıralar, tahtalar, duvarlar, yerler. . . her yer 6 Kasım' da kitleyi genel boykota davet eden "6.11.B" şifresiyle doludur. Kuşlama, pul yapıştırma, binlerce özel sayı dağıtımı, tiyatro gösterileri, forumlar, sınıf konuşmaları, seminerler... gibi pek çok çalışma hiçbir biçim yadsınmadan yaşama geçirilir. Canlı, enerjik, üretken, katılımcı, yaratıcı bir faaliyettir bu... Birkaç güne sığdırılan, kısır, üretimsiz bir çalışma değildir. Her gün çalışma sonunda bir araya gelen komiteler, olumlu-olumsuz yönleriyle günlük faaliyetin değerlendirmesini yapıp, eleştiri ve önerilerini söylerler. "Genel Boykot" kitle dışında alınmış bir karar olmamış, örgütlenmesi çalışmalarında kitle inisiyatifi ön planda tutulup kararı ve süreci sahiplenme sağlanmış ve Genel Boykot toplumun her kesiminde konuşulur, tartışılır bir duruma çoktan gelmiştir.

İşçiler ve memurlar 6 Kasım'ı, iş bırakma ve öğrenci gençlikle direnişlerini birleştirme günü olarak ilan edince, oligarşi işin ciddiyetini geç de olsa anladı. Paniğe kapıldı. Bu durumda düşmanın çaresi de, ne yapacağı da bellidir... Daha fazla teröre sarılmak. Ama artık çok geçtir ve inisiyatif Devrimci Gençliğın ellerindedir.

Bir panik havasında saldırılara başlar düşman. Polis terörü iyice azgınlamıştır. Yurtlar, evler gece yarıları basılmakta, derneklere "arama" adı altında saldırılar düzenlenmektedir. Yüzlerce öğrenci, memur, hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınır. İşkenceye çekilip yıldırılmaya çalışılır. Tam bir işgal tablosudur yaşanan. Üniversiteler sarılmış, dersaneler basılıp aranmaktadır. Üniversiteler YÖK'ün yeni "öğrencileri"yle doludur şimdi; polisler... Üniversite onlar için bir karargah olmuştur. Burjuva muhalefet de, geçmiş yıllarda YÖK'e veryansın ettiği günleri unutmuş, sağından soluna tam bir suskunluk içindedir. Tavırları anlaşılmaz değildir; İnönü'sünden Demirel'ine gençliğin peşinden sürüklenmek istememişlerdir. Evet, ne yapılır sa boştur artık, çünkü inisiyatif Devrimci Gençliğe kaptırılmıştır bir kere.

Başlangıçta "vakit erken" ciler, "kitle hazır değil" ciler sözlerini yutmuş, mücadeleyi kendi geri düzeylerine çekemeyeceklerini anlayınca şimdi boykotçu kesilmişlerdir. Evet, boykot yapılmalıdır ama 6 Kasım'da değil, 31 Ekim'de... Oportünistlerin böyle bir tarih belirleyerek yapmak istediğı, genel boykotun havasını kırmaya çalışmaktan başka bir şey değildir. Ağırlığını eski DY taraftarlarının oluşturduğu bu "deve kuşları", gerçi ders almayacak-

lardır ama, 31 Ekim’de sadece iki okulda yapmaya çalıştıkları boykota kitleyi katamayacaklardır. Oportünizm, 31 Ekim’de eylem kırıcı tavrıyla, politikalarının iflasiyla baş başadır ve hızla kitleden tecrit olurlar.

Genel Boykot havası tüm ülkeye yayılmış, adeta genel bir direniş havasına dönüşmüştür. YÖK’e karşı tüm üniversite bileşenleri, işçisi, memuru, öğretim üyesi, öğrencisi ile herkes hareket halindedir. Kıyıda ve izler durumunda olan ise bir avuç YÖK uşağı, çıkar peşinde koşan rektör ve dekanlardır... Başka kimse değil... İstanbul’dan Ankara’ya, Eskişehir’e, Bursa’ya, İzmir’e, Kocaeli, Diyarbakır, Sivas, Bolu, Trabzon, Kütahya, Samsun, Antalya, Kayseri, Kırıkkale, Çanakkale, tüm Trakya illeri..., gençliğin yeni mevzileri İYÖ-DER, AYÖ-DER, UL-DER, AUÖD sayesinde merkezi bir koordinasyon kurabildiler. “6.11.B” şifresini neredeyse tüm illere taşıdılar. Kampanya süresince tüm illerde düzenli bağlantılar içerisinde gelişmeleri yönlendirme, denetleme, deneyim aktarımı, öneriler yapma biçiminde merkezi bir faaliyetin çok somut örgütleyicisi oldular. Merkezi örgütlülüklerin gerçek anlamda kitle örgütlülüğü olduğu gerçeğini gördükçe oportünizm hırçınlaşmaktadır ama süreci seyretmekten öte yapacakları bir şey de yoktur. Tüm Türkiye çapında ve Türkiye Kürdistan’ında, her üniversite birimi hareket halinde, yoğun, enerjik bir çalışma, ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütmektedir. Binler bu çalışmanın ve yoğun politik atmosferin içerisinde.

25 Ekim günü İYÖ-DER, AYÖ-DER, UL-DER, AUÖD temsilcileri İstanbul Tabipler Odası’nda bir basın toplantısı ile tüm öğrenci gençliği “6.11.B”ye davet ettiler. Birimlerdeki genel eğilim, kitle nabızı açısından düşünüldüğünde, pasif boykot (6 Kasım’da okula gelmeme) yönündedir ve bu eğilimin asıl nedeni polis terörü ve saldırı dalgasındaki yükselmedir aslında. Ama Devrimci Sol / DEV-GENÇ önderliği ile mücadelesine yön ve biçim veren Devrimci Gençlik aktif boykot propagandasını yapmanın gerisine hiç düşmez. Böylesi aktif bir boykotu yaratacak güç çoktan açığa çıkarılmış durumdadır. Sınıf ve anfi komiteleri fakülte boykot komitelerinde, fakülte komiteleri ise üniversite boykot komitelerinde merkezileşmiş durumdadır.

6 Kasım günü oportünizme, düşmanın saldırılarına rağmen devrimci politikanın, emeğin, yoğun çalışmanın ve merkeziliğin zafer günüdür. YÖK’cülerin, polis şeflerinin, iktidar sözcülerinin, burjuva basının tehdit, demagoji, yalan ve gözdağı dolu saldırıları, propagandaları tuzla buz olmuştur. Başaramadılar. Polis alarm durumunda üniversitelerin çevrelerinde tam bir abluka yapmışsa da kitle okuldadır. Okulda ama sınıflarda değil, kantinlerde, koridorlardadırlar. Sınıflar ve anfiler bomboştur. Polisin işgaline rağmen bazı okullarda dolu olan sınıflar da boşaltılır.

Öğretim üyelerinin bir kısmı açıktan boykota destek olurken, bir kısmı

sınıflara gelmiyor ya da “bugün ders olmaz” deyip sınıftan çıkıyordu.

Coşku doludur gençlik. Boykot şenliklerinden, forumlarından her türlü düşman ablukasına rağmen sloganlar yükselir “YAŞASIN 6 KASIM BOYKOTUMUZ!”

Ülke çapında yüzde yüze varan bir katılımı boykot, 6 Kasım günü tüm üniversitelerde, üstelik aktif olarak böylece gerçekleştirilir. Devrimci Gençlik oligarşinin tüm baskı ve terörüne, oportünizmin barikatlarına, eylem kırıcı tavrına rağmen 6 Kasım günü Genel Boykotu yaşama geçirmiş, bu tarihsel günü DEV-GENÇ önderliğiyle bütünleşen kitle var etmiştir. Öğreticidir...

O gün ayakta olan, ellerini işçilerle, gençlikle bütünleştiren birileri daha vardır... Kamu emekçileri. Başından itibaren Devrimci Gençliğin çağrısının takipçisi oldular ve 6 Kasım günü, Kam-Sen, Bem-Sen ve Sağlık-Sen öncülüğünde, bulundukları işyerlerinde “işte bizim gücümüz, işçi, memur, gençlik el ele genel direnişe” dediler ve binlerce kamu emekçisi o gün yarım gün iş bırakma eylemi yaptılar. Oligarşinin, alıştığı itaatkar, vazife düşkün, verilene şükreden kapıkulluğunu çoktan gerilerde bırakmış memurlar, kendi öz örgütleri Kam-Sen, Bem-Sen ve Sağlık-Sen’in memurları direnişe davet eden çağrılarına “evet” dediler ve yaptılar da dediklerini. Ne 6 Kasım öncesi Kam-Sen’in kapısına kilit vurulması, ne Bem-Sen ve Sağlık-Sen’in basılması, gözaltılar kamu emekçilerini engelleyemedi. İşçiler, memurlar, gençlik “Savaşa ve YÖK’e Karşı Genel Boykota Evet” deyip, 6 Kasım günü adeta bir genel grev, bir genel direniş provası yaptılar.

6 Kasım Genel Boykotu öncesi, DEV-GENÇ boykot kırıcılığı yapanları, yapacak olanları uyarmış, bu onursuzluğun hesabının mutlaka sorulacağını tüm kamuoyuna açıklamıştı. Devrimci Gençlik, eylem kırıcılığı yapan öğretim üyelerini, öğrencileri vd. isimler halinde okullara astığı listelerle kitleye teşhir etti. Listenin son sözü, “...cezalandıracağız... DEV-GENÇ” dir.

6 Kasım günü, boykot kırıcılığı yapan pek çok okul müdürü, pek çok rektör, işbirlikçiliklerini, muhbirliklerini sürdürdüler. Kendilerince baskı yöntemleri geliştirdiler. Bunlardan birisi de M.Ü. BYYO Müdürü İsmet Giritli’dir. Boykot kırıcılığı ve polis işbirlikçiliği yapma suçlarını işlemeye devam eden Giritli, 6 Kasım sonrası DEV-GENÇ’in uyarılarını dikkate almadığı için dövülerek cezalandırıldı.

DEV-GENÇ bir bildiri yayınlayarak İsmet Giritli’nin cezalandırılmasını, nedeniyle birlikte tüm kamuoyuna açıkladı. DEV-GENÇ’in tavrı, aynı zamanda iktidarın ve YÖK’ün uşaklığını yapan tüm öğretim üyelerine, rektör, dekan ve diğer yöneticilere de ciddi bir mesajdır. Uyarılmışlar ve tüm kamuoyu önünde teşhir de edilmişlerdir.

Öğrenci gençliğin YÖK’e karşı 6 Kasım boykotunu ve yaratılan, tüm kesimleri kapsayan, birleşik eylemliliği hazmedemeyen oligarşinin hemen tüm üniversitelerde, öğrenci gençliğe misilleme tavrıyla yaptığı saldırıların

dozu her geçen gün artarken, “bataklık yolcuları” da boş durmamaktadır. 6 Kasım günü, eski DY taraftarlarının, yaptığı eylem kırıcılığı yetmemiş olacak ki, bu kez oligarşi ve YÖK’ün uşağı işbirlikçisi muhbir rektör ve dekanları savunmaktadırlar.

19 Kasım günü, İÜ Marmara Basın Yayın Yüksek Okulu’nda eski DY dergisi taraftarları, 6 Kasım Boykotu’nu kırmak için uğraştığı bilinen ve DEV-GENÇ tarafından cezalandırılan İsmet Giritli’ye sahip çıkarlar. Duvarlara astıkları dövizlere “ÜNİVERSİTELER bizimdir. Öğrencisiyle, öğretmeniyle, çalışanıyla bizimdir. İsmet Giritli’nin dövülmesini kınıyoruz...” yazan eski DY dergisi taraftarlarına devrimci öğrenciler cevaplarını astıkları dövizlerle şöyle verirler:

“Üniversiteler öğrencisiyle, öğretim görevlisiyle, çalışanıyla bizimdir diyen anlayış, Aydınlar Ocağı Başkanı faşist İsmet Giritli’ye sahip çıkıyor. Bu arkadaşlar saflarını belirlemelidir ve Devrimci Gençlik adını kirletmekten vazgeçmelidirler...”

Dövizin hemen yanında Lenin’in ünlü sözü “bataklık yolcuları” yazısını asan devrimci öğrenciler, işçisi, memuru, öğrencisiyle tüm bir halkın birleşik eylemliliğini yaratma çabası içerisindeyken, onları yarattıkları direnişler ve boykotla, yolunu tuttukları bataklığa doğru uğurlarlar...

DEV-GENÇ önderliğinde başarıyla sonuçlanan Genel Boykot eylemi kitleleri kucaklamış, direnişi memurların iş bırakma eylemi ile birleştirmiş ve tüm halka genel direniş mesajları yollamıştır.

Devrimci Sol önderliğinin öngörülü yaklaşımı, emperyalist savaşı, savaş politikalarını, oligarşinin açmazlarını ve kitle hareketinin durumunu gözeterek ürettiği devrimci politikalar sahiplenilmekte ve örnek direnişler yaratılarak, tüm bir halk unutulmaz bir tarih yazmaktadır. Önderliğin dediği gibi “Zaman kaybedilmemeli, hızlı koşmaya devam edilmelidir”. Oportünist-revizyonist blok yerinde saymaya, kısırlığına “vakit erken, kitle hazır değil” teraneleriyle boğulmaya devam ededursun, Devrimci Sol, işçisi, memuru, gençliği, esnafı..., ile tüm emekçi halkı çoktan bir GENEL GREV hazırlığına yönlendirmiştir bile.

Tarih 15 Kasım 1990’dır ve şimdi haykırılan şiar “GENEL GREVİ ÖRGÜTLEYELİM” şiarıdır.

12 Eylül’ün koyduğu tüm yasak ve sınırlamalara rağmen, baskıya, gözdağı operasyonlarına, saldırı, katliam ve işkencelere rağmen, oligarşi kitle hareketinin durumunu dikkate alarak önüne çok somut görevler koyar. Kitle hareketindeki bu gelişme daha üst bir platforma sıçratılmalı, tüm halk sınıf ve tabakalarının birleşik direnişi yaratılmalıdır.

Sesler yükselmekte ve hemen her kesim taleplerini haykırmaktadır. Gençlik “Demokratik Üniversite”, “YÖK Yıkılsın” derken; memurlar sendika hakkı ve insanca yaşam istemekte, boykot ve protestolar yaygınlaşmak-

tadır. Evet, sıra genel grev için işçilerindir. Daha 1990 Ekiminde Devrimci Sol'un değerlendirdiği gibi, süreç yeni ve çapı gittikçe büyüyecek direnişlere gebedir. 1990'ların sonlarına doğru, talepleri kabul edilmeyen Zonguldak maden işçileri, 30 bin kişilik bir işçi kitlesiyle -sendikaya rağmen- direnişe geçecek, iki gün boyunca ocağa inmeme tavrıyla başlayan direniş, dalga dalga yayılarak tüm Türkiye'yi Zonguldak yapacaktır. İki gün ocağa inmeme eylemiyle maden işçisi dinamit fitilini ateşlemiştir. Gittikçe büyüyen ve 1991 yılına damgasını vuracak olan bu direniş, tüm toplumsal kesimleri harekete geçirecek, Devrimci Sol'un daha 1990 Ekim'inde öngördüğü patlama Zonguldak'tan başlayıp, tüm ülkeyi saracaktır. Evet, "... bu gelen işçinin ayak sesleri" dir.

Tüm hızıyla her alan, bölge ve birimde sürdürülen "Emperyalist Savaşa ve Savaş Zamlarına Hayır!" kampanyası, Aralık 1990 boyunca da hızından ve yoğunluğundan hiçbir şey kaybetmez. Büyük şehirlerden ilçelere kadar, örgütlülüğün gücüyle de doğru orantılı olarak haksız savaşa karşı eylemlere her gün bir yenisi eklenir. Bazen, Ankara'da olduğu gibi "Halkın Haksız Savaş Zamları Altında Ezilmesine Hayır!" temelinde örgütlenen ve gecekondulu yoksul halkın kitlesel katılımının sağlandığı ekmek zamlarını protesto eden "Ekmek Boykotu" olur eylem, bazen de Aydın-Söke'de olduğu gibi "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri"nin yaygın bildiri dağıtımı, pazar konuşmaları, imza kampanyası... Halkın tepkilerini boğmaya, halk muhalefeti susturmaya çalışan oligarşiye, Anadolu'nun her tarafından gittikçe yükselen bir tonda "hayır" denmektedir. "Hayır! Boyun Eğmeyeceğiz !"

Şimdi Devrimci Sol'un tarihsel anlatımına bir "ara" diyelim ve işkencenin, haksızlığın, baskının, adaletsizliğin, namussuzluğun egemen olduğu, halkın ezildiği, başlangıçta pek de sesini çıkaramadığı, hakkını arayana ise baskı ve zorun reva görüldüğü koşullarda, Devrimci Sol'u halkın adaletinin uygulayıcısı, haksızlığa, işkenceye uğrayan halkın sesi haline getiren SDB savaşçılarına kulak verelim...Yaratıcı, özverili, halkına, yoldaşlarına bağlı SDB savaşçılarına...

"SİLAHIMIZLA YAŞATMASINI DA BİLİRİZ"

"Kapı çaldı, tanımadığım iki kişi geldi. Önce tereddüt ettim. Sonra yoldaşlarımız olduğunu anladım. Yoldaşlardan biri çok solgun, halsiz ve diğer yoldaşın koluna dayanmıştı. Yoldaşımız evde patlamaya hazır silahları kontrol etmeden, dikkatsizliği sonucu silahı patlamış ve göğsünden vurularak ağır yaralanmıştı. Yatağı hazırladık ve yoldaşımızı yatırdık. Ne kadar acı çektiğini renginin sararmasından, soğuk soğuk terlemesinden ve yatağa kenetlenen parmaklarından görebiliyorduk. Ama o komşuların bir ses duyup

da hareket üssüne zarar gelmemesi için, inlemesini önlemek amacıyla yorganı dişlerinin arasına alıp ısıırıyordu. Şimdi artık yoldaşlarına düşen görev bir an önce tedavisini yaptırarak, yaşamının kurtarılmasıydı. Çünkü hiçbir Devrimci Sol savaşıncısı ne düşmana ne de ölüme terk edilebilirdi. O süreçte tedavi açısından olanaklarımız kısıtlıydı ve yaralılarımızı tedavi edebilecek bir yeraltı hastanesine sahip değildik. Bu nedenle yoldaşımızı kurtarabilmek için olanak yaratmaya çalıştık. Yaşayabilmesi için vakit geçirmeden ameliyat ettirilmesi gerekiyordu. Bunun üzerine, yoldaşlarımız tarafından uygun bir hastane istihbaratı çıkartılıp, tüm riskler göz önüne alınarak, yoldaşımızın hastaneye götürülmesine karar verildi.

Hastaneye uygun bir senaryo ile yoldaşımızın yatırılıp, ameliyat edilmesi sağlandı.

Gelelim hastanede gelişen olaylara ve sonrasında yaşananlara;

Savaşçılarımız buradaki sıradan insanların arasına karışabilmek ve dikkat çekmemek için senaryoya uygun tiplerle girmişlerdi. Bu tiplerlerden birisi, elinde çay tepsisiyle çaycı gibi hastanenin içinde dolaşılıyor; bir diğeri göğsüne kadar açık gömleği, boynunda kalın altın zinciri, parmağında pırlanta taş yüzüğüyle Anadolu'dan gelmiş tüccar tiplmesi çizerek giriş kapısını ve telefonu denetim altında tutabilmek için santral memuresi ile sohbet ediyor; bir diğeri de şık takım elbisesi, kravatı, şemsiyesiyle hastanın patronu rolünü oynayıp, başında bekliyordu.

Bu şekilde hastanede iki gün kalınmış, ikinci gün sonunda, hastamızın silah yarası almasından dolayı polis olaya müdahale etmişti. Ancak müdahalesi sonucunda bile polis siyasi bir olay olduğunun farkında değildi. Bunun üzerine hastanın hastaneden çıkartılması gerekiyordu. Yoldaşlarımız önce gelen polisleri enterne edip, hastane personeline zarar vermemeye dikkat ederek etkisiz hale getirdiler.

Bu arada ilginç olaylar da yaşanıyor. Olayı haber vermek için telefona sarılan santral memuresi kendisini oyalamaya çalışan savaşçımızın sıradan bir insan olduğuna o kadar inanmıştı ki aralarında şöyle bir diyalog geçti:

Memurenin telefona sarıldığını görünce;

Yoldaşımız: Ne yapıyorsunuz?

Memure: Polise haber vereceğim, dedi.

Yoldaşımız: Bırak o telefonu... dedi ve belindeki silahını gösterdi. Memure şaşırarak kalmıştı...

Memure: Olamaz, sen de mi? diyerek şaşkınlığını belirtti.

Bu sırada diğer savaşçılar hasta yoldaşımızı taşımaya başladılar ve hastane sahibinin arabası alındı. İlk taşımayı bu arabayla yaptık ama araba deşifre olduğu için taşıt değiştirmek gerekti."

Evet, Devrimci Sol SDB'lerinin silahları sadece düşmana yönelmemiş, yaralı savaşçılara, yoldaşlarına yeri gelmiş işte böyle ilaç da olabilmıştır. "Devrimci Sol savaşçısı ölüme ve düşmana terk edilemez" sözünün çok somut ifadesini bulduğu bu olaydan kısa bir süre sonra, Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikleri, ardı ardına yaptığı silahlı cezalandırma eylemleriyle İstanbul ve Ankara'da oligarşinin karabasanını büyütmeye devam ettiler.

"LİSTE'DEN BİRİ DAHA DÜŞTÜ"

Burjuva basının, oligarşinin ruh halini de yansıtan manşetlerine şimdi yenileri eklenmiştir...

"Başkomisere durakta pusu" . . .

"Polis amirine çapraz ateş" . . .

"Dev-Sol'un ölüm listesinde yer alan emekli Başkomiser Aydın Barış İstanbul'da katledildi" . . .

Ve "Liste'den biri daha düştü" ... Burjuva basının manşetten verdiği, arkasından feryad-ı figan eylediği işkenceci halk düşmanı Başkomiser Aydın Barış'tan başkası değildir. İşkencecilerin şefi, "bebek yüzlü" Aydın Barış'ın cezalandırılmasına çok içerlemişlerdir. "Başından ve kalbinden 4 kurşunla öldürüldü" ...

İstanbul Siyasi şube başkomiserlerinden Aydın Barış ismini Siyasi şube işkencehanelerine düşüp de duymayan yok gibidir. Uzun yıllar siyasi şubede "Devrimci Sol Masası şefi" olarak halk düşmanlığı yapan Aydın Barış, gözaltına alınan binlerce insana ve Devrimci Sol savaşçılarının hemen hepsine her türlü işkenceyi, zulmü reva gören bir işkenceciydi. Elinde birçok devrimcinin kanı bulunan Aydın Barış, bu marifetlerini işkence tezgahlarında övünerek anlatmayı ayrıca bir zevk haline getirmişti.

Devlet için yaptığı onca "fedakarlığa" rağmen tayini sürgün bölgesi olarak bilinen Kürt bölgelerine çıkarılır Aydın Barış'ın. O, kendi lağımında en cesur fare olan Aydın Barış hemen ayrılır resmi görevinden ve bir şirketin güvenlik şefliğine getirilir. Yine "şef" tir ve koruduğu düzenin nimetlerinden bir de böyle faydalansın istenir. Ama çok sürmeyecek, halkın adaletini karşısında bulacaktır "bebek yüz" ... Ve 1990 yılının 12 Aralığında, her işkenceci, halk düşmanını bekleyen hesap günü Aydın Barış için de gelmiştir. Basılır tetiğe ve hakkındaki ölüm cezası Devrimci Sol SDB savaşçılarına uygulanır. Hesap sorulmuş, halkın adaleti yerini bulmuştur.

Devrimci Sol, Aydın Barış'ın cezalandırılmasının ardından yayınladığı bültende, onun 12 Eylül öncesi ve sonrasında işlediği suçları sayar bir bir;

"12 Eylül sonrası, İstanbul Emniyet Müdürü Şükrü BALCI komutasın-

da, Mete ALTAN, Tayyar SEVER, Celal DEMİRTAŞ, Fikret İŞINKARALAR, Fikret ALTUN gibi işkenceci polis şefleriyle beraber, Gayrettepe'deki 1.Şube binasının bir işkence üssüne dönüştürülmesinde etkin bir rol oynamıştır.

K Grubu Komiser Muavini ve Devrimci Sol 1 No'lu Masası sorgu timi şefi olarak...

(...)

Örgütümüze düzenlenen sayısız operasyonun planlanmasında ve gerçekleştirilmesinde birinci derecede rolü vardır. İşkence ve cinayetlerini, tehdit, şantaj, provokasyon tezgahlama, çeşitli ideolojik saldırılar izlemiştir." (184)

İşkencecilerin şefi "bebek yüz" Aydın Barış'ın halka ve devrimcilere karşı işlediği sayısız suçun yanında, Devrimci Sol, onun, katledilmelerinden doğrudan sorumlu olduğu Devrimci Sol savaşçılarının bir dökümünü verir;

" (...)

- Ahmet KARLANGAÇ'ı işkenceyle,
- Selçuk KÜÇÜKÇİFTÇİ'yi kurşunlayarak,
- Selim Mehmet YÜCEL'i yakalandıktan sonra kurşuna dizerek,
- Hayrettin EREN'i işkenceyle öldürüp cesedini yok ederek,
- Tahsin ELVAN'ı kurşuna dizerek
- Abdullah GÖZALAN'ı kurşunlayarak katletmekten doğrudan sorumludur."

Düşmana kendini kanıtlamış tescilli bir halk düşmanıdır o. Öyle ki, işlediği cinayetlerin ve yaptığı işkencelerin karşılığı olarak 12 Eylül cuntasının şefi Evren tarafından ödüllendirilmiştir. Ortaya konulduğu gibi, Aydın Barış'ın suçları affedilmezdir. Nitekim affedilmemiş, Devrimci Sol, işlediği suçların hesabını sormuştur.

İşkenceyle halka zulmedenlere seslenir Devrimci Sol;

"... İşkenceye son verin! Size işkence yapmayı emredenlerin emirlerine uymayın! Aksi halde, halkın adaletine hesap vermekten kurtulamayacaksınız. Dünyanın neresine giderseniz gidin, sizi bulacak ve cezalandıracağız. Bugün veya yarın halkın adaleti mutlaka yakanıza yapışacak, dünya size dar gelecektir!

YOLDAŞLARIMIZIN KANI YERDE KALMADI, KALMAYACAK!

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ !.."

Devrimci Sol'a yönelik saldırıların kurmaylığını yapan Aydın Barış'ın cezalandırılması, şehit Devrimci Sol kadro ve savaşçılarına karşı olan manevi görevin yerine getirilmesidir bir anlamda. Devrimci harekete güç ve prestij kazandıran bir eylem olması yanılla da, ciddi bir adımdır.

OLİGARŞİNİN KALBİNDE, DÜŞMANA BİR DARBE DAHA MENGELE ARTIĞI DR. MUSA DUMAN HESAP VERİYOR

Aralık 1990, emperyalist savaş hazırlıklarının had safhaya ulaştığı, emperyalizmin tüm dünyayı dev medya tekelleri aracılığıyla haksız bir savaşa ısındırdığı, onların diliyle “Saddam canisine” dersinin verileceği günlerin yakınlaştığı bir süreç olmasının yanında, bir sarsıcı gelişmeye daha sahne olmaktadır.

İtalya’da CIA’nın gizli anti-komünist terör örgütü “GLADIO” açığa çıkarılmış, tüm NATO örgütlerinde benzer gizli örgüt arayışları başlamıştır. Yunanistan, Fransa, Belçika, Almanya, Hollanda derken tüm NATO ülkelerinde komünizme, komünist güç ve örgütlenmelere, etkileri altındaki sendikalara, derneklere karşı savaşmak ve iktidar olmalarını her türlü aşağılıkça satın alma, provokasyon ve terör yöntemi ile önlemek için CIA menşeli, NATO merkezli gizli terör örgütlerinin varlığı bir bir açığa çıkmaktadır. Gerçek teröristler, şimdi tüm dünyanın gözleri önündedir; CIA ve Avrupalı çocuğu GLADIO.

Aslında gizli-açık kontrgerilla örgütlenmeleri ve bu örgütlenmelerin faaliyetleri bilinmiyor değilse de, ülke gündeminde belli bir ağırlığı şimdi kontrgerilla oluşturmaktadır. Sözde demokratların ve aydınların yıllardır anlamları beklenen kontrgerilla faaliyetlerinin, katliam, provokasyon ve her çeşit devlet terörünün bir kez daha tartışmaya açılacağı umulursa da gelişmeler pek beklenildiği gibi olmayacaktır. Devrimci Sol’un ve Kürt yurtsever hareketinin gün geçtikçe gelişen mücadelesi ile örgütlü halk muhalefетinin engellenemeyen yükselişi karşısında, daha örnekleri -Prof. M. Aksoy, Çetin Emeç, Turan Dursun, Bahriye Üçok’ta olduğu gibi- yeni yaşanan katliamlar, “sağ terör, sol terör” havası yaratıp “terör”, “terörizm” demagojisini körükleme tavrı, provokasyon düzenleme, sahte bildiriler, ajan-muhbir ağırları oluşturma vb. faaliyetler, detay bilinmese de kontrgerillanın, ülkemizde hali hazırda var olduğunu gösteriyordu. Görünür yanıyla Özel Harp Dairesi, ama bir bütün olarak kontrgerilla örgütlenmesi geçmişe oranla daha profesyonel bir durumdadır ve ustaca çalışmaktadır. Bunun somut göstergesi, bırakalım kamuoyunu, kontrgerillanın birçok sol çevreyi de etkisi altına alıp, gündem saptırabilmesi, onları dinci terör konusunda ikna edebilmesidir. Konu itibarıyla, o günkü sürecin tablosu özetle böyledir.

Devrimci mücadelenin geldiği aşamada oligarşinin yapabilecek çok da fazla bir şeye sahip olmadığı ortadadır. 12 Eylül “huzurunu” ve “istikrarını” arayan düşman daha fazla kontrgerilla ve devlet terörü silahına sarılmaktadır.

Yaşanılan süreç, resmi adıyla Özel Harp Dairesi, illegal adıyla kontrgerillanın, her zamankinden daha fazla aydınlandığı bir süreçtir. Ve Devrimci Sol, tüm alan, birim, bölge örgütlenmesiyle mücadelenin önündeki engelleri kaldırma görevini koyar önüne. Gerçekler en geniş biçimde halka taşındığında, oligarşinin, kontrgerilla odaklı terörünün etkisi kırılacak, depolitizasyon ve pasifikasyon kalıntıları daha hızlı aşılacaktır.

Devrimci Sol, gerçekten çok boyutlu ve her birisi üzerine ciddi olarak gidilmesi zorunlu görevlerle karşı karşıyadır. CIA, kontrgerilla ve MİT terörünün üzerine gidip, devletin "terör" demagojisi silahını elinden alarak, bu demagojiye karşı halka bağışıklık kazandırmada ve devrimci eylemlerin önündeki engelleri kaldırmada ileri adımlar atmak... Bu önemli görevlerden biriydi. Diğer önemli görev ise, teşhir edildiği oranda halkın adaletinin yerini bulması için devrimci eylemleri, halka düşman terör örgütlerine, kişisel ve kurumsal düzeyde yöneltmek.

Halka karşı işlenen suç fiillerini manyetonun kolunu çevirmek, işkencehanelerde halka ve devrimcilere her türlü namussuzluğu yapmak ya da tetik çekmekle sınırlandırmak mümkün değildir. Kontrgerilla, işkence ve katliam uygulamalarını çok çeşitli kurumlardan kişileri, kurumları da suça ortak ederek sürdürür.

12 Eylül döneminde askeri hapishanelerde görev yapan ve tutukluların fiziki, psikolojik durumlarını kontrol ederek, işkencecilerle birlikte yapılacak işkencenin, eziyetin dozajını ayarlayan doktorlar... İşkence izlerini görmezden gelen adli tıp yetkilileri... Açılan işkence davalarında işleri işkenceci halk düşmanlarını temize çıkarmak olan hukukçular... ve benzerlerinin yaptıklarıyla, bir insanlık suçu olan işkenceyi fiilen uygulayanlar arasında hiçbir fark yoktur. Hele ki işleri insan sağlığına hizmet etmek olan doktorların, işkence suçuna şu ya da bu biçimde ortak olmaları, kendi meslekleri açısından da tam bir utanç kaynağıdır.

Tarih 17 Aralık 1990'dır. Ve halkın adaleti, oligarşinin kalbinde, başkenttedir. Bir Mengele artığı olan "Doktor" Musa Duman titiz bir çalışma ile bulunmuş, 12 Eylül öncesi işlediği suçların hesabı sorularak ölümle cezalandırılmıştır.

13 Eylül 1977 günü Elazığ işkencehanelerinde yurtsever Pir Ahmet Solmaz'ın katledilmesinden sorumlu bu Mengele artığı, Devrimci Sol tarafından yargılanmış, ölüme mahkum edilmiş ve kararın uygulanabilmesi için belki aradan 13 yıl geçmesi gerekmiştir, ama halkın adaleti unutmamış, tescilli etmiştir.

Devrimci Sol eylem sonrası yaptığı açıklamada Türkiye halklarına seslenip, son sürece, CIA-NATO-GLADIO ve kontrgerilla ekseninde yürütülen tartışmalara da değinir;

"... Çoğunlukla sanılıyor ki, aynı İtalya'da olduğu gibi ülkemizde de CIA

patentli terör örgütü kontrgerilla açığa çıkacak ve yıllardır Kürt ve Türk halkları üzerinde estirilen faşist terör, faili meçhul cinayetler, katliamlar, provokasyonlar aydınlanacak, sorumluları bir bir yargılanacak... Böyle düşünmek, kelimenin gerçek anlamıyla saflıktır. Çünkü dünya konjonktüründeki gelişmelere bağlı olarak İtalya gibi ülkelerde işlevini yitiren 'Gladio'ları açığa çıkarmak, burjuvazi için bir tehlike oluşturmazken, bizim gibi sürekli faşizmin hüküm sürdüğü ve oligarşinin iktidarda kalabilmesi için teröre başvurmaktan başka çare bulamadığı ülkelerde ise, oligarşinin bindiği dalı kesmesi düşünülemez. Göstermelik bir iki tartışmayla kontrgerilla olayı kapatılmaya çalışılacaktır." (185)

Yıllardır ülkemizde yaşanan da bu değil midir?.. Devrimci Sol ideolojik netliği, dünya ve ülke çözümlemesi doğrultusunda, sosyalist değerler ışığında şekillendirdiği adalet anlayışı ile Türkiye halklarına kan kusturan ve bir cinayet şebekesi olan kontrgerillanın ancak ve ancak halk muhalefetine yükselmesiyle açığa çıkacağını ve ortadan kaldırılacağını bilir.

Halk düşmanları, "güçlü" devletlerinin kendilerine kol-kanat germesi ne sığına dursun, halkın devrimci adaleti onları bir bir bulmuş, hesap sormuştur. Onyılların geçmesi, halka karşı işlenen suçların unutulacağı anlamına da gelmiyor... Tarih ve Türkiye halkları tanıktır, halkın belleği güçlüdür, unutmaz, unutmamıştır...

Mengele artığı "Doktor" Musa Duman, 1977 senesinde TKP/ML Hareketi'ne mensup yurtsever devrimci Pir Ahmet Solmaz'ın katledilmesinden sorumlu bir halk düşmanıydı. Pir Ahmet Solmaz'ın katledilmesinden sonra gelişen süreci Devrimci Sol şöyle anlatır:

"... Elazığ C. Savcısı tarafından Musa Duman hakkında 'sahte rapor düzenlemek, normal biçimde muayene edip tedaviye almayarak görevini savsaklamak' suçlarından dava açılır. Burjuva hukukuna inanmış bir savcı tarafından açılan bu dava sonuçsuz kalır. Faşizm kendi yasalarını da tanımaz. Bütün kanıtlar Musa Duman'ın aleyhindeyken, devletin yetkili makamları devreye girer. Musa Duman aklanır(!) ve devletin özel koruması altında 'hizmetlerine' devam eder..."

Evet, devlet eliyle Musa Duman belki aklanmıştır ama gerçek adaletin, halkın adaletinin nezdinde aklanamazdı. Nitekim, devrimci adalet "Doktor"un muayene odasından içeri girdiğinde, "güçlü" devletin kolu kanadı nerede diye aramış olsa da Musa Duman, yapacağı hiçbir şey yoktur. Halk affetmemiş, cezasını vermiştir. İşlediği suçların geçen yıllarla unutulacağını uman halk düşmanlarına ibret olsun...

DEVRİMCİ SOL YAYIN ALANINDA DA GÜNDEMİ BELİRLİYOR

Devrimci Sol, kontrgerilla tartışmalarının yeniden güncelleştiği ve gide- rek boyutlandığı Aralık 1990 sürecinde politik gerçekleri etkili tarzda görü- nür kılan, net olarak seçilen, vuruşlar yapılan hedeflerle açıklamanın, her alanda halk muhalefetini yükseltmenin yanında, etki gücünü bildiği yayın fa- liyetine de ağırlık vermiştir.

Devletin kendi suçlarını halka açıklaması gibi saf bir beklenti içerisinde olunamaz. Yapılması gereken, olanaklar ölçüsünde gerçekleri dile getirme- ye devam etmek, terörün asıl örgütleyicisinin bizzat devlet olduğunu halka göstermeye çalışmaktır. Kontrgerilla, MİT vb. devlet örgütlerinin gerçek yü- zü deşifre edildikçe etki gücü de o denli azalacaktır çünkü.

İşte bu dönem çıkarılan “Kontrgerilla Operasyonları” isimli kitap bu ne- denle önemlidir. Kontrgerilla örgütlenmesi ve faaliyetinin kapsamını derin- liğini ortaya koyması bakımından çarpıcı bir kitap olan “Kontrgerilla Operas- yonları” kitabı, bir anlamda “Halk hareketleri nasıl ezilir” sorusuna bizzat işin kurmayları tarafından verilen cevaplarla doludur. Yayınlandığı dönem ve sonraki süreçlerde çok okunan bir kitap olan “Kontrgerilla Operasyonları”, ABD Kara Kuvvetleri Komutanlığı’nın FM serisinden çıkardığı yayınların 90- 8 No’lu olanıdır. 1986’da yayınlanmış ve elbette “gizli”dir. “Halk hareketle- ri nasıl ezilir” konusundaki pratik deneylerin ışığında çıkarılmış ve kontrge- rilla örgütlenmesinin “el kitabı” niteliğinde olan bu yayını, bu konunun tüm dünya genelinde ve ülkemizde tartışıldığı bir süreçte basmakla Devrimci Sol, Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimcilere, örgütlere ciddi bir katkı da yap- mış, bir anlamda sürecin dünden bugüne nasıl işletildiğine ve işletileceği- ne de böylece farklı bir cepheden ayna tutmuştur. Atılan adımları, zaman- laması ve görev bilinciyle Devrimci Sol sadece gündemi izleyen değil, be- lirleyen de olduğunu her alanda göstermeye devam edecektir.

Aynı dönem, Özal iktidarının devrimci tutsaklar üzerinden politika yap- ması, “ibret için asalım” sözleri ve idam tehditleri ile oluşan idamlarla ilgili gündeme, yayın alanından cevabını yine bir kitapla verecektir Devrimci Sol... “Darağaçlarında Yapılan Siyaset: İDAM”

Yayınlar devam edecek ve Türkiye solunun sosyalist sistemin yaşadığı sorunlar ve yıkılması sürecinde yaşadığı kaosu, kargaşayı, bunalımı “Türki- ye Solunda Gorbacov Erezyonu ve Sosyalist Tavır” adlı yayınla ele alınacak, “sosyalizm öldü” denilen, emperyalizme biat edilen dönemde, sosyalizmin yaşadığı ve geleceğin onda olduğu detaylarıyla anlatılacaktır.

Marksist-Leninist, devrimci bir halk hareketidir Devrimci Sol ve tüm alan faaliyetleri -legal, legal olmayan, silahlı, demokratik vd.- tam bir uyum içerisinde. Umut olmak, sadece silahlı olmak değil, hem silahlı hem de her alanda örgütlü, halkla bütünleşmiş bir yapıya sahip olmaktır diye dü-

şünülmüş, Devrimci Sol pratiğini bu anlayışa uygun olarak biçimlendirmiş-
tir.

İKTİDARLA SÜREKLİ ÇATIŞMA İÇİNDEKİ KAMU EMEKÇİLERİ TBMM'DE "SÖZ HAKKINI BİZ ALIRIZ" DİYORLAR

Temmuz 1990'dan itibaren aralıksız, kararlı ve direngen bir biçimde grevli toplu sözleşmeli sendikal mücadelelerini boyutlandıran, baskılara, iş-kencelere, sürgünlere, disiplin cezalarına, tehditlere rağmen boyun eğme-yen kamu emekçileri, Aralık 1990'a gelindiğinde yaşadıkları mücadele sü-recinin deneyleriyle şimdi daha farklı bir politik niteliğe sahiptir.

Sorunun yılda iki defa verilen zammın yüzdesi olmadığını gören kamu emekçileri, onyıllardır ekonomik-demokratik hakları gasp edilmiş bir kesim olarak, gasp edilen hakların iktidardan geri alınmasının uzun soluklu bir mücadeleyi gerektirdiğini bizzat mücadele içinde öğrendiler. Sendika hakkını, grev ve toplu sözleşme hakkını kazanmanın, mücadeleyi sürekli kılarak ve toplumsal gelişmelere duyarlı davranıp memur mücadelesini diğer halk kesimlerinin mücadelesiyle birleştirerek kamuoyunun ve iktidarın gündeminde tutmaktan geçtiğini gördüler. Beklemediler, fiili olarak meşru zeminde yükselttikleri mücadeleleriyle gündem olmasını da bildiler ve adım adım kavgalarını büyüttüler. Bizzat örgütleyip yönlendirdikleri eylemliliklerini toplumsal olaylarla bağlantılı ele aldılar ve emperyalist savaşa karşı mücadelelerinde, 6 Kasım genel boykotunda -düşmana ve oportünizme rağmen- yapamaz denilenleri yapmayı başardılar. Fiili grevlerin provalarını, yaptıkları iş yavaşlatma eylemiyle yaşama geçirdiler. Gelişim devam da edecek, Zonguldak grevi ve yürüyüşünde, 3 Ocak Genel Grevi'nde yıllardır içine hapsedildikleri statüleri nasıl parçaladıklarını dosta düşmana göstereceklerdir.

23 Aralık 1990'da yapılan Meclis görüşmeleri sırasında Meclis salonunda milletvekilleri dışında birileri daha vardır... Kamu emekçileri. Kam-Sen, Bem-Sen ve Sağlık-Sen'in yaptığı ön çalışmalar sonucu seçilen temsilcilerden oluşan bir heyet "Personel giderleri"nin görüşüleceği gün Meclis'tedir. Söz hakkı isterler ama verilmez...Tüm memurlar adına bir konuşma yapan milletvekiline destek olmak ve verilmeyen söz hakkını fiili olarak almak için, Meclis tribünlerinden haykırırlar; "EMEĞİMİZİN HAKKINI İSTİYORUZ".

Meclis'te, Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri'nin istediği söz hakkı 1,5 milyon memur adınadır. 1,5 milyon memur adına, TBMM'de iktidara kafa tutan, "Boyun eğmeyeceğiz, söz hakkını biz alırız" deyip haykıran kamu emekçilerine iktidarın verdiği cevap gözaltı ve işkenceden başka bir şey değildir. Düşmana bunu yaptıran, başkentte ve üstelik Meclis'te, yani

burunlarının dibinde, geçmişin “kapıkulları”nın hesap soran, “vermezseniz alırız” diyen kararlı tavrıdır. Memurlar çok geçmeyecek işçilerle, gençlerle, tüm emekçi halkla el ele “Genel Grev” diyecektir. Baskılara rağmen... İş-kencelere rağmen... Sendikalarının kapatılmasına rağmen, düşmanın korkusunu büyütme devam edeceklerdir.

SÖZ EYLEMİNİ BİTİRDİ, ŞİMDİ ZONGULDAK'TA GREV ATEŞLERİ YANIYOR

En son 1990 yılı başlarında, Kumkapı ve Yeniçeltelk'te sömürü ve zulüm düzenine kurban edilen madenciler, genel olarak suskun kaldıkları yılları yavaş yavaş bir kenara bırakmaya ve ayağa kalkmaya başladılar. Evet, yıllar boyu kazma sallamış, ne emeklerinin karşılığını alabilmişler ne de ekonomik-demokratik, sosyal haklarını elde edebilmişlerdi. Kara elmas tabut olmuştur madenciye. Namuslu, onurlu insan yüreği, emekçi yüreği, beyni dayanmaz daha fazla... “Artık yeter” denilir. “İnsanca, adaletli, onurlu bir yaşam istiyoruz”.

1990 yılı sonlarında, maden işçileri, talep ettikleri avansın verilmemesi üzerine direnişe geçtiler. Sendikaya rağmen, önlerine örülen sarı sendikacılığın statü ve dayatmalarına rağmen direnişe geçti madenciler ve önce 2 gün boyunca ocağa inmediler. Maden işçilerinin bu eylemi, aynı zamanda “geliyorum” diyen direnişin habercisidir.

Bıçak kemiğe dayanmıştır artık. Sarı sendikacılığın ördüğü barikatlara, düşman baskılarına rağmen madencilerin tavrı adeta bir meydan okumadır. Kolay değil, dayanılır değildir... 1980 cuntasından 1990'lı yıllara, madenlerde 420 madenci katledilmiş, tam 77 bin 421 maden işçisi ise yaralanmıştır. 1990'a gelinceye kadar, cunta dönemi geçmiş sözde sivil demokratik bir düzen getirilmiştir ama maden işçisinin grev hakkı yoktur. Bu anlamıyla, adım adım büyütülüp ülkeyi saran bir ateşe dönüşen ve 3 Ocak Genel Grevi'ni yaratan Zonguldak Direnişi, bir anlık patlama değildir. Yıllara yayılan ve adım adım örülen bir direniştir yaşanan.

Daha '89-'90 yıllarında, maden işçisi süreç içerisinde kazandığı kendine güveniyle, suskun geçen, sömürü ve zulmün düzeninin kurbanı haline getirilen yılların hesabını sormaya başlamıştır. Bu dönemde, Yeniçeltelk katliamını protesto etmek için iki saat iş bırakır onbinlerce madenci. Yıllar sonra 24 Şubat'ta Zonguldak'ta düzenlenen “İnsana Saygı” mitingi 12 Eylül sonrasının hemen hemen en kitlesel işçi mitingi olur. Aynı biçimde, her yıl 1 Mayıs'ı binlerle kutlar madenciler.

25 yıl önce Kozlu direnişinde öldürülen iki maden işçisinin 1990'da yapılan anmayla anılması da Zonguldak işçisindeki gelişmenin önemli bir göstergesi olur. Ve ilk kez bu dönemde Karadon'da, Kozlu'da, Üzülmüş'de,

Amasra, Armutçuk ve merkez işyerlerinde “işçi komisyonları” kurulur.

Belki, Devrimci İşçi Hareketi ya da diğer alan faaliyetleriyle Zonguldak’ta tam olarak oturmuş bir örgütlülüğe sahip değildir Devrimci Sol ama yine zaman kaybedilmeyecek, hem yerel güçler hem de diğer alanlar için Zonguldak seferberliği başlayacaktır. Zonguldak’ta henüz kıvılcımlar halinde yanmakta olan direniş ateşi yayılacak ve tüm ülkeyi saracaktır. Daha büyük direnişlere gebedir kara elmas diyarı. 1990 Kasım sonlarında, madenciler grev kararı aldığı anda, işveren durumundaki TTK ve MTA greve karşı lo-kavt kararı aldı. Yılacak, aldığı grev kararından Zonguldak işçisi vazgeçecek diye düşündüler. Ama aksine, onlar daha bir bilendiler. Ve yalnızca madenciler için değil, tüm işçi sınıfı için mücadelelerinde yeni, tarihsel öneme sahip bir sayfa açtılar.

Bu İş Yerinde Değil, Zonguldak’ta Grev Var!

Evet, grev sadece maden ocağında değil, tüm Zonguldak’tadır. Grev sadece ocak ağızlarındaki iki grev sözcüsüyle de sınırlı değildir. Yalnızca iş bırakma da değildir Zonguldak’ta yaşanan... Greve çıkılmasının hemen ardından onbinler adeta zapt etmiştir Zonguldak’ı. Kara elmas diyarında yasa ve yasak ortadan kalkmış, meşru bir zemin yaratılarak her gün eylem yapılmaktadır. Her cadde yürüyüşlerle, her alan mitinglerle sarsılmaktadır. Zonguldak’ın ateşi yarattığı etkiyle kısa zamanda hemen her yeri, hemen her kesimi harekete geçirir.

“Yürüyüşleri engelle... durdur şunları!..” diye feryat eden İçişleri Bakan’ına, Zonguldak Valisi’nin cevabı kısa ve net olur; “Yapamam”. Direnişin, meşruiyetin, haklılığın, onbinleri seferber edip iktidarın kulaklarını sağır edercesine haykıran maden işçilerinin kavgacı ruh halinin yarattığı korku ve paniktir düşmana bunları söyleten. Zavallıdırlar ama sömürü ve zulüm düzeninde yalan, dolan, tehdit silahları da vardır. İşçileri tehdit etmek, geriletmek için bu sefer madenlerin kapatılacağı, satılacağı söylentisi çıkartılır. Onbinlerin güçlü haykırışı patlamıştır bile... “İşte Zonguldak İşte Maden İşçisi, Gücün Yetiyorsa Gel Kapat!”

İşte bugünlerde Devrimci Sol, sürece bakışını ortaya koyar. İşçi sınıfını nelerin beklediğini, DİH’in görevlerinin ne olması gerektiğini açıklıkla belirtir... Devrimci İşçi Hareketi, Türk-İş’in aylardır çekmecelerde gizlediği genel grev kararını hayata geçirmek için elverişli bir moment yakalamıştır. İşçi Hareketi genel greve gebedir. İşçi sınıfı emperyalist savaşa, savaş zamlarına, savaş gerginliğini fırsat bilip işçi sınıfına özel saldırı hazırlıkları içinde olanlara genel grevle cevap vermelidir. Eşikteki grevler, direnişler dalgasına öncülük etmek için koşulları zorlamalıdır. Devrimci hareket bu sürecin birebir içindedir ve hazırlıklıdır.

İşçi sınıfı mücadelesi açısından tarihsel öneme sahip olan bu kesitte,

Devrimci Sol Önderliği'nin, M-L bir devrimci harekete özgü nitelikleriyle, süreci tahlilde isabeti, işçi sınıfının tepkilerini iyi analiz edişi, önerilen politikaların hayat tarafından net olarak doğrulanması sonucunu doğurmuştur.

Sadece söyleyen değil, söylediğini yapan, eylemiyle doğrulayandır Devrimci Sol. Tarihsel önemdeki bu kesitte, bulunduğu her alanda, birim ve bölgede, gücünün olduğu her yerde birçok eylemlilik örgütler Devrimci Sol. Gelişmeler sadece Zonguldak'la sınırlı kalmamalı, her yere yayılmalı, oligarşiye direnen, ayağa kalkan halkın gücü gösterilmeli, bir anlamda ders verilmelidir.

Devrimci Sol Güçler ve DİH yerel güçlerinin yanı sıra çeşitli alanlardan örgütlü güçleriyle, zaman geçirmeksizin uzandılar Zonguldak'a. DEV-GENÇ'liler, Bem-Sen'liler TAYAD'lılar, DEMKAD'lılar, Devrimci Mücadelede Sanatçılar, kara elmas diyarındadır. Direnişin tüm halkı kucaklamasında, gösterilerin organizasyonunda, genel grev şiarının yükseltilmesi ve tüm ülkeye yayılmasında kararlılıkla çalıştılar. Her yerdediler; sokak sokak, ev ev Zonguldak'la bütünleştiler.

Grev sırasında işçi sınıfının tüm haklı taleplerine sahip çıktılar, bu arada taban çalışmasını da kesintisiz sürdürdüler. Kozlu'da, Karadon'da, Üzülmüş'de, Amasra'da, Armukçuk'ta... her yerde çok çeşitli eylemlilikler örgütlediler, yapılan eylemliliklerin içinde yer alıp devrimci şiarları yükselttiler. Bildiri dağıttılar, evlerde, kahvelerde konuşmalar yaptılar, sohbet toplantıları düzenlediler, yazılama, toplanan yardımları işçilere ulaştırma, işçilerle iç içe, omuz omuza yürüme, müzik dinletileri düzenleme, tiyatro..., vb. gibi çok çeşitli etkinlikleri organize ettiler, içinde yer aldılar. Bu yoğun çaba meyvesini verecek, Zonguldak ve çevresinde DİH'in temelleri atılacaktır. Yerel güçlerin zayıflığı nedeniyle, direnişin başlangıcında dışarıdan bir güç durumunda olan Devrimci Sol, daha sonraki gelişen süreçte içerden bir güç durumuna gelmiştir artık.

Devrimci Sol Güçler'in ve DİH'in eylemleri yalnızca Zonguldak'la da sınırlı değildir. Zonguldak dışında, bulunan, ulaşılan her alanda grevin propagandası yapılırken, halk maden işçileriyle dayanışmaya çağrıldı. Ülke çapında 600 bin bildiri dağıtıldı ve Grev Dayanışma Komiteleri kurulup, yaygınlaştırılmaya çalışıldı. Devrimci Sol, grev boyunca, grev inisiyatifinin grev komitelerinin elinde olmasını savundu. Grevin örgütlü halk gücüne dayanması ve asıl olarak politik içeriğinin ön plana çıkarılması yönünde çalışmalar ve propaganda yapılırsa da, sendikal önderliğin tayin edici rolü aşılamadı.

Emperyalist savaşın kapıda olduğu, oligarşinin sırtını emperyalizme ve tekellere yaslayarak halka karşı savaş açtığı bir dönemde Devrimci Sol Zonguldak direnişini ve onunla bağlantılı her gelişmeyi, her eylemi, emperyalist savaş ekseninde ele aldı. İstanbul'un dışında İzmir'de, Kocaeli'de, Mer-

sin’de, Ankara’da..., destek eylemleri yoğunlaştırıldı. Genel Grev şiarı her eylemde “Emperyalist Savaşa Hayır” sloganıyla iç içe haykırıldı.

9 Aralık 1990’da Kocaeli’de düzenlenen mitinge, Devrimci Sol Güçler etkin katılım sağladılar. Hem işçilerin mücadelesini destekleyen hem de emperyalist savaşa hayır diyen şiarları yaygınlaştırdılar.

14 Aralık 1990’da Mersin’den Türkiye işçi sınıfına selam eden ve eylemiyle destekleyen liman işçileridir. Liman işçileri devrimcilerin önderliğinde bir günlük iş bırakarak Zonguldak’la dayanışma içerisinde oldular. Ülkenin pek çok yerinde Zonguldak’la maden işçileriyle dayanışmak, direnişi sahiplendirmek, haksız savaşa karşı tepkileri yoğunlaştırmak amacıyla iş bırakma-yavaşlatma, gösteri vb. gibi dayanışma eylemleri örgütler Devrimci Sol.

Tarih 21 Aralık 1990’dır ve Diyarbakır’da bir gösteri düzenlenir. 400 kişinin katıldığı bu yasadışı gösteride kitle “Lice Zonguldak El Ele, Yaşasın Devrimci Mücadele” sloganıyla yürür.

Aynı günlerde, kamu emekçileri, hem sendikalarına yönelik baskıları protesto etmek hem de maden işçileriyle dayanışma amacıyla, İstanbul Belediyesi’ne ait işyerlerinde iki saatlik iş bırakma eylemi yaptılar.

Maden işçilerinin grevi tüm ülkeye yayılırken, devrimci hareket “Tüm Türkiye Zonguldak’tır” şiarı ile yükselen ve tüm kesimleri kapsamaya başlayan genel direniş havasını devrimci politikalar doğrultusunda yönlendirmeye çalıştı. Maden işçilerinin grevinin, o süreç açısından belki de altı çizilmesi gereken en önemli kazanımları, geniş kitlelere nasıl mücadele etmek gerektiğini öğretmesi ve yarattığı meşruiyet zemini ile tüm kesimlerde eyleme geçme arzusunu güçlendirmesidir. Önemli olan sürecin analizini yapıp, bu gelişmelerin görülmesi ve devrimci politikalar belirleyip, eylemliliği daha üst bir boyuta ve niteliğe kavuşturmak. Devrimci Sol bunu başarmıştır. 1990 Kasım’ında “Genel Grevi Örgütleyelim” çağrısı yapan DİH’i bu doğrultuda bir faaliyete yönlendiren Devrimci Sol’un bu çağrısı işçi sınıfı saflarında adım adım benimsendi. Geline aşamada Genel Grev salt bir propaganda sloganı değildir artık. 3 Ocak’ta somutlandığı gibi, Genel Grev şimdi bir eylem sloganıdır. Kaçış noktası kalmamıştır ve Türk-İş için yapılacak tek şey vardır; Genel Grev kararı almak. Ve karar verilir, Genel Grev 3 Ocak’ta yapılacaktır.

Devrimci Sol Güçler, işçisi, memuru, gençliği, esnafı, köylüsü, öğretmeni, öğretim üyesi, kadını ile tüm bir halka “3 Ocak’ta hayatı durduralım” çağrısı yaptı. Genel grevi desteklemek ve yaygınlaştırmak için, Devrimci Sol tüm gücünü ülke genelinde seferber etti. En küçük birime kadar, tüm alan ve bölgelerde Devrimci Sol Güçler “3 OCAK’TA ÖZAL İKTİDARINDAN HESAP SORALIM” şiarını yükselterek, yoğun bir çalışma yürüttüler. Yayınladıkları ve yaygın olarak dağıttıkları bildiride Devrimci Sol Güçler işçilere,

memurlara, esnaflara, öğrencilere... tüm halka seslendiler ve şöyle dediler;
“... 3 OCAK GÜNÜ İŞÇİLERLE BİRLEŞELİM. GENEL GREVİ DESTEK-
LEYELİM.

Memurlar 3 Ocak sizin de direniş gününüz olsun.

Esnaflar 3 Ocak'ta siz de kapayın kepenkleri.

Öğrenciler 3 Ocak'ta boykot pankartlarınız dalgalansın okullarda.

Öğretmenler, öğretim üyeleri emeğin 3 Ocak'taki kavgasını anlatın öğrencilerinize. Özgür yaşamak için nasıl mücadele etmek gerektiğini öğretin.

Kadınlar 3 Ocak'ta boş tencere ve filelerinizle doldurun sokakları.

Köylüler işçi kardeşlerinizin yanında olduğunuzu gösterin iktidara. Baskı, zulmü, yoksulluğu ve özgürlük talebini haykırın.

Tüm Anne ve Babalar 3 Ocak'ta okula göndermeyin çocuklarınızı. Direnişe onları da katın.

Askerler ve Polisler iktidara alet olmayın. Haklar için direnen insanlara zor kullanmayın.

(...)

3 OCAK'TA HAYATI DURDURALIM

(...)

3 OCAK'TA İKTİDARA HALKIN GÜCÜNÜ GÖSTERELİM.” (186)

Devrimci Sol Güçler sadece genel grevi destekleme ve yaygınlaştırma çağırısı yapmamış, tüm halkın birleşik genel direnişini yaratma gayreti içinde olmuştur. Sömürü ve zulüm düzeninde yaşanan baskı, zulüm, yoksulluk ortak olduğu gibi, talepler de ortaktır. “Haykırılım” der Devrimci Sol Güçler;

“ İSTİYORUZ :

12 EYLÜL'ÜN GASP ETTİĞİ TÜM HAK VE ÖZGÜRLÜKLER GERİ VERİLMELİDİR.

BAŞTA ÖRGÜTLENME, GREV VE DİRENİŞ YASAKLARI OLMAK ÜZERE TÜM YASAKLAR KALDIRILMALIDIR.

SAVAŞ ZAMLARI DURDURULMALI, YAPILANLAR GERİ ALINMALIDIR.

ÇALIŞANLARA İNSANCA BİR YAŞAM SÜRECEK ÜCRET ÖDENMELİDİR.

KÜRT HALKINA YÖNELİK BASKI, TERÖR, ASİMİLASYON, SÜRGÜN VE KATLIAMLARA SON VERİLMELİDİR.

EMPERYALİSTLER VE PETROL ŞEYHLERİ İÇİN ÜLKEMİZİ SAVAŞA SÜRÜKLEYEN POLİTİKALARA DERHAL SON VERİLMELİ, BAKANLAR KURULU'NUN SAVAŞ KONUSUNDAKİ TÜM KARARLARI DERHAL İPTAL EDİLMELİDİR...”

Tüm alanlarda yoğun bir faaliyet içerisinde olan Devrimci Sol Güçler, bazı alanlarda, alan özgürlüğünü de dikkate alarak özel çağrılar yayınladılar. Esnaflara yönelik yapılan böylesi çalışmalara aynı günlerde Devrimci Kadın Hareketi'nin emekçi kadınlara yaptığı çağrılar eklendi.

Bu dönem genel grevi destekleme ve yaygınlaştırma faaliyeti içerisinde, tüm ülkede 1 milyon bildiri ve el ilanı dağıtıldı. Hemen her kesimi içine alan sayısız eylemlilik örgütlendi. Kendi programı doğrultusunda çalışma yürüten Devrimci Sol, aynı zamanda sendikaların düzenlediği mitinglere katıldı ve devrimci şiarları haykırıp, çağrılar yaptı. Bütün bu çalışmalar sonucu genel bir direnişe dönüşen 3 Ocak'ta Devrimci Sol'un tayin edici bir rolü oldu. Devrimci Sol, işçi direnişini emperyalist savaşa karşı muhalefetle birleştirdi ve genel grev çağrısı dalga dalga tüm ülkeye yayılarak 3 Ocak günü tüm halkın içinde yer aldığı bir genel direniş yaratıldı.

DEVLET TERÖRÜ SINIR TANIMİYOR, "FAŞİST TERÖR CEVAPSIZ KALMAYACAKTIR"

3 Ocak Genel Grevi'nin hazırlıkları devam ederken, 3 Ocağı yasadışı ilan eden iktidar da saldırılarını yoğunlaştırır. Demokratik kurumlar üzerinde baskı artarken, ülke çapında da dizginsiz bir gözaltı terörü yaşanır.

Sürecin başından itibaren ABD emperyalizminin yedeğinde Körfez Savaşı'na girmeye hazırlanan Özal iktidarı, mücadeleyle, bedeller ödenerek kazanılmış hak ve özgürlükleri rafa kaldırmanın, halk muhalefetini bastırmanın gizli-açık hesaplarını yapmaktadır.

Düşmanın telaffuz ettiği önlemler arasında, ülke çapında olağanüstü hal ilan etmek vardır. Saldırıları öylesine fütursuz ve kesintisizdir ki, tüm halka savaş açılmıştır. Haklı talepler görmezden gelinirken, düşman işçi sınıfının 3 Ocak direnişini yasadışı ilan eder önce. Yıllardır kana boğulan Türkiye Kürdistan'ı topraklarında, Kürt halkına yönelik yeni katliam hazırlıkları yapılır. Kürt halkı yerinden yurdundan sürgün edilir. Neredeyse aralık vermeksizin dernekler, evler gece gündüz demeden basılır, talan edilir. Düşmanın, her türden yasal ve meşru faaliyete tahammülü yoktur ve izin verilmez, fiilen engellenir. Özetle iktidar "muhalif tek bir ses olmayacak" demektedir. Devlet terörü sınır tanımamakta, gittikçe de boyutlanmaktadır.

Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler, Özal iktidarının 3 Ocağı yasadışı ilan ederek gündeme soktuğu baskı, terör politikasını, pervasız saldırı ve uygulamalarını protesto etmek ve hesap sormak için, Bağlarbaşı Çevik Kuvvet Merkezi'yle, DMO'daki polis araçlarını bombalayarak tahrip etti. 150 kg bombanın kullanıldığı DMO'daki eylemde, 50'ye yakın polis otosu tamamen imha oldu ya da kullanılamaz hale geldi. Bu eylemde, bombanın

erken patlaması sonucu Ferit Eliuygun ve Hamdi Aygöl atılımın ilk SDB şehitleri olarak ölümsüzleştiler. Tarih 27 Aralık 1990'dır...

“DMO'daki polis araçlarının imhasına yönelik bombalama eylemi hareketimiz tarafından onaylanmıştı. Kararı komutanımız Ferit büyük bir coşkuyla açıklamıştı bizlere. Hepimiz çok sevinmiştik. Uzun süredir DMO'nun önünden her geçişimizde düşündüğümüz polis araçlarının imhasını nihayet gerçekleştirecektik. Ve yoldaşlarımızı emekçi halkımızı işkenceye taşıyan bu araçları yok ederek oligarşiden bir kez daha hesap soracaktık.

Eylemden bir gece önce DMO'nun son kontrolünü yaparak herhangi bir sorun olmadığını gördük.

27 Aralık 1990 saat 19.30'da eylem için evden ayrıldık. Tüm hazırlıklarımız tamamıydı. Birlikteki diğer yoldaşlarımızla belirttiğimiz yerde buluşarak başka bir noktadan eylem için kullanacağımız yaklaşık 150 kg ağırlığındaki patlayıcılarımızı kamyonete yükleyerek DMO'ya doğru ilerlemeye başladık. Patlayıcıların zamanlama araçları değişikti ve ilk kez bu eylemde kullanacaktık. Komutanımız Ferit bize bu bombaların nasıl kullanacağını gösterdi. Ancak Ferit yoldaş son hatasını yapmıştı ve hiçbirimiz farkında değildik. Zamanlama aracını gösterirken kapattığını düşünerek kontrol etmeden yerine koymuştu. Oysa kontrol etseydik zamanlamanın çalışır durumda olduğunu fark edecektik.

Az sonra DMO'nun kapısına geldik. Önce kapıdaki ve içerideki bekçiler enterne edilerek etkisiz hale getirildiler. Hepsi önce çok korkmuşlardı. Onlara devrimci olduğumuzu ve amacımızın onlara zarar vermek olmadığını, polis araçlarını imha edeceğimizi ve sorun çıkarmamalarını söyledik. İki yoldaşımız bekçilerin yanında kaldı. Bizler bahçeye çıktık. Yaklaşık 150 polis aracı, bir o kadar askeri araç ve ambulans vardı. Patlayıcıları sadece polis araçlarına yerleştirecektik.

Ferit'in tüm yaşamı bizler için öğreticiydi. O bizleri kısa sürede pratik içinde yetiştirmek istiyordu. Katıldığı her eylemi bir okul gibi kullanmasını da bilirdi. İşte DMO'da da bir yandan bizlere patlayıcıların nasıl kullanılacağını anlatırken, bir yandan da eylemi sonuçlandırmaya çalışıyorduk. 3 adet patlayıcıyı polis araçlarının bulunduğu bölüme yerleştirip saatlerine monte etmiştik. Bir tane kalmıştı. Onu da yerleştirdikten sonra çekilecektik. Son saati de hazırladık. Ferit ve Hamdi yoldaşlar saati patlayıcıya monte etmeye doğru ilerlediler. Bu arada yoldaşlarımızın arkasından bakıyordum. Geceydi, soğuk ve ayazdı ama yüreklerimiz kıpır kıpır ve sıcaktı. Az sonra özgürlük bahçesine bir fidan daha dikmenin, baskılara karşı koymanın coşku-suyla yok edecektik, halkımızı, yoldaşlarımızı işkenceye taşıyan onlarca aracı. Bunları düşünürken ansızın bir patlama sesi duyuldu. Zamanından önce

patladı bombalar. Gökyüzü kızıla boyanmıştı. 50'ye yakın polis aracı havaya uçarken iki can, iki ateş topu gecenin karanlığını aydınlatıyordu şimdi. Atılım dönemimizin iki yiğit savaşçısını, en önde yürütenlerimizden Ferit ve yüreği inanç dolu gencecik savaşçımız Hamdi yoldaşı şehit vermiştik.

Ferit yoldaş sık sık söylediği "Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin, hoş geldi sefa geldi" sözünü yoldaşı Hamdi ile birlikte coşku ile gülerek kucakladığı ölümü ile de bir kez daha gösterdi. Yaşatmak için kavgayı, ölümü severek kucaklamayı..."

Eylemden sonra Devrimci Sol MK imzasıyla yapılan açıklamada şunlar söyleniyordu:

"Biz yaptıklarımızla ortadayız ve halkımızla iç içe yaşıyoruz.

Basını da kullanarak yaratmaya çalıştığınız 'anarşi-terör' senaryoları ile karanlıkların içine hapsedilip, korku-tedirginlik havasında, giz perdesinde boğmaya çalıştığınız silahlı mücadele ve onu yürüten organlar olarak SDB'ler yaptıkları ile ortadalar. En meşru, en çıplak haliyle savunuyorlar yaptıklarını ve sahipleniyorlar kamuoyunda. Ya siz sahip çıkabiliyor musunuz cesetlerinize, onların geçmişlerine?

Korkunuz bundandır zaten! Kaçınılmaz sonunuzu geciktirmeye, size yönelen halkın öfkesinin namlusundan, onun adaletinden kaçmaya çalışıyorsunuz!

Tüm çabanız boşuna!

İşte ilan ediyoruz; Sizden iki yoldaşımızın katlinin de hesabını mutlaka soracağız... Öfkemizin sonuçları yoldaşlarımızı bizden koparan patlamalardan da şiddetli olacak... SDB'lerin her ekip üyesinin değerinin ne olduğunu ödeyeceğiniz bedelle göstereceğiz size...

Yoldaşlar, size ant olsun!

Haklıyız kazanacağız. Çünkü halkın iktidarı, halkın yönetimi için savaşıyoruz. Halkımızın örgütlü gücüyle birleşmiş devrimci şiddetimiz yenilmedi-yenilmeyecek." (187)

Ferit ve Hamdi yoldaşlar tüm emekçi halkımıza uygulanan baskı ve teröre karşı onların öfkesini, sesini taşıdı DMO'daki patlamalara. Mücadelemizde, yaşamak ve yaşatmak için ölümsüzleşenlerimiz oldular.

Onlar tüm devrimci yaşamları boyunca kendini her şeyiyle devrime, hareketine, yoldaşlarına sunmayı da öğretmişlerdi bizlere.

Devrimci Sol, DMO baskını üstlendiği bildirisinde şöyle der:

"İKTİDARI UYARIYORUZ!

Faşist terörünüz cevapsız kalmayacaktır.

Bütün çabalarınız boşunadır.

Ülkeyi yasaklar, baskılar ve terörle yönetebileceğinizi sanıyorsanız yanıyorsunuz. Baskı ve terörünüz sizi vuran silah olacaktır. Savaşı bahane

ederek toplumsal muhalefeti ezme, yok etme hesaplarınız boşa çıkacaktır. Halka karşı işlenen suçların hesabı mutlaka sorulacaktır.

Örgütümüz, Özal iktidarının Türk ve Kürk halklarına ve onların devrimci-demokratik güçlerine yönelik olarak giderek artan baskı ve terörünü protesto amacıyla, Bağlarbaşı Çevik Kuvvet Merkezi ile DMO'daki polis araçlarını bombalayarak tahrip etmiştir.

KAHROLSUN FAŞİST ÖZAL İKTİDARI!

YAŞASIN TÜRK VE KÜRT HALKLARININ ÖZGÜRLÜK VE SOSYALİZM MÜCADELESİ!

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!" (188)

Evet, her şeye rağmen 3 Ocak'ın, savaş hazırlıkları yapan Özal iktidarına karşı emekçilerin, devrimcilerin önderliğinde bir meydan okuma oluşunu düşman engelleyememiştir. Başta İstanbul ve büyük şehirler olmak üzere, birçok şehirde etkin katılımlar sağlanmış, 3 Ocak'ta halkın birleşik gücü ve yapabilecekleri dostta da düşmana da gösterilmiştir. Daha sürecin başında "olmaz, başarılmaz" diyen oportünist-revizyonist bloğa, onların pasif ve seyrederek durumlarına rağmen Devrimci Sol, aktif bir çalışma yürütmüş, 3 Ocak'ta emekçileri alanlara taşımada, eylemin politikleştirilmesinde etkili olmuştur.

3 Ocak'ta 2 milyonu aşkın işçi, değişik biçimlerde eylemin içinde yer alırken, memurlar iş bıraktılar, öğrenciler okullarında boykot örgütlediler, gecekonducular gösteriler yapıp özgürlük ateşleri yaktılar, esnafın kepenk kapatırken, işportacılar, şoförler, kadınlar, avukatlar, halkın hemen her kesimi, çok çeşitli biçimlerde hayatı durdururken direnişler gerçekleştirdiler.

3 Ocak, halkın birleşik gücünün, faşizme boyun eğdirebileceğinin kanıtlanması olmuştur. Sadece o günle sınırlı değildir 3 Ocak'ın anlamı. Çünkü o güne, dünün küçük birikimleriyle, işçinin, memurun, öğrencinin, küçük üreticinin, gecekondu insanının hak arayışları biçiminde yıllardır süren, kimilerinin dudak büküp küçümsediği irili ufaklı mevzi direnişleriyle, devrimci mücadelenin, radikal kitle eylemlerinin, doğrudan ve dolaylı bir şekilde emekçi halk üzerinde yarattığı etkileneşinin, üst üste yığılarak sağladığı birikimlerle ulaşılmıştır. Ve nihayet, Zonguldak direnişi bir manivela işlevi görmüş, yol gösterici olmuş, 3 Ocak günü faşizme diz çöktürülmüştür.

3 OCAK MEŞALESİNİ YAKAN MADEN İŞÇİSİ, BAŞKENTE YÜRÜYOR.. "ARTIK KAYBEDECEK BİR ŞEY YOK"

Genel direnişe dönüşen 3 Ocak nasıl tarihsel bir günse, 4 Ocak da Zonguldak maden işçilerinin radikal bir çıkışla 3 Ocak genel direnişini aştığı gün olmasıyla tarihsel önemdedir.

O gün, maden işçileri iktidarın tehditlerine, burjuva muhalefetin eylemi erken seçim manevralarına akıtma çabasına, Türk-İş'in karşı tavrına ve sendikanın kararsızlığına rağmen, eylemlerini Zonguldak'tan çıkarıp Çankaya'yı hedefleyerek, iktidara yönelttikleri gündür.

4 Ocak'ta maden işçileri, eşleri, çocuklarıyla, destek güçleriyle 90 bin kişi, Türkiye işçi sınıfının en büyük işçi yürüyüşünü başlatmak üzere Zonguldak Madenci Anıtı'nın önünde toplandılar. Saat 7.30'dur ve hedef Ankara'dır. Yürüyüşçülerin izleyeceği güzergah, Üzülmüş yolundan Devrek, Mengen ve E-5 kara yoludur.

Yürüyüş "açlığın ordusu"dur. Dağı taşı inleterek, türküler söyleyip hayaller çekerek, öfkeleriyle sarıp sarmaladıkları kortejleri 6 kilometredir. Ne tür barikatlarla karşılaşacaklarını az-çok bilerek ilerler kortej.

Henüz Zonguldak sınırları aşılmamışken, işçilerin ayak sesleri Ankara'ya ulaştı. Oligarşi tam bir telaş içindedir ve Ankara'da bir anda olağanüstü bir gün yaşanmaya başlanır. İlan eder düşman, "Eylem yasadışı..." Çaresizdirler, çünkü yasal sınırları aşılmış çok olmuş, maden işçileri, eşleri, çocukları ve destek güçleri, yarattıkları meşru zeminde, daha şimdiden iktidarı titreten yürüyüşlerini yapmaktadırlar. Yaptıkları, yalana dayalı beyanları yetmez iktidara, bu kez de tehditler savurur. Boştur... O günlerde, pek çok işyerinde grevde olan işçilerin, genel olarak Türkiye halkının nabzı yürüyüştedir. Yüreklere maden işçileriyle atmaktadır... Ve kortej, ilerledikçe büyümeye devam eder... Devrek'e ulaşırlar.

"Misafirlerimizi ağırlayalım"... Bu anons, 90 bin kişilik orduya kucağını açan, bağrına basan Devrek'te hoparlörlerden gelen anonsur. Etkileyici anlardır ve emekçilerin "açlığın ordusu" haykırır, "Madenci Devrek'i unutmayacak!..."

Alabildiğine acizdir düşman... Halkın ilgisini azaltmak, maden işçilerini tecrit etmek için telefon bağlantılarını keser. Devrek'te devreye sokulan polisler tek tek otobüs ve minibüsçülerle görüşür ve tehdit eder, "Maden işçilerini yarın Mengen'e götürmeyeceksiniz..." Umursamaz halk. Yeni katılımlarla çoğalan kortej, durmaz ve alkışlarla devam eder yoluna... Düşman telaş içinde saldırı hazırlıklarına başlamıştır çoktan.

Türk-İş, eylemin başlangıcında eylemin yanında görünürken, burjuva muhalefetin derdi de eylemi seçim kozu olarak kullanmanın yollarını bulmaktır. Ama sarı sendikacılığın ördüğü barikatlar eylemin içeriğini boşaltma gayretleri ile düşmanın tehditleri aşılmış, eylem siyasallaştıkça, hepsinin gerçek yüzü açığa çıkacak, sarı sendikacılar burjuva muhalefet ve iktidar, eylemi bitirmek için kutsal ittifakı kuracaktır.

Düşman dağı, taşı tutmuş, Dorukhan Tüneli'nin ağzını tırlarla kapatmış, çelik kalkanlı binlerce polis ve askeri yığmıştır. İlk barikatla böylece Dorukhan Tüneli'nde karşılaşır işçiler. Cevapları hazırdır, öfkeyle, kararlılıkla hay-

kırırlar... “İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız”.

Düşman güçlerinin komutanı durumundaki albayla işçiler arasında şu kısa diyalog geçer:

- Kurşun sıkacak mısınız?
- Emir verilirse evet.
- Halkın askeri değil misiniz?
- Hayır, devletin askeriyiz...

Tek bir tereddüte yer yoktur. Ve yüklenir maden işçileri, yüklenir yüz bini aşan kortej. En ön saflarda kadınlar vardır. Öfkeyle, kararlılıkla yüklenir kadınlar. Yarılr barikat ve işçiler yürüyüşe devam ederler. Yüz bini aşan emekçi kitlesi Mengen’e ulaşır.

Yürüyüşçüleri Dorukhan Tüneli’nde durduramayan, işçilere engel olmayan düşman için, her adımı saat saat tüm ülkeye yayılan hareketi engellemenin yolları bulunmalıydı. Daha gerilerde askeri yığınaklarını arttırırken, bir yandan da görüşmek, uzlaşmak ve manevralarına açık kapı olacak adımlar atıyorlardı. Ve işçilerin gücü başbakanı Bolu’ya getirdi. İktidarın amaçladığı, yürüyüşü Mengen’de bitirmek, işçileri geri döndürmekti.

Mengen sokaklarını dolduran işçiler belki aç ve yorgundular ama dirençliyidiler. Dirençleri, kararlılıkları sadece Mengen’i değil tüm ülkeyi etkiliyordu. Öyle ki, bütün üreticileri, metal işçileri de meydan okuyordu iktidara... “Ankara’ya yürürüz” diyorlardı. Ülkemiz tarihinin en büyük dayanışma örnekleri yaratılıyor, ülkenin her tarafından yiyecek, battaniye vb. yollanıyordu işçilere. Sadece bu tür yardımlar da değildi etkileyici olan. Engelleri, barikatları aşan ve ülkenin hemen her yerinden gelen katılımcılarla, yüzbinlik ordu gittikçe de çoğalmaktadır.

Temsilciler girer devreye, “Başbakan, geri dönmezlerse görüşmem diyor” ... İşçiler karardır ve dillerine dolanan şu sloganla dile getirirler kararlılıklarını; “Ölmedik, Ölmeyiz, Geri Dönmeyiz” ... Askeri yığınaklar bir yandan sürdürülürken, bu kez Türk-İş direnişe açıktan cephe alıyor ve Şevket Yılmaz eylemi bir “leke” olarak değerlendiriyordu. Sendika yalpalaya dursun, işçiler karardır. Yeni bir manevra denenir bu kez ve sendika gücü bölmek için “Kadınları geri gönderelim” der. Kadınlar, kadınlarımız cevabı eşlerine bırakmadan seslenirler... “Eşlerimiz nerede biz oradayız”. Sendika işçilerin direnç ve kararlılığının önüne geçemez ve kortej Mengen’den taşan coşkuyla, bir kez daha yürüyüşe geçer.

Eskiçağ mevkiiine gelindiğinde, yüzbin emekçi düşmanın yeni bir barikatıyla karşılaştı. Karargah çadırlarını kuran askerler, tam bir ordu çıkarmıştır işçilerin karşısına. Sayıca, silah ve mühimmatıyla belki çokturlar ama oligarşi askerine, polisine de güvenmez ve askere, polise gazete okuma yasayı koyar.

Açtılar, yorgundular işçiler ama bir o kadar da dirençli ve kararlı... Eği-

limleri barikatın üzerine yürümektir. Ardi ardına sloganlarını haykırır onbinler... "Zam, zulüm, işkence, işte iktidar", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" .. Eylem sloganları gelişmeler doğrultusunda giderek politikleşmektedir. İşte bu noktada işçilerin gücü ve kararlılığı, iktidarın baskı ve tehditleri ile Türk-İş'in yalnız bırakması arasında sıkışıp kalan GMİS Başkanı Şemsi Denizer devlete boyun eğdi ve sendika geri dönme kararını aldı.

İşçilerde sendikaya duyulan güvenin yarattığı hayal kırıklığı, üzüntü ve öfke vardır. Geri döner kortej ama sloganlarında yüreklerinde, beyinlerinde taşıdıkları inancı haykırırlar, "Mücadele Sürecek, Barikatlar Aşılacak"...

Devrimci Sol, Zonguldak direnişinin başından itibaren hem yerel güçleriyle hem de Zonguldak'a seferber ettiği örgütlü gücüyle, işçilerle iç içe ve omuz omuza oldu. Taban çalışmalarına ağırlık verip, DİH'in örgütlenmesinin ciddi ilk adımlarını da attı belki ama o süreçte Türk-İş'in, burjuva muhafetinin ve sendikanın ördüğü barikatları aşmada, bunlar yeterli olamadı.

Eylem içerisinde grev komitelerinin yaptığı toplantılara katılan Devrimci Sol Güçler, DİH'in perspektifini, devrimci sendikacılığı anlattılar. Eylemin her adımında, her gelişme noktasında, önerileri ve somut öncülükleri ile bunları göstermeyi amaçladılar. Devrimci önderliğin önemini kavratmaya çalışırken, işçileri ve sendikayı yanlış dostlar seçmemeleri için uyarıcı oldular. İşçilerin asıl olarak kendi güçlerine güvenmelerini, grev komitelerinin inisiyatifinin öne çıkarılmasını, eylemin radikalliği ve cesareti önüne sınır konmamasını savundular. Geceli gündüzlü, soluksuz ve ara vermeden işçilerle beraber oldular. Devrimci Sol Güçler, ellerinden geldiği ölçüde bilinçlerini, güçlerini kattılar direnişe. Birikimlerini, kararlılık ve geleneklerini, enerjilerini direnişe verdiler. En kritik, gerilimin, coşkun doruklandığı anlarda, barikat önlerinde Devrimci Sol'un sloganları onbinlerin ağzından yükseldi. Binlerce işçi, Dorukhan barikatını "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganıyla aşarken, Eskiçağ'da düşmanın yüzüne "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz" diyerek öfkeyle haykırdılar.

Ekonomik temelde, devrimci politika ve önderlikten yoksun olarak başlayan yürüyüşün, sonuçta iktidarla uzlaşması kaçınılmazdı. Belki böyle sonuçlandı direniş ama tıpkı 15-16 Haziran gibi, işçi sınıfının mücadelesinde ciddi bir adım oldu.

Peki, tüm bu süreç boyunca solun içinde bulunduğu durum ve tavır neydi?.. Üzerinde durulmalıdır, çünkü tarihsel önemde bir süreç yaşanırken, oportünist-revizyonist solun, hem halkın giderek yoğunlaşan hak arama eylemlerine hem de eşikteki emperyalist savaş tehlikesine rağmen duyarsızlığı ve hareketsizliği devam etmiştir.

Onlar "komünist"tiler, "ML" idiler, "öncü", "önder"diler sözde ama, dergi bürolarından çıkıp da halkın savaşa karşı tepkilerini açığa çıkarma,

Özal iktidarının karşısına çıkarma zahmetine katlanmadıkları gibi, 3 Ocak'ta Zonguldak grevi ve yürüyüşlerinde de farklı bir tavır içerisinde olmadılar. Özcesi, uzak durmayı başardılar ve marjinalliklerini sürdürdüler. Her zaman olduğu gibi, eylemlerin ülkeyi sarıp sarmalamasının ardından, eylemlerin peşinden -o da zoraki- sürüklendiler.

3 Ocak'ta işçiler, memurlar, gençlik, gecekondu emekçi halk, esnaf- lar direnişin içinde yer alırken, sol, bu direnişleri seyretmenin ötesinde bil- diri dağıtmak ve halkı eyleme çağırmaktan öte hemen hiçbir şey yapmadı. Çok yerde eylemlere ayak bağı olacak şekilde hareket ettiler. İlginç olan, halkın, hem de pek çok kesimi içerisine alıp, statüleri parçaladığı bir dö- nemde oportünist-revizyonist sol statükolarına daha fazla sarılma yolunu tercih etmiştir.

DEVİRİMCİ SOL;

"ŞİDDETİNİZE DEVİRİMCİ ŞİDDETLE KARŞILIK VERECEĞİZ..."

Türkiye işçi sınıfının bir tarih yazdığı bu süreçte adım adım direnişler ya- şanıp, onbinler "yeter artık" diyerek, gücünü ortaya koyarken, Özal iktidarı da işçi ve emekçi düşmanı tutumunu sürdürmekte sınır tanımamıştır. Bul- duğu her fırsatta ortaya koyduğu gibi, emperyalizm ve tekellerin çıkarları için emekçilerin taleplerini hiçe sayan Özal iktidarı, 3 Ocak genel grevinde ve Zonguldak yürüyüşünde de halk düşmanı tavrını pervasızca sergilemek- ten çekinmemiştir.

3 Ocak genel grevi ve 4 Ocak Zonguldak yürüyüşüyle emekçiler, ikti- darın ve sermaye sınıfının suratına güçlü bir tokat vurmuş, sömürü ve zul- me daha fazla boyun eğmeyeceğini ve talepleri için mücadele edeceğini göstermiştir. Her açıdan kriz içindeki düşman, işçi sınıfının ve emekçi hal- kın hak arama eylemlerini, direnişlerini, panzerle, tankla, kurşunlarla dur- durmak ve ezmek istemektedir.

Emekçilerin haklı taleplerine rağmen iktidar, bunları yok sayan bir yak- laşım içerisinde olmuş, 3 Ocak genel grevinde ve maden işçilerinin yürü- yüşünde de şiddet yolunu seçmiştir.

Devrimci Sol, 3 Ocak genel grevi öncesinde iktidarın halka karşı saldı- rılarına, faşist terörüne tavırsız kalmadığı gibi, 4 Ocak Zonguldak yürüyü- şünde düşmanın emekçilere uyguladığı şiddeti de cevapsız bırakmayacak, "şiddetinize devrimci şiddetle karşılık vereceğiz" diyecektir.

Söz eylemini bitirmiştir...şimdi silahın eylemindedir sıra. Ve Devrimci Sol, 1991 yılına askeri organizasyonunu İstanbul dışına yaymış olarak girdi- ği güçlü mesajını, yapacağı silahlı eylemlerle verecektir. Şehir SDB'leri ar- tık sadece İstanbul'da değildir. Ankara, Adana, Bursa gibi büyük ve strate- jik olarak önemli şehirlere yayılan Silahlı Devrimci Birlikler düşmana ecel

terleri döktürmeye devam edecektir.

Ve aynı gün, İstanbul, Ankara ve Adana, Devrimci Sol'un düşman kurumlarına yönelik bombalama eylemleri ile sarsılır. İstanbul'da MESS, Eyüp, Sefaköy, Fatih Emniyet Amirliklerini bombalayan Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler, Adana'da Yüreğir ANAP ilçe binasını, Ankara'da ANAP il merkezini bombalayarak tahrip eder.

Eylem sonrası kamuoyuna yaptığı açıklamada, "İŞÇİ SINIFI ve EMEKÇİ HALKIMIZIN KURTULUŞ MÜCADELESİ TERÖRLE ENGELLENEMEZ" diyen Devrimci Sol, işçi ve halk direnişinin düşmanlarını sıralar bir bir ve nasıl tavır alacağını açıkça ilan eder:

"- Başta TURGUT ÖZAL olmak üzere, ANAP iktidarının önde gelenlerinden KORKUT ÖZAL, YUSUF BOZKURT ÖZAL, KEMAL YAMAK, MEHMET KEÇECİLER, HÜSNÜ DOĞAN;

- Başbakan ve Bakanlar Kurulu'nun tüm üyeleri;
 - ÖZAL'ın şakşakçısı, hık deycisi milletvekilleri;
 - TÜSİAD, TİSK, MESS, TOBB vb. İşbirlikçi, tekelci sermaye kuruluşları, işçileri işten atan, süren tekelci sermayedarlar;
 - ÖZEL HARP DAİRESİ yöneticileri;
 - ANAP iktidarının emniyet müdürleri;
 - Türkiye Kürdistan'ındaki askeri ve siyasi yetkililer;
 - DGM savcıları ve üyeleri;
 - Siyasi Şube müdür ve işkencecileri;
- İşçilere ve emekçilere uygulanan şiddetin karşılığı olarak, devrimci şiddetimize hedef olmaktan kurtulamayacaklardır.

FAŞİST TERÖR CEVAPSIZ KALMAYACAKTIR!

TEK YOL DEVRİM!

FERİT VE HAMDİ YOLDAŞLARIN MÜCADELESİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR!

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ !" (189)

İKİ DEVRİMCİ SOL TUTSAĞI DAHA ÖZGÜRLÜK HAKKINI KULLANIYOR

Tarih 3 Ocak 1991'dir ve düşmanda yine aynı telaş, aynı korku, aynı panik ve şaşkınlık vardır. Nasıl öyle olmasınlar ki, çok güvendikleri "buradan kesinlikle firar olmaz, kaçılmaz" dedikleri, kayalar üzerine inşa edilmiş Gaziantep Özel Tıp Hapishanesi'nin duvarları aşılmış, iki Devrimci Sol tutsağı özgürlüğe, sıcak savaşın içine koşmuştur.

1 Ocak 1991 akşamı sayım sırasında idare iki kişinin olmadığını fark eder önce. Tepkileri, gerçek ruh hallerini, Devrimci Sol'u, kadrolarını nasıl bir yere koyduklarını da ele verir cinstedir;

"Hayır... ", "inanamıyoruz, mutlaka buradalar", "çıkış olamazlar",

"Malta'ya, yatak altlarına, çatıya ve hatta buzdolabının içine dahi bakıyorlar... Bir insanın sığabileceği ne kadar yer varsa hepsine, her yere bakıyorlar. Ama, Ahmet Fazıl Ercüment Özdemir ve İbrahim Yalçın Arkan yok!... Yoklar!... diyor düşman. Aynı hapishanedeki Devrimci Sol tutsakları cevaplıyor düşmanı. "Açıklıyoruz; aradıklarınız burada yok, artık özgürler, artık demir parmaklıkların değil, halklarımızın arasındalar..." İnanamıyor düşman, inanmak da istemiyor.

Çok değil, bir kaç ay önce Devrimci Sol tutsaklarının sınırsız emeği ve özverisinin ürünü olan tünel, idare tarafından açığa çıkarıldığında, düşman ne kadar mutluydu oysa... Devrimci Sol tutsakları ise açıklama yapmış "... belki üzgünüz ama, 'bir gün mutlaka'nın inancını ve kararlılığını taşıyoruz yüreğimizde" demişlerdi. Evet, "BİR GÜN MUTLAKA" inancını hiç yitirmediler ve onca önleme rağmen, zindan duvarlarını paramparça ettiler.

Hazımsız ve hırçındır düşman. Firar günü aynı zamanda ziyaret gündür de... 500'ü aşkın ziyaretçiyi dışarıya çıkarmazlar. Ardı ardına sayım alırlarken ziyaretçiler haykırır sloganlarını, "Kahrolsun Faşizm". . . "Savcı gelsin, görüşçüler bırakılsın". Özgürlük eyleminin coşkusunu, haklılığını, meşruiyetini ifade eden konuşmalar yaparlar.

Gaziantep Özel Tip Hapishanesi Devrimci Sol tutsakları kamuoyuna yaptıkları açıklamada düşüncelerini, duygularını şöyle ifade eder;

"Faşizmin tüm duvarları, devrimci tutsakların özgürlük ateşi karşısında erimeye mahkumdur. Bu gerçek, hayatın içinde yeniden ve yeniden kanıtlamaktadır kendini. Devrimci örgütümüze olan güvenimiz, coşku, bilinç ve yaratıcılıkla özgürlüğe bilenen yüreğimiz, tutsaklık zincirlerini, kıran iki yoldaşımızla bir kez daha parçalamış olmanın onurunu yaşıyoruz bize.

(...)

SELAM OLSUN HALKLARIN KURTULUŞU İÇİN ÖZGÜRLÜĞE KOŞANLARA !"

Evet, Ahmet Fazıl Ercüment Özdemir ve İbrahim Yalçın Arkan, bir ziyaret günü, düşmanı şaşkına çeviren bir tarzda aşıtlar köhnemiş duvarları. Onlar, tutsaklıkları boyunca direnen, idam sehpalarında meydan okuyundılar. Şimdi ise halkların bağrındadırlar, sıcak savaşın içerisinde.

BİNLER HAYKIRIYOR: SAVAŞA HAYIR

Emperyalist savaşa start vermek için, son bir iki teferruatla uğraşılan günlerde, burjuva muhalefetin "halkçı" kanadı SHP, sözde iktidarın savaş politikalarının dışındaymışçasına tavırlar içerisinde. TBMM'de açık ya da gizli yapılan halk düşmanı politikalara kafa sallayan, "olur" diyen SHP,

emekçi kitlelerin savaşı, savaş politikalarına, uygulamalarına karşı tepkilerini sosyal demokrat bir potaya akıtabilmenin, seçim malzemesi haline getirmenin derdindedir.

Oportünist-revizyonist blokun “devekuşu” tavrını sürdürdüğü, “it dalaşı” na ilişkin politika ve pratiğin uzağında durdukları koşullarda, SHP, “Savaşa Hayır!” mitingi yapacağını ilan eder. 13 Aralık Pazar günü Pendik’te yapılacaktır miting.

Emperyalist savaşa karşı yoğun bir faaliyet yürüten Devrimci Sol, SHP’nin gerçek yüzünü açığa çıkarmak iktidarla öz olarak aynı kafa yapısına sahip olduğunu göstermek amacıyla, demokratik alandaki gücünü “Savaşa Hayır” mitingi’ne sevk etti.

Her taraf polis tarafından tutulmuş, otobüs ve minübüsler çevrilip, aramalar yapıldığı halde, Pendik’te, miting alanında toplanan kitle 60 bindir. Devrimci Sol Güçler de mitinge, Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri, TAYAD’lı Aileler, Sakatlar Emperyalist Savaşa Hayır Komitesi, Bem-Sen’li Memurlar, Devrimci Mücadelede Sanatçılar pankartları altında katıldılar. Hep bir ağızdan haykırdılar sloganlarını, “Emperyalist Savaşa Hayır”, “N. A.’ya söz hakkı”, “Yaşasın Devrimci Sol Güçlerin Mücadelesi”, “TAYAD Kapatılamaz”, “Haklıyız Kazanacağız”. . .

Devrimci Sol Güçler miting süresince, “Savaşa Hayır” dediği için işkence gören, tutuklanıp hapishaneye gönderilen, DGM’de mahkeme sırasında dövülen ve “Savaşa Hayır” diyenlerin adeta simgesi haline gelen Nermin Alkan için söz hakkı istediler. Daha önceden görüşüp, “N.A.”nın söz hakkı kabul ettirildiği halde, bizzat Erdal İnönü tarafından bu talep reddedildi. Sosyal Demokrat Erdal İnönü gerçek rengini ortaya koyan bir seslenişle şöyle diyordu: “Sen büyü, Partiye üye ol ondan sonra politika yap. Şimdiden bu şekilde davranırsan başına çok iş açarsın.”

17 yaşındaki Erdal Eren idam edilirken, Liseliler Siyasi Şubelerde işken-ce görürken, tutuklanırken suskundu İnönü ve temsil ettiği camia. Şimdi ise söz hakkı vermemektedirler N.A.’ya, çünkü yaşı küçüktür(!)... Tam bir teşhirdir yaşanan.

Miting, “Savaşa Hayır” sloganlarıyla coşkulu bir şekilde son buldu. Miting dağıldıktan sonra, daha önce alanda görünmeyen, ara sokaklara yerleştirilmiş çevik kuvvet otobüsleri, polis minübüsleri, panzerler, Pendiklilere adeta gövde gösterisi yapıyorlardı. Ama boşunadır. Önlem ve güç gösterilerine karşın, binler emperyalist savaşa karşı olan tepkilerini ortaya koymuşlardır.

ABD, DÜNYA EGEMENLİĞİ İÇİN SAVAŞ DÜĞMESİNE BASIYOR

Emperyalizmin kanlı bir sayfası daha açılıyordu Ortadoğu’da. “Hür dün-

ya"nın eli kanlıları, "işgalciye ders vermek" demagojisiyle Arap halklarına karşı, 17 Ocak 1991'de, tam bir soykırıma giriştiler.

Dünya halklarına daha fazla sömürü, yağma ve talan için savaşımlardan, yıkımlardan, katliamlardan ve milyonlarca ölü, sakat insandan başka bir şey vermemiş, vermeyecek olan emperyalizmin, Irak'a saldırısıyla tüm dünya halklarına verdiği mesaj açıktı; "Benden habersiz yaprak kımıldamayacak. Dur dediğim yerde duracak, teslim ol dediğim yerde teslim olacaksınız"

Her zamanki gibi "özgürlük" isteyen ve "haklı" olan onlardı. Tıpkı Kore'de, Vietnam'da, Cezayir'de ve Panama'da, sömürü ve zulüm düzenlerinin devamı için yüzbinlerce insanı katledden söyledikleri gibi!..

Neden, kim için patlıyordu silahlar?.. Ortadoğu halklarının üzerine tonlarca bomba yağdıran "sortiler" kimler içindi?..

Toplama kamplarını, gaz odalarını, atom bombalarını kimler yaratmıştı? Ne içindi Kore'deki vahşet?... Ne içindi Vietnam'da, değil insanların bitki örtüsünün bile, bir daha canlanmamacasına yok edilmesi?...

Bunca yıkımın, bunca savaşın, milyonlarca ölümün sorumlusu kim ya da kimlerdi?...KİM?

Sorulara verilecek cevaplar tek bir adrese çıkar; Emperyalizm.

İşte, Irak halkına bombalar yağdıran, çoluk-çocuk demeden katleden, tüm dünya halklarını da aynı akıbetle tehdit eden aynı soysuzdur; Emperyalizm.

17 Ocak 1991'de, başını ABD'nin çektiği emperyalist koalisyon, 5,5 aylık hazırlık sonrası, savaş makinesini harekete geçirdi. İleri teknolojinin tüm imkanlarıyla donanmış ABD savaş gücü tüm vahşetiyle Irak'ın, Irak halklarının üzerine çullandı.

ABD'ye, o soysuz emperyaliste sorarsanız başka çareleri yoktu. "Ama... Uluslararası Hukuku Koruma, ... Peki Kuveyt'in bağımsızlığı ve özgürlüğü ne olacak?"...

ABD emperyalizmi bu saldırganlığına, "Birleşmiş Milletler (BM) Güvenlik Konseyi kararı" diye meşruiyet zırhı geçiriyor, uluslararası tekellerin yönlendirdiği medya, savaşı kutsuyor, tüm dünyaya ABD ve müttefiklerinin ne kadar haklı olduğunu, savaşa nasıl mecbur bırakıldıklarının propagandasını yapıyordu. Emperyalist saldırganlık, dev medya tekellerince "estetik" görüntülerle halklara bir sinema filmi gibi seyrettiriliyordu. Ama bunların hiçbirisi Körfez'de başlatılan savaşın emperyalist bir savaş olduğu gerçeğini yok edemeyecekti.

Bu savaş, silah ve petrol tekellerinin çıkarlarını koruma savaşıdır. Daha ilk saldırının ertesinde ABD'nin gerçek amacının Irak'ı Kuveyt'ten çıkarmak olmadığı açıkça ortaya çıkmıştır. ABD dünya egemenliği için savaşıyordu... Hepsi bu.

Emperyalizme direnilecekti... Başka yolu yoktu. Halkların katledilmesi-

ne sessiz kalınamazdı. Emperyalizme karşı mücadele bayrağı yükseltilmeliydi. Türkiye halklarının geleceği için de yerine getirilmesi zorunlu görev buydu.

Devrimci Sol, emperyalizmin Irak halkını katleden ve özünde tüm dünya halklarına saldırı demek olan bu gelişme karşısında enerjisini bir kat daha arttırarak, emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükseltti. Halkı ve solu daha geniş, kapsamlı bir mücadelenin içine çekmeye çalıştı. Dünya emperyalizmin dikensiz gül bahçesi olmayacak, buna asla izin verilmeyecekti.

ABD ve emperyalist güçlerin Irak özelinde tüm Ortadoğu halklarına saldırıya geçmesiyle Devrimci Sol hiç tereddüt etmeksizin anti-emperyalist mücadeleyi daha da geliştirdi. "Emperyalist Savaşa Hayır" ekseninde ve daha çok geniş kitleleri harekete geçiren, seferber eden Devrimci Sol bu süreçte mücadeleyi boyutlandırarak ve silahlı eylemleri gündeme getirecekti. Devrimci Sol'un, tarihine onurlu sayfalar ekleyen bir süreçtir bu. Devrimci Hareket, bu dönemde anti-emperyalist siyasal etkinlikleri yanında devrimci enternasyonalizmin gerektirdiği örnek bir tavır sergileyecek, eylemler sadece ülke topraklarında değil, tüm dünyada yankısını bulacak hatta devrimci güçlere moral ve esin kaynağı da olacaktı.

Evet, tarih yazmak kolay değildi ve bu onur her dönem olduğu gibi, bu süreçte de yine Devrimci Sol'a aitti.

BİR KARA MİZAH ÖRNEĞİ; SOL CNN İZLEYİCİSİ

17 Ocak'da savaş düğmesine basan ABD ve diğer emperyalist güçler Irak halkını adeta bomba yağmuruna tutar ve katlederken, dev medya tekelleri aracılığıyla bir film gibi seyrettirilen emperyalist savaşı, seyirlik bir oyun gibi izleyenler arasında Türkiye solu da vardı. Daha 5,5 ay önce ABD emperyalizmi ve diğer emperyalist güçlerin "Yeni Dünya Düzeni" adına Ortadoğu halklarına karşı bir haksız savaşın hazırlığı içerisinde olduğu- nu Devrimci Sol, kimseyi beklemezsizin, gerekçe üretmezsizin pratik tavrını alırken oportünist-revizyonist sola da çağrısını yapmıştı. Sağır sultanın duyduğu bu çağrıyı, oportünist-revizyonist sol duymamış ya da duymuş ama işine gelmemişti. Kendi kısır dünyasında yaşamaya devam eden sol, gelişmeler karşısında tavırsız ve devrimci sorumluluktan uzak bir tutum içerisinde olmuş, pasif ve sorumsuz bir izleyici rolünü kendine uygun bulmuştur. Emperyalist savaşın başlamasıyla birlikte, Ortadoğu halklarına saldıran tüm dünya halklarına ve elbette Türkiye halklarına saldırı ve teslim alma planı olduğunu bilen Devrimci Sol, oportünist-revizyonist sola çağrılarını yinelemeye devam eder. Pek çok yayınında Türkiye soluna anti-emperyalist pratik görevlerini anımsattı Devrimci Sol. Onlar gibi emperyalist savaşı bir "it dalaşı" olarak görmedi, Irak'ın Kuveyt'i ilhakının haklılığı haksızlığı tartışmala-

ıyla, oportünist-revizyonist solun yapmaya çalıştığı, sürecin zorunlu kıldığı devrimci görevlerden kaçmaktan başka bir şey değildi. İşin özü, Türkiye solu “Körfez Krizi”nin başından itibaren hiç de iyi bir sınav vermemiştir.

“Emperyalizme karşı savaşmak her yurtseverin görevidir” diyen Devrimci Sol, o süreçte yayınlarında gelişmeler ve solun tavrı üzerine tespitlerini detaylarıyla koyar ortaya. Sol cevap vermelidir, Ortadoğu’da olup bitmekte olan şey, itlerin dalaşı mıdır, yoksa emperyalizmin Arap halklarına bomba ve füze sağanağıyla köleleştirmek istemesi mi?...Şimdi hangi cep hede yer alınacaktır?... Bu sorulara hiçbir cevabı yoktu solun, kaçamak cevaplar dışında...

Devrimci Sol’un sorduğu sorular, herkesin tavrını ve dolayısıyla gerçek rengini net olarak ortaya çıkaracak türdendi... Irak halkına yönelmiş vahşete karşı savaşılacak mıdır, yoksa emperyalist saldırı sessizce izlemeye devam mı edilecektir?

Yaşanan tam bir kara mizahtır aslında. Öyle ki, sol emperyalist vahşetin tüm çıplaklığıyla yaşandığı o günlerde, hala yüzde 50 Saddam’ı, yüzde 50 ABD’yi eleştirmektedir.

Kısacası, Türkiye solunun iyi bir CNN izleyicisi olduğu günlerdir. Tarih ve Türkiye halklarının gözleri önünde...

Oysa, emperyalist saldırganlığa karşı çıkmanın, herkesin görevi olduğu tarihsel bir süreç yaşanmaktadır ve yapılacak olan şey açıktır; barbarca katledilen Arap halklarının cephesinde yer alınmalı, emperyalizme karşı mücadele yükseltilmelidir.

Devrimci Sol bu bakış açısıyla emperyalist saldırganlığa karşı olmayı, Özal iktidarına karşı savaşmaktan ayrı ele almamış, faşist Özal iktidarına karşı mücadeleyi geliştirerek, Ortadoğu halklarıyla dayanışma içerisinde olduğunu göstermiştir.

“Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri”nin yerini “Emperyalist Savaş Karşı Mücadele Komiteleri” ne bırakması ve mücadelenin silahlı eylemlerle boyutlanmasının nedeni, Devrimci Sol açısından, emperyalist savaşı, bir iç savaşa, işbirlikçi faşist rejimi yıkma savaşına dönüştüren M-L bakış açısıdır.

“ARAP HALKLARININ DÜŞMANI BİZİM DE DÜŞMANIMIZDIR” DEVİRİMCİ SOL EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTİYOR

Emperyalist savaşın başlamasıyla birlikte, Devrimci Sol, bir kez daha örgütlü bulunduğu tüm alanlarda, programlı, somut hedefleri olan yoğun bir faaliyeti yaşama geçirir ve hızlı davrandı. M-L bir hareket olarak Devrimci

Sol, sürecin çözömlenmesini dost-düşman güçlerin tahlilini, devrimci mücadelelerin hangi ekseninde gelişmesinin gerekli olduğunu, nasıl bir çizgide pratiğin şekilleneceğini, ne tür dar ya da kitlesel örgütlenmelerle bu zorlu görevlerin üstesinden gelinebileceğini tespit etmiştir ve zaman kaybetmeksizin gelişmelere müdahale edilir.

Savaşın başlamasının ön plana çıkardığı şey, pratik tavır alıştan ve mücadele etmekten başka bir şey değildir. Bu noktada, "Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri" ni yeniden gözden geçiren Devrimci Sol, sürecin niteliksel değişimine paralel bir adım atarak, bu komiteleri, "Emperyalist Savaş Karşı Mücadele Komiteleri"ne dönüştürdü ve bu komitelerin yaygınlaştırılması için çağrı yaptı. Bu çağrı kendine yurtseverim diyen herkesedir, bu çağrı tüm emekçi halka ve soladır.

Ağustos 1990'dan başlayarak, ortaya konulan gerek ideolojik gerekse politik mücadele sayesinde, işçisi, köylüsü, memuru, esnafı, gençliği, küçük üreticisi...ile halkın savaşa karşı olduğu artık somut bir gerçek durumundadır. Bu haksız savaşın, ABD emperyalizmi ve petrol şeyhlerinin çıkarları için yapıldığını da artık bilmeyen yoktur. Emperyalizme, tüm dünyanın gözleri önünde cereyan eden emperyalist vahşete, Özal iktidarına ve onun savaş politikalarına, işbirlikçi, ülkeyi emperyalizme peşkeş çeken tavrına karşı örgütlü halk muhalefeti dikilebilmeli ve gücünü ortaya koyabilmelidir. Savaşı, kendisi için kurtuluş yolu olarak gören Özal iktidarına bu fırsat verilmemelidir.

İşte, "Emperyalist Savaş Karşı Mücadele Komiteleri", bu temelde savaşa karşı olan tüm güçleri birleştirmek için ortaya konulmuş, bu sürece özgü bir örgütlenme modeliydi. Tüm halkı savaştırabilmenin güçlü bir zemininin yaratılmış olduğu gerçeğinden hareketle, Devrimci Sol, savaşa karşı tüm tepkileri aynı potada toplayabilmenin çabası içerisinde olmuştur. Savaş karşı olmanın çok çeşitli nedenlerinin olabileceğinin bilincindedir Devrimci Sol... Bundan dolayı, savaş karşıtı tepkileri örgütleyebilmek, aynı potada birleştirip, savaştırabilmek için sekte değil, esnek bir yaklaşım içerisinde olmuştur.

Fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda, gecekonduarda, köylerde, kasabalarda, işçileri, memurları, köylüleri, esnafı, gençliği, aydın ve sanatçıları... tüm halkı savaşa karşı birleştirme ve mücadeleye seferber etmenin araçları olan komiteler yoluyla Devrimci Sol, mücadeleyi her geçen gün biraz daha yükseltmiş, savaş karşıtı eylem ve etkinlikleri yoğunlaştırmıştır.

"EMPERYALİZM ORTADOĞU'DAN VE ÜLKEMİZDEN DEFOL"

Devrimci Sol'un bu süreçte, anti-emperyalist mücadelesinin eksenini

oluşturan “Emperyalizm Ortadoğu’dan ve Türkiye’den Defol” şiarıdır. Devrimci Sol Güçler, her kesime bu şiarı ve emperyalist savaş karşıtı mücadeleyi taşıdılar. Özverili, sabırlı, yaratıcı, kendi içinde özgün deneyleri olan bir faaliyeti örgütlediler.

Savaşın başlamasının üzerinden henüz bir kaç gün geçmiştir. Solun CNN ekranları karşısında “estetik” savaş görüntülerini izleme “faaliyeti” devam ededursun, Devrimci Sol Güçler emperyalizme ve işbirlikçisi faşist iktidara karşı yaktılar özgürlük ateşlerini. 22 Ocak 1991 akşamı, aynı anda 23 yerde yapılan gösterilerde, düşmana tam bir şaşkınlık yaşatıldı. İstanbul’un varoşları, yakılan özgürlük ateşleriyle ısıtıldı o gece.

Devrimci Sol Güçler, Eminönü, Esenler, Kartal, Kadıköy, Beylerbeyi, Samandıra, Dudullu, Ümraniye, Çeliktepe, Küçükköy, Şişli, Örnektepe, Hasköy, Gültepe, Kağıthane, Piyalepaşa, Bağcılar, Mahmutbey, Merter, Baltalimanı, Beykoz ve Alibeyköy’de toplanarak, caddeleri trafiğe kapattılar, özgürlük ateşlerini yaktılar. “Emperyalizm Ortadoğu Halklarını Teslim Alamayacak”, “Emperyalizmi döktüğü kanda boğacağız”, “ABD Emperyalizmi Ortadoğu’dan ve Ülkemizden Elini Çek”, “ABD Emperyalizmi ve Özal İktidarına Karşı Mücadeleyi Yükseltelim” sloganlarının yazılı olduğu pankartları asan Devrimci Sol Güçler, İstanbul sırtlarından Ortadoğu halklarına kardeşçe selamlarını, güç ve moral desteğini yaktığı özgürlük ateşleriyle yolladı.

Yoksul gecekondulu mahallelerinde binlerce bildiri dağıtan Devrimci Sol Güçler, emperyalist savaşı ve Özal iktidarının ülkemizi emperyalizmin uçak gemisi haline getirmesini, emekçi halka anlatan yaygın bir faaliyet içerisinde oldu. Durmak yoktur, her kesime gidilmeli, tepkileri açığa çıkarmalı, örgütlemeli ve birleşik bir güç olarak Özal iktidarının karşısına çıkarılmalıdır. Halkların gücü ve düşmanın hesap verecekleri günün uzak olmadığı gösterilmelidir.

Emperyalist savaşın başlaması karşısında Devrimci Gençlik üniversitelerde protesto gösterileri örgütlerken, Liseli DEV-GENÇ de okullarda aynı içerikli protesto etkinlikleri gerçekleştirdi. İstanbul’da açık olan tüm fakültelerde 21 Ocak günü asılan dövizlerle Devrimci Gençlik, ABD emperyalizminin ve savaşın iç yüzünü teşhir ediyordu. Daha sonraki günlerde bu etkinliklerini devam ettiren Devrimci Gençlik, okullarda emperyalist savaşa karşı pankartlar astı, forumlar düzenledi ve bildiriler dağıttı.

Emperyalist savaşı liselerde de protesto eden Liseli Devrimci Gençlik bir çok lisede sınıf konuşmaları, afişlemeler yaptı. 17 Ocak’ta Sarıyer Lisesi’nde 30 yazılama yapan ve savaşa ilişkin bir de pankart asan Liseli DEV-GENÇ, okul idaresini öyle bir telaşa düşürür ki, 18 Ocak günü okul tatil edilir. Ocak ayı boyunca, Devrimci Gençlik ve Liseli DEV-GENÇ emperyalist savaş karşıtı etkinliklerini ve eylemlerini değişik biçimlerde sürdürür.

Haksız savaşın başlamasıyla birlikte, pek çok yeni uygulamanın günde-
me getirildiği sağlık alanında, neredeyse tam bir savaş hali havası yaşatıl-
maktadır. O süreçte, binlerce sağlık emekçisi lojmanlardan, evlerden apar
topar Türkiye Kürdistan'ına sürüldüler. Hastaneler boşaltılıp, askeriye ye
devredilirken, hastane koridorlarında artık beyaz önlüklü sağlıkçılar değil de,
askerler dolaşır oldular... Hastaneler tam bir kuşatma altındadır. Öyle bir
hava yaratılmaya çalışılmaktadır ki, gönderildikleri yere gitmek istemeyen
sağlık emekçileri, bizzat devlet tarafından "Divan-ı Harb"e verilmekle teh-
dit edilmektedir. Binlerce sağlıkçı görev yerlerinden alınıp "cepheye" gön-
derilirler. İktidarın kamuoyuna yaptığı açıklama tam bir yalanlar manzume-
sidir; "Gönderilenler ana-çocuk sağlığı kampanyası nedeniyle gönderili-
yor..."

Savaşı ve bu tarz keyfi uygulamaları protesto eden sağlık emekçileri,
Şişli Etfal Hastanesi'nde "Savaşa Gitmek İstemiyoruz" sloganlarıyla top-
landılar. Düşman tahammülsüzdür ve polis saldırır sağlık emekçilerine. İş-
kence...gözaltı...

Aynı gün Cerrahpaşa Tıp Fakültesi ve Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıklar-
ı Hastanesi'nde pankartlar asan SAĞLIK-SEN'liler, "Emperyalist Savaşa
Yer Almak İstemiyoruz", "Emperyalist Savaşa Hayır" dediler. Yalnız değil-
lerdi bunları hayata geçirirken. Devrimci Sol Güçler de, aynı gün astıkları
pankartta, "Tüm Yabancı Güçler Ülkeden Çıkarılsın " diyordu.

Etkinliklerini değişik biçimlerde sürdüren SAĞLIK-SEN'li emekçiler, 29
Ocak günü yaptıkları gösteride üzerinde "Savaşa Hayır" yazan bir kep ya-
kıp, "Kahrolsun Emperyalist Savaş", "Yedek Ordu Olmak İstemiyoruz"
sloganlarıyla, sağlık emekçilerinin emir zoruyla Türkiye Kürdistan'ına gön-
derilmesini protesto ettiler.

Emperyalist savaşa karşı herkesin söyleyecek sözü vardır. Atılım süre-
ciyle birlikte örgütlü-iradi adımların atıldığı, kurumlaşmaların yaratılıp, mü-
zik, tiyatro, fotoğraf ve sinema, yayın konusunda da kayda değer bir geliş-
me sağlayan Devrimci Mücadelede Sanatçılar, duyarlı aydın ve sanatçılarla
ortak bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında, sadece savaşa ha-
yır demenin artık bir anlam ifade etmediğini belirten sanatçılar, 22 Ocak gü-
nü, yaklaşık 30 kişinin imzaladığı bir pankart ile Tepebaşı'ndaki ABD konso-
losluğu'nun önüne geldiler. Birçok fiili engelle karşılaşmalarına rağmen bir
protesto gösterisi düzenlediler. Yapmak istedikleri yürüyüşü engellemeye
çalışan polis ve çevik kuvvetin saldırısına ve pankartlarının parçalanıp yırtıl-
masına rağmen, pankart parçalarını toparlayıp, İstiklal Caddesi'nde alkışlar-
la yürümeyi sürdürdüler.

1991 Ocak'ında ardı ardına gelişen savaşa karşı protesto etkinliklerine
sesini ve gücünü katan işçiler, gerek DİH'in önderliğinde yaptıkları etkinlik-
lerle gerekse de bu alandaki sendikal güçlerin eylemlerine verdikleri des-

tekle, işçi ve emekçilerin haksız savaşa karşı haklı tepkilerini örgütlemeye, yaygınlaştırmaya çalıştılar.

Organizasyonunu Hava-İş'in yaptığı ve Deri-İş, Petrol-İş, Kristal-İş, Tümtis'in genel merkez düzeyinde katıldığı "Savaşa Hayır Yürüyüşü" ne, diğer bazı sendikalar da şubeler düzeyinde katıldılar. TÜYAP'ta başlayıp ABD İstanbul Başkonsolosluğu önüne kadar devam eden yürüyüşe KAM-SEN, BEM-SEN, SAĞLIK-SEN, EĞİT-SEN, TÜM-BEL-SEN ve TGS de katıldılar.

500 kişilik bir kitleselliğin olduğu yürüyüşe, kortejin yarısını oluşturan DİH'in sloganları hakim oldu. "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganıyla yürüyen kitleye, basın açıklaması yapmaları için izin vermez düşman. Saldırır ve 6 kişiyi gözaltına alır.

Belediye Temizlik işçileri Emperyalist Savaşa Hayır Komitesi'nin 30 Ocak günü Kumkapı'da düzenlediği gösteride, öfkeyle ateşe verirler Amerikan bayrağını... Patlar sloganlar ve emperyalist saldırganlığı protesto ederler.

Çok zaman geçmez... Bu kez İETT işçileri, emperyalist savaşı ve iktidarın savaş politikasını protesto etmek için, şubelerdeki sarı sendikacı yönetime rağmen, şube binasında 3 günlük AG yaparlar. Açlık grevi boyunca İETT işçilerini, temsilen 30 işçi belediye ve sendikaları dolaşıp emperyalist savaşı tartışılar.

Devrimci Sol Güçler'in emperyalist savaşın başlamasının ardından siyasal etkinliklerini ve eylemlerini yükseltmeleri sadece İstanbul'la sınırlı değildir. İstanbul'dan Ankara'ya, İzmir, Bursa, Adana, Kocaeli, Konya, Aydın, Çanakkale ve daha bir çok il ve ilçeye kadar Devrimci Sol, örgütlü gücünü seferber ederek, emperyalist savaşa ve işbirlikçi Özal iktidarına karşı siyasal eylem ve etkinliklerini örgütler.

EMPERYALİZME, SAVAŞA VE İKTİDARA KARŞI MÜCADELE, TÜM ANADOLU'YA YAYILIYOR

Oligarşinin kalbi Ankara'da, henüz savaş tehditi ve hazırlıkları gündemdeyken belli bir yoğunluk kazanan emperyalist savaş karşıtı eylem ve etkinlikler, savaşın başlamasıyla daha bir hız kazandı.

Bu süreçte yapılan ve öne çıkan eylemlerden bir tanesi ODTÜ (Ortadoğu Teknik Üniversitesi) kampüsünde gerçekleştirilen, anti-emperyalist geleneğin yaşatıldığının da somut bir göstergesi olan protesto gösterisidir.

18 Ocak 1991 akşamı, kampus içindeki, 5. yurt önünde toplanan yaklaşık 500 kişilik bir kitle, savaşı protesto etmek amacıyla "Emperyalizme Karşı Bağımsızlık Ateşi" yaktılar. Devrimci Gençlik'in önerisi ve ÖDTÜ Öğrenci Derneği'nin de benimsemesiyle gerçekleştirilen bu eylemde, yurtlar

meydanında toplanan öğrenci gençlik ardı ardına haykırdı sloganlarını... "Emperyalist Savaş Hayır", "Yaşasın Bağımsız Türkiye", "Yankee Go Home"... Öğrenciler önlerine "Emperyalist Savaş Hayır" sloganının yazılı olduğu pankartı alarak yarım saat sürecek olan sloganlı yürüyüşlerine başladılar.

Katılımlarla 500'ü bulan kitle 5. yurdun önüne geldiğinde eylemi başından itibaren izler durumda olan jandarma öğrencilere müdahale etti. Karara göre, sloganlı yürüyüş yapılacak, 5. yurdun önüne gelindiğinde "Bağımsızlık ateşi" tutuşturulacaktır. Saldırıyla birlikte, ilk çatışmada jandarma 11 kişiyi gözaltına alsa da, DEV-GENÇ'liler geri çekilmezler. Taşlarla kendilerini savunurken, barikatlarla jandarmaya karşı koyar ve çatışırlar. Taviz yoktur her şeye rağmen karar uygulanacaktır... Ve yakılır "Emperyalizme Karşı Bağımsızlık Ateşi" alevler sloganlarla tutuşturulur adeta... Saat 23:00'da gösteri "Kahrolsun ABD Emperyalizmi, Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları ile bitirilir.

Ortadoğu halklarına kardeşlik mesajlarının yollandığı, ABD emperyalizmine ve tekellere duyulan öfkenin haykırıldığı eylemlere her gün bir yenisi eklenir.

Adana'nın bu süreçte konumu ve bölgede bulunan, ABD tarafından kullanılan İncirlik Üssü nedeniyle ayrı bir önemi vardır. Körfez savaşıyla birlikte, ABD uçakları İncirlik Üssü'nden kalkarak Irak'ı bombalaması nedeniyle, Adana'nın Irak'ın saldırı hedefi haline geldiğini düşünen halk korku ve panik içindedir. Devrimci Sol Güçler bu süreçte yaptıkları siyasal etkinlikle, Adana halkının tepkilerinin sözcüsü olurlar.

26 Ocak günü Adana'nın en işlek caddelerinden olan Mücahitler Caddesi'ni ateşle kesen Devrimci Sol Güçler, yolu trafiğe kapattılar. Bir yandan sloganlarını haykırırken, diğer yandan "Emperyalizm Ortadoğu'dan Defol" pankartını asıp, yürüyüşleri boyunca kuşlamalar yaptılar.

Aynı gün İzmir'de, başta Bornava olmak üzere, kentin pek çok yerinde emperyalist savaşa karşı pankartlarını asan Devrimci Sol Güçler 28 Ocak'ta Buca'da bir protesto gösterisi düzenlediler. Eylem ve etkinliklerini programlı bir kampanya biçiminde sürdüren Devrimci Sol Güçler, Buca ile aynı gün Yeşildere ve Çamdibi'nde yaygın yazılamalar yaptılar ve NATO önünde kurşunlanan iki kişi için Buca SSK önünde protesto amacıyla siyah çelenk bıraktılar.

Haksız savaşa karşı daha önceden yürüttükleri kampanyalarla halkı Emperyalist Savaş Hayır Komiteleri'nde örgütlemeye çalışan Devrimci Sol Güçler, savaşın başlamasının ardından eylemlerini de arttırdı. Yeşilyayla, Gülbahçe gibi çeşitli semtlerde yaygın yazılamalar yapan Devrimci Sol Güçler, Yeşilyayla ve Çakırhamam'da üzerinde "Emperyalist Savaş Hayır" sloganının yazılı olduğu pankartları astılar.

Emperyalizme ve işbirlikçilere, faşist Özal iktidarına karşı eylemlerini, uzanabildiği her yere kadar taşımaya çalışan Devrimci Sol, anti-emperyalist tepkileri açığa çıkarmanın, örgütlemenin yaygınlaştırmanın yoğun çabası içinde oldu. Devrimci Sol sadece kitlesel-demokratik protesto gösterileri, yazılama, bildiri dağıtımı, pul ve kuşlama da yapmadı. Emperyalist vahşete, emperyalizmin Ortadoğu halkları nezdinde tüm dünya halklarına saldırısına, işbirlikçi Özal iktidarına karşı hak ettikleri cevabı silahlarıyla da verdi.

**“EMPERYALİZM HALKLARI TESLİM ALAMAZ
GÜÇLÜ GÖRÜNENLER DEĞİL,
HAKLI OLANLAR KAZANACAKTIR!”**

Emperyalistlerin ve tekellerin dünya hakimiyetlerini pekiştirme savaşı, bir yanıla dünya halklarına gözdağı verme ve onları köleleştirme savaşıdır. “Emperyalizm halkları teslim alabilecek midir?” sorusunun cevabı Devrimci Sol açısından nettir; Hayır!.. Ama, bunu başarabilmesi aslolarak ezilen halkların emperyalizme karşı boyun eğmeyeceklerini pratik olarak ortaya koyabilmesine, anti-emperyalist bir dalganın dünya genelinde yükseltilebilmesine bağlıdır. Emperyalist saldırganlığın ve vahşetin hesabı sorulmalıdır.

Sosyalizmin ciddi prestij yitimine uğradığı, emperyalizmin ise artık “tek kutuplu” hale gelmiş dünyada sömürü ve zulüm çarklarını döndürmek için “Yeni Dünya Düzeni” ni tüm dünyada hakim hale getirebilmek için pervasızca kılıç salladığı koşullarda Devrimci Sol misyonunun bilincindedir. M-L bir devrimci hareket için, sadece ülke devrimi açısından değil, tüm dünya halklarına sosyalizm bayrağını yükseklerde dalgalandıracağını, emperyalizme, “Yeni Dünya Düzeni” ne boyun eğmeyeceğini somut olarak göstermenin zorunlu bir görev olduğu bir süreç yaşamaktadır.

Ve savaşın başlamasıyla birlikte Devrimci Sol, anti-emperyalist silahlı eylemlerinin ilkinde haykırır;

“Şimdi, emperyalizme karşı olan herkesin, Arap halkının vahşice katledilmesine karşı çıkma zamanıdır.

Biz bu amaçla EMPERYALİST HEDEFLERE SALDIRACAĞIZ!” (190)

Tüm dünya kamuoyuna, temsil ettiği M-L misyonunun bilinciyle daha sürecin başında haykıran Devrimci Sol, kendi gücüne, ideolojisine, haklılığına, halkına, kadrolarına ve savaşçılarına güvenle gayet de açık sözlüdür. Mahirler’den, THKP-C’den devralınan anti-emperyalist geleneğin gücüdür, Devrimci bu sözleri söyleten.

Vurulacak hedefler sınırlı sayıda da değildir.

“Tüm emperyalist kuruluşlar, şirketler, üsler, yetkililer, emperyalizmin

işbirlikçisi ÖZAL iktidarı ve diğerleri hedefimizdir.

Emperyalist güçlerin gelişmiş savaş araçlarına ve ileri teknolojiye sahip olması teslimiyetin nedeni olamaz. Güçlü görünenler değil, haklı olanlar kazanacaktır! Irak yerle bir edilse de, yaratılan enkazın altından emperyalizme karşı yeni bir direnişin tohumları fışkıracaktır!

Bugün halklar, emperyalizmin 'özgürlük' ve 'demokrasi' demagojisine inanmıyor. Dünyanın dört bir yanından 'petrol için, tekeller için dökülecek kanımız yok' diyen milyonların sesi yankılanıyor.

Sesimizi bu sese katalım! 'EMPERYALİZM ORTADOĞU'DAN VE ÜLKEMİZDEN DEFOL!' diye haykıralım.

ORTADOĞU, ORTADOĞU HALKLARININDIR!"

Devrimci Sol, Türk ve Kürt halkına seslenerek, Türkiye'nin emperyalistlerce bir saldırı üssü haline getirildiğini, bunun Irak'a misilleme hakkı doğurduğunu ve Kürt halkının bu anlamda saldırı hedefi olduğunu belirttikten sonra, "Bu işbirlikçi ve halk düşmanı politikaya karşı çıkmalıyız" der ve şöyle devam eder:

"Örgütümüz, emperyalist güçlerin Irak halkına karşı giriştiği vahşi saldırılarına karşılık olarak;

İstanbul'da, Maslak'ta ABD'ye ait askeri lojistik amaçlı, ABD İncirlik Üssü ile bağlantılı MTMC Outport İstanbul, Tahtakale'de Türk-Amerikan Board Heyeti Bürosu, Kabataş Setüstü'nde Amerikan Denizcilik Şirketi ABS, Teşvikiye'de Avrasya Gözlemevi (CIA ile ilişkili), Mecidiyeköy'de Commercial Union Sigorta Şirketi, Beyoğlu'nda İtalyan Konsolosluğu;

Adana'da Amerikan Konsolosluğu ile Türk-Amerikan Derneği;

Ankara'da Fransız Hava Yolları ile Suudi, Japonya, Kanada, Avusturya hava yollarının bulunduğu bina;

İzmir'de, Amerikan Tuslog, Amerikan Kültür ile Fransız Kültür Merkezi binalarını bombalayarak tahrip etmiştir."

Devrimci Sol, emperyalist kuruluşları bombalama eylemlerini üstlendiği bildirinin altına düştüğü dipnotta, Ankara Valiliği'ni, Ankara Siyasi Şube polislerince 9 Ocak 1991 tarihinde işkencede öldürülen DEV-GENÇ'li Birtan Altunbaş'ın anısına bombalayarak tahrip ettiğini de ayrıca belirtir. Böylece, Devrimci Sol sürecin gerektirdiği silahlı eylemleri yaşama geçirirken, özel önem verdiği misilleme geleneğini de unutmaz. Bu, aynı zamanda "Başkente, burnunuzun dibindeyiz" mesajıdır.

Aynı günlerde İstanbul, Ankara, Adana ve İzmir'de gerçekleştirilen bu silahlı eylemlerde, birçok emperyalist hedefe vurmuş ve Devrimci Sol sadece Türkiye halklarına değil, tüm dünya halklarına, emperyalizmin halkları teslim alamayacağı, güçlü mesajını vermiştir. Emperyalist saldırganlığa ve

vahşete dünya genelinde ilk tavır olarak gündeme gelen bu eylemler tüm dünyada yankısını bulmuş, birçok bakımdan dikkat çekici olmuştur. Devrimci Sol'un anti-emperyalist silahlı eylemlerinin etki gücü öyledir ki, birçok örgüt bu eylemleri örnek alacak, emperyalist saldırganlığa karşı bir şeyler yapmak gerektiğini hissedecektir.

ÖLÜMÜ DEFALARCA HAK ETMİŞ BİRİSİ; KORGENERAL HULUSİ SAYIN HALKIN ADALETİNE HESAP VERİYOR

Tarih 30 Ocak 1991... Yer Ankara... Yani oligarşinin "kalbim" dediği yer... Yani başkent. "Olmaz" denilenler olmakta, oligarşi sömürü ve zulüm politikalarının, uygulayıcılarını nasıl yönlendireceğini, nasıl koruyacağını, korku ve paniği nasıl önleyeceğini adeta birbirine karıştırmıştır, şaşırmış durumdadır. Kolay da değildir... Devrimci Sol, burunlarının dibine kadar gelmiş, Güneydoğu Jandarma Asayiş Bölge Komutanı ve Başbakanlık Güvenlik Danışmanı Korgeneral Hulusi Sayın'ı, üstelik güvenliğinin olduğu, birçok askeri kurum ve lojmanın bulunduğu Bahçelievler semtinde bulmuş, ölümle cezalandırmıştır. Şaşılacak iştir doğrusu! "Saldırganlar" bu bölgeden ya ya olarak uzaklaşmış ve kayıp vermeksizin üslerine çekilmişlerdir.

Emperyalist savaşa karşı mücadeleyi, emperyalist güçlere ve işbirlikçi faşist Özal iktidarına karşı bir savaş olarak kavrayan; politika ve pratiğini buna uygun olarak şekillendiren Devrimci Sol'un, devrim ve iktidar iddiası olan M-L bir hareket olarak, mücadelenin çok yönlülüğünün gereği çeşitli görevleri nasıl uyumlu ele aldığını ve yaşama geçirdiğini gösteren somut bir örnektir bu eylem.

Kürdistan'da Jandarma Asayiş Bölge Komutanlığı yapmış olan Hulusi Sayın, Oligarşi'nin Kürt halkına yönelik savaşının ilk günlerinden itibaren işin başında olan, birçok katliamı bizzat planlayan ve uygulayan birisidir. Eski ve yeni görevleri boyunca, uygulamalarıyla çeşitli zamanlarda kamuoyu gündeminde yer alan Hulusi Sayın, özellikle bölgedeki uygulamaları ile bilinen, kamuoyunda da tanınan bir halk düşmanıdır. Devrimci Sol Ana Davasında, Devrimci Sol tutsaklarının mahkemede okuduğu "12 Eylül Teröristleri ve Suçları" bölümünde de adı geçer Hulusi Sayın'ın, suçları sıralanır..."Özel Kolordu Komutanı olarak gerek yurtiçi, gerekse Irak'taki 'sıcak takip'te Kürt halkına soykırım uygulayan kişidir."

30 Ocak 1991'de Kürt halkına ve ulusal güçlerine karşı yürütülen karşı-devrimci savaşın kurmaylarından Kürdistan kasabı, kontrgerilla şefi faşist general Hulusi Sayın'ın cezalandırılmasının ardından eylemi üstlenen Devrimci Sol, yayınladığı bildirisinde Kürdistan Kasabı'nın suçlarını şöyle sıralar;

“...HULUSİ SAYIN’I CEZALANDIRDIK! ÇÜNKÜ O:

- Kürdistan’daki ‘işgal ordusu’nun komutanlığını yaparak Kürt halkının kendi kaderini tayin etme mücadelesini boğmak istediği;
- Kürtleri asimilasyon ve jenoside tabi tuttuğu;
- Kürt insanını aşağıladığı, ezdiği ve milli zulme uğrattığı;
- Kürt olmayı suç saydığı, kendisine ‘Kürdüm’ diyeni suçlu gördüğü;
- İşkenceyi Kürt insanının günlük yaşamı haline getirdiği ve binlerce insanı işkenceden geçirdiği;
- Yoksul Kürt köylülerini, yerinden yurdundan ettiği, sürgünlere uğrattığı;
- Özel timler ve diğer askeri ve sivil baskı güçleriyle her türlü cinayeti, katliamı ve vahşeti gerçekleştirdiği, Kürt halkına tarif olunmaz acılar çektiirdiği;
- Koruculuk sistemini örgütleyerek Kürdü Kürde kırdırdığı;
- Kontrgerilla taktiklerini uyguladığı, Kürt halkına yönelik psikolojik savaş yürüttüğü ve provokasyon eylemleri tezgahladığı; ve daha bunlar gibi sayısız suçlar işlediği için ÖLÜMÜ DEFALARCA HAK ETMİŞ BİRİSİDİR.”
(191)

Devrimci Sol’un Kürt halkının düşmanlarını asla unutmayacağını, affetmeyeceğini de gösteren bu cezalandırma eylemini, cezalandırmanın bizzat içinde yer alan bir SDB savaşçısı anlatıyor:

“Soğuk bir kış gününde, oligarşinin en örgütlü ve kurumlaşmış şehri olan Ankara sokaklarındayız. Yerlerde kar var. Yine böyle bir günde dışarı çıkıyorum. Ben de dahil insanlar sokaklardaki buzdan dolayı düşe-kalka ilerliyorlar. Yorucu bir gün geçirerek eve dönüyorum. Akşam komutanımız bize geliyor. Hareketten beklediğimiz, sevinçli bir haber iletiyor bizlere. Bu haber bütün yorgunluğumuzu unutturuyor. Çünkü uzun ve yorucu bir çalışma sonucu, evine kadar girip istihbaratını çıkarttığımız emekli Korgeneral Hulusi Sayın o güne kadar devrimcilere ve halka karşı işlediği suçların cezasını ödeyecek...

1987 yılında görev süresi 1 yıl daha uzatılarak Jandarma Asayiş Komutanlığı’na getirilen Hulusi Sayın, Olağanüstü Hal Bölgesi’nde Kürt halkı ve devrimciler üzerinde estirdiği terör ile tanınırdı. Kürt halkı arasında ‘Kürdistan Kasabı’ olarak anılan Hulusi Sayın işlediği suçlardan dolayı cezalandırılacaktı. O yanıla eksiksiz bir eylem olmalı ve elimizden kurtulmamalıydı. Her türlü olumsuzluğu gözönünde tutarak hazırlıklarımıza başlıyoruz. Sabah erkenden Hulusi Sayın’ın oturduğu Bahçelievler semtine gidiyorum. Son kez bölgeyi dolaşarak, tekrar kontrol ediyorum.

Yapacağımız eylemde oligarşinin en güçlü olduğunu sandığı bürokrat, sessiz bir şehir Ankara’yı derinden etkileyecek ve Oligarşi’nin saltanat sür-

düğü merkezini sarsacaktık. Hedefin netliği ve niteliği bizleri en küçük ayrıntıya kadar düşündürüp, ona uygun bir eylem planı hazırlamaya götürüyor.

Evet, artık bütün hazırlıklarımız tamam ve savaş suçlusu Hulusi Sayın'dan hesap sorma zamanı. Tarih 30 Ocak 1991 Çarşamba. Eylemi akşam saatlerinde yapacağız. Gün boyunca saatler ilerlemek bilmiyor. Sonunda beklenen saat geliyor. Eylem yerine gitmek için birlikte kaldığımız yoldaşla ayrı ayrı gidiyoruz. Eyleme yakın bir yerde yoldaşlarla görüşüp yanımda götürdüğüm silahları vereceğim. Bir an önce eylem bölgesine gitmem gerekiyor.

Çok zaman geçmiyor geliyorlar. Hepimizin o andaki ortak düşüncesi halklarımıza karşı suç işleyen Hulusi Sayın'dan hesap sormak. Yoldaşlarımla bu konuda konuşmadan anlaşıyoruz. Ve başaracağız diyerek birbirimizden ayrılıyor. Saatler çok yavaş ilerliyor. Belirlediğimiz saatte yoldaşların bizim yanımıza gelmeleri gerekiyor. Merak içinde ve sabırsızlık içinde yoldaşlarımızı bekliyoruz. Evet, o an geldi. Ama yoldaşlar yoklar. Farklı farklı yorumlar yapmaya çalışıyoruz. Tam 5 dakika geciktiler. 'Ama neden?' diyoruz. Kulağımız tetikte silah sesi bekliyoruz. Bir taraftan da hedefin evinin cadde üzerinde olduğu aklımıza geliyor ve trafik akışından dolayı silah sesini duymayabiliriz diye düşünüyoruz. Ama yoldaşlar gelene kadar bekleyeceğiz, çünkü hedefin her zaman sabit saatte gelmediğini biliyoruz ve o payı da koyup düşündüğünde beklemek en doğru olacak noktasında karar kılıyoruz.

Beklediğimiz yerden sokağın başına doğru baktığımızda bir yoldaşın bize doğru geldiğini görüyoruz. Gözlerinin içi parlıyor. Yoldaşla aramızda çok az bir mesafe kaldığında büyük bir heyecanla ona doğru yaklaşıyor ve ilk sorumuz 'neden geciktiniz, iyi misiniz' oluyor. Bakışlarıyla bizleri onaylarken, bir taraftan da 'hesabını sorduk, bizler iyiyiz' diyor. Kısa bir diyalogdan sonra yoldaşımızdan ayrılıyor ve belirlediğimiz yöntemlerle bölgeden ayrılıyor.

Eve yaklaştıkça daha da sabırsızlanıyorum. Kendi kendime düşünüp duruyorum. Tek dileğim yoldaşlarımla eve gelmiş olması. Zili çalmamla birlikte yoldaşlarımla gelmiş olduğunu anlıyorum. Kapıyı açıyor ve meraklı gözlerle 'iyi misiniz, niye geciktiniz' vb. pek çok soruyu ard arda sıralıyorum. Yoldaş da benim bu halime gülerek 'Ne bu acele, yavaş yavaş anlatırız.' diyerek benim daha da heyecanlanmamı istiyor. Bir ara onun böyle yapmasına kızıyorum. Neyse, arkadaş şaka yaptığını söyleyerek anlatmaya başlıyor.

'Hedef tam saatinde gelmedi. Artık biz ümidi kesmiştik ki, birden önümüzden hızla ilerleyen bir araba geçti. Bir an gözümüzden kaçırdık, aynı anda da hedefin evine doğru yönelen bir araba olduğunu fark ettik ve bunun üzerine bulunduğumuz yerden fırlayıp koşar adım hedefe doğru ilerledik.

Aramızda epeyce mesafe vardı. En küçük bir yavaş hareketimiz hedefi kaçırmamızı getirebilirdi. O kadar geç fark etmemize rağmen hedef eve doğru dönüp arabadan indiğinde yanındaydık. Ben bile anlayamadım. Nasıl bu kadar hedefin yanına geldiğimizi. Saniyelik bir olaydı. O anda bütün dikkatim Hulusi Sayın'ın üzerinde, her türlü hareketi kontrolümüz altındaydı. Son saniyeler, artık hedefle iyice yüz yüzeyim. Yanında kızı ve şoförü de vardı. Caddeden geçen arabaların gürültüsünü o anda hiç duymuyoruz. Tüm dikkatimiz hedefin üzerinde. Hemen hedefi çaprazımıza alıyoruz. Kendi suçlarını bilen Hulusi Sayın bir anda kendisine yönelindiğini anlıyor fakat kaçmasına fırsat kalmadan o anda beynine sıkılan tek kurşunla yere düşüyor, kızı ve şoförü donup kalıyorlar. Fakat kızı şaşkınlığından ne yaptığını bilemezcesine, bir anda babasının üzerine kapanarak ayaklarına sarılıyor. Kızına zarar gelmemesi için eğilip babasının üzerinden kızını kaldırıyor ve suçluya tekrar bir kurşun daha sıkıyoruz. Tüm soğuk kanlılığımızla kızına zarar vermemek için harcadığımız yoğun çabadan dolayı planladığımızdan daha fazla eylem yerinde kalıyoruz. Şoför şaşkınlığını hala daha atabilmiş değildi. Donuk bir şekilde bizi izliyordu. O kendine gelene kadar da eylem yerinden uzaklaşıyoruz ve sonuçta başarılı bir eylem oluyor.”

Kürdistan için bir “kasap”, Kürt halkı için ise bir Dehak olan kontrgerilla elemanı emekli Korgeneral Hulusi Sayın'ın Devrimci Sol tarafından yargılanıp cezalandırılması tüm Türkiye halklarında büyük bir sevinç ve coşku yaratırken, düşman cephesinde tam bir korku, tam bir panik havası vardır.

Emekli olmasına rağmen, 20 Nisan 1990'da Kürt halkına yaşattığı terör konusunda uzmanlaştığı için yeni bir göreve getirilmişti Hulusi Sayın. Kürdistan'la ilgili politikaları hayata geçirebilmek için verilen yeni görevi Başbakanlık Başdanışmanlığı idi. Eylem tam 12'den vurmuştu ve yarattığı etki de çok güçlü oldu.

Oligarşinin sesi burjuva basının üzerinde durduğu asıl konu Kürdistan Kasabı'nın nasıl olup da korunamadığıdır. Televizyonu ile, gazeteleri ile tüm basın, Hulusi Sayın gibi oligarşinin hizmetinde halka katliam uygulayan, işkenceler yaşatan önemli birinin nasıl korunamadığını hayıflanarak anlatıyorlardı TRT üst üste yayın yapıp Hulusi Sayın'ın Kürdistan'da görevliyken vatan-milllete ne de büyük hizmetler yaptığını ilişkin yayınlar yapıyordu.

Dönemin İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, Emniyet Genel Müdürü Necati Bilican, Vali Saffet Arıkan Bedük ve Ankara Emniyet Müdürü Hasan Özdemir ile emniyet yetkilileri de dahil herkes, suçu birbirlerinin üzerine atarak sorumluluktan kurtulmaya çalışıyorlardı. Hayıflanılan, suçlananlardan birisi de dönemin Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'tir. Ama o da bu sorumluluğu hiçbir şekilde kabullenmiyordu.

31 Ocak 1991 tarihli Milliyet gazetesinde, Devrimci Sol adına bir kişi-

nin aradığı ve Kürdistan Kasabı için şunları söylediği yazıyordu:

“Kürt halkının can düşmanı, soykırımlar politikasının uygulayıcısı, özel savaş uzmanı, kontrgerilla şefi, faşist Korgeneral Hulusi Sayın, hareketimiz Devrimci Sol tarafından savaş suçlusu olarak yargılanıp, ölüme mahkum edilmiştir.”

Daha sonraki günlerde de Korgeneral Hulusi Sayın'ın cezalandırılmasına ilişkin pek çok haber ve yorum yazıları çıkar burjuva basında. Daha önceki cezalandırma eylemlerinde olduğu gibi Korgeneral Hulusi Sayın eyleminin de Çarşamba gününe rast gelmiş olmasını tartışma konusu yapan burjuva basın, yüksek sesle soruyordu: “Neden çarşamba?.. Eylemlerin çarşamba günü yapılmasının özel bir anlamı mı vardı?..” Yansıtılan, halkın damarlarında kök salmış, dolayısıyla her an, her yerde karşılına çıkabilen Devrimci Sol karşısındaki çaresizlikleridir aslında.

Düşmanın içinde bulunduğu bu traji-komik durum, günler ilerledikçe daha boyutlu ama farklı bir seyir izlemeye başladı. Aylardır Ankara'da yapılan eylemlerle halk düşmanı kişi ve kurumlardan, emperyalist güçlerden, onlara ait kuruluşlardan değişik biçimlerde hesap sormaktadır Devrimci Sol. Ve aynı Devrimci Sol, onlar için tam bir sır küpüdür. “Nerededirler?.. Kim yapmaktadır bu eylemleri?.. Allah aşkına bir tip tarifi, bir eşkal dahi yok mudur? Yetkili kurumlar neden etkili olamamaktadırlar?”

... Sorular, sorular...

Eylemler karşısında acizleşen düşman sonunda alçakça bir komplo tezgahına sarılır. “Güçlü, her eylemi çözen, faili meçhul olay bırakmayan” Ankara polisi, ardı ardına Ankara'da tanınan, bilinen ve açık olarak devrimci faaliyetlerde bulunan insanları, “eylemi yapanlar” diyerek afişe etmeye başlar. Hürriyet gibi, pek çok burjuva gazetesinde önce robot resimler çizilmeye başlanır. “Kıvırcık saçlıydı, ama düz saçlı da olabilir...” gibi her yana çekilebilecek ve afişe edilen insanlara uyabilecek anlatımlarla, “İz üstündeyiz, yakalayacağız... Bu kez SDB'lerin işi tamam” havası yaratılmaya çalışılır. Legal alanda çalışan, her gün pek çok demokratik kuruma giren-çıkan, bilinen, tanınan insanlar peş peşe gözaltına alınarak Ankara DAL işkencehanelerinde işkence zoruyla, Devrimci Sol SDB'nin eylemleri bu insanlara kabul ettirilecektir.

Ocak ayı başlarında, içinde Birtan Altunbaş'ın da aralarında bulunduğu birkaç kişiyi gözaltına alan Ankara polisi, düzenlenecek komplonun ilk adımlarını atmaya başlamış; ama Birtan, hazırlanan senaryoda yer almayı reddettiği için DAL işkencehanelerinde öldürülmüştü. Tüm bu gelişmeler yaşanırken, Kürdistan Kasabı Hulusi Sayın'ın cezalandırılması üzerine daha önce Birtan'la Şubeye alınan birisine işkence ile imzalatırılan ifade ile, eylemi

Erol Özbolat'ın gerçekleştirdiği kabul ettirilince gelişmeler yeni bir boyut kazanır. Erol Özbolat'ın gazetelerde sayfalar dolusu yazı ve fotoğraflarla üzerinde duran, yalan haberler yapmaya devam ettiler. Tezgahlanan komp-
lonun son perdeleri oynanmaktaydı artık.

Tezgahlanan komployu açığa çıkarmak için Devrimci Mücadelede Avu-
katlar, bir SHP milletvekili ve birkaç avukat eşliğinde DGM savcılığına tes-
lim olan Erol Özbolat'a, ek süreler alınarak uygulanan işkenceli sorgularla,
Hulusi Sayın eylemi kabul ettirilir. Tüm Türkiye'nin gözleri önünde adım
adım tezgahlanan komp-
lonun en son vardı-
ğı nokta olur burası. Çaresizlikle-
rini sözde bu yolla gizlemiş olur düşman. Oysa, onlar bu komployla uğraşır-
ken, eylemi gerçekleştiren SDB savaşçıları Ankara sokaklarındadır. Ve düş-
manın korkularını çoğaltacak yeni silahlı eylemler için istihbarat ve hazırlık
çalışmaları yürütmektedirler.

Kürdistan Kasabı, Kürt halkı için bir Dehak olan Korgeneral Hulusi Sa-
yın'ın cezalandırılmasının devrimci hareket için anlamını, DHKP Genel Sek-
reteri Dursun Karataş şöyle anlatır:

"... Kürdistan'daki gerilla savaşı Kürt milliyetçiliği temelinde gelişmesi-
ne devam ederken, bir yandan kır gerillasını Kürdistan'da da yerleştirmek
ve eylemliliğe geçilmesini sağlamak istiyorduk. Kürt milliyetçiliğinin yarattı-
ğı ve körüklediği, kendi dışındaki herkesi şovenist olarak niteleyen propa-
gandasını kırmak için de güçlü adım atmalıydık. Bu güçlü adımlar, Kürt mil-
liyetçiliğinin adaletsizliğin yanında adaleti, bulanık hedefleri karşısında da
düşman hedefini, herkesin anlayabileceği bir netlikte göstermeliydi. Kürt
halkına zulmeden, bu zulmü bizzat örgütleyen, planlayan, tüm Kürt halkın-
ca tanınan faşizmin kurmaylarına yönelmeliydik. Bu hedeflere yönelmemiz
milliyetçiliğin anti-propagandasını kısmen de olsa kırarak, Kürt halkı içeri-
sinde daha kalıcı bir çalışma yapmanın koşullarının oluşmasında yardımcı
olacaktı..." (192)

Korgeneral Hulusi Sayın'ın cezalandırılması ile hiçbir gücün Kürt halkı-
nın kendi kaderini tayin etmesini engelleyemeyeceğini, Kürdistan'ın Kürt
halkının olduğunu güçlü bir şekilde bir kez daha vurgulayan Devrimci Sol,
bu tarz eylemlerine daha sonraki süreçlerde de devam edecek, Kürt halkı-
yla Devrimci Sol arasında sıcak bağlar oluşmaya başlayacaktır. Anti-emper-
yalist, anti-oligarşik devrim hedefiyle, tüm Türkiye halklarının öncü örgütü
Devrimci Sol, diğer yandan Kürt milliyetçilerine net mesajlar da verecek-
tir... "Kürdistan'da bizim de söyleyeceklerimiz var ve bunda ısrarlı da olaca-
ğız". Süreç ilerleyecek, her türlü zorluğa rağmen Devrimci Sol, Kürdistan
topraklarında da destanlar yaratmaya başlayacaktır.

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI HALKIN DİRENİŞİNİ GÖSTERMEK İÇİN 3 ŞUBAT'TA KARARTMA

Emperyalist savaşa karşı tüm emekçi halkın tepkilerini açığa çıkarmak bu tepkileri örgütlü ve merkezi bir niteliğe dönüştürmek için yoğun bir faaliyet içerisinde olan Devrimci Sol Güçler, emperyalist vahşetin ayyuka çıktığı Şubat ayı başlarında, her kesimin katılabileceği yaratıcı eylemler de örgütlemeye başladılar. Bu eylemlerden birisi, emperyalist savaşa ve işbirlikçi Özal iktidarına karşı Devrimci Sol Güçler'in örgütlediği ışık karartma eylemidir.

Yayınladığı ve yaygın olarak dağıttığı bildirisinde Devrimci Sol Güçler, 3 Şubat' ta yapılan karartma eyleminin neden yapılması gerektiğini ve ne tür bir sonuç sağlayacağını şöyle anlatıyor;

"İŞÇİ, KADIN, ESNAF, TÜM EMEKÇİ HALKIMIZ !

3 Şubat Pazar akşamı saat 7'de tüm ışıkları 15 dakika söndüreceğiz. Çünkü, emperyalizmin Kuveyt'te demokrasi(!) çağrısı bahanedir. Emperyalizm ve işbirlikçileri, ezilen halklara karşı savaş açmıştır. Esas görmemiz gereken nokta budur. Bu savaş, daha çok sömürü, daha çok yoksulluk, daha çok baskıdır. Onbinlerce insanın ölmesi, sakat kalmasıdır.

3 Şubat Pazar akşamı saat 7'de tüm ışıkları 15 dakika söndüreceğiz. Çünkü, emperyalist savaş devam ettiği sürece ülkemizin, emekçi halkların üzerine örtülmek istenen karanlığı aydınlatmak, emekçilerin yanında olmak için özgürlük meşaleleri yakacağız.

(...) Söndüreceğiz, çünkü, Ortadoğu halklarıyla, emekçileriyle dayanışma içinde olmalıyız.

(...) Söndüreceğiz. Emperyalist haydutlara, işbirlikçi Özal iktidarına halkın direnişini göstereceğiz.

YAŞASIN HALKIN DİRENİŞİ, KAHROLSUN EMPERYALİST SAVAŞI!" (193)

Devrimci Sol Güçler, İstanbul'un pek çok semtinde ev ev, sokak sokak dolaşarak yaygın faaliyetlerini sürdürdüler. Neredeyse gidilmedik ev, dolaşılmadık esnaf, işyeri bırakmadılar. Bildiriler dağıttılar, pullamalar yaptılar... Her yer onlar için bir propaganda olanağıydı. Devrimci Sol Güçler, bu zeminde politik gerçekleri halka açıkladılar.

Baskılara, işkencelere, gözdağına, her türlü aşağılık yöntem ve tehditlere rağmen Devrimci Sol Güçler'in faaliyetini engelleyemeyen düşman çılgın gibidir. Mahallelerde, kahvehanelere dalıp halkı eyleme katılmamaları yönünde tehdit ederken, hiçbir gerekçe gösterilmeksizin birçok insanı da

gözüne aldılar. Karartmanın olacağı semtlerde, mahalleleri bir işgal ordu- su zihniyetiyle kuşattılar. Esnafı haraca bağlamış bu asalaklar sürüsü, tehdit ve şantajla, karartma eylemine katılmalarını engellemeye çalıştılar. Tüm bunların yetmediği noktada, kimi yerlerde gençlerin üzerine kurşunlar yağdırdılar.

3 Şubat akşamı saat 7’de, çalışma yapılan mahallelerde, tüm engellemelere rağmen eylem başarıyla gerçekleştirilir. Aynı anda yakılan özgürlük meşaleleriyle geniş emekçi kitleleri alanlarda toplandı. Piyalepaşa, Gültepe, Çağlayan, Savaş Yokuşu, Bağcılar ve Esenler’de yüzde 100’e yakın bir katılımı başarılan karartma eylemi, diğer semtlerde yüzde 60, yüzde 30 arası değişen oranlarda karartma eylemini yapıp, yaktılar özgürlük ateşlerini. Emekçi halk, emperyalizme ve işbirlikçi Özal iktidarına karşı olduğunu, Ortadoğu halklarıyla dayanışma içinde olduklarını, gelişmelere, iktidarın halka açtığı savaşa ve emperyalizme tavırsız kalmayacaklarını herkese gösterdiler.

Devrimci Sol, aynı süreçte, dünyanın neresinde olunursa olunsun, anti-emperyalist mücadele bayrağını dalgalandırmanın gerisinde kalmamıştır. Almanya’dan Belçika’ya, Fransa, İsviçre, İngiltere, Hollanda..., gibi ülkelerde protesto gösterileri ve etkinlikler yapan Devrimci Sol, yurtdışındaki gücünü de seferber ederek uluslararası planda hem kendi gücüne dayanan etkinlik ve eylemler örgütledi hem de Avrupa’daki diğer örgüt ya da kurumların yaptığı savaş karşıtı etkinliklerin içerisinde oldu.

Savaşın asıl sıcaklığının yakıcı bir biçimde yaşandığı Ortadoğu’da da Devrimci Sol, Ortadoğu’daki devrimci, yurtsever örgüt ve partilerle yaptığı ortak açıklamayla, Ortadoğu halklarının emperyalizme karşı direnişinin zorunluluğuna dikkat çekti. ABD ve müttefiklerinin Ortadoğu saldırganlığını kınayan devrimci ve yurtsever örgütler, Ortadoğu halklarının anti-emperyalist mücadelesi ve dayanışması yönünde de dosta düşmana çok anlamlı mesajlar vermiş oldular.

20 ŞUBAT 1991... ESNAFLAR KEPENK KAPATİYOR

Emperyalist savaşın başlamasıyla birlikte, zor koşullar içerisine giren ve çoğu zaman siftahsız kepenk kapatır duruma gelen esnaflara, Devrimci Sol Güçler’in çağrıları kesintili de olsa devam etmiştir. Özal iktidarının sırtını emperyalizme yaslayıp halka karşı açtığı savaşın bir uzantısı olmamaları için, yokluk ve yoksulluk içindeki halka, stokçuluk ve karaborsacılık yaparak zarar vermemeleri için esnafları daha önce uyarı Devrimci Sol Güçler, bu kez somut bir eyleme çağırıyorlardı esnafları. Esnaftılar, halktılar. Savaşın

faturasını ödeyenlerdendiler. Savaş zamlarına ve doğru orantılı olarak halkın alım gücündeki düşüşe tepkilerini açık-gizli ifade ediyorlardı. Ama eylem... Eylemleri, örgütlü bir tepkileri yoktu.

İşte bu noktada Devrimci Sol Güçler yerinde ve zamanında bir adım attılar. Hemen her esnafın açık ya da zımnî isteği olan toplu bir direniş yapılabilir, var olan durum protesto edilebilirdi. Ve Devrimci Sol Güçler, böyle bir ortamda, esnafların bu haklı taleplerini bir çağrı ile faaliyetlerinin arasına aldılar. Bu amaçla yayınladıkları bir çağrıyla esnafları 20 Şubat günü emperyalist savaşa tavır almaya davet ettiler.

Devrimci Sol Güçler, tüm alan ve birimlerini, işçisi, memuru, gençliği, gecekondu-lusu ile harekete geçirip yoğun bir faaliyete başladılar. Binlerce esnafı gezdiler, bildiriler dağıtıldı, pullar yapıldı. Esnaflara ve halka çağrılar yapan, direnişe davet eden Devrimci Sol Güçler'e esnaflardan ve halktan sloganlarla cevap verenler oluyor, konuşmacıları ayakta alkışlıyorlardı. İkona yöntemi ve çağrı amaçlı çalışmalarını tüm yoğunluğuyla sürdüren Devrimci Sol Güçler'in faaliyetleriyle tahammülsüzleşen sivil ve resmi polis ise saldırganlaşıyordu.

Tüm gücünü seferber etti düşman ve panik halinde direnişi engellemenin yollarını aramaya başladılar. Esnafları geziyor, silahla tehdit ediyor, malları yağmalıyor, muhbirlik teklifleri yapıyordu. Dağıtılan bildirileri topluyorlardı tek tek. Onlara göre tek bir kepenk kapanmayacaktı. Pervasızdılar. Sokaktan geçeni, kahvede oturanı şüpheli diye gözaltına alıyorlardı. Çaresiz kalınca da, insanları silahla yaralıyorlar, böyle gözaltına alıyorlardı.

Tüm engellemelere rağmen, 20 Şubat günü Devrimci Sol Güçler'in ulaşabildikleri yerlerde esnaflar kepenklerini kapattılar. İşportacılar tezgahlarını açmadılar. Polonya Pazarı'nda, Beyazıt'ta, Fatih Çarşamba Pazarı'nda işportacılar yüzde 100 tezgah kapattılar ve esnaflara dayanışma mesajını yolladılar... "Sizlerleyiz".

Gazi'de tüm esnaf kepenk kapatınca çılgına dönen sivil ve resmi polisler, zorla 30 esnafa kepenk açtırdılar. Devrimci Sol'u "zorla kepenk kapatıyor" diye burjuva basında çıkan yalan haberlerle karalamaya ve "teröristlik"le suçlamaya çalışan düşman, asıl zoru kendisi uyguluyordu. Engelleme ve saldırılar boşa çıkartılarak, Yenibosna, Bağcılar, Esenler, Sultançiftliği, Gültepe, Çağlayan, Çağlayandere, Piyalepaşa, Kartal, Sarıgazi, Aşağı Dudullu ve 1 Mayıs Mahalleleri'nde değişik yüzdelerde de olsa kepenklerini kapatan esnaf haykırıyordu... "YAŞASIN ESNAFLARIN DİRENİŞİ!..

KAHROLSUN EMPERYALİST SAVAŞ !.."

Ellerine megafon almış, "Üç-beş anarşistin çağrısına uymayın... Devletimiz güçlüdür" diyen düşman, kepenk kapatma eyleminin başarısı karşısında çaresizdir. Kazanan, örgütlü-iradi faaliyetleriyle halkın içinde, halkla

birlikte soluk alıp veren Devrimci Sol Güçler olmuştur... Halk olmuştur.

VATAN TOPRAĞINDA BİR YANKEE ÜSSÜ: İNCİRLİK

ABD'nin dünya egemenliği için emperyalist savaşın düğmesine basılmasıyla Özal iktidarı artık ülkeyi Bush'tan gelen telefonlarla yönetiyordu. Meclisi devre dışı bırakıp İncirlik ve diğer üsleri doğrudan ABD komutasına devreden Özal iktidarı, işbirlikçi faşist karakterine uygun adımlarını ardına atıyordu.

ABD'nin sanki bir eyaleti olan Türkiye'de dilediğince ve keyfince hareket etmesi elbette zor da değildi.

12 Eylül dönemi boyunca ABD emperyalizmi, Adana'daki İncirlik üssünü bugünler için hazırlamıştı. İncirlik'ten kalkan F-15, F-16, F-111 filoları Irak'a durmaksızın bomba yağdırıyordu. İncirlik'le birlikte Erhaç, Batman, Muş üsleri de aynı amaç için kullanıldı. İncirlik'te bombalamaya katılan uçak sayısı 700'ü buldu.

33 yıldır Türkiye'nin güvenliği için ve ortak savunma amaçlı olduğu söylenen İncirlik ve diğer üslerin, gerçekte ABD çıkarları ve güvenliği için olduğu bütün çıplaklığıyla açığa çıktı. Artık kartlar açık oynanıyordu. ABD emperyalizminin "ikili anlaşmalar"a bağlı olarak kurduğu bu askeri üslerin, ülkemizi patlamaya hazır silah deposuna, halklara karşı kullanılan ve batmayan bir uçak gemisine dönüştürdüğü tartışmasız bir gerçek olarak halkımızın karşısında duruyordu. Bu üsler halkımızın ve ülkemizin güvenliğini sağlamak bir yana emperyalizmin bir saldırı üssü olarak güvenliğimizi tamamen ortadan kaldırıyordu.

Meclis'ten yetki almadan, hükümete ve genelkurmay'a hiçbir bilgi ve verilmeden ABD emperyalizmi 4 gün boyunca İncirliği kullandı. Savaştan sadece iki saat önce telefonla Bush tarafından Özal'a rollerini oynamaya hazır olmaları hatırlatıldı, o kadar. Özal'ın karşı çıkma şansı zaten yoktu, niyeti de. İncirlik'ten ve diğer üslerden kaç uçağın kalkıp, nereleri bombalayacağına koordinatları bile Amerikan Generali Schwartzkopf'un Dahran'daki karargahından belirleniyordu.

Başlattığı yıldırım hareketiyle Irak'ın işini çok kısa bir sürede bitirmeyi planlayan ABD emperyalizminin vakit kaybetmeye, bürokrasiye tahammülü yoktu. İstim arkadan gelsin diyerek, Meclis yetkisini bir kenara bırakarak İncirlik'teki cellatlarına hücum emrini verdi.

ABD emperyalizminin, çıkarları söz konusu olduğu zaman yaptığı işe hukuki kılıf bulma diye bir derdi hiçbir zaman olmadı. İncirlik Üssü 33 yıl boyunca Ortadoğu halklarına ve Sovyetler Birliği'ne karşı hiçbir hukuki gerekçe aramadan, kamuoyunun ve halkımızın gözlerinden uzakta, istediği gibi

kullanıldı. Ama görünüşe bakılırsa üssün komutası Türkiye Genelkurmayı'ndaydı. 1950'den bu yana gelip geçen tüm siyasi iktidarlar ve cuntalar bağımsızlık ve egemenliği dillerinden düşürmedikleri için bunu yapmak, İncirlik'i ve diğer üsleri ortak savunma tesisleri adı altında gizlemek zorundaydılar.

Bugün artık İncirlik'in 33 yıllık kirli sicili, operasyon dosyaları açılarak gerçekler ortaya konuluyor ve ülkemizin ancak ABD'nin istediği kadar bağımsız olabileceği ve neden devrimcilerin ısrarla "Bağımsız Türkiye" diye haykırırken, üslerin kapatılmasını NATO'dan çıkılmasını, tüm ikili anlaşmaların yırtılmasını istedikleri daha iyi anlaşılıyor.

1958'de Lübnan'daki gerici statüyü kırmak için ayaklanan ilerici güçlere karşı, faşist yönetimin başı Kamil Şamun, ABD emperyalizminden yardım istiyor, ABD bu ayaklanmayı bastırmak için 150 uçakla 10 bin deniz piyadesini İncirlik Üssü'nden gönderiyordu.

1960'da Sovyetler Birliği üzerinde düşürülen U-2 casus uçağı da bu üsten kalkmıştı.

1979'da İran'da ABD elçiliğinin işgal edilmesine karşı operasyona giren ABD emperyalizmi, helikopter ve uçakları yine İncirlik'ten kalkıyordu.

1982'de İsrail'e Lübnan'ın işgalinde yardım etmek üzere, İncirlik'te bulunan ABD uçakları ve deniz piyadeleri hiç kimseye danışmadan alarma geçiriliyordu.

1983'te 6. Filosu ile birlikte Lübnan'a müdahale eden ABD, İncirlik Üssü'nü yardımcı üs olarak kullanıyordu. Lübnan halklarının direnişi nedeniyle Lübnan'dan çekilmek zorunda kalan ABD'li askerlerin geri çekilmesi işinde İncirlik Üssü devredeydi...

Şimdi de ABD emperyalizmi 12 Eylül'le birlikte her yönüyle büyüttüğü, modernleştirdiği, yeni silahlarıyla, uçaklarla donattığı İncirlik Üssü'nü Körfez Savaşı'nda da kullanarak, ülkemizi de savaşın içine sürüp, Ortadoğu halkları ile karşı karşıya getiriyordu.

ANADOLU'NUN DÖRT BİR YANINDAN SAVAŞ SUÇLULARINA LANET YAĞIYOR

İncirlik'in ABD emperyalizmi tarafından, Irak halkına yapılan vahşice saldırının üssü olarak kullanılmaya başlandığı süreçte Devrimci Sol, emperyalizme karşı geliştirdiği siyasal eylem ve etkinliklerini tüm Anadolu'ya yaymaya başladı. Geniş kesimleri harekete geçiren, dinamize eden, tepkileri açığa çıkaran bu eylemler tutsaklardan basın emekçilerine, esnaftan aydın ve sanatçılara, işçi, memur, gençlik, gecekondu yoksul halktan pazarcıla-

ra, işportacılar... Adana'dan Ankara'ya, Eskişehir, Konya, İzmir, Bursa, Kocaeli..., gibi şehirlere, ilçelere kadar geniş bir alana yayılarak sürüyordu.

Sürecin başından itibaren, her dönem olduğu gibi duvarların ardında olduklarına bakmaksızın, emekçi halkların yanında, ezilen, vahşice katledilen, yıkıma uğratılan Ortadoğu halklarının yanında oldu devrimci tutsaklar. Özal iktidarının emperyalist savaş fırsatçılığı ile halka karşı açtığı savaşta üzerine düşeni yapar devrimci tutsaklar. Zaman zaman kamuoyuna yaptıkları ve doğrudan iktidarı hedef alan açık mektuplarıyla, fiili direnişleriyle, açlık grevleriyle vb. sürecin her zaman aktif bir parçası oldular.

Şubat ayı içerisinde ise, haksız savaşı protesto etmek, Ortadoğu halklarına devrimci dayanışma mesajları göndermek, Özal iktidarına karşı açılan devrimci savaşa kendi özgün koşullarında güç katabilmek için Devrimci Sol Davası tutsakları 3 günlük açlık grevi yaptılar.

Demokrasi Mücadelesinde Basın Emekçileri, 6 Şubat'ta düzenledikleri basın toplantısında, iletişim tekellerinin savaş kışkırtıcılığı yapmasını kınayarak, basın çalışanlarından topladıkları imzaları TBMM'ye, yurtiçi ve yurtdışı basın kuruluşlarına gönderdiler.

Şubat 1991, emperyalist savaşa karşı mücadelenin giderek daha da ivme kazandığı bir dönemdir. Daha önce pek çok alan ve bölgede, "Emperyalist Savaşa Hayır" temelinde sürdürülen haksız savaş karşıtı faaliyetler, savaşın başlamasının ardından "Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele Edelim" şiarı ile yine yaygın bir şekilde devam ettiriliyordu. Bu doğrultuda mücadeleleri giderek daha da yükselten bölgelerden birisi de Bursa'dır.

"Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele Edelim" çağrısını geniş halk kesimlerine taşımaya çalışan Devrimci Sol Güçler, Bursa'da bu amaçla yoğun bir ajitasyon-propaganda faaliyeti yürüttüler. Pratiklerini dar bir kapsamda yürütmeyip, kimi zaman kitlesel kampanyalar da örgütlediler.

Tarih 5 Şubat 1991'dir... Ankara yolu ateşe verilerek trafiğe kesilir önce, yakılan ateşler arasında yolu dolduranlar Devrimci Sol Güçler'den başkası değildir. Yaklaşık 10 dakika boyunca "Emperyalist Savaşa Hayır!", "Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır!" sloganlarını haykıran Devrimci Sol Güçler, gösteri sırasında astıkları pankart ile ABD emperyalizmi önünde boyun eğilmeyeceği mesajı veriyorlardı bir kez daha... "Katil ABD Elini Ortadoğu'dan ve Türkiye'den Çek!"..

Devrimci Sol Güçler Bursa'da yürüttükleri örgütlü-iradi faaliyetlerini keşintiye uğratmadan, Şubat ayı boyunca sürdürdüler. Bu kez 10 Şubat'ta şehrin üç ayrı yerinde ve aynı anda protesto gösterisi örgütleyen Devrimci Sol Güçler, özgürlük ateşiyle aydınlatıldılar gecenin karanlığını. Üç ayrı yerde, aynı anda yapılan ve ateşleri, öfkeli sloganları ile düşmanı şaşkına döndüren Devrimci Sol Güçler'in eylemi sonrası, polis yollardan rastgele adam toplamaya, kahvehaneleri basmaya başladı. Baskılara ve saldırılara, işken-

celere rağmen Devrimci Sol Güçler, inatla, cesaret ve inançla anti-emperyalist eylemlerini devam ettirdiler... Ve 22 Şubat günü, Liseli DEV-GENÇ'in astığı pankart ile düşmana bir kez daha, "Susmayacağız" diyordu... "Katil ABD Ortadoğu ve Türkiye'den Elini Çek".

Marmara Bölgesi'nde Devrimci Sol Güçler'in yürüttüğü çalışmalar sadece Bursa ile sınırlı değildi. Kocaeli ve Çanakkale'de de Devrimci Sol Güçler, emperyalist savaşa karşı mücadeleye emekçi halkı katabilmek için bildiriler dağıttılar, kahve konuşmaları, duvar yazılamaları, pankartlar astılar. "Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele Komiteleri"ni Kocaeli ve Çanakkale'de de örgütlemeye çalıştılar. Emperyalist savaşa, savaş zamlarına, grev yasaklamalarına ve işkencelere karşı tepkileri örgütleme ve güç oluşturma gayreti içinde oldular.

Şimdi ses veren, emperyalist savaşa, savaş politikalarına ve uygulamalarına karşı mücadeleyi yükselten Ege Bölgesi'dir. İzmir'de ve Aydın'da işçisi, memuru, gençliği ile emekçi halkı seferber edebilen Devrimci Sol Güçler, halkın nabzını da iyi tutarak, taleplerine sahip çıkarak adım adım büyüttüler kavgayı.

20 Şubat'ta kepenk kapatma eylemini İzmir'de de gerçekleştiren Devrimci Sol Güçler, yoğun bir ajitasyon-propaganda faaliyeti ile esnafları kepenk kapatma eylemine davet ettiler. Emperyalist savaşa ve işbirlikçi faşist Özal iktidarına karşı halkın direniş gücü İzmir'de de gösterilmeliydi. Devrimci Sol Güçler, esnaflarla konuşarak, eyleme destek çağrılarını yaygın bir şekilde yaptılar.

Bir yandan 20 Şubat'ta yapılacak kepenk kapatma eylemini örgütlemeye çalışan Devrimci Sol Güçler, Buca, Bornova, Karşıyaka, Karabağlar ve Çiğli gibi yerlerde 10'dan fazla pankart astılar ve yaygın yazılamalar yaptılar.

20 Şubat sabahı İzmir-Bozyaka'da kitlesel bir gösteri düzenleyen Devrimci Sol Güçler, aynı saatlerde Buca'da astıkları büyük bir pankart ile hem kepenk kapatma eylemine çağrı yaptılar hem de 19 Şubat günü polisin yaptığı gözaltıları protesto ettiler.

Ve 20 Şubat günü, İzmir'de büyük işyerlerinde çalışan işçilerin büyük bir kısmı işe gitmeyerek, bir kısmı da işi yavaşlatarak, esnafların kepenk kapatma eylemine destek verdiler. Eylem, İzmir genelinde pek çok yerde kısmi olarak gerçekleştirilebilse de, Gültepe'de yüzde 90'lara varan bir katılım sağlandı.

Aynı tarihte Aydın'da Turizm İşletmecilik Yüksek Okulu Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele Komitesi, 250 kişilik bir forum düzenledi. Emperyalist savaş karşıtı şiarların tüm Aydın'a yayıldığı günlerde DEV-GENÇ ve Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele Komiteleri 15 pankart astılar, yazılamalar yaptılar.

Akdeniz Bölgesi'nde Adana'da da Devrimci Sol Güçler esnafları ke-

penk kapatma eylemine çağıran binlerce bildiri dağıttılar, kuşlamalar yaptılar ve aynı içerikte pankartlar astılar. Tüm bu faaliyetleri yanında, şehrin en işlek caddesi olan İbo Osman Caddesi'nde kitlesel bir gösteri düzenleyen Devrimci Sol Güçler, Akdeniz'den Ortadoğu halklarına dayanışma mesajları ilettiler.

İç Anadolu Bölgesi'nde Konya'da Devrimci Sol Güçler, halkevine çöreklenmiş eski DY dergisi taraftarlarına ve oportünistlere rağmen kitlesel gösteriler yaptılar. Onlara göre "Konya'da bir şey yapılmaz, çünkü gücümüz yok, bu tür çalışmaları kaldıramayız"dır... "Ne yapılabilir ki?.." Onlar bekleye dursun, Devrimci Sol Güçler, kendi özgücüne güvenerek, sınırlı da olsa devrimci-demokrat insanlarla birlikte 3 Şubat günü Konya'nın en işlek yerlerinden birinde, Muhacir Pazarı'nda "Emperyalist Savaşa Son" pankartıyla yürüyüşe geçtiler. Kitlenin attığı slogan ve dağıtılan bildiriler, eylemi izleyenlerce sempati ve ilgiyle karşılandı. Konya'da 12 Eylül sonrası gerçekleştirilen bu düzeydeki en kitlesel eylemle, dostu da düşmanı da şaşkına çeviren Devrimci Sol Güçler, düşmanın gözaltı ve tutuklamalarına rağmen faaliyetlerine ara vermeksizin devam ettiler.

DEVİRİMCİ SOL EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE AÇIKTAN MEYDAN OKUYOR

Savaş süresince kazandığı "aferin"i korumak ve ABD'nin savaş politikasının hızına uymadaki başarısını sürdürebilmek için her türlü yolu mübah sayan Özal iktidarı, işbirlikçiliğinin ve uşaklığının utanmazlığı ile halk düşmanlığında giderek pervasız politikalar üretmekte ve uygulamaktadır. Peş peşe baskı yasaları çıkartan Özal iktidarı, ülkeyi "kanun hükmündeki karar-nameler" ile yönetmektedir. Savaş zamları ile yoksullaşmanın daha bir arttığı o günlerde, emekçilerin ekonomik yükü gün geçtikçe ağırlaştırılmaktadır.

İşbirlikçi-faşist Özal iktidarı tam anlamıyla emperyalist tekellerin ve petrol şeyhlerinin çıkarlarına bekçilik yapmaktadır ve "Körfez Krizi"nin başından itibaren izlediği politikayla, ülkeyi adım adım emperyalist savaşın içine sürüklemektedir. Ülke topraklarını emperyalizmin saldırı üssü haline getiren iktidar ülkeyi fiilen savaşın içine de sokmuştur aslında. Türkiye topraklarındaki İncirlik gibi üslerin kullanımının tek bir anlamı vardır: Irak halkının üzerine yağın tonlarca bomba... Yani katliam, yani yıkım... Yani Irak halkının katledilmesinde ve yıkıma uğratılmasında emperyalistlerle yapılan suç ortaklığı...

Özal iktidarı, Ortadoğu'da ABD'nin adeta bekçi köpekliğini yaptı. Arap halkları nezdinde Türkiye'yi ABD'nin kiralık katili İsrail haline getirdiği koşullarda, Devrimci Sol, yayınladığı bir bildiride başta Özal iktidarı olmak üzere

tüm devlet yetkililerinin savaş suçlusu olduğunu açıkladı.

Özal iktidarını, işbirlikçiliğin ve halka düşmanlığın adı olarak niteleyen Devrimci Sol, 9 Şubat 1991 tarihli bildirisinde:

“BAŞTA ÖZAL OLMAK ÜZERE, BAŞBAKAN, BAKANLAR KURULU ÜYELERİ VE SAVAŞ İÇİN OY KULLANAN TÜM MİLLETVEKİLLERİ SAVAŞ SUÇLUSUDUR. SAVAŞ SUÇLULARI SUÇLARININ BEDELLERİNİ ÖDEYECEKLERDİR” der ve Özal iktidarının suçlarını sıralayarak, hesap sorulacağını tüm dünya kamuoyuna ve Türkiye halkına ilan eder.

“- Türkiye’yi ABD’nin batmayan uçak gemisine çeviren, ülkenin ve halkımızın kaderini ABD yönetiminin eline teslim eden;

- Halkımızı savaşa sürmek, insanlarımızı ölüme göndermek isteyen, savaşı protesto edenlere kurşun sıkan, işçilerin grevlerini yasaklayan ve onlara süngü zoruyla işbaşı yaptıran;

- Yoksulluğu ve sefaleti insanlarımızın yazgısı haline getiren, savaş zamlarıyla işçiye, köylüyü, memuru, esnafı tüm emekçileri ezen;

- Kürtlerin ulusal uyanışını boğmak ve kendi kaderini tayin etmesini engellemek için savaşı fırsat sayan, onları savaş ateşinin orta yerinde korumasız bırakan, yerinden yurdundan eden;

- Devrimcileri ve yurtseverleri işkence tezgahında, sokak ortalarında, dağlarda sorgusuz sualsiz katleden;

- BU İKTİDARDAN, ONUN BAŞI T. ÖZAL’DAN, AKBULUT’TAN, BAKANLAR KURULUNDAN, ONLARA YETKİ VEREN TÜM MİLLETVEKİLLERİNDEN HESAP SORACAĞIZ!

(...) tüm savaş suçlarının hesabını soracağız.” (194)

Bu bildiri, oligarşiye ve efendileri emperyalistlere yapılan açık bir meydan okuyuşudur Devrimci Sol’un. Tarihseldir... Tarihsel bir iddiadır. Devrimci Sol emperyalizmin her türden uzantısını vatan topraklarından söküp atacağına dair, halka bir kez daha söz veriyordu. Ve Devrimci Sol çok zaman geçmeden sözlerinin gereğini yerine getirecektir.

"TÜM YANKEE'LER HEDEFİMİZDİR"

Söylediğini yapan, yaptığını savunan bir devrimci harekettir Devrimci Sol. "Savaş Suçluları"nın tüm dünya kamuoyuna ilan edildiği günlerde Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler de görevlerinin başındadır. İstihbarat çalışmaları tamamlanmış, Irak halkının katledilmesi ve Irak'ın yıkıma uğratılması suçlarına ortak olan İncirlik Üssü'nde görevli bir CIA ajanıdır hedef... ABD'li CIA ajanı Bobie Evgane Mozalle...

Halkın öfkesinin namluları patlar ve serilir cadde ortasına CIA ajanı. Hesap sorulmuştur ve bu, devamı gelecek eylemlerden sadece biridir.

Adana İncirlik Üssü'nde görevli CIA ajanı Bobie Evgane Mozalle'nin cezalandırılması geniş yankılar uyandırır. Tam "önümü düzlüyorum" dediği bir süreçte ABD, değerli bir ajanını yitirmiştir.

İncirlik Üssünde Görevli ABD Ajanı Bobie Evgane Mozalle'nin Cezalandırılması Eylemine Katılan Bir Savaşçı Anlatıyor

"Tarih 17 Ocak 1991... Başını ABD'nin çektiği emperyalist koalisyon, Irak'ın Kuveyt'i işgalini gerekçe göstererek 'işgalciye ders vermek', 'uluslararası hukuku korumak', 'Ortadoğu'da barışı korumak' demagogileriyle Irak halkının üzerine bomba yağdırmaya başlamıştı.

Ülkemiz topraklarında bulunan emperyalist kişi, kurum ve kuruluşlar öfkemizden nasibini almalıydı. Hemen her gün emperyalist kuruluşlar yakılıyor, bombalanıyor, halkın adaletiyle cezalandırılıyordu. Emperyalizm ülkemizdeki kuruluşlarında alarm verirken, işbirlikçisi oligarşi, efendilerinin bu kuruluşlarını özel korumaya almıştı.

İşte böyle bir süreçte, Irak halkının üzerine tonlarca bomba yağdıran emperyalist savaş uçaklarının kaktığı İncirlik Hava Üssü'ne, orada görev yapan subay, ajan vb. kişilere yönelik de bir eylem gerçekleştirmek için harekete geçmiştik. Adana'da oturan ABD'li asker ve ajanların evlerini kontrol altına almaya başlamıştık. Bu evlerin tümü biliniyordu. Daha Irak'a yönelik saldırılar başlamamışken, buraları tespit edip, istihbaratları çıkarılmıştı. Ancak savaşın başlamasıyla yükselen kampanyamız karşısında 'uyarı' yayınlayan emperyalizmin katilleri sokaklarda dolaşamıyorlar, evlerine dahi gelemiyorlardı.

Daha önceden tespit edilen, ABD İncirlik Üssü'nde görevli CIA ajanı Bobie Evgane Mozalle'yi hedef almıştık. ABD ajanı, korkusunu gizleyemiyor, her yerde çevresini kontrol ediyordu. Evine gidiş, geliş saatlerini, yol güzergahını hep değiştiriyordu. Bir gün saat 16.15'te çıkarken, bir diğer gün 07.30'da çıkıyordu. Evine geliş saatleri de sürekli değişiyordu. Bazen hiç gelmiyordu.

Düzensiz hareketliliği nedeniyle bir süre kaybettik hedefi, 2 günlük bir

izleme-takibine alarak tekrar yakalamıştık. İncirlik Üssü ile Adana'daki evi arasındaki kilit noktaları kontrole alarak, saat kaçta, hangi güzergahtan geçtiğini, tutulan noktalar arasındaki geçiş saati farklarını hesap ederek, bir yere uğrayıp-uğramadığını ve hangi yolu kullanmış olduğunu tespit etmiştik.

Cezalandırma eylemini gerçekleştirme emri üzerine, tespit edilen pus noktalarından geçmeme olasılığını hesap ederek, evinin önünde cezalandırmaya karar verdik. Bölgeyi çok iyi biliyorduk ve defalarca kontrol etmiştik. Eylemi gerçekleştireceğimiz günden 1 gün önce, Birlik Komutanı komutasında eylemi gerçekleştirecek savaşçılar olarak, eylem planı üzerinde konuştuk. Kimin hangi görevi alacağı, nasıl çekilecekleri, tüm detaylarıyla kararlaştırıldı. Eylemi Komutan ve 2 savaşçı gerçekleştirecekti. Buna göre sabah saat 06.00'da Mozalle'nin apartmanının önünde olacaktık. 1. savaşçının görevi 15 dakikada bir devriye geçişi yapan polis otosunun gelip geçtiği sokağı ve ana caddeye yaya olarak çıkış yeri olan iki apartman arasındaki boşluğu kontrole almak, eylem anında olası gelişmelere müdahale etmektir. Öyle ki, hedef, devriye geçişi yapan polis otosunun sokakta olduğu anda dahi çıkış yapsa, eylem gerçekleştirilecekti. Bu noktada, polis otosuna da yönelecek ve cezalandırma eylemine onları da dahil edecektik.

1. savaşçının bir diğer görevi ise, cezalandırma eylemi hiçbir müdahale olmadan gerçekleştirildiği koşullarda, yan apartmanın altında bulunan taksi durağındaki bir taksiyi kamulaştırıp bizi alarak eylem yerinden belirlenen istikamette ayrılmaktı.

Cezalandırma eylemini 2. savaşçı gerçekleştirecekti. 2. savaşçı hedef görüne kadar apartmanın karşısında bekleyecek, hedef görüldüğünde elini cebine atarak haber verecek ve hedefe yönelecekti. Cezalandırmanın ardından daha önce şablonla yazarak hazırladığımız bildirileri katil ajanın üzerine atacaktık. Böylece eylemi, nedenleriyle yerinde üstlenmiş olacaktık.

Komutan ise, sokağın diğer yönünü ve 50 metre ileride caddeye çıkan diğer bir sokağı kontrol altında tutacaktı.

Çekilme yönündeki olası aksilikte alternatif olarak yaya halinde çekilme yönünü de tespit etmiştik.

O akşam son kez eylem yerini, çekiliş güzergahını kontrol ettik. Devriye gezen polis otosunun geçiş süresi değişmemişti. Eve döndükten sonra bir kez daha hazırlıkları gözden geçirdik ve dinlenmek için yattık. Heyecanlı ve sevinçliydik.

Sabah saat 05.00'te kalkıp kahvaltı yaptık. Saat 05.30'da teker teker evden ayrıldık. Eylem yerine 05.55'te vardık ve yerlerimizi aldık. Olağanüstü bir durum yoktu. Ve hedefimiz olan CIA ajanının Mercedes marka arabası apartmanın önünde duruyordu. Saat 06.30'a geliyordu ki, hedef, apartmanın kapısından çıktı... Oldukça iri yarı olan katil ajan, epeyce rahattı. Elin-

de bir bardak vardı, bir şeyler içiyordu.

Son kez yoldaşlarımızla göz göze geldim. Cezalandırmayı yapacak olan yoldaşımız hedefe yöneldi. Ajan arabasının başına gelmiş, bardağını arabanın üstüne koyup kapısını açmaya çalışıyordu. Peş peşe sıkılan kurşunlarla yere yığıldı. Bildirileri üzerine bıraktık. Bu kurşunlar Ortadoğu ve Türkiye halklarının öfkesi ve adaletiydi.

Cezalandırmanın bitmesiyle birlikte yoldaşımız hemen orada bulunan apartmanın aralığındaki taksiye yöneldi. Şoförü içinde oturuyordu. Belli ki müşteri bekliyordu. Silah sesleriyle arabadan çıkmaya hazırlanırken kapısını savaşı açtı ve dışarı çıkmasını, arabasına ihtiyacımız olduğunu söyledi. Şoför, yoldaşımızın elindeki silahı görünce hiç itiraz etmeden çıktı ve apartmanın duvarına sırtını yaslayarak beklemeye başladı.

Bu arada komutan, eylem biter bitmez kendi bulunduğu yöne doğru çekilmemiz için eliyle işaret vermişti, ancak taksiye almaya giden yoldaşımız, taksiye yöneldiği ve dikkatini burada odakladığı için görmemişti. Aracı geri manevra ile sokağa çıkardı. O anda bizim çekilme güzergahımızın ters istikametinde sokağın sonunda olduğumuzu gördü. Aracı döndürse de o yönde araç yararlı değil zararlı olacaktı, zaman kaybettirecekti. Çünkü, bu istikamet ancak yaya olarak çekilmek için kullanılabilecek özelliğe sahipti. Aracı olduğu yerde terk ederek çevresini kontrol edip peşimizden çekilmeye başladı. Caddeye çıktığımızda, polis devriye otosu olaydan habersiz, rutin düşük hızıyla cadde boyunca ilerliyordu. 1-2 dakika sonra eylem yerine varacaktı. Taksiyle ilgilenen yoldaşımız ile birbirimizi kaybetmiştik. Sonradan öğrendik ki bölgeden bir taksiye binerek çıkmıştı.

Üsse girdikten 2-3 dakika sonra da biz girdik. Komutan 'Neredesin sen?' diye kızmaya başlarken, savaşı daha cevap vermeden sarılarak öyle bir sıktı ki, kemikleri kırılacak sandı. Birbirimize sarılarak eylemi başarı ile sonuçlandırmanın sevincini paylaştık.

Hemen bir çay demleyip, kahvaltıya otururken ne oldu, neler gelişti, neden böyle bir plan değişikliğine ihtiyaç duyuldu, bunun değerlendirmesini yaptık. Basını arayarak eylemi nedenleri ile birlikte üstlendik. bir CIA ajanı ülkemizden göçüp gitmişti."

Feryadı figan içinde bağırmaktadır burjuva basın, "Adana'da Amerikalı öldürüldü"... "Türk kıızı ile evli olan Bobie Evgane Mozalle hamile olan eşini güvenlik nedeniyle..." "Amerikalı zenci subay öldürüldü". Burjuva basında dillendirilen öz olarak düşmanın ruh halidir.

Tüm tartışmalara, sahtekarlığa, yalana ve demagojiye noktayı Devrimci Sol koyar ve eylemi üstlendiği bildiride şöyle der:

"ABD güçleri, şirketleri, kuruluşları, ABD yanlısı kişi ve kurumlar hedefimiz olacaktır.

Bugün devrimciler emperyalist hedeflere vurdukça, tüm emperyalistler tek bir ağızdan ‘terörizm’ diye çılgık atıyorlar. Bir CIA ajanı cezalandırılınca, insanlık adına cinayet işlenmiş sayıyorlar, ama Irak halkının kıyımına uğratılması cinayetten sayılmıyor. Yoksa Irak halkı insan değil mi? Canı tatlı olan sadece Bush’un piçleri mi?

Devrimcilerin eylemleri terörizm değildir. Gerçek terörizm, modern teknolojinin en gelişmiş silahıyla kitlesel imha ve soykırım yapmak, bir ülkenin tüm zenginliklerini yok etmektir. Bugün ABD emperyalizmi ne kadar ‘barış’ ve ‘demokrasi’ sloganlarının arkasına sığınırca sığınsın, terörcü, katliamcı yüzünü gizleyemez.

ABD emperyalizmine karşı savaşmayı görev biliyoruz. Bu yüzden ABD güçleri hedefimiz olmaya devam edecektir.

TÜM YANKEE’LER HEDEFİMİZDİR!” (195)

Aynı günlerde, CIA ajanı Mozalle’yi cezalandırmanın yanında, Devrimci Sol, başka emperyalist hedeflere de yönelecektir. Ve Irak halkına karşı sürdürülen katliamları protesto etmek için, İzmir Şirinyer ve Bayraklı’daki NATO üslerini bombalayarak tahrip eder. Eylemin üstlenildiği bildiride, Devrimci Sol, “Bu tesisler, diğer ABD üsleri ve şirketleri gibi ABD güçlerine lojistik destek sağlayan yerler içinde olup, emperyalist saldırganlığın üssü olma işlevine sahiptir...” der ve haykırır var gücüyle; “Savaşımız emperyalizmi ülkeden kovana, sömürü ve zulmün son bulmasına kadar sürecektir.”

Bu eylemler, hem ilerici devrimci kamuoyunun hem de oligarşi ve emperyalizmin üzerinde derin etkiler yaratır. Ancak, bu yeterli görülemezdi, çünkü durup beklenecek zaman değildi. Bir yandan emperyalistlere ve işbirlikçilerine, “meydanı boş sanmayın, adımlarınızı devrimcileri hesaba katarak atın” mesajı verilmesi, diğer yandan da canlandırılan anti-emperyalist ruh ülkemiz halklarının kurtuluş savaşı için örgütlü hale getirilmeli ve devrimin çıkarları için seferber edilmeliydi.

Bu misyonu yüklenmek, emekçi halklara ve kendi özgücüne güveni zorunlu kılıyordu; tek başına kaldığı böylesi koşullarda “KURTULUŞA KADAR SAVAŞ” şiarını haykırabilmek sarsılmaz bir ideolojik sağlamlık ve politik cüretle mümkündü... Siyasi arenaya çıkışından itibaren Devrimci Sol’u Devrimci Sol yapan, zaten bu özellikleriydi. Devrimci Sol bu nedenle “savaş” kararını tereddütsüz aldı. Zira, bu tür emperyalist haydutluk karşısında -hangi nedenle olursa olsun- tavırsız kalıp ataleti seçmek, halklar nezdinde inandırıcılığın, prestijin ve saygınlığın, kendi içinde de devrim iddiasının yok edilmesi anlamına gelirdi.

Emperyalizme ve yerli işbirlikçi hedeflere yönelik eylemlerini sürdüreceğini ve tüm yankeelerin hedefleri olduğunu açıklayan Devrimci Sol, Şubat 1991 sonlarında İzmir’i dar eder emperyalistlere. Halkın adaletinin he-

defi bu kez İzmir NATO karargahında görevli Amerikalı Yarbay Alwin Mackie'dir.

Nato 6. Ataf Komutanlığı'nda Görevli Yarbay Alwin Mackie'nin Cezalandırılması Eylemine Katılan Bir Savaşçı Anlatıyor;

"Emperyalist kurumlara yönelik saldırılarımızın arttığı bir süreçteydi. Daha güçlü darbeler vurmak için kurumlardan öte bu kuramlarda çalışan emperyalist ajan, subay vb. arıyorduk. İzmir bu konuda epeyce bereketlidir. Tarihten bu yana emperyalizmin iyice kök saldığı bir kentimizdir. Öyle ki; ilk geldiğimiz dönemde, bir gece Konak-Alsancak'ta dolaşmaya çıktığımızda çok şaşırmiştık. Zira her yer ABD askeriyle doluydu. Çevredeki tavernalarda içki içiyor ve sarhoş olup etrafa sataşıyorlardı. Gelip geçmekte olan halkımız ezik bir şekilde bu canilerin rezilliklerini izliyordu. Hasbelkader halktan birileri böyle davransa, şimdi Yankeeelere yaltaklanıp güvenliklerini alan polislerce hemen gözaltına alınırdı.

Sonraki günlerde, devrimci şiddet eylemlerimiz başlayınca bu rahatlıkları kayboldu. Rahatlarının kaybolması bir yana, türlü hilelerle kendilerini gizlemeye çalışsalar da, bunu başaramıyorlardı. Yine de kendilerince güvenlik önlemleri alıyorlardı. Buna göre artık kurum ve ofislerini artık sadece "yerli" polisler değil, kendi resmi üniformalı polisleri de bekliyordu. Ayrıca yoğun olarak bulundukları yerlerde sivil güvenlik alıyorlardı. En komik olan da buydu. Zira halkımıza göre besili, iri yarı olan zenci ve beyaz bu Amerikalılar ne yaparlarsa yapsınlar bir türlü kamufle olamıyorlardı. Ayrıca Amerika'dan bomba imha ekibi ve araçları getirmişlerdi. ABD askerleri ise ya toplu dolaşıyor ya da servislerle gidip-geliyorlardı. Ama çoğu kez artık eğlenceye çıkmıyorlardı. Polisler ise özellikle Alsancak-Konak gibi bunların yoğun olarak bulunduğu yerleri tam bir gettoya çevirmiş, kuşatma altına almışlardı. Kısaca, Amerikalılar bir işgal gücü olmanın tüm korku dolu psikolojisiyle önlemler geliştirmeye çalışıyor, kedilerini halkın devrimci şiddetinden korumaya çalışıyorlardı. ABD ise, katillerini özendirmek için Körfez ülkelerindeki ve ülkemizdeki askerlerinin ücretini yükseltiyordu. Basının yazdığına göre bir kısım ABD askeri ülkemizi güvenli bulmayıp, geri dönmek için Amerikan ordusuna başvuruyormuş.

Aynı günlerde, ABD Kongresi, ülke dışında Amerikan kurum ve kişilere saldıranlara idam cezası verilmesi gerektiği yönünde bir karar alıyordu. O süreçte, bu kararın Devrimci Sol-SDB'lere yönelik olduğunu anlamak için kahin olmaya gerek yoktu.

İşte bu süreçte sıradan bir ABD askerinden öte üst düzey bir Amerikalı subay aramaya başladık. Belli istihbaratları netleştiriyorduk ama bunların hangisi üst düzeydi, bunu bilemiyorduk. ABD askerlerinin giyim tarzı ve rütbeleri biraz farklıydı. Faruk'un eskicilerden Amerikan dergileri alması ve İn-

gilizcesi yardımıyla bu sorunu da çözdük. Bu bilgilerin yardımıyla hedef sayımızı ikiye düşürdük. Bunlardan biri, ABD uyruklu NATO 6. ATAF Hava Kuvvetleri Komutanlığında askeri-siyasi-ekonomik kontrolör olarak çalışan Yarbay Alwin Mackie idi. Alsancak'taki NATO karargahına 100 metre mesafede, Mustafabey Caddesi No: 14/10'da oturuyordu. İkincisi ise, hem rütbe olarak biraz düşük, hem de daha sıradan bir görevde, korunaksız bir yerde oturuyordu. Kuşkusuz risk açısından ikincisi tercih edilebilirdi ama biz eylemimizle aynı zamanda, düşmanın burnunun dibine kadar girip cezalandırmamızı yaparız masajı da verecektik.

Yarbay hemen her gün resmi kıyafeti ve elinde bont çantasıyla saat 17.10 gibi NATO karargahından çıkıyor ve yolun karşısına geçerek 17.15 olmadan apartmanına giriyordu. Ya yolda ya da apartmanda yönelebilirdik. Yol, o anda çekilmede problem yaratabileceğinden apartmanın içi en uygunuydu. Bunun için apartmanın içine girmenin yolunu bulmalıydık. Birlik toplantımızda eylemi değerlendirip planladık. Faruk, bu eyleme yoğunlaşırken daha önce izlediği bir filmdeki, Fransız Direnişçilerince Paris'te cezalandırılan Alman Gestapo subayını anlatıyordu bize. Ülkeleri işgal altında olan vatanseverlerin, işgalci güçlere karşı devrimci şiddetten başka kurtuluşları yoktu.

Yarbayın apartmanına kitap pazarlamacısı olarak nüfuz ettik. Kapıcı o saatlerde daima kapıda oturuyor ve yabancı birini görünce ya almıyor ya da epeyce sorguluyordu. Bir kez pazarlamacı olarak görünce artık o da alıştı. Bu şekilde, Yarbay'ın hangi katta oturduğu ve apartman içi hareketliliği netleştirdik. 28 Şubat'ta saat 17 gibi apartmanın altındaki pastanede oturmuş sohbet ediyorduk. Giyim tarzımız bölgeye uygun, yani yoz burjuva gençleri gibi. İçerde bu türden genç kız ve erkekler var. Sohbet konuları 'disko müzik ilahlarıyla' ilgili. Ülkemiz insanlarını bu hale getiren emperyalizmin bir Yarbayını cezalandıracak olmanın sevinciyle bekliyoruz. Yarbayın çıktığını işaret ediyor dışarıdaki yoldaş ve yerini alıyor. Eylemde üç kişiyiz, iki savaşçı yukarı çıkacak, diğeri apartman önünde güvenlik alacak.

Önce Yarbay ardından da biz içeri giriyoruz. Hepimize alışmış gözlerle bakıyor. Asansör dört kişilik, Yarbay biz ve sivil bir Amerikalı asansörü bekliyoruz. Bizden sonra gelenler de var ama onlar bizden sonra binecekler. Yarbay ve sivil Amerikalı İngilizce sohbet ediyorlar. Bir ara Faruk, Yarbay ve diğeriyle İngilizce sohbet ediyor. Birden sanki ikimizin kafasında, bu ikisini asansör içinde cezalandırma fikri geçiyor. Gözlerimizle konuşuyoruz adeta.

Asansör geldi ve hep birlikte bindik. İçerisi çok dar, adeta hepimiz içiçeyiz. Hem bu nedenle (7.65 Susturuculu silahı çekmek zor olacak, boğuşma olabilir), hem de sivil Amerikalının kim olduğunu bilmiyoruz. Önce Yarbay iniyor, arkasından da biz. Diğeri yukarı çıkmaya devam ediyor. Yarbay çok temkinli ve dikkatli hareket ediyor, bir süre anahtar arıyor gibi yapıyor.

Bizi gözaltında tutmaya çalışarak kapıyı açmaya çalışıyor. Aynı anda 7.65 susturuculu silahımızı ensesine dayayıp ateş ediyoruz. Yarbay öne doğru savrulup bize doğru dönmeye çalışıyor, hayvani bir sesle bağırarak düşüyor. İki el daha ateş edip merdivenlerden inmeye başlıyoruz. Kapıcı ve aşağıdaki kalabalıkla merdivenlerde karşılaşırız. Hepsi birden şaşkın ve bağırarak, ne olduğunu soruyorlar. 'Asansör sıkıştı, yardım edin, ambulans nerede diyerek' aralarından sıyrılıyor. Apartmanın hemen aşağısında bir polis minibüsü var, yanından geçip gidiyoruz.

Eylemi başarmıştık ama TV'lerden haberleri izleyince kahrediyoruz kendime. Yarbay ağır yaralanmış ama ölmemiş, önce İzmir Amerikan Askeri Hastanesi'ne sonra da Almanya'daki askeri hastanelerine uçakla götürmüşler. Ama biz amaca ulaşamamış olmanın sıkıntısını yaşıyoruz. Bu defa yaralı kurtulmuştu bir ajan. Ama devrimci adaletin onlardan uzak olmadığını da görmüşlerdi."

Cezalandırma eylemini üstlendiği 1 Mart 1991 tarihli Haber Bülteni'nde Devrimci Sol, emperyalizmin Ortadoğu halklarını hedefleyen saldırılarında Türkiye topraklarının bir üs olarak kullanıldığını, bu saldırıları gerçekleştiren ABD'ye ait savaş uçaklarının İncirlik, Batman ve Erhaç üslerinden havalandığını, bunun artık gizlenemez bir gerçek olduğunu belirttikten sonra şöyle devam eder;

" TÜRKİYE EMPERYALİSTLERİN ÇİFTLİĞİ DEĞİLDİR !

ÖZAL iktidarından emperyalizme uşaklığın, ulusal onursuzluk politikasının hesabını soracağız! Halkların kanını dökerek çıkar sağlama onursuzluğu cezasız kalmayacak!

ÖZAL İKTİDARINA KARŞI SAVAŞ, EMPERYALİZME KARŞI SAVAŞ-TIR diyerek Bağımsız ve Demokratik Türkiye için mücadeleyi yükselteceğiz.

(...)

BİZ, EMPERYALİZME VE ÖZAL İKTİDARINA YÖNELİK EYLEMLERİMİZE DEVAM EDECEĞİZ!

Kendini dolar karşılığı emperyalizme kiralayan kiralık katil rolüne soyunan ÖZAL iktidarından emperyalizmle işbirliğinin ve Arap halkının katledilmesinin hesabını soracağız!

Ülke topraklarının emperyalizmin halklara karşı giriştiği katliamın üssü haline getirilmesinin hesabını soracağız!" (196)

"İŞKENCE YAPAN, YAPTIRAN VE YAPILMASINA GÖZ YUMAN TÜM İKTİDAR YETKİLİLERİ SUÇLUDUR..."

HALK DÜŞMANLARI DEVRİMCİ ADALETTEN KAÇAMIYOR...

Şimdi biraz gerilere gidelim... Ocak 1991'in başlarında Ankara'dayız. "Emperyalist Savaşa Hayır" şiarıyla harekete geçen Devrimci Sol Güçler'in hemen her gün değişik biçimlerde gündeme getirdiği siyasal eylem ve etkinliklerle, başkentin çınlayan sokaklarındayız. Demokratik alanda atılan hızlı adımlarla, pek çok kesime ulaşabilen bir kitle faaliyetini yürüten Devrimci Sol, aynı zamanda işkencecilerden, halk düşmanı kişi ve kurumlardan hesap soran silahlı eylemleriyle düşmanı tam kalbinden, canevinden vurmaktadır.

Şaşkındır düşman. Bir değil, iki değildir. Ardı ardına cezalandırma eylemleri, bombalama eylemleri, yasal-yasadışı gösteriler yapılmaktadır ama ellerinde avuçlarında hiçbir şey yoktur düşmanın. Eşkal, tip tarifi ya da yakalanan bir Devrimci Sol savaşçısı da yoktur. "Güçlü" devlet, kendi kalbinde ciddi sancılar içerisindedir, çünkü prestiji giderek iki paralık olmaktadır.

Polisinden emniyet müdürüne, içişleri bakanından siyasi şubesine kadar tüm "şef"lerin kafası bir senaryoya çalışmaktadır şimdi. Demokratik alanda çalışan, bilinen ve tanınan, devrimci faaliyet içerisinde öne çıkmış insanlardan bazıları gözaltına alınacak, Ankara DAL işkencehanelerinde işkenceli sorgulardan geçirilecek ve silahlı eylemleri yaptıkları doğrultusunda ifade alınacak, böylece kamuoyuna "... eyleminin failleri yakalandı" denilip sözde prestijlerini kurtaracaklardır... Komplo işlemeye başlar...

Tarih 9 Ocak 1991... Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampusu çıkışında, Bilgisayar Mühendisliği Bölümü'nde okuyan DEV-GENÇ'li Birtan Altunbaş, Ankara Siyasi Şube polislerince gözaltına alınır. Alındığı andan itibaren işkenceli sorgularına başlayan Ankara Siyasi Şube işkencecileri Birtan'ın ser verip sır vermeyen, onurlu direnişiyle karşılaşır. Plana göre, işkence zoruyla Birtan'a, yapılan silahlı eylemleri ve SDB savaşçısı olduğunu kabul ettireceklerdir; ama Birtan oyunlarını bozar. Susar ve düşmanı, direnişi karşısında zavallı bir duruma düşürür. Alçaklığın, halk düşmanlığının sınırı yoktur ve 16 Ocak günü Birtan'ı "hastalandığı" gerekçesiyle Gülhane Askeri Tıp Akademisi'ne kaldırır işkenceciler. Hastaneye götürüldüğünün hemen ardından şehit düşer Birtan.

Senaryolarını ve Birtan'ın işkencede katledilmesini gizlemek için düşman bu kez ailesini tehdit eder. Ama Birtan'la aynı günlerde DAL işkencehanelerinde olan devrimci-yurtsever bazı insanlar tanık olduklarını basın yoluyla tüm kamuoyuna açıklayınca, Birtan'ın katledilmesi açığa çıkar. Tarih 22 Ocak 1991'dir.

Birtan'ın işkencede katledildiğinin duyulmasının ardından Ankara, Devrimci Sol Güçler'in eylemleriyle sarsıldı bu kez.

23 Ocak sabahı Gazi, Hacettepe, Ankara ve Ortadoğu Teknik Üniversitelerinin duvarları "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Birtan Yoldaş Ka-

ranlığın Zindanlarında Yakılan Özgürlük Ateşidir" sloganlarıyla donatıldı. Aynı gün yapılan kitlesel forumlarda işkencecilere lanet yağdırıldı.

Aynı gün akşam ise, Ankara'nın 9 ayrı yerinde; Altındağ, Mamak, Batıkent, Dikmen, Cebeci, Şentepe, Ufuktepe, Keçiören ve Seyranbağları semtlerinde, protesto gösterileri gerçekleştirildi. Tepelerde "ölümsüzlük ateşleri" yakıldı. Asılan pankartların çoğunda aynı slogan yazılıydı. "Birtan Yoldaşın Hesabını Soracağız!"

24 Ocak'ta aynı semtlerde bu kez yazılmalarda, bildirilerde Birtan'ın işkenceye katledildiği, geniş emekçi kesimlerine duyuruldu. 24 Ocak akşamı Ankara'nın en işlek yerlerinden Küçükesat'ta yolların ateş yakılarak kesildiği bir gösteri yapıldı. "Birtanlar Ölümsüzdür" diyerek haykırdı kitle.

Birtan'ın gözaltına alınması Ankara polisinin devrimci eylemler karşısında içine düştüğü aczin bir sonucuydu. Acizlik yalnız polisin değil, bütün olarak iktidarındı. Bunun için işkenceye başvuruyor, "fail"ler yaratmaya çalışarak suçlarına suç ekliyorlardı.

Devrimci Sol aynı günlerde kamuoyuna şu açıklamayı yaptı:

"Ankara Valisi Saffet Arıkan Bedük, İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, Emniyet Genel Müdürü Necati Bilican ve Ankara siyasi polisi, kamuoyuna 'eylemcileri bulduk' mesajını verebilmek için, Birtan Altunbaş'ın katledilmesi yanında, ilgisiz insanları lanse ederek ve hedef göstererek bedelini çok ağır ödeyecekleri suçlar işlemektedirler. Bugüne kadar, eylemlerimizle ilgili tek bir eşkal, tek bir isim, tek bir delil bulamamışlardır. Tüm açıklamaları, halkı aldatma amaçlı yalanlardan ibarettir.

Onlar, bundan böyle öldürdükleri her devrimci için bedel ödeyeceklerdir. Birtan Altunbaş'ı katledenlere karşılık, biz de işkencecileri, iktidar yetkililerini cezalandırmaktan çekinmeyeceğiz. Cezalandırmak için, Birtan'ı bizzat katleden olup olmadığına bakmadan, işkenceci ve ANAP'lı olmasını yeterli göreceğiz.

İnsanlara işkence yapılmasından ve devrimcilerin işkenceyle katledilmesinden, tüm işkenceciler, onlara emir verenler, onları yönetenler, işkence politikasını onaylayan herkes sorumludur.

İŞKENCE YAPAN, YAPTIRAN VE YAPILMASINA GÖZ YUMAN TÜM İKTİDAR YETKİLİLERİ SUÇLUDUR." (197)

Birtan'dan 1 ay sonra, 13 Şubat'ta bu kez İstanbul'da bir devrimci daha işkenceci polisler tarafından katlediliyordu. Katledilen Ali Rıza Ağdoğan adlı bir devrimcidir.

Ali Rıza 13 Şubat'ta, "20 Şubat'ta Kepenk Kapatma Eylemi"nin hazırlıkları çerçevesinde Okmeydanı esnafını dolaşırken gözaltına alındı.

Kendisini yakalayan işkencecilere istedikleri bilgiyi vermedi. Onu Be-

yoğlu Emniyet Amirliği'ne teslim ettiler. Gözaltının ilk 2-3 saati içinde elektrik, falaka, askı gibi her türlü insanlık dışı yöntemle karşı direnen, yoldaşlarına ve halkına bağlı kalan Ali Rıza'nın kararlı tutumu karşısında çılgına dönen işkenceci katiller, onu Beyoğlu Emniyeti'nin 3. katından aşağı attılar.

Hastaneye götürüldüğünde Ali Rıza neredeyse ölü gibidir. 16 Şubat akşamı son nefesini verir. Onurlu yaşamı ve işkencedeki direnişiyle ölümsüzleşir Ali Rıza.

Ali Rıza Ağdoğan'ın katledilmesine sessiz kalınacağını sananlar, ilk cevabı gecekondulardan ve Devrimci Sol Güçler'den aldılar.

Ali Rıza henüz hastanedeyken, 14 Şubat'ta yüzlerce insan "yalanlara inanmıyoruz, onu pencereden aşağı attılar" diyerek, Örnektepe'den Beyoğlu Emniyet Amirliği'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Kitle, önüne çıkan çevik kuvveti kararlılıkla aşarak Emniyet Amirliği'nin kapısına dayandı. Suçlular hesap vermeye çağrılıyordu. Emniyetin önündeki protesto gösterisi yaklaşık 20 dakika sürdü ve polis müdahale edecek cesareti kendinde bulamadı. Hepsisi binanın içine sığınmıştı. Kapıda kalan polis ise "vallahı istihbarat birimi yaptı" diyerek kendini aklamaya çalışıyordu.

Devrimci Sol Güçler önderliğindeki kitle, protesto yürüyüşünü Ali Rıza'nın koma halinde yattığı Taksim İlk Yardım Hastanesi'ne kadar sürdürdü. Bir devrimciyi katlederek halkı sindireceklerini umanlar, karşılarında daha da büyüyen bir öfke seli buluyorlardı.

Aynı gün İstanbul'da onlarca pankart asıldı.

15 Şubat akşamı Örnektepe'de "ölümsüzlük ateşleri" yakılarak işkencecilerden hesap sorulacağı haykırıldı. Şubat ayı boyunca pek çok DKÖ'ye üye devrimci ve emekçiler tarafından işkencede ölümleri protesto için açlık grevleri yapıldı.

TAYAD'lılar, Devrimci Mücadelede Avukatlar ve DKÖ'lerin temsilcileri, Ali Rıza'nın ailesini yalnız bırakmadılar. Hastanenin önünde kitlesel biçimde sürekli nöbet tutuldu.

19 Şubat'ta ise 100'ün üzerinde insan pankartları, dövizleri ve öfkeleyle Ali Rıza'yı omuzlarda taşıdılar. Sloganlar ve susmayan marşlarla gelindi mezar başına; çevredeki polisler "katil polis" sloganlarıyla kovalandılar.

Ali Rıza göz yaşlarıyla değil, mezar başında içilen devrim andıyla, inanç ve kararlılıkla uğurlandı. Söz verildi ona: "Katillerden Hesap Soracağız".

Evet, "Katillerden hesap soracağız" sloganının altı öfkeyle ama daha da fazla bilinçle doludur. Türkiye halkları tanır Devrimci Sol'u. Düşmandan hesap sorulacak, misilleme hakkı kullanılacaktır.

21 Şubat 1991 günü, Devrimci Sol SDB savaşçıları Ali Rıza Ağdoğan'ın, 3. katından atılarak öldürüldüğü Beyoğlu Emniyet Amirliği'ne, 17.10'da iki bomba yerleştirdiler. Bombalardan ilki, ayarlandığı gibi saat 17.20'de patlar ve binanın büyük hasar görmesine, içinde bulunan çok sayıda işkencecinin

yaralanmasına yol açar. Aynı gün saat 21.30'da patlayan bu kez ikinci bombadır. Patlamanın ardından Beyoğlu Emniyet Amirliği binası yıkılır, birkaç polis daha yaralı olarak hastaneye kaldırılır. Devrimci Sol SDB savaşçıları her iki bombayı da öylesine özenle yerleştirirler ki, bombalama sırasında işkenceci polislerden yaralanan olurken, o sırada gözaltında olan insanlara hiçbir zarar gelmez.

Devrimci Sol'un bu eylemlerle verdiği mesaj; iktidara ve onun polis şeflerine, devrimcilere gözdağı vermek için, işkenceyle insan katletmenin hiçbir işe yaramayacağı, devrimciler karşısında zavallı ve çaresiz kalmaya mahkum olacakları gösterilmiştir.

Bombalamalar yapılırken, emniyet binasında hala işkenceye devam etmeleri de bunun çok somut göstergesidir.

Devrimci Sol, Beyoğlu Emniyet Amirliği'nin bombalanması eylemini üstlendiği 22 Şubat 1991 tarihli 1 No'lu Haber Bülteni'nde, "İKTİDARIN İŞKENCE YAPMASINA VE İŞKENCE İLE DEVRİMCİLERİ KATLETMESİNE İZİN VERMEYECEĞİZ" diyerek, gözaltında Birtan Altunbaş ve Ali Rıza Ağdoğan'da olduğu gibi işkencede devrimci ve yurtsever insanların katledilmesine değinir ve bu uygulamalardan siyasi iktidarın çeşitli kademelerinin sorumlu olduğunu belirterek şöyle der;

"Devrimci ve yurtseverleri, 'savaşa hayır' diyen insanları, polis baskı ve terörüne karşı çıkanları toplu olarak gözaltına alma, işkence yapma, kimini sakat bırakma, kimini öldürme hakkını kendinde görenler, yaptıklarının he-sabını vereceklerini de unutmasınlar.

Hak ve hukuk olmayan yerde, biz halkın adaletinin uygulayıcısı olacağız!

(...)

Bu eylemlerimiz bir uyarı olmalıdır.

Cinayetlerinize devam ederseniz, karşılığını alacaksınız ve yalnız devrimcilerin değil, sizin de cenazeleriniz kalkmaya devam edecektir!.." (198)

Devrimci Sol, hesap sormayı hiçbir zaman sadece askeri organizasyonun, Silahlı Devrimci Birliklerin işi olarak görmemiştir. Ayakları ülke toprağına basan Devrimci Sol, iktidarın faşist niteliğini ve "demokrasi"nin faşizmle birlikte uygulandığını bilir. Öyle bir tablo vardır ki, Özal iktidarı bir yandan demokrasi görüntüsü yaratmaya çalışırken, diğer yandan da toplumsal muhalefeti etkisiz kılma amaçlı baskı ve terör politikasını devam ettirmektedir. Peş peşe kapatılan dernekler, şube ve karakollarda ölümlerin artmasının dikkat çekici bir boyuta gelmesi bu durumun somut örnekleridir. Düşmanın amaçladığı, devrimci saflarda korku ve panik havası yaratmaktan başka bir şey değildir.

Özal iktidarı bir yandan “demokrasıcılık” oyununu oynarken, Şubat-Mart ’91’de işkencede katledilen insan sayısı altıdır. İki devrimci oldukları için, diğer dördü de çeşitli nedenlerle götürüldükleri karakollardan sağ çıkmadılar.

Nedir düşmanın düşündüğü? Devrimciler ve halk işkence vahşetiyle senecek, suskunluğa mı itilecektir?.. Zulüm bu ülkede ebedi mi olacaktır?.. Devrimci Sol tüm bu sorulara “HAYIR” cevabını verir. Bu cevabı veren sadece Devrimci Sol ve örgütlülüğü değil, işkencede katledilenlerin cenazelerine katılan ve “HESAP SORULACAK” diyen binlerdir...Halktır.

Devrimci Sol bu süreçte bir yandan halkın adaletini uygular ve hesap sorarken, diğer yandan yürüttüğü ajitasyon-propaganda ile herkesi sessiz kalmamaya, iki yüzlülerden, işkenceci katillerden, cinayetlerin hesabını sormaya davet eder. Sessiz kalmak suç ortak olmak, susmak ise onaylamaktır.

Ve söylediği gibi yapar Devrimci Sol.. “Cinayetlerinize devam ederseniz, karşılığını alacaksınız ve yalnız devrimcilerin değil, sizin de cenazeleriniz kalkmaya devam edecektir”. Tarih 1 Mart 1991’dir ve düşmanın cenazelerini kaldırdığı halk düşmanı özel tim elemanı Sabri Ceylan’dır. Yayınladığı Haber Bülteni ile Devrimci Sol eylemi üstlenir ve şöyle der;

“Kamuoyuna yansıyan kadarıyla son üç ayda işkence sonucu dokuz kişi katledilmiştir. Ankara’da Birtan ALTUNBAŞ, Haydar ARMAN, İhsan BAŞBUĞU, İstanbul’da Ali Rıza AĞDOĞAN, İdris CAN, Mardin Derik’te Yakup AKTAŞ, Cizre’de Tefvik TİMUR, Kars’ta Kasım ARAS, Mersin’de İbrahim ATEŞ, yapılan işkenceler sonucu yaşamlarını yitirmişlerdir.

Bu insanların katledilmesinin sorumlusu ANAP iktidarı ve onun emrindeki polis şefleridir.

(...)

Sadece Devrimci Sol elemanlarına yönelik işkence ve cinayetlerinizin değil, tüm halka yapılan işkencelerin, sıradan insanların katledilmesinin de hesabını soracağız!

Özel Harekat Timi’nde görevli işkenceci polis Sabri CEYLAN’ı Kürt halkına ve devrimcilere yönelik operasyonlara katıldığı için cezalandırdık. Bu kez yaralı olarak kurtuldu, ancak bir dahaki sefere bu şansı olamayacaktır.” (199)

Devrimci Sol’un son sözü, işkence politikalarının sürdürülmesi ve insanların katledilmesi durumunda, halkın adaletinin de cevap vermeye, hesap sormaya devam edeceğini yinelemek olur. Hesap sorulacak, işkencede katledilenlerin anısı mücadelede, halkın kurtuluş kavgasında yaşatılacaktır.

Aynı dönem, Devrimci Sol'un üst üste gerçekleştirdiği, emperyalizm ve oligarşiden hesap soran silahlı eylemleriyle paniğe düşen düşmanın, yalan ve demagojiye dayalı, devrimci eylemleri karartmaya yönelik çabalarına da söyleyecek sözü vardır devrimci hareketin.

Tıpkı daha önce Ankara'da Kürdistan Kasabı Hulusi Sayın, Musa Duman ve Halil Çetin; İstanbul'da Beyoğlu Emniyet Amirliği eylemlerinde yaptığı gibi, bu kez gazeteler yeni yalan haberler üreterek, ilgisi olmayan insanları hedef göstererek kamuoyunu kandırmaya çalışmaktadır. 1 Mart 1991 tarihli gazetelere göre, Adana'da ABD'li CIA ajanını öldürenler ile ABD Başkonsolosluğu ve ABD Kültür Derneği'ni bombalayanlar yakalanmıştır!

Halkı kandırmaya, aldatmaya ve devrimci eylemleri karalama çabalarına, Devrimci Sol'un cevabı net olur... "YALANLARLA KİTLELERİN KANDIRILMASINA İZİN VERMEYECEĞİZ" 7 Mart 1991 tarihinde yayınladığı Haber Bülteni'nde, düşmanın prestijini kurtarmak için hayali eylemciler yarattığını, alenen bilinen, yerleri yurtları belli olan kişileri eylemci diye lanse ettiğini, böylelikle 'eylemi yaparlar ama yakalanırlar' yalanlarıyla durumu kurtarmaya çalıştığını anlatan Devrimci Sol şunları anlatır Haber Bülteni'nde;

"İktidar mensupları gerçeklerin duyulmasından korkuyor. Devrimci eylemleri yalan ve demagojilerle karalamaya çalışıyorlar. Böbürlendiği emniyet müdürleri ve savcılarının acizliklerini örtmeye çalışıyorlar. Hala devlet güçlüdür, eylem yapamazlar imajını vermeye çalışıyor.

Bütün bunlar nafile. Devrimci eylemlerimizle gerçekleri bütün çıplaklığıyla kitlelere götüreceğiz. İktidarın yalanlarını açığa çıkaracağız. Acizliklerini, zavallılıklarını sergileyeceğiz. İşkence yapıp eylemci yakaladık yalanlarını bir bir ortaya dökeceğiz." (200)

Son birkaç aydır, Ankara'da emniyet ve karakol binalarında işkenceli sorgularla ardı ardına insanların öldürülmesiyle, dikkatler bir anlamda Ankara'ya yönelmiş durumdadır. Tezgahladıkları komplolar tutmadığı halde, kamuoyu ve basın, Ankara Valisi Saffet Arkan Bedük, Emniyet Müdürü Hasan Özdemir, DGM Başsavcısı Nusret Demiral vd. gibilerinin yalanlarına inanmadığı halde, onlar yeni komplo tezgahlamanın peşindedirler.

Birtan'ın DAL işkencehanelerinde katledilmesinin ardından, bir devrimci yurtsever daha işkencede katledilmiş, Ankara Emniyeti komik nedenler göstermeye çalışarak, katliamın nedenini açıklamaya çalışmaktadır... Öldürülen devrimci-yurtsever TDKP'li İmran Aydın'dır ve polise göre İmran Aydın kaçmaya çalışmış, kaçarken ayağı kaymış ve çukura düşmüş, ölmüştür... İşkence sonucu gerçekleştirdikleri ölümlere gülünç gerekçeler gösterip yalan ve demagojiye sarılan düşmana, Devrimci Sol zaman geçirmeden cevabını verir. Yapılanların unutulmayacağını, işkencecilerden, emir veren-

lerden, yapanlardan ve yapılmasına yardımcı olanlardan hesap soracağını ve misilleme yapacağını daha önce tüm kamuoyuna açıklayan Devrimci Sol, ateşler halkın öfkesinin namlularını. Bu kez cezalandırılan işkenceci polis Avni Doğan'dır. Eylem, Birtan Altunbaş ve İmran Aydın'ın katledilmesine misilleme olarak yapılmıştır.

Ankara Valisi'nde yalan çoktur. Hemen basına demeç verir ve yaptığı açıklamada, "eylemin faillerini tespit ettik" diyerek, daha önce afişe edilen Berdan Kerimgiller'i hedef gösterir. Çaresizlik içinde kıvranan düşmanın, psikolojisini çok iyi yansıtan bu durumu Devrimci Sol yayınladığı 7 No'lu Haber Bülteni'nde şöyle ifade eder;

"... Kıvranıyor çünkü, savaşılarımızı yakalayamaması gelecek kariyerine gölge düşürüyor. Bu yüzden her eyleme, alelacele bir 'fail' yaratma yoluna gidiyor. Berdan KERİMGİLLER'in eylemimizle hiçbir ilgisi olmadığını o da biliyor. Ama kendini başarılı göstermek ve devrimcilere gözdağı vermek için yalana ihtiyaç duyuyor. İşkence ile ilgili, ilgisiz insanlara eylem kabul ettiriyor." (201). Aynı bültende Devrimci Sol Avni Doğan'ın cezalandırılması sonrasında basında çıkan yalan ve karalamaya dayanan haberlere de değinir ve şöyle der;

"Ankara Siyasi Şube'nin işkenceci polislerinden Avni DOĞAN'ın cezalandırılması eylemimiz Vali Saffet Arıkan BEDÜK ve Ankara polisi tarafından kamuoyuna 'kahve taraması' şeklinde duyurulmuştur. Bu doğru değildir. Bizim rastgele kahve tarama gibi hedefsiz eylem anlayışımız yoktur. Eylemimizde bizzat Avni DOĞAN, hedef alınmış ve hedefe vurulmuştur..."

Eylem sırasında ölümle cezalandırılan Avni Doğan'la aynı masada oturan birkaç kişinin yaralanmasına ilişkin de açıklama getiren Devrimci Sol, tüm kamuoyunu bilgilendirir...Masa başında cezalandırılan Avni Doğan'ın yanında bulunan başka bir kişinin ölmesi ve iki kişinin yaralanması için, "amacımız dışında gerçekleşmiştir" der Devrimci Sol ve bundan dolayı üzüntü duyduğunu belirtir.

"... Bu kişilerin işkenceci polisle içli dışlı olmaları ve eylem anında paniğe kapılmaları istenmeyen gelişmelere neden olmuştur. Örgütümüz bu kişilerin durumunu araştırıp ortaya çıkaracak, gerekirse kendilerinden ve yakınlarından özür dileyecek, gereken maddi desteği verecektir."

Hak ve hukukun olmadığı yerde adaleti uygulayan Devrimci Sol, oligarşinin türlü yöntemlerle halkları teslim alma politikalarına karşı, halkın adalet özleminin ve öfkesinin ifadesi olan eylemleriyle olduğu kadar, eylem hedeflerindeki seçiciliği, halka zarar vermeme, tesadüfi olarak verse de telafi etme geleneğiyle tüm Türkiye halklarının gönlünde taht kurmuştur. Soluksuz, dur durak bilmeksizin sürdürür kavgasını Devrimci Sol. Emperyalizme ve

oligarşiye hem kitlesel gücüyle hem de silahlı savaşın gücüyle darbe üstüne darbe indirir. Öle vura, vura öle savaşılacak, emperyalizm ve oligarşinin iktidarı belki kanla, ama mutlaka alt edilecektir.

ABD DIŞIŞLERİ BAKANİ JAMES BAKER'A DEVRİMCİ SOL'DAN "HOŞ GELDİN" KARŞILAMASI

1991 Mart'ının ortalarında, dev medya tekellerinin yaldızlayarak haberini verdiği yeni bir gelişme olur. Ortadoğu halklarının katledilmesi, özelde Irak halkının katliamlara maruz kalıp, Irak'ın tüm yeraltı ve yer üstü zenginlikleriyle yıkıma uğratıldığı emperyalist savaşın sona ermesinin ardından, şimdi de "barış" rüzgarları estirilmektedir. Emperyalizm, savaşı sona erdirmiş, onlara göre şimdi "barış" çalışmalarının adımları atılmalıdır. Kimin çıkarına olacağı gayet açık olan emperyalist "barış" rüzgarlarını, Ortadoğu'ya taşıyan ise ABD Dışışleri Bakanı James Baker'dan başkası değildir.

James Baker, bir süredir Ortadoğu ülkelerini gezmekte, "barış" kisvesi altında emperyalizmin Ortadoğu'daki varlığını güçlendirmenin yollarını aramakta, somut adımlar da atmaktadır. Ortadoğu'yu kan deryasına çeviren ABD'nin, bölgede kendi çıkar ve isteklerine uygun bir düzen kurmanın çabası içerisinde Baker.

Uğrak yerleri arasında Türkiye'nin de bulunduğu James Baker, temaslarıyla ABD'nin ülkemizdeki varlığını sağlamlaştırmanın yollarını arayarak, yeni üsler elde etmenin, daha fazla kuvvet ve cephane bulundurma, bu nedenle yeni ikili anlaşmalar yapmanın planlarıyla Türkiye'ye gelmektedir.

"Emperyalizm, Irak halkına saldırısı sonucu ortaya çıkardığı kazanımları kalıcı hale getirmek için, Ortadoğu ve Türkiye'ye Bush'un gelişine ön hazırlık olarak J. Baker'ı gönderdiğinde, emperyalizme karşı olduğunu iddia eden sol ve Kürt milliyetçiliği yine suskundu. J. Baker'ın bunca vahşetten sonra elini kolunu sallayarak, sessiz sedasız gelip gitmesi, emperyalizme karşı şehitler vermiş devrimcilere, halkımıza, Ortadoğu halklarına bir hakaret. Emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine, 'Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda anti-emperyalist güçler yok' demektir..." (202)

Vakit geçirmez ve hemen hazırlıklara başlar Devrimci Sol. Emperyalizmin "diplomatik statüsü bu katili"ne, James Baker'a emperyalist hedefleri tahrip ederek, cezalandırarak bir "hoş geldin" karşılaması yapılmalıydı. Yapılacak etkinlikler sadece silahlı eylemler de değildir. Anti-emperyalist ruhu canlı tutmayı ve emperyalizme karşı kitlesel tepkiyi örgütlemeyi hedefleyen Devrimci Sol, Baker'ın gelişini protesto amacıyla her alanda teşhir amaçlı gösteriler düzenlediler, toplantılar yaptılar. Her yer eylem alanıdır ve Devrimci Sol Güçler işyerlerinde, hastanelerde, okullarda, mahallelerde

gerçekleştirdiği eylemlerle Baker'ın ziyaretini protesto ederken, ülke çapında dağıtılan 300 bin bildiri ile "Emperyalist Eşkiya Baker, Ülkemizden Defol" sloganını gür bir sesle haykırdı.

Tarih 19 Mart 1991'dir ve emperyalizmin işbirlikçisi Özal iktidarı yeni bir şaşkınlık, yeni bir korku ve panik yaşamaktadır. Halkları teslim almak kolay değildir... Ve ardı ardına patlar bombalar. Sarsıntı İstanbul'da, Ankara'da, Adana'da, İzmir'dedir...Sarsıntı Türkiye'dedir. Devrimci Sol emperyalist kuruluşları bombalayarak tahrip etmiş, "diplomatik statülü" emperyalist katil James Baker'a hak ettiği bir karşılama yapılmıştır.

Ankara'da İnterbank ve Amerikan IBM, Adana'da Amerikan Kültür Merkezi ile Amerikan Life Sigorta Şirketi, İzmir'de Amerikan Araç Bakım Merkezi ile Amerikan General Motors'u bombalayan Devrimci Sol, İstanbul'da da Bank Of Boston, SKY, Covrier İnternational-INT-BSS adlı Amerikan şirketleri, Amerikan Neşriyat Merkezi, Pepsi Cola İdari Merkezi, Amerika-Sabancı ortaklığı Cinga-SA şirketi ile Amerikan General Motors şirketini bombalayıp tahrip etmiştir.

Mesaj açıktır... "BAKER ÜLKEMİZDEN DEFOL!" Eylemlerin ardından, Devrimci Sol, yayınladığı Haber Bülteni ile bombalamaları üstlendiği açıklamasında James Baker'ın Türkiye'ye geliş nedenlerini anlatır ve şöyle devam eder;

"ÖZAL iktidarı, emekçi halkımızın daha iyi bir yaşam için talep ettiği her şeyi reddederken, ABD'nin tüm isteklerine tereddütsüz evet diyor. Çünkü iktidar geleceğini ABD'ye ipotek etmiştir. ÖZAL'ın ipleri, emperyalist yöneticilerin elindedir. ÖZAL ABD'nin kuklası ve uşağıdır.

Biz bağımsız Türkiye için, emperyalizmin ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel tüm varlığından arınmış bir ülke için savaşmaya devam edeceğiz!

Emperyalizme ve işbirlikçisi ÖZAL iktidarına karşı mücadelemiz sürecektir!

Ülkemizdeki tüm ABD ve NATO üslerinin kapatılmasını, emperyalist güçlerin Ortadoğu'dan ve ülkemizden ellerini çekmesini istiyoruz. Halkların kendi geleceklerini tayin etme hakkına yapılan her türlü tecavüze son verilmesini istiyoruz.

Savaşımız, emperyalizmi ülkemizden kovana kadar devam edecektir!" (203)

Bu eylemler sırasında, İzmir'de bir emperyalist hedefe yönelik bombalı saldırıda Silahlı Devrimci Birlikler savaşçısı Kahraman Altun şehit düşmüştür. 24 yaşında bir devrim neferidir Kahraman. Liseli DEV-GENÇ'in ilk yöneticilerindendir. Her zaman sade, yalın ama kavgacı, her zaman kahraman-

dır. Görev küçümsemekten her sorumluluğun altına giren ve son nefesinde "Neslim şimdi ben şerefimle ölmenin doruğundayım" diyen Kahraman'ın ardından, Devrimci Sol SDB, onun anısına İzmir Karşıyaka Çay Mahallesi Karakolu'nu bombalayarak tahrip etti. Eylemde işkencecilerden biri imha olurken, diğerleri ağır yaralı olarak kurtuldular.

Devrimci Sol, eylemi üstlendiği "SDB Üyesi Kahraman Altun'un Anısına" başlığını taşıyan, 22 Mart 1991 tarihli 8 No'lu Haber Bülteni'nde, "NA-TO üslerinin ve Amerikan kuruluşlarının bekçi köpekliğini yapan, buna karşılık kendi halkına baskı ve işkence uygulayan emniyet teşkilatına yönelik devrimci şiddet eylemlerimiz sürecektir." (204) der ve şöyle devam eder;

"Hala tüp patladı, can kaybı yok, diyerek meslektaşlarına ve halka yalan söyleyen emniyet müdürleri varsa, İzmir Karşıyaka Çay Mahallesi Karakolu'nun (işkencehanesinin) haline baksınlar, yalan söylemeyi bırakıp, ölen ve yaralanan işkenceci polislerin bu hale gelmelerinin gerçek suçluları olduklarını ilan etsinler."

Kahraman Altun'un şehit düşmesinin ardından İzmir'e giden ailesi, cenazesini TAYAD'lı aileler ve Devrimci Mücadelede Avukatlar'la birlikte İstanbul'a getirdiler. Devrimci Sol Güçler şehitlerinin cenazesini Silivrikapı Mezarlığı'nda pankartlar, sloganlar ve marşlar eşliğinde kaldırdılar. Genci, yaşlısı, kadını, erkeğiyle ant içen Devrimci Sol Güçler;

"Mücadele sürüyor. Dur durak yok. Ant olsun ki, şehitlerimizin kanıyla sulanan toprakta kavganın en yüce eserlerini büyüteceğiz. Saflarımızdan ayrılmadan, onurumuzla yaşıyoruz kavgayı. Geçtiğiniz her sokak, uğradığınız her köşe başı, sonsuza kadar sürecektir yoldaşlık türküleri söylüyor kalbimize. Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz!"

İstanbul'da cenazesinin kaldırıldığı gün, yoldaşları Kahraman için İzmir'de pek çok eylem gerçekleştirdiler. DEV-GENÇ, Liseli DEV-GENÇ, Devrimci Sol Güçler yazılama, kuşlama yapıp pankartlar astılar.

"YA BAĞIMSIZ TÜRKİYE OLACAK, YA DA EMPERYALİSTLER ÖLÜLERİNİ TOPLAMAYA DEVAM EDECEKLER"

Evet mücadele sürmektedir ve Devrimci Sol için dur durak yoktur. "Cüret, cüret daha fazla cüret" şiarının yön verdiği ve şekillendirdiği Devrimci Sol, yaptığı tespitlerin, güncel ilişkilerin belirlediği politikaların, özcesi söylediği sözlerin eridir. Yerinde ve zamanında konuşmasını bilir Devrimci Sol.

ABD Dışişleri Bakanı James Baker'ın Türkiye'yi ziyaretinin ardından bu kez Özal ABD'ye iade-i ziyaret edeceğini duyurur kamuoyuna. Türkiye'nin kapılarını ardına kadar açıp, ülkeyi emperyalistlerin katliam kampı haline ge-

tiren Özal, Bush'la görüşmek ve emperyalist savaş sürecinde başardığı kursuz ABD uşaklığının mükafatını almak için ABD yolcusudur. ABD'ye, yolcu Özal'la beraber bir hediye verilmeli, ABD'ye eli boş gönderilmemelidir. Özal'ın hediyesi hazırdır. Bush'un çocuklarından, Amerikan VINNAL BROWN ROOT (VBR), TUSLOG Genel Müdürü, NATO Kuryesi John Gandy, Devrimci Sol SDB tarafından cezalandırılır.

"Emperyalist Üslere ve Anlaşmalara Hayır!" diyen Devrimci Sol'un, emperyalizme yolladığı güçlü bir mesajdır bu eylem. Çünkü, polisin ve ABD'lilerin belirttiği gibi sade bir ABD vatandaşı, özel bir şirketin genel müdürü değildir Gandy. Emekli albay, NATO kuryesi ve TUSLOG Genel Müdürü'dür.

Tuslog Genel Müdürü, Nato Kuryesi John Gandy'nin Cezalandırılmasına Katılan Bir Savaşçı Anlatıyor

"Körfez Savaşı'nın tüm hızıyla sürdüğü günlerdi. ABD uçakları her gün Irak kentlerini bombalıyor, yüzlerce çocuk, kadın, erkek, yaşlı sivil Arap halından insan katlediliyordu. Biz de savaşın başından beri başta ABD olmak üzere, Körfez savaşına aktif katılan emperyalist hedefleri bombalıyorduk. Bilinmeliydi ki, Ortadoğu Amerika'nın çiftliği olmayacaktı. Görülmeliydi ki, Arap halkı yalnız değildi.

Bu düşüncelerle eylemlerimizi sürdürüyorduk. Ancak o güne kadar hedef aldıklarımızın da dışında, ülkemizde gizli çalışan ABD kurumları olduğunu da biliyorduk. İşte bunlardan biri de Yeşilyurt'taki Vinnel-Brown and Root (VBR) idi. Bu emperyalist kurum, ABD hava kuvvetlerinin müteahhit şirketi idi. Kısaca, Irak halkına bombalar yağdıran uçakların inip kalkmasını organize ediyordu. Emperyalistler VBR aracılığıyla, bu görünen işlevi dışında, ayrıca bir dizi askeri-sivil faaliyetlerini de organize ediyorlardı. Özellikle bu kurumda çalışan ABD'liler, ülkemizdeki CIA istasyonu ile bağlantılıydı.

Bu suçlardan biri bile, bizim bu kurumu ve çalışanlarını imha etmemiz için yeterliydi. Bu görev bizim birliğimize verildi. VBR basılacak, Amerikalı müdür John Gandy cezalandırılacak ve burada bulunan bilgisayara girilerek VBR'nin pis işlerine dair bilgiler, disketler alınacaktı. Burada müdür olarak çalışan John Gandy, aynı zamanda TUSLOG genel müdürü ve NATO kuryesiydi.

22 Mart 1991'de, Yeşilyurt-Ekin sokağının arkasındaki Camili Sokakta buluştuk. Eylem sonrası çekileceğimiz otoyolu, hedefin bir alt sokağına park ettik. Ve hedefe doğru yürümeye başladık. Plana göre, bu emperyalist kuruma dikkat çekmeden nüfuz etmek için bir savaş hilesi kullandık. Zira o günlerde, emperyalist kurumlar oldukça dikkatli davranıyorlardı. O halde onları kendi silahlarıyla vurmak gerekiyordu. Bu nedenle, birimiz resmi po-

lis üniforması giymiş, bir diğeri elindeki telsizle sivil polis izlenimi vermiş, üçüncü savaşıımız da sivil polis gibi görünmekteydi.

Zile bastığımızda, "kim" olduğumuz soruldu içeriden. "Polis" cevabı verdik elbette. Göz deliğinden de gördüklerinden hemen kapıyı açtılar. Artık büroya nüfuz etmemiz gerekiyordu. Birimiz, ne istediğimizi soran bayana, "güvenlikle ilgili müdür beyle görüşeceğiz" dedi. Bunun üzerine müdürün odasına götürüldük. İçeriye girdiğimiz andan itibaren içerde kaç kişi, kaç oda olduğunu çıkarmıştık zaten. Artık eylem başlamıştı.

Odasında yalnız oturan John Gandy'i enterne ederken, göz açıp kapayıncaya kadar diğer odalardaki insanları müdürün odasına topladık. Etkisiz hale getirilen bu insanlardan, sadece John Gandy cezalandırılacağından, hepsinin ağız ve ellerini bağlayarak yere yatırdık. John Gandy'i ise başka bir odaya aldık. Kendilerini dünyanın efendisi sayan yankeelerden biri olan John Gandy adaletimiz karşısında titremektedir şimdi.

Bilgisayar uzmanı savaşıımız (Ömer Coşkunırmak), bilgisayarla uğraşmaya ve disketleri toplamaya başlarken, bizler de eylemin hedefiyle ilgili sloganları duvarlara yazdık. Ekipteki yoldaşlarımızdan biri de Hayri Koç'tur. İşlerimizi bitirdikten sonra emperyalist ajan John Gandy'i cezalandırdık. Cezalandırmada 7.65 susturucu kullanıldığından çevrede kimsenin eylemden haberi olmadı. Eylemimiz amacına ulaşmıştı. Ve biraz önce binaya giren "üç polis" olarak, geldiğimiz güzergahtan arabaya doğru çekildik. Hızla Yeşilyurt'tan çıkarak üssümüze döndük.

Eylemimiz aynı gün TV'lerde ve ertesi günkü gazetelerde oldukça geniş yer aldı. Ne de olsa cezalandırılan bu kez Amerikalıydı. Yani işbirlikçi uşakların efendilerindendi. Uşaklar, işbirlikçiler gözyaşı döküp paniklerken, biz ise Ortadoğu halklarına kan kusturanlara, halkları teslim alamayacakları mesajını en net şekilde bir kez daha vermiş olduk.

Bu eylemimizin bir diğer özelliği, Özal'ın ABD ziyaretinin hemen öncesinde gerçekleşmiş olmasıydı. Böylece Özal'ı efendilerinin yanına eli boş göndermiyor, yanına bir de Bush'un çocuklarından birinin cenazesini katıyorduk."

Eylemin üstlenildiği 22 Mart 1991 tarihli 9 No'lu Haber Bülteni'nde Devrimci Sol, hedefinin anti-emperyalist, anti-oligarşik bir devrim olduğunu belirtir ve Özal'a seslenir;

"Evet biz, bağımsız Türkiye, emperyalizmin yönetmediği bir ülke diyoruz (...) Bu ülkede işbirlikçilere yer yok! Ama Özal gibi emperyalist uşakları bunu duymazdan, anlamamazlıktan geliyor. Ve utanmazca 'bunlar ne işe yarar' diyebiliyor. Ama nereye kadar?...

Eylemlerimiz Özal'a bizim ne işe yaradığımızı mutlaka öğretecektir!

Özal, Amerika'ya eli boş gitmemesi için Bush'un çocuklarından birini yanında götürebilir. Ve Bush'a bizim, 'Ya Bağımsız Türkiye olacak, ya da

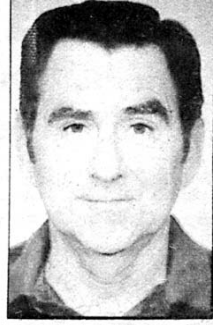
Polis kıyafetli 3 Dev-Sol militanı, ABD'li emekli albayı öldürdü

Vietnam usulü infaz

■ İstanbul'un Yeşilyurt Semti'nde, Amerikan askerlerinin transfer ve gümrük işlerini yapan VBR (Vinnell Brown Root) şirketinin bürosunu basan ikisi polis kıyafetli olan teröristler, şirketin

genel müdürü emekli Albay John H. Gandy'yi başına tabanca dayayıp iki kurşunla korkunç şekilde öldürdü.

12. sayfa

Teröristlerin öldürdüğü ABD'li emekli albay John H. Gandy...

emperyalistler ölümlerini toplamaya devam edecekler' dediğimizi söyleyebilir." (205)

Devrimci Sol'un önemli anti-emperyalist eylemlerinden biri olan John Gandy'nin cezalandırılması eylemini "sadece bir uyarı" olarak niteleyen Devrimci Sol, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelesinin bağımsız, demokratik ve sosyalist Türkiye'yi kurana kadar devam edeceğini de tüm dünya kamuoyuna ilan eder. Bu, Devrimci Sol açısından, anti-emperyalist mücadele kararlılığını bir kez daha vurgulamaktır aynı zamanda.

SAVAŞ, HALKLARI EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELEDE BİRLEŞTİRİYOR ENTERNASYONALİZM BAYRAĞI DEVRİMCİ SOL'UN ELİNDEDİR

1990 yılının Ağustos'unda Devrimci Sol Merkez Komitesi tarafından kaleme alınan "Yolun Neresindeyiz?" broşüründe, sosyalizmin gerilediği, emperyalizmin ise güç topladığı bir dünyada, M-L bir harekete sürecin dayattığı görev şöyle ortaya konulmuştu;

"Bugün M-L'lere düşen görev; dünya ölçüsünde ve tek tek ülkelerde devrim dalgasının yeniden yükseleceği, revizyonizmin enkazı üzerinde, doğru bir çizgide bir sosyalizmin yeniden inşa edileceği inancını koruyarak; esas olarak, kendi ülke devrimlerini geliştirmeye çalışmak, revizyonizme, reformizme ve her türden sapmaya karşı Marksizmin temel ilke ve düşüncelerini savunmak, dünya sosyalist güçleri ve halk kurtuluş hareketleri ile dayanışma ve destek ilişkilerine önem vermek ve gerçek bir enternasyonalizm temelinde devrimci kardeşliği egemen kılmak olmalıdır.

(...)

Kurtuluş hareketlerinin ve sosyalist güçlerin emperyalizm karşısında

dayanacakları yegane güç, dünya halkları ve proletaryası olmalıdır. Sosyalistler artık her zamankinden daha çok kendi özgüçlerine dayanmak ve güvenmek zorundadırlar” (206)

Devrimci Sol, emperyalizmin savaş tehditlerini ayyuka çıkardığı, tüm dünya halklarını teslim alma ve kendi emperyalist hakimiyetini daha da sağlamlaştırma hazırlıklarını alenen yaptığı dönemden itibaren, sürecin dayattığı misyonun farkında olmuş ve bunun gereklerini layıkıyla yerine getirmiştir.

Emperyalizme karşı savaşı, Özal iktidarına karşı savaş olarak doğru tarzda ele alan Devrimci Sol, özgücüne güvenerek enternasyonalizm bayrağını elinde dalgalandırırken, Anadolu’nun her köşesine yaydığı örgütlü faaliyeti ile anti-emperyalist ruhu canlı tutmuş, sadece ülke topraklarında değil, dünyada da yankısını bulan, dostluğu ve dayanışmayı pekiştiren siyasal eylem ve etkinliklerin mimarı olmuştur.

Anti-emperyalist, anti-oligarşik temelde, somut taleplerin çevrelediği ve tüm halk kesimlerini seferder eden, kitlesel örgütlü-iradi faaliyeti ile bu faaliyeti birleştiren, emperyalizm ve oligarşiden hesap soran eylemleriyle Devrimci Sol, sürecin başında gündeme getirdiği, giderek de büyüyen iddialarının gereğini yaşama geçirmesini bilmiştir.

Gerçekleştirdiği, emperyalist hedeflerden hesap soran, silahlı eylemleriyle sadece Türkiye halklarının değil, başta Ortadoğu halkları olmak üzere tüm dünya halklarının gönlünde taht kurmuştur. Devrimci Sol’un anti-emperyalist silahlı eylemleri, diğer ülkelerin devrimci ve yurtsever örgütlerinin de örnek alınmış, onların pratiğine esin kaynağı olmuştur.

Türkiye topraklarında, kimi oportünist ve revizyonist hareketlerin “it dalaşı”, “Saddamcılık” vb. yaygaralarıyla emperyalizme tavır almaktan kaçındığı dönemde, “yalnız” ve “tek başına” Devrimci Sol, anti-emperyalist tarzın öncüsü olmuş, savaşın başlamasıyla tüm dünyaya yayılan emperyalist savaş karşıtı mücadele içerisinde, diğer kardeş ülke halklarının ellerini sıkı tutmuştur.

Sınırlı sayıda ülkede değildir protesto gösterileri, tüm dünyaya yaygınlaşmıştır. Yemen’den Ürdün’e, Fas’a, Tunus’a, Cezayir’e, Libya’ya, Sudan’a; Washington’dan San Fransisco’ya, Madrid’ten Londra’ya, Paris’e, Roma’ya, Leningrad’dan Tokyo’ya, Lahor’dan Monile’ye, Yeni Delhi’ye Sydney’e..., 5 kıta savaşa ve emperyalizme karşı gösterilere sahne olur. Emperyalist iletişim tekellerinin bütün engelleri, halkların emperyalizme karşı tepki ve öfkelerinin çeşitli biçimlerde açığa çıkmasına barikat olamadı. Milyonlar emperyalizme karşı yürüyüşlerde, gösterilerde öfkelerini haykırırken, yankeeler sokaklarda polissiz, jandarmasız dolaşamaz hale geldi-

ler. Emperyalist kuruluşlar, elçilikler, temsilcilikler devrimci örgütlerin, anti-emperyalist güçlerin hedefi oldular.

Özenli ve bir o kadar da tarihsel bir süreçtir, çünkü Vietnam savaşıdan sonra ilk kez dünya halkları bir bütün olarak emperyalizme karşı aynı eylemlilik sürecinde yer aldılar.

Irak halkı katledilirken, Irak emperyalist saldırganlığın tüm vahşetiyle yıkımaya uğratılırken emperyalizme tavır alma, ona darbeler vurma ve Ortadoğu halklarının yanında olduğunu gösterme, bu noktada tarihsel bir öneme sahiptir.

Halklar emperyalizme ve savaşa karşı ayağa kalkarken, emperyalistler dünya halkları üzerinde terör estirirken, vahşet ve zulüm uygularken, komployla, zorbalıkla propaganda gücüyle, herkesi teslim almak isterken tavırsız kalmak, emperyalist saldırıya ortak olmak anlamına geliyordu.

Devrimci Sol, oportünist-revizyonist blok, emperyalist dev medya tekkellerinin, "savaş filmi"ni izleme aymazlığı içerisindeyken, tereddüt etmemiş, ağır bedeller olacağını da bilerek anti-emperyalist tavrından bir adım geri atmamıştır, tarihinden, geleneklerinden kesinlikle taviz vermemiştir.

EMPERYALİST SAVAŞ SADECE IRAK HALKINI MI VURDU? İŞÇİ SINIFI 11 YIL ARADAN SONRA İŞGAL SİLAHINI YENİDEN KUŞANIYOR

Daha emperyalist saldırılar başlamadan, yoksul emekçi halkı, işçisi, memuru, genci, esnafı, küçük üreticisi... ile geniş kesimleri baskı, zor, tehdit, gözdağı yoluyla zapturapt altında tutmaya çalışan Özal iktidarı, bir yandan "kanun hükmünde kararnameler" ile ülkeyi yönetme yoluna giderken diğer yandan da ekonomik bir cendere içerisinde halkın ekmeğinden her geçen gün çalmaya devam edip her gün bir yenisi gündeme getirilen savaş zamlarına, bir süre sonra iş yaşamına ilişkin yeni yasa ve yasaklar hakim olmaya başladı. Grevler yasaklandı, ertelendi, işçi ve kamu emekçilerinin haklı talepleri yok sayıldı, meşru zeminde yaşama geçirdikleri grev ve direnişlerine düşmanca saldırıldı.

ABD emperyalizminin Irak'a saldırıp, emperyalist savaş düğmesine basmasının hemen ardından, grevi yasaklanan işçi sayısı 115 bindir. Grev yasaklarını ise bir süre sonra işten çıkarmalar izlemeye başladı.

Savaş politikaları Zonguldak'ın, "kara elmas"ın korkusuyla birleşince, işten çıkarmalar adeta bir kıyımaya dönüştü. Sömürü ve zulüm düzeninin ağaları, grev yasağından sonra, işçileri adeta cezalandırıyorlardı.

1991 yılının ilk aylarında, Şevket Yılmaz'ın işçilerden kaçarak toplu sözleşme imzaladığı tekstil iş kolunda 30 bine yakın işçi atıldı önce. Turizm iş

kolunda 11 bin kişi işini kaybetti. Profilo, grevin bittiğı gün 500 işçiyi çıkardı. Oyak-Renault 500 işçinin işine son verdi. Bunların dışında, otomobil iş kolunda, Bursa'da 900, Adapazarı'nda 400 işçi sokağı atıldı. İzmir'te ise atılan işçi sayısı 2 bini buldu...

Sonra yenileri eklendi işten çıkarmalara... THY'den 580, İstanbul'da Hizmet-İş'e üye 500 temizlik işçisi. Bursa Saray Örne Fabrikası'ndan 350 işçi, Soma'da madencilikte 410, Adana'da tekstilde 2 bin 500, Türk Metal Sendikası'nın örgütlü olduğu İzmir'de 40 işyerinde 3 bin 500, basında Cumhuriyet, Güneş, Hürriyet ve Milliyet'ten 350 işçi...liste böyle uzayıp gidiyor.

1991 yılının ilk 4 ayının bilançosuna bakıldığında, işten atılan işçi sayısı yaklaşık 100 bindir.

Sirtını emperyalizme ve tekellere dayayan Özal iktidarının halka saldırısı büyüdüğüçe, işçi ve emekçilerin mücadele ve direnişleri de aynı oranda radikalleşiyordu. Siyasi iktidarın, ancak geçici birtakım önlemlerle önünü alabildiğı, durdurabildiğı işçilerin tepkileri gün geçtikte büyüdü ve sokaklar, caddeler, alanlar... her yer bir mevzi haline gelmeye başladı. Dünün susmuş, geri eylem biçimlerine hapsolmuş, kendiliğinden bir çizgide hak aramaya çalışan işçi sınıfı, süreç içerisinde Zonguldak direnişini, 3 Ocak genel direnişini yaşadı. Zonguldak direnişisiyle 3 Ocak'ı yaratan işçi sınıfı, önlerine çıkarılan geçici engellemelerle ve barikatlarla bir süre sonra durdurulamaz oldu. İşçi sınıfı üretimden gelen gücünü kullanmaya, dişe diş bir kavga vermeye, yasaları bir kenara iten fiili direnişler yaratmaya başladı.

1980'den 1991'e, tam 11 yıl sonra işçi sınıfı, 1991 yılında, yeniden bir direniş silahını kullanıyordu şimdi. 1963'de Kavel işçilerinin, 1969'da Alpagut Linyit işçilerinin, 1970'de Çiti Fabrikası, Kilimsan ve Adana BOSSA işçilerinin, 1976'da Profilo ve 1980'de Tariş işçilerinin kullandığı işgal silahıdır kuşanılan.

İlk işgali başlatan 22 Şubat'ta işten atılan MAGA Deri işçileri oldu. Şubat-Mart ayı boyunca 3 bin 300 SEKA işçisi "toplular sözleşme görüşmeleri sonuçlanıncaya kadar" işyerinden ayrılmama kararı aldılar. Pendik'deki Contiteek Kauçuk fabrikasında çalışan işçiler 122 işçinin işten atılması üzerine, fabrikayı işgal ettiler. Kocaeli'nde YARPET'te çalışan işçiler, patronun saldırısına yine işgal silahını kullanarak cevap verdiler. Nisan ve Mayıs aylarında işyeri, fabrika işgallerine yenileri eklendi. Nisan başında, bu silahı kullananlar Gebze'deki Arma Tekstil işçileridir. İşyerlerini işgal eden tekstil işçilerinin direnişini gece yarısı çevik kuvvet saldırısıyla dağıttı düşman. Mayıs'ta işgal kervanına katılanlar İzmir ESHOT işçileridir ve direniş başarıyla sonuçlanır. Kazanan ESHOT işçileri olur. Yeni Profilolar, yeni Tarişler yaratarak sürer kavga...

Bu işgaller arasında, 22 Şubat'ta işten atmaya karşı başlayan ve başa-

ıyla sonuçlanmasında Devrimci Sol'un tayin edici rolünün olduğu MAGA Direnişi, hem işçilerin işgal silahını kullanma biçimleri hem de işçi sınıfının kendini savunacak araçlara sahip olmasının ne denli önemli olduğunu gösteren devrimci şiddet boyutuyla önemlidir.

Maga Deri işçileri, ücret ve sosyal haklarının verilmemesi üzerine 21 Ocak'ta greve çıkma kararı aldılar. Greve çıktıkları ilk gün fabrikadan sendika binasına kadar yaklaşık 5 km'lik yolu "Savaşa Hayır" sloganlarıyla yürüdüler. Aslında gelişmiş bir mücadele gelenekleri de yoktur Maga Deri işçilerinin. Ama "bıçak kemiğe dayanmış", işçiler "artık yeter" demişlerdir.

Bir süre sonra, Bakanlar Kurulu'nun aldığı grevleri erteleme kararına dayanarak, Maga Deri işçilerinin grevini de ertelediler. Erteleme kararının ardından, Maga Deri patronu, aynı zamanda ünlü bir spor kulübünün yöneticisi de olan Ali Şen "zarar ediyorum, sizin maaşlarınızı ödeyemeyeceğim" diyerek toplam 535 işçiyi işten attı.

Futbolculara eli açıktır Ali Şen'in; ama işçiler tazminatları ve sosyal hakları için günlerce fabrika önünde bekletilir. Sonunda 25 Şubat günü tazminatları ödeyeceğine söz verir işçilere. Ama Ali Şen, bu sözünde de durmaz. İşçiler bunun üzerine eylemlerini işgale dönüştürürler.

"Savaş gündemi" içinde başlangıçta kamuoyunun dikkatini çekmeyen Maga Direnişi'ne karşı duyarsızlığı kıran yine Devrimci Sol Güçler'dir. Direniş, işçilerin 11 yıl sonra işgal silahını kullanmalarının ilk örneği olmasıyla önemlidir. Üstelik Maga Deri işçileri, fabrika önündeki 200 kişilik jandarma barikatını aşmış, fabrikaya girmiş ve işgal etmişlerdir.

Devrimci Sol önderliği, Maga Deri işçilerinin yaptığı işyeri işgalinin tesadüf olmadığını, yaşanan süreci de göz önüne alarak belirtir. Kökleri derinde olan, ama 11 yıl sonra yeniden başvurulmuş işgal silahına sahip çıkar Devrimci Sol. Gelişmelerin, savaş politikalarının, yeni Magalar yaratacağı ortadadır. Ve seferber olur Devrimci Sol Güçler. Kitlesele desteğin, çeşitli eylem ve etkinliklerle direnişi kamuoyuna sahiplendirme çabalarının içindedir. Aslolarak Devrimci İşçi Hareketi'nin müdahalesi direnişe yön vermede belirleyici olur. Devrimci İşçi Hareketi (DİH) fabrika fabrika dolaşarak, işçileri Maga direnişine desteğe çağırır. Kentin çeşitli yerlerine hemen her gün asılan pankartlarla kamuoyu direnişten haberdar edilir.

1991 Mart ayının sonlarına gelindiği halde direniş hala sürmektedir. Ama ne soğuk hava ne yarı hapisane hayatı ne de baskılar, işçilerin direnişini kıramaz. Mart sonlarına doğru direnişe destek için, şehrin pek çok mahallesini dolaşan 11 Maga işçisi siyasi şube tarafından gözaltına alınır. Ve hemen aynı günlerde Maga işçilerine güç ve moral veren bir başka eylem gerçekleştirilir.

**Ali Şen'in helikopterinin yakılması eylemine katılan
bir savaşı anlatıyor;**

"... Ali Şen ve onun gibi işveren asalaklarına, emekçilerin yalnız olmalarını göstermek, Maga işçileriyle dayanışmayı pekiştirmek, direnişi desteklemek ve devrimci adaleti dosta da düşmana da göstermek için, Ali Şen'in Ataköy'deki helikopter pistine yönelik eylem önerimizi harekete ettik. Eylem önerimiz hareketimizce kabul edilip, onaylandığında, heyecan ve coşkuyla dolduk.

Eylem hazırlıklarımızı bitirdikten sonra, biz iki kişi patlayıcılarla birlikte eylem yerine giderek beklemeye başladık. Pistte bir tane bekçiden başka kimse yoktu. Kararlaştırdığımız saatte, diğer yoldaşlar taksiyle piste geldiler. Biz de patlayıcılarla birlikte büroya doğru hareket ettik. Birlik komutanımız taksiden inip, bekçinin olduğu büroya giderek onu etkisiz hale getirdi. Taksideki diğer yoldaşlar da taksi şoförüne 'Gel bir çayımızı iç, birazdan geri döneceğiz' diyerek onu da büroya aldılar. Biz de bu arada büroya ulaşmıştık. Ben hemen bekçiye bağlamaya başladım. Taksi şoförü ise bizden biri gibi koltukta oturuyor, şaşkın şaşkın bizi izliyordu. Biz telefon bağlantılarını kesip işimize yarayacak doküman, belge vb. aradıktan sonra 'taksi şoförüne 'Haydi sen de bekçinin yanına geç, seni de bağlayacağız' deyince şoför adeta olayın farkına yeni varıyor ve 'Beni de mi bağlayacaksınız? Arabayı kim kullanacak? Beni bağlamayın, ben kimseye bir şey söylemem. Ben sizi istediğiniz yere götüreyim.' vb. şeyler söylemeye başlıyordu. Biz de 'Yok, sen zahmet etme, biz gideriz' diyoruz. Şoför çaresiz, o da bekçinin yanına bağlanıyor. Patlayıcıları çıkartıp helikopterin altına, benzin deposunun olduğu kısma yerleştiriyoruz. Her iki patlayıcıyı da ateşledikten sonra taksiyle eylem yerinden uzaklaşıyoruz."

Devrimci Sol, Maga patronu Ali Şen'e ait helikopterin bombalanarak tahrip edilmesi eylemini, 28 Mart 1991 tarihinde yayınladığı 10 No'lu Haber Bülteni'yle üstlendi. "ALİ ŞEN ASALAĞINI UYARIYORUZ" diyen Devrimci Sol, Maga Deri işçilerinin yaşadığı süreci, işgal eyleminin gelişmelerini anlatır ve şöyle devam eder;

"MAGA DERİ'deki işçilerin alacakları son kuruşuna kadar ödenmelidir. Ya işçilerden gasp ettiğin tüm hakları iade eder ya da DEVRİMCİ SOL- SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLERİ'nin hedefleri arasına girersin. Bu iki yoldan birinin seçimi Ali Şen'e aittir. Eylemimiz, bu anlamda uyarımızın bir parçası olarak da kabul edilmeli" (207)

Devrimci Sol'un hedefi ve mesajı çok net bu eylemi, gerek direnişçi işçiler arasında, gerekse Ali Şen nezdinde büyük bir etki yarattı ve Maga Direnişi'nin başarıyla sonuçlanmasında tayin edici önemde bir rolü oldu.

Devrimci Sol'un, işçi mücadelesine taşıyacağı yeni bir anlayışın ilk örneği olan bu eylem, bu anlamda önemliydi ve sonuçları itibarıyla amacına da ulaştı. Kamuoyunun gündeminden kaçırılan, yok sayılan Maga Direnişi'nin kamuoyunca sahiplenilip, daha geniş tartışılmasına yol açarken, işçilerin direnişinin haklılığına dikkat çekti. Haksızlığı, asalaklığı, işçi düşmanlığı devam eden Maga Deri patronu Ali Şen teşhir oldu, direnci kırdı ve eylem onu işçilere teslim olma sürecine soktu.

Eylemden etkilenen sadece işçiler ve patronları Ali Şen de değildir. Bürokrat-sarı sendikacıların etkilenmesi tersine olur, telaşa kapılırlar. Maga'nın örgütlü olduğu Deri-İş Sendikası Başkanı Yener Kaya, eylem üzerine Ali Şen'e "geçmiş olsun" dileğinde bulunur ve karşılığında işçilerin protestosuyla yüz yüze gelir. O günü bir işçi şöyle anlatıyor:

"... Gazetelerde yer alan, Ali Şen'in yanında olduğumuz haberleri asılsız ve yalandır. Başkan Yener Kaya'nın açıklamasını okuduk. Yener Kaya Ali Şen'e geçmiş olsun mesajı vermek yerine burada her gün yanan bizim için bir şeyler yapsa daha iyi ederdi. Ali Şen'in yanan helikopterlerini düşünecek ve üzülecek halimiz yok. Gazetelerin yazdığı gibi bir tepkimiz olmadı..."

Yener Kaya gibi bürokrat-sarı sendikacıların derdi oligarşinin saldırılarına hedef olmama ve işçiler üzerindeki etkilerini kaybetmemekten başka bir şey değildir. Oportünist solun tavrı ise bildik ve klasiktir. Devrimci Sol'u sınıfı dışarıdan "kurtarmaya" çalışmakla suçlayan oportünist sol, bu eylemde devrimci çizgiyi ve eylemin işçiler üzerinde yarattığı etkileri anlayamamıştır. Ama işçiler anlamış, sahiplenmiş coşku ve heyecanla benimsemiştir.

Devrimci Sol, yine aynı perspektifle hareket ederek THY grevini sürdüren işçilerle dayanışma ve grevi kırmaya çalışanları uyarmak amacıyla, İstanbul Hava Yolları şirketi ile Pasifik Hava Yolları ve Turizm şirketini bombalayarak tahrip etmiştir. 1991 Nisan'ında gerçekleştirilen bu eylemde, THY işçilerinin haklarını elde etmek için başlattığı grevi sürdürürken, özel hava yolları şirketleriyle işbirliği yaparak grevi kırmak isteyen Özal iktidarınadır mesaj ve yerini de bulur... "Emeğin Hakkını Gaspeden Tüm Sermayedarlar ve İşbirlikçilere Karşı Mücadele Edeceğiz!"

Oligarşinin, sırtını her ne kadar emperyalizme ve tekellere dayamış olsa da, yaşamış olduğu krizin doğurduğu siyasal, ekonomik açmazlar sonucu baskı ve yasaklarına karşı koymanın gerisinde kalmadı emekçiler. 1991 başlarından itibaren yükselen bir dalga halinde birçok işyerinde grevler, direnişler, iş bırakma, iş yavaşlatma ve işgaller devam etti. Şubat, Mart, Nisan ayları birbirini izlerken, grevler ve direnişler de adeta birbirini kovalamayı sürdürdü.

Mart ayında hareketli olan yerlerden birisi de Zonguldak'tır. Toplu söz-

leşme sonrası gasp edilen haklarla ilgili direnişlerini sürdüren işçiler, Karadon-Gelik'te ocağa inmediler. 19 Mart'ta tüm TTK işletmelerinde 2 saatlik ocağa inmeme eylemi gerçekleştirilirken, Zonguldak belediye işçileri de 21 Mart'ta süresiz iş bıraktılar.

Mart ayı başlarında, İstanbul Paşabahçe Cam işçileri adım adım greve giderken, 9 Mart'ta İzmir ESHOT işçileri yürüyüş, İstanbul İETT işçileri ise devrimci işçilerin, DİH'in önderliğinde 2 saat işe geç çıkma eylemini yaşama geçirdiler. Süre 2 saat de olsa, İstanbul'da hayatı adeta felç eden bir eylemdir yapılan.

Nisan 1991'e gelirken de durum değişmez. Çark dönmekte, sömürü ve zulüm düzeninin efendileri tam bir keyfiyet içerisinde emekçilere saldırmakta ve kazanılmış hakları gasp etmektedirler. Ve Mart ayı sonlarında, İstanbul Valiliği'nin keyfi tutumuyla karşılaşan kamu emekçileri sendikalarının kapılarına kilit vurulur. Kamu emekçilerinin kendi öz örgütleri, bedeller ödeyerek, pek çok engeli, barikatı aşarak inşa ettikleri sendikalarıdır kapısına kilit vurulan. Kolay kazanılmamıştır, kolay da kaybedilmeyecektir.

Saldırının ardından Kam-Sen, Bem-Sen, Tüm Bel-Sen, Eğitim-Sen, Tüm Sağlık-Sen ve Sağlık-Sen'li kamu emekçileri bir platform oluştururlar. Aldıkları ortak karar doğrultusunda memurlar, 27 Mart tarihinde Anakent Belediyesi önünde toplandıkları zaman sayıları bin 500'dür. Bir yandan valiliğin kararını protesto ederken, sendikal hak mücadelesinin kapatmalara karşı süreceğini, haklarını almak için sonuna kadar mücadelede kararlı olduklarını gösterdiler.

Daha önce valilik önünde de protesto gösterisi yapan memurlara, bu kez tahammülsüzdür İstanbul polisi. "Kapıkulları" da çok olmaktadır artık. Anakent Belediyesi önünde yapılan konuşmalar sonrası, ellerinde "Yaşasın Grevli Toplu Sözleşmeli Sendikal Hak Mücadelemiz" yazılı pankart ve çok sayıda dövizle Çalışma Müdürlüğü'ne doğru yürüyüşe geçmek isteyen kitleye polisin cevabı tam da beklendiği gibi oldu... saldırdılar. Çevik Kuvvet desteğinde gerçekleştirilen saldırıda yaşanan tam bir vahşet tablosudur. Ama kamu emekçileri saldırıya direnir ve Anakent Belediyesi'ne çekilirler. Belediye içinde polisin cop, tekme, sopa, yumruk darbeleriyle pek çok kamu emekçisi yaralanır, gözaltına alınır.

Ne olacak, sessiz mi kalınacaktır bu saldırılara?.. Hayır!.. Duruma sessiz kalınmamasını isteyen Kam-Sen'li memurlar, saldırının ardından, platforma açlık grevi önerisinde bulunurlar. Reddedilir. Devrimci Mücadelede Memurlar'ın eli kolu bağlı değildir. Kendi özgüçlerine de güvenerek AG kararı alırlar. Kam-Sen, Sağlık-Sen ve Bem-Sen'li memurlar sorumluluklarının bilincinde hareket ederler. Saldırıları, gözaltıları protesto etmek, iktidarın hazırladığı memur yasa tasarısının aldatmaca olduğunu kamuoyuna duyurmak amacıyla 30 Mart tarihinde iki günlük açlık grevine başlarlar ve tüm ka-

muoyuna hazırladıkları alternatif yasa tasarısını duyururlar.

Daha çok İstanbul'da yoğunlaşan memur eylemleri, süreç içerisinde Ankara, İzmir gibi şehirlerde de Devrimci Memur Hareketi'nin etkin çalışmalarıyla gündeme gelmiş, gelişmiş olsa da, reformizmin etkinliği, eylemler önünde barikat oluşturan anlayışları nedeniyle istenilen ivmeye ulaşamamıştır.

Sendikaların kapısının mühürlenmesine karşı kamu emekçilerinin elinde yaygın olarak "BASKILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ" şiarı vardır. Ve bu ekseninde İstanbul'a zamanla İzmir, Ankara, Adana, Zonguldak, Bursa gibi iller eklenerek, mücadele edilerek, bedeller ödenerek kazanılan mevzilerden vazgeçilmeyeceği mesajı veriliyordu. Mücadele edenlerin tavrı da ancak bu olabilirdi!..

Saldırıların ardı arkası kesilmeyecek, "güçlü" devlet yaşadığı içinden çıkmaz ekonomik, sosyal, politik krizin hezeyanları içerisinde emekçi halkı teslim almak, kendilerince yola getirmenin çözümlerine ilişkin "yeni" yol ve yöntemler arayacaklardır. Demokrasıcılık oyunu ile at başı giden saldırıların grafiğindeki yükselişin ifadesi de olacak yeni birtakım yasa ve yönetmeliklerin, önlemlerin vb. birbiri ardına açıklandığına tanık olunacak bir süreç girilmektedir artık. Devrim ve karşı-devrim çatışmasının daha boyutlu yaşanacağı döneme doğru evrilmektedir süreç. Belki bedeller ödenecek, akan kan çoğalacak ama her seferinde ve her düzeyde kazanan hep devrimciler ve halk olacaktır.

"O BİR DEVRİM EMEKÇİSİYDİ"

"Tokatlı yoksul bir köylü ailesinin çocuğuydu Yusuf. Tüm yaşamını çalışarak geçirmiş, kendi yaşamını kendi kazanmış bir emekçiydi. Devrimci saflara katılışı, pek çok insan gibi, 12 Eylül öncesinin devrimci yükseliş sürecinde oldu. O'nun emekçi kişiliği devrimci yaşamına da yansımıştı. O her zaman bir devrim emekçisi olmayı bildi, kendini devrime adanmış insanın kararlılığı ile yaşadı ve mücadele etti." (208)

Devrimci Sol'un 10 Nisan 1991 tarihli, 16 No'lu Haber Bülteni'nde anlatılan, Devrimci Sol üyesi ve savaşçısı Yusuf Erişti'den başkası değildir.

14 Mart 1991 günü İstanbul Siyasi Şube polislerince gözaltına alınan Yusuf Erişti, düşmanın, halkın ve devrimin şiddeti karşısında, kaybetme, katletme politikasına, devrimci hareketin atılım yıllarında, çaresizce başvurduğu ilk örneği olmuştur. İstanbul Belgratkapı'da, bir örgütsel randevuda İstanbul Siyasi Şube polislerince gözaltına alınan Yusuf, Gayrettepe'deki 1.Şube binasına götürülür. Ağır işkencelere maruz kalır ama tek söz etmez Yusuf. Sorulan tüm sorulara verdiği tek bir cevap vardır; "HAYIR !"

Gözüne alınışına, işkenceli sorgularına ve Yusuf'un işkencecileri zavallılaştıran direnişine, aynı süre içinde 1. Şube'de bulunan diğer bazı insanların da tanıklığı vardır. Ama reddeder düşman. Nereye kadar gizleyecektir ki?.. Hesabı sorulmayacak diye mi düşünmektedir?..

Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler verir bu soruların cevabını... hem de net olarak;

"YUSUF ERİŞTİ İŞKENCEYLE KATLEDİLDİ!

İŞKENCECİLER CEZASIZ KALMAYACAK!

(...)

ANAP iktidarından ve İstanbul siyasi polisinden, yoldaşımız Yusuf Erişti'nin akıbeti hakkında bir açıklama yapılmasını, gerçeğin açık ve net biçimde kamuoyuna duyurulmasını istiyoruz.

O'nun işkencede öldürüldüğünü biliyoruz. İşkenceciler, işledikleri cinayeti gizleyerek bir yere varamazlar. Gerçek bir an önce halka açıklanmalıdır." (209)

5 Nisan 1991 tarihinde, Devrimci Sol'un kamuoyuna işkenceci polis Hacı Baykara'nın cezalandırılmasıyla ilgili açıkladığı 12 sayılı bu Haber Bülteni'nde, yoldaş sevgisinin ve düşmana duyulan sınıf kininin ifade edildiğini görürüz;

"Yoldaşlarımızı işkencede katledenler hesap vermekten kurtulamayacaktır. Onlara, devrimcileri öldürmenin öyle kolay olmadığını gösterecek ve öğreteceğiz.

Örgütümüz, Yusuf Erişti'nin işkencede katledilmesine karşılık, işkenceci polislerden 1. Şube'de Devrimci Sol timinde görevli Hacı Baykara'yı cezalandırmıştır."

Bu, Devrimci Sol'un ilk uyarısıdır. Yusuf'un akıbeti açıklanmaz ve cenzası ailesine teslim edilmezse misilleme eylemlerine devam edeceğini dosta düşmana ilan eder.

Yusuf Erişti'nin işkencede katledilmesi ve bu cinayetin düşman tarafından gizlenmesinin, düşmanın devrimcilere karşı geliştirdiği yeni bir politika, yeni bir tehdit olduğu sır değildir. Şube ve karakollarda artan oranda uygulanan pervasız işkencelerle devrimcileri ve halktan insanları katletme, o dönem, iktidarın hız verdiği bir politikadır. Devrimci Sol, aynı bültende durum tespiti yapıp, nasıl bir devrimci tavır alacağını şöyle açıklar;

"... İşkenceyle ölümler, fiili infazın yeni bir biçimi haline getirildi. Bunun sorumlusu ANAP iktidarı ve emrindeki polistir.

İktidar ve emrindeki işkenceciler böyle davrandığı sürece, bizden merhamet beklemesin. İşkenceyle öldürülen her devrimci için misilleme yap-

maya ve katilleri cezalandırmaya devam edeceğiz.”

Bu açıklamanın üzerinden yaklaşık bir hafta sonra Devrimci Sol, 16 sayılı Haber Bülteni’nde Yusuf Erişti’nin gözaltına alınışı ve nasıl katledildiğini detaylı olarak ele alır ve şöyle devam eder;

“Tüm emekçi kitleler ve devrimciler tanışımız olsun ki, bu savaşta, işkencecilerin oyununu bozacak, onların devrimcileri katlederek sindirme ve teslim alma taktiklerini boşa çıkaracağız. Öyle bir hale gelecek ki, işkenceciler Yusuf’u katlettiklerine bin pişman olacaklar.

İşkencede direnerek yaşamını yitiren tüm devrimcilerin anısı daima yaşayacak, yaşatılacaktır.

(...)

Ve işkence silahı, devrimcilerin işkence tezgahlarında gösterecekleri dirençle ve devrimci adaletin işkencecilerden hesap sormasıyla etkisiz kılınacaktır.”

Öyle de olur ve devrimciler, işkencecileri defalarca yener, işkence tezgahlarında destansı direnişler yaratırlar. Devrimci adalet, işkenceci katillerin peşini bırakmaz ve halkın adaletini uygular. Çok da zaman geçmeyecek, Devrimci Sol, 16 Sayılı Haber Bülteni’nin sonunda “VE BİR GÜN MUTLAKA İŞKENCEHANELERİ BAŞLARINA YIKACAĞIZ” sözünün gereğini yaparak, 1992 yılı ortalarında Gayrettepe’yi bombalayarak, lağım farelerinin inlerini başlarına yıkacaktır.

DÜŞMANIN, DEVRİMCİ SOL’UN İÇİNE AJAN SOKMAYI AMAÇLAYAN OYUNLARI BOŞA ÇIKARILIYOR

MİT ve siyasi polis, atılım yıllarının başından itibaren Devrimci Sol’a yönelik işbirlikçileştirme, sızma ve örgüte ajan sokma girişimlerine sürekli başvurmuşsa da, bu çabaları Devrimci Sol Güvenlik Örgütü tarafından açığa çıkartılarak, devrimci harekete boyutlu zarar veremeden etkisiz kılınmıştır.

Para, “yeni” bir hayat sunma, ceza, ölüm tehdidi gibi yöntemlerle Devrimci Sol’un içine sızmaya çalışan ajanlar birbiri ardına ölümle cezalandırılmış, bu durum MİT ve siyasi poliste demorolizasyona yol açarken, halk safalarında Devrimci Sol’un örgütsel sağlamlığına olan güveni pekiştirmiştir.

1990 yılı içerisinde gündeme gelen ve Devrimci Sol’un açığa çıkararak, düşmanla işbirliğine giren ya da ajan faaliyetini sürdüren hainlerden sordugu hesap yetmemiş olacak, 1991 yılı içinde de MİT ve siyasi polis bu oyunlarına devam etmiştir.

Nisan ayı başında burjuva basın Devrimci Sol’a yönelik polis ve MİT güdümlü yayınlarına devam ederken, yazmaktan kaçınmadıkları bir haberin

peşine düşerler... Devrimci Sol, iki işbirlikçi-haini açığa çıkarmış ve ölümle cezalandırarak halka ve devrimcilere verdikleri zararın hesabını sormuştur.

Kemal Fırat ve Mehmet Ali Çelik... Sağmalcılar Hapishanesi'nde Devrimci Sol Güvenlik Örgütü elemanlarınca sorgulandılar, yargılanmaları sonucu suçları sabit görüldü. Devrimci Sol'un Kemal Fırat ve Mehmet Ali Çelik gibilerini affetme gibi bir anlayışı hiçbir zaman olmamıştı... Ve bu iki işbirlikçi-hain ölümle cezalandırıldılar.

Devrimci Sol, 6 Nisan 1991 tarihinde yayınladığı 13 sayılı Haber Bülteni ile cezalandırma eylemini tüm kamuoyuna, nedenleriyle birlikte açıkladı.

"MİT VE POLİS İŞBİRLİKÇİSİ İKİ HAIN CEZALANDIRILDI.

Bunlardan Kemal Fırat: Polisin iddia ettiği ve basında yazıldığı gibi Devrimci Sol'la daha önce ilişkisi olan biri değildi. Aksine Küçükarmutlu'da arazi mafyasının başı Metin Kahraman'ın silahlı fedaisi olup, onunla birlikte Küçükarmutlu halkına saldıranlardan biriydi.

Kemal FIRAT, bu saldırılarından birinde yaralandı ve akabinde devrimciler tarafından gözaltına alındı. Gözaltı süresi içinde halka yönelik saldırıların ve zulmün hesabı sorulurken, o pişmanlık getirdi ve her şeyin sorumlusunun Metin KAHRAMAN olduğunu, onun polisle birlikte Küçükarmutlu halkına saldırılar düzenlediğini, provokasyonlar tertiplediğini, kendisinin onun tarafından kullanıldığını, devrimcileri yanlış tanıdığını, eğer kendisine şans tanınırsa bunu yaşamında göstereceğini, samimiyetsiz davranması halinde her türlü cezaya razı geleceğini, devrimci adalete sığındığını, Küçükarmutlu'ya yönelik komploları ve Metin Kahraman'ın polisle işbirliğini, yine polisin provokasyonları hakkında açıklama yapacağını belirtti. Anlattıklarının samimi görülmesi üzerine kendine yeniden şans tanındı. Ve bu amaçla, tedavisi yapıldı, yarasının iyileşmesi için çaba gösterildi.

Ona yardım edildiği bu süreç içinde, polis tarafından düzenlenen bir başka operasyon nedeniyle gözaltına alındı. Gözaltındayken, daha önce yaptığı açıklamalarda samimi olmadığını göstererek, iki yüzlü davrandı, polisle işbirliği yaparak devrimcilere ve halka yönelik komplo ilişkisini sürdürdü. Polis, Kemal FIRAT'ın Devrimci Solcu olmadığını çok iyi bilmesine rağmen, onu bilinçli olarak Devrimci Solcuymuş gibi lanse etti ve örgütümüz içine yerleştirme çabasına girdi. Bu planın bir parçası olarak tutuklandı ve cezaevine gönderildi. Bizim açımızdan Kemal FIRAT'ın polisle ilişkisinin devam ettiği ve polis tarafından kullanıldığı sır değildi. Her şeyden önce o, arazi mafyasının silahlı bir fedaisiydi ve polisin onunla ilişkiyi devam ettirmemesi düşünülemezdi. Nitekim, cezaevinde iken bir yandan kendini devrimcilere kabul ettirmek için suni bir tavırla keskin bir devrimci pozlarına bürünürken, öte yandan cezaevi müdürü Ali Kurt ve jandarma subaylarının işbir-

liği ile hastaneye gidiş gelişleri düzenlenmiş ve İstanbul Siyasi şube Devrimci Sol Masası işkencecilerinden Fikret Işınkaralar’la görüşmesi sağlanmıştır. Bu ilişki ile ondan özellikle örgütümüzün cezaevindeki insanları hakkında bilgi alınmaya çalışılmış, o da bildiklerini anlatmıştır. Ancak, onun niteliğini bilen devrimciler, gerekli tedbirleri aldığından amaçlarına ulaşamamışlardır.

Kemal Fırat, cezaevini, kendisini devrimcilere kabul ettirerek örgüte girmenin, bu anlamda 1. şube’de polis tarafından tezgahlanan örgüt içinde polis hesabına çalışan bir ajan haline gelmenin aracı olarak kullanmak istemiş, ama bu oyun tutmamıştır.

Polisin i imize ajan sokmayı amaçlayan oyunları iflas edecektir. Bu çabalar, onların çaresizliğini ve zavallılığını gösterir. Çeşitli yollarla ajanlaştırılmış kişilerin örgütümüze sokulmalarına asla izin vermeyecek, gerekirse dizilerce insanı bu yüzden cezalandırmaktan  ekinmeyeceğiz.

Kemal FIRAT, devrimciler tarafından sorgulandığı süre içinde verdiği sözlere bağlı kalmamış, tüm uyarılar ve devrimci çabalar onu polisle işbirliğinden vazgeçirmeye yetmemiştir. O, polisin gönüllü ajanlığını kabul ettiği ve onun hesabına çalışarak halka ve devrimcilere zarar vermeyi sürdürdüğü için, hakkında örgütümüz tarafından cezalandırılma kararı alınmış, bu karar güvenlik örgütünün elemanlarınca gerçekleştirilmiştir.

Mehmet Ali ÇELİK ise; örgütümüzün çeşitli birimlerinde sorumluluklar almış; tüm eksik ve zaaflarına rağmen bu sorumlulukları yerine getirmeye çalışan biriydi. Ama o, düşman eline geçince, polisin ‘ya ölürsün ya da bizimle işbirliği yaparsın’ tehdidi karşısında daha ilk anda polisle doğrudan işbirliği yapma yolunu seçmiş, yoldaşlarına ve örgütüne tam bir ihanet  rneği sergilemiştir. Onun için, devrimin, halkın çıkarlarının, yoldaşlık ilişkilerinin hiçbir anlamı kalmamış, ihanetin batağına gömülmüştür.  rg t ne ve yoldaşlarına zarar vermek için adeta insan üstü bir çaba sergilemiştir.

Mehmet Ali ÇELİK, polisle işbirliği içinde, polisin devrimci eylemlerimiz ve yükselen mücadele karşısında çaresizliğini gizlemek için başvurduğu çeşitli eylemlere fail bulma senaryosunu oynamakla kalmamış, polisin ajanı olarak örgütün içinde kalmayı kabul edecek denli ileri gitmiştir.  rg t ne ne kadar çok zarar verirse, polise ne kadar çok yaranırsa, kurtuluşunun o kadar kolay olacağını sanmıştır.

Mehmet Ali  elik, polisle işbirliği yapmasına ve tam bir ihanet tavrı sergilemesine rağmen, tutuklanınca, devrimcilerin koğuşuna gelmiştir. O işlediği suçun ne anlama geldiğini, işbirlikçilik ve ihanetin ne demek olduğunu bilmeyen biri değildi, aksine bunu çok iyi bilenlerdendi. Ama o, bir kez ihanet yolunu seçmişti ve bunu sürdürmekten başka bir şey düşünmedi. Çünkü işkenceciler böyle yapmasını istemişti. Bu yüzden de, kendisini iş-

birlikçi ve ihanet eden biri değil de zayıflık göstererek çözülmüş biri gibi göstermeye çalışarak devrimcilerden adalet dilendi.

Eğer onun tavrı gerçekten işkenceye dayanamamaktan, ölüm korkusundan ötürü zayıflık gösterme ve çözülme olsaydı bu şekilde değil de, farklı biçimlerde cezalandırma, çeşitli müeyyideler uygulama yoluna gidilebilirdi. Ama Mehmet Ali ÇELİK'in durumu böyle değildir. O, açık bir ihanet ve işbirlikçilik tavrı sergiledi. Bunun örgütümüz açısından sır olan bir yanı yoktur. Bu yüzden onun devrimci adalete sığınma isteği samimi bulunmadı. O, bunu, işbirlikçiliğini sürdürebilmek için bir manevra olarak gündeme getirdi. Örgütümüzün böylelerini affetme gibi anlayışı yoktur. Hainlere karşı olan tavrımız açıktır ve biliniyor.

Mehmet Ali Çelik, örgütümüzce ölüme mahkum edilmiş ve cezalandırma eylemi, örgütümüzün güvenlik elemanlarınca yerine getirilmiştir.

Polisin bu tür çabaları işe yaramayacaktır. İnsanları para, yeni bir hayat sunma, ceza, ölüm tehdidi vb. yöntemlerle ajanlaştırma gayretleri sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Bu tür ölümlerin gerçek sorumlusu, insanları ihanete, işbirlikçiliğe, muhbirliğe zorlayan ajanlaştırmaya çalışan polis ve MİT'tir. Ve polis-MİT aynı şeyleri yapmaya devam ettikçe biz de cezalandırma eylemlerimizden vazgeçmeyeceğiz.

POLİS-MİT'İN ÖRGÜTÜMÜZE AJAN SOKMASINA İZİN VERMEYECEĞİZ !

**POLİS-MİT İŞBİRLİKÇİSİ HAINLERİN CEZASI ÖLÜMDÜR!
KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!" (210)**

Siyasi polisin ve MİT'in Devrimci Sol'a yönelik sızma, ajanlaştırma faaliyetleri bitmez. Devrimci hareketin özellikle gerilla eylemlerindeki, halka zarar vermeme ilkesini hassaslıkla uygulamadaki tutarlılığı sonucu, halkta yaratılan sempati ve sahiplenmeyi yok etmek, Devrimci Sol'u karalamak için daha büyük oyun tezgahlanır. Polis ve MİT'in bizzat burjuva basına dikte ettirdiği, yalan ve çarpıtmaya dayalı provokatif haberlerin yayınlanması bu yöntemlerden sadece birisidir. Ama adalet konusunda gösterilen hassasiyetle tüm bu çabalar boşa çıkarılmış, bu nedenle bu tür haber ya da eylemlerde, daha Devrimci Sol resmi açıklama yapmadan halk adını koyuvermiştir. . . "Kontrgerilla"

Düşmanın, atılım döneminde yitirdiği psikolojik üstünlükle, nasıl zavalıca oyunlara başvurduğunu ve Devrimci Sol'un bu oyunları bir bir nasıl bozduğuna örnek olması açısından 6 Nisan 1991 tarihinde yayınlanan 14 sayılı Haber Bülteni önemlidir.

POLİS VE MİT PROVOKASYON HABERLERİ YAYINLATIYOR

4 Nisan 1991 tarihli Güneş gazetesinde Oktay Özeskici imzasıyla yayınlanan ve 'Dev-Sol'un eylem planı ele geçirildi' başlığını taşıyan yazıda özetle;

'Yasadışı Dev-Sol ve THKP örgütlerinin 'sağ-sol çatışması'nı yeniden alevlendirmek amacıyla Topkapı Müzesi ve Menderes Anıtı'nı bombalamak için planlar hazırladıkları öğrenildi.(...)

'Elde edilen bilgilerden terör örgütlerinin hedefini "eski başbakanlardan Adnan Menderes, Dışişleri eski bakanı Fatin Rüştü Zorlu ve Maliye eski bakanı Hasan Polatkan'ın kabirlerinin bulunduğu anıtmezar ile Topkapı Müzesi'nde kutsal emanetlerin sergilendiği bölümü bombalamak" olduğu saptandı.'

'(...) Örgütlerin, Topkapı Müzesi'ndeki kutsal emanetler bölümünün bombalanması ile "dini kesimi" harekete geçirmeyi, Menderes Anıtı'nı bombalayarak da sürtüşme ve kutuplaşmayı ortaya çıkarma düşüncesinde oldukları belirlendi' deniyor.

Bu haberin gerçekte uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Haber tamamen uydurma olup, yazarlar MİT ve polisin, devrimci örgütleri halktan soyutlamak, halkın bazı kesimlerini birbirleriyle ve devrimcilerle çatıştırmaya istediğini yansıtıyor. Bu tür yalan, provokatif nitelikli polis kaynaklı haberler daha önce de yayınlandı, örgütümüz üzerinde çeşitli şaibeler yaratılmaya çalışıldı.

Örneğin, kısa bir süre önce, 22.12.1990 tarihli Milliyet gazetesinde 'Doğalgaz planı Dev-Sol'da' başlığını taşıyan ve bizim İstanbul'daki doğal gaz boru hatlarını bombalayabileceğimiz gibi bir imaj yaratmaya yönelik provokasyon amaçlı spekülatif bir haber yayınlandı. Yine 23.12.1990 tarihli Hürriyet gazetesinde, 'Teröristler eroin mafyasıyla ortak' başlıklı, örgütümüzü karalayan ve küçük düşürmek isteyen bir haber yer aldı. Bu tür haberlerin MİT ve siyasi polisin basına dikte ettirdiği haberler olduğunu, gerçekte ilgisi bulunmadığını açıklayarak kamuoyuna bilgi verdik. 23.12.1990 tarihli açıklamamızda söz konusu haberlerin yalan olduğunu açık bir dille ortaya koyduk.

Keza 28 Mart 1991 tarihli Tercüman gazetesinde 'Hassas planlar Dev-Sol'da' başlıklı Ali ÖNCÜ imzasıyla yer alan polis kaynaklı haberde, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün bir yazısında korkunç bir gerçeği ortaya koyduğundan bahisle, İstanbul Büyükşehir ve Bayrampaşa Belediyeleri'nden cezaevi ve hastane planlarını elde ettiğimiz ve cezaevindeki arkadaşlarımızın bu planları kullanarak firar eylemine girişecekleri öne sürüldü. Tamamen uydurma bir nitelik taşıyan bu haberle amaçlanan, hem cezaevindeki devrim-

ci, yurtsever tutuklular üzerinde baskı yaratmak hem de belediye ve hastanelerde çalışan ilercici, devrimci işçi ve memurlara yönelik baskı ve sürgün politikasına zemin oluşturmaktı.

Bu tür ilgisiz haberler -ki bunlar çoğaltılabilir- sürekli yayınlanmakta, basın, polis ve MİT'in devrimci örgütleri hedefleyen provokasyonlarına yardımcı olmakta ya da alet olmaktadır.

Güneş gazetesinde Oktay Özeskici imzasıyla yer alan 'Dev-Sol'un eylem planı ele geçirildi' başlıklı haber de bunlardan biridir. Ve MİT-polis provokasyonunun bir parçasıdır.

Bu haberin yayınlandığı günlerde, faşistlerin polis desteğinde, aleni bir şekilde üniversitelerdeki ilercici, demokrat, devrimci öğrencilere saldırması tesadüfi olmasa gerek. Haber, bu saldırılarla birlikte düşünüldüğünde anlam kazanmakta, polisin ne yapmak istediğini ele vermektedir.

Gençliğe yönelik faşist saldırıları körükleyen ve teşvik eden polis, bir yandan bu saldırılara 'sağ-sol çatışması' görünümü vermeye çalışırken, diğer yandan bunu devrimciler yaratıyormuş imajı oluşturmaktan da geri durmuyor. Yalan haberler pompalamaktan amaç; faşist saldırıları meşru göstermek ve kamufle etmek ve üstelik sorumluluğun devrimcilerde olduğu havasını yaymaktır.

Bu yüzden bizim Menderes Anıtı'nı bombalayarak 'sürtüşme ve kutuplaşmayı ortaya çıkarma düşüncesinde' olduğumuz türünden deli saçmalarını haber niyetinde piyasaya sürebiliyor, bu konuda basını doğrudan ve dolaylı olarak kullanıyor.

Polisin bu oyunu iflas edecektir. Bu tür yalanlara, provokatif haberler imal etmeye yönelmeleri devrimci mücadele karşısındaki çaresizliklerinin ürünüdür. Bu oyun tutmayacaktır. Faşist saldırıları sağ-sol çatışması gibi göstermeye ve bunu devrimcilerin kıskırttığı havasını yaymaya yönelik oyunu bozacağız, işlemez hale getireceğiz.

Yine bizim 'dini kesimi' harekete geçirmek amacıyla 'Topkapı Müzesi'ndeki kutsal emanetler bölümünü' bombalayacağımız türünden aptallara özgü senaryolar üretiliyor ve bunlar haber olarak yayınlanıyor.

Her şeyden önce biz, emperyalizme ve işbirlikçisi iktidara karşı mücadele ettiğini söyleyen, düzene angaje olmayan, kendisini faşizme kullandırmayan dindar kesimlerle bir savaş içinde değiliz, olmayacağız. Biz dine karşı değil, düzene karşı savaşıyoruz. Devrimciler, emperyalizme ve faşizme karşı olan herkesle, siyasi ve dini inançlara bakmaksızın birlikte hareket etmekten düşmanlık değil dostluk ilişkisi sürdürmekten yanadır. Biz halkımızın dini inançlarına saygılı olduğumuz gibi onun kutsal gördüğü yerlere zarar vermeme, onları koruma gibi bir anlayışa da sahibiz. Üstelik bu tür yerlere zarar verecek olanların karşısına ilk dikilecek biziz, onları ilk olarak en-

gelleyecek olan bizleriz.

MİT ve siyasi polis, devrimcilerin bu tavırlarını bildiği ve gördüğünden olsa gerek, emperyalizme ve faşizme karşı olan düzen aleyhtarı güçleri birbirine düşürmek için, aşağılık yalanlar uydurmakta, bunları basındaki ajanlarını kullanarak haber olarak yayınlamaktadır.

Aklı başında insanların bunlara inanacaklarını sanmıyoruz. Benzer yalanlarla geçmişte kitle katliamları bile yapıldığı kimse için bir sır değildir. Devrimcilerin camileri bombaladığı haberlerini yayarak insanları kışkırtan faşistlerin Maraş'ta, Çorum'da giriştiği kitle kıyımlarını kim unutabilir? Ama bunların devrimcilerle hiçbir ilgisi olmadığı ortaya çıkmıştır. Halkın bir kesimini galeyana getirerek ilerici-yurtsever insanlara saldırtan, provokasyon eylemlerini düzenleyenlerin, yalan haberlerle insanları kışkırtanların, bizzat faşistler, MİT ve kontrgerilla güçleri olduğunu artık bilmeyen kalmış mıdır? Bugün bu tür yalan haberleri üretenlerin, yarın onları bizzat gerçekleştirerek devrimcilerin üzerine atmaya kalkışabileceği göz ardı edilemez. Polis MİT ve kontrgerillanın bu tür olası provokasyon eylemlerine karşı kamuoyunu şimdiden bilgilendirmeyi, bu tür eylemlerle devrimcilerin hiçbir ilgisi olmayacağını bilinmesini istiyoruz.

Yine bu tür provokasyon haberlerini yazan gazetecileri ve onları yayınlayan gazete yöneticilerini de uyarıyoruz: Polisin oyununa alet olmayın. Eğer mesleğinize bir parça saygınız varsa, eğer bir parça gazetecilik onuru taşıyorsanız, asparagas haberleri gerçekmiş gibi yayınlamaktan vazgeçer, kamuoyunu aldatma amaçlı polis oyunlarına dahil olmazsınız.

Biz, basında hala onur sahibi insanların olduğuna, bu tür haberler kendisine geldiğinde kaynağını araştıran ve belgeleyen gazeteciler bulunduğu na inanmak istiyoruz." (211)

HIZLI KOŞU HER ALANDA DEVAM EDİYOR GENÇLİĞİN MERKEZİ ÖRGÜTLÜ GÜCÜ YARATILIYOR

Ülkemizin gençlik örgütünün yönlendirici tek gücü olma niteliği ile Devrimci Sol DEV-GENÇ, daha ricat sürecinde attığı ileri adımlarla toplumsal hareketlenmenin ateşleyici dinamiği olmuştur. Pratik olarak mücadelesini sürekli geliştiren Devrimci Gençlik, sürecin ihtiyaçlarına cevap veren örgütlenmeleri -yasal ya da meşru zeminde- inşa etme konusunda da genel olarak oportünist-revizyonist bloğun hep önünde oldu.

Öğrenci derneklerinin kurulmaya başlandığı 1985 yılından itibaren bir dönem mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayan platformlar, güç ve eylem birlikteliğini sağlamak amacıyla işlevli olabilmisti. Ama mücadelenin gerektirdiği görev ve sorumlulukların artmasıyla birlikte bu platformlar giderek işlevsiz hale gelmeye başladılar.

Devrimci Gençlik, tam bu aşamada oportünist-revizyonist bloğun yine önündedir. Ve Devrimci Gençliğin önerisiyle merkezi öğrenci dernekleri gündeme gelir. Yaygın olarak yürütülen tartışma ve örgütlenme sürecinin ardından, Merkezi Öğrenci Gençlik Dernekleri ardı ardına kurulmaya başlanır.

İlk adım İstanbul'dadır ve İYÖ-DER kurulur. İstanbul'u Ankara, Bursa ve Eskişehir izler. İYÖ-DER, AYÖ-DER, UL-DER ve AÜÖD ile tüm ulus ve milliyetlerden gençliğe seslenen, kucak açan ve gençlik mücadelesini şekillendirip, yön veren Devrimci Gençlik, daha o günlerde asıl hedefini duyurur... "Ülke çapında gençliğin federatif merkezi örgütlenmesi yaratılmalıdır..."

1991 yılına gelinceye dek, Devrimci Gençlik izlediği politikalar, uyguladığı taktikler, örgütlediği kampanyalarla, gençliğin tepkilerini her zaman doğru değerlendirdi ve gençlik kitesini belli ölçülerde harekete geçirmeyi de başardı. Öyle ki, Devrimci Gençlik, örgütlenmesinin geldiği düzey ve uyguladığı doğru taktiklerle genel olarak toplumsal muhalefet içinde etkin bir rol oynadı. Hem emekçi sınıfların eylemlerine paralel olarak gençlik mücadelesine belli bir ivme kazandırırken hem de gençliğin kendi talepleri ekseminde bir mücadeleye seferber edilebilmeleri çabası sürekli devam etti. 3 Ocak Genel Direnişi'nde, Zonguldak Direnişi ve maden işçilerinin Ankara yürüyüşünde, Yeni Çeltekte, 1 Mayıs'ta, emperyalist savaş karşıtı mücadelede, Kürt halkının kitlesel eylemlerinde... her toplumsal gelişmenin ya pratik olarak içinde ya da 6 Kasım boykotunda olduğu gibi toplumsal gelişmelerin belli dönemlerde belirleyicisidir Devrimci Gençlik.

YÖK'e, paralı eğitime, polis-idare-sivil faşist işbirliğine, yurt sorunlarına, yurttaki faşist örgütlenmeye... vb. karşı değişik eylem biçimi ve yöntemleri ile mücadelesini boyutlandıran Devrimci Gençlik, 1990-'91 eğitim yılı başında, üniversite açılışlarındaki ortak tavırdan ve diğer illeri kapsayan koordinasyon ağıyla hedeflediği federasyonun da adımlarını attı. Ve Devrimci Gençlik, merkezi derneklerin yanında yirmi ilden öğrenci temsilcilerinin bir araya gelmesiyle başlattığı federasyon kuruluş çalışmalarını hızlandırdı.

Federasyon Kuruluş Çalışmaları Komisyonu aracılığıyla, ülke çapında dağıtılan broşürlerle, afişlerle ve gerçekleştirilen kitle toplantılarıyla Türkiye Federasyonu gündeme sokuldu. Federasyon'un hedef ve işleyişi kitle içinde tartışmaya açıldı. Aşağıdan yukarıya yürütülen tartışmalardan çıkan sonuçlara göre Federasyon'un nasıl örgütleneceği netleştirilirken, aynı süreçte Kütahya'da KÜYÖ-DER, Kayseri'de KAYÖ-DER örgütlenmesini tamamlayıp, Federasyon çalışmalarına katıldığını açıkladı. Ve 12 Mart 1991 tarihinde yapılan basın toplantısıyla Türkiye Öğrenci Gençlik Dernekleri Federasyonu (TÖDEF) Kuruluş Deklarasyonu'nu kamuoyuna açıkladı.

Federasyon Geçici Yönetim Kurulu, İstanbul, Ankara, Bursa, Eskişehir

ve Diyarbakır temsilcilerinden oluşturulurken, 6 Nisan'da 1. Kuruluş Kurultayı yapılması kararı alındı.

1. Kuruluş Kurultayı'na İstanbul, Bursa, Ankara, Trabzon, Eskişehir, Diyarbakır, Bolu, İzmir, Adana, Kayseri, Kütahya, Zonguldak-Ereğli, Balıkesir ve Aydın'dan delegeler katılırken, delege barajını aşamayan Gaziantep, Samsun, Sivas, Elazığ, Malatya, Isparta, Denizli, Konya, Ceyhan, Çanakkale, Kırıkkale gözlemci düzeyinde katılımcı olarak yer aldılar. "Yaşasın Türk ve Kürt Gençliğinin Örgütlü Gücü TÖDEF", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" pankartlarıyla donatılan salonda coşku içinde yapılan seçimlerle TÖDEF Yönetim Kurulu oluşturuldu. Yönetim adına konuşma yapıldığında coşku dorukta ve oy birliğiyle karara bağlanan, ülke çapında gerçekleştirilecek 10 Nisan Gençlik Boykotu'nun duyurusu yapılır. Çağrı tüm gençliğin... "Federasyonu daha geniş kitlelere taşıyalım ve ülke genelinde örgütlenme bilincini geliştirelim"...

"GÜCÜMÜZ TÖDEF, SESİMİZ BOYKOT"

TÖDEF, kurulmasının ardından 10 Nisan Boykotu çalışmalarına hız verdi. Ülke çapında örgütlenecek boykotta TÖDEF'in hedefi öğrenci gençliğin faşizme ve onun üniversitelerdeki ifadesi YÖK'e, Kürt halkı üzerindeki baskı ve katliamlara karşı mücadelesini yükseltmek, saldırıları geri püskürtmeyi başarmaktır.

"Gücümüz TÖDEF, Sesimiz Boykot" şiarıyla çınlamaktadır oligarşinin kulakları, ve devreye resmi-sivil faşist terörünü sokarak gelişmeleri engellemeye çalışmaktadır. Aslolarak hedefi okulları işgal altına almak olan resmi ve sivil faşistler ardı ardına ve düzenli olarak sadece İstanbul'da değil Bursa'da, Ankara'da vd. bazı illerde saldırılarına devam eder. Ama tüm bunlar, gençliğin ülke çapında yarattığı merkezi örgütlülüğü TÖDEF'le yeni atılımlar yapılmasını engelleyemez. Forumlar, kitle toplantıları, binlerle yapılan kitlesel yürüyüşler, faşistlerin dövülerek cezalandırılması gibi eylem ve etkinliklerle püskürtülür saldırılar ve 10 Nisan'a gelinip düşmana, oportünist-revizyonist bloğun objektif olarak gündeme getirdiği engelleme çabalarına rağmen boykot başarıyla tamamlanır.

"Boykotun nesnel koşulları yok", "Bu boykot merkezi derneklerin ve DEV-GENÇ'in sonu olacak" diyenlerden "Boykotun karşındayız" deyip açık tavır belirlemeye, "Boykota katılırız ancak boykotu Kürt güçleri yapar" diyen Kürt küçük-burjuva milliyetçilerine kadar pek çok sol kesim oligarşiyle aynı kulvarda yürümekten hiç de rahatsızlık duymadılar. Sürecin gerisinde kalma, politikasızlıkları ve nihayet TÖDEF'e duyulan hazımsızlık eklenince, ortaya oportünist-revizyonist bloğun resmettiği bu çirkin tablo çıktı.

Tüm bunlara rağmen, bütün ülkede gençlik kampanya süresince tek

sese kulak verdi; TÖDEF'e...

Boykotun hedefi yerindeydi... Öğrenci gençlik üzerindeki faşist baskılara, Kürt halkına uygulanan katliamlara son verilmelidir. Bu temel taleplerle, akademik-demokratik ve güncel daha pek çok talep eklenir. Forumlar, afişler, duvar gazeteleri, bildiriler, pankartlar, bire bir konuşmalar, sınıf ve kantin konuşmaları ve diğer pek çok araç ve yöntemlerin uygulandığı kampanya ile tüm ülke genelinde gençlik harekete geçirilir.

10 Nisan günü İstanbul, Bursa, Ankara, Eskişehir, Bolu, Kayseri, Konya, Diyarbakır, Kütahya, Düzce, Denizli, Malatya, Kırklareli, Muğla ve Aydın'da yükselen tek bir ses vardır; "Gücümüz TÖDEF, sesimiz BOYKOT", Isparta ve Gaziantep'de Kürt miliyetçileri boykota karşı çıktığı için eylem yaşama geçirilemezken, Adana, Burdur, Mersin, İzmir ve Sivas kısmi katılımlarla boykota destek verir.

TÖDEF'in boykot çağrısına destek veren birileri daha vardır; liseliler... 6 Nisan'da basın toplantısı düzenleyip, boykota destek vereceğini açıklayan Liseli DEV-GENÇ, İstanbul Ümraniye ve Sarıgazi liselerinde yüzde 100 katılımı boykotu yaşama geçirirken Ankara'da da kısmi katılımlarla boykot desteklenir.

Gençlik, TÖDEF önderliğinde politika ve örgütlenmelerini yaşama geçirirken, tüm provokasyon çabalarını, sol cennahtan gündeme gelen engellemeleri, resmi-sivil faşist terör ve idare işbirliğini boşa çıkarmış ve TÖDEF tüm ulus ve milliyetlerden gençliğin öz örgütü, önder gücü olduğunu daha ilk etkinliğinde, çarpıcı bir şekilde kanıtlamıştır. Bu boykot, aynı zamanda ülke çapında merkezileşen demokratik gençlik hareketinin inisiyatifinin ulaştığı düzeyi de somut olarak göstermiştir.

FAŞİZMİN HALK GÜÇLERİNİ EZME YASASI: ANTİ-TERÖR YASASI VE DEVRİMCİ SOL'UN TAVRI

1991 yılına, biraz da daha önceki yılların birikimlerinin sonuçları olduğunu unutmadan, Türkiye'nin durumuna, oligarşinin nasıl ve neden bir panik içerisinde olduğuna bir bakalım.

1990'lı yıllar bir bütün olarak oligarşinin açmaz içerisinde olduğu, boynutlu bir millî kriz içerisinde debelendiği yıllardır. Açmazın ve paniğin nedeni, Türkiye'de toplumsal uyanışın ve mücadelenin gelişme hızıyla, alınan her önlemleri kısa sürede boşa çıkaran bir ivme kazanmış olmasıdır. Kabuk çoktan kırılmış, Devrimci Sol'un ve Kürt milliyetçi hareketinin gelişme seyri ile düşman şaşkına dönmüş bir haldedir. Sadece silahlı eylemlerden değil, aynı zamanda kitlelerin, alınan önlemlere rağmen yasakları aşacak yolları, yöntemleri bulup geliştirmesidir düşmanı bunaltan.

Örneğin, 12 Eylül'ün anti-demokratik uygulamalarından olan grev yap-

manın adeta imkansız hale getirilmesinin kırılması çok uzun sürmedi. Zonguldak direnişi, 3 Ocak genel direnişi, yeni Profilo ve Tariş örneği Magalar, Contitechler vb. bu gerçeği somut olarak gösteriyordu. Her türlü eylemi yasaklanan kamu emekçileri sokağa döküldüler meşru zeminde ve fiili olarak sendikalarını yarattılar. YÖK cenderesine sokulan gençlik yeniden ayağa kalktı. Dostu düşmanı şaşkına çeviren, “olamaz” dedirten boykot, işgal ve direnişler örgütlediler. Küçük üreticiler, gecekondu yoksul mahalle halkı, kadınlar, bedensel özürlüler, işportacılar, pazarcılar, işsizler... ve diğer kesimler adalete, özgürlüğe, eşitliğe, onurlu namuslu yaşama olan isteklerini çok çeşitli biçimlerde ortaya koydular. Kısacası baskıya, teröre, katliamlara, işkencelere, yasa ve yasaklara rağmen önü alınamayan bir halk muhalefeti ve devrimci gelişimdir söz konusu olan.

“Bu durum değişmelidir” tespitinden hareketle oligarşi, devrimci mücadeleyi, halkın mücadelesini bastırmanın, ezmenin “yeni” yollarını aramaya başlar. Aslında “yeni” olan, düşman açısından “terör”den başka bir şey de değildir. Gelişmeler karşısında “terör” silahına daha çok sarılmanın ötesinde bir çaresi de yoktur düşmanın. Ve gündeme “ANTI-TERÖR YASASI” getirilir.

İktidara göre, her şey “terör”dür. İşçi grevleri, direnişleri, memurların, gençliğin, küçük üreticilerin her türlü hak arama eylemleri, Kürt halkının kitlesel eylemleri, kısaca devrimci olan ne varsa “terör”dür. Tek kriterleri vardır bu tanımlamaları yaparken, düzen karşıtı olup olmaması... Emekçi kitlelerin her türlü hak arama eylemi, mücadelesi, devrimcilerin her eylemi, mücadelesi “terör” gürültüsü altında, baskıya uğramaya adaydır. Planlanan, halkın mücadeleyle kazandığı ne varsa hepsini zor yoluyla gasp etme düşüncesinden başka bir şey değildir.

Devrimci Sol, iktidarın yapmaya çalıştığının adını koyar hemen, “Faşizmin halk güçlerini ezme yasası”, “Toplumsal muhalefeti bastırma yasası”...

Yasayla getirilen, İçişleri Bakanlığı’na bağlı özel bir polis örgütü oluşturma, savcılara tutuklama hakkı tanıma, gözaltı süresini uzatma, tutsakların özel hücrelerde tutulması, onları savunan avukatların sınırlandırılması vb. özel savaş hükümlerinden başkaca bir anlamı var mıdır?.. Hayır!..

Bütün bunları 141-142’nin kaldırılması, cezaların tecili, anayasadaki hak ve özgürlükleri kısıtlayan bazı maddelerin değiştirilmesi, Kürtçe konuşma yasağının kaldırılması vb. girişimlerle gizlemeye çalışan iktidara, Devrimci Sol sorar; “Baskı ve terör, şimdiye kadar oligarşi için çare olabildi mi ki, şimdi de olsun!”

Düşmanın yapmak istediği tam anlamıyla solculuğu ayrıştırmaktı aslında ve tüm sola aleni sesleniyordu; bundan sonra önünüzde iki alternatif var, birini tercih edeceksiniz. Ya düzen solculuğu ya da düzen dışı solculu-

ğu; ya icazetli “mücadele” ya da silahlı-silahsız düzeni hedefleyen mücadele... Tercihi size bırakıyoruz.

Özal iktidarının asıl sorunu özünde, uzlaşmayı reddeden ve silahlı mücadelede ısrar eden devrimci ve ulusal güçlerdir. Paniğe, korku ve endişeye neden olan, bu güçlerin sürekli gelişimi ve ulusal savaşın ülke geneline yayılma tehlikesidir. Bunu anlamak için Özal’ın o dönem yaptığı bir konuşmaya bakalım; Anti-terör yasası kapsamında gündeme getirilen Tecil Yasası konusunda Özal şunları söylüyor;

“Tecil Kanunu’nun Türkiye’ye yarar getireceğine inanıyorum. Bugün PKK ve Dev-Sol gibi örgütler tamamen ortadan kalkmaktadır. Bundan önce PKK’nin, Dev-Sol gibi örgütlerin idare edildiği merkez herkesçe malum olan Rusya idi. Orada bile dağılma varken, bu örgütler Türkiye’de neden ayakta kalsınlar? Bunlardan korkmayın. Ama ‘Terörle Mücadele Yasası’nda ağır hükümler getirilmeli.”

Özal, kimlerin hedeflendiğini, yok edilmek istendiğini, o günlerde işte böyle açıkça ifade ediyordu. Ama halkın ve devrimcilerin önüne korku duvarları örmenin zamanı çoktan geçmişti.

Devrimci Sol için yaşanan sürecin tek anlamı vardır, devlet terörünü yasalastıranların karşısına, Devrimci Sol tüm alanlarda kendi devrimci yasalarını koyacak, mücadele meşru zeminde gelişmeye devam edecektir. Devrimci Sol, baskıya ve her türden haksızlığa karşı kendi devrimci adaletini koyacaktır.

Daha bu tartışmalar devam ederken Devrimci Sol, oligarşinin sola sunduğu tercihe cevabını verecektir. 30 Mart-7 Nisan tarihleri arasında yapılan “Devrim Şehitlerini Anma Haftası”nda Devrimci Sol, emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk’ü cezalandıracaktır... Savaşı adım adım büyüten Devrimci Sol, aynı zamanda oligarşinin çaresizliğini de büyütecektir.

HİÇBİR SUÇLU HALKIN ADALETİNDEN KAÇAMAZ “12 MART PAŞALARI SERMAYENİN UŞAKLARI”

“Türkiye devriminin şehitlerini 30 Mart 1972 Kızıldere şehitleri şahsında anacağız. Neden?

Çünkü, Kızıldere 1972’de, teori ve pratiğiyle Türkiye Devrimi’nin yolunu, çizgisini yaratan THKP-C’nin önderi Türkiye halklarının proleter devrimci önderi Mahir Çayan şehit edilmiştir. Mahir Çayan, THKP-C’nin Türkiye devriminin yolunun çizgisinin önderi olduğu için, devrim şehitlerinin de bir simgesidir.

Kızıldere 1972 adı, Türkiye devriminin yolu, hedefi ve çizgisinin simgesidir.

(...)

Kızıldere 1972, Türkiye devriminin yolunun, Türkiye proletaryasının savaşçı partisinin simgesi olduğu içindir ki, tüm devrim şehitlerinin de adı demektir, simgesi demektir.

Bu yüzden, Türkiye proletaryasının savaşçı partisi THKP-C'nin önder savaşçıları Ulaş Bardakçı, Hüseyin Cevahir ve Koray Doğan'ı da Kızıldere 1972'de anıyoruz.

Teori ve pratiklerinde yanlışlıklar olsa da, 12 Mart döneminde silahlı devrim cephesinin içinde yer alan TKP-ML/TİKKO'nun kurucusu İbrahim Kaypakkaya'yı, THKO'nun önderleri Deniz Gezmiş, Hüseyin İnanc, Yusuf Aslan, Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan'ı da devrim şehitlerinin simgesi Kızıldere 1972'de anıyoruz.

(...) Kızıldere, Türkiye devriminin çizgisini, tüm savaşçıları ve de tüm şehitlerini anlatır. Onun için Türkiye devriminin Kızıldere'den sonraki tüm şehitlerini de Kızıldere 1972'de anıyoruz.

(...)

Mahir Çayan'ın ölümsüz önderliğinde mücadelemizi yükseltelim.

Tüm devrim şehitlerini, amansız devrimci kavgamızda yaşatalım..."
(212)

Devrimci Sol tarafından, "KIZILDERE MANİFESTOSU YOLUNDA İLERİ" başlığıyla kaleme alınan bu yazı 1991 Mart ya da Nisan tarihli değildir. Devrimci Sol'un 1980 yılında 30 Mart-7 Nisan'ı Devrim Şehitlerini Anma Haftası ilan ettiği Devrimci Sol dergisi 1. sayısında kaleme alınan yazıdır.

1980 öncesinin siyasal hengamesinde, Devrimci Sol, THKP-C'nin tarihsel misyonunu devralmış, devrim ve iktidar iddiası olan, Marksist-Leninist tek siyasal harekettir. Geleneğini, ideolojik çizgisini, stratejisini -yaşanan sürecin gereklerini göz ardı etmeden- sahiplenen Devrimci Sol, THKP-C'dir.

P-C'yi yaşatan, savaşan bir güçtür Devrimci Sol ve ilk kez 1980 yılında 30 Mart-7 Nisan'ı Devrim Şehitlerini Anma Haftası olarak ilan eder. Silahlı-silahsız, yasal-yasadışı pek çok eylem ve etkinlikle anılır Kızıldere 1972 ve tüm devrim şehitleri.

Yıl 1989'dur ve Devrimci Sol, "... Devrim yolunda düşenlerin hepsi değerlidir. Halkımızın şehitleridir, bizimidir. Onları aynı günde, aynı mücadele anında birleştiren şey, her birinin kişisel mücadelesi değil, halkların kurtuluşu uğrındaki mücadelede gösterdikleri can bedeli özverileridir..." diyerek 30 Mart'ı "DEVİRİM ŞEHİTLERİNİ ANMANIN TARİHSEL SORUMLULUĞUNUN GÜNÜ", 30 Mart-7 Nisan'ı ise Devrim Şehitlerini Anma Haftası ilan ederek, geleneğini yıllar sonra da devam ettirir.

Yıl 1991'dir şimdi ve Devrimci Sol, örgütsel gücünü bu tarihsel sorumluluğun bilinciyle harekete geçirir. Yine yasal-yasadışı, silahlı-silahsız siyasal eylemler, etkinlikler gerçekleştirilir.

1972'den 1991'e... Aradan belki yıllar geçmiştir ama halkın adaleti yine iş başındadır. Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler, 12 Mart'ın önde gelen isimlerinden işkenceci kontrgerilla şefi Tümgeneral Memduh Ünlütürk'ü 7 Nisan'da, titiz bir çalışma sonucu bulur ve ölümle cezalandırır. Evet, devrimcilerin, halkın belleği, aradan ne kadar zaman geçerse geçsin hiçbir şeyi unutmayacak denli güçlüdür. Bu eylem bunun çok somut bir göstergesi olmuş, 20 yıl sonra bir halk düşmanının bulunup cezalandırılması ile pek çok işkenceci-halk düşmanını ciddi bir korku sarmıştır.

Devrimci Sol, 8 Nisan 1991 tarihinde yayınladığı 15 sayılı Haber Bülteni ile cezalandırma eylemini üstlenir ve şöyle der;

"THKP-C ÖNDER VE SAVAŞÇILARINA DÜZENLENEN OPERASYONLARI YÖNETEN, 12 MART'IN İŞKENCECİ KONTRGERİLLA ŞEFLERİNDEN MEMDUH ÜNLÜTÜRK'Ü, OLİGARŞİYE KARŞI YÜRÜTTÜĞÜMÜZ SAVAŞTA TÜM ŞEHİTLERİMİZİN ANISINA CEZALANDIRDIK" (213)

Devrimci Sol, '71 şehitlerini unutmadığını, unutturmayacağını, 12 Mart ve 12 Eylül faşizminin eli kanlı cellatlarından hesap sormaya devam edeceğini belirttikten sonra önemli bir noktanın altını çizer;

"Bu tür cezalandırma eylemleriyle intikam peşinde koştuğumuz sanılmasın, devrimci hareket affedicidir. Ama samimi olanlar için, yaptıklarından gerçekten üzüntü duyanlar ve bunu dürüstçe açıklayanlar için.

Memduh Ünlütürk, Türkiye işçi ve emekçilerine, devrimcilerine, yurtseverlerine karşı yüzlerce suç işleyen biri olmasına rağmen yaptıklarından pişmanlık duymak bir yana, bunları övünç vesilesi olarak gören ve savunanlardan biridir. Bu tavırla işkencecileri özendiren, cesaretlendiren bir kolumda olmuştur."

Bu devrimci anlayışla hareket eden Devrimci Sol, Memduh Ünlütürk'ü cezalandırarak halk düşmanlarına yaptıklarından pişmanlık duyup halkın adaletine sığınmadıkça kendilerini bekleyen sonun ne olduğunu da bir kez daha göstermiştir.

Kontrgerilla şefi, işkenceci emekli Tümgeneral Memduh Ünlütürk'ü cezalandırma nedenlerini, sözü edilen Haber Bülteni'nde şöyle sıralar Devrimci Sol;

"Örgütümüz, ...;

- 30 Mart 1972'de Kızıldere'de katledilen THKP-C önder ve savaşçıların ve '71 silahlı direnişinin tüm şehitlerinin,

- 12 Mart sonrasının anti-faşist, anti-oligarşik mücadelesinde şehit düşen tüm devrimcilerin,

- 12 Eylül faşizminin sokakta, dağda, işkencede, zindanda, idam sehpa-sında katlettiği tüm devrimcilerin,
- Ve bugün sürdürdüğümüz mücadelede yitirdiğimiz tüm şehitlerimizin anısına CEZALANDIRMIŞTIR”

“İŞKENCECİLERE ÖLDÜRME ÖZGÜRLÜĞÜ VERENLER, BİZİM DE DEVRİMCİ ADALETİ UYGULAMA ÖZGÜRLÜĞÜNE SAHİP OLDUĞUMUZU UNUTMASINLAR!”

Devrimcilerin, halkın mücadelesini boğmak, halka karşı uygulanan devlet terörüne “yasallık” kazandırmak, devrimcileri halktan tecrit etmek ve etkisizleştirmek gibi amaçlarla oligarşinin yeni yol ve yöntem arayışı içerisinde dört elle sarıldığı “anti-terör yasası”nın alevli, bir hayli de perdelenmiş tartışmaları nihayet son buldu. “Terörle Mücadele Yasası”nın şekli şemali netleştirildi. Net olarak, devletin baskı güçlerine “her eyleminizde serbestsiniz” denilmektedir... Halka ve devrimcilere karşı her türlü suçu işleyebilme, bunun karşılığında yargılanmama güvencesi veriliyordu şimdi işkencecilere. Onlara bahsedilen, halkı, devrimcileri öldürme ve katletme özgürlüğüdür.

9 Nisan 1991... “Terörle Mücadele Yasası”nın yürürlüğe girdiği gece... İzmir’de Devrimci Sol-SDB savaşçılarının kullandığı bir üs İzmir Siyasi Şube polislerince sarılır. Üs tam bir kuşatma altındadır. Birazdan halka “demokratikleşme adımı” olarak lanse edilen yasanın gerçek yüzü, İzmir polisince gerçekleştirilecek katliamla açığa çıkacak... Operasyon başlamış, polis katliama yönelmiştir ama kararlı bir direnişle karşılaşır. Saatlerce sürer çatışma. Lağım fareleri, namussuzdur. “Katletme özgürlüğü”nün rahatlığıyla savaşçıların üzerine yangın bombaları atarlar. Yanmaya başlayan insanlara yağdırdıkları kurşunlarla iki Devrimci Sol-SDB savaşçısı şehit düşer. 9 Nisan gecesi yaşanan katilamda Şehit düşen savaşçılar Olcay Uzun ve Faruk Bayrakçı’dır. Ölen ama teslim olmayan, ölen ama yenilmeyen Devrimci Sol savaşçıların üye ve önder kadrolarının kuşatıldıkları üslerinde düşmana karşı direnme ve çatışma geleneğinin nakış nakış örüldüğü sürecin mimarlarından onlar. Unutulmayacak, kanları yerde kalmayacak, hesapları sorulacaktır.

Çok zaman geçmez ve Devrimci Sol, Yusuf Erişti, Olcay Uzun ve Faruk Bayrakçı’nın katledilmelerine misilleme olarak 13 Nisan 1991’de İstanbul’da işkenceci polis ekibinden Kenan Yamak ve Nebi Şeker’i cezalandırırken, 22 Nisan 1991’de de İzmir’de Küçükalya Karakolu’nu bombalar.

15 Nisan 1991’de yayınladığı 19 sayılı Haber Bülteni ile İstanbul’da gerçekleştirilen iki işkenceci polisin cezalandırılması eylemini üstlenen Dev-

rimci Sol'un oligarşiye yolladığı mesaj nettir;

"İŞKENCECİLERE ÖLDÜRME ÖZGÜRLÜĞÜ VERENLER, BİZİM DE DEVRİMCİ ADALETİ UYGULAMA ÖZGÜRLÜĞÜNE SAHİP OLDUĞUMUZU UNUTMASINLAR!

(...)

Yasayla polise devrimcileri katletme özgürlüğü tanıyanlar, bunun asıl zararının kendine olacağını bilmelidirler. Her cinayetin, her katliamın bedeli daha ağır biçimde ödetilecektir.

(...)

ANAP iktidarı, çıkardığı yasayla polise işkence yapma, insanları katletme ama buna rağmen yargılanmama, hesap vermeme özgürlüğü kazandırdı. İşkencecileri zaten sözde yargılıyorlardı, bu da olmayacak...

Ama işkenceciler fazla sevinmesin. Çünkü onları devrimciler yargılayacak ve cezalandıracak, adaletin uygulayıcısı devrimciler olacaktır. Artık işkencecilerin cezalandırılması her zamankinden daha çok haklılık ve meşruluk kazanmıştır.

Bilinmelidir ki, işkenceciler insanları katletme özgürlüğünü kullandığı ölçüde, biz de devrimci adaleti uygulama özgürlüğümüzü kullanacağız." (214)

Devrimci Sol, 13 Mayıs 1991'de çıkardığı 24 sayılı Haber Bülteni'yle de Faruk Bayrakçı ve Olcay Uzun'un devrimci yaşamlarını anlatıp, operasyonun nasıl geliştiğine ilişkin bilgiler verirken aynı zamanda 22 Nisan 1991 günü İzmir Küçükalyalı Karakolu'nun bombalanması eylemini de üstlenir. "SDB'LERİN KARARLI SAVAŞÇILARI, FARUK VE OLCAY YOLDAŞLARIN ANISINI YAŞATACAĞIZ" başlığını taşıyan Haber Bülteni'nde, Faruk ve Olcay'ın İzmir Siyasi polisi tarafından kaldıkları eve yapılan baskın sırasında bilinçli olarak katledildiğini belirten Devrimci Sol'un sözleri "OLİGARŞİDEN İŞLEDİĞİ CİNAYETLERİN HESABI SORULACAKTIR" olur. Devrimci Sol, faşizmi yıkarak Devrimci Halk İktidarı'nı kurma hedefinden asla vazgeçmeyecek, savaşıacak ve şehitler yaşatılacaktır.

Devrimci İrade ve Yaratıcılıkla Faşizmin Tüm Engelleri Aşılabilir; ÖZAL AİLESİNİN DÜĞÜN HEDİYESİ YA DA BOMBALAR ÜZERİNDE YAPILAN DÜĞÜN

Tarih 22 Nisan 1991... Her devrimci eylem sonrası telaş, panik ve korkuları biraz daha büyüyen oligarşinin has uşağı burjuva basın, tam bir şok havasındadır. Şaşkındır. "Olamaz, bu kadar da olamaz" demekte ve manşete şu başlığı çıkarmaktadır; "BOMBALAR ÜZERİNDE DÜĞÜN" Aylarca önceden hazırlıkları yapılan, olağanüstü güvenlik önlemleri alınan Özal'ın

oğlu Efe Özal'ın düğününün haberini hiç de böyle vermek istemezlerdi ama olan olmuştur. Devrimci irade ve yaratıcılık faşizmin tüm engellerini aşmış ve Devrimci Sol düğünün yapıldığı Swiss Otel'in çeşitli yerlerine bombalar yerleştirmiş, düğün bunların üzerinde yapılmıştır.

Gazetelerin bu haberle kaydacağı gün Devrimci Sol, bir Haber Bülteni'yle eylemi üstlendi ve "önemli uyarılar" da bulundu. "TÜRKİYE ÖZAL AİLESİNİN ÇİFTLİĞİ DEĞİLDİR" başlığını taşıyan 27 Nisan 1991 tarihli 21 sayılı Haber Bülteni'nde Devrimci Sol, eylemin amacını ve yerleştirilen bombaları neden patlatmadığını açıklar;

"Ülkemizde insanlar her gün biraz daha yoksullaşır ve sefalet içine itilirken, emekçiler için yaşam her gün biraz daha çekilmez hale gelirken, bir avuç para babası ve onların iktidar yöneticileri, Özal ailesi, lüks ve ihtişam içinde yaşamayı sürdürüyor. Halkımız, aç kalmamak için bin bir cefa çekerken, onlar, ziyafetler, kokteyller, şatafatlı eğlenceler, düğünler düzenleyerek gününü gün ediyor, har vurup harman savuruyorlar. Yoksullar düzenin cefasını, zenginler sefasını sürüyor.

(...)

Türkiye emperyalizmin ve oligarşinin sömürü cennetine dönüştürülmüştür. Adalet yoktur; hakkını aramak suçtur. Hakları için mücadele edene gösterilen devlet sopasıdır; baskıdır, zulümdür, işkencedir, terördür.

Türkiye yasaklar ülkesidir. Ama bir avuç sömürücü için yasak yoktur. Yasaklar halk içindir. Halkı soyup soğana çevirenler için özgürlük de vardır, demokrasi de... Onlar için hayat güzeldir, her şey yolunda gitmektedir.

Onların saltanatı, halkımızın sefaleti ve yoksulluğu üzerine kurulmuştur.

Bu düzen, çalışan insanların emeği hayasızca sömürülerek sürdürülüyor; terörle ayakta tutuluyor. Bu saltanatın temelinde neredeyse bedavaya kapatılan insan emeği vardır, dökülen binlerce insan kanı vardır.

Ülkeyi yöneten iktidar çürümüştür, kokuşmuştur.

İşte biz bunun için Özal ailesinin düğün yaptığı otel salonuna ve yerleşim alanına bomba yerleştirerek halkımızın tepkisini ortaya koymayı hedefledik. Sömürüye, zulme, haksızlığa ve adaletsizliğe dayanan bu düzenin sahiplerine bir uyarıda bulunmak istedik.

(...)

ÖNEMLİ UYARI

Hedefimiz insanlara zarar vermemek, gereksiz kayıplara yol açmamak ve iktidarın günlerce önceden polisi seferber ederek aldığı tüm önlemlerin ne denli kof olduğunu göstermek olduğu için bombaların yerlerini tarif ediyoruz.

1. bomba: Düğün yapılacak salonun giriş kapısının altındaki tesisatların geçtiği dehlizdeki geniş-dar demir tesisatın içine yerleştirilmiştir. (26 Nisan

1991 gün ve 21.28 saate ayarlı)

2. bomba: Otelin Dolmabahçe tarafındaki bahçesinin denize doğru 15-18 metre uzaklıktaki bahçe toprağına 15-20 cm derinliğe gömülü. (aynı tarih ve 21.20 saat ayarlı)

3. bomba: Otelin Dolmabahçe tarafındaki çiçeklik-havuzlu bahçe hizasında Taşkılla yönünde 15-18 metre ileride toprağına gömülü. (aynı tarih 21.25 saat ayarlı)

4. bomba: Otelin alt şantiye giriş kapısının karşısında (Dolmabahçe'ye inen yolun) bulunan Maçka parkı kısmında, su deposu ya da küçük beton binadan 15 metre aşağıya doğru toprağına gömülü. (aynı tarih ve 21.40 saat ayarlı)" (215)

Devrimci Sol, bu eylemle, Türkiye'yi ailesinin çiftliği gibi yöneten Özal'ın sultanlara özgü düğününe bomba yerleştirerek halkın tepkisini, öfkelerini koyar ortaya. Eylemde amaçlanan cezalandırma değil, uyarmaktır. Bu nedenle, yapılabileceği halde yerleştirilen bombaları patlatmaz Devrimci Sol.

Sözde önlemler büyüktür ve düğünün yapıldığı Swiss Otel'in içinde dışında, çevresinde kuş uçurtulmamaktadır. Onların ordusuna, polisine rağmen ne denli kof ve güçsüz olduğunu ortaya koyan Devrimci Sol, iktidara seslenerek şöyle der:

"Unutmayın!...

Eğer istersek yatak odalarınızın içine de gireriz. Çünkü biz halka dayanıyor, gücümüzü halktan alıyoruz, onun sınırsız olanaklarından yararlanıyoruz.

En güvendiğiniz yerler bile sizin için tehlikeli olabilir. Alacağınız önlem sizi korumaya yetmeyecektir.

(...)

HALKIN SIRTINDAN SALTANAT SÜRENLER HESAP VERECEKTİR!

HALKTAN ÇALINAN HERŞEYİ GERİ ALACAĞIZ!

ÜLKEMİZ VE TÜM ZENGİNLİKLERİ HALKIMIZINDIR!

BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZM YOLUNDA

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ"

Eylem sonrası başta Özal olmak üzere devletin önde gelen yöneticileri tam bir panik içerisinde. Çevrelerini kontrol ederler ve "yok" derler, "Bu kadar koruma bize az". Hemen hepsi büyük koruma önlemleri almaya başlarlar. Korkularını artık halktan da gizleyemez durumdadırlar. Ama korkunun ecele faydası yoktur. Devrimci Sol, bu sözü hatırlatırcasına sıralar sözlerini;

"Bu düzenin sahipleri olarak kendinizi ne kadar gizlerseniz gizleyin,

Çevrenizdeki nlemleri ne kadar arttırırsanız arttırın hatta kimliklerinizi de-
ğıştirip, yüzünüze estetik ameliyatı da yaptırsanız hiç ummadığınız ve bek-
lemediğiniz anda bizi karşınızda bulacaksınız!”

1 MAYIS YASALLAŞMALIDIR!

1 MAYIS 1977 KATLİAMININ SORUMLUSU KONTRGERİLLADIR!

Günler şimdi 1 Mayıs'a doğru evrilmektedir... 1991 1 Mayıs'ının nasıl ele alınacağını, nasıl bir devrimci politikanın sürece damgasını vuracağını, biraz da sürecin niteliğinin ne olduğunun, kitle hareketinin ve düşmanın içinde bulunduğu durumun devrimci tarzda tahlili sağlayacaktır. Devrimci Sol için bu durum hiç de karmaşık değildir. O sürecin, halk kitlelerinin zaten içerisinde, önünde ve yönlendiricidir. Bu nedenle daha nisan ayının ortalarında, "1 MAYIS YASALLAŞMALIDIR" şiarını haykırır Devrimci Sol.

Öncelikle 1991 1 Mayıs'ının sınıf mücadelesinde önemli çıkışların yaşandığı bir süreçten geçilerek, devrimci radikalizm ve örgütlü kitle hareketinde daha ileri adımların atılması eşğine gelindiği bir aşamaya denk düştüğünün tespiti yapar Devrimci Sol.

Yaşanan gelişmeler bu durumun aynasıdır adeta. Öyle ki, bütün emekçi kesimlerde kaynamalar devam ederken, onbinlerce işçi grevedir, yüzbinlerce işçi greve hazırlanmaktadır. Emperyalist savaş süresince Türk-İş'in metal ve tekstil işçilerini satışı ve grev ertelemesiyle durdurulduğu sanılan işçi sınıfının tepkileri daha sert ve yaygın kitlesel çatışmalarla gelişmektedir.

İşçi sınıfının kendini acındıracak direnişleri çok gerilerdedir şimdi. Onurla ve yüzünün akıyla, onbinlerle yürüyen işçi sınıfı fabrikaları işgal etmekte, bunun meşruluğunu, kendi mücadelesinin yasallığını adeta dayatmaktadır. Aynı durum, çok rahatlıkla dünün "kapıkulları" memurlar için, gençlik için, daha o günlerde Cizre ve Nusaybin'de kitlesel gücünü sokağa döken Kürt halkı için de geçerlidir.

Devrimci Sol önderliği sürecin devrimci çözümlemesini yapmıştır ve 1991 1 Mayıs'ına hangi kazanım ve dinamiklerle girildiğinin farkındadır. 1 Mayıs'a daha güçlü, kitlesel eylemlilikte ve radikalizmde birikimli, kararlı ve inançlı girilmektedir. Daha büyük mücadeleler yaratmak için, daha geniş kitleleri alanlara taşımak için hiçbir engel yoktur.

1 Mayıs'ın devrimcilerin ısrarlı ve kararlı tutumlarıyla meşrulaşacağını bilen Devrimci Sol, 1988'den '89'a ve 1990 1 Mayıs'ına kadar, her defasında adeta bir mücadele seferberliği ilan etmiş, 1 Mayıs 1991'e kan bedeli, can bedeli gelinmiştir. Devrimcilerin önderliğinde, halk kitleleri her yıl Taksim'e yürümüş, barikatları zorlayarak 1 Mayıs alanına girmeye çalışmıştır. Her yıl askeri birliklerle, polislerle, panzer ve köpeklerle düşman tarafından adeta işgal edilen 1 Mayıs alanı özelinde yaşanan bir mevzi savaşı olmuştur. 1 Mayıs alanı emekçi halka teslim edilmek istenmiş, kan dökülmüş, şehitler verilmiştir. Ama nereye kadar? Yıl 1991'dir ve oligarşi kaybetmiş durumdadır. Çünkü 1 Mayıs toplumun geniş kesimlerinin nezdinde emeğin

bayramı olarak çoktan meşruiyet kazanmıştır. Emekçiler yasa yapmaktadır artık, ötesi yoktur. Dolayısıyla, oligarşinin 1 Mayıs'ı yasallaştırması da çok uzak değildir.

Devrimci Sol, tüm tespit ve çözümlmelerden sonra, 1990 1 Mayıs'ının yarattığı politik zemini de değerlendirerek, 24 Nisan-1 Mayıs tarihlerini kapsayan "1 MAYIS YASALLAŞMALIDIR" kampanyasını örgütler. "1 MAYIS YASALLAŞMALIDIR" talebini öne çıkaran Devrimci Sol, genel olarak, 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanmasını, her yerin 1 Mayıs alanına dönüştürülmesini, işçilerin üretimden gelen gücünü kullanmasını savunur.

Bu bir haftalık kampanya içerisinde, hareket halinde olan sadece İstanbul gibi büyük şehirler değildi. Anadolu'nun uzanılabilen her köşesine kadar yayılır kampanya çalışmaları. Etkinlikler çerçevesinde 500 bin el ilanı, 250 bin adet bildiri dağıtılırken, yaygın ajitasyon-propaganda çalışmaları yapılır. 1 Mayıs'ın yasallaşması ve 1 Mayıs 1977 katliamının sorumlularından hesap sorulması ekseninde gelişen çeşitli etkinlikler örgütlenir.

1991 1 Mayıs'ında yürütülen kampanyanın, vurgulanması gerekli bir farklılığı daha vardır. Kampanya legal ve illegal alanın organizasyonu sağlanarak örgütlenmektedir. "1 MAYIS YASALLAŞMALIDIR" talebi bir anlamda dayatılacaktır düşmana. Devrimci Sol, bir yandan ajitasyon-propaganda faaliyetini sürdürürken, diğer yandan vuracak ve teşhir edecek, 1 Mayıs 1977 katliamının hesabını soracaktır. Legal-İllegal, silahlı-silahsız, siyasi eylem ve etkinliklerle, tüm hızıyla sürer kampanya. İstanbul, Ankara, Bursa, İzmir, Adana ve İzmit Devrimci Sol'un hesap soran silahlı eylemleriyle sarılır.

Üsküdar ANAP Binası ve Koçtaş'ın Bombalanmasına Katılan Bir Savaşçı Anlatıyor;

"1991 1 Mayıs'ının benim için apayrı bir önemi var. Değişik bir coşku, değişik bir kıpırtı. Bugüne kadar 1 Mayıs'ları alanlarda kutlamıştım. Oysa bu sefer farklı olacak. 1 Mayıs'ı 1 Mayıs öncesinde ve alanlardakinden farklı bir yöntemle kutlayacaktım.

1 Mayıs'a yönelik yoğun bir kampanyaya hazırlanıyoruz. Saat 18:30 şu an. Bir gün sonra kampanya için Üsküdar ANAP'ı bombalayacağız. Ama bombayı atacağımız pencerenin hangisi olacağı konusunda iki farklı görüş var. Bu nedenle bugün istihbaratı netleştirmemiz şart. Daha önce hedefin istihbaratını çıkartmıştım. Bakıyorum, eski korumalar yok, yeni bir koruma var. Eski senaryom da şimdi girmeye pek uygun değil. O nedenle yeni bir senaryo uyduruyorum. "Notere çıkıyorum" diyorum. Korumayı atlatıp hedefin olduğu kata çıkıyorum. Noter bir alt katta, üstelik saat 18:30 olduğu için de kapalı. Hedefe yaklaşacağımız pencereye yöneldiğimde biri koluma yapışıyor. İrkiliyorum, az önce atlattığımı düşündüğüm koruma, 'yakala-

dım seni, bombayı nereye koydun' diyor. Soğuk kanlı olmalısın diyorum kendime, adamı ikna etmekten başka kurtuluş yolum yok. Kimliğimi ve çantamı alıyor, etrafı, çantamı arıyor. Ve aramızda bir diyalog başlıyor. Büyük bir yanlışlık yaptığını, bu hatasını kolay ödeyemeyeceğini, ama kendisini anladığımı, vazifesini yerine getirdiğini vb. söylüyorum. Yavaş yavaş ikna oluyor gibi. Arkadaşlarının (diğer korumaların) yandaki kahveye gittiğini, birazdan geleceklerini söylüyor. Orayı çabuk terk etmem gerekiyor. Diğerleri beni farklı senaryoyla tanıdıkları için geldiklerinde şubeye gideceğim keskin. Adama evime telefon açabileceğini söylüyorum. Gerek olmadığını söyleyip, özür dileyerek kimliğimi ve adresimi yazmak zorunda olduğunu eğer bir terslik olursa beni rahatsız etmek zorunda kalacaklarını söylüyor. Tabi diyorum, bu sizin vazifeniz. Gözüm kapıda, içimden bir an önce oradan uzaklaşmak geliyor. Ama biraz daha sohbet edip yavaş yavaş uzaklaşıyorum oradan. Ve ertesi gün bombalıyoruz orayı. Ve bundan sonraki istihbarat çalışmalarımızda senaryoya dikkat ediyoruz.

İkinci hedefimiz Türkiye'nin ağa babalarından Vehbi Koç'a ait bir holding... Koçtaş A.Ş. E-5 üzerinde benzinci ile aynı alanda, camlarla kaplı bir bina. Dışarıdan dikkatli bakılınca içerisi gözüküyor ve sürekli polis denetimi olan bir alan. Burayı basıp duvarlarına sloganlarımızı yazıp tahrip edeceğiz. Bir akşam evvelden silahlarımızı boyalarımızı ve bombalarımızı hazırladık. Sabah eyleme katılacağım yoldaşlarımla buluştum. Çok heyecanlıyım. Hedefin etrafında dolaştık. Olağanüstülük var. Tam gireceğimiz kapının önünde bir kamyon tamir ediliyor. Tamirciler, şoförler oldukça kalabalık. Gitmeleri için biraz bekliyoruz. Ama giden yok. Komutanımızdan işaret geldi içeri giriyoruz. Bina camlarla kaplı, silahlarımızın dışarıdan görünmemesi gerekiyor, o nedenle silahı sadece merdiven başında kullanabiliyoruz. Diğer yerlerde ceketimizin altında tutuyoruz. Giriş katında 3 kişi var. Bunlardan birisi hem çalışma masasında oturmuş kahvaltı ediyor hem de o işyerinde çalışmadığını söyleyip, bırakın gideyim diye yalvarıyordu. Bir diğeri devrimcilere sempatisi olduğunu söyleyip hiç zorluk çıkarmadan yere uzanıyordu. Onları enterne ettik. Binada başkası olup olmadığını sorduk. 3. katta bir kişi, alt katta da bekçi varmış, alt katın çıkışı ve telefonu yokmuş. Bekçi uyuduğu için ona dokunmayıp 3. kattaki çalışanı indiriyor ve enterne ediyoruz. İnsanların başında bir yoldaşımız duruyor. Biz üst katlara çıkıyoruz.

Aşağıya indiğimizde kapı zilin de çaldığını görüyoruz. Kapı kilitli olduğu için çalışanlar dışarıda kalmış. İstihbaratta bir eksiklik olduğunu anlıyoruz. Çünkü bize çalışanlar saat 9'da geliyor denmişti. Oysa saat henüz 8.30 bile değil. Kapıyı açıp onları içeri alıyoruz. Ancak onları bağlayacak ipimiz kalmadı. Komutanımız çalışanları yere yatırıyor ve içeridekilere 'Biz devrimciyiz, size zarar gelmesini istemiyoruz. Üst kata bomba yerleştirdik. Biraz-

dan patlayacak. Korkmayın ve sakın üst kata çıkmayın' diyoruz. Ve çekiliyoruz.

Bu kampanyada 3. görevimiz işkenceci MİT görevlisi 1 Mayıs 1977 katliamından sorumlu Necdet Küçüktaşkın ve yine işkencecilerin avukatı Mete Bozbora'yı cezalandırmak. Necdet Küçüktaşkın, 1 Mayıs '77 katliamını bire bir organize edip Etap Oteli'nden yönlendiren kontrgerilla şefidir. Bu ne güzel tesadüf ki, işkencecilerin avukatı Mete Bozbora ile aynı büroda çalışıyorlar. Bu hedef için epey emek ve zaman harlandı. Büro Taksim'in en işlek ve korumalı yerinde, benim görevim bire bir eylemin içinde değil. Eylem içindeki yoldaşlarım değişik bir heyecan içinde. Onları daha önce hiç böyle görmemiştim. Sözlerden eylemden geri dönme olasılıklarının çok az olduğunu anlıyorum. Hepsi akşama sevdiği yemeği hazırlamamı ve güzel bir çay demlememi istiyorlar. Evet, gerçekten eylemden geri dönme olasılıkları çok az. Vedalaşıyoruz. Kısa ve sade oluyor vedalaşmamız. Hafif gülümseyip göz kırıyorlar. Görüşürüz diyoruz. Görüşürüz...

Bekleme yerinde bekliyorum. Zaman geçmek bilmiyor. Aklım yoldaşlarımda ve patlama sesinde... Evet, patlama oluyor ama gelen yok. Yoldaşın bana geleceği yöne bakıyorum. Gelen giden yok. Birden isimle sesleniliyor. Dönüyorum. Yoldaşım karşımda. Yüzünde bir öfke var. Birine bir şey mi oldu acaba diyorum içimden. Ancak konuşacak vakit yok. Vereceklerini veriyor ve ayrılıyor. İçim içimi yiyor ne oldu diye. Daha sonra randevuda öğreniyorum ki, atılan el bombası pencerenin kenarına çarpıp yoldaşlarımın yanına düşmüş ve patlamış. Bizimkiler şans eseri kurtulmuşlar. Ben de öfkeleniyorum. Ama yoldaşlarıma bir şey olmadığı için seviniyorum."

1 Mayıs'ın yasallaşması ve 1 Mayıs 1977 katliamının hesabının sorulması doğrultusunda yürütülen kampanya sarsıcı eylemlerle devam eder. Legal-illegal organizasyonun en güzel örnekleri yaşanmaktadır. Gösteriler, pullamalar, pankartlar, yazılama, çağrı ve ajitasyon çalışmaları gibi etkinlikler yaygın bir şekilde yapılmaktadır. Halk kitlelerinin "1 Mayıs Yasallaşmalıdır" haykırışını, Devrimci Sol-SDB yaptığı bombalama ve baskınlarla güçleştirir.

Devrimci Sol sesini sadece İstanbul'da değil, Anadolu'nun çeşitli yerlerinde de yükseltir.

Ankara... Oligarşinin en örgütlü ve kurumlaşmış kenti... Başkent... Silahlı Devrimci Birlikler, sömürü ve zulüm saltanatının kalbini silahlı eylemleriyle titretmektedir.

"1 Mayıs Yasallaşmalıdır" Kampanyasında Ankara'da yapılan Eylemleri SDB Savaşçısı Anlatıyor;

"Evet, birlik olarak ilk defa 1 Mayıs'ı Taksim alanından uzak, farklı bir

ilde karşılayacaktık. 1 Mayıs öncesi vuracağımız hedefler o yanı ile ülke çapında ses getirici ve nitelikli olmalıydı. Kampanya süreciyle birlikte çıkardığımız hedefleri düşündükçe coşkumuz daha da artıyordu. Aynı gün içinde art arda 7 kamu kuruluşunu vuracak ve oligarşinin saltanat sürdüğü merkezini Devrimci Sol-Silahlı Devrimci Birlikler olarak sarsacaktık. Eylemlerle ilgili planımız son derece organize ve düzenli olmalıydı. Bürokrat ve son derece sessiz bir şehir olan Ankara'daki sessizliği bozacak, kitlelere mesajlar verecektik.

Geceli gündüzlü yorulmak bilmeyen bir çalışma ile hedeflerimizi netleştirmiştik. Artık eylem planı üzerinde yoğunlaşabiliydik. Evet, planımıza göre koyacağımız bombaların etki gücünün fazla olması gerekiyordu. Etki gücünü yükseltmek için kalıpların içine demir parçaları yerleştiriyoruz. Planımızın diğer bir yanı da patlayacak bombaların her birinin arasında en fazla 5 dakika olacak şekilde ayarlanması. Böylece belli bir saatte patlamaya başlayan bombalar en az 45 dakika kadar sonra susmuş olacak.

Diğer bir önemli yan da şehrin özelliğinden dolayı vuracağımız hedeflerin hepsi Kızılay ve Maltepe gibi merkezlerde, birbirine yakın olmasıydı. Daha eylem bölgesinden çıkmadan art arda patlayan bombaların kitlelerde etkisi ne olacak? İlk anda tepkilerini nasıl gösterecekler, vb. Bizzat görececek olmayı bilmek bizi daha da coşkulandırıyor.

Vurma zamanı geldi, hedefimiz: Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Koç Holding, Çukurova Elektrik, Eczacıbaşı Menkul Kıymetler Borsası, STFA Ankara Merkezi, Toprak Holding ve Alarko Holding şirket binaları.

Şehirde sürekli var olan denetim daha da arttırılmıştı. Düşman bir şeyler yapabileceğimizi az çok biliyordu. Bunu engelleyebilmek için özellikle merkezlerde iki gün öncesinden çok sıkı bir denetim ağı kurmuştu.

Özellikle dolaşırken, onların tedirgin hallerini görüp kendi kendimize gülüyor, 'Bakalım 2 gün sonra yüzünüz nasıl olacak, görürüz' vb. aramızda konuşuyoruz. Özellikle merkezlerde sabit bekleyen ekip otolarının içindeki kolluk kuvvetlerinin bir kısmı da otodan yere inip güç gösterisi yaparlarken, biz ise çok sakin ve doğal bir biçimde onların arasından geçip ön çalışmamızı yapıyorduk.

Eylem günü erkenden kalkıyoruz. Bombalarımız hazır. Onların kamuflajını sağlayıp, eylem sonrası görüşürüz diyerek diğer arkadaşlardan ayrılıyoruz. Önceden belirlediğimiz şekilde iki iki evden çıkıyoruz. Hazırladığımız bombaların bir kısmı saatli, bir kısmı da fitilli. Yolda giderken yoldaşım ile birbirimize espriler yapıyoruz. Şimdi arabaya bindiğimizde saatler çalmaya başlarsa insanlar neler yaparlar acaba, tepkileri ne olur şeklinde. Bir taraftan da ne yapacaklarına dair yorumlar yapıp gülüyoruz. İlk hedefimiz Eczacıbaşı, eylem bölgesine geldik. Erken olduğu için çevrede denetim sağlayan resmi ve sivil polisler dışında tek tek insanlar işine gitmek için yollara

çıkmiş, araba bekliyorlar. Biz ise çok sakın işimize gidiyormuş gibi hedefe doğru ilerliyoruz. Her şeyiyle hazırız. Buraya koyacağımız bomba fitilli. Son kez binanın içine girerek, çevreyi kabaca kontrol ediyoruz. Uzaktaki işçiler dışında kimseler yok. Yapacağımız tek şey fitili ateşlemek.

Evet, belirlenen saat geliyor. Önceden tespit ettiğimiz yere geçerek bombayı elimize alıyoruz. Tam da o esnada bir işçi çevreyi süpürüyor, tam da fitili yakmayı planladığımız yerde. 'Tüh, aksiliğe bak' diyoruz. Ama yapacak fazla bir şey yok. Her şeyi göze alıp doğal bir iş yapıyormuş gibi fitili ateşlemeliyiz. Saatini aksatmamalıyız. Çünkü diğer bombalar da ona göre ayarlanmış durumda. İlk patlama Eczacıbaşı olacak, diğerleri 5'er dakika arayla patlamaya devam edecek.

Bir an arkadaşla göz göze geliyoruz, ne yapalım diye. Aynı anda 'tamam şimdi yapalım' diyorum. Bir yandan da bombanın fitilini ateşlemeye çalışıyoruz. Yanımızda çakmak var ama ilk anda yanmıyor. Biraz oyalanıyoruz. Sonunda çakmak yanıyor ve fitil ateşleniyor.

Hemen Eczacıbaşı'nın yanında var olan üst geçitten geçerek şöyle bir arkamıza bakıyoruz. Çok güzel bir görüntü var. Yeri süpüren işçi şaşkın bakınarak olayın şokunu yaşıyor. Aynı anda bir simitçi gözümüze takılıyor. Simitçi dışında ayakkabı boyacıları, daha yeni yeni işyerini açan işyeri sahipleri 'bu ses de ne?', 'galiba bomba patladı' gibi sorular soruyorlar. Herkes-te bir merak var.

Oradan bir simitçinin yanından geçerken arkadaş ne oldu diye soruyor. Simitçinin verdiği cevap, 'yine uçurdular bir yerleri' diyor. Çok hoşumuza gidiyor bu söz. Daha bölgenin içindeyiz. Tekrar yüksek bir ses yankılanıyor, anlıyoruz. Koyulan ikinci bomba da patladı. Ses çok yakından geliyor. Kısa süre sonra caddeye çıkıyoruz. Ekip otoları bir aşağı bir yukarı siren sesleri çalarak hareket halinde ilerliyorlar. Ne olduğunu bilmiyorlar. Ama ard arda yükselen sesler onları da telaşlandırmış ve sesin geldiği yöne doğru gidiyorlar. Biz caddeden bir arabaya binerek oradan uzaklaşıyoruz. Diğer yoldaşlar ise eylemlerini bitirmiş üsse dönmüşlerdi. Eylemi anlatırken çok coşkulu ve sevinçliydi. Bir gün içinde yapılan eylemlerimizi sonuçta değerlendirdiğimizde başarılı buluyoruz. Planladığımız şekilde hiçbir terslik olmadan hedefe ulaşıyoruz. Bir taraftan da sabırsızlanıyoruz, bombaladığımız yerlere verdiğimiz zararı görmek için. Daha sonraki günlerde bunları görebilecek şekilde tek tek kontrol ediyoruz. Hepsinde büyük oranda hasar var. Kampanyayı başarılı bir şekilde bitiriyoruz."

İstanbul ve Ankara'da patlayan bombalara aynı günlerde İzmir, İzmit, Bursa ve Adana da eşlik ediyor. Devrimci Sol'un bu eylemlerle düşmana verdiği mesaj açıktır "1 Mayıs'ı yasak gün ilan etmekle engelleyemeyeceksiniz." Yürütülen kampanya içerisinde Devrimci Sol yaptığı açıklamada gerçekleştirilen eylemleri sıralar;

"İstanbul Şişli'de Koç Holding'e bağlı Tekerson, Bostancı'da Koç Holding'e bağlı Koçtaş'ı, Altunizade'de Toprak Holding'e bağlı Toprak Nakliyat'ı, Altunizade'de Koç Holding'e bağlı Şark Sigorta'yı, Merter'de Vakko'yu, Ankara asfaltı üzerinde Anadolu Endüstri Holding'i, ANAP Kağıthane ve Üsküdar ilçe binalarını, Mecidiyeköy'de Petkim Bölge Temsilciliği'ni, Altunizade'de STFA merkezini, Kartal Cevizli'de Toyota-SA'yı, Topkapı Maltepe'de Migros'u, Halıcıoğlu'nda Koç Holding'e bağlı Beko Tekniği, Kabataş Setüstü'nde Yaşar Holding'e bağlı Güneş Sigorta'yı, Beşiktaş'ta Boronkoy Holding'i, Kadıköy Feneryolu'nda General Elektrik'i.

Ankara'da; Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nı, Koç Holding ve Çukurova Elektrik şirket binalarını, Eczacıbaşı Menkul Kıymetler Borsası'nı, STFA Ankara merkezini, Toprak Holding ve Alarko Holding şirket binalarını,

İzmir'de; Profilo Holding dağıtım merkezini, Coca Cola şirket binasını, Şemikler ve Yağcılar İş Bankası binalarını,

Adana'da; Şakirpaşa'daki Profilo Müdürlüğü'nü, Akbank Denizli şubelerini, İş Bankası Cemalpaşa ve Eski İstasyon şubelerini, Ziraat Bankası İstasyon şubelerini,

Bursa'da; Ziraat Bankası Merinos şubelerini, Halk Bankası Cumhuriyet şubelerini,

İzmit'te; İş Bankası merkez ve Baç şubelerini" (216)

1 Mayıs günü gelmiştir artık. Başta İstanbul olmak üzere birçok şehirde Devrimci Sol Güçler gösteriler düzenler. Devrimci işçiler, İstanbul Saraçhane'de 500 kişinin katıldığı yasadışı bir gösteri düzenlediler. Aynı gün Sultanhamam'da bin kişinin katıldığı bir gösteri yapılır. İstanbul'da Küçükarmutlu, Eyüp, Şirinevler'de düzenlenen gösterilere, Diyarbakır'da Bağlar ve Mardinkapı semtlerinde Devrimci Sol tarafından örgütlenen gösteriler eklenir. Binlerce insan, Anadolu'nun her yerinde alanlardaydılar. İzmir'de, Adana'da, İzmit'te, Bursa'da ve daha pek çok şehirde... Alanlarda yapılan kutlamaların yanında, işçiler pek çok fabrikada üretimi durdurarak katıldılar 1 Mayıs'a.

Tüm baskıcı önlemlere, polis terörüne rağmen alanlar devrimcilerindir, halkındır. Anadolu'nun her köşesi 1 Mayıs alanıdır. Ve böylece 1 Mayıs'ın meşruiyeti ve kabul edilmesi yolunda düşmana karşı ciddi, ileri bir adım daha atılmış olur.

4 Mayıs 1991 tarihinde yayınlanan 23 sayılı Haber Bülteni ile Devrimci

Sol, 24 Nisan-1 Mayıs tarihleri arasında yürüttüğü kampanya çerçevesinde yaptığı tüm baskın ve bombalama eylemlerini üstlendi. Devrimci Sol'un sözü, "1 MAYIS'I YASALLAŞTIRACAĞIZ"dır.

Emperyalizmin Savaş Sonrası Ortadoğu Politikası ve Kürtler EMPERYALİZME YASLANARAK SAĞLANACAK ÖZGÜRLÜK GERÇEK ÖZGÜRLÜK DEĞİLDİR

Emperyalizmin, Irak halkına saldırısı sonrası ortaya çıkardığı kazanımları kalıcı hale getirebilmek için ABD Dışişleri Bakanı James Baker gibi diplomatik statülü katillerini devreye soktuğunu, ABD Başkanı Bush'un Ortadoğu ve Türkiye'ye gelişinin hazırlıklarının yapıldığını daha önce belirtmiştik. Baker'in Ortadoğu ve Türkiye'ye çantasında dosyalar dolusu emperyalist senaryoyla geldiği, amacının Ortadoğu halklarını teslim almak olduğu kimse için sır değildir... Emperyalizmin dünya genelinde yerli yerine oturtmaya çalıştığı "yeni dünya düzeni"ne uygun bir "Ortadoğu düzeni" yaratılmalıydı.

Emperyalizmin, Ortadoğu halklarını teslim alma, yeni dünya düzenine muhalif tek bir sesin dahi kalmamasını sağlama, bir bütün olarak Ortadoğu hakimiyeti için bölgede kalıcı bir güç haline gelme gayreti ve bu çerçevede biçilen misyonun farkında olan Devrimci Sol, daha o günlerde devrimci tavrını ortaya koymuştu. James Baker'a "Hoş geldin" diyen, Özal'a ABD ziyareti öncesi Bush'un yanına eli boş gitmesin diyerek Bush'un çocuklarından birini hediye eden Devrimci Sol, emperyalist senaryoları daha o günlerde açıklamıştı kamuoyuna. Ortadoğu'nun emperyalizmin dikensiz gül bahçesi olmayacağını mesajını net olarak ortaya koyan Devrimci Sol'un aynı doğrultudaki anti-emperyalist tavrı, kesintisiz bir biçimde devam etti. Saddam'ın yenilgisiyle birlikte, Irak'ın ve bu yolla Ortadoğu'nun geleceği üzerine yapılan hesaplar içerisinde emperyalizm, Kürtlere de önemli bir yer veriyordu. Ardı ardına yapılan üst düzey uluslararası toplantıların, Londra gibi emperyalist başkentlerde girilen senaryoların gösterdiği tek şey vardır... Emperyalizm, Irak'ın parçalanması halinde Irak'ta kendi denetiminde özerk ya da otonom bir Kürdistan kurmanın hesabını yapmaktadır. Uzun yıllardır böyle bir plana sahip olan ABD emperyalizmi için bu planı uygulamanın koşulları geçmişe oranla çok daha olgunlaştığı bir dönemdir şimdi. Ve ne yazık ki, Irak'taki burjuva-feodal Kürt önderliği bu plana dünden razı durumdadır. Talabani ya da Barzani'nin kafasında olan, bir devlet olsun da nasıl olursa olsun, düşüncesinden başka bir şey değildir.

Öylesine ibret verici bir tablodur ki, Talabani ve Barzani Özal iktidarına çağrılar yapmaktadır, "Siz özerkliğe evet deyin biz de sizin yanınızda yer

alalım...” Bu çağrıyla Özal iktidarına iletilen mesaj netti; “Türkiye Kürdistan’ındaki hareketin boğulmasına yardımcı olalım...” Talabani ve Barzani için sadece kendi çıkarları önemlidir. Milliyetçiliğin gelebileceği utanç verici, çarpıcı bir noktadır bu... Gizli-açık diğer parçalardaki Kürt hareketi satışa çıkarılmaktadır.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının koşulsuz savunucusu olan Devrimci Sol, o dönem yürüttüğü tüm ideolojik-politik mücadelesinin ekserine, Kürdistan’ın Kürt halkının olduğu, emperyalizme yaslanarak sağlanacak özgürlüğün gerçek bir özgürlük olmayacağı temeli üzerine oturtmuş, Kürtler her şeyden önce kendi gücüne güvenmelidir. Kürt yurtseverliği emperyalizmle işbirliği yapmak değil, ona karşı mücadele etmektir, anlayışının propagandasını yapmıştır. Kürt halkının özgürlüğe ve kurtuluşa giden yolda bölge halklarıyla birleşmesinin Kürtler’in çıkarlarına hizmet eden doğru tavır olduğu daha sonraki yıllardaki gelişmelerde de gündeme gelecek ama tarihlerinden ders almayan Kürt milliyetçiliği için bu durum çok da fazla bir anlam ifade etmeyecektir.

Devrimci Sol Önderliği bu dönem ısrarla Kürt halkının geleceğinin, emperyalizmle birleşmeden değil emperyalizme ve bölge gericiğine karşı bölge halklarıyla birleşerek mücadele etmesinden geçtiğini vurgular.

Tam da o günlerde Kürt milliyetçilerine hatırlatırcasına tarih çevirir sayfalarını... 16 Mart 1991, yani Halepçe katliamının yıldönümü. Belki de Kürt halkının yaşadığı en acılı gün. Sonra 21 Mart 1991, yani Newroz... Acıların sevince, birikmiş, bastırılmış öfkenin isyana, savaş şiarına dönüştüğü, halkların zulme karşı özgürlük için baş kaldırdığı Newroz... Çok söz söylemeye aslında yer bırakmayan bu yıldönümleri, elbette ancak tarihlerinden ders alanlar için anlamlı olabilirdi.

Devrimci Sol, Halepçe katliamının yıldönümünde İstanbul, Malatya, Aydın gibi çeşitli şehirlerde katliamı kınayan protesto gösterileri düzenledi. Devrimci Gençlik diğer sol güçlerle paneller, forumlar örgütleyerek katliamın unutulmadığını gösterdi. Bu kitlesel katılımlı etkinliklerde katliam lanetlendi. “Kürt ulusu bir gerçektir, yok edilemez” başlıklı İYÖ-DER imzalı bir broşür çıkaran Devrimci Gençlik hem Halepçeleri yapanlara hem de Kürt halkını yok sayıp inkar edenlere bir kez daha kendi cevabını verdi.

Kürt halkını yok sayan oligarşi, Newroz geleneğini de yok sayıyordu. Newroz’un içini boşaltıp “ Bahar Bayramı” olarak kutlanmasını istiyorlardı. Ama binlerce yıl önce zalim Kral Dehak’ın Ortadoğu halklarına uyguladığı zulümle, zulme başkaldıran Demirci Kawa’nın direnişi, belki de en fazla 1991 Newroz’unda yaşanan gerçeklik üzerinde anlam kazanıyordu. Demirci Kawa, boyun eğen ve teslimiyeti seçen, halkların gücüne güvenmeyenlere binlerce yıl öncesinden bugüne uzanan bir ışıkla yol gösteriyordu ade-

ta... Yenilmez sanılan zalimlere kafa tutulabilir... Zalimler alt edilebilir...

21 Mart'ta ülkenin her yanı Newroz gösterilerine sahne olur. Devrimci Sol Güçler de Newroz gösterilerine anlam ve içeriğine uygun bir biçimde katıldılar. Tüm ülkedeki Newroz kutlamalarının içinde kitlesel olarak yer aldılar.

Kars'tan Cizreye, Şırnak, Dargeçit ve İdil'e, Nusaybin ve Diyarbakır'dan Adana'ya, Kocaeli, Kütahya, Eskişehir, Ankara ve Malatya'ya kadar Anadolu'nun her köşesi Newroz ateşleriyle adeta yangın yerine çevrilir. Yakılan ateşlerin etrafında halaylarla, atılan sloganlarla haykırılan aynı ortak özlem-dir. "Yaşasın Halkların Kardeşliği, Yaşasın Newroz"...

SADDAM'IN SALDIRISI, BÜYÜK GÖÇ DALGASI VE DAYANIŞMA

Nisan ayına girilirken Güney Kürdistan'da Irak ordusu bir kez daha saldırdı Kürt halkına. Aslında işin özü; emperyalist planlar işletilmektedir. Emperyalist güçler ve tekeller önce Saddam'ı yenilgiye uğrattılar ve güçlerini ezdiler, sonra da Kürt halkına ve Kuzey Irak'ta yaşayan Şii halka çağrı yaptılar... "Saddam'ı devirin!.." Ayaklanma başladı ve hızla gelişip yaygınlaşınca emperyalizmin telaşı da başladı. Bu durum -hızla yayılmaya başlayan ayaklanma- emperyalizmin bölgesel çıkarlarına, yaratacağı sonuçlar itibarıyla zarar da verebilirdi. Dikkatli olunmalıydı. Bu kez emperyalizm, Saddam'ın elinde kalan kuvvetlerle halk ayaklanmasını bastırmasına göz yumdu.

Güney Kürdistan'da halk, Celal Talabani ve Mesut Barzani gibi burjuva-feodal milliyetçiler önderliğinde, emperyalizmin Ortadoğu politikalarının aleti durumuna getirilmişti. Kendilerine değil, emperyalizmin gücüne güvenerek ayaklananları, emperyalizm yarı yolda bıraktı. Saddam ordusunun saldırısıyla Kürdistan topraklarında yaratılan tam bir panik havasıdır. 1988'de Halepçe'de olduğu gibi katliama uğramamak için Kürt halkı yığınsal bir biçimde Kuzey'e kaçmaya başladı. Günlerce yiyeceksiz, ilaçsız süren yolculuk, insanlık adına tam bir felakete dönüştü. Birçok insan olumsuz yaşam koşulları nedeniyle hayatını kaybetti. Kürt halkı yüzbinler halinde yığıldılar Türkiye sınırlarına.

Emperyalist güçler -özelde ABD- açısından bölgede kalıcı bir güç olabilmek, Kuzey Irak'ı fiilen işgal etmek için bulunmaz bir fırsattır bu. Ve sınıra yığılan mültecilere "insani yardım" adı altında, ABD bölgeye doğrudan müdahalede bulunurken, Kuzey Irak'ı da fiilen işgal eder. ABD'nin bu adımları bütün dünya tarafından sessizce izlenir, ses yoktur hiç kimsede. Sınra yüzbinlerce insan yığılmıştır. Mülteciidirler. Onlara ABD'nin "dostluk" eli uzatılmalıdır!.. Müdahale, tüm dünyaya adeta bir doğal zorunluluk olarak sunulur. Barış ve dostluk havarileri işbaşına koşarlar.

Kürt halkının hamiliğini fiilen üstlenen, Kürt halkının kurtarıcısı rolüne

soyunan ABD rahattır ve tüm dünyaya “müdahale gerekçem, Kürt mültecilere insanı yardımda bulunmak ve Kürt halkının güvenlik içinde evlerine geri dönmelerini sağlamaktır” açıklamasını yapar.

Talabani feryat etmektedir ama nafi!.. “Amerika sahtekarlık yapıyor. Bir yandan Irak uçaklarına müsaade etmeyeceğini açıklıyor, diğer yandan Irak’ın uçaklarla sivil halkı bombalamasına karşı çıkmıyor... Amerika sahtekar ” (Talabani’nin Şam’da M. Ali Birand’la yaptığı söyleşiden) diyordu Talabani. Emperyalist politikalara öylesine angaje olunmuş ki, yaşananlara, ABD’nin yaptıklarına “bir anlam veremiyor” Talabani. Ne yazıktır ki, olan Kürt burjuva-feodal milliyetçi önderlikleri yüzünden yine Kürt halkına olmuştur.

Sürgün ve katliam üzerine Devrimci Sol’un da içerisinde yer aldığı örgütlerin Ortadoğu temsilcilikleri, 30 Mart 1991 tarihinde ortak imzalı “ÇAĞ-RI” yayınlarak, “BÖLGE VE DÜNYA DEMOKRATİK KAMUOYUNA VE İNSAN HAKLARI KURULUŞLARINA” şöyle seslendiler;

“Irak halklarının haklı ayaklanması, Saddam yönetimince kanla bastırılıyor. Özellikle de Güney ve Kuzey Irak’ta kitleler toplu halde katlediliyor. Güney Irak’ın Kerbela, Basra, Neşata kentlerinde binlerce insan hayatlarını kaybettiler. Irak’ın kuzeyinde Kürdistan’da, Kerkük’te yine binlerce insan katledildiler.

Irak yönetimi, saldırılarda tank, ağır top, uçak, napalm, asit vb. kimyasal silahlar kullanarak katliamlarına devam ediyor.

Irak halkları toplu katliamların yanısıra elverişsiz doğa koşullarından, gıda maddelerinin bulunamayışından, ilaç ve tıbbi malzemelerin yokluğundan hayatta kalma mücadelesi veriyorlar. Bu nedenlerden ötürü, şu anda binlerce yaralı ölüme terk edilmiş, açlıktan, soğuktan başta çocuklar olmak üzere ölümlü bekliyorlar.

Sadece Kürdistan’da 3 milyona yakın insan göç etmekle karşı karşıya bulunmaktadır. Hayatlarını kurtarmak için Irak’ın komşu sınırlarında bekleyen yüzbinlerce Iraklı var.

Kürt halkının (Halepçe’de olduğu gibi), uğradığı katliamlar sonrası değil, bugün gösterilecek dostluklara ihtiyacı var. Dünya kamuoyu demokrat ve ilerici kuruluşlar daha fazla sessiz kalmamalıdır. Daha düne kadar Kürt halkına şirin gözükmeğe çalışan ve bu arada Kürtlerin ‘dostu’ görünen Türkiye’de Özal yönetimi, bugün Irak Kürdistan’ına olan tüm sınırlarını kapatarak sessiz kalan diğer batılı devletler gibi katliamlara göz yummaktadır.

Tüm insan hakları kuruluşları, daha fazla Kürt katliamına göz yummamalı ve sınırların açılması için Türkiye ve ilgili ülkeler nezdinde vakit geçirmeden baskı güçlerini kullanmalıdırlar.

Aşağıda imzası bulunan örgütler olarak tüm demokratik ve insan hakları kuruluşlarını ve tek tek kişileri Irak halklarına yardım için;

- Her türlü maddi ve manevi desteğe,
- İlaç ve tıbbi malzeme,
- Gıda maddeleri,
- Battaniye, çadır ve
- Kimyasal gazlarla katliamlara girişen Irak yönetimini mektup, telgraf vs. ile de olsa protesto etmeye çağırıyoruz.

Demokratik, ilerici ve yurtsever örgütleri Irak halklarıyla dayanışma için,
- Protesto gösterileri ve dayanışmalarda bulunmaya çağırıyoruz.

Bilim adamı, doktor, hukukçu, gazeteci, sendikacı ve mesleki kuruluşları maddi ve manevi destekte bulunmaya çağırıyoruz.

Yapacağımız her insani yardım bir yaralının iyileşmesine, karnı aç bir çocuğun doymasına yardımda bulunacaktır.

Yapacağımız her dayanışma Irak halklarının yanında olduğumuzu gösterecektir.

DEVİRİMCİ KOMÜNİST PARTİ ORTADOĞU TEMSİLCİLİĞİ
DEVİRİMCİ SOL ORTADOĞU TEMSİLCİLİĞİ
16 HAZİRAN ORTADOĞU TEMSİLCİLİĞİ
PARTİYA KARKEREN KÜRDİSTAN ORTADOĞU TEMSİLCİLİĞİ
TEVGERA SOSYALİSTE KÜRDİSTANE ORTADOĞU TEMSİLCİLİĞİ
THKP-C ACİLCİLER ORTADOĞU TEMSİLCİLİĞİ
TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ ORTADOĞU TEMSİLCİLİĞİ
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ-BİRLİK ORTADOĞU TEMSİLCİLİĞİ
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ-MARKSİST LENİNİST ORTADOĞU
TEMSİLCİLİĞİ”

Sürgüne ve yarattığı sonuçlara Devrimci Sol Güçler de sessiz kalmadılar. İstanbul başta olmak üzere çeşitli illerde örgütlülüğü olan Özgür-Der bir yardım kampanyası başlattı. 25 Mayıs günü İstanbul’da 2 bin 500 kişinin katıldığı Kürt halkıyla dayanışma günü düzenleyen Özgür-Der kampanyanın amaçlarını anlattı ve Kürt halkıyla dayanışma heyeti oluşturarak, göçün yaşadığı sınır bölgelerine gitme kararı aldı.

Toplanan yiyecek, giyecek, çadır, battaniye vb. yardımlar, oluşturulan heyetle birlikte bölgeye gönderildi. Heyette gazeteci, yazar, avukat, hemşire, doktor vb. mesleki gruplardan insanlar yer aldı.

Heyet, geri dönüşünde yaklaşık 400 bin kişinin yaşadığı insanlık dışı koşulları tüm kamuoyuna açıkladı. Fotoğraf ve Sinema Emekçileri (FOSEM) sınırdaki çektiği görüntüleri dia gösterisinde sergileyerek kamuoyunun bilgilendirilmesine katkıda bulundu.

Heyetin kurulmasını sağlayan Özgür-Der adına yapılan açıklamada, “Biz bu sorunun sadece bu şekilde yardım etmekle çözülemeyeceğine inanıyoruz. Çünkü yapılan yardımlar bir süre sonra kesilecek, asıl istediğimiz,

o insanlara kendi topraklarında özgürce yaşama hakkının verilmesidir.” deniliyordu.

Aynı günlerde Avrupa’da Devrimci Sol Güçler, gerici Saddam rejiminin Kürt halkına karşı giriştiği katliama ve toplu sürgüne karşı çeşitli protesto eylemleri düzenledi. Katliamı ve dünya ülkelerinin bu vahşete sessiz kalmasını protesto etmek amacıyla Hamburg’da UNESCO binası işgal edildi. 4 saat süren işgal boyunca, Kürt halkına acil olarak yiyecek, ilaç ve maddi yardım gönderilmesi istendi. İşgale ilgi gösteren basın aracılığıyla yaşanan trajedi ve acil talepler Avrupa kamuoyuna duyuruldu.

“KÜRDİSTAN’DA İŞGALE SON, KÜRDİSTAN KÜRT HALKININDIR”

Devrimci Sol, savaş sonrası emperyalizmin gündeme getirdiği politikalarla yaratmaya çalıştığı ‘yeni dünya düzeni’ne uygun ‘Ortadoğu düzeni’ ile Kürt halkının Saddam’ın ordusu tarafından katledilmesi ve yaşadığı trajediden de yola çıkarak 1991’in Mayıs ayına yaklaşırken bir kez daha Kürt halkının özgürlük talebine sahip çıktı, mücadelesine omuz verdi. Gerçekleşen kampanya sırasında Kürt halkının taleplerinin kabul edilmesi gerektiği belirtilerek talepleri sıralandı.

Öz olarak Devrimci Sol’un üzerinde durduğu Oligarşi’nin Kürt halkını yok sayma politikasının iflas ettiğidir. O günlerde açıklama yapan Özal, Türkiye’de 12 milyon Kürt yaşadığını açıklamış, ardından da Irak Kürtlerinin hamiliğine soyunmuştu. Hatta Özal’ın dilinde Kürt halkının “federasyon” kurabileceği söylemleri vardır.

Devrimci Sol, o dönemde, özellikle Özal’ın Kürt hamiliğine soyunmasının halkın gözünü boyamaya yönelik bir manevra olduğunu vurgular. Türkiye’de Kürt halkına ilişkin yasaklamalar sürerken, Özal’ın Irak Kürtlerinin hamiliğine soyunmasının, en hafif deyimle halkla alay etmek anlamına geldiği açıktır.

Ve Devrimci Sol, Özal iktidarının sahtekarlığını ortaya çıkarmak, gerçek yüzünü teşhir etmek amacıyla Kürt halkının taleplerini sıralar ve Özal iktidarına “Samimiyseniz, karşılayın bu talepleri” der;

“- Kürtlerin kendi kaderini serbestçe tayin etme hakkına sahip olduğu kabul edilsin,

- Kürt varlığını yok eden 70 yıllık politikadan dolayı Kürt halkına yaşatılan büyük acıların sorumluluğu kabul edilerek, Kürt halkından özür dilensin,

- Olağanüstü Hal uygulamasına son verilsin, bölgedeki devlet güçleri geri çekilsin,

- Kürt halkına karşı suç işleyen ordu, polis, kontrgerilla ve korucu güçler derhal yargılsın ve hesap versin,

- Zindanlardaki tüm Kürt tutsaklar serbest bırakılsın,

Devrimci Sol, Kürt halkının kurtuluşunun birlikte mücadeleden geçtiğini savunarak ulusal taleplerine sahip çıktı

- Kürt dili ve kültürü üzerindeki tüm baskı ve yasaklar kaldırılсын,
- Koruculuk sistemi kaldırılсын, Kürdü Kürde kırdırma politikasından vazgeçilsin,
- Kürt halkının serbest örgütlenmesini ve görüşlerini ifade etmesini engelleyen tüm yasaklar kaldırılсын, sürgün edilen ya da bulunduğu yerden ayrılmak zorunda kalan bütün Kürtlerin topraklarına geri dönmeleri sağlansın,
- Kürt halkının uğradığı maddi ve manevi tüm zararlar tazmin edilsin."

"Kürdistan'da İşgale Son Kürdistan Kürt Halkınıdır" kampanyası çerçevesinde, başta Türkiye Kürdistanı olmak üzere Anadolu'nun her yerinde değişik etkinlikler örgütleyen Devrimci Sol, bu kampanyada yüzbinlerce bildiri, el ilanı dağıtırken, pullama, yazılama, pankart vb. eylem ve etkinliklerle Kürt halkının taleplerini dile getirdi.

HALEF DE SELEF DE AYNI SONLA KARŞILAŞIYOR

24 Mayıs 1991 günü yayınlanan Günaydın gazetesinde sözü edilen "halef", 30 Ocak 1991 tarihinde Devrimci Sol-Silahlı Devrimci Birlikler tarafından cezalandırılan Kürdistan Kasabı Hulusi Sayın'dır. Korgeneral Hulusi Sayın'ın emekliye ayrılmasının ardından "kasaplık" görevini devralan İsmail Selen ise "selef"tir.

Devrimci Sol, sürdürdüğü "Kürdistan'da İşgale Son, Kürdistan Kürt Halkınıdır" kampanyası çerçevesinde ajitasyon ve propagandaya dayanan çok çeşitli kitlesel etkinlikleri yaşama geçirirken, oligarşiyi sarsacak, yine başkentte ve bunun yanında Adana'da düşmanı tam kalbinden hem de ay-

nı anda vuracak bir silahlı eylem yapar. Ankara'da Olağanüstü Hal Bölgesi Kolordu Komutanı Emekli Korgeneral İsmail Selen, Adana'da Siirt'te İl Jandarma Alay Komutanlığı yapmış Tuğgeneral Temel Cingöz halkın adaletinin namlularının hedefi olur. Onları vuran Kürt halkının tüm Türkiye halkının öfkesidir aslında.

Kontrgerillanın Türkiye Kürdistanı'ndaki uzantıları olarak Kürt halkına karşı işlenen sayısız suçtan sorumlu bu iki generalin cezalandırılmasını üstlenen Devrimci Sol, 24 Mayıs 1991 tarihli 25 sayılı Haber Bülteni'nde şöyle der:

"Örgütümüz, Kürt halkına büyük acılar yaşatan, Kürdistan'daki baskı, terör ve katliamın sorumlularından ve özel savaşın kurmaylarından iki işkenceciyi cezalandırarak, Kürt halkının bağımsız ve özgür yaşama mücadelesinin her koşulda süreceğini, halklarımıza karşı suç işleyenlerin halkın adaletinden asla kaçamayacağını bir kez daha göstermiştir.

Halklarımıza karşı suç işleyenleri affetmeyeceğiz!

Kürt halkını ezen, zulme uğratan, işkenceden geçiren, aşağılayan herkes hedefimiz olmaya devam edecektir..." (217)

İktidar sahiplerinin "güzide vatan evlatları" dedikleri İsmail Selen ve Temel Cingöz'ün, vatanın değil emperyalizmin ve oligarşinin evlatları olduğunu söyleyen Devrimci Sol, emperyalizmin ve oligarşinin eli kanlı cellatlarını cezalandırmaya devam edeceğini, Kürt halkının Dehaklarına, halka zulmetmenin bedelini ödeteceğini dosta ve düşmana ilan eder.

Şırnak kasabı, Adana Jandarma Bölge Komutanı Tuğgeneral Temel Cingöz'ün cezalandırılmasına katılan bir savaşçı anlatıyor;

"Örgütümüz, Kürt halkına yöneltilen saldırılara karşı 'Kürdistan Kürt Halkınıdır Kampanyası' başlatmıştı. Bu çerçevede, özellikle Kürdistan'da eli Kürt halkının kanına bulaşmış generallere yönelik cezalandırma eylemleri gerçekleştirme kararı almıştı. Kampanya, halkların kardeşliğini, ortak mücadelesi ve ortak kurtuluşunun birlikteliğini göstermede yeni bir adım olmuştu. Örgütümüz, tüm Türkiye halklarına emperyalizmin işbirlikçisi oligarşi ile kuklası ordunun gerçek yüzünü gösteren kampanyamız kapsamında, Adana ve Ankara'da eli Kürt halkının kanına bulaşmış 2 generali daha cezalandırma kararı almıştı. Biri daha önce cezalandırdığımız Kürdistan Kasabı Hulusi Sayın'ın seleflliğini yapmış emekli Korgeneral İsmail Selen; diğeri ise özellikle Şırnak'ta albay olarak görev yaptığı sırada Kürt halkından yüzlerce insanın katlinden, binlercesinin işkencelerden geçirilmesinden sorumlu Şırnak Kasabı Adana Jandarma Bölge Komutanı Tuğgeneral Temel Cingöz'dü.

Örgütümüzce verilen istihbarat bilgilerini derinleştirmek için hemen harekete geçtik. Şırnak kasabının makam otosu olarak kullandığı aracın, loj-

mandan kaçta çıktığı, hangi güzergahı kullandığı, akşam kaçta hangi yoldan döndüğü, koruması veya korumalarının olup olmadığı kaç kişi oldukları, silahlarının niteliği vb. hepsi tespit edilmeliydi.

Hedefin lojmandan çıkışını ve hangi güzergahı nasıl kullandığı, kaç koruması olduğu vb. konulardaki istihbarat için birimiz, bir diğeri de karargahı olan bölük komutanlığına kaçta, hangi yoldan geldiği vs. tespit için görevlendirilmiştik.

Akşam birlik savaşçıları üste toplanıp, hangi bilgileri topladığımızı değerlendirdik. Bilgiler arasında farklılıklar vardı. Aracın markası aynıydı, ama iç düzenleme, flama ve hedefin tip tarifi tutmuyordu. Ayrıca evden çıkışı ile bölge komutanlığına geliş arasındaki süre yaklaşık 45 dakika tutuyordu ki, bu imkansızdı. Bu mesafe, trafik sıkışıklığı vb. de hesaplansa en fazla 25 dakika sürebilirdi. Bir yanlışlık olduğu kesindi. Bunu netleştirmek üzere ertesi gün tekrar bakılması kararını aldık. Ve görev paylaşımı yaptık.

Lojmanların girişi ana caddeye 50 metre mesafede idi ve kapısında G-3 tüfekli bir asker nöbet tutuyordu. Araç, lojmanlardan çıkıp ana caddeye çıkış noktasına geliyor ve trafiğe girmek için durmak zorunda kalıyordu. Burası kanala paralel bir yoldu ve ana caddeye giriş noktası aynı zamanda köprünün de karşıydı. Köprünün diğer ucunda ise otobüs durağı vardı ve sabahları işine gitmek için otobüs ve servis bekleyen insanlarla dolu olurdu. Caddenin karşı tarafında da aynı şekilde kalabalık bir insan topluluğu bulunuyordu. Bu cadde üzerinde sürekli devriye gezen bir polis otosu vardı. Cadde boyunca gidip geliyordu. Devriyenin bir turunu hesapladık, 20 dakika tutuyordu. Bazen bu süre daha da uzayabiliyordu. Çünkü, devriye gezen polisler 500 metre aşağıda bulunan bir kahvenin önünde duruyor, çay içiyorlardı.

Cezalandırma eyleminin, hedefin ana caddeye çıkmak için durmak zorunda olduğu köprü başında olmasında hemfikir olmuştuk.

Saat 07.00 olduğunda, lojmandan Reno marka bir askeri aracın çıktığını gördük. Araç ve içindekiler, aradığımız Şırnak Kasabı Tuğgeneral Temel Cingöz değil, İl Jandarma Alay Komutanıydı. Flaması, subayın rütbesi bunu gösteriyordu. Beklemeyi sürdürdük. Saat 07.25'de lojmandan Reno marka bir araç daha çıktı. Flaması üçgendi ve aracın plaka yerinde kırmızı zemin üzerinde sarı bir yıldız vardı. Evet, aradığımız hedef buydu. Aracın ön koltuğunda bir Astsubay Çavuş oturuyordu. Kolundaki işaret, emir subayı olduğunu gösteriyordu. Şoför ise sivildi.

Şoförün ve astsubayın Kırıkkale marka silahları olduğunu, bunun dışında silahları olmadığını tespit etmiştik. Elde ettiğimiz tüm bilgileri değerlendirerek eylem planı hazırladık. Buna göre; eyleme 4 kişi katılacaktı. Komutan ve 1. savaşçı köprünün lojman tarafında bekleyecekti. Komutan, aracın arkasındaki generali hedef alırken, 1. savaşçı önde oturan emir subayı ast-

subayı ve şoförü hedef alacaktı. İkisinde de ikişer tabanca olacaktı. İkinci tabancaları cezalandırma için kullanılacak, diğerleri ise, tutukluk yapması veya şarjörün boşalması gibi ani ihtiyaç duyulması durumunda kullanılacaktı.

3. savaşçı köprünün diğer ucunda bekleyecek ve zimmetli tabancası-nın dışında kaleşnikofu olacaktı. Cezalandırma eylemi başladığı anda elin-deki çantadan kleşini çıkaracak ve olası bir dış müdahaleye karşı koruma görevini üstlenecekti.

2. savaşçı ise, 3. savaşçıdan 20-25 metre aşağıda bulunan apartmanın önünde bekleyecek, eylemin başlamasıyla birlikte, apartmanın önünde du-ran taksiyi kamulaştırıp, birlikte bölgeden uzaklaşmamızı sağlayacaktı. Bu-nun için, hangi güzergahı kullanacağımızı, aracı nerede terk edeceğimizi tespit ettik. Cezalandırma eylemi başladığı anda taksi olmazsa, eğer uygun-sa durduracağımız bir aracı kamulaştıracaktık. Bunun mümkün olmadığı ko-şullarda ise yaya olarak 2'şerli halde aynı güzergahtan çekilecektik.

Cezalandırma eyleminden hemen sonra aracın üzerine açmak için pan-kart hazırladık. Pankartta 'Kürdistan Kürt Halkınıdır. Devrimci Sol SDB' ya-zıyordu. Ayrıca, eylem anında kullanmak için yüzlerimizi örtecek kırmızı fu-larlar hazırladık.

Artık her şey hazırды, Kürt halkının kanını döken Şırnak Kasabı'ndan he-sap sormak için sadece talimat bekliyorduk.

Ve beklediğimiz talimat gelmişti. Talimatla sadece Şırnak Kasabı Tuğ-general Temel Cingöz'ün cezalandırılmasında, 'kahramanlık' yapmaya kalk-madıkça emir subayı ve şoförünün hedef alınmaması isteniyordu. Talimat doğrultusunda eylem planına son şeklini verdik. Buna göre; 1. savaşçı emir subayı ve şoförün silahlarına yönelmemelerini isteyecek, dinlemezlerse ce-zalandıracaktı.

Sabah saat 06.45'te 2'şerli olarak eylem yerine geldik. Saat 07.00'yi bir kaç dakika geçe Alay Komutanı Albay geçti önümüzden. Kafamda son pro-vayı yaptım.

Saat 07.20 civarına gelmişti ki, hedef, lojmandan çıktı. Artık eylem baş-lamıştı. Hareketlendik. Araç, köprü başına komutan ve 1. savaşçının önüne geldiğinde hepimiz fularlarımızı çekmiş, silahlarımızı çıkarmıştık. Komutan, hemen önünde duran Şırnak Kasabı'na doğrulttu silahını ve Kürt halkının acıları için peş peşe sıktı mermileri. Binlerce silahlı askerin arasında kendi-sini tek hakim sanan cellat, koltukların arasına girip, acizce saklanmaya ça-lışıyordu. Ne yaparsa yapsın artık Halkın Adaleti işleyecek, işlediği suçların cezasını çekecekti.

1. savaşçı da silahını önde oturan emir subayına ve şoföre yönelterek silahlarına dokunmamalarını emretti. Silahına sarılmak isteyen astsubayı

elinden vurdu. İşin ciddiyetini anlayan astsubay ve şoför, oturdukları koltukta ellerini kaldırarak kıpırtısız kaldılar. Cezalandırma bitince poşetteki pankartı aracın ön kısmına bırakıp çekilmeye başladık. 3. savaşçı kleşini çıkar-mış havaya doğru tutuyor, yönelebilecek her türlü saldırıyı gözlüyordu.

İlk şoku atlatan astsubay ve şoför araçtan çıkarak savaşçıların arkasın-dan tabancalarını ateşlemeye başladılar. Lojmanların önünde duran nöbet-çi asker de yanlarına gelip atış pozisyonu almıştı. Biz silahlarımızı ateşleme-ye başlayınca aracın arkasına gizlenmek zorunda kaldılar. Her ikisinin silahı da birer atış sonrası tutukluk yaptı.

Plana uygun olarak kamulaştırdığımız taksi ile bölgeden uzaklaştık ve sağ salim üssümüze döndük.

Haberleri dinlemek için televizyonu açtık. Biraz sonra haberlerde eylem haberi veriliyordu, ancak Şırnak Kasabı'nın yaralı olduğu, hayati tehlikesi ol-madığı söyleniyordu. Düşman psikolojik çöküntü içindeydi ve yalan söylü-yordu. Kürt halkının katili, çektirdiği acıların karşılığını 6 gün acı çekerek ödedi. Ve öldü."

Tüm yerli ve yabancı işgal güçlerinin Kürdistan'ı terk etmesini ve Kürt halkının taleplerinin karşılanmasını isteyen Devrimci Sol, halkın özgürlük mücadelesinin birlikte mücadele ve örgütlenmeden geçtiğini özellikle vur-gular.

İsmail Selen'in cezalandırılması eylemini Ankara Silahlı Devrimci Birlikler üyesi bir savaşçı anlatıyor:

"Her şey tamam, biz yapalım, diyoruz. Bu arada söz alan komutan yol-daş konuşmaya başlıyor:

'Arkadaşlar... Hareketimiz gerçekleştirdiği eylemlerle halkta sempati yaratmış, halkımızın adalet özlemine cevap vermiş, prestij kazanmıştır. Oli-garşi prestij kaybetmektedir. Oligarşi hareketimizin prestij kazanmaması için eylemlerimizi çarpıtmak isteyecektir. Şu anda cezalandırma eylemini gerçekleştirdiğimizi belgeleyen, belgeleyecek olan hazırlanmış ve eylem ye-rine bırakılacak bildirimiz yok. Bu eksiklik eylemin hedefini oligarşi tarafın-dan bulanıklaştırmaya vardırabilir. Daha önceki eylemlerimizin çarpıtılıp saptırılması gibi bunun önlemini almalıyız. Bu gereklidir. Ama yapalım diyor-sanız, bu eksikliğe rağmen yapabiliriz.'

Bu tartışmadan sonra eylemi bir gün sonrasına erteliyoruz. Nasıl olsa elimizden kaçacağı yok, bu konuda rahatız.

Bu eksiklikten dolayı eylemi bugün gerçekleştireceğiz. Coşku ve heye-can çok yüksek. Çünkü eylemin yapacağı siyasi etkiyi şimdiden kavrayabi-liyoruz. Çünkü yaşanmış Hulusi Sayın örneği var. Sevinçliyiz, çünkü adı Kür-distan'da kontrgerilla şefliğiyle, kontra savaşçı uzmanlığıyla, koruculuğun ör-

gütlenmesiyle, itirafçılığın yaygınlaştırılmasıyla, katliam, işkence, sürgünle anılır olmuş, Kürt halkına yapmadığını bırakmayan, bir halk düşmanını cezalandıracağız.

Eylem için motivasyonumuz yerinde. Galeri dükkanını son kez kontrol ediyoruz. Eylem için uygun. Dışarıdan bakıyoruz. Faşist şef İsmail Selen'in masasında çalıştığını, korumalarının da dükkanın önünde olduğunu tespit edip alacağımız pozisyonları belirleyip harekete geçiyoruz.

Birimiz kapı önündeki koruma ve diğerlerini etkisizleştirecek, diğer iki kişi eylemi gerçekleştirecek.

Eylem başlıyor. Her iki yere müdahale aynı anda gerçekleşiyor. Kürt halkının can düşmanının sonu Hulusi Sayın'dan farklı olmayacak. Halef ve selefin kaderleri çizilmiş ve aynı olacaktır. 'Gerekçeli Ölüm Kararı'nı eline verip, bu halk düşmanını cezalandırıyoruz.

Galerinin önü ana yol, yoğun bir trafik akışı var. Galerinin önündekilerin dışında kimse fark etmiyor durumu. Yandaki dükkanlarda ve kapı önünde olanlar, silah seslerini duyuyor. Kaçan kaçana. Kimisi arabasıyla, kimisi ya-ya, kimisi de bulduğu çukura atıyor kendisini.

Eylem bölgesini hızla terk ediyoruz, rahatız, çevirmeler önümüze çıksa da atlatıyoruz. Eve ulaşıyoruz. Birazdan TV'de haberler başlayacak. Beklediğimiz an geliyor. 'Ankara'da Emekli Korgeneral İsmail Selen Öldürüldü, Adana'da Tuğgeneral Temel Cingöz yaralandı' haberi geçiyor. Sevinçten gözlerimiz pırıl pırıl."

Eylemin yarattığı çok ciddi bir siyasi sarsıntı söz konusudur. Devlet ve hükümette önemli tartışmalara yol açan bu "güzide vatan evlatlarının" cezalandırılması sonrası asıl feryadı burjuva basın basar. Ve düşmanın tüm acizliğini gözler önüne serer...

Günaydın gazetesinin 24 Mayıs 1991 tarihinde verdiği bir habere göre TBMM'deki milletvekillerinin şu değerlendirmeyi yaptığı söylenir: "Hükümet acz içerisinde. Özal ve hükümet istifa etmelidir. Bu hareketler, şehit edilenler nezdinde Türkiye Cumhuriyeti'nin katledilmesinin başlangıç hareketleridir.", "Halef de Selef de öldürüldü.."

Bir sonraki gün, 25 Mayıs 1991 tarihinde Hürriyet gazetesinde ise "Selen Paşa göz göre göre gitti" manşetli ilk haberde, Selen Paşa'nın 10 gün önce yetkililere başvurarak "beni vuracaklar" dediğini, yetkililerin paşanın yanına eğitim görmüş bir koruma daha verdiğini, ancak eylemden 2 gün önce bu korumanın çekildiğini yazar.

Hürriyet gazetesinin eylem üzerine geçtiği haberler daha sonraki günlerde de devam eder. 26 Mayıs 1991 tarihli Hürriyet gazetesinde bir değerlendirme yapan "iki uzman görevli" devletin ve güvenlik güçlerinin durumunu en yalın biçimde ortaya koyan açıklamalar yaparlar. Haberin manşe-

ti "Devletin istihbaratı çöktü, istihbarat sıfır"dır.

"Terör konusunda güvenlik güçlerinin psikolojik seviyesi şu anda istenilen durumda değil, korku içindeler bu insanlar, yılgınlık içindeler. Çünkü bugün mücadele eden güvenlik güçlerinin terör konusunda eğitimleri yok. Hepsi acemi, hepsi ne yapacağını bilmiyorlar... Devletin istihbaratı çökmüştür, birkaç ufak bilgi tesadüfen gelmektedir. Bundan önce terör örgütlerinin içine adam sokuluyordu, bugün bunu yapamıyoruz..." (26 Mayıs 1991 tarihli Hürriyet gazetesi)

Haberin devamı bir bütün olarak düşmanın içinde bulunduğu psikolojik durumu net bir biçimde ortaya koyar:

"İki generalin öldürülmesi tam bir gaflet. Hele Ankara'da Selen Paşa'nın öldürülmesi akıl alacak iş değildir. Hulusi Sayın Paşa öldürüldü, belli ki sıra Selen Paşa'da..."

Korkularını büyötmeye devam edecektir Devrimci Sol... "Kürdistan'da İşgale Son, Kürdistan Kürt Halkındır" kampanyası çerçevesinde silahlı eylemlere daha sonraki günlerde yenileri eklenir. İstanbul'da Zeytinburnu Adliyesi'ni, Kadıköy, Fatih ve Eyüp Kaymakamlığı'nı, Unkapanı'ndaki Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü'nü, Kadıköy'deki Türk Ekonomi Bankası'nı, Kozyatağı'ndaki ORKO binasını bombalayarak tahrip eden Devrimci Sol, İzmir'de ise Çınaraltı Polis Karakolu'nun inşaatını, Çamdibi'ndeki Defterdarlık binasını, Bornova'daki BMC Nissan şirketini bombalar. Ayrıca İstanbul'da ASELSAN'ın Levent'teki merkezini basan Devrimci Sol-SDB savaşçıları, özel kripto ile askeri tesisler, bankalar ve bazı önemli kuruluşların alarm sistemlerini içeren planlara el koyar. Devrimci Sol 3 Haziran 1991 tarihinde yayınladığı 25-Ek Sayılı Haber Bülteni ile yapılan tüm bu eylemleri üstlenir.

Adana'daki cezalandırma eyleminden yaralı olarak kurtulan emekli Tuğgeneral Temel Cingöz birkaç gün hastanede can çekiştikten sonra hak ettiği ölümden kurtulamaz.

Gelişmeler tüm hızıyla devam edecek, ulusal kimliğine sahip çıkan Kürt halkı oligarşinin gerçek yüzünü görerek ayağa kalkacaktır. Yıllarca yok sayılan Kürt halkının mücadelesi yükseldikçe düşmanın baskı ve terörü de artarak devam edecektir ama bir gerçek vardır artık ortada; oligarşinin onyıllardır Kürt halkının suskunluğu üzerine inşa ettiği inkar politikası iflas etmiştir. Süreç devletin siyasal varlığının ve meşruiyetinin kitleler nezdinde yok olmaya yüz tuttuğu bir süreçtir şimdi.

Emperyalizm işbirlikçisi faşist Özal iktidarının hamasi sözlerinin içi boştur ve iktidar sarılır terör silahına. Tek dertleri vardır, sözü edilen sürecin önüne geçebilmek... Bu nedenle yeni baskı yasalarını soktular devreye. Var olan askeri güç yetmez diye düşündüler ve daha fazla askeri güç yığıldı Kürdistan'a. Devlet terörünü arttıracak ve Kürt halkının ulusal uyanışını dur-

duracaklardı!..

Sokak gösterileriyle, kitlesel eylemlerle iktidarı sıkıştıran Kürt halkına karşı kontrgerillayı, yani kanı, katliamı, acıyı, işkenceyi soktular devreye, Kontrgerilla faaliyetlerine büyük bir hız kazandırdılar.

Günler akar gider... Tarih 6 Temmuz 1991'dir. Kontrgerilla iş başındadır. HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ı kaçıırırlar ve 3 gün sonra kurşunlayarak katledilmiş cesedi, bir yol kenarına atılmış şekilde bulunur. Bu cinayet başlatılan yeni bir sürecin ilk adımıdır. Ülkemizde, tıpkı Latin Amerika'daki "ölüm mangaları" gibi özel olarak eğitilen devlet eşkiyalarının alçakça işleyeceği cinayetler dönemi başlamaktadır artık.

Vedat Aydın'ın katledilmesi başlangıçtı. Kontrgerilla, daha sonraki süreçte de cinayetlerine devam edecek, Av. Metin Can, Doktor Hasan Kaya, Abdülsamet Sakık, Musa Anter ve daha birçok aydın devrimci yurtsever kontrgerilla tarafından katledilecektir.

6 Temmuz'da katledilen Vedat Aydın'ın cenazesi 10 Temmuz 1991 günü onbinlerce kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi. Devrimci Sol Güçler, Vedat Aydın'ın cenaze töreninde güçlü bir katılımı yer aldı, pankartlarını açarak kortejini oluşturdu. Düşman pervasızlığını, halk düşmanlığını bir kez daha gösterdi. Provokasyon düzenleyerek cenaze törenine katılan onbinlere saldıran iktidar tam bir kitle katliamına girişti. Bilanço 3 ölü 60 yaralı ve 260 gözaltıdır.

İŞÇİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ SLOGANI DALGA DALGA YAYILIYOR

"İşçi Ve Emekçilerin Düşmanı Bizim De Düşmanımızdır"

1991 Mayıs-Haziran aylarında işçilerin mücadelesi yeniden yükselmeye başladı. Sadece İstanbul'la, Bursa'yla ya da İzmir'le sınırlı olmayan Anadolu'nun hemen pek çok bölgesinde yayılan işçi eylemleri, direnişleri o günlerde ülke gündeminin ilk sıralarındadır.

İşçilerin mücadelesindeki bu yeniden yükselme elbette nedensiz değildir. Körfez Savaşı'ndan sonra ikinci kez yoğunlaşan ve binlerce işçiyi tehdit eden işten çıkarmaların yoğunlaştığı bir süreçtir söz konusu olan. Ama boyun eğilmeyecek, saldırılara karşı mücadele edilecektir.

İktidarın 24 Ocak tedbirlerini aratmayan işçi haklarına karşı yeni anti-demokratik yasa ve uygulamalarına ilişkin hazırlıklarını ilan etmesiyle birlikte, Türk-İş de verilen sinyali almış, tepkileri nasıl geri çekerim üzerine program yapmaktadır. Fakat işçiler giderek daha da kararlılık kazanan bir tarzda haykırırlar düşüncelerini, "İşçileri yüzbinlerle sokağa atma yetkisi sizdeyse, her sabah açtığımız şalterleri istediğimiz zaman indirme yetkisi de bizim ellerimizdedir..."

KİT'lerde çalışan 650 bin işçi toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması sonucu greve hazırlanmaktadır. Grev kararı için sendikayı sıkıştıran işçiler direnişlerini fiili olarak da başlattılar. Grev yasağı olanlar da dahil onbinlerce kişi talepleriyle birlikte eyleme geçerler.

3 Mayıs'ta Adana'da Yüreğir Belediyesi işçileri direnişe başlar. 6 Mayıs'ta 50 bin TEKEL, 38 bin Çay-Kur işçisi toplu vizite eylemi ile caddeleri doldurur. Eylem aynı gün Bursa, İzmir, Malatya, Tekirdağ, Edirne ve İstanbul'da yaygınlaşır. 14 Mayıs'ta cam işçileri grevdedirler. 13 bin cam işçisi Mersin'den Bursa'ya, Sinop'a, Kırklareli ve Gebze'ye kadar "bu işyerinde grev var" pankartı asar.

Neredeyse harekete geçmemiş iş kolu, işyeri kalmaz. Petrol-İş'e bağlı 25 bin işçi ülke çapında sabah ve akşam yürüyüş yaparken, yürüyüş eylemleri Karayolu işçilerini de içine alır. İzmir'de belediye işçileri açlık grevinin yanında oturma ve işyerini terk etmeme eylemi yaparlar. İrili-ufaklı tüm işyerlerinde yüzbinlerce işçiyi kapsayacak şekilde işçiler genel bir hareket dalgasının sürükleyicisi olurlar.

Kocaeli Mannesman-Sümerbank işçileri 1 Haziran'dan başlayarak günlerce üretimi durdururken, YARPET sürgünleri protesto eden eylemler örgütlüyor, RABAK'ta işçi kıyımı üzerine başlayan direniş kazanımla sona erip işçiler geri alınıyordu. Aynı günlerde liman işçileri ses veriyor, Gölcük tersanesinde çalışan liman işçileri işbaşı yapmıyor, binlerce işçi yürüyor, kendi yasalarını kendileri yapmaya başlayan işçiler fiili miting örgütlüyordu.

İş bırakmalar, fabrika işgalleri, yürüyüşler sürerken, yasak ve sınırlamalar işçiler tarafından işlemez hale getiriliyordu. Polis engelleyemediği yürüyüşlere refakat etmekten başka bir şey yapamaz durumdaydı. İktidar işçi hareketini engellemek için yasa üstüne yasa çıkarmış ama işçiler suskunluk çemberini kırmışlardı bir kere. İktidar, burjuvazi ve Türk-İş ele ele verip bu gelişen hareketin önüne barikat kurmaya çalışıyorsa da aşılacaktır. Çünkü işçilerin dillerinde kendilerini güç olarak hissettiklerini ifade eden sloganlar vardır... "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşçiler Birleşin, İktidara Yerleşin", "Direneceğiz, Hesap Soracağız"...

Türk-İş çırpınıp durmaktadır. Burjuvaziye sattıkları beyinleri ve dilleriyle, işçilere "bırakın bu iktidar, hesap sorma sloganlarını, ağız diye haykırın" diyorlardı. Türk-İş sahip olduğu misyonun gereklerini yerine getirmeye çalışıyordu. İktidara değil işçilere "yeter" demektedir Türk-İş. Ve 2 Haziran günü Bursa'da düzenlenen "'Haksızlığa Hayır" mitinginde işçiler Türk-İş'in barikatlarını nasıl aştıklarını somut olarak gösterirler.

2 Haziran günü Bursa'da düzenlenen "Haksızlıklara Hayır" mitingine katılan işçi sayısı 100 bindir. Patronların ve sarı sendika ağalarının şaşkınlığının nedeni yalnızca işçilerin sayısı ile ilgili değildir. Miting alanında önemli, göze çarpan bir devrimci etkinlik vardır. Devrimci İşçi Hareketi'nin önder-

liğinde alana giren Devrimci Mücadelede İşçiler, “Haklıyız Kazanacağız” pankartı, boyunlarına taktıkları kırmızı 1 Mayıs fularları ile mitingi aynı zamanda düzen sendikacılığına karşı bir protesto mitingine dönüştürdüler.

“Kahrolsun Sarı Sendikacılık” sloganları karşısında nutku tutulan sendika ağalarının kürsüden duyulan ve giderek cılızlaşan seslerini, işçilerin hep bir ağızdan haykırdığı “Yaşasın Sınıf Sendikacılığı”, “İşçiler El Ele Genel Greve”, “Haklıyız Kazanacağız” sloganları bastırıyordu. Cunta dönemi 12 Eylül’e yağ çeken, 12 Eylül’e Çalışma Bakanı vererek işçilere ihanet eden Türk-İş, Şevket Yılmaz’ın ağzından parmağıyla işçileri göstererek tehdit ediyor, polise açıkça ihbar ediyordu. Miting alanını, işçileri çember içine alan polis, telsizle Şevket Yılmaz’a, “alalım mı” diye soruyor, aldığı onay üzerine polis mitinge saldırıyor ve yüzlerce işçiye gözaltına alıyordu. Yani Türk-İş, kendi barikatlarını aşan işçilere karşı polisten, düşmandan medet umuyordu. Ama boşunadır. Şubeye alınan işçiler direnişi ve sloganlarını şubeye kadar taşıdılar, mücadeleciler bir ruh haliyle ifade vermeden çıktılar gözaltından...

Devrimci Sol, Mayıs ayı başlarından itibaren yükselen işçilerin mücadelesinin sürekli içinde yer aldı. Sadece Devrimci İşçi Hareketi ile değil, bir bütün olarak Devrimci Sol Güçler, tüm Anadolu’yu sarıp sarmalayan işçi direnişlerinde emekçilerle omuz omuzadırlar. O dönem işçilere yapılan çağrılarda özellikle dayanışmanın altını çizer Devrimci Sol. İşçi dayanışmalarının tek bir gövdeye dönüşmesinin, direnişlerin tek tek yok edilmesinin önüne geçmede tek güvence olduğu vurgulanır. Erdemir işçilerinin kaderi TEKEK işçisine, TEKEK işçisinin kaderi cam, yol, petrol işçilerine yani bütün işçilerin dayanışmasına bağlıdır. Yeni zafer, işçilerin özgüçlerine, devrimcilerin, sınıf kardeşlerinin desteğine dayanıldığı sürece yakınlaşacaktır.

Tüm bu gelişmeler, oligarşinin yasak barikatlarını aşan ve parçalayan bir mücadelenin giderek boyutlanıyor oluşu, gelişmelerin başından itibaren içinde olan Devrimci Sol’u yeni bir gündem tespitine götürür. Oligarşinin saldırıları püskürtülmeli, devrimci bir önderlikle hak alma mücadelesinde işçiler birleştirilmelidir.

Devrimci Sol, 10 Haziran-5 Temmuz tarihleri arasında, “İşten Atılmalara Karşı Çıkalım, Hak Mücadelesinde Birleşelim” kampanyası ilan eder. 15 Haziran tarihli Mücadele gazetesi de kampanya sloganını manşetine çıkararak işçilere şöyle seslenir:

“... İşçilerin, haklarını elde etmek için... direnmekten ve mücadele etmekten başka yolu yoktur. İnsanca yaşamak, emeğinin karşılığını almak tüm emekçilerin hakkıdır. Bu hak onların alınterinin karşılığıdır. Bunun için de birleşmek ve mücadele etmek gerekiyor.

Unutmayalım ki, işçilerin birliği ve mücadelesi ona düşman olanların en

büyük korkusudur. Bugün üretenler işçiler ve emekçilerdir. O halde üretenler aynı zamanda yönetenler de olmalıdır.” (218)

Devrimci Sol, kampanya çerçevesinde pek çok etkinlik gerçekleştirir. Tüm ülke genelinde 60 bin adet bildiri ve 500 bin adet el ilanı dağıtılırken, aynı zamanda direnişteki işçilerle dayanışma eylemleri de yaşama geçirilir.

“Artık işçi sınıfı ve emekçilerin eli kolu bağlı değildir.

İşbirlikçi burjuvazi ve onun iktidarı, işçi direnişlerini ezmek için nasıl her yola başvuruyorsa, devrimci güçler de emekçi halkın çıkarlarını savunma temelinde her mücadele yöntemine başvurmaktan kaçınmayacaktır.

Emekçilerin kurtuluşu, oligarşinin iktidarına son vermekle mümkündür. Üretenlerin aynı zamanda yönetenler haline geleceği bir düzen kurulmadan emekçi halkın kurtuluşu sağlanamaz. Bu yüzden işçi ve emekçilerin mücadelesi, önüne çıkan tüm engelleri aşarak, barikatları parçalayarak iktidara yönelmek zorundadır.

Bunun için işbirlikçi tekelci burjuvaziye, onun iktidarına ve kurumlarına olduğu kadar; işçileri aldatan ve satan işbirlikçi sarı sendika ağalarına, işçilerin sırtından çıkar sağlayan asalaklara ve sınıf düşmanlarına yönelmek, onları da hedeflemek kaçınılmazdır.

Bunu yapacağız.

İktidarın ve sermaye güçlerinin kendi çıkarları için her şeyi meşru gördüğü, grevleri kırdığı, işçileri toplu olarak işten attığı, baskı ve terör uyguladığı, işçilerle alay ettiği, aşağıladığı yerde, biz de emekçilerin çıkarlarını savunma temelinde devrimci eylemlere başvurmaktan çekinmeyeceğiz. İşçilerin sömürülmesine, ezilmesine, haksızlığa uğramasına, tehdit edilmesine karşı çıkacak, emekçileri hedefleyen saldırıları cevapsız bırakmayacağız.

Emekçilerin hakkını, devrimci adalet perspektifine sahip devrimci eylemlerle savunacağız.

İşçi ve emekçilerin düşmanı bizim de düşmanımızdır.” (219)

Devrimci Sol’un işçi sınıfı mücadelesine taşınması gereken devrimci perspektifi dile getirdiği bu anlatımlar, Devrimci Sol-SDB’nin kampanya kapsamında gerçekleştirdiği silahlı eylemleri üstlendiği Haber Bülteni’nde ortaya konulur.

Anadolu’nun hemen her köşesinde, kitlesel gücüyle işçilerin yanında, içinde olan Devrimci Sol, İstanbul, Ankara ve Bursa’da gerçekleştirdiği bombalama eylemleriyle, bültende açıkladığı “Emekçilerin hakkını, devrimci adalet perspektifine sahip devrimci eylemlerle savunacağız” anlayışına uygun hareket eder.

İstanbul Gümüşsuyu’ndaki Ereğli Demir-Çelik Satış Müdürlüğü’nü, Zincirlikuyu’daki Türkiye Seramik Çimento İşverenleri Sendikası’nı, Kartal So-

ğanlı'daki Tekel Pazarlama ve Dağıtım Müdürlüğü'nü basıp tahrip eden Devrimci Sol, Ankara'da Kamu İşverenleri Sendikası (KAMUSEN) Genel Merkezi'ni basıp tahrip etme, Maliye ve Gümrük Bakanlığı, Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Şeker Fabrikaları Genel Müdürlüğü, Demir-Çelik İşletmeleri Genel Müdürlüğü, Tekel Satış Bürosu binalarını, Bursa'da ise Çalışma Bakanlığı Bölge Müdürlüğü'nü bombalama eylemlerini gerçekleştirir.

Kampanya kapsamında Kartal Anadolu Yakası Tekel Başmüdürlüğü'nün basılıp bombalanması eylemini bir SDB savaşçısı anlatıyor:

"Ülkemizde son dönemde yoğun bir şekilde işten atılmalar yaşanıyor. İşten atılan işçilerin yerine yedek işsizler ordusundan yeni işçiler asgari ücretle işe alınıyor, pervasızca bir sömürü çarkı hayata geçirilmeye çalışılıyordu. Ülke genelinde işçi eylemliliklerinin, grevlerin yoğun olarak gündemde olduğu bir süreçti. Birçok fabrika ve işyerleri gibi TEKEL işçileri de greve gitmişti. Hareketimiz bu çerçevede işçi eylemliliklerini desteklemek için bir kampanya başlattı. Birliğimiz bu kampanyada aynı günde iki eylem birden gerçekleştirecekti. Birlik komutanımız iki yeni yoldaşımızla bir eyleme, biz de üç kişi TEKEL Başmüdürlüğü eylemine gidecektik. Eylem sorumlusu bendim.

İlk kez bir eylemde eylem sorumluluğunu üstlenecektim. Bu yüzden coşkuyla birlikte heyecanlıyım da, fakat kendime güveniyordum. Sabah eylem yerine erkenden gidiyoruz. İçeride yalnızca bir bekçi var. Kepenkler dışarıdan kapalı. Saat 7:30 gibi bir kişi geliyor, o zaman bekçi kapıyı açıyor. Biz de bu arada içeri girmeyi planlıyoruz. Adam 5-10 dakika gecikiyor, 7:40'da geliyor. Bekçi kapıyı açıp adamı içeri alıyor. Fakat kapıyı tekrar içeriden kilitliyor. Biz binaya doğru ağır ağır ilerliyoruz. Kapıyı nasıl açtıracağımızı düşünürken bir yandan da son kez yoldaşlarıma nasıl davranacaklarını anlatıyorum. Dış güvenliği alacak olan arkadaş bekleyeceği yere gidiyor. Biz de iki kişi kapıya doğru yürüyoruz. Kafamda kapıyı nasıl açtıracağım hakkında hala bir senaryo yok. Tam o anda bekçi kapıyı açıp dışarı çıkıyor. Yanımdaki yoldaşım bir an duraklıyor. Ben direkt bekçinin yanına gidip selam veriyorum. Aklıma ilk gelen ismi atıp, 'Mehmet Bey'in akrabasıyım, memleketten geliyorum. Ne zaman gelir?' diye soruyorum. 'Mehmet Ali Bey mi?' diye soruyor. Ben de 'Evet' diyorum. Bekçi, memurların bir saat kadar sonra geleceğini söylüyor. Ben Mehmet Ali Bey'e bal getirdiğimizi, kendisine versek, Mehmet Ali Bey'e verip veremeyeceğini soruyorum. 'Tabi, bırakın gelince veririm' diyor.

Elimdeki, içinde patlayıcı olan çantayı bekçiye veriyorum. Bekçi, 'ama da ağırmış haa' diyor. 'Birazını da ben alırım Mehmet Ali Bey'den' diyerek içeri giriyor. Biz de onunla birlikte içeriye giriyoruz. Ben çevreye bir göz

gezdiriyorum. Kimse yok. Silahımı çekip, Devrimci Sol Savaşçısı olduğumuzu, söylediklerimizi yaparsa kendisine bir şey yapmayacağımızı ve amacımızı söylüyorum. Bekçi inanmaz gözlerle bir elimdeki silaha, bir kendi elindeki çantaya bakıyor. Ne yapacağını bilmez bir şekilde patlayıcıyı yere bırakıp, ellerini havaya kaldırıyor. Ben ellerini indirip rahat olmasını söylüyorum. Diğer adamı soruyoruz. 'Bilmiyorum yukarı çıkmış olabilir.' diyor. Arkadaşı, adamı alması için gönderiyorum. Bekçi korkmuş ne yapacağımızı soruyor.

Ben grevdeki TEKEL işçilerinin eylemini desteklemek için bombalayacağımızı, kendilerine bir zarar vermeyeceğimizi, Devrimci Sol'un şimdiye kadar halktan kimseye zarar vermediğini, eylemi kendileri için gerçekleştirdiğimizi anlatıyorum. Ben motive olmuş bir şekilde bekçiye ajite çekerken, bekçi de oldukça rahatlamış bir şekilde 'Ben Devrimci Sol'u '78'den beri tanırım, halka zarar verdiğini görmedim. Ben de Devrimci Sol'u severim.' gibi şeyler söylemeye başlıyor. Birkaç dakika sonra diğer adamı almaya giden yoldaş, yalnız olarak geri geliyor. Adamı bulamamış. Bekçiye yeniden soruyoruz, içeride olması lazım diyor. İsmi soruyoruz. Süleyman diyor. Bina 4-5 katlı. Üst katlara doğru 'Süleyman, Süleyman' diye bağırarak, adamı arıyoruz. Adam ortalıkta yok. Bekçi alt katta, çay ocağında olabileceğini söylüyor. Arkadaş bu kez Süleyman diye bağırarak, alt kata iniyor. Bir dakika sonra adamla birlikte geri geliyorlar. O da silahı görünce şaşırıyor, bekçiye, bana, arkadaşına bakıyor. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Ben 'nere-desin yahu, bir saattir seni arıyoruz?' diye soruyorum. Şaşkın, bir şey söylemiyor. Yoldaşım 'aşağıda çay demlemiş kendine, oturmuş bir de keyif ci-garası tütürüyor. Biz de onu arıyoruz' diyerek espri yapıyor.

İkisini de giriş katta uygun bir yere kapatıp, bağlıyoruz. Yoldaşım patlayıcıyı alıp, üst kata çıkıyor. Ben de adamların başında bekliyorum. Bu arada yine, eylemimizin politik içeriğini açıklayan bir konuşma yapıyorum. Bir ara dış güvenliğimizi alan yoldaş merak edip içeriye geliyor. Her şeyin yolunda olduğunu söyleyip, yeniden dışarıya gönderiyorum. Birkaç dakika sonra yukarıya çıkan yoldaş geliyor, birlikte dışarıya çıkıyoruz. Ben silahları alıyorum. Hemen yola çıkıp, dolmuşlara bineceğiz. Dolmuşa bineceğimiz yere doğru yürürken, aniden sokaktan çıkan bir araç neredeyse yoldaşlarımdan birisini ezecek, hafiften çarpıyor. Ben şoföre doğru 'önüne baksana hayvan herif' diye bağırdım. Bir anda arabanın üzerindeki kıl anten dikkatimi çekiyor. Sivil polis otosu, içinde dört kişi var. Bize cevap vermiyorlar, biz de fazla uzatmıyoruz. Hemen bir minibüse atlayıp uzaklaşıyoruz. Sivil oto orada bekliyor. Bir iki dakika sonra bomba patlayacak, polislerin o anki halini düşünüp gülüyoruz.

Akşam komutanımız ve diğer yoldaşlarımızla görüşüp, eylem değerlendir-

dirmesi yapıyoruz. Onların eylemlerinde de komik şeyler gelişmiş, konuşup, eylem değerlendirmesini neşeli bir sohbete çeviriyoruz.

Ertesi gün eylemlerimiz burjuva basınında manşetlerde yer alıyordu. İstanbul Bombalarla Uyandı..."

İşçi mücadelesindeki bu gelişim ve Devrimci Sol'un "İşçi ve Emekçilerin Düşmanı Bizim de Düşmanımızdır" anlayışıyla gerçekleştirdiği silahlı eylemleriyle telaşa kapılan iktidar, Temmuz ayı içerisinde işçi hareketinin yükselen grafiğiyle daha çok yüz yüze gelecektir. Liman işçileri, petrol işçileri, belediye vb. gibi birçok işkolundaki işçiler yüzlerce eylemi yaşama geçirecek, 22 Temmuz'da kitlesel olarak yaptıkları toplu vizite eylemlerinde kararlılık ve öfkelerini haykıracaklardı. Eylemlerin giderek politikleşmesine, mevcut sendikal yapıları aşarak gelişiyor olmasına daha fazla tahammül edemeyen iktidar, işçilerden habersiz Türk-İş'i masaya oturtacak, toplu sözleşmeler alelacele imzalanacaktı. Ülkeyi baştan başa etkileyen bir dalga böylece, satılmış Türk-İş tarafından kırılacaktı.

İşçi eylemlerinin Anadolu'nun her köşesine yayıldığı Haziran-Temmuz aylarında, kamu emekçileri de küçümsenmeyecek bir hareketlilik içindedir. İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa gibi birçok ili kapsayan kamu emekçilerinin eylemliliklerinin nedeni, memurların "UTANÇ ZAMLARI" olarak niteledikleri gülünç ücret artışlarıdır. Devrimci Memur Hareketi önderliğinde mücadelelerini yükselten kamu emekçilerinin bu eylemlerine damgasını vuran, örgütlü güce sahip olma avantajıyla yine KAM-SEN, BEM-SEN, SAĞLIK-SEN'dir.

Kapsamlı ve etkili olan memur eylemliliklerinde haykırılır sloganlar... "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", " İşçi Memur El Ele Genel Greve" . . .

İlk eylem, İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde yapılır. Protesto gösterilerini, bordro yakma eylemleri, yürüyüşler, sendikaların kadın komisyonlarının örgütlediği boş tencereli-tavalı gösteriler izledi.

Daha eyleme geçerken, programlarını oluştururken, Kamu emekçilerinin, devrimci memurların, önüne koydukları hedef, Temmuz 1990 sürecini aşmaktı. Temmuz 1990'ı aşma yönünde daha yoğun, disiplinli ve fedakar, kolektif bir çaba içinde olan Devrimci Mücadelede Memurlar, Devrimci Memur Hareketi'nin doğru önderliği ile iş bırakma eylemleri örgütlediler. Birçok işyerini kapsayan grevlerle, belediye, hastane ve bazı kamu kuruluşlarında yüzde yüze yakın katılımlarıyla fiili direnişlerini yaşama geçirdiler. Kendi yasalarını yapan işçilere, kendi yasalarını yapan memurlar eşlik ediyordu şimdi. Devrimci memurların yönetimindeki sendikaların meşruiyetini pekiştiren bu eylemlerde kamu emekçileri ilk kez "Bu İşyerinde Grev Var" önlüklerini giymekle kalmadılar, kendi haklarını da kazandılar.

Haziran-Temmuz 1991 memur eylemleri, aynı zamanda Devrimci Memur Hareketi'nin gelişimine de etki etti. İstanbul, Ankara, Adana, İzmir, Bursa gibi büyük şehirlere örgütlü gücünü yayan Devrimci Memur Hareketi ülke genelinde memurların örgütlü ve etkin gücü olma yönünde ciddi adımlar da attı.

ANTİ-TERÖR YASASI Kendini Gösteriyor, Ölüm Mangaları İşbaşında NAKIŞ NAKIŞ ÖRÜLEN DEVRİMCİ SOL TARİHİNE DESTANSI SAYFALAR EKLENİYOR

20 Mayıs 1991... İstanbul Hasanpaşa semtinde İstanbul Siyasi polisinin düzenlediği operasyon sonucu TKP/ML'li iki devrimci-yurtsever Hatice Dilek ve İsmail Oral ölüm mangaları tarafından katledildiler. Polisin daha sonraki süreçlerde de gündeme getireceği bu tarz katliamlara ilişkin bilinen açıklamaların ilk örneğini duyururlar kamuoyuna... "Örgüt eviydi... Hücre eviydi... Üstelik çatışma çıktı... Silahları vardı..." Yalanlarını, operasyon sırasında evde bulunan Hatice Dilek'in yedi yaşındaki oğlu yüzlerine vurur, "Annemi sağ yakaladılar..." Devletin anti-terör yasası ile sırtlarını sıvazladığı, işkencenin, katliamların açık çekini siyasi polisin eline verdiği koşullarda, bu ve benzer katliamlara çokça tanık olunacak, ama suçlular yargılanmayıp, aksine sürekli terfi de ettirilecekti.

Anti-Terör yasası ile devletin işkencecilere öldürme özgürlüğü verdiğini daha önce belirleyen Devrimci Sol, düşmanın bu tür katliamlarla devrimcilerin, halkın mücadelesini engelleyemeyeceğini de vurgulamıştı.

Nitekim süreç öyle de ilerleyecek, katliamlara, işkencelere ve her türlü baskıya, zulme rağmen savaşın gelişimi engellenemeyecektir.

Şimdi tarih; 28 Haziran 1991'dir. Yer; İstanbul, Beşiktaş... Eli silahlı onlarca işkenceci katil Beşiktaş Yenimahalle'de güpegündüz bir eve saldırıyorlar. Herkesin gözleri önünde, tam bir vahşet tablosu yaratıyorlar. Saldırılan evde bir ordu yoktur... Bir grup Devrimci Sol savaşçısı da değildir imha etmek istedikleri. Evet, eli silahlı ölüm mangalarının karşısında olan, 19 yaşında gencecik bir kızdır... yaşı küçük ama yüreği büyük bir Devrimci Sol savaşçısı... PERİHAN DEMİRER...

Bir ordu karşısında, silahlarla donanmış ölüm mangaları karşısında yalnız olan, tek başına olan Perihan'dır. Ama o, yanında tüm yoldaşlarının, şehitlerin gücünü hissederek tereddütsüz çatışmaya başladı. Tek başına hem çatışmayı sürdüren, hem de evdeki örgütsel dokümanların hepsini imha eden Perihan Demirer, yoldaşlarının olası bir polis tuzağına düşüp katledilmelerini de böylece engeller.

Bir Devrimci Sol üyesi, Silahlı Devrimci Birlikler'in bir savaşçısıdır O.

Devrimci Sol, 1 Temmuz 1991'de yayınladığı 27 sayılı Haber Bülteni'nde Perihan'ı ve direnişini anlatır:

"Perihan'ın tavrı, devrimci kahramanlığın en güzel örneklerinden biridir. O, faşizmin eli kanlı cellatlarının karşısına tek başına dikilerek, yoldaşlarına ve örgütüne bağlılığın, devrimci kararlılık ve cesaretin ne olduğunu gösterdi.

(...)

O, örnek yaşamı ve tavrıyla, daha şimdiden kadınların kahramanlık simgesi haline gelmiştir. Bundan böyle devrimci kadınlar, Perihan gibi olmak, O'nun gibi savaşmak, O'nun taşıdığı sorumluluk duygusuna sahip olmak için çaba gösterecek, Perihan'ı kendilerine örnek alacaklardır. Perihan adı, ülkemiz devrimci mücadelesinde kadın kahramanlığını simgeleyen bir isim olarak daima yaşayacak ve yaşatılacaktır." (220)

Devrimci Sol, Perihan'ın devrimci kişiliğini, savaşçılığını, halkına, örgütüne, yoldaşlarına olan bağlılığını yüceltir ve ilk kez bir kadın savaşçı, Devrimci Sol'un tarihinde "KADIN KAHRAMAN" olarak ilan edilir.

Süreç ilerlemiş ve dünya halklarının katlinden sorumlu Bush'un Türkiye'ye geleceği günler yaklaşmıştır. 49 yıl sonra, ilk kez bir ABD Başkanı gelecektir Türkiye'ye. Körfez Savaşı'nın galibi ABD'nin patronu Bush'un gelişi ve nasıl karşılanıp korunacağını telaşı da, günlerce öncesinden kamuoyunun gündemine yerleşmiştir.

Telaşları yersiz değildir. Emperyalizmin, ABD patronu Bush'un ve oligarşinin kulaklarında "Ya Bağımsız Türkiye Olacak ya da Emperyalistler Ölülerini Toplamaya Devam Edecekler" diyen Devrimci Sol'un haykırışı çınlamaktadır. "Ya ABD Dışişleri Bakanı James Baker'a yapıldığı gibi bir 'Hoşgeldin' karşılaması, üstelik bizzat Bush'a yapılırsa!.." Halkların düşmanı emperyalizm seferberlik ilan edecek, haftalarca öncesinden uzmanlarını, CIA ajanlarını ülkemize yollayacaktır. Devrimci Sol, Bush'u karşılamaya yönelik yoğun bir kampanya hazırlığının içerisindeyken, 12 Temmuz katliamı da kapıdadır...

Devrimci Sol'un, aynı süreçte kendi iç gündeminin ne olduğunu DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş şöyle anlatıyor:

"Emperyalizm ve oligarşi, geleceklere açısından örgütümüzü tehlikeli görüp, şiddetlerini üzerimizde yoğunlaştırıp, daha büyük baskılar için hazırlık yaparken, biz de içte ve dışta bu saldırıları göğüsleyecek yenilenme adımları atmalıydık.

Şehir gerillası büyük şehirlere yayılmış, başlangıç olarak uluslararası et-

kiler yaratan bir rol oynamıştı. Bu yetmezdi. İdeolojide, eylemde, örgütlenmede, daha ileri mesafeler almalıydık. Bu süreçte şehir gerillası düşmanla yüz yüze gelmemeye, çatışmamaya çalışmıştı. Bu taktik artık sürecini doldurmuştu. Gerilla, gerektiğinde düşmanla çatışmayı göğüsleyip, kuşatmayı yaparak kurtulma, güvenli düşman üslerini dağıtma, pusuya düşürme pratiğine yönelmeliydik ve böylece giderek düşman güçlerinin çeşitli yerleşim alanlarında rahat hareketini engelleyerek kendi otoritesini kurmanın adımlarını atmalı, düşman güçlerini bir yerde merkezlere hapsederek inisiyatifini kurtulmalıydı. Mücadele bu yönde geliştirilemezse gerilla düşman güçlerine görünmeden, çatışmaya girmeden süregelen vurkaç taktiğinden bir türlü çıkamıyor, bu taktiği terketmeyerek düşmanla karşı karşıya gelmeye çekinir hale geliyordu. Bu duygu ve düşünce tarzı savaşçıları risksiz, çatışmasız eylem hedeflerini aramaya götürdü. Düşman bu hedeflerin savunma önlemlerini arttırıp, daha da organize olunca, eylem hedeflerine yönelmedeki cüret yavaş yavaş yerini gerekçeciliğe terketmeye başladı. Daha büyük silah, daha çok teknik, geçici bazı başarılar elde etse de, sağlamcı kültür gelişmeye başladığından cüret yavaş yavaş kaybolacak ve bunu izleyen birçok zaaf gelişecekti. Savaşçı, her gün amaca doğru biraz daha ilerleyen bir tarzla yeni eylemlilikler örgütleyip gelişemediğinde, geçmişte yaptıklarıyla avunmaya ve hatta onlara tapmaya başlar. Genellikle askeri kültür taşıyan savaşçılar, düşmanın şiddeti karşısında ürktüklerini, kendini yenileyemediklerini göstermek istemezler. Bu tarz bir hesaplasmaya girmelerini, savaşçı misyonlarının ölümü olarak düşünürler.

Savaşı, sürdürdüğümüz eylemliliğin amaçlarını yeterince içselleştirememiş kadrolarımız, atılım sürecinin hızla yükseldiği başarılı politikalar ve eylemlilikler yaşadığımız zaman kesitinde, düşmanı ve kendilerini yeniden, yeniden gözden geçirmediğinden, bu başarılı günlerin tatlı sarhoşluğunu yaşayarak, kurallarda, ilkelerde, önlemlerde gevşediler. Önceki 'yapamayız, edemeyiz, nesnel koşullar' temelindeki olumsuz, karamsar ve de düşmanın gücünü abartan düşünceler, mücadele içerisinde bir bir ortadan kaldırılıp tersi kanıtlanınca, bu kez de düşmanı küçümseme anlayışı gelişmeye başladı. Günlük yaşamda, kurallarda, ilişkilerde kuralsızlık ve rehavet gözle görülür bir biçimde ortaya çıktı. Bu düşünce ve ruh hali, geleceği tüm boyutlarıyla görmeyen, devrimin zorluklarını ve düşmanı gerçek anlamı ile kavramamış, düşmanın gücü karşısında karamsarlığa kapılıp sağa savrulan, kendisi güç olduğunda veya öyle gördüğünde kendini her şeye muktedir bir güç olarak gören küçük burjuvazinin dünyasıdır. Bu ruh hali değiştirilip yerine ilkeli ve kurallı bir devrimci yaşam konulmaz, pratik içerisinde sürekli geliştirilmezse, düşmanı ve kendimizi iyi tanıyıp, kendimizi dönüştüremeyiz. Düşmanın bizim yaptıklarımızı, yapmak istediklerimizi tarih ve sınıfsal

bilinçle kavrayamazsak, küçük zaferlerle yetinmek, sabırsız olmak ve hedefe varmakta kararsızlığa düşmek doğabilecek olası sonuçlardır. Uzun yıllardan sonra yükselen eylemliliğimiz, artan pratiğimiz iktidar perspektifinden henüz oldukça uzak olan birçok kadromuzu, yukarıdan aşağıya doğru olumlu etkilerken, aynı zamanda zafer sarhoşluğuna kapılmalarına neden oluyordu. Oysa, zafer henüz çok uzaktaydı. Yaptığımız, başardığımız, yıllar sonra da olsa kurtuluş yolunda yeniden bir ayağa kalkışa başlangıçtı. Tehlikeli bir sürece giriyorduk. Önder konumda olan insanlarımızda işledikleri hatalar, kuralsızlıklar ve ilişki tarzları konusunda yapmaları ve yapmamaları gereken konularda defalarca uyarı götürerek, yavaş yavaş bizi kuşatan tehlikenin önüne geçmeye çalıştık. Bunun için önder görünen insanlarımızı daha yoğun denetleyebilmek amacıyla yöntemler geliştirmeye çalıştık. Hemen her konuda daha sık ve ayrıntılı bilgi almayı, mevcut ilişkileri nasıl sürdürdüklerini daha yakından tanımaya çalıştık ama bu tür önlemlerin çok kısmi etkileri oluyor, sorunu temelden halletmiyordu.” (221)

Evet, 12 Temmuz katliamı kapıdadır...

Bölüm 8

12 TEMMUZ DİRENİŞİ VE SAVAŞ GERÇEĞİ

12 TEMMUZ'UN GELİŞİ

Devlet büyük bir prestij ve moral kaybı içine girmiş, kendi kurmaylarını koruyamayacak duruma gelmişti. Devrimci hareketin yeni taktik ve örgütlenmelerini çözemeyen düşman, darbeler alıyor, fakat önemli derecede operasyonlara yönelmenin zeminini yakalayamıyordu. Oligarşinin korkusunu daha da büyüten, halkın gözünde ise bir efsane özelliği taşımaya başlayan Devrimci Sol, kadro ve taraftarlarıyla büyük coşku ve moral yaşıyordu.

Fakat yine bu süreçte ortaya çıkan bazı olumsuzluklar da vardı ki, adeta oligarşinin darbelerine davetiye çıkarır nitelikteydi.

İçinde bulunulan tablo böyleyken gündemde J. Baker'in ön hazırlığını yaptığı ve ABD emperyalizminin Ortadoğu halklarına saldırarak elde ettiği zaferin sonuçlarını güvence altına almak için ABD Başkanı Bush'un Türkiye gezisi gündeme geldi.

Devrimci Sol, dünya halklarının baş düşmanı olan bu katilin hiçbir şey olmamış gibi ülkemize rahatça girip çıkmasına sessiz kalmayacağını göstermek için yoğun bir program hazırlığındaydı.

İşte Türkiye ve dünya halklarının yüreğine ve bilincine kazınan 12 Temmuz katliamı böyle bir süreçte gerçekleşti. Bush'un ülkeye gelişinin arifesinde 12-14 Temmuz günlerinde İstanbul ve Ankara'da büyük bir operas-

yonu maruz kalan Devrimci Sol, içinde önder kadrolarının da bulunduğu 12 kadrosunu şehit verdi. 12 Temmuz'da tüm dünya ve Türkiye halkları Devrimci Sol savaşçıların kahramanca direnişine ve geleneklere yeni halkalar ekleyerek şehit düşmelerine tanık oldu.

İstanbul'da: Niyazi AYDIN, Ömer COŞKUNIRMAK, Yücel ŞİMŞEK, İbrahim İLÇİ, İbrahim ERDOĞAN, Nazmi TÜRKCAN, Bilal KARAKAYA, Hasan ELİUYGUN, Zeynep Eda BERK ve Cavit ÖZKAYA, Ankara da ise Fintöz DİKME ve Buluthan KANGALGİL devrimin yenilmez iradesinin birer simgesi olarak silah elde çatışarak şehit düştüler.

Cumhuriyet tarihinde belkide ilk defa tüm halkın gözleri önünde devletin ölüm mangaları şehirlerde operasyon düzenledikleri üç iş yeri ve bir evde bulunan herkesi katlediyorlardı. Verilen mesaj açıktı: İktidar kendi yalarını, hukuk kurallarını dahi bir kenara iterek bundan böyle terörün tek geçerli "yasa" olacağını ilan ediyordu. "Bizim düzenimize karşı çıkanlar her şeye katlanmaya hazır olmalıdır" mesajı veriliyordu. Emperyalizmle işbirliğine, kapitalist zulme ve sömürüye bayrak açanlar, adalet isteyenler, hak-hukuk diyenler ve en önemlisi de tüm dünyada "sosyalizm öldü" çığlıklarının atıldığı bir dönemde hala halkların kurtuluşundan söz edenler ve sosyalizm için savaştığını söyleyenler, bundan böyle yeni katliamlara, işkencelere, zindanlara hazır olsun deniliyordu. Yine Bush'un gelişinin hemen arifesinde gerçekleştirdiği bu katliamla oligarşi, emperyalizme karşı olan herkesin katledileceğini, tüm dünya halklarına, anti-emperyalist, yurtsever örgütlere, ya teslim aldığı sol ve küçük burjuva örgütler gibi kendi denetimlerine girmelerini, ya da acımasız olacaklarını söylemek istiyordu.

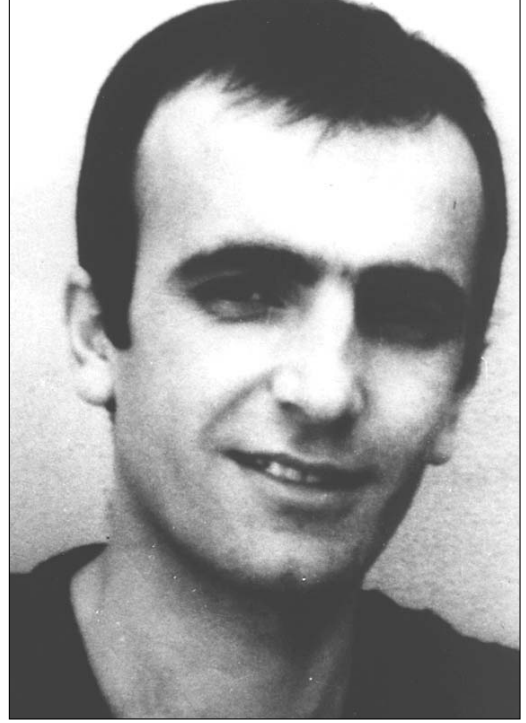
Devrimci Sol ise bu katliamın hemen ardından "Faşizm Katliamlarla Kendi Sonunu Hazırlıyor" başlığıyla yayınladığı 29 No'lu Haber Bülteni'nde bu katliamdaki amacın halka gözdağı vermek olduğunu belirtiyor ve şunları söylüyordu:

"İşçi ve emekçi halkın mücadelesi düzeni sarstıkça, devrimci mücadele adım adım gelişip yayıldıkça, çaresizlik içinde kalan egemen sınıflar, sömürü düzeninin bekası için, açık baskı ve terör politikasına hız vermekten, cinayet ve katliamlara yönelmekten başka yol bulamıyorlar. Hitler'den alınmış savaş yöntemleri, zorda kalan tüm kapitalistlerin gerektiğinde çekinmeden başvurduğu yöntemler olmuştur her zaman. Bugün de iktidar, içine düştüğü çaresizlik sonucu bu yöntemlerden medet umuyor. Faşizmin yüzüne geçirilen demokrasi maskesi bir yana atılarak 'hukuk devleti' vaazları unutulurken, devletin terör güçlerine 'saldır' komutu veriliyor.

Bugün halkımızın ekonomik, sosyal, siyasal, ulusal talepleri için yürüttüğü mücadele, devrimci güçlerin dünyada olanın aksine sosyalizm bayrağını yükseltmeye devam etmeleri, emperyalizmi ve işbirlikçilerini derinden

rahatsız ediyor. 'Yeni Dünya Düzeni' peşinde koşan ABD her şeyi kendi arzusuna göre biçimlendirdiği bir dünya özlemiyle, işbirlikçi iktidarlardan 'çıbanbaşı' olarak gördüğü güçlerin ezilmesini istiyor. ANAP iktidarının, CIA ile işbirliği halinde MİT, Kontrgerilla ve siyasi polisini, devrimci, ilerici güçlerin, halk güçlerinin üzerine salması, kanlı katliamlara ve cinayetlere yönelmesi işbirlikçi egemen sınıfların gelecek endişesinin ürünü olduğu kadar emperyalizmin bu isteğinin de sonucudur.

Amaç, tüm halka gözdağı vermek, korku salmak ve sindirmektir." (222)

12 Temmuz şehitlerinden, Devrimci Sol Merkez Komite üyesi Niyazi Aydın

Oligarşinin bu katliamla neyi amaçladığını bu şekilde belirleyen Devrimci Sol, devrimcilerin katliamlarla yok edilemeyeceğini ve faşizme boyun eğmeyerek, Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesini devam ettireceğini ilan ediyor ve şöyle diyordu;

"Faşizmin halka, devrimcilere karşı sürdürdüğü savaş yeni değildir. Bu savaş 20 küsur yıldır devam ediyor. Cephenin bir yanında Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri vardır, diğer yanında işçiler, emekçiler, yoksul köylüler, aydınlar, gençler... kısaca tüm halkımız vardır. Onların örgütlü gücü devrimciler vardır.

Türkiye egemen sınıfları, bir milyona dayanan orduya, 200 bine dayanan polis gücüne, MİT, Kontrgerilla gibi gizli örgütlere sahip olmasına ve bunları her türlü olanağa sahip kılmasına rağmen, halk muhalefetine üstesinden gelemiyor. Emrindeki bu dev savaş gücü halkın mücadelesinin adım adım gelişmesini engelleyemiyor, devrimcilerin iktidar için sürdürdüğü mücadeleyi boğamıyor. Bir evdeki üç-beş devrimcinin bile teslim alınmayıp katledilmesi, görünürdeki tüm güç gösterisinin ardında, aslında egemen sınıfların ne denli kof ve güçsüz olduğunu ortaya koyuyor.

10 yoldaşımızın İstanbul'da, iki yoldaşımızın Ankara'da katledilmesi,

oligarşiye ve emperyalizme karşı sürdürdüğümüz 20 küsur yıllık savaşta uğradığımız ilk katliam değildir. Biz Kızıldere’de, idam sehpalarında, işkencehanelerde, zindanlarda, sokaklarda, evlerde, dağlarda defalarca öldük. Ve istisnasız her seferinde, tüm iletişim araçları kullanılarak, “çökertildik”, “yok edildik”, “büyük darbeler vurduk” propagandası yapılarak, halk kitlelerinin güvensizliğe düşürülmesi, umutlarının tüketilmesi amaçlandı.

Ama başaramadılar!...

Her darbe sonrası mücadele eskiyi aşarak ilerledi.

Zulme ve işkencelere direnen, cinayet ve katliamlara göğüs geren devrimcilerin Bağımsız Türkiye, Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Sosyalizm, Yaşasın Devrimci Sol, şiarları yayılmaya devam etti. Bu şiarlar egemenleri vuran bir kurşun oldu; katledilen devrimcilerin yerleri misliyle dolduruldu. Devrimci adalet, işkencecilerden, halk düşmanlarından hesap sormaya başladı.

Halka ve devrimcilere zulmedenler, işte bu yüzden korkuya kapıldılar. Yaptıkları katliamlar işkenceleri, insanlık dışı uygulamaları unutarak, halk düşmanlarından hesap sorulmasına ‘terörizm’ adına lanet yağdırdılar.

(...)

Devrimciler, halkı sindirmeyi ve teslim almayı hedefleyen bu politika-ya boyun eğmeyecektir!

(...)

Gelinen aşamada oligarşi böyle bir savaşı göze almıştır.

Biz de halka ve devrimcilere karşı yürütülen bu savaşı kabul ettiğimizi söylüyor, savaşın gereklerini yerine getirmeye devam edeceğimizi ilan ediyoruz.” diyen Devrimci Sol işçi, emekçi ve tüm ezilenlere çağrı yapıyordu:

“Kendi hukukunu, yasa ve kurallarını dahi tanımayan bir iktidarın, katliamlarına, faşist terörüne karşı kendimizi savunmak, can güvenliğini sağlamak için silaha sarılmaktan başka yol kalmamıştır. Düzenin sınırları içinde, hukuki yollarla hak aramak ve elde etmek, adaletin gerçekleşmesini beklemek bir hayaldir.

Ölmek için, yaşamak ve yaşatmak için savaşmak gerekiyor.

Eğer iktidarın herkesi korkutup sindirmesini engellemek istiyorsak, silaha sarılıp karşılık vermek zorundayız.

Bu bizim değil, oligarşinin bize dayattığı bir tercihtir.

İktidar, sömürü düzeni ebediyen sürsün istiyor. Açlığa ve sefaletle mahkum edilen emekçiler seslerini çıkarmasın, verilene razı olsun istiyor.

Eğer biz bu kölelik düzeninin değişmesini istiyorsak, bunun için kavga etmek ve savaşmak zorundayız.

Yoldaşlarımız bu bilinç içinde savaşarak şehit düştüler.

Onlar, taşıdıkları sosyalizm bayrağını hep yükseklerde tuttular. Sosya-

lizme ve halkların kurtuluşlarına olan bağlılıklarını canlarını feda ederek ortaya koydular.

Onları asla unutmayacağız, anılarını daima yaşatacağız.”

12 Temmuz katliamını gerçekleştirenler katlettikleri insanların kim olduğunu dahi bilmiyorlardı. Katledilen Devrimci Sol savaşçıların kimliklerini teşhis edememeleri bunun kanıtıydı. Onların Devrimci Solcu olması faşizmin katletmesi için yeterli neden olmuştu.

12 Temmuz operasyonu henüz şehir gerillası aşamasında olan, atılım yıllarını yaşayarak örgütlenmesini geliştirmeye çalışan Devrimci Sol’un gelişme hızını kesen önemli bir kayıptı. Bu operasyonda şehit düşenler yılların deney ve tecrübesini taşıyan önder ve ileri kadrolardı. Yerlerini doldurmak zor olsa da Devrimci Sol bunu başaracak ve gelişmesini sürdürecekti.

FIRSAT OPERASYONU

12 Temmuz öncesi çok çıplak bir gerçek vardı ortada; çetin bir savaş yaşanıyordu. Düşmanın en kısa süre içerisinde devrimci harekete vahşi bir biçimde saldıracağı gün gibi açıktı. Açıktı açık olmasına fakat düşman çok fazla ciddiye alınmamış, küçümsenmişti. Yaşanan en açık haliyle rehavetti. Atılım sürecinin yeni örgütlenme biçimleri ve taktiklerinin sonucu Devrimci Sol, yıllar sonra bir anlamda ilk kez düşmandan bir adım öndeydi. Elbette ki bu durum böyle sürüp gitmeyecekti. İçine düşülen rehavet ortamından ve bundan kaynaklı olumsuzluklardan arınılmadığı sürece ciddi operasyonlar yenmesi kaçınılmazdı. Ancak bu gerçek yeterince anlaşılmadı, içselleştirilemedi. Ve devrimci hareket 12 Temmuz operasyonu ile baş başa kaldı. Düşman nerede ve nasıl küçümsenmişti? İçine düşülen rehavetin nedenleri neydi? Devrimci Sol, tüm bu olumsuzlukları “12 Temmuz Darbesini Siyasal Zafere Dönüştürmek Mücadeleden Geçiyor” isimli broşürde ortaya koyuyordu:

“Geçmişten Arta Kalan Eksik ve Hatalarımız da 12 Temmuz’da Bir Et-kendir.

Devrimci hareketimiz 1989 sonrası bir atılım içine girmiş ve kısa süre içinde kendisini dost-düşman herkese kabul ettirerek, tarihsel misyonunun gereklerini yerine getirmeye aday olduğunu göstermiştir. Bugün hareketimiz daha yolun başındadır ve 12 Eylül yıllarının izlerini bütünüyle üzerinden atamamıştır. Hala legalizmin ve eski dönem hareket tarzının, küçük burjuva alışkanlıklarımızın ‘geçmiş’i bütünüyle aşamadıkları gerçeği önemli bir yer tutuyor demektir.

12 Eylül’ün hareketimiz üzerindeki olumsuz etkileri kısa sürede atılmadığı için, atılım yılları gecikmiş, atılım için yeterince enerjik ve cüretli

olunamamıştır.

Hareketimiz, yaralarını sarıp atılıma geçme hedefini önüne koyduğunda, her koşulda savaşı göğüsleyecek sağlamlıkta bir yeraltı örgütü haline gelme çabasını da öne çıkardı. Daha planlı, programlı, daha bilinçli ve iradi adımlar attı. 1989'a kadarki süreç, henüz devletle ciddi bir çatışmaya ne fiziki, ne de moral olarak hazır olmayan devrimci hareketimiz, eksikliklerinde geçmiş olumsuz mirasın savaş içinde 'savaşla savaşla atılacağı' tespitiyle hareket etti. Ve bunu büyük ölçüde başardı da...

Ancak bu, eski alışkanlıkların ve hareket tarzının bir çırpıda yok oluverdiği biçiminde yorumlanmamalıdır. Bu süreç oldukça sancılı ve çatışmalı geçti. 'Eski'de ayak direyenler, eski alışkanlık, zaaf ve statüleri ile yaşamak isteyenler, objektif olarak bu süreci tıkayan unsurlar haline gelince, ciddi hesaplaşmalar yaşandı. Ancak, ne düşman saldırıları, ne 'içimizdeki' düşmanın ayak diremeleri, hareketimizi yolundan döndürmeye yetmedi. Kısa sürede büyük adımlarla oldukça uzun bir yol aldık ve bugüne geldik.

Bugünü ve geleceği, geçmişten kopararak ele almak nesnel bir tutum değildir. Yarın bugünün üzerinde şekillenecekse, bugünün de dünün üzerinde şekillendiği kendiliğinden ortaya çıkar.

Hareketimizin 1989 sonrası atılım sürecini başlatmasıyla birlikte, sınıflar mücadelesine daha iradi müdahaleleri de gündeme geldi. Ama yıllardır kendi içinde yeşertilen ve eski kültürün uzantısı olan alışkanlıkların, eğilimlerin tamamen ortadan kaldırılması, sürecin kendi nesnelliği açısından zorluklar da taşıyordu. Bir anlamda yıllardır oluşan ilişki sistematığının değiştirilmesi, en azından bir süreç sorunuydu. Bu süreç kavranmadıkça, mücadele, atılım ve ilişki sistematığının diyalektiği de kavranamaz. Mücadele pratiğinde bu dönüşüm yeterince kavranıp aşılamayınca, kadro ve yöneticilerin de buna uygun davranışta gösterdiği zaaflar, doğal olarak, sürecin kendine özgü alışkanlıklarından arınma olgusunu sancılı bir gerçeklik haline getirdi.

İşte atılım sürecine uygun, mücadele ve değişimi kapsayan yeni bir kültürün (en başta düşmanla sürekli savaş içinde olan 'savaşçı ruhu' disiplin-denetim ilişkilerinde ilkeli, kurallı olmak, yeni yaşam biçiminin gerekliliklerinden taviz vermemek vs.) oluşturulması en başta gelen görevdi.

Atılımın gereklerine uygun ilişki sistematığımızın adım adım yerleştirildiği, mücadelenin buna paralel olarak yükseltilerek oligarşiyi rahatsız eden düzeye eriştiği bir süreçte ise, henüz tümüyle istenilen değişim yaratılmadan eski alışkanlıkların bir sonucu olarak, 12 Temmuz darbesiyle yüz yüze geldik. 12 Temmuz darbesi bir yanıyla eski ve yeni kültürün çatışmasının devam ettiği bir kesitte alınan bir darbe niteliği taşır." (223)

12 Temmuz operasyonunun düşman tarafından kamuoyuna polisin,

MİT'in uzun süreli, sabırlı, enerjik çalışmasının ve yeteneklerinin bir ürünü gibi göstermesine karşılık olarak Devrimci Sol bu konuya şu şekilde açıklık getiriyordu:

"(...) 12-14 Temmuz'da Devrimci Solcu olmaları dışında kimi dahi katlettiğini bilmeyen kontrgerilla güçlerinin başarısı yerine, yoldaşlarımızın kendilerine aşırı güvenlerinden, rehavetlerinden, ilkesizliğe düşmelerinden söz etmek gerekmektedir.

Polis rehavetimizden, ilke ve kurallara tam olarak uymamamızdan, gösterdiğimiz disiplinsizliklerden yararlanmış, iz bulmuş ve bulur bulmaz da 'elimden kaçırırım, bir daha bulamam' korkusuyla, bulduğunun kim olduğunu bile tam anlamadan ve daha ötelere gitmeye bile çabalamadan operasyonla imha kararı almıştır. Polis şeflerinin "fırsat operasyonu" niteliyesi yapmasının nedeni de budur.

(...)

İletişim ve örgütsel ilişkilerde rehavete düşüldüğü, legal alışkanlıkların hala belirli ölçüde taşındığı, sürecin yeterince kafada şekillenmediği, yeraldı yaşamının gerektirdiği disiplinin içselleştirilmesinde hala sorunların olduğu, ihtilalci düşüncenin özümsemesinde, devrimci-savaşan örgüt kadrosunun ruh halinin tam olarak oturmadığı bir süreçte, düşmanın yararlanabileceği bir ortam doğmuştur, daha doğrusu kendi kendimize deşifrasyo-na yol açan hatalarımızı düşman affetmemiştir." (224)

Evet, Devrimci Sol bir savaş örgütüydü. Bir savaş örgütünün taşıdığı misyon ve savaş örgütünün elemanlarının gerektirdiği vasıfları bilince çıkarmadıkça, günün gerekli kıldığı değişimler yaşanmadıkça, 12 Temmuz gibi darbeler kaçınılmazdı. Devrimci Sol en çok gereksinim duyduğu bir sırada 12 değerli insanını işte bu eksik ve hatalar sonucu şehit vermişti.

12 TEMMUZ VE SAVAŞ GERÇEĞİ

12 Temmuz direnişi devrimci harekete çok önemli dersler sunmuştur.

Birincisi: 12 Temmuz savaşçıların düşman kuşatmasında teslim olmayarak, halka ve devrime olan bağlılıklarını canları pahasına göstermeleridir. Onlar, silah elde savaşmayı kavganın nasıl verilmesi gerektiğini öğretmişlerdir. Ve onların savaşçılıkları tüm Devrimci Solcu'lar için bir örnek olaktır.

İkincisi: İhtilalci bir örgütün üyesi olmak bilince çıkarılamadığı ve bu soruna ciddiyetle yaklaşılmadığı zaman, 12 Temmuz gibi acı darbelere yol açan açıkların kaçınılmaz olarak gündeme geleceğidir. Bu anlamda 12 Temmuz savaş gerçekliğinin ve bu savaşın kurallarıyla yürütülmediği ko-

şullarda nelere yol açacağını açık bir şekilde gözler önüne serilmesidir.

Savaş gerçeği, devrimci hareketin atılım süreci ile birlikte çok sık dile getirdiği ve özenle vurgu yaptığı bir olgu haline gelmişti. Dışe dış bir savaş yürütülüyordu ve her şey bu gerçeklikle birlikte düşünülmeli ve öyle ele alınmalıydı. Gerçekten böyle ele alınabilmiş miydi, bu gerçeği tam anlamıyla ayak uyduracak bir düzeye gelinebilmiş miydi? Bu soruya rahatça evet demek ne yazık ki mümkün değildir.

Devrimci Sol'un '90 Mart Kararlarıyla belirlediği, atılım sürecinin pratikte varacağı yer ve alacağı şekil, savaşın ta kendisiydi. Savaşın içinde olmak onun sıcaklığını her an hissetmektir. İşte bu anlamda Devrimci Sol yeni bir sürecin kararlarının alındığı bu andan itibaren süreci, bir "savaş süreci" olarak belirlemeye başlamıştı. Bu nedenle Devrimci Sol kadrolarına ve kitlesine bu gerçekliği kavratmayı, kadrolarını, bu gerçekliğin gerekli kıldığı niteliklere sahip bir düzeye getirmeyi, önüne temel hedef olarak koymuştur.

Evet, süreç bir "savaş" süreciydi. Ancak bu sürecin pratikte nasıl şekilleneceğini, alanlar özgülünde örgüt yapısına ve işleyişine nasıl yansıyacağını tam, açık bir cevabı yoktu, kimileri ise bu gerçeği kavradıkça bu sürecin şekillenmesi ve faturasını görmeye başladıkça, ayak sürümeyi politika haline getirdi.

Denilebilir ki, savaş gerçeği tanımının pratikteki karşılığı esas olarak verilen şehitlerle ve ödenen bedellerle kavranmaya başlanmıştır. Yani savaş gerçeğinin, Devrimci Sol'un düşmanla olan çatışmasındaki ifadesi, mücadelenin acımasızlığı, katliamlar ve kayıplardır. 12 Temmuz ise bunun en çarpıcı, en somut örneği olmuştur.

Sol ise, 12 Temmuz direnişi karşısında takındığı tutumla, ülkede yaşanan savaşın ne kadar uzağında olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Sol, halkın savaşını, oligarşi ile Devrimci Sol arasında bir "kan davası" bir "düello" olarak değerlendirmiş, bu çarpık bakışın doğal bir sonucu olarak da kendini bu savaşın dışına koymuştur her zaman. Sol'un iddialarının aksine bu savaş, Devrimci Sol ile polis arasında "kan davası" na dönüşen bir savaş değildir. Bu savaş, emperyalizm ve oligarşi ile halk arasında süren bir savaştı. Savaş gerçeğinin Devrimci Sol pratiğinde somutlaşmış olması, Devrimci Sol'un bu savaşı en ön cephede sürdüren bir güç olması demeydi. Oligarşiye güçlü darbeler vuran, iktidar perspektifiyle, halkın silahlı gücünü yaratma perspektifiyle savaşı sürdüren Devrimci Sol'du. Bu anlamda elbette savaşın görünümü bir yerde oligarşiyle Devrimci Sol arasında olacaktı ve elbette oligarşi, ilk hedef olarak Devrimci Sol'a yönelecekti. Fakat sol da bu gerçekliği çok iyi bildiği halde subjektif değerlendirmeler yapmaktan geri durmuyordu. Öyle ki, bazı "sol" gruplar 12 Temmuz operasyonu somutunda, silahlı mücadeleyi "mahkum" etmeye yönelebilecek kadar küçük hesaplar peşindeydi.

12 Temmuz şehitlerinin cenazesi

Tüm bunların bir sonucu olarak, süreci kavrayamayanlar, oligarşinin infaz ve imha politikalarının uzaktan izleyicisi olmakla yetindiler. Ancak gelişen süreç, bu savaşta solun seyircilik statüsünün daha uzun zaman sürmeyeceğini gösterecekti. İnfazları, kayıpları kendi dışında görenler, bir anda kendilerini çok daha alt seviyelerde de olsa bu savaşın içinde bulacaklardı. Savaşın gerçeğini göremeyenler, kavrayamayanlar doğal olarak faşizmin şiddetine karşı ciddi bir karşı koyuş içine giremeyecekken, Devrimci Sol ise 12 Temmuz'un ışığında gelişmesini, büyümesini ve savaşını sürdürecekti.

12 TEMMUZ'UN HESABI SORULUYOR

12 Temmuz şehitleri, binlerle sahiplenildi...

17 Temmuz'da polisin tüm engelleme çabalarına rağmen halkın her kesiminden 3 bini aşkın kitle şehitlerini kucakladı. Cenazeler Karacaahmet Mezarlığı'na yaklaşık 2 kilometrelik yol boyunca pankartlar açılarak, sloganlar ve marşlar eşliğinde taşındı. Mezarlığın etrafı onlarca çevik polis otosu, yüze yakın sivil polis aracı ve panzerle kuşatılmış, helikopterler kitlenin üzerinde dolaşıyordu. Fakat Devrimci Sol Güçler'in binlerce emekçi ve devrimci ile birlikte şehitlerini sahiplenme bilinci ve kararlılığı, verilmek istenen gözdağını boşa çıkardı.

Faşizm, bir kez daha kendi terörünün batağına saplanmıştı. Ailelerden, meslek odalarına, avukatlardan çeşitli demokratik kitle örgütlerine kadar herkesten, her kurumdan protestolar yağdı iktidara.

Katliamın hemen ardından Kocaeli'den Diyarbakır'a, Ankara'dan Balıkesir'e, İzmir'den Trabzon'a, Adana'ya... kadar, pek çok yerde katliamı pro-

testo eden pankartlar asıldı.

Aynı günlerde Türkiye'nin dört bir yanında, dünya halklarının katlinden sorumlu ABD başkanı Bush'un ülkemize gelişini protesto eden "Dünya Halklarının Katili Bush, Ülkemizden Defol!" başlıklı bildiriler dağıtıyor, 12 Temmuz katliamının ve Bush'un gelişini protesto etmek için gösteriler yapılıyordu.

Avrupa'nın hemen her yerinde 12 Temmuz katliamına yönelik eylemler vardı. Almanya'dan Hollanda'ya, Belçika'dan İsveç'e, İsviçre'ye, İngiltere'den Fransa'ya varıncaya kadar birçok ülkede pankart, işgal ve açlık grevi eylemleri, bildiriler, anma toplantıları ve yürüyüşler gerçekleştirildi. Ayrıca Türkiye'nin Avrupa'daki çeşitli kurum ve kuruluşlarına yönelik bombalama ve molotoflama eylemleri gerçekleştirildi. Bu eylemlerle Devrimci Sol dünya halklarına, 12 Temmuz katliamını ve Devrimci Sol'un savaşıma kararlılığını duyurdu.

12 Temmuz'da katlettikleri Devrimci Sol savaşçıların kanı üzerinden sömürü ve talanlarına devam edebileceklerini sanarak zafer çiğlikleri atan faşizm bir kez daha yanıliyordu.

"KATİLLER HESAP VERMEKTEN KURTULAMAYACAK"

Temmuz 1991'de çıkardığı 29 Sayılı Haber Bülteni'nde "Yoldaşlarımızın katliam kararını verenleri ve bu katliamı uygulayanları asla unutmayacak ve affetmeyeceğiz!

Katiller hesap vermekten kurtulamayacak, devrimci adalet yakalarına yapışacaktır! Şimdiden tüm dünyaya ve halkımıza ilan ederiz ki; onları bulacak ve cezalandıracağız" diyen Devrimci Sol, bu katliamın hemen ardından Temmuz ve Ağustos ayları içinde gerçekleştirdiği eylemlerle 12 Temmuz şehitlerinin hesabını soruyordu.

Bu doğrultuda Devrimci Sol,
İstanbul'da:

31 Temmuz 1991 günü işkenceci polislerden Vehbi Erdoğan'ı Yenibosna'da cezalandırdı.

Yine aynı gün Üsküdar Zeynepkamil'de işkenceci bir polis ekibi Devrimci Sol savaşçıları tarafından imha edildi. Bu eylemde işkenceci polislerden Muhsin Arslan ve Soner Yılmaz ölümle cezalandırıldı.

Ağustos ayı içerisinde:

Taksim'de çevik kuvvet güçlerini hedef alan bir bombalama eylemi,

Alibeyköy'de işkenceci polislerden Süleyman İpmenç'e yönelik cezalandırma eylemi gerçekleştirildi, fakat bu işkenceci eylemden yaralı olarak kurtuldu.

Devrimci Sol 12 Temmuz'a misilleme eylemlerini İstanbul dışında diğer kentlerde de sürdürdü. Bu amaç doğrultusunda Temmuz ayı içerisinde, Bursa'da:

Vilayet binasının bombalanarak tahrip edilmesi,

ANAP Bandırma İlçe binasının bombalanarak tahrip edilmesi eylemlerini gerçekleştirdi.

Yine bu amaçla 15 Temmuz 1997 günü Bursa'da Çekirge Polis Karakolu ile Orhangazi İlçe Jandarma Bölük Komutanlığı bombalandı.

Bu eylemi Devrimci Sol savaşçıları şöyle anlatıyor.

"Sabah birlikte kaldığımız yoldaşla birlikte evden çıktık. Hemen yeni bir bölgede dolaşmaya, sokakları öğrenmeye çalışıyoruz. Bir süre sonra yanımdaki yoldaştan ayrılarak komutanımızla olan randevuma gidiyorum. Bir süre birlikte gezdikten sonra, gazete alıp bir çay bahçesine oturduk. Gazete komutanın elinde, o okuyor. Gazetenin sayfalarını çevirirken birden ufak bir haber dikkatini çekiyor. 'İstanbul'da teröre darbe. 11 militan ölü ele geçti'. Hızla haberi okumaya başlıyoruz. İkimiz de şok oluyoruz. Haberi okuduktan sonra bir süre sessizce oturuyoruz. Daha sonra çay bahçesinden çıkarak yürümeye başlıyoruz. Komutanımız operasyonun daha büyük olabileceğini, sorumlu yoldaşın da aralarında bulunabileceğini anlatıyor. Buna karşı hiç bir şekilde Bursa'yı terk etmeyeceğimizi, misillemelerde bulunacağımızı söylüyor. Akşama doğru diğer yoldaşlarla buluşarak sokakta genel bir değerlendirme yapıp üssümüze dönüyoruz. Evdeki yoldaş da katliam haberini TV'den izlemiş sessizce oturuyor. Sohbet etmeye çalışıyorum. Komutanımızın söylediklerini aktarmaya çalışıyorum. Bursa'yı terk etmeyeceğimizi, misillemelerde bulunacağımızı anlatıyorum. Biraz sonra rahatlıyor. Kısa bir süre sonra komutanımız da geliyor. Elinde beklediğimiz paketler var. Önceden istihbaratını çıkardığımız polis karakoluyla Jandarma Askerlik Şubesi'ni bombalayacağız. Hızlı bir şekilde son hazırlıklarımızı yapıp evden çıkıyoruz. Çekirge Karakolu'na giderek bombalayarak geri çekiliyoruz.

Aynı saatlerde diğer yoldaşlar da Nilüfer'deki Jandarma Askerlik Şubesi'ni bombalıyorlar. Ertesi gün bütün yerel gazetelerin ön sayfaları eylemlerimize ve eylemlerimizin ne için yapılmış olduğuna ayrılmış."

İki gün sonra ise bu kez Devrimci Sol savaşçılarının silahları IBM Bilgisayar şirketiyle Osmangazi Kaymakamlığı'na yöneliyor. İki yerde patlayan bombalar büyük hasar yaratıyor.

Devrimci Sol 12 Temmuz'un hesabını sormak için gerçekleştirdiği bu eylemlerin yanı sıra emperyalizme karşı tavrı alışını da sürdürdü. Bu doğrultuda 12 Temmuz katliamının hesabını sormak ve Çekiç Güç'ün ülkemiz-

de konumlandırılmasını protesto etmek amacıyla, İngiliz Commercial Union Sigorta Şirketi'nin Genel Müdür Yardımcısı ve İngiliz ajanı Andrew Blek'i cezalandırdı.

FAALİYET RAPORU

12 Temmuz öncesi hareketin içinde bulunduğu durumu her boyutuyla değerlendirmek ve yükselişin önünü açmak için "Faaliyet Raporu" ve "SDB'ler Üzerine" değerlendirmeleriyle bir hesaplama sürecine girilmesine karar verilmişti. Ancak bu çalışma henüz tamamlanamadan 12 Temmuz operasyonuyla yüzyüze gelindi. Bu yüzden sürecin getirdiği bazı eklemeler de yapılarak ancak '91 Ağustos'unda yayınlanabildi.

"Faaliyet Raporu" genel olarak hareketin içinde bulunduğu durumu sergiliyordu.

Devrimci Sol'un atılım sürecine girmesini ifade eden Mart '90 Kararlarının üzerinden 1,5 yıl geçmişti. Bu 1,5 yıllık süre içinde nelerin yapıldığı, koyulan hedeflere ne ölçüde ulaşıldığı, başarı ve başarısızlıklar belirlenerek, bunların ışığında geleceğe yönelmek gerekiyordu. Bu aynı zamanda Mart '90 kararlarından sonraki sürecin genel bir muhasebesini yapmak, 1,5 yıllık eylem pratiğini ve sonuçlarını ortaya koymak anlamına geliyordu. Mart '90 kararlarında nelerin başarılıp nelerin başarısız olduğunu "Faaliyet Raporu"nda şu şekilde ortaya koyuyordu:

"1,5 yıllık süre içerisinde yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen, bugün geldiğimiz nokta dikkate alınırsa, küçümsenmemesi gereken bir mesafe katettiğimiz de görülecektir. En başta kendiliğindenciliğin ağır bastığı süreç aşılıp, her alanda örgüt iradesi egemen kılınmaya çalışıldı. Tespit edilen program ve hedefler doğrultusunda art arda adımlar atıldı, onlarca yüzlerce yeni insan örgütlenmenin şu ya da bu kademesinde istihdam edildi, görevlendirildi. Atılan iradi adımlarla kaybolmaya yüz tutan 'biz' olgusunun içi yeniden doldurulmaya başlandı. Ne olduğu belirsiz, şekilsiz bir dönemden adım adım bir şekillenmenin olduğu yeni bir döneme girildi. Sözde devrimci ama özde demokrat olmaktan öteye gidemeyen, legalist yaşam ve kültürün şekillendirdiği insanlar ayıklandı; iş yapan insanların örgütü olmaya doğru yol alındı.

Mart '90 Kararları bir dönüşüm sürecinin başlangıcıdır. Ancak bu dönüşüm, her şeyin birdenbire düzenli işlemeye başladığı, kararların engellerle karşılaşmaksızın hayata geçirildiği bir süreç olarak düşünülmemelidir. Aksine eskiyle yeni arasındaki savaş hep süregeldi ve her şey eskinin çeşitli şekillerde ifadesini bulan direnişine, ortaya çıkardığı engellere rağmen başarıldı. Mart '90 Kararları, bir anlamda, yaşanan geçiş sürecinin başlangıç tarihini oluşturur.

Mevcut durumun tahliline dayanan bu kararların özü, gerçek anlamda güç olmayı hedefleyen hareketin bu hedefe ulaşma yolunu ortaya koyan bir program olma özelliğini taşımasıdır. Biz güç olmalıyız derken, bunun yolunun silahlı mücadeleyi geliştirmekten geçtiğini, bir anlamda silahlı örgütlenmeye, yeraltı örgütlenmesine ağırlık vermek ve her şeyi bu ekseninde düşünmek gerektiğini tespit ettik. Ve bu doğrultuda birbiriyle bağlantılı adımlar attık. Eğer bugün belli oranda güç olmuşsak, bu, tespit edilen programın ve bu program dahilinde atılan adımların tüm engellere rağmen uygulanmış olmasındandır.” (225)

Bu değerlendirmelerin devamında Mart ’90 Kararları tek tek irdelenip, atılan ve atılamayan adımlar belirtiliyordu. Ortaya çıkan tablo ise tüm olumsuzluklara ve zorluklara rağmen alınan kararların büyük oranda hayata geçirildiği ve bu yönde hiç de azımsanmayacak önemli bir gelişmenin sağlandığıydı.

Kuşkusuz ki, başarısız olan her şey üzerine de kafa yormak zorunluydu. Başarısızlığa yol açan nedenleri bulmak ve geleceğe yönelmek temel görevlerden biriydi. Olumsuzlukları olumluluğa dönüştürmek, irdleyici, eleştirici ve ders çıkarıcı bir yaklaşımı zorunlu kılıyordu. Bu anlayışla hareket eden Devrimci Sol, atılan tüm adımların ve katedilen başarıların yanı sıra yeterince başarısız olan, çeşitli nedenlerden dolayı atılamayan adımları da açıklıyordu.

Yine atılımla birlikte yaklaşık 1,5 yıllık süre içinde gerçekleştirilen “Siyasi Eylem ve Etkinlikler” sıralanıyordu. İşkenceci ve halk düşmanlarının cezalandırılmasından, anti-emperyalist mücadeleye, Türkiye Kürdistanı’nda örgütlenme ve mücadeleden işçi sınıfı, gençlik ve diğer emekçi sınıf ve tabakaların mücadelesine varıncaya kadar bir çok alanda sürdürülen faaliyetler anlatılıyordu.

Devrimci Sol, silahlı pratiği adım adım geliştirmesine paralel olarak bu dönemde karşı-devrimin yoğun baskı ve saldırılarına da hedef olmuştu. Dernek binalarına düzenlenen baskınlarla, evlere yapılan gece yarısı operasyonlarıyla, kitle örgütlerine yönelik saldırılarla vb. yüzlerce üyesi, taraftarı gözaltına alınarak işkenceden geçirilmişti. Bu süre içinde verilen kayıplar ve şehitlere ilişkin “Operasyonlar ve Kayıplarımız” başlığı altında değişen Devrimci Sol şunları söylüyordu ;

“Her şeyden önce unutmamamız gereken, devrimci mücadelede kayıpların olacağı, bunun kaçınılmaz olduğudur. Devrimin kayıp vermeksizin gerçekleştiği bir ülke yoktur. Devrimci şiddetin geliştiği yerde, karşı-devrimin de şiddetini yoğunlaştıracak kimsenin yadsıyamayacağı genel bir doğrudur. Nitekim bizim ülkemizde de farklı olmuyor. Burada önemli olan,

verilen tüm kayıplara rağmen savaşı adım adım geliştirme ve büyütme iradesi ve kararlılığını sürdürebilmek, tüm kayıplara rağmen yola devam edebilmektir. Sorunun özü budur. Ve kuşkusuz kayıplarımızı en asgari seviyede tutacak bir örgütsel uyanıklık ve çaba içinde de olmamız gerekiyor. Bunun yolu ise, örgütsel yaşama egemen olması gereken kurallara ve disiplin ilkelerine sıkı sıkıya bağlı olmak, devrimci savaşın anlamını her düzeyde içselleştirebilmek ve bilince çıkarabilmektir. (...)

1,5 yıllık faaliyet sürecimizde, çeşitli nedenlerle şehitler verdik, bazı kayıplara uğradık. Kuşkusuz kayıplara yol açan nedenleri bulmak, hatalarımızdan dersler çıkarmak ve gereken tedbirleri almak ilk yaptığımız şey ve yapacağımız şey olmalıdır. Ancak bir başka boyutuyla, verdiğimiz şehitlerin, kayıplarımızın, emperyalizme ve oligarşiye karşı sürdürdüğümüz savaşta kararlılığımız ve savaşı sürdürme irademizi yansıtan göstergelerden biri olduğunu da unutmamalıyız” (226)

Kuşkusuz ki, ‘90 atılımından sonra devrimci hareketin yediği en önemli darbelerden birisi 12 Temmuz operasyonuydu. Gerek düşmanın, gerekse de “sol” çevrelerin bu operasyon hakkında çeşitli spekülatif değerlendirmeleri oldu. Düşman “bitirdik” vb. propagandasını yaparken, “sol” çevreler ise buna benzer spekülatif değerlendirmeler yapmaktan geri durmadı. Diğer yandan ise, 12 Temmuz operasyonu, devrimci hareketin saflarında da çeşitli olumsuz tepkileri ortaya çıkarmıştı. Bu en belirgin haliyle bazı kadroların panikleyen tavırlarında ifadesini buluyordu.

Devrimci Sol “faaliyet raporu” ile tüm bu gelişmelere değiniyor, “12 Temmuz ve Bazı Gerçekler” başlığı altında 12 Temmuz’un nedenlerini ve operasyon sonrası sürecin değerlendirmesini yapıyordu:

“12 Temmuz sonrası kendi saflarımızda da olumlu ve olumsuz tepkiler ortaya çıktı. Mücadelemizin savaşçı bir özellik kazanmasına bağlı olarak faşizmin de buna uygun tedbirler alması, artık açık katliamlardan kaçınmayacağını gösteren bir tavır içine girmesi, saflarımızda olumlu düşünce olarak; düşmanı stratejik olarak küçümsememek gerektiği, devrimci yaşamımızda kuralsızlıklara ve disiplinsizliklere yer olmadığı, kendimizi ve yaşamımızı gözden geçirerek daha ilkeli ve programlı olmayı öğrenmemiz gerektiği, devrimci kalmak istiyorsak, ölüm dahil her riski göğüslemeye hazır olmamız gerektiği vb. yaklaşımları öne çıkardı. Bunu her şeyimizle devrimci mücadele içinde olmamızı engelleyen burjuva ideolojik kaynaklı düşünce ve tavırlardan uzaklaşmak, düzene bağlı yanlarımızdan kopuşumuzu hızlandırma olarak da tanımlayabiliriz. Genellikle alt kademedeki yoldaşlarımızın bir olumluluk içerir, faşizme duyulan kin ve öfke kabarıırken, ileri konumda ki bir çok insanımızın tavrı bu denli olumlu olmamıştır. Sanki mücadele için-

de bu tür katliamlar hiç yaşanmayacakmışçasına, 'şok oldum' vb. sözlerinde ifadesini bulan belirgin bir panik yaşanabilmıştır. Özellikle silahlı eylemlerin fiili sürdürücüsü SDB'ler nezdinde çok daha açık şekilde görülmüştür." (227)

Oligarşinin baskı ve terörünü şiddetlendirdiği, açık katliamlara giriştiği bir süreçte Devrimci Sol örgütlenmeyi ve silahlı savaşı geliştirmeye çalışıyordu? Devlet, Devrimci Sol'u en önemli hedeflerinden biri olarak ilan ederken, emperyalizm de Devrimci Sol'dan duyduğu rahatsızlığı daha açık ifade etmeye başlamıştı.

Devrimci Sol'un silahlı eylem çizgisindeki ısrarının yarattığı sonuçlar açık bir şekilde görülebiliyordu. Silahlı savaş, genelde saflaşmayı derinleştiriyordu. Birçok ilerici, demokrat, kişi ve çevreler nezdinde daha büyük bir ilgi odağı haline gelen devrimci hareket, kitlelerin güven duyduğu ve sempatiyle baktığı bir güç olma niteliğini kazanıyordu. Ülkenin hemen her yerinde potansiyele sahipti ve her geçen gün daha çok insanın umudu haline geliyordu.

Solun içinde bulunduğu durum ise trajikti ve tam bir iflası yaşıyordu. Bir kısmı tükenmiş bir kısmı da var olmaktan öteye gidemiyordu. "Bugün genel olarak solun, savaşıma yetisini yitirdiğini söylemek hiç de yanlış olmaz. Sol oligarşiye karşı elle tutulur, ciddi bir mücadeleye yönelmek gibi bir niyet ve çaba içinde değildir. Halk kitlelerinin mücadelesine önderlik etmek, kitleleri devrim hedefine yöneltmek çoktan unutulmuştur. Çürüme ve yozlaşma giderek gizli ya da açık düzene teslimiyete yol açmış, hemen tüm grupların sesi solukları kesilmiş, adeta nefesleri tükenmiştir. Artık 12 Eylül'ün ardına sığınmak da mümkün değildir. Solun içinde bulunduğu durumun kaynağı ideolojiktir. Yenilgiyle birlikte başlayan yozlaşma ve çürüme süreci, beraberinde inanç yitimini, ideolojik iflası getirmiş, savaşıma isteğini yok etmiştir. 12 Eylül'ün esas başarısı bu noktadadır. Faşizm, ideolojik cephe kazandığı savaşla hemen tüm sol grupları siyasi mücadele arenasının dışına itmeyi başarmıştır. Ve bugün öyle hale gelmiştir ki, sol grupların savaşıma güdülleri adeta dumura uğramıştır. Bir şeyler yapma çabası içinde olan kimi sol gruplar ise, kendi kabuğunu kırmaktan, oligarşiye karşı savaş verecek silahlı bir güç haline gelmekten, bunu sağlayacak ideolojik-siyasi bir çizgiye sahip olmaktan uzaktır." (228)

Devrimci Sol faaliyet raporunda mevcut tabloyu bu şekilde ortaya koyarken yakın geleceğe ilişkin hedeflerini belirliyor ve şu kararları alıyordu:

"Genel çizgilerle ifade edersek, önümüzdeki süreç, ricat sonrası içine girdiğimiz değişimi tamamlama, hemen her alanda yaptığımız atılımı güç-

lendirme özelliğine sahip olacaktır. Bu, eksik, yetersiz kaldığımız konularda kendimizi yenilemek ve aşmak, başarılı olduğumuz konularda hedeflerimizi büyütme anlamına geliyor. Her şeyi yeraltı örgütünü büyütme ve silahlı mücadeleyi geliştirip yaygınlaştırma temel hedefine bağlı olarak düşünmek zorundayız. Bu çerçevede içinde önümüzdeki görevleri (ya da yakın geleceğe ilişkin hedefleri) şu şekilde sıralamamız mümkündür.

-Komiteleri gerçek işlevine kavuşturmak; Kolektif işlerliğin özümsemesi ve hakim hale gelmesini, alternatif komite üyelerinin yetiştirilmesini ve kadro akışının hızlandırılmasını, bir bütün olarak örgütlenmenin nitelikleştirilmesini sağlamak;

-Silahlı eylemleri geliştirmek, nitelikleştirmek ve yaymak, genelde siyasi pratiği yükseltmek;

-Kent gerillasının eksik ve zaafalarını giderecek adımlar atmak, mevcut deneylerden çıkarılan dersler ışığında kent gerillasını daha etkin hale getirmek, gerilla kültürünü ve düşünce tarzını egemen kılmak ve kökleştirmek, kısaca silahlı birlikleri gerilla kavramının ruhuna uygun bir örgütlenmeye ve anlayışa kavuşturmak;

-Stratejik bölge ve alanlara yığınağı devam ettirmek, bu bölge ve alanlarda örgütlenmeyi güçlendirmek; kurumlaşmanın pekiştiği ve yerleşik bir güç haline getirdiğimiz stratejik bölgelerde (kırsal alanlarda) eylemlilik yaratmaya yönelmek, Birleşik Devrimci Savaş perspektifine uygun ve koşulları dikkate alan bir gerilla faaliyetini örgütlemek;

-Bölgelerdeki ve alanlardaki örgütlenme faaliyetinin düzeyine ve organize edilmesine bağlı olarak, mücadele önündeki yerel engelleri hedefleyecek ve onları ortadan kaldırmayı sağlayacak milis örgütlenmesine başlamak ve bu örgütlenmeyi geliştirerek bölgeler ve alanlar çerçevesinde devrimci şiddeti tırmandırmak;

-Güvenlik örgütünü merkezi tarzda oluşturma ve bu örgütlenmeyi tüm alan ve bölgelerde yaymak için adımlar atmak;

-Düşmanın örgüt önderliğine doğrudan ulaşmasını engelleyecek tedbirler almak ve örgüt işleyişini buna uygun olarak düzenlemek;

-Yayın faaliyetinde bir atılım yapmak; haftalık dergi yayınına başlamak, örgüt yayınlarının broşürler/yazılar çoğaltılmasını sağlamak, ihtiyaç oranında yeraltı yayını çıkarmak, çeşitli alanlar ve bölgeler bazında, alan ve bölge komitelerinin denetiminde çeşitli yayın faaliyetlerini gündeme getirmek ve geliştirmek;

-Alanlar ve bölgeler düzeyinde komiteler/komisyonlar biçiminde belli adımlar atılan kadın örgütlenmesini geliştirme ve merkezi örgütlülüğe sahip Devrimci Kadın Hareketi'ni yaratmak konusunda çaba göstermek;

-Yeraltı örgütlenmesinin gelişmesine bağlı olarak, demokratik mücadele mevzilerini güçlendirmek , bu mevzilerde değişik biçimlerde tutun-

mayı sağlamak;

-Saflarımızda varlığını hala sürdüren demokratizm, liberalizm, kuralsızlık vb. türünden olumsuz eğilim ve alışkanlıklarla ısrarla mücadele etmek, ihtilalcilik bilincinin gelişmesi ve ihtilalciliğin içselleşmesi için enerji, çaba sarf etmek;

-Olanakları zorlayarak tüm komite sorumluları ve üyelerinin silahlanmasını sağlamak, her kadro ve militanın silahlanma konusunda özel bir çaba göstermeye yöneltmek, düşmanla yüz yüze gelindiğinde çatışma tavrımızı ve geleneğimizi geliştirmek ve kökleştirmek.

Bu hedeflere ulaşmak her şeyden önce DEVRİMCİ SOL kadro ve üyelerinin çabalarıyla olanaklıdır.(...)

Halkımıza karşı taşıdığımız sorumluluğun büyüklüğünü bilerek görevlerimizimize dört elle sarılalım, cesaret ve azimle ileriye atılalım.” (229)

Faaliyet Raporu genel olarak bunları içeriyordu.

SİLAHLI BİRLİKLERİN BUGÜN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM VE BAZI SORUNLAR

Faaliyet raporu dışında SDB’lerin kuruluşundan 12 Temmuz sonrasına kadar olan sürecin sorgulandığı ve yapılması gerekenlerin tespit edildiği bir yazı yayınlandı. Bu yazının hazırlığı ve yapılan tartışmalar 12 Temmuz öncesi başlamış ancak yayınlanması Ağustos ayını bulmuştur.

Gerçi sorunlar biliniyor ve zaafllara müdahale süreci başlamıştı. Ancak 12 Temmuz operasyonu SDB’lerin içinde bulunduğu durumu net bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Katliam sonrası kendini koruma temelinde gelişen tavırlar, eylemsizlik içine gömülme ve misilleme anlayışından uzaklaşma vb. sonuçlar ortaya çıkmıştı. SDB’lerin böylesi bir süreçte adeta kendi misyonlarını unutarak, görevlerini yerine getirememesine neden olan olumsuzluklar ise genel olarak taşıdıkları eksikliklerin ve zaaflların bir sonucuydu. Bu yazıyla belirtilen olumsuzluklar şöyle sıralanabilir; kolektif bir yönetimin gerçekleşmeyişi ve günlük işlerin içinde boğulup gitme, yeraltı yaşamına adaptasyon sağlanamaması, gerilla kültürünün yeterince gelişmemesi, programlı çalışmadan yoksunluk, disiplinsizlik ve kuralsızlık, ev yaşamında ortaya çıkan sorunlar, oligarşinin istihbarat faaliyeti ve takip konusunda yeterince duyarlı olamama vb. gibi olumsuzluklar.

Devrimci Sol “Silahlı Birliklerin Bugün İçinde Bulunduğu Durum ve Bazı Sorunlar” yazısında SDB’lerin içine düştükleri eksik ve zaaflları tespit ediyor ve yapılması gerekenleri belirtiyordu.

“Bu durum aşılmazsa ve üzerinde geniş olarak durduğumuz zaaflların üstesinden gelinemezse, olumsuzluklar daha da derinleşecektir. Bu süreç

aynı zamanda savaşçılarımızın sahip olduğu devrimci niteliklerin giderek erozyona uğraması ve lümpenleşmesinin kaçınılmaz hale gelmesine de gebe dir. Gerillanın yozlaşması olayı budur ve böyle gerçekleşir.

Her SDB savaşçısı bilmeli ki, zaaf lardan arınmadan ve kendini yenilemeden silahlı eylemliliği sürekli kılmak, mücadeleyi yükseltmek mümkün değildir. Düşünce tarzımızdaki, yaşamımızdaki, pratiğimizeki tüm eksik ve olumsuzlukların üstesinden gelmek için yoğun bir çaba içine girmeliyiz. Kendimizle yeniden ve yeniden hesaplaşmalıyız. Ve her şeyden önemlisi, 12 Temmuz sonrası SDB pratiğini her yönüyle sorgulamaya yönelmeliyiz. Bu pratik, her SDB savaşçısı için kendini görüp tanıyacağı ve kendine 'ben kimim', 'ben neyim', diye soracağı bir ayna niteliğindedir. Eğer büyük bir davanın insanı olacaksak, her şeyden önce, o davanın gerekli kıldığı kararlılığa sahip olmalıyız." (230)

Faaliyet raporunda alınan kararların uygulanması için yoğun bir çaba içine girildi. Bu kararların uygulanması için her şeyden önce şehitlerin boşalan yerlerinin doldurulması gerekiyordu. Yeni bir MK oluşturuldu. Merkezi ilişkiler, bölge ve alan ilişkileri yeniden düzenlendi. SDB komutanlığına ise Karadeniz dağlarına birliğiyle çıkmak için kampta bekleyen A. Fazıl Er cüment ÖZDEMİR atanarak boşluk telafi edildi.

12 Temmuz sonrası dağılan SDB savaşçılarının ilişkisi yeniden sağlandıktan sonra yoğun bir hesaplaşma süreci başlatıldı. Yapılan köklü tartışmaların sonucunda olumsuzluklar mahkum edildi.

SDB'ler, birçok yönden yeni baştan ele alınarak, geçmiş hata ve zaaf larından dersler çıkartılarak yeniden kurumlaştırıldı. SDB'lerin şimdiye kadar eylem, istihbarat, yeraltı ilişkileri, örgütsel ve yoldaşlık ilişkileri, olumlulukları, olumsuzlukları vb. konularda tüm SDB üyelerinden, yaşadıklarını ayrıntılarıyla anlatan raporlar alındı.

SDB'leri tek tek, silah ve cephane olarak güçlendirmek bu konuda eğitim eksikliklerini gidermek için ülkenin uygun bir yerinde, sadece şehir gerillasına özgü derslerin ve deneylerin öğretildiği, şehir gerillasına uygun askeri bir eğitimin yapıldığı bir kamp faaliyeti düşünöldü. Ancak çeşitli olumsuzluklar nedeniyle (operasyonlar) bu süreç kesintiye uğradı. Savaşı yaygınlaştırmak için Türkiye Kürdistanı'nın bazı kentleri dahil Anadolu'nun çeşitli kentlerine yarı yerleşik ve yerleşik olmayan karma şehir SDB'lerinin oluşturulması için bu süreçte karar alınmıştır.

Şehir SDB'leri doğrudan merkeze bağılı tek tek eylemlerden çıkartılmıştır. Genel olarak belirlenmiş düşman hedeflerine, kendi komutanlarının inisiyatifıyla yönelmeleri karar altına alınmış, her bir SDB birliğinin merkez tarafından belirlenecek genel kampanyalar veya saptanan özel hedefler dışında, mahalli bölgelerde veya çeşitli alanlarda oluşturulacak milislerle ge-

rektiğinde koordine halinde belirli bir bölge çerçevesinde düşman hedefine saldırıyı sürekli kılarak, düşmanın bu bölgelerde rahat hareket etmesini engellemeleri anlayışı getirilmiştir. Bu anlayışla bölge komutanlıkları oluşturulmuştur. Ayrıca SDB'lerin ateş gücü mümkün olduğunca artırılmıştır.

Faaliyet raporunda karar haline gelen, silahlı eylemleri geliştirmek, nitelikli hale getirmek ve yaymak, silahlı birlikleri gerilla kavramının içeriğine uygun örgütlemek ve yeniden düzenlemek kararları uygulanmaya başlanmıştır. Bu yüzdendir ki, 12 Temmuz'dan kısa bir süre sonra eylemliliklerde ve uygulamada hızla mesafe katederek oligarşinin 12 Temmuz katliamıyla oluşturmaya çalıştığı demagojileri alt-üst eden Devrimci Sol psikolojik üstünlüğü tekrar sağladı. Oligarşinin katliamı istediği sonucu alamamış, tersine daha büyük bir savaşı doğurmuştu.

Kır gerilla faaliyetini geliştirme çabalarına devam edilerek, kır gerillasını hazırlık aşamasından çıkartıp, eylemlilik aşamasına sokmak için alınan karara uygun davranılmıştır.

Bölge ve alan örgütlenmesine bağlı yerel düzeyde silahlı eylemlilikler sürdüren ve bu düzeyde düşman hedeflerine yönelen, gerillaya yardımcı olan milis örgütlenmesine fiilen başlanmıştır.

Atılım yıllarının başlangıcından beri, gerek dış, gerekse de iç düşmana karşı mücadelede önemli görevler yüklenecek olan güvenlik örgütünün, kadro kayıpları nedeniyle insan ayrılabilmesi sonucu merkezi düzeyde örgütlenmesi anlamında yeterli adımlar atılamadı. Ancak bazı bölge ve alanlar düzeyinde yer yer örgütlenme çabaları olduysa da kalıcı olamadı.

Düşmanın önderliğe doğrudan ulaşmasını engelleyecek önlemler alma ve buna uygun örgüt işleyişini düzenlemek şeklinde ifade edilen karar bir çok gelişmeden dolayı ancak '91 Ekim'inde fiili olarak gündeme gelmiştir.

Yayın faaliyetinde belli eksiklikler taşınsa da büyük bir atılım yapıldı. Düzenli periyodik olarak çıkan haftalık dergiden, bölge ve alanların yayınlarından, legal illegal çeşitli broşürlere kadar pek çok yayın çıkartılarak Devrimci Sol, örgüt tarihinin en çok yayınının çıktığı bir döneme girmiştir.

Devrimci Kadın Hareketi'nin örgütlenmesinde ise hareketin stratejik alanlardaki örgütlenmelerine yoğunlaşma ve doğrudan stratejiyi etkileyen daha ağır sorunları nedeniyle, üzerinde yoğunlaşamadı.

Çeşitli demokratik mevzilerin güçlendirilmesi ve bu mevzilerin terk edilmemesi kararında ısrarlı bir çaba içerisinde olundu. Oligarşinin Devrimci Sol'u demokratik mevzilerde yaşatmamak için sürdürdüğü bütün baskılara karşı direnilmiş, defalarca baskı ve işkencelere rağmen kapatılan demokratik mevziler yeniden yaratılarak yaşatılmış, yasal olarak yaşatılamayanların ise meşru zeminde kalıcılığı sağlanarak yaşatılmaya çalışılmıştır. Ülkenin dört bir yanında bölge ve alanlarda çeşitli sınıf ve tabakaların halk

örgütlülüklerini içeren bir çok demokratik mevzisi kazanılmıştır.

Hareket saflarındaki demokratizm, liberalizm, kuralsızlık vb. olumsuz eğilim ve alışkanlıklara karşı ihtilalci bilincin gelişmesi konusunda hemen her boyutta ve çok çeşitli biçimlerde süregelen bir mücadele verildi. Bu mücadelenin sert geçmesi sonucudur ki, bu tür zaafılar bir anlamda 13 Eylül darbesiyle ifadesini bulacak bir görünümde ortaya çıkarak hareketi teslim almak isteyen bir isyan hareketine dönüşecekti.

Komite sorumlusu ve üyelerinin silahlandırılması ve çatışma tarzının geliştirilmesi konusunda önemli adımlar atılmasına rağmen, düşmanla yüz yüze gelindiğinde çatışma tarzının yaygınlaşıp güçlendiği söylenemez.

Evet, 12 Temmuz katliamından sonra uğradığı kadro kaybını kısa bir sürede telafi eden Devrimci Sol, aldığı kararları hayata geçirmekteki ısrarı, gerçekleştirdiği kitlesel ve askeri eylemlerle her koşulda yoluna devam edebileceğinin mesajını veriyordu. Bir kez daha kanıtlanmıştı ki, Devrimci Sol her koşulda üreten, kendini yenileyen ve düşman karşısında pes etmeyen bir güçtü.

12 TEMMUZ'DAN DAHA GÜÇLÜ ÇIKAN DEVRİMCİ SOL MÜCADELEYİ HER ALANDA YÜKSELTİYOR

12 Temmuz sonrası halk üzerindeki baskısını ve saldırısını boyutlandırarak devlet bundan böyle baskı ve terörün tek geçerli yöntem olacağının açık mesajını veriyordu.

Faşizmin saldırılarının hedeflerinden biri gençlik olmuştur.

12 Eylül'ün ölü toprağını üzerinden atan ve faşizme karşı kavgayı yükselten öğrenci gençliğin mücadelesine tahammül edemeyen iktidar, bu mücadeleyi boğmak için bu kesim üzerindeki baskısını artırarak sürdürdü. Ülkemizde öğrenci gençliğin mücadelesinin öncüsü DEV-GENÇ, faşizmin saldırılarının en önemli hedeflerinden biri durumundaydı.

1991 yılında DEV-GENÇ'in tüm ülke üniversitelerinde başlattığı rehberlik ve dayanışma çalışmaları yoğun bir polis terörüne maruz kaldı. Polis bu saldırılarıyla yüzlerce öğrenciyi gözaltına alıp işkencelerden geçirirken, Mimar Sinan Üniversitesi ikinci sınıf öğrencisi 18 yaşındaki DEV-GENÇ'li Seher Şahin'i katletti. Seher Şahin TÖDEF tarafından açılan Rehberlik ve Dayanışma Masas'ında görev yaparken, okulu basan işkenceci polisler tarafından üniversitenin üçüncü katından aşağı atılarak ağır yaralandı. Günlerce komada kalan Seher 8 Eylül 1991 günü şehit düştü.

Seher Şahin binlerce kişinin "Hesabını Soracağız" sloganlarıyla 10 Eylül günü toprağa verildi.

Devrimci Sol Seher Şahin'in katledilmesine misilleme olarak cenazeden iki gün sonra 12 Eylül günü sivil bir polis ekip otosunu hedef alıyor, iş-

kenceci polislerden Nurtekin Sevimli, Ertuğrul Dönmez ve Selahattin Oda-başı'nı cezalandırıyordu.

Gelinen aşamada egemen sınıfların karşı karşıya oldukları açmaz halk muhalefetine de yükselmesine paralel olarak, daha da boyutlanıyordu. Oligarşi içi çelişkiler had safhaya ulaşıyor, ne baskı ve yasaklar, ne de 12 Temmuz gibi katliamlar kitle hareketinin gelişerek, devrimci hareketle bütünleşmesini engelleyemiyordu. Egemenlerin su yüzüne çıkan çelişkileri kendini iyiden iyiye hissettiriyordu. Öyle ki, iktidar ve muhalefet partileri en ciddi konularda bile görüş birliğine varamıyordu. Devrimci mücadeleyse bir bütün olarak yükseliş süreci yaşıyordu.

Kitleler, derinleşen ekonomik krizde etkisiyle, artık eskisine göre daha çok bedel ödemeyi göze alıyor, devrimci hareketin yükselttiği pratiğin de bir sonucu olarak, daha boyutlu direnişlere girmeye hazır hale geliyor-du.

İktidarın ayakta kalmasını, sırtını ABD'ye dayaması sayesinde başara-bildiği bu dönemde emekçi sınıfların ekonomik-demokratik siyasi hak alma temelindeki pratiklerinin önünü daha fazla açmak, genelleştirmek ve daha örgütlü hale getirmek gerekiyordu. Şayet bu başarılabildiğinde, devrimci hareket sloganlarını kitlelere ulaştırabildiğinde, büyük oranda örgütsüz, kendiliğinden ve geri düzeyde gözükken bir çok kitle hareketi daha da radikalleşecek, iktidarla daha şiddetli hesaplaşmalar içerisine girecekti.

Paşabahçe cam işçilerinin zaferle sonuçlanan 21 günlük direnişi bu süreçteki gelişmeleri yansıtmaları anlamında önemli bir örnektir.

Paşabahçe işçilerinin direnişi, imzalanan toplu sözleşmenin ardından 640 işçinin sokağa atılması üzerine başlamıştı. İşçiler üretimi durdurmuş-lar ve talepleri kabul edilene kadar fabrikayı terk etmeme kararı almışlardı. Zonguldak'tan, Maga'dan, Pet-Kim'den ... sonra bu kez de Paşabahçe iş-çileri "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla, haksızlıklara ve adaletsiz-liklere karşı meydan okuyordu. İşverenler gerçekleştirdikleri işçi kıyımıyla direnen, hakkını arayan işçilerden kurtularak, sokaklarda aç gezen, boğaz tokluğuna çalışmaya hazır insanları fabrikaya doldurmak istiyordu. bunun tek amacı vardı; daha fazla sömürü ve kar etmek. Fakat karşılarında kolay-ca satın alabildikleri, sus payı ile hizaya getirebildikleri sendikacılar değil, direnen işçiler ve bu direnişe omuz veren esnafıyla, işçisiyle, kadını, erke-ği, çocuğuyla Paşabahçe halkı vardı. Dahası İstanbul'un dört bir yanından direnişi desteklemek için akıp gelen işçiler, memurlar, gençler ve devrim-ciler vardı. Paşabahçe işçilerinin direnişi yeni mücadele biçimleri yarattı, geniş destekler kazandı ve örnek bir direniş olma yolunda ilerledi.

Sarı sendikalar ise, baştan itibaren eylemin politize olmasını, devrimci-lerle bütünleşmesini engellemek için yoğun bir çaba içerisine girdiler. Bi-

linç düzeyi geri olan işçileri devrimci işçilerin ve dayanışmaya gelenlerin üzerine saldırtmaktan, işçi ailelerini daha ilk günden evlerine gönderme çabalarına varıncaya kadar direnişi kırma çabaları içerisine girdiler. Fakat tüm bu çabaları boşa çıkarıldı. Direnişin inisiyatifi devrimci işçilerin eline geçmesiyle birlikte eylemin çapı büyümeye, politize olmaya başladı. Devrimci önderlikle bütünleştiği oranda direniş dar ve ekonomik taleplerden çıkarak politikleşti.

Bu direnişin diğer bir önemli yanı da, direnişin işyerine hapsolmayarak, tüm Paşabahçe ve Beykoz'a yayılmasıydı. 21 gün boyunca Beykoz halkı caddeleri, sokakları, parkları, fabrikayı, akın akın gelerek işgal ettiler. İstanbul'da ilk kez bir işçi eylemiyle dayanışma amacıyla esnaf kepenk kapattı. Beykoz halkı her gün doğal olarak mitingler, yürüyüşler gerçekleştirdi. Direnişe olan destek gece mitingleri, mumlu yürüyüşler, vb. çeşitli zenginlikler yaratarak sürdü. Askerin direnişe saldıracağı haberinin alınması üzerine 15 dakikada binlerce insanın ellerinde sopalarla fabrikanın önünde toplanması, dayanışmanın en güzel örneklerinden birini sergiliyordu. Bu direnişin başından beri Paşabahçe işçisini yalnız bırakmayan kadınların ise, polis tarafından gözaltına alınmaya çalışılan İYÖ-DER'li öğrencileri, "Bunlar bizim oğullarımız, yavrularımız, gidin bizi iliklerimize kadar sömürenlerle uğraşın" diyerek sahiplenmeleri, polis arabalarının önüne bedenlerini yatırmaları güzel olan diğer bir örnekti.

Sendika, direnişi Paşabahçe ile sınırlamakta başarılı olamayınca, direniş Beykoz halkını sarmalayıp, İstanbul'a yayılma noktasına geldiğinde sermaye ve iktidar geri adım atmak zorunda kaldı. Seçim hazırlıklarının sürdüğü bir süreçte böyle bir direnişi kaldıramayacaklarını anlamışlardı. Sonuç olarak atılan işçilerin tekrardan işe alınmasıyla direniş 21. gününde zaferle sonuçlandı.

Paşabahçe direnişi boyunca "Örgütsüz Hak Alınmaz, Halkın Örgütlü Gücü Yenilmez" sloganları bir kez daha doğrulanırken, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" şiarı "İşçiyiz Haklıyız Kazandık" diyen direnişçilerin dilinde ete kemiğe bürünüp, zafer sloganına dönüşüyordu. 21 günlük fabrika işgalinde DİH etkin bir rol oynadı. Tüm halkın desteğini alan bu direnişin zafere ulaşmasında DİH ve DSG'nin gösterdiği çabaların sonucunda direnişin etrafında birleşen halkın büyük bir rolü vardı. DSG esnafın örgütlenmesi ve direnişin desteklenmesi için yoğun bir çalışma içine girdi, bildiriler dağıttı, direnişin propagandasını yaptı.

Bu direnişin başından itibaren fiilen içinde bulunarak, eylemi destekleyen Devrimci Sol, gerçekleştirdiği şiddet eylemleriyle Paşabahçe işçilerine büyük moral ve güç kaynağı oldu.

10 Ağustos 1991 günü Paşabahçe Şişe Cam Genel Müdürlüğü'nü

bombalayarak tahrip eden Devrimci Sol eylemin amacını Paşabahçe cam fabrikasında işçileri keyfi bir biçimde işten atan, hakkını arayan ve direnişe geçen işçilerin direnişini kırmaya çalışan Paşabahçe işverenine ve iktidara uyarıda bulunmak; onlara Paşabahçe işçilerinin yalnız olmadığını ve onlarla dayanışma içinde olduğunu göstermek... şeklinde açıklıyordu.

SEÇİM ÇARE DEĞİL: DEVRİM

1991 Ekim'ine gelindiğinde, Türkiye oligarşisi politik tıkanıklığını aşmak ve yeni sömürü ve baskı politikalarını hayata geçirmek için, vitrin değişikliğine ihtiyaç duyuyordu. Halkın tüm kesimlerinin gözünde teşhir olup, yönetemez duruma gelen ve hükümetten kaçmanın yolunu arayan ANAP iktidarının, yeni oyuncularla değiştirilmesi gerekiyordu. Bu durum aynı zamanda halklarımız üzerinde bilinç yanılığını hedefleyen "demokrasıcılık oyununun" da bir parçasıydı.

Düzen her bakımdan tıkanmış ve işlemez durumdaydı. Ekonominin çarkları durmuş, burjuva siyasal sistem kilitlenmişti. Emekçi kitlelere dayatılan koşullar nedeniyle sosyal huzursuzluk büyüyor, toplumsal muhalefet her geçen gün daha da geliyordu.

Oligarşi tüm bunlardan dolayı yeni bir erken seçime gitmek zorunda kalıyordu. Seçim öncesi, yılların kaşarlanmış politikacısı ve tescilli halk düşmanı Demirel'in DYP'si başta olmak üzere "demokrat", "milliyetçi", "islamcı" etiketli tüm düzen partileri; pahalılığı, işsizliği, yokluğu, yoksulluğu kendilerinin ortadan kaldıracığını, halkın bütün dertlerine kendilerinin "çare" olacağını iddia ederek, vaat yarışına girmişlerdi. Amerikanvari reklam kampanyalarına dönüşen seçim hazırlıklarıyla halkın gözü boyanmaya çalışılıyordu.

Bu seçimlerin halkımıza hiçbir şey vermeyeceği, aksine baskının, terörün, katliamların, yoksullukların daha da artacağı ise açıktı. Düzen partilerinin yalanlarının aksine, 21 Ekim'de sandıklar yeni bir Türkiye'ye açılmayacaktı. Bu seçimin sonucunda halkı bekleyen, IMF'nin uygulanmasını dayatacağı "Kemer Sıkma" politikalarıydı. İşkence ve baskılar, IMF'nin ekonomik kararlarıyla birlikte, katlanarak sürecekti halkın üzerinde. Bugüne kadar olduğu gibi 21 Ekim seçimlerinde de halkımız vereceği oyların karşılığını hak ve özgürlük olarak geri alamayacaktı. Bu seçimlerde, halka, ABD'ye daha fazla teslimiyet, yeni saldırı üsleri kurulması ve bu üsleri Ortadoğu halklarına karşı, ABD'nin istediği zaman kullanması onaylatılmaya çalışılıyordu.

Bu seçimlerde halka, kontrgerilla faaliyetleri ve baskı politikalarının pervasızca sürdürülebilmesi onaylatılmak isteniyordu.

Bu seçimlerde Kürt halkına yönelik haksız savaşın yoğunlaştırılması, işkence ve sokak infazlarının dizginsiz sürdürülmesi, ardı ardına gelecek

olan zamlar... vb. onaylatılması hedefleniyordu.

Gelinen aşamada mevcut partilerin hiçbirisi desteklenecek parti niteliği taşımıyordu. Bugünden şu veya bu partiyi desteklemek gibi bir seçim taktiğini savunmak söz konusu olamazdı. Yapılması gereken; halka, seçimin çare olmadığını anlatmak, burjuva siyasal partileri teşhir etmek, halkı kendi çıkarlarını savunacak bir iktidar için örgütlenmeye ve mücadeleye çağırarak ve nihai hedefe yöneltmek olmalıydı.

Tüm bunlardan dolayı Devrimci Sol, düzen partilerinin ve seçimlerinin hiç bir sorunu çözemeyeceği, aksine sorunları arttıracaklarını göstermek ve gerçek kurtuluşun halkın kendi mücadelesi ve kendi yönetimiyle gerçekleşeceğini kitlelere kavratmak için "Seçim Çare Değil Devrim" kampanyası örgütledi. Ve tarihinde ilk defa Devrimci Halk İktidarı (DHI) programını çıkardığı bir broşürle ülke genelinde geniş emekçi yığınlara ulaştırdı.

Devrimci Sol, "Seçim Çare Değil Devrim" başlıklı bu broşürde şunları söylüyordu:

"Onyıllardır düzen partilerini desteklediniz. Onlara güvendiniz, oylarınızı verdiniz. Ama çok kısa bir süre sonra desteklediğiniz bu partilerden şikayet etmeye başladınız. Çünkü onlar sizin sorunlarınızı çözmediler, size vaat ettiklerini yerine getirmediler.

Ve yaşamınız her gün biraz daha ağırlaştı.

Devrimciler, onyıllardır düzen partilerinin özünde birbirinden farklı olmadığını söylüyor. Hemen hepsinin sermayedarların, büyük toprak sahiplerinin, tefecilerin çıkarlarını koruduğunu, onların partisi olduğunu dile getiriyor. Onların halka değil, emperyalizme ve oligarşiye hizmet ettiklerini, varlık nedenlerinin bu olduğunu belirtiyor.

İktidar yaptığınız tüm partilerin politikalarını bir kez daha düşünün, gözden geçirin! Göreceksiniz ki, yaptıkları her şey, halkın yararı için değil bir avuç asalak takımının çıkarları içindir.

Bugün de bu partilerin programında sizler için olumlu bir şey yoktur. Kimi vaatler, sizlerin gözünü boyamak ve oy avcılığı yapmak içindir. Bu seçim aldatmacasıdır.

Biz devrimciler ne sizlerden oy istiyoruz ne de olmayacak vaatlerde bulunuyoruz.

Biz diyoruz ki;

Baskıya, zulme, sömürüye karşı çıkalım!

Emeğimizin hakkını almak için birleşelim, mücadele edelim!

Amerikan emperyalizminin hegemonyasında onursuzca yaşamayı reddedip bağımsız bir ülke için savaşalım!

Alinterimizle saltanat süren kapitalistlere ve onların sömürü düzenine karşı mücadele edelim, sömürüyü yok edelim, sosyalizmi kuralım!..

Biz bunları size vaat etmiyoruz, yapacağız, edeceğiz de demiyoruz.
Biz, 'örgütlenelim!' çocuk, kadın, erkek her yaştan milliyetten birleşelim, devrimci örgütümüzün önderliğinde birlikte savaşalım!
Biz, 'kendi yönetimimizi kuralım ve onu silahımızla koruyalım' diyoruz.
Biz, 'halkın iktidarı, halkın yönetimi için SEÇİM ÇARE DEĞİL; DEVRİM!' diyoruz.
DÜZEN PARTİLERİNE DEĞİL DEVRİMCİ SOL'A KATIL!
DEVRİMCİ SOL'U DESTEKLE!" (231)

Yine aynı broşüründe niçin savaştığını ve nasıl bir ülke istediğini, halkın ve ülkenin içinde bulunduğu durumu geniş bir şekilde anlatan Devrimci Sol, kurtuluşun "anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devriminde olduğunu" vurguluyor ve DHİ programını yayınlıyordu. "Düzen Partilerini Değil Devrimci Sol'u Destekle" sloganları, duvar yazıları, el ilanlarıyla tüm ülke genelinde yaygın bir şekilde sürdürülen kampanya ile ezilen emekçi yığınlar Devrimci Sol saflarında mücadeleye çağrıldı.

Bu kampanya aynı zamanda 12 Temmuz katliamının hemen sonrasına rastladığından katliama misilleme eylemleriyle, seçim aldatmacasına karşı sürdürülen eylemlilikler iç içe geçmişti. 12 Temmuz sonrası düşmanın "yok ettik" dediği, oportünistlerin ve felaket tellallarının timsah gözyaşları döktükleri bir süreçte Devrimci Sol, halk kitlelerinin karşısına daha büyük bir güvenle çıkıyordu. Her türlü katliama, önder ve savaşçıları kaybetmesine rağmen Devrimci Sol, bu kampanya boyunca gerçekleştirdiği kitlesel eylemler ve halk düşmanlarının cezalandırılmasıyla 12 Temmuz öncesinden daha güçlü bir şekilde yoluna devam ettiğini gösteriyordu.

"Seçim Çare Değil Devrim" kampanyası çerçevesinde, işkenceci polislere, iktidar ve onun emrindeki faşist terör odaklarına yönelik bir dizi devrimci eylem gerçekleştiren Devrimci Sol, aynı zamanda 12 Temmuz katliamını gerçekleştirenlere cevap niteliği taşıyan bu eylemlerle "Oligarşinin Seçim Aldatmacası Düzeni Ayakta Tutmaya Yetmeyecektir!" başlıklı 21 Ekim '91 tarihli Haber Bülteni'nde şu şekilde yer veriyor ve seçimlere karşı tavrını bir kez daha ortaya koyuyordu;

"Özgürlük istemlerinin, hak arayışlarının terörle bastırıldığı, devrimci ve yurtseverlere yönelik cinayetler ve katliamların birbirini izlediği bir ülkede yaşıyoruz.

Türkiye egemen sınıfları, yeni bir seçim aldatmacasıyla çürüyen ve kokuşan Amerikancı düzeni ayakta tutmaya, emekçi halk için baskı ve terör, sömürü ve yoksulluk demek olan Amerikancı demokrasiye kan vermeye çalışıyorlar.

Halka sahte vaatlerde bulunmaktan, umut tacirliği yapmaktan öteye gidemeyen burjuva siyasi partiler Amerikancı demokrasinin erdemlerini

saymakla bitiremiyorlar. 'Bizi seçin, sizi en iyi biz yönetiriz' diyorlar. Aslında söyledikleri, 'sömürü düzenini en iyi biz ayakta tutarız' demekten başka bir anlam taşıyor.

Onların tüm çabaları, emekçilerin sömürülmesi ve ezilmesi üzerine kurulu bu Amerikancı düzeni yaşatmak içindir. Her şey, bu sömürü düzeninin devam ettirilmesi içindir.

Burjuva partileri halkın sorunlarını çözemezler.

Çünkü onların misyonu, emekçi halkın düzene yönelik tepkilerini yatıştırmak, bastırmak ve egemenler adına ülkeyi yönetmektir.

Onlar, sömürüye dayanan, eşitsizlik ve adaletsizlik üzerine kurulu bu düzeni değiştirmek için değil korumak için vardılar.

Onların 'demokrasi' dedikleri şey, düzenin bekası için silahların gölgesinde oynanan bir oyundan başka bir şey değildir. Onlar için demokrasi, baskıya, teröre, işkenceye, hak gasplarına, sömürüye, eşitsizliğe, adaletsizliğe dayanan bu faşist düzenin sürmesidir.

Bu yüzden biz devrimciler, seçim aldatmacasına karşı çıkıyor, SEÇİM ÇARE DEĞİL: DEVRİM diyoruz.

(...)

Emperyalist bağımlılığın sona ereceği BAĞIMSIZ BİR ÜLKE'yi, baskı ve terörün son bulacağı DEMOKRATİK BİR ÜLKE'yi, sömürünün sona ereceği ve emekçilerin alınterinin karşılığını alacağı SOSYALİST BİR ÜLKE'yi yaratmanın yolu DEVRİM'den geçiyor.

Bu düzen yıkılmadan ve emekçi halk iktidarı kurulmadan kurtuluş mümkün değildir.

Biz bunun için mücadele ediyor bunun için savaşıyoruz.

Eylemlerimizle, oligarşinin seçim aldatmacasına karşı çıkıyor Amerikancı düzenin sürdürülmesinden başka anlama gelmeyen demokrasıcık oyununa hayır diyoruz.

Eylemlerimizle iktidardan ve onun adına düzene bekçilik yapan, halka baskı ve terör uygulayan, devrimci ve yurtseverlere yönelik kanlı katliamlar tertipleyen faşizmin eli kanlı cellatlarından, işkencecilerden hesap soruyoruz." (232)

Bu kampanya doğrultusunda Devrimci Sol, işkenceci ve halk düşmanlarından hesap soruyordu. Bu çerçevede İstanbul'da, dört kişilik bir işkenceci siyasi polis timini hedef almış ve işkencecilerden Başkomiser Osman Kahraman ile polisler Selahattin Uz ve Necdet Kadri İlter'i cezalandırmıştır. Bir Devrimci Sol savaşçısının da şehit düştüğü bu eylemde, işkenceci bir polis yaralı olarak kurtulmuştur.

Kağıthane Emniyet Amirliği bombalanarak büyük oranda tahrip edildi.

ANAP Pendik İlçe Merkezi basıldı ve tahrip edildi.

ANAP Kartal İlçe Merkezi bombalanarak tahrip edildi. Eylem sırasında binada bulunan bir polis ve bir bekçi olmak üzere iki ANAP koruma görevlisi cezalandırıldı.

ANAP'ın, Fatih Neslişah Mahallesi'nde, Yedikule'de, Sarıyer Büyükarımutlu'da, Bakırköy'de, Kağıthane'de, Güneşliköy'de, Güngören'de, Karagümrük'te, Pendik'te ve Beykoz'da bulunan seçim irtibat büroları basılarak tahrip edildi ve bombalandı.

Bursa'da, ANAP Bursa Milletvekili Adayı Cüneyt Karlık'a yönelik bir eylem gerçekleştirildi. Ancak, bu faşist milletvekili adayı eylemden yaralı olarak kurtulmayı başardı.

ANAP'ın Çekirge'deki seçim irtibat bürosuyla, ANAP milletvekili adayları Feridun Pehlivan, Selahattin Tezgel ve Temel Serdar Kılınc'a ait seçim irtibat büroları düzenlenen baskınlar sonucu tahrip edilmiştir.

İzmir'de, ANAP'ın, Karşıyaka'da, Hatay Bahçelievler'de, Eşrefpaşa'da (iki ayrı yerde) seçim irtibat büroları basılarak tahrip edildi.

Ankara'da, Altındağ'daki seçim irtibat bürosu, İzmit'te ise, ANAP'ın Derince Gündoğdu seçim irtibat bürosu tahrip edildi.

Yine bu kampanya doğrultusunda Amerikan uşağı faşist generallerden kontrgerilla şefi Adnan Ersöz, seçim aldatmacasını protesto etmek ve oligarşinin devrimcilere yönelik katliamlarına misilleme amacıyla, Devrimci Sol tarafından ölümle cezalandırıldı.

Adnan Ersöz halkımıza ve devrimcilere karşı işlenen cinayetlerden, katliamlardan sorumlu bir işkenceciydi. 12 Eylül öncesinde gerçekleştirilen kontrgerilla eylemlerinde onun doğrudan rolü vardır. MİT müsteşarı olduğu dönemde, birçok devrimci ve yurtsever onun emir ve yönetimi altında katledilmiş, halkı hedef alan sayısız terör, cinayet, provokasyon ve katliam eylemi onun emriyle uygulamaya konulmuştu.

Adnan Ersöz'ün suç dosyası 12 Eylül sonrası daha da kabarmıştır. Cunta şefleriyle kol kola giren ve onların hizmetine koşmakta sınır tanımayan bu işkenceci katil, bizzat cunta şeflerinin kontenjan adayı olarak Danışma Meclisi'ne girmiş, cuntanın aldığı kararları onaylayan, bu kukla mecliste cuntacıların güvenilir bir dostu olarak onların istekleri doğrultusunda hareket etmiş, 12 Eylül faşizminin halka karşı işlediği tüm suçlara ortak olmuştur. Binlerce devrimcinin işkenceli sorgulardan geçirilmesinde, zindanlarda çürütülmesinde, onlarcasının idam edilmesinde cuntacı generaller kadar onun da sorumluluğu vardır. İşte Devrimci Sol bu Amerikan uşağı faşist generali cezalandırarak, halka ve devrimcilere zulmedenlerin, işkencecilerin hiçbir zaman cezasız kalmayacağını bir kez daha göstermiştir.

Adnan Ersöz'ün Devrimci Sol tarafından cezalandırılmasının ardından basın bu eylemi, "MİT eski Başkanı ve 1. Ordu eski Komutanı Orgeneral Adnan Ersöz'ün öldürülmesi MİT'i sarstı" yorumlarıyla veriyordu. MİT'in

üst düzey bir yetkilisiyse, “olay kesinlikle DEV-SOL stratejisi kokuyor” derken aslında “bellerini kırdık” sözlerine kendilerinin de inanmadığını itiraf ediyordu.

Adnan Ersöz’ün cezalandırılması eylemini gerçekleştiren bir SDB savaşçısı anlatıyor:

“Ufak bir aksilikten dolayı yapılamayan eylem bugün gerçekleşecek. Heyecanlıyız. Bir kontrgerillacı, halk düşmanından hesap soracak olmanın heyecanı ve coşkusu yaşadığımız. Evden çıkıyoruz. Bir yoldaşla buluşup, yola çıkıyoruz. Bir taksiyi durdurduk, biniyoruz. Kendi aramızda sohbete başlıyoruz. Şoför istediğimiz yere ters giriş yapıyor. Uygun bir senaryoyla taksiden inmek zorunda kalıyoruz. Tekrar deneyeceğiz.

Biniyor, bu sefer istediğimiz yönden giriyoruz sokağa. Sokağı son kez denetimden geçirip, şoföre durmasını söylüyoruz. Aynı zamanda arabanın lambasını kapatıyoruz. Öndeki arkadaş elini kontağa atarken, arkadaki arkadaşta adamın ağzını kapatıp, beline silahı dayıyor. Bir süre konuşuyoruz. Devrimci olduğumuzu, ona bir şey yapmayacağımızı, sadece arabasını kısa bir süre kullanacağımızı söylüyoruz. Adam biraz heyecanlanıyor. Bir şey yapmayacağını söylüyor. Arabanın durumu hakkında bilgi aldıktan sonra, çıkartıp bagaja koyuyor ve bağlıyoruz. Astımı olduğunu, hava alamadığını söylüyor. Bunu dikkate alarak yerleştiriyoruz bagaja. 5-10 dakikalık bir vakitimiz var. Hem arabayı denemek hem de vakit geçirmek için bir iki tur atıyoruz. Eylem sokağına paralel bir sokakta arabadan inip başka bir yoldaşla buluşuyoruz. Şoför olan yoldaş bizden ayrılıp, arabayı bizi bekleyeceği yere çekiyor. Sokağa girmek üzereyiz. Apartmanın önünde insanlar var. Önce ne olduğunu anlayamıyoruz. Daha sonra çevre apartmanlara misafirlğe gidip gelenler olduğunu anlıyoruz. Kalabalıklar. Gitmeleri için bekliyoruz. Apartmanın önündeki araba bir türlü hareket etmiyor. Beklemekten vazgeçip apartmana giriyoruz. Son bir kez birbirimize bakıp, gözlerimizle ‘tamam’ diyoruz. Kapıyı çalıyoruz. Tahmin ettiğimiz gibi eşi açıyor. Bir arkadaş kadının bağırmasını engellemeye çalışırken, biz salona giriyoruz. Bu sırada Adnan Ersöz’ün kalkıp bize doğru geldiğini görüyoruz. Gözlerindeki panik ve korkuyu çok iyi görebiliyoruz. Ellerini açarak telaşla yaklaşıyor bize. Biraz daha yaklaşmasını bekliyor ve basıyoruz tetiğe. Adi işkenceci, kontrgerilla şefi. İşte yaptıklarının cezası. Halkın adaletinden kaçamadın. Bir kurşun daha...”

SOLUN SEÇİM “TAKTİKLERİ”

Devrimci Sol, 21 Ekim seçimlerindeki taktiğiyle ve kitlesel, askeri eylemleriyle Devrimci Halk İktidarı programını ulaşabildiği en geniş kitlelere götürmüş, onlara seçim aldatmacasını ve devrimi tartıştırmıştır.

Bu arada şunu da belirtmek gerekir ki; Sol her seçim döneminde olduğu gibi bu seçimlerde de yine en keskin lafızlarla ortaya çıkarak kendi dışındakilere veryansın etmekten geri durmamıştır. Sol, seçim sürecinde hemen hiçbir varlık gösterememesine ve yanlışlarının apaçık ortaya çıkmasına rağmen, seçim sonrasında “en doğru taktiği” kendilerinin izlediğini savunma aymazlığını gösterebilmiştir.

Öncülüğü kimseye bırakmayan bazı sol çevreler, devrimci bir taktik olan boykot taktiğini sürgit bir taktikmiş gibi ele almalarının sonucu, bu seçimlerde de aynı yaklaşımı getirdi. Bu çevreler, kuru ajitasyon ve birkaç bildiriyile boykot “taktiği” uyguladıklarını iddia ederek, kendilerini avutmaktan başka bir şey yapmamışlardır. Kaldı ki, siyasal tarihleri boyunca hiçbir seçimde sürgit boykot taktiklerine uygun bir pratik sergileyemeyen bu anlayışlar, bu seçim sonrasında da düştükleri duruma bakmadan ne kadar haklı olduklarını kanıtlama çabasına girişmişlerdir.

Halbuki bu keskin sol grupların iyice karikatürize ederek, kendi sübjektivizmlerine kurban ettikleri boykot taktiği, devrimci bir taktiktir. Politik durum ve koşullardan bağımsız ele alınamaz. Ve ancak yığınlara ulaştığında maddi bir olgu haline gelebilir. Bunun yolu da, boykot taktiğine uygun, siyasal bir pratiğin hayata geçirilmesinden geçer. Sol ise bu pratiği sergilemenin oldukça uzağındaydı.

Bu seçimlerde diğer bir yaklaşım ise “seçimlere katılmak” şeklinde ortaya çıkan, sağ ve pragmatik anlayışlardır.

Halk sistemden kopuş sürecinde, çeşitli mücadele biçimleriyle hak alma mücadelesini yükseltiyor ve kendi meşruluğunu düzene dayatıyorken “ben seçimlere katılacağım” demenin tek bir açıklaması olabilirdi; düzenden kopuş eğilimi içindeki halk kitlelerini yeniden sistemin içine çekmek. Sonuç itibarıyla bu anlayışın sahipleri de, bilinçli ya da bilinçsiz olarak ege-men sınıfların seçim oyununa gelmişlerdir.

21 Ekim seçimlerinde, sol, genel olarak başarısız bir sınav vermiş, halka burjuva partilerine umut bağlatmışlardır. Hatta tescilli faşist halk düşmanı Demirel’i ve onun suç ortağı SHP’nin, halklara karşı zulüm iktidarı olacağı kesin olan DYP-SHP koalisyonunu destekleyecek kadar devrimden uzaklaşmışlardır. Bu anlayışların en uç örneği olan PKK’nın seçim taktiği ise, pragmatizmin, ben merkeziliğin ve milliyetçiliğin bir ifadesi olmuştur. Genel seçimler öncesinde çeşitli zamanlarda SHP’nin “Kürt sorununda 70 yıldan bu yana sabıkalı bir parti” olduğunu söyleyen ve “Bunlar Kürt me-

selesinde birleşirler” diyerek SHP’nin de diğerlerinden farklı olmadığını ifade eden Kürt milliyetçi hareketi, SHP ile, HEP aracılığıyla ittifaka giriyordu. Sanki daha önceki sözlerin sahipleri kendileri değilmiş gibi bu kez de, “Kürt sorununun çözümü” için bu partiden medet ummuştur. PKK bu tavırla Türkiye halkları üzerindeki baskı ve terörü meşrulaştırmak isteyen ve bunun için hükümet vitrinini yenilemeye yönelik emperyalizmin ve oligarşinin iktidarı, DYP-SHP koalisyonunu objektif olarak desteklemiş ve meşrulaştırmıştır.

“İSTİYORUZ, VERMEZSENİZ ALACAĞIZ”

Seçimler yapıldı. Haftalarca panayır görüntüleri ardında sürdürülen, halkı, aldatılan bir seyirci yerine koyan bu yalan yarışının galibi yoktu. Halk, hiçbir burjuva partisine tek başına iktidar için onay vermedi. Yüzde 20 oranında sandığa gitmeyen halk kitleleri bu seçimlerde aldatılan seyirci olma rolünü reddetmişti. Hükümet için yeterli çoğunluğu sağlayamayan burjuva partileri, aralarındaki çelişkileri ve eskiye dayalı düşmanlıkları bir kenara bırakıp, devrimci mücadeleyi ve halk muhalefetini bastırmak, sömürü düzeninin selametini sağlamak için koalisyon arayışlarına girdiler. Bu arayışların sonucu DYP-SHP koalisyon hükümeti kuruldu. SHP devlet terörünün, katliamların, işkencelerin, anti-demokratik yasaların gizlenmesinde makyaj rolü görecek.

Devrimci Sol oligarşinin seçim aldatmacasına karşı sürdürdüğü “Seçim Çare Değil Devrim” kampanyasını farklı bir biçime büründürerek, koalisyon hükümetinin gerçek yüzünü halka göstermek ve koalisyonu oluşturan partilerin vaatlerinin sahteliğini ortaya koymak amacıyla bu kez de “İstiyoruz, Vermezseniz Alacağız” kampanyasını örgütledi.

Devrimci Sol, 28 Kasım 1991 tarihli 37 sayılı Haber Bülteni’nde şunları söylüyordu;

“DYP ve SHP’nin politikalarını onyıllardır biliyoruz. Bu partiler demokrasiyi, insan hakları, hak-hukuk-adalet söylemlerine ve de tüm vaatlerine rağmen iktidarlardı döneminde, emekçi halka, devrimcilere, ilerici ve yurtseverlere karşı baskı ve terör politikalarının uygulayıcıları oldular. Bir çok katliamın onbinlerce insanımızın işkence görmesinin ve tutuklanmasının sorumluluğunu taşıdılar.

Ülkemizin ekonomik, politik ve askeri olarak emperyalizmin denetimine girmesine yol açan politikaların uygulayıcıları yine bu partilerdir.

Yoksulluğun, işsizliğin, adaletsizliğin ülkedeki yaratıcıları, tekeli sermayenin palazlandırılmasının yasa yapıcıları ve uygulayıcıları yine bunlardır.

Bundan böyle de bu partilerin, aynı politikaları sürdüreceğini biliyoruz.

DYP, SHP, ANAP, MÇP, RP, DSP vb. partilerin arasında özde bir fark yoktur. Söylemlerindeki nüanslara rağmen, esasta hemen hepsi kapitalizmi savunmakta tekellerin çıkarlarını düşünmektedir. Ancak kapitalistler, hiçbir partiyi maddi güçlerine dayanarak iktidara getiremezler. Bunun için halkın oylarına ihtiyaçları vardır. Halk, burjuva partiler için birer oy deposudur. Bu nedenle ki, seçim dönemlerinde insan hakları, demokrasi, adalet ve halka adeta cennet vaat eden söylemler eksik olmaz. DYP-SHP de seçim süresince hemen her konuda halka birçok şey vaat etmişlerdir.

DEMİREL'in değiştiği halktan yana politikalar izleyeceği söylenir. Keza İNÖNÜ halk ve emek sözcüklerini hiç eksik etmez. DYP ve SHP'nin oligarşinin baskı ve terör politikalarını artan bir şekilde uygulayacaklarını biliyoruz.

Tüm bunlara rağmen, demokrasi, insan hakları, halk ve emekten yana olduğunu iddia eden yeni iktidar halkın insanca ve onuruyla yaşamak için vazgeçilmez olan taleplerini hızla yerine getirmelidir.

Bunun için özellikle kendi iktidarlari dönemindeki baskı ve terörün, işkencenin, katliamların, yoksulluğun, ülkenin emperyalist hegemonya altına sokulmasının hesabını halka vermeli ve halktan yana yeni politikalarıyla değiştiklerini göstermelidirler. Halkın ve devrimcilerin de onların demokrat olduğuna inanması için bu taleplerin yerine getirilmesi asgari koşullardır. Dahası; baskı ve terörün halk düşmanlığının doruğa çıktığı, tüm ülkeyi işkencehane ve hapishaneye dönüştüren 12 Eylül generallerinin, başta Turgut Özal olmak üzere ANAP hükümetlerinin halk düşmanı politikaları ortaya çıkartılıp halkın katılımı ve kararlarıyla yargılanmalıdır.

İktidar partileri, faşizmin değişmez uygulayıcıları olmaya devam ettikçe buna karşı halkın çaresiz ve savunmasız olmadığını göreceklerdir. Faşist baskı ve teröre, halk düşmanı ve emperyalist işbirlikçi politikalara karşı halkın adaletini devrimci şiddetle uygulamaya devam edeceğiz. Bu durumda dökülecek kanların sorumlusu bizler değil, DYP-SHP iktidarı olacaktır." (233)

Mevcut düzen partilerinin niteliklerini teşhir eden ve bu partilerin halklarımıza hiç bir şey vermeyeceğini göstermeye çalışan Devrimci Sol aynı bültenin devamında ise en geniş halk kesimlerinin en temel demokratik haklarını formüle ederek şu şekilde sıralıyordu:

"- Anti-terör yasası tümüyle iptal edilmeli ve yasanın sonuçları ortadan kaldırılmalıdır.

Tutsakların özgürlüğü koşulsuz sağlanmalıdır.

İşkenceci ve halk düşmanları dışındaki tüm siyasi, adli tutuklu ve hükümlüler serbest bırakılmalıdır.

- Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkı kabul edilmelidir.

- Olağanüstü hal kaldırılmalı, bölgedeki koruculuk sistemi dağıtılarak özel tim ve tüm baskı güçleri geri çekilmelidir.

- İnsan haklarını yasaklayan, baskı altına alan tüm yasalar iptal edilmelidir.

- İnsan haklarını çiğneyenler, işkence yapanlar yaptırımlar yargılanmalı ve bundan maddi ve manevi zarar gören herkesin zararları tazmin edilmelidir.

- Sendikal hakları, genel grevi, direnişi ve örgütlenmeyi engelleyen, kısıtlayan tüm yasalar kaldırılmalıdır.

Demokratik, işçiden yana yeni yasaların yapımında işçiler söz ve karar sahibi olmalıdır.

Genel grev hakkı tanınmalı, lokavt yasaklanmalıdır.

İşten atılmalara son verilmeli, atılanlar geri alınmalıdır.

İşçi ücretleri işçi kuruluşlarının ve çeşitli halk kuruluşlarının saptayacağı temelde yeniden düzenlenmelidir.

- Çeşitli nedenlerle işsiz kalan çalışamaz durumda olan herkesin ve ailesinin onuruna yaraşır bir şekilde yaşam koşulları güvence altına alınmalıdır.

- YÖK kaldırılmalı, öğretim üyeleri, öğrenciler ve çalışanların üniversiteleri yönettiği demokratik bir sistem kurulmalıdır.

Üniversitelerde ve tüm öğretim kurumlarında paralı eğitime son verilerek, kapitalizmi ve çıkarıcılığı değil; halkı, emeği ve ulusal onuru temel alan bir eğitim sistemi uygulanmalıdır.

- Gecekondu yıkımına son verilmeli ve sorunları çözülerek halkın konut sorunu insanca yaşam standartlarına kavuşturulmalıdır.

- Yoksul köylü üreticilerinin tüm borçları iptal edilmelidir.

Toprak ağalarının ve büyük toprak sahiplerinin toprakları, topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılarak toprak ağalığına ve köylülüğün bu temelde sömürülmesine son verilmelidir.

Köylüleri borçlandırarak sömüren, topraklarına el koyan aracı ve tefecilerin varlığına son verilmelidir.

Taban fiyatları tespitlerinde üreticilerin emeğinin karşılığı verilerek, bu tespitlerde üreticilerin, işçi ve diğer halk kuruluşlarının söz ve karar sahibi olması sağlanmalıdır.

Az topraklı yoksul köylülere her türlü maddi destek yapılarak insanca yaşam düzeyine ulaştırılmalıdır.

- İşkenceye derhal son verilerek tüm işkenceciler yargılanmalıdır.

Siyasi şubeler, MİT merkezleri, karakollar, jandarma birlikleri ve gizli kontrgerilla üslerindeki tüm işkence aletleri halkın gözü önünde imha edilmelidir.

Şimdiye kadar işkence yaptığı bilinen polis, MİT, jandarma, karakol vb.

yerlerin tümü sürekli olarak halkın demokratik örgütlerinin denetimine açık hale getirilmelidir.

- 12 Eylül generalleri derhal tutuklanarak tüm halka açık bir şekilde işledikleri suçlardan dolayı yargılanmalıdır.

12 Eylül sonrası ve bugün halk düşmanı politikalarından zarar gören, işkenceye uğrayan, yakınları katledilen, idam edilen herkesin kendini ifade edebileceği, suçluları kanıtlayabileceği bir platform hazırlanarak halkın göstereceği suç belgeleriyle ve de halkın katılımıyla suçlular yargılanmalı ve cezalandırılmalıdır.

- Tıpkı 12 Eylül generalleri gibi ANAP hükümetleri de halka karşı uyguladıkları baskı, terör, zulüm, yoksullaştırma ve emperyalizmin işbirlikçisi politikalarından dolayı yargılanmalıdır.

- 12 Eylül generallerinin ve de onların mirasçısı ANAP iktidarının idam ettiği, dağlarda ve sokaklarda katlettiği, işkence ederek tutukladığı tüm devrimci, ilerici, demokrat, yurtsever insanlara ve ailelerine maddi-manevi tazminat ödenmelidir.

- Güvenlik kuvveti maskesi altında sorgusuz, sualsiz yapılan infazlar açığa çıkartılarak suçluları yargılanmalıdır.

- Özel Harp Dairesi adı altında çalışan kontrgerilla dağıtılmalı, halka karşı katliam ve provokasyon uygulayanlar yargılanmalıdır.

- Ülkenin ve halkın ulusal onurunu çiğneyen emperyalizmin ekonomik ve siyasal denetimine ve yönlendirmesine son verilerek tüm emperyalist kurumlardan çıkılmalı, ikili antlaşmalar iptal edilmelidir.

Ülkemizin askeri, siyasi ve sömürüye dayalı ekonomik amaçlı tüm emperyalist kuruluşlar kapatılmalıdır.

Kürdistan'a yerleştirilen Çekiç Güç'e bağlı emperyalistler sınırdışı edilmelidir.

Devletler arası ilişkiler de ezilen halklardan yana tavır alınıp, emperyalistlerin güdümündeki politikalara son verilmelidir.

- Kapatılan tüm dernekler ve partiler açılmalı, bu konudaki baskı yasaları ortadan kaldırılmalı, polisin ve mülki amirlerin dernek kapatma yetkilerine son verilmelidir.

- Tüm halkın konuşma, yazma ve özgürce örgütlenme hakkı sağlanmalıdır.

Düşünce özgürlüğünü, halkın kültürünün geliştirilmesini engelleyen tüm yasa ve kararnameler iptal edilmelidir.

- Halkın sağlık sorunları uluslararası standartlar çerçevesinde çözülmesi, sağlık hizmetleri ücretsiz olmalıdır.

- MİT ve polis tarafından fişlenen tüm devrimci, demokrat, ilerici ve yurtseverlerin dosyaları herkesin kendisine iade edilerek, diğer nüshalar demokratik kuruluşların seçeceği bir komisyon önünde imha edilmelidir.

- Keyfi gözaltılara, kovuşturmalara, fişlenmelere son verilmelidir.

Gözaltı süresi en fazla 24 saatle sınırlandırılarak avukatın bilgisi dışında gözaltı ve sorgulamaya başvurulmamalıdır, avukat sorgulamanın tüm aşamalarında bulunabilmelidir.

Gözaltına alınan kişi ailesi ve yakınları görüşebilmelidir.

- Tüm hücre tipi ve özel cezaevleri kapatılmalı, 12 Eylül'den bugüne gerek siyasi, gerekse adli tutuklular tarafından işkence yaptığı ve insan haklarına aykırı davrandığı belirlenen cezaevleri müdürleri, savcılar, jandarma komutanları yargılanmalıdır.

Cezaevleri demokratik kuruluşların, halkın, tutuklu yakınlarının denetimine açık olmalıdır.

- 12 Eylül generallerinin yasakladığı devrimci, demokratik, ilerici kuruluşlar açılmalıdır.

- 12 Eylül anayasası ve onun uzantısı tüm yasalar ortadan kaldırılarak, demokratik örgütlerin ve halkın katılımıyla halktan emekten yana, ülkenin bağımsızlığını ve demokrasiyi esas alan demokratik bir anayasa yapılmalıdır.

- Sürgün edilen, sürgün yaşamak zorunda kalanların ülkelerine dönmesi sağlanarak zararları tazmin edilmelidir.

- Asker ve polis dahil tüm memurların sendikal ve de her düzeyde örgütlenme hakları verilerek söz ve karar sahibi olma önündeki tüm yasa ve tüzükler kaldırılmalıdır.

- Askerlik mecburi olmaktan çıkartılmalıdır.

- DGM'ler iptal edilmeli, bu mahkemelerde yargılananların davaları düşürülmelidir ve bu davaların nasıl açıldığı soruşturulmalıdır.”

Kuşkusuz ki, bütün düzen partileri gibi ve geçmiş tüm iktidarlar gibi DYP-SHP iktidarı da bu sayılan talepleri yerine getiremeyecektir. Böyle bir niyetleri olmadığı gibi, demokratik açılımlar getirebilecek siyasi ve ekonomik güçten de yoksundurlar. Peki iktidarın halkın yararına hiçbir politika gütmeyeceği aksine baskı ve terörün daha da katmerlenerek süreceği çok açıkken, Devrimci Sol böylesi bir kampanyaya neden gerek duymuştu?

Her şeyden önce türlü vaatlerle iktidara gelen fakat iktidara geldikten sonra tüm söylediklerini unutan tüm iktidarlar gibi DYP-SHP koalisyonunun da gerçek yüzünü açığa çıkarmak gerekiyordu. Bu aynı zamanda krizi derinleşen düzenin halka ve devrimcilere karşı başlatacağı yeni saldırılarının öncesinde manevraya yönelmesini ve halkı oyalamasını engellemek içindi. Yani bu kampanya ile, bir bütün olarak oynanmaya çalışılan demokrasicilik oyununu bozmayı, mevcut iktidarların halka verebileceği hiçbir şey olmadığının gösterilmesini ve yalanlarının açığa çıkarılmasını hedefleyen Devrimci Sol, diğer yandan Devrimci Halk İktidarı programının propagandasını

Devrimci Sol Güçler kayıplara işkence ve katliamlara karşı mücadelesini her dönemde sürdürdü

yaparak, halka nihai çözümün devrimde olduğunu kavratmaya ve halkın iktidarının gerekliliğini onların kafasında somutlamaya çalışmıştır.

Devrimci Sol'un bu kampanya doğrultusunda gündeme getirdiği temel demokratik talepler geniş halk kesimlerinde yankısını buldu. İşçiler, memurlar, gecekondulular, öğrenciler, sanatçılar, aydınlar vd. halk kesimleri belirlenen bu temel taleplere kendi özgün ve güncel istek ve taleplerini de ekleyerek, DYP-SHP iktidarının karşısına dikildiler ve "İstiyoruz, Vermezseniz Alacağız" şiarıyla sayısız eylemler gerçekleştirdiler. Belirlenen taleplerin TBMM'ye verilmesi ile başlayan eylemler genişleyerek ve yükselerek devam etti.

24 Aralık 1991'de Başbakan Demirel'le görüşmek üzere 300 kişilik bir kitle Ankara'daki Başbakanlık konutuna gitti. Özgür-Der'li aileler, KAM-SEN'li, BEM-SEN'li ve SAĞLIK-SEN'li memurlar, İşpor-Der'liler ve avukatlar, sakatlar, sanatçılar, işçiler ve Küçükarmutlu gecekondu halkından oluşan kitle Başbakan Demirel'le görüşerek kayıpların, infazların, yoksulluğun ve soygun düzeninin genel bir panoramaasını çizdikten sonra "Vaatlerin takipçisi olacağız", "Vermezseniz Alacağız" hatırlatmasıyla beraber taleplerini dile getirdiler.

KAM-SEN'li, SAĞLIK-SEN'li, BEM-SEN'li memurlar grevli-toplu sözleşmeli sendika talebiyle Bakırköy Özgürlük Meydanı, Kadıköy İskele Meydanı ve Eminönü Meydanı olmak üzere üç ayrı yerde yaptıkları gösterilerle hükümeti uyardılar.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda toplanan yüzlerce Özgür-Der'li aile, memur, işçi, sanatçı, gecekondu halkı ve öğrenciler, ülkedeki katliamların, infazların, işkencelerin, kayıpların hesabını soruyor ve iktidara, katiller ne-rede, sorusunu yöneltiyorlardı.

Mahallelerden gelen gecekondu halkı İstanbul Anakent Belediyesi önünde bir gösteri düzenledi. "Zamlara, İşten Atılmalara Ve Gecekondu Yıkımlarına Son" sloganıyla tepkilerini dile getirdiler.

Altınşehir Kayalar Köyü Meydanı'nda yoksul mahalle halkı bir araya gelerek "Polis, Karakol, Cezaevi Değil; Yol, Su, Elektrik İstiyoruz" diye hay-kırdılar.

Ankara'daki Özgür-Der'liler, KAM-SEN'liler, BEM-SEN'liler, SAĞLIK-SEN'liler, sanatçılar, işçiler, öğrenciler bir araya gelip yüzlerce kişiyle Adalet Bakanlığı'nın kapısına dayanarak, 1980'lerden itibaren halka uygulanan baskıların, insan hakları ihlallerinin araştırılıp halka açıklanmasını istediler ve "Baskı, İşkence ve İnfazlara Son" şeklinde slogan attılar.

İstanbul Adliyesi önünde toplanan yüzlerce kişi ise 12 Eylül darbesinin bütün suçlularının yargılanmasını istedi ve "Siz Yargılayamazsanız Halk Yargılayacak" şeklinde slogan attılar. Eylem bitmeden polis saldırınca, Sul-tanahmet Meydanı, "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarıyla in-ledi.

Ellerinde pankartları ve dövizleriyle 3000 kişi, "İşçiyiz, Memuruz Hak-lıyız Kazanacağız" sloganı eşliğinde İstanbul Anakent Belediyesi önünde bir gösteri gerçekleştirdi. 5 Ocak'ta gerçekleştirilen gösteride hak ve öz-gürlük isteklerini sıralayan kitle, Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne verilen dilek-çenin ardından "Baskılar Bizleri Yıldıramaz" şeklinde sloganlar attı.

Kampanyaya bir ses de liselilerden geliyordu. 11 Ocak'ta yüzlerce Li-seli DEV-GENÇ'li "Parasız Eğitim" talebiyle Çağaloğlu'nda gösteri yaptı.

Sakatlar, panel düzenleyerek işkencecilerin yeni sakatlar yarattığını söylediler ve işkenceye son verilmesini istediler.

Tarım-Sen'li memurlar Kadıköy Postanesi'nden Çalışma Bakanlığı'na çektikleri telgraf ile ücretlerin tek taraflı olarak belirlenmesini protesto et-tiler.

Belediye çalışanı memurlar ve SAĞLIK-SEN'liler grevli toplu sözleş-meli sendika hakkı için 1 günlük uyarı grevi yaptılar.

DEMKAD'lı kadınlar binlerce kişinin katılımıyla yaptıkları geceyle, kam-panyada yerlerini aldılar, ardından da geniş katılımlı bir panelle sorunlarını dile getirdiler.

"Artık Vaat, Nutuk, Söz İstemiyoruz" diyen yoksul gecekondu halkı DYP ve SHP İlçe binalarını işgal ederek yetkililerle görüşünceye kadar bi-nadan ayrılmayacaklarını belirttiler. Bunun üzerine Başbakan Demirel'le te-lefon görüşmesi yapmaları sağlanan mahalleliler, Demirel'den hesap so-

rup “Vaat Ettiklerinizi İstiyoruz, Siz Vermezseniz Biz Alacağız” dediler. SHP İlçe binasındakiler de eylemleri sırasında aynı şekilde taleplerini dile getirdiler.

Hapishanelerdeki Devrimci Sol tutsakları da yaptıkları açlık grevi ve mahkeme salonlarında okudukları dilekçelerle kampanyaya katıldılar.

İETT işçileri YHK’nın (Yüksek Hakem Kurulu) kaldırılması ve grev haklarının verilmesi için Başbakanlık’a telgraf çektiler.

İYÖ-DER’li öğrenciler son dönemde katledilen öğrencilerin katillerinin bulunması için Çapa Tıp Fakültesi’nde gösteri yaptılar.

İzmir’de Özgür-Der’liler, BEM-SEN’li memurlar, EYÖ-DER’li öğrenciler, Söke ve Selçuk Halkevleriyle birlikte basın toplantısı düzenleyerek iktidara vaatlerini hatırlattılar. Bu kesimleri temsilen Ankara’ya giden bir komisyon taleplerini burada da çeşitli devlet kurumlarına iletiler. Ayrıca Söke ve Selçuk’ta da gösteriler yapıldı.

Bursa’da ise memurlar, Özgür-Der’li aileler ve öğrenciler bir araya gelerek SHP ve DYP İl binalarına gidip vaatlerin takipçisi olduklarını bildiriyorlardı.

Ankara’da memurlar 15 Ocak’ta yaptıkları gösteriyle vaatlerin takipçisi olduklarını bir kez daha ifade ettiler.

Trabzon’da öğrenci gençlik yaptığı açıklama ile iktidardan vaatlerini yerine getirmesini istedi.

Kocaeli’de 60 kişilik bir grup DYP, SHP binalarına giderek vaatlerin yerine getirilmediği takdirde hesap soracaklarını ifade ettiler. Çevre mahallelerde oturanlar da bu toplantıya katıldılar.

Hemen hemen tüm il ve ilçelerde milyonlarca bildiri dağıtıldı, yüzlerce pankart asıldı.

Ülke çapında sürdürülen eylemliliklerde çeşitli kitlesel gösterilerin yanı sıra paneller, geceler düzenlendi.

İnsan hakları ihlallerine karşı yurtdışında da kampanya sürdürüldü.

Üzerinde Almanca ve İngilizce “Seçimler Oldu Katliamlar Sürüyor”, “Katliamlara, İşkencelere, Kontrgerilla Uygulamalarına Son”, “Katliamlar Oldu, İnsan Hakları Kuruluşları Nerede?” yazılı pankartlar eşliğinde Devrimci Sol Güçler UNESCO’nun Hamburg binasını işgal ettiler. Ayrıca yine UNESCO’nun Bonn bürosu önünde bir gösteri gerçekleştirildi.

İsviçre’nin Cenevre kentinde de BM Halklar Birliği Sarayı, Zürich’te Tages Anzeiger gazetesi aynı amaç ve taleplerle işgal edildi.

Londra’da İşçi Partisi Merkezi, Paris’te İnsan Hak ve Özgürlükleri Federasyonu 30’ar kişilik gruplarla işgal edilip, yetkililerle görüşme sağlandı. Hollanda’nın Amsterdam kentinde de Af Örgütü Merkezi önünde bir protesto gösterisi yapıldı.

Emekçi halkımız, hak aramak, iktidara sesini duyurmak için bunun gibi

birçok eylem gerçekleştirirken, vaatlerini bir anda unutan ve halkın taleplerine kulaklarını tıkayan DYP ve SHP koalisyon hükümeti ise “demokratikleşme”, “şeffaflık” görüntüsü altında baskı ve terörünü şiddetlendirerek sürdürüyordu. İşbaşına geldiğinden beri “İstiyoruz, Vermezseniz Alacağız” diyen halkın taleplerini dikkate almayan hükümet, hakkını arayan emekçilerin üzerine kontrgerillayı salarak terör estirmeye başladı. İşkenceler, katliamlar, kayıplar, yoksulluklar katlanarak sürdü. Polis sokaklarda “Kahrolsun İnsan Hakları” “Kana Kan İntikam” çığlıkları eşliğinde en ufak, bir kitle gösterisine azgınca saldırıyordu. “Ölü ele geçirmeler”, devrimci-demokrat olarak bilinen insanların kaçırılıp kaybedilmesi bir biri ardına devam ediyordu. İşkence politikasında hiçbir “yenilik” yoktu. Hapishanelerdeki basıklar dur durak bilmiyordu. Öyle ki, İstanbul, Ankara, İzmir’de... sayısız DKÖ basılmış talan edilerek kapatılmıştı. “Konuşan Türkiye” diyerek iktidara gelenler halkın sesini soluğunu kesmek için vahşette sınır tanıımıyorlardı.

HALKIN ADALETİ HESAP SORMAYA DEVAM EDİYOR

Devrimci Sol, polisin son dönemde art arda gerçekleştirdiği “sokak infazları”nı, işlediği cinayetleri cevapsız bırakmadı. Devrimci Sol savaşçısı Hayri Koç ve taraftarı Burhan Remzi Kafadenk’in katledilmesine misilleme olarak, işkenceci polis şeflerinden İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Şakir Koç, emrindeki koruma polisleriyle birlikte cezalandırıldı.

Bu eylemle ilgili olarak 38 No’lu Haber Bülteni’nde “Bu eylemimiz, 12 Temmuz katliamını gerçekleştirenlerden, yoldaşımız Hayri Koç’u katledenlerden, örgütümüzün taraftarı Burhan Remzi Kafadenk’i sokak ortasında fiili infazın hedefi haline getirenlerden hesap sorma olduğu kadar, iktidara yapılmış bir uyarı niteliği de taşıyor” diyen Devrimci Sol şöyle devam ediyordu:

“DYP-SHP Hükümeti’ni uyarıyoruz; devrimci, ilerici ve yurtseverlere yönelik işkence, baskı ve teröre son vermediğiniz, suçluları halkın önüne çıkarıp yargılamadığınız sürece, nereye giderlerse gitsinler, ne tür koruma tedbirleri alırlarsa alsınlar onları mutlaka bulup, ortaya çıkaracak ve cezalandıracağız.” (234)

Devrimci Sol gerçekleştirdiği eylemlerle bu konudaki kararlılığını ve ısrarını ortaya koyarken, DYP-SHP koalisyon hükümetinin ise, gerçek yüzü açığa çıkmaya başlıyordu. Bir yandan “demokrasi” deyip, diğer yandan halka baskı ve terör uygulama iki yüzlülüğüne izin verilmeyeceği, Devrimci Sol tarafından art arda gerçekleştirilen devrimci şiddet eylemleriyle kamuoyuna duyuruldu. Devrimci Sol gerçekleştirdiği eylemlerle iktidarı bir

kez daha uyarıyor ve "İstiyoruz, Vermezseniz Zorla Alacağız" mesajını veriyordu.

Bu doğrultuda Devrimci Sol;

3 Şubat 1992 günü, İstanbul'da, 1. Şube'de görevli işkencecilerden Başkomiser Atıf Ödül, Mürüvvet Akpınar ve Salih Sevgican adlı polisleri, Adana'da Edip Salman isimli işkenceci polisi, İzmir'de Ahmet Kaya adlı işkenceciyi cezalandırdı.

6 Şubat 1992 günü ise, Adana'da Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'nü basan Devrimci Sol savaşıları Özer Akkaya'yı ölümlle cezalandırdı. Yine aynı tarihte devrimci adalet bir kez daha İstanbul'daydı. Ve bu kez İstanbul DGM Başsavcısı Yaşar Günaydın'dan ve emrindeki koruma polislerinden hesap soruluyordu.

İstanbul'da cezalandırılan Yaşar Günaydın, sicili oldukça kabarık olan halk düşmanı bir faşistti. 12 Mart ve 12 Eylül dönemlerinin sıkıyönetim mahkemelerinde olsun, DGM'lerde olsun, O, hep devrimcilerin ve halkın karşısındaydı. O, kimi zaman polisle birlikte işkence tezgahının başında "sorgu" yapmakta, kimi zaman kontrgerilla merkezlerinde halka ve devrimcilere karşı komplolar planlamakta, kimi zaman da mahkeme kürsülerinde devrimcilerin katledilmesini istemektedir.

İşte bu yapıyla DGM'lerin işlevini ve çalışma biçimini en iyi simgeleyen kişilerden biri olan Yaşar Günaydın, 6 Şubat 1992 günü Devrimci Sol'un adaletine hesap vermişti. Bu eylemle Devrimci Sol, bir kontrgerilla kuruluşu olan DGM'lerde hala çalışmaya devam eden hakim ve savcıları yeniden uyarıyor ve onlara "halka ve devrimcilere karşı olan bu kurumun suçlarından arınmak istiyorsanız, orada hukuk adına yapılan işkencelerin planlanan komploların ve bir bütün olarak DGM'lerin çalışma biçiminin, davaların nasıl hazırlanıp açıldığını açıklayın ve ayrılın" çağrısını yapıyor ve aksi takdirde, halkın adaletine hesap vereceklerini belirtiyordu.

Bir SDB savaşıcısı Yaşar Günaydın ve korumalarının cezalandırılması eylemini şöyle anlatıyor:

"Yarın, bir süre önce netleştirdiğimiz istihbaratın eylemini yapacağız. Hedefimiz 12 Mart, 12 Eylül dönemlerinde Sıkıyönetim Mahkemeleri'nde, DGM'de, işkenceli sorgularda görev yapmış, halk düşmanı, faşist Yaşar Günaydın. Vaatlerle işbaşına gelen koalisyon hükümetinin devrimcilere, halka yönelik uyguladığı iki yüzlü politikalarının bir uygulayıcısı olarak, DGM'nin işlevi de açıkça ortada. DYP-SHP Hükümeti'yle birlikte yaygınlaşan sokak ve ev infazları, katliamlar bunun açık göstergesi. Bu yanılla hedefimiz çok net ve vereceği mesajlar da büyük olacak.

Son bir kez plan üzerinde konuşuyor ve hazırlıklara girişiyoruz.

Eylem planımıza göre, bir yoldaşımız eylem yerinin yan sokağına bir

taksiyle gelerek orada bekleyecek, iki yoldaşımız faşist Yaşar Günaydın ve korumalarını cezalandıracak ve bu sırada ben de bu iki yoldaşın koruma görevini yaparak gelişebilecek herhangi bir olumsuzluğa müdahale edecektim.

Sabah evden oldukça erken çıkıyoruz. Eylem bölgesinin etrafında dolaşyoruz, çevre oldukça sakin. Merkezi bir yer olmasına karşın sabahları o yoğun kalabalık yok. Arka sokaklarda resmi polisler dolaşiyor. Tamam... Zaman geldi. Bir yoldaşımız önden, ben de yoldaşım ile birlikte arkasından yürüyoruz. Belimdeki silahı kontrol ediyorum ve yerimi alıyorum. Görevim yakın koruma olduğu için, çok dikkatli olmak zorundayım. Elim kabzada beklemeye başlıyorum. Hedefe yaklaşıp, ateş edecek olan yoldaşlarla aramızda yaklaşık on metre var. Bulunduğum yerin yan tarafına dördüncü yoldaşımız arabayla geliyor, şoförle sohbet ediyor ve bekliyor.

Beklediğimiz an geliyor. Yaşar Günaydın'ı her sabah evinden alan makam arabası gelip evinin önünde duruyor. İki yoldaş yavaş yavaş arabaya yaklaşıyorlar. Önce koruması, ardından da Yaşar Günaydın evden çıkarak arabaya doğru geliyorlar. Arabaya binmeleriyle yoldaşların ateşe başlamaları bir oluyor. Yaşar Günaydın ve korumaları aldıkları kurşunlarla oldukları yere yığılıyorlar. Araba, şoför yara aldığı için kontrolden çıkarak hareket ediyor. Yoldaşlar arabaya asılarak ateş etmeye devam ediyorlar ve adaletimizi yerine getiriyorlar. Bu arada taksiyi getiren yoldaşlarımızda, şoförü arabadan dışarı çıkarıyor ve hazır durumda bekliyor.

Herkes arabaya bindikten sonra, hızla hareket ediyoruz, Moralimiz çok yüksek, çevredekiler şaşkın. Kalabalık giderek artıyor biz uzaklaşırken. Çevreyi olayın şokunu atlatamayan insanlar dolduruyor. Silahlarımız ellerimizde, bir iki sokak gidip, arabayı terk ederek, silahları bir yoldaşımıza vererek bölgeden ayrılıyoruz."

"İstiyoruz, Vermezseniz Alacağız" kampanyası özellikle SHP tabanında yankı yaratmış, bu kesimi hükümetin politikaları konusunda daha duyarlı kılmıştır. Yine bu kampanyayla Devrimci Sol silahlı eylemler yanında, tüm halk kesimlerine yönelik somut propaganda biçimlerini ve yaratıcı taktikleri gündeme getirdiğini gösterip, kadrolarını kitle çalışması, somut propaganda ve günlük taktikler konusunda eğitmiştir.

Ayrıca, yıllardır "devrim", "sosyalizm" diyen, fakat bunu kitlelerin kafasında somutlamak anlamında hiçbir politika üretmeyen sola da, halkın güncel taleplerini örgütlemeyen, onlara somut politikalarla gitmeden "devrim", "sosyalizm" demenin hiçbir anlam ifade etmeyeceğini göstermiştir Devrimci Sol.

ZULMÜN ADALETİNİ UYGULAYANLAR HALKIN ADALETİNE HESAP VERİYOR

Dostlarına ve düşmanlarına, katliamlarla yok edilmeyecek bir güç olduğunu gösteren, halka ve dışındaki sol güçlere güven vermeye devam eden Devrimci Sol, işkenceci ve halk düşmanlarını, zulmün adaletini dağıtan savcılarını hiç ummadıkları anda ve yerde cezalandırarak düşman hedeflerini ortadan kaldırmaya devam ediyordu.

1989 yılında Eskişehir Hapishanesi'nde ortaya çıkartılan tünel faaliyeti bahane eden hapishane idaresi tutsaklara saldırmış ve tüm haklarını gasp etmişti. Bunun üzerine devrimci tutsaklar da açlık grevine başlamışlardı. Açlık grevinin devam ettiği sırada Eskişehir Hapishanesi'nin boşaltılarak, tutsakların farklı hapishanelere sürgün edilmeleri gündeme getirildi. Sırf işkence amacıyla ve direnişi kırmak için, tutsaklar demir tabutu andıran hapishane arabalarıyla hiçbir ihtiyaçlarının karşılanmasına izin verilmeden susuz, havasız bırakılarak saatlerce sürecektir ölüm yolculuğuna çıkarıldılar.

Bir kısım tutsak Aydın Hapishanesi'ne getirildi. Burada, 30'lu günleri geçen açlık grevinin bitkinliği ve eziyet verici bir yolculuğun iyice yıpratmış tutsaklar yeni bir işkenceyle karşılandılar. Ölüm sınırına gelmiş olmalarına aldırmadan Aydın Hapishanesi girişinde soyularak, dayaktan geçirildiler.

İşte bu operasyonu yöneten azıllık halk düşmanının adı, Nural Uçurum'du. Dönemin Aydın Hapishanesi Savcısı olan Nural Uçurum, halk düşmanlığında sınır tanımayarak devrimci tutsaklara yapılan işkence-dayak operasyonlarına da bizzat katılıyordu. Bu katilin aktif olarak katıldığı bu saldırı sırasında yurtsever tutsaklardan H. Hüsnü Eroğlu ve Mehmet Yalçınkaya yaşamını yitirdi.

Evet, Nural Uçurum bir işkenceci, bir halk düşmanı katildi. Aydın Hapishanesi'nin duvarlarında onun döktüğü devrimci, yurtsever kanları hala kurumamıştı. Onun yaptığı işkence ve katliamlar çok açık, kanıtlı-belgeli olmasına ve halkın büyük tepkisine karşı, o Bursa Savcılığı'yla ödüllendirildi.

Devrimci Sol, Nural Uçurum'dan işlediği suçların hesabını mutlaka soracağını, suç tarihinde itibaren açıkça ilan etmişti.

Tarih 19 Şubat 1992'yi gösterirken, işlediği tüm suçların hesabını sormak için, Devrimci Sol, kontrgerilla hukukçusu Nural Uçurum'a yönelik bir cezalandırma eylemi gerçekleştirdi. Bu eylemde Nural Uçurum ağır yaralanırken, korumalarından ikisi öldürüldü, bir komiser, iki polis yaralandı. Bu eylem sonrasında felç olan Nural Uçurum, devrimci adaletin yarım kalan hesabının tamamlanacağı günü bekliyor.

Şimdi Nural Uçurum'un cezalandırılması eylemini bir Devrimci Sol

savaşçısının anlatımından dinleyelim:

“Bugün en sonunda eylemi yapacağımıza dair hareketten kesin karar geldi. Uzun zamandan beri bu eyleme hazırlanıyorduk. Ancak eyleme birkaç günümüz var. Son kontrollerimizi yapıyoruz. Bu arada eylem anında kullanacağımız ihtiyaçlarımızı gidermeye çalışıyoruz.

Kontrgerillacı Nural Uçurum’u uzun bir süre denetimimiz altında tuttuk. Ona ilişkin ilk bilgiler elimize ulaştığı andan itibaren bütün dikkatlerimiz bu eyleme dönmüştü. Özellikle Nural Uçurum’un bir katil olması, Aydın E Tipi Hapishanesi’nde açlık grevinde ölüm sınırına gelen tutsaklara operasyon düzenletip, iki tutsağın katledilmesiyle sonuçlanan bu operasyon emrini vermesi ve adının kamuoyunda bu ‘KANLI SÜRGÜN’ ile anılır olması, ona karşı kinimizi daha da arttırmıştı. Evet, Nural Uçurum, başlattıkları SAG’nin 40’lı günlerinde Eskişehir Tabutluğu’ndan Aydın’a sevk edilen tutsaklara işkenceli karşılama töreni hazırlayan, Hüsnü Eroğlu, Mehmet Yalçınkaya isimli tutsakların dövülerek katledildiği operasyonu bizzat yöneten, sonrasında tutsaklara işkence yapmaya devam eden, yakınlarının durumunu öğrenmek için hapishaneye gelen analara, babalara çevik kuvveti saldırtıp, işkence politikalarını sokaklara taşıyan ve bu yaptıklarını pervasızca savunan işkenceci kontrgerilla şefi...

Bu eylemi gerçekleştirmek için sabırsızlanıyoruz, bizim için önemli bir hedef. Bundan dolayı tüm hareketleri bizim kontrolümüz altındaydı. Örneğin eylemden bir gün önce ÖZDİLEK fabrikasının satış reyonunda alışveriş yaparken, ona sohbet edecek kadar yakın olmamıza rağmen, eylemimizin diğer bir yönü olan işkenceci korumaların (korumaların hepsi Terörle Mücadele Şubesi’nin işkencecileri) cezalandırılmasını da göz önünde bulundurarak, askeri açıdan risksiz olan bu ortamı kullanmadık.

Başsavcı sırasıyla bir gün saat 8’de, bir gün de 8.30’da evinden çıkarak, 4 kişilik işkenceci timinin korumasında adliyeye gidiyor, akşamları da aynı şekilde korunarak evine dönüyor.

Kontrgerillacı Nural Uçurum’un daha önce de istihbaratı çıkarılmış, fakat istihbarat 12 Temmuz’da katledilen yoldaşlarımızın üslerinde ele geçen belgelerde açığa çıkmıştı. Nural Uçurum bu yüzden evini ve arabasını değiştirmiş ve koruma sayısını birden beşe çıkartarak elimizden kurtulmaya çalışıyordu.

Eylemi Bursa Çekirge’de Zübeyde Hanım Doğumevi kavşağında yapacağız. 5 kişilik birliğimizde 1 kişi açıkta herhangi bir olumsuzluğa karşı bizi koruyacak, diğer kalan 4 kişi ise ikiye ayrılarak koruma arabasındaki 4 kişilik işkenceci tim ile makam arabasındaki kontrgerillacı Nural Uçurum’u ve yakın koruma polisini cezalandıracak. Eylem makam arabası caddeye girdiği zaman başlayacak, aynı anda da makam arabasının arkasında hareketsiz kalan işkencecilerin otosu da imha edilecek.

Eylem için her şeyimiz hazır. Sabah erkenden son hazırlıklarımızı yapıyoruz. Silahlarımızın son bakımını akşamdan yapıp, eylemin üstüne son kez konuştuk. Sabah erkenden evden çıkıyoruz. Yanımda diğer yoldaşım. Dün gecedan beri müthiş bir yağmur yağıyor. Daha yoldayken makyajım yavaş yavaş bozulmaya başlıyor. Eylem bölgesine en yakın bir durakta diğer yoldaşlarla buluşuyoruz. Yoldaşlar eylemde kullanılacak arabayı alarak randevuya geliyorlar. Arabaya binerek eylem yerine doğru hareket ediyoruz. Bir yandan da arabada son hazırlıklar ve konuşmalar yapılıyor. Eylem bölgesi yakınında, önceden belirlediğimiz bir sokakta arabayı park ederek, arabadan iniyoruz. Benim üstümde pardösü var. Nural Uçurum'ı cezalandıracak yoldaşın üstünde de doktor önlüğü var. Kendi silahım 14'lü belimde. Pardösümün altında, elimde uzun namlulu silah var. Eylem yerine geliyoruz. Yağmur zaman zaman hızlanarak sürekli yağıyor. Yollarda gölcükler oluşmuş, Daha önceden belirlediğimiz gibi pusu yerinde yerlerimizi aldık.

Çevremiz çok kalabalık, insanlar okula ve işe gidiyorlar.

Pusu yerimiz ana cadde olduğu için yoğun bir trafik akışı var. Sürekli tetikte olmak zorundayız. 100 metre alt tarafta Polis Dinlenme Evi'yle Trafik Şube Müdürlüğü, 300 metre yukarımda daha önce bombaladığımız Çekirge Polis Karakolu ve 100 metre arkamızda askeri birliklerin konumlandığı bir alan var. Dikkat ediyorum, şu anki hedefimiz dışında daha önce istihbaratını çıkardığımız birçok hedef yanımdan gelip geçiyor. Ama çok rahatız. Hedefi ben göreceğim için pür dikkat yolu izliyorum. Birden... sonunda beklediğimiz an geldi diye düşünüyorum. 4 tane işkenceciyi taşıyan ekip otosu görüldü, fakat çevresinde Başsavcı'nın makam arabası yok. Komutanla bakışıyoruz, fark etti. Anlıyorum, beklemeye devam edeceğiz. Bu arada hedefimiz işkenceci ekip de önümüzden geçiyor. İçindeki tipleri tanımaya çalışıyorum. Öndekinin çok rahat olduğu fark ediyor. Özellikle durağı ve çevresini görmeye çalıştığını anlıyorum. İçimden milyon kez lanet yağdırmaya başlıyorum. Beklemeye devam ediyoruz. Yağmur yağmaya devam ediyor, makyajımın iyice döküldüğünü fark ediyorum. Başımdan alnıma, boynuma ve sırtıma doğru akan boyalı suları silmeye çalışıyorum. Bir yandan da ayakkabı boyasıyla saçımı boyadığım için kendi kendime kıyıyorum.

10 dakika geçmeden beklediğimiz ekip yeniden görünüyor. Bu sefer önde tutsakların katili Başsavcı Nural Uçurum da var. Yoldaşlarla bakışıyoruz, anlıyorum onlar da gördüler. Pür dikkat oluyorum, otomatığın kabzasını iyice kavriyorum. İşkenceci Başsavcı'nın arabası yavaşça önümden süzülüp, dönerek yoldaşların önüne geliyor. Bu arada işkenceci ekip de önüme gelmek üzere. Aramızda 3-4 metre var, birden "HAYDİ..." komutuyla birlikte, elimde otomatik silahla bir ok gibi fırlayarak ekibin önüne dikiliyo-

rum. Aynı anda elim tetikte, basıyorum.

Korktuğum başıma geliyor. Yeniden basıyorum, tekrar basıyorum silah ateş almıyor. Diğer taraftan da yoldaşlarımın Başsavcı'nın cezasını verdiklerini fark ediyorum. Onlar da bana bakıyorlar. Silahımın ateş almadığının farkındalar. Yeniden lanet okumaya başlıyorum. Elimde otomatik, işkenceci katillerle göz gözeyim. Gözleri faltaşı gibi açılmış, bütün çaresizlikleriyle bana bakıyorlar. Diğer yoldaşım yardımına geliyor. Artık her yanı silah tarakaları kaplıyor. Pusu yerimiz artık bizim için bir savaş alanı. İşkenceci ekibin de işi tamam, hak ettikleri cezayı buluyorlar. Ben de bu arada mekanizmaya takılan kurşunu çıkarmaya çalışıyorum. Sonra birden vazgeçiyorum, belimdeki 14'lüyü çekerek, ekibe iki el ateş ediyorum. Aynı anda "Tamam çekiliyoruz" komutu geliyor. Eylem alanını terk ediyoruz. Toplu ve birbirimizi koruyarak, pusu yerinden çekilerek arabaya biniyoruz.

Şoför yoldaş güneşliğe koyduğu anahtarı arıyor, birden anahtarın kontağın üstünde olduğunu fark ediyoruz. Eylem bölgesinden, herhangi bir çatışma olasılığına karşı camları açarak uzaklaşmaya başlıyoruz. Silahlarımız çatışma olasılığına karşı bir süre elimizde. Arabayı uygun bir yere bırakıp iniyoruz. Her şeye karşın sevinçliyiz. Ayrılarak, dağılmaya başlıyoruz. Çok rahatım, hemen uygun bir yerde başımı yıkamam gerekiyor. Suratım boya içinde. Bir atölyeye giriyorum. İşçiler meraklı gözlerle bana bakıyorlar. "Başıma toz boya döküldü, yıkayabilir miyim?" diye soruyorum. Gülüyorlar. Birisi hemen musluğun başına götürüyor bir yandan da sabun ve havlu geliyor. Sıcak bir suyla başımı yıkayarak, ayrılıyorum.

Bir süre ara sokaklarda yürüyerek zaman geçiriyorum. Otobüse binecek, güzergahın üstünde olan Emniyet Müdürlüğü'nün önünden geçiyorum. İşkencecileri içten içe gülerek izliyorum. Telaşla oraya buraya koşuşturuyorlar. Bir süre sonra eve geliyorum. Yoldaşlarım sevinçten parlayan gözlerle beni karşıyorlar. Diğer yoldaşımla kısa bir eylem değerlendirmesi yapıyoruz.

Ertesi gün gazetelere bakıyoruz, sevincimiz büyük. Bütün gazeteler işkenceci katil sürülerinin cezalarını nasıl verdiğimizizi anlatıyorlar. Bu arada arabadaki anahtar hikayesini de çözüyoruz. Arabayı eylem bölgesine yakın bir sokakta park ettiğimiz bir sırada arabanın şoförü liseli öğrencilerin yardımıyla bagajdan kurtularak polise haber veriyor. Çekirge Karakolu'ndan gelen Başkomiser ve iki polis şoförü yanlarına alıp, çevrede bir iki tur attıktan sonra, kimseyi bulamayınca arabayı aldıkları yere geri dönüp, Emniyet Müdürlüğü'ne telefon etmek için şoförle Başkomiser, yakındaki ilk apartmana giriyorlar. Bu arada diğer iki polis apartmanın kapısının önünde bekliyor. Birden silah sesleri duyunca, apartmanın içine, Başkomiser'in yanına kaçıyorlar, biz de bu sırada işimizi bitirip, hızla arabaya binerek uzaklaştığımız için anahtarı koyduğumuz yerde bulamayışımızı anlayamamıştık.

Eylemimizde teknik nedenlerden dolayı istediğimiz ölçüde imha gerçekleştirememiştik. Ancak yine de kontrgerillacı Nural Uçurum artık yaşamını tekerlekli sandalyede sürdürecekti. Bunun dışında iki işkenceci imha edilmiş, üç işkenceci ağır yaralanmıştı.

Bu eylemde sakat kalarak kurtulan Nural Uçurum ve diğer işkenceciler, tüm diğer halk düşmanları gibi er ya da geç halkın adaleti önünde hesap verecekler.”

HALKIN SAVAŞINI DURDURAMAYAN OLİGARŞİ PSİKOLOJİK SAVAŞ TAKTİKLERİNDEN MEDET UMUYOR

Devrimci hareketin örgütlenmeleri yaygınlaşarak geliyordu. Oligarşi katliam operasyonlarıyla, kaybetmeleriyle hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini, tersine Devrimci Sol’un her gün biraz daha güçlendiğini anlamıştı. Bunun sonucu olarak, kontrgerilla, psikolojik savaş taktiklerine ağırlık vermeye başladı.

Devrimci eylemlerin kitlelerin isteklerini dile getiren, onların arayışlarına cevap veren nitelikte olması ve gittikçe halktan yankısını bularak düzeni sarsan bir noktaya gelmesi karşısında prestij yitimine uğrayan, teşhir olan ve güçsüzlüğü açığa çıkan iktidar, sahte şovlarla kendini güçlü göstermeye çalışıyordu. Nitekim, önemli eylemler sonrası “iz üzerindeyiz”, “yakalanmak üzereler” vb. açıklamalar bolca yapılıyordu. Kontrgerilla ile birlikte burjuva basın da bu konuda kitlelerin yanıltılması için yaygara koparıyordu. Açığa çıkmış, bilinen devrimciler afişe edilirken, birçok eylemin de faileri olarak gösterilmeye başlanıyordu. Katledilen, tutsak düşen devrimciler, çözülemeyen eylemlerin faili olarak gösteriliyordu. Bu siyasi polisin sıkça kullandığı psikolojik bir savaş taktiğiydi. Polis bu şekilde kitlelere “Her şeyi biliyoruz ve yapanları da yakalıyoruz” mesajı vererek, prestij kazanmaya çalışırken aynı zamanda devrimcileri kendi meşruluklarından kuşkuya düşürmek, “suçlu” psikolojisine sokmak infaz korkusunu yaşatmak amaçlanıyordu.

Yine kaos ortamı yaratmak, devrimci gelişmeleri ve devrimcilerin etkisini puslandırmak, saldırıların önünü açmak için, provokasyon eylemleri düzenleyen kontrgerilla, Devrimci Sol’un prestijini zedelemek için bu dönemde birçok karşı-devrimci eylem yapmış ve burjuva basının da aracılığıyla bu eylemleri Devrimci Sol’a mal etmeye çalışmıştır. Örneğin 12 Aralık 1991 tarihli kimi gazetelerde kontrgerillanın yetkililerine dayanılarak verilen bazı haberlerde, Sedat Simavi’nin anma töreninde kontrgerilla tarafından patlatılan bomba Devrimci Sol’la bağlantılandırılmaya çalışılmıştır. Devrimci Sol’un eylemlerdeki seçiciliği, dostu ve düşmanı ayırtırmadaki hassaslığı ve bu yönüyle halk kitlelerinde büyük bir sempati toplaması karşısında

acizleşen kontrgerilla, bu ve benzeri provokasyon eylemleriyle devrimci hareketi kitlelerin gözünden düşürmeye çalışıyordu.

Basında insan hakları ihlallerinin sık sık gündeme geldiği, işkenceye karşı tepkilerin yoğunlaştığı bir dönemde kontrgerilla Hürriyet Gazetesi'nin kurucusu Sedat Simavi'nin anma törenine yerleştirdiği bombayla tepkileri tersine çevirmeyi hedeflemişti. Ayrıca basına da mesaj veriliyordu.

"Çökerttik" demagojileriyle hiçbir sonuca varamayan oligarşi, bu süreçte saldırılarını farklı biçimlerde sürdürmüştür. Bunlar bazen, Devrimci Sol'dan bir grubun ayrıldığı ve "THKP-C Kızıl Yıldız" vb. gibi isimlerle örgütlerin kurulduğu şeklinde yalan haberler olurken, bazen de Devrimci Sol'un eylemlerini "Kızılordu Fraksiyonu" adına üstlenmek şeklinde ortaya çıkmıştır. Tüm bu çabalarına rağmen başarılı olamayan, devrimci hareketin gelişimini engelleyemeyen kontrgerilla, bu kez de hayali operasyonlarla, hiç olmamış olayları olmuş gibi göstererek sonuca gitmeyi hedefliyordu. Kontrgerilla şefi Mehmet Ağar'ın senaryoladığı bu hayali operasyonlar basında da yayınlatılarak, Devrimci Sol'a büyük darbeler vurulduğu havası verilmeye çalışılıyor, asılsız çatışma ve yakalanma haberleriyle devletin ne kadar güçlü olduğu mesajı verilmek isteniyordu.

Devrimci Sol'un önderi de her dönem olduğu gibi bu süreçte de kontrgerillanın psikolojik saldırılarının baş hedefi olmuştur. Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın Türkiye devrimi açısından yüklendiği misyonu, devrimci hareket açısından önemini çok iyi bilen oligarşi, onu gözden düşürmek için başvurmadığı yöntem kalmamıştır. Önderliğin karalanmasının da sınırı yoktur. Bu yöntem gerilla örgütlenmesini içten çökertebilmek, örgüte güvensizliği egemen kılabilmek için kontrgerillanın en sık başvurduğu yöntemdir. Öyle ki, önderlik bir gün öldürülür, öbür gün lüks içinde yaşatılır, başka bir gün Avrupa ülkelerine iltica ettirilir, daha olmadı mafyacılarla ilişkileri saptanır vb...

"Yok ettik", "Bitirdik", "Beyinlerini dağıttık" gibi yalanlarına inandırıcılık kazandırmak için bazı operasyonlar kontrgerilla tarafından abartılı bir biçimde yansıtılır. Kontrgerilla bu yöndeki çabalarının bir ürünü olarak örgüt içinde var olduğunu yansıtmaya çalıştığı "gruplar" adına "bültenler" dahi yayınlamıştır. Örneğin 12 Temmuz sonrası Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ı 12 Temmuz'un sorumlusu olarak göstermeye çalışıp, şaibe yaratmak için yayınladığı sahte Devrimci Sol Haber Bülteni'nde, önderliğin sorgulandığı ve örgüt içinde bölünmelerin ihanetlerin olduğunu iddia etmiştir. Bu tür "Bültenlerde" kullanılan imza kimi zaman "Devrimci Öğrenciler" olurken, kimi zaman da "Köln'den Devrimci Sol Taraftarları" olmuştur. Kontrgerillanın tüm bunlardan amaçladığı ise Önderliği kitlelerin, devrimci hareketin üye ve sempatizanlarının gözünde küçük düşürme ve güvensizlik yaratmak olmuştur. Bu mesajların ulaştırılmaya çalışıldığı unsurlar ise

örgüt içindeki küçük burjuva, zaaflı kişilikler olmuştur. Bu unsurları harekete geçirip Devrimci Sol'u bölme hayallerini gerçeğe dönüştürmek asıl hedef olmuştur.

Bu konuda sayılabilecek onlarca, yüzlerce örnek vardır. Devrimci Sol, düşmanın psikolojik savaş taktiğini boşa çıkarmak için tüm yalan ve spekülasyonları titizlikle ele alıp kamuoyunu bilgilendirmiş, hiçbir şeyi cevapsız bırakmamıştır. Özellikle Devrimci Sol'un şehirlerde yürüttüğü gerilla mücadelesinin gelişimine paralel olarak daha da boyutlanan kontrgerilla saldırıları boşa çıkarılmış ve devrimci hareket her zamankinden daha güçlü ve güvenli olarak yoluna devam etmiştir. Bu tip saldırıların, yalan haberlerin vb. peşini bırakmayan Devrimci Sol, bunları etkisizleştirmiş ve teşhir etmiştir.

Düşmanın en önemli silahları, yalan, demagoji ve karalama kampanyalarıdır. Sömürülerinin devamı için gerçeklerin ters yüz edildiği her türlü alçakça yöntem onlar için mübahtır. Bütün iletişim kanalları, bütün kurumlar psikolojik savaşın hizmetine verilmiştir. Ne var ki, düşman böylesi bir savaşta en önemli silah olan, haklıktan, irade ve inançla yoğrulmuş insan faktöründen yoksundur. Kuşkusuz ki, devrimci hareketin tankları, uçakları, trilyonluk bütçeleri yoktur. Ancak onda, düşmanda olmayan, haklılık, halk ve inançları uğruna ölümü tereddütsüz karşılayan, her şeyi düşmana karşı silah haline getirmesini bilen insanlar vardır. Devrimci Sol tüm değerlerini ve savaşçı niteliklerini her cephede olduğu gibi düşmanın psikolojik savaş karşısında emekle ve sabırla elde ettiği güç ve kararlılığıyla kazanmıştı. Bu yönüyle Devrimci Sol düşmanlarının psikolojik, ideolojik saldırılarını püskürtecek moral değerlere sahipti. Bu yüzden kontrgerillanın psikolojik saldırılarının karşısına daima kendi gerçeğiyle çıkmış ve bu gerçeği kitlelere ulaştırmakta her zaman daha ısrarlı ve yaratıcı olmuştur. Sonuç olarak Devrimci Sol, katliamlarla olduğu gibi psikolojik savaş taktikleriyle de yok edilemeyecek bir güç olduğunu kanıtlamıştır .

OLİGARŞİNİN KATLİAM VE PSİKOLOJİK SALDIRILARINA KARŞI DEVRİMCİ ADALET

Oligarşi, kontrgerilla taktiklerini Kürdistan'da büyük bir hızla devreye sokmuştu. Onyıllardır Kürt halkının suskunluğu üzerine inşa edilen inkar politikası iflas ettikçe, Kürt halkının ulusal mücadelesi yükseldikçe, baskı ve terör daha da arttı.

Süreç devletin siyasal varlığının ve meşruiyetinin kitleler gözünde yok olmaya yüz tuttuğu bir süreçti. Oligarşi bu sürecin önüne geçebilmek için yeni baskı yasalarını devreye sokarak ve Kürdistan'a daha fazla güç yığarak terörünü arttırıyordu. Sokak gösterileriyle, kitlesel eylemleriyle iktidarı

sıkıştıran Kürt halkına karşı, kontrgerilla faaliyetlerini devreye sokan oligarşi, aynı Latin Amerika'daki "Ölüm mangaları" gibi özel olarak eğitilen devlet eşkiyalarıyla, alçakça işkence ve cinayetleri arttırmıştı. Bu dönemde birçok aydın, devrimci, yurtsever kontrgerilla tarafından katledilmişti.

Kürt halkı üzerindeki tüm baskılarına, kontrgerilla cinayetlerine rağmen zayıflamaktan ve erimekten kurtulamayan oligarşi, bu kez de şoven kışkırtmalarla Türk halkını da bu savaşa sürmeyi amaçlıyordu. Şovenizm körüklenmeye başlandı. Oligarşi akan kanın da, çekilen sıkıntıların da nedeni olarak kendi haksız, inkarcı, talancı politikalarını değil, haklarını isteyen Kürt halkını ve onun mücadelesini göstermek istiyordu. Süreç 1992 Newroz'una evrilirken, oligarşi Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesini bastırma için katliam hazırlıkları yapıyor ve bunu açıkça ilan ediyordu.

Aylardır "İstanbul ve Güneydoğu sorunu" diye her ağzını açtığında devrimci mücadelenin gelişmesinden, halkın giderek yükselen kurtuluş mücadelesinden duyduğu rahatsızlığı ifade eden iktidar, artık harekete geçme hazırlıkları yapıyor, zamanın geldiğini tarih vererek ilan ediyordu.

Plan açıktı; önce halk arasındaki kardeşlik-birliktelik duyguları yok edilecek ve yaratılan suni ayrılıklar, düşmanlıklar temelinde ezilip sindirilecekti. Bu egemen sınıfların 1920'lerden beri ustalıkla uyguladığı Osmanlı mirası bir gelenektir. Bu gelenek, şimdi de ANAP iktidarının mirasçısı olan DYP-SHP Hükümeti tarafından yeniden sahneye koyuluyordu.

Baharda "sınırötesi operasyonlar"a girişeceklerini açıkça ilan ediyorlardı. Önce Kürdistan'ı hedef gösteriyorlardı. Çünkü halkı bir bütün olarak karşılarına almak istemiyorlardı. Körükledikleri milliyetçilik ve estirdikleri şovenizm rüzgarlarıyla, bunun hazırlıklarını çoktan yapmışlardı. Kontrgerillanın tüm halkı hedef alan eylemleri, rasgele konulan bombalar, halkı hedef alan katliam girişimleri... hepsi de, Kürt ve Türk halkı arasında düşmanlık tohumları ekmeye yönelikti. Ordularıyla, tanklarıyla, toplarıyla açık bir savaşın savunuculuğunu yapıyorlar ve baharda bunu daha da boyutlandırmayı amaçlıyorlardı. Yani baharla birlikte Kürt halkına bombalar yağacak, kadın, çocuk, yaşlı demeden işkencelerden, katliamlardan geçirileceklerdi.

Devrimci, demokrat, yurtsever tüm kişi ve gruplar oligarşinin bu saldırısına karşı hazırlıklı olmalı ve sahnelenmek istenen oyuna güç verecek, olanak sağlayacak politika ve taktiklerden uzak durmalıydı. Kürt ve Türk halkını birbirine düşman etmeye yönelik politikaları boşa çıkarmak, milliyetçilik ve şovenizm rüzgarlarına karşı durmak gerekiyordu. Aksi halde oligarşinin sahnelemeye çalıştığı oyun tutabilir ve telafisi zor olan sonuçlara neden olabilirdi.

Devrimci Sol oligarşinin Kürt ve Türk halkı üzerinde oynamaya çalıştığı bu kirli oyunu bozmak ve tüm sol çevrelerin bu konuya daha duyarlı davranmalarını sağlamak amacıyla yoğun bir faaliyet içerisine girdi. Bu süreç-

te bir yandan Kürt ve Türk halkının kurtuluşunun birlikte örgütlenmekten, birlikte mücadeleden geçtiğinin propagandasını yaparak, halkların kardeşliğini vurgulayan Devrimci Sol, diğer yandan da "Yeni Dersimlere, Halepçelere İzin Vermeyeceğiz" şiarıyla kitlesel ve silahlı eylemler örgütledi.

Bu amaçla Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda toplanan Devrimci Sol Güçler, üzerinde, Kürtçe ve Türkçe olarak "Yeni Dersim ve Halepçe Katliamlarını Engelleyelim" yazılı pankart açarak protesto gösterisi yaptı. Devletin halka yönelik uyguladığı baskıyı ve Kürt halkına yönelik katliamları protesto etmek amacıyla İstanbul'da aynı gün içinde 24 banka şubesi ve çeşitli kurumlar molotoflanarak tahrip edildi.

Devrimci Sol yine bu kampanya doğrultusunda İstanbul ve diğer illerde gerçekleştirdiği birçok cezalandırma eyleminin yanı sıra, İstanbul Gayrettepe 1. Şube Binası'nı bombalayarak 4 işkenceciyi cezalandırdı.

DÜŞMANIN BEYNİNDE PATLAYAN BOMBALAR

İşkencecilerin kendilerini en güvenli hissettikleri bir yerde, devrimciler ve halka karşı her gün işkence suçunu işledikleri İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün Gayrettepe merkezinde, bombaların patlaması ve işkencecilerin parçalanmış cesetlerinin görüntüsü, toplumun tüm kesimlerinde ilk anda şok etkisi yarattı.

İnanılır gibi değildi. O bina ki; evlerine bile gitmeye korkan polislerin en güvenli sığınağı, en rahat ve pervasız hareket ettikleri bir yerdi. Devrimci adaletin işkenceci katilleri kendi inlerinde vurabileceğinin kanıtlanması, bir anda ülke gündeminin başına oturmuştu. Emniyet Müdürlüğü binasının büyük bölümü kullanılmaz haldeydi. İşkencecilerin güç bela bulunup bir araya getirilebilen cesetleri ise patlamanın şiddetinin diğer bir göstergesiydi.

Nasıl girmişti bu bomba oraya?

Patlamadan bir süre önce bazı gazetelerde kısa bir haber veriliyordu. ABD Konsoloslğu önünde bulunan park halindeki bir aracın içerisinde tüpe yerleştirilmiş bir bombanın bulunduğu önemsiz bir haber olarak basına yansdı. İşte pek önemsiz gibi görünen, fakat gerçekte ise Devrimci Sol tarafından tuzaklı olarak hazırlanmış olan bomba hedefine ulaşıyor, işkencecilerin inine girerek kendileri ile birlikte imha ediyordu.

18 Mart 1992 tarihli, 48 Sayılı Devrimci Sol Haber Bülteni'nde eylemin amacı şu şekilde belirtiliyordu:

"Halka, devrimcilere karşı katliam, işkence, cinayet suçunu işleyenlerden hesap sormaya devam ediyoruz!..

Kürt ve Türk halklarını birbirine düşman etmek isteyenlerin vurucu gücünü cezalandırmak için;

Yeni Halepçe'ler, yeni Dersim'ler yaratmak için Kürt halkına yönelik

katliam yapanları uyarmak için;

Kürt ve Türk halklarının kardeşlik duygularının ve birlikte mücadele anlayışının yok edilemeyeceğini ve oligarşinin bu yöndeki çabalarını boşa çıkaracağımızı göstermek için;

Halka karşı yapılan katliamların, işkencelerin ve zulmün karşılıksız kalmayacağını göstermek için;

12 Temmuz'da katledilen yoldaşlarımızın ve diğer devrimci-yurtsever şehitlerin akıtılan kanlarını yerde bırakmamak için;

İşkencecileri, katilleri, kontrgerillacıları beyinlerinden vurduk. Gayrettepe 1.Şube Binasını bombaladık..." (235)

KIR GERİLLASI: UMUT DAĞLARDA DA BÜYÜYOR

Kürdistan dağlarına çıkacak, birliğe bizzat komuta edecek ve genel olarak Kır Gerilla Birlikleri'ne sorumluluk şeklinde düşünülen İbrahim Erdoğan'ın katledilmesine ve dağa çıkacak bir kısım savaşçının tutsak düşmesine rağmen, Devrimci Sol atılım döneminin çok önemli bir adımı olan "Kır Gerillasını Oluşturma" kararından vazgeçmedi.

Devrimci Sol, kır gerilla çalışmasının ilk adımını onca dezavantaja ve zorluklara karşı Dersim ve Malatya dağlarında attı. Burada genel olarak Kürt milliyetçi hareket belli bir güce sahipti. Öte yandan, devlet gerillaya karşı mücadele konusunda önemli sayılabilecek bir deneyim elde etmişti. Ayrıca buralarda faaliyet yürüten güçler ise sol içi çatışmalar, disiplinsizlik, ilişkileri hoyratça kullanma vb. vb. gibi sayısız olumsuzluklar nedeniyle yıpranmış, dolayısıyla da prestij yitimine uğramış ve inandırıcılıklarını büyük oranda yitirmiş siyasi yapıları. Devrimci Sol ise 12 Eylül öncesi bu bölgelerde sürdürdüğü mücadeleyle olumlu ve güven verici bir miras bırakmıştı. Öyle ki, '90 atılımıyla birlikte sürdürdüğü çok yönlü mücadelesi atılganlığı ve Kürdistan'a yönelik politika ve eylemleriyle buralarda yolu gözlenen bir güç olmuştu.

Devrimci Sol'un stratejik olarak ele aldığı diğer bir bölge ise Karadeniz kırlarıydı. Bu bölgede de 12 Eylül öncesi özellikle Devrimci Yol'un olumsuzlukları halk üzerinde büyük bir demoralizasyona neden olmuş, devrimcilere karşı güvensizlik oluşmuştu. Geline aşamada hemen hiçbir siyasi yapının buralarda ciddi bir faaliyeti yoktu. Karadeniz dağlarına yönelmek için Sivas-Tokat kırlarına gerilla çıkaran Devrimci Sol, gerillanın hareket alanını genişletmesini sağlayacak olanakların yaratılması, belli bir hazırlık süreci yaşaması ve giderek eyleme geçme düşüncesiyle hareket etti. Ve tüm objektif ve sübjektif olumsuzluklara rağmen bu kararını hayata geçirmekten vazgeçmedi.

Genel olarak kır gerillası oluşturma ve geliştirme sürecinde bu bölge-

Devrimci Sol gerillaları

lerde devrimci hareketi bekleyen zorlukları DHKP Genel Sekreteri Dursun KARATAŞ şöyle belirtiyor:

“Her yeni şeyde olduğu gibi biz de kır gerillasının başlangıç aşamasında birçok sorun yaşayacaktık. Bu sorunların sancılı olması da mümkündü. Ama bu sorunların üzerine giderek, kır gerillasının önemini kavratarak, olumsuz yanlarımızı bir yerde kesip atarak, önümüzü mutlaka açmalıydık. Hiçbir örgüt, başka bir örgütü taklit ederek gelişemez. Devrim tarihlerinin ve örgütlerin zafere kadar giden pratikleri incelendiğinde, bunu çok somut biçimlerde görürüz. Taklit etmeye kalkanlar, taklitçiliği esas alanlar, bir süre sonra ideolojik olarak da başkalarının etkisine girerek, ideolojik bağımsızlıklarını yitirirler. Düşünsel anlamda taklitçilikten kurtulamadıkları için yaratıcı politika ve taktikler üretemeyerek gerilemeye, yok olmaya mahkumdurlar. Taklitçi olamazdık. Çok farklı koşullarda, farklı bir tarihsel gelişim seyri izleyerek, farklı politika ve taktikler izleyenler olabilirdik. Dünya sosyalist güçlerinin içinde bulunduğu durum, bu koşullarda emperyalizmin ve oligarşilerin M-L’ye yönelik tavırları ve kendi gelişim seyrimizle, çok farklı misyonlar yüklenerek kendi koşullarımızın özgünlüğü içinde nihai hedefi gözeterek ve asıl önemlisi kısa vadeli bakış açılarının etkilerinde kalmayarak, yaratıcı bir çalışma tarzı, taktikler ve yüksek bir motivasyonla sorunları aşarak gerillayı geliştirebilirdik.” (236)

Evvet, mevcut koşullarda gerillayı yaratmak ve sürekli kılmak çok yönlü görevlerin başarılmasını zorunlu kılıyordu. Kürdistan özelinde bir tarafta Kürt milliyetçisi hareketin yanı başında, ondan farklı olan yanlarıyla kendini

halka tanıtılabilmek, ulusal mücadeleyi sınıf bakış açısıyla hayata geçirmenin somut örneklerini yaratmak gerekirken, bir yandan da oligarşinin kırsal alanda deneyim kazanmış askeri güçleri karşısında ustaca davranmak zorunluluğu vardı.

Devrimci Sol gerillası bu görevlerin bilincinde olarak ve ödenecek bedellerin ağırlığını göze alarak çıktı dağlara. İşe, dağları ve bölgeyi tanımak, halkla ilişkileri yaratmak, düşmanın gücünü, hareket tarzını öğrenmek, lojistik destek sorununu çözmek vb. çalışmaları yapmakla başladı. İlk adımını attığı Dersim ve Malatya kırsalı devletin askeri yığınağının güçlü olduğu alanlardı. Ama tüm zorluklara rağmen gerillanın mutlaka yaratılıp, hızla geliştirilmesi gerekli olduğu yerlerdi aynı zamanda.

Devrimci Sol ilk bedeli Malatya dağlarında ödedi...

Malatya'da henüz yeni olan gerilla birliği bir ajan-muhbiri sorgulayıp cezalandırma eylemi gerçekleştirerek, bölgedeki muhbir ağını açığa çıkardı. Eylem sonrası yoğun bir askeri yığınağın yapıldığı bölgede, bir süre sonra tekrar eylem için harekete geçen gerilla, Kürecik kırsal alanında kuşatıldı. Devrimci Sol kır gerilla müfrezesi 17 Mart 1992'de gün boyu süren çatışmanın sonucu beş kayıp verdi. Gerilla komutanı Şerafettin Şirin ve Sabit Ertürk, Tuncay Geyik, Hasan Erkuş, M. Kemal İnan adlı Devrimci Sol gerillaları Malatya dağlarını makineli tüfek tarakaları ile inleterek şehit düştü.

Şehitler İstanbul ve Malatya'da sloganlarla toprağa verildi.

Sırasıyla, Dersim, Karadeniz ve Malatya dağlarından sonra Devrimci Sol gerillaları bu kez de Ege dağlarındaydı. Çakırcalı'dan sonra Ege dağlarında bu kez Devrimci Sol gerillaları geziyordu. Bu bölgeye çıkan gerilla birliği programı gereği ilk anda belli bir hazırlık aşamasını yaşamasına rağmen, bölge halkından büyük bir ilgi ve sempati görüyordu. Öyle ki, bölge halkıyla defalarca karşılaşmalarına rağmen, düşmanın aylarca gerilladan haberi olmamıştı.

Gerillalar çoğu kez kendilerini tanıtır amaçlarını anlatmasalar da halk bölgede dolaşan bu insanların kim olduğunu biliyor, onları korumak ve yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Düşman ise gerillanın varlığını duyduğu andan itibaren büyük bir korkuya kapılmış ve art arda operasyonlara başlamıştı. Çevre illerden getirdikleri takviye güçler, yüzlerce Özel Tim vb. başlattığı operasyonlarla gerillaya ulaşmak için halkın üzerinde terör estirmeye başladı. Fakat baskı ve teröre rağmen, bölge halkı gerilla hakkında bildikleri hiçbir şeyi vermeyerek, hemen hiç ilişkileri olmadığı halde onları sahiplendiler.

Kurtuluş Savaşı'ndan sonra Ege dağlarına ilk kez çıkılmıştı. Devrimci Sol gerillaları hiç kimsenin beklemediği bir yere, Ege dağlarına çıkarken bütün eksiklerine rağmen harekete ve kendilerine güvenmişlerdi. Bu güvenle Ege dağlarında tutuşacak olan isyan ateşinin ilk kıvılcımları olmuşlardı.

Bölüm 9

ÇİFTEHAVUZLAR'DA DALGALANAN BAYRAK

16-17 NİSAN DİRENİŞİ

12 Temmuz operasyonu ile alınan ağır örgütsel darbelere rağmen açılan gedikler hızla doldurulmuş, mücadele, kesintiye uğramadan, artan bir ivme ile sürdürülmüştü. Bu süreçte; kır gerillası yaygınlaştırılmış, Dersim, Sivas, Tokat, Malatya ve Ege dağlarına silahlı birlikler çıkarılmış, Toroslar'da gerilla faaliyeti başlatmak için küçük bir silahlı birlik konumlandırılmış, Karadeniz'e kır gerillası çıkartmak için altyapı çalışmaları başlatılmıştır. Şehir SDB'leri yeniden ele alınarak, Karadeniz ve Kürdistan da dahil olmak üzere bazı bölgelerde yaygınlaştırılmış ve güçlendirilmiştir. Devrimci şiddeti yaygınlaştırmak amacıyla SDB'lerin yanı sıra, bütün bölge ve alanların milis örgütlenmesine ağırlık verilmiştir. Büyük şehirlerde gecekondu mahallelerindeki örgütlenmelere özel önem verilerek, silahlı-silahsız her türlü eylem biçimi kullanılarak, düşmanın buradaki varlığına son verilmesi ve şehir merkezlerine hapsedilmesi yönünde adımlar atılmaya başlanmıştır.

Devrimci Sol, gelenen noktada mevcut örgütlülükleri ve ideolojik birliği ile partinin kurulması kararını aldı. Bu amaçla, partinin kuruluş kongresinin güvenlik içinde yapılabilmesi için çalışmalar başlatılarak, Devrimci Sol Merkez Yayın Organı'nın çıkartılması karar altına alındı.

'92 Mart'ı her açıdan önemli gelişmelerin yaşandığı, ülkenin hemen her köşesinde gerginliğin hüküm sürdüğü bir aydı. Savaşın daha da şiddet-

lenerek süreceği açıktı. Devrimci Sol, olası gelişmeleri önceden görerek bu yönde hazırlıklara girişmişti.

Devletin girişebileceği katliamlara ilişkin 18 Mart 1992 tarihli, 48 sayılı Haber Bülteni'nde oligarşinin temsilcilerini uyarıyor ve "...söylediğimiz bu sözleri gerçekleştirebilme gücümüzden kimsenin kuşkusu olmasın. Kontrgerillacıların ve işkencecilerin üssü Gayrettepe'ye girdiğimiz gibi yatak odalarınıza da, en güvendiğiniz yerlere de gireriz. Tuzaklarımızla, pusularımızla patlayan ve 'patlamayan' bombalarımızla, silahlarımızla ve susmayan adaletimizle halka ve devrimcilere karşı işlenen suçların hesabını sormaya devam edeceğiz.

YENİ DERSİMLERE, YENİ HALEPÇELERE İZİN VERMEYECEĞİZ!
HALKLAR ARASI DÜŞMANLIK YARATILMASINA İZİN VERMEYECEĞİZ!

HALKLARIN BİRBİRİNE KIRDIRILMASINA İZİN VERMEYECEĞİZ!
İŞKENCE, KATLİAM VE KONTRGERİLLA YÖNTEMLERİNİ BOŞA ÇIKARACAĞIZ!" (237) diyordu.

Devrimci Sol yanılmamıştı. Ve beklenen oldu.

'92 Newroz'unda yüzlerce kişi katledildi. Kürt halkının yükselttiği mücadeleye karşısında acizleşen devlet, terör, işkence ve katliamlarla Kürt halkının mücadelesini bastırmak istiyordu. Kürdistan'daki terör ve katliamların hesabını sormak için Devrimci Sol onlarca eylem gerçekleştirdi. Bu eylemlerle ilgili olarak yaptığı açıklamada Devrimci Sol, 1 Nisan 1992 tarihli ve 49 sayılı Haber Bülteni'nde şöyle diyordu:

"EYLEMLERİMİZ HALKIMIZI KATLEDENLERE KARŞIDIR...

18.03.1992 tarihli, 48 sayılı bültenimizde halka yönelik katliam politikalarıyla bir yere varılamayacağını belirtmiş ve iktidarı uyarmıştık. Bu politikarlardan vazgeçilmediği takdirde tavrımızın ne olacağı açıktı: 'Bu politika ve uygulamaların sorumlularını ve işkencecileri, katilleri cezalandırmaya devam edeceğiz.' demiştik yine aynı bültende.

Halka karşı savaş ilan edildi. Türkiye bir savaş alanına çevrildi. Buna sessiz kalamazdık. Bu politikalar ve katliamlar karşısında aşağıdaki eylemler savaşçılarımız tarafından gerçekleştirilmiştir.

20 Mart 1992 tarihinde; İzmir Buca'da, devrimcilere ve halka yönelik politikaların önemli bir merkezi olan, işkenceci katillerin yuvası Terörle Mücadele Dairesi'ne ait bir ekip otosu savaşçılarımızca pusuya düşürülmüş, imha edilen ekip otosunda bulunan işkencecilerden Başkomiser Şakir ÖZCAN ve polis memuru Süleyman ERÇİN ölmüş, otodaki diğer işkenceci Ahmet Ali SOLAK da ağır yaralanmıştır. Savaşçılarımızca imha edilen bu

ekibin bizler açısından önemli bir yeri vardır. 9 Nisan 1991 gecesi iki SDB üyemizin kaldıkları eve baskın düzenleyen İzmir Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü Operasyon Ekipleri Amirliği'nin komutasındaki katiller sürüsü tarafından katledildiler. Olcay UZUN ve Faruk BAYRAKÇI yoldaşlarımızı katledenlerin başında Operasyon Ekipleri Amiri olan Başkomiser Şakir ÖZCAN vardı, Süleyman ERÇİN ve A. Ali SOLAK da aynı ekibin içinde yer alan katillerden ikisiydi. Olcay ve Faruk yoldaşlara karşı görevlerimiz henüz bitmedi.

22 Mart 1992 tarihinde; İstanbul'da, Karaköy ve Örnektepe karakolları bombalanmıştır.

İzmir'de, Karşıyaka Kaymakamlığı ve Örnekköy Polis Karakollu'na patlayıcı atılmıştır.

Bursa'da, Bursa Valiliği, Orhangazi Kaymakamlığı ve Çarşı Polis Karakolu bombalanmıştır.

Adana'da, İstasyon Karakolu ile Bağlar Karakolu'na patlayıcı konulmuştur.

23 Mart 1992 tarihinde; İstanbul'da, Fatih-Çarşamba Polis Karakolu'na yapılan roket atışı bir hata sonucu yandaki daireye isabet etmiştir. İstenmeyen bu durumdan dolayı üzgünüz ve dairede oturanlardan özür dileriz. Can kaybının olmaması sevindiricidir.

Adana'da, Emniyet Müdürlüğü Teftiş Kurulu Bölge Müdürlüğü bombalanmıştır.

İzmir'de Ufuk Mahallesi Polis Karakolu savaşılarımızca taranmış, 3 polis çeşitli yerlerinden yaralanmıştır.

Bursa'da Şehit Şerafettin Yılmaz Karakolu savaşılarımız tarafından taranıp bombalanmış, o sırada karakolun sokağında bulunan ekiple de çatışmaya girilmiş ve toplam üç polis yaralanmıştır. Polisin olay sonrası yaptığı '2 militan yaralı ve silahlarıyla yakalandı' açıklamasının ise gerçekte hiçbir ilgisi yoktur. Polis her zaman olduğu gibi çatışmanın paniği ile halktan insanları vurmuş ve kamuoyunu aldatmaya çalışmaktadır. Eylemde yaralanan veya yakalanan hiçbir savaşımcımız olmadığı gibi herhangi bir silah kaybımız da yoktur. Polisin yaralı militan dediği insanlar kesinlikle olayla ilgisiz halktan insanlardır.

24 Mart 1992 tarihinde; İstanbul'da, Yenibosna'da savaşılarımız bir ekip otosunu taramış ve iki polisi yaralamışlardır.

24 Mart 1992 tarihinde; İstanbul'da, Zincirlikuyu'da 35 MİT mensubunu taşıyan bir servis otobüsüne düzenlediğimiz saldırıda otobüsteki MİT mensuplarından Binbaşı Adnan GÜRSÜER ile Mevlüt YILMAZ ölmüş, 7 MİT mensubu yaralanmıştır. Bugüne dek kapalı kapılar ardında halka ve devrimcilere yönelik her saldırının planlamasını, organizasyonunu sağlayan

ve tüm bu faaliyetlerini büyük bir gizlilikle yürütmeye çalışan MİT, bundan sonra daha sık ve güçlü darbelerimize maruz kalacaktır. Binalarını, araçlarını, kimliklerini gizlemeleri hiçbir şey ifade etmiyor. Tüm mizansenlerini, kamuflajlarını bozup onları ortaya çıkaracak ve cezalandıracak gücümüz vardır. Nitekim son olarak hedeflediğimiz otobüsün DSİ'ye ait görünmesi ve üzerinde DSİ yazısının bulunması da sivil ve sıradan vatandaş-memur havalarında gidip gelmeleri de onları devrimci adaletin elinden alamamıştır. Bundan sonra da binalarının kapılarına istedikleri kadar ilgisiz tabelaları assınlar, görünümü sağlasınlar, halk düşmanlarının merkezlerini, üslerini, irtibat noktalarını saptayacağız. Arabalarının plakalarını değiştirmeleri, yollarını değiştirmeleri de onları kurtaramayacaktır. Şu veya bu şekilde halkın içinde yaşamak zorundalar ve orada örgütlü gücümüzle biz varız. Kimliklerini gizlemeleri, kendilerini herkesten soyutlamaları hiçbir şekilde onları kurtaramayacaktır.

25 Mart 1992 tarihinde; Adana'da, savaşılarımızın evini ve otosunu tespit ettikleri Adana Emniyeti Şube Müdürlerinden Erdoğan ÇITAK arabasıyla sıkıştırılmış ancak ağır yaralanarak kurtulmuştur. Aynı olayda E. ÇITAK'ın koruma ve şoförlük görevini yapan Hayri BÜYÜKDOĞAN isimli polis ise ölmüştür.

Ankara'da, Tuzluca'yı'da sokaklarda terör estiren, haraç toplayan ekip arabalarından birinin elemanları bir kahvehanede savaşılarımız tarafından kısıtılmış, Yüksel ASLAN isimli polis ölmüş, ekibin diğer üç elemanı ise ağır yaralanmıştır. Bu sıradan bir ekip değil, çevrede, bölgede, muhbir-ajan faaliyetleri örgütleyen, takip vs. faaliyetlerde bulunan 'Sivil Araştırma Ekipleri'nden biridir." (238)

Devrimci Sol yayınladığı bu bildiride, Anadolu toprakları üzerinde yaşayan Türk, Kürt, Laz, Çerkes ve diğer milliyetlerden halklara karşı yapılan katliamların sorumlusu olan, emperyalizm ve oligarşiye ait olan tüm hedefleri vurmaya devam edeceğini ilan ediyordu.

Sürdürdüğü bu kampanya ile halklar arası dostluk ve dayanışmayı arttırmayı amaçlayan Devrimci Sol, aynı zamanda da gerçek kurtuluşun halkların ortak ve birlikte yürütecekleri mücadele ile kazanılacağını mesajını iletliyordu.

Devrimci Sol'un 12 Temmuz'da aldığı ağır örgütsel darbe ve kayıplara rağmen savaşı sürdürmedeki ısrarı ve başarısı, halk kitleleri içerisinde devrimci harekete karşı sempati ve güvenin daha da artmasını sağlamıştı. Gelişmelerden rahatsız olan oligarşi, Devrimci Sol'a karşı daha etkili operasyonlar yapabilmek ve katliamlar gerçekleştirebilmek için varını yoğunu ortaya koyuyordu.

16-17 Nisan
direniŖi.
Devrimci Sol
bayrağı önce
Çiftehavuzlar'da
sonra
tüm ülkede
dalgalandı.

BAYRAĞIMIZ ÜLKENİN HER TARAFINDA DALGALANACAK

16 Nisan... Gün bitmek üzere... Biten gün devrimin zaferiyle sonuçlanacak bir atıŖmanın baŖlangıcına tanıklık ediyor.

İstanbul'da tüm iŖkenceciler, tüm infaz mngaları sokaklarda; Sahrayı Cedit, Erenköy, stbostancı ve Çiftehavuzlar kuŖatılmıŖ.

Az sonra patlayacak direniŖ sloganları, iŖkenceci katiller sürüsünün yüzüne. Ellerindeki onca silah ve bombaya rağmen yenilen yine kendileri olacak. 16 Nisan'ı 17 Nisan'a bağlayan gece boyunca da devam edecek direniŖin sonrasında Devrimci Sol nder ve savaŖıları görkemli bir zafer arma-

ğan edecekler Anadolu halklarına...

Tarihe 16-17 Nisan direnişi olarak geçecek olan bu destansı direniş, Devrimci Sol'un sürdürdüğü kurtuluş savaşının önemli dönüm noktalarından biri olacaktır. Halk kurtuluş savaşçılarının THKP-C'den bu yana sürdürdükleri teslim olmama geleneğine yeni bir halkanın eklendiği bu direnişle Devrimci Solcular'ın halka ve devrime bağlılığı, zafere olan inancı ve kendini feda ruhu bir kez daha gözler önüne serilecektir.

Ve çatışma başlıyor...

Üstbostancı'da Sinan Kukul, Şadan ve Arif Öngel direniyorlar katiller sürüsüne karşı. Teslimiyet yok Üstbostancı'da. Çatışarak kuşatmayı yarmaya çalışıyorlar.

Katiller sürüsü Erenköy'de A. Fazıl Ercüment Özdemir, Hüseyin ve Sattır'nın sloganlarıyla, marşlarıyla karşılaşıyorlar. SDB'ler komutanı Fazıl ve yoldaşları 16-17 Nisan direnişini sürdürüyorlar inançları ve cesaretleriyle.

Kozyatağı'nda Ayşe Gülen'le, Ayşe Nil Ergen katillere, karşılarında teslim olan bir devrimci görme mutluluğunu tattırıyorlar.

Ve direniş Çiftelhavuzlar'da doruğa çıkıyor, bayraklaşıyor. 17 Nisan bir operasyondan doğan direniş destanının adı olarak kazanıyor tarihe.

Operasyon polis telsizlerinden ilk olarak 21.30'da duyuluyor. Açık bir belirtme değil bu. Ama yine de "bir şeyler" olduğu belli. Basın bölgeye akıyor.

Çiftelhavuzlar bölgede en son kuşatılan üs.

Saat 23.00 sıraları... Hemen her operasyonda, her kuşatmada olduğu gibi, yollar sokaklar kesiliyor. Halk, evlerine hapsediliyor. Ve bir katliam daha polis açıklamalarının klasik kalıpları içinde boğulmaya çalışılıyor.

Ama öyle olmuyor Çiftelhavuzlar'da. Direniş saat saat, an an tüm ayrıntılarıyla kalıyor tarihe. Düşmanın, o güne kadarki direnişlerden halka, devrimcilere ulaşmasını önlemeye çalıştığı inancın, coşkunun, bağlılığın gücü tüm görkemiyle yayılıyor Çiftelhavuzlar'dan.

Çiftelhavuzlar'da Karasu Apartmanı'nın 12. katındaki kuşatılan üste, Devrimci Sol Merkez Komitesi üyesi Sabahat Karataş ve yoldaşları Eda Yüksel ve Taşkın Usta vardır.

O gece Sabahat Karataş kuşatma altında, Çiftelhavuzlar'daki evden telefonla TAYAD Başkanı'nı aradı. Ölümün kapının eşiğinde beklediği bir sırada O, duru ve son derece sakin bir sesle konuşuyordu. Bir yandan cellatlara gereken cevabı verirken, barikatları sağlamlaştırırken bir yandan da halkına ve yoldaşlarına mesajlar ilettiler.

Sabo'nun TAYAD Başkanı'yla yaptığı telefon görüşmesi ile bu muazzam direnişin her anı ülkemiz devrim tarihinin en parlak sayfalarına hiç silinmemecesine kazındı.

Çiftelhavuzlar'daki bu destansı direniş tam sekiz buçuk saat sürdü. Bu

sekiz buçuk saat sosyalizme ve devrime inancın, halka, yoldaşlarına ve kendine güvenin sığıldığı bir kesittir. "Yeni insan" a ait tüm özelliklerin açığa çıktığı bir direniştir. Bu yanıyla da sekiz buçuk saat süren bu direnişin her dakikası öğreticidir. Bir devrimcide olması gereken tüm özellikler, halk sevgisi, vatan sevgisi, vefa, yoldaşlara bağlılık, disiplin, özveri, kararlılık, iktidar bilinci, cesaret... hepsi vardır bu direnişte.

Onlar, bulundukları üssü kuşatan, ağır silahlarla, bombalarla donatılmış yüzlerce polisin biraz sonra saldıracağını bilmektedirler. Panzerler, ekip otolarıyla doludur tüm çevre. Uzun namlulu silahlar üzerlerine çevrilidir. Yani ölüm eşikte bile değildir, artık eşiği aşmıştır. Ama yine de soğukkanlıdır. Can telaşı yoktur onlarda. Kuşatmayı fark ettikleri ilk andan itibaren üslerini çatışmaya uygun hale getirmek için günlük sıradan bir iş yapar gibi barikatlarını kurarlar.

Düşmanın eline geçtiğinde örgütün güvenliğini tehlikeye sokabilecek her türlü belge, yayın, döküman vs.'yi yakarak, "lağım fareleri size bir çöp bile bırakmadık", "düşünüyorum, yoldaşlarıma yardımcı olmak istiyorum. Zorluyorum kendimi. Nasıl bulduklarını bilemiyorum.. Bir günlük olay..." derken örgütsel disiplinin ne olduğunu, örgütün ve yoldaşlarının güvenliğinin her şeyin önünde olduğunu öğretiyorlardı.

"Sinan'dan haber var mı? Sinan'ı sorun, haberleri açın, dinleyin. Haber almaya çalışın... Amcabeyim'i sorun..." diyerek bir yandan çatışırken, bir yandan da yoldaşlarını sormaları, katil sürülerine karşı "Sinan'ın saçının teline dahi dokunamazsınız" diye haykırırken vefa, dostluk, yoldaşlık ve bağlılığın nasıl kavranması gerektiğini öğretiyorlardı.

"Çatışacağız. Evlerde, sokaklarda, Malatya dağlarında şehit düşen yoldaşlarımız gibi, Hamiyetler, Olcaylar gibi gülerек gidiyoruz ölüme." derken teslim olmama ve kararlılık, "tankınızla, topunuzla gelin korkaklar" derken

16-17 Nisan şehitlerinden, Devrimci Sol Merkez Komite Üyesi Sabahat Karataş

16-17 Nisan şehitlerinden, Devrimci Sol
Merkez Komite Üyesi Sinan Kukul

cesaret vardır orada.

Kurşun sağanağı altında dalgalandırılan orak çekiçli bayrak, sosyalizme ve devrime inancın, halka duyulan güvenin göstergesi ve oligarşiye karşı meydan okumadır.

“Türk ve Kürt halklarının mücadelesi faşizmi yenecektir” derlerken, tüm direniş boyunca kuşatma altında, en zor koşullarda bile halka yönelik propagandanın nasıl yapılacağını öğrettiler.

Düşmanın oyunu bozulmuştur. Katliamlarla yılgınlık yaratmayı amaçlayan oligarşinin hesapları tutmamıştır böylesi bir direniş karşısında. Çünkü geçen her dakika, düşmana sıkılan her kurşun, atılan her slogan devrimin, devrim düşüncesinin, devrimcilerin yenilmezliğinin yeni bir kanıtıdır.

Üstbostancı, Erenköy, Sahrayı Cedit ve Çiftelahavuzlar’da oli-

garşi devrimcilere boyun eğdiremedi 16-17 Nisan’da. On bir Devrimci Solcu’nun böylesine kahramanca direnerek, ölümü sakın, soğukkanlı ve gülererek kucaklamalarını sağlayan, faşizme meydan okumalarını sağlayan gerçek, sosyalizme olan bağlılıkları, devrime olan inançları, halka, yoldaşlarına ve kendilerine olan güvenleriydi.

Öylesine bir bağlılık ve güvendi, öylesine bir inançtı ki bu, kurşun yağmuru altında bile sosyalizmin, Devrimci Sol’un orak çekiçli bayrağı dalgalandırılıyordu.

16-17 Nisan direnişlerini yaratanlar arasında 20 yıllık devrimcilik yapanlar da vardı, yaşları 20 olanlar da. Merkez komite üyesi olanlar da vardı, taiftar da. Ama onlar ne yalnızca bürokrat yönetici, ne de yalnızca militanlardı. Onlar, gerektiğinde devrimin çıkarları için hem militan, hem de yönetici olmayı başarabilenlerdi.

Emekçiydiler. Hareketin en zor koşullarda bulunduğu dönemlerde en küçük bir olanak yaratabilmek için uğraşır, didinir, türlü sıkıntılara katlanırlardı. Onların yaşamları, mücadeleleri ve son olarak yarattıkları direniş destanları işte bütün bunların kanıtıdır.

Düşman 16-17 Nisan sonrası yaptığı katliamı meşrulaştırmak ve direnişin halk kitleleri üzerinde yarattığı etkiyi yok edebilmek için her türlü aşağılık yöntemle başvurmaktan çekinmedi. Günlerce TV'lerde, gazetelerde halkın katliamı alkışladığı, devrimcileri, halkın ihbar ettiği, Devrimci Sol Önderinin ihbar ettiği, çatışmada teslim olanlar olduğu, lüks içinde yaşadıkları vb. daha bir çok iğrenç ve alçakça yalanlarla direnişi karalamaya çalıştılar. Ama düşman ne kadar aşağılık ve iğrenç yöntemlere başvurursa da yalan ve demagojiye sarılsa da Devrimci Sol'un yarattığı bu direniş destanına gölge düşüremedi. Çünkü yaratılan direnişin ve şehit düşen Devrimci Solcular'ın ilettikleri mesajlar çok açık ve netti. Bağımsız, demokratik bir ülke isteyen ve bu uğurda çekinmeden, seve seve canlarını feda eden bu insanlar üzerine yapılan yalan ve spekülasyonların bir etkisi olamazdı, olmadı da.

Yenilen, yüzlerce polis ve özel timiyle silahlarına, bombalarına rağmen düşman olmuştur. Kazanan ise bu görkemli direnişin sahipleriydi. Yaratılan direnişlerle birlikte Türkiye devrim tarihinde artık yeni bir sayfa açılıyordu.

Direnişin hemen ertesinde Devrimci Sol, çıkardığı haber bülteninde şöyle diyordu:

"DEVİRİM TARİHİNİ YAZIYORUZ!..

Tarihin her sayfasında bizim yaptıklarımız vardır. Ve tarih her zaman son kazananın devrimciler olduğunu yazar. Çünkü biz her zaman haklıyız, doğruyu, onuru, cesareti ve adaleti simgeledik. Özgürlükler bizimle gerçekleşti, adalet bizimle yerini buldu, dürüstlük ve namus bizimle layık oldukları yere kavuştu.

Evet bu yüzden çok katledildik. Prometheus olduk, Spartaküs olduk. Bedreddin olduk, Pir Sultan olduk, Tupac Amaru olduk, Jose Marti olduk, Sandino olduk, Rosa Luxemburg olduk, Che olduk, Mahir, Deniz, İbo olduk, Niyazi, İbrahim olduk, Sabahat, Sinan, Fazıl olduk, inançlarımız için bire bin veren tohumlar olup bedenlerimizi toprağa ektik.

Her seferinde yeniden ayağa kalktık ve kazanan hep biz olduk. Lenin de bizdik, Mao da, Dimitrov, Stalin, Fidel, Cabral, Neto, Ho Chi Minh'in zafer türkülerinin besteleri bizimle yapıldı.

Bizi yok edemediniz!..

Katledilirken de, zafer bayraklarını dalgalandırırken de dünyanızı sarstık, geleceğinizi kararttık. Bize hiçbir zaman ve hiçbir yerde diz çöktüremediniz.

Ve sizin hiç geleceğiniz olmadı. Güzelden, doğrudan, adaletten hep uzak kaldınız ve bunun için yenildiniz, yenilmek kaçınılmaz kaderiniz alınlarınıza yazıldı. İki yüzlülük, yalan, sahtekarlık, cinayet ve katliam kimliklerinizi belirledi. Hep tiksindirdiniz insanlığı. Hep iğrenç oldunuz, ağızınızdan çıkan sadece kan ve salya oldu.

Bugün yine ağızınızdan akan kan ve salyalar arasında sevinç çığlıkları

atıyorsunuz. 11 yoldaşımızın, 11 devrimcinin kanları üzerinde zafer çiğlikları atıyorsunuz.

Kendinizi kandırabilirsiniz ama Türkiye halklarını ve dünya kamuoyunu aldatamazsınız. Yine yenildiniz. Herkes gördü ki, yoldaşlarımızın kanını döktüğünüz her evde bizim bayrağımız, bizim mücadele şiarlarımız dalgalandı. Yoldaşlarımızın cesur ve yiğit direnişleri karşısında paniğe kapılan, korku içinde sağa sola kaçan sizdiniz. Yüzlerce-binlerce idiniz. Binlerce katil, her türlü silahınızla, bombalarınızla, panzerinizle oradaydınız ama titriyordunuz, korkuyordunuz. Biz ise gittiğiniz her yerde en fazla üç kişiydik. Her türlü silahınıza, panzerlerinize, bombalarınıza karşı yumruklarını sıkıp, söylenecek her şeyi söyleyen ve çoğu kadın olan üçer kişi. Ve siz bu korkak, iğrenç halinize bakmadan 'zafer' diyordunuz. Boşuna uğraşıyorsunuz...

Siz katiller sürüsü de çok iyi biliyorsunuz ki, değil onlarcamızı, yüzlercemizi, binlercemizi de katletseniz bizi öldüremezsiniz, yok edemezsiniz. Çünkü biz, inanan, direnen ve savaştan bir gücüz. Direnişçiliğin böylesine güçlü bir gelenek, savaşıcılığın böylesine bir karakter haline geldiği hareket yok edilemez. Köklerimiz öylesine derinde ki, bunun için tüm insanlık tarihini altüst etmeniz, tarihi yok etmeniz gerekecek. Bunu yapamazsınız ve bu yüzden kaybedeceksiniz. Biz ise her katliamınızdan sonra daha güçlü bir şekilde ayağa kalkacağız. Bunu defalarca gösterdik, yine göstereceğiz ki, boşuna uğraşıyorsunuz, başaramayacaksınız. Dün olduğu gibi yarın da katlettiğiniz yoldaşlarımızın kanları kurumadan, cenazeleri kaldırılmadan siz katillerinizin leşlerini toplayacaksınız sokaklardan.

YALAN SÖYLÜYÖRLER...

'Silahı ve bombası olmasına rağmen çatışmayıp teslim olan militanlar var' diyenler yalan söylüyorlar...

16-17 Nisan günleri gittikleri örgüt üslerimizin hiçbirinde çatışmadan teslim olan tek bir yoldaşımız yoktur. Hangi evde kendilerine doğrultulmamış, tetiğine basılmamış bir silah bulabildiler, açıklasınlar. Açıklayamazlar.

Bütün evlerin örgüt evi olduğunu, gittikleri her evde silah, döküman vb. bulduklarını söyleyenler yalan söylüyorlar.

Sahrayı Cedit Halk Sokak'taki ev örgütümüze ait bir üs değildir örneğin. Ve bu evde silah, döküman vb. hiçbir şey yoktur. O ev Ayşe Gülen'in yurtdışında çalışan anne ve babası tarafından kızlarına düğün hediyesi olarak alınmıştır ve bizimle ilgisi yoktur. Örgütümüzün üyesi olmayan, sadece bir taraftarı olan Ayşe Gülen'in bu evinde değil silah, örgütsel döküman vb... faşizm açısından suç unsuru sayılabilecek tek bir nesne dahi yoktur. Silahsız, savunmasız insanları katleden faşizm, bu katliamlarına gerekçe uydurmaya, meşruluk kazandırmaya çalışıyor.

Çiftehavuzlar Cezmi Or Sokak'taki evin sahte kimlikli örgüt üyeleri ta-

rafından satın alındığını söyleyenler yalan söylüyorlar. O ev, orada katledilenlerden Taşkın Usta tarafından gerçek kimliğiyle satın alınmıştır ve Taşkın Usta'nın özel mülkiyetidir. Bu yalanların altında faşizmin yağmacı-talancı kafa yapısı vardır. Faşizm bu tür yalanlarla bu evlere el koymak istemektedir. Bugüne dek onlarca taraftarımızın evine, arabasına el koymanın meşruiyetini bu türden yalanlarla yaratan faşizm, aynı taktiği yine gündeme sokmuştur.

Örgüt evlerinde bilgisayar disketleri, örgütün arşivi bulundu diyenler yalan söylüyorlar.

Örgüt üslerimizden hiçbirisinde bilgisayar disketleri ve üyelerimizin listesi yoktur. Daha önce açıkladığımız gibi, örgütümüzün bilgisayarla arşiv tutma vb. anlayışı yoktur.

Diğer yandan örgüt üslerimizde o anda var olan dökümanların büyük çoğunluğu çatışmalar sırasında yoldaşlarımız tarafından yok edilmiştir. Faşizm, 'büyük darbe' imajı yaratmak, moral bozukluğuna neden olmak için böyle bir yalanı uyduruyor. Bunu yapmak zorunda, çünkü devrimcilere karşı yalan dışında bir silahları yok.

Faşizm Halktan Tecrit Olmuşluğunu Mizansenlerle Örtbas Etmek İstiyor

Yalanla, demagojiyle, sahtekarlıkla kimse zafer kazanamamıştır, kazanamaz. Ama faşizmin yalandan, demagojiden başka silahı yoktur. Kontrgerillanın bu pis yöntemi, bu kirli savaş taktiği, bugün faşizmin psikolojik savaş adına dört elle sarıldığı bir yöntemdir.

Sivil polislerine tezahürat yaptırtan, bayrak astırtan, röportaj adı altında halka muhbirlik yaptırtan faşizm kamuoyunu aldatmaya, kışkırtmaya çalışıyor. Katillerin sahneledikleri bu oyunlar halka mal edilmeye çalışılıyor.

Halk muhbirliğe zorlanıyor, halk birbirine ve taleplerine düşman edilmek isteniyor ve adına psikolojik savaş deniliyor.

Üslerinde üçer kişiden fazla olmayan yoldaşlarımıza karşı, yüzlerce-binlerce katil seferber etmelerine, panzerleriyle, bombalarıyla, keskin nişancılarıyla ve her türlü silahlarıyla saldırmalarına rağmen, yoldaşlarımızı teslim alamayan katiller sürüsü, bu acizliklerini, bu katliamlarını zafer diye lanse etmeye çalışıyorlar, adına psikolojik savaş diyorlar.

Halk düşmanı politikalarıyla halkın nefretini kazananlar, devrimci mücadele karşısında işkence ve katliam dışında bir dayanakları olmayanlar, 055 masallarıyla kamuoyunu aldatmaya çalışıyorlar, adına psikolojik savaş diyorlar. Oysa 055 işlemez hale gelmiştir. Polis halk nezdinde gülünecek, alay edilecek bir duruma düşmüştür. Evet, 055'e ihbar yağıyor ve polis her gün onlarca polis, bekçi, bürokrat, holding sahibi ve faşistlerin evlerini basıyor, hem de büyük güçlerle, gösteriye gidercesine konvoylarla... Bu operasyo-

nun da halkımızın 055'e ihbarıyla kesinlikle ilgisi yoktur. Operasyon, bir arkadaşımızın polis takibine düşmesi sonucunda gerçekleşmiştir.

Halktan en küçük bir yardım ve destek göremeyen, katliamcı yüzlerini gizleyemez hale gelen faşist katiller, basınıyla, TV'leriyle bu tecrit olmuşluğu gizlemek, katliamlarını meşrulaştırmak, kaybettiği psikolojik üstünlüğü yeniden elde etme uğraşındadır. 055 masalları bunun içindir, bayrak açıp slogan atma mizansenleri bunun içindir.

Bu psikolojik savaş değildir, bu yalandır, demagojidir, ikiyüzlülüktür. Bu çıkmazdır, bu bataktır. Bu güç değildir. Güç yürektedir, inançtadır, savaşma kararlılığındadır. Biz bu güce sahibiz. Devrimci kanına susamış kalemleriyle, gazeteler, TV'ler varsın sizin olsun, tepe tepe kullanın onları. Onlar da sizi kurtaramayacak. Kurtarabilseydiler, 12 Eylülcülerini kurtarırlardı. Kurtarmazlar. Çünkü karşınızda biz varız ve biz halkın içindeyiz. Halklar gazetele-
rinizin, TV'lerinizin her biri diğerini yalanlayan kırk türlü yalanına değil, bize inanıyor. Çünkü biz doğruyu söylüyoruz ve halk bunu biliyor.

16-17 Nisan'da Yenildiniz Ve Tüm Dünya Acizliğinizi Gördü

Evet, her birinde 2-3 yoldaşımızın bulunduğu örgüt üslerimizin hiçbirini teslim alamadınız. Her gittiğiniz üsde yenildiniz.

Panzerlerinize, bombalarınıza, ağır makinelerinize, keskin nişancılarınıza ve yüzlerce katilinizle çevirdiğiniz her üssümüzde bayrağımızla, marşlarımızla, kavga sloganlarımızla, sıkılı yumruklarımızla karşılandınız. Gittiğiniz her üssümüzde unutamayacağınız bir şamar yediniz. Bu inancın, cesaretin, devrimci kararlılığın, sosyalizmin şamarıydı.

Ve sizlerle çok karşılaştık katiller sürüsü... Halkın adaletiyle karşılaştığınız her seferinde yalvardınız, dizlerinizin bağı çözüldü. Savaşçılarımızı karşısında görüp de direnen, yalvarmayan bir katile rastlamadık bugüne dek. Her seferinde ellerinizi kaldırıp teslim oldunuz, yumruğunu sıkıp göğsünü açan olmadı hiç. Korkaksınız, iğrençsiniz. Ve bu halinize bakmadan, sizi bir kere daha utanç verici bir şekilde rezil eden yoldaşlarımız karşısında zafer çılgınlıkları atıyorsunuz.

Üzülmüyoruz, yas tutmuyoruz. Aksine gururluyuz. Yoldaşlarımız direnme geleneğimizi daha da güçlendirdiler, direniş destanları yarattılar. Korku ve paniğinizi, acizliğinizi, tüm dünya kamuoyuna ve Türkiye halklarına bir kez daha gösterdiler. Tüm dünya, sol yumruklarını sıkıp, tüm silahlarına karşı 'Cesaretiniz varsa gelin!' diye haykıran Sabahat'ların, Eda'ların destansı direnişi karşısında nasıl korktuğunuzu, nasıl çılgına döndüğünüzü gördü... Herkes tanık oldu ki, biz orada iki kadın bir erkek toplam üç kişiydik ve siz binlerceydiniz ama korkuyordunuz.

Çiftelhavuzlar'daki ikinci bir Maltepe direnişini faşizmin suratına bir şamar gibi indiren yoldaşlarımızın çok büyük bir maddi güçleri yoktu belki.

Ama kocaman yürekleri vardı. Onlar, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi veren, bu uğurda ölüme de hoş geldi, sefa geldi diyen Devrimci Solcular'dı. Onları böyle güçlü kılan buydu işte. Sosyalizme inancın soyululuğunu yaşıyorlardı, kurtuluşun devrimde olacağını gören ve bu inançla savaşıyor bir kararlılığa sahiptiler.

Hiçbir yoldaşımız can derdine düşmedi, faşistlere, işkenceci katillere yalvarmadı. Önce örgütlerini ve savaşçı geleneklerini düşündüler, bunların gereğini yerine getirdiler. Faşizmin işine yarayacak hiçbir belge-döküman bırakmadılar, yok ettiler ve bayraklarını açarak geleneklerimize uygun bir şekilde, geleneklerimizi daha da güçlendiren bir kararlılıkla savaştılar ve düşmanı rezil ettiler.

Erenköy, Üstbostancı, Çiftelahavuzlar'da saatlerce direnen, maddi yünden çok üstün düşman güçleri karşısında bir an bile teslimiyeti düşünmeyen yoldaşlarımız, sosyalizm inancının, kurtuluş mücadelesinin birer bayrağıydılar. Faşizm o bayrakları yere düşüremedi. Bayraklarımızı, yoldaşlarımızın cesetlerine basarak indirenler hiç sevinmesinler. O bayrak, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmin bayrağıdır ve tüm Türkiye'de dalgalanıyor artık. Her Devrimci Sol üssü, her Devrimci Solcu'nun evi bir direniş kalesidir. Ve düşmanın karşısında bayrağımızı dalgalandıracığımız yüzlerce kalemiz var, binlerce Sabahatımız, Edamız, Sinamız, Fazılımız var. Biz yine bayraklarımızla, silahımızla savaş alanındayız. Bombalarınıza, silahlarınıza, panzerlerinize ve yüzlerce katilinize karşı dünyanın en güçlü silahına sahibiz. Sosyalizm inancıyla, devrimi gerçekleştirme kararlılığıyla kabına sığmayan yüreklerimiz var. CESARETİNİZ VARSA GELİN!..

Cesaretiniz varsa gelin. Silahlarınızla, bombalarınızla, panzerlerinizle gelin. Hep aynı tavırla karşılaşacaksınız. Yumrukları havada, alınları dik, sosyalizmi haykıran, bayraklaşan yoldaşlarımızı bulacaksınız karşınızda. Ve siz yine korkacaksınız, sineceksiniz, panik içinde sağa-sola saldıracaksınız.

16-17 Nisan'da biz çok şeyler kazandık. Devrimci Solcu'lar için artık direnmenin, savaşmanın yepyeni anlamları var, Sabahatlar, Edalar Devrimci Solcu gibi yaşamının ve ölmenin yeni örneklerini yarattılar. Artık direnmenin, savaşmanın ve onurluca ölmenin yeni bir adı var; Sabahat gibi, Eda gibi savaşmak, onlar gibi ölmek tüm Devrimci Solcu'ların bilincine kazınmıştır. Onlar gibi direneceğiz, onlar gibi çatışacağız, onlar gibi yaşayacak ve öleceğiz.... 16-17 Nisan'dan faşizmin payına düşen ise daha fazla yalan, daha fazla demagoji ve en iğrenç provokasyondur, korkudur, acizliktir. O kadar korkak ve acizdirler ki, katlettikleri yoldaşlarımızın yerde yatan cesetlerini kurşun yağmuruna tutarak, silah tutan bileklerini delik deşik ederek korkularını bastırmaya çalıştılar. Yüreğimizin ve bileğimizin gücü onları her zaman korkutmuştur. Ve korkutacaktır.

O kadar aciz ve korkaklar ki, son mermilerini atarken bile ismini haykır-

dıkları önderimizin onları ihbar ettiğini ileri sürdüler. Yalan ve demagoji bün-yelerine öylesine sinmişti ki, bir yandan Sinan yoldaşımızın sağ kol olduğunu söylerken, bir yandan da önderimizle arasında çelişki olduğunu iddia ettiler. Silahla, bombayla bizi yok edemeyeceklerini, parçalayamayacaklarını, morallerimizi bozamayacaklarını çok iyi biliyorlar ve bu yüzden yalanlarla, iğ-renç suçlamalarla sonuç almaya çalışıyorlar.

Bu yalanlarla, hiçbir Devrimci Solcu'nun savaşıma azmini, kararlılığını, direnme ruhunu karartamayacaksınız. Ama unutmayacağız. Bu yalanları üretenleri, yayanları ve kamuoyuna gerçek olarak sunmaya çalışanları unutmayacağız. Faşizmin psikolojik savaş yöntemlerine alet olan herkes, bilinç-li veya bilinçsiz yapsın, bu yalanlarda sorumluluk sahibi olacaktır.

Örgütümüze ve yoldaşlarımıza karşı eleştiri sınırını aşan bir şekilde küf-redenleri unutmayacağız, onlara da bizi eleştirebileceklerini, ama küfrede-meyeceklerini öğreteceğiz.

Katliamlarla, Yalan Ve Demagojiyle Halkların Kurtuluşu Engellenemeyecek

Yeni bir cuntayla şapkasını alıp gitme korkusunu yaşayan Demirel, bir cunta şefinin yapabileceği her şeyi yapabileceğini emperyalist efendilerine ve tekelcilere kanıtlama derdindedir. Katliam emirleri veriyor, katliamları meşrulaştırmak için her türlü yalana ve demagojiye başvurmaktan geri dur-muyor. Efendilerine, bir cunta şefinden daha iyi yaparım, demek istiyor.

Demirel gibi cunta şefi özentilerinin de, yeni cuntaların da Türkiye'nin ekonomik, siyasi, sosyal koşullarında hiçbir şansı yoktur. Ne yaparlarsa yapsınlar başaramayacaklar, halkların kurtuluş mücadelesini sindiremeyecekler, devrimci hareketi yok edemeyeceklerdir. Bunu daha önce defalar-ca denediler. 12 Mart ve 12 Eylül'deki cuntalar halklara ve devrimcilere kar-şı her türlü katliam, işkence, zindan politikasını uyguladılar ama başarama-dılar ve yine aynı yere döndüler. Kısır bir döngü içindeler. Bu, tarihi tersine çevirmek isteyenlerin kısır döngüsüdür.

Halkların bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini bastırabil-mek, devrimci hareketi yok etmek, emperyalizmi ve işbirlikçi tekelleri kaç-ınılmaz sonlarından kurtarmak mümkün değildir. Bu çaba ekonominin, siya-setin, sosyal bilimlerin ve tarihin kurallarına aykırıdır. Bu kuralları, baskı, zor ve terörle, yalan ve demagojiyle işlemez hale getirebilmek mümkün de-ğildir. Hele Türkiye gibi ekonomik, siyasi, sosyal krizin sürekli olduğu bir ülke-de, emperyalizmi ve işbirlikçi tekelleri ne Demirel gibi cunta şefi özentileri, ne de yeni cuntalar kurtarabilir. Sistem tam bir çıkmazdadır ve bu çıkmazı aşabilmeleri mümkün değildir.

Bugünkü kan dökücülükleri de bu çıkmazın, bu çaresizliğin ürünüdür. Kürt, Türk ve her milliyetten emekçi halklara kan ve gözyaşı dışında vere-

bilecekleri bir şey yoktur.

Halkların gerçek kurtuluş yoluna, devrim mücadelesine her geçen gün daha fazla katılması, hak ve özgürlük mücadelesini yükseltmesi ve kurtuluşun devrimde olduğunu bilince çıkarması, onları daha da telaşlandırıyor, panik içinde saldırıyorlar, kan döküyorlar ve yalana sarılıyorlar. Kürt ve Türk halklarının kurtuluş umudunu kanla, yalanla karartmaya çalışıyorlar.

Tüm bu yalanlarının, döktükleri kanların hesabını emekçi halklara vermek zorundalar. Devrimci mücadeleyi bastırarak, devrimci hareketi yok ederek kısa süre de olsa nefes alabileceklerini sanıyorlar.

Katliam, cinayet ve yalanlarla, devrimci hareketi sindirmeyi, etkisizleştirmeyi, geri adım attırmayı, üye ve savaşçıları, taraftarlarını yıldırma amaçlıyorlar. Ama bu politikalarının sonuçlarını düşünmüyorlar, düşünecek durumda değiller. Halkın öfkesinin ve intikam duygularının ne denli güçlü ve korkunç olduğunu akıllarına bile getirmek istemiyorlar.

Şunu hiç unutmasınlar ki; Devrimci Sol'a uzanan her eli kırdık ve hiçbir yoldaşımızın kanını yerde bırakmadık. Bu katliamlarını da onlara pahalıya ödeteceğiz.

Başta Demirel olmak üzere tüm hükümet üyeleri, faşist katiller sürüsünün başındaki yetkililer, müdürler, amirler ve onların emrindekiler bu katliamın birinci dereceden sorumlusudurlar, suçludurlar. Suçlarının gereken cezalara çarptırılacağından kimsenin kuşkusu olmasın. Bu Devrimci Sol'un sözüdür.

Devrimci Sol Üyeleri, SDB Savaşçıları, Devrimci Sol Taraftarları

Oligarşi katletmekle bizleri tüketebileceğini, savaş gücümüzü yok edebileceğini sanıyor. İstedikleri kadar 'büyük darbe' desinler, istedikleri kadar katillerin başı Demirel'in ağzından 'beyinlerini dağıttık' desinler, biz ayakta'yız, savaşıyoruz ve Sabahatlar'ın, Sinanlar'ın, Fazıllar'ın açtığı bayrağı taşımaya devam ediyoruz.

Korkuyorlar. Önderlerimizden, üyelerimizden, savaşçılarımızdan, taraftarımızdan, örgütümüzden, hepimizden korkuyorlar. Bunun için en adi yalanları, en basit demagogileri, en çirkef provakatif demeçleri peş peşe sıralıyorlar. Bir güçleri yok. Yalanla savaşıyorlar bize karşı. Her yalanı, her provakasyonu, faşizmin kendisini vuran bir silah olmuştur. Bundan sonra da mücadelemizin gücüyle o yalanları, provakasyonları kendilerini vuran birer silah haline getireceğiz.

Biz önderlerimizi de, savaşçılarımızı da, şehitlerimizi de tanıyoruz. Ay-yaş, serseri, ahlak ve namus düşüncesinden yoksun, para için her şeylerini satan burjuvalar, faşistler, işkenceciler ve onların dalkavukları devrimcilerin yaşamına dil uzatamaz.

Bugün şehitlerimizin bıraktığı bayrağı omuzlayıp daha yükseklerle taşı-

mak, onların kanını yerde bırakmamak bir görevdir. Bu, devrim bayrağını daha da yükseltmektir.

Üyeler, Savaşçılar, Taraftarlar!..

Bir savaş içindeyiz. Bunun başka bir adı yoktur. Düşman her türlü yöntemle saldırıyor. Bu çaresizlikten doğan bir saldırdır. Kaybettikleri psikolojik üstünlüğü yeniden ele geçirmek temel amaçlarıdır. Katliamlar, yalanlar, mizansenler hep bunun için.

Ama kaybetmiş durumdalar. İliklerine kadar korku içindeler. Bize karşı güçsüzler ve kendilerini koruma telaşındalar. Zırhlı araba için birbirleriyle kavga edenlerin, silahlı güçlerinin neredeyse yarısını kendi güvenlikleri için ayıranların psikolojik üstünlükten söz etmeleri düşünülemez. Zayıflıklarını yalan ve iftiralarla maskelemek istiyorlar. Ama çok geç artık.

Bu bir savaş. Ölmek ve öldürmek savaşın ilk kuralıdır. Faşizm bizleri katlederek yıldırmaı, korkutmaı, vazgeçirmeyi amaçlıyor. Bunun karşısında atılacak tek bir geri adımımız yoktur. Bu savaşı onlar başlattı ve biz de gerekeni yapacağız. Yoldaşlarımızın kanları yerde dururken, onların güçlülük demagogilerine, sahte zafer çıgıllıklarına sessiz kalmayacağız. Katliamcılara anladıkları dilden cevap vermeye devam edeceğiz.

Tüm Devrimci Sol üyelerinin, SDB savaşçılarının, Devrimci Sol taraftarlarının bugün en temel görevi; faşistlere, katillere, katliam emrini verenlere, devrim önünde engel olanlara dünyayı zindan etmektir. Bu mücadelede her şey bir silahtır. Devrimci ilke ve kurallara bağlı kalarak her türlü yol ve yöntemi kullanıp, düşman güçlerini tahrip edelim, faşizmin katliamlarına anladıkları dilden cevap verelim. Faşizmde olmayan bir silaha sahibiz. Yüreğimiz ve inancımız var. Bu silahı şimdi kullanmanın zamanıdır. O bütün silahları bize bulacaktır, her türlü eksiğimizi tamamlayacaktır.

Yoldaşlarımızın Kanları Yerde Kalmayacak

Faşizm, Devrimci Sol'a büyük bir darbe vurduğunu kanıtlamak için olmadık yalanları sıralıyor. Bunun için ilgisiz insanları dahi örgüt üyesi olarak göstermeye, ilgisiz evleri örgüt üssü olarak tanıtmaya çalışmaktadır.

16-17 Nisan günleri katledilen yoldaşlarımız dışında gözaltına alındığı söylenen ve 6 kişi olduğu açıklanan insanların durumu bu çabaların bir örneğidir. Gözaltında bulunan bu insanların örgütümüzle bir ilgisi yoktur. Ne kendileri örgütümüz üyesidir, ne de bulundukları yerler örgütümüze ait üslerdir. Bu insanlarda silah-bomba-döküman vs. yakalandığı ise kocaman bir yalandır.

16-17 Nisan günlerinde katledilen 11 kişiden Ayşe Gülen hariç diğerleri örgütümüz üyesidirler ve bunların içinde Sabahat Karataş, Sinan Kukul ve A. Fazıl Ercüment Özdemir önder yoldaşlarımızdır. Yoldaşlarımızın katledil-

dikleri yerler ve gerçek isimlerini aşağıya yazıyoruz. Bu yazdıklarımıza uymayan her şey yalandır, faşizmin psikolojik savaşının bir parçasıdır.

- Çiftelhavuzlar, Cezmi Or Sokak, Karasu Apartmanı'nda katledilen yoldaşlarımız:

Sabahat Karataş, Eda Yüksel, Taşkın Usta.

- Üstbostancı Dr. Kemal Ergüder Sokak'taki evde katledilen yoldaşlarımız:

Sinan Kukul, Arif Öngel, Şadan Öngel.

- Erenköy, Hayri Eğmezoğlu Sokak, İkizler Apartmanı'nda katledilen yoldaşlarımız:

A. Fazıl Ercüment Özdemir, Hüseyin Kılıç, Satı Kılıç (Taş).

- Sahrayı Cedit Halk Sokak'taki Kılıçer Apartmanı'nda ise:

Üyemiz Ayşe Nil Ergen ve taraftarımız Ayşe Gülen katledilmişlerdir.

Bu yoldaşlarımızı kaybetmemizizin bizler açısından anlamı büyüktür ve onların bizler için ifade ettiği değerleri yaşatmak boynuzumun borcudur. Bu borcu ödeyeceğiz, ödemeye devam ediyoruz.

Daha önce defalarca katliamlara uğrayan, şehitler veren bir hareketiz. Ama hiçbir koşulda mücadelemiz durmadı, ivmesini düşürmedi. 16-17 Nisan katliamı da faşizme böyle bir sonuç getirmeyecek. Kimse böyle bir hayale kapılmasın. Dün olduğu gibi yarın da işkencecilerin, katillerin, halk düşmanlarının korkusu olmaya devam edeceğiz ve bu görevimizi bir an bile ihmal etmeyeceğiz, etmedik. Kürt ve Türk halklarının kurtuluş mücadelesini sürdürmek ve bunun tüm yüklerini omuzlarımıza almak bizlerin yaşam ilkesidir. Bu misyonumuzu sürdüreceğiz. Eylemlerimizle her koşulda faşizmin korkulu rüyası olacağız. 16-17 Nisan öncesi ve sonrası eylemlerimizle ilgili geniş açıklamalar daha sonra yapılacaktır.

YAŞASIN YOLDAŞLARIMIZIN DESTANSI DİRENİŞLERİ!..

ÇİFTEHAVUZLAR'DA DALGALANAN DEVRİMCİ SOL BAYRAĞI TÜM TÜRKİYE'DE DALGALANACAKTIR!.." (239)

16-17 NİSAN ŞEHİTLERİNİ HALK SAHİPLENDİ

16-17 Nisan operasyonunun ardından, cenazelerin toplu kaldırılmasını engellemek için günlerce yoğun bir baskı uygulandı, aileler tehdit edildi, cenazelerini sahiplenmemeleri ya da cenazelerini alıp, ayrı ve törensiz toprağa vermeleri için gözaltına alındılar. Sabo'nun ailesi 2-3 saat siyasi şubede tutularak, cenazeyi ayrı alıp kaldırmaları için zorlandılar. Satı'nın babası ise mezarlığa sokulmadığı gibi, cenazeler kalkana kadar da karakolda gözaltında tutuldu. Ama cenazelerin istendiği gibi kaldırılmasını engelleyemediler.

22 Nisan 1992 günü şehit ve tutsak aileleri, avukatlar Cerrahpaşa morgunun önünde cenazelerini almak için toplandılar. Polisin saldırıları, tahrikleri, provakatif çıkışları, cenaze törenini engelleme tavrı morgun önünde de sürdü. Polis, avukatları tartakladı. Bir polis otosuna bindirerek götürmek istedi, ancak bunu ailelerin müdahalesi ile başaramadı.

Polis cenazeleri ailelerden kaçırmak için her yolu denedi. Bu tavrıyla da, her şey bir yana, ailelerin cenazeleri mezarlığa götürme hakkını bile gaspetmek istedi. Morgdan alınan cenazeler tam Karacaahmet mezarlığına girecek arabalara yüklenmişti ki, polis bir anda bu arabaları kaçırarak, götürmeye başladı. Şehit ve tutsak aileleri, avukatlar polisin ve cenaze arabalarının peşini bırakmayarak takip ettiler.

Mezarlığın çevresinde de, olağanüstü güvenlik önlemleri alınmıştı. Adeta İstanbul'un tüm polisi, özel timi oradaydı. Bunu da yeterli görmemiş olmalıydılar ki, mezarlığın etrafını tümüyle çevirmekle kalmamış, vapur iskelelerini, Boğaz Köprüsü'nün çıkışını tutmuşlar, "şüphelendikleri" birçok insanı yollardan toplamaya başlamışlardı. Hatta, Sarıyer sırtlarındaki Küçükarmutlu'yu dahi kuşatma altına aldılar. Buraya giriş-çıkışları yasaklayıp operasyon düzenlediler. Panzerlerin eşliğinde yapılan operasyon sırasında coplar, yaşlı, kadın, çocuk ayırt etmedi... Arama bahanesiyle evlerin altı üstüne getirilirken, kırılmadık cam, çerçeve bırakılmadı. Bu operasyondan bir gün sonra, Küçükarmutlu halkı, basına yaptıkları açıklamada, cenazeye gidişlerinin engellenmesini şöyle anlatıyordu:

"Biz 21 Nisan günü, 17 Nisan'da katledilen evlatlarımıza sahip çıkmak, onları kucaklamak için cenazelere gidecektik. Ancak bunu engellemek için bütün giriş-çıkışlar tutuldu. Kimseyi dışarıya çıkarmadılar. Bizlerin cenazelere sahip çıkmamızı engellemeye çalıştılar. Bütün suçumuz, evlatlarımıza sahip çıkmaktı. O yüzden panzerler üzerimize sürüldü. Otomatik silahlar üzerimize doğrultuldu. Şu anki bildiğimiz gözaltı sayısı yüzü aşkın."

Bütün bunlara rağmen, her alandan, her kesimden yaşlısından gencine, kadınından erkeğine, o gün halk Karacaahmet Mezarlığı'ndaydı. O gün halk baskıyla, zorla, gözdağı ve tehditle geleneklerine sahip çıkmanın engellenemeyeceğini gösterdi.

Cenazeye katılmak için mezarlığın çevresinde toplananlara polislerce küfürler edildi. İnsanlar daha otobüsten inerken duraklarda gözaltına alınmaya başlandılar. Yolda durdurulan otobüslerden tek tek insanlar toplanıp polis arabalarına bindirildiler. O gün, Karacaahmet Mezarlığı'na girmeye çalışmak büyük bir "suç" sayıldı... İnsanların ellerinde karanfil bulundurması gözaltı nedeni oldu.

Mezarlık çevresinde bekleyen 400'e yakın insan bu biçimlerde gözaltına alınırken, bir o kadarı da dövülüp, kimlikleri alınarak bırakıldı. O gün, oto-

büs durakları, ana caddeler, sokaklar, mezarlığa doğru yürüyen insanlarla doluydu. Polis bu insanları dağıtmak için her yolu denedi. Mezarlığın çevresinde ise, sürekli olarak "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları yükseldi.

Oligarşinin her türlü engelleme çabasına rağmen, Üsküdar, Kadıköy ve çevresinde, kim nerede toplanabiliyorsa orada katliamlara karşı birçok gösteri gerçekleştirildi.

Polisin tüm engellemelerine rağmen mezarlığa girmeyi başaran aileler, sloganlarıyla, saygı duruşu ve içilen andla Sabo'yu, Satı'yı ve Fazıl'ı vasiyetlerine uygun olarak, orak-çekici bayrağa sararak ölümsüzlüğe uğurladılar.

Sinan Kukul, Trabzon'un Beşikdüzü ilçesinin Vardarlı Köyü'nde öğrenciler, devrimci-demokrat insanlar ve Giresun, Ordu ve Rize'den gelen yüzlerce insanın katıldığı cenaze töreninde, vasiyeti üzerine Devrimci Sol bayrağına sarılarak halkın kalbine gömüldü. Burada da polisin, halkın şehitlerini sahiplenmesini engellemeye yönelik tüm baskı ve saldırılarına rağmen, halk cenazeyi sahiplenmiş, kinlerini, öfkelerini attıkları sloganlarla katillerin yüzüne haykırmışlardır.

Yine polisin tüm engellemelerine rağmen Ayşe Gülen Rize'nin Fındıklı ilçesinin Çayırılı Köyü'nde, Ayşe Nil Ergen Mahmutbey'de, Şadan Öngel Denizli'de, Arif Öngel Amasya'nın Merzifon ilçesinde, Taşkın Usta Pendik'te, Hüseyin Kılıç Gazi'de, Eda Yüksel ise Sarıyer'de yapılan cenaze törenleriyle sloganlar ve marşlar eşliğinde halkımızın kalbine gömüldüler.

Oligarşinin Devrimci Sol'a yönelik bu "bitirme" operasyonu daha ilk günden devrimcilerin kazandığı siyasal bir zafere dönüşmüştü. Yaratılan bu muazzam direnişle Devrimci Sol gerçeği tüm halkın gözleri önüne serildi. Devletin, "terörist" edebiyatına rağmen halk, şehit düşen devrimcileri sahiplendi. Daha sonraları birçok insan bu direnişin etkisiyle devrimci saflardaki yerini alacaklardı.

Katliamdan sonra devlet, yaymaya çalıştığı yalan, iftira ve karalamalarla da umduğunu bulamamıştı. Halk, devrimcileri, Devrimci Solcular'ı iyi tanıyordu. Katliamlar sırasında sivil polisler ve besleme faşistlerden oluşan topluluklarla, katliamlara gerçek dışı "halk desteği" görüntüsü vermeye çalışanlar, Devrimci Sol şehitlerinin cenaze törenlerinde karşılarında on binleri gördüklerinde kendi yalanları ile baş başa kalmışlardı.

16-17 NİSAN SONRASI DÜŞMANA YAŞATILAN KÜÇÜK ÇAPLI SAVAŞ

Devrimci Sol savaşçıları için, şehit düşen yoldaşlarının hesabını sormak

ve onların, “yoldaşlarımız sizleri cezalandıracak”, sözlerini yerine getirmek, bedeli ne olursa olsun, bir an önce yapılması gereken bir görevdi.

Katliamın öğrenildiği 17 Nisan günü düşmandan hesap sorulmaya başlanmıştı bile. İlk günden iki işkenceci polis ölümle cezalandırıldı. Katliam yapan düşman pişman edilecekti. Her gün yeni bir eylemle sarsılıyordu oligarşi.

Bir SDB savaşçısı o günlerde yaşadıklarını ve düşüncelerini anlatıyor:

“16-17 Nisan operasyonunu 16 Nisan akşam saat 23.30 gibi öğrenebildik. Üssümüzde radyo ve televizyonumuz olmadığı için haberleri izleyememiştik. Yanımızda kurumlaşan arkadaş o akşam bir işinden dolayı eve geç gelecekti. Biz bayan arkadaşla birlikte günlük raporlarımızı yazıyorken arkadaş eve geldi. Morali oldukça bozuktu. Ne olduğunu sordüğümüzde, İstanbul’da Anadolu yakasında üç dört ayrı evde on kişinin öldürüldüğünü, operasyonun büyük ihtimalle hareketimize yönelik olduğunu anlattı. O da tam olarak izleyememiş haberleri. Biz sürekli sorular sorarak bir şeyler öğrenmeye çalışıyoruz, fakat nafile, fazla bir şey bilmiyoruz. Saat gece 12 olduğu için hiçbir yerden haber alma olanağımız yok. Sabahı beklemek zorundayız. Kendi aramızda yorumlar yapıyoruz. Yorumlarımız bize yönelik olmadığı şeklinde, kendi kendimizi rahatlatmaya çalışıyoruz fakat kendimizde inanmıyoruz buna. Akıldan çok kötü şeyler geçiyor. Bunları düşünmeyi bile kabullenemiyorum. Yeni bir 12 Temmuz yaşama ihtimali geliyor aklıma. Hiçbirimizin ağzını bıçak açmıyor. Bu şekilde sabahı zor ediyoruz.

Sabah bayan arkadaş gazete almak için dışarı çıkıyor. Biz de kahvaltı masasını hazırlamaya başlıyoruz. Biraz sonra kapı açılıyor ve bayan yoldaş içeri giriyor. Gazeteleri masaya bırakıyor. Biz ne gazetelere bakmaya cesaret ediyor, ne de bayan yoldaşa bir şey sorabiliyoruz. Akşamdan beri düşünmeye bile cesaret edemediğimiz haberi gazeteden okuyoruz sonunda. Aralarında Sinan Kukul’un da bulunduğu on kişinin öldürüldüğünü yazıyor. Silahımı alıp, dışarı çıkıp önüme gelen bütün polisleri öldürmek geliyor içimden. Öfkemiz içimize sığmıyor, düşmana olan kinimiz bin kat, milyon kat daha artıyor. Hesabını misli misli soracağız. Tek tek soracağız hesabını yoldaşlarımızın diye yemin ediyoruz.

Hemen bütün malzemelerimizi hazırlayıp diğer yoldaşlarla görüşmek için evden çıkıyoruz. Bayan arkadaş her ihtimale karşı evi boşaltmak için hazırlık yapıp beklemesini söylüyorum. Öğleye kadar gezip çevreyi kontrol edip eylem planları, pusu yerleri oluşturuyorum kafamda. Elimizdeki istihbaratlara göre hedefler belirlemeye çalışıyorum. Randevuda birlik komutanı ve diğer yoldaşlarla görüşüp operasyonla ilgili daha geniş bilgi alıyorum. Operasyonda Sabahat Karataş, Sinan Kukul ve daha birçok değerli yoldaşlarımızın katledildiğini, Göztepe’deki üste sabaha kadar süren direnişi, ça-

tışmayı TV haberlerinin naklen verdiğini anlattılar. Hemen misilleme eylemleri yaparak yoldaşlarımızın hesabını sormamız gerektiğini konuşup hangi eylemleri yapacağımızı kararlaştırdık.

Ve o akşam Topkapı bölgesinde iki tane işkenceciyi cezalandırarak eylemlerimize başladık. Silahlı Birliklerimiz İstanbul'da her gün birkaç tane cezalandırma eylemi gerçekleştiriyor, düşmanla açıktan savaşıyordu. 19 Nisan'da bir arkadaşla ilişkimiz kesildi. Aynı gün polis Merter'de sıradan bir genci katletmişti. Önce katledilen genci bizim arkadaşımız sandık fakat daha sonradan o olmadığını öğrendik. Bu yüzden, bu arkadaşın kaldığı üssü boşaltmak zorunda kaldık. Daha sonra bu arkadaşın polis tarafından gözaltına alındığını öğrendik. Düşmana olan kinimiz bir kat daha artmıştı. Her gün yeni bir darbe vuruyor, işkenceci halk düşmanlarını psikolojik olarak yıpratıyor, sokakta gezemez hale getiriyorduk. Düşman, bitirdik, beyinlerini dağıttık, dediği bir anda neye uğradığını şaşırılmıştı. Polis sokağa çıkamıyor, aldığı bütün önlemlere rağmen kayıp vermekten kurtulamıyordu. Göreve gidip gelmek zorunda kalan işkenceciler ise sokakta paranoyak tepkiler göstermeye başlamışlardı. Evden sokağa çıkan polisler silahı elde horozu kalkık bir vaziyette yanlarına halktan kimseyi yaklaştırmadan bekliyorlardı. Otobüse binmek zorunda kalan polisler ise durağa tam yanaşmadan otobüsten atlayarak kaçarak uzaklaşıyor, dengesiz hareketler yapıyorlardı. Düşmanı yenmiştik. Korkmuş, kabuklarına çekilmişlerdi. Onbinlerce polisin yaşadığı İstanbul'da bazı zamanlarda, saatlerce hedef bulamıyorduk. Kendilerini en güvenli hissettikleri, karakollara, işkencehanelere çekilmişlerdi..."

12 Temmuz katliamından sonra yaşanan geçici suskunluk dönemi 16-17 Nisan sonrası yaşanmadı. Katliam haberi duyulur duyulmaz SDB'ler düşman hedeflerine vurmaya başladılar. Devrimci Sol içinde şaşkınlık ve şok hali yaratmayı hedefleyen devlet, daha 17 Nisan gününden itibaren başlayan cezalandırma eylemleri karşısında şaşkına dönmüş ve paniklemişti. Ardi arkası kesilmeyen cezalandırmalarla birlikte can derdine düşen polisler, polis şefleri tarafından, "sokağa çıkmayın", "sırtınızı duvara yaslayın", "duraqlarda beklemeyin" vb. talimatları veriyorlardı . Korku ve panik içindeki polisler havadan nem kapar hale gelmiş, kuşkulandıkları sıradan insanlara sorgusuz sualsiz kurşun yağıdırıyorlardı. Bu dönemde yaklaşık bir ay içerisinde, arasında ortaokul öğrencisi ve bir hamile kadının da bulunduğu 10'a yakın sıradan insan polis tarafından öldürüldü.

Devrimci Sol, bu süreçte devletin silahlı güçlerini felç eden, çalışamaz hale getiren eylemleri hakkında "İKİYÜZLÜLÜĞÜ, İŞKENCE VE KATLİAMI AHLAK EDİNİMİŞ BİR DÜŞMANLA SAVAŞIYORUZ " başlıklı 2 Haziran 1992 tarihli Haber Bülteni'nde şöyle diyordu:

“Emperyalizme Ve Oligarşiye Karşı Eylemlerimiz Devam Edecektir

21 Nisan 1992 tarih ve 50 sayılı Haber Bülteni’nde 16-17 Nisan öncesi ve sonrası eylemlerimizi ayrıca kamuoyuna açıklayacağımızı duyurmuş-tuk. Bugüne dek yaptığımız gibi bundan sonra da eylemlerimiz üzerine her hangi bir gölge düşürülmesine izin vermeyeceğiz. Oligarşinin tüm yalan ve demagogileri bunu başaramayacaktır.

16-17 Nisan Öncesi Eylemlerimiz:

1- 31.3.1992 İstanbul, Gültepe Karakolu bölge halkına ve devrimcilere yönelik baskı, terör ve işkence uygulamaları nedeniyle bombalanarak tah-rip edilmiştir.

2- 31.3.1992, İstanbul Halkalı Vergi Dairesi, oligarşinin halkın emeğine el koyma yöntemlerinden biri olan vergileri protesto etmek için bombalan-mıştır.

3- 2.4.1992 günü İstanbul Bahçelievler’de devrimcilere yönelik birçok operasyona katılan polis memuru İbrahim Çoşkun, bu suçlarının karşılığı olarak savaşçılarımız tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

4- 7.4.1992 günü İstanbul, Alibeyköy Karakolu oligarşinin halka ve devrimcilere yönelik baskı ve denetim aygıtlarından birisi olması nedeniyle sa-vaşçılarımızca bombalanıp tahrip edilmiştir.

5- 9.4.1992 günü İzmir Bayraklı’da işkence ve cinayet şebekelerinin eğitim merkezi olan Bornova Polis Okulu’na ait servis aracı savaşçılarımızca pusuya düşürülmüş, çıkan çatışmada polis memuru Volkan TÜRKÖĞLU ile kontrgerilla öğretmeni Ramazan EGE’nin pislikle örülmüş yaşamlarına son verilmiş, diğer işkenceciler yaralı olarak kurtulmuştur. Çatışma sırasın-da alçakça kurşuna dizilen Hamiyet YILDIZ yoldaşımız şehitler kervanımıza katılmıştır. Hesabını mutlaka soracağız.

6- 15.4.1992 günü İstanbul Edirnekapi’da, sorgusu tamamlanan, Kadir YAVAŞOĞLU isimli polis ajanı Güvenlik Birimimizce ölümle cezalandırılmış ve yanına işlediği suçların itirafı bırakılmıştır. Bu itiraflara göre:

Yaşadığı bir gözaltı sırasında polisin ajan-muhbirlik teklifini kabul eden bu şahıs, ajan-muhbirlik faaliyetleri konusunda çeşitli yerlerde ve zamanlar-da hain Şaban TAŞÇI ve 1. Şube işkencecileri tarafından eğitime tabi tutul-muştur. Ancak aldığı tüm eğitime rağmen örgütümüzün ihanet şebekeleri-ne karşı aldığı önlemler sonucu bir zarar veremediği tespit edilerek, gözal-tına alınmıştır. Güvenlik Örgütümüzce yapılan sorgusunda ajan-muhbir fa-liyetlerine nasıl girdiğini, bu şebekede yer alanların isimlerini, kendilerine ders veren Ş.TAŞÇI ve 1. Şube polislerinin kimliklerini açıklamış, eğitim gördüğü yerleri ayrıntısıyla tarif edip göstermiş ve tüm suçlarını itiraf edip yazıya geçirmiştir. Bir ajan-muhbir şebekesinin üyesi olarak örgütümüze sızmak, faşizme örgütümüz hakkında bilgiler aktarmak isteyen bu hain ör-gütümüz tarafından ölüme mahkum edilmiş ve alınan karar Güvenlik Örgü-

tümüzce yerine getirilmiştir.

7- 16.4.1992 tarihinde İstanbul Eyüp'te haraç ve zulüm estirmekten başka bir işleri olmayan ekip arabası savaşılarımızca pusuya düşürülmüş, arabada bulunan 2 polis ile bir bekçi yaralı olarak kurtulmuştur.

8- 16.4.1992 günü İstanbul Beşiktaş'ta Yurtiçi Kargo'nun sahibine ait olan MEF Dersanesi, savaşılarımız tarafından bombalanarak tahrip edilmiştir. Aylardır her türlü zorluğa ve polis saldırılarına karşı yiğitçe mücadelelerini sürdüren, hak almak için başlattıkları direnişten taviz vermeyen Yurtiçi Kargo işçilerini, bugüne dek her türlü araçla desteklediğimiz gibi, bundan sonra da yanlarında olacağız. İşçilere karşı tüm baskı, terör kurumlarını seferber eden Yurtiçi Kargo sahibinden bu suçlarının hesabını sormaya devam edeceğiz.

9- 16.4.1992 günü dünya halklarının baş düşmanı ABD'nin Tepebaşı'ndaki Başkonsolosluk binası savaşılarımızca hedef alınmış ve bina, atılan roketle tahrip edilmiştir. Bu sömürü ve zulüm düzeninin gerçek efendisi olan ABD emperyalizmine karşı tavır almak bugün tüm yurtsever ve demokratların başat görevidir. Çünkü özgürlük ve emeğin mücadelesi, ülkemiz topraklarına, zenginliklerine el koyan emperyalistlerin kovulması ile başarıya ulaşacaktır. Emperyalizme istediği gibi at oynatacağı bir alan bırakmayacağız, her istediklerini yapamayacaklar. Tüm gücümüzle emperyalizme karşı mücadelemizi sürdüreceğiz, ülkemiz halklarına ve bir bütün olarak dünya halklarına yönelik her saldırının sorumlusu olan emperyalizm her zaman değişmeyen hedefimiz olmaya devam edecektir.

16-17 Nisan Sonrası Eylemlerimiz:

Oligarşi 16-17 Nisan katliamıyla ve daha sonraki cinayetleriyle bizleri kuralsız, pis bir savaşa çekmek istedi. Katliamlarla bir yandan değerli savaşılarımızı hedeflerken, aynı anda insanlık dışı uygulamalarıyla bilinçsiz, kendiliğindenci tepkileri, kuralsız bir savaşı zorladı. Ancak örgütümüz hiçbir zaman oligarşinin bu tuzağına düşmedi, tüm eylemlerinde ilkeleri ve daha önceden açıkladığı hedefler doğrultusunda hareket etti... O pis, çirkef bir savaş istiyordu, biz ise kurallarımla, ilkelerimizle, hedeflerimizle bu savaş nasıl kavradığımızı ve hiçbir zaman bilinçsiz bir kör terör içine düşmeyeceğimizi bir kere daha kanıtladık. Savaşı pis ve çirkef yöntemlerle sürdürmek ancak, korkunun, paniğin belirlediği, oligarşinin yöntemi olabilirdi ve öyle oldu. Sonuçta korkuları daha da arttı, panikleri biraz daha yayıldı.

10- 17.4.1992 günü İstanbul Kağıthane'de oligarşinin baskı, terör mekanizmasını oluşturan polislerden ikisi (Şerif KURT ve Kadir ERDOĞAN) savaşılarımızca ölüm cezasına çarptırılmıştır.

11- 17.4.1992 Bursa'da işkenceci polislerin toplanma yeri olan Polis Emeklileri Lokali, SDB birliğimizce bombalanarak tahrip edilmiştir.

12- 18.4.1992 tarihinde İstanbul Gaziosmanpaşa semtinde gezici iş-

kence merkezleri olan ekip arabalarından birini pusuya düşüren savaşırları-
mız arabada bulunan Komiser Bülent ÜSTÜN ile Bekçi Mücahit Ünlü'ye bu
suçlarının cezasını ödetmiştir.

13- 19.4.1992, İstanbul Kocamustafapaşa'da üç polisin kaldığı bekar
evi yerleştirilen bomba ile tahrip edilmiş, hiçbir yerde huzur bulamayacak-
ları işkencecilere bir kez daha hatırlatılmıştır.

14- 19.4.1992, İstanbul Atışalanı'nda devriye gezen bir ekip arabası açıl-
an taciz ateşiyle kovalanmış, rahat gezemeyecekleri mesajı verilmiştir.

15- 20.4.1992, İstanbul Sanayi Mahallesi'nde polis İsmail SELÇUK ve
yanında bulunup yardım eden sicilli faşist Yılmaz BAŞKAYA isimli şahıs ce-
zalandırılmış, olayda çıkan çatışmada yoldaşımız Önder Özdoğan şehit düş-
müştür. Son nefesinde dahi kendisini kuşatan ölüm mangalarına karşı slo-
ganlarımızı haykıran Önder yoldaşımızın hesabını soracağız.

16- 20.4.1992, İstanbul Topkapı'da Çevik Kuvvet polisi Selami EPİK bu-
güne dek kıldığı kafa ve kolların hesabını savaşırlarımızın kurşunlarıyla öde-
miştir. Yaralı olarak kurtulan bu işkenceci aynı şansı bir daha bulamayacak-
tır. Aynı olayda 'polisi vuran terörist' diye lanse edilip Merter'de kurşuna di-
zilen Eşref KAPLAN isimli gencin, açıkladığımız gibi ne örgütümüzle ne de
eylemle herhangi bir ilgisi yoktur. N. MENZİR çaresizliğini ve cinayetlerini
bu tür yalanlarla örtbas etmeye çalışmaktadır.

17- 22.4.1992, Adana'da Çevik Kuvvet polisi Eşref Edip SALMAN kat-
liamların karşılığı olarak cezalandırılmıştır.

18- 22.4.1992, İstanbul Eyüp'te savaşırlarımızın Fatih Emniyet Amiri
Ahmet KAPLAN'ın geçiş yoluna kurdukları uzaktan kumandalı tuzak hede-
fi vurmamışsa da işkencecilere sokakta bile rahat gezemeyecekleri mesa-
jını canlı bir şekilde vererek amacına ulaşmıştır.

19- 23.4.1992, İstanbul Çağlayan'da birer işkence merkezi olan kara-
kollardan Sirkeci Karakolu'nda görevli Komiser Muavini Ahmet ACAR sa-
vaşırlarımızca cezalandırılmış, yaşamın sadece karakollarda olmadığı ve ya-
şamın her anında devrimcilerin bulunduğu, bir kez daha işkencecilere gös-
terilmiştir.

20- 25.4.1992, İstanbul Okmeydanı'nda devriye görevi yapan bir ekip
otosu taciz ateşiyle bölgeden uzaklaştırılmıştır.

21- 27.4.1992, İstanbul Halıcıoğlu'nda çevik kuvvet aracı, savaşırları-
mızın oligarşinin militarist güçlerinden el koyduğu, G3 silahıyla taranmış
arabada bulunan polislerden 8'i ağır yaralanmış bunlardan Yedigir AKAN-
LAÇ isimli işkenceci 4.5.1992 günü hak ettiği biçimde ölümden kurtarıla-
mamıştır.

22- 28.4.1992, Bursa Çekirge'de bulunan Devlet Bakanı Cavit ÇAĞ-
LAR'a ait köşk, baskı ve sömürü düzeninin sorumlularından biri olduğu için
bombalanmıştır.

23- 28.4.1992 günü İstanbul Bakırköy’de devriye gezen polis ekiplerine, devrimci adaletin onlara sokakları da yasakladığını göstermek amacıyla, bir tuzak hazırlanmış, tuzaktan kıl payı kurtulan ekip arabası tahrip edilmiştir.

24- 30.5.1992, Mehmet Sami TARHAN isimli itirafçı, örgütümüze ve halka verdiği zararlar nedeniyle Sağmalcılar Cezaevi’ndeki Güvenlik Birimi tarafından cezalandırılmıştır. Kır Silahlı Birliklerimizden Tunceli Gerilla Birliği’nin bir üyesi olan bu şahıs, Mart ayı sonunda bir konaklama sırasında birliğinden kaçıp düşmana sığınmış ve itiraflara başlamıştır. İtiraflarını sonuna kadar sürdüren M. Sami TARHAN bu suçları nedeniyle cezalandırılarak, örgütümüze ve halka zarar veren hiçbir itirafçı muhbirin cezasız kalmayacağı bir kez daha gösterilmiştir.

25- 2.5.1992, İstanbul Hürriyet Mahallesi’nde, 16-17 Nisan katliamına katılan bir polis timi, merkezleri olan kahvede savaşılarımızca pusuya düşürülerek cezalandırılmıştır. Birinin yaralı kurtulduğu bu eylemimizde katiller timine mensup Tefvik CİĞERCİ, Ercan GÖKTEPE, Ömer AKBULUT, Adem BAŞER ve Cevat YILMAZ isimli işkenceciler hak ettikleri cezaya çarptırılmıştır.

Bu olay sonrası, eyleme katılanlardan birini yakaladığını ve bu şahsın uyuşturucu müptelası olduğunu açıklayan Necdet MENZİR’den o günden bu yana ses çıkmamıştır. Bugüne dek yüzlerce yalanı ortaya çıkan N. MENZİR’i bu olayın iç yüzünü açıklamaya çağırıyoruz. Buyursun açıklasın, kim uyuşturucu müptelası. Kendilerine hiçbir ifade vermeyen yiğit bir insanı suçlamak kolay, kanıtlamak zordur. Ama bu kez de Ölüm Mangaları Şefi MENZİR söylediklerini yutacaktır. Verecek tek bir cevap yoktur çünkü.

26- 4.5.1992, Bursa’da Necdet BAY isimli polis, bugüne kadar halka ve devrimcilere karşı sürdürülen baskı ve katliam politikalarının uygulayıcılarından biri olarak savaşılarımızca ölüm cezasına çarptırılmış ve ceza infaz edilmiştir.

27- 6.5.1992, İstanbul Üsküdar’da Mehmet DAMAR ve Celal SÖNMEZ isimli polisler ölüm mangalarının Ankara’da yoldaşlarımıza karşı yürüttüğü katliama misilleme olarak cezalandırılmıştır.

28- 6.5.1992, İstanbul Bakırköy’de Çevik Kuvvet mensubu Alaattin ÇAYCI ile lokantasını polislerle açıp bir üs gibi kullandıran sivil faşist Fevzi OKTAY cezalandırılmış ve baskı zulüm mekanizmasına ne şekilde olursa olsun yardım edenlerin cezasız kalmayacağı gösterilmiştir.

29- 7.5.1992, İstanbul Bakırköy’de DYP İlçe Binası bombalanarak, iktidarın baskı ve katliam politikalarından birinci derecede sorumlu DEMİREL’in partisine, bir uyarı olarak yapılmıştır.

30- 8.5.1992, İstanbul Acıbadem’de halka ve devrimcilere karşı katliam politikalarının sorumlularından DYP’nin İstanbul İl Başkanı Muhsin DİVAN

savaşçılarımızca vurulmuş ancak bu emperyalist uşağı yaralı kurtulmuştur.

DYP sorumlularına karşı eylemlerimiz devam edecektir. Tüm bu katliamların siyasi sorumlusu DEMİREL ve partisinin yetkilileri, milletvekilleri mutlaka savaşçılarımızın hedefi olacak ve suçlarının hesabını vereceklerdir. Bu olay sonrası Muhsin DİVAN gibi bir korkaktan kahraman yaratmaya çalışan iktidar ve uşak basın boşuna uğraşıyor. Ne M. DİVAN silahını kullanabilecek cesarete sahip olabilmıştır, ne de herhangi bir savaşçımız yaralanmıştır .

16-17 Nisan sonrası Silahlı Devrimci Birliklerimizin gerçekleştirdikleri eylemler yukarıda saydıklarımızdır. Bunun dışında üye ve taraftarlarımızın oligarşinin çeşitli kurumlarına yönelik dizilerce molotoflama ve tahrif eylemleri olmuştur. Burada bunların listesini vermeye gerek görmüyoruz. Ancak şurası iyi bilinmelidir ki; 16-17 Nisan sonrası oligarşiye yaşattığımız kabusu istediğimiz zaman yaşatacak güç ve olanaklara sahibiz, halkımızın desteği ve katılımı bizi her zaman bu güce sahip kılmıştır.” (240) deniliyordu.

Hürriyet Mahallesi’ndeki bir kahvede beş işkenceci polisin cezalandırıldığı eyleme katılan bir SDB savaşçısı anlatıyor:

“16-17 Nisan sonrasıydı. Katliamın hemen ardından polise vurduğumuz darbelerle psikolojik olarak polisi yıpratmış, tüketmiştik. Her gün yeni bir darbeyle ‘bitirdik, beyinlerini dağıttık’ dedikleri anda halkın adaleti beyinlerine bir balyoz gibi iniyordu. Ölüm mangaları, işkenceciler sokağa çıkamaz olmuşlardı. Ne bir lokantaya girebiliyor, ne bir toplu taşıma aracına binebiliyor, ne de sokakta gezebiliyorlardı. Kendilerini hiçbir yerde güvencede hissedemiyorlardı. İşkencehanelerinde bile. Biliyorlardı ki oraya da girmiştik. Polis bize topyekün bir savaş ilan etmiş, açıktan bütün kirli savaş yöntemlerini kullanarak bu savaşı yürütüyordu. Biz de düşmanın açmış olduğu bu savaşa kabulümüzdür demiştik. Ama biz savaşta merttik...

Şimdi düşmana bir darbe vuracaktık. 16-17 Nisan operasyonuna katılmış 5 kişilik bir işkenceci timi imha edecektik. İki kez eyleme organize olmadığımızdan elimizden kıl payı kurtulmuşlardı. Ama bu kez kurtulamayacaklardı. Onlardan yoldaşlarımızın hesabını, halka, devrimcilere yaptıkları işkencelerin hesabını soracaktık.

İşkenceci polis timi her zamanki kahvehaneye geliyor. Bir kişi ayrı masaya oturarak güvenliklerini alıyor. Diğerleri garsonun her zaman kendileri için hazır tuttuğu masaya oturuyorlar. Kumar oynamaya başlıyorlar. Tamam bu kez kalıcılar. Eylem planımızı son kez konuşup, silahlarımızı kontrol ediyoruz. Biz üç savaşçı içeride olacağız. Bir savaşçı dış güvenliği alacak, diğer iki arkadaş ise sonradan kahveye girecek ve eylem başlayacak. Biz üç kişi kahveye girip, ayrı oturan polisin yanındaki masaya oturuyoruz.

Garsondan kağıt isteyip oynamaya başlıyoruz. Garson, polisleri gözetip

koruyan bir tip, bizi polislerden uzak bir masaya oturtmaya çalışıyor. Bense televizyon izlemek istediğimi söylüyorum, masayı değiştirmiyoruz. Çapraz almaya uygun.

İçimizde, birazdan işkenceci halk düşmanlarını cezalandıracak olmanın coşkusu var. Espriler yapıp gülüyoruz. Arkadaşlar hala gelmediler. Sabırsızlanıyoruz. Bu arada kahveye iki kişi giriyor. Birisi direkt polislerin olduğu masaya gidip tokalaşıyor ve oturuyor. Diğeri ayrı oturan polisin masasına oturuyor. Şimdi işkenceciler yedi kişi oluyorlar. Dışarıdaki arkadaşlara haber vermek gerekiyor, fakat buna zaman yok. Arkadaşların gelmiş olmaları gerekiyordu şimdiye kadar. Bu yüzden kalkmıyorum.

...Ve evet arkadaşlar içeri giriyorlar. Bir iki adım daha... Şimdi diyorum. Hep birlikte silahlarımızı çekiyoruz. Herkes şaşkın, garson inanmayan gözlerle "... Aaaa!" diyerek gözlerimin içine bakıyor. Biz ve işkenceciler dışarıda herkes panik içinde kapıya koşuyor. Ben hemen yanımdaki masada ayrı oturan iki polise doğrultuyorum silahımı. Yalvaran gözlerle kaçmaya çalışıyorlar, ama kaçacak bir yerleri yok. İki de cansız yığılıp kalıyor. İçeride silah seslerinden başka bir şey duyulmuyor. Arkadaşların silahları da işkencecilerin üzerine ölüm saçıyor. O anda şehit düşen yoldaşlarımız geliyor gözümün önüne. Perihan, Cavit abi, Hasan abi gülümsüyorlar bana. Eda 'CE-SARETİNİZ VARSA GELİN!', Sabo 'Yoldaşlarımız sizi cezalandıracak, hesabını soracak' diye haykırıyor.

Evet, işkenceci katillerden hesap soruyorduk. Onlar işkencedeki, infazlardaki gibi kahraman değillerdi artık. Şu anda halkın devrimci adaleti karşısında korkudan gözleri yuvalarından fırlamış, kaçacak delik arıyorlardı. Kalan mermilerimi de diğer masadaki işkencecilerin üzerine boşalttım. Silahımın mekanizması takılı kaldığı anda şarjörümün boşaldığını fark ettim. O anda çevreme bakabildim. Arkadaşların da şarjörleri boşalmış, geri çekilme başlamıştı.

Şarjörümü çıkartıp yedek şarjörümü taktım ve kapıya doğru yürüdüm. Eylemin başlamasıyla halk kapıya doğru kaçmış, o panikle masalar, sandalyeler kapının önüne sürüklenmiş, insanlar hep birlikte kapıdan çıkamadıkları için bazıları yere düşmüştü.

Kapının önünde üst üste yığılmış, kendilerini dışarıya atmaya çalışıyorlardı. Yerdeki insanların üzerinden atlayıp dışarı çıktım.

Eylemi gerçekleştirmiş olmanın coşkusu yaşıyorduk. Kısa bir süre sonra eylem değerlendirmesi yaptık."

16-17 Nisan sonrası yapılan cezalandırma eylemlerinin yanı sıra Devrimci Sol Güçler ve çeşitli halk kesimleri tarafından hayata geçirilen farklı eylem biçimleriyle direniş sahiplenildi ve oligarşiden hesap soruldu. Bu eylemler:

17 Nisan

-Devrimcilerin direnerek, savaşarak şehit düştüğü sabahın ilk saatlerinden başlayarak, direniş kalelerinde savaşçıların haykırdığı sloganlar, şiarlar dalga dalga yayılmaya başladı İstanbul sokaklarına. İstanbul'un pek çok yerine "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür", "17 Nisan'ın Hesabını Soracağız" yazılı pankartlar asıldı.

- İstanbul Fındıklı'da Siemens binası, Samatya Ziraat Bankası molotof kokteylleri atılarak tahrip edildi.

-Eskişehir'de Gökmeydanı ve çeşitli mahallelerde Devrimci Sol imzalı "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür", "Sinan Kukullar Ölmez" sloganlarını içeren yazılamalar yapıldı. Atatürk Lisesi yakınlarına "Oligarşi Döktüğü Kanda Boğulacaktır- Devrimci Sol" yazılı pankart asıldı.

18 Nisan

- İstanbul'da yedi banka şubesi, şehitlerin anısına, molotof kokteylleri atılarak tahrip edildi. Fakültelerin önüne ve şehrin değişik yerlerine DEV-GENÇ imzalı pankartlar asıldı.

19 Nisan

- Gaziosmanpaşa ve Aksaray'da iki banka molotof kokteylleri atılarak yakıldı.

- Malatya E Tipi Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar İstanbul ve Kürdistan'daki 16-17 Nisan katliamlarını protesto için iki günlük açlık grevine başladılar.

- İnönü Üniversitesi'nde katliamı protesto için forum düzenlendi. Katliamların mücadeleyi durduramayacağı dile getirildi.

- Malatya şehrinin birçok yerinde "Biji Devrimci Sol", "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür, Hesabını Soracağız" içerikli yazılamalar yapıldı.

20 Nisan

- Etiler, Gültepe, şirinevler, Çağlayan, Levent, Pendik, Hasköy, Küçükçekmece'de dokuz banka şubesi molotof kokteyli ve patlayıcı atılarak tahrip edildi.

- İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi ve İstanbul Üniversitesi Merkez Bina'da yapılan forumlarda katliam protesto edildi. Polis forumlara saldırarak yüzden fazla öğrenciyi gözaltına aldı. Ayrıca İTÜ Ayazağa Kampüsü, Yıldız Üniversitesi ve Mimar Sinan Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'nde 16-17 Nisan şehitleri için forumlar yapıldı. Öğrenciler pankartları ve sloganlarıyla şehitlerine sahip çıktılar.

- Beyoğlu Demirören İş Merkezi'ne, şirinevler Taşocağı'na, şişli Üstgeçidi'ne, Bakırköy'e 17 Nisan Direnişi'ni selamlayan Devrimci Sol imzalı pan-

kartlar asıldı.

Gaziantep Özel Tip Hapishanesi'ndeki devrimci-yurtsever tutsaklar, İstanbul ve Kürdistan'daki katliamları protesto etmek için üç günlük açlık grevine başladılar.

- Bursa Görükle Kampusü Yurdu'nda UL-DER'liler ve yurtseverlerce 16-17 Nisan'da İstanbul ve Kürdistan'da katledilenleri anmak için bir toplantı düzenlendi. Devrimci, demokrat tüm grupların katıldığı anma, and içilerek bitirildi.

- EYÖ-DER'li öğrenciler Ege Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu'nda 16-17 Nisan katliamlarını protesto etmek amacıyla bir forum yaptılar. Ayrıca üniversite içerisinde Devrimci Sol imzalı pankartlar asıldı.

- Bornova'da bir banka şubesi molotoflandı.

21 Nisan

Küçükarmutlu'da, cenaze törenine katılmaları engellenen halk, yaktıkları ateşlerle, pankartlarıyla şehitlerine sahip çıktı. 94 kişi gözaltına alındı.

-Çukurova Üniversitesi öğrencileri 11 devrimcinin katledilmesini protesto etmek için bir forum düzenlediler. Pankartlarda, sloganlarda şehitlere saygı, savaşın süreceğine inanç vardı.

- İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ndeki öğrenciler bazı ders kitaplarını ve günlük gazeteleri ateşe vererek, katliamı, polisin 100 arkadaşlarını gözaltına almasını ve basının tavrını protesto ettiler.

- Diyarbakır Hapishanesi'ndeki tutsaklar, 16-17 Nisan'daki katliamları protesto için 5 günlük açlık grevine başladılar.

- Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampusü'nde AYÖ-DER'lilerin öncülüğünde tüm devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerin katılımıyla 17 Nisan şehitlerini anmak için bir forum düzenledi.

- ODTÜ'de devrimci, yurtsever, demokrat öğrencilerce düzenlenen anmada "AYÖ-DER'liler" imzalı "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür" pankartı açılarak, öğrenci gençliğin bugüne değin devrim şehitlerine sahip çıktığı ve bu geleneğin sürdürüleceği vurgulandı.

- EYÖ-DER'li öğrenciler 9 Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi Kanti ni'nde forum yaptılar. Forum alanı, katliamı kınayan afişler ve dövizlerle donatıldı.

- Güzelyalı ve Gürçeşme'de bazı banka şubeleri molotoflandı.

- Malatya DGM'de yargılanan Devrimci Sol tutsakları mahkemeye verdikleri dilekçe de, devrimci adaletin 16-17 Nisan katliamının sorumlularının yakasını bırakmayacağını belirttiler.

22 Nisan

- Ankara Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi'nde 17 Nisan şehitleri için

bir anma toplantısı düzenlendi, pullamalar, afişlemeler ve konuşmalar yapıldı.

- Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi önünde de bir başka anma gerçekleştirildi. AYÖ-DER'lilerin düzenlediği anmaya diğer siyasetler de katıldı.

- SUSER işçileri de düzenledikleri toplantıyla 17 Nisan şehitlerine sahip çıktılar. Anadolu Yakası Sular İdaresi'ndeki toplantılarda, tüm işçilere şehitlerin cenaze törenine katılma çağrısı yapıldı.

- Ankara'da sanatçılar da 17 Nisan'daki katliama tepkilerini bir basın toplantısıyla ortaya koydular. Ayrıca Halk Sahnesi, Dağarcık Halk Bilim Araştırma Derneği ve Can Şenliği oyuncularından oluşan sanatçıların basın toplantısında, salonda, "Katliamlara Son" pankartı açılarak, katliamı gösteren afişler sergilendi.

- Adana'da Toros ve Gültepe'ye, katliamı kınayan Devrimci Sol Güçler imzalı pankartlar asıldı.

23-24 Nisan

- Kürdistan ve İstanbul'daki katliamları ve İskenderun'daki keyfi gözaltıları protesto için HEP tarafından bir haftalık (ikişer gün dönüşümlü) açlık grevi yapıldı. Açlık grevinde yer alan İskenderun TÖDEF'li öğrencilerce çeşitli dövizler asıldı, Devrimci Gençlik özel sayısı dağıtıldı.

- İstanbul'da birçok fakülte ve semtte büyük boyutta Devrimci Sol bayrakları ve "Devrimci Sol Savaşıyor", "17 Nisan Unutulmayacak" yazılı pankartlar asıldı. Şehrin değişik yerlerinde kuşlamalar yapıldı.

- Bursa Özel Tip Hapishanesi'ndeki siyasi tutsaklar, Kürdistan ve İstanbul'daki katliamları protesto etmek için 23 Nisan'dan itibaren açlık grevine başladılar.

- Bursa'da İHD, HEP, Otomobil-İş, EĞİT-SEN, TÜM-SAĞLIK-SEN, ve Özgür-DER'liler bir basın toplantısı düzenleyerek, Kürdistan ve İstanbul'daki katliamları ve Bursa E Tipi hapishanesi'nde yaşanan baskıları protesto ettiler.

- Aydın, Nazilli, Incirliova, Atça, Sultanhisar ilçelerinde 16-17 Nisan şehitleriyle ilgili Devrimci Sol Güçler imzalı pankartlar asıldı, yazılamalar yapıldı.

- Aydın HEP binasında 16-17 Nisan katliamlarını protesto etmek için TÖDEF'li öğrencilerin girişimiyle üç günlük açlık grevi yapıldı.

- Söke Halkevi'nde de katliamla ilgili açlık grevi yapılırken, ilçede çeşitli pankartlar asıldı.

25-26 Nisan

- Kocaeli'nde 17 Nisan direnişiyle ilgili yazılamalar yapıldı. Yirmiye ya-

kın pankart ve Devrimci Sol bayrakları asıldı.

- 11 Devrimci Sol savaşçısının ve 37 Kürt yurtseverinin katledilmeleri HEP Bursa-Yıldırım İlçe binasında çeşitli kesimlerin katıldığı bir anma ile protesto edildi.

-Eskişehir'de Esbank ve Şekerbank şubeleri Devrimci Sol Güçler tarafından molotof kokteylleri ile tahrip edildi.

-Bursa'da Görükle Kampusü'nde ve şehir içinde DEV-GENÇ ve DSG imzalı pankartlar asıldı, yazılamalar yapıldı.

27-28 Nisan

- Denizli'de 17 Nisan'la ilgili olarak Devrimci Sol Güçler imzalı pankartlar asıldı. Ayrıca Mücadele dergisi bürosunda işçilerin ve öğrencilerin katılımıyla üç günlük bir açlık grevi başlatıldı.

- Devrimci Mücadelede İşçiler ve Memurlar, İstanbul Anakent Belediyesi önünde basın toplantısı düzenleyerek 17 Nisan'daki katliamı protesto ettiler.

Katliamlar yurtdışında da çeşitli eylemliliklerle protesto edildi;

Almanya'da;

Berlin: 18 Nisan'da Kreuzberg'de bulunan Pamukbank şubesinin, Berlin'deki THY binasının camları kırılarak tahrip edildi. Eylemleri Devrimci Sol Güçler üstlendi.

Ayrıca 18 Nisan'da Berlin SBF televizyonu binası 40 kişilik bir grupla işgal edilirken, Berlin'deki Haus Der Demokratie binasında Devrimci Sol Güçler tarafından başlatılan 3 günlük açlık grevi 25 Nisan'da sona erdi. 21 Nisan'da Alman Sosyal Demokrat Partisi işgal edildi.

Ulm : Bir banka şubesine molotof kokteyli atıldı.

Saarbrücken: Saarland TV binası işgal edildi.

Köln: 18 Nisan tarihinde, VDR, RTL binası işgal edildi. 19 Nisan'da ise Köln THY binası işgal edildi. 19 Nisan'da Köln Halk Kültür Derneği'nde açlık grevi başlatıldı. Açlık grevine TKP-ML, TİKB ve İşçinin Sesi taraftarları destek verdi. Açlık grevi 25 Nisan'da sona erdi.

Hamburg: 18 Nisanda THY, Yapı Kredi ve İş Bankası şubeleri tahrip edilirken, şehirde bir protesto yürüyüşü yapıldı. 19 Nisan'da ARD televizyonu işgal edildi. Yine aynı gün Yapı Kredi Bankası Şubesi işgal edildi, polis işgalcileri gözaltına almak isteyince, açlık grevi başladı. Daha sonra da açlık grevini devam ettirmek için bir kilise işgal edildi. Aynı gün, Türk Konsolosluk Kültür Ataşeliği'ne molotof kokteyli atıldı.

24 Nisan'da gerçekleştirilen bir yürüyüş sonrasında, Hürriyet gazetesi-

nin Hamburg bürosu işgal edildi. İşgalciler, Hürriyet gazetesinde çıkan MIT kaynaklı yalan haberleri protesto ettiklerini söylediler.

Dortmund: 19 Nisan'da Pamukbank Şubesi iki saat süreyle işgal edildi.

Frankfurt: Burada da banka şubelerine molotof kokteyli atılırken TV binası işgal edildi.

27 Nisan'da Frankfurt Havaalanı'nın Türk seyahat acentelerinin yüklemeye yaptığı bölüm işgal edildi, faaliyetleri engellendi.

Avusturya: 18 Nisan'da Avusturya'nın üç ayrı bölgesinde çeşitli gösteriler yapıldı.

19 Nisan günü, Viyana Vakıf Bank'ın camları kırılarak duvarlara "Kahrolsun Faşizm" sloganları yazıldı.

24 Nisan günü ise, parlamento binasının Yeşiller'e ait bölümü işgal edildi.

İngiltere: 18 Nisan'da THY binası tahrip edildi. 20 Nisan'da Londra'da bulunan Türk Konsoloslğu önünde bir protesto gösterisi gerçekleşti.

22 Nisan'da burada bulunan Hürriyet gazetesinin ana dağıtım merkezi basıldı. Gelen gazetelerin dağıtımı engellenirken, bina da tahrip edildi. 25 Nisan'da yaklaşık bin kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Fransa: 18 Nisan'da Paris'teki Türkiye Konsoloslğu önünde bir protesto gösterisi düzenlendi.

20 Nisan'da Lyon şehrinde bulunan THY binası yakıldı.

21 Nisan'da Fransız 7. Kanal televizyonu işgal edildi.

23 Nisan'da Paris'te bulunan Türkiye Emlak Kredi Bankası tahrip edildi.

24 Nisan'da ise, Paris'te bulunan Uluslararası Af Örgütü işgal edilerek açlık grevine başlandı. 25 Nisan'da açlık grevi bitirildi.

Yunanistan: Atina'da bulunan Uluslararası Af Örgütü'nün binası üç saat süreyle işgal edildi.

Belçika: 22 Nisan'da Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği adına düzenlenen bir basın toplantısında, 16-17 Nisan'la ilgili bir değerlendirme açıklandı. Basına olayla ilgili bülten dağıtıldı.

Hollanda: Rotterdam'da THY Şubesi yakıldı, olay yerine Devrimci Sol imzalı "17 Nisan Katliamının Hesabını Soracağız" pankartı asıldı.

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

Tarih 30 Nisan 1992. Adana Kurtuluş mahallesi yüzlerce işkenceci tarafından sarıldı. İşkenceci polis şefi Mete Altan'ın başlarında bulunduğu katiller sürüsü korkularından yaklaşamadıkları evi, bomba ve kurşun yağmuruna tutuyorlar.

Kuşatılan üste, Devrimci Sol savaşçıları Siddık Özçelik, Güven Keskin ve Esmâ Polat var. Yağan bomba ve kurşunlara aldırmaz etmeden devrim sloganlarını haykırıyorlar. Onlar da, tıpkı 16-17 Nisan'da şehit düşen yoldaşları gibi faşizm karşısında boyun eğmeyecek, katiller sürüsünü yenilgiye uğratacaklar.

Eve yaklaşamayan polisler, ancak, bomba ve kurşunlarla harabeye çevirdikleri evden yükselen slogan sesleri kesildiğinde eve doğru yaklaşmaya cesaret edebiliyorlar. Eve girdiklerinde ise karşılaştıkları manzara karşısında dizlerinin bağı çözülüyor adeta.

Karşılarında Çiftelhavuzlar'da dalgalandırılan, orak-çekeçli bayrak ve Devrimci Sol savaşçılarının kanlarıyla duvara yazdıkları "D.S." yazısı var. Şehit düşenlerin kanlarıyla kurtuluşun umudunu nakşedenler, böylelikle geleneklere yeni bir halka ekliyorlar.

Bu operasyondan sağ kurtulan bir SDB savaşçısı yaşadıklarını anlatıyor:

"O gün evi taşıyacağımız için, sabah biraz erken kalkmıştık. Kahvaltımızı yaptık, ondan sonra evdeki eşyaları toplamaya başladık. Eşyaları toplama işi bittikten sonra, sabah 11.00'de Nurhayat'la birlikte ikimiz evden çıktık. Evde sadece Güven vardı. Daha sonra Siddık ve Esmâ gelecekti. Önce yeni kiraladığımız evin ev sahibine gittik. Kaporanın kalan kısmını ödeyerek yeni eve gittik. Genel bir temizlik yaptıktan sonra evden çıktık. Eşyalarımızı almak için eski eve doğru yola çıktık. Kamyon evin olduğu yere yaklaştığında evin çevresindeki polis barikadı ve çemberi Nurhayat'la ikimizin dikkatini çekti, bir olağanüstülük vardı. O an, bunun bizimle ilişkisinin olup olmayacağını anlamak için, kamyoncuya 'gideceğimiz istikamette kalabalık var, araçları oraya sokmuyorlar. Biz inip bir bakalım, mümkünse gideriz' dedik. İnip kontrol ettikten sonra bizim evin çevresinde bir şeyler olduğunu gördük. Ama henüz bizim eve yönelik olup olmadığını bilmiyorduk. Kamyoncuya 'o tarafa gitmemizin imkanı yok, biz nasıl olsa senin yerini biliyoruz, daha sonra geliriz tekrar' diyerek gönderdik.

Nurhayat'la konuştuktan sonra, onun çevreden tanınıyor olmasından dolayı randevu yeri ayarlayıp ayrıldık. Olayı kesin öğrenmek için ben evin çevresine gittim. Evin bulunduğu sokağı gören bir yere gelerek, gözlemlemeye çalıştım. Evin çevresi sarılmıştı. Olayı çözümlemeye çalışıyor, halkın

arasına girerek konuşmaları, gelişmeleri anlamaya çalışıyordum. Kısa bir süre sonra basılan evin bizim ev olduğunu, çatışma olduğu, bir bayan iki erkek 'ölü olarak ele geçirildiğini' öğrendim.

Yoldaşlarımı katletmişlerdi. Çevrede bulunan halk olayı anlatıyordu. "Evdeki kız hiç susmadı. Sürekli slogan atıyordu. 'Ölünceye kadar savaşıcağız. Teslim olmak yok.' diye bağılıyordu" deniliyordu. Hatta, Esmâ'nın yanan küçük bir tüpü banyonun camından polislerin üstüne fırlattığı anlatılıyordu. Anlatımlarda saygı vardı. O an, katiller sürüsüne büyük bir öfke duydum. Hiçbir şey yapamamak, eli kolu bağlı kalmak belki de o an dünyanın en zor işiydi. Katiller sürüsü, panzerleriyle, yüzlerce işkencecileriyle oradaydılar. Evdeki yoldaşlarım ise silahsızdı. Ve silahsız olmalarına karşı, işkenceciler korkudan titriyorlardı. Saatlerce eve girememişlerdi. Girdiklerinde ise yoldaşlarımın tüm olanaksızlıklara karşı hazırladıkları tuzakla, darbe yemişlerdi. Duvara kanlarıyla yazılan inanç, patlayan bomba, korkularını arttırmaya yetiyordu..."

4 MAYIS... ANKARA...

Karanlığın cellatları bu kez Ankara'daydılar. 4 Mayıs gecesi Dikmen'de kuşatıldıkları üslerinde Solmaz Karabulut ve Fikri Keleş şehit düştüler. Aynı gece, başlayan operasyonlardan yoldaşlarını kurtarmak için çabalarken Demetevler'de pusuya düşen Halil Ateş ve Ali Yılmaz şehit düştüler.

Komutan Halil, birliğine yönelik operasyon olduğunu anladığı andan itibaren hiç tereddüt etmedi. Yoldaşlarını ve örgütün malzemelerini kurtarmak için yoldaşı Ali ile birlikte defalarca çatışmaya girmelerine, düşmanla karşı karşıya gelmelerine rağmen bu çabalarından hiç vazgeçmediler. Yoldaşlarını yalnız bırakmamak için olağanüstü bir çaba sarf eden bu iki yiğit Devrimci Sol savaşçısı en son Demetevler'de düşmanın kurduğu pusuya düşerek burada kanlarının son damlasına kadar çatışarak şehit düştüler.

4 Mayıs saat 22.00. Dikmen Sokullu Narlı Sokağı'nı onlarca, yüzlerini siyah boyayla gizlemeye çalışan, özel timler ve polisler doldurmuş. Panzerler, polis minibüsleri sokak başlarını tutmuşlar ve sokağı boşaltıyorlar. Amaçları, az sonra yaşanacak katliama ve Devrimci Sol savaşçıların direnişine halkın tanık olmaması. Ama yanılıyorlar. Üç saat boyunca kurşun ve bomba yağmuruna tuttukları evdeki devrimcilerin cesaret ve kararlılıkla direnerek teslim olmaması tüm çıplaklığıyla çevre halkının gözleri önüne seriliyor. Yaptıkları katliam sonrası evlerinde bulunan insanları silahlarıyla tehdit ederek "Bayrak asın, bayrak asın" çağrıları da sonuçsuz kalıyor.

O gece Ankara'da 4 Devrimci Sol savaşçısı çatışarak şehit düşüyor.

Adana ve Ankara'da peş peşe yaşanan bu operasyonlar sonucu yaşa-

nan katliamlarla ilgili olarak Devrimci Sol, "KANLA YAZILAN TARİH SİLİNE-MEZ" başlıklı açıklamasında şöyle diyordu:

"Devrimci inanç ve kararlılık gücünü tüm dünyaya haykırmaya devam ediyor. İnanç, irade ve onurun biçimlendirdiği devrimci hareketin bağrından çıkan kahramanlar, süreci belirliyor, geleceği görüyor, beden beden inşa ediyorlar.

'... Bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanacak...'

Böyle bir öngörüü ancak bir devrimci yapabiliirdi. Kendini, yoldaşlarını tanıyan, güvenen biri ancak böylesine emin konuşabiliirdi. Çifttehavuzlar'dan yükselen bu yiğit ses, sanki bir hafta sonrasını, sanki bugünleri yaşamış gibi konuşuyordu. Çünkü bizdendi, çünkü 'biz'i biliyordu, düşmanı çok iyi tanıyordu.

Çok geçmedi. Bu devrim bayrağının ülkenin dört bir yanında oligarşinin yüzlerce işkenceci ile kuşattığı mevzilerde yükseldiğini gördük.

30 Nisan 1992, Adana Kurtuluş Mahallesi yüzlerce işkenceci tarafından sarılmış. Başlarında tüm devrimcilerin yakından tanıdığı işkenceci polis şefi Mete Altan'ın bulunduğu bu 'ordu', sardıkları eve yaklaşma cesaretinden de yoksun, uzaktan bağırlıyorlar, çağırıyorlar, uzun namlulu silahlarla eve bomba-kurşun yağdırıyorlar.

Evin içinde üç kişi var: Sıddık Özçelik, Güven Keskin, Esmâ Polat. Dillerinde devrim sloganları var. Her biri kollarıyla, yumruklarıyla, parmaklarıyla daha başlamadan kazandıkları bir çatışmanın zaferini duyuruyorlar Türkiye halklarına. Bilinçleri, yürekli kazanmaya yoğunlaşmış. Orada kazanmanın, düşmanı rezil etmenin bir tek yolu var: Teslim olmamak!.. Ve onlar bu işin ustası olmuştur.

Saatlerce süren bir çatışma ve cesaretle korkunun, güzellikle çirkinin, onurla, onursuzluğun, ahlakla ahlaksızlığın çatışmasından yine cesur olanlar, onurlu olanlar galip çıkıyor. Kazananlar yine devrimciler.

Hiçbir katil bir devrimciyle göğüs göğüse, yüz yüze çarpışamaz. Hiçbir katil nefes alabilen bir devrimcinin savunduğu bir mevziye girmeye cesaret edemez. Nefes alan bir devrimci faşizm için tehlikelidir. Pimi çekilmiş bir bombadır... Bunu çok iyi biliyorlar. Bu yüzden yaklaşmıyorlar eve, bekliyorlar. Son nefeslerini vermesini bekliyorlar devrimcilerin.

Gelenek yine gerçekleşiyor. Bayrak yine karşılarında. Bu kez kanla yazılıyor.

Sıddık, Güven ve Esmâ; Türkiye halklarının bu baş eğmez yiğitleri, son nefeslerinde dahi faşizme büyük bir darbe vurabilecek gücü bulabiliyorlar, yaratabiliyorlar. Ortada ne senaryo var, ne mizansen ne de kiralık beyinler. İnanç var, onur var, güç var. İnanılmaz başarılar, olmaz olur kılanlar bunlardır, bunlara sahip olanlardır, sahip olduğunu bilenlerdir.

İnanç, onur ve güç Adana Kurtuluş Mahallesi'ndeki evin duvarlarına iki

kelimeyle nakşedildi. Hem de kanlarıyla nakşettiler bu yılmaz insanlar. Ertesi gün bir gazetenin yazdığı şu satırlar hiçbir gücün onurlu, yiğitçe verilmiş bir devrimci mesajı engelleyemeyeceğini ortaya koyuyordu: 'Mermilerin delik deşik ettiği duvarlara kendi kanlarıyla D.S. yazdıkları görüldü.'

Her yazı silinebilir ama kanla yazılan yazıyı hiçbir güç silemez.

'Ankara başkenttir. Ankara güvenlidir. Ankara sağlamdır.' Çok değil bir kaç yıl öncesine kadar oligarşinin kendini güvende hissettiği, işkenceci katillerin elini kolunu sallayarak dolaştığı, adı, kasaba çıkmış katliamcılarının rahat rahat emeklilik yaşamlarını sürdürdükleri bir Ankara vardı. Bugün ise yok. Artık rahat dolaşamıyorlar. Artık suçlular koruma ordularıyla dolaşıyorlar. Artık çok korkuyorlar. Çünkü devrimci adalet orada da güçlü, orada beyinlerinden vuruyor.

4 Mayıs günü en korkulu günlerinden birini yaşadılar. Ankara'nın yoksul emekçi halkı, işçisiyle, memuruyla, gecekondu sakiniyle, evlatlarının kahramanlıklarına tanık oldu, güven veren, zaferi gösteren haykırışlarla, devrimin gücünü kanıtlayan tok seslerle geçirdi o geceyi.

Halil Ateş, Solmaz Karabulut, Fikri Keleş, Ali Yılmaz. Bu dört yiğit, o gece bir orduyla savaştı. Ve yapmaları gerekeni yaptı. Faşizm bir kere daha devrimcileri teslim alamayacağını gördü.

Ve yine korkakça, sinsice davrandılar, yüz yüze gelmekten kaçtılar. Canları çok tatlıydı onların. Laf değil, devrimciler vardı karşılarında, ölüm vardı. Hiçbir şey için bunu göze alamazlardı. Uzaktan bombalayıp, kurşunladılar. Dikmen'de, Telsizler'de ancak bir yıkıntı haline getirdikten sonra evlere girebildiler. Her ev bir direniş kalesiydi, her ev devrimin bir mevziydi. Evleri yaktılar, delik deşik ettiler ama fethedemediler. Çünkü o evler devrimcilerin cesaretiyle, inancıyla, yürekle savunuluyordu. Bu yüreklerin susturulması, fethedilmesi mümkün değildi. Hiçbir zalim, hiçbir katil bunu başaramadı, başaramayacak.

Evet, Çiftelahavuzlar'dan yükselen, 'Ellerimizde silahlarımız, sloganlarımız dilimizde kucaklıyoruz ölümü' haykırışı tüm Türkiye'de yankılanıyor artık. Bu yankı her gün biraz daha güçlenecek ve faşizmin tüm kalelerini zapt edecek.

Yükselen ses oligarşiye hiçbir dönem yaşamadığı korkulu anlar yaşıyor. O kadar çok korkuyorlar ve o kadar büyük panik içindeler ki, salt bugünü kurtarma telaşıyla ellerindeki bütün güçleri seferber etmek gereği duyuyorlar.

Ordu, MİT, kontrgerilla, özel tim, siyasi polis vb. resmi güçlerinin dışında her şeyi göze alarak, sivil faşist çeteleri de devreye sokuyorlar. Bu, faşizmin bugüne göre yaşadığını, bugünü kurtarmaya çalıştığını gösterir. Bunu yapmak zorundalar, çünkü karşılarında savaşıyor, her koşulda çizgisini sürdüren bir güç var. Üretken, istikrarlı bir güç bu. Yok olmuyor, geri çekil-

miyor, darbelerden etkilenmiyor, sürekli kendini yeniliyor. Halkın gücünü, halkın özlemini, halkın taleplerini dile getiriyor, somutlaştırıyor, yaşama geçiriyor. Bu gücün her zorluğu yenecek bir iradeye, tüm dengeleri alt üst edecek bir önderliğe, Türkiye’yi sarsacak güçlü bir geleneğe sahip olduğunu çok iyi biliyorlar, bunun dehşetini yaşıyorlar.

Telaş ve panik içindeler. İşkencecilerine, katillerine emirler yağdırıyorlar:

‘Duvarlara sırtınızı dayayarak yürüyün’, ‘Duraklarda durmayın’, ‘Otobüslere binmeyin’, ‘Kahvelerde oturmayın’, ‘Lokantalarda yemek yemeyin’ vb. devriye de gezemiyorlar, servislerine de binemiyorlar. Kimseye görünmeden, yeraltında yaşamak istiyorlar, tek çareleri bu. Ama böyle yaşayamazlar, nefes almak zorundalar.

Korku ve paniğin kök saldığı bu yüreklerle faşizm hiçbir şeyi koruyamaz. Neyi koruyacaklar? Düzeni mi, kendilerini mi, bu emirleri verenleri mi? O hale geldi ki, neredeyse güçlerinin yarısını kendi korumalarına ayırdılar. Diğer yarısı neyi koruyacak? Sokağa çıkamayacak hale gelmiş, dolaşamayan bir güce, nereye kadar güvenilebilir?

Korkuyu gizlemenin en iyi yolu bağırmaktır, yaygara etmektir, ‘ıslık çalmaktır’. Ve bugün onu yapıyorlar. Yanlarına bir ordu almadan bir yere gitmeyenlerin, sokakta gezemez, arabaya binemez hale gelenlerin ‘güçlüyüz’, ‘yok ediyoruz’ diye yaygara koparmalarının hiçbir inandırıcılığı yoktur. Türkiye halkları kör değil ve ne bu devleti yeni tanıyor, ne görevlilerini, ne de devrimcileri...

Basın, TV istediği kadar kontrgerillanın psikolojik savaş taktiklerini manşetlere çıkarsın. Türkiye halkları bir orduyla savaşırken dahi kahramanca haykıran devrimcilere yüzlerini göstermekten korkan işkencecilerin, katillerin arasındaki farkı çok iyi biliyor, görüyor. Güç ve cesaretin kimde olduğunu hiç kimse halk kadar kolay fark edemez. Çünkü bu ülkede yaşıyorlar, faşizme kan kusturan yiğitler onların evlatları. Yalanların, satılık kalemelerin bunu değiştirmesi mümkün değil.

Bir yandan yok ettik, bitirdik, kazıdık diye haykıranların, aynı anda uluslararası emperyalist kuruluşlardan devrimciler karşısında yardım ve işbirliği dilenmesi, önüne çıkan her devlete, devrimcilere karşı ortak mücadele anlaşmaları dayatması, korkularının, gelişip güçlenen devrimci hareket karşısındaki paniklerinin ürünüdür.

Daha fazla yardım alsınlar, buna ihtiyaçları var. Dünyanın tüm emperyalist-kapitalist devletleriyle yeni yeni anlaşmalar imzalasınlar. Buna da ihtiyaçları var. Ama hiçbir kurtaramayacak. Hiçbir yardım, hiçbir anlaşma Türkiye halklarını yenmelerine yetmeyecek. Hiçbir yardım onları devrimcilerden daha kararlı, daha onurlu ve daha cesur yapamaz. Yardım; bomba olur, silah olur, yardıma gelen ordu olur, ama yürek olmaz. Kimse onlara devrim-

cilere çarpışacak güçte bir yürek veremez, bulamaz.

Korku yok olmaktır, panik dağılmaktır. Korkunun direnişi, paniğin disiplini olmaz. Hep kaçacaklar, hep teslim olacaklar, hep bozguna uğrayacaklar ve hep yalvaracaklar. Bu onların değişmez kaderidir, alınlarına yazılmıştır. Hiçbir katliam bu kaderi değiştiremez, hiçbir yardım bu yazıyı silemez. Her katliam korkularını biraz daha artıracak, öldürdükçe paniğe kapılacaklar ve kaçınılmaz sonlarına biraz daha yaklaşacaklar.

Hep rüyalarına gireceğiz, bizimle yatıp, bizimle kalkacaklar. Gözlerini kapattıkları an karşılarında bizi görecekler. Yattıkları yatakta, oturdukları sandalyede, bindikleri arabada, yedikleri yemekte hep biz olacağız.” (241)

HALKIN KAVGASI SÜRÜYOR

16-17 Nisan katliamının ardından, iktidarın, halka yönelik baskı ve terör uygulamaları günlerce sürdü. Halkın, şehit düşen Devrimci Sol önder ve savaşçılarını sahiplenmesiyle çılgına dönen iktidar cenazelere saldırdı. Ardından yoksul halkın yaşadığı gecekondu mahallelerine yönelen azgın devlet terörü, yaklaşan 1 Mayıs'ın kutlamalarını engelleme ve kitleselliği düşürme çabalarına dönüştü. 21 Nisan günü Karacaahmet Mezarlığı'nda cenazeye katılan kitleye saldıran polis 400'den fazla insanı gözaltına aldı. 3 Mayıs tarihine kadar onbeş gün boyunca bu insanlar keyfi olarak karakollarda gözaltında tutuldular. Yine 1 Mayıs kutlamaları öncesi yüzlerce kişi gözaltına alındı. Bini aşkın insan 1 Mayıs'ı engellemek için rehin alındı.

Yoğunlaşan bütün bu saldırılar halkın 1 Mayıs'a katılımını engelleyemedi. İstanbul'da Gaziosmanpaşa'daki 1 Mayıs alanında 3 bin kişilik kitleyle yer alan Devrimci Sol Güçler, 1 Mayıs alanına damgasını vuruyordu. Ne iktidarın azgın saldırıları ne bini aşkın insanın rehin alınması, ne karşı-devrimci ihbarcı Aydınlıkçılara miting izni vermeleri ve ne de sarı sendikacılığın, 1 Mayıs'ı salonlara hapsetme çabaları, İstanbul'da 1 Mayıs alanına halkın akmasını engelleyemedi. 12 Temmuz ve 16-17 Nisan şehitlerini sloganları, pankartları ve resimleriyle alana taşıyan Devrimci Sol Güçler, inanç, kararlılık ve 1 Mayıs'ı sahiplenme bilinciyle böylesine zorlu bir süreci aşmasını bilmiş ve bu süreçte neler yapılabileceğini göstermiştir.

'92 1 Mayıs'ında ülkenin dört bir yanı 1 Mayıs alanı oldu. Devrimci Sol Güçler disiplini, coşkusu ve kararlılığıyla Anadolu'nun birçok kentinde 1 Mayıs'taki yerini aldı.

1992 yazında Türkiye'nin gündeminde grev ve belediye işçileri vardı. Grevden önceki süreç sayısız gösteriye, onbinlerin katıldığı mitinglere sahne olmuştu.

Belediye işçilerinin grevi baştan sona DİH'in etkinliği ve yönlendiriciliğinde gelişti. Öyle ki, grevin koordinasyonu Belediye-İş Genel Merke-

zi'nden değil, devrimci işçilerin örgütlü bulunduğu 1. Nolu Şube'den yürüyordu.

Grev, aynı sürece denk düşen memur eylemlilikleriyle dayanışma içinde gelişerek etkisini arttırdı. Başta İstanbul olmak üzere Trabzon'dan İzmir'e kadar yaklaşık 100 bin emekçi iktidara ecel terleri döktürdü.

İşçilerin gücü karşısında acze düşen iktidar, Bakanlar Kurulu kararıyla grevi durdurdu. Eylem 14. gününde yasa zoruyla kırılmış, ama kazanan yine de işçi sınıfı olmuştu. Bu 14 günün tek tek her günü işçi sınıfı mücadelesine yeni gelenekler ekleyerek yaşandı... Yasalarda grev yapılan işyerlerinde 2'den fazla işçi kalamaz diye yazarken, özellikle İstanbul'da işyerlerinin önü birer miting ve gösteri alanına dönüştürüldü. Halaylar ve sloganlar hiç eksik olmadı.

Grev içinde belediyenin ve valiliğin özel şirket ve şahısları kullanarak temizlik işlerini sürdürmeye kalkması devrimci işçilerin şiddetiyle karşılandı. Çöp taşıyan şoförler dövülerek cezalandırıldı, özel şirketlere ait araçlar tahrip edildi. Kamyonlardaki çöpler devrimci işçiler nezaretinde tekrar alındıkları yerlere döküldüler.

Geceleri İstanbul sokaklarında grev kırıcılar, devrimci işçiler, çevik kuvvet ve çelik yelekli özel timlerin katıldığı, tam bir köşe kapmaca yaşandı. İşçilerin büyük bir bölümü sınıf düşmanlarına karşı taş, sopa, molotof kullanmayı bu süreçte öğrendiler.

İşçilerin kararlı tutumu ve DİH'in öncülüğünde sürdürülen propaganda çalışması halk desteğini de getirdi. Yollardaki çöpleri bahane ederek "sağlık" ve "turizm" sorunlarını gündeme getiren ve bu konuda suçu işçilerin üstüne atan iktidar yetkilileri yalanlarının altında kaldılar; işçiler ve kent halkını karşı karşıya getirmeyi başaramadılar. Aynı konuda TV ve gazetelerin yoğun karalama çabaları da bir işe yaramadı. Özellikle -aynı süreçte eylemde olan- memurlar ve işçiler arasında bağlar güçlendi.

Eylemin devlet eliyle durdurulmasından sonra da işçiler seslerini kesmediler. İş yavaşlatmalar, gösteriler, yaygın ajitasyon-propaganda etkinlikleri sürdürüldü.

Grev bitmişti ama işçiler kararlılıklarıyla dosta düşmana kazanacaklarını göstermişlerdi. Nitekim bir süre sonra sonuçlanan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri işçilerin talepleri doğrultusunda atılan imzalarla zafere dönüştü.

Süreç bir kez daha DİH'in sınıfa dönük politikalarının doğruluğunu kanıtlamıştı. "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" diyenler bir kez daha kazanmışlardı.

Devrimci Sol da süreç boyunca çeşitli örgütlenmelerinin gerçekleştirdiği sayısız etkinlikle belediye işçilerinin yanındaydı. İktidarın ve diğer işçi düşmanlarının, saldırganlıklarını fiili tavır alışlara ve grev kırıcılığına dönüş-

türdükleri noktada, Devrimci Sol savaşçıları da, devrimci şiddeti gündeme soktular.

“Direnen Belediye İşçilerinin Yanındayız” başlığıyla yayınlanan bildiride şu görüşlere yer verildi:

“Devrimci mücadele ve emekçi halkların hak arama, alma mücadelesi karşısında her geçen gün daha da batağa saplanan Demirel Hükümeti pervasızca terör estiriyor.

Siyasi iktidarın verdiği vaatleri yerine getirmesini isteyen, hesap soran, hak arayan memur ve işçilere verdiği cevap tehdit, sürgün, işçi kıyımı, dayak, işkence, gözaltı, grev ertelemeler, grev kırıcılığı ve terörden başka bir şey değildir.

Örgütümüz emekçi halka karşı işlenen bu suçların karşılıksız kalmayacağını, halkın örgütsüz olmadığını, uygulanan devlet terörüne karşı, devrimci şiddetle karşılık verileceğini bir kez daha göstermek, belediye işçilerinin devam eden grevine destek olmak amacıyla bir dizi eylem gerçekleştirmiştir. Bu amaçla;

- İstanbul Belediyelerinde devam eden grevde, grev kırıcılığı yapması, daha fazla sömürü, daha az ücret, işten atılmalar ve sendikasılaştırma demek olan özelleştirme adı altına taşeronluğu İstanbul Belediyelerinde ilk kez ihale alan şirket olması nedeniyle, Kartal Esentepe’deki Altaş’a ait garaj, özelleştirmeyi, işçi kıyımını ve grev kırıcılığını protesto etmek amacıyla örgütümüz tarafından bomba ve molotofla tahrip edilmiştir.

- Gerici-faşist bir yönetime sahip olan İETT Aksaray Taşıtlar Şubesi, sivil-faşist örgütlenmeyi sendika yönetimi aracılığıyla İETT’de oluşturma çabalarından, İEET emekçilerinin haklarını işverenle uzlaşarak satmaktan, İETT emekçilerinin hak arama, hak alma eylemlerine katılmalarını engellediğinden, belediye işçilerinin grevine destek amacıyla örgütümüz tarafından 7 Ağustos tarihinde basılmış ve bomba ile tahrip edilmiştir.

- DYP-SHP iktidarından aldıkları güçle pervasızca işçi kıyımlarına yönelen işadamlarını uyarmak amacıyla Küçükçekmece Cennet Mahallesi’ndeki İSSİAD (İstanbul Sanayici ve İşadamları Derneği), örgütümüz tarafından 8 Ağustos tarihinde basılarak tahrip edilmiş ve bombalanmıştır.

Eylemlerimizle bu suçları işleyenleri tekrar uyarıyoruz; İşçi sınıfına, emekçi halklara karşı suç işlemeye devam ettiğiniz sürece hareketimizin hedefi olmaktan kurtulamayacaksınız.” (242)

Belediye işçilerinin ülke çapında direnişi sürerken İstanbul’daki mücadelenin odak noktası Kartal oldu.

Kartal Belediye Başkanı Mehmet Ali Büklü tarafından, işten atılmaların gündeme getirilmesiyle birlikte, Kartal bir anda tüm işçi sınıfının, özelde de Belediye işçisinin nabzının attığı bir yer haline geldi.

Özellikle işçilerin açlık grevine yattığı 23 gün boyunca Belediye'nin önü her gün doğal mitinglere, saatlerce süren yürüyüşlere sahne oldu. Direniş DİH önderliğinde ve yönlendiriciliğinde geliyordu ve bunun doğal sonucu olarak da Devrimci Sol baş eğmezliği işçi sınıfıyla bütünleşerek işçi düşmanlarını köşeye sıkıştırıyordu.

Binlerle yapılan mitingler, polisle göğüs göğüse çatışmalar, belediye ve parti binalarında gerçekleştirilen işgaller, polisin saldırısı, işçilerin kendi tespit ettikleri güzergahta sürdürdükleri yürüyüşler, polis vahşeti... Polis hiçbir saldırısında başarılı olamadı. Sadece işçilerin öfkesi ve kararlılığı arttı. Bunda, DİH'in eylemdeki öncülüğünün yanı sıra işverene yönelen devrimci şiddetin işçilerde yarattığı moral coşkusunun etkisi de büyüktü. Daha polisle çatışmanın sürdüğü saatlerde M. Ali Büklü'ye ait Tansa'nın Genel Müdürü'nün dövülmesi, Büklü'nün başkanlığını yaptığı Karyapsan'ın DİH tarafından molotoflanması, M. Ali Büklü'nün makam otosunun molotoflanması ve belediye yetkililerine ait iki işyerinin bombalanarak tahrip edilmesi, eylemdeki morali doruğa taşıyor, işçilerin yalnız olmadığını bir kez daha gösteriyordu.

İktidar yetkililerinden belediye işverenine, hatta bir kısım solculara ve sendikacılara kadar pek çok kişi gelişmeleri anlayamıyordu. Nasıl olur da 5-10 işçi için (eylemin temel taleplerinden biri '5-10 işçinin' görevlerine geri dönmeleri) binlerce insan böylesine kararlı bir direnişe soyunurdu.

Onlar bu soruya cevap araya dursunlar; direniş ve dayanışma, işçi düşmanı Mehmet Ali Büklü'ye geri adım attırdı. Kartal Belediyesi'nde Belediye ve Tansa'dan atılan işçilerin başlattığı açlık grevi 23. gününde taleplerin büyük ölçüde kabul edilmesiyle sonuçlandı.

Kazanılan zaferle ilgili olarak DİH bir bildiri yayınladı:

"KARTAL'DA BİZ KAZANDIK.

Tarih 17 Temmuz, yer Kartal.

İktidarın kurşunları bu kez belediye işçilerini hedefliyor. Bu kez işçilerin kanı akıtılıyor. İşçi sınıfının hak alma mücadelesi polis copu ve kurşunlarıyla karşılanıyor.

Ama bizi yenemediler. Bu kez ekonomik talepleri aşma bilinciyle hareket eden işçiler, kurşunlardan kaçmadı. Çünkü 12 Temmuz, 16-17 Nisan şanlı direnişlerinin geleneğine sahiptiler. Bu coşku ve kararlılıkla beslenen işçiler polis kurşunlarının üzerine 'Haklıyız Kazanacağız' sloganıyla yürüdüler. Taş ve sopalarla polis barikatlarını yararak onları püskürttüler.

Evet, Kartal'da biz kazandık. Korkan yine onlardı. Saklanan ve kaçan yine onlardı. "Vurun", "öldürün" emirlerine rağmen sınıf kını önünde durmadılar.

Oligarşiye Kartal'da güçlü bir şamar indirdik. Bizleri her zaman polis ba-

rikatlarıyla, durduramayacaklarını gördüler. 'Barikatları aşacağız' bilinci burada yerine oturdu ve can buldu. Kartal işçisi 17 Temmuz'da barikatları aşmanın yolunu bütün işçi ve emekçilere gösterdi.

(...)

Tek tek direnişler önemlidir. Daha büyük ve güçlü eylemlerin hazırlanmasında bize deney bırakıyor. Ama hak almak istiyorsak, tek tek direnişler yetmiyor. Hak almak istiyorsak, geleceğimizi kazanmak istiyorsak, daha güçlü eylemlere yönelmeliyiz. Eylemlerimizin hedefi iktidar olmalıdır.

Kartal'da bunu gördük. Bizleri Kartal'a hapsedemedikleri için kazandık. Aynı kararlılığı, cesareti ve dayanışmayı ülke genelinde yaydığımızda tek tek direnişleri birleştirdiğimizde, süren devrimci savaşın bir parçasına dönüştüğümüzde biz kazanacağız. Kazandığımız hiçbir hakkımıza el uzatamayacaklar. Bunun yolu açılmıştır.

Oligarşi tükendiğini, sözcüsünün ağzından itiraf ediyor; "veremiyoruz." Bunu uyguladığı devlet terörüyle pratikte gösteriyor.

Biz istiyoruz.

Bir alıp iki vermek için değil, geleceğimizi kazanmak için istiyoruz. Bas-kırsız, sömürsüz, özgürce yaşayacağımız bir düzen istiyoruz. Kartal direnişimiz kazanmanın bedel istediğini, sınıfın da bedel ödemeye hazır olduğunu gösterdi. Halkımızın polisi değil bizleri desteklediğini gösterdi. Halkımız Kartal'da polisi kuşattı. 'Katil polis', 'Devlet Terörüne Son' sloganlarıyla 055 masallarını çürüttü.

Kartal direnişi daha kararlı ve cesaretli olmanın zamanının gelip geçtiğini hepimize gösterdi. Kafalarımızdaki korkuyu yendi.

Evet, daha kararlı ve cesaretli olmanın zamanıdır. Çünkü kazanmak, zafere ulaşmak; direnmekten, mücadeleyi daha çok yükseltmekten geçiyor." (242)

Yine '92 yılında Devrimci Sol tarafından çeşitli devrimci şiddet eylemleri gerçekleştirildi.

Paşabahçe Şişe Cam Fabrikası'nda Devrimci Sol'un pankart asma eylemine müdahale etmediği için işten atılan fabrika bekçisi, uyarılara rağmen işe geri alınmayınca, Paşabahçe Satış Deposu'nun Kristal Bölümü bombalanarak "İşçi Düşmanlarından Hesap Soracağız- Devrimci Sol" yazılı bir pankart asıldı.

Belediye işçilerinin süren direnişleri boyunca işçilerin yanlarında yer alan memurlar dayanışmanın ve birlikte mücadelenin güzel örneklerini sergilediler. Grevli, Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı için, Haziran ve Temmuz ayları memurların mücadelesinin yükseldiği aylar oldu.

4 Haziran'da BEM-SEN, SAĞLIK-SEN ve KAM-SEN tarafından açıklanan eylem programlarıyla, 15 Temmuz grev günü ilan edilerek, yeni bir atı-

lının da kapısı aralanmış oldu.

Grevli Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı için, merkezi İstanbul'da bulunan memur sendikaları 16 Haziran'da Ankara yürüyüşünü başlattı. 1 hafta süren yürüyüş sonucunda Ankara'ya ulaşan memurların Ankara girişinde polis tarafından yürüyüşleri engellenmek istedi. Memurlara saldırarak kitle üzerinde terör estiren polis, bazı sendika yöneticilerinin uzlaşmacı tavrına rağmen başarılı olamadı. Ankara sokakları Çalışma Bakanlığı ve SSK Müdürlüğü önü memurların eylemlerine tanık oldu. Memur kitlesinin kararlı tavrını Çalışma Bakanı ile görüşen uzlaşmacı sendika yöneticileri göstere-mediler. Sonuçta somut hiçbir kazanım elde edilemeden eylem bitirildi.

8 Temmuz'da Kadıköy, Bakırköy, K. Çekmece, Eminönü, Beşiktaş, Fatih ve Anakent Belediyeleri'nde BEM-SEN'li memurların hayata geçirdiği 1 günlük iş bırakma eylemine işçiler de destek verdiler. İş bırakan BEM-SEN, SAĞLIK-SEN ve KAM-SEN'li memurlar işyerlerinde yaptıkları konuşma ve açıklamalarından sonra, öğle saatlerinde Anakent Belediyesi önünde toplandılar. Halaylarla, sloganlarla, heyecanlı ve coşkulu geçen bu eylemde "Grev Hakkımızı Kullandık Kullanacağız" pankartı açılarak, 15 Temmuz'un grev günü olduğu bir kez daha ilan edildi. Bu arada 5 Temmuz'da yapılan "Emeğe Saygı" mitinginde İstanbul Kamu Çalışanları Platformu da 15 Temmuz günü iş bırakma eylemi yapacağını açıkladı. Buna Ankara Platformu da katılarak 15 Temmuz'u grev ve genel eylem günü ilan etti.

Memurların direnişi ve kapılarına dayanması karşısında, rahatı iyice bozulan iktidar, devlet sendikacılığı projesini uygulamaya koyarak, işbirliği yaptığı faşistlere 1 haftada 14 sendika ve Konfederasyon birden kurdurdu. Ve böylece devlet destekli sendikalara karşı tavrı geliştirmek de memurların mücadele hedefleri arasına girdi.

1991 Temmuz'unda grev önlükleri giyerek bir çok belediyede grev yapan BEM-SEN'li memurların açtığı yol, 1992 Temmuz'unda memurların genel grevine dönüştü. 15 Temmuz'da bütün ülkede irili ufaklı yüzlerce kamu kurumunda "devlet çarkı" durdu. Günlerce sokaklara dökülen memurlar Ankara'dan Adana'ya, Urfa'dan Kayseri'ye, Eskişehir'den İzmir'e, Gaziantep'ten İstanbul'a kadar bordro yakma, oturma eylemleri, telgraf çekme, açlık grevi, polis barikatlarına rağmen yürüyüşler vb. eylemler yaparak ülkenin gündemindeydiler. 15 Temmuz Grevi bu eylemliliklerin doruk noktası olmuştu.

15 Temmuz Grevi ve Ankara yürüyüşü ülkenin her tarafında memur eylemlerini geliştirdi, birliğini sağladı. Bu eylemler Uşak, Sinop, Kütahya, Çanakkale, Gaziantep... ve halk muhalefetine daha zayıf olduğu bir çok ilde sürecin önünün açılmasını sağladı. Ankara yürüyüşü doğrudan hükümeti hedef alarak verilen sözler konusunda hükümetin iki yüzlülüğünü tüm çıplaklığıyla ortaya çıkardı.

DEV-GENÇ '92 Mart'ında yeni bir eylemlilik sürecine giriyordu. Newroz'u, birçok üniversitede, lisede şenliklerle, yakılan ateşlerle, halaylarla kutlayarak emekçi halkın yanında yerini aldı. Newroz kutlamalarında Türkiye Kürdistanı'nda onlarca yurtseverin vahşice katledilmeleri karşısında, Liseli DEV-GENÇ 27 Mart'ta Hasköy Lisesi'ni işgal ederek '80 sonrasında ilk işgal eylemini gerçekleştiriyordu.

DEV-GENÇ'liler de 28 Mart'ta DYP Beşiktaş İlçe Binasını işgal ederek katliamları protesto ettiler.

Daha sonraki günlerde Hasköy Lisesi işgali sırasında öğrencilere saldıran sivil faşistlerden 6'sı Liseli DEV-GENÇ ve Devrimci Sol Güçler tarafından dövülerek cezalandırıldı.

Aynı kampanya içinde Liseli DEV-GENÇ Şişli, Üsküdar, Beşiktaş, Beykoz İlçe Milli Eğitim Müdürlükleri'ni molotoflayarak, Kürt halkına yönelik katliamlara sessiz kalmayacağını duyurdu.

Polisin ve jandarmanın üniversitelerdeki varlığını protesto eden, üniversite öğrencileri ülke genelinde bir çok üniversitede forum düzenleyip polis kuklalarını yaktılar.

15 Nisan'da konuya ilişkin toplanan binlerce imzayı İçişleri Bakanlığı'na vermek üzere İstanbul'dan Ankara'ya yürüyüşe geçen öğrenciler, polis saldırısına uğradı. 29 öğrenci kıyasıya dövülerek gözaltına alındı.

16-17 Nisan operasyonunda 11 Devrimci Sol önder ve savaşçıların katledilmesiyle öğrenci gençlik ülkenin dört bir yanında protesto eylemleri gerçekleştirdi. Şehitler üniversitelerde yapılan forumlarda anıldı.

Operasyonun bitiminin hemen ardından 17 Nisan günü İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde anma yapılarak saygı duruşunda bulunuldu. Geniş bir öğrenci kitlesinin katıldığı anmada, iktidarın katliamcı yüzünü teşhir eden konuşmalar yapıldı. Aynı gün İstanbul'daki çok sayıda banka şubesi molotof kokteyli atılarak tahrip edildi. TÖDEF ve İYÖ-DER tarafından, ilerleyen günlerde bir çok üniversitede forumlar, basın açıklamaları, açlık grevleri, gösteriler vb. protesto eylemleri gerçekleştirildi. DEV-GENÇ ise, başta İstanbul olmak üzere, pek çok ilde oligarşiye ait kurum ve kuruluşlara yönelik eylemler yaptı.

İYÖ-DER'li Soner Gül ve Hüsamettin Yaman 4 Mayıs 1992 günü Siyasi polis tarafından gözaltına alınarak kaybedildi. Gençliğin yükselen mücadelesi karşısında paniğe kapılan oligarşi devrimcileri kaybederek korkutmak ve yıldırım istiyordu. Soner ve Hüsamettin gençliğin ilk kayıpları idi.

Onların kaybedilmesinden sonra gözaltına alınan bir çok insana "Sizi de Hüsamettin gibi, Soner gibi kaybedeceğiz" diye tehditler savruldu. Ama ne kayıplar, ne katliamlar, ne de işkenceler gençliği haklı mücadelesinden vazgeçiremedi.

Soner ve Hüsamettin'in kaybedilmesinin ardından İYÖ-DER basın açık-

lamaları, pankartlar, forumlarla olayı protesto etti. Heyet olarak İnsan Hakları Bakanı ile görüşmeye gidildi. Olay, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na yansıdı.

31 Ağustos 1992'de yüzlerce katil sürüsü tarafından kuşatılan DEV-GENÇ militanlarından Ekrem Akın Savaş son mermisine kadar çatıştı. Mermisi bittiğinde ise soğukkanlılığını koruyarak ve devrimci yaratıcılığını kullanarak tüpgazı işkenceci katillere karşı bir silah olarak kullanmaya çalıştığı sırada katledildi. O, Devrimci Sol'un "Teslim olmama" geleneğini sürdürerek, şehit düşerken bile, her şeyin silah olarak kullanılabileceğini gösterdi.

Devlet terörünü sürekli yaşayan Küçükarmutlu gecekondu halkına, 16-17 Nisan'da şehit düşen Devrimci Sol önder ve savaşçıların cenazelerine katılmasınlar diye azgınca saldırıldı. Halktan onlarca insan dövülerek gözaltına alındı. Diğer mahallelerden cenaze törenine katılmak için çıkan yüzlerce insan vapurlardan, otobüslerden toplanarak işkence merkezlerine dolduruldu. Ama yine de yüzlerce insanın Karacaahmet Mezarlığı'na giderek şehitlerini sahiplenmesi engellenemedi.

Devlet terörü bu süreçten sonra giderek arttırıldı. 20 Mayıs 1992'de gece 02.00'de Küçükarmutlu bölgesi kuşatıldı. Korku ve panik yaratmak amacıyla havaya yüzlerce mermi sıkılarak işgale girişildi. Onlarca ev kapısı kırılarak talan edildi. Birçok genç, Devrimci Solcu oldukları iddiasıyla gözaltına alındı, işkence gördü.

Polisin Küçarmutlu'ya saldırısı devam etti. 22 Haziran gece 01.00'de bölgeye giren polis iki okulu işgal ederek yerleşti. Baskına karşı halk aynı gün açlık grevine başladı. Açlık grevine de saldıran polis bir çok insanı gözaltına aldı.

Aynı günlerde mahallelerindeki, özelde de Küçükarmutlu'daki polis terörünü protesto amacıyla, Gazi Mahallesi'nde gösteriler düzenlendi.

24 Haziran'da, Küçükarmutlu'da polisin karakol olarak kullandığı işgal altındaki ilkokullar Devrimci Sol tarafından bombalandı.

25 Haziran'da Gültepe'de yapılan gösteriyle, Küçükarmutlu'daki polis işgali ve operasyonlar kınandı.

28 Haziran günü çeşitli DKÖ temsilcilerinden oluşan bir heyet Küçükarmutlu'da incelemelerde bulundu. Ve gelişmeleri protesto etti. Aynı gün Küçükarmutlu girişinde bulunan ve polis karakolu haline getirilmiş karakollardan biri ile, mahalle içinde bulunan seyyar karakol bombalanarak tahrip edildi.

Aynı süreçte Küçükarmutlu, Reşitpaşa girişine asılan bubi tuzaklı bir bombalı pankarttan imha ekipleri şans eseri kurtuldular. Küçükarmutlu halkının "direniş tepesi" diye adlandırdığı ve panzerler tarafından işgal edilmiş tepede hemen panzerlerin yanına bubi tuzaklı propaganda kaseti yerleştirilerek yayın yapıldı. Devrimci Sol savaşçıları da gecekondu halkının

üzerindeki baskıları protesto amacıyla Arnavutköy ve Tarabya polis karakollarını bombaladı.

Küçükarmutlu'da bir muhbirin evine patlayıcı madde atılarak, bir diğeri de dövülerek, cezalandırıldı.

Nurtepe'de Dursun Baykal adlı muhbir ayağından kurşunlandı.

Gazi Mahallesi'nde Mehmet Kaya'nın dükkanı bombalanarak devrimcileri ihbar etmesinin hesabı soruldu.

Mahalle halkının mücadelesi bütün baskılara karşın durmadı. Gün geldi Kartal'da direnen işçilerin yanındaydılar, gün geldi grev ziyaretlerinde, devrimcilerin cenaze törenlerinde, işgallerde, mitinglerde, 1 Mayıs'larda, Newroz'larda yer aldılar.

9 Eylül 1992'de Devrimci Adalet bu kez Küçükarmutlu sokaklarındaydı. Polisin bölgeye girmesiyle işbirliğine yönelen 6 kişi Devrimci Sol-Halk Milisleri tarafından dövülerek cezalandırıldı.

12 Eylül 1992 günü ise, Çengelköy Sultanmurat Mahallesi'nde halka baskı uygulayan, mafyavari yöntemlerle istimlaklar yapan Ata-2 şirketinin şantiyesi basılarak yakıldı. Aynı süreçte Emlak Bank'a ait Ümraniye'deki şantiye de devrimci şiddetin hedefi oldu ve tahrip edildi.

Aynı ay içinde, DSG önderliğinde, Bağcılar, Göztepe, Gülsuyu, Gülen-su, Küçükarmutlu, Çağlayan, Beykoz, Kartal, Esenkent, Hürriyet Mahallesi'nden yüzlerce insan "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganıyla İstanbul Anakent Belediyesi'nin önünde toplandı. İnsanca yaşam koşulları, yol, su, elektrik ve kanalizasyon taleplerini dile getirdiler.

Devrimci Sol'un gecekondü mahallerinde yürüttüğü faaliyetlerde yer almış, yoksul gecekondü halkının yakından tanıdığı Devrimci Sol Savaşçısı Ali Rıza Karagöz, 1 Eylül '92'de Avcılar'da bir işkencecinin cezalandırılması eyleminde silahının tutukluk yapması sonucu şehit düştü. Polis cenazeyi ailesinden ve halktan kaçırarak Gazi Mezarlığında toprağa verdi. Devrimci Sol Güçler esnafa kepenk kapatma çağrısı yaparak, akşam saatlerinde bir gösteri düzenlediler. "'Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür'" sloganlarının atıldığı gösteriyi polis taradı, iki kişiyi yaraladı. Polisin bu azgınca saldırı ve terörüne rağmen halk cenazeyi sahiplenmişti.

12 TEMMUZ ŞEHİTLERİ YAŞIYOR DEVRİMCİ SOL SAVAŞIYOR

16-17 Nisan sonrası Devrimci Sol, şehit düşen yoldaşlarının hesabını, düşman hedeflerine birbiri ardına vurduğu eylemlerle sordu. Devrimci Sol'a vurduğu bu darbeye, umduğunu bulamayan devlet, şaşkın ve çaresizdi. Devrimci Sol dimdik ayakta ve eylemlerini kesintisiz olarak sürdürüyordu. '92 yılının Temmuz ayında da, 12 Temmuz şehitlerini anmak ve hesabını sormak için bir kampanya başlatan Devrimci Sol, aralıksız olarak düşman

hedeflerine vurmaya devam etti. Devrimci Sol tarafından bu kampanyada; Ankara'da:

15 Temmuz günü Ali Kurtoglu isimli polis Abidinpaşa'da ölümle cezalandırıldı. Aynı gün Gür-iş Şirketi molotoflanarak tahrip edildi.

16 Temmuz'da bir işkencecinin silahı Devrimci Sol-Halk Milislerince kamulaştırıldı.

18 Temmuz günü Başbakanlık Personel Dairesi Silahlı Devrimci Birlikler tarafından basılarak arşiv bölümü yakıldı ve Devrimci Sol bayrağı asıldı.

Çevik Kuvvet polisleri, Hüseyin Mutlu ve Hasan Güneş'in cezalandırıldığı 24 Temmuz günü, iki polis de yaralı olarak kurtuldu. Eylem SDB tarafından üslenildi.

Adana'da:

Devlet Malzeme Ofisi 16 Temmuz'da basılarak yakıldı ve Devrimci Sol bayrağı asıldı. Aynı gün Ziraat Bankası molotoflandı.

İzmir'de:

12 Temmuz günü Opel'in Mersinli deposu bombalanarak tahrip edildi.

Bursa:

17 Temmuz günü Duatepe Karakolu bombalandı.

Mesken'de iki banka şubesiyle, Akbank Yeşilyayla Şubesi 24 Temmuz günü bombalanarak tahrip edildi.

İstanbul'da:

12 Temmuz günü Eminönü, Kağıthane ve Halkalı vergi daireleri, Emirgan Karakolu, Bakırköy ve Kartal adliyeleri bombalandı. ABD Konsolosluğu 13 Temmuz günü Law silahıyla vurularak tahrip edildi. Aynı gün Komiser yardımcısı Yadigar Özdemir Hasköy'de cezalandırıldı. Bu işkenceci eylemden yaralı kurtuldu. Terörle Mücadele Şubesi'nin işkencecilerinden Kamil Koç, 14 Temmuz'da Hürriyet mahallesinde ölümle cezalandırıldı. 14 Temmuz'da, Koç Holding'e ait NASOTO, İncirli'deki Koç Amerikan Bankası, Kartal-Soğanlı'daki BORUSAN Tesisleri ve Garanti Bankası'nın Çemberlitaş Şubesi, Haznedar'daki Magirus Fabrikası bombalandı. 17 Temmuz günü Mercan Vergi Dairesi önünde bulunan ekip otosuna bombalı tuzak kuruldu, hasar gören otonun içindeki polisler yaralı olarak kurtuldular. 24 Temmuz günü bu kez İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün Cağaloğlu'ndaki binası hedef alındı ve Law silahıyla vurularak tahrip edildi. Fikirtepe'de polis araçlarının depolandığı OTOSAN, 27 Temmuz günü bombalandı. 29 Temmuz'a gelindiğinde ise Silahlı Devrimci Birlikler'in hedefi 12 Mart döneminin işkenceci, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı, Emekli Oramiral Kemal Kaya-can'dı. İktidarı bir kez daha sarsan eylemde, bu halk düşmanı da cezalandırıldı.

12 Temmuz şehitlerinin hesabının sorulduğu bu kampanya devam ederken 14 Temmuz'da İstanbul Kasımpaşa'daki üslerinde kuşatılan Dev-

rimci Sol savaşçıları Nurten Demir ve İsmail Akarçeşme şehit düştü. İhane-
tin ve faşizmin kuşatmasına karşı yiğitçe direnen iki savaşçı teslim olmaya-
rak ölümsüzlüğe ulaştılar.

13 AĞUSTOS 1992 ANKARA: UMUDUN ADI KANLA YAZILMAYA DEVAM EDİLİYOR

12 Temmuz şehitlerini anma kampanyasının ardından Devrimci Sol'un
düşmana yönelik eylemleri devam ediyordu.

İşkence yuvası olan İstanbul Örnektepe polis karakolu 2 Ağustos günü
Devrimci Sol savaşçıları tarafından tarandı.

11 Ağustos'da, Bağcılar'da tuzaklı saldırı düzenlenen Çevik Kuvvet ser-
vis aracı, patlamanın etkisiyle tahrip olurken bir polis yaralanıyordu.

Savaş sürüyordu.

13 Ağustos '92 Ankara;

Maltepe ve Küçükesat... Gün ağırırken bu iki semt binlerce resmi ve
sivil işkenceci tarafından sarıldı. Panzerler, makineli tüfekler, çelik yelekli
timler yerlerini aldı. İnfaz mangaları Devrimci Sol gerillalarına yönelik son
hazırlıklarını tamamladılar. İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, İnsan Haklarından
Sorumlu Devlet Bakan Mehmet Kahraman, Emniyet Genel Müdürü Yılmaz
Ergün ve Ankara Valisi Erdoğan Şahinoğlu katliama onay vermek için hazır
bulundular.

Çevik Kuvvet, Terörle Mücadele Şubesi ve Özel Tim'den oluşan polis
ordusu, devrimcilerin bulunduğu iki ayrı eve bomba ve kurşun yağdırmaya
başladı. Ancak Çifttehavuzlar'da, Adana'da, Dikmen'de olduğu gibi yine baş
eğmez bir direnişle karşılaştılar. Yine beş Devrimci Sol gerillasının karşısın-
da tutunacak bir dal, yaslanacak bir duvar aradılar. Gerillaları teslim alma ça-
bası, silah seslerine karışan slogan sesleriyle cevap buldu. Kurşunlar yağ-
dı, bombalar patladı art arda.

13 Ağustos günü Ankara'da katiller sustu, devrimci irade konuştu.
Maltepe'de iki, Küçükesat'ta da üç Devrimci Sol gerillası saatlerce süren
direniş sonucu şehit düşerken, geride yaratılan geleneklere eklenmiş yeni
bir halka bıraktılar. Teknolojinin tüm silahlarıyla donatılmış yüzlerce kişilik
katiller ordusuna cesaretleriyle meydan okuyan; Vehbi Melek, Aslan Arı,
Nurten Acar ve Eyüphan Polat, kanlarıyla inançlarını bir kez daha duvarlara
kazıyarak ve silahlarının son mermisine kadar savaşarak şehit düştüler.

Şehit düşerken kanlarıyla "Devrimci Sol-SDB" yazan Devrimci Sol sa-
vaşçılarını halk sahiplendi. Komutan Vehbi'nin cenazesi, jandarmanın baskı
ve terörüne rağmen çevre illerden gelen kalabalık bir kitlenin katılımı ile,
slogan ve marşlarla, Dersim'in Hozat ilçesinin İn köyünde toprağa verildi.
Şehit düşen diğeri Devrimci Sol savaşçılarının İstanbul'da yapılan cenaze tö-

renlerinde ise, halkın şehitlerini sahiplenmesini engellemek isteyen polis, kitle üzerine ateş açmasına rağmen, başarılı olamadı. Polisin ateşine molo-toflarla çatışarak cevap veren halk, slogan ve marşlarıyla coşkulu bir şekilde şehitlerini ölümsüzlüğe uğurladı.

Ankara'da yaratılan direniş, çok geçmeden milislerin yaptıkları eylemlerle yankısını buldu. Devrimci Sol Halk Milisleri 15 Ağustos günü polis Servet Tuncer'i Ankara'da cezalandırdı. Polisin yaralı kurtulduğu eylemden sonra olaya müdahale eden bir ekip otosuyla savaşımlar arasında çatışma çıktı. Yaralı olarak çevirdiği taksiyle eylem yerinden çekilmeye çalışan savaşımlardan biri, taksi şoförünün kendisini polise teslim etmek istemesi üzerine, polis işbirlikçisi bu halk düşmanı cezalandırıldı.

19 Ağustos 1992 günü saat 21:30 sıralarında Devrimci Sol gerillaları Tunceli ili Hozat ilçesi Kumkaynak (Tanzi) köyü karakolunu tarayarak, eylem yerine Devrimci Sol bayrağı astıktan sonra kayıp vermeden geri çekildiler. Devrimci Sol gerillalarının basına gönderdikleri yazıda "son dönemde ülkemizde yoğunlaşan infazları protesto etmek" için eylemi gerçekleştirdiklerini ve eylemlerinin aralıksız süreceğini Devrimci Sol bayrağının ülkenin her yanında dalgalanacağını belirttiler.

30 Ağustos günü devrimci adalet İstanbul Vatan Caddesi'ndeydi. 30 Ağustos törenlerinin yapıldığı alana kurulan şeref tribününde İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir, 1. Ordu Komutanı İsmail Hakkı Karadayı, Harp Okulları Komutanı Orgeneral Kemal Yavuz, İstanbul Belediye Başkanı Nurettin Sözen ve diğer devlet erkanının oturduğu koltukların altına yerleştirilen tahrip gücü yüksek bomba ikinci aramada tesadüfen bulundu.

1 Eylül günü Küçükçekmece'de Komiser Ömer Çakır'ın cezalandırılmasına yönelik eylem sırasında, SDB savaşçısı Ali Rıza Karagöz'ün silahı ateş almayınca işkenceci polis tarafından katledildi.

DYP Bağcılar Belediye Başkan adayı Muhsin Aydın'ın işyeri 4 Eylül günü basılarak silahına el konuldu ve duvarlarına Devrimci Sol yazıldı.

12 Eylül'de dönemin Milli Savunma Bakanı Nevzat Ayaz'ın damadı Av. Fikret Öztimur'un bürosu basıldı. 12 Eylül öncesinin sivil faşist kadrolarından olan ve işkencecilerin avukatlığını yapan bu faşist büroda bulunmadığı için kurtulmuştur.

"SAHTE BİRLİK ÇAĞRILARINI DEĞİL MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM"

Devrimci Sol'un son yediği operasyonlar nedeniyle içinde bulunduğu durumu fırsat olarak değerlendiren oportünist sol ve küçük burjuva milliyet-

çisi PKK, oligarşi paralelinde Devrimci Sol'a yönelttikleri saldırılarını yoğunlaştırmışlardı. Bu süreç aynı zamanda sol saflarda birlik çağrılarının da yükseldiği bir süreçtir. Bu birlik çağrıları özünde emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele içinde geniş halk kesimlerini birleştirmeyi hedeflemiyor, grup çıkarları çerçevesinde şekilleniyordu ve sahte birlik çağrılarıydı. Devrimci Sol'a sol saflardan yönelen oligarşi paralelindeki saldırıları etkisizleştirerek, sahte birlik çağrılarının maskesini düşürmek için Devrimci Sol MK imzalı "Sahte Birlik Çağrılarını Değil Mücadeleyi Yükseltelim" başlıklı bir yazı Temmuz 1992 tarihinde yayınlandı. Bu yazı hem solla sürdürülen ideolojik mücadelede hem de kadroların eğitiminde önemli bir araç olmuştur.

"Gündemi yeniden 'Birlik', 'Cephe' vb. vb. çağrılarının kapladığı bir dönem yaşıyoruz. Ve deneylerimiz bize göstermiştir ki, bu durum yeni kavgaların, yeni ayrılıkların göstergesidir. Çünkü, Türkiye'de birlik, cephe vb. çağrılarının anlamı budur. Mücadeleyi sürdürüp yükseltme, geliştirme güç ve cesaretine sahip olmayanların, belli açmazlarla karşı karşıya olanların bir kaçış veya açmazlarına suni çözüm bulma aracı olarak gündeme getirdikleri birlik, cephe, vb. çağrılarında fazla bir şey beklememeyi bugüne dek yaşadığımız canlı örnekler bize çok iyi göstermiştir." (244)

Yukarıdaki paragrafla başlayan yazıda daha sonra geçmiş birlik deneyimleri değerlendiriliyordu. Birlik ve cephe çağrıları geçmişten beri sahte ve çıkar ilişkileri temelinde şekillenmişti. Geçmişte yaşanan birliklerde sol, genel olarak kendi grup çıkarlarını devrimin çıkarları önüne koyuyordu. Daha sonra da böyle olacaktı...

O günlerde yapılan çağrılar şöyle değerlendirildi:

"Birinci olarak ele alınması gereken 'çağrı', PKK Ortadoğu Temsilciliği imzası taşıyan 4.11.1991 tarihli (ki, Aralık ayı ortalarında dağıtılmıştır) 'Türkiyeli Tüm Devrimci ve Demokrat Güç ve Kişilere' başlıklı çağrısıdır. Her şeyden önce şunu belirtmeliyiz ki, örgütsel birliğini koruyan, siyasi kimliğe sahip bir örgütün bu garip çağrıyı ciddiye alması beklenemez ..."

Her şeyden önce birlik çağrısını PKK merkezinin değil de bir alan temsilciliğinin yapmış olması bile çağrının ciddiyetsizliğinin bir göstergesidir. Diğer yandan çağrıda somut olarak nerede ve nasıl birleşileceği açıklanmamış, sadece birlik çağrısı yapılarak susulmuştur.

"Bir yandan sağa sola en bayağı türden küfürlerle yapılan saldırılar, dedikodu-spekülasyon düzeyini aşmayan 'eleştiriler', kontgerillanın aleti dediği burjuva basın aracılığıyla devrimcilere yönelik suçlama ve karalamalar gündemde tutulurken diğer yandan yapılan bu tip çağrılarının hiçbir samimiyeti ve inandırıcılığı olamazdı ve sonuçsuz kalmaya mahkumdur... (...) Böyle olması da doğaldır, çünkü PKK'nin bu çağrıdan bekledikleri fazla bir şey değildi, onun için taktik bir adımdı ve o adım atılmıştı. Artık yeni bir

adım gündemdeydi, bu ise HEP’de birlik çağrısıydı...”

Arka arkaya yapılan bu çağrıların devrimci mücadeleyi geliştirmeyi amaçlayan bir anlayışla ilgisi yoktu.

“Bu PKK politikacılığıdır ve övünerek ifade ettikleri gibi Ortadoğu politikacılığının bir göstergesidir. Bu çıkarlara göre her türlü manevrayı olanaklı kılan, hiçbir ilke ve kurala sahip olmayan bir politikadır. PKK’nin burjuva basını için verdiği demeçlerde, Türkiye sol hareketine ve özel olarak Devrimci Hareketimize yönelttiği suçlamalar, karalamalar, daha da ötesi küfürler karşısında Devrimci Hareketimizin yayınladığı ‘PKK LİDERİ NE YAPMAK İSTİYOR?’ başlıklı bildiride vurgulandığı gibi PKK’nin kendi dışında sola bakışı ‘kullanma’, ‘yönetme’ mantığı ile biçimlenmiştir. Ve bu, bugün daha da anlaşılır bir biçimde açığa çıkmıştır.”

Evet, PKK birlik istemiyor, sadece yöneteceği, kendi sözünün dışına çıkmayan kimliksiz gruplar istiyordu. Bu politikasının altında PKK’nin içine düştüğü ideolojik, siyasi açmazları yatıyordu. Kürdistan’a sıkışan PKK’nin açmazları, onu Türkiye’yi de içine alan bir örgüt kurmaya zorluyordu. Bunun için de kendisi dışında herkesi yok sayması, kötülemesi, karalaması gerekiyordu.

“Elimizdeki çağrılardan biri de Ocak 1992 tarihli TKEP’in (Türkiye Komünist Emek Partisi) çağrısıdır. Birlik olmadan hiçbir şeyin başılamayacağı, birliğin her şeyi çözeceği iddialarıyla geçmiş birlik çağrılarından hiçbir farkı olmayan bu çağrının somut önerileri ise; devrimci parti ve örgütlü güçlere yönelik, devrimci blok ile sosyalist ve devrimci güçlere yönelik Yasal Sol Parti’yi oluşturma çağrılarıdır.”

TKEP’in bu çağrısının ardından; TDKP (Türkiye Devrimci Komünist Partisi), TKEP, TKKKÖ (Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü), TKP-ML Hareketi (Türkiye Komünist Partisi-Marksist Leninist Hareketi) imzalarını taşıyan ve Mayıs ortalarında dağıtılan yeni bir birlik çağrısı gündeme geldi.

Bu birlik çağrılarının da geçmişten hiçbir farkı yoktu. Geçmişin bir değerlendirilmesi yapılmadan, yanlışlar ve zaafırlar ortaya konmadan hiçbir adım atılamazdı. Öncelikle solun geçmişin üzerini küllemekten vazgeçmesi ve özeleştiri vermeme geleneğini kırması gerekiyordu. Bu açıdan bakıldığında bu birlik çağrıları bir sonuç vermeyecek, halktan kopuk, kapalı kapılar ardında kendi kendine tartışmaktan öteye bir faaliyet yürütmeyecekti. Evet, birlik oluşturulması halinde tek faaliyet kamuoyuna yapılacak olan açıklama ve çağrıdan öteye geçmeyecekti. Çağrıyı yapan örgütler de değerlendirildiğinde birliğe çarpık bakış açılarıyla bunu doğruluyorlardı. Öncelikle solun birlik hastalıklarını aşması gerekiyordu... Devrimci Sol eleştirilerini bu yönde yaparak sahte birlik çağrılarının maskesini düşürdükten sonra, birliğin hangi

zeminde ve nasıl gerçekleşmesi gerektiğini belirtir:

“Birlik konusunda, hemen herkesin ve türlü niyetle çağrı yaptığı bu dönemde devrimcilerin mücadelenin ve görevlerinin sorumluluğunu duyarak soruna yaklaşmalı ve yapılabilecekler, yapılamayacaklar konusunda net bir görüşe sahip olmalıdır. Birlik silahını art niyetlerden, küçük hesaplardan kaçış aracı olmaktan, gösteriş metası haline gelmesinden kurtarmanın tek yolu budur. Bu sorumluluğu taşımayanlarla, birlikçi görünmek için olur olmaz önerilerle kendini gündeme sokmaya çalışanlarla birlik vb. olmaz. Öncelikle kendimizi, ülkemizi, dostumuzu, düşmanımızı tanımak gerekir. Kimin ne yapacağını, nasıl yapacağını, kiminle nereye kadar gidileceğini hiç düşünmeden, olur olmaz birlik diye kendini ortaya atmak marazi bir durumdur. Ve gerçekten bir şeyler yapmak isteyen, gücü oranında yapan, siyasi kimliğe, örgütsel birliğe sahip olan bir yapı böyle davranmaz. Her şeyden önce mücadeleye ve görevlere olan bağlılığı ve saygısı buna engel olur.

(...)

Evet, biz birlikten yanayız ve bu konuda mücadeleye, mücadelemize güveniyoruz...”

Birlik çağrılarından sonra herkes suskundu. Çağrılar yapanlar dahi hiçbir adım atmamışlardı. Bu suskunluk sahteliklerinin de bir göstergesiydi. Niyetlerini açıkça ortaya koyuyordu. Devrimci Sol ise sahte birlik çağrılarına prim vermemiş, kadrolarını ve solu duyarlı kılma çabası içinde olmuştur.

DEVİRİMCİ ŞİDDETİN YAYGINLAŞTIRILMASI VE MİLİS ÖRGÜTLENMELERİ

Devrimci Sol, bölge ve alanlarda devrimci şiddeti yaygınlaştırmak, geliştirmek ve halk kitlelerini aktif olarak silahlı mücadele içerisine katmak perspektifi ile '90 yılının sonlarına doğru milis çalışmalarını başlatmıştı. Ancak milislerin somut örgütlenmelerinin ve eylemlerinin hayata geçmesi ise '92 başlarında gerçekleşmiştir. Devrimci şiddetin yaygınlaştırılacağı, SDB'lere kadro akışının sağlanacağı milislerin, yaygınlaştırılıp güçlendirilmesi, silahlandırılması ve SDB'lerle koordinasyonlarının sağlanması gibi hedefleri, 16-17 Nisan öncesi önüne koyan Devrimci Sol, 16-17 Nisan sonrası bu hedefler doğrultusunda adımlar atmaya devam etti. Milis örgütlenmelerinin önemi, gerekliliği, hedefleri ve bu hedeflere yönelik kullanılacak araç ve yöntemler, eylemlerde verilecek mesajlar... gibi konuları ele alan “Bölge Ve Alanlarda Devrimci Şiddeti Örgütleyelim Geliştirelim” broşürü Temmuz '92 'de yayınlandı.

Bu broşürde temel hedef olarak kitlelerin örgütlenmesi önünde engel olan karşı-devrimci örgütlenme ve unsurların ortadan kaldırılması için, her alan ve bölgede devrimci şiddeti uygulayacak milis örgütlenmelerinin ge-

rekliliği belirtiliyordu. Kitleler içerisinde ajitasyon ve propaganda faaliyetinin bile karşı-devrimin sivil veya resmi güçlerince engellendiği bu dönemde, kitlelerin örgütlenmesi güçlüklerle karşılaşılıyordu. Kitlelerin örgütlenmesinin önünün açılması ise, ancak bu engellerin devrimci şiddet kullanılarak ortadan kaldırılması ile mümkündür. Mahalledeki muhbir, fabrikadaki işbirlikçi sendikacı, köydeki muhtar, jandarma, okuldaki polis ajanı, memurlar üzerinde baskı oluşturmaya çalışan müdür, bölgedeki karakol vb. gibi karşı-devrimci kişi ve kurumlara yönelecek olan devrimci şiddeti uygulayacak olan ise her alan ve bölge özgülünde örgütlü olan milisler olacaktır.

Mahallelerde kahve aramaları, kimlik kontrolleri, muhbirlerin cezalandırılması gibi faaliyetler yürüten milisler, düşmanın gecekondu mahallelerinde rahat hareket edememesi ve gittikçe şehir merkezlerine hapsedilmesi gibi misyonlara da sahipti.

Devrimci şiddeti uygulayacak olan milis için silah, yalnızca hep başkaları tarafından kendisine verilen tabanca, mermi, bomba değildir; taş, sopa, bıçak, benzin hatta kendi bedeni, yumruğu, dişi, tırnağı... yani her şey silah olarak kullanılabilirdi.

Milislerin devrimci şiddeti, “kör, önüne çıkan her şeyi hedef alan” bir şiddet değildir. Şiddet uygulanırken ortamın sosyal-siyasal durumu, güçler dengesi, haklılık ve devrimci adaletin gereği göz önüne alınarak hassas davranılmalıdır. Burada amaç, her koşulda şiddet uygulamak değil, şiddetin caydırıcılığından yararlanarak, insanları karşı-devrimci faaliyetlerden uzaklaştırmaktır. Bunun için öncelikle uyarı-ikna yöntemleri kullanılmalı, sonuç alınamadığında ise şiddete başvurulmalıdır. Halk kitleleri, vurulan hedef veya verilen ceza için “hak etmişti, iyi oldu” diyebilmelidir. “Bölge ve Alanlarda Devrimci Şiddeti Örgütleyelim Geliştirelim” broşüründe milis örgütlenmeleri ve uygulanacak cezalar hakkında şöyle deniliyordu:

“- Örgüte ve halka karşı açık özeleştirici yapıp af dileme...

- Örgüte veya doğrudan halka, zararla orantılı bir tazminat ödeme cezası...

- Sürgün etme cezası...

- Malına (ev, iş yeri, araba vb.) zarar verme veya imha etme cezası...

- Dövme cezası...

- Yaralama (öldürmeyecek bir yerinden) cezası...

- Ölüm cezası...

Cezalandırmadan öncelikli amaç, hedef unsuru karşı-devrimci çalışmalardan vazgeçirmek, bu olmazsa ortadan kaldırmak ve devrimci otoriteyi kurmaktır. Cezanın diğer karşı-devrimciler açısından da caydırıcılığının sağlanması ve özellikle de yöre halkının karşı-devrimcilerin düştükleri aşağılık durumu, 3-5 kuruşa satılmalarını, aldatılmışlıklarını, suçlarının çirkefliliğini ve halk düşmanı karakterini vb. vb. görebilmesi açısından zengin yöntemler

bulunmalıdır. Bu konuda duvar gazeteleri, bildiri, ev-iş yeri vb. toplantıları gibi etkinlikler daha da geliştirilip uygulanacağı gibi, koşulların uygun olduğu yerlerde halka ve örgüte karşı suç işlemiş kişilerin halkın karşısına çıkarıldığı açık toplantıları tercih etmeliyiz. Karşı-devrimci çalışmaları yok etmede önemli bir işlev görecektir bu toplantılarda suçlunun halka karşı işlediği suçları itiraf edip özür dilemesi sağlanmalıdır.

Hedeflerin tespiti, karşı-devrimci çabaların açığa çıkarılması ve bunların cezalandırılması önemli olmasına rağmen, baştan da vurguladığımız gibi asıl önemli nokta milis örgütlenmeleri aracılığıyla devrimci şiddeti yaygınlaştırma, geliştirip, güçlendirme gereğinin bilince çıkarılması, dönemin devrimci politikası olarak kavranmasıdır.

Bölge ve alanlarda resmi devlet güçleri, ajan-muhbir şebekeleri, karşı-devrimci örgütlenmeler rahatça dolaştığı ve faaliyetlerini sürdürdüğü müddetçe halk kitlelerini örgütlememiz, onlara güven vermemiz, devrimci otoriteyi kurmamız mümkün değildir. Devrime engel olan bu güçler ortadan kaldırılmalı, faaliyetleri tasfiye edilmelidir. Bunun için şiddetten başka bir yolumuz da yoktur. Her türlü çalışmamızın engellenmek istendiği, dahası halk kitlelerini örgütlemeye yönelik sağlıklı bir ajitasyon-propaganda ortamının bile yok edilmeye çalışıldığı, kısırlaştırıldığı bu koşullarda, gelişme kanallarımızı açacak olan milis örgütlenmeleri ve onların bölge ve alan özgünlüğünde gündeme getirecekleri devrimci şiddet eylemleri olacaktır.

Bu örgütlenmeler ve yürüttükleri şiddet eylemleri karşı-devrimin tüm çabalarının karşısında devrimcilerin güç ve otoritelerini temsil eden, güven veren bir olgu olacaktır. Karşı-devrimci, devlete hizmet eden, mücadeleyi engelleyen, halkın şu veya bu ölçüde korktuğu tüm unsurlar, faaliyetlerini sürdürmeye çalışırken karşılarında her an çıkabilecek bu devrimci gücü hesap etmek zorunda kalacaklardır. Ve bunlar devrimci şiddetin gücü ile öyle bir hale getirilmeli ki, pervasızca sürdürdükleri çalışmalarını sürdürememeli-dirler. Bugün çok basit bir karakolla dahi işbirliği yaparak halka zulmeden, sömüren, küçük çıkarları için ihbar eden, tüm karşı-devrimciler kendilerine yönelecek devrimci şiddeti göz önüne alarak, kar-zarar hesabı yapabilmelidir. Keza sıradan bir polis ekibi, hatta bir karakol polisi istediği zaman keyfince mahallemize girip kimlik kontrolü, arama-tarama yapamamalı, evleri basamamalı, bölgeye adım attığı andan itibaren, devrimci şiddetin soluğunu ensesinde duyabilmelidir.

Bütün bunları yapabilecek örgütlenme milis örgütlenmeleridir ve konu daha fazla geciktirilmeyecek bir acillik taşımaktadır.” (245)

Devrimci Sol’un yürüttüğü kampanyalara, gücü ve örgütlülüklerine göre katılan milisler, yukarıda açılan perspektifleri doğrultusunda eylemler gerçekleştirmişlerdir.

Polislere yönelik cezalandırma eylemlerinin yanında, burjuvazinin halka empoze etmeye çalıştığı içki, kumar, uyuşturucu, fuhuş... gibi yoz ilişkilere ve mafyaya karşı da milisler tarafından savaş açılmıştır. Örgütlülükleri sadece mahalli alanla sınırlı olmayan milis örgütlenmeleri, gençlik, memur, işçi... alanlarında da örgütlenmiş, faşist nitelikli profesör, dekan ya da rektörler; sağlık emekçilerinin hakkını gasp eden, keyfi bir şekilde sürgün ve uzaklaştırmalara neden olan başhekimler dövülerek cezalandırılmıştır. Marmara Üniversitesi Basın Yayın Yüksekokulu'nda müdür olan İsmet Giritli'nin dövülmesi milislerin bu faaliyetlerine bir örnektir. Yine üniversitelerde "YÖK'e Hayır, Polis Dışarı" kampanyasında, üniversite giriş kapılarındaki polis kulübelerinin bombalanması, Paşabahçe işçilerinin işten atılmasını protesto etmek için Şişe Cam Merkez Binası'nın bombalanması milislerin yaptığı eylemlerden bazılarıdır.

Milislerin yaratıcılık ve cüretle gerçekleştirdikleri eylemlerden biri olan Halıoğlu'nda çevik otosunun taranması eylemini, eyleme katılan savaşıclardan biri anlatıyor:

"16-17 Nisan katliamının hemen sonrasıydı. Polis arka arkaya yediği darbelerle psikolojik olarak çökmüştü. Oligarşinin başına balyoz gibi inen hareketimizin eylemleri, işkencecilerde, halk düşmanlarında müthiş bir şaşkınlık ve korku yaratmıştı. Bir anda ortalığı kaplayan 'bitirdik, beyinlerini dağıttık' lafları yerini yeni yeni korunma direktiflerine bırakıyordu. Devrimci şiddet eylemlerimizle onları hareket edemez duruma getirmiştik.

Oligarşiye karşı etkili eylemler düşünüyorduk. Yeni kurulan bir milis ekibi olduğumuzdan elimizde hazır istihbarat yoktu. Tabi ki bu bizim için engel olamazdı. Bir araya gelip kısa bir konuşmadan sonra sabit bir merkezde bekleyip gelen düşmanı imha kararı aldık. Böylesi bir eyleme ilk kez katılacaktık. Hepimiz hazırдық. Sabaha randevulaşıp birbirimizden ayrıldık. Sabahki randevumuza o kadar dakik gelmiştik ki, eylem kararlılığımız bu ilk dakikalardan anlaşılıyordu. Silahları alıp esprili bir şekilde merkezi bir noktaya çıkıp beklemeye başladık. 'Hangi talihliye piyango çıkacak, oltaya hangi balık takılacak" diye espriler yapıyorduk. Beklemeye başlayalı on dakika olmamıştı ki karşımızdan bir askeri araç geçti ve otobana nöbetçiler bıraktı. Ben sorumlu arkadaşla askerin G3 silahını kamulaştırıp daha nitelikli eylem yapabiliriz dedim. O da "kullanmasını biliyor musun" diye sordu. İyi bir şekilde diye cevap verdim. Evet, eylem kararı alınmıştı .

İlk olarak ben askerin yanına adres sormak için yaklaştım. Birkaç metre arkamdan sorumlu arkadaş geliyordu. Asker son derece rahat elleri cebinde etrafa bakıyordu. Soruyu sorduktan sonra ona daha konuşma fırsatı vermeden omzundaki silahı çekip aldım.

Asker bir anda ne yapacağını şaşırıp karşı koymaya çalışınca, sorumlu

arkadaş silahını çıkarıp askeri yere yatırdı. Ben de o sırada silahı söküp bir torbaya yerleştirdim. Birlikte eylem yerinden uzaklaştık. Çok başarılı bir şekilde eylemimizin birinci bölümü tamamlanmıştı. Şimdi ikinci bölüm, 'düşmanın silahıyla düşmanı vurmak', gerçekleşecekti.

16-17 Nisan sürecinde çevik kuvvet ön plana çıkmıştı. Her kitle gösterisinde insanları copleyıp, kafa ve kol kırmayı marifet sayan, katliamlara bizzat katılan çevik kuvvetten bunun hesabını sormamız gerekiyordu. Hemen istihbarat çalışmasına başladık.

Otobandan sürekli çevik otolarının geçtiğini biliyorduk. Sadece sabit saatlerini çıkarmak kalıyordu bize. Birkaç gün içerisinde geçiş saatlerini netleştirdik. Ateş edeceğimiz yeri de belirledik. Sorumlu arkadaş son konuşmayı yaparken, aklımıza birdenbire eylem yerine bayrağımızı asmak gelmişti. Bu fikir bizleri hem duygulandırmış hem de coşkulandırmıştı.

Sabah erkenden arkadaşlarla buluştuk. Bir kutu içerisine G3'ü yerleştirdik. Ben ve diğer arkadaş araba kamulaştırmak için yola çıktık. Komutan bizi sabit bir yerde bekleyecekti. Kamulaştırdığımız arabayı eylem yerine götürdük. Ve sorumlu arkadaş gelip direksiyona geçti. Arabayı çalıştırıyor fakat bir türlü kaldıramıyordu. Tekrar tekrar deniyor, araba yavaş yavaş hareket edip duruyor, sonra tekrar çalışıyordu. Birkaç yüz metrelik yolu 30 dakikada gidiyoruz. Sonuç olarak komutan yoldaşın bize, neden bu kadar erken saatte randevu verdiğini anlıyoruz. Kendisi de söylüyor zaten. 'Keşke iki gün önce kamulaştırsaydık, hiç değilse araba kullanmayı biz de öğrenirdik' deyip gülüyoruz.

Eylem yerine gidiyoruz. Ben ve sorumlu arkadaş yıkık bir gecekondu-nun arka tarafında diğer arkadaş da bizden ileride işaret vermek için bekliyor. Ben G3'ü çıkartmış hazır bir durumda bekliyorum. Ve işte arkadaş işaret veriyor. Sorumlu arkadaş bayrağı asmaya başlıyor. Ben de silahımı ateşliyorum. Aklımdan 17 Nisan Çiftelhavuzlar geçiyor. Evet, orada dalgalanan bayrağımız şimdi burada dalgalanıyor. Yarın ülkemizin her yerinde dalgalanacağına olan inancımla şarjördeki tüm mermileri boşaltıyorum. O anda silah seslerinin devam ettiğini duyuyorum. Arkamıza döndüğümüzde polislerle karşılaşılıyor. Bize ateş ediyorlar, sırtımız dönük olduğu halde bir türlü yaklaşmıyorlar. Korku iliklerine işlemiş. Üzerlerine gidip adeta yanlarından geçiyoruz. Bizden o denli korkuyorlar ki, kaçmaya başlıyorlar, işte onların cesaretleri bu kadar.

Eylem sonrasında arkadaşlarla randevuda buluşuyoruz. Hepimizde müthiş bir neşe ve coşku hakim. Hemen haberleri dinleyebileceğimiz bir yere gidiyoruz. 8 polisin yaralandığını, birinin durumunun ağır olduğunu öğreniyoruz (bu polis sonra ölüyor). Yaptığımız eylemin oligarşide yarattığı panik bizi gururlandırıyor."

GEBZE-BAYRAMOĞLU OPERASYONU

16-17 Nisan sonrası Devrimci Sol için zor ve yeni bir süreç başlıyordu. 12 Temmuz'un üzerinden henüz bir yıl bile geçmeden yaşanan 16-17 Nisan operasyonu ile aralarında MK üyesi önder kadrolarla birlikte Devrimci Sol'un oluşumundan bu yana hareket içerisinde olmuş ve sorumluluklar almış olan birçok önder kadro da şehit düşmüştü. Verilen kayıplar büyüktü. Yılların bilgi ve tecrübe birikimine sahip bu kadroların yerleri kolay dolmayacaktı.

Her şeye rağmen savaş sürüyordu. 16-17 Nisan sonrası düşmana küçük çaplı bir savaş yaşatan Devrimci Sol, önündeki parti hedefine varmak için bir an önce aldığı yaraları sarmak zorundaydı. Şimdiye kadar birçok kez ateş çemberinden geçmişti. Hepsinden de alınının akı ile çıkmasını bilmiş ve Anadolu halklarının kurtuluş umudu olmayı sürdürmüştü.

THKP-C geleneğini sürdüren ve bıraktığı mirası sahiplenen Devrimci Sol, yıllardır yürüttüğü mücadele ile Anadolu topraklarına kök salmıştı. Bu nedenle yok edilemezdi.

Hiçbir şey Devrimci Sol'u parti ve iktidar hedefinden alıkoyamazdı. 16-17 Nisan sonrası oluşan örgütsel ilişkilerdeki kopuklukları gidermek ve yeniden toparlamak göreviyle ülkeye dönen Mete Nezih Altınay henüz görevi başlayalı birkaç ay geçmişti ki, 13 Ağustos'ta yenilen yeni bir merkezi operasyonla tutsak düştü.

Savaş, yenilen operasyonlarla, verilen kayıplarla sürüyordu. Ülkemizdeki savaş gerçeği buydu.

"SAVAŞ VE BİZ"

Emperyalizme ve oligarşiye karşı dişe diş bir mücadele yürüten ve bir savaş örgütü olan Devrimci Sol, son bir yıl içerisinde yediği merkezi operasyonlar olan 12 Temmuz ve 16-17 Nisan operasyonlarından da çıkardığı derslerle birlikte, yürütülen savaşı tüm boyutlarıyla ele alan "Savaş Ve Biz" broşürünü Eylül '92'de çıkardı. Bu broşürde, yürütülen savaşın niteliği, düşman, düşmanın savaşı nasıl ele aldığı, kontrgerilla ve özel savaş, düşmanın oyunlarını boşa çıkarma, Devrimci Sol'un hedefleri vb. konular bütün yönleriyle ele alınıyordu.

Sürdürülen bu savaş, uzun soluklu bir mücadele idi ve her aşamasında farklı farklı sorunlar ortaya çıkabilir ve eğer bu sorunlar zamanında görülüp önlem alınmazsa mücadele ciddi boyutlarda zaafa uğrayabilirdi. Devrimci Sol, henüz yolun başında olduğunu ve savaşı tüm boyutlarıyla kavrama ve hayata geçirme göreviyle karşı karşıya olduğunu belirtiyordu. Bu durum "Savaş Ve Biz" broşüründe şöyle ifade ediliyordu:

“Devrimci Sol olarak henüz savaşın başlangıcındayız. Ve savaşı, yine savaş içinde başarılarımızla, başarısızlıklarımızla, attığımız ileriye dönük adımlarla, en değerli yoldaşlarımızın şehit düşmeleri pahasına öğreniyoruz. Gelişmemiz bunlarla birlikte ve ister istemez her atılım dönemlerinde olduğu gibi sancılı oluyor. Ama oligarşinin tecrübesine, silah ve teknik donanımına, geniş ve yaygın organize güçlerine karşı biz de “sıfırdan” başlamış değiliz. Tarihi, gelenekleri, 15 yıllık bağımsız örgütsel geçmişi, halkta umut, iktidarlarda korku ve telaş yaratan mücadele çizgisi ve eylemleri olan, gelen süreçte savaş içinde yer alan örgütlü, kitlesel bir güçüz bugün.

(...)

Karşılaşacağımız güçlükler ve yolun uzunluğu düşünüldüğünde oldukça çetin bir savaş sürecinin henüz başında olduğumuz da açıktır. Bu oligarşi ve emperyalizme karşı savaşımızın sorunlarına ciddiyetle ve bilimsel bir tarzda eğilmemizin gerekliliğini de dayatmaktadır. Daha savaşın başında görevimizi ciddiye almaz ve bunu bir alışkanlık haline getirmezsek, yarın büyüyen savaşın daha karmaşık sorunları giderek çözülemez hale gelir. Ayrıca ileride anlatacağımız gibi düşmanın savaşa verdiği önemi, hazırlıkları ve her fırsatı değerlendirmeye çalışması karşısında savaşı ciddiye almazsak, hatalar, darbeler birbirini izler, kendini tekrar etmek kaçınılmaz olur.” (246)

Devrimci Sol, sürdürdüğü silahlı mücadelede şehirlerde belli bir mesafe kat etmişti. Bu aşamadan sonra kırdada da silahlı mücadeleyi geliştirmek yani savaşın ülkenin her tarafına yayılmasını sağlamak gerekiyordu. Kısacası gelenen aşamada daha fazla bedel ödemeyi göze almak, daha cüretli olmak, tüm örgütlenmeleri ve sahip olunan araçları iç savaşın ülke çapında derinleştirilmesi için seferber etmek gerekiyordu. Bu ise yeni bir atılım süreci demektir. Ve her atılım döneminde olduğu gibi sancılı bir dönemden geçiliyordu. Sorun, bu sancıların aşılmasıydı.

Kırdada gerillanın geliştirilmesiyle birlikte, şehirlerde ve mahallelerde, gecekondu semtlerinde, fabrikalarda, okullarda devrimci şiddeti yaygınlaştıracak olan milislerle düşman şehir merkezlerine hapsedilecekti. O güne kadar şehirlerde düşman hedeflerine yönelik uygulanan vur-kaç taktiği yerine düşman güçleriyle çatışarak onları şehir merkezlerine hapsetme, hareketsiz kılma, savaşın geldiği bu aşamada vazgeçilmez bir görevdi.

Egemen sınıflarla emekçi halk arasında süren bu savaşta, egemenlerin sahip olduğu askeri güç, silah, araç, gereç ve teknolojik üstünlük belirleyici değildir. Çünkü savaşta belirleyici olan insan unsurudur. Tarafların yenilgisini veya zaferini belirleyecek olan da insan iradesidir. Savaşta insan faktörünün ne denli önemli olduğunu Devrimci Sol şöyle açıklıyordu:

“Özgürlük savaşında haklılığın verdiği büyük savaşma gücünün ve çağın, dönemin ve ülkenin koşullarına uygun strateji ve taktik üretme ustalığı

ğının yerini hiçbir silah tutamaz. İşte bu nedenledir ki, emperyalizm, Vietnam, Küba, Cezayir vd. halklara, silahlı gücün sayıca çok üstünlüğüne rağmen boyun eğdirememiştir. Bilindiği gibi, 'savaş iradelerin çarpışmasıdır'. İradelerin çatışması pratikte silahların çarpışması, teknolojinin maddi güçlerin çarpışması olarak gözükse de savaşta esas olanın İNSAN olduğu bir gerçektir. İradelerin çarpışması 'manevi olanların' birbirlerine üstünlüğünü kabul ettirmesi mücadelesidir. Savaş direncin, dirayetin, iktidar olma azminin, taktiklerin ve psikolojilerin mücadelesidir. Ve bu unsurlar hep bu 'manevi' olanla ilgilidir." (247)

Savaşın ancak savaşarak öğrenilebileceğini ilke edinen Devrimci Sol, hiçbir zaman oportünist, revizyonist solun yaptığı gibi bir takım teorik kılıflar uydurarak savaşmaktan kaçmadı. Her dönemde ve koşulda, gücü oranında düşman hedeflerine vuruşlar yapmaya devam etti.

Bağımsız ve demokratik bir ülke için yürütülen bu savaş aynı zamanda halk kitlelerine mal edilebilmeli ve halkın savaşa katılımı sağlanmalıydı. Düşmanı yenilgiye uğratmak ancak, devrimci bilinç ve irade ile donanmış savaşçılarla birlikte halk kitlelerinin bizzat bu savaşın içinde yer almasıyla mümkündü. "Savaş Ve Biz" broşüründe;

"Bugün polisiyle, ordusuyla elinin altında her an milyonluk bir askeri gücü bulunduran ve jeo-stratejik konumu itibarıyla da emperyalizmin tam desteğini alan faşist bir devlete karşı savaşımızı yaslandıracağımız güç; doğru, devrimci siyasal çizgimizin harekete geçireceği halk kitleleridir. Henüz ne silah gücü, ne de sayıca düşmanla karşılaştırılamayacak durumda bulunan mücadelemizin düşmanda olmayan nitelikleri vardır.

Bunlar yoldaşlarımızın şehit düşerken duvarlara kanlarıyla geleceği, devrimi ve örgütümüzün ismini yazmaları, çatışmalarda bayrak asmaları, 'Devrimci Sol bayrağı ülkemizin her tarafında dalgalanacak' inanç ve öngörüsünü ölüme en yakın oldukları anda dahi düşmanın yüzüne haykırma cesaretidir. Bunlar dünya devrim tarihinde 'sıradan' tavır ve direnişler değildir. Düşmanı dize getirecek olan iradenin zaferi budur. Bizi zafere götürecek olan da bu özelliklerimizdir." (248) denirken bu gerçeğin ve Devrimci Sol'u zafere taşıyacak olan özelliklerin altı bir kez daha çiziliyordu.

Devrimci Sol'un mücadelesi karşısında düşman da boş durmuyor, gelişen mücadeleyi engellemek istiyordu. Bir taraftan askeri bakımdan kendisini yenileyip, daha fazla silah ve teknolojik gelişmelerden yararlanmaya çalışırken diğer yandan da devrimcilere karşı psikolojik savaş yürütüyordu. Düşmanın asıl olarak üzerinde durduğu ve önem verdiği savaşın psikolojik boyutuydu.

Devrimci önderler hakkında yalan ve iftiraların gazetelerde, TV'lerde yer alması, "055" ihbar telefonlarına halkın yoğun ihbarlarda bulunduğu ya-

lanları, “bitirdik”, “yok ettik”, “sosyalizm öldü” söylemleri vb. yöntemler düşmanın yürüttüğü psikolojik savaşın bir parçasıydılar.

Her türlü iletişim aracı ile birlikte devlet aygıtını elinde bulundurmasına rağmen, ekonomik ve politik olarak tükenmiş olan oligarşi, var olan güçsüzlüğünü ve çözümsüzlüğünü gizleyemiyor, gün geçtikçe iktidarını korumak için daha fazla terör, katliam, yalan ve demagojiye başvuruyordu. “Savaş Ve Biz” broşüründe yer alan “Düşmanı Tanımalıyız” başlığı altında, “Nasıl bir düşmanla savaşıyoruz” ve “Düşman nasıl bir savaş yürütüyor” sorularına cevap veriliyordu.

Emperyalizme göbekten bağımlı olan Türkiye oligarşisi, gün geçtikçe derinleşen ekonomik, siyasal ve sosyal çelişkiler sonucu ülkeyi yönetemez hale gelmişti. Derinleşen krizi atlatmak için gündeme gelen, ‘91 yılı sonlarında yapılan erken genel seçimle iş başına gelen DYP-SHP Hükümeti de kendisinden beklenen misyonu yerine getirememiş, yükselen halk muhalefeti karşısında yüzündeki “demokrat” maskesini indirmek zorunda kalmıştı. İktidarını sürdürebilmek için daha fazla terör ve katliamdan başka yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Bu durum;

“Özetle, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm sınıf ve katmanların depolitizasyon çemberini kıran, gittikçe nitelikli bir hal alan eylemlilikleri ve Kürt halkının ulusal mücadelesi karşısında kitlelere verebileceği hiçbir şey kalmadığı için çözüm de üretemeyen oligarşi, artık geleceğinden daha fazla endişe duyuyor. Halkımızın hızla düzenden kopması, Kürt halkının bu süreci daha hızlı yaşaması ve devrimci iç savaş süreci oligarşiyi büyük bir çaresizlik içinde bırakmıştır.” (249) denilerek ifade ediliyor ve ekleniyordu:

“Ancak bu, ‘oligarşi artık bitti’ demek değildir. Tersine bu, düşmanı küçümsemek olur. Kendi gerçeklerinin farkında olan egemenler, bu zamana kadar olduğu gibi bundan böyle de ‘çare’ arayışına devam edecek; geçmişte başlatılan girişimlerini tamamlamak, sonuç almak isteyecektir.” (250)

Bin yıllık iktidar gelenekleri olan egemenler, iktidarlarını korumak için her yöntemi deniyorlar ve süreç içerisinde açılan gedikleri kapama yeteneğini gösterebiliyorlardı. Yalnız kapatılan her gediğin ardından yeni bir gedik açılıyordu. Oligarşi güçsüzlüğüne rağmen sürekli olarak emperyalizmin desteğini alarak ayakta durabiliyordu. Özel silahlar, zırhlı araçlar, asker-polis-kontrgerilla eğitimi ve istihbarat alış veriş konusunda emperyalizmin desteği azımsanmayacak boyuttaydı.

Oligarşi, Kürt halkının özgürlük mücadelesi ve Devrimci Sol’un sürdürdüğü savaş karşısında silahlı güçleriyle yeni düzenlemeler yapıyor, gerillaya karşı kontrgerilla tipi örgütlenmelere ağırlık veriyordu. Başta İstanbul olmak üzere şehirlerdeki devrimci şiddet eylemleri karşısında, sokakların kameralarla denetim altına alınması, daha fazla polis , “huzur zirveleri” , “te-

rör önlem paketleri” , “055 polis imdat” vb . konular gündeme geliyordu.

İktidar her yerde halk üzerinde azgın bir terör estirirken bir yandan da “demokrasıcılık” oyununu sürdürmeye çalışıyordu. Oligarşinin “demokrasi” söylemine sıkı sıkıya sarılmasının nedenlerini Devrimci Sol şöyle açıklıyordu:

“Bunun (demokrasıciliğin) ikili bir işlevi vardır: Birincisi, demokrasi ve insan hakları maskesinin takılması, terör ve katliamları meşrulaştırma ve oluşacak tepkileri nötralize etme düşüncesinin ürünüdür. İkincisi, bu demagoji ve yalanlarla halkta beklenti yaratmak, umutları taze tutmak ve devrimci harekete karşı reformist eğilimlerin gelişmesine ortam yaratmak içindir.” (251)

Oligarşinin halka ve devrimcilere karşı savaşı asıl olarak kontrgerilla ve “özel savaş” taktikleri üzerine kuruluydu. Emperyalizmin dünyadaki devrimci mücadele pratiklerinden çıkardığı dersler sonucu geliştirilen “özel savaş”, kontrgerilla tipi örgütlenmelerle yürütülüyordu. Ve bu kontrgerilla örgütlenmeleri yalnızca devrimcileri ve halkı katleden, provokasyonlar yapan, dar, gizli örgütlenmeler değildi. Devletin askeri-sivil örgütlenmelerinden sivil faşist örgütlenmelere, partilere kadar geniş bir yapısı vardı kontrgerillanın.

Devrimcilerin sürdürdüğü savaşa karşı esas olarak savaşın psikolojik boyutunu öne çıkaran kontrgerilla, propaganda faaliyetlerine özel bir önem veriyordu. Bu propaganda, halka ve devrimcilere yönelik olmak üzere iki yönden ele alınıyordu.

Birincisi halka karşı yapılan propaganda; devrimcilerin “dış mihraklarca” yönlendirildiği, söyledikleri ile amaçlarının farklı olduğu, ırz-namus düşmanı oldukları, lüks içinde yaşadıkları vb. yalanlarla sürdürülüyordu.

İkinci olarak, devrimcilere yönelik yapılan propagandada ise, temel olarak “devletin güçlülüğü ve yenilmezliği” işleniyordu. Ayrıca, devrimci örgütleri yıpratmak, zayıflatmak, bölmek ve kuşku yaratmak kontrgerillanın propagandasının odağındadır. Bunu başarabilmek için de önderler ve ileri kadrolar her türlü alçakça yalanlarla karalanmaya çalışılır, hakkında şaibe yaratılmaya ve küçük düşürülmeye çalışılır. Devrimci örgütler hakkında “bölündüler” yalanları ortaya atılır. Örgütler arası gerginliğe yol açabilecek bildiriler, gazete haberleri çıkarılır. Halkın tepkisini çekecek birtakım eylemler yapılarak devrimci örgütler adına üstlenilir. Ve halkın devrimcilere düşman olması amaçlanır. Devrimci örgütler hakkında sürekli olarak “yok ettik”, “bitirdik”, “bellerini kırdık” gibi senaryolarla sansasyonel açıklamalar yapılır. “Komünizm öldü” sözleriyle ideolojiye inançsızlık yayılmaya çalışılır. İtirafçılık, pişmanlık ve af propagandası ile örgüt içindeki zayıf unsurlar teslimiyete zorlanır. Bunlar gibi daha birçok yöntemi uygulayan kontrgerilla, yal-

nızca ülke içinde kendini sınırlayan bir örgütlenme değil, yurt dışında da uzantıları bulunan bir örgütlenmedir.

Silaha sarılan Kürt halkının ve Devrimci Sol'un mücadelesi karşısında ecel terleri döken iktidarın başvurduğu kontrgerilla taktikleri boşa çıkarılmıyordu.

Gelinen aşamada, ülkenin durumunu, yürütülen savaşı, düşmanın strateji ve taktiklerini vb. konuları en ince ayrıntısına kadar inceleyen Devrimci Sol bundan sonraki hedeflerini şöyle belirliyordu:

"Hareketimizin bugüne kadar esas olarak şehirlerde ve SDB'lere dayanarak yükselttiği devrimci şiddeti, kır gerillası ile kırsal alanlara da yayacağız. Kendimizi, misyonumuzu, stratejik hedeflerimizi inkar etmek istemiyorsak, kır gerillamız bu sorumluluğu yerine getirme cüret ve kararlılığını mutlaka göstermelidir. Yine, gerek kentte, gerek kırdaki milis örgütlenmelerinin oluşumunu tamamlamak ve devrimci şiddeti tüm alanlarda yaygınlaştırmak sürece ilişkin temel bir belirlemedir.

(...)

Bütün dikkatlerimiz gerillayı yayma ve kitleleri savaşa katma noktasında toplanmalıdır. Faşizme karşı sürdürdüğümüz devrimci şiddet politikamız bir kez daha kitlelerin önünü açacaktır. Bu perspektifle silahlı eylemlerimiz kitlelere cesaret, güven ve perspektif sunmalı, kitlelerin şiddetine yön vermelidir. Kitleler, şiddetin yaptırım gücünü, değiştiriciliğini bizzat hayatın içinde devrimci şiddet eylemlerinin sonuçlarını, kendi gücünün neleri başaraabileceğini görerek öğrenecektir. Özetle halkı faşizme karşı şiddet kullanmaya sevk etmek, gösteri ve eylemlerde yasallık sınırlarını aşıp meşruluk doğrultusunda şiddet kullanımına alıştırmak önümüzde duran bir görevdir. Kitleler diğer araçlarla birlikte şiddet kullanmayı da öğrenmelidirler. Halk kitlelerinin şiddetinin önünde hiçbir güç duramaz." (252)

Yapılmak istenenler asıl olarak Devrimci Sol'un '91 Ağustos'unda yayınlanan "Faaliyet Raporu"nda belirlenen hedeflerden başka bir şey değildi. Devrimci Sol, bir yıl önce önüne koyduğu bu hedeflere ulaşmada önemli adımlar atmış ve belli bir mesafe almıştı. Fakat gelinen noktada, kat edilen mesafe sürdürülen savaşın ihtiyaçlarını karşılamakta yetersizdi. Geçen bir yıl içerisinde yenilen merkezi operasyonlar nedeniyle önemli kayıplar verilmişti. Bu operasyonlarda kahramanlık destanları yaratarak şehit düşmüş önder kadroların yerlerini doldurmak elbette kolay olmayacaktı. Belirlenen hedeflere ulaşamamasının bir nedeni de, Devrimci Sol'un yediği bu merkezi operasyonlar ve verilen önemli kayıplardı. Bir diğer neden ise, bazı kadroların sürdürülen savaşı bütün yönleriyle kavrayamaması ve buna denk düşen bir ruh hali ve faaliyet içinde olmamasıydı. Psikolojik üstünlüğün yavaş yavaş düşmanın eline geçtiği, belli bir duraksamanın yaşandığı bu sü-

reçte parti hedefine ulaşmak üzere olan Devrimci Sol, görülen bu eksikliği hızla gidermek, verdiği kayıpların yerlerini doldurmak ve belirlediği hedeflere ulaşmak zorundaydı.

İşte bu süreçte çıkarılan "Savaş Ve Biz" broşürü, görülen eksik ve zaafı gidermek için hazırlanmış ve sürdürülen savaşı bütün yönleriyle ele alarak savaşçılar tarafından kavranmasına hizmet eden bir broşürdü.

Ve broşürün "Savaş nedir? Genel olarak savaşımızın karakteri" başlığını taşıyan bölümünün sonunda şöyle deniliyordu:

"Gerek ülkede, gerekse ülke dışında prestijimizin yükselmesi, misyonumuzun daha bir açığa çıkmasıyla birlikte örgütümüz bugün düşmanın "özel ilgi" ve saldırılarına hedef oluyorsa, bu bizi yıpratamayacaktır. Faşizmin, mücadelemizin gücünü kabul edip ciddi önlemlere yöneldiği koşullarda biz de savaşın sorunlarına daha ciddi yaklaşmak, amatörlikleri aşmak, başarısızlıklara izin vermemek zorundayız. Tüm savaşçılarımız her koşulda başarmaya, düşmana darbe üstüne darbe vurmaya ve bunun bedellerini ödemeye hazır olmalıdırlar. Yeni bir atılıma ayak uyduramayanlar savaşın dışında kalacaklardır." (253)

DEVİRİMCİ SOL PARTİ-CEPHE'YE DOĞRU

On beş yıldır savaşan Devrimci Sol'un Parti-Cephe'ye doğru ilerleyişi sürüyordu. 16-17 Nisan öncesi başlatılan partinin kurulması çalışmaları, 16-17 Nisan sonrasında da yenilen ağır darbe ve kayıplara rağmen devam ediyordu. Devrimci Sol, şehitlerine verdiği parti sözünü yerine getirmek üzereydi.

DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş o süreci şöyle anlatıyor:

"Her şeye rağmen yeniden yükselişimizi sağlayacak programımızı devam ettirecektik. Yayın faaliyetimizi daha hızlı bir periyoda kavuşturmalı, gerek iç ve gerekse dışa karşı ideolojik mücadeleyi hızlandırmalıydık. Tüm bunların üzerinde önümüzü açacak, yaşadığımız sürecin olumlu ve olumsuzluklarıyla tarihsel bir değerlendirmesini yapacak ve oligarşinin bize dayatmak istediği tabloyu değiştirecek, yeni bir ruh ve atılımı gerçekleştirecek koşulları yaratmalıydık. Geline nokta bu ana halkası, daha önce karar altına alınmış olan partiyi hayata geçirmekti. Parti yeniden örgütlenme, yeni bir ruh, yeni bir moral, yeni bir hesaplama, iç düşmanları etkisiz hale getirme ve düşmana güçlü bir vuruş olacaktı. Bu vuruş yolumuzdaki engelleri aşabilirdi. Bunun için Devrimci Sol dergisini, parti kültürünün safılarımızda yaratılması ve derginin bu eğitimin bir aracı olarak kullanılması amacıyla çıkartmaya karar verdik.

Bu süreç aynı zamanda, asgari de olsa partinin alt yapısının oluşturul-

ması, kadroların bu konuda ideolojik ve siyasi donanımlarının sağlanması ve buna uygun örgütlenmelerin yapılması sürecidir de... 'Parti Arifesindeyiz' açıklaması yapılmadan, yeni MK ve diğer örgütsel boşlukların doldurulması çalışması da tüm hızıyla sürüyordu." (254)

Devrimci Sol adım adım parti hedefine yaklaşırken düşman da boş durmuyor Devrimci Sol'u yok etmeye yönelik planlar yapıyordu. Devrimci Sol'u çok iyi tanıyan ve 12 Temmuz'dan dersler çıkaran düşman operasyon ve katliamlarla hedefine ulaşamayacağını da çok iyi biliyordu. Oligarşi bu kez Devrimci Sol içindeki küçük-burjuva unsurlara oynuyordu. Onları harekete geçirerek Devrimci Sol'u bölmek ve yok etmek istiyordu. Düşmanın bu planı Devrimci Sol içerisindeki küçük-burjuva unsurlarda da etkisini göstermiş ve bu zayıf unsurlar harekete geçmek için uygun anı kollamaya başlamışlardır. Partileşmeyle birlikte gerçekleşecek hesaplaşmayı ve bedel ödemeyi göze alamayan, bu korkak, küçük-burjuva kişilikler, yenilen merkezi operasyonlar 12 Temmuz, 16-17 Nisan'da Devrimci Sol önder kadrolarının şehit düşmesi ile Devrimci Sol Önderinin çevresindeki önder kadroların boşalmasını fırsat bilerek, merkezi operasyonlardan biri olan Bayramoğlu operasyonundan hemen sonra, bütün bu merkezi operasyonları bahane ederek harekete geçiyorlardı.

Bölüm 10

BÜYÜK İHANET 13 EYLÜL DARBESİ

DEVİRİMCİ HAREKET’TE DARBE

Devrimci Sol, siyasi arenaya çıktığı günden bu yana defalarca ateş çemberinden geçmiş, bir çok zorlu sınavdan her defasında yüzünün aklıyla çıkmasını bilmiştir. Halkımızın kurtuluş umudu olan Devrimci Sol’u, karşılaştığı engeller, zaman zaman verdiği kayıplar hiçbir zaman mücadelesinden alıkoyamamış, halkımızın kurtuluş savaşı kesintiye uğratılamamıştır.

Atılım yılları düşmanın art arda yediği darbelerle moral üstünlüğünü yitirdiği, Devrimci Sol’un halk kitleleri nezdinde umudun adı olduğu yıllardır.

Dünyada sosyalizm mücadelesinin gerilediği bir süreçte Devrimci Sol, ‘90’lı yıllarla birlikte, atılım sürecinde düşmana vurulan darbeler, yaratılan değerler ve geleneklerle onurlu bir tarih yazıyordu.

Savaş acımasızdı... Her türlü engele rağmen yükseltilen mücadele düşmanı sarsarken, aynı zamanda değerli önder kadroların ve savaşçıların kaybını da beraberinde getiriyordu. Ve bu çatışmanın daha da şiddetlenerek süreceği açıktı.

Devrimci Sol kararlılıkla ve nice bedeller pahasına dalgalandırdığı sosyalizm bayrağıyla “Parti’nin Arifesindeyiz” diyerek partili savaşa hazırlandığı bir süreçte, 13 Eylül 1992’de iç düşmanın ihanetiyle karşılaştı.

İç düşmanın ihaneti, örgüt içinde darbe yapmaktı.

Devrimci Sol’da yaşanan bu darbe ihaneti, kuşkusuz dünyada, ülkemizde ve devrimci hareket içinde yaşanan gelişmelerden bağımsız değildi. Darbenin ortaya çıkış nedenlerini anlayabilmek için o süreçteki genel duru-

ma bir göz atmak gerekir.

'90'lı yıllar dünyada sosyalizmin gerilediği, sosyalist ülke ve örgütlerde inkarcılığın, tasfiyeciliğin ve inançsızlığın güçlendiği yıllar olmuştu. Yıllardır sosyalizm diyenlerin, devrim diyenlerin bu söylemleri bir yana bırakarak emperyalizmin ideolojik etkisi altına girmesi söz konusudur. Ve bu yıllar boyunca bir çok "Sosyalist" ülke yıkılmış, bir çok "M-L" örgüt yığınlaşarak emperyalizme teslim olmaya başlamıştır. Emperyalizm bu süreci hızlandırmak için "Yeni Dünya Düzeni" adı altında bir yandan baskı ve terörünü artırıyor, bir yandan da ideolojik, politik, kültürel ve psikolojik saldırılarla teslim almaya çalışıyordu.

Emperyalizmin politikaları sonucunda bir çok "M-L" örgüt ya örgütsel varlıklarına son vermiş ya da icazet ve barış dilenmeye başlamıştı. Bir kısmı ise barış dilenmese de, emperyalizmin ideolojik bombardımanından kurtulamayıp, devrimci çizgi ve ilkelerinin ağır tahribata uğraması sonucu pragmatizmi kendilerine bayrak edinmeye başlamışlardı. Özünde birbirlerinden hiçbir farkları yoktu. Bir de emperyalizmin bombardımanına rağmen direnen ve sosyalizm bayrağını düşürmeyen ülke ve örgütler vardı. Emperyalizm ideolojik, psikolojik, kültürel ve askeri baskılarıyla teslim alamadığı bu örgütleri en azından kaos yaratıp, bölüp parçalayarak güçten düşürmek için her yolu denemeye başladı.

Devrimci Sol ideolojik sağlamlık ve netliği sayesinde böylesi zorlu bir süreçte sağa sola sapmadan emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadelesini sürdürmüştür. Emperyalizm, bu süreçte her şeye rağmen savaşımaya devam eden M-L örgüt ve ulusal kurtuluş savaşı yürüten hareketleri hedef seçmiş ve tüm gücüyle bu hareketleri engellemeye, teslim almaya çalışmıştır. Fiziki olarak yok etmeyi amaçlayan katliam vb. yöntemlerin yanı sıra ideolojik-psikolojik saldırıları ve propaganda faaliyetleri ile halk kitlelerini ve devrimci yapılar içerisindeki küçük-burjuva zayıf unsurları etkisi altına almaya çalışmıştır. Etki alanı içerisine giren bu küçük burjuva unsurlar aracılığıyla devrimci örgütler içerisinde bölme-parçalanma ve kaos ortamı yaratmayı hedeflemiştir.

Devrimci Sol'da yaşanan darbe olayı da özünde emperyalizmin uyguladığı bu politikaların Devrimci Hareket saflarındaki yansımından başka bir şey değildir. Özellikle 12 Temmuz'dan sonra düşman, merkezi darbelerle Devrimci Sol'u yok edemeyeceğini anlayarak, hareket saflarındaki küçük burjuva unsurlara ulaşmaya yönelip anti-propaganda yürütmüş ve 17 Nisan sonrası yoğunlaştırdığı bu anti-propaganda 13 Eylül ile, Devrimci Sol içindeki küçük-burjuva unsurlara ulaşmıştı. '89 tartışmaları sürecinde yüzünü gösteren iç düşman başarıya ulaşamayacağını anlayıp sinmesinin ardından 13 Eylül 1992'de uygun koşulları yakaladığını umarak tekrar başını gösterdi.

12 Temmuz ve 16-17 Nisan, Devrimci Sol'un peş peşe aldığı iki büyük darbedir. Ve büyük kayıplar vermiştir. Buna rağmen, Devrimci Sol her iki operasyondan sonra da, çıkardığı derslerle hızla kendini toparlayarak yaralarını sarmasını bilmiştir. Düşman, 12 Temmuz'dan sonra Devrimci Sol'un bu özelliğini görmüş ve fiziki darbelerin, katliam vb. politikaların yanı sıra psikolojik-ideolojik saldırılarına ağırlık vererek Devrimci Sol içerisindeki zayıf unsurları etkisi altına alıp bölmeye, tasfiye etmeye çalışmıştır.

Düşman, özellikle 12 Temmuz'dan sonra hareketin bazı zaafalarını görmüş, bunların üzerine geliştirdiği politikalarına 16-17 Nisan'dan sonra ise daha ağırlık vermiştir. Düşman aralıksız olarak etkisi altına almaya çalıştığı küçük-burjuva zayıf unsurlara seslenmiş, özellikle de Devrimci Sol'un Önderine yönelik karalama kampanyası sürdürmüştür. Devrimci Sol Önderinin lüks içinde yaşadığı, 16-17 Nisan'da katledilen devrimcileri onun ihbar ettiği vb. iğrenç ve alçakça yalanlarla yürütülüyordu bu kampanya.

Dünyada sağcı rüzgarların estiği bu dönemde ülkemiz sınıflar mücadelesi henüz 12 Eylül'ün yarattığı etkileri üzerinden atabilmiş değildir. Görüntüde bir askeri cunta olmasa da cuntanın kurduğu mekanizma işliyordu. 12 Eylül'le beraber oligarşi geçmişin acısını da göz önünde bulundurarak, örgüt bilincine yönelik yoğun saldırılarda bulunmuş, sol saflarda yoğun bir bireyci, şekilsiz kültür empoze edilerek örgüt fobisi yaratılmıştır. Yenilgi yıllarının tek muhalefet odağı diyebileceğimiz hapishaneler, oligarşinin saldırılarının da merkezi olmuştu. Hapishanelerde yoğunlaşan bu saldırılar sonucu solda dava kaçkınlığı, inkarcılık hakim olgu haline gelirken, genel olarak bu saldırıları nötralize eden Devrimci Hareket saflarında ise küçük-burjuva zaafı, bireyciliği, otorite tanımazlığı geliştirici etkilerde bulunmuştu. Bu açıdan bakıldığında Devrimci Sol içinde yaşanan darbe olayının kökenini bir yanıyla hapishanelerde de aramak yanlış olmayacaktır.

Oligarşi, 15 yıllık siyasi tarihi boyunca Devrimci Sol'u dış darbelerle bitiremeyeceğini görmüştü. 12 Temmuz katliamı sonrasında 12 Temmuz'dan da dersler çıkararak saldırılarını çok yönlü olarak boyutlandırmıştı. Bir yandan katliam ve saldırılarını şiddetlendirirken diğer yandan da Devrimci Sol önderliğine de yönelttiği karalama kampanyasıyla örgüt içinde kaos yaratarak Devrimci Sol'u içten bölmek istiyordu. "Düşmanın bu saldırılarını ne yazık ki çok boyutlu olarak analiz edip önem vermedik, önlem almadık" diyor DHKP-C Önderi Dursun Karataş.

Düşmanın çok yönlü saldırılarının boyutlandığı bu dönemdeki durumu DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş şöyle ifade ediyordu:

"Düşmanın bu saldırısı karşısında önderlik kavramı teorik, siyasi ve pratik boyutlarıyla ön plana çıkartılıp, kadrolara ve kitleler nezdinde içselleş-

tirilmesi bir görev olmalıydı. Bu içselleşme iç düşmanların niyetlerini engelleyici bir rol oynayabilirdi. Keza olumsuz unsurlara ve olası hizip ve komplo faaliyetlerine karşı çeşitli teknik önlemler yanında kitle ve kadroların duyarlı kılınması da sağlanabilirdi. Çünkü önderliğin temel dayandığı kadrolar şehit düşmüş, bir anlamda önderliğin çevresi boşalmış, ihtiras duygularını kamçılayıcı bir ortam oluşmuştu denilebilir.

Biz ise, bu tür olumsuzlukları bazen aklımızdan geçirsek de fazla önemsemiyor ve katliamın ortaya çıkardığı boşlukları doldurmak, yeniden örgütlenmek ve savaşı yükseltmek için yoğun bir koşturmaca içerisindeydik. Oysa dış ve iç düşmanlar aynı hedefe vurmada anlaşmış ve ilerliyorlardı. Habersizdik.” (255)

Katliam sonrası yeni bir toparlanma süreci geçirilmek zorundaydı. Polisin eline geçen bilgiler de göz önünde bulundurularak ilişki ağları değiştirilmeli ve elde olan korunarak yeniden örgütlenilmeliydi. Devrimci Sol aynı zamanda direnişin doğurduğu potansiyeli örgütleyerek silahlı savaşı yükseltmeli ve partileşmeliydi. İçinde bulunulan durum hızlı hareket edilmesini gerektiriyordu. Bu sorunlar iç ve dış düşmanın yaratabileceği sorunların görülmesini engelledi.

İşte bu nedenler, Türkiye halklarının devrim yürüyüşünü belli anlamlarda kesintiye, durağanlığa uğratacak büyük bir komplonun ortaya çıkmasını beraberinde getirecekti.

EMPERYALİZM VE OLİGARŞİNİN İDEOLOJİK ETKİSİ ALTINA GİREN KÜÇÜK BURJUVAZİ İSYAN HAREKETİ BAŞLATIYOR

1992 yılının Ağustos ayında Devrimci Sol dergisinin 5. sayısı ve “Parti Arifesindeyiz” açıklaması hemen her şeyiyle hazırlanmış, halka ve kamuoyuna açıklanmak üzereydi. Devrimci Sol’un parti olmasından korkması gereken dış düşman olması gerekirken, en çok iç düşman korkmuştu...

Darbe öncesi gelişmeleri Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş darbeciler tarafından tutsak edildiği sürede yazdığı “Kara Mizah” yazısında şöyle anlatmıştı:

“Bulunduğumuz evde hepimizin üslenmesi polisiye açıdan doğru olmazdı. Bunun için de önceden onun için ayrı bir ev ve kurumlaşacağı insanları ayarladım. Ve bu arada bir kısım ilişkileri sürdürecekle hale getirip nasıl çalışacağımızı, kendisinin ne görevler üsleneneğini konuşmak istiyordum. Henüz gelişinin üçüncü günüydü, konuşalım dedim. Konuşma sağlıklıydı. Ne anlatmak istediği, ne dediği, ne istediği belirsiz bir havada sürüyordu. Kırık dökük cümleler kuruyor, yüzüme bile bakmıyordu. Bu arada ‘ben mer-

kezcilik' sözleri geçmeye başladı. Operasyonların benim bürokratik ilişkimden olabileceğini vb. söylüyordu. 'Peki ne diyorsun, ne istiyorsun? Daha yeni geldin. Seninle konuşmadık bile bu tavır neden?' diye sordum, 'evet, sabırsız davrandım' dedi. Ama ok yaydan çıkmıştı. Sübjektif düşünceler yine ortaya çıkmıştı ve ikna olmak için tartışmıyordu. Zaten ne söylediği ne istediği belli değildi. 'Kadrolara güvenle yaklaşılmıyor' diyordu. Hangi kadroya nasıl güvenilmemiş, nasıl güvenle yaklaşılmamış? Bu sözü edilen kişi sensen seni, başkasıysa onu konuşalım diyorum ama cevap alamıyordum.

Bu tartışma kopuk kopuk üç gün sürdü. Son gün ne dediğini, ne yapmak istediğini anlamadığımı belirterek tekrar anlatmasını istediğimi belirttim ve masanın üzerindeki teybe basarak ne dediğini kayıt ettim. Gene söylediği somut bir şey yoktu. 'Eğer '89'daki gibi yine platform diyeceksen, senin keyfin istediği zaman platform olmaz. Ama önümüzde parti hedefi var, parti toplantısı var, varsa düşüncelerini orada anlatırsın. Veya yaz dağıtayım' dedim. 'Ayrıca '89'da bir çocukluk yaptılar deyip olumsuzluğu olumluluğa dönüştürdüm. Yoksa seninle o günde yollarımız ayrılabilirdi, hoşgörüyü gösterdim, dayatmayla platform topladım. Şimdi aynı şansını sana tanımam' dedim. O zaman 'ben yokum' dedi. Şaşırmıştım.

Bir örgütten ayrılmak bu kadar kolay mıydı? Üstelik hiçbir ideolojik, politik, örgütsel ayrılık noktası olmadan. Uzun uzun çocukluk yapmamasını anlattım. Acele karar vermemesini belirterek 'ille de istiyorsan görevlerini bırakıp bir ay düşünürsün' dedim. Konuşma bitti. Kendisi çıktı. Dışarıya çıktığımda tesadüfen karşılaştım. İki saat tekrar anlattım. Yanlış düşünceler ve hesaplar içinde olduğunu, bizi birleştiren yılların, şehitlerin, çokça anılarımızın kolayca silinip atılamayacağını, küçük burjuva gururunu yenmesini istedim. Cevap vermedi. Ertesi gün sabah (13 Eylül 1992 günü) evdeki bir mülteci ve Hüseyin ile birlikte, banyodan çıkarken ve daha bornozlu haldeyken üzerime atlayıp beni tutukladıklarını söylediler." (256)

Evet, oligarşinin korkusu, Türkiye halklarının umudu Devrimci Sol, 13 Eylül 1992'de darbe gibi iğrenç bir yöntemle iç düşmanı tarafından kirletilmişti. Devrimci Sol ve Önderliği yeni bir sınavla karşı karşıyaydı. Kuşkusuz en büyük görev Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş'a düşüyordu. O, başından sonuna kadar sağduyulu yaklaşımıyla, düşmanı sevindirmeden, hareketi bölünmeyle karşı karşıya bırakmadan ve en az zararla kirletilmeyi temizlemek için, komployu boşa çıkartmak için tarihsel bir misyonu yerine getirecekti.

DARBECİLERİN ÖNE SÜRDÜKLERİ İDDİALAR SUÇLARINI GİZLEYEMİYOR

Evet, darbe gerçekleştirilmiş, Devrimci Sol Önderi tutsak edilmiş, hareketin kasasına, arşivine el konmuş ve Devrimci Sol, Dursun Karataş adına yönetiliyordu. Ancak darbecilerin Dursun Karataş'ı tutsak etmek için getirecekleri elle tutulur somut bir suçlamaları da yoktu, olamazdı da.

Her darbeci, yaptığı darbeye mutlaka bir takım gerekçeler bulmaya çalışır... 12 Mart, 12 Eylül cuntalarında olduğu gibi, nasıl "artık bu gidişe dur demek zorunluluk oldu... esenlik ve selamet... huzur, güven" masallarıyla demagoji yapılırsa, Devrimci Sol içindeki darbe yapan çete de kendisine bir takım gerekçeler üretmek zorundaydı.

Ve ideologları emperyalizm ve oligarşinin söylemlerini kullanmaktan çekinmediler...

"Kadroların inisiyatiflerinin geliştirilmesi, ben merkezci yönetim anlayışı, mücadelenin yükseltilmesi, parti olmanın önündeki engellerin kaldırılması, örgütsel boşlukların doldurulması..." gibi gerekçeler üretildi. Ve darbeciler yaptıkları darbenin temel nedenini "hareketimizin art arda gelen darbeler, kayıplar karşısında giderek aşılmaz boyutlara ulaşan örgütsel tıkanıklığını yakından bilen, tanık olan bizler, başka hiçbir çarenin kalmadığı koşullarda.. A arkadaşın görevlerine müdahale etmiş bulunuyoruz" diye açıklıyorlardı.

Belki bu iddialara da cevaplar verilebilirdi. Ki Devrimci Sol Önderi, darbeciler tarafından tutsak edildiği süreçte, darbenin gerçek nedenlerini, darbecilerin kişilik yapılarını, Devrimci Hareketin gelişim sürecini ve karakteristik özelliklerini, yaşanan tüm gelişmeleri çok ayrıntılı ve somut bir biçimde tekrar ortaya koymuş, bununla birlikte darbecilerin iddia diye öne sürdüğü demagojilere de tek tek cevaplar vermiştir. Bunlar "Kırletilmenin Günlüğü" ve "Hareketimizde Darbe: Kara Mizah" yazılarıyla tarihsel belgeler haline getirilmiştir.

Ancak sorun bu değildir. Darbe, ideolojik, politik, ahlaki, kültürel olarak karşı-devrimciliktir. Ve darbeye, darbeciliğe karşı sürdürülen mücadele, emperyalizmin ve oligarşinin bir darbesi olarak, gerçekte düşmana karşı sürdürülen bir siyasal kimlik ve onur mücadelesidir. Bu mücadele yine Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş'ın önderliğinde darbeye karşı gerektiğinde esnek, gerektiğinde en radikal biçimlerde tavır alarak, ama kesinlikle uzlaşmayarak ve her koşulda kadrolara ve halka güven temelinde, tam bir devrimci demokrasi yaşatılarak sürdürülmüş ve zaferle sonuçlandırılmıştır.

DARBECİLİK, DEVRİMCİ DEMOKRASİ İLE ALT EDİLİYOR

Darbenin gündeme gelişinden itibaren işletilen devrimci demokrasi ile darbeciler kitlelerden soyutlanmış, üç beş kişi kalmışlar ve başarıya ulaşamamanın verdiği hırçınlıkla etrafa saldırmaya başlamışlardı. İşletilen demokrasi ile darbecilerin tüm iddiaları birer birer pratik içinde çürüdü.

Çözüm için, öncelikle kendilerinin önerisi ve önderliğin onayıyla, çağrılan yetkili kadroların çoğunluğunun kararı, ardından olayın kadrolara açılmasıyla, kadroların darbeye tavır almasına rağmen, darbeciler, hareketin kasa, arşiv vb. olanaklarını ellerinde tutmaya, istihdamlar yapıp hareketin olanaklarını kullanmaya devam ediyorlardı. Ancak hareketi bölme çabaları da sonuçsuz kalıyordu. Bir avuçtular.

Darbenin daha henüz kadrolara yeni açılmaya başlandığı dönemde, 16 Ocak'ta ulaşılan tüm kadroların imzasını taşıyan deklarasyon yayınlanarak önderlik sahiplenilmiş, darbe mahkum edilmişti. Ancak darbecilerin spekülasyonlar ve yalanlarla kimi alanları ve kadroları kendi inisiyatifinde göstermesine karşı tüm alanlar, komiteler hatta kadrolar deklarasyon yayınlayarak gereken cevabı verdi.

Darbecilerin hareketi bölme çabaları devrimci demokrasi ile, darbeciliği kuşatma hareketi ile engellenmiş, darbecilerin çevresinde bir kaç yeraltı kadrosu dışında kimse kalmamıştır. Bu sürecin en önemli yanı ise yaşanan onca canlı tartışmaya karşın sorun düşmana ve oportünizme sızmamıştı...

Bu süreçte darbeciler kendi yazdıkları dökümanlarını Avrupa'da yakalattılar. Nihayet darbeyi düşman duymuş ve burjuva basında Devrimci Sol aleyhine yazılar, saldırılar çıkmaya başlamıştı. Oligarşi yıllardır ektiği güvensizlik tohumlarının meyvesini almıştı. Artık bu ihaneti sürdürerek Devrimci Sol'u parçalamayı hedefleyecekti.

Oligarşinin bu oyunu, ancak darbeciliğe karşı cepheden, açık bir saldırıya geçerek, kadroları eğiterek etkisiz kılınabilirdi. Darbecilik Devrimci Sol'a büyük zarar verse de hareket içinde meşrulaşamamış, ayrılığın meşru zeminini yakalayamamıştı.

Düşmanın tavrı da göz önünde bulundurularak, Devrimci Sol tüm kadrolarıyla, 3 Mart'ta "1 No'lu Karar"ı yayınladı.

"13 Eylül'den günümüze kadar darbeci tasfiyeciler, hemen her aşamada verilen bütün tavizlere rağmen sorunu kadrolar platformunda çözmek için her türlü öneriyi reddetmiş, tasfiyeciliğin-haklılık ve güç bulacağı zemin arayışını ısrarla sürdürmüştür.

Bu nedenle;

- 1) Önderliğin çözüm önerilerini,
- 2) Sorunun çözümü için çağrılan ileri kadroların önerilerini,

3) Daha geniş kadrolara yazılı açıp en kısa sürede (15 günlük gibi) yazılı cevaplar alarak karar çıkartma biçimindeki kendi önerilerini de reddetmişlerdir.

Çünkü bütün bu zeminlerde mahkum edilmişlerdir.

Gelinen noktada darbeci tasfiyeciler, kadroların çok açık ve net bir şekilde kendilerini mahkum eden kararlarına uymayacaklarını göstermişlerdir. Yaklaşık 6 aydır hareketimizi her yönüyle adeta felç edip işletmeyenler, bunalımı derinleştirmekte hala fayda ummaktadırlar.

Kontrgerillanın da açıkça devreye girdiği ve hareketimizi tasfiye edip, bölüp parçalamaya oynadığı bu aşamada, bunalımın bu şekilde devam etmesine daha fazla izin verip kontrgerillanın amacına hizmet edemeyiz.

Kaldı ki, devrim tarihlerinde görülmeyen bir tarzda tasfiyeciliğe-darbeciliğe karşı devrimci demokrasi örneği sunulmuş ve tasfiyecilik-darbecilik, ideolojik, politik ve ahlaki olarak kadroların kararıyla mahkum edilmiştir. Yine kadrolar önderliğe yeniden güven ve onaylarını sunmuşlardır.

Bugün hareketin iradesi kadroların kararıyla ve onayıyla tartışmasız bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Bu iradeye dayanarak:

1) Darbeciler ve işbirlikçileri hareketi tasfiye yönündeki tüm çalışmalarını durdurmalı, derhal hareketin iradesine ve adaletine teslim olmalıdırlar.

2) Darbeciler hala ellerinde tutmaya devam ettikleri ve kullandıkları hareketin kasasını, gayri menkullerini, silah depolarını, arşiv ve bir kısım olanaklarını derhal harekete teslim etmelidirler.

3) Hareket iradesi dışında tüm tartışmalar durdurulmalı ve hiç kimse kendi başına hareket etmemeli, farklı ilişkiler içine girmemelidir.

4) Darbecilerle işbirliği yapanlar, onlara alet olanlar bu yolu terk etmeli, işbirliğine son vermelidir.

5) Hareket iradesi dışında görev yerlerini terk eden tüm kadrolar derhal görev yerlerine dönmelidirler.

6) Bu kararlara uydukları taktirde darbeciler ve onlarla işbirliğinde ısrar edenler hareketin kontrolü altında tutulacak, toplantı gününe kadar güvenlikleri sağlanacak, toplantıda kendilerini ifade etmeleri için gerekli özgür koşullar sağlanacaktır.

7) Örgütümüz bu karar ve talimatlara uymayanlara, her kim olursa olsun, gerekli yaptırımı uygulamaktan çekinmeyecektir. Hareketin çıkarları bunu zorunlu kılmaktadır.

8) Bundan böyle hareketin iradesi ve disiplini dışında harekete zarar veren, düşmanı güçlendiren her davranış suç kabul edilecek ve cezalandırılacaktır.

HER ŞEY BİRLİĞİMİZ GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN" (257)

Karar yayınlandığı dönemde ayrılık netleşmemiştir. Olay hala Devrimci

Sol'un iç sorunuydu. Tüm ayrılık girişimlerini durdurmak, soruna çözüm getirmek için Devrimci Sol tarafından örgütlenecek bir toplantı için, darbe şeflerinden Erdoğan Eliuygun, Gürcan Özgür, Bedri Yağan, Mehmet Kılıç, A. Şener Yıldırım, İbrahim Bingöl ve Ali Kırlangıç'a davetiye gönderildi.

"Hareketimizin çeşitli sorunlarının, darbe ve darbecilerin iddialarının tartışılması için örgütümüzce düzenlenecek toplantıya çağırılıyorsunuz. Toplantı en kısa sürede ve uygun yerde yapılacaktır. Toplantıya bölge ve alan sorumluları, komiteleri çerçevesinde sorumlulukları olan Devrimci Sol kadroları katılacaktır.

Bu süre içerisinde örgütsel karara uyduğunuz, harekete zarar vermediğiniz sürece, kendinizi ifade edebilmeniz için gerekli tüm koşullar sağlanacaktır.

Bu çağrı 3 Mart 1993 tarihli 1 No'lu Karar'la birlikte geçerlidir. Bilgilerinize.

3 Mart 1993
Devrimci Sol" (258)

Darbeciler bu çağrıya da cevap vermeyecekler ve giderek intihara sürükleneceklerdi. Düşmanı fazla sevindirmemek, hareketi en az zararla kurtarmak ve darbecileri dramatik sondan kurtarma girişimlerini darbeciler bir kez daha ellerinin tersiyle itmişlerdi... Bu süreçte ülkede bulunan Erdoğan Eliuygun bu avantajını kullanarak darbecilerin inisiyatifini ele geçirmek istiyordu. Bedri Yağan'ın da belirttiği gibi Erdoğan Eliuygun'un düşüncesi; "DK'nın işi bitti, sıra Bedri'de" idi. Erdoğan haininin bir isyan hareketi örgütleyebilecek gücü ve yeteneği yoktu. Ancak isyan hareketi içinde sivrilerle hareketi ele geçirme fırsatı kollarken darbeci şeflerle de çatışmak zorundaydı... Geline aşamada darbeciler ya Erdoğan hainine her şeyi teslim edeceklerdi ya da birilerinin ülkeye gidip Erdoğan haininin etkisiz hale getirilmesini sağlayacaklardı. Kavga kaçkını darbeci şeflerden hiç biri bu görevi üstlenmek istemiyordu. Bedri'yi seçtiler...

Bedri, diğer darbeciler tarafından adeta ite kaka gönderildi ülkeye. İhtiras ile hareket eden ve darbe şefliğini başkalarına kaptıracağı psikolojisine kapılan Bedri, 6 Mart '93'te ülkeye girdiği gün, oligarşi tarafından bulunarak katledildi. Bu operasyonda darbeci şeflerden Bedri Yağan, Gürcan Özgür ve yanlarında sürükledikleri diğer darbeciler Menekşe Meral, Rifat ve Asiye Kasap öldü. Yine bu operasyonda darbecilerin devrimci hareketten gasp ettikleri çok sayıda silah yakalandı. Ayrıca darbeci çete şeflerinin, aldatarak kendi hesapları için Ortadoğu'dan hiç bir hazırlık yapılmadan getirdikleri pek çok SDB savaşçısı da tutsak düştü.

Darbeciler yalnızca kendilerini değil, kendileriyle birlikte bir çok insanı da intihara sürüklüyorlardı. Devrimci hareketin kurumlaşmaları, kitle ilişkile-

ri de bu operasyonda açığa çıkıyor, devrimci hareketin savaşıları ve ilişkileri de zarar görüyordu. Ve daha da önemlisi oligarşinin bu operasyonla darbecilere vermiş olduğu mesajdı; onlara artık konuşamayacak bir "önder" armağan eden oligarşi, yolunuza devam edin demek istiyordu. Devrimci Sol, o günün koşulları gereği, düşmanın oyununu bozmak ve darbecilere yaşananların halen bir iç sorun olarak görüldüğü mesajını vermek için 6 Mart'ta katledilenleri Devrimci Sol şehidi olarak ilan etti. Bir tek darbecinin bile katılmadığı cenaze, Devrimci Sol geleneklerine uygun olarak kaldırıldı. Devrimci hareketi tasfiye etmek için ne yapacaklarını bilmez hale gelen, gözleri hiçbir şey görmeyen darbeciler Devrimci Sol Önderliğinin bu mesajını anlayamadılar.

Yine bu doğrultuda Devrimci Sol 6 Mart operasyonuna misilleme olarak 18 Mart 1993 günü Bayrampaşa'da Çevik Kuvvet otobüsünü lav silahıyla tahrip etti. Eylemle ilgili yayınlandığı bildiride Devrimci Sol şunları söylüyordu;

"Örgütümüz devrim yürüyüşüne devam edecektir!

6 Mart katliamının sorumlusu, oligarşi ve darbecilerdir. Osmanlı geleneğinin mirasçısı olan oligarşi, kendi düzenine karşı olan herkese düşmandır. Kan akıtmaya doymaz. Bunun için de devrimcileri katlederek yok etmeyi politika edinmiştir. Onlarla anladıkları dilden savaşmayı sürdüreceğiz.

Oligarşiyi, savaşımızı, örgütümüzü yeterince bilmeyenler, tanımayanlar, oligarşiyle savaşmayı oyun zannedenler, kendi fırtınalı ruh hallerinin, hiziplerin, iç çekişmelerinin, ihtiras kavgalarının sonucu olarak katliam ortamını hazırlamış, hareketimize maddi manevi büyük zararlar vermiştir, vermeye de devam etmektedirler. Bunların hesabı sorulacak.

Savaşımız Sürecek!

18.3.1993 günü saat 17.45'te Bayrampaşa Metro İstasyonu yakınında E-6 yolu üzerinde hareket halinde olan 30 kişilik Çevik Kuvvet minibüsü lav silahı ile tahrip edilip, taranarak bir çok polis cezalandırılmıştır. Eylemi Topkapı Bölge Komutanlığıımıza bağlı Buluthan Kangalgil Birliği gerçekleştirmiştir." (259) deniliyordu.

Ancak darbeciler oligarşinin politikaları doğrultusunda ilerlemeye devam ediyordu. Oligarşinin propagandası ve istemiyle giderek kontrgerilla misyonu yüklenmeye başlayan darbeciler, Bedri'yi önder ilan ettiler. Gelişen aşamada Bedri Yağan ve Gürcan Özgür, her yanından pislik akan, ırz düşmanı, ahlak düşkünü darbeci kontranın sembolü olmuşlardı. Ve bu nedenle artık Devrimci Sol şehidi olamazlardı. Menekşe Meral, Rifat ve Asiye Kasap ise darbeciler tarafından kandırılmışlardı ama darbeci ilişki ağı içinde olduklarından onlarda Devrimci Sol şehidi olamazdı.

DARBECİLER TAMAMEN KONTRALAŞIYOR

Darbe olayı düşman ve oportünizm açısından bulunmaz bir fırsattı. Bu fırsatı sonuna kadar değerlendireceklerdi. Nitekim değerlendirmeye başlamışlardı... Darbe, duyulduğu süreçte alt edilmiştir. Ancak darbenin yarattığı tahribatlar belki daha uzun yıllar sürecekti. Devrimci Sol bu etkileri en aza indirmeliydi. Bu aşamadan sonra devrimci hareket, mahalle mahalle, sokak sokak, ev ev, halk toplantıları örgütledi. Halkın bulandırılan kafasının netleştirilmesi, sarsılan güvenini tazelemek ve geleceğe ilişkin kuşkularını gidermek amacıyla darbe, darbecilerin de katıldığı toplantılarla tartışıldı. Hala karşı-darbeyle, darbe etkisizleştirilebilirdi. Ancak darbeciler ortaya bir çok spekülasyon atmıştı, bu spekülasyonlar bertaraf edilmezse Devrimci Hareket bunları sırtında kambur gibi taşımak zorunda kalabilecekti.

Halk toplantılarında darbecilere dilediklerince söz hakkı verildi. İddialarını tüm kanıtlarıyla ortaya sermeleri istendi. Ancak darbecilerin iddiaları somut kanıtlardan uzak, sübjektif değerlendirmelerden ibaretti, iddialarını kanıtlayamadılar. Türkiye’de hiçbir devrimci hareketin tarihinde rastlanmayacak ölçüde yaygın, kitlesel ve uzun süreli bu tartışmalarda darbecilik bir kez daha mahkum edildi. Giderek halk toplantıları darbeciler için bir cendere halini aldı. Önce Önderlik, sonra ileri kadrolar ve kadrolar tarafından mahkum edilen darbecilik şimdi de taraftarlar, sempatizanlar ve halk tarafından mahkum edildi. Darbecilerin son umudu da boşa çıkarılmıştı. Tüm kapılar yüzüne kapanan ve işledikleri suçun hesabını ödeme cesaretinden yoksun darbeciler için tek yol kalmıştı. Kontralaşmak...

DARBECİLERİN DEVRİMCİLERE YÖNELİK SALDIRILARI

Yurtiçi;

1) Üniversite öğrencisi Uğur Yaşar Kılıç, 17 Mart’ta darbeciler tarafından kaçırıldı ve Küçükarmutlu’da bir eve götürülerek işkence yapıldı. Darbeciler Uğur Yaşar Kılıç’ı bir gün işkence ile sorguladıktan ve ayakta duramayacak bir hale getirdikten sonra taksiye bindirip Sultanahmet’te bir yere atarak kaçtılar.

2) Nisan ayı ortalarında Nurtepe bölgesinde halktan ilişkilere giden 8-10 darbeci “Devrimci Sol’a kapınızı açarsanız, yardım eder ve bize yönelik tavır almaya devam ederseniz bundan sonra farklı geliriz. Bu size bir uyarıdır” sözleriyle halkı tehdit ettiler. Tehdit edilen insanlar ise darbecileri kovarak onlara “Gidin, size açık kapımız yok. Bildirilerinizi de alın. Bir daha bu raya gelmeyin” cevabını verdiler.

3) Nisan ayının üçüncü haftasında Ümraniye’de L.N.’nin oturduğu kahveyi basan ve adları bilinen darbeciler, tehdit savurarak L.N.’yi dövdüler.

Kahvede bulunanların müdahalesi üzerine darbeciler kaçtılar.

4) Aynı hafta içinde Esenler’de bir devrimcinin arabası darbeci güruhu tarafından kundaklandı.

5) Nisan sonunda Ümraniye’de bir kahveyi basan darbeciler, bir devrimciyi tehdit ettiler. Devrimcinin tepki göstermesi ve kahvedeki halkın da müdahalesi üzerine silah çekerek kahveden kaçtılar. Ve halka olan tahammülsüzlükleriyle kahvenin camlarını taşıyarak kırdılar.

6) 7 Mayıs günü Sarıgazi’de iki devrimci, silahlı beş kişilik darbeci çete tarafından, tehdit edilerek dövüldüler. Bununla da yetinmeyen darbeciler, devrimcileri silah zoruyla yere yatırdılar. Başlarının yanına silahla ateş ederek infaz provası yaptılar.

7) Okmeydanı’nda Mayıs ayı ortalarında devrimcilere yardım eden bir kişi, 4-5 silahlı darbeci tarafından kaçırılmaya çalışıldı. Ancak bu kişinin ellerinden kaçması sonucu darbeciler çevredeki binalara girerek, oradaki insanları “Bunlar suçlu, bunları saklamadan bize verin, yoksa sizi de vururuz ” diyerek tehdit ettiler.

8) Mayıs ayı ortalarında L.N. 6-7 kişilik silahlı darbeci çete tarafından zorla ormana kaçırıldı. Burada, darbeciler önce yoldan aldıkları bira, şarap vb. içecekleri bitirdikten sonra kültürlerine ve kimliklerine uygun bir üslupla “Siz bizi nasıl olsa öldüreceksiniz, o zamana kadar biz de elimizden geleni yapacağız. Al silah da verelim bizim karşımıza öyle çık” dediler. Orada L.N.’yi döven darbeciler, daha sonra onu bir eve götürüp, iki gün orada tuttular.

9) 19 Mayıs akşamı, Ümraniye’de bir devrimci, silahlı ve kimlikleri belli 8 darbeci tarafından hakaret ve tehditlerle birlikte saldırıya uğradı. Onun devrimci bir olgunlukla “Siz suçlusunuz, hareketin kararlarına uyun” uyarıları üzerine, darbeciler silahlarını da çekerek devrimciyi dövdüler.

10) Sultançiftliği’nde dört kişilik darbeci çete, bir devrimcinin çalıştığı işyerine gelerek, onu; “Sizden hesap soracağız. Niye DK’cısın? Aklını başına topla” sözleriyle tehdit etti. Devrimcinin “Hareketin kararlarına uyuyor ve uyulması için çalışıyorum. Siz suç işliyorsunuz, harekete zarar veriyor ve düşmanımızın ekmeğine yağ sürüyorsunuz. Bunlardan vazgeçip teslim olun” sözleri üzerine darbeciler havaya ateş edip, ayrıca devrimciyi ayağından yaraladılar.

11) Darbeciler Haziran ayı ortalarında, İkitelli bölgesinde Haydar adlı psikolojik rahatsızlığı herkesçe bilinen bir kişiye işkence yaptılar. Siyasi Şube polislerinin işkencelerini aratmayacak yöntemlerle işkence yaptıkları Haydar’dan devrimcilerle ilgili bilgiler almaya çalıştılar. Darbeci 4-5 kişi tarafından sürdürülen işkence seansları üç gün sürdü.

12) Önceleri darbeciliğe bulaşmış M.D. adlı bir kişiye Haziran ayı sonunda, “Demek sen zordan anlıyorsun. Bunu da biz uygulayacağız.” deni-

lerek Küçükarmutlu'da tehdit edildi. M.D.'nin darbecilere cevabı kısa ve netti; "sizi meşru görmüyorum, sizinle bütün ilişkilerimi kestim ve tavrımı devrimci harekete açıkladım."

13) Okmeydanı'nda Temmuz ayında iki devrimci, uzun namlulu silahlarla ve adları bilenen 6-7 kişilik bir darbeci güruh tarafından kaçırıldılar. Katledilmek için götürüldükleri mağarada 4-5 saat tutulduktan sonra kaçmayı başararak darbecilerin elinden kurtuldular.

14) 9 Temmuz günü darbeciler tarafından polisin gözleri önünde kaçırılan T.Ü. Cennet mahallesinde üzerine 8 kurşun sıkıldıktan sonra ağır yaralı olarak yol kenarına atıldı. T.Ü. daha sonra polis tarafından gözaltına alındı.

15) Sağdan soldan toplama 8-9 kişilik darbeci güruh, devrimci hareketin örgütlü olduğu mahallelerde adeta baskınlar düzenleyip, insanları mücalededen soğutup, kuşku yaratmak amacıyla terör estirmeye çalıştı. Halkın tepkisi karşısında, silahla gövde gösterisi yapan darbeci çetenin dövdüğü, hakaret ettiği onlarca insan var. Darbeci çetenin halkla hiçbir ilişkisi olmadığından, saldırıp kaçıyorlardı.

16) 14 Temmuz'da Halkın Gücü Gazetesi sahibi Rıza Güneşer, İkitelli'de beş darbeci tarafından katledildi.

Darbecilerin Yurtdışı Saldırıları;

1) Şubat '93'de, Darbeciler, İsviçre'de yapılan toplantıya katılmak isteyen bir devrimciyi coplarla dövdüler. Yine aynı bölgeye gelen bir devrimciyi dernekte demir çubuklarla dövdüler.

2) 3 Mart'da, Köln'de bulunan Halk-Der, Almanya'nın çeşitli bölgelerinden, İsviçre ve Fransa'dan toplanan 60 kadar darbeci tarafından basıldı. Dernekte bulunan 8 devrimciye demir çubuk, bıçak ve silah kullanılarak saldırı. Şehitler panosu ve eşyalar talan edildi. Bir bayan arkadaşına cinsel tacizde bulunacak kadar alçaldılar.

3) 9 Nisan'da, Berlin'de iki devrimci, darbecilerin sopalı ve zincirli saldırılarına uğradı. Berlin'deki darbeci saldırganlardan bir çoğu, aynı zamanda Köln derneği baskınında aktif olarak yer almışlardır.

4) Yine Nisan ayında, darbeciler Berlin'de derneğin yakınlarında 6-7 devrimciye pusu kurdular. Gösterilen direniş karşısında çareyi kaçmakta buldular.

5) Berlin'de düzenlenen bir başka saldırıda da bir devrimcinin üzerine ateş açıldı.

6) 10 Nisan'da, Köln'de üç devrimci darbecilerin demir çubuklu yaptığı saldırıda yaralandı. Fiziksel özürlü olan bir arkadaşın protezini demirle vurarak, gözlüğünü ezerek kırdılar. Diğer bir devrimcinin ise kolunu kırdılar.

7) 11 Nisan'da, Paris'deki derneğe saldırarak silah ve sopalarla bir çok devrimciyi yaraladılar. Darbeciler daha sonra derneğe ikinci bir saldırı daha

düzenlediler. Saldırıları püskürtüldü. Saldırganlardan biri daha sonra geri gelerek elindeki sopasıyla teslim oldu. Özeleştiri verdi.

8) 13 Nisan'da, dört yıldır 1 Mayıs komitesiyle devrimci hareket adına ilişki yürüten iki devrimciye komite toplantı salonu önünde bekleyen 25 kadar darbeci çete mensubu tarafından saldırıldı. İki bayan devrimci ve olaya müdahale eden farklı iki kişi de sopalarla dövüldü.

9) 25 Nisan'da, Zürih'de bir devrimcinin evini yaklaşık 40 kişiyle basmak istediler. Yine Nisan ayında Hannover'de bir devrimci iş çıkışında beyzbol sopalarıyla yapılan saldırıda ağır yaralandı. Hamburg'da bir devrimcinin işyeri basılıp bodrum katta kendisine işkence yapıldı. Köln'de devrimcilere silah çekildi, ancak silah çekenler etkisiz hale getirildi.

10) 1 Mayıs'da, Basel ve Zürih'de bulunan devrimcilerin evlerinin duvarlarına darbeciler tarafından yazılar yazılarak bulundukları yerler deşifre edildi ve düşmana hedef gösterildiler.

11) 17 Mayıs'da, Zürih'de bir devrimciye pusu kurulmuş, devrimcinin pusuyu fark etmesi sonucu saldırı boşa çıkmıştır.

12) 18 Mayıs'da, Zürih'de bir devrimciye kurulan pusu son anda fark edilmiş ve darbeciler kaçmışlardır.

13) Mayıs ayı içinde, Köln'de bir devrimci tabancayla yaralanmış, yazılamaya çıkan devrimciler silahlı-sopalı saldırıya uğramışlardır.

Basel'deki derneğin etrafında silahlarıyla dolaşan darbeciler kendilerine müdahale eden devrimcileri görünce önce kaçmışlar, sonra polise ihbar etmişlerdir.

14) 1 Haziran'da, Basel'de derneğe yeni gelen bir taraftar darbeciler tarafından dövüldü.

15) 4 Haziran'da, Basel'de derneğe giren bir devrimciye pusu kuruldu ve dergi satmaması için tehdit edildi.

16) 8 Haziran'da, darbecilere tavır alan bir devrimci telefonla tehdit edilerek, üç gün içinde İsviçre'yi terk etmesi, yoksa "cezalandırılacağı" söylendi.

17) 9 Haziran'da, Basel'de futbol takımı çalıştıran bir kişi takımı çalıştırmaması için tehdit edildi.

18) Nisan 94'ün ilk haftasında İsviçre'de, yanında çocuğu ile markette bulunan bir taraftara sopalarla saldıran bir kaç darbeci, taraftarı ağır yaralamışlardı.

... Ve tüm bu liste, yurtiçinden ve yurtdışından sıralanan bu saldırılar, darbeci güruhun saldırılarının çoğunu kapsamıyor. Ancak darbeci çetenin niteliğini, devrimcilere ve halka karşı nasıl bir düşmanlıkla dolu olduklarını ve nasıl bir kontra çetesine dönüştüklerini göstermek için yeterlidir.

DEVRİMCİ SOL DERGİSİ 5. SAYISI ÇIKTI

Mart ayı başında Devrimci Sol Dergisi'nin 5. sayısı çıkarıldı. Merkezi yayın organının çıkışı darbe sürecinin yarattığı tahribatı aşma anlamında da bir misyon yüklenecekti. Devrimci Sol dergisinin ilk 4 sayısı 80 yılında çıkmış, 80 sonrasında 13 Eylül 1992'ye kadar çıkarılamamıştı. Devrimci Sol 5. sayısı her şeyiyle hazırlanmış ve basıma hazır bir haldeyken darbe ihaneti ile birlikte darbeciler bu dergiyi değiştirerek yayınladılar. Hareket yönetimini meşru olmayan bir yöntemle ele geçiren darbecilerin çıkardıkları Devrimci Sol dergileri de meşru değildi. Darbenin alt edilmesinden sonra çıkarılacak Devrimci Sol dergisi bu anlamda 5. sayı olmalıydı. Mart 93'te Devrimci Sol dergisi 5. sayı olarak yayınlandı.

5. Sayıda darbe süreci olmasından kaynaklanarak dergi ağırlıklı olarak darbecilikle ilgili belgeler ve değerlendirmeleri kapsayacak şekilde yayınlandı. 6 Mart katliamına ilişkin açıklama, deklarasyonlar ve çeşitli belgelerin yanı sıra "Darbeciler Suçludur" başlıklı yazıda, darbecilerin işlediği suçlar sıralanarak bu suçların karşılığı Mart '90'da yayınlanan 'Komiteler, Hücreler, Silahlı Ekipler, İşlerlik ve Bazı Kurallar' yazısı ve Şubat 90'da yayınlanan 'Geçici SDB'ler Organizasyonu İçin Asgari Kurallar ve İşlerlik" yazısında belirtilen suçlar cezalar... bu yazıların dışında bir de darbeciler tarafından kandırılan kadrolar için bir çağrı yayınlandı;

"Bu süreçte hareket ile ilişkisi kopanlar; darbeciler tarafından aldatılarak 'hareket adına' görüntüsüyle görev verilen, istihdam edilenler; darbecilere yetersizlikleri sonucu alet olanlar; darbeci demagojilerle güvenlerinin sarsılması, kafalarının bulanması sonucu kendini geriye çekenler; derhal hareketle bağ kurmalıdır.

Bu arkadaşlar bağ kurdukları noktada yaşadıkları süreci harekete rapor edip, hareketin talimatları çerçevesinde davranmalı, meşru yönetimin vereceği görevleri beklemelidirler.

Süreç devrimciliğin, Devrimci Solculuk'un sınındığı bir süreçtir.

Devrimci Solcular'ın yeri, Devrimci Sol'un meşru ilişkiler ağıdır.

Eksikliklerimiz, yalpalamalarımızı aşmada cesur olalım. hareketimize güvenelim." (260)

Benzer içerikli bir çağrı da Devrimci Sol Dergisi Özel Sayı 4'te yapılacaktı.

Bölüm 11

**KUŞATMA YARILIYOR
DAĞLARDA ŞEHİRLERDE
SAVAŞ YÜKSELİYOR**

24 MART 1993 BAHÇELİEVLER KATLİAMI “HİÇBİR DEVRİMCİ SOL SAVAŞÇISI TESLİM OLMAZ”

Recai Dinçel, İbrahim Yalçın Arkan ve Avni Turan... Üç Devrimci Sol kadrosu, yöneticisi, komutanı Bahçelievler’de kuşatıldılar. Kendilerini kuşatan yüzlerce işkenceciye, ağır silahları, panzerleri ve bombalarına karşı ellerinde yalnızca iki silah ve el yapımı üç bombaları vardı. Silahları ve yürekleriyle direndiler. Tam 4,5 saat süren direniş boyunca sloganları, marşları hiç dinmedi. THKP-C’den Devrimci Sol’a miras kalan teslim olmama geleneğinin sürdürücüsü oldular. “Devrimci Solcular Teslim Olmaz” şiarıyla düşmanın nasıl yenileceğini bir kez daha gösterdiler.

Her üç kadronun da asıl görev yeri İstanbul değildi. Onlar Devrimci Sol’un şehitler bedeli yarattığı gelenekleri, değerleri kirleten darbecilere karşı hareketin onurunu korumak, mücadeleyi kesintiye uğratmamak için her türlü riski göze alarak İstanbul’a gelmişlerdi.

Onlar halka, harekete ve Önderliğe güvendiler. İnançla, güvenle sahiplendiler Devrimci Hareketi, durmadılar ve umudu büyütmekle devrim yürüyüşümüzü kesintisiz sürdürmenin neferleri oldular.

Recai Dinçel, darbeciliğe karşı mücadelede en önde yer alan ve sorumluluklar yüklenen kadrolardan biriydi. Darbe sonrası darbeciler tarafından sorumlusuyla aylarca bağı koparılmıştı. Darbeciler kendilerine karşı tavır al-

masından korkuyorlardı çünkü.

Nitekim 16 Ocak'ta darbeciler tarafından kontrgerillanın ağzıyla yazılmış olan, darbecilerin hazırladıkları yazıları kendisine verip, tavır belirtmesini isteyen darbeciye, "bu dakikadan itibaren seninle tek kelime konuşmam, sen meşru değilsin, derhal Önderliğin telefonunu ver" der. Darbeci şaşkındır. "Ben başımı koydum bu işe" vb. deyince O'da "biz başımızı her gün 24 saat boyunca koymuş durumdayız" diye cevap verir. On beş dakika sonra hareketi arar... O hareketi ve yaratılan değerlerimizi iyi bilen biri olarak kendine güvenli ve emindir.

İstanbul'a gelir ve o dönemde hareketin illegal platformdaki sözcüsü konumundadır. Hareketin kadrolarına ulaşip, gerçekleri anlatmak, kadrolar arasında koordinasyonu sağlamak, tarafsız maskeli darbecileri ikna edebilmek için, kalacak bir evinin dahi olmadığı koşullarda, gece gündüz koşutur.

O, emperyalizme ve oligarşiye karşı sürdürülen savaşta olduğu gibi, darbeciliğe karşı siyasal kimlik ve onur savaşından da alınının aklıyla çıkmış, darbeciliğin yaşayacağına bir an bile inanmamış, aktif mücadele sürdürmüştür.

25 Mart günü bulundukları ev kuşatıldığında yanlarında kaldıkları kitle ilişkisine bir zarar gelmemesi için onların güvenliğini alırlar ve kuşatmadan çıkmalarını sağlarlar. Bir yanda düşmana teslim olmayan, devrim yürüyüşünde yeni değerler yaratan kahramanlık, diğer yanda en zor koşullarda dahi halka, ilişkilere verilen büyük değer ve sahiplenme vardır.

Devrimci Sol, Bahçelievler katliamından sonra çıkardığı Haber Bülteni'nde şöyle diyordu:

"Halkımız, Taraftarlarımız, Yoldaşlarımız,

24 Mart gecesi saat 22.00 ve 25 Mart 02.30 suları sabaha karşı İstanbul yeniden silah sesleriyle yankılandı.

Bu ses Devrimci Sol savaşçılarının, "Hiçbir Devrimci Sol Savaşçısı Teslim Olmaz" diyenlerin sesleriydi...

Bir kez daha kuşatılmış üç Devrimci Solcu, 12 Temmuz'un, 16-17 Nisan şehitlerinin yolunda devrim yürüyüşünü devam ettirdiklerini haykırıyorlardı. Her seferinde bitirdik, büyük darbe vurduk diyen oligarşiye, silahlarıyla cevap veriyorlardı. Devrimci Sol'un iktidar yürüyüşündeki kararlılığını bir kez daha izliyordu Türkiye halkları.

(...)

Onlar Mahirler'in, H. Cevahirler'in takipçisiydiler... THKP-C, Devrimci Sol savaşçıları, kuşatma altında dahi her türlü davranışın, her sözcüğün, atılan her kurşunun düşmana ve halka mesaj vermesi gerektiğini bilirler. Onların tarihinde yoldaşlarını terk etmek, ihanet etmek, teslim olmak yoktur!

(...)

'Bayrağımız Ülkenin Her Tarafında Dalgalanacak' diye haykıran yoldaşlarımızın şiarı üzerine and içmiş Devrimci Sol savaşçılarıydılar. İşte onların küçük çaplı silahlarla ve el yapması üç bombayla dört saat boyunca, ağır silahlarla ve panzerle donanmış düşman güçlerine aman vermeyen, kuşatma altındaki üslerine yanaştırmayan yiğit direnişleri, bu devrim andına bağlılıklarının simgesiydi.

Ve 25 Mart saat 02.30'da yoldaşlarımız, Recai Dinçel, Avni Turan, İbrahim Yalçın Arkan son mermilerini, bombalarını düşmana atarken Devrimci Sol'un tüm katliamlara rağmen yaşayacağını bir kez daha haykırıyorlardı.

Bugün, hep bu inanç ve yürekle savaşarak, kuşatıldığı, şehit edildiği anda dahi düşmana bir darbe daha vurmak ve özgürlük bayrağını ülke sathında dalgalandırmak görevi, genç, yaşlı, kadın, çocuk demeden elden ele yaşıyor." (261)

Devrimci Sol, emperyalizmin, oligarşinin kuşatmasını ağır bedeller ödeyerek yarıyordu.

30 MART-17 NİSAN DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANMA GÜNLERİ

30 Mart-17 Nisan devrim şehitlerini anma günleri ve bu çerçevede yürütülen kampanya süreci, kuşatmanın yarıldığı ve sıcak mücadelenin yeniden yükseldiği süreçtir. Bu kampanya boyunca ülkenin dört bir yanı Devrimci Sol bayraklarıyla donatıldı. Şehitler kampanyası, 12 Temmuz, 17 Nisanlar'ın bıraktığı, Kızıldere'den bugüne gelen mirasın sahiplenildiğini gösterdi. Anadolu halklarının kurtuluşu uğruna şehit düşenlerin yaşayacağını, yaşatılacağını gösterdi. Darbenin neden olduğu maddi ve manevi tahribata rağmen bunu başarabilmenin temelinde ideolojik sağlamlık, devrime olan inanç, şehitlere duyulan sonsuz bağlılık, onlara karşı duyulan sorumluluk, verilen sözler ve darbecilere duyulan öfke vardı. Kısacası gösterilen dinamizm halka, devrime ve harekete karşı duyulan sorumluluğun kanıtıydı. Faşizme karşı savaşılan bu günler, Devrimci Hareketin saflarına moral güç taşıma anlamında da önemli bir işlev yüklendi.

Bu kampanya boyunca birçok mücadele biçimi hayata geçirildi. SDB'ler, milisler tarafından gerçekleştirilen devrimci şiddet eylemleri, yaygın olarak molotoflamalar, bildiri, özel sayı dağıtımları, kuşlamalar, pullamalar, meşru kitle gösterileri, pankartlar, forumlar, geziler, geceler kampanya boyunca gerçekleştirilen belli başlı eylem biçimleri oldu. Devrimci Sol'un gecekondu mücadelesinde şehit verdiği Hüsnü İşeri adına yapılan fidanlığın açılışı, Armutlu halkının mücadelesini simgeleyen Sevcan Yavuz çocuk parkı açılışı, şehit ailelerinin ziyaret edilmesi, Devrimci Sol savaşçılarının

katledildiği evlerin önünde yapılan eylem ve gösteriler, Devrimci Sol tutsaklarının duruşmalardaki eylemleri gibi özgün ve sembolik değeri güçlü eylem biçimleri de hayata geçirildi.

“Şehitlerimiz Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor” sloganı dalga dalga yayıldı ülkemizin en ücra köşelerine kadar.

İstanbul, Ankara, Diyarbakır, Eskişehir, Bursa, Samsun, Gaziantep, Kırşehir, Kayseri, Çanakkale, Elazığ, Konya, Ereğli, Tunceli, Trabzon, Zonguldak, Ardeşen, Mersin, Sivas, Antakya, Malatya, Merzifon, Balıkesir, İzmir, Yozgat, Düzce ve ülkemizin pek çok ilçe ve köyünde, yurtdışında Avrupa’nın pek çok ülkesinde Devrimci Sol bayrakları dalgalandı, devrim şehitlerinin son sözleri yankılandı.

KIZILTOPRAK DİRENİŞİ

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma kampanyasının daha ilk günlerinde, işkencecilere yönelik bir cezalandırma eyleminde Hamiyet Yıldız Birliği üyelerinden Hakkı Karahan, Ferda Civelek ve Veysel Beysüren şehit düştüler. Devrimci Sol, şehitlerini bu kampanya sırasında düşen şehitleriyle kucaklıyordu.

Bu eylemde yaralı olarak tutsak düşen bir Devrimci Sol savaşçısı anlatıyor:

“Bölge bölge dolaşıyoruz. Gözlerimiz durmadan düşman hedeflerinin üzerinde dolaşıyor. İşte bir karakol, işte bir ekip otosu, işte bir işkenceci... Durumu ne, ne zaman gelir, ne zaman gider, tartışıp değerlendiriyoruz. Düşmana bir an önce vurmak için sabırsızlanıyoruz. Sabırsızlığımız, içinde yaşadığımız sürecin niteliğinden kaynaklanıyor. 1993 yılına girerken, Hareketimizde ‘darbe’ olduğunu öğrenmiştik. Bunu fırsat bilen düşman Hareketimize yönelik fiziki ve psikolojik saldırılarına hız vermişti. Ölüm mangaları infaz ve katliamları hızlandırmış, burjuva yayın organları da hareketimize yönelik psikolojik saldırılarını yoğunlaştırmıştı. Hareketimizin en zor dönemlerinden birini yaşadığını biliyorduk.

Birliğimiz emir ve talimatlara hazır... Birliğimiz o dönemde hareketimize sahip çıkmanın onur olduğu bilinciyle, harekete sonuna kadar bağlı olduğunu, bu konuda Önderliğin emir ve talimatlarını kanı canı pahasına hazır beklediğini bildirmişti.

Düşmanın en son 6 Mart ve 24 Mart operasyonlarıyla hareketimize yönelik giriştiği katliamlar üzerine, birliğimize misilleme yapmamız talimatı verildi. Ve bunu 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitleri Kampanyası kapsamında yapmamızı emredildi.

Birliğimiz bu durumda talimat doğrultusunda çalışmalarını yoğunlaştır-

dı. Birliğimizin adı Hamiyet Yıldız Birliği idi. Çoğumuz Silahlı Devrimci Birliklerde görevlendirilmeden önce DEV-GENÇ'in milisleriydik. Oldukça başarılıydık. Zaten bu nedenle Hakkı'nın komutasındaki milis ekibi Silahlı Devrimci Birliklerde konumlandırılmıştı. Bu görevi de başarmalıydık. Birlikte olduğumuz tüm yoldaşlar hem politik hem askeri bir bilinçle, talimat doğrultusunda çalışmalarını yoğunlaştırırken, yoldaşlığın verdiği derin bağlılık ile şehit yoldaşlarımızın hesabını bir an önce sormanın getirdiği duyguyla enerjilerinin bütününe kullanıyorlardı.

İstihbarat tamam; düşmana Kızıltoprak'ta vuracağız... Birliğimiz misilleme eyleminin istihbarat çalışmasını sürdürüyordu. İlk elden ekip otosu arıyorduk. Darbenin getirdiği olanaksızlıklar yüzünden istihbarat, teknik, bilgi, para vs. olanaklar konusunda oldukça yoksun durumdaydık. Düşman kampanyayı bildiğinden ve bir misilleme eylemi yapacağımızı tahmin ettiğinden dolayı, caddelerde sabit duran ekip otolarını geri çekmişti. Varolan ekip otoları ise denetimli olan merkezi yerlerde duruyorlardı. Birliğimiz tüm bu risk ve olanaksızlıklara rağmen Kızıltoprak'ta sabit duran bir ekip otosunun istihbaratını yapmış ve bu ekibe vurmayı kararlaştırmıştık. Bu ekibi seçmemizin bir sebebi de Önder yoldaşımız Sabahat Karataş'ın şehit düştüğü evin yüz metre yakınında bulunması ve kampanyanın 17 Nisan'la ilgili olmasıydı. Yani Sabo, Eda ve Taşkın'ın destansı bir direnişle şehit düştüğü yerde düşmandan hesap soracaktık.

Eylem Günü... Nihayet 1 Nisan sabahı oldu. Eylemi gerçekleştirmek üzere Ferda ile birlikte üstten çıktık. Önceki gece silahlarımızı son kez kontrolden geçirmiş, eylemi ayrıntılı olarak konuşmuş, tartışmıştık. Diğer yoldaşlarla buluşarak son ayrıntıları bir kez daha konuştuk. Bu arada komutan yoldaşla durumu son bir kez daha değerlendirerek eyleme geçme kararı aldık.

Evet sonunda harekete geçiyoruz. Ekip otosunun içinde yalnız bir polis görünüyor. Otonun hemen yanında da elinde MP 5 ile bekleyen bir polis daha duruyor. Aralıklarla ekip otosuna doğru yol alıyoruz. İki kişi önden gidiyor. Diğer iki kişi de arkadan. Ama ikili gruplarımız da tam yan yana değiller. Birimiz en önde, onun alternatifi yanında, diğerimiz beş metre arkasında ve onun alternatifi de yanında yürüyordu. Birimiz MP 5'liyi, diğerimiz otonun içindeki polisi cezalandıracağız. Herhangi bir aksilik durumunda alternatif durumundaki yoldaşlar müdahale edecek, gerekirse onlar imha edecek. Aynı zamanda bu yoldaşlar çevre güvenliğini de almaktalar. Ekip otosuna yaklaşıyoruz. Evet şimdi karşı karşıyayız.

Önce silahlarımızın sesi, sonra sessizlik... Silah sesleri bütün caddeyi kaplıyor. Kızıltoprak'ta günün en kalabalık saatinde bütün yaya ve taşıt trafiği donmuştu. Bir dakika, bir saniye öncesine kadar varolan yaya ve taşıt gürültüsü bir anda susmuştu. Şimdi artık varolan silah tarakalarıydı. Yüksek

binaların bulunduğu caddede, yankılanan silah sesleri dışında hiçbir ses yok. Önce MP 5'i taşıyan işkenceci, sonra da diğerini cezalandırıyoruz. aynı anda geri çekilmeye başlıyoruz.

Çatışma geri çekilirken devam ediyor... Geri çekilirken karşımıza bir üçüncü işkenceci daha çıktı. Panik ve korkuyla bize ateş açıyor. Hepimiz aynı anda silahlarımızı ateşliyoruz, işkenceci aldığı kurşun yaralarıyla olduğu yere devriliyor. Geri çekilmeye devam ediyoruz. Yolunu şaşırmış bir trafik polisi de şaşkınlıkla önümüze çıkıyor. Bu da panik ve can telaşıyla üzerimize ateş etmeye çalışıyor, onu da kurşun yağmuruna tutarak yaralayıp, etkisiz hale getiriyoruz. İsteseydik onu öldürebilirdik fakat yerde kıvranıp kendisini acındırmaya çabalamış aman dilemişti. Bu arada imha ettiğimiz polislerin silahlarını da alıyoruz. Bu yüzden silah ve cephane sıkıntımız yok, işkenceciden elde ettiğimiz MP 5 de elimizdeydi.

Trafik polisini etkisiz hale getirdikten sonra hızla silahlarımızı Veysel'deki çantaya doldurarak yolumuza devam ediyoruz. Ben önde diğer yoldaşlar arkada Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nin sokağına giriyoruz. Hızla geri çekilirken biraz ileride bize doğru gelen sivil bir oto görünüyor. Hızla yanından geçiyoruz. Bütün dikkatim yoldaşlarımda, tahmin ettiğim gibi işkenceciler yoldaşlarımızdan kuşkuluyorlar. Aynı anda Hakkı, işkencecilerin kendilerine müdahale edeceğini anlar anlamaz silahını çekerek işkencecileri kurşun yağmuruna tutuyor. İşkenceciler neye uğradıklarını anlayamadan can havliyle siper almaya, ateş etmeye başladılar. O sırada serseri bir kurşun Ferda'nın bacağına saplandı ve Ferda yere düştü. Ben önce ayağının takılmış olabileceğini düşündüm. Fakat kalkamıyordu. Hakkı hızla Ferda'ya yönelerek onu ellerinden tutarak ayağa kaldırmaya çalıştı. Ama Ferda kalkamadı... Bu arada ben de hızla Veysel'e yönelerek çantadaki MP 5'i kapıyorum. MP 5'i işkencecilerin otosuna çevirerek siperlenmiş polisleri kurşun yağmuruna tutarak tamamen etkisiz hale getiriyorum. Ben polisleri oyalarken Hakkı ve Veysel, Ferda'yı da yanlarına alarak apartman aralarına girerek çekilmeye başlıyorlar.

Hakkıların çekildikleri sokak tarafından sürekli artarak eksilerek silah sesleri geliyor. Neler olduğunu kestirmeye çalışıyorum. Sürekli yoldaşlarım gözlerimin önüne geliyor. Hakkı'nın Veysel'in çatışmanın ortasında Ferda'yı kurtarmaya çalışmaları...

Hakkı, Veysel, Ferda çatışarak, yeni bir direniş destanı yaratarak şehit düşüyor...

Şehitlerimiz Kızıltoprak'ta canları pahasına yarattıkları direniş ile hareketi sahiplenmenin en güzel örneğini sundular. Halklarımız şehit düşen bu kurtuluş savaşçılarını asla unutmayacaktır."

Bu eylemden sonra "Şehitlerimizi Yeni Şehitlerimizle Kucaklıyoruz" başlıklı bir açıklama yapan Devrimci Sol:

“Halkımız,

Devrim yürüyüşümüze devam edeceğimizi, savaşı sürdüreceğimizi daha önce belirtmiştik. Savaş sürüyor...30 Mart-17 Nisan Şehitlerimizi Anma Günleri dolayısıyla şehitlerimizin anısına düzenlediğimiz bir eylemde üç yoldaşımızı şehit verdik.

Şehit yoldaşlarımız Kadıköy Silahlı Devrimci Birlikler Bölge Komutanlığına bağlı Hamiyet Yıldız Birliği üyeleri idi.

1.4.1993 saat 9.45'te polis otosuna karşı girişilen saldırı eyleminde, savaşılarımız aldıkları eylem emrinin ve de şehit yoldaşlarına saygının gereği olarak, olumsuz koşullara rağmen, kararlarından geri dönmediler. Hakkı Karahan komutasındaki bu birliğimiz aldığı her eylem kararını sonuç ne olursa olsun yerine getirmeyi ilke edinmiş birliklerimizdendi. Düşman güçlerince kuşatıldıkları koşullarda yetersiz silahlarına, tüm olanaksızlıklara rağmen, eylem operasyonunu başarıyla tamamlamak ve üslerine ulaşmak için, adeta her adımda çatışarak teslim olmama, direnme tavırlarıyla, Devrimci Sol partizan geleneğini sürdürdüler. Kendi yaşamlarını yitirirken, düşmana da büyük zararlar vererek, savaş gerçeğinin dışı dış bir kavga ve kararlılık sınavı olduğunu gösterdiler.

Hakkı, Ferda ve Veysel, silahlı savaşımızda eylem kararı alındığında bu kararı uygulamanın yüksek bilinciyle Silahlı Devrimci Birlikler içerisinde anılacaklardır.

Savaşı Sürdüreceğiz... Bu sözümüzün takipçisi olacağız. Ve bu savaşta her adımda toprağa düşen şehitlerimizi yeni şehitlerle kucaklamak kararlılığı ve bilinciyle hareket edeceğiz!” (262) diyordu.

DARBE İHANETİ VE GERİLLA

Kürdistan'da Devrimci Sol'un başlattığı kır gerillası faaliyeti belli bir aşamaya geldiğinde yaşanan darbe ihaneti, kırlarda umut olmaya başlayan Devrimci Sol gerillalarının faaliyetlerini aksatarak, bu alanda yapılması düşünülen atılımın önünü tıkamıştır.

Darbeci ihanet çetesinin hareketin silah, kasa vb. olanaklarını gasp etmesi, darbeciler tarafından kadroların deşifre edilmesi, yaratılan gelenek ve değerlerin kirletilmesi, kırdaki ve şehirde gerillanın faaliyetlerini aksattı. Karadeniz, Ege ve Toroslar'daki gerilla komutan ve savaşçıların şehit ya da tutuklu düşmesi sonucu buralardaki gerilla faaliyeti oldukça geriledi.

18 Nisan günü Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği Komutanlığına bağlı Devrimci Sol gerillaları Çemişgezek'e bağlı Akçapınar Jandarma Karakolu'na roketatarlı bir saldırı gerçekleştirdi. Bu saldırıda düşmana bir çok kayıp verdiren Devrimci Sol gerillaları, çıkan silahlı çatışmada ve sonrasında kayıp vermeden üslerine çekildiler. Baskından sonra bölgede yoğun

bir operasyon başlatan düşman güçleri baskın yapan müfrezeyle ulaşamadılar. Ancak bu operasyonlar sonucunda Pertek'in Çalaxane mezarında mermi ve şarjörleri sınırlı olan başka bir müfreze kuşatma içine düştü. 23 Nisan günü sabahтан öğlene kadar süren çatışma esnasında yedi Devrimci Sol gerillası şehit düşerken, çatışma sonunda mermileri kalmadığı için sağ olarak düşmanın eline geçen beş Devrimci Sol gerillası da kurşuna dizildi. Şehit düşen gerillaların isimleri: Apdi Şeker, Ali Özbakır, Cihan Taçyıldız, Haydar Aydın, Hasan Aktaş, Özgür Kılıç, Cengiz Kala, Abidin Yıldız, Eylem Yıldız, Selvi Uzun, Mehmet Çolak ve Behiye Canik'tir.

Katliam, bölgedeki halkın düşmana karşı öfkelerini ve kinini bir kat daha arttırdı. Şehit düşen Devrimci Sol gerillalarının cenazeleri Dersim, Hozat, Elazığ, İstanbul ve Kürecik'te toprağa verildi. Şehitleri sahiplenerek cenazelere katılan halk, şehitlerini "Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür" sloganıyla uğurladı.

Halkın cenazeleri sahiplenmesini engellemek isteyen devletin, kitle üzerindeki baskı ve terörü katılım ve coşkuyu engelleyemedi. Törenler birer gösteriye dönüştü.

23 Nisan direnişi ile ilgili olarak Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Devrimci Birlikler Komutanlığı bir açıklama yaptı:

"(...)

18 Nisan akşam saatleri hava durumu kötü, yine yağmur çiselemeye başlamıştı. Buna rağmen sabırsızlıkla beklediğimiz an gelmişti. İlk hareket noktasından hareket etmeden önce yine her şeyi son kez gözden geçirdikten sonra hareketimiz başladı. Yaklaşık beş saatlik bir yolculuktan sonra nihayet hedefe yaklaşmıştık. Tüm savaşçılarda coşku doruktaydı.

Eylem planına uygun şekilde saldırı ve savunma grupları seri bir şekilde yerlerini aldılar. Hedefimiz Akçapınar Jandarma Karakoluydu. Karakolun dış duvarlarına kadar yaklaşmıştık. Tüm gruplar konumlandıktan sonra ilk saldırı roket atışı ile başlamıştı. Roket hedefini bulmuştu. Roketimiz büyük bir gürültü ile koğuş duvarını parçalayarak içeri girdikten sonra tüm saldırı ekipleri karakolu dövmeye başlamıştık. Saldırının sonlarına gelince sloganlarımız tüm ovayı kaplıyordu. Hep bir ağızdan "Yaşasın Devrimci Sol", "Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarını haykırıyorduk. Eylemin saldırı-imha aşaması bitmişti. Artık çekilebilirdik. Plana uygun makineli tüfek korumasında geri çekildik.

Bu arada yağmur da şiddetini arttırmaya başlamıştı. Buna rağmen üssümüze dönmek için o zorlu ve çamurlu sarp dağları aşmalıydık. Yolumuzun çok uzun ve yorucu olmasına rağmen, eylemimizin coşkusuyla günlerce yürüyerek üssümüze dönmeyi başardık.

Tahmin ettiğimiz gibi havadan ve karadan yoğun operasyonlar başladı.

Halk gerillayı, şehitlerini sahiplendi

Düşman hiç beklemediği yerden darbe yemişti ve bunu hiç hazmedemiyordu. Dersim halkı tarafından oluşan sempatiyi bastırmak için, düşman Dersim dağlarına büyük güç dökerek halka gözdağı vermeye çalıştı. Bir haftaya yakın bir süre yoğun operasyonlar yaşandı. Diğer birliklerin güvenilir yerlerde olduklarını bilmemiz bizi rahatlatıyordu. Ta ki 23 Nisan günü aldığımız acı habere kadar.

Evet 23 Nisan'da çok acı bir haber almıştık. Bir anlık da olsa şok olmuş-tuk. Canımızdan tam 12 parça koparılmıştı. İçimiz sızlıyordu. Yüreğimiz yan-ıyordu. Asıl bizi şok eden nedenlerden biri şehit yoldaşlarımızın niçin kat-ledildikleri alanda bulundukları idi. Yoğun operasyonlar sürdüğünden sağlıklı haber alamıyorduk. Bir ilişkimizi yollayarak yoldaşlarımız hakkında kesin sonucu almıştık. Doğruydı, tam 12 gerillamız ihbar yemiş, Devrimci Sol'un yarattığı direnme, teslim olmama geleneğine bir halka da Dersim'den ek-leyerek ölümsüzleştiler.

(...)

Yoldaşlarımızın yarattığı bu gelenekten sonra bayrağı teslim ettikleri yoldaşlarının coşkusunun doruğa çıkmaması düşünülebilir mi? Devrimci Sol savaşçıları teslim olmaz geleneğini Dersim dağlarında yaşatmaya da-vam edeceğiz.

Halkımız cenazelerimizi sahiplendi. Öyle ki devrimci mücadelenin baş-lamasından günümüze kadar böyle sahiplenme belki de ilk kez görünüyor. Her cenazemize binlerce katılım ve "Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür", "Yaşasın Dersim Direnişimiz", "Yaşasın Devrimci Sol", "Yaşasın Önderi-

miz Dursun Karataş” sloganları tüm Dersim dağlarında yankılanıyordu. Öyle ki düşman bu öfkeden ve gerillanın saldırısından korkarak kendi karar-gahlarına çekilerek büyük bir gücünü kendilerini korumaya ayırmışlardı. Korkmakta haklılar, çünkü her an silahlarımızı enselerinde hissediyorlar. Korksunlar, çünkü katlettikleri 12 gerillamızın yeri onlarca 12’ler doğarak dolduruldu. Korkularından cesetlerimizi parçaladılar. Mermileri bitip sağ ve ya yaralı yakaladıkları yoldaşlarımızı kurşuna dizerek korkularını gizleyemiyorlar. Korkmakta haklılar çünkü Dersim dağlarında gerilla ordusu yaratmaya doğru koşar adımlarla yürüyoruz. Korku da onları kurtaramayacak, çünkü onlar için her şey bitti. Leşlerine bile sahip çıkan olmayacak.

Ama biz şimdi daha gür sesle haykırıyoruz. BİZE ÖLÜM YOK.” (263)

Savaş sürüyordu. Devrimci Sol bölgedeki işbirlikçi ve muhbirlerden yaptıklarının hesabını soruyordu. Onlarca devrimcinin katledilmesine neden olan muhbirlerden bazıları Devrimci Sol tarafından sorgulandı, suçlu bulunanlar ölümle cezalandırıldılar. 1984 yılında Devrimci Sol gerillalarından Ali Hüseyin Avcı’nın katledilmesinden sorumlu olan Veli Polat adlı muhbir 3 Mayıs’ta, Ali Hüseyin Avcı’nın mezarı yanında ölümle cezalandırıldı.

Yine 23 Nisan’da 12 Devrimci Sol gerillasının şehit düşmesinden sorumlu olan Hasan Ağucanoğlu adlı muhbir de Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliğine bağlı Nurettin Güler Müfrezesi tarafından Haziran ’93’te ölümle cezalandırıldı.

DARBECİ KONTRA ÇETESİ DEVRİMCİLERE PUSU KURUYOR

Devrimci Solcular’a yönelik kaçırma, katletme, işkence vb. her türlü insanlık dışı uygulamaları yalnızca faşizmin kiralık katilleri yürütmüyordu. Darbeciler de artık gerçek yüzlerini göstermeye başlamışlardı. Darbeciler devrimcilere yönelik saldırıları bizzat kendileri yapmaya başlamışlardı. Devrimcileri kaçırıyor, işkence yapıyor, tehdit ediyor ve hatta katlediyorlardı. İç ve dış düşman birleşmişti. Yalnızca amaçları değil yöntemleri de aynıydı. Halka ve devrimcilere karşı gözdağı tehdit, işkence vb. her türlü insanlık dışı ve faşist yöntemleri günlük faaliyetleri haline getiren darbeciler, 22 Nisan günü devrimcilere karşı pusu kuruyorlardı.

22 Nisan günü kafasının karışık olduğunu söyleyen biri hileyle mahalli alanda çalışan Devrimci Solcular’ı evine davet etmişti. Eve giden Devrimci Solcular ışıkların söndürülmüş olduğunu ve darbeci hainlerden Muammer Aydın, Ercan Temelli ve İsmail..’in kendilerine silahlarını doğrulttuklarını görürler. Bunun planlı bir pususu olduğunu anlarlar ve silahlarını çekerek darbecilere gereken cevabı verirler. Bu çatışma sırasında darbeci Ercan’ı vuran ilk kurşun yine darbeci olan Muammer’in silahından çıkar. Sonuçta devrim-

cilere pusu kurarak onları katletmek isteyen hainler cezalarını çekmişlerdi.

Devrimci Hareketin iradi bir cezalandırması olmayan -kaldı ki böyle olsa bunu kamuoyuna ilan etmekten çekinmezdi- bu olay sonucunda baştan beri suskun kalan sol devreye girdi.

İki darbecinin Devrimci Hareketin insanlarına karşı kurduğu kendi pusularında ölmeleri solun beklediği "fırsat" oldu. Hemen hepsi de "sol içi şiddet"e karşı olma adına bir anda ayaklandı. Peş peşe kınama ve platformlarda birlikte olmama kararları çıkarmaya başladılar. Darbe, Devrimci Hareketin önderliğine karşı uygulanan bir şiddet hareketiydi. Devrimci Harekte darbe yaparak arşivinin, kasasının, silahlarının gasp edilmesi solu yerinden bile oynatmıyor ama darbeciler söz konusu olunca Devrimci Harekete karşı bir anda organize oluyorlardı. Ve bu aşamadan sonra darbeciler, düşman ve oportünizm aynı cephede birleşmiş, Devrimci Sol'a karşı kuşatma hareketine oportünizm de katılmıştır.

İSTANBUL SDB KOMUTANI İBRAHİM YALÇIN KATLEDİLİYOR

Devrimci Sol, şehitleri anma kampanyasında, dosta ve düşmana Önderliği, kadrosu ve taraftarlarıyla bütünlemiş bir Devrimci Sol gerçeğini çok açık şekilde göstermişti. Yaşanan süreç, düşmanın ve darbecinin saldırılarını boşa çıkarttıkça, bölünmeyen, parçalanmayan, aksine daha sıkı kenetlenen Devrimci Hareket, düşmanın daha ağır saldırılarıyla karşı karşıya kalıyordu. Düşman bir yandan darbeciyi yönlendirirken diğer yandan, katliamlarına, tutsak etmelerine her türden baskı ve şiddetine devam ediyordu.

Böylesi bir süreçte Devrimci Sol'un örnek SDB Komutanlarından İbrahim Yalçın 23 Nisan günü İstanbul Maltepe'de kuşatıldığı üste direnerek şehit düştü.

İbrahim Yalçın, Devrimci Sol'un '90 Atılımı öncesi hem mahalli alan çalışması içinde hem de askeri bir kısım görevlerde yer alır. '90 Atılımı'yla birlikte oluşturulan ilk SDB örgütlenmesi içinde görev alır ve kısa bir süre sonra SDB komutanlarından biri olur. '91 yılında bir eylemde çatışarak tutsak düşer. Ağır işkenceler görür ancak sırlarını düşmana vermez. Tutsaklık sürecinde yönetici görevler alır, pek çok tutsağın devrimcileşmesinde emeği geçer. Tutsak düştüğü günden Şubat 1993'te zindan duvarlarını özgürlük eylemiyle aşana dek, sürekli özgürlük tutkusuyla tutuşur. Tutsaklık koşullarında darbe ihanetini duyduklarında, darbeciye karşı net tavır alır.

İbrahim Yalçın, Şubat 1993'te firar ederek özgürlüğe kavuştuğunda, düşmana ve iç düşmana karşı savaşta tereddütsüz yer alır. Ve kısa sürede İstanbul SDB komutanı olarak atanır.

Kaldığı üs 23 Nisan akşamı sarıldığında, bir ihanetin alçaklığına uğradığından habersizdir. Kuryesi ve kaldığı üssü kurumlaştırmada görevli H. Hu-

lusi Kulak polisin eline geçtiğinde işbirliği yaparak üssü verir. Düşman İbrahim Yalçın'ı tuzak kurarak katleder. İşbirlikçi H. Hulusi Kulak daha sonra devrimci adalete hesap vermekten kurtulamayacaktır.

İbrahim Yalçın'ın cenazesi, büyüdüğü, devrimci faaliyet sürdürdüğü Gazi Mahallesi'nde görkemli ve militan gösterilerle toprağa verildi.

22-23 Nisan günleri, düşman ve iç düşmanın nasıl birleştiğinin, darbecinin nasıl kontralaştığının ve Devrimci Sol'a karşı aynı cepheden nasıl savaşmışlarının çok çarpıcı biçimde ortaya çıktığı günler olur. Bu durumu Devrimci Sol 23 Nisan tarihli 57 sayılı Haber Bülteni'nde şöyle ifade eder:

"İç Ve Dış Düşmanlarımızın Çabalarını Boşa Çıkartacağız:

(...)

22 Nisan 1993 günü yaşanan gelişmeler emperyalizme ve oligarşiye karşı sürdürdüğümüz savaşın boyutunu, iç ve dış düşmanlarımızın birlikteliğini ve hareketimizin kuşatma altına alınmak istendiğini gösteren çok çarpıcı bir tablo ortaya çıkarmıştır.

Dersim'de 12 yoldaşımız Çemişgezek'te bir düşman karakoluna yaptıkları saldırının ardından, gece ve gün boyu süren çatışmadan sonra devrim tarihimizi yazan tüm şehitlerimiz gibi çatışarak şehit düştüler.

Yine aynı gün, İstanbul'da oligarşi operasyonlar düzenleyerek bir yoldaşımızı katlediyor, bir kısmını işkence tezgahlarına taşıyordu.

Tüm bunlar sürerken, darbeci ihanet çetesi de boş durmuyordu. Onlar da yoldaşlarımıza pusu kurarak katletmeyi düşünüyordu.

(...)

Ne oligarşinin ne darbecilerin pusuları asla bizi devrim yürüyüşümüzden alıkoyamaz... Örgütümüze yönelmiş iç ve dış düşmanlarımızın tüm alçakça pusularını, hareketimizi tasfiye etmeye yönelik tüm provokasyonlarını defalarca boşa çıkararak ezip geçtik. Bu kez de öyle olacaktır.

(...)

Kahrolsun Darbeci Hainler. İç ve Dış Düşmanlara Karşı Savaşımız Sürecektir." (264)

1 MAYIS 1993: DEVRİMCİ SOL'UN DEVRİM YÜRÜYÜŞÜ SÜRÜYOR

1 Mayıs'a gelen günler oligarşinin peş peşe gerçekleştirdiği katliamlarla, operasyonlarla tam bir terör havası estirdiği günlerdir. Darbeci de boş durmaz, her türlü ahlaksızlıkla, kirlenmişlikle Devrimci Sol'a saldırılarını sürdürür.

Oligarşinin katiller sürüsü bu kez 30 Nisan akşamı Kadıköy Moda'da bir katliam hazırlığındadır. Okullarına gelip giden, herkesin gözü önünde de-

Kuşatmanın yarıldığıının alanlarda yansıması; 1 Mayıs 1993

mokratik faaliyet sürdüren, hatta çok kısa süre önce gözaltı ve tutsaklık yaşamış İYÖ-DER’li öğrenciler faşistlerin katliam hedefidir bu kez.

İYÖ-DER’li öğrenciler Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldırım kaldıkları öğrenci evinde infaz mangaları tarafından 30 Nisan akşamı katledilirler. O akşam, ertesi gün 1 Mayıs alanında taşıyacakları “Her Şey Birliğimiz Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin” pankartını hazırlamaktadırlar.

Uğur ve Şengül bu pankartı 1 Mayıs alanında taşıyamazlar belki, ancak 6 bin kişilik, coşkulu ve disiplinli, Önderliğiyle bütünleşmiş Devrimci Sol kitlesi “Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor”, “Her Şey Birliğimiz Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin”, “Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş”, “Yaşasın Devrimci Sol” sloganlarıyla 1 Mayıs alanını sarsar.

Kuşatma yarılmış, ihanet alt edilmiştir. İstanbul Şişli Abide-i Hürriyet meydanı Devrimci Sol gerçeğini bir kez daha dosta düşmana gösterir. 1 Mayıs 1993’te Devrimci Sol’un dosta düşmana verdiği mesaj çok açıktır. Darbeci ihanet çetesinin yarattığı büyük maddi ve manevi tahribata rağmen yaralarını çok kısa sürede sarmayı başaran Devrimci Sol, ayağa kalkmış, yürüyüşünü sürdürmektedir. Düşman bu tablo karşısında korkuya, oportünizm ise şaşkınlığa kapılır. Üstelik alanlarda tek bir darbeci de yoktur.

Ülkenin dört bir yanından, Ankara’da, Adana’da, Diyarbakır’da, Dersim’de, Gaziantep’te, Kırşehir’de, İzmir’de, Mersin’de “Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor” diyen Devrimci Sol Güçler 1 Mayıs alanlarında yerlerini alırlar.

1 Mayıs’ın hemen ardından Uğur ve Şengül’ün katledilmelerinin hesa-

bını sormak için halkın değişik kesimleri, işçiler, memurlar, öğrenciler, aydınlar, gecekondu halkı... harekete geçti. "Hepimiz Birer Uğur, Şengülüz Bizi Tüketemezsiniz" sloganıyla, basın açıklamalarından forumlara, parti binalarını işgal etmeden, özel sayı dağıtmaya, afişleme yapmaya, fidanlık oluşturmaya kadar değişik eylemliliklerin ve etkinliklerin düzenlendiği bir kampanya gerçekleştirildi. 14 Mayıs'da işçiler ve memurlar, 20 Mayıs'ta halkın değişik kesimlerinden insanlar ülke çapında yaptıkları açlık grevleriyle infazlara karşı seslerini yükselttiler.

1 No'lu Karar sonrasında Devrimci Sol yeniden toparlanarak devrim yürüşüne devam ettiğini tüm dünyaya ilan etmişti. 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Günlerinde ve 1 Mayıs'ta da bunu ispatlamıştı. Darbeciler ise, son çare olarak başvurdıkları Devrimci Sol'u bölme girişimleri sonuçsuz kalmış, düşman ve oportünizmden almış oldukları güçle, Devrimci Harekete yönelik saldırılarda bulunan bir çeteye dönüşmüştü. Darbecilerin çoktan vazgeçtiği, düşman ve oportünizmin ise beklentisi olan Devrimci Sol'un bölünmesi gerçekleşmemiştir.

DEVİRİMCİ HAREKETTE DARBE İHANETİ VE SOL

Oportünist solun, Kürt milliyetçiliğinin ve düşmanın büyük bir istekle beklediği gün, 13 Eylül 1992 günü gelmişti.

Tarih, solun fırsatçılığını defalarca kanıtlamıştı. Devrimci Sol içerisinde yaşanan darbe karşısında da solun aldığı tavır yeni ama beklenen bir kanıttı. Kontrgerilla ve emperyalizmin yönlendirdiği, planlarını 12 Temmuz '91'de hazırladığı darbeci ırz düşmanı bu çeteyi, sol desteklemiş, istisnalar hariç ülkede ve yurtdışında birlik konusunda büyük bir çaba göstererek birleşmiş ve ihanet çetesinin Devrimci Sol'u yok etmek, parçalamak için oligarşiyle aynı paralelde yürüttüğü faaliyetin içine dahil olmuşlardır.

Geçmişteki hainler Murat Karabulut, Paşa Güven, Ali Akgün gibi dava kaçkını, komplocuları himaye etmeye, Devrimci Sol'un bölünmesi hayalleriyle dedikodular yaymaya, Devrimci Sol önderliğini karalamaya varıncaya kadar köklü, düşmanca bir geleneğe sahip olan oportünist solun, darbe sürecindeki tavrı da kimseyi şaşırtmadı.

Kürt milliyetçiliği de emperyalizm ve oligarşi ile uzlaşma manevralarının önünde en büyük engel olarak gördüğü Devrimci Sol'un bölünüp, parçalanmasını ister tarzda, oportünist solla birlikte darbecileri destekleyerek, bu kontra çetesini meşrulaştırmak için yoğun bir çaba gösterdi.

Devrimci Hareketin darbe ihanetine karşı yürüttüğü savaş, Türkiye Solu adına, Türkiye devrimi adına yürütülen bir savaştı. Savunulan solun adaleti, savunulan devrimin ta kendisiydi. Bu anlamda "ben Türkiye devrimi için yola çıktım" diyen herkesin öğreneceği, dersler çıkaracağı çokça şey

vardı bu süreçten. Sol darbe ihanetini desteklemeyerek, çok daha farklı bir misyonu yerine getirebilirdi. Ancak o böyle yapmadı. Devrimci Hareket kuşatılmıştı ve bu kuşatmanın bir cephesinde sol vardı. O, ihanete kol kanat gererek, olumsuz geleneklerine bir yenisini daha eklemeyi tercih etti. Ve sol bir önemli sınavda daha sınıfta kaldı. Sol bu süreçte neler dedi? Neler yaptı? Solun tavrı nasıl gelişti? Nasıl devam etti? İlk anda sessiz kalan sol, bu sessizliğini ne zaman ve nasıl bozdu?

İşte tüm bunların daha iyi anlaşılabilmesi açısından süreci biraz daha geriden almakta yarar olacaktır. Bu, solun mantığını daha net bir biçimde ortaya sermesi açısından da gerekli ve önemlidir.

Devrimci Harekette ortaya çıkan darbe olayı ile ilgili yazıları, darbecilerin Şubat ayı sonlarında İsviçre sınırında yakalatmaları ve konunun burjuva basına da yansısıyla, mevcut durumdan hemen herkesin haberi oldu. Bu süreç, darbenin kamuoyuna geniş bir şekilde yansımış olduğu süreçtir de.

Devrimci Hareketin kadroları darbeci ihanet çetesini ezici bir çoğunlukla, tereddütsüz bir biçimde mahkum etmişti. Gerilladan demokratik platforma varıncaya kadar, hemen her alanda yayınladıkları deklarasyonlarla Devrimci Hareketin bölünemeyeceğini haykırarak darbeciliği lanetledi.

Devrimci Sol açısından sürecin bir aşaması bitmişti. Artık hareket iradesi açığa çıkmıştı. Devrimci Sol tüm kadro ve taraftarlarının sahiplenmesiyle darbeciliği etkisizleştirmesinin bir ifadesi olan 1 No'lu Kararı 3 Mart 1993'te yayınladı. Devrimci Sol bu kararla darbecilere yeniden çağrı yapıyor, harekettten gasp ettiklerinin iadesini ve Devrimci Hareketin ve önderliğinin aleyhindeki faaliyetlerine son vermeleri noktasında uyarıyordu. Ancak ne bu uyarıları, ne de çağrıları dikkate almayan darbeci ihanet çetesi mahkum edilmesinin ardından, halka, Devrimci Harekete karşı işlediği suçların hesabını ödemekten kurtulmanın hesabıyla "biz ayrı hareketiz" iddiasıyla Devrimci Harekete karşı saldırıya geçti. Darbeci çete hareket yönetimini gasp edemeyeceğini anlayınca bu kez de kurtuluşu Devrimci Sol'u bölüp parçalamakta buluyordu.

Devrimci Hareketin aylardır yaptığı çağrıları sol da duyuyordu, biliyordu. Ancak darbecilere neden kadroların çoğunluk kararına uymadınız, niye gasp ettiklerinizi iade çağrısına uymadınız diye de sormadı. Bu süre içerisinde Devrimci Sol taraftarlarının ilişkilerine, işyerlerine, evlerine vb. çeşitli saldırılar gerçekleştiren darbecilere karşı tek bir söz söylemedi. "Sol içi şiddet" in esamesi dahi okunmuyordu. Tüm bunlar yer, tarih, isim belirtilerek Devrimci Hareket tarafından sol kamuoyuna da açıklandı. Ancak görülüyordu ki, sol tavrını açık bir şekilde ortaya koymak için, istediği koşulların oluşmasını bekliyordu. Onların "sol içi şiddet" e karşı çıkmaları için ille de ölü gerekiyordu ve daha sonra görülecekti ki, bu darbeci olmalıydı.

Ne zaman ki, 22 Nisan’da meydana gelen bir olayda iki darbeci öldü; işte o zaman sol sahneye çıktı.

Evet Devrimci Hareketin kadrolarının iradesinin açığa çıkıp, suç ve ceza kavramlarının ortaya konulması üzerine “durun, yapmayıp, etmeyin” diye fetvalar vermeye başladılar. Ve etraf “sol içi şiddet” edebiyatından geçilmez oldu. Çünkü darbecilik “sol içi”ydi onlara göre...

Defalarca anlatıldı sola. Defalarca soruldu:

Hangi devrimci örgütün geleneğinde, işleyişinde böyle bir şeye yer vardı?

Hangi devrimci örgütte yönetim değişikliği böyle sağlanıyordu?

Devrimci bir örgütün iç işleyişi böyle mi olmalıydı?

Eline silah alıp Önderliği tutsak ederek, yönetime, hareketin kasasına, arşivine el koyarak ortaya çıkan üç-beş kişi sol grup sayılabilir miydi?

Devrimci yöntem bu muydu?

Sol, Devrimci Hareketi yalnız bırakmasının da ötesinde değişik ölçülerde, değişik gerekçelerle darbecilerin yanında saf tuttu. Darbeyi içten içe savundu, meşru gördü. Öyle ya; darbe onların söylediklerinin kanıtıydı. Bunu, kendi kirli geçmişlerini, sol içi şiddete boğazlarına kadar gömülmüş olmalarını örtbas etme aracı olarak gördüler. Hiç çekinmeden en ufak bir üzüntü duymadan onlarca devrimcinin kanını akıtanlar, bütün çirkinliklerini unutturmaya çalışıyorlardı. Darbe sonucu ortaya çıkan, tecrit edilmiş, üç beş kişiyi “sol grup” olarak görüp, “sol içi şiddet” edebiyatı yapmaları bunun içindi. Ancak sol, çok önemli bir şeyi gözden geçiriyor, daha doğru bir deyişle görmek istemiyordu: bu, darbenin ta baştan “zor”a dayanan bir çıkış olduğuydu. Darbecilik devrimci bir örgütün meşru yönetimine, Önderliğine, kadrolarına karşı kendini dayatırken zaten şiddete başvurmuştu. Bu anlamda şiddet darbeci ihanet çetesinin zaten varoluş koşuluuydu.

Bu aşamadan sonra Devrimci Hareket tarafından sayısız uyarı yapıldı sola, darbecilerin gerçek niteliğini ve yüzünü görmeleri için sınırsız bir çaba harcandı;

“Sol, darbecilik savunulamaz, meşru değildir diyorsa ve de Devrimci Sol’un savaştan devrimci bir örgüt olduğunu kabul ediyorsa,

- Darbeciliği meşru gösterecek, hareketimizi bölünmüş gösteren, Devrimci Sol’un iki kanadı vb. ifadelerden kaçınmalıdır.

- Devrimci Sol adını kullanmak sadece Devrimci Sol’u savunanlara ve onun çizgisini uygulayanlara aittir. Tersine bir yaklaşım kadrolarımızın darbeciliği mahkum eden kararlarına saygısızlık olduğu gibi, darbeyi meşrulaştırmak ve objektif olarak onaylamak anlamına gelir.

- Darbeciler sadece darbe suçunu işledikleri için tüm sol hareketlerden tecrit edilmeli muhatap kabul edilmemelidir.” (265)

Tüm bu çağrılara rağmen sübjektivizm ve fırsatçılık, solun gerçeği görmesini değil ama, ne yazık ki kabul etmesini engellemiştir. Ve bu tavrıyla sol Devrimci Hareketin darbeciliğe karşı onur mücadelesinde olması gereken yerde olmamıştır.

Sorunun çözümü için çaba harcamayanlar, devrimci ilke, adalet ve ahlaktan yana tavır takınmayanlar, bunun yerine darbecilerin iddialarını tartışmaya, Devrimci Sol'un "iç işleyişine" ilişkin tahliller yapmaya başladılar. Elbette ki, solun böylesi bir tahlil yapabilecek ne durumu ne de çapı vardı. Bu yüzden tahlil yerine emperyalizmin ve darbecilerin iddialarını tekrarlamaya başladılar.

Peki darbecinin yolu neydi? Nereye gidiyorlardı? Hareketin Önderini tutuklamaktan, örgütün maddi varlığını gasp etmekten, kadroları aldatmaktan, devrimcilerin şehit ve tutsak düşmesinden ve Devrimci Sol Önderliği-ne karşı kontra yazılar yayınlamaktan başka hangi pratikleri vardı?...

Darbeciler çaresiz ve zavallıydı. Devrimci Harekete karşı işledikleri suçların hesabının sorulacağını biliyorlardı. İşledikleri suçların hesabını vermek yerine ihaneti derinleştirmeyi yeğlediler. Ve ta baştan beri kucağını açmış onları bekleyen oportünist sola sarılmakta gecikmediler. Yıllardır hareketi bölmek için büyük bir iştahla bekleyen oportünist sol için bulunmaz bir fırsat doğmuştu.

Evet darbeci çete Devrimci Sol'u parçalayamayacağını anlayınca can korkusuyla önce düşmana "saldırmayacağı" yönünde teminat veriyor, daha sonra da oportünist solun Devrimci Sol karşıtı cephesine dahil oluyordu. Böylelikle düşman, darbeciler aynı amaç doğrultusunda aynı paralelde birleşiyorlardı. Oportünist sol darbecileri koruyacaklarına söz vererek, Devrimci Harekete yönelik kurulan tuzakları, öldürme teşebbüslerini gizliyor, Devrimci Sol'un yayınlarını almama, güç ve eylem birliği yapmama ve tüm ilişkilerini kesmeye kadar varan ortak kararları, belki de tüm siyasi yaşamları boyunca almadıkları bir hızla alıyorlardı. Yıllardır "bölünmüş DS" arzusunda olduklarından, "DS'nin iki kanadı", "Bedriciler kanadı", "İki DS var" gibi ifadelerle oligarşinin ve darbecilerin dayatmaya, kabul ettirmeye çalıştığı "DS bölündü" propagandasını, büyük bir istekle yapmaya, darbecilere maddi, ideolojik, psikolojik her türlü desteklerini sunmaya başladılar.

Darbecilik bir ölüydü. Devrimci Hareket daha ilk anda, Türkiye devrimci hareketinde eşi benzeri görülmemiş bir demokrasi örneği sergileyerek ta baştan bitirmişti darbecileri. Bu aşamadan sonra darbecilere karşı alınan tavır işledikleri suçların hesabını sormak olabilirdi. Bunu solun da anlaması ve darbecilik kirini bünyesine almaması için çabalar sarf edildi, uyarıldı;

"Oportünizm darbeyi destekleyerek, onları meşrulaştırarak asıl olarak kendini kirletmektedir. Darbeciliği meşrulaştırmak aynı zamanda sol hareketler içerisinde böyle bir olumsuz geleneğin -sözde ne denirse densin-

başlatılmasına yeşil ışık yakmak demektir. Ve bu gelenek giderek kendilerini vuran bir silaha dönüşebilir. Oportünizm kısa vadeli çıkarları için darbeciliği desteklemekte fayda umabilir. Ama uzun vadede hiçbir şey kazanamayacağını, tersine ileride hesabını veremeyeceği sorumluluklar altına gireceğini şimdiden halkımız ve tarih önünde söylemek zorundayız.” (266)

Tarih Devrimci Sol’un bu tespitlerini de yıllar içinde doğrulayacaktı.

Sol bu çağrılara çoktan kulaklarını kapatmıştı. Darbeciliği meşrulaştırma, giderek onları korumaya, kollamaya, desteklemeye dönmüştü. Ve aleni bir biçimde hiçbir kaygı taşımadan, darbecilerin hamiliğine soyundular. Aslında bu çabaları, ölüyü diriltmeye çalışmaktan başka bir şey değildi. Tarihi boyunca Devrimci Hareketin yanında her zaman ezik kalanlar, böylesine bir “fırsat” yakalamıştı ve kolay kolay da bırakmayacaklardı.

2 NO’LU KARAR VE DEVRİMCİ ADALET

Devrimci Sol, darbeciliği alt edip, darbeciliğin saflarında yarattığı tahribatı aşarak, enerjisini emperyalizm ve oligarşi ile mücadelesi üzerine yoğunlaştırdı. Keza 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Kampanyası ve 1 Mayıs, oligarşiye, darbecilere ve oportünizme net bir mesaj vermişti; “Her Şeye ve Herkese Rağmen Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor, Sürecek”.

Gelinen aşamada ise, solun hamiliği ve kontrgerillanın icazetiyle daha da pervasızlaşan darbeciler, Devrimci Harekete yönelik saldırılarını arttırıyordu. Devrimciler, Devrimci Hareketin taraftarları dövülüyor, siyasi şubenin işkencecilerinden geri kalmayan işkencelere maruz bırakılıyor ve Devrimci Harekete karşı iğrenç demagoji kampanyasına hız veriliyordu. Darbeci şefler kendileri ile birlikte kandırdıkları insanları da felakete sürüklüyordu. Devrimci Hareketten yıllar önce olumsuzlukları, ahlaksızlıkları nedeniyle atılmış, devrimci olmanın bedellerini göze alamadıkları için mücadelenin ve örgütün dışına düşmüş insanlara ulaşarak, darbeci güruha taze kan bulmaya çalışıyorlardı.

Darbecilik pisiğinin daha fazla mide bulandırmaması, yanlarına aldıkları insanları da karşı-devrime sürüklememeleri, bir bütün olarak Devrimci Harekete daha fazla zarar vermemeleri için Devrimci Sol, darbeci şeflere ve Devrimci Harekete karşı faaliyet yürütenlere son bir çağrıda bulundu. Artık geline aşamada darbeci kontra çetesi yok edilmeli ve Devrimci Sol yeniden sınıf savaşını yükselterek, halka karşı görevlerini yerine getirmeliydi.

Devrimci Sol bu doğrultuda 7 Haziran 1993’te 2 No’lu Karar’ını yayınladı. Devrimci Hareketin tüm kadrolarının katılmasıyla alınan kararla, darbeci-

lerin suçları birer birer sayılarak, teslim olmaları için üç gün süre tanınmış, aksi taktirde cezalandırılacakları belirtilmiştir;

“Darbeci-Gaspçı Çetenin Örgütümüze Karşı İşledikleri Ağır Suçlar Cezasız Kalmaz!

Darbeciler aşağıdaki suçları işlemişlerdir:

1) Hizip kurmak, darbe yaparak Önderliği tutuklamak ve yönetimi gasp etmek,

2) Örgütümüzü kurmaksız bırakarak, kadrolara haber vermeden, hiçbir yetkiye ve meşruluğa dayanmadan kendilerini yönetim yerine koyup, 13 Eylül 1992’den 5 Ocak 1993’e kadar her türlü kararı alıp uygulamak,

3) Yayın organlarını gasp ederek, örgütün ideolojik-politik çizgisini sessizce değiştirmeye çalışmak,

4) Örgütümüzün her türlü gizli belgelerini, arşivi gasp etmek, sırlarını açığa vurmak ve bu sırları kadrolara karşı kullanarak, kadroları birbirine karşı kışkırtarak harekette güven bunalımı yaratmak, örgütü sabote etmek ve bundan yararlanmaya çalışmak,

5) Örgütümüzün arşivini, belgelerini, mal varlığını, silahlarını, cephane-sini ve teçhizatı gasp etmek.

Darbecilerin gasp ettiği maddi varlığımızı;

Nakit para, silah depoları, cephane, teçhizat, menkul ve gayrimenkuller olup tüm bunların yaklaşık değeri 34 milyar TL’dir.

6) 13 Eylül 1992’den günümüze bir çok yoldaşımızın şehit ve tutsak düşmesine, operasyonlara, maddi ve manevi kayıplara neden olmak,

7) Hareketin her türlü olanağını, kitle ilişkilerini, kurumlaşmalarını, maddi varlığını kendi çıkarları için kullanmak,

8) Örgütü tasfiye etmeye, bölmeye, partimizi, savaşımızı ve örgütlenmemizi engellemeye çalışmak, operasyonlara karşı önlem almamızı engellemek ve örgütün yapılarını, kadroları deşifre ederek operasyona açık hale getirmek,

9) Örgütümüzün geleneklerini, ilkelerini, ahlakını hiçe sayarak hemen hemen her şeyi kirleterek demoralizasyon ortamı sağlamak,

10) Kendi ihtiras ve çıkarları için yalan dedikodu ve karalamalar yapmak, insanlara suç isnat etmek,

11) Hareketimizin tüm bölge, alan, komite ve sorumlularının kadrolarının, komutan ve savaşçıların;

16 Ocak 1993 tarihli her türlü sorunun tartışılacağı güvencesi veren ve birlik çağrısı yapan deklarasyonuna,

3 Mart 1993 tarihli harekete daha fazla zarar verilmemesi için darbecilerin de katılacağı, özgürce görüşlerini ifade edebilecekleri toplantının yapılacağı, bunun için görev yerlerini terk edenlerin, derhal görev yerlerine dönmesi belirtilerek, can güvenliklerinin sağlanacağı, hareketin iradesi ve disip-

lini dışına çıkılmamasını içeren 1 NO'LU KARAR'a uyulmaması,

3 Mart 1993 tarihli darbeci çete şeflerine resmi olarak gönderilen toplantı çağrısına cevap vermemek,

Her fırsatta tekrarladığımız ve çeşitli yayın organlarında yayınlanan çağrılara cevap vermemek,

12) Örgütün kadrolarının darbeciliği mahkum etmesi ve lanetlemesiyle kadroların iradesini tanımama ve ayrılığı örgütleme,

13) Düşmanla aynı paralelde ve düşmanın ideolojik yönlendirmesinde Önderlik ve Devrimci Sol düşmanlığı propagandası yapma,

14) Ayrılıklarını meşrulaştırma ve güç toplamak için dernek, işyeri, ev baskınları düzenleme, yoldaşlarımıza tuzak kurup öldürmeye teşebbüs etme, işkence yapma ve yaralama... Düşmandan güvenlik isteme ve oportünizme sığınma.

15) Halkı 'Devrimci Sol'a yardım etmeyin, desteklemeyin' diye tehdit etmek,

16) Örgütümüzün yayın organlarının ismini kullanmak.

Bu suçlar darbeciliği örgütleyen ve halk hareketimizi bölüp, tasfiye etmeye çalışan, sabote eden herkes için geçerlidir. Ve bunlar birinci dereceden suçludurlar.

Darbeci Çete Şeflerine Ve Hala Örgütümüzü Tasfiye Ve Sabote Etmeye Çalışanlara Son Çağrı

Bu yazının yayınlandığı tarihten itibaren 3 gün içerisinde hareketin adaletine sığınıp, gelip teslim olanların samimiyet derecelerine göre işledikleri suçların yeniden ele alınıp, devrimci adaletin ilkeleriyle yargılanacaklardır. Aksi halde işledikleri ağır suçların birinci dereceden sorumlusu olarak cezalandırılacaklardır...

Tüm Kadrolarımız, Savaşçılarımız Ve Taraftarlarımız,

Bu karar yürürlüğe girdiği andan itibaren gereğini yerine getirmekle görevlidir.

Tüm halkımıza, Türkiye ve Dünya Soluna duyuruyoruz.

HALKIMIZA VE HAREKETİMİZE KARŞI İŞLENMİŞ HİÇ BİR SUÇ CEZASIZ KALMAYACAKTIR!

7 Haziran 1993

DEVRİMCİ SOL" (267)

Darbenin tamamen ortadan kaldırılması açısından 2 No'lu Karar hayati önem taşıyordu. Gündemde darbecileri etkisiz kılmak ve cezalandırmak vardı.

Devrimci Sol'un 2 No'lu Karar'ı karşısında paniğe kapılan darbeci çete "kardeş kanı" edebiyatına başlamıştır. Onlarca devrimcinin katlinden, tutsak düşmesinden sorumlu olan kontra çetesi, daha katledilen devrimcile-

rin kanları kurumadan alçakça saldırılarını tüm hızıyla sürdürmüş, Devrimci Hareketin gösterdiği büyük sabra karşın suç işlemeye devam etmiştir.

Tabi paniğe kapılan yalnızca darbeciler de değildi... Devrimci Sol'un 2 No'lu Kararı ile birlikte oportünizm de Devrimci Harekete karşı büyük bir atağa geçmiştir. "Sol içi çatışma" demagojisiyle, cepheden tavır almış, darbecileri yaşatmak için tüm olanaklarını seferber etmiştir. Hatta gerekirse silahla savunacaklarını belirtecek kadar pervasızlaşmışlardır. Bir kaç iyi niyetli istisna dışında hemen tüm sol işini-gücünü bırakmış, Devrimci Sol'u yok etmek, darbecileri yaşatmak için seferber olmuştur. Oportünist sol için darbe ihaneti karşısında, devrimci ilkelerin savunulması değil kendi kirli geçmişlerini örtebilmek önemliydi.

SIVAS KATLIAMI

2 Temmuz 1993 günü Sivas'ta düzenlenen Pir Sultan Abdal Kültür ve Sanat Şenliği sürerken şenliğe katılan aydın ve sanatçılardan 35'i gerici ve faşistler tarafından katledildiler. Kontrgerillanın günlerce önceden başlayan kışkırtmaları sonucu Cuma namazı sonrası tescilli faşistlerden oluşan bir grubun başını çektiği gerici-faşist grup, polislerin denetiminde ve gözleri önünde şenliğe katılan halka saldırdılar, daha sonra da aydın ve sanatçıların kaldığı Madimak Oteli'ni ateşe vererek 35 kişiyi katlettiler. Sivas katliamını gerici faşistler, polisler ve kontrgerilla birlikte organize etmişlerdir.

Katliam sonrası Devrimci Sol Güçler cenaze törenlerine kitlesel bir şekilde katılarak "Katliamın Sorumlusu Devlettir", "Sivas Katliamının Hesabı Sorulacak" sloganlarını haykırdılar.

Katliamı protesto etmek amacıyla 10-11 Temmuz günleri İstanbul'da Okmeydanı, Çağlayan ve Gaziosmanpaşa'da Devrimci Sol Güçler kepenk kapatma çağrısı yaptılar. Eylem yüzde yüze yakın katılımı ile gerçekleşti.

9 Temmuz'da İmar Bankası Sultan Hamam Şubesi, 10 Temmuz'da Garanti Bankası Bomanti Şubesi DEV-GENÇ tarafından molotoflandı.

Yapı Kredi Bankası Zeytinburnu Şubesi, Esenler Nestle dağıtım deposu, Soğanlı Eriksan Kablo deposu katliamı protesto için Devrimci Sol Güçler tarafından molotoflandı.

Adana'da "Sivas Katliamının Hesabını Soracağız-Devrimci Sol" yazılı bombalı pankart asıldı. Tepebağ Mahallesi Milli Gençlik Vakfı Devrimci Sol tarafından bombalandı. 8 Temmuz'da Sivil Savunma Müdürlüğü, 9 Temmuz'da Yavuzlar Mahallesi Ziraat Bankası bombalandı.

Tunceli, Eskişehir, Adana, İzmir, Bursa gibi bir çok ilde binlerce insanın katıldığı protesto gösterileri gerçekleşti, faşizm lanetlendi.

Devrimci Sol tutsakları tüm cezaevlerinde katliamı protesto etmek için açlık grevi yaptılar.

Mersin’de Karayolları 5. Bölge Müdürlüğü’ne ait araçlar yakıldı. Sivil Savunma Müdürlüğü’ne ait bir resmi araç bombalanarak tahrip edildi.

Ankara’da İskitler Tekel Deposu ve Keçiören DYP binası Devrimci Sol Halk Milisleri tarafından bombalandı. 8 Temmuz’da Keçiören’de bir banka şubesi molotoflandı.

11 Temmuz’da SHP Sivas İl Binası Devrimci Sol Güçler öncülüğünde işgal edildi.

Sivas katliamına ilişkin olarak Mücadele gazetesi özel sayısı yaygın şekilde tüm ülkede dağıtıldı.

12 Temmuz ve 2 Temmuz katliamlarının hesabını sormak için Devrimci Sol Karadeniz-Sivas Kır Gerilla Komutanlığı’nın Ahmet Karlangaç Birliği’ne bağlı Avni Turan Müfrezesi tarafından Sivas Çetinkaya İlçe Jandarma Karakolu basıldı. 15 Temmuz gecesi saat 23.00’te karakolu kuşatarak, yarım saat süre ile ateş altında tutan gerillalar, kayıp vermeden geri çekildiler.

BOĞAZINA KADAR SUÇ BATAĞINA GÖMÜLEN DARBECİLER RIZA GÜNEŞER’İ KATLEDİYOR SOL TARAFSIZLIK OYUNU OYNUYOR

Oportünizmin devrime ve halka karşı sorumluluktan uzak tavrı darbeci çetenin suç grafiğini hızla tırmandırdı. Yalnızca Nisan, Mayıs ayları içerisinde Devrimci Harekete karşı 20’ye yakın silahlı saldırı gerçekleştiren darbeciler, her geçen gün suçlarına yenilerini eklediler. Ama solun gözünde kap-kara bir perde vardı. Bütün bildirileri, açıklamaları “şiddetin asıl uygulayıcıları DS/DK...” ile başlıyor, bitiyordu.

Darbeciliği himaye eden solun bu yaklaşımları sürerken 14 Temmuz 1993’te Halkın Gücü gazetesi sahibi, darbecilik kirine bulaşmamış onurlu bir devrimci Rıza Güneşer, darbeci çete tarafından katledildi. Rıza Güneşer’in vücudundan 28 kurşun çıktı.

Rıza Güneşer’in katledilmesi üzerine sol darbeci ihanet çetesini desteklemeyi sürdürmekle beraber artık daha temkinli davranmak zorunda kalacaktır.

Bu katliamla darbecilerin kontrgerilla ile olan zımni anlaşmaları açıkça gözler önüne de serildi. Darbeci çete tüm saldırılarını polisin gözleri önünde yapıyor ve ellerini kollarını sallayarak uzaklaşıyordu.

Rıza Güneşer de polisin denetiminde ve kontrgerilla yöntemlerine benzer yöntemler kullanılarak katledilmişti... Polis bununla da yetinmeyerek darbecileri devrimci adaletten koruyordu. Darbecilerin illegal buluşma yerlerini dahi bilen polis buraları koruma altına alıyordu. Darbeci Çözüm’ün basılmasını hazmedemeyip Mücadele gazetesine saldırması da bunun bir göstergesidir.

Darbeci çete tarafından katledilen Rıza Güneşer'in cenazesi

Rıza Güneşer'in katledilmesiyle ilgili olarak 15 Temmuz'da yayınlanan 58 Nol'u Haber Bülteni'nde Rıza'nın katilinin darbeci kontra çetesi olduğu belirtilerek şöyle deniliyordu;

"Örgütümüzden çaldıkları para ve silahlarla saklanmakta, cinayet işlemekte ve pusu kurmaktadırlar.

İstanbul Kulaksız'da bir lokantada DEV-GENÇ'ten bir yoldaşımız yemek yerken darbecilerin açtığı ateşle ağır yaralandı.

Topkapı'da polisin gözleri önünde bir yoldaşımızı arabaya atıp kaçırdılar... Cennet Mahallesi'nde kurşunlayıp bıraktılar. Ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı ve polis gözaltına aldı.

İki yoldaşımızı kaçırıp İkitelli'ye götürdüler. Yoldaşlarımız buradan kaçtılar..

14 Temmuz 1993 saat 15.00 sularında İstanbul İkitelli semtinde Rıza Güneşer isimli yoldaşımız darbeci çete tarafından kurşun yağmuruna tutuldu ve şehit oldu. Bir çok yoldaşımıza daha saldırıldı, işkence yapıldı... Bunları ayrıca açıklayacağız. Bu çetenin halk kitleleriyle bir ilgisi olmadığından saldırıp kaçmaktadırlar.

Kontrgerilla işkencecileri işkence tezgahlarında, her şeyiyle darbeciliği savunuyor ve hareketimize saldırıyor... Darbeciler artık propagandalarını yapacak, kendilerini koruyacak ve meşrulaştıracak en güvenilir gücü bulmuştu.

(...)

Hiçbir devrimci örgütte darbe yapmak, darbe yapıp örgütün mal varlığı

ğını, silahlarını çalıp kaçmak ve hiçbir ideolojik ayrılık olmadığı halde örgütü parçalamaya kalkmak cezasız kalamaz. Cezasız kalır diyenler, ya örgüt gerçeğinden bir şey anlamıyor ya da art niyetlidir. Darbeciliği meşrulaştıranlar, meşrulaştırmaya çalışanlar tarih önünde sorumlu olacaklardır...” (268)

Rıza Güneşer’in sahibi olduğu ve gecekondu halkına yönelik çıkarılan Halkın Gücü gazetesi onun da katkılarıyla 12 Temmuz ‘92’de çıkarılmaya başlanmıştı. Rıza Güneşer pek çok kez gözaltına alındı, tutuklandı, hapishane de kaldı. Sınıf mücadelesinin bütün sınavlarından başı dik çıktı.

Rıza Güneşer Devrimci Harekete karşı gerçekleştirilen komplonun, ihanetin kurşunlarıyla katledildi. Halkın Gücü’ne erişemeyenler, Halkın Gücü karşısında ezilenler, hayatlarında düşmana karşı sıkmadıkları sayıda mermiyi O’nun bedenine sıktılar. Darbecilik kirine bulaşmamış bir devrimci olarak şehit düşen Rıza Güneşer, darbeciliğe karşı onur mücadelesinin şehidi olarak halklarımızın yüreğinde yaşayacaktır.

Bu olay solda da çeşitli tavırların sergilenmesine neden oldu. Bir kısmı, darbeye karşı takındıkları tavırları tekrardan gözden geçirmek zorunda kalıyor, bir kısmı ise “iki tarafa da tavır almak” adı altında aslında taraflı tutumunu sürdürüyordu. Solun diğer bir kısmı ise, artık sübjektivizmlerini gizleyemez duruma gelmiş olmanın sıkıntılarını yaşıyordu.

Ancak hiçbiri Rıza Güneşer’in cenazesinde yoktu...

ERDOĞAN ELİUYGUN’UN CEZALANDIRILMASI

Sağmalcılar Hapishanesi’nde darbecilik suçuna bulaşmış ya da farklı suçlardan dolayı Devrimci Sol tarafından atılanlar, o dönemde adli tutukluların kaldığı bölümde bir koğuştaki kümelenmiş durumdaydılar.

Darbecilik suçuna bulaşarak atılanlar “süreci kaldıramadıkları, darbecilikle bir ilişkilerinin olmadığı, geçmişte darbecilikle ilgili vermiş oldukları özeleştirilerin geçerli olduğu...” vb. yönünde özeleştiri verdikten sonra atılmışlar, ancak adli bölüme geçer geçmez bu özeleştirilerini unutarak çok geçmeden darbecileşmişlerdi.

Bu süreçte darbeci çete şeflerinden Erdoğan Eliuygun da (Asaf) yurtdışına çıkarken sahte pasaportla yakalanmış ve kendi isteğiyle adli tutukluların kaldığı bu koğuşa gelmişti. Bu tutuklama olayı tamamen siyasi polisin iradesi dışında gerçekleşmişti. Ancak tutuklanmış olsa da suçları netti, cezalandırılacaktı...

Cezalandırılacağına bilincinde olan Erdoğan Eliuygun adli bölümün yaşılanmış olmasının verdiği rahatlıkla burayı tercih etmişti. Ancak hesaplamadığı bir nokta vardı; o da, Devrimci Sol tutsaklarının yaratıcılığı ve her şeyi yoktan var edebileceği, gerçeği idi.

Erdoğan Eliuygun gelişinden kısa bir süre sonra darbecilerle birlikte kaldığı koğuştta 7 Haziran tarihli 2 No’lu Karar gereğince 18 Temmuz günü hak ettiğı şekilde cezalandırıldı.

“Kamuoyu Erdoğan Eliuygun hakkındaki düşüncelerimizi bilir. Ayrıca hareketimizin 7 Haziran 1993 tarihli 2 No’lu Karar’ı da açıktır. İşte, siyasi tut-sakların kaldığı bölümden yalıtılmış, geçişin idarece yasak olduğı bu odak, siyasi ve adli bölüm koridorları tarafımızca denetim altına alınarak, personel enterne edilerek 18 Temmuz 1993 günü taraftarlarımızca basılmış, ve Erdoğan Eliuygun haini 1. dereceden suçlu olduğundan ölümle, diğerleri yaralama ve dövme biçiminde cezalandırılmıştır. Eylemde önceden belirlenen hedeflerin dışında hiçbir kimseye yönelme olmamış, eylem baştan saptan-dığı şekilde gerçekleştirilmiştir.” (269)

Hapishaneler darbeciliğın yaşam şansı bulamadığı yerlerden biri ol-muştu.

AYDINLAR MATBAASI BASILARAK TAHRİP EDİLDİ

Darbeciler Devrimci Hareketin ‘86-’90 yılları arasında çıkarmış olduğı yasal derginin adından esinlenerek “Devrimci Çözüm” adıyla bir dergi çık-a-rıyorlardı. Oportünizmin kendi dergilerinden çok sahiplendiğı, kendi dergi-lerini düzenli çıkaramazken, aksatmamak için ellerinden gelen çabayı gös-terdikleri bu dergi hak ettiğı isimle anılmaktan kurtulamadı; Darbeci Çözüm.

Yine o dönemde Veysel Aydın’ın sahibi olduğı, devrimci-demokrat ya-yınların basıldığı Aydınlar Matbaası Darbeci Çözüm dergisinin basımını da üstlenmişti. Darbeci Çözüm dergisini basmak, darbeci kontra çetesinin suçlarına ortak olmaktı ve demokratlığa sığmazdı. Veysel Aydın darbeci kontra çetesinin yayınlarını basmaması ve suçlarına alet olmaması konu-sunda defalarca uyarılmış olmasına rağmen, uyarılara ve ikna çabalarına al-dırış etmemiş, Devrimci Sol’a karşı düşmanca tutum içerisine girmiş, hat-ta gazetelere ilan vererek bu tutumunu sürdürceğini açıklamıştır.

Bu gelişmeler üzerine Aydınlar Matbaası, sahibi Veysel Aydın’a maddi zarar vermek yoluyla cezalandırmak amacıyla Devrimci Sol tarafından bası-larak tahrip edildi. 29 Temmuz 1992’de gerçekleştirilen bu baskında kimi devrimci-demokrat kişi ve kurumlara ait yayınlar istemeyerek de olsa zarar görmüştü. Gerekli özen gösterildiğı halde istemeyerek hem Devrimci Ha-rekete zarar verilmiş, hem de darbecilere ve düşmana kışkırtma malzeme-si verilmişti. Devrimci Sol tarafından yayınlanan 1 Ağustos 1993 tarihli 68 No’lu Haber Bülteni’nde eylem amacı anlatılarak soldan verilen zarardan ötürü özür dilenerek kışkırtmalara gelmemesi istenmiştir.

“Devrim mücadelesinde sayısız fedakarlıklara katlanan, yüzlerce tut-

sak ve şehit veren hareketimize karşı böylesi bir suçlular güruhuna yardımcı olmak, böylesi alçakça ihanete karşı çıkmak, 'düşünce özgürlüğünü savunma' bahanesiyle maskelenemez. Demokratlık bir yana, bir parça vicdan sahibi olan hiç kimse hangi kılıf altında olursa olsun böylesi bir ihanet çetesini savunmaya yeltenmemelidir.

Yine de her şeye karşı, tüm devrimci demokrat kamuoyu önünde Aydınlar Matbaası sahibini bir kez daha uyarıyoruz: Darbeci kontra çetesinin suç ortaklığını yapmaktan vazgeç.

Sol hareketler ve tek tek devrimci demokratlar, bugünkü tüm olumsuzlukların kaynağının darbeciler olduğunu anlamalıdır. Darbecilik her şeyiyle mahkum edilip tecrit edilmedikçe, hareketimize ve tüm sol hareketlere zarar vermeye devam edecektir." (270)

Ancak tüm çabalara karşı sol, düşmanla birlikte darbeci kontra çetesini savunmaktan ve desteklemekten vazgeçmeyecek ve Aydınlar Matbaası'nın basılıp tahrip edilmesini Devrimci Harekete karşı saldırı malzemesi olarak kullanılacaktır.

MÜCADELE GAZETESİ MUHABİRLERİNE DARBECİ ÇETENİN HAIN SALDIRISI

Darbeci kontra çetesini her geçen gün devrime, Devrimci Harekete karşı ihanetini derinleştiriyor, suçlarını büyütüyordu. Devrimci Sol'un ta baştan itibaren söylediği her şey gün gün kanıtlanıyordu. Darbecilerin ortaya çıkışı suçtu, var olmak için suç işlemeye devam edeceklerdi.

30 Nisan katliamının tek tanığı olan Ergül Uzundiz 2 Ağustos günü Sultanahmet'deki İstanbul Adliyesi'nde suç duyurusunda bulundu. Bu nedenle adliyenin ve adliyenin hemen yanında bulunan Mücadele gazetesinin önü polis kaynıyordu. Yoğun bir denetim vardı. Suç duyurusunun sona ermesine rağmen "güvenlik önlemleri" kaldırılmamıştı.

Böylesi bir ortamda Mücadele gazetesinin hemen yan sokağında, Mücadele muhabirleri Zeynep Arıkan Gülbağ ve Savaş Karakurum'u yayılım ateşine tutarak yaralayan darbeciler polisin gözleri önünde ve polis denetiminde Kartal marka bir arabaya binerek kaçtılar. Orada bulunan sivil ve resmi polisler sadece olayı seyretmekle yetindi. Saldırığı seyreden polis, saldırının hemen sonrasında Mücadele gazetesini basıyor ve arama yaparak dergi çalışanlarını gözaltına alıyordu.

"Katilleri tanıyoruz. Biri hareket tarafından cezalandırılan bir ayyaş, sapık ve aylardır pusu kuruyor, cinayet işliyor; diğer ikisi hareket içinde hiçbir yere gelememenin sancısıyla kişilik ispatında, kişisel intikam peşinde olan iki serseri... Bunlar hedefimiz değildir. Ama darbeci şefler onların da yaşa-

minı yok ediyor. Tüm kamuoyu bilmelidir, bu insanları cezalandırdığımızda sorumlusu darbeci kontra çete şefleri olacaktır. Ortaya çıkacak bütün ölümlerden, doğacak zararların tümünden darbeci çete sorumludur..." (271) diyordu Devrimci Sol...

DEVİRİMCİ SOL GERİLLALARI TOROSLAR'DA

Kürdistan dağlarından sonra umudun adı Toroslar'da da büyüyordu. Devrimci Sol gerillaları büyütüyordu umudun adını.

31 Temmuz günü Mersin Silifke kırsal alanında düşman güçleri Devrimci Sol Kır Gerilla Birliği'ni kuşattı. Bulundukları yer düşman tarafından kuşatıldığında üssün önüne Devrimci Sol'un orak çekiçli bayrağını asarak mevzilerini savunmaya geçen Akdeniz Bölgesi Siyasi Sorumlusu Ali Tarık Koçoğlu ve gerilla birliği komutan yardımcısı Mustafa Sefer şehit düştüler.

"Gün olur aydınlık savunucusu devrimciler halktan yana olmanın bedelini sokaklarda, dağlarda, ev baskınlarında, pusularda resmi veya sivil faşist güçlerce katledilerek öderler."

Tarık Koçoğlu Devrimci Sol ana davasında yaptığı savunmasında böyle açıklıyordu, halktan yana olmanın bedelini. Ve O, bu bedeli yoldaşı Mustafa Sefer'le beraber Toroslar'da şehit düşerek ödedi.

Düşmanın cansız bedenlerinden dahi korkarak, kaçırarak, gizlice gömdüğü Ali Tarık Koçoğlu ve Mustafa Sefer'in cenazeleri aileleri tarafından, gözetli ve tehditlere rağmen gömüldükleri yerden alınarak memleketlerine götürüldü. Ali Tarık Koçoğlu Osmaniye'nin Cevdetiye kasabasında, Mustafa Sefer ise Dersim'in Pertek ilçesi Çalaxane mezrasında yüzlerce kişinin katıldığı törenlerle uğurlandılar.

Devrimci Sol tarafından Toroslar'da şehit düşen gerillaların hesabını sormak için Adana'da 2 Ağustos akşamı 21.00'de Türk Kuşu Caddesi'ndeki Grundig Bölge Müdürlüğü'ne bomba konuldu.

5 Ağustos akşamı saat 21.00'de Stadyum Caddesi'ndeki Tofaş bayii bombalandı.

4 Ağustos günü Ziyapaşa Bulvarı'ndaki Vitra Artema galerisi bombalandı, çevre yolundaki Profilo Bölge Müdürlüğü molotoflandı.

5 Ağustos'ta Tofaş ve Gima bayileri ile Ziyapaşa Caddesi'ndeki Emlakbank molotoflandı.

Dersim Hozat'ta Devrimci Sol'un 5 Ağustos günü kepenk ve kontak kapatma çağrısına uyan halkın eyleme katılımı yüzde yüz oldu.

Adana, Mersin, Gaziantep başta olmak üzere pek çok il ve ilçede Toros direnişi ile ilgili bombalı, bombasız pankart asıldı, yazılamalar yapıldı ve Devrimci Sol bildirileri dağıtıldı.

DERSİM'DE GERİLLA VURUYOR

Dersim'deki Devrimci Sol gerillaları, Toroslar'da şehit düşen yoldaşları A. Tarık Koçoğlu ve Mustafa Sefer'in hesabını sormak için 8 Ağustos'ta Çemişgezek'te, 12 Eylül öncesi ülkü ocaklarının kurucularından olan faşist bekçi Ömer Şeker'i cezalandırdılar.

Devrimci Sol İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı'nın yaptığı "Dersim'i Faşist Güçlere Mezar Edeceğiz" başlıklı açıklamada:

"Çemişgezek'in resmi faşistlerden olan emniyet bekçisi de şehir içerisinde kendisine çok güvenmiş olmalı ki, halk üzerinde estirdiği faşist terörün cezasız kalacağını sanıyordu. Bu bekçi 12 Eylül öncesi sivil faşist örgütlenmeyi sürdürmüş, kurdukları ülkü ocaklarında faal görev almıştır, belli bir süreçten sonra da aynı faaliyeti resmi kıyafetlerle sürdürmeye başlamıştır.

Resmi faşist güçler içerisinde çok daha rahat hareket eden faşist bekçi, öte yandan devrimci adaletimizin elinden kurtulamayacağını düşündükçe daha fazla azgınlanıyordu. Toroslar'da destanlar yaratarak şehit düşen yoldaşlarımızın anısına faşist bekçi Ömer Şeker, birliğimize bağlı Hayri Koç Müfrezesi tarafından 8 Ağustos 1993 tarihinde ölümle cezalandırılmıştır. Eylemlerimiz sürece, Kürdistan'ı faşizme mezar edeceğiz." (272) deniyordu.

13 Ağustos 1992'de Ankara'da kuşatıldıkları üslerinde duvarlara kanlarıyla Devrimci Sol/SDB yazarak şehit düşen SDB komutanı Vehbi Melek ve yoldaşlarının hesabını sormak için Devrimci Sol gerillaları 13 Ağustos 1993 tarihinde Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Amutka Karakolu'nu tarayarak ey-

lem yerine Devrimci Sol bayrağı bıraktılar. Gerillaların kayıp vermeden çekildikleri eylem sonrası Devrimci Sol İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı bir açıklama yaptı. "Düşmana Aman Yok" başlıklı açıklamada:

"13 Ağustos 1992'de Ankara'da düşman kuşatmasına karşın bulunduğu üssü canı pahasına koruyup hareketimizin geleneklerine yaraşır bir biçimde direnerek şehit düşen SDB komutanlarından Vehbi Melek ve aynı kararlılığı gösteren diğer şehit yoldaşlarımızın anısına Hozat'ın Amutka Karakolu'na, birliğimize bağlı Hayri Koç Müfrezesi tarafından bir saldırı eylemi gerçekleştirilmiştir. Düşman tüm eylemlerimizi özellikle gizlemeye çalışıyor veya geçiştiriyor. Buna rağmen eylemlerimiz kitlede yankısını buluyor. Bu eylemimiz de düşmanın kesin kayıpları olmasına rağmen gizlenmeye çalışılmıştır.

Baskın sırasında düşmanla girilen yoğun çatışmaya rağmen gerillalarımız hiçbir kayıp vermeden çekilmişlerdir. Diğer eylemlerde olduğu gibi, bu eylem yerine de bayrağımız bırakılmıştır. Eylemlerimiz sürecek." (273) deniliyordu.

Devrimci Sol gerillalarının bölgedeki halkla kaynaşması, Kürt halkının gerillaları bağrına basması ve art arda yediği darbeler, düşmanın korkularını iyice büyütüştü. Bu nedenle aralıksız operasyonlar sürdürülüyor, köyler yakılıyor-yıkılıyor, köylülere işkence yapılıyordu. Yine de Devrimci Sol'un gittikçe yoksul Kürt halkının umudu olmasına engel olamıyordu.

Düşman güçlerinin 14 Ağustos'ta Devrimci Sol gerillalarına yönelik kurduğu pusu da amacına ulaşmıyordu.

Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB Komutanlığı'na bağlı Nurettin Güler Müfrezesi Ovacık Kızık köyünde devlet güçleri tarafından pusuya düşürüldü. Gerillalar pusuyu kayıp vermeden, boşa çıkartarak üslerine döndüler. Düşmanın pususuyla karşılaşıldığında anında ateşle karşılık vererek girilen çatışma sonrasında yapılan açıklamada şöyle deniyordu:

"Çatışma sonucunda bir astsubay ağır, bir er hafif yaralanmıştır. Savaşçılarımız düşman pususundan hiçbir kayıp vermeden, düşmana kayıp verdirerek başarılı bir şekilde üslerine geri dönmüşlerdir. Diğer bölgelerde olduğu gibi, Ovacık'ta da yoğun faaliyet içinde olduğumuzu haber alan düşman, korku ve panik içerisinde girmiş, korkunun vermiş olduğu saldırganlıkla halkımıza azgınca saldırmıştır. Korkuyorlar çünkü onlar Devrimci Sol geleneklerini, direnişleri, söylediği her şeyi yaptığını ve yapacağını iyi bilirler. Dersim'i onlara mezar edeceğimize ant içtik." (274)

Devrimci Sol gerillaları 18 Ağustos'ta pusu kuran düşman güçleriyle bir kez daha karşılaşıyorlardı. Düşmana yine gereken cevabı veren gerillalar düşmana kayıp verdirerek geri çekildi. Bu eylemle ilgili yapılan "Umudu Sa-

vaşarak Büyütüyoruz” başlıklı açıklamada ise:

“Birliğimizin 1993’te her alanda atılım yapacağına dair, halkına, hareketine, önderliğine, şehitlerine sözü vardı. Bu sözümüzde durduk, durmaya devam edeceğiz.

(...)

Gerillalarımıza 18 Ağustos 1993 günü saat 21.30’da Hozat çevresinde pusu atan düşman güçlerine yönelik roketli saldırı düzenlenmiştir. Düşmanın havan topu, makineli vb. ağır silahlarla ve takviye güçlerle cevap vermesi sonucu uzun süre çatışma devam etmiş, gerillalarımız plana uygun şekilde kayıp vermeden geri çekilmeyi başarmıştır. Düşman eylemlerimizi ve kayıplarını açıklamaktan özellikle kaçınmasına rağmen, eylemlerimizin duyulup, kitlelerde sempati yaratmasını engelleyememektedir.

Bu eylemimizde de, düşman kayıplarını gizleyememiştir. Kesin olmakla birlikte, aldığımız haberlere göre, özel tim ve asker 8 kayıp vermiştir.

Hareketimizin yaptığı iradi müdahale, iki yıllık kısa bir süreci kapsamına rağmen Dersim halkına bir umut olmuştur.

Düşmanın bu çaresizliğinin nedeninin hareketimiz olduğunu bilen halkımızın umutları büyümektedir. Artık tek kurtuluş umudu olarak gördükleri hareketimizi gün geçtikçe daha fazla desteklemekte ve sahiplenmektedirler.

(...)

Umudu büyütmeye devam ediyoruz. Bunu eylemlerimizle de gösteriyoruz. (...) Savaşıyoruz kazanacağız.” (275) deniliyordu.

OLİGARŞİ BATTIKÇA DAHA FAZLA KATLİAM, DAHA FAZLA İŞKENCEYE SARILIYOR

13 Ağustos 1993 günü Perpa’daki bir kafeteryada iki Devrimci Sol Milis savaşçısı, bir Devrimci Sol taraftarı ve Devrimci Sol ile hiçbir ilgisi olmayan, halktan iki insan olmak üzere toplam 5 kişi oligarşinin kiralık katiller sü-rüsü tarafından katledildiler.

Katliamdan üç gün önce yani 10 Ağustos’ta katliamın yaşandığı Beyazsaray Kafeterya’nın sahibi, Devrimci Sol taraftarı olan Nebi Akyürek darbeciler tarafından kaçırılıyor ve arabasına el konularak bir daha Devrimci Sol’a yardım etmemesi için tehdit ediliyordu. Nebi Akyürek darbecilerin elinden kurtulduktan sonra olup bitenleri Devrimci Solcular’a anlatır.

Büyük olasılıkla günlerce önceden kontrgerilla ve darbeciler tarafından planlanan katliamın zemini hazırlanıyordu böylece. Nebi, olup bitenleri anlatacak, böylece Devrimci Solcular yanıltılarak oraya çekilmiş olacaktı.

Eylemden bir süre önce de kontrgerilla darbecilere Kartal Topselvi Ka-

rakolunu bombalatır. Kontrgerilla, bu eylemle hem darbecilerin her geçen gün açığa çıkan kontrgerilla ile olan ilişkilerini perdeleyecekti, hem de darbeciler yapılacak katliamın zemininin hazırlanmasında üzerlerine düşen görevleri eksiksiz yerine getirmiş olacaktı.

Ve 13 Ağustos günü Devrimci Sol Topkapı bölgesi 1. Milis komutanı Mehmet Salgın, Şişli bölgesi 1. Milisi savaşçısı Hakan Kasa, Devrimci Sol taraftarı Nebi Akyürek ve halktan iki insan olan Selma Çıtlak ve Sabri Atılmış Beyazsaray Kafetarya’da, darbecilerin katkısıyla, kontrgerilla tarafından katlediliyordu.

Şehit düşen Devrimci Sol savaşçıları, Gazi Mezarlığı’nda 1500 kişinin katıldığı, “Şehitler Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor” pankartının dalgalandığı cenaze töreninde, “Bize Ölüm Yok” marşıyla son yolculuklarına uğurlandılar.

11 Ağustos’ta Devrimci Sol Ege Bölgesi Siyasi Sorumlusu Baki Erdoğan bölgede sürdürülen operasyonlar sırasında gözaltına alındı. Gözaltına alındıktan bir hafta sonra bile emniyette olduğuna dair kayıtlara geçilmemişti. Gözaltında gördüğü ağır işkencelere karşı son nefesine kadar direnen, direnerek yoldaşlarını örgütünü savunan Baki, 22 Ağustos’ta şehit düştü.

Devrimci Sol’un geçtiği bu zorlu süreçte Baki, en ağır işkenceler altında halka, devrime ve yoldaşlara bağlılığını sürdürdü ve işkencecileri kendi inlerinde yenerek rezil etti. Baki Erdoğan’ın böylesi bir süreçte yarattığı direniş ve teslim olmama tavrı devrimciler için güçlü bir moral kaynağı oldu.

Devrimci Sol, Baki Erdoğan’ın hesabını sormak için MİT’çi Recep Silo ve polis Cemal Şenel’i cezalandırdı.

Devrimci Sol, Ege Bölgesi Siyasi Sorumlusu Baki Erdoğan’ın işkenceyle katledilmesinin hesabını sormak için MİT’çi Recep Silo ve polis Cemal Şenel’in cezalandırılmasına ilişkin “Oligarşi İşkence Ve Katliamlara Rağmen Devrimcileri Teslim Alamıyor” başlıklı bildirisinde şöyle diyordu:

“Tüm devrimci ve yurtseverlere, halkımıza işkence yapanlar, katliamlar ve provokasyonlar düzenleyenleri hiçbir zaman affetmeyeceğiz. Bu gerçeği defalarca tekrarladık ve halk düşmanlarını uyardık, ama onlar oligarşinin uşaklığını yapmaya devam ettiler. Devrimcilere ve halka karşı düşmanca tavır alanlar halkın adaletinden kurtulamazlar. Toplumlar tarihinin tüm aşamalarında halk düşmanı ve hainler halkın adaletine hesap vermişlerdir. Oligarşinin yetkilileri ve onların paralı işkencecileri de halka ve devrimcilere karşı işledikleri suçların hesabını vermek zorundadırlar.

25 Ağustos 1993 günü saat 22.00 sıralarında İstanbul Milli İstihbarat Teşkilatı’nda görevli işkenceci ve kontrgerillacı Recep Silo bir Silahlı Devrimci Birliğimizce cezalandırılmıştır. Birliğimiz hedefi ortadan kaldırıp, kayıp

vermeden üssüne dönmüştür. Recep Silo'nun, halka ve devrimcilere karşı işlediği suçlar kanıtlandığından ve hala suç işlemeye devam ettiğinden ölümle cezalandırılmıştır.

(...)

Ayrıca 27 Ağustos 1993 günü sabah saat 08.35 sıralarında Fatih Ekip-ler Amirliği'nde görev yapan Cemal Şenel savaşçılarımız tarafından ceza-landırılmıştır. Savaşçılarımız hiçbir kayıp vermeden üslerine dönmüştür.

Ne oligarşinin işkencecilere vaadettiği 'yeni yüzler', ne de gettolar hiç-bir şey onları halkın adaletinden kurtaramaz." (276)

"İHANETİ ZAFERE DÖNÜŞTÜRDÜK"

Devrimci Sol, emperyalizm ve oligarşinin bir komplosu olarak günde-me gelen 13 Eylül darbesini ideolojik-politik-kültürel olarak mahkum eder, örgütsel birliğini korur ve düşman, darbeci, oportünist kuşatmasını yaparak bu süreçten zaferle ve daha güçlenerek çıkar.

Örgütsel olarak büyük bir güç kaybı söz konusu olsa da, hayatın deği-şik alanlarında halkın kurtuluş mücadelesinin omuzlarına yüklediği görevler-den de kaçınılmaz. Gücü oranında direnişlere önderlik eder, içinde yer alır ya da bağımsız eylem çizgisini sürdürür. İşçiler, memurlar, gençlik, mahal-leler... Bütün bölgeler, yani vatanın her köşesi, halkın her kesimi Devrimci Hareketin örgütlenme ve mücadele alanı olmaya devam eder.

ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI MÜCADELE

1993 yılı özelleştirmelerin ve buna bağlı olarak da işçi kıyımlarının yo-ğun olarak yaşandığı bir yıl olmuştur. Bu süreçte işçi sınıfının mücadelesi-nin odağında özelleştirmeye karşı mücadele vardır. Devrimci İşçi Hareketi, özelleştirme konusunda emekçileri bilinçlendirmek ve mücadeleye katmak amacıyla Devrimci Mücadelede İşçiler imzasıyla "Özelleştirmeye Karşı Mücadele Edelim" başlıklı bir bildiri yayınladı. Yayınladığı bu bildiriyle özel-leştirmenin emekçi kesimler için ne anlama geldiği ve bunun için mücade-le edilmesi gerektiği açıklanıyordu. Bu bildiride:

"ÖZELLEŞTİRME tüm emekçi halka karşı açılmış bir savaştır. Yüz bin-lerce işçinin ve ailesinin işsizler-açlar ordusuna katılması, yüz binlerce işçi-nin sendikasılaştırılması sadece işçi sınıfının değil tüm emekçi halkın zara-rıdır. İşsizliği yaratan ve bunu ucuz iş gücü sağlamak için kullanan düzen, işsizliğin artması ile ücretleri daha da düşürecek, daha çok saldırganlaşa-caktır." (277) denilerek tüm emekçiler özelleştirmeye karşı hiç zaman kay-betmeden mücadeleye çağırılıyordu.

Devrimci İşçi Hareketi, özelleştirmeye karşı emekçilerin örgütlü müca-

delesini yükseltmek için "Özelleştirmeye Karşı Mücadele Komiteleri"ni (ÖKMK) gündeme getirdi. Emekçilerin ÖKMK'larda örgütlenmesini sağlamak için faaliyet yürüttü. "Özelleştirmeye ve İşçi Kısımlarına Karşı ÖKMK'larda Birleşelim" başlıklı bildiri, işçi ve emekçilere seslenerek onları ÖKMK'larda örgütlenmeye çağırıyordu. Devrimci Mücadelede İşçiler imzasıyla yayınlanan bu bildiride ÖKMK'lar nedir, nasıl oluşur, nasıl karar alır, görev ve yetkileri nelerdir sorularına cevaplar veriliyordu:

"Özelleştirme ve İşçi Kısımlarına Karşı Mücadele Komiteleri Nedir?

1) Özelleştirme ve İşçi Kısımlarına Karşı Mücadele Komiteleri (ÖKMK), işçi sınıfının özelleştirme ve kıyımlarla karşı karşıya kalan tüm emekçilerin taban örgütlenmeleridir.

2) ÖKMK'lar işyeri ve işkolu düzeyindeki sendika, temsilcilik vb. kurumlarının sınıfın farklı nitelikteki örgütlenmelerinin alternatifi değildir. Bu kurumlarla ve farklı nitelikteki örgütlenmelerle hedeflerde birleşilebildiği ölçüde birlikte çalışmayı esas alır.

ÖKMK'lar Nasıl Oluşur?

3) ÖKMK'larda özelleştirme ve işçi kısımlarına karşı mücadele edilmesi gerektiğine inanan (Faşistler, patronlarla ve sınıfın düşmanlarıyla işbirliği yapanlar hariç) her işçi, emekçi yer alabilir.

4) Dolaylı ve temsili seçim yoluyla değil, katılmak isteyen her işçinin, emekçinin doğrudan seçme ve seçilme hakkını kullanmasıyla oluşur. Kaç kişiden oluşacağı gibi bir sınırlama yoktur. Sayı fazla olduğunda kendi içinde bir yürütme kurulu seçebilir.

Kararlar Nasıl Alınır?

5) ÖKMK'ların işleyişinde kararlar salt çoğunluğa göre alınır.

ÖKMK'ların Görev ve Yetkileri Nelerdir?

6) ÖKMK'lar bulundukları işyerlerinde tüm emekçileri özelleştirme ve işçi kısımları konusunda aydınlatma, duyarlı kılma ve mücadeleyi örgütlenme, bulundukları işyerinin dışında özelleştirme ve kıyımlarla karşı karşıya bulunan emekçilerle ekonomik, sosyal, siyasal dayanışmayı sağlamakla yükümlüdürler.

7) ÖKMK'lar diğer işyerlerinde kurulan ÖKMK'larla güç birliği içerisinde mücadele eder. ÖKMK'lar geliştirilip, yaygınlaştırıldığı oranda il çapında, giderek bölgeler ve ülke çapında birleştirilmesi hedeflenir." (278)

'93 yılında özelleştirmeye karşı ülke çapında ve yerel düzeyde kampanyalar açıldı. Sayısız pankart asma, bildiri dağıtma, afişleme, yazılama, kitle-sel gösteri eylemleri gerçekleştirildi, pek çok iş kolu ve fabrikada ÖKMK'lar oluşturuldu.

Bu süreç özelleştirmeye karşı gerçekleştirilen eylemlilikler dışında, genel olarak işçi sınıfının mücadelesinin somut kazanımlar elde edemediği,

bir çok grev ve direnişin yalnızlaştığı ve sürüncemede kaldığı bir dönem oldu. Bu bakımdan 1993 yılı işçi sınıfı mücadelesi açısından “kayıp yıl” oldu denilebilir. Bu durumun ortaya çıkmasında da kuşkusuz Türk-İş ve onun sendikal anlayışı içinde hareket eden sendikacıların rolü büyüktür.

Kağıthane Belediyesi’nde işten atılan işçilerin direnişi bu dönemde gündemde olan direnişlerden biridir. RP’li belediye başkanları İstanbul’da Güngören, Bağcılar, Bahçelievler, Tuzla ve Kağıthane belediyelerinde çalışan bini aşkın işçiyi işten attı.

Kağıthane’de işten atılan 341 işçi 8 Ocak 1993’te ailelerinin desteği ile işyerlerinin önünde direnişe başladılar. Direniş sürecinde polis bir çok defa direnişçilere saldırdı. Taleplerinin kabul edilmesini isteyen işçiler 66 günlük bir süresiz açlık grevi yaptılar. Ankara’ya yürüdüler. Direnişin başarıya ulaşabilmesi için yeterli bir dayanışma ve direnişin önünü açan bir çıkış sağlanamadığı için bu direniş başarıyla sonuçlandırılmadı.

’93’te gündemde olan direnişlerden biri de Toros Gübre direnişiydi. Kendine olan güvenin sembolü haline gelen Toros Gübre direnişi, 1994’e gelindiğinde ikinci yılını da geride bırakıp üçüncü yılına girmişti.

Sendikal çalışma yaptıkları gerekçesiyle işten atılan 315 işçi 10 Ocak 1992’de fabrikanın önünde pankart açarak direnişe geçtiler. Mart ayında Ölüm Orucuna dönüşen direniş, taleplerin kabul edilmesiyle Nisan’da bitirildi. Ancak süreç içerisinde işveren sendikalaşma hakkını kabul etmesine rağmen işçileri işe almadı. Bir yılı aşkın bir aradan sonra 12 Temmuz 1993’te Toros Gübre işçileri yeniden direnişteydiler.

Direniş yılın altı ayına damgasını vurarak büyüdü. “İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız” şiarı, işçilerin direnişi yürüttüğü Emek Tepesi’ne kazındı. Direniş sürerken 26 Temmuz’da Toros Gübre’nin ürettiği mamülleri satan Hıdır Ticaret bombalandı.

27 Temmuz’da Emek Mahallesi’nde Milli Eğitim Bakanlığı’na ait kamyonet, 28 Temmuz’da Adana Yüreğir Kadastro Müdürlüğü Arşivi Devrimci Sol tarafından bombalanırken, 29 Temmuz günü Ziya Paşa Bulvarı’ndaki Opd. Arpal Bayii, 30 Temmuz sabahı da TC Dış Ticaret Müdürlüğü Devrimci Sol Halk Milisleri tarafından bombalandı.

Eylemler Toros Gübre işçileriyle dayanışma ve iktidarı uyarma amacıyla gerçekleştirildi.

Jandarmanın saldırılarına, direnişin sembolü haline gelen çadırlarının altı kez yıkılmasına boyun eğmeyen, disiplinli ve programlı bir mücadele ile yolunda ilerleyen direniş, yarattığı geleneklerle kazanmayı çoktan hak etmiş olsa da, sınıf dayanışmasının yetersiz kalması nedeniyle ’94 baharına gelindiğinde kazanımsız bitirildi. Maddi ve sosyal olarak istenen hedeflere ulaşamamış olsa da, Toros Gübre direnişi işçi sınıfı mücadelesi açısından derslerle dolu önemli bir deneyim olarak tarihe geçti.

Genel olarak '93 yılında işçi direnişlerinin somut kazanımlarla sonuçlanmamasına karşın az da olsa somut kazanımla bitirilen direnişler de vardı. Bu onura sahip direnişlerden biri de Turbo Filtre direnişi idi.

Çalışma koşullarının çok ağır olması ve işverenin yoğun baskıları karşısında Otomobil-İş sendikasında örgütlenen işçilere işveren, 80 işçiyi işten atarak karşılık verdi. Bunun üzerine Turbo Filtre işçilerinin Mayıs ayının ilk günlerinde başlayan ve 52 gün süren süresiz açlık grevi direnişi işçilerin zaferi ile sonuçlandı. Bu direnişi zafere götüren Turbo işçilerinin kararlılıklarının, özverileri, kendi güçlerine güvenmeleri ve Devrimci İşçi Hareketi perspektifiyle hareket etmeleri idi. Başladığı günden itibaren "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" bilinciyle ve "Kazanıncaya Kadar Direniş" şiarıyla yürütülen direniş sonucunda, 30 Haziran 1993'te işverenle yapılan görüşmede atılan bir çok işçi işine dönerken, ayrıca işçilerin hazırladığı ve 21 maddelik taleplerinin de yer aldığı protokol işveren tarafından kabul edildi.

Turbo Filtre işçilerinin direnişi Paşabahçe, Maga Deri, Zonguldak, Kartal gibi geleneklere bir halka daha ekledi. Yaratılan direniş geleneği, ülkemiz işçi sınıfının mücadelesine yeni kazanımlar sağlamıştır. Devrimci İşçi Hareketi perspektifiyle gerçekleştirilen bu direnişin zaferle sonuçlanması bir çok direnişe örnek olmuştur.

MEMURLAR

Memurların grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı mücadeleleri '93 yılında da devam etti. '93 yılının ilk eylemi 15 Ocak'ta belediye ve sağlık iş kolunda gerçekleştirilen iş bırakma eylemleri oldu.

İstanbul'da Bem-Sen'liler Eyüp, Kadıköy, Eminönü belediyelerinde ve Anakent Zabıta Müdürlüğü'nde yarım gün iş bıraktılar. Sağlık-Sen'in çağrısına Tüm Sağlık-Sen'in de katılmasıyla aynı gün Şişli Etfal ve Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları hastanesinde de sağlık hizmetleri durduruldu.

Aynı gün Anadolu'nun bir çok ilinde Ankara, Tunceli, Malatya, Bursa'da iş bırakan, basın açıklaması yapan, yemek boykotu yapan kamu emekçileri eyleme destek verdiler.

12 Şubat'ta Bem-Sen ile Eminönü Belediyesi arasında bir protokol imzalandı. Bu protokolde anlaşmaya varılan maddeler öz olarak memurların kendi sorunlarının çözümünde daha fazla söz ve karar sahibi olmasını ve demokratikleşme yönünde adımları içeriyordu.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve 1 Mayıs'ta memurlar kitlesel olarak alanlardaki yerlerini aldılar.

21 Mayıs'ta Tüm Maliye-Sen'li 1500 memur toplu sözleşme taleplerini dile getirmek için Maliye Bakanlığı önüne yürüdü.

Milli Eğitim'in arpalıklarından İLKSAN'da ortaya çıkan yolsuzluktan son-

ra 11 Nisan'da bir basın toplantısı yapan Eğit-Sen, İLKSAN'daki yolsuzluk olayının peşini bırakmayacaklarını belirtti. 15 Nisan'da çoğu il ve ilçede eğitim emekçileri kitlesel olarak suç duyurusunda bulunarak İLKSAN yöneticilerinin yargılanmasını istediler. 20 Mayıs'ta Ankara'da Milli Eğitim Bakanlığı önünde, 22 Mayıs'ta da İstanbul'da Milli Eğitim Müdürlüğü önünde toplanan eğitim emekçileri yolsuzluğa karşı protesto gösterisi yaptılar. Eğitim emekçileri bu süreçte İLKSAN'daki yolsuzluğu protesto etmek için suç duyuruları, imza kampanyaları, basın açıklamaları vb. eylemleri hayata geçirdiler.

Haziran ayı kamu emekçileri için yemek boykotları, bordro yakmalar ve basın açıklamalarının yoğun yaşandığı bir ay oldu. Ayrıca İstanbul, Çanakkale, Zonguldak, Kayseri gibi çeşitli illerde kamu çalışanları, toplu sözleşme ve grev haklarını haykırdıkları mitingler düzenlediler. Samsun'da 26 Haziran'da düzenlenmek istenen mitinge izin verilmemesine rağmen 1500 kamu emekçisinin katılımıyla bir protesto eylemi gerçekleştirildi.

Memurlar, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı, özelleştirmeye ve taşeronlaştırmaya son verilmesi, iş güvencesinin sağlanması ve tüm anti-demokratik uygulamaların kaldırılarak insan hakları ihlallerine son verilmesi talepleriyle İstanbul, İzmir, Samsun, Malatya ve Mersin'den, 1 Temmuz'da Ankara'ya doğru yürüyüşe geçtiler. Aylardır Ankara hedefiyle çeşitli etkinlikler gerçekleştiren kamu emekçileri, programlanan biçimde temsilci ve yöneticiler düzeyinde Ankara'ya ulaşırken, ülkenin dört bir yanından akın akın gelen onbinlerce kamu emekçisi 3 Temmuz'da Ankara caddelerini, sokaklarını haykırdıkları sloganlarıyla sarstılar. Sendika temsilcileri hükümetle görüşerek taleplerini ilettiler. Grevli toplu sözleşmeli sendikal haklarının anayasal güvence altına alınmasını isteyen , bu konuda hükümete 15 Temmuz'a kadar süre tanıyan memurlar, bu süre içinde somut bir adımın atılmaması üzerine eyleme geçtiler. 15 Temmuz günü başta İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Bursa, Urfa, Zonguldak, Çanakkale, Diyarbakır, Elazığ, Derişim, Malatya, Samsun ve Kars olmak üzere ülkenin dört bir yanında iş bırakma, iş durdurma, yavaşlatma, yemek boykotu basın açıklaması, yürüyüş, bordro yakma vb. eylemlerle ekonomik ve demokratik taleplerini bir kez daha haykırdılar.

Adana'da Tüm Maliye-Sen'li memurlar 16 ve 19 Temmuz'da bordro yakarak ve basın açıklaması yaparak taleplerini dile getirdiler. Yine 20-22 Temmuz'da Sağlık-Sen ve Tüm Sağlık-Sen'li sağlık emekçileri İstanbul'da bir çok hastanede çeşitli eylemlilikler gerçekleştirdiler.

Tüm ülke çapında maliye çalışanları, hükümetin verdiği yüzde 12'lik maaş zammını protesto ederek 26 Temmuz'da bir günlük iş bırakma eylemi yaptılar. 29-30 Temmuz tarihlerinde ise hükümetin maaşlara yaptığı düşük zamları protesto eden ve grevli toplu sözleşmeli sendikal hakkını iste-

yen, başta sağlık, belediye, PTT ve demiryolu iş kolunda çalışan memurlar iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Haklarını almak için mücadele eden memurlar aynı günlerde basın açıklaması, yürüyüş, yemek boykotu vb. eylemler yaptılar.

'93 Temmuz memur eylemlilikleri sırasında Adana'da sağlık emekçilerinin örgütlü mücadelesini, polisle işbirliği yaparak engellemeye çalışan faşist doktor Mustafa Altınbaş Devrimci Sol tarafından 31 Ağustos'ta cezalandırıldı. Devrimci Sol Akdeniz Bölge Komitesi bu konuyla ilgili "İşbirlikçi Muhbirlerden Hesap Sorduk, Soracağız" başlıklı açıklamasında;

"Faşist, işbirlikçi doktor Mustafa Altınbaş'ın muayenehanesi 31 Ağustos günü silahlı halk milislerimiz tarafından basıldı. Eylem sırasında faşist doktor, savaşçılarımızın tüm uyarılarına rağmen karşı koymaya, dışarıya çıkıp bağırmaya çalıştığı için savaşçılarımız kendilerini korumak amacıyla silahlı müdahalede bulunmuşlardır.

(...)

Halka karşı işlenen hiçbir suç cezasız kalmaz. Faşist doktor da işlediği suçların cezasını ödemiştir. Halka ve devrimcilere karşı oligarşinin militarist güçleriyle işbirliği içine girip, muhbirlik, işbirlikçilik vb. suçlar işleyenler, bu suçlarının cezasını er ya da geç ödeyeceklerini bilmelidirler. Nereye giderlerse gitsinler, halkın devrimci adaletinden kurtulamazlar.

Türkiye emekçi halklarının her türlü demokratik hak ve özgürlük eylemini engelleyen, baltalayan, etkisiz kılmaya çalışıp, bunun için oligarşi ile işbirliğine giren kim olursa olsun karşısında örgütümüzün devrimci adaletini bulacaktır.

Tüm muhbir, işbirlikçi halk düşmanlarının akıbeti, sağlık emekçilerinin en temel taleplerine, eylemlerine tahammül edemeyen ve polisle işbirliği içine giren faşist doktor Mustafa Altınbaş'ın akıbeti olacaktır." (279) deniliyordu.

'93 yazı memurların, grevli-toplu sözleşmeli sendika haklarını almak için mücadeleyi yükselttikleri, kitlesel ve daha cüretli eylemler yaptıkları bir süreç oldu. Yaşanan eylemlilikler ve gelişmeler de gösterdi ki; memur sendikalarının bir araya gelerek oluşturdukları Kamu Çalışanları Platformu (KÇP) eylemlerin önünü açacak, onları geliştirecek ve somut kazanımlar elde edebilecek öngörü ve politiklardan uzaktır. Sendika yöneticileri kitleye karşı güvensiz ve kitlelerden kopukturlar. "Kitlemiz kaldıramaz" vb. bahanelerle Sağlık-Sen ve Bem-Sen tarafından önerilen eylemleri reddetmelerine rağmen sendikalarına üye memurlar bu eylemleri hayata geçirmiştir. Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri bu süreçte ürettikleri politikalar ve pratikleriyle memur mücadelesinin yükseltilmesinde büyük pay sahibidirlere.

Hükümetin memurlara verdiği düşük zammı protesto etmek ve grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı talebiyle 15 Ekim’de yapılacak eylemlerin tartışıldığı toplantıda, 15 Ekim’de toplu vizite eylemi bile karara bağlanamamıştı. Sağlık-Sen ve Bem-Sen’in bu toplantıdaki bir günlük iş bırakma ve merkezi bir yerden yürüyüşe geçme önerisi, “kitleyi getiremeyiz”, “yürütemeyiz” bahanesiyle kabul edilmedi. Sonuçta kısa bir yürüyüş ve basın açıklaması kararı çıkarıldı. Bunun üzerine Bem- Sen bu karara çekince koydu. 14 Ekim’de bir basın açıklaması yapan Bem-Sen 15 Ekim’de bir günlük iş bırakma eylemi yapacağını ve Anakent Belediyesi önünde yürüyüşe geçeceğini duyurdu. 15 Ekim günü uzlaşmacı-icazetçi sendika yöneticileri şaşkındı. Memurlar Bem-Sen’in çağrısına uyarak iş bırakmış ve binlerce memur Anakent Belediyesi önünden Çapa’ya doğru sloganlarıyla, pankartlarıyla yürüyüşe geçmişti. Çapa Tıp Fakültesi’nin bahçesini dolduran binlerce memur adeta bir miting havası estirdi. Burada KÇP İstanbul şubelerinin ortak açıklamaları okunarak polisin tüm engelleme çabalarına rağmen eylem başarıyla bitirildi.

Kamu Çalışanları Platformu’nda bulunan 26 sendika, 10 Aralık’ta yaptıkları eylemde işverenleri kendileriyle toplu sözleşme yapmaya çağırdılar. Belediye, maliye, sağlık, eğitim, enerji, demiryolu, havayolu, sosyal hizmetler ve haberleşme iş kollarında çalışan memurlar 10 Aralık’ta İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nin önünde toplanarak, uluslararası sözleşmelere ve anayasaya rağmen memurların sendika ve toplu sözleşme haklarının gasp edilmesini protesto ettiler. Çalışma Bakanlığı’nın hazırladığı grevsiz bir sendika yasa tasarısına karşı memurlar ilk kez bu eylemde memur sendikalarının sahip olması gereken temel nitelikleri açıklayarak, bu çerçevede bir yasa çıkarılincaya kadar meşru ve fiili mücadelelerini sürdüreceklerini açıkladılar. Aynı gün Ankara’da Sakarya Caddesi’nde toplanarak taleplerini dile getirmek isteyen memurların üzerine yüzlerce polis, coplarla ve “Allah Allah” nidalarıyla saldırdı. Bir çok memur gözaltına alınırken onlarcası da yaralandı.

’94 yılına, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını isteyen memurlar, eylemlerle girdiler. 13 Ocak’ta iktidarı uyarmak amacıyla ve taleplerinin bir an önce yerine getirilmesini isteyen memurlar ülkenin dört bir yanında iş bıraktılar, yemek boykotları ve yürüyüşler gerçekleştirdiler. On binlerce memurun alanlara koştuğu bu eylemlerde Ankara ve Malatya’da polis, memurlar üzerine vahşice saldırdı, bir çok memuru gözaltına aldı.

Polis özellikle Ankara’da vahşi bir terör estirdi. Ankara Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar yönlendiriciliğinde memur kitlesine saldıran polislerin cop, tekme ve yumruk darbeleriyle onlarca memur ağır şekilde yaralandı. Gösteri sırasında Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar’ın “Aranızda delikanlı varsa öne çıksın” gibi laflar ederek memurları bizzat tokatlaması memurla-

rın yoğun tepkilerine neden oldu. Ertesi gün ülke çapında gerçekleştirilen gösterilerde saldırılar protesto edildi. Orhan Taşanlar ise; "göstericiler DEV-SOL sloganları atıyordu" diyerek kendini aklamaya çalışırken, aynı zamanda Devrimci Sol düşmanlığını da sergiliyordu. Yaşanan bu gelişmelerden sonra Devrimci Sol bir bildiri yayınlayarak Orhan Taşanlar'ın gerçekte nasıl biri olduğunu açıkladı. "Orhan Taşanlar'ın Erkekliği ve Devrimci Sol Düşmanlığı" başlıklı bildiride;

"Orhan Taşanlar'ı, onu emniyet müdürlüğüne atayanlar yeterince tanımaz, o faşizme ve kapitalizme hizmet eden devletin bürokratları, işkencecileri, tüm halk düşmanları gibi korkak, iki yüzlü, çıkarıcı, dalkavuk ve her an ihanet edebilecek durumdadır.

Onların vatan, ulus, halk, dürüstlük gibi hiçbir değerleri yoktur. Tek değerleri, çıkarları ve can güvenlikleridir. Orhan Taşanlar da bu niteliklerinden dolayı emekçilere, halka saldırmakta pervasız davranıyor. Ve biraz daha devletin gözüne girmek için halka karşı her türlü suçu işliyor. Çünkü, o, halk düşmanlığının cezasını çok iyi biliyor. Ve yaşamını biraz da tesadüflere borçlu.

12 Temmuz 1991 öncesinde Orhan Taşanlar'ın Ankara'da gidip geldiği, gününün büyük çoğunluğunu geçirdiği giyim mağazasını savaşılarımız tespit etti... Orhan Taşanlar cezalandırılmak üzereyken 12 Temmuz katliamı yaşandı. Ve O. Taşanlar'ın bu istihbaratı polisin eline geçti. O. Taşanlar büyük bir paniğe kapıldı. Her yerde Devrimci Solcular'ı arıyor, görüşüp anlaşmak istediğini söylüyordu. Kendince güvenilir bir kanal bulamayınca, bir tanıdığını Ankara Cezaevi'ne gönderdi ve burada tutsak yoldaşlarımız aracılığıyla, kendisinin Devrimci Sol'a karşı hiçbir düşmanlığının olmadığını, ne istersek vermeye hazır olduğunu, kendisini affetmemizi istiyordu. Bütün halk düşmanları canlarını çok severler... Yaşamlarını tehlikede gördükleri an satmayacakları hiçbir şey yoktur.

Kendisine işlediği bütün suçları bir teyp kasetine okumasını, ayrıca yazmasını, bir gazete aracılığıyla halktan özür dilemesini ve gelip teslim olmasını istedik. Ama bunları yaptıktan sonra kendisini affedip etmeyeceğimizin düşünüleceğini ilettik. Ama bir halk düşmanıydı ve her şeyi çıkardı, paraydı... Yüzsüzce bize para teklif etti. Şartlarımızı tekrar belirttik... O. Taşanlar devrimcilerden korktuğu gibi devlet desteğini ve çıkarlarını da kaybetmek istemiyordu. Aklınca devrimcilerin şiddetini çekmeyecek ve hem de halk düşmanlığına devam edecekti. Bir süre sonra, bu kez de başka bir devrimci örgütün sempatzanı aracılığıyla Avrupa örgütümüze aynı haberleri iletti, yeniden af diliyordu. Şartlar tekrar belirtildi. Bundan sonra O. Taşanlar'ın İzmir Emniyet Müdürlüğü macerası başladı. O. Taşanlar artık Devrimci Sol düşmanıydı. Hayatta kalması Devrimci Sol'un yok olmasına bağlıydı. Gece-sini gündüzüne katarak örgütümüz aleyhine çalışıyordu... Ve şimdi Ankara

Emniyet Müdürlüğü'ne terfi etti Orhan Taşanlar... Yine ölüm korkusu içinde, yine her yerde Devrimci Solcu görüyor.

Evet, Orhan Taşanlar böyle bir erkektir!

Ne yazık ki, korkunun ecele faydası yoktur. Orhan Taşanlar'ı dün nasıl bulduysak yine bulacağız ve bu kez af dileycek zamanı da bulamayacaktır" (280) deniliyordu.

GENÇLİK

1992-93 öğretim döneminde de öğrenci gençlik iktidarın azgın baskı ve terör politikalarına rağmen, demokratik lise ve üniversite mücadelesinde adımlarına yenilerini ekledi.

DYP-SHP iktidarı tüm halk kesimlerine olduğu gibi, öğrenci gençlik üzerindeki politikalarında da alabildiğince pervasız bir devlet terörünü hakim kılmaya çalıştı. Devlet, üniversitelerin yanı sıra liseli gençlik üzerinde de baskı ve terörüne hız verdi. Bunun bir yanını gerici faşist idareciler eliyle uygulanan dayak terörü oluştururken, diğer yanını da devlet destekli sivil-faşist çetelerin saldırıları oluşturuyordu.

Devlet, öğrenci gençlik üzerindeki baskı ve terör politikalarını asıl olarak iki amaç doğrultusunda şekillendiriyordu. Bir yandan korku ve gözdağıyla geniş gençlik kitlesinin demokratik lise, demokratik üniversite mücadelesine katılımını engellemek, diğer yandan gençlik üzerindeki, sömürü ve düzene ayak uyduran insanlar yetiştirmeyi amaçlayan politikalarını rahatça hayata geçirebilmek. İşte paralı eğitim, bu terör politikalarıyla aynı süreçte ve adım adım devreye sokuldu. Eylül-Ekim aylarında yüzde binlere varan har(a)ç zamları, Şubat yarıyıl tatilinde tekrar yenilendi. Yemek zamları, hatta paralı tuvalet uygulaması bunu izledi.

'92-'93 eğitim yılının ikinci yarısında har(a)çlara yapılan zamlarla birlikte bir çok ilde paralı eğitime karşı tepkiler yükseldi.

Newroz kutlamalarının ardından tüm alanlarda yürütülen 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Kampanyası gençlikte de ifadesini buldu. Seherlerin, Birtanların, Hamiyetlerin, Farukların, Fatmaların, Buluthanların anısı üniversitelerde yapılan forumlarda, asılan pankartlarda, bayraklarda yaşatıldı. Kampanya boyunca üniversitelerde on binlerce özel sayı ve bildiri dağıtıldı. Devrimci Sol bayrakları ve DEV-GENÇ pankartları asıldı.

Gençlik 1 Mayıs'ın coşkusunu yaşarken, 30 Nisan gecesi İYÖ-DER'li öğrenciler Şengül Yıldırım ve Uğur Yaşar Kılıç, Necdet Menzir'in emrindeki kiralık katiller tarafından katledildiler. Öğrenci gençlik, kendi içinde, yanı başında olan Uğur ve Şengül'ün katledilmesine sessiz kalmadı. İYÖ-DER"li öğrencilerin başlattığı protestolar diğer halk kesimlerini de harekete geçirerek devam etti.

OLİGARŞİ KATLETMEYE DEVAM EDİYOR

Tarih 5 Haziran, saat 23.00. Oligarşinin kan kusan silahları bu kez Ankara, Sincan, Fevzi Çakmak Mahallesi Ankara Caddesi 160 nolu evin kapısını çalıyor. Her şey "hukuk"a, prosedüre uygun olsun diye ölüm mangalarının yanında bu kez Ankara Emniyet Müdürü Mehmet Cansever ve DGM Savcısı Nuh Mete Yüksel de var... Bir kaç defa göstermelik "teslim ol" çağrısı yapıyorlar. "Teslim olun dedik, olmadılar... Temizleyin şunu" diyen Nuh Mete Yüksel, katliam emrini verir. Apartmanın çevresinde bulunan tüm evlerin ışıklarını zorla söndürüp bölge halkına korkulu anlar yaşatırlar. Halktan insanlara kimlik sorup, gözaltına alırlar. Sincan halkı, bir daha unutmamak üzere polisin terörünü yaşar ve katliam emrini alan özel timler dört bir yandan ölüm kusmaya başlar.

Evde iki Devrimci Sol savaşçısıyla birlikte Murat Gül de vardır. O özgürlüğe uğurlanırken "Bir mermi de benden aslanım" diyen yoldaşlarının yüzünü kara çıkarmaz.

O'nun, hareketini, insanlarını sahiplenme duygusu burada da ortaya çıkar. Kendisi çatışırken iki yoldaşını evin bahçe kapısından çıkararak kurtarmaya çalışır. Nice pusulardan, ölümlerden dönen işkencehanelerde düşmanı dize getiren Murat'ı ölüm bu kez Ankara Sincan'da bulur.

Devrimci Sol savaşçısı Murat Gül'ün cenazesinden korkan işkenceciler cenazeyi kaçırarak halkın sahiplenmesini engellemeye çalıştı. Buna rağmen Devrimci Sol Güçler Murat Gül'ün mezarı başında, onun devrimci yaşamının okunduğu, sloganların atıldığı bir anma töreni yaparak mezarı başına Devrimci Sol bayrağı bıraktılar. Devrimci Sol Halk Milisleri, Murat Gül'ün hesabını sormak için katliamdan bir gün sonra Arnavutköy Jandarma Karakolu'nu, 9 Haziran'da ise Yenibosna'da bir oto galerisi ve İş Bankası Şubesi'ni, Zeytinburnu'nda da Ziraat Bankası Şubesi'ni molotofladılar. Yine Zeytinburnu İş Bankası Şubesi de DEV-GENÇ tarafından molotoflandı. 8 Haziran günü Nurtepe ve Gazi Mahallesi'nde yollar ateşe verilerek korsan gösteriler yapıldı. Ankara, Sivas, Elazığ, Bursa gibi birçok ilde katliamla ilgili yazılamalar ve kuşlamalar yapıldı. İstanbul'da İYÖ-DER'liler bir forum yaparak, okul kantinine "Murat Gül Ölümsüzdür" pankartı astılar.

Oligarşinin katilleri 26 Haziran'da Gazi Mahallesi'ndeydiler. İktidarın ortağı olduklarından beri onlarca katliamın birinci dereceden sorumlusu olan SHP'nin Gaziosmanpaşa ilçe başkan adayı olan Mehmet Altuncu'nun ihbarı sonucu iki Devrimci Solcu katlediliyordu. Devrim Mehmet Eroğlu ve Yüksel Güneysel, ihbarcı Mehmet Altuncu'nun işyerine girdikleri anda işyeri içerisinde pusu kuran polisler tarafından üzerlerine kurşun yağdırılarak katledildiler.

27 Haziran günü Zafer Mahallesi'nde bir polis işbirlikçisine ait olan Ba-

şar Oto Galerisi ve Garanti Bankası İkitelli Şubesi, 28 Haziran'da Kağıthane Çukurova Holding ve Hürriyet Mahallesi Halkbank Şubesi Devrimci Sol Halk Milisleri tarafından, Devrim Mehmet Eroğlu ve Yüksel Güneysel'in hesabını sormak için molotoflandı.

Katliamdan sonra Gazi Mahallesi'nde toplanan kitle, Devrimci Sol Halk Milislerinin havaya ateş açmasıyla caddeye doldu. Gazi halkı katliamı protesto eden sloganlar atıp gösteri yaptı. İlerleyen günlerde İstanbul'un değişik semtlerinde şehitlerin anılarına kitlesel gösteriler ve yazılamalar yapılarak katliamın hesabının mutlaka sorulacağı belirtiliyordu.

Nitekim ihbarcı Mehmet Altuncu bir süre sonra Devrimci Sol tarafından cezalandırıldı. Cezası ölüm olan Mehmet Altuncu bu eylemden ağır yaralı olarak kurtuldu.

30 Haziran'da Gazi Mahallesi'nin sokaklarını polis otoları doldurmuştu. Cenazeyi halkın sahiplenmesini engellemek isteyen polis, cenazeye katılacak halkı tedirgin etmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Mehmet ve Yüksel binlerce kişinin katıldığı, ve "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Mehmetler, Yükseller Ölümsüzdür" sloganları ile uğurlandılar.

DERSİM'DE GERİLLA FAALİYETİ

Yaratılan savaşma-teslim olmama geleneğini dağlara taşıyan Devrimci Sol gerillaları Kürt halkıyla güçlü bağlar kurdu. Kendisini ulusal taleplerle sınırlamayan gerilla, halkın egemenlerden ve bu sömürü düzeninden kaynaklanan her türlü sorunuyla yakından ilgilenerek halkı eğitmeye ve bilinçlendirmeye çalıştılar. Halk arasında çıkan kimi sorunlara müdahale ederek, bu konuda emek ve çaba sarf ederek sorunları çözmeye çalıştılar.

Dersim bölgesinde köylülerin üç beş kuruş için ve bilinçsiz bir şekilde ormanları yok etmesine karşı Devrimci Sol İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı yayınladığı bir yazıda şöyle diyordu;

"Bugün orman kesimi, mera kullanımı, yayla yerleri, tarla gibi yerler yüzünden birbiriyle kavgalı, küs, davalı olmayan köy, aile hatta yakın akraba kalmamış gibidir. Bu da halkın örgütlenmesine ve birliğine bir engeldir. Bu da müdahalemizin bir nedenidir.

Faşist devlet güçleri, köylünün geleceğini tüketmesini körükleyerek kendi korunma alanlarını genişletiyorlar. Amaç; köylünün kaynaklarından geçimini sağlayacak olanaklarını bitirip, orman köylerini ormansızlaştırmaktır. Buradaki halkın devrimci mücadeleye desteğini bitirmek, gerillaya taktik askeri üstünlük sağlayan bu ormanları kontrol edeceği çıplaklığa kavuşturmadır.

Son yıllarda, orman kesimine devrimciler tarafından müdahale edilmiş,

amaçlı kesim yasaklanmıştır. Ancak kararların titiz takipçisi olunmadığından, kararların uygulayıcılığı yeterli olmamıştır. Gizli-açık orman kesimi, satımı, bilinçsizce tüketimi bugüne kadar devam etmiştir. Ormanı satmak için kesimi, yine gelişecek yaş mollaları yakmak amaçlı kesimi, bölgedeki tüm devrimci örgütler tarafından yasaklanmıştır. Hareketimiz Devrimci Sol da bu kararın takipçisi olacaktır.

Halkın kendi tüketim ihtiyacı dışında satmak amaçlı kesim yasaktır. Ormanın ihtiyaç için kesiminde, yaş ağaca dokunmadan kuru ağaç, kök toplanarak ve ihtiyacı olanların toplananlardan karşılıklı anlaşmayla yararlandırılmasıyla ihtiyaçları sağlamak mümkündür.

Devrimcilerin denetiminde, bilinçli, ormanı harap etmeden yapılacak imarlar ormansız köylüye verilebilir. Yine ormansız köylü de bu kuru ağaç, kök toplayanlar karşılıklı anlaşmayla yararlandırılarak ihtiyacını gidermeye yardımcı olunmalıdır. Mağdur kalınmamalıdır.

Kaçak odun kesimi tespit edildiğinde çeşitli ceza ve yaptırımlar uygulanacaktır.

Karakol için odun kesmek, buralara taşımak suçtur. Bunu yapanlar ağır bedellere hazır olmalıdırlar.

Hazine, tapulu yerler de dahil hiçbir alan müteahhite verilmeyecektir. Geçici çıkar ve geçim için geleceğimizi tüketmeyelim.

Emekçi halkımızın yoksulluğunun, sömürü, katliam, asimilasyonun sorumlusu bir avuç azınlık (oligarşi) düzenidir. Onurlu ve özgür bir yaşam için devrimci mücadeleye katılın, destek verin. Geleceğimizi ellerimizle kuralım. Halkın yönetimi, iktidarı için birlik ve örgütlülüğümüzü yükseltelim" (281) deniliyordu.

Temel geçim kaynağı hayvancılık olan Dersim halkının tefeci-tüccarlar tarafından vahşice sömürülmesine karşı çıkan ve müdahale eden Devrimci Sol bu konuda yaptığı açıklamada da:

"Yoksul emekçi Dersim halkı;

Halkın örgütsüz ve birlikten yoksun olmasından dolayı, Dersim halkının temel geçim kaynaklarından davarlıktan elde edilen ürün tefeci-tüccarlara büyük karlar sağlamaktadır.

Köylü, yıl içerisinde tefeci-tüccarlara borçlandırılarak bağımlı hale getirilmekte, sattığı ürün bedeli vadeli ödemeye bağlandırılarak, eline toplu para geçmesi önlenerek mağdur edilmektedir.

Oligarşinin alt tabakalarından tefeci-tüccarlar sömürücü sınıf işbirliğini sağlayarak, ürün fiyatlarını düşük tutarak en fazla karı amaçlamaktadırlar. Sermaye üstünlüklerini tehdit aracı olarak kullanıp ürünü (peynir, yağ, çökelek) ortada bırakacaklarını söyleyerek köylüyü kendine mecbur etmektedirler.

Köylü kooperatif, üretici birliği, dernek gibi kendi malını pazarlayacak araçlara sahip olmadığından emeği ortada kalmaktadır. Örgütsüz ve birliği olmayan halk güçsüzdür. Gücümüzü devrimcilerin önderliğindeki mücadeleye kattığımızda onurlu ve özgür bir yaşama kavuşacağımız günler daha yakınlaşacaktır.

Emekçi halkın sömürü ve ezilmesine son vermek için oligarşi ve emperyalizme karşı halkın savaşını yükseltmeye çalışan, sosyalizm mücadelesine büyük kararlılık ve cesaretle sürdüren Devrimci Sol bu soruna ilgisiz kalamazdı.

Halkımızın peynir sorununa, ezilip sömürülmesine, tavır ve destek istemesi talebi üzerine müdahale edilmiştir. Köylünün yıllık gideri geliri araştırılarak, peynirin tüketici piyasadaki fiyatını da dikkate alarak peynirin fiyatı, köylünün de ortak istemi olan, 25 (yirmibeş) bin lira olarak benimsenmiştir.

Yıllık arpa, saman, yem tutarı ve fiyatları, kışın uzun yaşanmasından dolayı giderin artması ve köylünün emeği ortaya çıkarıldığında bu fiyat köylünün mağduriyetini kısmen gidereceği gibi, tüccar için de altından kalkamayacağı fiyat değildir.

Oligarşi, ekonomik-siyasal bunalımının, bütçe ağının yükünü emekçi halkın sırtına son zamlarla yükleyerek köylünün kazancını şimdiden sıfıra indirmiştir.

Tefeci-tüccarların ürünü ortada bırakma tehditlerine karşı, köylü kendi birliğini ve kararlılığını göstererek fiyatta ısrarlı olmalıdır.

Tefeci-tüccarlar anlaşarak fiyat kırmaya neden olurlarsa, halka karşı yapılan bir suç olarak görülüp cezalandırılacaktır.

Köylüye peynir bedelini zamanında ödemeyen, onu dolandırıp mağdur eden tefeci-tüccara bu alanda ürün toplama hakkı tanınmayacaktır.

Emekçi halkın geleceği devrimdedir. Özgür ve onurlu bir yaşam, oligarşiye, emperyalizme karşı sürdürdüğümüz sosyalizm mücadelesindedir.

Günlük geçici çıkarlar peşinde koşmayalım. Devrim yürüyüşüne destek verelim, güç katalım.

Halkın örgütlü gücüyle birleşmiş devrimci şiddet yenilmez.

Yaşasın Emekçi Halkın Sömürüye, Baskıya, Ezilmeye Karşı Onur ve Özgürlük Mücadelesi.

Yaşasın Dersim Direnişimiz.

Yaşasın Devrimci Sol" (282) diyerek bitirilen açıklama, Dersim bölgesindeki köylülerin bu yöredeki sorunlarını ve gerçek çözümün nerede olduğunu ifade ediyordu.

KARADENİZ'DE DEVRİMCİ SOL'UN YÜRÜTTÜĞÜ KAMPANYALAR

Doğu Karadeniz bölgesinde yaşayan emekçi halk genellikle geçimini çay, fındık ve tütün üreticiliği yaparak sağlamaktadır. Küçük üretimin yaygın olduğu bölgede üreticiler sömürü çarkından kurtulamadığı için yaşama koşulları günden güne zorlaşmıştır.

Devrimci Sol Güçler bu ağır koşullar altında ezilen Karadeniz halkının sorunlarına çözüm bulmak ve halkı bu doğrultuda bilinçlendirebilmek için Doğu Karadeniz bölgesinde çeşitli dönemlerde "Çayda, Tütünde, Fındıkta Sömürüye Son" kampanyaları yürüttü.

Bu amaçla Trabzon, Rize, Artvin, Samsun, Giresun, Ordu başta olmak üzere tüm il ve ilçelerde çok sayıda bildiri dağıtma, pankart-afiş asma, yazılama vb. eylemlilikler gündeme geldi.

26 Eylül '93'te Trabzon Değirmendere Mahallesi'nde bulunan Yomra İlçesi FİSKOBİRLİK Tarım Satış Kooperatifleri binası Devrimci Sol-Halk Milisleri tarafından bombalandı.

Devrimci Sol Halk Milisleri eylemi şöyle üstlendiler :

"Küçük üreticiler üzerindeki sömürü politikalarını, düşük tutulan fındık taban fiyatlarını ve üreticiye yapılması gereken ödemelerin geciktirilmesini protesto ediyoruz. Halkı sömüren kişi ve kuruluşlara karşı eylemlerimize devam edeceğiz."

Bu eylem sonrası 9 Ekim 1993'te Rize Ardeşen'de daha önce yaşanan yoğun işçi kıyımını protesto etmek amacıyla özel sektöre ait DOSAN Lip-ton Çay Fabrikası'nın deposu Devrimci Sol-Halk Milisleri'nce bombalandı.

Örgütsüz olan küçük üreticilerin kendi haklarını savunması ve sömürücüler karşısına örgütlü şekilde çıkmak amacıyla tütün ve çay üreticilerinin örgütlenmesine de öncülük eden Devrimci Sol Güçler bu alanlarda dernekleşme faaliyetlerini de sürdürmüştür. Merzifon bölgesinde tütün üreticilerinin örgütlülüğü olarak TÜYAD (Tütün Üreticileri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği) kurulurken, çay üreticilerinin yaygın olarak bulunduğu Rize Fındıklı'da da ÇAYAD (Çay Üreticileri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği) faaliyetlerine başladı.

Karadeniz'de Fuhuşa Son

SSCB'nin dağılması ile Bağımsız Devletler Topluluğu'nda kapitalizmin batağına sürüklenen insanlar, ticaret amacıyla geldikleri Doğu Karadeniz bölgesine kapitalizmin ahlaksızlığını da taşıyorlardı.

Fuhuş bu süreçte Doğu Karadeniz'de yaygınlaşarak bölgede ailelerin dağılmasına, toplumsal dejenerasyona ve çürümeye neden oldu.

Devrimci Sol Güçlerin "Fuhuş Ahlaksızlıktır" diyerek başlattıkları kam-

panya çerçevesinde özel sayılar ve bildiriler yaygın şekilde dağıtıldı. Hemen her ilçede pankartlar asıldı, yazılamalar yapıldı.

10 Ağustos '93 günü Trabzon Çömlekçi Mahallesi'nde bulunan Otel Sakin, fuhuş yaptırmayı nedeniyle Devrimci Sol tarafından bombalandı.

Çeşitli eylemliliklerle devam eden kampanya, 600 kişinin katıldığı bir mitingle sürdürüldü. Hopa'da 14 Kasım '93'te gerçekleştirilen mitingte Hopa'dan ve civar kentlerden gelen emekçilerin görüşlerini belirtebilmeleri için serbest kürsü oluşturuldu. Halk, polisin fuhuş yaptıran otelleri bilmesine rağmen bir şey yapmadığını vurguladı ve bölgeden fuhuşun temizlenmesini istedi.

HALKIN ADALETİ HESAP SORUYOR

Kürt halkının yükselen mücadelesi karşısında sınırsız baskı terör politikası uygulayan devlet, 4 Eylül günü DEP Mardin Milletvekili Mehmet Sincar ve DEP Batman İl Yönetim Kurulu Üyesi Metin Özdemir'i Batman'ın en işlek caddesinde katlediyordu.

Oligarşinin işlediği "faili meçhul" cinayetler bu sürece kadar 300'ü buldu. 10 Temmuz '91'de HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın katledilmesinden sonraki iki yıl içerisindeki katledilen HEP ve DEP'lilerin sayısı ise 54'ü bulmuştu.

Devrimci Sol, siyasi arenaya çıktığı günden beri halka karşı işlenen suçların hesabını sormuş, sorumlularını cezalandırmıştır. Kürt halkı üzerinde terör estiren, katleden devlet güçlerine karşı eylemler gerçekleştirmiştir. Nitekim, DEP Milletvekili Mehmet Sincar'ın devlet tarafından katledilmesinden bir hafta sonra, 11 Eylül'de Devrimci Sol, İstanbul 1. Ordu Eski Komutanlarından Emekli General Hüseyin Özgöçmen'i cezalandırıyordu.

Bu eylemle ilgili olarak Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler Topkapı Bölge Komutanlığı yaptığı açıklamada:

"Oligarşinin kurmaylarından emekli orgeneral Hüseyin Özgöçmen'i cezalandırdık. Eylemimizi Mehmet Sincar'ın Batman'da kontrgerilla tarafından katledilmesini protesto etmek için yaptık.

Türk ve Kürt halklarının örgütlü gücü olarak, bu tür saldırıları yanıtsız bırakmayacağız" (283) diyordu.

Aynı günün akşamı, bu kez Mersin'de Devrimci Sol-Silahlı Halk Milisleri tarafından ANAP İl Binası önünde nöbet tutan polisler karşı bir eylem gerçekleştirildi.

Eylemden sonra bir açıklama yapan Devrimci Sol-Silahlı Halk Milisleri Komutanlığı:

"Mersin Silahlı Halk Milisleri'ne bağlı savaşçılarımız tarafından 11 Eylül

1993 akşamı Mersin ANAP İl binası önünde nöbet tutan iki polise yönelik silahlı eylem gerçekleştirildi. Silahlı Halk Milisleri tarafından gerçekleştirilen eylem; 13 yıl önce halklarımızın üzerine bir karabasan gibi çöken 12 Eylül faşist darbesinin yıl dönümünde her türlü darbeciliği mahkum etmek, Toroslar'da katledilen Ali Tarık Koçoğlu, Mustafa Sefer yoldaşların, Aydın emniyetinin işkencehanelerinde katledilen Baki Erdoğan yoldaşın, Batman'da kontrgerilla tarafından katledilen DEP Milletvekili Mehmet Sincar'ın hesabını sormak amacıyla gerçekleştirilmiştir.

Oligarşi dün olduğu gibi bugün de karşısında örgütümüzün devrimci adaletini-savaşını bulacaktır. Ödediğimiz ve ödeyeceğimiz her türlü bedele rağmen devrim yürüyüşümüz devam ediyor." (284) diyordu.

Devrimci Sol eylemlerine devam ediyordu. Halka karşı suç işlemiş, işkenceci halk düşmanları yaptıklarının hesabını veriyorlardı. 14 Eylül'de bu kez eski Ankara Merkez Komutanlarından 12 Mart cuntasının işkencecilerinden olan Emekli Albay Faruk Çelebioğlu, Devrimci Sol savaşçıları tarafından İstanbul'daki evinde başına tek kurşun sıkılarak cezalandırılıyor ve cesedinin üstüne Devrimci Sol-SDB bayrağı bırakılıyordu.

Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler Kadıköy Bölge Komutanlığı eylemle ilgili olarak yaptığı açıklamasında:

"Birkaç gün önce Orgeneral Özgöçmen'i cezalandırdığımızda, kontrgerillaya yönelik eylemlerimizi sürdüreceğimizi açıklamıştık. Bugün Bostancı-Altintepe'de Emekli Albay Faruk Çelebioğlu'nu halka yönelik baskıları kınamak için cezalandırdık. Faruk Çelebioğlu 12 Mart'ın işkenceli sorgularına katılmış ve bunu daha sonra itiraf etmiş, ancak halkımızdan özür dilememiştir. Eylemi Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler Kadıköy Bölge Komutanlığı olarak üsleniyoruz." (285) deniliyordu.

DEVLET KATLIAMLARLA KÜRT HALKINI GÖÇE ZORLUYOR

Gerilla karşısında çaresiz kalan düzenli orduların başvurdukları taktiklerin en önemlilerinden biri de kırların insansızlaştırılmasıdır. Örneğin Vietnam işgali sırasında ABD, bu taktiği köylüleri "stratejik büyük köyler"de toplama biçiminde uygulamıştır. ABD'lilerin eğittiği Türkiye'li kontrgerilla kurmayları da aynı şeyi yapıyor, Kürt köylerini zorla yakıp yıkararak, boşaltarak gerillanın güç aldığı halkı, yani "balığın suyunu" yok etmeye çalışıyordu. Bu politika özellikle Şırnak'ta 18 Ağustos 1992'de gerçekleştirilen katliamdan sonra giderek yoğunlaştı. Devlet, öncelikle yurtsever olarak bildiği köyleri hedef aldı. Bu köylerde halka "ya korucu olacaksınız ya da köyü terk edeceksiniz" dayatmasını getirdi. Hem korucu olmayan, hem de göç etmek istemeyenlere karşı her türlü baskıyı uygulamaya başladı.

Küçük çaplı köy boşaltmalar aralıksız sürerken, 1993 21 Ekim'inde Lice kuşatıldı. Dört gün giriş-çıkışın yasaklandığı Lice, tekrar açıldığı zaman her yeri yanmış, yıkılmış, onlarca insanın katledildiği, binlerce insanın terk ettiği bir ilçe görünümündeydi. Lice'nin nüfusu 9 binden 300'e kadar inmişti. Çarşıda yanmamış tek bir dükkan yoktu.

Lice'yi, Çukurca, Cizre, Kulp ve diğer ilçeler ile buralara bağlı köyler izledi. 1994 yılının yaz aylarına gelindiğinde boşaltılan köy sayısı 1500'lere ulaşmış durumdaydı. Köylerini terk edenler, topraklarını bırakıp geldikleri şehirlerin gecekonduarında tam bir sefalet içine düştüler. İşsizlik ve açlıkla yüz yüze kaldılar.

1990 nüfus sayımında 400 bine yakın olan Diyarbakır il merkezi nüfusu 3 yıl içinde 1.5 milyona yaklaşmıştı. Diyarbakır'la birlikte Adana, Antep, Mersin ve batıdaki büyük şehirler de Kürdistan'dan göç eden halkın akınına uğradı. Özellikle Hakkari'nin sınır köylerindeki halk ise Irak Kürdistanı'na göç etti. Bu bölgeye göç edenlerin sayısı 1994 yazında 30 binin üzerine çıkmıştı.

Devrimci Sol ve Devrimci Sol Güçler yoksul Kürt halkının göç ettirilmesine ve katliam uygulamalarına sessiz kalmadılar. Lice'deki katliamdan sonra TİYAD'lı ailelerin çağrısıyla oluşturulan bir heyet Lice'ye giderek incelemeler yaptı. Heyet üyeleri özellikle burjuva basının yanlış bilgilendirmelerine karşı, gerçekleri doğru biçimde insanlara aktarmanın bir yolu olarak düzenledikleri toplantılarda izlenimlerini fotoğraflarla anlattılar.

Giderek daha da yakıcı bir hal alan göç konusunda "Göç çözüm değildir", "Topraklarımızı terk etmemeliyiz" başlığıyla yayınlanan Mücadele özel sayısında, "Göç yollarının sonunda kurtuluş, özgürlük, insanca bir yaşam değil; açlığın, işsizliğin, sefaletin daha fazlası ve baskının daha katmerlisi var.

Toprak kimlik demektir; mücadelemizdir. Mücadeleyle kazanacağımız, özgürlüğümüzdür" denilerek, "Bizi vatansızlaştırmak, vatanımızı insansızlaştırmak isteyenlere karşı direnişi yükseltelim" çağrısı yapıldı.

HALKA KARŞI ESTİRİLEN TERÖR, DEVRİMCİ SOL'DAN GEREKEN CEVABI ALIYOR

Faşizmin hiç bir dönem vazgeçmediği yöntemlerinden biri terördür. Faşist terör; katliamla, tutsak etmeyle, kayıpla, işkenceyle ve daha bir çok yöntemle halkı yıldırma, sindirmeyi hedefler. İşte bu yöntemlerden biride gece gündüz yol keserek, kimlik kontrolleri yaparak korku yaratmak "sesinizi çıkarmayın, biz her yerde ve güçlüyüz" mesajı vermektedir.

Faşist Menziri'nin katilleri 25 Ekim günü Ümraniye Kısıklı'da yine böyle bir faaliyet içindedir. Yoldan geçenler, taşıtlar, kitle ulaşım araçları tek tek

durdurulur, “arama, tarama” yapılır... Ancak bu kez kimliği sorulanlar arasında üzerinde silah bulunan bir Devrimci Sol savaşçısı vardır. Devrimci Sol savaşçısı kimlik sorup, arama yapmak isteyen polise hak ettiği cevabı verir.

Olayın gelişimi Devrimci Sol’un olayla ilgili yayınlanmış olduğu Haber Bülteni’nde şöyle anlatılır;

“Ülkemizin adı baskı, terör ve katliamlarla anılır oldu. Oligarşinin içine düştüğü kriz derinleştikçe baskı ve katliam uygulamalarına her gün bir yenisini ekleniyor.

Kürt halkı üzerinde soykırımlar uygulanıyor ve daha çaplı katliamların hazırlığı yapılıyor. Devrimcilere yönelik infazlar birbirini izliyor. İstanbul gibi, emekçi halkın sesini yükselttiği şehirlerde çeşitli görünümeler altında baskı ve gözdağı operasyonları düzenleniyor.

Ancak silah ters tepiyor. Oligarşinin halk saflarında yaratmaya çalıştığı korku ve panik kendi saflarında büyüyor. Baskı ve terörünü artırdıkça batıyor, hızlı tükenişe sürükleniyor.

Bu baskı ve gözdağı operasyonlarından biri de, 25 Ekim 1993 günü arama-tarama adı altında İstanbul’da gerçekleştirildi. Menzir’in işkenceci katiller çetesi 25 Ekim günü yine sokaklara dökülür, yol keser kitle taşıma araçlarını durdurur, terör estirir.

Bu terör ekiplerinden biri de Kısıklı Merkez Durağı’na pusu kurmuştur. Ama akşam saat 20.00 suları hiç de hazır olmadığı bir olayla karşılaşır. Bu saatlerde bir belediye otobüsünü durdurarak arama yapmaya başlayan işkenceciler, otobüste bulunan bir yoldaşımızı da aramaya ve üzerindeki silahı almaya yeltendiklerinde hak ettikleri cevabı alırlar. İşkencecilerden Metin Duvaslıoğlu işkenceciliğinin cezasını yaşamıyla öderken, Muhsin Çevik ise yaralı olarak kurtulur.

Savunmasız halk karşısında astığı astık, kestiği kestik edasıyla sağa sola emir yağdıranlar, devrimci bir savaşçıyla karşılaştıklarında korku ve panikten şaşkınlaşmış birer zavallıdırlar. Otobüs içindeki işkenceciler birbirlerini ezerek dışarı kaçarlar. Otobüs dışında pusuda bekleyenlerin bir kısmı panik içinde kaçarken, bir kısmı ise ayırım gözetmeden otobüsü taramaya başlar. Kesintisiz 15 dakika kadar süren bu katliam girişimini mermileri bitene kadar sürdürürler. Ve otobüste bulunan, sivil halktan Sadık Salih polis kurşunlarıyla can verir. Mustafa Oldum ve Hatim Akay ise yaralanır.

Faşist Menzir’in olayı çarpıtarak saflarında yaşanan korku ve paniği işkencecilerin ayırım gözetmeden halka yönelik katliam girişimini gizleme çabası boşunadır. Olay yukarıda anlattığımız gibi gelişmiş ve yoldaşımız zarar görmeden üssüne dönmüştür.

Ayrıca yoldaşımızın ateşi sonucu halktan hiç kimse zarar görmemiştir. Yoldaşımız olumsuz pozisyonuna rağmen halka zarar vermeme ilkemize ti-

tizlikle uymaya çalışmıştır. Sadece üç el ateş etmiş ve üçü de gerekli hedefi bulmuştur. Faşist Menzir, cesareti varsa işkenceci çetesinin nasıl korku ve panikle halkı katletmeye kalktığını, sivil halktan kişilerin kimlerin silahından çıkan kurşunlarla can verdiğini kamuoyuna açıklamalıdır.” (286)

26 EKİM ANKARA BALGAT

Oligarşi katliamlarına devam ediyordu. Devletin her seferinde “Bitirdik, yok ettik, bir daha bellerini doğrultamazlar” söylemlerine rağmen her seferinde yenilen kendileri oluyordu. Katledilen Devrimci Solcular kanlarının son damlasına kadar direniş destanları yaratıyor, kahramanlıkları halk kitlelerinde güven ve sempati yaratıyordu.

26 Ekim gecesi Devrimci Sol savaşçıları Tayyar Turhan Sayar ve Yaşar Yılmaz kuşatıldıkları üslerinde teslim olmayarak son mermilerine kadar çatışıyorlar ve şehit düşüyorlardı.

Devrimci Sol yaptığı açıklamasında Balgat katliamı ile ilgili olarak,

“26 Ekim gecesi Ankara halkı yeni bir katliama daha tanık oldu...

Balgat’da iki yoldaşımızın kaldığı bir üssümüzü tesadüfen açığa çıkartan işkenceciler, saatlerce bomba ve kurşun yağdırarak yoldaşlarımızı katlettiler.

Gece saat 22.00 sularında kuşatılan yoldaşlarımız, yetersiz olanaklarına rağmen 5 saat direnerek Ankara semalarında bayrağımızı bir kez daha onurla dalgalandırdılar. Mermileri bitene kadar katiller sürüsünü üslerine yansıttırmadılar. Kimlikleri dahil her şeyi yok ederek, oligarşinin işine yarayacak her şeyi yok ederek hiç bir şey bırakmadılar. Faşizm, mermileri bitmiş ve savunmasız oldukları halde onların ancak cansız bedeninin teslim alabildi...” (287) diyordu.

6 KASIM BOYKOTU VE 26 KASIM’DA EROL YALÇIN VE SELMA DOĞAN’IN KATLEDİLMESİ

İlk defa 1990 yılında gerçekleşen 6 Kasım boykotu daha sonraki yıllarda da yüksek öğrenim gençliği tarafından tekrarlanan, liseli gençlik tarafından desteklenen bir protesto eylemi olmuştur.

6 Kasım, içeriği sadece YÖK’le sınırlı olmayan bir boykot geleneğidir. Üniversitedeki anti-demokratik tüm uygulamaları ve toplumsal gelişmeler karşısında gençliğin tepkisini boykotla dile getirdiği bir gündür.

’93 6 Kasım’ında öğrenci gençliğin öne çıkan sorunları; paralı eğitim, gerici-faşist eğitim sistemi, MGK kararları doğrultusunda işleyen üniversiteler ve polis-jandarma baskısıdır. 6 Kasım boykotunda dile getirilen talepler de bunlar olmuştur. YÖK’ün kuruluş tarihi olan 6 Kasım, Cumartesi gün-

nüne geldiği için kimi üniversitelerde boykot, 5 Kasım'da gerçekleştirilirken, kiminde de 8 Kasım'da gerçekleştiriliyordu.

Öğrenci gençlik protestolarla, boykotlarla YÖK'e ve iktidarın uygulamalarına tavır alırken, karşısında yine polis ve jandarma vardı. Üniversitelerin içi ve çevresi adeta polis ve jandarma tarafından işgal edilmişti. Polis bazı üniversitelerde öğrencilere saldırarak, öğrencileri gözaltına aldı. Yüksek Öğrenim gençliğinin boykotuna liseli gençlik de destek verdi. DLMK'lı öğrenciler bu çalışmalara öncülük etti. İstanbul, Trabzon, Diyarbakır, Sivas, İzmir ve daha birçok ilde 6 Kasım boykotu hayata geçirildi, forumlar ve şenlikler yapıldı.

Her şeye rağmen gençliğin yükselen mücadelesi karşısında çaresizleşen devlet güçleri, işkence ve terör estirerek, katliamlar yaparak gençliğin mücadelesini durdurabileceklerini zannediyorlardı.

26 Kasım'da, Hasköy'de ziyaret için gittiği bir evde silahsız ve savunmasız olan DEV-GENÇ siyasi sorumlusu Erol Yalçın ile 18 yaşındaki Selma Doğan, kiralık katiller sürüsü tarafından kuşatılarak katlediliyorlardı.

Devrimci Sol, Hasköy katliamı için açıklama yaptığı "Yenileceksiniz" başlıklı Haber Bülteni'nde şöyle diyordu:

"Hücre evi basıldı...

'Dev-Sol'a bir darbe daha...'

'Dişi militan teslim ol çağrısına uymadı...'

'Bol miktarda silah ve döküman yakalandı..."

Gelişigüzel serpiştirilmiş silahlar, bayraklar ve özellikle ellerinden kurşunlanmış militanların görüntüleriyle tamamlanan bir mizansen...

Evet, burjuva basın ve yayın organları yeni bir katliamı daha haber veriyordu.

Katliam 26 Kasım akşamı saat 17.00 sularında herkesin gözleri önünde gerçekleştirilmişti.

Katledilen yoldaşımız Erol Yalçın silahsız ve tamamen savunmasız durumdaydı. 18 yaşındaki Selma Doğan ise sadece bir taraftarımızdı. Katliamın yapıldığı ev örgütümüzün bir üssü değil, çevre halkının da yakından tanıdığı ve yıllardır aynı mahallede oturan emekçi bir aileye aitti. Yoldaşımız Erol Yalçın sadece birkaç saatlik ziyaret amacıyla evde bulunuyordu. Evde silah, bayrak, örgütsel döküman gibi şeylerin bulunması da söz konusu değildi... Ama burjuva basın ve yayın organları katliamcı çetenin acizliğini gizlemek için başka türlü davranamazdı. Onlar Perpa'da, Uğur ve Şengüller'in katledilmesinde olduğu gibi yine katiller çetesini aklamaya çalışıyorlardı.

Çünkü Devrimci Sol savaşçılarına yönelik infaz politikaları iflas etmişti. YENİLMİŞLERDİ. Yoldaşlarımızın destansı direnişleri, her katliamı devrim şiarına çeviren cesaretleri bu oyunu boşa çıkarmıştı.

Katledildikçe Çoğalan Bizdik.

12 Temmuzlar, 16-17 Nisanlar, Dikmenler, Balgatlar kar etmiyordu. Her katliamda bayrağımızı daha yükseklerle taşıdık. Onurla dalgalandırdık.

12 Martlar, 12 Eylül, olağanüstü hal uygulamaları kar etmedi. Her baskı ve terör dönemi ardından gelişen, güçlenen ve hesap soran olduk. 17'sinde, 18'inde yeni Sabolar, Sinanlar yarattık.

Yok olan ve çürüyen onlardı. Çaresizdiler... Çaresizliklerini gördükçe korku ve paniğe kapıldılar. Alçaklıkta, iğrençlikte sınır tanımadılar. Sokakta, mahallede herkesi düşman görmeye başladılar. Artık kan kusan namluların hedefi sadece Devrimci Sol savaşçılarına değil, sıradan devrimci, demokratlara kadar uzanmıştı.

Tüm kurumlarıyla, basın ve yayın organlarıyla, acizliklerini gizlemenin telaşı içindeydiler. Hasköy halkının gözleri önünde gerçekleşen katliamda da bu denli alçalmalarının nedeni budur.

Ama boşuna... Korkunun ecele faydası yoktur. Yenileceksiniz. Katlettiğiniz yoldaşımız Erol Yalçın ve Selma Doğan'ın huzurunda bir kez daha and içeriz ki, halkın adaletinden yakanızı kurtaramayacaksınız. Şehitlerimizin bizi devrime bir adım daha yakınlaştırmasına engel olamayacaksınız. Tükeneceksiniz... Biz kazanacağız" (288)

HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER PLATFORMU

'93 yılının sonlarında "Haklar ve Özgürlükler Mücadeleyle Kazanılır" düşüncesinden hareketle bir araya gelen bazı sosyalist gazete ve dergiler, dernekler, sendikalar, sanatçılar ve diğer demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla Haklar ve Özgürlükler Platformu (HÖP) kuruldu.

10-17 Aralık İnsan Hakları Haftası etkinliklerinde, HÖP ilk olarak 9 Aralık'ta "Özgürlüğe Giden Yolda İnsan Hakları İçin El Ele" yazan kokartların ve siyah kurdelerin takılması çağrısını yaptı kamuoyuna.

10 Aralık'ta HÖP'ün çağrısıyla insan hakları için Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda bir araya gelen her kesimden insan, haklarının ancak mücadele edilerek kazanılacağını bilincinde olarak bir protesto gösterisi düzenlediler.

12 Aralık'ta OKM'de, insan hakları ihlalleri karikatür ve belgeler sergisi açıldı. Aynı gün Tüm Maliye-Sen 2 No'lu Şube'de de Fotoğraf ve Sinema Emekçilerinin (FOSEM) hazırladığı "Lice'nin Küllerini Aralamak" adlı fotoğraf sergisi açıldı .

13 Aralık'ta HÖP'te yer alan Mücadele, İşçi Hareketi, Halkın Gücü gazeteleri ile Devrimci Gençlik, Memur Gerçeği ve Kültür Sanatta Tavrı dergileri çalışanları, Sirkeci Büyük Postane önünde, hazırlanan yeni terörle mücadele yasa taslağını ve 10 Aralık günü Özgür Gündem gazetesine polislin yaptığı baskını protesto ettiler.

HÖP, devrimcilerin, yurtseverlerin idam edilmek istenmesine karşı çıkmak, onların mücadelelerini desteklemek amacıyla, kamuoyuna, idamla yargılanan tutsakların duruşmalarının izlenmesi çağırısı yaparak 14-15 Aralık tarihli duruşmalarda mahkemelerde tutsakların yanında oldular.

İnsan Hakları Haftası'nda ayrıca 16 Aralık'ta halklarımızın kurtuluş mücadelesinde şehit düşenlerin mezarları ziyaret edilerek karanfiller bırakıldı. Hafta boyunca HÖP'ün 15 bin adet bastırdığı "İnsan Hakları İçin El Ele" afişleri ve pankartları İstanbul'un cadde ve sokaklarını donattı.

HÖP tarafından Ankara, İzmir ve Kocaeli'nde hafta boyunca basın açılması, toplantı, sergi vb. etkinlikler gerçekleştirilerek ülkemizdeki insan hakları ihlalleri protesto edildi.

18-19 Aralık'ta İstanbul'da HÖP tarafından Haklar ve Özgürlükler Kurultayı düzenlendi. Kurultay işçilerden öğrencilere, kondululardan aydınlara kadar halkın çeşitli kesimlerini bir araya getirdi. Onların ortak sesi oldu. Kurultay boyunca ulusal sorundan düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne, emeğin sömürsünden çevre sorununa kadar halkımızın karşı karşıya olduğu tüm sorunlar tartışıldı. İki gün süren kurultayı binden fazla insan izledi. Kurultay salonunun bulunduğu sokak iki gün boyunca çevik kuvvete ait minibüsler, resmi ve sivil ekip otoları tarafından işgal edildi.

Kurultayın sonuçları hazırlanan bir deklarasyonla HÖP tarafından 21 Aralık'ta kamuoyuna duyuruldu. Deklarasyonda, kurultaya katılan panelistlerin vardığı ortak noktalar vurgulanırken, sonuç; "Daha çok hak ve özgürlüklerin kazanılması ve ülkemizde yaşanan insan hakları ihlallerinin ortadan kaldırılması için bunlara karşı örgütlü mücadele edilmesi gerektiği" şeklinde açıklandı. Ayrıca deklarasyonda kamuoyuna güç ve eylem birliktelikleri oluşturulması konusunda çağrıda da bulunuluyordu.

OLİGARŞİNİN HALKA SALDIRISI... KAYIPLAR

İktidar köşeye sıkıştıkça, halka karşı açtığı savaşı tırmandırmaktan, zulüm ve zorbalığın en iğrenç yöntemlerine başvurmaktan çekinmiyordu. Oligarşi "kaybetme" politikasıyla baskıya, haksızlığa ve sömürüye karşı savaşanları sindirip korkutarak emekçi halka gözdağı vermek istiyordu. Bağımsız, demokratik ve özgür bir ülke isteyen insanlar gözaltına alınıyor, katlediliyor veya kaybediliyordu.

Yusuf Erişti, Hüsamettin Yaman, Soner Gül, Hasan Gülünay, Ayhan Efeoğlu, Erdoğan Şakar... ve daha bir çok "kayıp"a 5 Ocak'tan itibaren Ali Efeoğlu'da katıldı. Egemenler daha bir yıl önce kaybettikleri Ayhan Efeoğlu gibi kardeşi Ali Efeoğlu'nu da kaybediyorlardı.

Ali Efeoğlu'nun kaybedilmesini ilk olarak Halkın Hukuk Bürosu 24

Ocak'ta yaptığı bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyurdu.

İYÖ-DER'li öğrenciler ise 25 Ocak'ta Yıldız Teknik Üniversitesi'nde bir basın açıklaması yaparak Ali Efeoğlu'nun kaybedilmesini protesto ettiler ve tüm demokratik kurum ve kişileri "kayıp"lara karşı mücadele etmeye çağırdılar.

27 Ocak günü Sultanahmet Adliyesi önünde bir basın açıklaması yapan HÖP, Ali Efeoğlu'nun kaybedilmesini protesto ediyordu. İYÖ-DER'liler Ali Efeoğlu ile birlikte solumuşlardı kavgayı. Ali, mücadelelerinde örnek bir devrimciydi. Bu yüzden ilk tepkilerden biri yine onlardan geliyordu. 31 Ocak'ta İYÖ-DER'liler SHP İl Merkezi'ni işgal ettiler. "Ali Efeoğlu'nun akıbeti açıklansın. İYÖ-DER'liler" pankartı binanın dışına asıldı.

Devrimci Sol tutsakları ise basın açıklamaları yaparak ve mahkemelerde dilekçe okuyarak Ali Efeoğlu'nun akıbetinin açıklanmasını isteyerek, Ali Efeoğlu'nu kaybedenlerden hesap sorulacağını belirttiler.

Bir çok ilde ve yurtdışında Ali Efeoğlu'nun kaybedilmesini protesto etmek için gösteriler düzenlendi, basın açıklaması yapıldı.

DAĞLARIMIZDA SAVAŞ ŞEHİTLERLE SÜRÜYOR

Karadeniz'de adaletin, namusun ve onurun simgesi olan gerillaların komutanı Bahattin Anık 9 Şubat'ta, pusu kuran özel tim tarafından katledildi. Katliamdan sonra Devrimci Sol yaptığı basın açıklamasında:

"Malatya... Sivas... Dersim dağlarından sonra şimdi de Karadeniz dağlarından bir selam gönderdi gerillalarımız.

Bu kez, Komutan Yılmaz selamlıyor halkımızı. Umudu, özgürlüğü, adaleti, geleceği selamlıyor Komutan Yılmaz. Hırçın, dalgalı Karadeniz suları gibi coşkulu, kararlı, direngen selamını aldık Yılmaz yoldaş.

9 Şubat 1994'te Karadeniz Kır Birliği Komutanı Bahattin Anık (Komutan Yılmaz) yoldaşı şehit verdik.

Ordu'nun Kumru ilçesine bağlı Eskiçokdeğirmen köyüne girerken oligarşinin kiralık katillerinin kurduğu pusuya düşen komutan Yılmaz, kahramanca direnerek şehit düştü.

Kinliyiz. Yoldaşımızı katledenlere, cansız bedenine eziyet edecek kadar alçalanlara yüreğimiz kin doludur.

Bir doktor ki, cenazenin ambulansı kirleteceğini düşünecek kadar alçak ve insana saygısız...

Bir belediye başkanı ki, yoldaşlarımızın cansız bedenini çöp arabasına koyacak kadar gözü dönmüş bir canı, bir halk düşmanı...

Bir savcı ki, gerçekleri söyleme cesareti bile gösteremeyecek kadar, hukuktan haktan ve ahlaktan uzak...

Kimin için, neyin uğruna?

Kimdi katledilen, katledenler kimlerdir?

Katledilen bir devrimcidir, katledenler ise halk düşmanları.

Katledilen bir Karadeniz çocuğudur, katledenlerin memleketi, soyu so-
pu belirsiz...

Katledilen, tüm Türkiye halklarının emeğini, Karadeniz halkının fındığı, tütünü, çayı sömürülmesin diye elde silah savaşıdır, katledenler sömür-
cüler, tefeciler, fuhuş yuvalarını, halkın ekmeğine göz dikenleri koruyorlar.

Katledilen, halkın geleneğine, dinine, namusuna, kültürüne saygı gös-
teren, savunandır. Katledenler, cami imamını tehdit edip minareden ateş
açacak kadar halka saygısız, ayyaş, rüşvetçi, namus ve ırz düşmanları...

Katledilen özgürlüğün savunucuları Devrimci Sol savaşçılarından, Kara-
deniz Kır Gerilla Birliği Komutanı Yılmaz'dı. Katledenler, işkenceciler, baskı
ve terör uzmanları...

İşkencecileri, oligarşinin kiralık katillerini, halk düşmanlarını tanıyoruz
ve onlara karşı savaşıyoruz. Yılmaz yoldaş da bunun için Karadeniz dağla-
rındaydı. Karadeniz halkının, emekçilerin haklarını, elinde silahıyla savun-
mak için savaşıyordu.

Ama bu doktor, bu belediye başkanı, bu savcı kimdir? Kimden yanadırlar?

Bu ar-namus tanımayan, meslek onuru nedir bilmeyen, insanlıktan na-
sibini almamış vatan, halk, emek nedir bilmeyen hayvan soyundan gelen
caniler kimdirler, kime karşı kiminledirler? Niçin, kimin için yaşarlar?

Böyleleri yaşamayı hak etmiyor. Böylelerinin yaşaması ve yaşatılması
suçtur. İnsanlık suçudur.

Böylelerini insanlık adına ortadan kaldırmak boynumuzun borcudur.

Hiçbir halk düşmanı Yılmaz yoldaşı katletmekle Karadeniz dağlarında
özgürlük ateşlerini söndürdüğünü sanmamalıdır.

Karadeniz dağlarına kanını akıtırken de bizlere yol gösteren Yılmaz yol-
daş, görevinin en önemli kısmını tamamlamış olmanın huzuruyla toprağa
düşmüştür.

Bu nedenle üzülmüyoruz...

Üzülmüyoruz... Karadeniz'de kır gerillasını yaratmak ve geliştirmek
onun en büyük hayaliydi. Komutan Yılmaz, bu hayalini kendi emeğiyle ger-
çekleştirerek şehit düştü. Ve bir komutan olarak birliğini kurtarmak için
kendini feda ederek bayrağımızı daha da yükseklerde dalgalandırdı, örnek
oldu.

Bu kahramanca davranış komutan Yılmaz'ın devrimci yaşam anlayışı-
nın doğal sonucuydu. O'nun bu tür kahramanlıklarla dolu yaşamı ve anısı
önünde saygıyla eğiliyor, onur duyuyoruz..." (289) diyordu.

Bahattin Anık'ın cenazesi jandarmanın yoğun baskı ve gözaltı terörüne
rağmen halkın katılımıyla ve sloganlarla uğurlandı.

Trabzon, Zonguldak, Bolu, Düzce, Ankara ve Kastamonu'da Bahattin Anık anısına, katliamın hesabının sorulacağını bildiren yazılamalar yapıldı, pankartlar asıldı, bildiriler dağıtıldı.

Trabzon'da Köy Hizmetleri'nin araçları, 17 Şubat'ta Bahattin Anık anısına yakılarak tahrip edildi.

Zonguldak'ta ise Kozlu Ziraat Bankası Devrimci Sol Güçler tarafından molotoflanarak tahrip ediliyordu.

Komutan Yılmaz'ın şehit düşmesinden yaklaşık bir ay sonra bu kez onun öğrencileri, Devrimci Sol Karadeniz Kır Gerilla Birliğinden beş savaşçı; Yücel Maral, Yavuz Yazlı, Ali Faik Özkan, Barış Atalay ve İrfan Yenilmez düşman kuşatmasına düşerek Karadeniz dağlarında şehit düştüler.

"Karadeniz Şehitlerimiz Geleceği Müjdeliyor.

12 Mart günü Karadeniz dağlarında şehit düşen yoldaşlarımız, komutan Yılmaz'ın öğrencileriydiler. Yeterli tecrübeye sahip değillerdi. Silah ve cep haneleri azdı ama savaş alanını asla terk etmediler.

Düşman, Karadeniz Kır Gerilla faaliyetlerimizi erken haber almış, 9 Şubat'ta bir birliğimizin bulunduğu bölgeyi kuşatarak büyük bir güçle saldırmıştı. Yoldaşlarımız bu saldırıya karşı saatlerce çarpışarak çemberi yarmayı başardı. Saldırıyı en önde göğüsleyen Komutan Yılmaz'dı. Birliğin tek deneyimli gerillası Komutan Yılmaz şehit düşmüş ama öğrencilerini çemberin dışına çıkarmayı başarmıştı.

Komutanlarını kaybeden savaşçılarımız bir an olsun yılgınlığa kapılmadı. Düşmanı ustaca atlatmasını bilerek savaş alanında yeniden mevzilendi. Düşman Karadeniz'in stratejik önemini biliyordu. Bölgeye daha büyük güçler yığarak aralıksız operasyonlara başladı. Bütün yetersizliklerine karşın cesurdular... Kararlı ve inançlıydılar. Gençtiler, mücadele kaçını bir çok eski tüfeğe inat, ön saflardaydılar. Belki çok şey bilmiyor, süslü sözler söylemiyorlardı. Ama düşünüyor, üretiyor ve uyguluyorlardı.

Yürekleri ve bilinçleriyle savaşı yaşıyorlardı. Onlar geleceğimizin müjdecisiydiler. 9 Şubat'taki çarpışmadan kısa süre sonra iki gruba ayrılarak mevzilendiler.

12 Mart günü Yücel yoldaşın komutasındaki grup, Ordu'nun Ünye ilçesi Ballık köyü yakınındaki Döşeme ormanlarında düşman kuşatmasına düştü. Düşman Erzincan'dan, Sivas'tan topladığı özel timleri, jandarmasıyla, ağır silahlarıyla sabah saat altı sularında yoldaşlarımıza karşı saldırıya geçti. Yoldaşlarımız düşmanın büyük gücüne karşı, Devrimci Sol geleneğine yaraşır bir şekilde saatlerce çatışarak şehit düştüler. Komutan Yılmaz'ın gösterdiği yolda yürümekten bir an bile tereddüt duymadılar. Komutan Yılmaz öğrencilerini onurla izliyordu." (290)

Karadeniz’de şehit düşen gerillalar için böyle diyordu Devrimci Sol, Karadeniz ve Dersim’de şehit düşen gerillalar ile ilgili olarak yaptığı basın açıklamasında. Yapılan açıklamada, Dersim’de 19 Mart’ta şehit düşen üç Devrimci Sol gerillası Nazım Karaca, Mürsel Göleli ve Feride Karaca için de şöyle deniyordu:

“Dersim’de Şehit Düşen Yoldaşlarımızın Silahı, Yeni Savaşçılarımızın Elindedir

19 Mart 1994 tarihinde, Dersim, Çemişgezek ilçesi Arasor deresi mekiinde düşman çok sayıda güç yığarak, iki müfrezemizi pusuya düşürdü. Pusuya düşen birliğimize bağlı Hayri Koç ve Nurettin Güler Müfrezeleri sabah 6.10’da düşmanla amansız bir çatışmaya girdi. Faşizm, uçaksavarları, topları, havanları, roketleri, makineli tüfekleri ve yüzlerce askeriyle oradaydı. Ama kahramanca çarpışan yoldaşlarımız karşısında ne silah, ne sayı üstünlükleri kar etmedi. Akşama kadar süren çatışmada düşman çok sayıda kayıp verirken üç şehit veren savaşçılarımız düşman çemberini yararak pusudan çıkmayı ve bölgeden uzaklaşmayı başardılar.

Şehit yoldaşlarımız Devrimci Sol geleneğine yaraşır bir şekilde düşmanla çatışırken, diğer yoldaşlarımızın çekilmesini sağlayarak kendilerini feda eden yoldaşlarımızdandır. Ve şehit düşen yoldaşlarımızın silahları, yanındaki savaş arkadaşları tarafından alınarak düşmana teslim edilmemiş, geride tek bir kırık iğne dahi bırakılmamıştır.

Düşman haindir. Bütün hainler gibi korkak ve alçaktır. Bu nedenle şehit düşen yoldaşlarımızın yanına bile saatlerce yanaşamamıştır. Yoldaşlarımız kuşatmayı yarıp çıktığı, kendilerine karşılık verecek kimse kalmadığı halde, şehit yoldaşlarımızın bulunduğu bölgeyi saatlerce bomba ve kurşun yağmuruna tutmuş, yine de bir süre sessizlikten sonra yaklaşma cesareti gösterebilmiştir. Tuzak olabilir korkusuyla yoldaşlarımızın cesedine bile yaklaşmamış, şehitlerimizi ipe bağlayıp, uzaktan sürükleyerek götürebilmiş, her türlü insani, ahlaki değerden yoksun olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir.” (291)

Karadeniz ve Dersim dağlarında teslim olmayarak, kanlarının son damlasına, silahlarındaki son mermilerine kadar çatışarak şehit düşen Devrimci Sol gerillalarının katledilmesini protesto etmek ve hesabını sormak amacıyla ülkemizin dört bir yanında gösteriler düzenlendi, yazılamalar yapıldı, pankartlar asıldı. Çok sevdikleri ve uğruna öldükleri, halkın katıldığı cenaze törenleriyle uğurlandılar şehit düşen Devrimci Sol gerillaları.

27 MART YEREL SEÇİMLERİ; "FAŞİZMİN SEÇİM OYUNUNU BOZALIM"

Demokrasinin, demokratik hakların en ufak kırıntısının bile kalmadığı ülkemizde, oligarşi, '94 Yerel Seçimleri'ni demokrasinin varlığının bir göstergesi olarak sunmak istiyordu.

Seçimler öncesinde DEP milletvekillerinin dokunulmazlığının kaldırılarak tutuklanmaları ve DEP'in seçimlere sokulmaması, aslında ülkemizdeki "demokrasi"nin nasıl bir demokrasi olduğunu halk kitlelerinin gözleri önüne seriyordu. Ve halkın seçimlere karşı olan ilgisizliğini gören oligarşi "Şikayet Etme Oy Kullan" kampanyaları düzenleyerek halkı sandığa götürmeye çalışıyordu.

Seçimlerin dünya kamuoyu ve halkımızı kandırmasının, gözünü boyamanın bir aracı haline geldiği, Kürt halkının seçme ve seçilme hakkının gasp edildiği bu koşullar altında, devrimci politika seçim dayatmasının reddedilmesiydi ve Devrimci Sol'da öyle yaptı. Halka seçimlere katılmama ve sandık başına gitmeme çağrısı yaptı.

"Ulusal onuruna düşkün Türk ulusu..."

Faşizmin seçim oyununu bozmalıyız. DEP adaylarının seçimlere sokulmaması, baskı ve zulme uğraması, Türk ulusunu Kürt halkına karşı kullanarak, Kürt halkının kimliğini yok etme mücadelesinin bir parçasıdır. Türk ulusu, faşizmin halkaları parçalayıp, bölme oyununa karşı tarihsel duyarlılığa ve ulusal onura sahiptir. Bu tarihsel duyarlılığını ve onurunu eyleme dökererek, faşizmin politikalarına karşı çıkmalıdır.

Bugün Kürt ulusal kimliğini savunduğunu söyleyen parti ve insanların seçimlere sokulmasını, baskıya uğramasını, ulusal onuruna sahip bir halk kendisine yönelmiş kabul etmelidir.

Herkese seçime katılmadığı, seçme ve seçilme hakkının tıpkı 12 Eylül'de Evren çetesinin yaptığı gibi, generaller tarafından belirlendiği bir seçim, tüm uluslara ve halka zorla kabul ettirilmiş bir tercihtir. Bu aşağılanmayı, bu onursuzluğu, ulus ve ülke sevgisi olmayan bir avuç hain ve işbirlikçi dışında hiç kimse kabul edemez.

Bu gerçeği görüp bilerek, generallerin seçim dayatmasını reddetmek, hiç bir partiye oy vermemek, desteklememek, DEP'lilerle dayanışma içerisinde bulunmak görevdir.

Generallerin seçim dayatmasında, herhangi bir partiye, bireye destek vermek, bağımsız aday çıkartmak, generallerin seçim politikasına güç vermek anlamına gelecektir.

Örgüt olarak desteklediğimiz adaylar dahil, yurtsever, demokrat, ilerici, devrimci olduğunu iddia eden tüm adaylar seçimden çekilip generalleri

kendi tercihleriyle baş başa bırakmalıdır.

Zulme Baş Eğmeyen Kürt Ulusu...

Faşizm, baskı ve terörle, sürgün ve seçim politikalarıyla Kürt ulusal uyanışını durdurmak istiyor. Bu savaş güç ve kararlılık savaşıdır. Generaller güç ve zorla ucuz zafer peşindedirler. Sizleri sindirmek, korkutmak ve göç ettirmekle, DEP adaylarını seçime sokmamakla "seçim zaferi" yaşamak istiyorlar.

Bu "zaferi" onlara tattırmayalım.

Gözaltı, sürgün, tehdit, zorla seçim sandığına götürme, baskılara karşı nerede ve nasıl olursa olsun kişisel ve kitlesel olarak direnelim. Biz topye-kün ve kitlesel olarak direndiğimizde, onların zorla bize uygulatmaya çalıştıkları her türlü uygulamanın tersini yaptığımızda başarıma şansları yoktur. Köylerimizi ve kentlerimizi bombalayabilir, yüzbinlercemizi gözaltına alıp, sürgün edebilirler ama tüm bir ulusu asla yok demezler, sindiremezler.

Topraklarımızı terk etmeyelim, göç etmeyelim, göç edenlere engel olalım.

Kürt ulusu adına hareket ettiklerini iddia eden milletvekilleri ise, faşizmin demokrasibilik oyununu güçlendiren Meclisi terk edip sıcak savaşa katılmalıdırlar.

Baskı, tehdit ve sürgüne karşı, şehirde ve köyde, her yerde kitlesel direnişleri örgütleyelim. Ne pahasına olursa olsun, seçim sandıklarının başına gitmeyelim. Ve kitlesel karşı koyuşlar örgütleyelim. Tüm halkı zorla seçim sandığına götüremezler.

Götürseler dahi oy kullandıramazlar.

Türk, Kürt, Arap, Laz, Gürcü, Çerkez Tüm Uluslardan Halkımız...

Bu ülkenin gerçek sahipleri, bu topraklar üzerinde yaşayan tüm uluslardan halklardır. Bütün servetlerimiz, yeraltı ve yerüstü kaynaklarımız bütün uluslarındır. Devletin yaptığı baskı ve zulüm bütün uluslaradır. Devlet, kendi emperyalist ve kapitalist çıkarları için bütün ulusları kullanmak istemektedir. Devlet ve onun generalleri, uluslarımızı ve ülkemizi temsil edemezler, onlar adına konuşamazlar. Birleşip savaşmak, ulus ve ülke kavramı içerisindeki her şeyi onlardan geri almak görevidir.

Halkların, ulusların birleşik savaşı karşısında, ülke ve ulus diye hiçbir derdi olmayan, ceplerinde Amerikan vatandaşı pasaportu taşıyanlar kaçacaklardır.

Ülkemiz emperyalist işbirlikçilerinin, tekellerin, onların vurucu gücü generallerin çiftliği değildir. Halklarımızdan çaldıkları her şeyi onlardan geri alacağız.

Halkımız, onların böl-parçala-yönet oyunlarının aleti olmayacaklardır. Bu oyunu bozacağız." (292) deniliyordu.

Türkiye Kürdistanı'nda da, bir yandan demokrasi nutukları atılırken bir yandan da seçim terörünün artırıldığı koşullarda, Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı'nın yaptığı bir açıklamayla Kürt halkını devletin seçim oyununu bozmaya, devleti değil devrimcileri ve yurtseverleri desteklediklerini oy kullanmayarak göstermeye çağırılıyordu.

Devrimci Sol tutsakları Kürt milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılarak gözaltına alınmaların protesto etmek için üç günlük açlık grevi yaptılar.

TÖDEF'li öğrenciler 26 Şubat'ta bir basın açıklaması yaparak düzen partilerine oy yok dediler. TÖDEF ülke genelinde düzen partilerinin oyunlarını ve yalan vaatlerini teşhir eden afişlemeler yaptı. Pek çok ilde üniversite öğrencileri forumlar, basın açıklamaları ve gösteriler yaparak seçimlere katılmayacaklarını açıkladı.

İstanbul HÖP 12 Mart'ta bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada seçimlerin meşru kabul edilmeyeceği belirtildikten sonra bu dayatmaların kabul edilemeyeceği ve reddedilmesi gerektiği vurgulandı.

Oligarşinin seçim oyununa katılmayan İstanbul'un çeşitli mahallelerindeki muhtar adayları seçimlerden çekildiklerini 15 Mart'ta düzenledikleri bir basın toplantısıyla açıklıyorlardı.

Devrimci Sol Güçler kampanya boyunca, tüm ülke çapında katıldığı gösteriler, afişlemeler, kuşlamalar, bildiriler, yazılamalar ve pankartlar ile halkı faşizmin seçim oyununu bozmaya çağırdılar.

'94 yılı bir yandan böylesi gelişmelere tanık olurken diğer yandan Türkiye halklarının kurtuluşu yolunda tarihsel adımların atıldığı günleri bağrında gizliyordu.

Bölüm 12

DEVİRİMCİ SOL PARTİLEŞİYOR “UMUDUN ADI DHKP-C”

“YENİDEN PARTİYE, CEPHEYE VE ORDUYA KOŞMALIYIZ”

1993 yazına gelindiğinde Devrimci Sol, Devrimci Hareketin partileşmesini, cepheleşmesini, ordulaşmasını engelleyen bir süreci artık geride bırakmıştır. Darbe olayı partileşmeyi, cepheleşmeyi, ordulaşmayı engelleyerek, aslında Devrimci Hareketin savaşını kırdı şehirde büyütmesini ve yaygınlaştırmasını engellemiştir. Ama darbe ve darbecilik alt edilmiş, Devrimci Sol önemli bir süreci aşarak bu büyük komployu boşa çıkarmıştır.

Büyük bir hız ve yoğunlaşmayla Devrimci Sol yeniden toparlanma sürecine girdi. Devrimci Sol, darbe ihanetiyle belki örgütsel ve düşünsel düzeyde ciddi tahribatlara maruz kalmıştır ama gelinen noktada atılacak adımlar '90 atılımı öncesinde öngörülen adımlar değildir artık. Darbe ihanetinin gündeme getirdiği dezavantajlar aşılabilecek, yıkılan yerler yeniden onarılacaktır. İradi, planlı, programlı bir süreç başlamıştır...

Devrimci Sol bir yandan örgütsel yaralarını sarar, dağılan yapılarını yeniden inşa eder, kopan bağları, ilişkileri kurup koordinasyonu yeniden kurarken, diğer yandan da stratejik hedefleri ve güncel siyasal hedefleri doğrultusunda mücadeleyi yükseltir. Her zaman olduğu gibi çok yönlü görevleri omuzlamış, devrim yürüyüşünü kesintiye uğratmaksızın sürdürmektedir Devrimci Sol. Aynı süreçte, Önderliğin, Devrimci Sol kadro ve savaşçılarına, üzerine adeta titreyerek hazırlattığı iradi, kararlı, planlı davranışlarıdır.

Bu nedenle bu süreçte en küçük birimden en küçük faaliyete kadar her şeye iradiliğin damgasını vurması sağlanır. Yeniden “parti” diyebilmek, yeniden “cephe” diyebilmek iradi ve kolektif bir süreci yeniden inşa edebilmek demektir. Nitekim sürecin, pratik olarak yapılması gerekenlerin yoğunluğu ve “zorunlulukların” içinde boğulunmaz ve her şey Devrimci Sol’u partiye götürmeyi amaçlayan sürece hizmet eder tarzda ele alınır. Tüm Devrimci Sol kadroları “Yeniden Partiye, Cepheye, Orduya” şiarının heyecanı ve coşkusuyla sarırlılar devrimci görevlerine.

Darbe sürecinin yol açtığı en önemli maddi tahribatlardan birisi olan - kadrolaşmayı sağlayan- zedelenmiş mekanizmalar ve kurumlaşmalar üzerinde hassaslıkla durulur. Darbecilerin sorumsuzca yol açtığı deşifrasyon, kurumların doğal oturmuş işlerliğini alt üst etmiş, hatta pek çoğunu da işlemez hale getirmiştir. Hem legal hem de illegal alanda kadrolaşma, kurumlaşma konusunda ardi ardına adımlar atılır ve örgütsel tablo hızla değiştirilir. Devrimci Sol Önderliği örgütsel işlerliğin yeniden oluşturulması, Devrimci Hareketin en küçük birimine dek örgütsel iradenin hakim kılınması çabaları sürerken, “yeniden” şekillenmenin mutlaka “yeni” yöntemlerle yapılması gerektiğinin ısrarla altını çizer.

Aynı dönemde Devrimci Sol Önderliği, Devrimci Sol kadrolarını sürecin gelişiminden, Devrimci Hareketin örgütsel olarak geldiği düzeyden haberdar ederken “yeniden partiye, cepheye, orduya” şiarına uygun adımların atılması doğrultusunda nasıl bir anlayışa, ruh haline, çalışma, örgütlenme ve mücadele tarzına sahip olmaları gerektiği konusunda bakış da sunar... Bir an önce yeterli kadrosal birikime ve kurumlaşmaya sahip olunmalı, partileşebilecek bir organizasyonu yaratma bilinciyle hareket edilmelidir.

Ve 24 Temmuz 1993 tarihinde, Devrimci Sol Önderliği açık bir biçimde hedefi gösterir, “YENİDEN PARTİYE CEPHEYE VE ORDUYA KOŞMALIYIZ”...

“Bizler ağlayıp sızlayan her şeyimiz bitti diyen insanlar olmadık. Bugüne kadar Lenin’in deyişiyle bir kazağı kırk kere söküp örebilme sabrını ve inadını gösterdik. Bu sabır ve inatla, darbeci çetenin ihanetiyle elimizin altından kayıp giden partiyi yeniden oluşturma ve maddi bir güç haline dönüştürebilme görevi bizi bekliyor .”

(...)

Hedef partileşmek, cepheleşmektir. Beklenen ve atmamız gereken adım budur. Bunu da başaracağız. Ve başarmak zorundayız...” (293)

Süreç ilerler ve iradi, planlı, programlı bir tarzda, darbe ihanetinin yaratmış olduğu tahribatlar birer birer telafi edilir. Bütün bu yoğunluğun çok yönlü örgütsel görevlerin yerine getirilişi sırasında Devrimci Sol Önderliği, Par-

ti Kuruluş Kongresi için hazırlıklara çoktan başlamıştır. Talimatlar verilmiş, Parti Kuruluş Kongresi'ne katılacak kadrolar, Kongre'nin yapılacağı üsse doğru yola koyulmuşlardır.

Ve tarih 30 Mart 1994... DHKP-C Kuruluş Kongresi'ni topla Devrimci Sol. Büyük bir moral coşkuyla toplanan DHKP-C Kuruluş Kongresi'ne katılacak Devrimci Sol kadroları -delegeler- hiçbir fire vermeksizin gelirler bir araya. Aylara yayılan hazırlık süreci tamamlanmış, kurucu delegeler bir araya getirilmiştir. Tüm şehitlerin huzurunda birazdan bir devir teslim töreni yaşanacak, 16 yıllık özlemle, büyük bir coşku ile kucaklaşılabacaktır.

DEVİRİMCİ SOL TÜRKİYE HALKLARINA PARTİ'Yİ ARMAĞAN EDİYOR

Evet, tarih 30 Mart 1994'tür... 1970'ten 1994'e nakış nakış,ilmek ilmek titiz bir özenle, dikkatle, sorumluluk bilinciyle örülmüş 24 yıl... THKP-C ve Devrimci Sol'la yazılan, usta ellerin elinde güzelliklerle resmedilmiş bu tarih şimdi; yıllarca en zor koşullarda bir an olsun elden düşürülmeyen, onurla dalgalandırılan devrim bayrağının devir teslim günlerindedir.

Bu muhteşem töreni izlemek, bu tarihsel ana tanıklık etmek için, başta Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao gecikmeksizin gelmiş, tören sırasındaki yerlerini almışlardır. Baş köşeye gözleri ıslı ıslı ve coşkulu, tüm delegelere "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor... Kurtuluşa Kadar Savaş" diye haykırırcasına gülümseyerek bakan Mahir Çayan oturmuştur. Hemen yanında ise Che... Kızıl yıldızlı beresini takmış, kararlı "sosyalizm kazanacak" diyen bakışıyla Kongre salonunu, delegeleri izlemektedir birer birer... Sonra Niyazi Aydın, Sinan Kukul, Sabahat Karataş, İbrahim Erdoğan, Ahmet Fazıl Ercüment Özdemir, İbrahim Yalçın Arkan, Cavit Özkaya, Recai Dinçel... Yusuf, Olcay, Faruk, Perihan, Kahraman... '84 Ölüm Oruçcuları Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Hasan Telci... şehitler... sadece Devrimci Sol'un şehitleri değil Anadolu ihtilaline kan vermiş tüm devrimci ve yurtseverler bu tarihsel günde hazır durumdadırlar.

Kongre salonunun üst köşesinde, Parti ve Cephe bayrakları arasında Parti Kuruluş Kongresi'nin şiarının yazılı olduğu pankart asılı durmaktadır... "Parti-Cephe İle İktidara Yürüyelim"... Evet, yıllardır her şeye ve herkese rağmen büyütülen umut maddi bir güce dönüşmektedir şimdi.

30 Mart 1994'e, Kongre'nin başladığı güne dek, tüm delegelerin aktif olarak katıldığı canlı tartışmalarla dolu uzun süren bir hazırlık süreci yaşanır. DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın deyişiyle "Gök kubbe altında tartışılmadık konu bırakılmamıştır." Devrimci Sol'un dünü, bugünü ve geleceğe ilişkin tüm Kongre delegelerinin düşüncelerini belirterek katıldığı bu tartışmalar sonucunda, bu temel konular üzerinde tüm delegelerin görüşleri

netleşir. Parti Kuruluş Kongresi'ne katılma olanağı olmayan ancak yazılı görüşlerini sunan Devrimci Sol kadrolarının düşüncelerini de değerlendiren delegeler değerlendirmelerini sonuçlandırır ve Kongre'nin adını oy birliğiyle belirlerler... "Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Kuruluş Kongresi".

Hazırlık döneminde yaşanan canlı tartışmalar, aynı biçimde Kongre sürecinde de sürdürülür. Bu süreç, aynı zamanda Devrimci Hareketin Türkiye ve Kürdistan devriminin geleceğine yönelik tarihsel önemde kararların yazılma sürecidir.

Kongre'nin başladığı gün, yani Devrimci Sol'un tarihsel misyonunu tamamlayıp bayrağı DHKP-C'ye devrettiği gün sözü Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş alır. Devrimci Sol'un oluşumundan itibaren yaşanan 16 yıllık süreci tüm detayları ile ele alıp değerlendiren, Devrimci Sol'un geline ana dek yaşadığı gelişimi tüm boyutlarıyla ortaya koyan Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş, "Parti-Cephe İle İktidara Yürüyelim" başlığını taşıyan raporunu Kongre delegelerine sunmaya başlar. Günler boyu, tüm şehitlerin huzurunda, hüznü, ama daha çok coşkulu seslenişle, "Benim çocuğum, anem, öğretmenim, özgürlüğümdür, her şeyimdir" diye nitelediği Devrimci Sol'u onun nakış nakış işlenen, şehitlerin kanıyla yazılmış tarihini dünü ve bugünü ile anlatır. Evet, sadece dünün, yaşanan 16 yıllık sürecin değerlendirmesi değildir Önderliğin yaptığı. İçinde bulunulan koşullar ve Devrimci Hareketin içinde bulunduğu durumu da çözümleyen Devrimci Sol Önderi, geleceğe ilişkin görüşlerini de tüm detaylarıyla delegelerin önüne koyar;

"Parti kuruluş kongremize katılma onuruna sahip tüm delege yoldaşlarımı selamlıyorum!

Yoldaşlar;

Bu kongreyi düzenleyebilmemiz için çok uzun zaman geçti. Bu uzun zaman, bu kongrenin tarihi oluşumudur. Bu tarihte acılarımız, şehitlerimiz, ihanetler ve kahramanlıklar vardır. Devrimci bir hareketi yaşatan, en zor koşullarda dahi ayakta tutan, düştüğünde kalkmasını bilen, koşullar ne olursa olsun sağa sola savrulmayan ideolojik sağlamlık olmadan, bu kongre yaratılamazdı.

Biz, artık emekçi halklarımızın karşısına parti misyonu ile çıktığımızda, arkamızda bizi yolumuzdan geri döndürmeyecek, her gün, bir adım daha ileri taşıyacak, dediğini yapan, sözüne güvenilir, sınavlardan geçmiş bir tarih yazmalıydık.

Kongremizin oluşumuna kadar geçen süreç, bu tarihin yazımıdır.

Bu tarih, esas olarak, kanla yazılmış şehitlerimizin tarihidir. Şehitlerimiz bugün fiziki olarak aramızda yoklar belki, ama düşünceleriyle, kavgalarıyla, yaşam biçimleriyle, Partili savaşıma düşleriyle buradalar. Bizimle birlikteler. Onların düşünceleri ve kavgalarıyla daha güçlüyüz. En zor koşullarda dahi

Devrim yürüyüşü artık Partili süreçtir.

düşmana baş eğmeyen, ölen ama yenilmeyen nitelikleriyle gözleri hep üzerimizde, bizi her an sınavdan geçiriyorlar. Onların mirasını devam ettirmek, bu sınavlardan başarıyla geçmemize bağlıdır.

Uzun yıllar sonra, gündemimize aldığımız Parti Kuruluş Kongresi'nden başarıyla çıkmak ve önümüzdeki engelleri aşmak bugün temel görevimizdir." (294)

Parti Kuruluş Kongresi'nin iç düşmana karşı gündeme gelen savaştan Devrimci Sol'un güçlü çıktığı, iç ve dış düşmana olduğu gibi, dost maskeli düşmanlara da bir meydan okuma anlamına geldiğini belirten Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş sözlerine şöyle devam eder:

"(...) İç ve dış düşman, halk kitlelerinin öncü gücü olan Parti ve Cepheyi oluşturmamamız için fiziki, ideolojik, psikolojik hemen her yönden saldırıya geçmişlerdi. Partili olmak, daha yüksek bir iktidar bilinci, daha gelişmiş bir savaştı. Bunun için Parti silahına sahip olmak istiyorduk. Parti silahı önümüzdeki engelleri aşıcı, devrim yürüyüşümüzü hızlandırıcı bir fonksiyon görecekti. Bu gerçeği bilen iç ve dış düşmanlarımız da parti ve cephenin kuruluş hazırlıklarına başladığımız süreçte, saldırılarını yoğunlaştırdılar. Birçok örgütlenmemizi ve değerimizi tahrip ettiler..." (295)

Parti Kuruluş Kongresi bu anlamda, iç ve dış düşmanın ellerinden tüm silahlarını almakta. Devrimci Sol'a, Türkiye ve Kürdistan devrimine belki çok zaman kaybettirdiler ama düşmanların tüm saldırıları artık boşa çıkarılmış-

tır.

Çok sevinçliydiler oysaki... Ellerini ovuşturup, dört gözle Devrimci Sol'un darbe ihanetini, bu büyük komployu, büyük ateş çemberini geçip geçemeyeceğini merakla beklediler. "Bölünecekler, parçalanacaklar, yok olacaklar" diye hayaller kurdular. Ama daha önceki zorlu süreçlerden daha da fazla siyasal misyonlarının bilinciyle Önderliğin etrafında bütünleşen kadrolar, sempatizan ve taraftarlar, tüm Devrimci Sol düşmanlarının umutlarını boşa çıkardı. Parti Kuruluş Kongresi, onların suratlarına vurulan güçlü bir şamar, maskeli ve maskesiz düşmanlara indirilen ağır bir darbedir.

Ve Devrimci Sol Önderi üzerine basa basa haykırır:

"Tüm emekçi halklarımızın, işçi sınıfımızın, yoksul köylülerimizin, yurt-severlerin, aydınların, tüm dünya halklarının huzurunda bir kez daha yineliyoruz ki, yer yüzünde halkların özgürlüğünü ve kurtuluşunu savunan tek ülke, tek bir örgüt kalmasa dahi kurtuluş bayrağını taşımaya devam edeceğiz. Ne iç, ne de dış düşmanlarımız o bayrağı yere indiremeyecektir. Kongremiz, bu bayrağın, Marksizm-Leninizm bayrağının daha da yükseltilmeye çalışıldığı bir andır." (296)

Coşku doruktadır. Kongre'nin yapıldığı üs, Devrimci Sol Önderinin tüm Türkiye ve dünya halklarına yaptığı bu seslenişle çınlarken, bir an soluk alır ve konuşmasına aynı kararlı tonda şöyle devam eder Devrimci Sol Önderi;

"Parti ve Cephemiz düşmanlarımızın korkulu düşü, halkımızın ve dostlarımızın güvencesi, geleceği ve mutluluğu olacaktır.

Kürt, Türk ulusları, Arap, Çerkes, Laz, Gürcü tüm milliyetlerden halkımızın gözleri kongremizin üstündedir.

Savaşçılarımız, kadrolarımız, taraftarlarımız, büyük bir umut ve heyecanla, kongremizden Parti ve Cephe haberlerini bekliyorlar...

Düşmanlarımızı korkulu düşlerden, dostlarımızı mutlu haberlerden yok-sun bırakmayacağız." (297)

Parti Kuruluş Kongresi'nin tarihsel öneminin daha iyi anlaşılabilmesi ve Devrimci Hareketin geleceğine ışık tutabilmesi için Devrimci Sol Önderi tarafından hazırlanan rapor, yine bizzat kendisi tarafından okunmaya devam eder.

Öncelikle ortaya konulan, Devrimci Sol ve THKP-C ilişkisinin nasıl anlaşılması gerektiğidir. Bu ilişkinin, sadece ideolojide ve söylemde var olan benzerliklerle ele alınacak denli basit bir olgu olmadığı ifade edildikten sonra, Devrimci Sol Önderi, bu birliğin ideolojide, politikada, pratikte, esas olarak da Türkiye ve dünya halklarına karşı duyulan sorumlulukta, bu sorumluluğun yarattığı ruhsal şekillenmede, özveride, kararlılıkta, iktidar bilincinde ve gerektiğinde yaşamını feda etmede çekinmemekte ifadesini bulduğunu

belirtir.

30 Mart 1972 Kızıldere Direnişi sonrası Mahirler'e ve direnişlerine yönelik kahramanlık menkıbeleri dizener, süreç içerisinde kendi içi boş revizyonist anlayışlarıyla Kızıldere direnişinin içini de boşaltmaya çalışanlar olduğu gibi, 30 Mart 1972'de yaratılan destansı direnişi bir manifesto olarak değerlendirenler de olmuştur. Yıllarca P-C çizgisinin sağ ya da sol yorumcusu olmaktan öte bir şey yapamayanlar, zaman içerisinde aynı noktaya geldiler. Belki örgüt ya da parti dediler kendilerine, ama süreç içinde taklitçiliğin, tekrarın, M-L'yi yaşanan somut süreçlere uygulayamayışın, sağ ve sol savrulmaların sığ sularında kulaç salladılar... Boğuldular. Hem ideolojik hem de örgütsel olarak yok oldular ve siyaset sahnesinden silindiler.

P-C'nin mirasını omuzlamak ve gereklerini pratik olarak yaşama geçirmek hiç de kolay değildi oysa. Bu miras, P-C'nin misyonunu sahiplenmek, devrimi ve iktidarı istemek, bunlar için diş diş savaşmak demektir. Devrimci Sol 16 yıllık tarihsel sürecinde devrim ve iktidar isteğini sadece söylem düzeyinde bırakmadı. Her dönem, en zorlu ve yaralı süreçlerde dahi tereddüde, kararsızlığa, yapıp-yapmama ikilemine düşmedi, durmadı, dinlenmedi ve devrimci savaş ne gerektiriyorsa -sonuçlarını kabullenerek- yaşama geçirdi.

Evet, kolay değildir devredilen mirası sahiplenmek. Emperyalizme ve oligarşiye karşı amansız bir savaş verilecek, düşman alt edilip ülkemiz devrimi gerçekleştirilecektir. 1978'den başlayarak bu misyonu onurla taşıdı Devrimci Sol... Her şeye rağmen.

16 yıl boyunca ideolojik çizgisinden, stratejisinden sapmaksızın, iddiasından vazgeçmeksizin savaştı. Şabloncu değildi. Dogmatik değildi... İçinde bulunulan, yaşanan sürece, bu süreçlerin ihtiyaçlarına göre taktik-politika ve örgütlenme konusunda yenilenmede yaratıcıydı. Diğer ülke devrimlerini bu devrimlerin ve mücadelelerini zafere taşıyan diğer ülke parti ya da siyasal hareketlerin deneylerinden yararlanmasını bilen bir anlayışa sahip çıkarak, deneylerini kendi mücadele zenginliğinde -doğru tarzda- değerlendirmesini bildi. Ne SBKP ne ÇKP ne de AEP'in Türkiye şubesi gibi görmedi kendisini. M-L bir devrimci harekettir Devrimci Sol ve 16 yıllık sürecinde ayakları kendi ülke topraklarına basarak, kendi Marksist-Leninist sandalyesinde oturarak çözümledi, politika ve devrimci tavır belirledi. "Kahrolsun" ve "yaşasın"ları esen-estirilen rüzgarlara göre değişmedi. Halkın bağrında, halkla iç içe, onlarla bütünleşen, savaştan ve savaştıran, vuran vurulan, ölen öldüren ve tarihsel süreci içerisinde haklı olarak tüm Türkiye halklarının umudu olan bir siyasal örgüt oldu. 1994 30 Mart'ına gelinceye dek, kanla, acılar ve sevinçlerle, ihanet ve zaferlerle 16 yıllık onurlu, kesintisiz bir devrimci savaşın teorik ve pratik olarak yaratıcısı oldu Devrimci Sol.

THKP-C ve Devrimci Sol... 1970, P-C'nin 50 yıllık revizyonist geleneği,

statüleri, şablonları ve dogmatik görüşleri alt üst edip parçalayarak, ileriye dönük bir sıçrayışla devrimci bir kopuşla tarih sahnesine çıkışı... 1978, Devrimci Sol'un tasfiyeci-oportunistleri, P-C'nin gizli ve sinsî inkarcılarını, P-C'nin sahte devamcılarını, devamcısı olduğunu söyleyenleri aşip, tasfiyeciliği tasfiye ederek tarih sahnesine çıkışı... Yine bir devrimci kopuş.

Her ikisini de ortaklaştıran, öz olarak devrimi istemek, iktidar için savaştır. Bu anlamda P-C'yi savunmak, mirasçısı olmak, Devrimci Sol'un siyasi arenaya çıktığı ilk günden itibaren söyledikleri ve bunlara uygun yaptıklarıyla, geline aşamada P-C'yi somut-maddi bir güç haline getirişyle son verilmiş bir tartışma oluşuyla gerilerde kalmıştır.

Devrimci Sol, henüz partileşme sürecinde bir devrimci hareket olmasına, eksik ve yetersizliklerine, gençliğine ve amatörlüklerine, iktidar için savaştan bir siyasal örgüt, bir savaş örgütü olma niteliğiyle, yüz yüze kaldığı düşman saldırılarına rağmen durmadan, dinlenmeden devrim yürüyüşüne devam etti. Savaştan, savaş gerçeğini somut olarak yaşayan, giderek amatörlüklerinden sıyrılıp profesyonelleşen bir devrimci hareket oldu.

Köksüzlüğün geleneksizliği, geleneksizliğin istikrarsızlığı, istikrarsızlığın bir türlü kitlelerle kucaklaşamamayı, kararlı, inatçı bir mücadele çizgisini oturtamamayı beraberinde getireceğini bilen Devrimci Sol bu anlayışla, her anını, her adımını, alnının aklıyla savunabileceği tertemiz bir tarih yazdı. Sadece Türkiye devrimci hareketi için değil, dünya devrimci hareketi için de örnek alınacak geleneklerin yaratıcısı oldu. Kendine, ideolojisine, Marksizme, Leninizme, kadrolarına ve halkına duyduğu güvenle her türlü zorluğu alt eden Devrimci Sol gelenekler ve değerler yaratmanın bedelsiz olmayaacağı bilinciyle hareket etti. Belki pek çok önder kadro ve savaşçısını şehit verdi, tutsaklıklar yaşandı... Ama Devrimci Sol ödediği hiçbir bedelden pişmanlık duymadı. Ödenen her bedel Devrimci Sol'un mücadelesine, örgütlenmesine güç katarken, Devrimci Hareketin ilkelerini, ahlakını, geleneklerini de perçinledi. 16 yıllık Devrimci Sol tarihi bu anlamda destansı güzelliklerle dolu bir tarih olarak sürecini tamamlamaktadır şimdi.

Devrimci Sol bir bayrak koşucusuydu...16 yıl süren bu koşu süresince başı hep dimdik, yüzü hep düşmana ve devrime dönük, Marksizm-Leninizm bayrağını hep yükseklerde ve onurla dalgalandıran, giderek hızına hız katan bir bayrak koşucusu... Şimdi, Parti Kuruluş Kongresi'nde yaşanan devrime dek devam edecek bu koşuyu onurla sürdürecektir olan DHKP-C'ye emekçilerin orak-çekeçli kızıl bayrağının temsil edilişi törenidir.

Mücadele tarihi boyunca karşısına dikilen engeller karşısında tereddüt yaşamadı Devrimci Sol. 16 yıllık tarihi boyunca oligarşinin, oportünizmin, iç düşmanın Devrimci Hareketin karşısına çıkardığı hiçbir engel karşısında bo-calamadı. Devrimci Sol'un her seferinde dikkate aldığı bir tek ölçü oldu: halkın, devrimin, örgütün çıkarları. Devrimci Hareketin bunun dışında hiçbir

hesabı olmamıştır ve bu bakış açısı, Devrimci Sol'un her süreçte doğru adımlar atmasının, doğru devrimci politikalarının da güvencesi olmuştur... Hem de şaşmaz bir güvence...

Devrimci Sol'un tarihsel süreci aslında bu anlayışın somut pek çok örneğiyle doludur. Devrimin, halkın geleneği için ne gerekiyorsa yapma tavrı bu anlamda ilkesel bir tavır olmuştur. İlkeli, tavizsiz, tereddütsüz, sağa sola savrulmayan, istikrarlı bir devrimci hareketin Türkiye halklarında güven ve umut yaratabileceği, anlayışıyla o, savaşı, bedeller ödeyen ama hep kazanan oldu... Tıpkı Kızıldere'de olduğu gibi, kendinin fiziki varlığına son veren cesaret ve özveriyi gösterip, devrim manifestosunun ancak kanla yazılabileceğini gösteren Mahirler gibi, THKP-C' gibi, Devrimci Sol Önderi, önder kadroları, üye ve savaşçıları da en zorlu süreçlerde halk için, devrim için kendilerini feda etmekten çekinmediler. Düşmana her koşulda meydan okuyan, ölen ama yenilmeyen, asla teslim olmayan, yarattıkları direnişlerle kahramanlık destanları yazan devrimci tipini yarattılar.

12 Eylül faşist cunta süreci bu anlamda somut bir örnektir. Cunta iktidara el koyduğunda, direnmek ve savaşmak için tereddüt etmedi Devrimci Sol. Savaştı ve ağır bedeller de ödedi. Kimi önder kadroları katledilirken kimi de tutsak düştü. 12 Eylül zindanlarında ölümle kucaklaşmak gerektiğinde de tereddütsüzdür Devrimci Sol. Öyle uzun boylu teoriye gerek de olmayan bir süreçtir yaşanan. Faşist cunta her türlü araç ve yöntemle saldırıyordu. Bu koşullarda yapılacak tek şey vardır. Direnmek... Ve gerekirse ölmek.

Devrimci Sol Önderini de içine alan 1984 Ölüm Orucu, bir anlamda Kızıldere ve orada yazılan devrim manifestosunu yeniden yaşatmaktır. Onlar fiziki yok oluşun değil, halkın ve devrimin geleceği için gösterilecek siyasal tavrın ve buna uygun fiiliyatın önemli olduğunun bilincindeydiler. Bu bilinç, "iktidar" diyen bilinçtir.

Çok zorlu süreçler yaşanabilir, darbeler yenilebilir, ihanet ve yenilgilerle yüz yüze kalınabilir. Ama bir devrimci hareket için önemli olan, her koşulda, kendi fiziksel yok oluşuna neden olacak dahi olsa, halkın devrimci iktidarı için savaş çağrılarının haykırılıp haykırılmadığıdır.

Feda bilinci bir anlamda, halkına, devrime, örgütüne inancı gerekli kılar. Devrimci Sol işte bu bilinçle, Önderliği, kadro ve savaşçılarıyla yazmıştır destansı tarihini. 1984 Ölüm Orucu, 12 Temmuz, 16-17 Nisan direnişleri, Adana'da, Ankara'da Esmaların, Eyüphanların başlattığı inançlarını duvarlara kanla yazma geleneği, kuşatılan üslerinde, ölümü sloganlar, marşlar ve tilililerle karşılama tavrı..., bu bilincin şekillendirdiği örneklerdir. THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye uzanan bu tarihin onurlu, tertemiz sayfaları işte bu feda bilinci, direnme ve çatışma geleneği ile yaratılmıştır ve hepsi de Devrimci Sol'un silahlı savaş çizgisinin, stratejisi-

nin içselleştirildiğinin çok somut göstergeleridir. Özcesi, 1970'den 1994'e gelinceye dek yaşanan tarihsel süreçte Devrimci Sol, ortaya koyduğu iddiaların gereğini yapmıştır.

THKP-C'den Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye devredilen tarihsel mirasta, aynı zamanda M-L bir devrimci hareket olmanın gerektirdiği sorumluluk bilinci vardır. Bu bilinçle tüm Türkiye ve dünya halklarına karşı duyulan sorumluluğun doğal sonucu olarak emperyalizme ve oligarşiye karşı her dönem başı dik olunmuş, süreçler ne olursa olsun M-L tavır alınmanın bir adım gerisine düşülmemiştir.

Sosyalist ülkelerde yaşanan alt üst oluşlar ve sosyalist sistemin yıkılıp, sosyalizmin ciddi prestij kaybına uğradığı dönemde Devrimci Sol'un aldığı tavır, bunun somut örneğidir. Aynı durum, Körfez Savaşı döneminde alınan anti-emperyalist tavırda da gösterir kendini. "Yalnız", "tek başına" emperyalizmin tüm dünya halklarını teslim alma çabalarının karşısında durulmuş, ağır bedeller göze alınarak, Anadolu toprakları emperyalizme dar edilmiştir.

Aslında Devrimci Sol'un karakteristik özelliklerinden olan, her koşulda savaşıma kararlılığı sayesinde Devrimci Hareket ayakta kalabilmiştir. Düşmana, oportünizme, iç düşmana rağmen... onlarca önder kadro kaybına, tutsaklara, yüzlerle ifade edebilecek şehitlerine rağmen, her yeni süreç, Devrimci Sol için, yeni ve ileri bir adım anlamına, bir anlamda, işte bu nedenle gelebilmiştir. Tarih, tüm Türkiye ve dünya halkları tanıktır.

Devrimci Sol, "Partili olmak, daha yüksek bir iktidar bilinci, daha gelişmiş bir savaştır" diye düşündü hep. 1978'de tarih sahnesine çıkışından itibaren Devrimci Sol'un attığı her adım bu doğrultuda olmuştur.

Örgütsel olarak asgari düzeyde merkezileşmemiş, asgari bir ideolojik birliğe sahip olunamamış mıdır ki, Devrimci Sol'un partileşmesi için 16 yılın geçmesi gerekmiştir?.. Sözü edilen anlamda elbette olunmuştur. Ama Devrimci Sol parti hedefini ne küçümsemiş, salt bir tüzük ve kongre yapma düzeyine indirgemiş ne de idealleştirmiştir. 16 yıllık tarihsel süreç bu anlamıyla Devrimci Sol'un tarihsel misyonunu adım adım tamamlama sürecidir. İdeolojik birlik, ortak ruhsal şekillenme, gelenekler ve değerler olmaksızın parti yaratılamazdı. Çünkü, Devrimci Sol'un yaratmak istediği parti, adı var kendi yok bir parti olmamıştır hiçbir zaman.

DHKP-C Kuruluş Kongresi, Devrimci Sol'un yaşadığı 16 yıllık süreç ve bu sürecin özgünlükleri düşünüldüğünde, adım adım her bir tuğlası özenle yerleştirilmiş bir inşa faaliyetinin üzerine oturmuştur denilebilir. Partileşme süreci daha önce tamamlanabilir miydi? Parti iş üreten değil de laf üreten bir organizasyon olacaksa bu sorunun cevabı "evet"tir. Parti, zamanı boşa harcayan mı yoksa iş yapan mı olacak? Netleşmiş ideolojisi, stratejik hattı, organları ve ortak ruhsal şekillenmesiyle değer ve gelenekleriyle kitleleri ör-

gütleyen, savaşı ve savaştıran bir güç mü olacak, yoksa adı parti olup fiiliyatta yaşamayan bir organizasyon mu yaratılacak? Bu ve benzer pek çok soruya 16 yıllık tarihsel sürecinde her dönem cevap arayan ve net karşılıklar bulan Devrimci Sol, tarih 30 Mart 1994'ü gösterdiğinde "tamam" demiştir. "Devrimci Sol, tarihsel sürecini tamamlamıştır. Bayrak DHKP-C'ye devredilebilir..." Faşizme karşı her koşulda savaşı örgütleyebilecek bir güçle tarih sahnesine işte böyle çıkmaktadır DHKP-C...

Devrimci Sol partileşme sürecinde aslolarak "iktidar" ve "devrim" iddiasının gerektirdiği siyasal cesarete, kararlılığa, sınıfsal inanca ve cürete, iddialarını yaşama geçirecek siyasal iradeye sahip olunması yönünde, tüm hücrelerine dek niteliksel bir dönüşümü gerçekleştirme çabası içerisinde olmuştur. 1978'den 1994'e geçen 16 yıl, bu nedenle, dolu dolu yaşanmış, yaşatılmış bir süreçtir.

Her dönem içinde bulunulan sürecin kendine özgü görevlerini belirler ve üstlenirken, kadrolaşma, organlaşma, mücadele biçim ve yöntemleri vb. hep vazgeçilmez parti hedefi düşünülerek biçimlendirilmiştir. Ve Devrimci Sol iktidar iddiasını, devrim iddiasını mücadelenin her alanında, her cephesine taşıyarak içselleştirme çabası içerisinde olmuştur. Ne zaman, nerede olursa olsun teslim olmayı reddetmek, düşmana karşı uzlaşmaz olmak, oportünist-revizyonist bloğa karşı mücadelede ısrar ve ilkeli olma tavrı, kendini halkın ve devrimin geleceği için feda edebilmek bu içselleştirmeye verilebilecek örneklerdir.

Halkın ve devrimin geleceği... Evet, halkın ve devrimin geleceği için, iktidar için yanıp tutuşmayan bir devrimci hareket için "iktidar iddiası taşıyor" denebilir mi? Denemez elbette. Devrimci Sol'un, ülkemiz devrimi düşünüldüğünde, Anadolu topraklarında hemen her süreçte, "ilk"lere imza atmış olmasının sırrı da buradadır işte.

Devrimci Sol, tüm tarihsel süreci boyunca ne oportünizmle ne revizyonizmle ne de iç düşmanla uzlaşıcı bir tavır içerisinde olmadı. Aynı biçimde ihanete karşı uzlaşmama, ihaneti alt etme anlayışı ile hareket etti. 13 Eylül darbe ihaneti ile gündeme gelen kirletilmenin ardından yaşanan süreç, Devrimci Sol'un, örgütü tasfiyeye yönelen ihanetçileri nasıl alt ettiğine en güzel örnektir. Sadece Devrimci Sol Önderi değil, kadrolar, savaşçılar, sempatizan ve taraftarlar da ihanetle uzlaşmadılar, pazarlığa oturmadılar. Devrimci Sol bu süreçte tereddütsüz davranmış, ülke devrimi adına halkın geleceği, gelenek ve değerleri, adaleti adına doğru olanı, yapılması gerekeni yapmıştır.

Kuruluş Kongresi'ne katılan delegelerin, Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş'a ithafen yazdıkları ve Kongre'de Divan Başkanı tarafından okunan metinde bu gerçekler şöyle ifade edilir;

"Değerli Yoldaşımız, Komutanımız, Önderimiz;

Bugün, devrim yürüyüşümüzün en önemli kilometre taşlarından bir tanesini daha geride bıraktığımız ve geleceğe daha büyük bir güvenle baktığımız tarihsel anlamı ve önemi çok büyük olan bir gündür.

Devrim yoluna artık Partili olarak devam etme onurunu bütün benliğimizde duyarken, bugünü görmeyi en çok hak eden onlarca kahraman yoldaşlarımızın aramızda olmaması, omuzlarımıza gerçekleştirilmesi güçlüklerle ve bir o kadar da şerefle dolu görevler yüklemiştir. Bu şerefli görevleri omuzlarken, ihtiyacımız olan gücü senden aldığımızı söylemek istiyoruz.

Aramızda olmayan kahraman şehitlerimizin anısı önünde saygı ile eğilirken, bütün kayıplarımıza rağmen, sürece yine seninle birlikte girmenin coşkusunu, sevincini yaşıyoruz.

Geçen yılları hatırlamak için biraz gözlerimizi kapattığımızda, bir çırpıda yirmi yıllık bir tarih seriliyor önümüze. Düşünüyoruz da bu 20 yılın her saatinde, her dakikasında sen vardın. Yüzlerce insan, değil 20 yıl, 20 gün bile bu zorlu mücadelede dayanamayıp yorulurken, dönerken, biz Parti-Cephe'nin verimli topraklarında koca bir çınar olduk. Bu çınarın toprağa dalan köklerinde, yıllara meydan okuyan gövdesinde, fışkıran sürgününde, dalında, yaprağında sen vardın.

Bir buzkırandık biz. Kışlar ne kadar zorlu geçse de, buzlar dört bir yandan sarıp, tekneyi çatırdatıp batırmak için sıkıştırırsa da, acıya sabırla dayanıp, buzları kıra eze yola devam eden bir buzkıran. Kaptanı sendin, omurgasında da sen vardın.

Devrimciliğimizin amatörlük günlerinde aklımıza gelen her şeyi sorardık sana. Bıkmadan dinlerdin. Yürüyüşlerde, işgallerde, çatışmalarda, tartışmalarda yanı başımızdaydın. Öfkemiz, bombamız, direnme gücümüzdü. Okul kapılarında, yurt önlerinde kitleyi faşist saldırılara karşı korumak için, polis kurşunu altında bir elinde silah, bir elinde sopa oradan oraya koşarken bize cesaret verirdin. Dernekleri reformistlerden, kaçkınlardan nasıl kurtaracağız, gençlik nasıl örgütlenecek, nerede grev yapılacak, hangi işçi direnişinde bildiri dağıtacağız, tek tek anlatırdın. Bir haber getiren arkadaşımıza ilk sorumuz 'dayı ne diyor?' olurdu.

Tükenmeyen enerjinle çok zafer gördük. Yengiler bozguna dönmemişse, paniği kararlılığın ve iraden önlemiştir. Kuşatma altında direniş destanları yazabileceğimize inanıyordun. Bunu bütün dostlara, düşmanlara da gösterdik. Herkesin 'bu olamaz' dediğini, bir tek sen 'olur' dediğin için gerçekleştirdik.

Hep daha iyi bir devrimci olmamız için uğraştın. Her türlü eksik ve zaafılarımıza rağmen sabırla, büyük bir emek sarfederek dönüşebilmemizin çabasını gece gündüz sürdürdün. Hareketin dev gibi sorunlarının yanında, tüm kişisel, insani dertlerimiz senin de derdin oldu. İlgilendin, yol göster-

din. Tabi biz hiçbir zaman sana sormadık; nasılsın, ne düşünüyorsun, ne yiyip, ne içiyorsun, ne zaman yatıp kalkıyorsun, canın neye sıkılıyor, neyi özlüyorsun, hiç sevdiğinle beş dakika havadan sudan konuştuğun oldu mu? Bencildik. Sen ise olağanüstü yalın ve hoşgörülü. Hareketin, halkın, devrimin zararına bir şeyler mi oldu? O zaman kükrerdin. Kızdırmak hoş değil ama bu sesi seviyoruz. Duymazsak çalışamayız. Seni ne kadar anladık, ne kadar tamamladık? Tartışılır! Emek verdiklerin hançeri sana saplarken, hareketi öldüreceklerini biliyorlardı. Hareketten öç almak için sana saldırdılar. Bu kahredici günleri yaşarken bunları paylaştık mı? Tartışılır!

Bir kılavuzdun. Gecede şaşırmadan, uçuruma düşürmeden, bataklıkta boğdurmada, kuşatmada ezdirmeden bizi bugüne çıkardın. 'Artık ölsem de gam yemem gayrı' deme hakkın da yok! Biz değil, tarih almış bu hakkı elinden. Çünkü tarih yazdıran iradeler çok kalmadı. Tarih, sayfalarını usta eller yazsın istiyor. Yirmi yıldır da buna tanık. Yirmi yıldır pırıl pırıl, her sayfası milyonların gözünde açık, ölesiye sevilen güzelliklerle dolu, ihanetleri ezip geçen, kuşatmaları yaran bir harekete tanıklık etmek, tarihin hoşuna gidiyor. Ve milyonlarca yılın deneyini taşıyan bilge sesiyle, bize 'O'nunla yürüyün' diyor. Bu yorgun, acılarla, alçaklıklarla dolu ihtiyar dünyaya, yirmi yıldır güzellikler resmeden ustayı tarih seviyor.

Bu sevgi boşuna değil. Süreci tahlilde isabet, taktiklerde ustalık, sadece bizim çizgimizde vardır. Sadece bizim sloganlarımız, ağızımızdan ilk haykırıldığı günden bugüne susturulamadı. Dilden dile, kuşaktan kuşağa dalga dalga yayıldı. Geleceği müjdeleyen bu seste senin şaşmaz öngörün, özgüvenin, cüretin var! Mahirler, Apolar, Niyaziler, Esmalar, Sabolar... tarihe destanlarını yazarken, bu sesle haykırdılar! Bayrağımızı onurla yükseklerde dalgalandıran rüzgarlar gücünü bu sestten aldı.

Ve tarihe ve şehitlerimize ant olsun ki; bu sesi yalnız bırakmayacağız. Sesimizi sesine katacağız. Kenetleneceğiz ve yüzyıllara meydan okuyan bir mermer olacağız!

Üzerinde Devrimci Halk Kurtuluş Partisi yazacak!

Verdiğimiz sözleri bugünlere gelmemiz için harcadığın büyük emeğe karşı edilmiş bir teşekkür kabul et. Sözler hayatın içinde bir bir kanıtlandığında, asıl o zaman sevineceksin biliyoruz. Ve bunun için ülkemizin dağlarına, kırlarına, kentlerine, varoşlarına, fabrikalarına, tarlalarına, okullarına, dört bir yana koşacağız. Başaramazsak hakkını helal etme, başaranlarımız da çıkacaktır. Buna inanıyoruz!

Ve bir kez daha diyoruz ki;

Kavga seninle güzel, yenilgi seninle katlanılır.

Devrime seninle yürüdük,
Parti zaferi seninle kucaklayacak.
Yaşasın Önderimiz DURSUN KARATAŞ!
Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partimiz!

9.5.1994

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi
Kuruluş Kongresi Delegatesi" (292)

Bir yandan, Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş'ın Parti Kongresi'ne sunduğu raporun okunmasına devam edilir, değerlendirilmesi yönünde canlı tartışmalar yapılırken, diğer yandan tüm bölge ve alanlara ilişkin raporlar okunarak değerlendirilir. Bu süreç aynı zamanda eleştiri-özeleştirelilerin yapıldığı bir süreçtir.

Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş, yaşanan bu süreci, Parti Kuruluş Kongresi'ne sunduğu raporunda şöyle ifade eder:

"Yoldaşlar;

Kongremiz kendi özgünlükleriyle, kendi gerçeği içinde çok uzun sürdü. Kongremiz üyelerinin yaklaşık yarısı, Kongreye katılma koşulları olmadığından, ancak yazılı düşüncelerini iletebildiler. Bu yoldaşlarımızın düşünceleri de değerlendirilerek sonuçlandırıldı. Dünümüzü, bugünümüzü, geleceğimizi, kendimizi, her şeyi tartıştık. Neredeyse gök kubbenin altında tartışmadık bir şey bırakmadık. Açık olduk. Açıklığı ilke edindik. Eksik ve zaafalarda direnenlere karşı acımasız olduk. Eksik ve zaafalara, yanlış düşüncelere ve eğilimlere karşı cepheden savaşmak zorundaydık. Bu savaşı önce kendimizde kazanmalıydık. Bu kazanım elde edilmeden, kadrolarımıza ve savaşçılarımıza değişin, savaşın talimatlarını vermekle savaşın yükselmeyeceğini Partili ve Cepheci savaşamayacağını biliyorduk. Kongremizin uzun zamanını bu hesaplaşmalar aldı. Kendimizi tanıdıkça, eksik ve zaafalarımızı gördükçe savaşımızın eksiklerini ve açmazlarını gördük. Bu eksik ve zaafaların ve bunların sonucu ortaya çıkan yanlış düşüncelerin üzerine gittiğimizde, ilk bakışta masum görünüşler altında içimize sızdığını ve bizi teslim almak istediğini gördük. Ya bunlara liberal davranarak, yaşamasına izin verip, savaş ve ihtilal söylemlerine rağmen savaşmayan, ihtilali düşünmeyen, geveze, küçük burjuvalar örgütü olacaktık ya da bu düşüncelere karşı cepheden savaşarak, zafer yolundan sapmayan ihtilalci M-L bir örgüt olacaktık." (299)

Evet, aslında hem Devrimci Sol'un partileşme sürecine hem de Parti Kuruluş Kongresi'ne damgasını vuran anlayış, Devrimci Sol Önderinin "... Zafer yolundan sapmayan, ihtilalci, M-L bir örgüt olacaktık" sözlerinde ifadesini bulmaktadır.

İhtilal ve zafer... Parti Kuruluş Kongresi sürecinde yapılan tüm tartışma-

ların odak noktası bu olur. Mali raporun okunması ve oy birliğiyle aklanmasının ardından, sıra yapılan tüm değerlendirmeler ışığında tarihsel kararın verilmesi anına gelinmiştir. Geline aşamada Devrimci Sol'un 16 yıllık tarihsel süreci, bir bütün olarak Devrimci Hareketin nicel ve nitel durumu bir kez daha gözden geçirilir. Buradan hareketle hazırlanan Parti ve Cephe tüzükleri ve program taslakları tartışılıp netleştirildikten sonra tüm delegelerin ortak onayı ve oybirliğiyle DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ'nin ilan edilmesine karar verilir.

Ve Kongre DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ'nin kuruluş tarihini, Kongre'nin açılış tarihi olan 30 Mart 1994 olarak belirler. Bu aynı zamanda, Marksist-Leninist hareketin, Devrimci Sol'un tarihinde büyük bir değer taşıyan Kızıldere katliamının 22. yıldönümünün tarihidir.

30 Mart 1972... 30 Mart 1994... 1978 yılında tarih sahnesine çıkan Devrimci Sol ile başlatılan THKP-C'nin yeniden inşa süreci tamamlanmıştır artık. Devrimci Sol, devrildiği ve onurla taşıdığı P-C mirasını boyun eğmeden, yalpalamadan, sağa sola savrulmadan, her türden düşmana ve ağır bedellere rağmen yükselttiği bayrağı DHKP-C'ye devretmiştir. Şimdi sıra THKP-C'nin, DHKP-C ile yeniden örgütlenmesindedir.

Türkiye devrimci hareketinin doğduğu, tüm Türkiye halklarının kurtuluş yolunun açıldığı 30 Mart 1972'den 22 yıl sonra, 30 Mart 1994'te P-C yeniden örgütlenmekte, halkın ihtilali ve iktidarı için yüksek sesle haykırılmaktadır... "Yaşasın Devrimci Halk İktidarı!.. Kurtuluşun Yolu Devrimci Halk Kurtuluş Partisi'nin Yoludur!.. Kurtuluş Kadar Savaş !"

DHKP'nin kuruluş ilanını oybirliğiyle, büyük bir coşku ve sevinç içerisinde onaylayan Kongre, tarihsel misyonunun bilinciyle DHKP'nin gelecekte izleyeceği politikalar ve çeşitli konulara ilişkin toplam 22 karar alır.

Kongre sürecinde darbeci iddiaları araştırmak için kurulan komisyon raporu ile birlikte ele alınan ve yayınlanmasına ayrıca karar verilen 1 No'lu Karar Devrimci Hareketin yaşadığı darbe olayı, gelişimi ve iddiaları üzerinedir. Sırasıyla, Parti'ye ve Cephe'ye üye alımı, eleştiri-özeleştiri kampanyası; kargah ve yönetim sorunu; genel olarak yeraltı örgütlenmesinin durumu ve yeniden örgütlenmesi; silahlı savaşın yeniden örgütlenmesi; gerilla tarzı ve yöntemi; Devrimci Sol Güçler'in ülke genelinde merkezileşmesi; cephe gerisinin iktidara yürüyen Parti ve Cephe'nin ihtiyaçlarına cevap verecek tarzda yeniden örgütlenmesi; yayın faaliyeti; hapishanelerdeki sorunlar ve işlerlik üzerine; mali durum; yönetici önder insan; propaganda-ajitasyon, siyasi eğitim, kitle eğitimi ve kadrolaşma; polis sızması ve takibe karşı mücadele; Parti Cephe marşları, andları ve amblemleri; İç Anadolu Bölge Sorumlusu Rabia'nın durumu; enternasyonal dayanışma; Kürt ulusal hareketinin içinde

bulunduğu durum ve DHKP'nin tavrı; darbeciliği himaye eden solla ilişkiler ve DHKP'nin birlik siyaseti; (...) hakkında hazırlık sürecinde alınan kararın yayınlanmaması ve tarihsel bir belge olarak Parti arşivine kaldırılması; Galip Aygöl ve Kemal Tamcan'ın işledikleri suçlar ve özgün durumları göz önüne alınarak DHKP-C saflarından atılmaları üzerine toplam 22 karar alınır. Her birisi ciddi önemde ve tarihsel olan bu kararlar için Devrimci Sol Önderi Durmuş Karataş şöyle diyor:

"Kongremizin açılış konuşmasında, hepinizin zafer yolunda, önemli kararlar alacağınıza inancımın tam olduğunu söylemiştim. Kongremizden, Parti-Cephe haberlerini bekleyen kadrolarımızı, savaşçılarımızı, taraftarlarımızı ve halkımızı yanıltmadınız.

(...)

Herkese, her şeye rağmen, doğru bildiğimiz yolda yürüme kararlılığımızı, geleneğimizi bir kez daha gösterdiniz. Düşmanlarımızı sevindirmediniz, dostlarımızı utandırmadınız. Bizden de beklenen buydu..." (300)

Kongre'de alınan kararların, ülke devrimi için, Türkiye halkları için vazgeçilmez ve zaferde ısrarlı büyük bir güç olunduğunun, bu gücün zafere kadar taşıyıcısı olunacağını herkese bir kez daha kanıtlanması anlamına geldiğini ifade eden Devrimci Sol Önderi sözlerine şöyle devam eder:

"... Bu Kongrede bir kez daha gördük ki, koşullar ne olursa olsun, örgütümüz, savaşıyla, yarattığı değerlerle, şehitleriyle, ülke toprağına çok sağlam basmış, halkın benliğine derinden kök salmıştır. Halkız, halktan biriyiz, halkın öncüsüyüz." (301)

Koşullar ne olursa olsun, Devrimci Hareketin her dönem katıksız, saf bir Marksizm-Leninizm savunucusu olduğunu herkese meydan okuduğunu belirten Devrimci Sol Önderi "güçlü düşünceler, güçlü insanlar, güçlü örgütler, zor koşullarda yolundan sapmadan kararlılığını koruyanlardan, düşüp de kalkmaktan korkmayanlardan, yenilgilerden zafer çıkartmasını bilenlerden doğar..." der ve ekler;

"Düştük, düştüğümüzde kalkmasını bildik, en karanlık dönemlerde dahi mutlak karanlık yoktur diyerek ışığı aradık. Hep kendimize döndük. Kendi gerçeğimizin üzerine gittik ve bugünlere geldik. Gücümüz buradadır. Yaşanan tarihtedir. Bu tarihi ideolojik sağlamlığımız, bu ideolojiyi taşıyan şehitlerimizin destanlarıyla yazdık. Ve bu tarihin değiştirilemeyeceğini, ancak zenginleştirilerek, onu aşarak, zafer yolunda yürünebileceğini gösterdik. Kongremiz, Parti-Cephe ve aldığımız onlarca karar bunun göstergesidir." (302)

Tamamı oybirliği ile alınan Kongre kararlarının ardından artık sıra Parti

organlarının belirlenmesi için seçim çalışmalarına gelmiştir. Yapılan seçimler sonrası yine oybirliği ile Devrimci Sol'un kurucusu olan ve kuruluşundan Parti Kuruluş Kongresi'ne kadar Önderliğini yürüten Dursun Karataş DHKP Genel Sekreterliği'ne seçilir.

Devrimci Sol'un kurucusu, Önderi hak ettiği yerindedir yine. Kuruluş Kongresi delegelerinin deyişiyle Devrimci Sol için, Türkiye devrimi için bir kılavuzdur. 20 yıldır; "gecede şaşırmadan, uçuruma düşürmeden, bataklıkta boğdurmada, kuşatmada ezdirmeden..." Devrimci Sol'u bugüne, Kongre'ye çıkarandır. Tarih, yirmi yıldır, usta elleriyle sayfalarını güzelliklerle dolduran, şaşmaz bir öngörüye, özgüven ve cesarete sahip Devrimci Sol Önderini, zaten kazanılmış yerine oturtur yine... Şimdi, DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş sesleniyor:

"Yoldaşlar;

Geçmişimizle, tarihimizle hep gurur duyduk. Artık Devrimci Sol bu gurur dolu geçmişimizdir. Ama gelecek, geçmiş üzerinde yükselir. Geçmiş olmayanlar, geleceği yaşayamazlar. Bu geçmişimize dayanarak, ondan güç alarak, bu gücü Parti-Cephe'yle büyüterek devrim yürüyüşünü sürdüreceğiz. Bu yanıla geçmiş ve gelecek bir zincirin birbirinden ayrılmayan halkaları gibidir. Bu nedenle Devrimci Sol aynı zamanda geleceğimizdir.

Devrimci Sol, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi'dir.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, Devrimci Sol'dur.

Değerli yoldaşlar;

Kongreyi toplama ve sonuçlandırma görevimizi başarıyla yerine getirdik.

Şimdi yeni görevler bizleri bekliyor.

Görev, en küçük tereddüde ve sapmaya düşmeden, Kongre kararlarını uygulamaktır." (303)

Diğer Parti organlarına, Merkez Komitesi ve Genel Komite'ye ilişkin seçimlerin yapılması ve tüm Parti organlarının oluşturulması sonrasında Divan Başkanı, bir bütün olarak -hazırlık süreci dahil- Kongre sürecini detaylarıyla anlatan bir konuşma yapar ve Kongre'yi kapatırken, kapanış konuşması için sözü DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'a verir... Artık Parti-Cephe ile zafer yürüyüşü başlamıştır. Bu yürüyüş devrim yürüyüşüdür ve son durağı bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm kavgasının son durağı olacak, DHKP önderliğinde Devrimci Halk İktidarı kurulacaktır.

"BİZ SUSTUK, AMA SADECE KONUŞAN BİZ VARIZ..."

Parti Kuruluş Kongresi toplanmış, Kongre hazırlık süreci dahil, programlandığı biçimde başarıyla sürecini tamamlar ve Devrimci Sol Türkiye halklarına partiyi armağan ederken, bu tarihsel gelişmelerden haberli olan

sadece sınırlı sayıdaki insandır.

DHKP-C Kuruluş Kongresi'nin fire vermeksizin toplanmasından, bir bütün olarak Kuruluş Kongresi'nin amaçlandığı tarzda güvenlik içerisinde sonuçlandırılabilmesine kadar geçen süreç içerisinde Devrimci Hareket "suskun" dur. Belki henüz Parti tüm Türkiye ve dünya halklarına açıkça ilan edilmemiştir ama DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş Kongre'ye sunduğu raporunda tüm Devrimci Sol kadro ve savaşçılarına seslenerek, bu durumu ve sürecin bu açıdan anlamını şöyle ifade eder:

"Uzun süredir beklediniz. Katliamların, baskıların yaşandığı, çok değerli yoldaşlarımızı yitirdiğimiz koşullarda düşmandan hesap soramamanın, intikam alamamanın burukluğunu yaşadınız.

Herkesin, dost görünenlerin ve düşmanlarımızın 'bittiler, bir daha ayağa kalkamazlar' dedikleri koşullarda, gelecek günlerin öfkesini büyüterek beklediniz. Örgütümüze güveniyordunuz. Savaşmak ve zaferi elde etmek tutkumuzdan emindiniz.

Niçin susmamız gerektiği üzerine sizlere hemen hiçbir şey açıklamadık. Ama sizler örgüt bilincinizle, güveninizle susmanın, daha yüksek sesle konuşma olduğunu bir adım geri çekilmenin iki adım ileri atmak olduğunu kavradınız.

Savaşı yükseltmek, örgütlenmemizi yenilemek, geçmişle hesaplaşmak, geleceğe daha güvenle yürüyebilmek ve bu doğrultuda kararlar alabilmek için, geçici olarak susmamız gerekiyordu. Kendimizi, örgütlenmemizi yenilemeliydik. Yenilenme aşamasına gelmiştik. Sizlere ve halkımıza verdiğimiz sözü yerine getirmeliydik. Parti Kuruluş Kongresi'ni toplamak artık bir zorunluluktur. Kongre'nin ve örgütümüzün güvenliği için susmak gerekiyordu..." (304)

Evet, Devrimci Hareket için "susma"nın anlamı açıktır.. Daha yüksek sesle konuşmak... Bir adım geri çekilmek belki; ama iki adım ileri atmak.

Darbe ihanetinin ve darbeciliğin alt edilip, darbecilerin, düşmanın ve oportünist-revizyonist bloğun oluşturduğu kuşatmanın yarılp paramparça edilmesinin ardından, 1993 yılı sonlarında Devrimci Sol daha çok içe dönük faaliyetine ağırlık vermiş, yaralarını sarmaya "darbe" olayının yarattığı örgütsel ve düşünsel tahribatları gidermeye çalışmıştı. Bu süreç, bir yandan kadrolaşma yönünde en küçük birime kadar örgütsel bir yeniden inşa süreci olduğu kadar, diğer yandan "yeniden partiye ve orduya koşmalıyız" şiarı doğrultusunda Parti Kuruluş Kongresi için yaşanan iradi-planlı ve programlı bir süreçtir.

Siyaset sahnesinde ilk yerini aldığı günden itibaren bir halk hareketi olma, ideolojik çizgisi ve stratejisi gereği devrimci şiddeti halkın örgütlü gücüyle bütünleştirme çabası içerisinde olan Devrimci Sol, legal-illegal her

alandanda olmuştur. Ekonomik, demokratik, akademik, politik, ideolojik... her türden mücadele biçimlerini, barışçıl, barışçıl olmayan, silahlı-silahsız, yasal-meşru... her zeminde yaşama geçiren Devrimci Sol her yerde, her taşın altındadır. Ülke ve dünya gündeminde ortaya çıkan hemen her gelişme konusunda M-L bir çözümlemesi, belirlediği politikaları ve bu yönde yaşama geçirdiği bir devrimci tavrı vardır. Ve 16 yıllık tarihsel sürecinde Devrimci Sol "kendi iç meselelerim", "ricat" vb. deyip ne mücadeleyi tatil etmiştir ne de süreçlerin gerektirdiği M-L tavrın gerisinde kalmıştır.

Örgütlenme ve mücadele, mücadele ve örgütlenme Devrimci Hareket için ilkesel bir bakış olmuş, hem örgütsel hedeflere ulaşma yönünde atılan adımlar hem de sürecin gerektirdiği çok çeşitli pratik faaliyetler iç içe, birbirini tamamlar tarzda ele alınmıştır.

Özcesi, susması da farklıdır Devrimci Sol'un. Susmak, belki oportünist-revizyonist blok için kelimenin tam anlamıyla "uç maymunu oynamak" olabilir. Kendi iç meselelerine boğulmuş, görmeyen, duymayan, konuşmayan "uç maymun"... Devrimci Sol, Parti Kuruluş Kongresi'nde "susmuştu" ama tarih tanıktır, tüm Türkiye ve dünya halkları tanıktır, konuşan yine Devrimci Sol'dur.

Anadolu'nun her köşesine kadar uzanan örgütlü gücüyle Devrimci Sol, işçi, memur, gençlik, mahalle.. her alanda yine tek konuşandır. Süreci tahlildeki isabeti, politika ve taktik tespitlerindeki öngörülerıyla Devrimci Hareketin en küçük birimine kadar yön veren, yol ve hedef gösteren Devrimci Sol Önderliği hemen hiçbir gelişmeyi atlamaksızın pratik mücadeleyi yükseltir. Ağırlığın daha çok kitle hareketine, örgütlenmesine verildiği bu süreçte Devrimci Sol ardı ardına kampanyalar yürütürken, hemen her alanı kapsayan çok çeşitli siyasi eylem ve etkinlikler düzenler. Devrimci Sol açısından devrim ve zafer yürüyüşü hem de güçlü adımlarla kesintiye uğramaksızın devam etmektedir.

Bu süreci ve yaşanan dönemin niteliğini, Devrimci Sol için "susma"nın ne demek olduğunu belki de en güzel ifade eden Temmuz 1994'te Yoksul Halkın Gücü gazetesinde yayınlanan, Aslan Tayfun Özkök'le yapılan röportajda dile getirilen sözlerdir. Aslında o dönem Özgür Ülke gazetesinde yayınlanmak üzere hazırlanan "Türkiye Solu" başlıklı bir dizinin parçası olarak yapılan röportaj, Özgür Ülke gazetesinin, sorulan sorulara verilen yazılı cevabın ellerine ulaştırılmasının ardından, oyalama tavrı nedeniyle bu gazetede yayınlanmadı. Daha sonra, aynı gazete çevresinin "darbeci ihanet çetesine cevap hakkı verme" gibi Devrimci Harekete ve bu röportaj özelinde sarfedilen emeğe değer vermeyen, saygısız tavrı eklenince Özgür Ülke'de yayınlatılmayan röportaj, 16 Temmuz 1994 tarihinde, Mücadele gazetesinin kapatılması nedeniyle Yoksul Halkın Gücü gazetesinin 3 No'lu Özel Sayısı'nda yayınlandı.

Bu röportajda sorulan sorulardan birinde '87-92 sürecinde Devrimci Sol'un gerek kitleselleşme gerekse de silahlı eylemler yönünden özellikle büyük şehirlerde diğer soldan ayrı bir özellik gösterdiğine vurgu yapılır ve eklenir: "Denebilir ki, sürecin en belirgin gelişen hareketiydi. '92 sonrasında ise Devrimci Sol'da gözle görülür bir düşüş yaşanmaya başlandı, bunun nedenleri nedir?"

Sorunun yanılgılı bir soru olduğunu ve bu soruyu gerçeklerin sordurtmadığını belirten Aslan Tayfun Özkök, "Biz bunun yerine şöyle bir soru yöneltnenizi isterdik... Bu gelişime rağmen 13 Eylül 1992'de yaşadığınız ihanet nasıl ortaya çıktı? Nasıl ve neden herkes size karşı birleşti? Siz tüm dünyaya karşı nasıl savaştınız? Ve bu süreçten kazanımlarla çıkmayı nasıl başardınız?(...)"

Sorunun bu biçimi herkes açısından daha öğretici olurdu."(305)

13 Eylül ihanetini sorularla çizilen çerçevede cevaplayan Aslan Tayfun Özkök konuşmasına şöyle devam eder:

"(...) Biz çok yalnız kaldık. Büyük kavgaları hep yalnız göğüsledik. Ama sonunda kazanan biz olduk. Yine kazanacağımıza olan inancımız sonsuzdu. Bu inançla tüm dünya karşımızda birleşmiş olsa da amansız ve tavizsiz bir kavgaya tutuştuk... Sonucu herkes biliyor."

Ve yanılgılı sorunun temeline inen cevabı verir Aslan Tayfun Özkök... Gerçekleri açıklar:

"Bugün suskunuz. Bu suskunluğumuz kimseyi yanıltmasın. Sizleri de yanıltmışa benziyor. Suskunluğumuzun böyle yorumlanacağını biliyorduk. Buna karşın bilinçli olarak tercih ettik. Daha da susacağız. Siyaset sanatı neyi gerektiriyorsa öyle davranacağız."

Evet bugün suskunuz. Ama konuşan başka kimseyi de göremiyoruz. Yani biz susarsak Türkiye susuyor. Çok çarpıcı bir gerçektir bu çok büyük bir güçtür... Şöyle diyebiliriz: Biz sustuk ama yine konuşan sadece biz varız. Bugün dışımızda konuşan kim var? Tek bir örnek gösterilemez. Demokratik faaliyetlerimiz, çeşitli etkinliklerimiz, kitlesel gösterilerimiz ve bir dizi diğer çalışmalarımızla yine konuşan biziz. O halde şimdi tekrar soruya dönelim. Bu nasıl düşüştü? Bunun düşüş değil, gelişme olduğu açıktır. Tas-tamam güç gösterisidir."

1992 yılına kadar Devrimci Sol, şehir gerillasında belli gelişmeler kaydetse de henüz yaygınlaşmamış, kırdan ise yaşam savaşı veriyor olduğunu ifade eden Aslan Tayfun Özkök, "Bugün kırlarda, şehirlerde, tüm Anadolu'da silahlı ve silahsız güçlerimizle hayatın her alanında varız ve kök salmış durumdayız. Köklerimiz çok derinlerdedir..." der ve net ifadelerle sözlerine devam eder... "Kimse onu sökemez. Kimse bunu başaramaz. Sizin düşüş dediğiniz bu ise, nasıl düşüştür? İsteklerimizi gerçeklerin yerine koymayalım."

Henüz DHKP-C'nin kuruluşunun ilan edilmediği bu günlerde röportajda yöneltilen "Türkiye solu üzerine başka söylemek istediğiniz şeyler?" sorusuna verdiği cevapta Aslan Tayfun Özkök ifade ettikleriyle hem Türkiye halklarına olan güven hem üstü kapalı da olsa cephesel ittifaklar üzerine net vurgular yapar.

"(...) Kürt ve Türk ulusu, tüm milliyetlerden halkımız tarihin pek az halklara tanıdığı onurlu bir görevle karşı karşıyadır. Halkımızı bu şansı kullanmaktan, tarihte onurlu bir rol oynamaktan mahrum bırakmaya kimsenin hakkı yoktur. Onun bu rolü oynamasına öncülük etmeliyiz. Bunu başarmalıyız.

Bunun için güçlerimizi birleştirelim. Hep birlikte iktidar için mücadeleye kilitlenelim. Bunu yapamıyorsa, savaş birlikleri kuralım. Bizim birliğimiz Türk, Kürt ulusu ve tüm milliyetlerden Türkiye halklarının birliği olacaktır. Birliğimiz zaferi getirecektir.

(...) Silaha sarılalım, savaşı yükseltelim, DEVRİM OLSUN!.. Ülkemiz uluslarının ve emekçi halklarının bizden beklediği budur. Ülkemiz devriminin ihtiyacı budur. Dünya devriminin ihtiyacı budur..."

Evet, Devrimci Sol siyaset sanatının bir gereği olarak "susmuş"tur ama vurgulandığı gibi, konuşan başka kimse de yoktur. Devrimci Sol susduğunda Türkiye susmaktadır.

Şimdi, Kongre sürecinde ve Kongre'nin başarıyla tamamlanmasının ardından Türkiye'deki gelişmelere, Devrimci Sol'un bu gelişmeler karşısında nasıl bir tavır belirlediğine hem de kendi iç gündemlerine yönelik nasıl bir faaliyet örgütlediğine bakalım.

"KURTULUŞUMUZUN YOLU ŞEHİTLERİMİZİN YOLUDUR"

1994, 30 Mart'ına gelindiğinde henüz Parti-Cephe'nin kuruluşunun ilanı gerçekleşmemiştir. Ama Devrimci Hareket gelenekselleştirdiği biçimiyle "30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Günleri" için yine tüm alan ve birimlerini seferber edecek ve P-C Önderliği kadrolarına şöyle seslenecektir:

“Her türlü düşmanla arasına kalın duvarlar çekmeyen, yüreğinin, bilincinin derinliklerinden gelen nefretle, sınıf kiniyle DÜŞMAN sözcüğünü telaffuz etmeyi öğrenemeyen, bunu kendi varlığının olmazsa olmaz koşulu haline getirmeyenler, bir kez daha yüzlerini şehitlerimize çevirerek, Devrimci Sol ruhu taşıyıp taşımadıklarını kendilerine sormalıdılar.

12 Temmuz savaşçıları, hareketimizin ‘kendini yeniden yaratma savaşı’ndan zaferle çıkışında önemli rolleri olan yoldaşlarımızdır. 17 Nisan bir manifestodur. Tek tek bütün şehit yoldaşlarımız, bize kurtuluşun yolunu gösteriyor. Katledilen yoldaşlarımızın bize verdikleri en önemli mesaj şudur: YOLDAŞLAR BİZİ AŞIN!” (306)

Şehitler, Devrimci Hareketin tarihi, devrimci mirasıdır. Ve onlar yaptıklarıyla, şehit düşerken dahi yarattıkları direniş destanlarıyla geleneklere yeni halkalar ekleyenlerdir. Onlar, bir anlamda, sömürülen ve zulmedilen halka devrim çağrısıdır. Devrimci Hareket özellikle bu süreçte şehitlerin yaratmış olduğu değer ve geleneklere sıkı sıkı sarılmanın gereğini ifade eder. Bir yanıla bu, sürecin de dayattığı somut bir görev durumundadır. Ve devrim şehitlerini anarken, herkesi yeniden kendini bir kez daha gözden geçirmeye, eksik ve hataları, şehitlerin yaşamlarından çıkarılan derslerle aşmaya davet eder Devrimci Hareket. 1994 yılı, şehitleri anma günlerinde bu nedenle ısrarla vurgulanan, devrim şehitlerini bu bilinçle anmak, onları halkın bilincinde birer devrim çağrısı olarak yerleştirmek olur.

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Günleri başlamıştır... Şimdi yapılan anmalar, asılan pankartlar, bayraklar, yazılamalar, gösteriler... hepsi Türkiye devrim tarihini yaratanlar için, bu tarihi kanlarıyla yazanlar içindir. Onlara layık olabilmek, kavgalarını ve Devrimci Hareketi daha ileriye taşımak için...

Ve Devrimci Sol, bir yandan Kongre sürecini işletirken, diğer yandan en küçük birimine kadar tüm gücünü seferber ederek, yaygın bir faaliyeti Anadolu genelinde sürdürür. İstanbul’dan Düzc’e, Malatya’dan Konya’ya, Bursa ve Antakya’ya, Eskişehir’den Adana’ya, Ankara’ya, İzmir ve Diyarbakır’a kadar tüm bölgelerde yürütülen eylem ve etkinliklerle-pankart, bildiri, afiş, gösteri vb. ile devrim şehitleri anılır.

Devrim Şehitlerini Anma Günleri’nde ilk olarak şehitlerin mezarlarının ziyareti yapılır. Ankara’da Mahirlerin mezarları başında bir anma töreni düzenleyen Ankara HÖP, “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür” pankartı altında şehitlere verilen devrim sözünü yineler ve haykırır... “Mahir, Hüseyin Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş”. Deniz ve Ulaş’ın aynı yerde bulunan mezarlarını ziyaret eden Devrimci Sol Güçler, onlar nezdinde tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundular. Tarih 30 Mart 1994’tür ve aynı gün İstanbul Karacaahmet Mezarlığı’na devrim şehitleri için anma yapan DSG, “Umut

Şehitlerimizle Büyüyor” pankartını açtılar. Büyük bir moral ve coşku ile söylenen “Bize Ölüm Yok” marşının ardından bir kez daha söz verdiler devrim şehitlerine... “DEVİRİM” dediler hep bir ağızdan, ant içtiler.

Devrimci Sol Güçler, aynı günlerde Düzce’de, 24 Mart 1993’te İstanbul Bahçelievler’de yoldaşları Recai Dinçel ve İbrahim Yalçın Arkan’la birlikte şehit düşen Avni Turan’ın mezarı başında yaptıkları anmada, Avni Turan’ın nezdinde tüm devrim şehitlerine seslendiler... “Avni yoldaş, gerillalarımız el ele tutuşup tüm Karadeniz’i kaplayana dek savaşaacağız”.

Konya’da DEV-GENÇ’li devrim şehidi Sait Erol’un mezarı başında yapılmak istenen anma, 2 Nisan’da engellenince, Devrimci Sol Güçler 4 Nisan günü bir kez daha mezar başına geldiler. Polis hazır vaziyettedir. Ve anmayı engeller. Gözaltılar, işkenceli sorgular yaşanır ama DSG kararlıdır. Konya HÖP o günlerde yaptığı bir açıklamada, düşmanın acizliğini de ortaya koyar; “Ölülerimizden bile korkuyorsunuz.”

Devrim şehitlerinin mezarlarının başında yapılan anmalar daha sonraki günlerde de devam eder. İstanbul Gazi Mahallesi’nde Veysel Beysüren’in mezarı başında toplanan Liseli DEV-GENÇ’liler pankartlarıyla haykırırlar... “Kurtuluşun Yolu Şehitlerimizin Yoludur”. Bursa Gemlik ilçesi Karacaali köyünde anması yapılan devrim şehidi, 2 Nisan 1992’de kontrgerilla tarafından katledilen Bülent Ülkü’dür. Malatya’da Hakkı Karahan, Konya Ereğli’de Tayyar Turhan Sayar ve daha pek çok ilde, ilçede devrim şehitleri için mezar anmaları yapılır, onlara verilen devrim sözü yinelenir.

İstanbul’da Gazi Mahallesi Köprüsü, Nalbur ve Son Durak’ta DSG ve Liseli DEV-GENÇ pankartlar asarken, Anadolu Hisar, Kabataş Meslek ve Gültepe Endüstri Meslek liselerinde devrim şehitleri anma günleri kapsamında pankartlar asılır. 30 Mart günü, İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü’nde asılan “Kızıldere, 12 Temmuz, 17 Nisan’dan Dersim’e... Şehitlerimizle Zafere Yürüyoruz” pankartı DEV-GENÇ’indir. Ve DEV-GENÇ’liler pankartlarını Avcılar, İTÜ, Yıldız, Marmara ve İstanbul Üniversitelerinde de dalgalandırdılar. İstanbul Üniversitesi Avcılar Kampüsü’nde bir forum örgütleyen İYÖ-DER’li öğrenciler, Devrimci Sol şehidi Hakkı Karahan’ın okulu olan İ.Ü. Avcılar Kampüsü’nde slayt gösterisi yaptılar. “Şehitlerimizle Umudu Büyütüyoruz” yazılı İYÖ-DER pankartının açıldığı forum, haykırılan sloganlarla sona erdirildi.

30 Mart tarihinden başlamak üzere İstanbul Sarıgazi, Eski Ankara Caddesi, Baraj civarı, Gültepe, Ortaköy, Hacıosman, Küçükköy Yeşilpınar, Sultançiftliği, Kocamustafapaşa, Esenler, Zeytinburnu, Merter Keresteciler, Şener Lisesi Sokağı, Güngören Belediyesi önündeki kavşağa ... ve daha pek çok yere devrim şehitlerini anma günleri kapsamlı pankartlar ve Devrimci Sol bayrağı astılar ve yazılamalar yaptılar. Kimi zaman ise tıpkı 7 Nisan’da olduğu gibi yolu ateşe verip korsan gösteriler düzenlediler.

3 Nisan'da ses veren Antakya'dır. Antakya'da kampanya kapsamında bir gezi düzenleyen DSG, 3 Nisan günü Affan (Dört Ayak) Mahallesi'nde yaptıkları yazılmalarda "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür", "İşkenceciler Ve Halk Katilleri Cezasız Kalmayacak" dediler. Etkinliklerini güçleri oranında yaygın bir biçimde yapmaya gayret ettiler. Antakya Samandağ ve Reyhanlı'da Mücadele gazetesinin yayınladığı "Kurtuluşun Yolu Şehitlerimizin Yoludur" başlıklı özel sayıyı emekçi halka ulaştırma çabası içerisinde oldular.

Akdeniz Bölgesinde, Adana'da da kampanya çerçevesinde çalışmalar yapan DSG, mahallelerde yazılama, pankart asma, bildiri dağıtma gibi etkinlikler yaptılar. Adana'nın İsmetpaşa, 19 Mayıs, Kiremithane, Yavuzlar, Ziya-paşa, Yamaçlı, Cumhuriyet mahallelerini "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür... Şehide Na Mırın" gibi sloganları ile bezediler adeta. Çukurova Üniversitesi'nin çeşitli fakültelerinde ise DEV-GENÇ'liler yaygın yazılama yaptılar, pankart ve dövizler astılar.

Eskişehir, Tokat, İzmir, Denizli, Manisa... ve Diyarbakır. Diyarbakır'da Dicle Üniversitesi Fen Fakültesi, Tıp ve Eğitim fakültelerinde "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kahrolsun Faşizm" yazılı ve DEV-GENÇ imzalı dövizleri asılırken, yazılama yapılır. Diyarbakır'ın Melik Ahmet semtinde, "Gerrilla Savaşı Öğretiyor", "Ordu-Dersim Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı bomba süsü verilmiş pankart ise Devrimci Sol tarafından asılır. Kürt halkına seslenmektedir Devrimci Sol; "Karadeniz'de, Ege'de, Toroslar'da Kürdistan Dağları'nda Kurtuluş Sloganlarımız ve Silahlarımız Susmayacak."

Devrim Şehitlerini Anma Günleri için yapılan eylem ve etkinlikler ilerleyen günlerde daha da yaygınlaşmaya başlar. İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa, Diyarbakır, Antakya ve Manisa'ya bu kez Trabzon, Mersin, Sivas, Dersim, Malatya... gibi iller eklenir. İşçiler, memurlar, gençlik, yoksul gecekondu halkı, tutsak aileleri, devrimci sanatçılar ile tüm DSG eylem ve etkinliklerine her gün bir yenisini ekleyerek faaliyetlerini sürdürdüler. Mezar anmalarına devrim şehitlerini anlatan fotoğraf sergileri, slayt gösterileri, yazılama, pullama, pankartların ve Devrimci Sol bayraklarının asılması eklendi.

1992 yılı 17 Nisan'ında Saboların Çiftehavuzlar'da dalgalandırdığı bayrak Sabo'nun vasiyetinde bildirdiği gibi İstanbul'dan Diyarbakır'a ülkenin her yerinde dalgalandırılmaktadır.

6 Nisan akşamı... Taksim Meydanı polis kaynıyor. Atatürk Kültür Merkezi önünde onlarca polis ekip otosu var. İşkenceci katiller burada polis bayramını kutluyorlar. AKM'nin yanındaki binanın üzerinde de polisler cirit atıyorlar... Bayramları için astıkları pankartı topluyorlar. Polisler iniyor bina-dan ve aynı binanın çatısına bu kez Devrimci Solcular çıkıyorlar. Taksim Meydanı'na bakan tarafına yerleştirdikleri bayrak ses bombası patlatılarak açılıyor. Şimdi Sabo, Eda, Taşkın Çiftehavuzlar'da dalgalandırdıkları bayrak-

larıyla bu kez Taksim'deler... Yine etraflarında onlarca, yüzlerce katil var ama meydan okuyor devrimciler. Sabolar'dan aldıkları cesaret ve mücadele ruhuyla böyle bir günde polisin ortasında emekçilerin orak-çekiçli kızıl bayrağını dalgalandırıyor savaşanlar.

Aynı günün gecesi Gazi Mahallesi İbrahim Yalçın, Veysel Beysüren ve Behiye Canik'in mezarları başında yakılan meşalelerle aydınlanır. Devrimci Sol Güçler mezarlığın başında yaktıkları meşalelerle tüm devrim şehitleri için 10 dakikalık saygı nöbeti tutarlar. Aynı anda açılan ve meşalelerle aydınlatılan pankartta "Şehitlerimizden Öğrendik Savaşmayı, Silahlarımız Susmayacak, Savaşacağız" yazmaktadır. Pankartta imza yoktur... İmza yerinde dalgalanan Devrimci Sol bayrağıdır...

İstanbul'un neredeyse her köşesinde Devrimci Sol bayrağı dalgalanmaktadır. Alibeyköy'de Tepe'ye, Refhan Tümer Lisesi'ne, Öğretmen bloklarına, Cengiz Topel Caddesi'ne, Sıya Yokuşu Küçük Ceylan Caddesi karşısına, Nurtepe, Güzeltepe, Aşık Veysel mahallelerine, İmar blokları taksi durağına, Çırçır merkezine, Okmeydanı'na, Maltepe'ye...asılr Devrimci Sol bayrakları.

11 Nisan günü Devrimci Sol SDB Komutanı İbrahim Yalçın, katledildiği evin önünde yapılan bir gösteriyle anılır. DSG'nin gösterisinde coşkuyla haykırılır sloganlar. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür".

DSG İzmir'de Devrimci Sol-SDB savaşçısı Hamiyet Yıldız'ı mezarı başında slogan ve marşlarla anarken, Adana'da Toroslar'da yoldaşı Mustafa Sefer'le birlikte şehit düşen Tarık Koçoğlu, Ankara'da, katledildikleri Balgat'taki evin önünde Tayyar Turhan Sayar ve Yaşar Yılmaz Devrimci Sol Güçlerin düzenledikleri etkinliklerle anıldılar.

13 Nisan'da Adana Emniyet Müdürlüğü'nün 100 metre ilerisine, üzerinde "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-Devrimci Sol" pankartını asan Devrimci Sol, Dersim Çekişgezek'te devlet hastanesinin duvarına bomba süsü verilmiş ve üzerine "Arifler Ölmez" sloganı yazan bir pankart astılar. Pankartta "Arif" diye ifade edilen bir süre önce Arasor deresindeki bir çatışmada şehit düşen Mürsel Göleli'dir.

Aynı gün Sivas'tan Devrimci Sol Halk Milisleri'nin sesi yükselir. 13 Nisan günü Sivas'ın Çavuşbaşı Mahallesi'nde üzerinde Mahir, Hüseyin, Ulaş'ın resimlerinin bulunduğu "Şehitler Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor" ve "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür-Devrimci Sol Sivas Halk Milisleri" pankartları asılır. Aynı yerde özgürlük ateşleri yakan Halk Milisleri Devrimci Sol bayrağını astılar ve sloganlarıyla gösterilerini tamamladılar... "Yaşasın Dersim Direnişimiz", "Öndere Selam Savaşa Devam".

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Günleri'nde, her günü, yaşama geçirdikleri siyasi eylem ve etkinlikleriyle dolu dolu tamamlar DSG. Ve kampanyanın son sözleri "Şehitlerimizin bıraktığı bayrağı zafere taşıya-

cağız" olur.

Evet, Devrimci Sol, Anadolu'nun hemen her köşesine ulaşan örgütlü gücüyle işte böyle "susmak"tadır. Bir yandan merkezi düzeyde tarihsel önemde adımların atıldığı Parti Kuruluş Kongresi tamamlanmakta, diğer yandan ise oligarşinin ve emekçi halkların içinde bulunduğu duruma ilişkin çözümler yapıp belirlenen uygun politikalarla hemen her kesimi harekete geçirecek eylem ve etkinlikler düzenlenmektedir.

Siyasi ve ekonomik belirsizliğin giderek belirginleştiği koşullarda yaşanan kriz, toplumun tüm kesimlerini de sarmış durumdadır. Üst üste sömürü ve zulüm "paket"lerine yenilerini ekleyen oligarşiye bulduğu hiçbir çare çözüm de olamamaktadır.

P-C Önderliği açısından, var olan durum hiç de karmaşık değildir... Çözumsuzlük varsa bu oligarşinin, sömürü ve zulüm çarkının sahipleri egemenlerin çözumsuzlüğüdür. Kriz onların krizidir. Ve P-C Önderliği, ezilen, sömürülen tüm emekçi halka seslenir... "Artık Yeter: "Zama Zulme Hayır Diyelim."

Düzenin hiçbir kurtuluşunun olmadığı bu koşullarda yoksul emekçi halkı harekete geçirecek bir kampanya programını çoktan oluşturmuştur P-C Önderliği. Kongre'nin hararetli ve canlı tartışmalarının içerisinde ilgili kadrolarla düşünce alış verişini yapan P-C Önderliği yürütülecek kampanyanın adını da koyar; "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk".

AÇLIĞA VE ZULME KARŞI AYAĞA KALK KAMPANYASI

1994 Nisan'ına gelindiğinde, Çiller iktidarı sömürü ve zulmün çarkını döndürebilmek adına yine yalana ve demagojiye sarılarak, "ülkeyi içinde bulunduğu krizden çıkarma" adına "yeni istikrar" paketi hazırlığı içindedir. Tarihe "5 Nisan Kararları" olarak geçecek bu "istikrar" paketinin öz olarak tek bir anlamı vardı; soygun... Yani Çiller Hükümeti tarafından kamuoyuna açıklanan "istikrar" tedbirleri, oligarşinin emekçi halka karşı hazırladığı bir soygun paketinden başka bir şey değildi.

Emekçi halkın 24 Ocak 1980'de de yüz yüze kaldığı bu tür "istikrar" paketlerinden ortaya nelerin çıktığı bilinmiyor değildi... Açlık, zam, terör, işsizlik... Özetle 5 Nisan'da karar altına alınan "istikrar tedbirleri"yle emekçilere yeni bir savaş açılmaktadır.

İlk olarak ardı ardına pek çok temel tüketim maddesine zamlar yağdıran Çiller Hükümeti'nin isteklerinin biri başlayıp biri bitmektedir. Çiller iktidarına göre ücretler dondurulmalı, satılmadık, özelleştirilmedi işletme kalmamalıdır ve hazırlanan pakete göre, ekonomik ve doğal sonuç olarak siyasi terör, halkın günlük yaşamını her gün biraz daha kuşatacaktır.

Tüm bu ve benzer uygulamalarla, tedbirlerle iktidar, emekçilerin her

şeyini, yarınları da dahil gasp etmek istemektedir. Emekçi halka dayatılan soyguna, işsizliğe, özelleştirme aldatmacası yoluyla gündeme getirilen halkın mallarının talan edilmesine, tekellere peşkeş çekilmelerine, emeğin yağmalanmasına, onursuzluğa boyun eğilecek midir? Sürecin cevaplanması gereken temel sorusu budur ve devrimciler bunları emekçi halka taşıma, suskunluğu parçalama, hayatın her alanında kitle hareketini yükseltme, iktidara yönlendirme göreviyle karşı karşıyadırlar. Gün; açlığa, zama, devlet terörüne, işsizliğe... emekçilere karşı açılan savaşa dur deme ve susmama günüdür. Ayağa kalkılmalı, "Zama Zulme Karşı Tek Yol Devrim" şiarı haykırılmalıdır. Yoksul emekçi halka iktidar hedefi gösterilmeli, hiçbir araç, hiçbir mücadele biçim ve yöntemini küçümsemeden harekete geçilerek halka çözümün DEVRİM'de olduğu gösterilmelidir.

P-C Önderliğinin bu süreçte gündemine aldığı "Açlığa Ve Zulme Karşı Ayağa Kalk" kampanyasının temelinde öz olarak bunlar vardır. "Şimdi Düzenin Üzerine Yürüme Vaktidir" diyen Parti-Cephe Önderliği, soygun paketinin açıldığı ilk günden itibaren bu hedefi gösterir. Tüm alan, birim ve bölgelere bu konuyla ilgili politik değerlendirmeler ile kampanyanın asgari programı, hedefleriyle birlikte ulaştırılır. Sadece kendi özgücüyle hareket etmeyi de hedeflemeyen P-C, kadrolarını, sendikaları, kitle örgütlerini, devrimci ve yurtsever tüm emekçileri harekete geçirme doğrultusunda yönlendirir.

Yaşanılan sürecin kendine özgü yanları da bu arada hatırlanmalı... Devrimci Hareket aynı süreçte tüm alan ve birimleriyle "30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Günleri"ne yoğunlaşmıştır. Ama Parti-Cephe ailesi mücadelenin çok yönlü görevlerini, gereken önemi vererek omuzlama ve gereklerini yerine getirme konusunda deneyimlidir. Yıllardır böyle olmuştur ve yine böyle olacaktır. Devrimci Hareket bir yandan şehitler için emekçilerin orak-çekeçli bayrağını dalgalandıracak, diğer yandan "Zama Zulme Karşı Tek Yol Devrim" şiarıyla emekçi halkın günlük mücadelesinin içinde de yer alacaktır. Sadece bir-iki gündem de değildir aslında söz konusu olan. 1 Mayıs 1994 de yaklaşmaktadır. Ve Devrimci Sol'un önünde, 1 Mayıs'ı devlete, sarı sendika ağalarının icazetine teslim etmeme, 1 Mayıs'ı devrimci muhtevasıyla işçilerin günü yapma görevi de vardır.

Evet, "susan" Devrimci Sol, süreci böyle kavramakta, oportünist-revizyonist blok kelimenin tam anlamıyla yan gelip yatmaktayken, süreci tahlili, politikaları, taktikleri ve pratiği ile Devrimci Hareket işte böyle konuşmaktadır.

Evet, Gün Susmama Günüdür...

"İstikrar" paketi ve soyguna KİT denilen halkın mallarının özelleştirme

adı altında tekellere peşkeş çekilmesine, açlığa, işsizliğe, devlet terörüne boyun eğilecek midir?.. Yani onursuzluğa “evet” denecek midir, sorularını soran Devrimci Hareket, bu soygun paketine emekçilerin “hayır” diyeceğinin bilincindedir. TÜSİAD Başkanı Halis Komili’nin “istikrar tedbirleri” için, “bunlar mecburen uygulanacak, başka çaresi yok” derken ifade ettiği “çare”ye emekçi halk karşı çıkacak, susmayacak ve devletin ekonomik terörüne “DUR” diyecektir.

Ve paketin açıklandığı gün olan 5 Nisan’da ilk cevabı Karabük halkı verir. İşçiler Karabük caddelerinde “Karabük Bizimdir Satılamaz” diyerek öfkeyle haykırmaktadırlar... Her gün vardiya çıkışlarında Karabük caddelerini dolduran işçilerin yanında işletmelerin kapatılmasının ne anlama geleceğini bilen Karabük esnafı da vardır.

6 Nisan günü, Karabük halkı ile seslerini birleştirenler Gölcük tersane işçileridir. O gün sokağa dökülen tersane işçileri Gölcük Anıtı önüne dek yürürler ve anıtın hemen önünde 8 bin işçinin katıldığı bir miting düzenlenir. Haykırlar... “Tersane-PETKİM omuz omuza...”

Ülkenin her yanından sesler giderek daha da çoğalmakta ve yükselmektedir. Kırşehir’de bulunan PETLAS işçileri tersane işçileri ile aynı gün bir protesto gösterisi düzenleyerek “Ankara’ya Yürüme” kararı alırlar. 7 Nisan’da aileleriyle birlikte sayıları 5 bine ulaşan PETLAS işçileri başlatır Ankara yürüyüşünü. “Hedef Ankara” demektedirler. Ama kitlenin önü Keskin’de jandarma ve polis barikatıyla kesilir.

Yalnız değildir PETLAS işçileri. Sümerbank işçileri Bakırköy’deki Sümerbank fabrikasının önünde toplanır ve fabrikalarının satış kapsamına alınmasını protesto eden bir gösteri düzenlerler. 1000’e yakın Sümerbank işçisinin ilk tepkisidir bu. Polisin engelleme çabalarına rağmen susmaz, haykırlar... Zamlara hayır!..

Bu kez ses veren ve saldırılara karşı işgal silahlarını kullanan Cibali işçileridir. Cibali Sigara Fabrikası’nın kapatılma kararını öğrenen Cibali işçileri 7 Nisan günü 2 vardiyayı birleştirdiler ve işgal eylemine başladılar.

8 Nisan günü İstanbul SUSER işçileri zamları ve özelleştirmeyi protesto eden bir yürüyüş yaparken aynı gün TARIŞ’e bağlı fabrikalarda çalışan işçiler de protesto yürüyüşü gerçekleştirirler. İstanbul Gedikpaşa’daki küçük esnaf KESDER’in (Küçük Esnaf ve Sanatkarlar Derneği) öncülüğünde 5 Nisan paketini protesto ederler.

Zonguldak’ta yapılan ve binlerce insanın katıldığı protesto gösterisinden, Adana’da işçi ve memurların yaptığı protesto eylemine; Ankara’da “Zam zulüm paketi geri alınsın” diyerek binlerle haykıran kamu emekçilerinden, aileleriyle birlikte binler olup protesto yürüyüşü düzenleyen Tuzla Deri işçilerine; Gebze’de 7 bini aşkın Camialtı ve Haliç tersane işçilerinin iki saatlik iş bırakma eylemi ve yürüyüşüne; Kartal’da Yunus Set Çimento iş-

çilerinin Kadıköy yolunu trafiğe kapatarak yaptıkları protesto gösterisinden, İzmir’de Konak Meydanı’nda toplanıp “Ekonomik teröre karşı genel greve” diyen kamu emekçilerine kadar Anadolu’nun pek çok yerinde emekçi halk, açlığa, zama, zulme karşı ilk tepkilerini pek de zaman geçirmeksizin ortaya koyarlar.

Devrimci Sol Güçler bütün bu gelişmelerin gücü yettiğinde içerisinde. 10 Nisan günü soygun paketine karşı tepkileri süreklileştirmek ve iktidara yönlendirebilmek için DSG “Açlığa Ve Zulme Karşı Ayaga Kalk” kampanyasını başlattılar.

Kampanyanın ilk eylemi 13 Nisan günü İstanbul Eminönü’nde yapılır. Haklar ve Özgürlükler Platformu’nun çağrısıyla bir araya gelen değişik kesimler bir protesto gösterisi düzenleyerek kitlesel bir yürüyüş yaparlar. Haklar ve Özgürlükler Platformu Mısır Çarşısı önünden başlattığı bu kitlesel yürüyüşte, en önde HÖP imzalı “Zamlara, İşten Atılmalara Karşı Birleşelim, Mücadele Edelim” pankartını açar ve yapılan “zamlara karşı halkımız saflara” çağrısıyla yürüyüş coşkulu bir protesto gösterisine dönüştürülür.

Eminönü’ndeki otobüs duraklarında, otobüs biletlerine yapılan yeni zamların sıkıntısıyla bekleyen insanların öfkesi de birleşir bu eylemde. Ellerin boş tencereleriyle gecekondulu yoksul ev kadınları, liseliler, üniversiteli gençlik, işçiler, memurlar, basın emekçileri... her kesimden insan pankart ve dövizleriyle yürüyüştedir ve yükselttikleri sloganlarla taleplerini haykırırlar. Polis, korteji engellemeye kalkışınca kitlenin cevabı hazırdır... “Zam Zulüm İşkence İşte Faşizm”, “Baskılar Bizleri Yıldırılmaz”... Protesto gösterisine katılan kitle ellerinde taşıdıkları döviz ve pankartları asarak eylemi sona erdirirken polis de çevrede toplanan halka saldırarak 25 kişiyi gözaltına alır.

Kampanya kapsamında afişlemeler, bildiriler, konuşmalar, pankart ve yazılamalar, gösteri ve eylemler birbirini izleyerek devam ederken, 15 Nisan günü “Soyguna dur demek için...” başlıklı çağrılar yapan Devrimci Sol Güçlerin bu çağrıları cevapsız kalmaz.

İstanbul’un yoksul gecekondulu mahallelerinde “Zamlara ve zulme karşı ayağa kalkalım” şiarı ile yaygın bir faaliyet gösteren DSG, esnaflara ve halka dağıttığı çağrılarda ısrarla vurgular; “Şikayet etmek yerine, tepkimizi kepenk kapatarak gösterelim”. Böylece 15 Nisan’da İkitelli, Ayazma ve Doğan Şehir’de başlayan kepenk kapatma eylemleri sonraki günlerde diğer semtlere de yayılmaya başladı. 17-18 Nisan günü Çağlayan, Yenibosna, Bağcılar, Okmeydanı’nda esnaf kepenklerini kapatırken, 19 Nisan’da Çağlayan-Dere, Bağcılar-Yenimahalle ve Çiftlik, Gazi ve Armutlu mahallelerinde esnaf aynı eylemin devamcısı oldu.

DSG kampanya kapsamında tek ya da sınırlı eylem biçimlerine sıkışıp kalmadan çalışmalarını yürüttü. 19 Nisan’da İstanbul’un Armutlu, Bağcılar

gibi birçok semtinde kahve konuşmaları yapıp “Ayağa kalk” şiarını var güçleriyle haykırdılar.

Polis, “Açlığa ve zulme karşı ayağa kalkalım” şiarının sahiplenilip, tepkilerin eyleme dönüşmesinin hazımsızlığı içerisinde saldırmaktadır. Hemen tüm gecekondu mahallelerinde yaygın gözaltılar yaşanır, esnaflar Gazi Mahallesi’nde olduğu gibi “Açmazsanız dükkanlarınızı mühürleriz” tehditleriyle karşılaşır ama düşman ne tepkilerin ne de eylemlerin önüne bu tür baskı ve göz dağı operasyonlarıyla geçemeyecek, eylemler giderek daha da örgütlü tarzda devam edecektir.

18 Nisan akşamı DSG otobüs biletlerine yapılan yüzde 100’lük zamları protesto amacıyla belediye otobüslerine binerek konuşmalar yaptılar, dövizler asıp her kesimi zama, zulme, sömürüye tavır almaya, mücadeleye çağırdılar. Ve aynı süreçte Devrimci Sol Halk Milisleri tekелci burjuvaziye ait banka ve şirketlere yönelik eylemleriyle protestoyu bir başka boyutta sürdürdüler.

“Açlığa ve zulme karşı birleşelim savaşalım kazanalım”, “zama zulme karşı tek yol devrim” diyerek var gücüyle haykıran bu kez Devrimci Sol Davası tutsaklarıdır. İstanbul Sağmalcılar, Buca, Aydın, Kayseri, Malatya ve diğer bazı hapishanelerdeki Devrimci Sol Davası tutsakları, Devrimci Hareketin yürüttüğü kampanyaya destek olmak amacıyla 29 Nisan’da açlık grevine başladı.

Barışçıl-barışçıl olmayan, silahlı-silahsız, legal-illegal pek çok siyasal eylem ve etkinlikleriyle “Ayağa Kalk” şiarını dalga dalga yayan DSG Kocaeli, Konya, Gaziantep, Balıkesir, Söke, Adana, Ceyhan, Mersin, Antakya ve Diyarbakır gibi pek çok ilde, ilçede kampanya kapsamında eylemler gerçekleştirdi.

Kampanya 1 Mayıs’a doğru giderek daha da yoğun bir tempoyla sürdürülür.

Tarih 21 Nisan 1994... İETT çalışanları yaka ve kollarında siyah bantlarla İETT Topkapı Garajı’nda toplanıyorlar. Üzerinde “İstikrar Paketi Çöpe”, “IMF’ye Hayır”, “Zamlara Hayır”, “Sömürüye Son” sözlerinin yer aldığı temsili paketi okudukları basın açıklamasından sonra ateşe veriyor İETT işçileri. Kendilerinden, emekçilerden “fedakarlık” isteyen iktidara sesleniyor ve haykırıyorlar... “Artık Yeter! Birileri daha zengin olsun diye, lüks ve şatafat içerisinde yaşasınlar diye fedakarlık yapmayacağız. Kim batırırsa onlar fedakarlık yapsınlar...”

Bıçak kemiğe dayanmıştır. Zama, zulme, sömürüye karşı, emekçi yoksul halkın tepkilerini açığa çıkarmak, örgütlü hale getirerek iktidara yönelen sarsıcı bir kitle hareketine dönüştürmek için çok güçlü bir zemin vardır. Ve P-C Önderliği, bu sürecin bire bir içinde yer alan, örgütleyen, yönlendiren bir güç olarak gelişmeleri yine doğru değerlendirecek, bu döneme özgü

çok yönlü görevlere ilişkin doğru devrimci politika ve taktiklerle "DEVİRİM" ve "İKTİDAR" propagandasını güçlü bir şekilde yapacaktır.

İşçilerin, emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'a da az bir zaman kalmıştır. P-C ailesi, "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk" kampanyası etkinlikleri içerisinde, 1 Mayıs 1994'e nasıl yaklaşılması ve kitlelerin hangi devrimci politikayla yönlendirilmesi gerektiği üzerine propaganda ve diğer çalışmalarına da ağırlık verir.

1 Mayıs, emekçilerin bayramıdır ve emekçiler 1 Mayıs Alanı'na sahip çıkmalıdır. 1 Mayıs alanları açlığa ve zulme karşı, faşizmin baskı, yasak ve terörüne karşı emekçilerin barikatı olmalıdır. 1 Mayıs'ta faşizmin emekçi halka açtığı savaşa "DUR" denilmelidir... P-C Önderliği 1 Mayıs 1994'e ilerlenen günlerde politikalarını ve hareket tarzını bu çerçevede biçimlendirir. 1 Mayıs'ta iktidara emekçilerin gücü gösterilecektir.

"Ülkemiz, Ekmeğimiz Ve Onurumuz İçin Alanlara" ... PARTİ-CEPHELİLER 1 MAYIS'A YİNE DAMGASINI VURUYOR

Oligarşinin zamlarla, işçi kıyımlarıyla, özelleştirmelerle, sıfır zamlı sözleşmelerle sendikasıylaştırmalarla, yani sömürü ve zulüm politikalarının emekçi halka dayatılması yoluyla, boyun eğdirme ve teslim alma çabalarına karşı, düşmanın hiç de beklemediği tarzda tepkilerin geldiği günlerdir... "Offf" demekle acının bitmeyeceğini, yakınıp yakarmakla sorunların çözülmeyeceğini, işçi sınıfı ve diğer emekçiler, gün geçtikçe daha fazla kavramaktadır. Ortaya konulan "çözüm" diye halka dayatılan "istikrar" paketlerinin, "sermayenin kurtuluşu" için uygulamaya konulduğunun farkındadır emekçi halk.

Gerek P-C Önderliğinin ortaya koyduğu devrimci politikalarda, Devrimci Hareketin hayatın tüm alanlarında yaşama geçirdiği iradi-programlı, örgütlü faaliyetiyle, gerekse kendiliğinden de olsa "yeter artık... bu böyle gitmez" diyenlerin sayısı giderek çoğalmaktadır. Düşmanın yaşadığı kriz öylesine derin öylesine içinden çıkılmaz durumdadır ki, nihayet 5 Nisan kararlarının egemenlerin kendini kurtarmak adına alındığının herkes farkındadır. Ne yalan ne demagoji ve çarpıtmalar ne de Çiller'in ağzından dile getirilen "eşit fedakarlık" masalları, emekçi halkın gündün günden artan öfkelerini dindirememektedir. Düşmanın gündeme getirdiği "ekonomik terör"ün giderek daha da yoğunlaşan bir "siyasi terör"ü doğuracağını açık olduğu bu günlerde, P-C Önderliği için 1 Mayıs bu yanı sıra da önemlidir ve işçiler, emekçiler teslim olmayacaklarını, kendilerine açılan savaşa "DUR" diyeceklerini, güçlerini iktidara göstermelidir... Halk, ayağa kalkmaya hazırdır.

İşte bu çözümlemeler ve yaşanan somut gelişmeler üzerine P-C Önderliği 1 Mayıs 1994'e hazırlık çalışmalarında eksen olacak şiarını haykırır,

“1 Mayıs’ta, Açlığa Ve Zulme Karşı Ayağa Kalk”.

Devrimci Hareket bu süreçte, özellikle 1 Mayıs’ın kan ve can bedeli kazanıldığına üzerinde durur. 1992 yılına gelinceye değin dişe diş bir kavga verilmiş ve yıllarca yasaklanan, “bahar bayramı” safsatısıyla çarpıtılmaya çalışılan, salonlara hapsedilen 1 Mayıs meşruluğunu kabul ettirmiştir artık. Bu zaferin tek bir nedeni vardır... Her şeye ve herkese rağmen ortaya konulan devrimci kararlılık...

Devrimci Hareket tüm güçlerini, alan örgütlülüklerini seferber ederek, halkın, devrimcilerin kanıyla kızışmış 1 Mayıs’ı egemenlerin, onların işbirlikçisi sarı sendikaların yüzüne çarpılan ciddi bir şamar haline getirmek, ayağa kalkmaya hazır halk kitlelerini somut bir hedef doğrultusunda yönlendirmek ve iktidara işçilerin, emekçilerin gücünü göstermek için, “1 Mayıs’ta açlığa ve zulme karşı ayağa kalk” şiarını yaygınlaştırma çalışmalarına ağırlık verir.

21 Nisan günü, İstanbul HÖP bir açıklama yaparak “Zamlara ve zulme karşı mücadele çağrısı”nı tüm kamuoyuna duyururken, Platform olarak 5 Nisan kararlarının geri alınması ve gerçek halk iktidarının kurulması için verdikleri mücadeleye tüm halkı katılmaya davet eder. Aynı açıklama içerisinde işçisi, köylüsü, memuru, esnafı, işsizi, emekçisi, öğrencisi, genci, yaşlısı ile tüm bir halka seslenir HÖP ve “1 Mayıs’ta açlığa ve zulme karşı ayağa kalkarak zamlara karşı kabaran öfkemizi haykıralım” çağrısında bulunur. 1 Mayıs’ta Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı’nda zamlara ve zulme karşı omuz omuza olunmalıdır...

Bu açıklamadan birkaç gün sonra P-C’liler her 1 Mayıs öncesi yapılarak neredeyse bir gelenek haline getirilen bir gezi düzenleyerek, ‘94 1 Mayıs’ını, siyasal ve güncel anlamını, hazırlıkları konuştular. Tutsak aileleri, DEV-GENÇ’liler, Devrimci Mücadelede İşçiler, Memurlar, Sanatçılar, DLMK’lılar, Zeytinburnu, Okmeydanı gibi pek çok mahalleden gelen gecekonduların yoksul halkı astıkları pankartları ve Devrimci Sol bayrağı ile gezi alanını adeta bir miting alanı haline getirdiler. Yapılan konuşmalarda, söyledikleri marşlarda yakaladıkları ortak ruh halini, haykırdıkları şu sözlerle ifade ederler: Pankartlarımız hazır, 1 Mayıs’a yürüyoruz... 1 Mayıs’ta devrimci sloganlarımızla alanlardayız... Açlığa ve zulme karşı tek yumruk olacağız...

Elindeki taşlarla düşmana gözünü dikmiş, adeta bu sene de binlerce Mehmet dikilecek karşınıza, diyen Mehmet Akif Dalcı, Devrimci Sol Güçlerin afişi olmuş, şimdi sokak sokak tüm İstanbul’da emekçi halkı 1 Mayıs’a davet etmektedir. İstanbul, Anadolu ve Avrupa yakasıyla, yaygın bir biçimde afişlenir. Terörle Mücadele Şubesi’nin özel emriyle afişlemeler engellenmeye çalışılsa da bu eylem hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ettirilir. Afişleme yapanları gözaltına almakla bitiremeyeceğini anlayan İstanbul polisi ise çareyi afişleri yırtmakta bulur.

Devrimci Sol Güçler, afişlemelerin yanında duvar yazılamalarıyla, astıkları -kimine bomba süsü verilmiş- pankartlarıyla, yaptıkları gösterileriyle 1 Mayıs hazırlıklarını büyük hızla ve moral coşkuyla sürdürdüler. Afişlemeler, yazılama ve pankartların asılması emekçi halkı zama ve zulme karşı ayağa kalkmaya, 1 Mayıs'ta alanlarda olmaya davet eden değişik faaliyetlerin yapılması sadece İstanbul'la da sınırlı değildir. Kocaeli, Gaziantep, Konya, Söke, Adana, Ankara, Ceyhan, Mersin, Antakya, İzmir, Bursa, Diyarbakır gibi pek çok il ve ilçede yapılan eylem ve etkinliklerle DSG tüm Anadolu'da "1 Mayıs'ta açlığa ve zulme karşı ayağa kalk" şiarını emekçi halka taşıdılar.

Gerek 1 Mayıs özel sayısında, gerekse de diğer eylem ve etkinliklerde Devrimci Sol Güçler ısrarla, "Özgürlük savaşını sadece 1 Mayıs'la da sınırlamayalım" dediler. Faşizmin zorbalık ve sömürü politikasına karşı devrim yürümenin propagandasını yapan DSG, 1 Mayıs 1994 günü onbinleri alanlara taşıdılar. "Umudun Adı DEVRİMCİ SOL" sloganı onbinlerin ağzından öfkeyle haykırıldı. Yani henüz ilan edilmemiş de olsa, emekçi halkın coşkuyla haykırdığı "Umudun Adı DHKP-C" sloganıdır aslında. Daha sonraki yıllarda hemen her eylemde yüksek sesle haykırılacağı gibi emekçi halkın beyninde ve yüreğindedir P-C... umuttur.

"Susan" Devrimci Sol 1 Mayıs'ta Onbinleri Coşkun Akan Bir Sel Gibi Alanlara Taşıyor

P-C Önderliğinin süreci M-L bir tarzda çözümleyerek ortaya koymuş olduğu devrimci politika tüm Türkiye genelinde yankısını bulmuş ve 1 Mayıs günü onbinlerce insan alanlarda "Umudun Adı Devrimci Sol" diyerek coşkuyla haykırmıştır. İstanbul'dan Ankara'ya; Bursa'dan Silifke'ye, Sivas Divriği'ye; Çanakkale'den Samsun ve Kocaeli'ye, İzmir'e, Dikili'ye kadar Anadolu'nun her köşesinde esen kavgaya rüzgarıdır.

Belki 1 Mayıs'ı alanlarda kutlamak için miting izinlerini pek çok yerde Türk-İş, Hak-İş ve DİSK almıştır ama onbinleri, yüzbinleri alanlara çağıran da, toplayan da onlar değildiler. Alanlara, herkese ve her şeye rağmen yüzbinleri taşıyan devrimci politikadır... Yıllardır dışa dış, kan ve can bedeli verilen kavgadır. 1 Mayıs'ı oligarşinin elinden koparıp alan Devrimci Hareket, düşmanın 1 Mayıs'ı "resmileştirme" çabalarını da boşa çıkarmış ve "1 Mayıs bizimdir, 1 Mayıs devrimcidir" şiarı ile onların taktiklerini geçersiz kılmış, alanlara devrimin ve devrimcilerin damgası vurulmuştur. "Susan" Devrimci Sol'dur tüm bunları başaran...

Evet, emekçilerin coşkun akan selini yine durduramamışlardı. Neler yapmamışlardı ki oysa... Gözaltılar, tehditler devreye sokuldu. Yetmediği noktada bizzat o dönemin İçişleri Bakanı Nahit Menteşe'nin ağzından emekçileri sindirmeye yönelik tehditleri ve burjuva basının yüksek perdeden "Polis 1 Mayıs'a hazır" manşetleri... yani kısaca gözdağı operasyonla-

rı... Düşman çok hazımsız ve rahatsızdı 1 Mayıs hazırlıkları sürecinde. Duydukları bu rahatsızlığı TİSK Başkanı Refik Baydur, "1 Mayıs yerine bir saat daha fazla çalışmayı düşünsünler. Bankaların, şirketlerin battığı bir ortamda hala 1 Mayıs fantazisinin peşinden koşanlara hayret ediyorum..." diye ifade ediyordu.

İstanbul Valiliği, konuyla ilgili olmadığı gerekçesiyle "Yaşasın 1 Mayıs" sloganı dahil pek çok slogana yasak getirdi... Biçare ve aciz durumdaydılar. Ve yüzbine yakın emekçi İstanbul Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'na sığmayınca hayretler içerisinde kaldılar.

Sabah saat 9.00... Binlerce emekçi Piyalepaşa Bulvarı'nda toplanmaya başlıyor. Buradan Abide-i Hürriyet Meydanı'na yürüyecekler. Devrimci Sol Güçler kortejlerini oluşturuyorlar. Büyük bir "Haklıyız Kazanacağız" pankartının ardında, kızıl bayrakları, pankartları, beyaz baş örtüleri, sarı fularlarıyla işçisi, memuru, genci, yaşlısı, esnafı, gecekondu-lusu, kadını, erkeği ile emekçi halk bir renk denizi halinde Devrimci Sol kortejindeler... Ve açılıyor Mehmedin pankartı... Ellerinde taş, düşmana dikili gözleriyle Mehmedin pankartı açılınca binler haykırıyor... "Mehmet kavgayı Öğretiyor", "Yaşasın 1 Mayıs... Biji Yek Gulan"... Binlerce insan onca yağmura rağmen coşkuyla haykırıyor sloganlarını.

Alana tek giriş yeri Çağlayan Köprüsü... Düşman hazırlanmış. Yol kenarında panzerler, sıra sıra çevik, coplu-köpekli polisler, yol üzerinde bariyerler ve turnikeler... Polis şeflerinin ellerinde yasaklanmış slogan ve pankartların listesi var... havada polis helikopterleri uçuşuyor...

Devrimci Sol Güçlerin korteji turnikelerin önüne geldiğinde, polis "dur" diyor. "Pankart taşıyanlar ve kadınlar ayrı ayrı aranacak". Reddediliyor; kortej bölünmeyecek. Kortejin ön bölümünü arkadakilerden ayırmak için müdahale eden bir polis grubu atılıyor kortej dışına. Devrimci Sol Güçler kararlı davranıyor ve aşıyorlar turnikeleri. Polisler arasında bazı "kahramanlar" da var. Biri Mehmedin pankartına, diğeri Mücadele pankartına asılıyor. İlki bir anda yerde buluyor kendisini ve darbelerle neye uğradığını şaşırıp gerisin geri kaçıyor. Aynı anda yanan bir polis şapkası uçuşuyor havada. Diğetine ise hemen müdahale ediliyor. Ve pankart alınıyor geriye. Çağlayan Köprüsü geçilirken patlatılıyor sloganlar... "Halkız Haklıyız Kazanacağız"... Tam bir devrimci kararlılık ve coşku hakim. Tüm Devrimci Sol Güçler göğüslerinde "Haklıyız Kazanacağız" kokartı, ellerinde kızıl bayrakları ile ilerlerken, turnikelerden geçiş, izleyenlerce alkışlanıyor. Alkışlanan devrimci kararlılıktan başka bir şey değildir. Şimdi haykırılan slogan "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş" sloganıdır. Sadece DSG değil, yol kenarlarında biriken yüzlerce emekçi de haykırmaktadır bu sloganı.

Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri, Devrimci İşçi Hareketi, Zeytinburnu'ndan Beykoz'a kadar mahalleler, Liseli DEV-GENÇ, Devrimci Mü-

cadelede Sanatçılar, Özgür-Der'liler, Devrimci Mücadelede Basın Emekçileri coşkulu sloganlarla ilerliyorlar alana. Haklar ve Özgürlükler Platformu açıyor pankartını... "Açlığa Ve Zulme Karşı Birleşelim Savaşalım Kazanalım"

Coşkuyla söyleniyor 1 Mayıs marşı ve devrim şehitleri için saygı duruşu yapılıyor. Yüzbine yakın emekçinin sol yumrukları havada, hep bir ağızdan haykırıyorlar... "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür".

Ve hemen ardından kürsüden "İstiklal Marşı" için anons geliyor. Bu kez marş söyleyenler yüzbin emekçi değil, sarı sendika ağaları ve demokrasi platformunun diğer üyeleri, sonunu bile zor getirerek tamamlıyorlar marşı.

Kürsüden Türk-İş Başkanı Bayram Meral 5 Nisan kararlarını sineye çekmiş bir durumda, habire soruyor "Kapattırarak mıyız? Sattırarak mıyız" diye ama işçisi, memuru ile alandaki yüzbine yakın emekçi itibar etmiyor bu sözlerle. Emekçilerin cevabı hazır; "İşçi Memur El Ele Genel Greve" Ve Devrimci Sol Güçler, bomba gibi patlayan ve alanı sarsan sloganı haykırıp Bayram Meral'i suskunluğa mahkum ediyorlar. "Umudun Adı Devrimci Sol"... Durmuyor haykırışları ve alanı dolduran yüzbine yakın emekçiye umudu gösterip "Açlığa ve zulme karşı ayağa kalkalım" , "Birleşelim savaşalım kazanalım" diyorlar. . .

Bir bayrak elden ele dolaşüyor kortej boyunca. Dolaşan bayrak emekçilerin orak-çekiçli bayrağıdır. Devrimci Sol bayrağı. Ve bayrak kortejin önündeki "Haklıyız Kazanacağız" pankartının sağ üst köşesine asılıyor. Bu görkemli ana eşlik eden slogan yine "Umudun Adı Devrimci Sol" sloganıdır.

Bu arada 8-10 kişiyle alana "illegal" yollardan sızan ve diğer sol grupların arasında kaynamaya çalışan darbecilerin yeri tespit ediliyor. Az sonra darbecilerin ellerinden alınmış ve parçalanmış bir pankartla "Yaşasın Devrimci Sol" sloganları atarak gelen DEV-GENÇ'liler görünüyor. Pankartları ellerinden alınmış ve dövülerek cezalandırılmış darbeciler miting boyunca bir daha alanda görünmüyorlar.

1 Mayıs mitingi başladığı coşkuyla tamamlanıyor. Devrimci Sol Güçler aynı ilkeli ve disiplinli kortejleriyle ayrılıyorlar alandan. Ve 1 Mayıs 1994'e "susan" Devrimci Sol, daha önceki yıllarda da olduğu gibi işte böyle damgasını vuruyor. Yüzbine yakın emekçi beyinlerinde ve yüreklerinde "umudun adı" dönüyorlar evlerine.

İstanbul'da olduğu gibi diğer kentlerde de Devrimci Sol Güçler, 1 Mayıs kutlamaları için alanlardaydılar. Bursa'da Fomara Meydanı'nda yapılan 1 Mayıs kutlamasına Balıkesir ve Gönen gibi çevre il ve ilçelerden gelip katılanlar da oldu. Ve Devrimci Sol Güçler ellerinde pankartları, sloganlarıyla alanda yine coşkun, kararlılığın ve dinamizmin sembolü oldular. Polis,

Emniyet Müdürlüğü önünden geçerken DSG'ye saldırınca çatışma çıkar. Çevik Kuvvet, yetmeyince özel tim katılır saldırıya. Yaralanan sadece devrimciler değildir... 54 kişi bu saldırı sonrasında gözaltına alınır.

Silifke'de ilk kez kutlanan 1 Mayıs'ta Devrimci Sol Güçler, bir önceki sene Toroslar'da 2 Ağustos günü şehit düşen A. Tarık Koçoğlu ve Mustafa Sefer için "Yaşasın Toros Direnişimiz" sloganıyla birlikte hem 1 Mayıs'a hem de zamlara, sömürü ve zulme ilişkin sloganlar atarak, disiplinli kortejleriyle yürüyüşlerini sürdürdüler. Ve miting alanına "Yaşasın Devrimci Sol" sloganıyla girdiler. Adana ve Mersin'den gelen emekçilerle 2 bin kişinin katıldığı 1 Mayıs mitingi coşkulu bir biçimde tamamlandı. Tıpkı İstanbul'da olduğu gibi kürsüye çıkıp düzenin sözcülüğünü yapanlar -CHP ve İP gibi- yoğun protesto ve atılan sloganlarla büyük oranda engellendi.

"Yaşasın Halkların Kardeşliği"... Bu slogan Sivas Divriği'de 1 Mayıs için toplanan 3 bin emekçinin o gün haykırdığı sloganlardan sadece birisidir. Divriği'de toplanan emekçiler, kutlamalarına devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladılar. Ve coşkulu konuşmalarla, atılan "İşçi Memur El Ele Genel Greve" gibi sloganlarla tamamladılar kutlamalarını.

Aynı öfke, aynı coşku, aynı biçimde "umudun" haykırılışı, Çanakkaale'den Ankara'ya; Kocaeli'den İzmir'e ve Samsun'a kadar kutlama yapılan her il ve ilçeye hakimdir. Devrimci Sol Güçler ülke içinde olduğu gibi yurtdışında da 1 Mayıs'ı kitlesel ve coşkulu bir biçimde kutladılar. İngiltere, Almanya, İsviçre, Hollanda, Avusturya gibi ülkelerin pek çok şehrinde, hatta Avustralya'nın başkenti Sydney'de haykırılan slogan aynıdır... "Haklıyız Kazanacağız". "Susan" Devrimci Sol ülke içinde ve dışında 1 Mayıs 1994'te işte böyle konuşur.

Büyük emek, enerji ve yoğunlaşma ile 1 Mayıs'ta bir anlamda doruğuna ulaşan "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk" kampanyası hızından hiçbir şey kaybetmeksizin devam ettirildi. Oligarşi o günlerde her ne kadar "devletin tepesinde kavga olmaz", "milli mutabakat" vb. gibi yaygaralarla, emekçi halka karşı açtığı savaşta ortaklaşıyor olsa da, kendi içlerinde çelişki ve çatışmalar giderek daha bir derinleşmekteydi. Düşman cephesinde yaşanan bu tür gelişmeler için anlaşılabilir tek bir neden vardır... Çözumsuz ve çaresizdirler. Sistem hızla yok oluşa doğru gitmektedir.

İşte bu ve benzer nedenlerle 5 Nisan kararlarının hemen sonrasında "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk" kampanyasına başlayan Devrimci Hareket, iktidarı hedefleyen, iradi-örgütlü bir kitle hareketi yaratmak amacıyla bu kampanyanın ısrarla sürdürücüsü oldu. Anadolu'nun hemen her köşesine uzanan bir yaygınlıkta hemen her gün farklı biçim ve yöntemlerle geniş kesimlere "AYAĞA KALK" çağrısı ulaştırılmaya çalışıldı. Ankara, Eskişehir, İstanbul, Gebze, İzmir, Zonguldak, Konya, Adana... daha pek çok ilde, ilçede çalışmalarını devam ettiren Devrimci Sol Güçler, sömürü ve zul-

me karşı tepkileri gün geçtikçe daha fazla büyüttüler. Kimi zaman yazılamlar, pankartlar ve bildirilerle, kimi zaman yasal-yasadışı sokak gösterileriyle, kimi zaman kahve, otobüs ve pazar yeri konuşmalarıyla, kimi zaman da sokak tiyatrolarıyla emekçi halka politik gerçekleri açıkladılar. Kurtuluşun devrimde olduğunun ve Devrimci Halk İktidarı'nın propagandasını yaptılar. Emekçi halkı, kendi geleceklerini kurma doğrultusunda mücadeleye çağırıldılar.

Sömürü ve zulme karşı tepkilerin giderek büyüdüğü ve yaygınlaştığı hemen her kesimin değişik mücadele biçim ve yöntemleriyle tepkilerini dile getirdiği bu süreçte, düşman saldırıları da yoğunlaştı. Sağlık-Sen Başkanı ve Devrimci Gençlik dergisi yazı işleri müdürü tutuklanırken, üniversitelerde faşist saldırılara, pek çok iş kolunda ise işçi kıyımlarına hız verildi. Aynı günlerde Haklar ve Özgürlükler Platformu bir açıklama yaparak, yaklaşık 40 gün önce polis tarafından gözaltına alınan Recep Güler'in kaybedildiğini kamuoyuna duyurdu. Ülke öylesine derinleşmiş bir kriz içerisinde ki, düşman devrimci muhalefetin gelişmesinin ve güçlenmesinin önüne geçebilmenin yolu olarak yine kaybetme, katletme yöntemlerini seçmektedir.

HALK KURTULUŞ SAVAŞÇILARI GERİLLA SAVAŞINI SÜRDÜRÜYOR

Tarih 4 Mayıs 1994... Dersim'in Pertek ilçesine bağlı Ardıç köyü Karabakır mezarısı ile Altınçevre köyü yakınlarında bir çatışma başlıyor. Bu çatışma, jandarma, özel tim ve Devrimci Sol gerillaları arasındadır. Çemişgezek, Pertek ve Hozat'tan gelen askeri birlikler ve özel timlerle büyük bir yığınak yapan düşman, Devrimci Sol gerillalarını çember içerisine almıştır. Çatışma sabah saat 4.00 sıralarında başlar ve aynı günün akşamı saat 19.00'a kadar devam eder. Tam bir kuşatma altında 15 saat süren çatışmada Devrimci Sol gerillaları, düşmanın bu büyük yığınağına, karadan ve havadan yaptığı bombalı saldırılarına rağmen iki şehit verdiler... Ama yardılar kuşatmayı ve çatışma alanından başka da bir kayıp vermeksizin çekildiler.

Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği'ne bağlı Apti Şeker ve Zeki Öztürk Müfrezeleri, 15 saat boyunca sürdürdükleri bu çatışmada bir direniş destanı yazdılar. Çatışma henüz başlarken düşmanın yaptığı "teslim olun" çağrısına Recai, Avni ve İbrahim'in Bahçelievler'de kuşatma altında düşmana verdikleri cevabı, silahlarını ateşleyerek verdiler... "Devrimci Solcular Teslim Olmaz" Çatışma süresince tereddütsüz savaştılar.

Bu çatışmada şehit düşen savaşçılar Apti Şeker Müfrezesi'ne bağlı savaşçılardır. Serpil Yılmaz ve Ayten Yüksel Keleş... Devrime, örgütüne, halkına ve yoldaşlarına bağlılığın yeni bir örneğidir. Bedenlerini siper ettiler yoldaşlarına ve düşmanı kuşattıkları noktanın bir adım ötesine geçirmediler.

Halk kurtuluş savaşıçıları çemberi yarıp çekildikten sonra, şehit gerillaların bedenlerine işkence yapan düşman çok çaplı silahlı gücüne rağmen çatışmada yaşadığı çaresizliğini kismaktadır şimdi. Alçak ve namussuzdurlar.

Cenazeleri coşkuyla sahiplendi Dersim halkı. Tören sırasında halkın kendi arasında konuştuğu adeta tek konu vardır... Serpil ve Ayten'in çatışma sırasındaki cesaretleri, savaşıçılıkları. Her ikisini de Devrimci Sol bayrağına sardılar önce. Sonra saygı duruşu, devrim andı. Ve patladı sloganlar, "Yaşasın Dersim Direnişimiz", "Yaşasın Devrimci Sol"... Ve Dersim dağlarında yankılanan sloganlar, adeta tekrar eder atılan sloganları. "Serpil'in, Ayten'in Kanı Yerde Kalmayacak"...

Tarih 17 Mayıs 1994. Adana'nın Yeşilevler semtinde bir dolmuş durağı, onlarca insanın gözleri önünde ateşliyor silahlarını düşman. Bedenine saplanan onlarca kurşunla yere uzanan Devrimci Sol savaşıçısı Maksut Polat'tır.

Gün ortasında, bir dolmuş durağında ve tam da orada bulunan bir okulun dağılma saatinde onlarca insanın gözleri önünde Maksut'u katletmekle de kalmaz düşman. Ardı ardına düzenlediği baskınlarla Adana polisi pek çok devrimciyi gözaltına alır. Ve başlar işkenceli sorgular. Daha ilk günlerde gözaltına alınan devrimciler, işkenceli sorgularda kötüleşince hastaneye taşınmaya başlanır. Evet, hazımsızdır düşman. Herkese ve her şeye rağmen devrim yürüyüşünü kesintiye uğratmayan Devrimci Sol Anadolu'nun her köşesinde.

İstanbul'dan gelen ailesi Maksut'un cenazesini alır. Ve İstanbul Esenler'de bulunan otogara gelindiğinde İstanbul siyasi polisi saldırarak kaçıır cenaze arabasını. TİYAD'lı aileler, DSG peşine düştüler cenaze arabasının. Ama polis erken davranmış, cenazeyi alelacele kaldırmıştır. Cenazeyi kaçıarak DSG'nin sahiplenmesini engelleyeceğini sanan polis yanılmaktadır.

Mezarlığın bulunduğu alanda, bir anda ellerinde pankartları ve sloganlarıyla yüzlerce kişi çıkıverdi ortaya. Ellerinde "Maksut Polat Yoldaş Ölüm-süzdür-DSG" imzalı pankart bulunan insanlar, "Maksut Yoldaşın Hesabını Soracağız" sloganını tüm Gazi Mahallesi'ne yaydılar. Ve Devrimci Sol Güçler mezarlık içinden başlayıp çıkışına kadar pankart ve sloganlarla yürüdüler. Pankartlarını mezarlık çıkışındaki bir evin duvarına astılar ve dağıldılar.

İstanbul'un dört bir yanından anma için mezarlığa gelişler devam ediyor ve asılan pankart, gelenleri, daha mezarlık girişinde selamlıyordu. Anma, sloganlar, konuşmalar böylece devam etti.

Daha cenaze İstanbul'a gelmeden tüm Gazi'yi duvar yazılarıyla donatan Devrimci Sol Güçler, cenazelerini ellerinde uğurlayamadıkları şehitlerinin, Maksut'un anısına geceleyin Gazi Mahallesi'ni yaktıkları meşalelerle aydınlattılar. Gazililer sahiplenmenin bilinciyle katıldılar bu gösteriye. Ve coşku

içerisinde Devrimci Sol bayrağını dalgalandırdılar. Ortalıkta gündüz cenaze-yi kaçırın polislerden eser yoktu. Ve haykırır sloganlarını Gazi halkı, Behiye Canik için, İbrahim Yalçın için, Ali Rıza Karagöz için, Maksut Polat için... Tüm şehitler için, yani oğulları ve kızları için... "Şehitler Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor"

Adana DSG, şehitlerinin ardından bildiriler dağıttılar, yazılamalar yaptılar ve 25 Mayıs günü Ceyhan Askerlik Şubesi'nin yanına üzerinde "Maksut Polat Yoldaş Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor" yazılan bir pankart astılar. Yine aynı gün Kıbrıs Caddesi üzerine astıkları "Maksut Polat Yoldaş Ölüm-süzdür" yazılı bombalı pankartı polis indirmeye çalışırken patlayan bomba polislerden birinin ağır yaralanmasına neden oldu. Dağlıoğlu, Gülbahçesi, Kiremithane gibi birçok mahalleyi yazılamalarla donatan DSG daha sonraki günlerde de eylemlerine devam etti.

Evet, oligarşinin yaşadığı içinden çıkılmaz krizinin, çözümsüzlüğünün ortasında başvurduğu yegane aracı ekonomik ve siyasi terörden başka bir şey değildir. Yani baskı, zam, zulüm, katliam... Ama ne krizinden, çözümsüzlüğünden sıyrılabilen ne de uyguladığı teröre rağmen halkın, devrimcilerin muhalefetine engel olabilmektedir. Tüm bir halk düzenin içinde bulunduğu durumun kendi yaşamlarına, işlerine, ekmeklerine, özgürlüklerine, haklarına, bire bir yansıyan sonuçlarından hareketle öfkeli ve tepkilerinde değişik biçimlerde ifade de etmektedirler.

"YETER BÖYLE SÜRÜNEREK YAŞAMAK"

Bu haykırış emekçi halkındır ve özetle bıçağın artık kemiğe dayandığını ifade eder. Ülkemiz topraklarında hava umut kokmaktadır o günlerde. Tabi görebilene, anlayabilene. P-C Önderliği, ülkenin içinde bulunduğu durumu, emekçilerin nasıl bir beklenti içerisinde olduğunu ve bu anlamda Devrimci Hareketi ne tür görevlerin beklediğini Parti Kuruluş Kongresi'nde çözümlenmiş ve tespit etmiş, sürece uygun devrimci politika ve taktiklerle zafer yürüyüşüne devam etmektedir. Türkiye bir devrime gebedir. Evet, hava umut kokmaktadır ama bu noktada temel sorun umut olmaktır. Ve Devrimci Hareket, süreci tahlildeki isabeti, bizzat pratik içindeki önderliğiyle devrim koşusunu giderek hızlandırmaktadır.

Devrimci Hareketin açtığı "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkım" çağrısıyla yürüttüğü kampanya kesintisiz devam ederken bu çağrı Devrimci Sol Güçlerin ısrarlı çabalarıyla, kısa sürede onbinlerce insana ulaşmıştır. P-C Önderliği iktidar ve devrim hedefini işaret ederken DSG tıpkı iğneyle kuyu kazar gibi sabırla, inatla çalışmakta, yaptıklarının mutlaka sonuç vereceğine olan inançla ve daha şimdiden ortaya çıkan sonuçları görmenin coşkusuyla çabalarını sürdürmektedirler.

Oysa aynı süreçte oportünist-revizyonist bloğun geleneksel zaafı gene depresmiş, dergi sayfalarında büyük konuşmakta ama pratikte hiçbir şey yapmamaktadırlar. Dillerinde büyük direnişler, büyük dayanışmalar, büyük genel grevler vardır ama “küçük” işler onlara göre değildir... Yapmazlar! Çünkü “küçük” işler sabır, ısrar, inat ister, değilse başarılmaz. İşte Devrimci Hareket oportünist-revizyonist solun aksine büyük konuşmayı değil, büyük düşünmeyi başarmakta ve “küçük” işlerin ısrarlı, kararlı takipçisi, kotarıcısı olmaktadır.

“Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım” kampanyasını hayatın tüm alanlarında devam ettiren Devrimci Hareket, aynı süreçte kamu emekçilerinin yükselen muhalefetine de bizzat içindedir.

KAMU EMEKÇİLERİ ANKARA’YI İKTİDARA DAR EDİYOR

Evet, kamu emekçileri de o günlerde tıpkı işçiler gibi, esnaflar, küçük üreticiler gibi, gençlik gibi sömürü ve zulüm düzeninin kendilerini teslim almaya çalıştığının farkındaydılar. İktidar açıkça kamu emekçilerini oyalamaktaydı. Bir yandan ekonomik yoksullaşma derinleştiriliyor, bir yandan da sendikal hakların nasıl engelleneceğinin hesapları yapılıyordu. İktidarın tüm çabası, grev ve toplu sözleşme hakkından yoksun bir sendika hakkını “lütuf” gibi kamu emekçilerine sunmaktadır. Ama kamu emekçileri bu oyalama taktiklerine ve sahtekarlığa sessiz kalmayacak ve iktidara Ankara’yı dar edecektir.

Kamu emekçilerinin Mayıs direnişi, 25 Mayıs’ta sendika başkanlarının açlık greviyle başladı ve destek açlık grevleriyle büyüdü. Ankara polisinin açlık grevi yapan kamu emekçilerine karşı baskıcı ve saldırgan tutumu, yaşanan gözaltılar vb. kamu emekçilerinin daha önceden hazırlanmış programlarını bozmadı. Eylem programlarını planladıkları biçimde yaşama geçirdiler.

Program doğrultusunda 28 Mayıs günü Ankara’da toplanacak kamu emekçileri, Anadolu’nun her köşesinden otobüslerle, trenlerle çıktılar yola. Düşman telaşlıydı. İllerde, ilçelerde valiler ve kaymakamlıklar aracılığıyla yayınladıkları genelgelerle il sınırı dışında polisiye “önlemler” aldılar. Şehir çıkışlarını tuttular, otobüsleri yollarda durdurdular, arama adı altında kamu emekçilerine göz dağı verdiler. Memurların adlarını, soyadlarını kaydederek fişlediler. Trenlere bomba ihbarı yapılarak hareket saatlerini geciktirdiler. 20 yaşlarında genç erkekleri askerlik bahanesiyle alıp karakola götürdüler. Adana, Samsun, İzmit, Tunceli gibi pek çok ilden memurların çıkışı ise fiili olarak engellendi. Bu illerdeki memurlar Ankara’ya gelemediler.

Tüm engelleme girişimlerine rağmen 28 Mayıs günü 40 bin kamu emekçisi toplandı ve taleplerine sahip çıktı. Sabah saatlerinde Zafer Çarşısı

şı önünden başlayan kitlesel yürüyüşte disiplinli, ilkeli tutum ve tavırlarıyla Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri, devrimci şiarları eylemde hakim sloganlar haline getirdiler. 40 bin kamu çalışanı "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "5 Nisan Paketi Geri Alınsın", "Zama, Zulme Karşı Ayağa Kalkalım", "Zam, Zulüm, İşkence, İşte Acı Reçete", "Sendikalarımıza Yasal Güvence", "Gerici Faşist Eğitime Son", "Belediyelerde Faşist Teröre Son"... sloganlarını haykırarak Başkent caddelerini adeta inlettirler. Polis zaman zaman yürüyüş kortejinin önüne geçip engel olmaya çalışsa da kamu emekçilerinin coşkulu ve kararlı yürüyüşleri karşısında her seferinde barikatlarını daha da gerilere çekmek zorunda kaldı.

Ve Başbakanlık önüne gelindiğinde 23 sendika başkanı, eğitim, sağlık, belediye, maliye, yargı, bankacılık, demiryolu, havacılık gibi iş kolları temsilcileri, binaya girdiler ve kamu emekçilerinin taleplerini içeren bir metni okuyup dönemin Devlet Bakanı Necmettin Cevheri'ye verdiler. Devlet erkânı şaşkındır, çünkü kamu emekçileri sadece sendikal haklarını değil, 5 Nisan paketinin geri alınmasını, Türkiye Kürdistanı'nda savaşın sona erdirilmesini... ve bunun gibi siyasal birçok talebi de dile getirmektedir. Hem DYP hem de SHP adına, Cevheri ve Karayalçın'la yapılan görüşmelerde, ilki, açıkça grev hakkının karşısında olduklarını söylerken diğeri, "...cağız...ceğiz"li konuşmayı, demagoji ve yalanı tercih etti.

Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri'nin yıllardır hem söylemde hem de eylemde somutladığı "Haklar Mücadeleyle Kazanılır" anlayışı, somut olarak bu eylemde de görülüyordu. Çözüm yeri, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkını kazanma yeri Başbakanlık salonu değildi... Alanlardı. Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri eylemden önce ve sonra bu anlayışları doğrultusunda propaganda çalışması yaptılar. Sorun, sömürü ve zulmü dayatanlara karşı onlardan daha ısrarlı, kararlı olmaktı. Değilse mitingler yine yapılabilir ama sonuç alınabilir miydi?..

SÖMÜRÜYE VE ZULME KARŞI GÜÇ BİRLİĞİ KURULUYOR. HEDEF: YENİ BİR MÜCADELE HATTI OLUŞTURMAK

1994 yılının Haziran ayına gelindiğinde, Nisan ayından o güne değin, sömürü ve zulme karşı tüm enerjisi ve gücüyle, devrimci muhalefeti, halkın muhalefetini örgütleyen, pratik olarak çok çeşitli biçim ve yöntemlerle mücadele eden HÖP, geline aşamada yeni bir adım atmanın eşiğindedir.

Sürecin başından itibaren, tüm toplumsal kesimleri bir araya getirebilmek, değişik kesimlerin değişik tepkilerini aynı potada toplayabilmek amacıyla çalışmalar yapan HÖP, 1 Haziran günü bir çağrı yayınladı...

"Soygun paketine karşı mücadele hepimizin mücadelesidir. Bu nedenle, böyle bir sorumluluğun gereklerini yerine getirmek ve ayrı ayrı verilen

tepkileri daha güçlü kılmak amacıyla...”

Yapılan çağrı üzerine SİP, Tüm Maliye-Sen, Genel-İş ve Gıda-İş’in çeşitli şubeleri, Bem-Sen, Sağlık-Sen, TMMOB vb. kitle örgütlerinin de yer aldığı 40’a yakın kuruluş yeni bir mücadele hattı oluşturmak hedefiyle bir araya geldiler.

“Sömürü Ve Zulme Karşı Güç Birliği”, “Bu Memleket Bizim” sloganını şiar edindi ve ilkelerini belirleyerek hedeflerini açıklayarak, yeni bir çağrı yayınladı.

Ardı ardına yaşanan gelişmeler, süreç çözümlemesi ve politika tespiti, hemen her gelişme Parti-Cephe Önderliğini doğrulamaktadır. Açlığa, zulme, yoksulluğa, işsizliğe, onursuzluğa teslim olmamanın tek yolu olarak tespit edilen “AYAĞA KALK” şiarı, adım adım her kesime ulaşmaktadır şimdi. Haziran ayında yeniden hız kazanan işçi kıyımları karşısında, uzun süredir sessizliğini koruyan işçi sınıfı ayağa kalkmakta tereddüt etmez... Artık zamanı gelmiştir. Ekonomik ve siyasi terör arttıkça pek çok yerde direnişler yeniden tırmanışa geçmeye başlar. Gebze, Adana ve Petlas’da yaşanan direnişler bu süreçte yaşanan direnişlerin odağı olurlar.

Gebze Belediyesi’nde 773 işçinin atılması üzerine işçi ve memurlar belediye binasını işgal ettiler. Adana Büyükşehir Belediyesi’nden 200 işçinin işten atılmasına karşı da, işçiler tepkisiz kalmadılar. İşçiler aileleriyle birlikte 399 kişilik Ankara yürüyüşünü başlatarak karşılık verdiler.

Evet, bir değil, birçok yerdedir direnişler ve giderek de yaygınlaşmaktadır. İşçiler, işten atılmalar nedeniyle İstanbul’da, Mersin Belediyesi’nde, Kırşehir Petlas’ta, İstanbul İSFALT ve Tekel’de, Mersin Arpaçsakarlar Belediyesi’nde değişik eylem ve mücadele yöntemleriyle direnişe başladılar. Yine bu süreçte işgal silahını eline alan emekçiler, Samsun, Gemlik, Kütahya ve Elazığ’daki TÜPSAŞ işçileri 20 Haziran’da fabrikadan çıkmama eylemine başladılar. Adana’dan Mersin’e, Gebze’ye...yaşanan tüm direnişlerde, işçilerin aynı kararlılık ve coşkuyla haykırdığı slogan ortaktır... “İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız ...”

“Direneceğiz, çünkü uğrunda direndiğimiz şey ekmeğimizdir , işimizdir, aşımızdır, ailelerimiz, çocuklarımız ve geleceğimizdir...”

Bu sözler, Gebze Belediyesi’nden, işten atılan 733 emekçiye aittir. Tarih, 10 Haziran 1994’ü gösterirken, Gebze Belediyesi’nde çalışan işçi ve memurlar, işten atılanıyla, atılmayanıyla direnişe geçtiler. Ve, Gebze direnişi bir anda, o süreçte yaşanan direnişlerin odağına oturdu. Destek ve dayanışma da Gebze’de yoğunlaştı.

DSG tüm alan ve birimleriyle dayanışma ve destek içerisinde oldukları Gebze direnişinin başarıyla sonuçlandırılabilmesi için yoğun bir çaba gösterdi. 20 Haziran günü “Gebze İşçileriyle Dayanışma Komiteleri”nin çağrısıyla Gebze esnafı kepenk kapattı. Devrimci Sol, kepenk kapatma çağrısı

yaparken, faaliyeti yürüten komite üyelerini polise ihbar edip gözaltına almayan bir esnafı cezasız bırakmadı. Bu ihbarcı esnafın fırını Devrimci Sol tarafından 29 Haziran'da molotoflanarak yakıldı.

Memuru, işçisi, gençliği, esnafı, kadını, erkeği ile Gebze halkı direniş-tedir. Ve direnişin halkla bütünleşmesini hazmedemeyen İstanbul polisi, 25-26 Haziran tarihlerinde Gebze'nin emekçi mahallelerinde tam bir terör estirdi. Otuzun üstünde işçi, genç, ev kadını polis tarafından gözaltına alındı.

29 Haziran'da polis, bu kez doğrudan direnişçi emekçilere saldırdı. Gebze ve belediye, polis tarafından işgal edildi. Tam bu günlerde İskenderun Belediye işçileri direnişe geçti.

Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun çağrısıyla bir araya gelen çeşitli örgütlerin içinden, imza atmanın ötesinde pratik mücadeleyi sürdürenlerin ortaklaşmasıyla oluşturulan, "Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliği" bu süreçte işçi kıyımlarına ve hak gasplarına yönelik tüm saldırılara karşı duyarlı davrandı, dayanışma ve destek içinde oldu. Gün oldu "Mücadeleniz Mücadelemizdir" pankartıyla Ümraniye'de işten atılan belediye çalışanı kamu emekçilerine destek oldu, gün oldu Gebze direnişçilerine... 18 Haziran'da Deri-İş Sendikası'nın Beykoz Çayırı'nda düzenlediği mitinge de katılan Güç Birliği, "İşçi ve Emekçilerden Uyarı- BU MEMLEKET BİZİM" pankartını açarak sesini yükseltti .

Güç Birliği'nin oluşmasının odak noktası "hayatın durdurulması"dır. Ve Haziran ayında, direnişlerin bu yükselme döneminde, Genel Direniş şiarı da yükseltildi. Yaygınlaşan, süreklileşen mücadelede bu talep kendisini kabul ettirerek Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun, 28 Haziran tarihli toplantısında karar almak zorunda bıraktı. Bu kararlara göre 12 Temmuz'da Başbakanlığa yürünecek, çözüm elde edilemezse 20 Temmuz'da genel "eylem" yapılacaktır .

Bu süreç P-C Önderliği, hem doğrudan yönetici kadrolarla olan iletişiminde, hem de yayınlar aracılığıyla "Ayağa kalkalım" çağrısının önemi, hedeflerinin ne olması gerektiği ve yarattığı-yaratacağı sonuçları üzerinde durur. Çok yönlü düşünülmekte ve büyük kitle hareketlerinin ortaya çıkacağı öngörülen sürece bir anlamda hazırlık yapılmaktadır. Bu bakış, Mücadele gazetesinin 18 Haziran 1994 tarihli sayısında şöyle ifade edilir:

"İlk olarak, zulmün ve sömürünün katmerleştiği, sürecin kitle hareketlerine gebe olduğu bir noktada bu sürece hazırlıklı olmanın bir biçimidir kampanya. İkincisi, kampanya böyle bir süreci bekleyen değil, yaratan olmanın emekçilerin tepkilerini açığa çıkaran bir pratiği örgütlemenin adımıdır. Üçüncüsü ise, pratiğin içinde, Devrimci Hareketin sürece daha güçlü müdahale edebilmesini sağlayacak kurumlaşmalarını, mekanizmalarını yerli yerine oturtmaktır..." (307)

Yani esas olarak kitle hareketi momentini yakalamak ve açığa çıkarmak gibi bir hedef konulmuştur kampanyaya. İşte bu nedenle P-C Önderliği, bu kampanya için bir süre belirlememiş; şuradan şuraya kadar dememiştir. Keza böyle bir saptama hedefleri yukarıdaki gibi açıklanan bir kampanya için anlamsız da olurdu...

“Açığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk” kampanyası, bu sürede, ekonomik terör paketine karşı var olan tepkileri açığa çıkarma ve örgütlülüğe dönüştürme bakış açısıyla hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ettirildi. Zama zulme sömürüye karşı mücadelenin yükseltilmesinin öneminin vurgulandığı kampanya, pazar, kahve, otobüs konuşmaları, barışçıl-barışçıl olmayan çeşitli gösterilerle ve çeşitli propaganda yöntemleriyle tüm Anadolu’da sürdürüldü.

Aynı dönem 14 Haziran günü yıldönümü olan, 1984 Ölüm Orucu şehitleri için anma etkinlikleri gerçekleştiren DSG anma etkinliklerine 14 Haziran günü Ölüm Orucu şehitlerinin mezarları başında başladılar. Anaların, Devrimci Gençliğin, yoksul gecekondu emekçilerinin, Devrimci Mücadelede Sanatçıların, İşçilerin, Memurların hep bir ağızdan söylediği marşlar, atılan sloganlarla anma tamamlandı.

Ve “Ölüm Orucu Şehitleri Onurumuzdur”, “Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür” sloganları aynı süreçte, İstanbul’dan Gebze’ye, Adana’ya, Antalya’ya, İzmir’e, Balıkesir, Trabzon ve Antakya’ya, Mersin, Eskişehir ve Tokat’a dek bir çok il ve ilçeyle Tüm Anadolu’ya yayıldı. Ölüm Orucu şehitleri için dalgalandırılan Devrimci Sol bayraklarını, yazılamalar, asılan pankartlar, düzenlenen kitlesel gösteriler, mezar anmaları gibi eylem ve etkinlikler izledi. O günlerde Anadolu genelinde DSG’nin bilinci ve yüreği Ölüm Orucu direnişindeydi. Bu arada Avrupa’da da Ölüm Orucu şehitleri direnişin 10. yılında kavga türküleriyle, “Yolumuzu Aydınlatıyorlar” denilerek çeşitli etkinliklerle anıldı.

20 TEMMUZ 1994...

MİLYONLARCA İŞÇİ VE MEMUR İŞ BIRAKIYOR

Haziran ayı içerisinde yoğunlaşan işçi kıyımları ve bunun hemen ardı sıra gelişen direnişlerde yükseltilen “Genel Direniş” şiarı yansımaları bulmuş, tabanın dayatmaları üzerine Türk-İş Başkanlar Kurulu toplantısında 20 Temmuz’da “Genel Eylem” yapılması kararı alınmıştır.

Oligarşinin gelişmelerden korkmak için pek çok nedeni vardır. Emekçi halk için hava ne denli umut kokuyorsa, düşman için de o denli umutsuzluk, çaresizlik, çözümsüzlük kokmaktadır. Yapabilecekleri çok şey de yoktur. Ve sarılırlar terör silahına... “sarı” işbirlikçi sendika silahına... tehdit, gözdağı, baskı ve saldırı silahına... medya silahına...

Ayakçı, uşak ruhlu, namussuz, iktidar dalkavuğu takımı şimdi iş başındadır. Başta hükümet olmak üzere, TİSK, gerici faşist belediyeler işçilere tehditler yağdırdı. "Sarı" TÜRK-İŞ, pek çok iş kolunu, "Direniş" diyemedi, "Genel Eylem" in dışında bıraktı. Ama nafiledir: O gün, 20 Temmuz'da milyonlarca işçi, memur iş bırakır ve gücünü gösterir düşmana.

Eylem günü, polis hemen her bölgede emekçilere azgınca saldırır. İstanbul Kartal'da, Güleusu'da, Zonguldak'ta direnen işçiler de bu saldırıdan paylarına düşeni alırlar. Ve 100 kişi gözaltına alınır. Saldırlara rağmen İstanbul'da hayatın durmasını engelleyemez düşman. Sadece İstanbul da değil Ankara'da da işçiler, kamu emekçileri durdurur hayatı ve Başkent caddelelerini adeta zaptederler.

20 Temmuz'da eylemler İzmir'den Diyarbakır'a Antalya'dan Trabzon'a uzanır. Ve Batman, Tunceli, Urfa, Siirt, Mardin, Elazığ, Şırnak, Ağrı ve Kars'ta iş bırakma eylemine katılım yüzde yüz olur.

Evet, sömürü ve zulüm katmerleşmiş, bıçak emekçiler nezdinde, kemiğe dayanmıştır artık, süreç kitle hareketlerine gebedir... hatta Parti Kuruluş Kongresi'nde P-C Önderi Dursun Karataş'ın ifadeleriyle "yöresel ayaklanmalar" gündemdedir... Hava umut kokmaktadır, evet... devrim kokmaktadır. Ve bu anlamda sorun umut olabilmekte, sürece hazır, sürecin pratik olarak örgütleyeni, yaratıcısı olabilmektir. Devrimci Hareket, bu noktada sürecin ve dayattığı görevlerin bilinciyle devam eder zafer yürüyüşüne...

Çok da zaman geçmez bu hareketli günlerin üzerinden. Ve 31 Temmuz günü İstanbul'da "Sömürü Ve Zulme Karşı Güç Birliği" tarafından "İşçi ve emekçilerden uyarı", mitingi düzenlenir. Miting sloganı, Güç Birliğinin kurulduğu günlerde tespit ettiği şıardır.

"Bu Memleket Bizim" !..

O gün, ilk olarak Kadıköy İskeleyi'nde toplandı emekçiler. Çocuğu gençci yaşlısı, kadını, erkeği ile cıvıl cıvıldılar. Elllerinde pankartları, dövizleriyle dört bir yandan geldiler ve çoğalttılar yürüyüş kortejini... "Yok edin insanın insana kulluğunu/Bu Memleket Bizim" diyorlardı. Çocukların ellerinde "Küçük ellerimizle büyük dünyalar yaratacağız!.. Ya siz?.." yazılı pankartın yanında, her birim, günün, eylemin anlamına denk düşen farklı mesajlarla dolu pankartlar... dövizler... "IMF'ye Hayır", "İşimiz, Aşımız, Onurumuz İçin Alanlarda Birleşelim", "Krizin Sorumlusu Biz Değiliz", "Devlet Kürdistan'da Katliam Yapıyor, İzin Vermeyelim"... Ve tüm pankart ve dövizlerin altında tek imza vardır: "Yaşasın Güç Birliğimiz".

5 Nisan soygun paketine karşı düzenlenen 20 Temmuz Genel Grevinin bir devamıdır bu miting. Kortej yürüyüşünü başlatıp, mitingin yapılacağı Kadıköy Otopark Meydanı'na doğru yol alırken kortejin ilk haykırdığı slogan "Halkız Haklıyız Kazanacağız"dır. Ve yol boyunca emekçiler "Yaşasın Güç Birliğimiz", "Tek Yol Devrim, Yaşasın Sosyalizm" sloganlarını haykırır.

Okunan şiirler ve söylenen coşkulu türkülerin ardından, konuşmalar yapılır... "Bu memleket bizim" ... "Bu memleketin gerçek sahipleri her milliyetten emekçi halklardır." Ardı ardına yapılan konuşmalarda, tüm konuşmacılar, herkesi sömürü ve zulme karşı mücadeleye çağıran, güç birliğine katılmaya davet eden konuşmalar yaptılar.

P-C Geleneğinde Yeni Bir Halka, Zafer Yürüyüşünde Güçlü Bir Adım; BAĞCILAR DİRENİŞİ

4 Ağustos günü, İstanbul Bağcılar'da üç halk kurtuluş savaşçısı, Hüseyin Arslan, Güner Şar, Özlem Kılıç kuşatıldıkları üslerinde yedi saat direnerek düşmana teslim olmamanın, boyun eğmemenin manifestosunu yazdılar. Onlara bu asaleti, destansı tavrı aldırان, halkın savaşçısı, halkın özlemlerinin ve adaletinin temsilcisi olmanın sorumluluğundan başka bir şey değildir. Üç halk kurtuluş savaşçısı, misyonlarının ve düşman kuşatması altında nasıl bir tavır içerisinde olmaları gerektiğinin bilinciyle teslim olmayı reddettiler... Bine yakın yüreksiz ve ayyaş güruh karşısında, aldıkları sorumluluğu onurla taşıdıklarını dosta da düşmana da gösterdiler.

Özlem, Güner ve Hüseyin... kuşatılmış üslerinde üç kişiydiler. Karşılarında binlerce kana susamış köpek... Dahası panzerler, helikopterler, ölüm kusan her cins silah ve bombalar... Evet, onlar üç kişiydiler ama yalnız değildiler. Ezilenlerle, sömürülenlerle, acı çeken milyonlarla atıyordu yürekleri. Düşmana sıktıkları her mermide yoksulun ahı, adalet özlemi vardı. Türkü, Kürdü, Lazı, Çerkesi, Gürcüsü ile tüm ulus ve milliyetlerden halkların, emekçilerin boyun eğmeyen sesi, başı dik yaşama arzusuymdu onlar.

Düşmanın "teslim ol!.." çağrılarına, işte bu milyonlar ve onların özlemleri adına tereddütsüz verdiler cevaplarını: "Asıl Siz Devrimci Sol'un Adaleatine Teslim Olun!.." Üç kişiydiler... Ama milyonları aldılar yanlarına, yoldaşlarını, şehitleri ve önderlerini aldılar, "TİLİLİ" çekerek bir halaya girer gibi girdiler savaşa.

Çektikleri tilililer, haykırışları, bomba seslerine, makinalı tarakalarına karıştı. Susmadılar... haykırıyor, haykırışlarıyla, Kızıldere'yi, onbeşleri, Bedrettinleri, Saboları, Niyazileri, yoldaşlarını, önderlerini, tüm Türkiye ve dünya halklarını selamlıyorlardı.

Gece, sıkılan mermilerin halk kurtuluş savaşçılarından çıkan mermilerinin kızılığında sabaha evrilirken, Hüseyin, Özlem ve Güner'in kaldıkları üssü kuşatan düşman tam bir korku içerisindeydi. Düşman, mermi yetiştiremiyor, yeni cephane sandıkları getiriliyor, bitiyor, bir yenisini daha getiriyorlardı. Halk kurtuluş savaşçıları üç kişiydiler, düşman belki üç yüz, belki üç bin... ama yenemiyorlardı işte... umudu teslim alamıyor, savaşçıların kanlarıyla kızılaşan ateşi söndüremiyorlardı.

Kanla yazılan umudun adı kurşunlarla yok edilemez (Bağcılar Direnişi)

Kesindi, öleceklerdi... ama umut teslim edilir mi?.. emekçilerin orak-çe-kiçli bayrağı teslim edilir mi?.. üslerini vatan toprağı bilip, düşman kuşatma-sına bedenlerini siper ettiler... ne vatan toprağını ne de devrimci değerleri teslim etmediler.

Gün ışıdığında, yüzünde yenilginin kara gölgesiyle kalakalacaktı. Kuşa-tılan halk kurtuluş savaşçısıydı ama, yüzlerce metre ötede bile sığınacak delik arayan duvar diplerine sinen düşmandı. Sapsarı yüzleriyle, halk kurtu-luş savaşçılarının ekip komutanı Hüseyin Arslan'ın halkın umudu Devrimci Sol'un bayrağını, kuşatılan üslerinin balkonuna, onlara meydan okurcasına asışını izlediler. Alçak, namussuz, eli kanlı cellatlardı. Hüseyin'i bayrağı asıp, zafer işareti yaparak geri dönerken vurdular...Yoldaşları Güner ve Özlem sürdürdüler çatışmayı... Ölümüne tilili çekerek gitmek ölümü isyan ateşleriyle göğüslemek ancak, halk kurtuluş savaşçılarının yapacağı bir şeydi. Üzerlerine bombalar, kurşunlar yağdırılırken, ölümleri an meselesiyken, zılgıtlarla, tilili çekerek göğüslediler ölümü ve son nefeslerinde Adana'da, Anka-ra'da duvarlara kanlarıyla umudun adını yazan yoldaşlarının, Devrimci Sol savaşçılarının yaptıkları gibi nakış işlercesine Devrimci Sol ve SDB adlarını duvarlara kazıdılar, Onlar, kahramandılar... Genç ama ömürlerine bir çok gü-zellik sığdırmış, bu işin ustasıydı onlar. Düşmana, onların toplarına, tüfekle-rine bilcümle silahlarına, adeta ordusuna boyun eğdirdiler... Ölümü, tililile-riyle çaresiz kıldılar.

4 Ağustos 1994 günü İstanbul Bağcılar-Kirazlı'da üç halk kurtuluş sa-

vaşçısı karşısında ağır bir yenilgi aldı düşman. Operasyon bitip de sıra gazetecilere açıklama yapmaya geldiğinde, lağım farelerinin başı Nejdet Menzir iki kelimeyi bir araya getiremeyecek denli tükenmiş durumdaydı. Çok söz söyleyemedi Menzir...

P-C, henüz parti ilanını yapmış olmadığı için 8 Ağustos günü yayınladığı Haber Bülteni'nde emekçi halklara Devrimci Sol olarak seslenir, operasyonun gelişimini ve halk kurtuluş savaşçılarının destansı direnişlerini, ayrı ayrı her birisinin özgeçmişini de kaydederek, önemli bir noktaya vurgu yapar, DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın Parti Kuruluş Kongresi'ne sunduğu raporunda tüm kadro ve savaşçılara hitaben söylediği sözlerdir bunlar bir anlamda;

“(Hüseyin Arslan -bn-) Birlik komutanlığına atandığında geçici olarak aktif faaliyetlerini durdurma emrini almışlardı. Bir savaşçı için yoldaşları ve halkı katledilirken susmak zordu...

Beklediler...

Düşmandan hesap soracakları, intikam alacakları günü beklediler...

İşte Bağcılar Direniş Destanı bu süreçte yaratıldı...” (308)

Evet, Hüseyin, Özlem ve Güner duvara kanlarıyla naksettikleri “umudun adı”nı şimdi “DHKP-C” olduğunu bilmiyorlardı ama onlar P-C geleneğinde yeni bir halka, zafer yürüyüşünde güçlü bir adım oldular. Onlar, hem P-C ailesine hem de tüm Türkiye ve Dünya halklarına yarattıkları bu destansı direnişle bir savaş çağrısı oldular. Onlar, P-C şehidi olarak Devrimci Hareketin tarihindeki onurlu yerlerini aldılar.

Bir kez daha yinelenmelidir; İşte “yok ettik”, “çökerttik”, “sustu” denilen Devrimci Sol böyle konuşmaktadır.

BAĞCILAR'DA YÜKSELEN SAVAŞ SLOGANLARI ÜLKENİN HER KÖŞESİNE TAŞINIYOR

Bağcılar direnişinin dostu da düşmanı da sarsan etkisi hızla yayılmaya başladı. Gerek direnişi birebir Bağcılar'da izleyen binlerce insan, tüm İstanbul, gerekse de televizyon ve gazetelerden direnişin gizlenemeyen güzelliklerine tanık olan milyonlarca insan Bağcılar'ı, Hüseyin'i, Özlem'i, Güner'i, onların temsil ettiği kavgayı, düşmanı, düşmanın nasıl rezil-rüsva edildiğini konuşuyorlardı. Evet, Bağcılar bir direniş destanıdır. Savaş çağrısıdır ve pek çok kesimi harekete geçiren, moral ve güç verici bir işlevi olmuştur.

Direnişin üzerinden 12 saat geçmeden, Bağcılar şehitlerini selamlayan DSG, İstanbul Kağıthane-Güzeltepe'de yolu molotof kokteylleri ile kesmiş haykırıyorlardı; “Yaşasın Bağcılar Direnişimiz” DSG yaklaşık 60 kişilik bu gösteride, ateşe verilen yolda ellerinde pankartları ve Devrimci Sol bayrağı

ile 400 metre kadar yürüyüş yaptılar. Coşkuyla haykırdılar sloganlarını... "Zafere Şehitlerimizle Yürüyoruz", "Şehitler Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor" Kayıp vermeksizin dağıldı DSG.

Düşman çaresizdir... Ne halk kurtuluş savaşçılarının Bağcılar'daki direnişi ne de direnişin sahiplenilmesini kırabilmişti. Bu durumun acizliği ile saldırmaya başladılar. Ardı ardına evlere baskınlar düzenlediler. İnsanları gözaltına aldılar. Ama Bağcılar direnişi, direnişin sahiplenilişi girdikleri her sokakta karşılırlarına çıkmaktadır. Yüz yüze geldikleri, DSG'nin duvar yazılamalarıdır; ".... Hesabını Soracağız ..."

4 Ağustos akşamından başlayan pankart asma, yazılama, kitlesel gösteri gibi eylem ve etkinlikler, daha sonra ki günlerde tüm İstanbul'a yayıldı. Zeytinburnu'ndan Beykoz'a, Şişli'ye, Gazi Mahallesinden Sarıyer'e, Esenler'e kadar her yer pankart ve duvar yazılarıyla donatıldı. 6 Ağustos'ta eylemlere, şehitler için ateşlerin yakılması eklendi. Ve DSG, 7 Ağustos günü Hürriyet mahallesindeki Akbank şubesini molotoflarken, eylem sırasında slogan attılar. Ve Devrimci Sol bayrağını dalgalandırdılar. İstanbul'un pek çok yerinde haykırılan sloganlar "Cesaretin, İncanın ve Onurun Adı Devrimci Sol" sloganıdır.

Tarih: 6 Ağustos 1994 Yer: Gazi Mahallesi... Şehitlerin Gazi mahallesi-ne getirileceğini duyan Gazi Halkı, hazırlığını yapmış, beklemektedir. Bölge dışından gelenlerle sayısı 300'ü çoktan geçmiştir bekleyenlerin. Ve haber gelir... "Cenazeler Sarıgazi'ye Götürülecek"... Gazi'den cenazelerin kaldırılacağı Sarıgazi'ye gidiş hem zor olacaktır, hem de zaman yoktur. Hızla karar verir DSG. Halk öfke ve bir şeyler yapma isteğiyle dopdoldudur.

Saat 18:30... Ard arda molotoflar patlıyor ve Gazi Mahallesi 2. Nalbur durağında yol alevler içinde kalıyor. Pankartlar asılıyor birbiri ardına. "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür Yaşasın Bağcılar Direnişimiz/ DSG", "Umudun ve Direnişin Adı Devrimci Sol Savaşçılarına Bin Selam/DEV-GENÇ"... Katılanların sayısı gittikçe çoğalıyordu. Tereddütsüzler ve bir yandan yürüyüşlerini sürdürüp coşkuyla şehitlerini anıyorlar. Çevrelerinde, polis müdahalesine karşı, ellerinde molotoflarla güvenlikçiler, temkinli ve saldırıya hazır bekliyorlar...

Gazi Halkı DSG ile birlikte, yürüyüşün sonunda pankartları ve Devrimci Sol Bayrağını boş bir dükkanın kepengine asıyor. Yakındaki bir kahveden fırlayan bir ihtiyar sesleniyor "Doğru dürüst asın şunları, bayrağın yarısı görülmüyor" Düzeltiliyor bayrak, en güzel görülecek yere asılıyor. Bu arada gösteriyi izleyen polislerin telsiz konuşmaları duyuluyor...

"- Korsan yapıyorlar amirim ne yapalım?

- Gücünüz yeter mi?

- ... Müdahale edemiyorlar..."

Aynı gün Hüseyin Arslan ve Güner Şar'ın cenazeleri Sarıgazi'de kitle-

sel bir katılımı toprağa verildi. Jandarma, Sarıgazi'yi tam bir ablukaya alsa da cenazenin mezarlığa geldiğini öğrenerek kortej oluşturup yürüyüşe geçen halkı engelleyemedi. Öfkeli, bir o kadar da coşkuluydular. Haykırdılar... "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür". Coşkuyla atılan sloganlarıyla yürüyen kitle "Halkımız saflara" çağrısını haykırıyor, evlerinden, dükkanlarından çıkan Sarıgazi halkı giderek daha fazla oranda korteje katılıyordu. Bir kişi Bağcılar'da şehit düşen halk kurtuluş savaşçılarından ismini söylüyor ve kitle haykırıyordu: "Hüseyin... Yaşıyor... Özlem... Yaşıyor... Güner... Yaşıyor... Şehitler Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor"...

DSG, o gün, birlikte mezarlığa ilerliyor. Devrimci Sol Tutsaklarının, DİH'in, HÖP'ün, HADEP Sarıgazi Belde Teşkilatı'nın ve daha pek çok kurumun çelengi mezar başlarına konuyor. DEV-GENÇ, DİH, Liseli DEV-GENÇ, Devrimci Mücadelede Sanatçılar, pankartlarıyla şehitlerine söz veriyorlar. "... Ant olsun ki direnişlerinizi zafere taşıyacağız"...

Önce Güner'in, ardından Hüseyin'in cenazesi Devrimci Sol Bayrağına sarılıyor. Bağcılarda ölümü tilili çekerek karşılayan savaşçıları, şimdi halk tilili ve zılgıtlarla veriyor toprağa. Saygı duruşu, konuşmalar, marşlar, sloganlar... Saygılı, coşkulu kalabalık, şehitleri onlara yakışır bir tarzda uğurluyorlar... devrim andı içiliyor...

DSG, Liseli DEV-GENÇ, Devrimci Sol Halk Milisleri daha sonraki günlerde de eylem ve etkinliklerine devam ettiler. Ve eylemler Kırklareli'nden Bursa'ya, Tokat'a, Zile ve Turhal'a, Adana'ya, Mersin'e, Antakya ve Samandağ'a, İzmir'e, Gaziantep'e kadar tüm Anadolu'ya yayıldı. Anadolu'nun her köşesinde tüm Türkiye halklarına, dosta, düşmana, haykırılan "umudun adı" ve "Kanla yazılan tarih silinmez" şiarıdır.

Polisin engellemelerine, gözaltılara rağmen Özlem'in cenazesini Ankara'da, kızıl bir beze sarılarak karanfiller içinde toprağa verdiler.

DÜŞMAN, BURJUVA BASIN YOLUYLA ÖNDERLİĞE YÖNELİK SALDIRILARINI ARTTIRIYOR

Egemenlerin, ezilen ve sömürülen emekçi halkın, solun gündemini doldurmuştu Bağcılar direnişi. Herkesi derinden etkileyen, sarsan bu destansı direnişi gündemine alan bir kesim daha vardır; Burjuva basın. Başka bir deyişle kontrgerilla gazeteciliği yapan burjuvazinin psikolojik savaşta etkin bir görev verdiği medya...

Geçmiş dönemlerde olduğu gibi Bağcılar direnişinin ardından tıpkı 12 Temmuz, 16-17 Nisan katliamlarının ardından geçtikleri manşetlerle süslediler başlıklarını. Uşak ruhlu ve soysuz burjuva basın attığı manşetlerde halkın ve devrimcilerin kanını döken ölüm mangalarına alkış tutup göklere çıkarırken, direnişleriyle bir destan yazan halk kurtuluş savaşçılarından katledil-

mesini “zafer” diye nitelendirdiler. Yalan ve yanlış bilgilerle döşedikleri haberlerinde, küfür ve iftiralara da yer vermeyi ihmal etmediler.

Ama aynı burjuva basın bir gerçeği ne yapsa ne etse de gizleyemedi... Üç savaştının, “Asıl Siz Teslim Olun” diyerek cevap verdiği, korkusuzlukları, duvarlara kanlarıyla “Devrimci Sol” yazdıran inançları gizlenemezdi. Nitekim psikolojik savaşın en önemli kürsülerinden, en çapsız olanlarına kadar hemen hepsi bu gerçekleri vurgulayan haberler yaptılar.

“Teröristler 6.5 saat çatışmadan sonra, son nefeslerini verirken bile hücre evinin duvarlarına DEV-SOL’un kısaltılmışı olan ‘DS’ harflerini yazdılar.” demek zorunda kaldı birisi... bir diğeri “Militerler ölmeden önce kanlarıyla duvara DEV-SOL yazacak kadar inanmış olduklarını ortaya koydular.” demek zorunda kaldı.

Onlara bu satırları yazdıran, dürüstlükleri değil, çaresizlikleriydi. Gizleyemedikleri, karşısında çaresiz kaldıkları Bağcılar direniş destanını karalamalarıyla, yalan, küfür ve iftiralarıyla perdelemeye gayret ettiler.

Bu vatanın çığnayan onuru, kirletilen namusu için, adalet, eşitlik, özgürlük, sömürsüz bir ülke ve dünya için silah elde savaşanları, ölümün üstüne yürüyen halk kurtuluş savaşçıları, Parti-Cephe Önderliğini, çamur atarak kirletmeye çalıştılar.

Bu pis işte başı çeken her zaman olduğu gibi Hürriyet gazetesidir. 5 Ağustos tarihli gazetelerde “UYANIN ARTIK” manşeti altında Devrimci Hareketin Önderliğine kendi pisliklerini yıkmaya, inkar edemedikleri yığılması, yürekliliğini ve yüceliği alçakça iftiralarla etkisiz kılmaya çalışılır.

Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği, 5 Ağustos tarihinde Hürriyet gazetesinde yayınlanan ve Bağcılar direnişini, Devrimci Hareketin Önderliğini karalayan bu habere, yayınladığı bir bildiriyle cevap verdi. Türkiye’nin kontrgerilla tarafından yönetildiği, basının da bu anlamda kontrgerilla basını olduğunu anlatarak başlayan açıklama şöyle devam ediyordu;

“Bugün TC hükümetleri, kontrgerilla hükümetleri, sahibinin sesi gazeteciler de kontrgerilla gazetecileri oldular. Hürriyet gazetesi sayfalarındaki ‘psikolojik savaş’ adına yürütülen ahlak ve beyin kirlenmesinde görevli gazeteciler bunların başında gelmektedir.

(...)

Kontrgerillanın işkenceci katilleri, örgütümüze, mücadelemize saldırak için ne kadar uğraştıysa, Hürriyet gazetesi de o ölçüde uğraştı.” (309)

Avrupa Temsilciliği açıklamasına, burjuva basının yıllardan beri hep birlikte Devrimci Hareketin “bitmesi”, “yok olması” sevdasıyla yanıp tutuştuğunu, başaramayınca daha da saldırganlaştığını, Devrimci Hareketi içten vurmaya çalışan darbeci hainlerin iştahlarını kabarttığı, ama heveslerinin yi-

ne kursaklarında kaldığını belirterek şöyle devam eder;

“... Darbeci hainler örgütümüzü ve önderimizi yok edemeyince büyük korkuya kapıldınız. O nedenle içinde yer aldığınız düzenin bütün pisliklerini, ahlaksızlıklarını önderimiz hakkında yalan haber yayınlamak, devrimcilere yakıştırmak için seferber ettiniz. Çünkü silahlarıyla son nefeslerine kadar dövüşürken “Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş” diye slogan atan genç ve namuslu yürekler, sizin değersiz yüreklerinizi ağzına getirdi, paniğe kapıldınız.

(...)

Haber başlıklarınıza yine kırmızı bültenle aradığınız Devrimci Sol Önderini ‘Avrupa’da iltica istediği ve iki eşle yaşadığı’ yalanlarını yazdınız. Yüzlerce savaşa ders veren üç savaşçımızın şehit bedenlerine dil uzatan manşetler attınız.

(...)

Halk düşmanlığı yapanlar, bunun bedelini ödemek zorundadır. Katliam ve yalan bataklığında ip üstünde oynuyorsunuz. Devrimci adalet size katlanmayacak.”

Her katliam ve operasyon sonrasında “bitirdik”, “yok ettik” palavralarının boşa çıktığını defalarca gören düşmanın korkusundan başka bir şey değildir, bu saldırılarının nedeni. Özellikle de darbe ihaneti sonrası, Devrimci Hareketin Önderliği ile kuşatmayı yarması korkularına daha ciddi bir boyut kazandırmıştı. Düşman açıkçası, şu gerçeklerin farkındadır; Önderliğin yönetiminde kuşatmayı yaran ve her koşulda devrim yürüyüşünü sürdüren, ülkemizin dağlarında, şehirlerinde mücadeleyi giderek geliştiren ve ciddi bir güç olma yolunda sağlam adımlarla ilerleyen devrimci iktidarın kimse tarafından engellenemeyeceğini gösteren Devrimci Hareket, Önderliğin oynadığı önemli rol ve fonksiyon... Düşmanın, bulduğu her fırsatta, Önderliği karalamaya çalışmasının başkaca bir nedeni yoktur.

Devrimci Sol ailesi, tüm Türkiye halkları, Devrimci Hareketin Önderliğini savaşın içerisinde görmüş ve tanımıştır. Her türlü ihanete, kaçınklığa, pislığe karşı, bir ananın çocuğunu koruduğu gibi Devrimci Hareketi koruyan Önderliğin bir diğer adıdır Devrimci Sol.

Ve saldırılar cevapsız kalmayacak, her devrimci üste, her eylem ve gösteride, devrimci yayın organlarında yine Devrimci Hareketin Önderliği ile yüz yüze gelecek, her seferinde bir kez daha yenilecektir.

Önderliğe yönelik saldırıları cevapsız bırakmayan DSG aynı günlerde Hürriyet Gazetesi önünde yaptıkları gösteri ile kontrgerilla gazetesini protesto ettiler. Elleri Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş’ın resimleriyle haykırdılar. “Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş”... Ve, Halkın Hukuk Bürosu 24 Ağustos günü yaptığı bir açıklama ile yalan makinesi Hürriyet’i pro-

testo etti.

Önderliğe yönelik saldırılar daha sonraki tarihlerde de devam edecek, ama düşman her seferinde halkla, kadroları ve kitlesiyle bütünleşmiş bir Devrimci Hareketin Önderliği gerçeği ile yüz yüze gelecek ve yenilecektir.

HAİNLER DEVRİMCİ ADALET KARŞISINDA HESAP VERİYOR

“Dev-Sol üyesini cezaevinde boğdular...”

“Kadınlar koğuşunda infaz...”

“İtirafçılara infaz... Dev-Sol’da cezaevi hesaplaşması üç ölü...”

“Bayrampaşa cezaevinde infaz ... ”

Burjuva basının bu ve benzeri başlıklarla duyurduğu Sağmalcılar ve Ankara Merkez Kapalı Hapishaneleri’nde üç hainin Devrimci Sol tarafından ölümle cezalandırılması haberinden başka bir şey değildir. 20.8.1994 tarihinde Sağmalcılar Hapishanesi’nde Şimel Aydın ve H. Hulusi Kulak, 21.8.1994 tarihinde Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi’nde Ahmet Celal Özkul suçlarından dolayı halkın adaletine hesap verdi. Hesap verenler, sırasıyla “bir kontrgerilla ajanı”, “bir hain” ve “yoldaşını beş dakika içinde satan bir katil”dir .

24 Ağustos 1994 tarihinde yayınladığı 74 No’lu Haber Bülteni’yle Devrimci Sol, cezalandırmalara ilişkin bir açıklama yaparak tüm kamuoyuna cezalandırılan hainlerin hem kimliklerini hem de suçlarını duyurdu. Haber Bülteni düşmanın devrimci hareketlere yönelik karşı-devrimci yol ve yöntemleri detaylarıyla ortaya koyarak, düşmanın hangi zeminde karşı-devrimci politikalar geliştirdiğini anlatır öncelikle;

“...Toplumların oluşumlarından itibaren, egemen güçler, her zaman kendi düzenlerine karşı çıkan topluluklar ve örgütler içerisine ajan sokarak, devrimci gelişimi engelleme, hedef saptırma, kendilerine karşı gelişen hareketleri denetimleri altına alma ve yok etme faaliyetlerini sürdürmüşlerdir.

Diğer bir yöntemleri ise, gerçek anlamda davaya inanmamış, mevcut düzenden her yönüyle kopmamış, çeşitli amaçlarla devrimci örgütler içerisine girmiş zayıf, bencil kişilikteki insanları zorla veya bencilliklerini tatmin edecek çeşitli vaatlerle hainleştirerek örgütlere darbe vurup güçten düşürmek istemektedir. İhaneti besleyen, kendi içinde taşıyan bu zayıf kişiliklere, ‘yaşam mı devrim mi’ dayatılır. Vatani ve halkı için yaşamını feda etmeyenler, egemen güçlerin zoru, şiddeti ve tehdidi karşısında kendi yaşam kaygılarını ön plana çıkartırlar. Yaşam kaygısı devrimci çıkarlarının yerini almaya başladığında her türlü ihanetin beslenip büyüdüğü zemin de ortaya çıkmış demektir. Düşmanın hareket ettiği alan bu zemindir. Bu zeminde ajanlaştırmalar, çözümler, çarpık, reformist, hedef saptıran, birliği bozan

düşüncelerin ve sabotör faaliyetlerin ortaya çıktığı görülür.” (310)

Düşmanın hareket ettiği bu zemini ortadan kaldırmanın mümkün olmadığını belirten Devrimci Sol, ihanetlerin asgariye indirilmesinin, boyutlu zarar vermelerinin engellenmesinin de bizzat Devrimci Harekete bağlı olduğunu vurgular, yani, ideolojik netliğe ve sağlamlığa bağlıdır...

“(…) İdeolojik olarak net ve sağlam olduğumuzda, bunu içselleştirip düşüncede, kültürde, yaşam biçiminde, çalışma tarzında uyguladığımızda devrime ve örgüte yabancı unsurların uyum sağlaması barınması güçleşecektir.”

DHKP-C’nin kuruluş ilanı henüz yapılmamıştır ve Haber Bülteni’nde, bu müjdeli haberin ilk sinyalleri de verilir;

“Devrimci Halk Kurtuluş Hareketi, bu düzende bu düzenin ideolojik, ekonomik, politik kültürel bütün çirkeflilikleriyle savaşarak gelişecektir. Sadece kahramanlarımızı görmek, düşmanın hainleştirme yöntemlerine karşı önlem almamak demektir. Önlem almak zorundayız. Esas olarak önlem ideolojik, politik, kültürel, yaşam ve çalışma tarzında devrimcileşmektir. Devrimcileşmeyi, ihtilalciliği benimsemek...”

Bütün bunlara, bu duyarlılığa, devrimcileşmeye, ihtilalciliğe rağmen düşman faaliyetlerini sürdürmeyecek midir peki?... Devrimci Sol, Haber Bülteni’nde bunun da cevabını verir.

“(…) Sürecektir. Ortaya çıktığı noktada en ağır şekilde cezalandırmak zorundayız. İhanetin cezası ölümdür ve bu tarih boyunca süregelen halkların adaletidir. Vatana, halka ve örgüte ihanet etmek bağışlanamaz. Bağışlamak daha çok ihanet demektir.”

İşte bu bakış açısı ve anlayışla Devrimci Sol Şimel Aydın, Ahmet Celal Özkul ve H. Hulusi Kulak’ın ihanetlerini ortaya çıkarmıştır.

Şimel Aydın, daha Lise 1. sınıftan itibaren ajanlaştırılan, her konuda eğitilen, çalıştığı İstanbul mahalli bölgelerde birçok operasyonun yapılmasında kontrgerilla ajanı olarak faaliyet yürüten birisidir. Hatta, bir çok operasyon ve tutuklanmanın onun çevresinde oluşması, ama ona bir şey olmaması üzerine Şimel Aydın’da yoğunlaşan şüpheleri ortadan kaldırmak için kontrgerilla tarafından bizzat tutuklatılarak hapishaneye konulur. Amaç, aynı zamanda ajan faaliyetlerine hapishaneden de devam etmesini sağlamak, tutuklama yoluyla üzerinde yoğunlaşan kuşkuları gidererek, Şimel Aydın’ı dışarıdaki mücadelede yeniden ajan olarak kullanabilmektir.

“Şubat 1994’te tutuklanmasından itibaren cezaevinde yapılan sorgusunda sürekli olarak yalan söyleyerek, masum ve hasta roller takınarak oya-

lama yolunu seçmiştir. Ancak, 29 Temmuz'dan itibaren kontrgerillanın ona verdiği eğitim, gerçekler karşısında onu kurtaramamış, ve suçlarını itiraf etmiştir."

Ve Şimel Aydın bu sorgusunda, lise birinci sınıftan itibaren nasıl ajanlaştırıldığını, polisin eğitim yöntemlerini, nasıl çalıştıklarını, Devrimci Hareket içerisindeki rolünü, polisin planlarını, verdiği zararları anlatır bir bir... İtirafı, ses bantları ve kendi el yazmalarıyla sorgusu sırasında bizzat belgelenir. Sorgu sonucunda verdiği tüm ifadeler, ilgili insanların anlatımları, mahalli bölgelerdeki operasyonların gelişimleri incelenerek Şimel Aydın'ın polis ajanı olduğu kesinleştirilir. Ve hakkındaki ölüm kararı, 20.8.1994 tarihinde Sağmalcılar Hapishanesi'nde gerçekleştirilir.

Aynı gün, Sağmalcılar Hapishanesi'nde ölümle cezalandırılan H. Hulusi Kulak ise, Haber Bülteni'nde "yoldaşlarını beş dakikada satan bir katil" olarak adlandırılır ve suçları şu biçimde ifade edilir;

"22 Nisan 1993 tarihinde, İstanbul'da Silahlı Devrimci Birlikler (SDB) komutanı İbrahim Yalçın'ın kurumlaşması ve kuryeliği görevini sürdürürken yakalanmıştır. Yakalandığı ilk dakikalardan itibaren -daha sokaktayken- işbirliği yapmaya başlamıştır. Polisle birlikte İbrahim Yalçın'a telefon ederek takipte olduğunu, gelemeyeceğini belirterek İbrahim Yalçın'ın kurtulmasını engellemiş ve katledilmesine yol açmıştır. Cezaevinde bu ağır suçuna rağmen, ciddi bir hesaplaşmaya girmemiş, olumsuz tavrını sürdürmüştür.

Bu nedenle 20.8.1994 tarihinde ölümle cezalandırılmıştır."

Bir gün sonra, 21.8.1994 tarihinde Ankara Merkez Kapalı Hapishanesi'nde cezalandırılan Ahmet Celal Özkul ise, Karadeniz Bölgesinde çeşitli sorumlulukları olan ve asıl önemlisi Karadeniz Kır Gerilla Birliği ile ilişki sürdüren Devrimci Hareketin üyesi statüsündeki bir kişidir.

Şubat ayında, bölgede yapılan bir operasyonda Ahmet Celal Özkul gözüaltına alındığı ilk andan itibaren yaşam kaygısına düşer ve düşmana Devrimci Hareketin örgütsel ilişkilerinden başlayarak tüm ilişkilerini deşifre eder.

"(Ahmet Celal Özkul -bn-) Gözüaltına alınmasının ikinci gününde gerilla birliğimizin sığınaklarının bulunduğu bölgeyi bizzat göstermiş, 9.02.1994 sabahı gerilla birliğimizin sığınaklarının bulunduğu bölge Ahmet Celal Özkul'un rehberliğinde kuşatılmış, çıkan çatışmada birlik komutanımız Bahattin Anık şehit düşmüştür."

Düşman kuşatmasına rağmen kuşatmayı yaran kır gerilla birliği yoğun

takip ve operasyon sonucu 12.03.1994'te tekrar düşman saldırısına uğrar ve çıkan çatışmada Yücel Maral, Yavuz Yazlı, Barış Atalay, İrfan Yenilmez ve Ali Faik Özkan adlı savaşılar şehit düşerler. Ve devam eder bu hainin suçları, bildiği, detaylı bilgi sahibi olduğu pek çok taraftarı, Devrimci Hareketin dost ilişkilerine kadar her şeyi düşmana verir. Ele geçen raporlardaki şifreleri bizzat kendisi çözer, çıkıp da bulunamayan ilişkilere polisin ulaşmasını sağlar.

"Ahmet Celal Özkul, düşmanla işbirliği yaparak, ölümlere neden olacak düzeyde suç işlemenin devrimci hukuk içerisinde karşılığını bilmeyen, bilinçsiz sıradan birisi değildir. Örgütsel ilke ve değerleri, devrimci adaletin kıstaslarını bilmektedir. Bütün bunları bilmesi, ağır suçun bilincinde olduğunu göstermektedir.

Düşmanla işbirliği yaparak örgütüne, yoldaşlarına, vatanına ihanet ettiğinden 21.8.1994 tarihinde ölümle cezalandırılmıştır."

Mücadele Gazetesi 27.8.1994 tarihindeki 107 sayılı nüshasında, Devrimci Sol'un bu cezalandırmalarla ilgili haber bültenlerinin yanında aynı zamanda kontrgerilla ajanı Şimel Aydın'ın babasına yazdığı mektubu ve ifadesinden kesitleri de yazılı belge olarak kamuoyunu bilgilendirmek amacıyla yayınlar.

"BİR HAIN", "BİR KONTRGERİLLA AJANI", "YOLDAŞLARINI BEŞ DAKİKADA SATAN KATİL"E İHD SAHİP ÇIKIYOR

Şimel Aydın, Ahmet Celal Özkul ve H. Hulusi Kulak'ın ölümle cezalandırılmalarının, nedenleriyle ve detaylı olarak açıklandığı Haber Bülteni'nin, Şimel Aydın'ın babasına yazdığı mektubun, suçlarına ilişkin kendi anlatımlarının Mücadele gazetesinde yayınlandığı gün, 27.8.1994 tarihinde, İHD'de bir açıklama yayınlar. Şimel Aydın üzerinde yapılan açıklama ile İHD, halka karşı suç işleyenlere sahip çıktığını ve böylece halkın karşısında yer aldığını şu biçimde ifade eder açıklamasında;

"Görüş ayrılıkları ve iç çekişmeler bizi ilgilendirmemektedir. Bizi insanlara işkence yapılmaması, insanların adil yargılanma haklarının yaşam haklarının gasp edilmesi ilgilendirmektedir..."

Yani açıkçası "halk düşmanlarına sahip çıkıyorum" demektir İHD. Evet, İHD "herkes için insan hakları" demektir... halk düşmanları için bile... Ve yine İHD, "her türlü şiddete karşıyız" demek, haklı ve haksız davaları, savaşları, dost ve düşmanı, her şeyi, evet her şeyi birbirine karıştırmaktadır.

P-C ailesi, İHD'nin bu aymazlığı karşısında öfkeli. HÖP bir basın açık-

laması yaparak, "İHD'nin misyonu halk düşmanlarını, işkencecileri, muhbirleri ve ajanları savunmak olmamalıdır" derken, Mücadele gazetesi P-C ailesinin duygu ve düşüncelerinin adeta tercümanı olur:

"Devrimci adaletle burjuva hukukunu karşılaştıracak kadar solcu apoletli aydincıkları, tüm bu yazdıklarının, söylediklerinin mazur görüleceğini sanıyorlarsa yanılıyorlar. O devrimci-demokratlık, dokunulmazlık zırhı içinde her ağızlarına geleni konuşup, yazabileceklerini sananlar, bunun hiç de öyle olmadığını çok geçmeden anlayacaklar. Ve o zaman geldiğinde de onlara en çok beğendikleri burjuva hukukuna ait 59. madde (iyi hal) işletilmeyecektir." (311)

29 Ağustos günü TİYAD'lı aileler ellerinde "Yaşasın Halkın Adaleti", "İHD safını belirlemelidir", "İHD Halk Düşmanlarını Savunuyor." vb. dövizleriyle dayandılar İHD'nin kapısına. Açıklamayı okuyup, İHD'yi uyanan ailelere "Bizim size söyleyecek sözümüz yok", "buraya açıklamayı yazanlar gelsin" diye seslenen İHD'lilere, aileler "Biz yazdık, söyleyin ne söyleyeceksiniz" derler. Aymazlık devam etmektedir; "Sizinle tartışmıyoruz" cevabı İHD'lilerin son sözü olur, ama, asıl son söz TİYAD'lı ailelerindir. "... bu yazının hesabını vermek zorundasınız..."

Süreç ilerleyecek P-C'nin ilanı ve halk kurtuluş savaşının güç kazanmasıyla saflar iyice netleşecektir. Ve Devrimci Hareket, yine sürecin tahlilinde, politik görüş belirlemede ustadır. Aydınçıklar, reformist, oportünist uzlaşmacılar vd'nin gerçek yüzlerini açığa çıkarma hedefi ile "çizgileri kalınlaştırmalıyız" der P-C Önderliği. Savaşta kararlılık geliştirilecek, savaşa engel olmak isteyenlerle, iktidar hedefine kilitlenerek, reformcular, uzlaşmacılarla hesaplaşılacak, yapılan hiç bir şeyin, söylenen tek bir sözün bile kimse-nin yanına kar kalmayacağını güvencesi olacaktır P-C.

1994 Eylül'üne gelindiğinde, Devrimci Hareketin gündeminde, bir yandan DHKP-C'nin ilanı ve P-C'li sürecin hazırlıkları, diğer yandan ise 12 Eylül faşist cuntasıyla birlikte 13 Eylül darbe ihanetinin yıldönümleriyle bunlara ilişkin yapılacak siyasi eylem ve etkinliklerin tartışmaları, plan ve programı vardır. Yani, ülkede sıcak günler yaşanmaktadır.

İşte bu günlerde Fransa'dan bir haber ulaşır... Devrimci Sol Önderi DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın Fransa'da tutuklandığı haberini tüm televizyonlar zafer ve sevinç naraları atarak veriyorlardı. Tarih; 11 Eylül 1994'dür ve emperyalizmin bir bütün olarak sevinç naraları attığı sıralarda, ülke içinde ve dışında haberi alan P-C ailesi ezilen sömürülen tüm ulus ve milliyetlerden ulus ve halklar acı ve üzüntü içindedir... Bir de öfke...

“BU SAVAŞI DA KAZANACAĞIZ”

TV’lerde ve burjuva basının manşetlerinde o günlerde dikkati çeken bir başlık önemlidir; “Ankara’da sevinç rüzgarı”.

9 Eylül 1994 tarihinde Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş’ın Fransız emperyalizmi tarafından tutsak alınması sonrası, oligarşinin yaşadığı duyguyu ifade eden bu manşetin bir tek anlamı vardı aslında... Devrimci Sol Önderliğiyle bütünleşen devrimci bir halk hareketi olarak, emperyalizmin ve oligarşinin korkusu durumundadır. Büyük bir sevincin altında yatan aslında büyük bir korkudan başka bir şey değildir.

Sevinç çıgıllıkları atsalar da emperyalizm ve oligarşi yine de ihtiyatlıdır. Çünkü, Devrimci Hareket daha öncelerde olduğu gibi, hiçbir güçlüğe, hiçbir zorluğa pabuç bırakmayacaktır. Devrimci Hareketin tarihi bunun sayısız örnekleri ile dolu değil midir?.. Devrimci Hareketin artık “bitirdik, yok ettik” dedikleri her katliamdan, darbeden, fırsat diye sarıldıkları her ihanetten daha güçlü çıktığını dost düşman herkes tanık değil midir? Nitekim yine böyle olacak, Devrimci Hareket hem potansiyeli, hem de örgütlü gücüyle umut olduğu ezilen ve sömürülen, zulmedilen halklarla el ele aşacaktır bu zorluğu. Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği’nin o günlerde kamuoyuna yaptığı açıklamada belirttiği gibi:

“Önder yoldaşımızın kılına dahi zarar gelmemelidir. O’na zarar geldiği ve tutsaklığı devam ettiği sürece hiçbir bedelden kaçınmayacağız. Fransa Hükümeti (...) bu savaşı sınıfsal, ulusal, enternasyonal bir savaşa dönüştüreceğimizden emin olmalıdır.

(...)

Bu savaşı da kazanacağız.” (312)

Mücadele gazetesinde yer alan bir yazı, P-C ailesinin duygularını ve düşüncelerini ifade eder aslında:

“Bu sınavı da aşacağız. Bu gücümüz, bu hazırlığımız mevcuttur. Ülke-
mizin ve Avrupa’nın dört bir yanından ‘Yaşasın Önderimiz’ sloganları, eylemleri bunun bir ilk göstergesidir. Sesimiz daha da yükselecektir. Önderliğe zarar vermeye yeltenenler tüm bunların ötesinde Devrimci Hareketin hiç de yabancısı olmadıkları öfkesiyle de karşılaşacaklardır.” (313)

Bu aynı sayının kapak yazısı... “Kıymetli yoldaşımız, öğretmenimiz, komutanımız, hiçbir güç seni bizden ve halkımızdan koparamaz. DEVRİM YÜ-RÜYÜŞÜMÜZÜ DURDURAMAZ!”dır.

Devrimci Sol Güçler, İstanbul’dan başlayarak tüm Anadolu’da ve yurtdışında önderlerine yapılan saldırıyı, halka yapılan saldırı olarak da kavrayıp

harekete geçtiler.

Tarih 13 Eylül... O gün aynı zamanda darbe ihanetinin 2. yıldönümüdür. Düşmana, emperyalizm ve oligarşiye, ırz düşmanı kontra çetesi darbecilere, herkese, o gün bir cevap verme heyecanıyla hazırlık içerisinde Devrimci Sol Güçler. İstanbul'un göbeğinde asılacak olan bir pankarttır belki, ama, devasa boyutlarda Devrimci Sol Önderinin yumruğunu kaldırmış, hesap soran ve yargılayan resmiyle kaplı "KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ" diye haykıran bombalı bir pankart...

Bu sadece bir başlangıçtır. Aynı günün akşamında, Devrimci Sol Önderi, yanında Devrimci Sol bayrağı ve imzasıyla İngiliz Konsolosluğu yanındaki duvardadır. Yaraticıdır Devrimci Sol Güçler... kurdukları bir mekanizmayla duvara yansıttıkları, Devrimci Sol Önderinin ve bayrağının diasıdır. Duvarı boydan boya kaplayan bu dia ile yine haykırılmaktadır... "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş... Önderimize Kalkan Elleri kıracağız..."

13 Eylül ve daha sonraki günlerde Devrimci Sol Güçler İstanbul'un her köşesini yazılarla, pankartlarla donattılar. Gebze'den Tuzla'ya, Gazi Mahallesi'nden Bağcılar, Avcılar ve Firuzköy'e, Aksaray'a... "Yaşasın Önderimiz..." diyerek haykırdılar. "Kanla Yazılan Tarih Silinmez" dediler. Her yazılama ve pankartta dile getirilen aslında, Önderliğin hak edildiği, hiç kimse'nin lütfu olmadığı, savaşın ve ateş çemberlerinin içerisinde geçilerek kazanıldığı ve bu nedenle Önderliğin kan bedeli yaratılan devrimci hareketin destansı tarihinin ayrılmaz bir parçası olduğudur.

15 Eylül akşamı... saat 20.00 sularında Gazi Mahallesi 2. Nalbur Durağı'nda cadde alevler içerisinde... Devrimci Sol Güçler ellerinde önderlerinin fotoğrafları Devrimci Sol bayrakları ve "Asıl Yargı Tarihin ve Halkın Yargısı Olacaktır." yazan pankartlarıyla yolu ateşe vermiş haykırıyorlar... "Umudun Adı Devrimci Sol... Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş..."

Ve eylemler Adana'ya, Ankara'ya, Konya'ya, Bursa, Antakya ve Antep'e, Eskişehir'e, Manisa'ya... tüm Anadolu'ya yayıldı. Yazılamlar, asılan pankartlar, yapılan gösterilerde, haykırılan sloganlar aynıdır... "Yaşasın Önderimiz..." Yapılan bu tür eylemleri aynı günlerde DİH'in Ankara'da, Uluçanlar Akbank Şubesi'ni bombalaması takip etti... "Önderimize Kalkan Elleri Kıracağız..."

Devrimci Sol Güçler, "Önderimiz, Öfkemiz, Bombamız, Direnme ve Savaşma Gücümüzdür" diyerek, eylem ve etkinliklerini kesintisiz devam ettirdiler. Yazılamlarda, pankartlarda, yapılan gösterilerde, atılan sloganlarda odak noktası "Yaşasın Önderliği İle Bütünleşmiş Devrimci Sol"dur. Gösteriler ardı ardına yapılıyor... soluksuz... adeta birbirini izliyor. Alibeyköy, Çağlayan, Bayrampaşa, Bağcılar, Yenimahalle, Gebze-Mudurnutepe, Gazi,

Nenehatun ve diğerleri... Hepsi coşkulu, hepsi öfkeli. "Devrim Ateşini büyüteceğiz" diyorlar ve uyarıyorlar Fransız emperyalizmini, "öfkemizi sınamayın !.."

Devrimci İşçi Hareketi, Devrimci Memur Hareketi, DEV-GENÇ, Liseli DEV-GENÇ, Devrimci Mücadelede Sanatçılar, tutsaklar, tutsak aileleri, yoksul gecekondulu emekçiler... Herkes ayakta ve hareket halindedir... Açıklamalar yaparlar, çeşitli eylem ve etkinlikler gerçekleştirirler.

"Yine Seninleyiz"... Devrimci Sol Güçler'in, Önderine içtenlikle seslenişleridir bu. Bu şiarın haykırıldığı İstanbul Bayrampaşa'da yapılan kitlesel gösteri sonrasında, bu şiar da yaygınlaşır. Ve aynı tarihlerde Devrimci Sol'un Fransız emperyalizmine "Öfkemizi Sınamayın" kararlılığını hatırlatıcasına bombalar Levent'teki Renault Bayii'ni.

HER KESİM ÖNDERLİĞE SESLENMEKTEDİR...

"Yaşasın Önderimiz, Yoldaşımız , Oğlumuz..." diyen TİYAD'lı aileler, "Önderimiz Dursun Karataş, Derhal ve Koşulsuz Serbest Bırakılmalıdır" diyen Devrimci Sol Güçler... Ve "Önderimize Saldırı, halkımıza Saldırıdır, İzin Vermeyeceğiz" diyen Devrimci Sol tutsakları, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaştan kaçınılamayacak bir mevzi savaşını ilan ederler. Özgür tutsaklar "Dursun Karataş'a Özgürlük" kampanyası çerçevesinde, başta Sağmalcılar Hapishanesi olmak üzere, Bursa, Aydın, Buca, Amasya, Malatya, Çanakkale, Çankırı, Yozgat, Osmaniye, Bartın ve Ankara Merkez Kapalı Hapishanelerinde açlık grevleri yaptılar, gönderdikleri protesto mektuplarıyla Fransız emperyalizmini yargıladılar ve kampanyaya hapishanelerden destek sundular.

Eylemlere hemen her gün bir yenisi eklenmektedir. Yurtdışı Cephesi de bu arada yoğun bir faaliyet içerisinde. Devrimci Sol Önderinin tutuklanmasının ardından, Avrupa kamuoyunu harekete geçirebilmek, Fransız Hükümeti'ne karşı baskı oluşturabilmek amacıyla çalışmalar başlatıldı. Fransa, Hollanda, İngiltere gibi bir çok ülkede "Dursun Karataş'a Özgürlük Komiteleri" kuruldu. Hem kamuoyunu bilgilendirmek hem de tepkileri örgütlemek Devrimci Sol Önderi ile dayanışmak amacıyla kartlar çıkardı, mesajlar ve bildiriler yayınladı, imza topladı. Komite kampanya çerçevesinde tanınmış şahıslarla, Avrupalı parlamenterlerle, çeşitli legal partilerle, insan hakları örgütleriyle çok geniş bir yelpazede insanlarla ve demokratik kuruluşlarla ilişkiler sağladı, dayanışma, destek ve tepkilerini örgütledi.

Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş'ın tutuklandığı ilk günlerden itibaren çalışmalarını Paris'te yoğunlaştıran DSG, 20 Eylül günü, Devrimci Sol Önderinin tutuklu bulunduğu Le Sante bölgesinde kitlesel bir gösteri düzenlendi. Elllerinde "Biz Halkız Bizi Yenemezsiniz. Önderimiz Halklarımızın

Kurtuluş Savaşçısı Dursun Karataş'a Özgürlük" yazan bir pankartla Le Sante Meydanı'nda gösteri yapan Devrimci Sol Güçler, Fransız halkını enternasyonal dayanışmaya davet eden sloganlar attılar.

Daha önce, 12 Eylül günü Viyana'daki Fransız Büyükelçiliğine pankart asıp gösteri yapan DSG, aynı gün Yunanistan'da, Atina'da bir gösteri düzenleyerek, uluslararası dayanışma için çağrı yaptı. Ve bu günlerde Ortadoğu'da Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) Genel Komutanlığı bir bildiri yayınlayarak Fransız emperyalizmini kınadı.

Eylül ayının sonlarına kadar ve daha sonraki aylarda da, aynı hız ve yönünlukta devam eden "Dursun Karataş'a Özgürlük" kampanyasında kısacası, kullandıkları değişik mücadele biçim ve yöntemleriyle herkes vardır... Birileri hariç... Türkiye solu... İlk günlerden itibaren sessizliğini muhafaza eden Türkiye solunun büyük bir bölümü, önemli bir sınavın verildiği bu tarihsel günlerde, bazı dergilerde kaleme alınan birkaç duyarlı yazı dışında, hiç bir pratik adım atmadı.

Peki Türkiye solunun bu sorumsuzca tavrının nedeni, bir devrimci hareketin önderine yapılan saldırının devrimci hareketin bütününe, devrimci mücadeleye yapılan bir saldırı olduğunu bilmemelerinden midir?.. HAYIR!.. Oportünist-revizyonist fırsatçı sol, her zaman ki gibi duymamış, görmemiş ve konuşmamıştır. Yazıktır ki, devrimci değerler ve gelenekler sahiplenilmemiştir.

Aynı sol, Devrimci Hareket darbe ihanetiyle yüz yüze kaldığında, devrimci dayanışma ve sahiplenmenin içini boşaltan, adeta ters yüz eden soldur. Hem siyasal örgütlenmeleri düzeyinde, hem de varolduğu kadarıyla demokratik kurumları düzeyinde tek bir tepkileri olmamıştır. Saldırıları karşısında Devrimci Hareketi "yalnız" bırakan Türkiye solu için söylenecek tek şey vardır; fırsatçıdırlar, hazımsızdırlar, düşmanca tavır almaktadırlar...ve ahlaki olarak da tükenmişlerdir. Yaşanılan süreç bu tarihsel olay nezdinde, bu durumun çok somut bir göstergesidir.

Devrimci Sol Güçler, bu süreçte bir yandan Devrimci Sol Önderinin özgürlüğüne yeniden kavuşturulması için faaliyetlerine hız verirken, aynı dönem darbeci ırz düşmanı-kontra çetesinin de peşindedir. 13 Eylül darbe ihanetinin ikinci yıldönümünde yapılan eylem ve etkinliklerini, "Dursun Karataş'a Özgürlük" kampanyası ile bütünleştiren Devrimci Sol Güçler, yazılamalarla, pankartlarla, darbeci kontra çetesini bir kez daha lanetledi. Bu eylemlerden biri darbeci çete artıklarının kaldığı Gebze Hapishanesi'nin karşısına asılan pankarttır. Darbecilerin görüş günü asılan pankart, darbecilere, ziyaretçilerine ve onlara kol-kanat gerenlere halkın adaletini hatırlatıyordu... "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş.... Darbeci İhanet Çetesinden Hesap Sorduk Soracağız".

HALKIN ADALETİ DARBECİ-KONTRA ÇETESİNİN YAKASINDA

“Halka ve Devrimci Harekete karşı işlenmiş hiçbir suç cezasız kalmaz” ilkesi ile hareket eden Devrimci Sol, bir yandan enerjisinin ve gücünün büyük bir bölümünü Önderlikle ilgili kampanyaya yoğunlaştırmışken, bir yandan da darbeci çete artıklarından hesap sorar.

1993 yılının 7 Haziran’ı üzerinden, yani o tarihte alınmış 2 No’lu Karar’ın üzerinden epeyce bir zaman geçmiştir ama bu karar hala geçerliliğini ve değiştirilmezliğini devam ettirmektedir. Devrimci Sol açısından darbe sorunu, devrimcilerin adaleti sorunudur... Ve Devrimci Sol ardı ardına darbeci kontra çetesi artıklarına yönelik şiddet eylemlerini yaşama geçirir.

8 Eylül günü darbecilere ait kontra merkezi olan “Devrimci” Çözüm dergisi Yazı İşleri Müdürü Erol Akgün cezalandırılır önce. Bu kontra yayın organının yazı işleri müdürlüğünü üstlendiği ilk gün bu cezayı hak eden Erol Akgün nezdinde devrimci adalet tecelli etmiş, hesap sorulmuştur.

Aynı günlerde, 13 Eylül günü, ortaya çıktıkları günden itibaren darbeci kontra çetesine kucak açan, koruyan, kollayan, basın ve kamuoyu önünde bu kontra çetesinin sözcülüğüne soyunan, Devrimci Harekete karşı küfür ve hakarete pervasız davranan Mahmut ve Bakiye Eliuygun, evleri basılmak suretiyle uyarılır. Yapılan bu uyarı eyleminde, işledikleri suçlar hatırlatılır ve devrimci adalete sığınmaları ifade edilir.

Devrimci Sol, 15 Eylül akşamı tüm televizyonlardadır. İstanbul Bakırköy’de bir modaevi basılmış, yakılarak tahrip edilmiştir. Eylemi yapan Devrimci Sol, yayınladığı 75 No’lu Haber Bülteni’nde, bu modaevinin bir dönem darbeci kontra çetesi tarafından bir üs olarak kullanıldığını, sahiplerinin ise aynı zamanda polisle işbirliği yaptığını, bu suçları nedeniyle basılıp yakılarak tahrip edilmek suretiyle sahiplerinin uyarıldığını ifade eder.

1994 Eylül ayının başlarından itibaren bir kampanya programıyla darbecilere yönelen Devrimci Sol ve DSG, bu süreçte Darbeci Çözüm dergisi satan gazete bayilerini sözlü olarak uyarırlar ve pek çok gazete bayisi bu uyarıları dikkate alarak, bu kontra yayını satmamaya başlar.

Ama uyarılara rağmen aynı tavrı gösterenler de yok değildir. Darbeci Çözüm dergisini uyarıldığı halde satmaya, dağıtmaya devam eden YAY-SAT’a (Yayın Satış Dağıtım şti.) ait Çağlayan semtindeki satış bayisi 18 Eylül günü yakılarak tahrip edilir. Aynı biçimde uyarıları dikkate almayan Yeni-bosna Yıldırım Beyazıt Caddesi’ndeki bir kırtasiye dükkanı da 19 Eylül günü basılır, yakılarak tahrip edilir.

Bu süreçte Devrimci Hareket tarafından gözaltına alınan ve yapılan sorgulamaları sonucu suçları kesinleşen Hakan Acar da 26 Eylül 1994 günü Devrimci Sol tarafından ölümle cezalandırıldı. Üzerinde Devrimci Sol bayrağı ile Kartal Topselvi Caddesi Çavuşoğlu Sokak’a atılan Hakan Acar’ın cese-

di üzerine bırakılan açıklamasında Devrimci Sol, “Halkımıza ve hareketimize karşı suç işlemiş hiç kimse adaletimizden kurtulamayacaktır. Darbeci kontra artıkları eylemlerimizin devam edeceğini, adaletimizden kurtulamayacaklarını bilmelidir. Devrim yürüyüşümüzü hiçbir güç durduramaz. Yaşasın Devrimci Sol” der.

Halkın adaleti hesap sormaya devam edecek, 1994 Ekim ayı içerisinde Devrimci Sol, bu kez de DHKP-C olarak darbeci kontra çetesi artıklarından Ekrem Akkılıç ve Musa Uyar’ı yapılan sorgulamaları sonucu ölümle cezalandıracaktır.

“KURTULUŞUMUZUN YOLU HALK KURTULUŞ SAVAŞÇILARININ KANLARIYLA AYDINLATTIKLARI YOLDUR”

3-4 Eylül 1994... Dersim Çemişgezek İlçesine bağlı Ulukale Köyü Arasor Deresi mevkiinde Devrimci Sol gerillaları devlet güçleriyle çatışıyor... Üçü bayan, beş Devrimci Sol gerillası şehit düşüyor.

16 Eylül 1994... Sivas Hafik ilçesine bağlı Ekinözü köyünde Devrimci Sol üyesi Rifat Özgüngör bir ihbar üzerine jandarma tarafından gözaltına alınıyor ve işkenceli sorgularda katlediliyor...

25 Eylül 1994... DHKP-C Kurucu Üyesi, DHKP Genel Komite Üyesi, DİH Sorumlusu Bedii Cengiz, bir eylem hazırlığındayken silahının kazayla ateş alması sonucu şehit düşüyor.

28 Eylül 1994... İstanbul Beşiktaş’taki Arzum Cafe’de polis tarafından pusuya düşürülen halk kurtuluş savaşçıları Elmas Yalçın, Fuat Erdoğan, İsmet Erdoğan katlediliyor.

Onuru, adaleti, namusu temsil edenlerle, sömürü ve zulmün temsilcileri arasında süren kıyasıya bir savaştır yaşanan. Devrim ve karşı-devrim güçleri arasında devam eden bir iradeler savaşı... 1994 yılının sonlarına geldiği günlerde, Devrimci Hareket düşmanın çok yönlü saldırılarıyla yüz yüzedir. Bir yandan Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş emperyalizm tarafından tutsak edilmiş, diğer yandan Dersim’den Sivas’a, İstanbul’a kadar Devrimci Hareket şehitler vermektedir. Yani özcesi, halk kurtuluş savaşı bedellerle yükselmekte, Devrimci Hareket bir halk hareketi olarak düşmanın her mevziden yaptığı saldırıların karşılığını da vermektedir.

Bir savaş örgütüdür Devrimci Sol. Bu savaşın getirdiği bütün bedelleri göze alarak, her koşulda zaferin peşinde olmuştur. Ve 1994 Eylül’ünde aradı ardına yaşanan operasyonlar Devrimci Hareket açısından elbette ciddi kayıplardır. Ama, aynı zamanda şehirde ve kırdaki kökleşen Devrimci Hareketin, isyan ateşini şehitlerin kanıyla daha da büyüttüğünün de ifadesidir.

Adım adım DHKP-C’nin ilanına yaklaşan bu günlerde Devrimci

Hareket yayınladığı 76 No'lu Haber Bülteni'nde, yaşanan süreci ve savaş gerçekliğini şöyle ifade eder:

"Savaşımız her cephede bütün şiddeti ile sürüyor. Bu savaşta, bu topraklarda doğup büyümüş, halkımızın en değerli evlatlarını, genç kızlarımızı, oğullarımızı şehit veriyoruz. (...) Kaybedeceklerini bilmenin korkusuyla vahşice saldırmaktadırlar. Güçlü olduğumuzu, haklı olduğumuzu biliyorlar. Bu topraklarda daha birçok halk kurtuluş savaşçımızı şehit vermeye hazır olduğumuzu biliyorlar. Şehitlerimizin kanını yerde bırakmayacağımızı biliyorlar. Korkuları umutsuz saldırganlıkları bundandır.

(...) Bizim gücümüz halkımızdan, haklılığımızdan, yüreğimizden ve bilincimizden geliyor. Adalet, namus ve onur için savaşıyoruz. Hür türlü bedeli ödemeye hazırız." (314)

Dersim'in Çemişgezek İlçesi'ne bağlı Ulukale Köyü Arasor Deresi mevkiinde, 3 Eylül günü Devrimci Sol gerillaları ile düşman güçleri arasında yaşanan çatışmada, üçü bayan toplam 5 gerilla şehit verilir. O gün, Arasor Deresi mevkiinde düşman pususuna düşürülen halk kurtuluş savaşçıları Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birlikleri Bölge Komutanlığı'na bağlı Hayri Koç Müfrezesi savaşçılarıdır. Beş kayıp verirler belki, ama aynı çatışmada düşmana biri ölü olmak üzere dört kayıp verdirirler. Düşman gerillalara attığı pusudan istediği sonucu alamamıştır. Bölgeden gerisin geri çekilirler.

Daha önce, 19 Mart 1993 tarihinde yine aynı bölgede düşman pususuna düşürülen gerillalar, girdikleri çatışmada üç şehit vermişlerdi. Evet, ağır bedelleri de olsa, savaş ve savaş gerçeği, yine savaş içerisinde öğreniliyor ve halk kurtuluş savaşı bedellere rağmen büyümeye devam ediyor. Aslında bulunulan mevkide, Ulukale Köyü'nün ihbarcı niteliği üzerine Bölge Komutanlığı kendisine bağlı Hayri Koç Müfrezesi'ni uyarıyor ama, uyarı gerektiği gibi dikkate alınmayınca, gerilla birliği pusuya düşüyor. Sonuç, beş şehit ... Bu çatışmada müfreme komutanı olan Aydemir Şahin (Niyazi), Nurhan Azak (Eylem), Asuman Koç (Makbule), Hülya Ateş (Perihan) ve Orhan Korkut (Hasan) şehit düşüyor...

Öfke ve intikam hırsıyla doludur gerillalar. 4 Eylül günü, gündüz saat 13.00 sıralarında, Karataş mevkiinde bulunan düşman güçlerine atılan pusuda düşmana altı ölü ve üç yaralı verdirirler. Düşman bölgeyi adeta kaçarak terk eder.

Şimdi tarih, 19 Eylül 1994'tür ve halk kurtuluş savaşçıları, Ulukale köyünü basarlar. İhbarcılıklarının, düşmanla işbirliğinin ve bunların sonucu olarak ölümüne neden oldukları gerillaların hesabını vereceklerdir. İlki 19 Mart 1993 tarihinde gerçekleşen ihbarları sonucu üç Devrimci Sol gerillasının şehit düşmesine neden olan Ulukale köyündeki ihbarcılar, önce uyarılır. Muhbirlikten vazgeçmeleri, düşman adına çalışmamaları, aksi takdirde hesap

sorulacağı belirtilir. Başlarında köy muhtarının olduğu ihbarcı şebekesi dinlemez uyarıları ve suçlarına yenilerini eklemeye devam ederler.

19 Eylül günü köyü basan Devrimci Sol gerillaları, halkı köy meydanında topladılar önce... Sonra, düşmanla işbirliği içerisinde oldukları belirlenmiş olan halk düşmanlarını isimleriyle çağırdılar bir bir ... "Teslim Olun." Ama bu çağrıya uymaz ihbarcılar ve gerillalara ateş açarlar. Bu gelişmeler üzerine önceden tespit edilen ihbarcılar evlerinden çıkartılarak yedisi ölümle cezalandırılır. Tespit edilmiş ama o sırada köyde bulunmayan bazı ihbarcı şebeke üyeleri, halkın adaletinden o gün için kurtulmuş olurlar...

Şehit düşen Devrimci Sol gerillalarını bağrına basan Dersim halkı, gerillaların cenazelerini 5 Eylül günü, yöre köylülerinin kitlesel katılımı ile düzenlenen törenlerle, slogan ve halaylarla ölümsüzlüğe uğurladı. Asuman Koç, Çimışgezek'e bağlı Tekeli (Ahdüt) köyünde, yine bir Devrimci Sol şehidi olan amcası Hayri Koç'un mezarının yanına defnedilirken, Nurhan Azak, Pertek'e bağlı Aşağı Gülbahçe'de, Hülya Ateş ise Hozat'a bağlı Taşkirek köyünde toprağa verildiler.

Aynı süreçte tüm kararlılığı ile sarıldığı silahının bir kazayla ateş alması sonucu şehit düşen Bedii Cengiz için, 28 Eylül 1994 tarihinde bir bülten yayınlayan Devrimci Sol, Bedii'yi, onun mücadele sürecini ve kimliğini anlatır:

"Sabırlılığı, mütevazılığı, küçük büyük ayrımı yapmadan her göreve koşma ruhu ve çalışkanlığı ile gerçek bir devrim emekçisiydi yoldaşımız. Halklarımızın kurtuluş umudu Devrimci Sol'un işçisi, hamalı, ustası, komutanı ve giderek kurmayı oldu. O, halk kurtuluş savaşımızın isimsiz kahramanlarından biriydi..." (315)

1975 yılında atıldığı devrimci mücadele sürecinde önce Liseli DEV-GENÇ'lidir Bedii. Sonra çalıştığı işyerinden TÜM-DER'li olarak devrimci bir memur... Mahalli alanda bir mahalli birim çalışanı... DY tasfiyeciliğinden kopuşta Devrimci Sol saflarında tutarlı bir devrimci... Cunta yıllarında teslim olmayı reddeden, boyun eğmeyen onurlu bir devrimci tutsak ve 11 yıllık bir tutsaklık yaşamı... Disiplinli, kurallı, ilkeli, çalışkan, özverili, alınan kararlara uyan devrimci bir kişilik... Bedii tutsaklık sonrasında da durmayan, dinlenmeyen ve her şeyiyle kendisini devrime, halka vatanına ve örgütüne adanmıştır. Darbe sürecinde en net tavır alan, darbe ihanetinin, darbeci kontra çetesinin alt edilmesinde en aktif rol oynayandır. Devrimci Harekete ve Önderliğe ilişkin düşüncelerini, duygularını, 19 Ocak 1993 tarihinde DİH Komite Üyesi olarak yazdığı Önderliğe onay yazısında şöyle ifade eder:

"Adı, biricik varlığımız olan, benim ise kimliğim, kurtuluşum, geleceğim, özgürlüğüm, bencilce sevdiğim hareketimizle özdeşleşmiş, önderimizden başlayarak, yürüttüğümüz savaşa darbeci çete son vermek istiyor!

Küçük burjuvazinin bu ihanetini adaletimizin elinden hiçbir güç kurtarmaz.

(...)

Dursun KARATAŞ önderimizdir... Önderimdir. O'nun diğer bir adı da Devrimci Sol'dur. Bu kutsal isim benim kimliğimdir.

Önderliğimizi hayat savaşın içerisinde kanıtladı. Bu çıplak gerçeği ben ancak yineleyebilirim." (316)

Bedii, darbe ihanetinin alt edilip, kuşatmanın yarılmasının ardından Devrimci Hareketin iradi-planlı-programlı olarak başlattığı yeniden atılım sürecinde de önemli misyonlar yüklenen, aksatmadan görevlerinin başına koşandır. Parti Kuruluş Kongresi'ne katılan Bedii, aynı kişilik özellikleriyle Kongre sürecinin de işçisi, hamalı ve ustasıdır. Tartışmalarda aktif, içten, samimi, yaratıcı düşünen ve üretendir. Yoldaşlarına karşı hassas, duyarlı, eleştiri-özeleştiri de dürüst ve yapıcıdır.

En "küçük", "hamallık" isteyen işlerde Bedii işbaşındadır. Yakınmazsınız sabırla çalışan ve sonuç almasını bilendir.

O, "feda kuşağının" öncüsüdür. Ve Devrimci Sol yayınladığı Haber Bülteni'nde Bedii'yi bu yönüyle şöyle anlatır:

" (...)

Vatanı, onuru ve namusu için savaşan her Devrimci Solcu gibi yaşatmak için ölmek gerektiğini bilen bir insandı Bedii. O, yılmadan, bıkmadan, yoktan var ederek savaşı büyümeye kenetlenmiş bir halk kurtuluş savaşçısı olarak, daha önce hareketine iletmiş bir nitelemeyle 'feda kuşağının' öncüsüdür. Vurulduğu andan ölümüne kadar olan iki saatlik sürede, ölüme hazırlanmış, yoldaşlarına 'Beni hastaneye götürmeyeceksiniz' talimatını vermişti..."

Ve Bedii, bu süre içinde O'nun için Türkiye halklarının umudu, özgürlüğü ve geleceği olan Devrimci Hareketi, bulunduğu üssün duvarına kaniyla nakşeder... DHKP-C Kuruluş Kongresi Üyesi, DHKP Genel Komite Üyesi Bedii, henüz parti ilan edilmediği için, o koşullarda dahi duygularına yenilmeyen, içtiği andı unutmaksızın parti sırrını saklayandır... Bedii duvara kaniyla "DS" yazar. Yüce bir davranıştır bu... Tam Bedii'ye göredir...

Devrimci Hareket Haber Bülteni'nde, Bedii'nin Arap milliyetinden olduğunu belirtir ve O'nun Arap halkına yaptığı çağırısı anlatır:

"Yiğit Arap Halkı; Bedii sizi özgür olmaya, özgürlüğünüz için savaşmaya ve zafer için Devrimci Sol saflarına çağırıyor..."

Ve yoldaşları, Arap halkı coşkuyla omuzladı Bedii'nin cenazesini. İstanbul'dan Adana ve Mersin'den gelen yoldaşları, devrimciler ve "Söz veriyoy-

rum Bedii'nin yerini dolduracak, en az Bedii gibi olacak" diyen insanların, memleketi olan Kazanlı halkının kitlesel olarak katıldığı bir cenaze töreniyle uğurlandı ölümsüzlüğe. Daha Mersin'de başlayan, polisin tehditlerine, yollarda yapılan polis ve jandarma aramalarına, kimlik kontrolü gibi gözdağına yönelik tavırlarına rağmen, cenazenin getirildiği otobüs ve konvoy ulaşıyor Kazanlı'ya. Korna sesleriyle ilçe merkezinden, cenaze evine ilerleyen konvoy tüm Kazanlı'yı selamlıyor. Kahvelerden, evlerden boşalıyor insanlar. Kazanlı hareketleniyor, dalgalanıyor...

Konvoy görüldüğünde öbek öbek birikerek kendi aralarında konuşan, yer yer kendi aralarında türküler marşlar söyleyen kalabalık canlanıyor ve cenaze evinin önüne doğru yöneliyor. Konvoy duruyor ve bir alkış tufanı kopuyor önce. Ardından Arap kadınlarının çektiği tilililerle çınlatılıyor ortalık. Arapça haykırışlar... zılgıtlar, tilililer... alkışlar... Bedii için beyaz başörtüleriyle toplanan Arap kadınları... Alınlarında kızıl bantlarıyla cenazeyi eve götüren gençler "Bize Ölüm Yok" marşını söylüyorlar.

18 yıllık devrimci yaşamında, 11 yılı tutsaklıkta geçen, bu nedenle memleketinde de çok az kalabilen Bedii'yi kucaklıyor anası, kız kardeşleri, yakınları, Kazanlı halkı... Arapça ağıtlar yakılıyor... Arap geleneklerine göre cenaze törenlerine gelmeyen, katılmayan Arap kadınları, Bedii'nin cenazesine başından sonuna dek katılıyorlar.

"Konuşmak istiyorum... Bedii için söyleyeceklerim var" diyerek bağıırıyor bir Arap kadını. Bağırın, Bedii'nin ablasıdır.

"Bedii vatani için, halkı için yıllarını verdi. O'nu ne işkenceler, ne cezaevleri yıldıramadı. O, halkı için, bizim için, insanların mutlu yaşayacağı bir dünya için canını verdi. O'nu hiçbir şey mücadelesinden koparamadı. Bedii bizim canımız, her şeyimizdi. O'nu yine biz yaşatacağız."

Kortej oluşmuştur artık. En önde Devrimci Sol bayrağı, yanında Bedii'nin fotoğrafı, arkasında çelenkler... ve Bedii'nin naaşının hemen arkasında beyaz başörtüleriyle Arap kadınları... İstanbul'dan, Adana'dan, Mersin'den cenazeye katılan alan ve birimlerin çelenkleri, pankartları... Ve bir pankart daha... "NIHNA AFİ İNNA MÖT"... Hemen altındaki imza "Kazanlı Gençliği" . . .

Mezarlığa doğru sloganlarla yürünüyor. Elllerinde yanan meşaleleri ve kızıl bayraklarıyla kalabalık çok coşkulu ilerliyor. Yol kenarında duvarlar bir gece öncesinden devrimci sloganlarla döşenmiş. Yazıların üzeri daha sonra beyaz boyalarla düşman tarafından kapatılsa da, beyaz boyanın çare olmadığı bir yazı selamlıyor korteji... "Bedii Yoldaş Yaşıyor... Devrimci Sol Savaşıyor."

Ve Bedii sarılıyor, yüzlerce devrim şehidinin kanıyla kızılaşan Devrimci Sol bayrağına... Saygı duruşu yapılıyor, konuşmalar. SDB marşı söyleniyor coşkuyla ve çıkılıyor mezarlıktan.

Alevi, Arap olarak küçümsenen Kazanlı halkı kabuğunu kırmayı öğreniyor. Tören sonrası dağılan kalabalığa, polis ve jandarma saldırıyor. Amaçları oluşan bu havayı tersine çevirebilmek. Mümkün mü?... Direnen, yumruğa yumrukla cevap veren devrimciler karşısında, halk karşısında duramıyorlar. Çekiliyor düşman gerisin geriye.

Evet, Arap halkının yiğit evladı Bedii, böylesi bir görkemli törenle uğurlandı ölümsüzlüğe. Arkasında pek çok güzellik bırakarak...

Şimdi tarih, 28 Eylül 1994'tür... İstanbul Beşiktaş... Düşman ölüm mangalarıyla işkenceci faşist katilleriyle, yığınla aracı bombası ve silahıyla kuşatıyor bir yeri. Kuşatılan yer bir kafedir. "Arzum Cafe". İçeride üç inançlı savaşçı var. Üç halk kurtuluş savaşçısı. Elmas Yalçın, Fuat Erdoğan, İsmet Erdoğan, o gün başlarında işkenceci katil sürüsünün başı Nejdet Menzir. Güpe gündüz, yüzlerce insanın gözleri önünde, düşman tarafından katledildiler.

Biri kamu emekçisi; Elmas Yalçın. Biri mühendis; İsmet Erdoğan. Bir diğeri avukat; Fuat Erdoğan. Pek çok insanın yakından tanıdığı. Bem-Sen'in emektarı Elmas, Halkın Hukuk Bürosu'nun devrimci avukatı Fuat ve İS-BAK'ta çalışan devrimci bir mühendis; İsmet... Yıllarca alanlarda kavgayı büyütendirler onlar. Sonra... Sonra kavgalarını savaşın bir başka mevzisinde sürdürmek için ayrıldılar daha önce çalıştıkları yerlerden. Sürdurdüler de mücadelelerini.

3 Ekim 1994'te yayınladığı 78 No'lu Haber Bülteni'nde Devrimci Hareket, savaşın seyrini, Elmas, Fuat ve İsmet'in kişiliklerini, mücadele süreçlerini anlatır ve P-C'nin gücünü özlü bir biçimde şöyle dile getirir:

"Yene yenile, ölerек, öldürerek ilerliyoruz. Ve her şeye rağmen attığımız yeni adımlarla ilerletiyoruz savaşımızı. Çünkü biz halkız. İşçi, köylü, memur, avukat, mühendis, öğrenci, öğretmen, işsiz, gecekondu... Elmas, Fuat ve İsmet yoldaşlarımız ve onların yaşamları, mücadelesi, savaşımızın engellenemeyeceğinin doğrudan tanıklarıdır.

Memur, avukat, mühendis olmaktan halk kurtuluş savaşçısı olmaya evrilen süreçleri bizim gücümüzdür işte..." (317)

28 Eylül'de Beşiktaş'ta bulunan Arzum Cafe'de yaşanan açık bir katliamdır ve o gün orada onlarca televizyon kanalı ve burjuva basın katliam mahallindedir. O gün düşmanın amigoluğunu yapan onlardır. Gece haberlerinde televizyonlar ve ertesi gün yazılı basın polise, "kahramanlıklarına" övgüler düzerek anlatır katliamı.

Katliamın ardından HÖP, Bem-Sen, ÇHD, İHD, SİP, HADEP yönetici ve temsilcilerinden oluşan bir heyet incelemelerde bulunmak üzere katliam yerine gittiler. Ellerindeki kırmızı karanfil ve gülleri kafeye bıraktılar. Bem-Sen'li bir kamu emekçisi kafenin kepengine "Devrim Şehitleri Ölümsüz-

dür" dövizini asınca, polis heyete müdahale etti. ÇHD ve Bem-Sen'in açıklamalarını okumalarının ardından, diğer kurumların konuşmalarına izin vermeyen polis, heyete dağılmalarını söyledi. Dövizin de asılmasının ardından havaya ateş açarak heyet üyelerine saldıran polis yedi kişiyi gözaltına aldı.

Elmas, Fuat, İsmet'in cenazelerini; İstanbul, Denizli ve Sivas'ta kitlesel katılımlı törenlerle kaldırdı Devrimci Sol Güçler... Elmas'ı İstanbul Feriköy Mezarlığı'nda pankartlar, sloganlar, dövizler, marşlar eşliğinde uğurlayan Devrimci Sol Güçler, İsmet'i Sivas, Samsun, Trabzon ve İstanbul'dan da katılımlarla Sivas-Yıldızeli'ne bağlı Kayalıpınar köyünde halk kurtuluş savaşçılarına yaraşır bir biçimde ölümsüzlüğe uğurladılar.

30 Eylül günü, Fuat'ı da omuzlayan Devrimci Sol Güçler İstanbul, Denizli, İzmir ve Aydın'dan katılanlarla kitlesel bir törenle kaldırdılar cenazesini. Devrimci Mücadelede Avukatlar ve Devrimci Sol Güçler'in pankartları eşliğinde haykırdılar sloganlarını... "Devrimci Halk Kurtuluş Savaşçıları Ölümsüzdür". Marşlar söylediler. Ve Denizli-Acıpayam ilçesine bağlı Dedebağ köyünde Fuat'a son sözlerini söylediler "Fuatlar Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor !..."

UMUDUN, DEVRİMCİ SOL'A DUYULAN GÜVENİN YENİ ADI: D H K P-C

Her koşulda savaşabilecek bir örgütlülüğe, her koşulda savaşma cesaretini gösterebilecek bir önderliğe sahip olmak... Bir halk hareketi olmak, değerleri ve yarattıkları gelenekleriyle Türkiye halklarının bilincinde, yüreğinde sökülmemecesine kökleşmek... Halkların bağrında, onlarla soluk almak, soluk vermek. Taleplerinin, özlemlerinin farkında olup, bu talep ve özlemlerin pratikte karşılığını verebilmek. Bedel ödeyen ama bedel de ödeyen, vurulan ama vuran, ölen ama öldüren olmak... Yani kısacası söylediğini yapan, yaptığını savunan, savaşan ve savaştıran bir devrimci hareket olmak... Devrimci Sol'un Türkiye halklarına UMUT olmasının Devrimci Sol'un "UMUDUN ADI" olmasının en özlü anlamı bu olmalı...

Devrimci Sol, 16 yıllık tarihsel sürecini tamamlayıp, 30 Mart 1994'te bayrağı DHKP-C'ye devrettiğinde, umudun yeni adını yani DHKP-C'yi, o dönem Parti Kuruluş Kongresi sürecine vakıf sınırlı sayıda kadro biliyordu. Devrimci Sol'un artık DHKP-C olduğunu, bir bütün olarak Devrimci Sol ailesine, Türkiye ve dünya halklarına duyurabilmenin, dostla güven, düşmana daha fazla korku yaşatacak bu müjdeli haberi -bu bir anlamda devrimin de müjdesidir- güçlü bir sesle haykırabilmenin hazırlık sürecine ise daha o günden itibaren girilmişti. P-C Önderliğinin o dönemki ifadesiyle "susulan" ama "konuşanın" da sadece Devrimci Hareket olduğu bir süreçti. Parti Kuruluş Kongresi'nde alınan kararların layıkıyla yerine getirilebilmesinin, kad-

rosal, örgütsel ve organlar açısından hazırlığının savaşıla iç içe alındığı süreçtir. Yani hem P-C'nin ilanı, savaşı daha da yükseltmenin hazırlıkları da yapılmış, hem de gelişen sürecin dayattığı görevlerin gereği pratik olarak yapılmıştır.

Daha önce de ortaya konulduğu gibi, Devrimci Hareketle emperyalizm ve oligarşi arasında cereyan eden savaş bir iradeler savaşıdır... Ve düşman her dönem yaptığı gibi, bu hazırlık sürecinde de fiziki, psikolojik, ideolojik saldırılarını kesintisiz sürdürmüştür. Bütün bu süreç boyunca gündeme gelen bazı kadroların düşman tarafından şehit ve tutsak edilmelerinin ardından, DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın da Fransız emperyalizmince tutsak edilişi, sözü edilen hazırlık sürecini belli ölçülerde sekteye uğratmış ama engelleyememiştir. Devrimci Hareket, tüm tarihsel sürecinde olduğu gibi her şeye ve herkese rağmen hazırlığını mücadele alanlarından kopmadan gerçekleştirme becerisini göstermiştir.

Evet, her koşulda savaşabilecek bir örgütlülüğe ve her koşulda savaşma cesaretini gösterecek bir Önderliğe sahiptir Devrimci Hareket. İşte bu nedenle; pratiğiyle, mücadelesiyle, Önderliği ve savaşçılarıyla, hayatın her alanındaki varlığı ve mücadelenin tüm biçimleri içinde yer alışıyla, emperyalizmin ve oligarşinin her türden saldırısını aşabilecek güçte olmuştur. Ve Devrimci Hareket, bir halk hareketi olarak büyümenin, bir savaş örgütü olarak güçlenmenin, Türkiye halklarına önderlik etme anlamında misyonunu pekiştirmenin yeni adımlarını böylelikle atabilmiştir... DHKP- C'nin, umudun yeni adının, ilanının zamanı gelmişti artık. Düşmana öyle bir vuruş yapılmalıdır ki, tam kalbinde, kendini güvenlikte hissettiği yerde -hem de Önderliğin tutsak edilip düşmanın sevinç çığlıkları attığı bir dönemde- Başkent'te, ona ciddi bir mesaj olsun.

İşte Türkiye halklarının kurtuluş umudu DHKP'yi ve P-C Önderini selamlayan silahlı cezalandırma eylemi tam da bugünlerde gerçekleştirildi.

Tarih: 29 Eylül 1994'tür...

Saat 14.30'da halkın adaletinin kapısını çaldığı halk düşmanı Mehmet Topaç'tır. 12 Eylül askeri faşist cuntasının sivil görünümlü devamı ANAP iktidarı döneminde Adalet Bakanlığı yapmış olan ANAP Uşak Milletvekili Mehmet Topaç...

Saat 14.50'de, kendisine ait avukatlık bürosunun kapısını çalan DHKC Ankara Murat Gül Silahlı Propaganda Birlikleri Komutanlığı'na bağlı savaşçılar Mehmet Topaç'ın işbaşında olduğu dönemde işlediği suçları bizzat yüzüne karşı sıraladılar ve bastılar tetiğe... Oturduğu koltukta ölü bedeniyle yığılıp kalan işbirlikçi faşist ANAP iktidarının Adalet Bakanı bir halk düşmanıdır. Belki aradan yıllar geçmiş, "normal" yaşama dönmüştür Mehmet Topaç. Ama, halkın adaletinden kaçamamış, işlediği suçların hesabını vermiştir.

Emperyalizm ve oligarşi için “kara haber”, Türkiye ve dünya halkları içinse “müjdeli-iyi haber” tez yayılır... Ajanslar çoktan çalışmaya başlamış, sadece ülkede değil, dünyanın dört bir yanına “son dakika haberi” geçmektedirler. Televizyonların haber seyrinde ilk sıradadır Mehmet Topaç’ın cezalandırılması eylemi... Şaşkın ve bir o kadar da ürkek geçerler eylem haberini... Çünkü eylemi üstlenen “Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi”dir. Korktukları başlarına gelmiştir işte. “Bitirdik, yok ettik” dedikleri Devrimci Sol, darbe ihanetini ve düşmanın, darbeci-kontra çetesinin, oportünist-revizyonist bloğun kuşatmasını yarmış, zafer yolunda yürüyüşünü kesintisiz sürdüren Devrimci Sol, yine dimdik ayakta ve karşılarındadır. Üstelik tarihsel bir adım atılmış, Devrimci Sol, DHKP-C olmuştur... Telaş içindedir düşman...

Ve birden rüzgar tersine esmeye başlar. DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş’ın Fransız emperyalizmince tutsak edilmesinin ardından, Ankara’da esen sevinç rüzgarlarından eser yoktur artık. Düşmanın kurduğu hayaller tuz-buz olmuş, tüm hevesleri kursaklarında kalmıştır. Daha siyaset sahnesine çıktığı günlerde dosta düşmana ilan edilen partileşme hedefine 16 yıllık bir tarihsel sürecin ardından ulaşılmış, Türkiye halklarına, ezilen, sömürülen, zulmedilen emekçi halka, şehitlere verilen sözün gereği yerine getirilmiştir. Devrimci Sol’la başlayan THKP-C’nin yeniden inşa süreci tamamlanmıştır. Ve şimdi ilan edilen THKP-C’nin yeniden örgütlendiğidir. DHKP-C Türkiye halklarının umudunun yeni adıdır şimdi.

Evet, Parti-Cephe, 29 Eylül 1994 günü, ANAP iktidarı döneminde Adalet Bakanlığı yapmış, halk düşmanı Mehmet Topaç’ın cezalandırılmasıyla ilan edildiğinde, düşmanın kulaklarında çınlayan Parti-Cephedir. Haklıdır korkusunda düşman. THKP-C’yi, Devrimci Sol’u tanımaktadır. P-C ve Devrimci Sol’un kararlı, inatçı, iddialı tarih yazıcıları olduklarını bilmektedir. Onların “DEVİRİM”, onların “İKTİDAR” demek olduğunu bilmektedir...

Ve eylemden bir gün sonra, 30 Eylül 1994 tarihinde Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi 1 No’lu Haber Bülteni’ni yayınlar. Kürt, Türk, Arap, Çerkes, Azeri, Laz tüm uluslardan ve milliyetlerden işçilere, köylülere, emekçilere, aydınlara, yurtseverlere, ilerici ve demokratlara... Tüm Türkiye halklarına seslenir DHKC:

“Bizler DEVRİMÇİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ Savaşçıları;

Üzerinde yaşadığımız topraklarda yüzyıllardır süren sömürü çarkını kırmak için;

Vatanımızı özgürleştirmek için;

O’nu, emperyalistlerin ve bir avuç işbirlikçisinin çiftliği olmaktan çıkarmak için;

İnsanlık onurunu korumak, namusumuz ve şerefimizle yaşamak için; açlığa, sefalete, yoksulluğa, işsizliğe, hastalığa, ahlaki düşkünlüğüne son

vermek için;

Bu topraklarda yaşayan tüm ulus ve milliyetlerden halkın kardeşçe yaşadığı, birlikte ürettiği ve paylaştığı Devrimci Halk İktidarı'nı kurmak için;

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist sömürgeci zalimlerin vahşeti altında inleyen Türkiye'den, bu yaşlı dünyayı bir kez daha sarsmak için DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ önderliğinde savaşıyoruz.

Bu savaşa sen de katıl!

Bu kutsal savaş senin geleceğindir, özgürlüğündür, onurundur.

Bu kokuşmuş iktidar yıkılmaz değildir. Biz istersek başaramayacağımız şey yoktur. Gücümüzü haklılığımızdan ve halkımızdan alıyoruz. Dünyada hiçbir güç, hiçbir devlet, hiçbir silah vatani özgürleştirmek için, namuslu yaşamak için silah elde savaşmaya hazır, ölümü gülererek kucaklayan bir insandan daha güçlü değildir. İnsanlık tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur.

Bizim topraklarımızda da emperyalist işgalden, işbirlikçilerin sömürsünden kurtulmak, namuslu yaşamak ve yaşatmak isteyen, ölmeye hazır, genç-ihthiyar, kadın-erkek milyonlarca işçi, emekçi, köylü, yurtsever vardır.

Saflarımızda genç-yaşlı, kadın-erkek, bağımsızlık, özgürlük için, hak için, adalet için savaşmak gerektiğini kavramış, düşman kuşatması altında teslim olmayacak, silahının son mermisine, kanının son damlasına kadar çarpışacak, kaniyla duvarlara inancını kazıyacak yüzlerce gerillamız vardır.

Kahraman şehitlerimize verdiğimiz devrim sözünü yerine getirmek, vatani özgürleştirmek, namusunu korumak için onların açtığı yoldan yürümeye hazır, dağlarda ve şehirlerde silahlı birliklerimize katılmaya gönüllü, sabırsız, yüreği vatan sevgisiyle dolu binlerce taraftarımız vardır.

Biz gücümüzü bunlardan alıyoruz. Şanlı TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ (THKP-C) ve DEVRİMCİ SOL tarihinden alıyoruz. THKP-C ve DEVRİMCİ SOL nasıl birbirinden ayrılmazsa, DEVRİMCİ SOL ve DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ (DHKP-C) de aynı şekilde etle tırnak gibi birbirlerinden ayrılmayacaktır.

DEVRİMCİ SOL bugün Türkiye ve dünya halklarına verdiği sözü yerine getirebilmek için bir adım daha atmış, PARTİ-CEPHE'yi yaratmıştır.

Emperyalistlere, işbirlikçi hainlere, zalimlere karşı yürüttüğümüz savaşa ta artık PARTİ-CEPHE silahına da sahibiz.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ (DHKP-C) zaferler, yenilgiler, ihanetler, direniş destanları ve savaşın bağrında doğdu ve bu savaşta her gün biraz daha gelişip, güçlenecek, Devrimci Halk Kurtuluş Savaşçılarımızın namluluları emperyalizme ve işbirlikçilerine çevirecek ve zafere kadar susmayacaktır.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ (DHKC) emperyalizm ve oligarşiyle çelişkisi olan bütün sınıf ve tabakaların, tüm anti-emperyalistlerin,

yurtsever, namuslu, dürüst herkesin Devrimci Halk İktidarı'nı kurmak için omuz omuza savaşıacağı bir örgüttür.

Bugüne kadar DEVRİMCİ SOL olarak yürüttüğümüz bu savaşta çok yendik, çok yenildik, can aldık, can verdik. Savaşın kayıpsız yürütülemeyeceğini, zaferin bedelsiz kazanılmayacağını biliyoruz. Bedeli ne kadar büyük olursa olsun, emperyalistleri ve işbirlikçilerini, zalimleri, işkencecileri vatan topraklarından söküp atacak, zaferi kucaklayacak Devrimci Halk İktidarı'nı kuracağız." (318)

Türkiye halkları, emperyalizme, işbirlikçi hainlere, zalimlere karşı Parti-Cephe silahına sahiptir artık... Cephe'nin bültende ifade ettiği gibi; zaferler, yenilgiler, ihanetler, direniş destanları ve savaşın bağrında doğan ve bu savaşta her gün biraz daha gelişip, güçlenecek olan, Devrimci Halk Kurtuluş Savaşçıları'nın namlularının emperyalizme ve işbirlikçilerine dönük olduğu ve zafere kadar susmayacak olan bir silaha... DHKP-C'ye sahiptir artık.

DHKC açıklamasına, Mehmet Topaç'ın cezalandırılmasının nedenlerini işlediği suçları detaylarıyla sıralayarak devam eder:

"Savaşımızın bu aşamasında;

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi - Ankara Murat Gül Silahlı Propaganda Birlikleri Komutanlığı'na bağlı savaşçılarımız. 12 Eylül askeri faşist cuntasının sivil görünümlü devamı ANAP iktidarı döneminde, emperyalizme ve bir avuç işbirlikçi haine hizmet eden, köhnemiş yargı düzeninin temsilcilerinden eski Adalet Bakanı Mehmet TOPAÇ'ı, 29 Eylül 1994 günü, saat 14:50'de suçlarının karşılığı olarak ölümle cezalandırmıştır. Eylemden sonra bu savaşçılarımız üslerine dönmüştür.

ANAP Uşak milletvekili olarak 26 Haziran 1988'de Adalet Bakanı olan ve bu sorumluluğunu 31 Mart 1989 tarihine kadar sürdüren Mehmet Topaç, bu dönemde oligarşinin halkımıza karşı işlediği suçların birinci dereceden sorumlularından birisi olmasının yanında, ayrıca şu suçların da failidir:

Mehmet TOPAÇ, oligarşinin '1 Ağustos Genelgesi' olarak bilinen ve siyasi tutsaklara daha ağır saldırıların emrini veren faşist uygulamaların baş mimarlarından. Siyasi tutsaklara yönelik saldırı dalgasının işaretlerini veren bu genelge sonrası tüm cezaevleri, işkencelerin, yaralanmaların, ölümlerin yoğun şekilde yaşandığı işkence alanları haline dönüştü. Tek Tıp Elbise giyilmesi zorunlu hale getirildi. Tutsakların avukat ve aile görüşleri, havalandırma haklarına, cezaevlerine alınan yayınlara ve gıda maddelerine kadar birçok şeye büyük sınırlandırmalar getirildi. Arkadaşlarını ihbar etmeyenleri dahi cezalandıran 'disiplin' uygulamaları başlatıldı. 'Esir Kampı Talimatnamesi' diye de anılan 1 Ağustos Genelgesi'ne karşı tüm cezaevlerinde binlerce tutsağın yoğun açlık grevlerine neden olan Mehmet TOPAÇ,

bu açlık grevlerine 'Bugüne kadar da açlık grevleri oldu' şeklinde verdiği küstah yanıtlarla tanındı. Gaziantep ve Eskişehir cezaevlerindeki tutsaklar sopalarla, coplarla dövüldü. Yüzlerce tutsak yaralandı. Bu saldırılar, iki bine yakın siyasi tutsağın ve tutsak ailelerinin açlık grevleri ve direnişleriyle geçici bir süre durdurulabildi. 1 Ağustos Genelgesi'yle cezaevlerinde yoğunlaşan saldırılar, Topaç'ın bakanlığından sonra da devam etti. 1 Ağustos Genelgesi'nde ısrar eden oligarşinin Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nde sürdürdüğü faşist uygulamalar sonucu, 29 Haziran'da başlayan açlık grevinin 35. gününde siyasi tutsaklar dövülerek, yerlerde sürüklenerek, havasız araçlarla Aydın Cezaevi'ne nakledildiler ve hücrelere atıldılar. Bu esnada Mehmet Yalçinkaya ve Hüseyin Hüsnü Eroğlu adlı tutsaklar yaşamlarını yitirdiler. Mehmet Topaç'ın bakanlığı, cezaevlerinde devrimcilerin kanlarının döküldüğü, işkencenin ayyuka çıktığı ve tutsak yakınlarına da aynı eziyetlerin yaşatıldığı bir bakanlık dönemidir.

Mehmet Topaç, oligarşinin ülkenin her yanında işlediği diğer cinayetlerin yanı sıra, 9 Ekim 1988'de 'Tuzla Operasyonu' olarak basına yansıyan katliamda dört devrimciyi yüzlerce kurşunla katlettiren bir hükümetin bakanıdır.

Mehmet Topaç'ın bakanlığı döneminde sosyalist basına karşı baskılar da yoğunlaştırıldı. Büyük para ve hapis cezaları gündeme getirildi. Bu baskılara karşı açlık grevi yapan sosyalist basın mensuplarına Bakan Topaç'ın hükümetinin karşılığı, polis saldırısı ve gözaltılar olmuştu.

Halk düşmanı Mehmet Topaç, bu düzenin çürümüşlüğünü temsil eden biridir. İktidarların yönetim kademelerini dolduran diğerleri gibi yolsuzlukları, kirli işleri pekala bilinen ve Adalet Bakanı olarak ödüllendirilen birisidir. Kemal Horzum gibi dolandırıcıların hem avukatlığını yapması, hem de düzenin Adalet Bakanlığı görevini üstlenmesi, ülkemizi sömüren bir avuç asalak azınlığın adaletinin de bir göstergesidir. Mehmet Topaç, kamuoyunda foyası ortaya çıkana kadar bu görevini sürdürmüştür.

Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi!

Bu Vatan Emperyalistlerin ve İşbirlikçilerin Olmayacak!

Zafer, Savaşan Halklarımızın Olacaktır!

Zafer, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (DHKP-C)'nin Olacaktır!
Kurtuluşa Kadar Savaş!"

DHKC'nin 1 No'lu Haber Bülteni'ni yayınlanmasının üzerinden yaklaşık 1 hafta geçtikten sonra, bu kez Türkiye halkına seslenen DHKP, 7 Ekim 1994 tarihinde yayınladığı 1 No'lu Haber Bülteni'nde; Kürt ve Türk işçilerine; Türk, Kürt, Arap, Çerkes, Gürcü, Laz, Azeri tüm milliyetlerden emekçilere; Kürt ve Türk uluslarına, aydınlara, demokratlara, ilericilere; vatansever askerlere ve tüm vatanseverlere seslenir ve şöyle der;

"HALKIMIZ!
KÜRT VE TÜRK İŞÇİLERİ!
TÜRK, KÜRT, ARAP, ÇERKEZ, GÜRCÜ, LAZ, AZERİ TÜM MİLLİYET-
LERDEN EMEKÇİLER!

KÜRT VE TÜRK ULUSU!
AYDINLAR, DEMOKRATLAR, İLERİCİLER!
VATANSEVER ASKERLER!
TÜM VATANSEVERLER!

Bin yıldır bu çark dönüyor.

Bu çark sömürü ve zulüm çarkıdır.

Bu çark, alinteriyle, emeğiyle yaşayanların sömürüldüğü, zulmün hiç eksilmediği, açlıktan, yoksulluktan, salgın hastalıklardan, sürgünlerden ve savaşlardan yüzbinlerce emekçinin kırıldığı devlet çarkıdır. Bu çark, bin yıldır değişmeden döner. Değişen sadece yönetenlerdir. Yönetenlerin zalim, sömürücü olmaları ortak yönleridir. Bu zalim ve sömürücüler, karşımıza, ağa, padişah, tüccar, aşiret reisi, emperyalistlerin işbirlikçileri, sanayiciler, büyük toprak sahipleri olarak çıkmıştır. Düzen hep aynıdır. Yönetenler ve yönetilenler... Sömürenler ve sömürülenler... Zulmedenler ve zulüm edilenler vardır. Bu kural hiç değişmemiştir. Yönetenlerin aç gözleri hiç doymamıştır. Daha çok kar, daha çok toprak, daha çok sömürmek için zulmetmek onların karakteri olmuştur. Yönetilen halk ise bu sömürü ve zulme karşı sesli veya sessiz, açık ve gizli hep direniş içerisinde olmuş, insanca yaşam savaşı vermiştir. Salgınlarda, savaşlarda, yokluklarda hep halk vardır. Kırılan onlardır. Yüzbinlerce insan katledilme pahasına savaşlara sürülmüştür. Sadece ve sadece kendi sömürü ve egemenlik sahalarını genişletmek için yüzyıllardır kardeşçe birlikte yaşayan halklar birbirlerine düşman edilmiş, birbirleri üzerine sürülmüştür. Öyle ki, bu tarih neredeyse halklarımızın kaniyla yoğrulmuş bir tarih haline gelmiştir. İnsana hiç değer vermeyen, halklara cehennem azabı yaşatan bu düzen, halkın belleğinde öyle izler bırakmıştır ki, halk o günleri 'Allah bir daha göstermesin' diye anar.

Osmanlı padişahlarının egemenlik sahalarını genişletmek için yağma, talan, sömürü ve zulümle sürdükleri, halkları birbirine kırdırdıkları, din ve mezhep düşmanlıkları yaptıkları bu tarihte dünden bugüne çok şey değişmiştir.

Özgürlük adına, bağımsız bir ülke adına yola çıkan Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucuları da emperyalist işgale karşı halkı kitlelerinin vatanseverliklerini, din duygularını, her türlü değeri istismar ederek devlet çarkını ele geçirdikten sonra sömürü ve zulme devam etmişlerdir. Değişen bir şey yoktur. Halk kitlelerinin zulüm karşısında isyanları ise kanla bastırılmıştır. Çark aynı şekilde dönmeye devam etmiştir. Vatan topraklarımızın, servetlerimizin, emeğimizin emperyalistlere satılması devam etmiştir.

Halk kitlelerinin tepkileri yeniden arttı. Çarkı çevirenler Osmanlıların mirasçısıydılar. Geleneği devam ettirdiler. Uluslar ve halklar, ulus, mezhep, din temelinde bölünerek birbirine düşman edildi. Sömürücü sınıflar farklılaştıkça kendi aralarında devlet çarkını ele geçirme savaşı gittikçe büyüdü. Her biri daha çok sömürmek, daha çok zenginleşmek için çarkı ele geçirmek istedi. Bunun için çeşitli adlar altında düzen partileri kurdular. Yine halkı kullanarak halkı sömürmek için halka dayanarak çarkı ele geçirme savaşı başladı. Halk bu kez de düzen partileri temelinde bölündü, suni olarak saflaştırıldı.

Bu kez padişahların ve despotların yerlerini, halktan, hukuktan, demokrasiden söz eden partiler almışlardı. Sömürü ve zulüm artarak devam etti. Ülkenin her karış toprağı emperyalistlere parsellendi. Yerli sömürücülerle yabancılar birbirlerinden ayrılmaz hale geldi.

Emperyalistler ve yerli egemen sınıflar değişik partilerini iktidar yaparak yönetmeye devam ettiler.

Emperyalistler ve yerli egemen güçler bunların yetmediği yerde generallerini ve ordularını devreye sokarak cuntalar yaptılar. Yine her şeyi vatan ve halk için yaptıklarını söylemeyi ihmal etmediler.

Çark dönmeye devam ediyordu. Despotlar, padişahlar, generaller, emperyalistlerin ve egemen güçlerin ortak yönetimi olan oligarşik yönetimler halkı sindirerek, kullanarak, zulmederek yönetmeye devam ediyordu.

Yüzyıllardır süren bu tarih esas olarak despotların, padişahların, şeflerin, faşistlerin, sömürü ve zulmün yönetimidir. Bu tarihte halkımızın sömürü ve zulme başkaldıran, ama her defasında yenilgiyle sonuçlanan irili ufaklı onlarca isyanları vardır. Bu isyanlar tarihin her döneminde kanla bastırılmasına rağmen bitmemiş ve kuşaktan kuşağa dünya halklarının tarihlerinden de aldıkları güçle değişik biçimlerde günümüze kadar gelmiştir.

HALKIMIZ!

Bu çark böyle dönemez!

Cumhuriyetle birlikte kurulan bütün burjuva partileri ve çeşitli kılıklar altında gizlenerek emek, halk, ulus edebiyatı yapan tüm partiler iflas etmiştir. Hiçbiri halkımızın ve ülkemizin sorunlarına çare aramamıştır. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin daha çok kar etmesi için halkı daha çok sömürmüş, daha çok baskı yapmış, daha onursuz bir yaşama mahkum etmeye çalışmıştır.

Sömürücü ve zalim diktatörler artık eskisi gibi halkı aldatarak ucuz yalanlarla yönetemeyeceklerini bildiklerinden daha çok zalim, daha çok sömürücü olmuşlardır.

Ülkemiz toprakları kan gölüne dönmüştür. Genç kızlarımız, erkeklerimiz, kadınlarımız, yaşlılarımız, çocuklara kadar herkes sömürülmekte, iş-

kence görmekte, tutsak edilmektedir. Düzen kendi yasalarına dahi uymayarak her türlü yasa ve hukuku, ahlaki ortadan kaldırarak sömürü, zulüm ve ahlaksızlığı meşrulaştırmak istemektedir.

BÖYLE YAŞANMAZ!

İşbirlikçi, namussuzun ve sömürücünün önünde el pençe durarak insanca yaşamı elde edemeyiz. Geleceğimizi, çocuklarımızın geleceğini sağlamalıyız. Ulusal onurumuzu korumalıyız. Emeğimizin hakkını almalıyız.

Vatanımız Amerikan işbirlikçisi Demirel'in, Çiller'in, Karayalçın'ın çiftliği değildir.

60 milyon Kürt, Türk, Arap, Çerkes, Laz, Azeri milliyetlerden oluşmuş halkımız emperyalistlerin, onların işbirlikçisi parababalarının, büyük toprak sahiplerinin, aracı, tefeci, tüccarların kölesi değildir.

Bu topraklar, bu vatan bizimdir. İşçilerin, yoksul köylülerin, emekçilerin, yurtseverlerin, tüm halkımızdır.

Bu vatan, ülkemizin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalistlere satan, ulusal onurdan yoksun işbirlikçilerin değildir.

Bu vatan, emperyalist işgale karşı savaşmış, ulusal onuruna, namusuna göz dikildiğinde, bütün varlığıyla emperyalizme karşı koymuş halkımızdır.

TÜM ULUSLARDAN HALKIMIZ!

Bu çark artık böyle dönemez. Düzen partilerinin hiçbir meşruiyetleri kalmamıştır. Vatanla, ulusla, halkla hiçbir ilgileri yoktur. Her şeyiyle, Amerika ve diğer emperyalistlerle işbirliği halinde egemenlik saltanatlarını biraz daha uzatmak için her gün daha fazla kan dökerek ülkemizi yönetmeye çalışmaktadırlar.

YÖNETEMEZLER!

Her gün biraz daha çöküyorlar. Ekonomide, politikada, her şeyiyle iflas etmişlerdir. Despot, faşist, işbirlikçi egemen güçlerin bu zulümlerine karşı süren ve hiç bitmeyen, tarihe kanla yazılmış isyanlar vardır.

İnsanlık tarihi var olduğundan bugüne hiçbir despot ve faşist kendiliğinden yıkılmamıştır. Sömürü ve zulüm yok edilmemiştir.

Zalimlerin ve faşistlerin yönetimlerine isyan etmek, onların silahlarına karşı silahla, örgütlülüklerine örgütlülükle cevap vermek en kutsal ve meşru bir haktır.

İnsanlık tarihinin her döneminde ezilen halkların isyan hareketleri dinler, mezhepler, uluslar ve düşünceler temelinde çok değişik biçimlerde ortaya çıkmışlardır. Bu isyanlar tarihi bizim tarihimizdir.

Şeyh Bedreddinlerin, Pir Sultanların, Baba İshakların isyanları halkımı-

zın isyan tarihidir. Bu isyanlar toprağın derinliklerine kök salan ve yüzyıllardır sökülüp atılamayan, hakkın, adaletin, kölece yaşamaya karşı onurlu yaşamın, onurlu insanın, adaletin sesidir.

Bu ses, zalim Osmanlı padişahlarına karşı büyük ve unutulmaz ayaklanmalara dönüşmüştür. Bu ses, yüzyılı aşkın onlarca Kürt isyanına dönüşmüştür.

Bu ses, Şeyh Saitlerin, Dersimlerin öfkesini, hıncını bugüne taşıyarak faşist TC'ye, Amerikan uşaklarına, Kürdistan üzerinde değişik oyunlar tezgahlayan, tüm emperyalistlere, sömürücülere karşı savaş narasına dönüşmüştür.

Bu ses, emperyalistlerin vatanımızı işgal edip, namusumuza ve topraklarımıza göz diktiklerinde Kürt, Türk, Arap, Çerkes, Laz demeden emperyalizme karşı savaşa dönüşmüştür.

Bu ses, MAHİR'lerin, DENİZ'lerin yaşadığı yıllarda işçilerin, köylülerin, emekçilerin, yurtseverlerin tek kurtuluş yolunun faşist devlet çarkının zorla parçalanıp Devrimci Halk İktidarı'nın kurulmasıyla gerçekleşeceğine dönüşmüştür.

Bu ses, özgürlüğün, kurtuluşun, namusun sesidir. Bu ses, 24 yıldır hiç susturulamamıştır. Ülkemizin şehirlerinde ve dağlarında özgürlüğün silah sesleri olmuştur. Bunun için binlerce gencimizi şehit verdik, onbinlercemiz tutsak edildi, yüzbinlerimiz işkenceler yaşadı.

HALKIMIZ!

Bu tarih, binlerce şehit, onbinlerce tutsak, acı, ihanet, zafer ve kahramanlıklarla doludur. Bu tarih özgürlüğün kurtuluş hareketinin tarihidir.

1978'de örgütlenen DEVRİMCİ SOL bu tarihin öncüsüdür.

DEVRİMCİ SOL 16 yıldır durdurulamayan bir öfke seli, özgür günlerin müjdecisi, binlerce askeri-barışçıl eylem, milyonlarca bildiri, afiş, broşür, pankart vb. yasal-yasadışı yüzlerce gösteri ve yürüyüş, onbinlerce tutsaklık, gözaltı, işkence, ihanet acısı, binlerce şehit, oligarşinin zindanlarını delen özgürlük eylemleri, direniş destanları, düşmanın saldırılarına bedenleriyle duvar ören Ölüm Orucu direnişçileri, halkın bağrında büyüyen, vatan topraklarına kök salan, bir halk hareketinin, halkın umudunun adıdır.

DEVRİMCİ SOL kendini, düşüncelerini, politikalarını, silahlarını denemeden ispat etmeden partileşmedi. Parti olmadan, partili savaşmadan sizleri iktidarı almaya çağırmadı.

BUGÜN ÇAĞIRIYORUZ!

Çünkü artık, DEVRİMCİ SOL kavga dolu 16 yıl sonunda 30 Mart 1994'te başlayan Parti Kuruluş Kongresi'nin sonunda tüm delegelerin oybirliğiyle alınan tarihi kararla DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEP-

HESİ'ne dönüşmüştür.

Artık;

Devrimci Sol, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'dir,

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi, Devrimci Sol'dur.

TÜM TÜRKİYE HALKLARI,

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ sizlere cennet vaat etmiyor, iktidar için sizden oy istemiyor.

Şiddeti biz doğurmadık, ilk kurşunu biz sıkmadık, bizi silahla, zorla yönetenleri, silahla, zorla alaşağı etmekten başka bir yol yoktur. Her şeyi en küçük bir özgürlüğü emeğin karşılığını, en küçük bir hakkı, onurla yaşamayacağı egemen güçlerden zorla koparıp alacaksınız. Size taş atana taş atacak, silah sıkana silah sıkacaksınız.

Egemenlerin bize dayattığı bu savaşı kabul ediyoruz. Bu savaşta başta ABD emperyalistleri ve diğer emperyalistler, bunların ekonomik-politik-askeri-kültürel kurumları, üsleri, temsilcilikleri birer ajan yuvası olan yardım paravanası adı altındaki değişik kuruluşları;

İşbirlikçi vatan haini tekelci sermayedarlar, işbirlikçi tüccarlar, tefeciler, büyük toprak sahipleri, toprak ağaları, bunların özel silahlı güçleri;

İktidarı paylaşan tüm devlet yetkilileri;

Bu köhne, kokuşmuş düzeni savunan tüm milletvekilleri, üst düzey bürokratları, faşist ordu, polis, MİT, kiralık katiller sürüsü kontrgerilla, korucular ve bunlara ait tüm kurumlar, oligarşi içinde yer alan bu düzeni savunan ve Devrimci Halk İktidarı'nın karşısında olan tüm siyasi partiler;

Emperyalizme ve oligarşiye hizmet eden, devrimci savaşı engelleme-ye çalışan tüm devlet kurumları ve özel kuruluşlar;

Oligarşinin beslemesi muhbirler, hainler, ajan ve provokatörler düşmanımızdır.

İhtilalin yolu PARTİMİZİN YOLUDUR. İhtilalin öncüsü PARTİMİZ'dir. Öncülük görevimizi doğru devrimci politikalarımızdan, ülkemiz ve halkımız gerçeğine ihanet etmemekten, ihtilal bayrağını asla yere düşürmemekten, yüzlerce şehidimizden, kavgamızdan ve şanlı tarihimizden alıyoruz.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ tüm uluslardan işçilerin, emekçilerin, yoksul köylülerin, aydınların, partisidir.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ partimizin silahlı ve kitlesel örgütüdür.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ tüm uluslardan halkımızın, emperyalizme ve faşizme karşı savaşmak isteyen, bu düzenin yıkılmasından yana olan herkesin savaşacağı örgüttür.

İşçiler, Köylüler, Gençler, Emekçiler,

Vatanseverler, Aydınlar,

Kadınlar, Çocuklar, Yaşlılar,

Türkiye ve Kürdistan topraklarında, dağlarda ve şehirlerde özgür vatan için çarpışan Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Savaşçıları, Devrimci Halk İktidarı kuruluncaya, ülkemiz emperyalist işgalcilerden temizleninceye ve halkımızın nihai kurtuluşu sağlanıncaya kadar silah elde savaşacağına tarih ve halkımız huzurunda yemin eder.

Savaşımız özgürlük ve kurtuluş savaşıdır.

Savaşımız hak, adalet, namus ve onur savaşıdır.

Namuslu ve onurlu herkesi, milliyet, din, mezhep ayırım, yapmadan DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHE'Sİ saflarında savaşmaya çağırıyoruz.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Saflarında Birleş, Savaş Ve Kazan!

Zaferin Yolu Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephe'sinin Yoludur!
Kurtuluşa Kadar Savaş !" (319)

Evet, devrimin yolu, kurtuluşun yolu, zaferin yolu, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin yoludur.

Umudun, Türkiye halklarının Devrimci Sol'a duyduğu güvenin yeni adı DHKP ve DHKC, tüm Türkiye ve dünya halklarına, devrim şehitlerine verdiği sözü -devrim sözünü- kurtuluşa kadar savaşarak yerine getirecektir. Emperyalistler, işbirlikçi tekellerin, büyük toprak sahibi ve ağaların, kontrgerillacıların yönetim ve denetiminde olan sömürü ve zulüm saltanatı, DHKP önderliğinde savaşan DHKC ile yıkılacak, bağımsız, demokratik, halk için demokrasinin hakim olduğu Demokratik Halk Cumhuriyeti kurulacaktır.

KAYNAKÇA

- 1 Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.5
- 2 Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.10
- 3 Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Devrimci Sol Yayınları s.228-229
- 4 Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.5
- 5 Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Devrimci Sol Yayınları, s.200
- 6 Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Devrimci Sol Yayınları, s.201
- 7 Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Devrimci Sol Yayınları, s.205
- 8 THKP-C Dava Dosyası, Yazılı Belgeler, s.358
- 9 Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Devrimci Sol Yayınları s.245
- 10 Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Devrimci Sol Yayınları s.351
- 11 Mahir Çayan Bütün Yazılar, Devrimci Sol Yayınları s.382
- 12 Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Devrimci Sol Yayınları, s.387
- 13 Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Devrimci Sol Yayınları, s.419
- 14 Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Devrimci Sol Yayınları, s.427-428
- 15 Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Devrimci Sol Yayınları, s.434-435
- 16 Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Devrimci Sol Yayınları, s.439
- 17 Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.16-17-18
- 18 Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.19-20
- 19 Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.21-22
- 20 Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.24-25-26
- 21 Devrimci Yol, yıl 1977, sayı 1, s.3
- 22 Devrimci Yol, yıl 1977, sayı 1, s.3
- 23 Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.22, 23, 26
- 24 Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.28
- 25 Bildirge, Devrimci Yol, 1977, s.56
- 26 DEV-GENÇ, yıl 1978, sayı 1, s.2
- 27 DEV-GENÇ, yıl 1978, sayı 1, s.2, 11
- 28 DEV-GENÇ, yıl 1978, sayı 1, s.9
- 29 DEV-GENÇ, yıl 1978, sayı 1, s.9
- 30 DEV-GENÇ, yıl 1978, sayı 1, s.10
- 31 Devrimci Sol Dava Dosyası, s.412
- 32 Devrimci Sol Dava Dosyası, s.178
- 33 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 2, s.3
- 34 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 3, s.2
- 35 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 3,
- 36 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 3, s.3
- 37 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 3, s.3
- 38 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 3, s.3
- 39 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 3, s.3
- 40 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 3, s.1
- 41 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 3, s.1
- 42 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 3, s.1
- 43 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 4, s.6
- 44 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 4, s.7
- 45 Devrimci Sol Dergisi, sayı 4, s.7
- 46 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 4, s.8
- 47 DEV-GENÇ Dergisi, sayı 4, s.2
- 48 Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.40,41
- 49 Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.41
- 50 Küçük Burjuva Eğilimlere ve Tasfiyecî Hiziplere Karşı Hareketimizi Savunalım
Saflarımızı Sağlamlaştırarak Broşürü
- 51 Devrimci Sol Dergisi, sayı 1, s.10
- 52 Devrimci Sol Dergisi, sayı 1, s.11
- 53 Devrimci Sol Dergisi, sayı 1, s.11
- 54 Devrimci Sol Dergisi, sayı 1, s.2-3
- 55 Devrimci Sol Dergisi, sayı 1, s.3
- 56 Devrimci Sol Dergisi, sayı 2, s.1-2
- 57 Devrimci Sol Dergisi, sayı 2, s.15
- 58 Devrimci Sol Dergisi, sayı 2, s.15
- 59 Devrimci Sol Dergisi, sayı 3, s.3-12
- 60 Devrimci Sol Dergisi, sayı 3, s.16
- 61 Haklıyız Kazanacağız, c.1, s.131-132
- 62 Kürtlerin Tarihi Gelişimi ve Türkiye’de Kürt Mücadelesi (Broşür),s.141
- 63 Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.44
- 64 Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.44
- 65 Devrimci Sol Dergisi, sayı 3, s.5

66	Devrimci Sol Dergisi, sayı 4, s.20
67	DEV-GENÇ Dergisi, sayı 5, s.36
68	Tariş Olayları, H. Yılmaz, s.18
69	DEV-GENÇ Dergisi, 21 Ocak 1980, sayı 5, s.7
70	Haklıyız Kazanacağız, s.90-91
71	Haklıyız Kazanacağız, s.91, 92
72	Haklıyız Kazanacağız, s.94
73	Haklıyız Kazanacağız, s.95
74	Haklıyız Kazanacağız, s.96
75	Haklıyız Kazanacağız, s.97
76	Haklıyız Kazanacağız, s.97
77	Haklıyız Kazanacağız, s.97-98
78	Haklıyız Kazanacağız, s.101
79	Haklıyız Kazanacağız, s.102
80	Haklıyız Kazanacağız, s.102
81	Haklıyız Kazanacağız, s.106
82	Kültür ve Sanat Yaşamında Tavır, Yıl 1979, sayı 1, s.7
83	Devrimci Sol Dergisi, yıl 1980, sayı 2, s.1
84	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.53
85	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.54
86	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.59-60
87	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.67-68
88	Faşizmin Seçim Oyununu Reddedelim Broşürü (Devrimci Sol yayınları), s.28
89	Devrimci Sol Dava Dosyası, s.481
90	Devrimci Taktiğimiz: Ricat Broşürü, s.22
91	Devrimci Sol Dava Dosyası 2, s.18
92	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.82-83
93	Devrimci Taktiğimiz: Ricat Broşürü, s.26
94	Devrimci Taktiğimiz: Ricat Broşürü, s.22-23
95	Devrimci Taktiğimiz: Ricat Broşürü, s.26
96	Devrimci Taktiğimiz: Ricat Broşürü, s.27
97	Devrimci Sol Dava Dosyası 2, s.22-23
98	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.85-88
99	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.91
100	Özerk Demokratik Üniversite Programı, Yeni Çözüm yayınları, s.6-7
101	Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Mücadelesinde Gençlik, s.10-11
102	Yeni Çözüm dergisi, sayı 13, s.56
103	Yeni Çözüm dergisi, sayı 13, s.57-58
104	Bir Savaş, Bir Dava ve Zafer, s.157-158
105	Haklıyız Kazanacağız, s.13-26
106	Yeni Çözüm dergisi, sayı 20, s.24
107	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.97-99
108	Yeni Çözüm dergisi, Şubat '89, sayı 21, s.3
109	Bir Savaş, Bir Dava ve Zafer, s.149-150
110	Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin, s.488
111	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.102
112	Yeni Çözüm dergisi, sayı 31, s.28
113	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.124
114	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.124
115	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.124
116	Kazım Çakmakçı'nın Cezalandırılmasına ilişkin Devrimci Sol'un açıklaması
117	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.22-23
118	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.121
119	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.121
120	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.133
121	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.133
122	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.125
123	Devrimci Sol Dava Dosyası 2, s.69
124	Devrimci Sol Dava Dosyası 2, s.69
125	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.127
126	Devrimci Sol Dava Dosyası 2, s.69-70
127	Devrimci Sol Dava Dosyası 2, s.69
128	Devrimci Çözüm, Nisan 1990, sayı 1
129	Devrimci Çözüm, Nisan 1990, sayı 1
130	Devrimci Çözüm, Nisan 1990, sayı 1
131	"Kürdistan Kürt Halkınıdır" kampanyasında Devrimci Sol/SDB açıklaması
132	Bir Savaş, Bir Dava ve Zafer, s.230
133	Fırlarla ilgili olarak Devrimci Sol'un 25 Mayıs 1990 tarihindeki kamuoyuna açıklaması
134	"Bir Halk Düşmanı Daha Cezalandırıldı" başlıklı Devrimci Sol açıklaması

135	Mücadele, 15 Temmuz 1990, sayı 1, s.8
136	HZİ Vakfı'nın bombalanmasına ilişkin Devrimci Sol'un açıklaması
137	Devrimci Sol, 12 Eylül Mahkemeleri Dosyası 1, s.234
138	Mücadele, sayı 1, s.11
139	Mücadele, sayı 1, s.12
140	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.130
141	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.130-131
142	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.2
143	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.131
144	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.23
145	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.23
146	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.23
147	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.24
148	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.26-27
149	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.27
150	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.31
151	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.31-32
152	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.33
153	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.35-36
154	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.37
155	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.38
156	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.39
157	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.40
158	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.40
159	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.41
160	Yeni Çözüm dergisi, sayı 1, s.39
161	Yeni Çözüm dergisi, sayı 10, s.43
162	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.134-135
163	Yeni Çözüm, sayı 31, s.6
164	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.136
165	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.3
166	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.3
167	"Armutlu, Ümraniye ve Cihangir'de Halkı ve Devrimcileri Katledenlerden Hesap Soracağız" başlıklı Devrimci Sol açıklaması
168	Mücadele, sayı 2, s.1
169	10.8.1990 tarihli Devrimci Sol/SDB imzalı duyuru
170	10.8.1990 tarihli Devrimci Sol/SDB imzalı duyuru
171	24.8.1990 tarihli Devrimci Sol/Güvenlik Örgütü'nün açıklaması
172	24.8.1990 tarihli Devrimci Sol/Güvenlik Örgütü'nün açıklaması
173	"Hiçbir İşkenceci Cezasız Kalmadı, Kalmayacak!" başlıklı Devrimci Sol açıklaması
174	"Hiçbir İşkenceci Cezasız Kalmayacak" başlıklı Devrimci Sol imzalı bildiri
175	Ali Akgün'ün cezalandırılmasına ilişkin Devrimci Sol bildirisi
176	Hıram Abas'ın cezalandırılmasına ilişkin, Ekim '90 tarihli Devrimci Sol açıklaması
177	Mücadele, sayı 7, s.6
178	"Türk ve Kürt Halklarına Duyuru..." başlıklı Devrimci Sol bildirisi
179	25 Ekim 1990 tarihli, "Halkımıza" başlıklı Devrimci Sol /SDB imzalı bildiri
180	Ekim '90 tarihli, "...Yakacak Cezaevi'ni Tahrip Ettik" başlıklı Devrimci Sol açıklaması
181	Kasım 1990 tarihli, Niyazi Fikret Aygen'in cezalandırılması açıklaması
182	Mücadele, sayı 9, s.21
183	Mücadele, sayı 9, s.21
184	12.12.1990 tarihli, Aydın Barış'ın cezalandırılmasına ilişkin Devrimci Sol /SDB bildirisi
185	Musa Duman'ın cezalandırılmasına ilişkin, "Halkımıza" başlıklı Devrimci Sol açıklaması
186	30 Ocak'la ilgili, "İşçi, Memur, Öğrenci, Esnaf Tüm Emekçi Halkımız" başlıklı Devrimci Sol bildirisi
187	"Halkımıza" başlıklı Devrimci Sol /MK imzalı açıklama
188	"...Halkların mücadelesi terörle boğulamayacak" başlıklı Devrimci Sol /SDB imzalı bildiri
189	"İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın kurtuluş mücadelesi terörle engellenemez" başlıklı Devrimci Sol /SDB bildirisi
190	"Emperyalizm Halkları Teslim Alamaz" başlıklı Devrimci Sol/SDB imzalı bildiri
191	30 Ocak 1991 tarihli, "Hulusi Sayın'ı cezalandırdık.." başlıklı Devrimci Sol/SDB imzalı bildiri
192	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.143
193	"İşçi, Kadın, Esnaf, Tüm Emekçi Halkımız" başlıklı Devrimci Sol Güçler imzalı açıklama
194	9 Şubat 1991 tarihli, "Başta Özal olmak üzere, Başbakan, Bakanlar Kurulu üyeleri ve savaş için oy kullanan tüm milletvekilleri savaş suçlusudur" başlıklı Devrimci Sol bildirisi
195	CIA ajanı Bobie Evgane Mozalle'nin cezalandırılmasına ilişkin, Şubat '91 tarihli Devrimci Sol bildirisi
196	1 Mart 1991 tarihli, Devrimci Sol Haber Bülteni, sayı 3
197	Birtan Altunbaş'ın katledilmesinden sonra, Devrimci Sol'un yaptığı "Kamuoyuna" başlıklı açıklama

198	Devrimci Sol Haber Bülteni, 22 Şubat 1991, sayı 1
199	Devrimci Sol Haber Bülteni, 1 Mart 1991, sayı 2
200	Devrimci Sol Haber Bülteni , 7 Mart 1991, sayı 4
201	Devrimci Sol Haber Bülteni, 18 Mart 1991, sayı 7
202	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.143
203	Devrimci Sol Haber Bülteni, 17 Mart 1991, sayı 6
204	Devrimci Sol Haber Bülteni , 22 Mart 1991, sayı 8
205	Devrimci Sol Haber Bülteni, 22 Mart 1991, sayı 9
206	Yolun Neresindeyiz Broşürü, s.3
207	Devrimci Sol Haber Bülteni, 28 Mart 1991, sayı 10
208	Devrimci Sol Haber Bülteni, 10 Nisan 1991, sayı 16
209	Devrimci Sol Haber Bülteni, 5 Nisan 1991, sayı 12
210	Devrimci Sol Haber Bülteni, 6 Nisan 1991, sayı 13
211	Devrimci Sol Haber Bülteni, 6 Nisan 1991, sayı 14
212	Kurtuluş, 29 Mart 1997, sayı 23, s.28
213	Devrimci Sol Haber Bülteni, 8 Nisan 1991, sayı 15
214	Devrimci Sol Haber Bülteni, 15 Nisan 1991, sayı 19
215	Devrimci Sol Haber Bülteni , 27 Nisan 1991, sayı 21
216	Devrimci Sol Haber Bülteni, 4 Mayıs 1991, sayı 23
217	Devrimci Sol Haber Bülteni 24 Mayıs 1991, sayı 25
218	Mücadele, 15 Haziran 1991
219	Devrimci Sol Dava Dosyası 2, s.117-118
220	Devrimci Sol Haber Bülteni, 1 Temmuz 1991, sayı 27
221	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.144-145-146
222	Devrimci Sol Haber Bülteni, 22 Temmuz 1991, sayı 29
223	12 Temmuz Darbesini Siyasal Zafere Dönüştürmek Mücadeleden Geçiyor Broşürü, s.8-10
224	12 Temmuz Darbesini Siyasal Zafere Dönüştürmek Mücadeleden Geçiyor Broşürü, s.13-14
225	Devrimci Sol Dava Dosyası, s.87
226	Devrimci Sol Dava Dosyası, s.136-137
227	Devrimci Sol Dava Dosyası, s.138
228	Devrimci Sol Dava Dosyası, s.145-146
229	Devrimci Sol Dava Dosyası, s.146-147
230	Devrimci Sol Dava Dosyası, s.173
231	Seçim Çare Değil Devrim Broşürü, s.1
232	Devrimci Sol Haber Bülteni, 21 Ekim 1991
233	Devrimci Sol Haber Bülteni, 28 Kasım 1991, sayı 37
234	Devrimci Sol Haber Bülteni, 4 Aralık 1991, sayı 38
235	Devrimci Sol Haber Bülteni, 18 Mart 1992, sayı 48
236	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.173
237	Devrimci Sol Haber Bülteni, 18 Mart 1992, sayı 48
238	Devrimci Sol Haber Bülteni, 1 Nisan 1992, sayı 49
239	Devrim Tarihini Yazıyoruz başlıklı, Devrimci Sol /MK imzalı açıklama
240	Devrimci Sol Haber Bülteni, 21 Nisan 1992, sayı 50
241	Karla Yazılan Tarih Silinmez başlıklı Devrimci Sol Bülteni
242	Direnen Belediye İşçilerinin Yanındayız başlıklı Devrimci Sol Basın Bülteni
243	Kartal'da Biz Kazandık başlıklı DİH bildirisi
244	Sahte Birlik Çağrılarını Değil, Mücadeleyi Yükseltelim başlıklı, Temmuz '92 tarihli, Devrimci Sol /MK imzalı yazı
245	Bölge ve Alanlarda Devrimci Şiddeti Örgütleyelim, Geliştirelim Broşürü, s.14-15
246	Savaş ve Biz Broşürü, s.6-7
247	Savaş ve Biz Broşürü, s.8-9
248	Savaş ve Biz Broşürü, s.13
249	Savaş ve Biz Broşürü, s.21
250	Savaş ve Biz Broşürü, s.21
251	Savaş ve Biz Broşürü, s.29
252	Savaş ve Biz Broşürü, s.48-49
253	Savaş ve Biz Broşürü, s.17
254	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.185-186
255	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.183-184
256	Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin, s.94-95
257	Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz Ve Zaferimiz İçin, s.393-394
258	Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz Ve Zaferimiz İçin, s.405
259	Devrimci Sol Haber Bülteni, 18 Mart 1993, sayı 54
260	Devrimci Sol Dergisi, sayı 5, s.47
261	Devrimci Sol Haber Bülteni, 26 Mart 1993, sayı 55
262	Devrimci Sol Haber Bülteni, 2 Nisan 1993 , sayı 56
263	23 Nisan 1993 Dersim Direnişi sonrasında, Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği Komutanlığı'nın yaptığı açıklama
264	Devrimci Sol Haber Bülteni, 23 Nisan 1993, sayı 57

265	Mücadele, 31 Temmuz 1993, sayı 56, s.15
266	M. Ali Baran, Mücadele, 29 Mayıs 1993, sayı 48, s.4
267	Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz Ve Zaferimiz İçin, s.394-395-396
268	Devrimci Sol Haber Bülteni, 15 Temmuz 1993, sayı 58
269	Sağmalcılar Hapishanesi Devrimci Sol tutsaklarının, 19 Temmuz 1993 tarihinde yaptıkları açıklama
270	Devrimci Sol Haber Bülteni, 1 Ağustos 1993, sayı 60
271	Devrimci Sol Haber Bülteni, 3 Ağustos 1993, sayı 61
272	Devrimci Sol İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı'nın Bekçi Ömer Şeker'in cezalandırılmasına ilişkin açıklaması
273	Devrimci Sol Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı'nın Amutka Karakolu'nun basılmasına ilişkin açıklaması
274	Devrimci Sol İbrahim Erdoğan Kır SDB Komutanlığı'nın Dersim Ovacak'ta düştükleri pusuyla ilgili açıklaması
275	Dersim Kır SDB Komutanlığı'nın "Umudu Savaşarak Büyütüyoruz" başlıklı açıklaması
276	Devrimci Sol Haber Bülteni, 25 Ağustos 1993, sayı 63
277	Özelleştirmeye Karşı Mücadele Edelim başlıklı Devrimci Mücadelede İşçiler'in bildirisi
278	Özelleştirme ve İşçi Kıyımlarına Karşı ÖKMK'larda Birleşelim başlıklı Devrimci Mücadelede İşçiler'in bildirisi
279	Faşist Dr. Mustafa Altınbaş'ın cezalandırılmasına ilişkin Devrimci Sol Akdeniz Bölge Komitesi'nin açıklaması
280	Devrimci Sol Haber Bülteni, 17 Ocak 1994, sayı 68
281	Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB Komutanlığı'nın, "Halkın Geçim Sorununun Sorumlusu Düzendir" başlıklı açıklaması
282	Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'ler Komutanlığı'nın "Örgütsüz ve Birliği Olmayan Halk Gücsüzdür" başlıklı açıklaması
283	11 Eylül 1993'te cezalandırılan Em. Org. Hüseyin Doğan Özgöçmen'e ilişkin Devrimci Sol/SDB Topkapı Bölge Komutanlığı'nın açıklaması
284	11 Eylül 1993'te ANAP il binası önünde cezalandırılan iki polise ilişkin Devrimci Sol/Silahlı Halk Milisleri Komutanlığı'nın açıklaması
285	14 Eylül 1993'te Em. Alb. Faruk Çelebioğlu'nun cezalandırılmasına ilişkin Devrimci Sol/SDB Kadıköy Bölge Komutanlığı'nın açıklaması
286	Devrimci Sol Haber Bülteni, 26 Ekim 1993, sayı 64
287	Devrimci Sol Haber Bülteni, sayı 65
288	Devrimci Sol Haber Bülteni, 1 Aralık 1993, sayı 67
289	Devrimci Sol Haber Bülteni, 21 Şubat 1994, sayı 69
290	Devrimci Sol Haber Bülteni, 26 Mart 1994, sayı 71
291	Devrimci Sol Haber Bülteni, 26 Mart 1994, sayı 71
292	11 Mart 1994 tarihli, "Faşizmin Seçim Oyununu Bozalım" başlıklı Devrimci Sol açıklaması, sayı 70
293	Mücadele, 24 Temmuz 1993, sayı 55, s.13
294	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.5
295	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.6-7
296	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.7
297	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.7-8
298	Kongre Belgeleri 2. Kararlar, s.171-173
299	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.301
300	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.302
301	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.302-303
302	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.303
303	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.305
304	Dursun Karataş, Kongre Belgeleri 1 (Rapor), s.306-307
305	Yoksul Halkın Gücü, 16 Temmuz 1994, Özel Sayı 3, s.16
306	Mücadele, 26 Mart 1994, sayı 90, s.14
307	Mücadele, 18 Haziran 1994, sayı 99, s.4
308	Devrimci Sol Haber Bülteni, 8 Ağustos 1994
309	Mücadele, 13 Ağustos 1994, sayı 105 s.11
310	Devrimci Sol Haber Bülteni, 24 Ağustos 1994, sayı 74
311	Mücadele, 3 Eylül 1994, sayı 108, s.15
312	Mücadele, 17 Eylül 1994, sayı 110, s.4
313	Mücadele, 17 Eylül 1994, sayı 110, s.5
314	Devrimci Sol Haber Bülteni, sayı 76
315	Devrimci Sol Haber Bülteni, 28 Ağustos 1994, sayı 77
316	Her Şey Birliğimiz, Geleceğimiz Ve Zaferimiz İçin, s.331
317	Devrimci Sol Haber Bülteni, 3 Ekim 1994, sayı 78
318	DHKC Haber Bülteni, 30 Eylül 1994, sayı 1
319	DHKP Haber Bülteni, 7 Ekim 1994, sayı 1
320	DHKC Haber Bülteni, 30 Eylül 1994, sayı 1

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ

5-18

Bölüm 1

ANADOLU'NUN TARİHİ BİR İSYANLAR TARİHİDİR

Anadolu'nun isyanlar tarihi bizimdir	21
Anadolu ihtilalinin ilk örgütlü başkaldırısı; Babailer Ayaklanması	22
İsyân bayrağı Şeyh Bedrettin'in ellerinde	24
Ayaklanma bayrağı Kürt halkının elinde	30
"Hasta adam" Osmanlı son dönemlerini yaşıyor	33
Talan eden Osmanlı talan ediliyor	35
1923 Kemalistler iktidarda... nedir değişen?	38
Şeyh Said Ayaklanması	41
"Dersim'e sefer olur zafer olmaz"	43
Emperyalizmin kucacağına yeniden düşmek...	
Yeni sömürge Türkiye	47
27 Mayıs 1960 Hareketi; DP iktidardan alışıya ediliyor	49
68'li yıllar emperyalizme ve oligarşıye karşı gelişen devrimci bir halk hareketidir	51
50 Yıllık reformist-revizyonist gelenek	52
50 yıllık gelenekten kopuşun ilk adımı: DEV-GENÇ	53
TÜRKİYE DEVRİMİNİN DÖNÜM NOKTASI THKP-C	61
THKP-C '71 silahlı devrim cephesinin ana gövdesidir	62
THKP-C kuruluyor	63
THKP-C'nin ideolojik-politik çizgisi	65
12 Mart	67
THKP-C'nin eylemleri	69
Maltepe çatışması	72
Yusuf Küpeli ve M. Ramazan Aktolga'nın ihanetleri	74
Arnavutköy çatışması	75
Kızıldere manifestosu	75
THKP-C'nin Türkiye devrimine bıraktığı gelenekler	78
BİR DÖNÜM NOKTASI: 1974'LER	80
Oligarşinin yeni çözümü CHP	81

Bölüm 2

DEVİRİMCİ HAREKET YENİDEN ÖRGÜTLENİYOR

Gençlik THKP-C mirasına sahip çıkıyor	87
12 Mart sonrası ilk örgütlenme İYÖKD	88
'74 Affı	91
İstanbul dışında gençlik örgütlenmeleri ve federasyon çalışması	92
İleri dergisinin çıkarılması	92
İYÖKD 2. Kongresi	92
Kocamustafapaşa direnişi	95
İYÖKD'in kapatılması	100
İYÖD dönemi	102
DEV-GENÇ yeniden kuruluyor	103
Devrimci Yol bildirgesi	106
'77 1 Mayıs	109
Sol içi cinayetler	115
Devrimci Yol dergisi ve ayrılıkta ilk adım	117
16 Mart katliamı	121
'78 1 Mayıs	127
Devrimci Sol bildirgesi	128

Bölüm 3

DEVİRİMCİ SOL KURULUYOR

Devrimci Yol dönemine genel bakış	133
Örgütsel ayrılık süreci bölgelere yayılıyor	135
Ve Devrimci Sol doğdu... THKP-C yeniden ete kemiğe bürünüyor	140
Devrimci Sol'un hızlı koşusu başlamıştır artık	141
Devrimci Sol'un örgütsel şekillenişinde tarihsel bir adım	
20 Aralık '78 kararları	149
Devrimci Sol ve anti-faşist mücadele	161
Kahramanmaraş katliamı	165
Taksim'de sıkıyönetimi protesto eylemi	168
Susan oportunist-revizyonist blok konuşan ise Devrimci Sol'dur	169
Genç, yeni, tecrübesiz... ama mücadele içinde kendini aşan Devrimci Sol	176
Faşist teröre karşı, Devrimci Sol şehirde ve kırdı	
mücadeleyi yükseltiyor	180
Emperyalizme, faşist teröre, işsizliğe ve pahalılığa karşı	
mücadele kampanyası	184
"Kırk katır mı kırk satır mı"	190
Devrimci Sol'un yaşadığı ilk komplo açıklık ve	
demokrasi anlayışının zaferi	192
Maraş katliamının yıldönümü ve Devrimci Sol'un tavrı	197
24 Ocak sömürü soygun kararları Devrimci Sol'un tavrı	204
İşkenceye ve teröre karşı mücadele kampanyası	211
Faşist teröre karşı mücadele kampanyası ve	
Gün Sazak'ın cezalandırılması	224
Faşistlerin Çorum'u Maraş'a çevirme girişimi	227
Örgütlü devrimci şiddet halka güven veriyor	228
"Balyozcu Başbakan" Nihat Erim'in cezalandırılması	237
Devrimci Sol'un anti-emperyalist eylemleri enternasyonal	
dayanışmanın da bir ifadesi olmuştur	239
Kürdistan'da milli baskıya karşı mücadele haftası	243

Bölüm 4

DEVİRİMCİ SOL'UN ÖRGÜTLENME ALANLARI VE MÜCADELESİ

Devrimci Sol bir halk hareketidir	249
İşçi sınıfı ve Devrimci İşçi Hareketi (DİH)	250
İşçi sınıfı hareketinde ileri bir adım: Tarih direnişi	255
Mahalli bölgeler ve devrimci mücadele	264
Devrimci Sol'un örgütlenmesinde gençlik önemli bir alan	
DEV-GENÇ önemli bir okul olmuştur	268
Memur kesimi ve Devrimci Memur Hareketi (DMH)	272
Karadeniz ve Türkiye Kürdistanı Devrimci Sol'un	
örgütlenmesinde stratejik önemdedir	274
Kürdistan ve Devrimci Sol	274
Karadeniz bölgesi ve Devrimci Sol	277
Kadın örgütlenmesi ve Devrimci Kadın Hareketi	287
Devrimci Sol'un kültür sanat alanındaki örgütlenmesi ve	
devrimci kültür hareketi	288
Devrimci Sol'un yayın faaliyetleri ve yayın politikası	290
1980 faşist cuntasına kadar geçen süreç her alanda	
devrime doğru bir koşu olmuştur	291

Bölüm 5

12 EYLÜL CUNTASI VE DEVİRİMCİ SOL

12 Eylül öncesi dünyadaki durum	297
Ülkemizdeki durum	298
Faşist teröre karşı devrimci mücadele	300
Son söz ABD'nin	301
12 Eylül faşist cuntası	303

12 Eylül ve solun durumu	305
Devrimci Sol'un faşist cuntaya karşı mücadelesi	307
Devrimci Sol'un faşist cuntaya cevabı:	
"Amerikancı faşist cunta 45 milyon halkı yenemeyecek"	308
Faşist cuntanın terör ve işkencesine karşı kampanya	316
Oligarşi ve oportünizmin Devrimci Sol'u bölme çabaları	320
Savaş alanında bir faşist cunta vardı, bir de Devrimci Sol	321
1980-85 direnme yılları	323
Herkese ve herşeye rağmen savaşıarak ve direnerek geçen zor yıllar	333
6 Kasım seçimleri ve Devrimci Sol'un tavrı	336
Paşa Güven-Ali Akgün ihaneti	337
Sivil faşist cuntaya geçiş	338
Devrimci Sol'un "yenilgi" dönemi, direniş ve mücadele yıllarıdır	340
Devrimci Sol'un hapishaneler direnişi ve '84 Ölüm Orucu	343

Bölüm 6

RICAT TAKTİĞİ VE GÜÇ TOPLAMA DÖNEMİ

Cunta, demokrasicilik oyunu ile sürüyor	357
Ricat kararı	359
Ricat dönemi devrimci görevleri ve hedeflenenler	362
Ricat dönemi faaliyetleri	
Paşa Güven'in ihracı	365
Pankartlar, bombalar, baskınlarla gelişmelere karşı alınan tavırlar	367
Yeni Çözüm dergisi	368
Demokratik kurumlaşmalarda atılan adımlar	369
Ricat döneminde hapishaneler	369
Öğrenci gençlik alanında durum	372
Merkezileşme arayışları	374
Nisan direnişleri	374
İşçi sınıfı, üzerindeki ölü toprağını atıyor	377
Atımalara, vizelere, harçlara son, YÖK kaldırılсын kampanyası	379
TAYAD mitingi	381
Demokratik Mücadelede Kadınlar Derneği (DEMKAD)	382
Özerk demokratik üniversite programı	383
Zama zulme işkenceye hayır kampanyası	384
DEV-GENÇ'in Filistin halkıyla dayanışması	387
Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde GENÇLİK	387
16 Mart katliamı protestosu	388
Devrimci gençliğin yurttan atımalara karşı tavrı: işgal	390
DEMKAD'ın programı	392
İÜ Rektörlük işgali	395
1 Mayıs 1988	396
Tutsaklara yeni saldırının adı; 1 Ağustos genelgesi	398
1 Ağustos Genelgesi'ne karşı Devrimci Sol'dan	
devrimci şiddet eylemleri	403
Devrimci Sol savunması	405
1 Ağustos Genelgesi'ne TAYAD'dan alternatif genelge	406
Hapishanelerde süreç, iç eğitim ve hesaplaşmalar	407
Halkla bütünleşmek, halkın sorunlarına sahip çıkmakla mümkündür	410
Zama, zulme, hayat pahalılığına son kampanyası	411
Engin Kaya'nın cezalandırılması	413
16 Mart katliamının yıldönümünde DEV-GENÇ ve DEV-GENÇ'lilere	
karşı oportünist-reformist bloğun tasfiye girişimi	414
Polisle ilk sokak çatışması; Yıldız yürüyüşü	416
Devrim şehitlerini anma haftası	417
Gençliğin merkezi örgütlülüğü için ilk adımlar; kurultay çalışmaları	418
Devrimci Sol sloganlarını 1 Mayıs alanına yazıyor... Hem de kanla	419
Mehmet'in cenazesini binler sahipleniyor	424
Polisin üniversitelerden kovulması	426
Manisa mitingi	426
Devrimci tutsaklara karşı girişilen yeni saldırılara	
Devrimci Sol'dan cevap	426

20. Yılında daha güçlü daha kitlesel DEV-GENÇ	428
YÖK'ü protesto ve demokratik üniversite için mücadele haftası	429
Özgürlük Devrimci Sol tutkusudur	431
1 Aralık direnişi	433
Özal'ın cumhurbaşkanlığına Devrimci Sol'dan bombalı karşılama	436
Panama işgaline karşı devrimci tavır	437
"Fırar dilekçesi okuyan kaçıyor"	438
Liseli DEV-GENÇ baskılara son dayığa hayır kampanyası	439

Bölüm 7

DEVİRİMCİ SOL'UN ATILIM YILLARI

Devrimci Sol yeniden ayağa kalkıyor	443
Devrimci eylemleri puslandırmak için oligarşi provokasyonlar düzenliyor	449
1990 Türkiye'si... Oligarşinin ve genel olarak solun içinde bulunduğu durum	451
Bir dönüşüm sürecinin başlangıcı, '90 Mart Kararları	454
Devrimci Sol cesaret ve atılganlıkla mücadeleyi kucaklıyor	456
Kurumlaşma ve kolektivizm	457
Yeraltı örgütü yeniden inşa ediyor	458
"Savaş savaş içinde öğrenilir"	460
Devrimci Sol, Silahlı Devrimci Birlikleri yeniden inşa ediyor	461
Halkı ilgilendiren her konuda Devrimci Sol'un söyleyeceği bir söz vardır	465
1 Mayıs 1990 ve Devrimci iradenin zaferi	469
"Özgürlük ellerimizdedir"	473
Oligarşinin büyüyen korkusu	475
12 Eylül'ün suçluları hesap veriyor	475
"Halk düşmanı kuruluşları cezalandıracağız"	477
Halk hainleri	478
Faşizmin önünde diz çökenler devrimcilere kurşun sıkıyor	480
Devrimci Sol hayatın her alanına uzanabilen bir örgütlenemeye ulaşıyor	485
Her alanda iradi müdahale sürdürülüyor	486
"Memur yürürse, bu ülkede ihtilal olur"	492
Bugünü kavramak dünü de iyi bilmeyi gerektiriyor;	
"Yolun neresindeyiz"	496
Partileşme süreci ve Devrimci Sol'un '90'da içinde bulunduğu durum	500
Devrimci bir kadın hareketi yaratmak	507
"Kadrolar devrimci bir hareketin üyesi olma misyonuna sahip olmalıdır"	508
Sosyalizmin gerilediği bir dünyada	
Devrimci Sol sosyalizm bayrağını dalgalandırıyor	509
Düşmanın güç ve gözdağı operasyonları ve Devrimci Sol'un gecikmeyen cevabı	516
Emperyalizmin Arap halkına saldırısı ve Devrimci Sol'un anti-emperyalist tavrı	520
Manşetlerde yine Devrimci Sol var	525
12 Eylül suçlularından biri daha hesap veriyor	527
Emperyalist savaşa hayır komiteleri örgütleniyor	529
Halka ve devrimcilere karşı işlenmiş hiçbir suç cezasız kalmıyor	531
"Emperyalist savaşa hayır şiarı giderek yükseliyor"	533
Halk savaş zamları altında eziliyor	
"Emperyalist Savaşa ve Savaş Zamlarına Hayır"	535
Halkın adaleti suç dosyalarını açmaya devam ediyor	539
Halka savaş açanların suçları ortaya dökülüyor (Hiram Abas)	542
İdamlar yıllar sonra yine meclis yolunda	549
Yükselen devrimci mücadele engel tanımıyor	552
Devrimci adalet Başkent Ankara'da	554
Devrimci tutsaklar "ölüm hücreleri" ile teslim alınmaya çalışılıyor, onlar onurumuzdur!	557
Fikret Niyazi Aygen tüm uyarılara rağmen...	558

Genel greve bir adım, Devrimci Gençlik savaşa ve YÖK'e karşı genel boykot örgütüyor	562
"Silahımızla yaşatmasını da biliriz"	568
"Liste'den biri daha düştü"	570
Oligarşinin kalbinde, düşmana bir darbe daha;	
Mengele artığı Dr. Musa Duman hesap veriyor	572
Devrimci Sol yayın alanında da gündemi belirliyor	575
İkidarla sürekli çatışma içindeki kamu emekçileri TBMM'de "söz hakkını biz alırız" diyorlar	576
Söz eylemini bitirdi, şimdi Zonguldak'da grev ateşleri yanıyor	577
Devlet terörü sınır tanımıyor, "faşist terör cevapsız kalmayacaktır"	582
3 Ocak meşalesini yakan maden işçisi, Başkent'e yürüyor..	
"artık kaybedecek bir şey yok"	586
Devrimci Sol, "şiddetinize devrimci şiddetle karşılık vereceğiz"	589
İki Devrimci Sol tutsağı daha özgürlük hakkını kullanıyor	591
Binler haykırıyor; Savaşa hayır	592
ABD, dünya egemenliği için savaş düğmesine basıyor	593
Bir kara mizah örneği; sol CNN izleyicisi	594
"Arap halklarının düşmanı bizim de düşmanımızdır" Devrimci Sol emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükseltiyor	596
"Emperyalizm Ortadoğu'dan ve ülkemizden defol"	597
Emperyalizme, savaşa ve iktidara karşı mücadele tüm Anadolu'ya yayılıyor	600
"Emperyalizm halkları teslim alamaz, güçlü görünenler değil, haklı olanlar kazanacaktır"	601
Ölümü defalarca hak etmiş birisi; Korgeneral Hulusi Sayın halkın adaletine hesap veriyor	603
Emperyalist savaşa karşı halkın direnişini göstermek için 3 Şubat'da karartma	609
Esnafı kepenk kapatıyor	611
Vatan toprağında bir Yankee üssü; İncirlik	612
Anadolu'nun dört bir yanından savaş suçlularına lanet yağıyor	614
Devrimci Sol emperyalizme ve oligarşiye ağıttan meydan okuyor	616
"Tüm Yankee'ler hedefimizdir"	618
Halk düşmanları devrimci adaletten kaçamıyor	625
ABD Dışişleri Bakanı James Baker'a Devrimci Sol'dan "hoşgeldin" karşılması	632
"Ya bağımsız Türkiye olacak ya da emperyalistler ölümlerini toplamaya devam edecekler"	634
Savaş halkları emperyalizme karşı mücadelede birleştiriyor	
enternasyonalizm bayrağı Devrimci Sol'un elindedir	637
Emperyalist savaş sadece Irak halkını mı vurdu...	639
"O bir devrim emekçisiydi"	645
Düşmanın, Devrimci Sol'un içine ajan sokmayı amaçlayan oyunları boşa çıkarılıyor	647
Polis ve MİT provakasyon haberleri yayınlıyor	651
Hızlı koşu her alanda devam ediyor gençliğin merkezi örgütlü gücü yaratılıyor	653
"Gücümüz TÖDEF, Sesimiz boykot"	655
Faşizmin halk güçlerini ezme yasası; anti-terör yasası ve Devrimci Sol'un tavrı	656
Hiçbir suçlu halkın adaletinden kaçamaz...	658
"İşkencecilere öldürme özgürlüğü verenler, bizim de devrimci adaleti uygulama özgürlüğüne sahip olduğumuzu unutmasınlar"	661
Özal ailesinin düğün hediyesi ya da bombalar üzerinde yapılan düğün 1 Mayıs yasallaşmalıdır...	662
Emperyalizme yaslanarak sağlanacak özgürlük gerçek özgürlük değildir	672
Saddam'ın saldırısı, büyük göç dalgası ve dayanışma	674
"Kürdistan'da işgale son, Kürdistan Kürt halkınındır"	677
Halef de selef de aynı sonla karşılaşılıyor	678
İşçiyiz haklıyız kazanacağız sloganı dalga yayılıyor	685
Nakış nakış örülen Devrimci Sol tarihine destansı sayfalar işleniyor	692

Bölüm 8

12 TEMMUZ DİRENİŞİ VE SAVAŞ GERÇEĞİ

12 Temmuz'un gelişi	699
Fırsat operasyonu	703
12 Temmuz ve savaş gerçeği	705
12 Temmuz'un hesabı soruluyor	707
"Katiller hesap vermekten kurtulamayacak"	708
Faaliyet raporu	710
Silahlı birliklerin bugün içinde bulunduğu durum ve bazı sorunlar	715
12 Temmuz'dan daha güçlü çıkan Devrimci Sol	
mücadeleyi her alanda yükseltiyor	718
Seçim çare değil devrim	721
Solun seçim "taktikleri"	726
"İstiyoruz, Vermezseniz Alacağız"	728
Halkın adaleti hesap sormaya devam ediyor	736
Zulmün adaletini uygulayanlar halkın adaletine hesap veriyor	738
Halkın savaşını durduramayan oligarşi psikolojik savaş	
taktiklerinden medet umuyor	743
Oligarşinin katliam ve psikolojik saldırılarına karşı devrimci adalet	745
Düşmanın beyninde patlayan bombalar	747
Kır gerillası; umut dağlarda da büyüyor	748

Bölüm 9

ÇİFTTEHAVUZLAR'DA DALGALANAN BAYRAK

16-17 Nisan direnişi	753
Bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanacak	757
16-17 Nisan şehitlerini halk sahiplendi	769
16-17 Nisan sonrası düşmana yaşatılan küçük çaplı savaş	772
Kanla yazılan tarih silinmez	785
4 Mayıs Ankara...	786
Halkın kavgası sürüyor	790
12 Temmuz şehitleri yaşıyor Devrimci Sol savaşıyor	798
13 Ağustos '92 Ankara; umudun adı kanla yazılmaya devam ediliyor	800
"Sahte birlik çağrılarını değil mücadeleyi yükseltelim"	801
Devrimci şiddetin yaygınlaştırılması ve milis örgütlenmeleri	804
Gebze-Bayramoğlu operasyonu	809
"Savaş ve Biz"	809
Devrimci Sol Parti-Cephe'ye doğru	815

Bölüm 10

BÜYÜK İHANET 13 EYLÜL DARBESİ

Devrimci Harekette darbe	819
Emperyalizm ve oligarşinin idelolojik etkisi altına giren	
küçük burjuvazi isyan hareketi başlatıyor	822
Darbecilerin öne sürdükleri iddialar suçlarını gizleyemiyor	824
Darbecilik devrimci demokrasi ile alt ediliyor	825
Darbeciler tamamen kontrolaşıyor	829
Darbecilerin devrimcilere yönelik saldırıları	829
Devrimci Sol dergisi 5. sayısı çıktı	833

Bölüm 11

KUŞATMA YARILIYOR DAĞLARDA ŞEHİRLERDE SAVAŞ YÜKSELİYOR

Bahçelievler katliamı; "Hiçbir Devrimci Sol savaşçısı teslim olmaz"	837
Devrim şehitlerini anma günleri	839
Kızıltoprak direnişi	840
Darbe ihaneti ve gerilla	843
Darbeci kontra çetesi devrimcilere pusu kuruyor	846

İstanbul SDB komutanı İbrahim Yalçın katlediliyor	847
1 Mayıs 1993; Devrimci Sol'un devrim yürüyüşü sürüyor	848
Devrimci Harekette darbe ihaneti ve sol	850
2 No'lu Karar ve devrimci adalet	854
Sivas katliamı	857
Boğazına kadar suç batağına gömülen darbeciler Rıza Güneşer'i katlediyor, sol tarafsızlık oyunu oynuyor	858
Erdoğan Eliuygun'un cezalandırılması	860
Aydınlar matbaası tahrip edildi	861
Mücadele gazetesi muhabirlerine darbeci çetenin hain saldırısı	862
Devrimci Sol gerillaları Toroslör'da	865
Dersim'de gerilla vuruyor	866
Oligarşi battıkça daha fazla katliam, daha fazla işkenceye sarılıyor	868
"İhaneti zafere dönüştürdük"	870
Özelleştirmeye karşı mücadele	870
Memurlar	873
Gençlik	878
Oligarşi katletmeye devam ediyor	879
Dersim'de gerilla faaliyeti	880
Karadeniz'de Devrimci Sol'un yürüttüğü kampanyalar	883
Halkın adaleti hesap soruyor	884
Devlet katliamlarla Kürt halkını göçe zorluyor	885
Halka karşı estirilen terör Devrimci Sol'dan gereken cevabı alıyor	886
26 Ekim Ankara Balgat	888
6 Kasım boykotu ve 26 Kasım'da Erol Yalçın ve Selma Doğan'ın katledilmesi	888
Haklar ve Özgürlükler Platformu	890
Oligarşinin halka saldırısı; kayıplar	891
Dağlarımızda savaş şehitlerle sürüyor	892
27 Mart yerel seçimleri; "Faşizmin Seçim Oyununu Bozalım"	896

Bölüm 12

DEVİRİMCİ SOL PARTİLEŞİYOR "UMUDUN ADI DHKP-C"

"Yeniden partiye, cepheye ve orduya koşmalıyız"	901
Devrimci Sol Türkiye halklarına partiyi armağan ediyor	903
"Biz sustuk ama sadece konuşan biz varız"	918
"Kurtuluşumuzun yolu şehitlerimizin yoludur"	921
Açlığa ve zulme karşı ayağa kalk kampanyası	926
Parti-Cepheliler 1 Mayıs'a yine damgasını vuruyor	931
Halk Kurtuluş Savaşçıları gerilla savaşını sürdürüyor	937
"Yeter böyle sürünerek yaşamak"	939
Kamu emekçileri Ankara'yı iktidara dar ediyor	940
Sömürüye ve zulme karşı güç birliği kuruluyor...	941
20 Temmuz 1994... Milyonlarca işçi ve memur iş bırakıyor	944
Bağcılar direnişi	946
Bağcılar'da yükselen savaş sloganları ülkenin her köşesine taşınıyor	948
Düşman burjuva basın yoluyla önderliğe yönelik saldırılarını artırıyor	950
Hainler devrimci adalet karşısında hesap veriyor	953
"Bir hain", "Bir kontrgerilla ajanı", "yoldaşını beş dakikada satan katil"e İHD sahip çıkıyor	956
"Bu savaşı da kazanacağız"	958
Her kesim önderliğe seslenmektedir...	960
Halkın adaleti darbeci kontra çetesinin yakasında	962
"Kurtuluşumuzun yolu halk kurtuluş savaşçılarının kanlarıyla aydınlatıkları yoldur"	963
Umudun, Devrimci Sol'a güvenin yeni adı; DHKP-C	969
Kaynakça	981

Panzer yavaş yavaş ilerlemeye devam ederken, polis panzerin arkasından ateş etmeye başlıyor. Ne yapıp edip bu panzer durdurulmalı. Ama nasıl? Bu soru herkesin kafasını kurcalarken elindeki şeyi ne yapacağını bilmez bir biçimde şaşkın birisi İbrahim Erdoğan'a yaklaşıyor:

- Al bunu, ne yapacağımı bilmiyorum!

Barikatın tamamlanmadığı şu anda bir dinamit lokumu bulmanın sevinciyle, İbrahim Erdoğan yanan bir sigara ya da ateş aramaya başlıyor.

- Ateş için ne varsa verin!

- Ne yapıyorsun, dikkat et elinde patlar!

Yoğun bir ateş altında kalan panzerin bir penceresi kırılıyor.

- Herkes yere yatsın!

"Herkes yere yatsın" diyen İbrahim Erdoğan vücudunu bir yay gibi gererek ateşlediği dinamiti panzerin tam altına gelmesi dileğiyle fırlatıyor. Tam isabet olmazsa panzeri bu patlama da durduramayacak.

Yere yatma emriyle kendine birer siper bulan insanların kulağı ses-te... Patlama!..

Gümbürtü ile herkes kafasını kaldırıp patlamanın olduğu yöne bakıyor. Altında dinamit patlayan panzer adeta tekerleklerinin üzerinde hoplayıp tekrar eski yerine oturuyor.

Tam isabet !

Kocamustafapaşa halkının bu çatışmalar sürerken arkadaşlarımıza yardımcı olması özellikle bölgeye yabancı olan arkadaşlarımızı şaşırtıyor. Polise karşı kullanılması için evinin balkonundaki odunları, dükkânındaki boş şişeleri veren halktan insanlar, kitleyi sandığından çok etkiliyor ve giderek Kocamustafapaşa halkı çatışmayı yaşıyor.

- Çabuk olun, kaçın!

- Arkanızdan polis yetiyecek!

- Yakalanacaksınız, acele edin!

Halktan insanların, geri çekilen arkadaşlarımızı kurtarma yönündeki bu uyarılarına saygılı bir biçimde karşılık veriliyor...

Panzerlerle barikatlara saldıran polis, barikatları birer birer sökerek kitleyi izlemeye başlıyor. Polisin azgınca saldıracağını gören halk arkadaşlarımızı evlerine alıp saklamaya başlıyor. Polis ise ev ev dolaşıp arama yapıyor. Ve şüpheli kişileri gözaltına alıyor. Hamile bir kadının evinde sakladığı arkadaşımızı kendi yatağına yatırması ve kocasının pijamalarını vs. verip ona uygun bir görünüm sağlaması en ilginç olaylardan biri oluyor.

Yaklaşık 10 bin kişiden oluşan kitle, Yedikule yönüne doğru akmaya başladı. Polis barikatları yıkarak yine kitleyi izlemeye çalışıyor. Polisin yeni bir saldırı planı içinde olması karşısında her 100 metrede bir barikat kurularak yürünmeye devam ediliyor.

(2 Aralık 1975 Kocamustafapaşa Direnişinden)